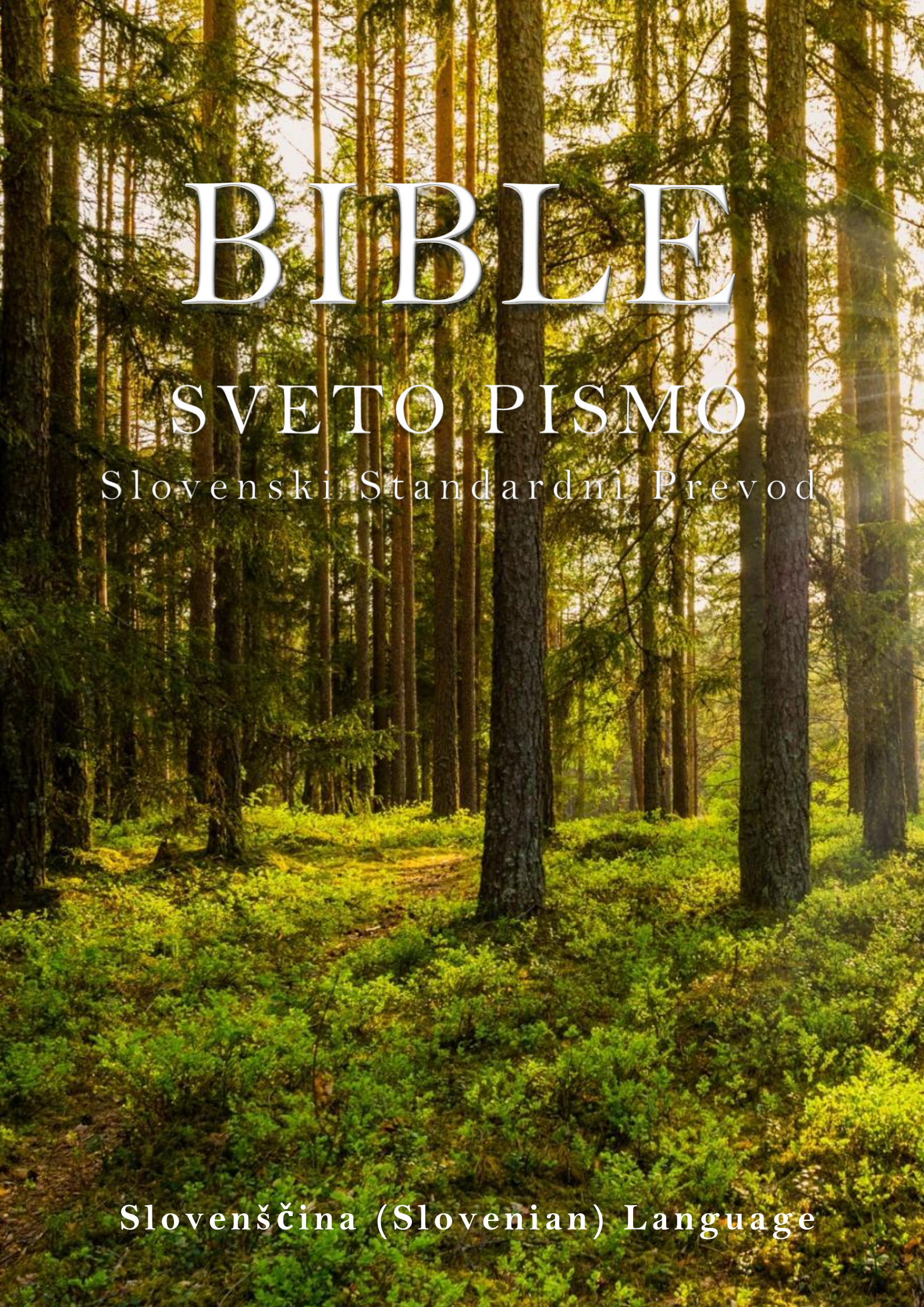

BIBLE

SVETO PISMO

Slovenski Standardni Prevod

Slovenščina (Slovenian) Language

slovenščina (Slovenian) - All Bible

Old Testament			
		Nahum	1.761
1 Mojzes	3	Habakuk	1.765
2 Mojzes	116	Zefanija	1.770
3 Mojzes	210	Hagaj	1.775
4 Mojzes	276	Zaharija	1.779
5 Mojzes	37	Malahija	1.798
Jozue	450	New Testament	
Sodniki	505	Matej	1.804
Ruta	558	Marko	1.882
1 Samuel	565	Luka	1.931
2 Samuel	635	Janez	2.013
1 Kralji	694	Apostolska dela	2.075
2 Kralji	764	Rimljanom	2.152
1 Kroniška	830	1 Korinčanom	2.184
2 Kroniška	895	2 Korinčanom	2.215
Ezra	971	Galačanom	2.235
Nehemija	993	Efežanom	2.246
Estera	1.025	Filipljanom	2.257
Job	1.042	Kološanom	2.265
Psalmi	1.100	1 Tesaloničanom	2.272
Pregovori	1.254	2 Tesaloničanom	2.279
Pridigar	1.303	1 Timoteju	2.283
Visoka pesem	1.320	2 Timoteju	2.292
Izaija	1.330	Titu	2.298
Jeremija	1.436	Filemonu	2.302
Žalostinke	1.556	Hebrejcem	2.304
Ezekiel	1.569	Jakob	2.326
Daniel	1.677	1 Peter	2.334
Ozea	1.710	2 Peter	2.343
Joel	1.726	1 Janez	2.348
Amos	1.732	2 Janez	2.356
Abdja	1.745	3 Janez	2.357
Jona	1.747	Juda	2.359
Miha	1.751	Razodetje	2.362

Slovenščina (Slovenian) - All Bible

(Slovenski standardni prevod)

I Mojzes

1 Mojzes 1

Začetki sveta in človeštva **Bog ustvari vesolje in človeštvo**

- ¹V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo.
- ²Zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostirala nad globinami in duh Božjije vel nad vodami.
- ³Bog je rekel: »Bodi svetloba!« In nastala je svetloba.
- ⁴Bog je videl, da je svetloba dobra. In Bog je ločil svetlobo od teme.
- ⁵In Bog je svetlobo imenoval dan, temo pa je imenoval noč. In bil je večer in bilo je jutro, prvi dan.
- ⁶Bog je rekel: »Bodi obok sredi vodá in naj loči vode od vodá!«
- ⁷In Bog je naredil obok in ločil vode, ki so bile pod obokom, od vodá nad obokom. Zgodilo se je tako.
- ⁸Bog je obok imenoval nebo. In bil je večer in bilo je jutro, drugi dan.
- ⁹Bog je rekel: »Vode pod nebom naj se zberejo na en kraj in prikaže naj se kopno!« Zgodilo se je tako.
- ¹⁰Bog je kopno imenoval zemljo, zbrane vode pa je imenoval morje. Bog je videl, da je dobro.
- ¹¹Nato je Bog rekel: »Zemlja naj požene zelenje, rastlinje, ki daje seme, in drevje, ki na zemlji rodi sadje s semenom po svoji vrsti!« Zgodilo se je tako.
- ¹²Zemlja je pognala zelenje, rastlinje, ki daje seme, in drevje, ki rodi na zemlji sadje s semenom po svoji vrsti. Bog je videl, da je dobro.
- ¹³In bil je večer in bilo je jutro, tretji dan.

¹⁴Bog je rekel: »Naj bodo luči na nebesnem oboku! Ločujejo naj dan od noči in naj bodo znamenja za čase, dneve in leta!

¹⁵Naj svetijo na nebesnem oboku in razsvetljujejo zemljo!« Zgodilo se je tako.

¹⁶Bog je naredil dve veliki luči: večjo luč, ki naj gospoduje dnevu, in manjšo luč, ki naj gospoduje noči, ter zvezde.

¹⁷Bog jih je postavil na nebesni obok, da bi razsvetljevale zemljo.

¹⁸ Gospodovale naj bi dnevu in noči in ločevale svetlobo od teme. Bog je videl, da je dobro.

¹⁹In bil je večer in bilo je jutro, četrty dan.

²⁰Bog je rekel: »Živa bitja naj mrgolijo v vodah in ptice naj letajo nad zemljo pod nebesnim obokom!«

²¹Bog je ustvaril velike morske živali in vsa živa bitja, ki se gibljejo in mrgolijo v vodah, po njihovih vrstah in vse krilate ptice po njihovih vrstah. Bog je videl, da je dobro.

²²In Bog jih je blagoslovil in rekel: »Plodite se in množite, napolnite vse morsko vodovje! In ptice naj se množijo na zemlji!«

²³In bil je večer in bilo je jutro, peti dan.

²⁴Bog je rekel: »Zemlja naj rodi živa bitja po njihovih vrstah: živino, laznino in zveri zemlje po njihovih vrstah!« Zgodilo se je tako.

²⁵Bog je naredil zveri zemlje po njihovih vrstah, živino po njenih vrstah in vso laznino na zemlji po njenih vrstah. Bog je videl, da je dobro.

²⁶Bog je rekel: »Naredimo človeka po svoji podobi, kot svojo podobnost! Gospoduje naj ribam morja in pticam neba, živini in vsej zemlji ter vsej laznini, ki se plazi po zemlji!«

²⁷Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril.

²⁸Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: »Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta ribam v morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji!«

²⁹Bog je rekel: »Glejta, dajem vama vse zelenje s semenom, ki raste po vsej zemlji, in vse sadno drevje, katerega sadje nosi seme. Naj vama bo v hrano.

³⁰Vsem živalim na zemlji, vsem pticam na nebu, vsemu, kar se giblje po zemlji in ima v sebi življenje, dajem v živež vse zelene rastline.« Zgodilo se je tako.

³¹Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro. In bil je večer in bilo je jutro, šesti dan.

1 Mojzes 2

¹Tako sta bila narejena nebo in zemlja in vsa njuna vojska.

²Sedmidan je Bog dokončal delo, ki ga je naredil, in počival je sedmi dan od vsega dela, ki ga je storil.

³In Bog je blagoslovil sedmi dan in ga posvetil, kajti ta dan je počival od vsega svojega dela, ki ga je storil, ko je ustvarjal.

⁴To je nastanek neba in zemlje, ko sta bila ustvarjena.

Človek v raju

Na dan, ko je Gospod Bog naredil zemljo in nebo,

⁵še ni bilo nobenega poljskega grmičja na zemlji in trava še ni rastla na polju, kajti Gospod Bog še ni pošiljal dežja na zemljo in ni še bilo človeka, da bi polje obdeloval.

⁶Iz zemlje pa se je vzdigovala vlaga in namakala vso površino polja.

⁷ Gospod Bog je iz zemeljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih in tako je človek postal živa duša.

⁸ Gospod Bog je zasadil vrt proti vzhodu v Edenu in je tja postavil človeka, katerega je bil izoblikoval.

⁹ Gospod Bog je dal, da je iz zemlje poglano vsakovrstno drevje, prijetno za pogled in dobro za jed, tudi drevo življenja v sredi vrta in drevo spoznanja dobrega in hudega.

¹⁰V Edenu je izvirala reka, da je namakala vrt; od tam pa se je delila v štiri glavne reke.

¹¹Ena od njih se imenuje Pišón. Ta teče okoli vse dežele Havíla, v kateri je zlato –

¹²in zlato te dežele je dobro; tam je tudi bdelij in kamen oniks.

¹³Drugi reki je ime Gihon. Ta teče okoli vse dežele Kuš.

¹⁴Tretji reki je ime Tigris. Ta teče vzhodno od Asúrja. Četrta reka pa je Evfrat.

¹⁵ Gospod Bog je vzel človeka in ga postavil v edenski vrt, da bi ga obdeloval in varoval.

¹⁶ Gospod Bog je človeku zapovedal in rekel: »Z vseh dreves v vrtu smeš jesti,

¹⁷le z drevesa spoznanja dobrega in hudega nikar ne jej! Kajti na dan, ko bi jedel z njega, boš gotovo umrl.«

¹⁸ Gospod Bog je rekel: »Ni dobro za človeka, da je sam; naredil mu bom pomoč, ki mu bo primerna.«

¹⁹ Gospod Bog je izoblikoval iz zemlje vse živali na polju in vse ptice pod nebom ter jih pripeljal k človeku, da bi videl, kakšna imena jim bo dal, in da bi vsako živo bitje imelo tisto ime, ki bi mu ga dal človek.

²⁰Tako je človek dal imena vsej živini in vsem pticam na nebu in vsem živalim na polju, za človeka pa se ni našla pomoč, ki bi bila njemu primerna.

²¹ Gospod Bog je tedaj storil, da je na človeka leglo trdno spanje in je zaspal. Vzel je eno njegovih reber in tisto mesto napolnil z mesom.

²² Gospod Bog je iz rebra, ki ga je vzel človeku, naredil ženo in jo pripeljal k človeku.

²³Tedaj je človek rekel: »To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; ta se bo imenovala móžinja, kajti ta je vzeta iz moža.«

²⁴Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.

²⁵Bila pa sta oba naga, človek in njegova žena, a ju ni bilo sram.

1 Mojzes 3

Izgon iz raja

¹Kača pa je bila bolj prekanjena kakor vse živali na polju, ki jih je naredil Gospod Bog. Rekla je ženi: »Ali je Bog res rekel, da ne smeta jesti z nobenega drevesa v vrtu?«

²In žena je rekla kači: »Od sadu drevja v vrtu jeva,

³le z drevesa sredi vrta,« je rekel Bog, »ne jejta sadu, tudi dotikajta se ga ne, sicer bosta umrla!«

⁴Kača pa je rekla ženi: »Nikakor ne bosta umrla!

⁵V resnici Bog ve, da bi se vama tisti dan, ko bi jedla z njega, odprle oči in bi postala kakor Bog, poznala bi dobro in húdo.«

⁶Žena je videla, da je drevo dobro za jed, mikavno za oči in vredno poželenja, ker daje spoznanje. Vzela je torej od njegovega sadu in jedla, dala pa je tudi možu, ki je bil z njo, in je jedel.

⁷Tedaj so se obema odprle oči in spoznala sta, da sta naga. Sešila sta si predpasnika iz smokvinih listov.

⁸Zaslišala sta glas Gospoda Boga, ki je ob dnevnem vetriču hodil po vrtu. Človek in njegova žena sta se skrila pred Gospodom Bogom sredi drevja v vrtu.

⁹Gospod Bog je poklical človeka in mu rekel: »Kje si?«

¹⁰Rekel je: »Slišal sem tvoj glas v vrtu, pa sem se zbal, ker sem nag, in se skril.«

¹¹Pa je rekel: »Kdo ti je povedal, da si nag? Si mar jedel z drevesa, s katerega sem ti prepovedal jesti?«

¹²Človek je rekel: »Žena, ki si mi jo dal, mi je dala z drevesa in sem jedel.«

¹³ Gospod Bog je rekel ženi: »Kaj si to storila?« Žena je odgovorila: »Kača me je zapeljala in sem jedla.«

¹⁴ Gospod Bog je rekel kači: »Ker si to storila, bodi prekleta med vso živino in vsemi poljskimi živalmi. Po trebuhu se boš plazila in prah jedla vse dni življenja.

¹⁵Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo ter med tvojim zarodom in njenim zarodom. On bo prežal na tvojo glavo, ti pa boš prežala na njegovo peto.«

¹⁶Ženi pa je rekel: »Zares, mnogo boš trpela v svoji nosečnosti in v bolečinah boš rojevala otroke. Po možu boš hrepenela, on pa bo gospodoval nad teboj.«

¹⁷In človeku je rekel: »Ker si poslušal glas svoje žene in jedel z drevesa, o katerem sem ti zapovedal in rekel: »Nikar ne jej z njega!« naj bo zaradi tebe prekleta zemlja; s trudom boš jedel od nje vse dni svojega življenja.

¹⁸Trnje in osat ti bo rodila in jedel boš poljsko rastlinje.

¹⁹V potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, kajti iz nje si bil vzet. Zares, prah si in v prah se povrneš.«

²⁰Človek je imenoval svojo ženo Eva, ker je postala mati vseh živih.

²¹ Gospod Bog je naredil človeku in njegovi ženi suknji iz kože in ju oblekel.

²²Tedaj je Gospod Bog rekel: »Glejte, človek je postal kakor eden izmed nas, saj pozna dobro in húdo. Da ne bo zdaj iztegnil roke in vzel še z drevesa življenja ter jedel in živel na veke!«

²³In Gospod Bog je odpravil človeka iz edenskega vrta obdelovat zemljo, iz katere je bil vzet.

²⁴Izgnal je človeka in postavil vzhodno od edenskega vrta kerube in meč, iz katerega je švigal ogenj, da bi stražili pot do drevesa življenja.

1 Mojzes 4

Kajn in Abel

¹Človek je spoznal svojo ženo Evo. Spočela je in rodila Kajna. Rekla je: »Dobila sem moža od Gospoda.«

²Nato je rodila njegovega brata Abela. In Abel je pasel drobnico, Kajn pa je obdeloval zemljo.

³Ko je preteklo nekaj časa, je Kajn daroval Gospodu daritev od sadov zemlje.

⁴Tudi Abel je daroval od prvencev svoje drobnice in njihove tolšče. Gospod se je ozrl na Abela in njegovo daritev,

⁵na Kajna in njegovo daritev pa se ni ozrl. Zato se je Kajn zelo ujezil in obraz mu je upadel.

⁶Gospod je rekel Kajnu: »Zakaj se jeziš in zakaj ti je upadel obraz?

⁷Ali ga ne boš vzdignil, če delaš dobro? Če pa ne delaš dobro, greh preži nate pri vratih, njegovo poželenje se obrača proti tebi, a ti mu gospoduj!«

⁸Tedaj je Kajn rekel svojemu bratu Abelu: »Pojdiva ven!« Ko pa sta bila na polju, se je Kajn vzdignil proti svojemu bratu Abelu in ga ubil.

⁹Gospod je rekel Kajnu: »Kje je tvoj brat Abel?« Odvrnil je: »Ne vem. Sem mar jaz varuh svojega brata?«

¹⁰In Gospod je rekel: »Kaj si storil? Glas krvi tvojega brata vpije iz zemlje k meni.

¹¹Bodi torej preklet z zemlje, ki je odprla svoja usta in iz tvojih rok sprejela kri tvojega brata!

¹²Ko boš obdeloval zemljo, naj ti ne daje več svoje moči, blodil in begal boš po svetu.«

¹³Kajn je rekel Gospodu: »Moja krivdaje prevelika, da bi jo mogel nositi.

¹⁴Glej, danes me izganjaš iz dežele in moral se bom skrivati pred tvojim obličjem. Blodil in begal bom po zemlji. Kdor koli me bo našel, me bo ubil.«

¹⁵ Gospod pa mu je odgovoril: »Ne tako; kdor koli ubije Kajna, bo sedemkrat maščevan.« In Gospod je dal Kajnu znamenje, da ga nihče, ki bi ga našel, ne bi ubil.

¹⁶Kajn je odšel izpred Gospodovega obličja in se naselil v deželi Nod, vzhodno od Edena.

Od Kajna do Enóša

¹⁷Kajn je spoznal svojo ženo, spočela je in rodila Henoha. Potem je sezidal mesto in ga imenoval po imenu svojega sina Henoha.

¹⁸Henohu se je rodil Irád, Irád je dobil sina Mehujaéla, Mehujaél je dobil sina Metušaéla in Metušaél je dobil sina Lameha.

¹⁹Lameh si je vzel dve ženi; eni je bilo ime Ada, drugi pa Cila.

²⁰Ada je rodila Jabála, ki je postal oče prebivalcev šotorov in živinorejcev.

²¹Njegovemu bratu je bilo ime Jubál in postal je oče vseh godcev na citre in flavto.

²²Tudi Cila je rodila Tubál Kajina, ki je koval vsakovrstno orodje iz brona in železa. Tubál Kajinova sestra pa je bila Naáma.

²³Lameh je rekel svojima ženama: »Ada in Cila, poslušajta moj glas, Lamehovi ženi, prisluhnjita mojim besedam: Moža ubijem, ki me rani, in dečka, ki mi prizadene prasko.

²⁴Kajti Kajn bo sedemkrat maščevan, Lameh pa sedeminsedemdesetkrat.«

²⁵Adam je spet spoznal svojo ženo in rodila je sina, kateremu je dala ime Set. Rekla je namreč: »Bog mi je dal drugega potomca namesto Abela, ki ga je ubil Kajn.«

²⁶Tudi Set je dobil sina in mu dal ime Enóš. Takrat so začeli klicati Gospodovo ime.

1 Mojzes 5

Spisek očakov od Adama do Noeta

(1 Krn 1,1–4; Lk 3,36–38)

¹To je knjiga Adamovega rodovnika. Na dan, ko je Bog ustvaril človeka, ga je naredil sebi podobnega.

²Ustvaril ju je moškega in žensko, ju blagoslovil in ju imenoval človeka, na dan, ko ju je ustvaril.

³Adam je živel sto trideset let in rodil se mu je sin po njegovi podobnosti, kot njegova podoba. Imenoval ga je Set.

⁴Potem ko se mu je rodil Set, je bilo Adamovih dni še osemsto let in rodili so se mu sinovi in hčere.

⁵In vseh Adamovih dni, ki jih je preživel, je bilo devetsto trideset let. Potem je umrl.

⁶Set je živel sto pet let in rodil se mu je Enóš.

⁷Potem ko se mu je rodil Enóš, je Set živel še osemsto sedem let in rodili so se mu sinovi in hčere.

⁸In vseh Setovih dni je bilo devetsto dvanajst let. Potem je umrl.

⁹Enóš je živel devetdeset let in rodil se mu je Kenán.

¹⁰Potem ko se mu je rodil Kenán, je Enóš živel še osemsto petnajst let in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹¹In vseh Enóševih dni je bilo devetsto pet let. Potem je umrl.

¹²Kenán je živel sedemdeset let in rodil se mu je Mahalalél.

¹³Potem ko se mu je rodil Mahalalél, je Kenán živel še osemsto štirideset let in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹⁴In vseh Kenánovih dni je bilo devetsto deset let. Potem je umrl.

¹⁵Mahalalél je živel petinšestdeset let in rodil se mu je Jered.

¹⁶Potem ko se mu je rodil Jered, je Mahalalél živel še osemsto trideset let in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹⁷In vseh Mahalalélovih dni je bilo osemsto petindevetdeset let. Potem je umrl.

- ¹⁸Jered je živel sto dvainšestdeset let in rodil se mu je Henoh.
- ¹⁹Potem ko se mu je rodil Henoh, je Jered živel še osemsto let in rodili so se mu sinovi in hčere.
- ²⁰In vseh Jeredovih dni je bilo devetsto dvainšestdeset let. Potem je umrl.
- ²¹Henoh je živel petinšestdeset let in rodil se mu je Matuzalem.
- ²²Potem ko se mu je rodil Matuzalem, je Henoh hodil z Bogom še tristo let in rodili so se mu sinovi in hčere.
- ²³In vseh Henohovih dni je bilo tristo petinšestdeset let.
- ²⁴Hodil je z Bogom, potem ga ni bilo več, kajti Bog ga je vzel.
- ²⁵Matuzalem je živel sto sedeminosemdeset let in rodil se mu je Lameh.
- ²⁶Potem ko se mu je rodil Lameh, je Matuzalem živel še sedemsto dvainosemdeset let in rodili so se mu sinovi in hčere.
- ²⁷In vseh Matuzalemovih dni je bilo devetsto devetinšestdeset let. Potem je umrl.
- ²⁸Lameh je živel sto dvainosemdeset let in rodil se mu je sin.
- ²⁹Imenoval ga je Noe in rekel: »Ta nas bo tolažil pri našem delu in trudu naših rok z zemljo, ki jo je Gospod preklel.«
- ³⁰Potem ko se mu je rodil Noe, je Lameh živel še petsto petindevetdeset let in rodili so se mu sinovi in hčere.
- ³¹In vseh Lamehovih dni je bilo sedemsto sedeminsedemdeset let. Potem je umrl.
- ³²Ko je bil Noe star petsto let, so se Noetu rodili Sem, Ham in Jafet.

1 Mojzes 6

Zarod velikanov

- ¹Ko so se ljudje začeli množiti po zemlji, so se jim rojevale tudi hčere
- ²in Božji sinovi so videli, da so človeške hčere lepe. Jemali so si jih za žene, katere koli so izbrali.

³ Gospod je rekel: »Moj dih ne bo ostal v človeku za vedno, ker je meso. Njegovih dni bo sto dvajset let.«

⁴Tiste dni in tudi pozneje – ko so hodili Božji sinovi k človeškim hčeram, ki so jim rodile otroke – so bili na zemlji velikani. To so bili junaki, sloveči moške iz davnine.

Bog se odloči pokončati hudobno človeštvo

⁵ Gospod pa je videl, da na zemlji narašča človekova hudobija in da je vse mišljenje in hotenje njegovega srca ves dan le hudobno.

⁶ Gospodu je bilo žal, da je naredil človeka na zemlji, in bil je žalosten v svojem srcu.

⁷Rekel je torej Gospod: »Izbrisal bom človeka, ki sem ga ustvaril, s površja zemlje, ljudi in živino, laznino in ptice neba, kajti žal mi je, da sem jih naredil.«

⁸Noe pa je našel milost v Gospodovih očeh.

⁹To je Noetov rodovnik. Noe je bil pravičen mož, popoln sredi svojega rodu. Noe je hodil z Bogom.

¹⁰Noetu so se rodili trije sinovi: Sem, Ham in Jafet.

¹¹Zemlja pa je bila vedno bolj sprijena pred Bogom in polna nasilja.

¹²Bog je pogledal na zemljo in glej, bila je pokvarjena; vse meso je spridilo svojo pot na zemlji.

¹³Bog je rekel Noetu: »Sklenil sem, da je prišel konec vsega mesa, kajti napolnili so zemljo z nasiljem, zato, glej, jih bom uničil z zemljo vred.«

Priprave na rešitev

¹⁴»Ti pa si izdelaj ladjo iz cipresovega lesa. Narêdi jo z več prostori in jo od znotraj in od zunaj premaži z zemeljsko smolo.

¹⁵Takole jo narêdi: ladja naj bo dolga tristo komolcev, široka petdeset in visoka trideset komolcev.

¹⁶Zgoraj naredi ladji streho, en komolec nad njo jo postavi, in ob strani napravi vhod v ladjo. Narêdi jo tako, da bo imela spodnji, srednji in zgornji oddelek.

¹⁷Glej, zlil bom vode potopa na zemljo, da uničim vse meso pod nebom, v katerem je dih življenja. Vse, kar je na zemlji, bo preminilo.

¹⁸S teboj pa sklepam zavezo. Pojdi torej v ladjo ti in s teboj tvoji sinovi, tvoja žena in žene tvojih sinov!

¹⁹In od vseh živali, od vsega mesa, spravi po dvojce v ladjo, da bodo skupaj s teboj ostale pri življenju! Naj bodo samci in samice!

²⁰Od ptic po njihovih vrstah, od živine po njenih vrstah in od vse laznine na zemlji po njenih vrstah, od vsake vrste naj po dve živali prideta k tebi, da bodo ostale pri življenju.

²¹Ti pa si vzemi vsakršnega živeža, kar boš potreboval za hrano, in ga spravi pri sebi, da se boste mogli hraniti ti in oni.«

²²Noe je to storil; prav tako, kakor mu je Bog zapovedal, tako je storil.

1 Mojzes 7

¹ Gospod je rekel Noetu: »Pojdi v ladjo ti in vsa tvoja družina, kajti vidim, da si sredi tega rodu pravičen pred menoj.

²Od vseh čistih živali vzemi s seboj po sedem parov, samce in samice, od živali pa, ki niso čiste, vzemi po dvojce, samca in samico.

³Tudi od ptic neba vzemi od vsake vrste po sedem parov, samce in samice, da ohraniš pri življenju zarod po vsej zemlji.

⁴Kajti še sedem dni in storil bom, da bo deževalo na zemljo štirideset dni in štirideset noči in iztrebil bom s površja zemlje vsa bitja, ki sem jih naredil.«

⁵Noe je storil vse tako, kakor mu je zapovedal Gospod.

⁶Noe je bil star šeststo let, ko so nastopile vode potopa na zemlji.

Potop

⁷Noe in z njim njegovi sinovi, njegova žena in žene njegovih sinov so šli v ladjo, da bi se rešili pred vodami potopa.

⁸Od čistih živali in od živali, ki niso čiste, od ptic in od vsega, kar lazi po zemlji,

⁹so prišli po dva in dva k Noetu v ladjo, samci in samice, kakor je Bog zapovedal Noetu.

¹⁰Po sedmih dneh so vode potopa prišle na zemljo.

¹¹V šeststotem letu Noetovega življenja, na sedemnajsti dan drugega meseca, so začeli bruhati vsi studenci velikih globin in odprle so se nebesne zapornice.

¹²Štirideset dni in štirideset noči je deževalo na zemljo.

¹³Prav ta dan so šli Noe, njegovi sinovi Sem, Ham in Jafet in z njimi Noetova žena ter tri žene njegovih sinov v ladjo.

¹⁴Ti, vse zveri po njihovih vrstah, vsa živina po njenih vrstah in vsa laznina, ki se plazi po zemlji, po njenih vrstah in vse ptice po njihovih vrstah, vse, kar ima perje in peruti,

¹⁵vse to je prišlo k Noetu v ladjo, po dva in dva od vsega mesa, v katerem je dih življenja.

¹⁶Prišli in vstopili so torej samci in samice od vsega mesa, kakor mu je Bog zapovedal. Gospod pa je zaprl vrata za njim.

¹⁷In potop je bil na zemlji štirideset dni. Vode so narasle in vzdignile ladjo, tako da je splavala nad zemljo.

¹⁸Vode so se dvignile in zelo narasle na zemlji, ladja pa je plavala na vodi.

¹⁹Vode so čedalje huje naraščale na zemlji in pokrile vse visoke gore, kar jih je pod vsem nebom.

²⁰Vzdignile so se za petnajst komolcev nad vrhove in pokrile gore.

²¹Tako je preminilo vse meso, ki se je gibalo po zemlji: ptice, živina, zveri in vsa drobna bitja, ki mrgolijo po zemlji, in vsi ljudje.

²²Pomrlo je vse, kar je imelo v nosnicah dih življenja in je živelo na kopnem.

²³Iztrebil je s površja zemlje vse, kar živi: ljudi in živino, laznino in ptice neba; iztrebljeni so bili z zemlje. Ostali so samo Noe in tisti, ki so bili z njim v ladji.

²⁴Vode so naraščale na zemlji sto petdeset dni.

1 Mojzes 8

¹Bog pa se je spomnil Noeta, vseh zveri in živine, ki je bila z njim v ladji. Storil je, da je zapihal veter prek zemlje, in vode so začele upadati.

²Zaprlji so se studenci globin in nebesne zapornice in ponehal je dež z neba.

³Polagoma so vode odtekale z zemlje, po sto petdesetih dneh so začele upadati.

⁴Sedemnajsti dan sedmega meseca je ladja obstala na ararátskih gorah.

⁵Vode so še naprej upadale vse do desetega meseca; prvi dan desetega meseca so se prikazali vrhovi gora.

⁶Preteklo je še štirideset dni in Noe je odprl lino, ki jo je naredil na ladji,

⁷in izpustil krokarja. Ta je odletel, a se je vračal in spet vzletaval, dokler vode na zemlji niso usahnile.

⁸Nato je Noe spustil golobico, da bi ugotovil, ali so vode odtekle s površja zemlje.

⁹Toda golobica ni našla počivališča, kamor bi stopila, in vrnila se je k njemu v ladjo, kajti voda je še vedno prekrivala zemljo. Iztegnil je roko, jo prijel in spravil k sebi v ladjo.

¹⁰Počakal je še sedem dni in nato je spet poslal golobico iz ladje.

¹¹Proti večeru se je golobica vrnila in glej, v kljunu je imela zeleno oljčno vejico. Zdaj je Noe vedel, da so vode na zemlji upadle.

¹²Počakal je še sedem dni. Spet je spustil golobico, a se ni več vrnila.

¹³Prvi dan prvega meseca v šeststoprtem letu so vode izginile z zemlje. Noe je odkril streho na ladji, pogledal in glej, površina zemlje se je začela sušiti.

¹⁴Sedemnajsti dan drugega meseca je bila zemlja suha.

¹⁵Bog je spregovoril Noetu in rekel:

¹⁶»Pojdi iz ladje ti in tvoja žena, tvoji sinovi in žene tvojih sinov!

¹⁷S teboj naj odidejo vse živali, ki so pri tebi, od vsega mesa: ptice, živina in vsa laznina, ki se plazi po zemlji. Razkropijo naj se po zemlji, naj se plodijo in množijo na njej!«

¹⁸Noe je torej stopil ven, prav tako njegovi sinovi, njegova žena in žene njegovih sinov.

¹⁹Vse živali, vsa laznina in vse ptice, vse, kar se giblje na zemlji, je šlo iz ladje po svojih rodovih.

Bog sklene zavezo z ljudmi in živalmi

²⁰Noe je postavil Gospodu oltar in vzel od vse čiste živine in od vseh čistih ptic ter daroval žgalne daritve na oltarju.

²¹ Gospod je zaduhal prijetni vonj in Gospod je rekel v svojem srcu: »Ne bom več preklel zemlje zaradi človeka, kajti mišljenje človekovega srca je hudobno od njegove mladosti. Ne bom več udaril vsega živega, kakor sem storil.

²²Dokler bo trajala zemlja – ne setev ne žetev, ne mraz ne vročina, ne poletje ne zima, ne dan ne noč ne bodo prenehali.«

1 Mojzes 9

¹Bog je blagoslovil Noeta in njegove sinove in jim rekel: »Bodite rodovitni in se množite ter napolnite zemljo!

²Vse živali zemlje in vse ptice neba naj se vas bojijo in trepetajo pred vami. Tudi vse, kar se giblje po zemlji, in vse ribe morja, vse to bodi v vaši oblasti.

³Vse, kar se giblje in živi, naj vam bo za živež, tudi vse zelene rastline vam dajem.

⁴Le mesa skupaj z življenjem, to je s krvjo, ne smete jesti.

⁵Tudi za vašo kri, ki je vaše življenje, bom terjal račun od vsake živali. Terjal ga bom tudi od človeka; od vsakogar bom terjal račun o življenju njegovega brata.

⁶Če kdo prelije človeško kri, bo človek prelił njegovo kri. Zakaj po svoji podobi je Bog naredil človeka.

⁷Vi pa bodite rodovitni in se množite, bodite številni na zemlji in namnožite se na njej!«

⁸Potem je Bog rekel Noetu in njegovim sinovom:

⁹»Glejte, zavezo sklepam z vami in vašim potomstvom, ki pride za vami,

¹⁰pa tudi z vsemi živimi bitji, ki so pri vas: s pticami, z živino in z vsemi zvermi zemlje, ki so pri vas, z vsemi, ki so prišle iz ladje.

¹¹Tako sklepam zavezo z vami in ne bom več iztrebil vsega mesa z vodami potopa. Ne bo več potopa, ki bi opustošil zemljo.«

¹²Bog je rekel: »To je znamenje zaveze, ki jo sklepam med seboj in vami in med vsemi živimi bitji, ki so pri vas, za vse prihodnje rodove.

¹³Svojo mavrico postavljam v oblake in bo v znamenje zaveze med menoj in zemljo.

¹⁴In kadar bom zbral oblake nad zemljo in se bo v oblakih prikazala mavrica,

¹⁵tedaj se bom spomnil svoje zaveze, ki je med menoj in vami in vsemi živimi bitji in vsem mesom; vode ne bodo nikoli več narasle v potop, da bi iztrebile vse meso.

¹⁶Kadar bo v oblakih, jo bom pogledal in se spomnil večne zaveze med Bogom in vsemi živimi bitji in vsem mesom, ki je na zemlji.«

¹⁷Bog je rekel Noetu: »To je znamenje zaveze, ki sem jo sklenil med seboj in vsem mesom, ki je na zemlji.«

Sem, Ham in Jafet

¹⁸Noetovi sinovi, ki so odšli iz ladje, so bili Sem, Ham in Jafet. Ham je Kánaanov oče.

¹⁹Trije so bili Noetovi sinovi in ti so obljudili vso zemljo.

²⁰Tedaj je Noe, mož zemlje, začel saditi vinograd.

²¹Ko pa je pil vino, se je napil in nag obležal sredi svojega šotor.

²²Ham, Kánaanov oče, je videl nagoto svojega očeta in je šel to pravit obema bratoma, ki sta bila zunaj.

²³Sem in Jafet pa sta vzela plašč, si ga dala na ramena, šla zadensko in pokrila nagoto svojega očeta. Obrnjena sta bila torej proč, tako da nista videla njegove nagote.

²⁴Ko se je Noe prebudil iz vinske omame in izvedel, kaj mu je storil njegov mlajši sin,

²⁵je rekel: »Preklet bodi Kánaan; bodi hlapec hlapcev svojih bratov!«

²⁶Potem je rekel: »Blagoslovljen Gospod, Semov Bog; Kánaan mu bodi za hlapca!

²⁷Naj Bog razširi Jafetov prostor, naj ga naseli v Semovih šotorih in Kánaan mu bodi za hlapca!«

²⁸Noe je po potopu živel še tristo petdeset let.

²⁹Vseh Noetovih dni je bilo torej devetsto petdeset let. Potem je umrl.

1 Mojzes 10

Noetovi potomci

(1 Krn 1,4–23)

¹To je rodovnik Noetovih sinov: Sema, Hama in Jafeta. Tem so se po potopu rodili sinovi.

²Jafetovi sinovi so Gomer, Magóg, Madáj, Javán, Tubál, Mešeh in Tirás.

³Gomerjevi sinovi pa so Aškenáz, Rifát in Togarmá.

⁴Javánovi sinovi so Elišá, Taršíš, Kitéjci in Rodošáni.

⁵Njihovi potomci so se razdelili kot narodi po otokih in deželah, vsak s svojim jezikom, po svojih rodbinah in narodih.

⁶Hamovi sinovi so Kuš, Micrájim, Put in Kánaan.

⁷Kuševi sinovi so Sebá, Havilá, Sabtá, Ramá in Sabtehá. Ramájeva sinova sta Šebá in Dedán.

⁸Kušu se je rodil Nimród, ta je prvi postal junak na zemlji.

⁹Bil je velik lovec pred Gospodom; zato pravijo: Velik lovec pred Gospodom kakor Nimród.

¹⁰Prvenci njegovega kraljestva so bili Babilon, Ereh, Akád in Kalne v šinárski deželi.

¹¹Iz te dežele je odšel v Asirijo. Pozidal je Ninive, Rehobót Ir, Kelah

¹²in Resen med Ninivami in Kelahom; to je veliko mesto.

¹³Micrájimu so se rodili Ludéjci, Anaméjci, Lehabéjci, Naftuhéjci,

¹⁴Patroséjci, Kasluhéjci, od katerih so izšli Filistejci, in Kaftoréjci.

¹⁵Kánaanu so se rodili Sidón, njegov prvorojenec, Het,

¹⁶Jebusejec, Amoréjec, Girgašéjec,

¹⁷Hivéjec, Arkéjec, Sinéjec,

¹⁸Arvadéjec, Cemaréjec in Hamatéjec. Potem so se kánaanski rodovi razkropili.

¹⁹Kánaanovo ozemlje je segalo od Sidóna proti Gerárju in do Gaze, proti Sódomi, Gomóri, Adámi, Cebojúmu do Leše.

²⁰To so Hamovi sinovi po svojih rodovih, jezikih, deželah in narodih.

²¹Semu, Jafetovemu starejšemu bratu, se je rodil tudi oče vseh Eberjevih sinov.

²²Semovi sinovi so Elám, Asúr, Arpahšád, Lud in Arám.

²³Arámovi sinovi pa so Uc, Hul, Geter in Maš.

²⁴Arpahšádu se je rodil Šelah, Šelahu se je rodil Eber.

²⁵Eberju sta se rodila dva sina; enemu je bilo ime Peleg, ker se je v njegovih dneh razdelila zemlja, njegovemu bratu pa je bilo ime Joktán.

²⁶Joktánu so se rodili Almodád, Šelef, Hacarmávet, Jerah,

²⁷Hadorám, Uzál, Diklá,

²⁸Obál, Abimaél, Šebá,

²⁹Ofír, Havilá in Jobáb. Vsi ti so Joktánovi sinovi.

³⁰Njihovo ozemlje je segalo od Meše proti Sefárju do vzhodnega gorovja.

³¹To so Semovi sinovi po svojih rodovih, jezikih, deželah in narodih.

³²To so rodovi Noetovih sinov po njihovih rodbinah in narodih. In iz njih so se po potopu razdelili narodi po zemlji.

1 Mojzes 11

Babilonski stolp

¹Vsa zemlja je imela en sam jezik in isto govorico.

²Ko so se ljudje odpravili od vzhoda, so našli ravnino v šinárski deželi in se tam naselili.

³Rekli so drug drugemu: »Dajmo, delajmo opeko in jo žgimo v ognju!« Opeko so uporabljali namesto kamna in zemeljsko smolo namesto malte.

⁴Rekli so: »Dajmo, sezidajmo si mesto in stolp, katerega vrh naj sega do neba, in naredimo si ime, da se ne bomo razkropili po vsej zemlji!«

⁵ Gospod je stopil dol, da bi si ogledal mesto in stolp, ki so ga postavili človeški otroci.

⁶In Gospod je rekel: »Glej, eno ljudstvo so in vsi imajo en jezik, in to je šele začetek njihovega dela. Zdaj jih ne bo nič več zadržalo; kar koli bodo hoteli, bodo naredili.

⁷Dajmo, stopimo dol in tam zmešajmo njihov jezik, da ne bodo več razumeli govorice drug drugega!«

⁸In Gospod jih je razkropil od tam po vsej zemlji in nehali so zidati mesto.

⁹Zato se je imenovalo Babél, ker je tam Gospod zmešal jezik vse zemlje in od tam jih je Gospod razkropil po vsej zemlji.

Od Sema do Abrahama

(1 Krn 1,24–27; Lk 3,34–36)

¹⁰To je Semov rodovnik. Sem je bil star sto let, ko se mu je rodil Arpahšád, dve leti po potopu.

¹¹Potem ko se mu je rodil Arpahšád, je Sem živel še petsto let in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹²Ko je bil Arpahšád star petintrideset let, se mu je rodil Šelah.

¹³Potem ko se mu je rodil Šelah, je Arpahšád živel še štiristo tri leta in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹⁴Ko je bil Šelah star trideset let, se mu je rodil Eber.

¹⁵Potem ko se mu je rodil Eber, je Šelah živel še štiristo tri leta in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹⁶Ko je bil Eber star štiriintrideset let, se mu je rodil Peleg.

¹⁷Potem ko se mu je rodil Peleg, je Eber živel še štiristo trideset let in rodili so se mu sinovi in hčere.

¹⁸Ko je bil Peleg star trideset let, se mu je rodil Regu.

¹⁹Potem ko se mu je rodil Regu, je Peleg živel še dvesto devet let in rodili so se mu sinovi in hčere.

²⁰Ko je bil Regu star dvaintrideset let, se mu je rodil Serúg.

²¹Potem ko se mu je rodil Serúg, je Regu živel še dvesto sedem let in rodili so se mu sinovi in hčere.

²²Ko je bil Serúg star trideset let, se mu je rodil Nahór.

²³Potem ko se mu je rodil Nahór, je Serúg živel še dvesto let in rodili so se mu sinovi in hčere.

²⁴Ko je bil Nahór star devetindvajset let, se mu je rodil Terah.

²⁵Potem ko se mu je rodil Terah, je Nahór živel še sto devetnajst let in rodili so se mu sinovi in hčere.

²⁶Terah je bil star sedemdeset let, ko so se mu rodili Abram, Nahór in Harán.

²⁷To je Terahov rodovnik. Terahu so se rodili Abram, Nahór in Harán, Haránu pa se je rodil Lot.

²⁸Harán je umrl pred svojim očetom Terahom v svoji rojstni deželi, v Uru Kaldejcev.

²⁹Abram in Nahór sta se oženila. Abramovi ženi je bilo ime Sarája, Nahórjevi pa Milka. Bila je hči Harána, Milkinega in Jiskinega očeta.

³⁰Sarája pa je bila nerodovitna, ni imela otrok.

³¹Terah je vzel sina Abrama in vnuka Lota, Haránovega sina, ter svojo snaho Sarájo, ženo svojega sina Abrama, in odšel z njimi iz Ura Kaldejcev, da bi šel v deželo Kánaan. Prišli so do Harána in se tam naselili.

³²Vseh Terahovih dni je bilo dvesto pet let. Potem je Terah umrl v Haránu.

1 Mojzes 12

Abraham Bog pokliče Abrahama

¹ Gospod je rekel Abram: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal.

²Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov.

³Blagoslovil bom tiste, ki te bodo blagoslavljali, in prekel tiste, ki te bodo preklinjali, in v tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje.«

⁴Abram je šel, kakor mu je naročil Gospod, in Lot je šel z njim. Ko je Abram odšel iz Harána, je bil star petinsedemdeset let.

⁵S seboj je vzel ženo Sarájo, bratovega sina Lota in vse premoženje, ki sta ga zbrala, in vse duše, ki sta jih pridobila v Haránu. Odšli so in se napotili proti kánaanski deželi.

Abraham v Kánaanu in v Egiptu

Ko so prišli v kánaansko deželo,

⁶je Abram prehodil deželo do kraja Sihem, do Moréjevega hrasta – Kánaanci so takrat živeli v deželi.

⁷Gospod se mu je prikazal in rekel: »Tvojemu potomstvu bom dal to deželo.« Tam je postavil oltar Gospodu, ki se mu je bil prikazal.

⁸Od tam je šel naprej na vzhodno gorovje do Betela in se ušotoril tako, da je imel Betel na zahodni, Aj pa na vzhodni strani. Tam je postavil Gospodu oltar in klical Gospodovo ime.

⁹Potem se je spet odpravil na pot in tako potoval proti Negebu.

¹⁰Tedaj je v deželi nastala lakota in Abram je šel v Egipt, da bi tam nekaj časa ostal; kajti lakota v deželi je bila huda.

¹¹Ko pa se je približal Egiptu, je rekel ženi Saráji: »Glej, vem, da si lepa ženska.

¹²Ko te bodo Egipčani videli in rekli: ›To je njegova žena,‹ bodo mene ubili, tebe pa pustili pri življenju.

¹³Reci, prosim, da si moja sestra, da se mi bo dobro godilo zaradi tebe in bom po tvoji zaslugi ostal živ.«

¹⁴Ko je torej Abram prispel v Egipt, so Egipčani videli, da je žena zelo lepa.

¹⁵Videli so jo tudi faraonovi uradniki in jo hvalili faraonu. Tako so ženo vzeli v faraonovo hišo.

¹⁶Zaradi nje je lepo ravnal z Abramom: dobil je drobnico in govedo, osle, hlapce in deklet, oslice in kamele.

¹⁷Gospod pa je udaril faraona in njegovo hišo s hudimi nadlogami zaradi Abramove žene Saráje.

¹⁸Faraon je poklical Abrama in rekel: »Kako si mi mogel to storiti? Zakaj mi nisi povedal, da je to tvoja žena?

¹⁹Zakaj si rekel, da je tvoja sestra, da sem si jo vzel za ženo? Glej, tu imaš zdaj svojo ženo, vzemi jo in pojdi!«

²⁰Faraon je glede njega dal ukaze svojim možem in pospremili so Abrama, njegovo ženo in vse njegovo imetje.

1 Mojzes 13

Abraham in Lot se razideta

¹Abram je torej odšel iz Egipta proti Negebu. Z njim je šla njegova žena, vse, kar je imel, in Lot.

²Abram je bil silno bogat z živino, s srebrom in z zlatom.

³Potem se je selil s šotori od Negeba do Betela, do kraja, kjer si je prej postavil šotor, med Betelom in Ajem.

⁴To je kraj, kjer je prej postavil oltar; in tam je klical Gospodovo ime.

⁵Tudi Lot, ki je potoval z Abramom, je imel drobnico, govedo in šotore.

⁶A dežela ni mogla preživljati obeh, ko sta prebivala skupaj. Kajti njuno premoženje je bilo tako veliko, da nista mogla živeti skupaj.

⁷Vnel se je prepir med pastirji Abramovih čred in pastirji Lotovih čred – Kánaanci in Perizéjci so tisti čas prebivali v deželi –

⁸in Abram je rekel Lotu: »Naj ne bo prepira med menoj in teboj, med mojimi in tvojimi pastirji, saj sva brata!

⁹Mar ni vsa dežela pred teboj? Loči se torej od mene! Če pojdeš ti na levo, grem jaz na desno, če se ti obrneš proti desni, bom jaz krenil na levo.«

¹⁰Lot je povzdignil oči in videl vso jordansko pokrajino. Preden je Gospod pokončal Sódomo in Gomóro, je bila v celoti namakana. Vse do Coara je bila kakor Gospodov vrt, kakor egiptovska dežela.

¹¹Lot si je torej izbral vso jordansko pokrajino in se odselil proti vzhodu. Tako sta se ločila.

¹²Abram je prebival v kánaanski deželi, Lot pa je živel v mestih pokrajine in šotoril tja do Sódome.

¹³Sódomci pa so bili hudobni in so silno grešili zoper Gospoda.

¹⁴Gospod je govoril Abram, potem ko se je Lot ločil od njega: »Povzdigni oči in poglej s svojega mesta proti severu in jugu, proti vzhodu in zahodu!

¹⁵Zares, vso deželo, ki jo vidiš, za vedno dajem tebi in tvojemu potomstvu.

¹⁶In storil bom, da bo tvojega zaroda kakor prahu zemlje. Če bi kdo mogel prešteti prah zemlje, bi lahko preštel tudi tvoj zarod.

¹⁷Vstani in prehodi deželo po vsej njeni dolžini in širini, kajti tebi jo dajem.«

¹⁸Abram je šotoril ter prišel in se naselil pri Mamrejevih hrastih, ki so pri Hebrónu. Tam je postavil oltar Gospodu.

1 Mojzes 14

Abraham, kralji in Melkízedek

¹Za časa šinárskega kralja Amraféla so se elasárski kralj Arjóh, elámski kralj Kedorlaómer in gojímski kralj Tidál

²vojskovali zoper sódomskega kralja Bera, gomórskega kralja Biršája, admaškega kralja Šinába, cebojímskega kralja Šeméberja in kralja Bele, to je Coarja.

³Vsi ti so zbrali svoje čete v Sidímski dolini, to je Slano morje.

⁴Dvanajst let so služili Kedorlaómerju, trinajsto leto pa so se uprli.

⁵Štirinajsto leto so prišli Kedorlaómer in kralji, ki so bili z njim. Premagali so Rafájevce pri Ašterót Karnájimu, Zuzéjce pri Hamu, Emejce v Kirjatájimski dolini

⁶in Horéjce na njihovem pogorju Seír ter prišli do El Parána na robu puščave.

⁷Ko so se vračali, so prišli do En Mišpáta, to je Kadeša, in pokončali vse amalečanske kraje in tudi Amoréjce, ki so bivali v Hacecón Tamáru.

⁸Tedaj so se sódomski, gomórski, admaški, cebojímski in belaški – to je coarski – kralj odpravili na pot in se v Sidímski dolini spustili v spopad

⁹z elámskim kraljem Kedorlaómerjem, gojímskim kraljem Tidálom, šinárskim kraljem Amrafélom in elasárskim kraljem Arjóhom: štirje kralji proti petim.

¹⁰V Sidímski dolini pa je bilo vse polno smolnih jam. Na begu sta sódomski in gomórski kralj padla v eno od njih, drugi pa so zbežali v gore.

¹¹Oni pa so pobrali vse imetje Sódome in Gomóre, ves njihov živež, in odšli.

¹²Vzeli so tudi Lota, sina Abramovega brata, in njegovo imetje ter odšli. Prebival je namreč v Sódomi.

¹³Neki ubežnik je prišel do Hebrejca Abrama in mu to povedal. Ta se je naselil pri hrastih Amoréjca Mamreja, Eškólovega in Anêrjevega brata, ki so bili Abramovi zavezniki.

¹⁴Ko je torej Abram slišal, da je njegov brat ujet, je sklical svoje izurjene može, rojene v njegovi hiši, tristo osemnajst ljudi, in jih zasledoval do Dana.

¹⁵Ponoči je razdelil svoje može in z njimi napadel sovražnike. Premagal jih je in jih zasledoval do Hobe, ki je severno od Damaska.

¹⁶In spravil je nazaj vse imetje in tudi svojega brata in njegovo premoženje je spravil nazaj, z ženami in drugimi ljudmi vred.

¹⁷Potem ko se je vrnil z zmage nad Kedorlaómerjem in kralji, ki so bili z njim, mu je prišel naproti sódomski kralj v dolini Šavé, to je v Kraljevi dolini.

¹⁸Salemski kralj Melkízedek pa je prinesel kruha in vina. Bil je duhovnik Najvišjega Boga

¹⁹in ga je blagoslovil, rekoč: »Blagoslovi naj te, Abram, Bog Najvišji, ki je ustvaril nebo in zemljo!

²⁰In slavljen bodi Bog Najvišji, ki ti je dal v roke tvoje nasprotnike!« Potem mu je Abram dal desetino od vsega.

²¹Sódomski kralj pa je rekel Abram: »Daj mi duše, imetje pa obdrži zase!«

²²Abram mu je odgovoril: »Prisegam Gospodu, Bogu Najvišjemu, ki je ustvaril nebo in zemljo:

²³Ne, niti vrvice ali jermena od sandale, prav ničesar od tega, kar je tvoje, ne bom vzel, da ne porečeš: »Jaz sem storil, da je Abram bogat.«

²⁴Samó tisto, kar so pojedli moji ljudje, in delež plena za može, ki so šli z menoj: Anêr, Eškól in Mamre. Naj vzamejo svoje deleže.«

1 Mojzes 15

Božje obljube in zaveza

¹Po teh dogodkih se je Abram v videnju zgodila Gospodova beseda, rekoč: »Ne boj se, Abram! Jaz sem tvoj ščit, tvoje plačilo bo zelo veliko.«

²Abram pa je rekel: »Gospod Bog, kaj mi boš vendar dal, ko pa ostajam brez otrok in bo dedič moje hiše Damaščan Eliézer?«

³In Abram je rekel: »Glej, nisi mi naklonil potomstva, zato, glej, bo moj dedič hlapec moje hiše.«

⁴A glej, zgodila se mu je Gospodova beseda, rekoč: »Ne bo ta dedoval za teboj, temveč tisti, ki bo prišel iz tebe, bo tvoj dedič.«

⁵Popeljal ga je ven in mu rekel: »Poglej proti nebu in preštej zvezde, če jih moreš prešteti!« Potem mu je rekel: »Tako bo s tvojim potomstvom.«

⁶Veroval je Gospodu in ta mu je to štel v pravičnost.

⁷Rekel mu je: »Jaz sem Gospod, ki sem te izpeljal iz Ura Kaldejcev, da bi ti dal to deželo v posest.«

⁸Rekel je: »Gospod Bog, po čem bom spoznal, da jo dobim v posest?«

⁹Pa mu je rekel: »Vzemi zame triletno telico, triletno kozo, triletnega kozla, grlico in mladega goloba!«

¹⁰Vzel je torej zanj vse te živali, jih razpolovil in položil vsako polovico nasproti drugi, le ptic ni razpolovil.

- ¹¹Ptice roparice so se spuščale na trupla, Abram pa jih je odganjal.
- ¹²Ko se je sonce nagibalo k zatonu, je Abrama obšel trden spanec in glej, polastila se ga je groza in gost mrak je padel nanj.
- ¹³Rekel je Abram: »Vedi, da bodo tvoji potomci priseljenci v deželi, ki ne bo njihova, spravili jih bodo v sužnost in jih stiskali štiristo let.
- ¹⁴A tudi narodu, ki jih bo imel zaslužnjene, bom sodil. Potem bodo odšli z velikim imetjem.
- ¹⁵Ti pa pojdeš v miru k svojim očetom; pokopan boš v visoki starosti.
- ¹⁶V četrtem rodu se bodo vrnili sem, kajti hudobija Amoréjcev še ni dopolnjena.«
- ¹⁷Sonce je zašlo in legel je mrak. In glej, lonec za ogenj, iz katerega se je kadilo, in plameneča bakla sta se premikala med kosi živali.
- ¹⁸Tisti dan je Gospod sklenil z Abramom zavezo in rekel: »Tvojemu potomstvu dajem to deželo od Egiptovske reke do vélike reke, reke Evfrata;
- ¹⁹Kenéjce, Kenázovce, Kadmonéjce,
- ²⁰Hetejce, Perizéjce, Rafájevce,
- ²¹Amoréjce, Kánaance, Girgašéjce in Jebusejce.«

1 Mojzes 16

Izmaelovo rojstvo

- ¹Žena Sarája Abram: ni rodila otrok; imela pa je egiptovsko deklo, ki ji je bilo ime Hagára.
- ²Sarája je rekla Abram: »Glej, Gospod mi ni dal, da bi rodila. Pojdi k moji dekli! Mogoče bom po njej dobila otroka.« Abram je poslušal Sarájo.
- ³Potem ko je preteklo deset let, odkar se je Abram naselil v kánaanski deželi, je Abramova žena Sarája vzela svojo egiptovsko deklo Hagáro in jo dala možu Abram: za ženo.

⁴Šel je k Hagári in je spočela. Ko pa je videla, da je spočela, je začela zaničevati gospodarico.

⁵Sarája je rekla Abram: »Ti si kriv, da me žali. Dala sem ti svojo deklo v naročje, ko pa je videla, da je spočela, me je začela zaničevati. Naj Gospod sodi med menoj in teboj!«

⁶Abram je rekel Saráji: »Glej, tvoja dekla je v tvoji roki; naredi z njo, kar se ti zdi prav!« Tedaj je začela Sarája z njo tako trdo ravnati, da je Hagára pobegnila od nje.

⁷ Gospodov angel jo je našel pri studencu v puščavi, pri izviru ob poti proti Šuru.

⁸Rekel je: »Hagára, Sarájina dekla, od kod prihajaš in kam greš?« Rekla je: »Bežim od svoje gospodarice Saráje.«

⁹ Gospodov angel ji je rekel: »Vrni se k svoji gospodarici in se podrêdi njeni roki!«

¹⁰Potem ji je Gospodov angel rekel: »Silno bom namnožil tvoje potomstvo, da ga ne bo mogoče prešteti.«

¹¹In Gospodov angel ji je rekel: »Glej, spočela si in rodila boš sina; daj mu ime Izmael, kajti Gospod te je slišal v tvoji stiski.

¹²Ta človek bo pravi divji osel. Njegova roka bo proti vsem in roke vseh proti njemu; nasproti vsem svojim bratom se bo naselil.«

¹³Imenovala je Gospoda, ki je z njo govoril: »Ti si El Roí«; rekla je namreč: »Ali sem res tukaj videla tistega, ki me je videl?«

¹⁴Zato se vodnjak imenuje Beêr Laháj Roí; glej, je med Kadešem in Beredom.

¹⁵Potem je Hagára Abram rodila sina. Abram je dal sinu, ki ga je rodila Hagára, ime Izmael.

Bog sklene z Abrahamom zavezo

¹⁶Ko je Hagára Abram rodila Izmaela, je bil Abram star šestinosemdeset let.

1 Mojzes 17

- ¹Ko pa je Abram imel devetindevetdeset let, se mu je prikazal Gospodin mu rekel: »Jaz sem Bog Mogočni. Hodi pred menoj in bodi popoln!
- ²Sklenil bom svojo zavezo med seboj in teboj in silno te bom namnožil.«
- ³Abram je padel na obraz in Bog je govoril z njim ter rekel:
- ⁴»Glej, to je moja zaveza s teboj: postal boš oče množice narodov.
- ⁵Ne boš se več imenoval Abram, temveč Abraham ti bo ime, kajti postavljam te za očeta množici narodov.
- ⁶Naredil te bom silno rodovitnega, napravil bom iz tebe narode in kralji bodo izšli iz tebe.
- ⁷Postavljam svojo zavezo med seboj in teboj ter tvojimi potomci za teboj iz roda v rod kot večno zavezo. Tebi in tvojim potomcem za teboj bom Bog.
- ⁸Tebi in tvojemu potomstvu dajem deželo, v kateri bivaš kot tujec, vso kánaansko deželo, v večno last in bom njihov Bog.«
- ⁹Bog je rekel Abrahamu: »Ti pa se drži moje zaveze, ti in tvoji potomci za teboj iz roda v rod!
- ¹⁰To je moja zaveza, ki se je držite, zaveza med menoj in vami ter tvojimi potomci za teboj: vsak moški pri vas naj bo obrezan!
- ¹¹Obrežite si meso svojih prednjih kožic! To bodi znamenje zaveze med menoj in vami!
- ¹²Osem dni po rojstvu naj bodo obrezani vsi moški iz roda v rod, najsi bodo rojeni v hiši ali pridobljeni za denar od katerega koli tujca, ki ni izmed tvojih potomcev.
- ¹³Oboji morajo biti obrezani, rojeni v tvoji hiši in pridobljeni za tvoj denar. Takó bo moja zaveza v vašem mesu večna zaveza.
- ¹⁴Kar pa zadeva neobrezanega moškega, ki ni obrezan na mesu svoje prednje kožice, naj bo iztrebljen iz svojega ljudstva; prelomil je mojo zavezo.«

¹⁵Potem je Bog rekel Abrahamu: »Svoje žene Saráje ne imenuj več Sarája, temveč Sara bodi njeno ime!

¹⁶Blagoslovil jo bom in ti dal sina tudi od nje; blagoslovil jo bom, da bodo iz nje nastali narodi in bodo kralji ljudstev izšli iz nje.«

¹⁷Abraham je padel na obraz in se zasmel. Rekel si je: »Ali se bo stoletniku rodil sin? Ali bo devetdesetletna Sara rodila?«

¹⁸Abraham je rekel Bogu: »O da bi le Izmael živel pred teboj!«

¹⁹Bog pa je odgovoril: »Ne, temveč tvoja žena Sara ti bo rodila sina in dal mu boš ime Izak. Sklenil bom z njim svojo zavezo kot večno zavezo za njegove potomce za njim.

²⁰Tudi glede Izmaela sem te uslišal; glej, blagoslovil ga bom in ga naredil rodovitnega ter ga silno namnožil; dvanajst knezov se mu bo rodilo in naredil bom iz njega velik narod.

²¹Svojo zavezo pa bom sklenil z Izakom, ki ti ga bo rodila Sara čez leto dni.«

²²Ko je Bog nehal govoriti z njim, se je vzdignil od Abrahama.

²³Abraham je vzel sina Izmaela, vse, ki so bili rojeni v hiši, in vse, ki so bili pridobljeni za denar, vse moške izmed ljudi Abrahamove hiše, in obrezal meso njihove prednje kože še isti dan, kakor mu je Bog naročil.

²⁴Ko je bil Abraham obrezan na mesu svoje prednje kože, je bil star devetindevetdeset let,

²⁵njegovemu sinu Izmaelu pa je bilo trinajst let, ko je bil obrezan na mesu svoje prednje kože.

²⁶Istega dne sta bila obrezana Abraham in njegov sin Izmael.

²⁷Z njim vred so bili obrezani vsi moški njegove hiše, rojeni v hiši in za denar kupljeni od tujcev.

1 Mojzes 18

Bog v gosteh pri Abrahamu

- ¹ Gospod se je prikazal Abrahamu pri Mamrejevih hrastih, ko je ob dnevni vročini sedel pred vhodom v šotor.
- ² Povzdignil je oči, pogledal in glej, pred njim so stali trije možje. Ko jih je zagledal, jim je stekel naproti od vhoda v šotor in se jim priklonil do tal.
- ³ Rekel je: »Moj gospod, če sem našel naklonjenost v tvojih očeh, nikar ne hodi mimo svojega služabnika!
- ⁴ Naj prinesejo malo vode, da si umijete noge. Potem se spočijte pod drevesom!
- ⁵ Jaz pa prinesem kos kruha, da se okrepčate, potem pa lahko greste naprej. Čemu bi sicer prišli mimo svojega služabnika!« Rekli so: »Stori, kakor si rekel!«
- ⁶ Abraham je pohitel v šotor k Sari in rekel: »Hitro vzemi tri merice boljše moke, zamesi jo in speci kolače!«
- ⁷ Potem je Abraham tekel k živini. Vzel je mlado in lepo tele in ga dal hlapcu; ta ga je hitro pripravil.
- ⁸ Vzel je masla in mleka ter tele, ki ga je bil pripravil, in vse to položil prednje. Stal je pri njih pod drevesom in so jedli.
- ⁹ Rekli so mu: »Kje je tvoja žena Sara?« Rekel je: »Glejte, v šotoru.«
- ¹⁰ Pa je rekel: »Čez leto dni se bom vrnil k tebi in glej, tvoja žena Sara bo imela sina.« Sara pa je poslušala za vhodom v šotor, ki je bil za njim.
- ¹¹ Abraham in Sara sta bila stara, že zelo v letih; Sari se je nehalo dogajati, kakor se dogaja ženskam,
- ¹² pa se je sama pri sebi zasmejala in rekla: »Mar naj zdaj, ko sem uvela, še občutim slast? Tudi moj gospod je star.«
- ¹³ Gospod pa je rekel Abrahamu: »Zakaj se je Sara zasmejala in rekla: ›Ali bom res rodila, ko sem že ostarela?«
- ¹⁴ Ali je za Gospoda kaj pretežko? Ko bom čez leto dni v tem času spet prišel k tebi, bo Sara imela sina.«

¹⁵Sara pa je tajila in rekla: »Nisem se zasmejala.« Bala se je namreč. »Pač,« je rekel, »zares si se zasmejala.«

Abraham prosi za Sódomo

¹⁶Tedaj so se možje odpravili in gledali proti Sódomi, Abraham pa je šel z njimi, da bi jih pospremil.

¹⁷ Gospod si je rekel: »Ali naj skrivam pred Abrahamom, kaj nameravam storiti?

¹⁸Iz Abrahama bo vendar nastal velik in mogočen narod in v njem bodo blagoslovljeni vsi narodi zemlje.

¹⁹Izbral sem ga, da bo zapovedal svojim sinovom in svoji hiši za njim, naj se držijo Gospodove poti in ravnajo v skladu s pravičnostjo in pravico; tako bo Gospod izpolnil Abrahamu, kar mu je obljubil.«

²⁰ Gospod je rekel: »Vpitje iz Sódome in Gomóre je res silno in njihov greh je izredno težak.

²¹Stopil bom dol, da vidim, ali so res počeli vse tisto, o čemer govori vpitje, ki prihaja do mene, ali ne. Izvedeti hočem.«

²²Moža sta se obrnila in odšla proti Sódomi, Abraham pa je še stal pred Gospodom.

²³Abraham je pristopil in rekel: »Ali boš res pokončal pravičnega s krivičnim vred?

²⁴Mogoče je v mestu petdeset pravičnih. Ali boš tudi te pokončal in ne boš prizanesel kraju zaradi petdesetih pravičnih, ki so v njem?

²⁵Daleč naj bo od tebe, da bi ti storil kaj takega, da bi pobil pravičnega s krivičnim vred, da bi se enako zgodilo pravičnim kakor krivičnim! Daleč naj bo od tebe! Ali ne bo sodnik vse zemlje ravnal pravično?«

²⁶ Gospod je rekel: »Če najdem v Sódomi petdeset pravičnih med meščani, bom prizanesel vsemu kraju zaradi njih.«

²⁷Abraham pa je rekel: »Glej, jaz, ki sem prah in pepel, sem si dovolil govoriti z Gospodom.

²⁸Mogoče jih petdesetim pravičnim manjka pet, ali boš zaradi teh petih uničil vse mesto?« Rekel je: »Ne bom ga uničil, če jih tam najdem petinštirideset.«

²⁹Pa je spet spregovoril in mu rekel: »Mogoče se jih tam najde štirideset.« Odgovoril je: »Ne bom storil tega zaradi teh štiridesetih.«

³⁰Pa je rekel: »Naj se Gospod ne jezi, če govorim; mogoče se jih tam najde trideset.« Rekel je: »Ne bom storil tega, če jih najdem trideset.«

³¹Rekel je: »Glej, dovolil sem si govoriti z Gospodom; mogoče se jih tam najde dvajset.« Rekel je: »Ne bom jih uničil zaradi teh dvajsetih.«

³²Abraham je rekel: »Naj se Gospod ne jezi, če spregovorim še tokrat: Mogoče se jih tam najde deset.« Odgovoril je: »Ne bom jih uničil zaradi teh desetih.«

³³ Gospod je potem, ko je nehal govoriti z Abrahamom, odšel. Abraham pa se je vrnil v svoj kraj.

1 Mojzes 19

Sodba nad Sódomo in Lotova rešitev

¹Zvečer sta angela prišla v Sódomo, ko je Lot sedel pri sódomskih vratih. Ko ju je zagledal, je vstal, jima šel naproti in se priklonil z obrazom do tal.

²Rekel je: »Prosim, gospoda, stopita v hišo svojega služabnika, da prenočita in si umijeta noge, zjutraj pa vstaneta in odideta po svoji poti.« Rekla sta: »Ne, prenočila bova na trgu.«

³Zelo ju je silil, zato sta le odšla z njim in stopila v njegovo hišo. Pripravil jima je večerjo, spekel nekvašeni kruh in sta jedla.

⁴Preden sta legla, so hišo obstopili meščani, sódomski moški, vsi, od dečkov do starcev, vse ljudstvo do zadnjega moža.

⁵Klicali so Lota in mu rekli: »Kje sta moža, ki sta nocoj prišla k tebi? Pripelji ju ven k nam, da ju spoznamo!«

⁶Lot je tedaj stopil ven k njim na prag, zaprl vrata za seboj

⁷in rekel: »Nikar, bratje moji, ne delajte hudega!

⁸Glejte, imam dve hčeri, ki še nista spoznali moža; naj ju pripeljem k vam, da storite z njima, kar boste hoteli. Samo tema možema ne storite ničesar, saj sta prišla v senco moje strehe!«

⁹Rekli so: »Poberi se!« Potem so rekli: »Nekdo je prišel sem kot tujec, pa bi rad razsojal. Tebi bomo storili še kaj hujšega kakor njima.« Silno so pritiskali na Lota in bili na tem, da razbijejo vrata.

¹⁰A moža sta iztegnila roke, potegnili Lota k sebi v hišo in zaprla vrata.

¹¹Može pa, ki so stali pri vhodu, sta udarila s slepoto, od najmanjših do največjih, tako da niso mogli najti vrat.

¹²In moža sta rekla Lotu: »Imaš v mestu še koga, morda zeta, sinove, hčere ali sicer kakega svojega človeka? Odpelji jih iz kraja!

¹³Midva bova namreč ta kraj uničila, kajti njihovo vpitje, ki je prišlo do Gospoda, je prehudo. Zato naju je Gospod poslal, da ga uničiva.«

¹⁴Lot je šel ven in govoril s svojima zetoma, ki sta nameravala vzeti njegovi hčeri. Rekel je: »Vstanita, pojdita iz tega kraja, kajti Gospod bo mesto uničil!« Toda zeta sta mislila, da se šali.

¹⁵Ko se je vzdignila jutranja zarja, sta angela priganjala Lota in rekla: »Vstani, vzemi ženo in hčeri, ki sta tu, da ne boš pokončan zaradi krivde tega mesta!«

¹⁶Obotavljal se je, zato sta ga moža zgrabila za roko, prav tako tudi njegovo ženo in hčeri – ker mu je Gospod hotel prizanesti – in ga odpeljala ven ter ga pustila zunaj mesta.

¹⁷Ko sta jih vodila ven, sta rekla: »Reši si življenje! Ne oziraj se nazaj in ne ustavlaj se nikjer v pokrajini! V gorovje se reši, da ne boš pokončan!«

¹⁸Lot jima je odgovoril: »Nikar, gospod!

¹⁹Glej, tvoj služabnik je našel milost v tvojih očeh in s tem, da si mi rešil življenje, si mi izkazal veliko dobroto. Toda ne morem se rešiti v gore; lahko bi se mi pripetila nesreča in bi umrl.

²⁰Glej, tisto mesto je dovolj blizu, da se morem zateči vanj. In tako majhno je. Dovôli, da se rešim tja! Ali ni res majhno? Tako bom ostal živ.«

²¹Rekel mu je: »Glej, uslišal ti bom tudi to prošnjo in ne bom razdejal mesta, o katerem si govoril.

²²Hitro se reši tja! Ničesar ne morem storiti, dokler ne prideš tja.« Zato se mesto imenuje Coar.

²³Sonce je vzhajalo nad deželo, ko je Lot prišel do Coarja

²⁴in je Gospod storil, da sta od Gospoda, z neba, deževala na Sódomo in Gomóro žveplo in ogenj.

²⁵Razdejal je ti mesti in vso pokrajino, vse prebivalce mest in vse rastlinstvo te dežele.

²⁶Lotova žena, ki je bila z njim, pa se je ozrla nazaj in postala solnat steber.

²⁷Zgodaj zjutraj je šel Abraham na kraj, kjer je bil stal pred Gospodom.

²⁸Pogledal je proti Sódomi in Gomóri in vse naokrog po pokrajini. Pogledal je in glej, z zemlje se je vzdigoval dim, kakor bi se kadilo iz peči.

²⁹Ko je Bog uničil mesta pokrajine, se je spomnil Abrahama in poslal Lota proč od razdejanja, ko je razdejal mesta, kjer je prebival Lot.

Začetek Moábcev in Amóncev

³⁰Lot je iz Coarja odšel navzgor in se s hčerama naselil na gorovju. Bal se je namreč bivati v Coarju, zato je živel v votlini, on in obe hčeri.

³¹Starejša hči je rekla mlajši: »Najin oče je star, v deželi pa ni moža, ki bi se nama približal po navadi vse zemlje.

³²Dajva, napojiva očeta z vinom in leziva z njim; tako obudiva zarod po očetu.«

³³Tisti večer sta torej napojili očeta z vinom in starejša je šla in legla k očetu. Pa ni zaznal, ne ko je legla ne ko je vstala.

³⁴Naslednji dan je starejša hči rekla mlajši: »Sinoči sem ležala z očetom; še nocoj ga napojiva z vinom! Potem pojdi ti in lezi z njim! Tako bova obudili zarod po očetu.«

³⁵Tudi tisti večer sta napojili očeta z vinom. Mlajša hči je vstala in legla k njemu, pa ni zaznal, ne ko je legla ne ko je vstala.

³⁶Tako sta obe Lotovi hčeri zanosili s svojim očetom.

³⁷Starejša hči je rodila sina in mu dala ime Moáb. To je oče Moábcev do danes.

³⁸Tudi mlajša hči je rodila sina in dala mu je ime Ben Amí. To je oče Amóncev do danes.

1 Mojzes 20

Abraham in Abiméleh

¹Od tam se je Abraham odpravil v pokrajino Negeb in se zadrževal med Kadešem in Šurom. Ko pa je kot tujec živel v Gerárju,

²je govoril o svoji ženi Sari: »Moja sestra je.« Tedaj je gerárski kralj Abiméleh poslal po Saro in jo vzel k sebi.

³Toda Bog je prišel k Abimélehu ponoči v sanjah in mu rekel: »Glej, umrl boš zaradi ženske, ki si jo vzel, kajti poročena je!«

⁴Abiméleh pa se ji še ni približal. Rekel je: »Gospod, ali ubijaš tudi pravične ljudi?

⁵Mar ni on rekel: »Moja sestra je.« Pa tudi sama je rekla: »Moj brat je.« S poštenim srcem in čistimi rokami sem to storil.«

⁶Bog pa mu je odgovoril v sanjah: »Tudi jaz vem, da si to storil s poštenim srcem in sam sem te obvaroval, da nisi grešil zoper mene. Zato nisem dal, da bi se je dotaknil.

⁷Zdaj pa vrni ženo možu, kajti prerok je in molil bo zate, da ostaneš živ. Če pa je ne vrneš, vedi, da boste gotovo umrli ti in vsi tvoji.«

⁸Abiméleh je vstal zgodaj zjutraj, sklical vse služabnike in jim povedal vse, kar se je zgodilo. Može so se silno prestrašili.

⁹Potem je Abiméleh poklical Abrahama in mu rekel: »Kaj si nam storil? S čim sem se pregrešil zoper tebe, da si nadme in nad moje kraljestvo spravil to veliko pregreho? Storil si mi, česar človek ne sme narediti.«

¹⁰Dalje je Abiméleh rekel Abrahamu: »Kaj ti je prišlo na misel, da si to storil?«

¹¹Abraham je rekel: »Rekel sem si: »Gotovo ni strahu Božjega v tem kraju; ubili me bodo zaradi žene.«

¹²Sicer pa je res moja sestra; hči mojega očeta je, a ne hči moje matere. Tako je postala moja žena.

¹³Ko me je Bog poslal iz hiše mojega očeta po svetu, sem ji rekel: »Narêdi mi tole dobroto: v vsakem kraju, kamor bova prišla, reci, da sem tvoj brat!«

¹⁴Abiméleh je tedaj vzel drobnico in govedo, hlapce in dékle ter jih dal Abrahamu. Vrnil mu je ženo Saro.

¹⁵Potem je Abiméleh rekel: »Glej, moja dežela je pred teboj; prebivaj, kjer ti ugaja.«

¹⁶Sari pa je rekel: »Glej, tvojemu bratu dajem tisoč srebrnikov; glej, naj bo zate kot zagrinjalo čez oči za vse, ki so s teboj. Tako si v vsem opravičena.«

¹⁷Potem je Abraham molil k Bogu in Bog je ozdravil Abiméleha, njegovo ženo in dékle, da so mogle roditi.

¹⁸ Gospod je bil namreč zaprl naročja vsem ženskam v Abimélehovi hiši zaradi Abrahamove žene Sare.

1 Mojzes 21

Izak rojen

¹ Gospod je obiskal Saro, kakor je rekel, in Gospod je storil Sari, kakor je napovedal.

²Sara je spočela in rodila Abrahamu sina v njegovi starosti ob času, ki mu ga je Bog napovedal.

³Abraham je svojemu sinu, ki mu ga je rodila Sara, dal ime Izak.

⁴Ko je bil sin Izak star osem dni, ga je Abraham obrezal, kakor mu je Bog zapovedal.

⁵Abraham je bil star sto let, ko se mu je rodil sin Izak.

⁶Sara je rekla: »Bog mi je pripravil smeh; kdor bo to slišal, se mi bo nasmihal.«

⁷In rekla je: »Kdo bi dejal Abrahamu, da bo Sara dojila otroke? In vendar sem mu rodila sina v njegovi starosti.«

⁸Deček je rasel in ga je odstavila. Na dan, ko je bil Izak odstavljen, je Abraham napravil veliko gostijo.

Abraham pošlje Hagáro in Izmaela proč

⁹Ko je Sara nekoč videla sina Egipčanke Hagáre, ki ga je rodila Abrahamu, kako se posmehuje,

¹⁰je rekla Abrahamu: »Naženi to deklo in njenega sina! Kajti sin te dekle ne sme dedovati skupaj z mojim sinom Izakom.«

¹¹Ta beseda Abrahamu zaradi sina ni bila prav nič pogodu.

¹²Bog pa mu je rekel: »Naj ti ne bo žal ne dečka ne dekle! Poslušaj Saro, kar koli ti poreče! Kajti po Izaku se ti bo imenovalo potomstvo.

¹³A tudi iz deklinega sina bom naredil narod, kajti tvoj potomec je.«

¹⁴Abraham je zgodaj zjutraj vstal, vzel kruha in meh vode, dal to Hagári na rame in jo z dečkom poslal proč. Šla je in blodila po beeršébski puščavi.

¹⁵Ko pa je voda v mehu pošla, je vrgla dečka pod enega od grmov.

¹⁶Potem je šla in sedla za streljaj puščice daleč; rekla si je namreč: »Naj ne gledam, kako deček umira!« Ko je tako sedela v bližini, je na glas zajokala.

¹⁷Bog je pa slišal dečkov glas in Božji angel je iz nebes poklical Hagáro ter ji rekel: »Kaj ti je, Hagára? Ne boj se, kajti Bog je slišal dečkov glas od tam, kjer leži.

¹⁸Vstani, poberi dečka in ga drži s svojo roko! Kajti iz njega bom naredil velik narod.«

¹⁹Bog ji je tedaj odprl oči, da je zagledala studenec. Šla je, napolnila meh z vodo in dala piti dečku.

²⁰Bog je bil z dečkom. Rastel je, prebival v puščavi in postal lokostrelec.

²¹Živel je v paránski puščavi. Mati pa mu je dobila ženo iz egiptovske dežele.

Zaveza v Beeršébi

²²Tisti čas pa sta Abiméleh in poveljnik njegove vojske Pihól rekla Abrahamu: »Bog je s teboj v vsem, kar delaš.

²³Prisezi mi zdaj tukaj pri Bogu, da ne boš varal ne mene ne mojih naslednikov ne potomcev; enako dobroto, kakršno sem ti izkazoval jaz, izkazuj ti meni in deželi, v kateri prebivaš kot tujec!«

²⁴Abraham je odgovoril: »Prisežem.«

²⁵Tedaj se je Abraham pritožil Abimélehu zaradi studenca, ki so si ga Abimélehovi hlapci s silo prilastili.

²⁶Abiméleh je rekel: »Ne vem, kdo je to storil, tudi ti mi nisi povedal in sam nisem slišal o tem do danes.«

²⁷Abraham je vzel od drobnice in goveda, dal to Abimélehu in sklenila sta zavezo.

²⁸Abraham je oddelil od drobnice sedem jagnjic.

²⁹Abiméleh je rekel Abrahamu: »Kaj pomeni teh sedem jagnjic, ki si jih oddelil?«

³⁰Rekel je: »Resnično, vzel boš sedem jagnjic iz moje roke, da mi boš za pričo, da sem jaz izkopal ta vodnjak.«

³¹Zato je ta kraj dobil ime Beeršéba, ker sta tam oba prisegla.

³²Tako sta pri Beeršébi sklenila zavezo. Potem sta Abiméleh in poveljnik njegove vojske Pihól vstala in se vrnila v filistejsko deželo.

³³Abraham je v Beeršébi zasadil tamarisko in tam klical ime Gospoda, večnega Boga.

³⁴In Abraham je prebival veliko dni kot tujec v filistejski deželi.

1 Mojzes 22

Abraham daruje Izaka

¹Po teh dogodkih je Bog preizkušal Abrahama. Rekel mu je: »Abraham!« Rekel je: »Tukaj sem.«

²Pa je rekel: »Vzemi svojega sina, svojega edinca, ki ga ljubiš, Izaka, in pojdi v deželo Moríja! Tam ga daruj v žgalno daritev na gori, ki ti jo bom pokazal!«

³Abraham je vstal zgodaj zjutraj, osedlal osla, vzel s seboj dva hlapca in svojega sina Izaka. Nacepil je drv za žgalno daritev, potem pa je vstal in odšel proti kraju, o katerem mu je govoril Bog.

⁴Tretji dan je povzdignil oči in od daleč zagledal kraj.

⁵Rekel je hlapcema: »Ostanita tukaj z oslom, jaz in deček pa greva tjakaj, da pomoliva. Potem se vrneva k vama.«

⁶Abraham je vzel drva za žgalno daritev in jih naložil svojemu sinu Izaku, v svojo roko pa je vzel ogenj in nož. In šla sta oba skupaj.

⁷Izak je nagovoril svojega očeta Abrahama in rekel: »Moj oče!« Ta je rekel: »Tukaj sem, moj sin.« Pa je rekel: »Glej, ogenj in drva, kje pa je jagnje za žgalno daritev?«

⁸Abraham je rekel: »Bog si bo preskrbel jagnje za žgalno daritev, moj sin.« In šla sta oba skupaj.

⁹Prišla sta na kraj, o katerem mu je Bog rekel. Tam je Abraham sezidal oltar in razložil drva. Zvezal je svojega sina Izaka in ga položil na oltar na drva.

¹⁰Potem je Abraham iztegnil svojo roko in vzel nož, da bi zaklal svojega sina.

¹¹Tedaj mu je zaklical Gospodov angel iz nebes in rekel: »Abraham, Abraham!« Rekel je: »Tukaj sem.«

¹²In je rekel: »Ne izteguj svoje roke nad dečka in ne stôri mu ničesar, kajti zdaj vem, da se bojiš Boga, saj mi nisi odrekel svojega sina, svojega edinca.«

¹³Abraham je povzdignil oči in pogledal, in glej, za njim je bil oven, ki se je z rogovi zapletel v grmovje. Abraham je torej šel in vzel ovna in ga daroval v žgalno daritev namesto svojega sina.

¹⁴Zato je Abraham tisti kraj imenoval »Gospod bo preskrbel«, kakor pravijo danes: Na gori Gospodovi bo preskrbljeno.

¹⁵ Gospodov angel je drugič poklical Abrahama iz nebes

¹⁶in rekel: »Prisegel sem pri sebi, govori Gospod: Ker si to storil in nisi odrekel svojega sina, svojega edinca,

¹⁷te bom zares obilno blagoslovil in silno namnožil tvoje potomstvo, kakor zvezde na nebu in kakor pesek, ki je na morskem bregu. Tvoji potomci bodo vzeli v posest vrata svojih sovražnikov

¹⁸in s tvojimi potomci se bodo blagoslavljal vsi narodi na zemlji, ker si poslušal moj glas.«

¹⁹Abraham se je vrnil k hlapcema, vzdignili so se in skupaj odšli proti Beeršébi. In Abraham je prebival v Beeršébi.

Nahórjev rod

²⁰Po teh dogodkih so povedali Abrahamu in rekli: »Tudi Milka je rodila sinove tvojemu bratu Nahórju:

²¹prvorojenca Uca, njegovega brata Buza, Arámovega očeta Kemuéla,

²²Keseda, Hazója, Pildáša, Jidláfa in Betuéla.«

²³Betuélu pa se je rodila Rebeka. Osem otrok je rodila Milka Abrahamovemu bratu Nahórju.

²⁴Njegova stranska žena, Reúma po imenu, je tudi rodila, in sicer Tebaha, Gahama, Tahaša in Maahája.

1 Mojzes 23

Sarin grob

¹Sarino življenje je trajalo sto sedemindvajset let.

²Potem je umrla v Kirját Arbi, to je v Hebrónu, v kánaanski deželi. Abraham je prišel, da bi opravil za Saro žalovanje in jo objokoval.

³Ko se je Abraham vzdignil od pokojnice, je spregovoril Hetovim sinovom in rekel:

⁴»Tujec in priseljenec sem pri vas. Dajte mi kos zemlje za grobišče pri vas, da spravim pokojnico od doma in jo pokopljem!«

⁵Hetovi sinovi so odgovorili in mu rekli:

⁶»Poslušaj nas, gospod! Božji knez si med nami; v najlepšem izmed naših grobov pokoplji pokojnico! Nobeden izmed nas ti ne bo odrekel groba, da ne bi mogel pokopati pokojnice.«

⁷Abraham se je vzdignil in se priklonil ljudstvu dežele, Hetovim sinovom.

⁸Potem jim je govoril in rekel: »Če vam je prav, da spravim pokojnico od doma in jo pokopljem, me poslušajte in rotite Coharjevega sina Efróna,

⁹naj mi da votlino Mahpélo, ki jo ima na koncu svojega polja. Za polno vrednost srebra naj mi jo da sredi med vami za grobišče.«

¹⁰Efrón pa je sedel sredi med Hetovimi sinovi. In Hetejec Efrón je odgovoril Abrahamu vpričo Hetovih sinov, vseh, ki so prihajali k vratom njegovega mesta, in rekel:

¹¹»Ne, gospod, poslušaj me! Dam ti polje in tudi votlino, ki je na njem, ti dam; vpričo sinov svojega ljudstva ti jo dam. Le pokoplji pokojnico!«

¹²Abraham se je priklonil pred ljudstvom dežele

¹³in govoril Efrónu vpričo ljudstva dežele in rekel: »Ko bi me le hotel poslušati! Dam ti srebro za polje. Vzemi ga od mene, da tam pokopljem pokojnico.«

¹⁴Efrón je odgovoril Abrahamu in mu rekel:

¹⁵»Poslušaj me, gospod! Zemljišče za štiristo šeklov srebra, kaj je to med menoj in teboj? Le pokoplji pokojnico!«

¹⁶Ko je Abraham slišal Efróna, mu je vpričo Hetovih sinov odtehtal srebro, ki ga je zahteval: štiristo šeklov srebra po veljavni trgovski teži.

¹⁷Tako je prešlo Efrónovo polje, ki je v Mahpéli nasproti Mamreju, polje in votlina na njem in vse drevje, ki je bilo na polju po vsem zemljišču naokrog,

¹⁸Abrahamu v last vpričo Hetovih sinov, vseh, ki so prihajali k vratom njegovega mesta.

¹⁹Potem je Abraham pokopal svojo ženo Saro v votlini na polju Mahpéli nasproti Mamreju, to je Hebrónu, v kánaanski deželi.

²⁰Tako sta polje in votlina na njem od Hetovih sinov prešla v last Abrahamu za grobišče.

1 Mojzes 24

Abraham oženi Izaka

¹Abraham je bil star, že močno v letih in Gospod ga je v vsem blagoslovil.

²Abraham je rekel najstarejšemu služabniku svoje hiše, ki je upravljal vse njegovo imetje: »Polôži roko pod moja ledja,

³da te zaprisežem pri Gospodu, Bogu neba in Bogu zemlje, da ne vzameš žene mojemu sinu izmed hčera Kánaancev, med katerimi prebivam,

⁴ampak da pojdeš v mojo deželo, k mojemu sorodstvu, in dobiš ženo za mojega sina Izaka.«

⁵Služabnik pa mu je rekel: »Kaj pa, če ženska ne bo hotela iti z menoj v to deželo? Ali naj popeljem tvojega sina nazaj v deželo, iz katere si prišel?«

⁶Abraham mu je rekel: »Varuj se tega, da bi odpeljal mojega sina tjakaj!

⁷ Gospod, Bog neba, ki me je vzel iz hiše mojega očeta in iz dežele moje rodbine, ta, ki mi je govoril, mi prisegel in rekel: »Tvojemu potomstvu bom dal to deželo,« bo poslal svojega angela pred teboj, da boš od tam dobil ženo mojemu sinu.

⁸Če pa ženska ne bi hotela iti s teboj, si prost te moje prisege. Samo nikar ne vôdi mojega sina tjakaj!«

⁹Služabnik je tedaj položil roko pod ledja svojega gospoda Abrahama in mu prisegel glede te zadeve.

¹⁰Služabnik je vzel deset kamel izmed kamel svojega gospoda in odšel. S seboj je vzel tudi vseh vrst blago, najdragocenejše stvari svojega gospoda. Odpravil se je na pot in šel proti Mezopotamiji v Nahórjevo mesto.

¹¹Ustavil je kamele, da bi se spočile zunaj mesta pri vodnjaku. Bilo je proti večeru ob času, ko hodijo ženske zajemat vodo.

¹²Tedaj je rekel: »Gospod, Bog mojega gospoda Abrahama, pomagaj mi, da se mi danes posreči, in izkaži dobroto mojemu gospodu Abrahamu!

¹³Glej, stojim pri studencu in hčere mož tega mesta prihajajo zajemat vodo.

¹⁴Dekle, ki ji bom rekel: »Nagni, prosim, vrč, da bom pil!« in ki bo rekla: »Pij! Pa tudi tvoje kamele bom napojila,« naj bo tista, ki si jo določil za svojega služabnika Izaka, in po tem bom spoznal, da si izkazal dobroto mojemu gospodu.«

¹⁵Še preden je to do kraja izgovoril, je prišla Rebeka, ki se je rodila Betuélu, sinu Milke, žene Abrahamovega brata Nahórja, z vrčem na rami.

¹⁶Bila je zelo lepega videza, devica, ki je še ni spoznal moški. Stopila je k studencu, napolnila vrč in prišla gor.

¹⁷Tedaj ji je služabnik pritekel naproti in rekel: »Daj mi, prosim, piti malo vode iz vrča!«

¹⁸Rekla je: »Pij, gospod!« Hitro je spustila vrč na roko in mu dala piti.

¹⁹In ko ga je napojila, je rekla: »Tudi tvojim kamelam grem zajemat vodo, dokler se ne napijejo.«

²⁰Urno je spraznila vrč v korito in spet stekla k vodnjaku zajemat. Tako je zajela vsem njegovim kamelam.

²¹Medtem jo je mož molče opazoval, da bi spoznal, ali je Gospodnjegovo pot naredil uspešno ali ne.

²²Ko so se kamele napile, je vzel zlat obroček, težak pol šekla, in dve zlati zapestnici, težki deset šeklov, za njeni roki.

²³Rekel je: »Čigava hči si? Povej mi, ali je v hiši tvojega očeta kaj prostora, kjer bi mi prenočili!«

²⁴Rekla mu je: »Sem hči Betuéla, Milkinega sina, ki ga je rodila Nahórju.«

²⁵Rekla mu je še: »Imamo veliko slame in krme in tudi prostora za prenočevanje.«

²⁶Mož je pokleknil in se priklonil Gospodu.

²⁷Rekel je: »Blagoslovljen bodi Gospod, Bog mojega gospoda Abrahama, ki ni odrekel svoje dobrote in zvestobe mojemu gospodu! Gospod me je vodil po poti, ki me je pripeljala do hiše brata mojega gospoda.«

²⁸Dekle je stekla in povedala hiši svoje matere, kaj se je zgodilo.

²⁹Rebeka je imela brata, ki mu je bilo ime Labán. In Labán je tekkel ven k možu pri studencu.

³⁰Ko je videl obroček in zapestnici na rokah svoje sestre in slišal besede sestre Rebeke, kako je rekla: »Tako mi je rekel mož,« je šel k možu. Ta je stal pri kamelah ob studencu.

³¹Rekel je: »Pridi, blagoslovljen od Gospoda! Kaj bi stal zunaj! Pospravil sem hišo in naredil prostor za kamele.«

³²Mož je stopil v hišo, Labán pa je razsedlal kamele, jim dal slame in krme, njemu in možem, ki so bili z njim, pa vode, da bi si umili noge.

³³Ko je predenj postavil jedi, je ta rekel: »Ne bom jedel, dokler ne povem svoje zadeve.« Labán je rekel: »Govôri!«

³⁴Rekel je: »Abrahamov služabnik sem.

³⁵ Gospod je silno blagoslovil mojega gospoda, tako da je obogatel. Dal mu je drobnice in goveda, srebra in zlata, hlapcev in dekel, kamel in oslov.

³⁶Sara, žena mojega gospoda, mu je rodila sina, potem ko je ostarela. Temu je izročil vse imetje.

³⁷Moj gospod me je zaprisegel in rekel: »Ne jemlji mojemu sinu žene izmed hčera Kánaancev, v katerih deželi prebivam,

³⁸temveč pojdi do hiše mojega očeta, k moji rodbini, in dôbi ženo mojemu sinu!«

³⁹Rekel sem svojemu gospodu: »Kaj pa, če ženska ne bo hotela iti z menoj?«

⁴⁰Pa mi je rekel: »Gospod, pred čigar obličjem hodim, bo poslal svojega angela s teboj in bo storil, da bo tvoja pot uspešna in da boš dobil ženo mojemu sinu iz moje rodbine, iz hiše mojega očeta.

⁴¹Le tedaj te prisega, ki si mi jo izrekel, ne bo več vezala, če boš prišel k moji rodbini in ti je ne bodo hoteli dati, tedaj si prost prisege.«

⁴²Tako sem danes prišel k studencu in govoril: »Gospod, Bog mojega gospoda Abrahama, ko bi vendar hotel narediti uspešno to pot, po kateri hodim!

⁴³Glej, stojim pri studencu; ko pride dekle zajemat, ji bom rekel: Daj mi piti malo vode iz svojega vrča!

⁴⁴Če mi bo rekla: Pij, pa tudi za tvoje kamele bom zajela, je to tista ženska, ki jo je Gospod določil za sina mojega gospoda.«

⁴⁵Še preden sem to izgovoril v svojem srcu, je prišla Rebeka z vrčem na rami in stopila dol k studencu zajemat. Pa sem ji rekel: »Daj mi, prosim, piti!«

⁴⁶Hitro je spustila vrč z rame in rekla: »Pij, pa tudi tvoje kamele bom napojila.« Pil sem torej in tudi kamele je napojila.

⁴⁷Vprašal sem jo: »Čigava hči si?« Rekla je: »Sem hči Betuéla, Nahórjevega sina, ki mu ga je rodila Milka.« Tedaj sem ji dal obroček na nos in zapestnici na roke.

⁴⁸Potem sem pokleknil in se priklonil Gospodu in hvalil Gospoda, Boga svojega gospoda Abrahama, ki me je vodil po pravi poti, da bi vzel hčer brata svojega gospoda za njegovega sina.

⁴⁹Če ste torej pripravljeni izkazati dobroto in zvestobo mojemu gospodu, mi povejte! In če ne, mi povejte, da se obrnem na desno ali na levo!«

⁵⁰Labán in Betuél sta odgovorila: »Od Gospoda je prišla ta stvar, ne moreva ti reči o tem ne dobro ne slabo.

⁵¹Tu imaš Rebeko; vzemi jo in pojdi in naj bo žena sinu tvojega gospoda, kakor je govoril Gospod!«

⁵²Ko je Abrahamov služabnik slišal te besede, se je do tal priklonil Gospodu.

⁵³In služabnik je potegnil na dan srebrne in zlate posode in oblačila ter dal to Rebeki. Tudi njenemu bratu in materi je dal dragocena darila.

⁵⁴Potem so jedli in pili, on in možje, ki so bili z njim, in prenočili. Ko pa so zjutraj vstali, je rekel: »Odpustite me k mojemu gospodu!«

⁵⁵Njen brat in njena mati sta rekla: »Naj dekle ostane pri nas še nekaj časa, kakih deset dni, potem bo šla.«

⁵⁶Rekel jima je: »Ne zadržujta me! Gospod je mojo pot kronal z uspehom. Odpustita me, naj odidem k svojemu gospodu!«

⁵⁷Rekla sta: »Pokličimo dekle in jo vprašajmo, kaj meni!«

⁵⁸Poklicala sta Rebeko in ji rekla: »Ali bi hotela oditi s tem možem?« Rekla je: »Pojdem.«

⁵⁹Odpustili so torej svojo sestro Rebeko, njeno doviljo, Abrahamovega služabnika in njegove može.

⁶⁰Blagoslovili so Rebeko in ji rekli: »O sestra naša, namnôži se v tisoče deset tisočev! Tvoj zarod naj zavzame vrata svojih sovražnikov!«

⁶¹Rebeka in njene služabnice so se vzdignile, sedle na kamele in šle za možem. Tako je služabnik vzel Rebeko in odšel.

⁶²Tisti čas se je Izak vrnil od vodnjaka v Laháj Roí in prebival v pokrajini Negeb.

⁶³Proti večeru se je šel sprehajat na polje. Ko je vzdignil oči, je zagledal, da se bližajo kamele.

⁶⁴Tudi Rebeka je vzdignila oči in zagledala Izaka. Spustila se je s kamele.

⁶⁵Rekla je služabniku: »Kdo je človek, ki nam prihaja naproti po polju?« Služabnik je rekel: »To je moj gospod.« Tedaj je vzela tančico in se zakrila.

⁶⁶Služabnik je Izaku poročal o vsem, kar je storil.

⁶⁷Izak jo je popeljal v šotor svoje matere Sare. Vzel je Rebeko, da je postala njegova žena. Izak jo je ljubil in se potolažil po materini smrti.

1 Mojzes 25

Ketúrini sinovi

(1 Krn 1,32–33)

¹Abraham si je spet vzел ženo. Ime ji je bilo Ketúra.

²Rodila mu je Zimrána, Jokšána, Medána, Midjána, Jišbáka in Šuaha.

³Jokšánu pa sta se rodila Šebá in Dedán. Dedánovi sinovi so Ašuríti, Letušéjci in Leuméjci.

⁴Midjánovi sinovi so Efá, Efer, Henoh, Abidá in Eldaá. Vsi ti so Ketúrini sinovi.

⁵Abraham je vse svoje imetje izročil Izaku.

⁶Sinovom stranskih žena, ki jih je imel, pa je Abraham dal darove in jih poslal, dokler je še živel, proč od sina Izaka proti vzhodu v vzhodno deželo.

Abrahamova smrt

⁷To je število Abrahamovih let, ki jih je preživel: sto petinsedemdeset.

⁸Abraham je izdihnil in umrl v visoki starosti, star in nasičen z dnevi, in bil pridružen svojim ljudem.

⁹Sinova Izak in Izmael sta ga pokopala v votlini Mahpéli na polju Efróna, sina Hetejca Coharja, nasproti Mamreju,

¹⁰na polju, ki ga je Abraham kupil od Hetovih sinov; tam sta bila pokopana Abraham in njegova žena Sara.

¹¹Po Abrahamovi smrti pa je Bog blagoslovil njegovega sina Izaka. Prebival je pri vodnjaku Laháj Roí.

Izmaelovi potomci

(1 Krn 1,29–31)

¹²To je rodovnik Abrahamovega sina Izmaela, ki ga je Abrahamu rodila Egipčanka Hagára, Sarina dekla.

¹³To so imena Izmaelovih sinov, imena po redu rojstev: Izmaelov prvorojenec Nebajót, potem Kedár, Adbeél, Mibsám,

¹⁴Mišmá, Dumá, Masá,

¹⁵Hadád, Temá, Jetúr, Nafíš in Kedma.

¹⁶To so Izmaelovi sinovi in to so njihova imena po naseljih in šotoriščih, dvanajst knezov po njihovih rodovih.

¹⁷To pa so leta Izmaelovega življenja: sto sedemintrideset let. Izdihnil je in umrl ter bil pridružen svojim ljudem.

¹⁸Prebivali so od Havíle do Šura, ki je nasproti Egiptu, in vse do Asirije. Naselil se je nasproti vsem svojim bratom.

Jakob

Ezav in Jakob

¹⁹To pa je rodovnik Abrahamovega sina Izaka. Abrahamu se je rodil Izak.

²⁰Ko je bil Izak star štirideset let, je vzel za ženo Rebeko, hčer Aramejca Betuéla iz Mezopotamije, sestro Aramejca Labána.

²¹Izak je prosil Gospoda za ženo, ker je bila nerodovitna. Gospod ga je uslišal in žena Rebeka je spočela.

²²Ko sta se otroka pehala v njenem telesu, je rekla: »Če je tako, čemu naj še živim?« Šla je vprašat za svet Gospoda.

²³ Gospod ji je rekel: »Dva naroda sta v tvojem telesu, dve ljudstvi se bosta ločili iz tvojega naročja. Eno bo močnejše od drugega in starejše bo služilo mlajšemu.«

²⁴ Ko so se dopolnili dnevi, da bi rodila, glej, sta bila v njenem telesu dvojčka.

²⁵ Prišel je na svet prvi, rdečkast, ves poraščen, kakor bi imel kožuh. Zato so mu dali ime Ezav.

²⁶ Potem je prišel na svet njegov brat. Z roko je trdno držal Ezava za peto. Dali so mu ime Jakob. Ko sta se rodila, je bil Izak star šestdeset let.

²⁷ Dečka sta rastla in Ezav je postal izkušen lovec. Bil je človek polja. Jakob pa je bil miren človek in je prebival v šotorih.

²⁸ Izak je ljubil Ezava, ker je imel rad divjačino, Rebeka pa je imela rajši Jakoba.

²⁹ Ko je nekoč Jakob skuhal jed, je prišel Ezav ves onemogel s polja.

³⁰ Ezav je rekel Jakobu: »Daj mi, da pogoltnem malo rdečega, tega rdečega, kajti ves onemogel sem.« Zato je dobil ime Edóm.

³¹ Jakob je rekel: »Prej mi prodaj svojo pravico prvorojenstva!«

³² Ezav je rekel: »Vidiš, da umiram, čemu mi bo prvorojenstvo?«

³³ Jakob je rekel: »Prej mi prisezi!« In mu je prisegel in prodal pravico prvorojenstva Jakobu.

³⁴ Jakob je potem Ezavu dal kruha in kuhane leče. Jedel je in pil, nato pa je vstal in odšel. Tako malo je Ezav cenil pravico prvorojenstva.

1 Mojzes 26

Izak pri Abimélehu

¹ V deželi je nastala lakota, druga od tiste, ki je bila v Abrahamovih dneh. Zato je šel Izak k filistejskemu kralju Abimélehu v Gerár.

² Gospod se mu je prikazal in rekel: »Ne hodi v Egipt, ostani v deželi, ki ti jo določim!

³Bivaj kot tujec v tej deželi; s teboj bom in te bom blagoslovil, kajti tebi in tvojemu potomstvu bom dal vse te dežele. Izpolnil bom prisego, ki sem jo dal tvojemu očetu Abrahamu.

⁴Namnožil bom tvoje potomce, da jih bo, kolikor je zvezd na nebu. Tvojemu potomstvu bom dal vse te dežele in s tvojim zarodom se bodo blagoslavljali vsi narodi zemlje.

⁵Zato, ker je Abraham poslušal moj glas in izpolnjeval, kar sem mu ukazal, moje zapovedi, zakone in postave.«

⁶Izak je torej ostal v Gerárju.

⁷Ko so ga možje tega kraja vprašali o njegovi ženi, je rekel: »Moja sestra je.« Bal se je namreč reči, da je njegova žena. Mislil si je: »Da me morda možje tega kraja ne umorijo zaradi Rebeke.« Bila je namreč lepega videza.

⁸Ko je tam bival že več dni, je filistejski kralj Abiméleh pogledal skozi okno in glej, Izak je ljubkoval ženo Rebeko.

⁹Abiméleh je poklical Izaka in rekel: »Tako torej, to je tvoja žena! Kako si mogel reči: »Moja sestra je.«« Izak mu je rekel: »Resnično sem mislil: da morda ne umrem zaradi nje.«

¹⁰Abiméleh pa je rekel: »Kaj si nam storil! Prav lahko bi kdo od ljudstva ležal s tvojo ženo in ti bi spravi krivdo na nas.«

¹¹Abiméleh je zapovedal vsemu ljudstvu in rekel: »Kdor se dotakne tega moža ali njegove žene, mora umreti!«

¹²Izak je sejal v tej deželi. Tisto leto je pridelal stotero; tako ga je Gospod blagoslovil.

¹³Mož je obogatel in potem še in še bogatel, tako da je bil silno mogočen.

¹⁴Imel je črede drobnice in goveda in veliko služabnikov. Zaradi tega so mu bili Filistejci nevoščljivi.

Prepir in zaveza

¹⁵Vse vodnjake, ki so jih izkopali hlapci njegovega očeta v Abrahamovih dneh, so Filistejci zasuli in jih napolnili s prstjo.

¹⁶Abiméleh je rekel Izaku: »Pojdi od nas, kajti premogočen si postal za nas!«

¹⁷Izak je torej šel odondod, postavil šotor v Gerárski dolini in tam prebival.

¹⁸Dal je spet izkopati vodnjake, ki so jih izkopali v dneh njegovega očeta Abrahama, pa so jih Filistejci po Abrahamovi smrti zasuli. Dal jim je tista imena, s katerimi jih je poimenoval njegov oče.

¹⁹Izakovi hlapci so kopali v dolini in tam našli vodnjak žive vode.

²⁰Gerárski pastirji pa so se začeli prepirati z Izakovimi pastirji in rekli: »Voda je naša.« Zato je Izak studenec imenoval Esek, ker so se z njim prepirali.

²¹Izkopali so še drug vodnjak. Pa tudi zaradi tega so se sprli. Zato mu je dal ime Sitna.

²²Premaknil se je od tam in izkopal drug vodnjak, zanj pa se niso prepirali; zato mu je dal ime Rehobót. Rekel je: »Resnično, zdaj nam je Gospod razširil prostor, da lahko rastemo v deželi.«

²³Od tam je šel v Beeršébo.

²⁴ Gospod se mu je prikazal tisto noč in rekel: »Jaz sem Bog tvojega očeta Abrahama. Nikar se ne boj, kajti jaz sem s teboj! Blagoslovil te bom in pomnožil tvoje potomstvo zaradi svojega služabnika Abrahama.«

²⁵Tam je Izak postavil oltar in klical Gospodovo ime. Razpel je svoj šotor in Izakovi hlapci so tam izkopali vodnjak.

²⁶Tedaj je prišel k njemu Abiméleh iz Gerárja. Z njim sta bila še njegov svetovalec Ahuzát in poveljnik vojske Pihól.

²⁷Izak jim je rekel: »Čemu ste prišli k meni, ko me sovražite in ste me pregnali od sebe?«

²⁸Rekli so: »Jasno smo videli, da je Gospod s teboj in smo rekli: »Dogovorimo se med seboj, mi in ti!« Radi bi sklenili zavezo s teboj,

²⁹da nam ne storiš nič hudega, kakor se te mi nismo dotaknili in kakor smo ti storili le dobro in te odpustili v miru. Zdaj je tebe Gospod blagoslovil.«

³⁰Tedaj jim je napravil gostijo, jedli so in pili.

³¹Zjutraj so zgodaj vstali in si prisegli med seboj. Potem jih je Izak odpustil in odšli so v miru.

³²Prav tistega dne so prišli Izakovi hlapci in mu povedali o vodnjaku, ki so ga kopali. Rekli so: »Našli smo vodo.«

³³Dal mu je ime Šiba. Zato se mesto imenuje Beeršéba do današnjega dne.

Ezavova ženitev

³⁴Ko je bil Ezav star štirideset let, je vzel za ženo Jehudíto, hčer Hetejca Beeríja, in Basemáto, hčer Hetejca Elóna.

³⁵Ti dve sta Izaku in Rebeki zagrenili življenje.

1 Mojzes 27

Jakobova zvijača in Izakov blagoslov

¹Izak se je postaral in oči so mu opešale, da ni mogel videti. Poklical je starejšega sina Ezava in mu rekel: »Moj sin!« Ta mu je rekel: »Tukaj sem.«

²Rekel je: »Glej, postaral sem se in ne vem, kdaj pride dan moje smrti.

³Vzemi zdaj svojo pripravo, tulec in lok, pojdi na polje in ulôvi zame kako divjad!

⁴Potem mi pripravi okusno jed, kakršno imam rad, in mi jo prinesi, da bom jedel. Zato, da te moja duša blagoslovi, preden umrem.«

⁵Rebeka pa je poslušala, kaj je Izak govoril sinu Ezavu. Ezav je odšel na polje, da bi ulovil in prinesel plen.

⁶Rebeka pa je rekla sinu Jakobu: »Slišala sem, kaj je oče govoril tvojemu bratu Ezavu. Rekel je:

⁷»Prinesi mi plen in mi pripravi okusno jed, da bom jedel in te blagoslovil pred Gospodom, preden umrem.«

- ⁸Zdaj pa, moj sin, poslušaj moj glas, kaj ti zapovem!
- ⁹Pojdi k čredi in vzemi od tam dva lepa kozlička, da ju pripravim za okusno jed, kakršno ima tvoj oče rad!
- ¹⁰Potem jo boš odnesel očetu, da bo jedel in te blagoslovil, preden umre.«
- ¹¹Jakob je rekel materi Rebeki: »Glej, moj brat Ezav je kosmat človek, jaz pa sem gladek.
- ¹²Morda me oče potipa. Menil bo, da se norčujem iz njega, in namesto blagoslova si bom nakopal prekletstvo.«
- ¹³Mati mu je rekla: »Tvoje prekletstvo naj pride name, moj sin! Le poslušaj moj glas, pojdi in mi prinesi!«
- ¹⁴Šel je, vzel in prinesel materi. In mati je pripravila okusno jed, kakršno je imel oče rad.
- ¹⁵Nato je Rebeka vzela najboljšo obleko svojega starejšega sina Ezava, ki jo je imela pri sebi v hiši, in jo nadela svojemu mlajšemu sinu Jakobu.
- ¹⁶Koži kozličkov pa mu je ovila okoli rok in okoli gladkega vratu.
- ¹⁷In dala je okusno jed in kruh, ki ga je pripravila, v roke svojemu sinu Jakobu.
- ¹⁸Ko je prišel k očetu, je rekel: »Moj oče!« Ta je rekel: »Tukaj sem. Kdo si ti, moj sin?«
- ¹⁹Jakob je rekel očetu: »Ezav sem, tvoj prvorojenec. Storil sem, kakor si mi ukazal. Vstani, sédi in jej od mojega plena, da me tvoja duša blagoslovi!«
- ²⁰Izak je rekel sinu: »Kako to, da si ga našel tako hitro, moj sin?« Pa je rekel: »Gospod mi ga je poslal naproti.«
- ²¹Izak je rekel Jakobu: »Stopi bliže, da te potipam, moj sin, ali si ti moj sin Ezav ali ne!«
- ²²Jakob se je približal očetu Izaku in ta ga je potipal in rekel: »Glas je Jakobov glas, toda roki sta Ezavovi roki.«

²³Tako ga ni spoznal, ker je imel roki poraščeni kakor njegov brat Ezav. Potem ga je blagoslovil.

²⁴Rekel je: »Si ti moj sin Ezav?« Rekel je: »Sem.«

²⁵Potem je rekel: »Daj mi bliže, da bom jedel od plena svojega sina in te moja duša blagoslovi!« Postavil je jed predenj in on je jedel. Prinesel mu je vina in je pil.

²⁶Potem mu je oče Izak rekel: »Stopi sem in me poljubi, moj sin!«

²⁷Stopil je k njemu in ga poljubil. Tedaj je začutil vonj njegove obleke. Blagoslovil ga je, rekoč: »Glej, vonj mojega sina je kakor vonj polja, ki ga Gospod blagoslavlja.

²⁸Bog ti daj rose neba in rodovitno zemljo in obilico žita in vina!

²⁹Naj ti služijo ljudstva in se ti priklanjajo rodovi! Zagospoduj svojim bratom in priklanjajo naj se ti sinovi tvoje matere! Preklet naj bo, kdor te preklinja, in blagoslovljen, kdor te blagoslavlja!«

³⁰Ko pa je Izak sklenil svoj blagoslov nad Jakobom in je Jakob komaj odšel izpred obličja očeta Izaka, se je njegov brat Ezav vrnil z lova.

³¹Tudi on je pripravil okusno jed in jo prinesel očetu. Rekel je: »Vstani, moj oče, in jej od plena svojega sina, da me tvoja duša blagoslovi!«

³²Oče Izak pa mu je rekel: »Kdo si?« Rekel je: »Tvoj prvorojeni sin Ezav sem.«

³³Izak se je tedaj na moč prestrašil in rekel: »Kdo pa je potem oni, ki mi je ulovil in prinesel plen, da sem jedel od vsega, preden si prišel ti? Blagoslovil sem ga in ostal bo blagoslovljen!«

³⁴Ko je Ezav slišal očetove besede, je glasno in bridko zajokal in rekel očetu: »Blagoslovi tudi mene, oče!«

³⁵Rekel je: »Tvoj brat je prišel s prevaro in vzel tvoj blagoslov.«

³⁶Ezav je rekel: »Mar mu je zato ime Jakob, ker me je dvakrat ogoljufal? Vzel mi je pravico prvorojenstva, zdaj pa mi je vzel še blagoslov.« Rekel je: »Ali nisi prihranil nobenega blagoslova zame?«

³⁷Izak je odgovoril in rekel Ezavu: »Glej, za gospodarja sem ga postavil tebi in vse njegove brate sem mu dal za služabnike. Z žitom in vinom sem ga oskrbel; kaj pa naj storim zate, moj sin?«

³⁸Ezav je rekel očetu: »Ali imaš samo en blagoslov, moj oče? Blagoslovi tudi mene, oče!« Ezav je glasno zajokal.

³⁹Oče Izak je odgovoril in mu rekel: »Glej, daleč od plodne zemlje bo tvoje bivališče in daleč od rose neba od zgoraj.

⁴⁰Z mečem se boš preživljal in bratu boš služil; ko pa se boš stresel, boš zlomil njegov jarem z vratu.«

Jakob odide od doma

⁴¹Ezav je zasovražil Jakoba zaradi blagoslova, s katerim ga je blagoslovil njegov oče. Sam pri sebi je govoril: »Bližajo se dnevi žalovanja za očetom; potem brata Jakoba ubijem.«

⁴²Rebeki so sporočili besede starejšega sina Ezava. Dala je poklicati mlajšega sina Jakoba in mu rekla: »Glej, tvoj brat Ezav se hoče maščevati nad teboj in te ubiti.

⁴³Zdaj pa, moj sin, poslušaj moj glas! Odpravi se in zbéži k mojemu bratu Labánu v Harán!

⁴⁴Ostani pri njem nekaj časa, dokler se bratov srd ne poleže,

⁴⁵dokler se njegova jeza do tebe ne odvrne od tebe in ne pozabi, kaj si mu storil. Tedaj bom poslala pote in te vzela od tam. Zakaj naj bi vaju oba izgubila isti dan?«

⁴⁶Rebeka je rekla Izaku: »Zaradi Hetovih hčera mi je zoprno živeti. Če si še Jakob vzame za ženo katero izmed Hetovih hčera, kakor sta oni dve, izmed hčera te dežele, čemu naj še živim?«

1 Mojzes 28

¹Izak je tedaj poklical Jakoba, ga blagoslovil in mu zapovedal: »Ne jemlji si žene izmed Kánaanovih hčera!

²Odpravi se na pot in pojdi v Mezopotamijo, v hišo Betuéla, očeta tvoje matere, in od tam si vzemi ženo, izmed hčera materinega brata Labána!

³Bog Mogočni naj te blagoslovi, naj te stori rodovitnega in te namnoži, da bo iz tebe nastalo občestvo ljudstev!

⁴Naj ti dá Abrahamov blagoslov, tebi in tvojim potomcem za teboj, da vzameš v last deželo svojega tujčevanja, ki jo je Bog dal Abrahamu!«

⁵Tako je Izak poslal Jakoba od doma. In šel je v Mezopotamijo k Labánu, sinu Aramejca Betuéla, bratu Jakobove in Ezavove matere Rebeke.

⁶Ezav je izvedel, kako je Izak blagoslovil Jakoba in ga odposlal v Mezopotamijo, da bi si od tam vzel ženo, in kako mu je pri blagoslovu zapovedal in rekel: »Ne jemlji si žene izmed kánaanskih hčera!«

⁷In še, da je Jakob poslušal očeta in mater ter odšel v Mezopotamijo.

⁸Tako je Ezav spoznal, da njegov oče ne vidi rad kánaanskih hčera.

⁹Šel je torej k Izmaelu in si vzel k svojima ženama za ženo še Mahaláto, hčer Abrahamovega sina Izmaela, Nebajótovo sestro.

Jakobove sanje

¹⁰Jakob je odšel iz Beeršébe in potoval proti Haránu.

¹¹Dospel je do nekega kraja, in ker je sonce že zašlo, je tam prenočil. Vzel je enega od kamnov tistega kraja, si ga položil za vzglavje in zaspal na tistem mestu.

¹²V sanjah so se mu prikazale stopnice, ki so bile postavljene na zemljo, vrh pa jim je segal do neba. In po njih so Božji angeli hodili gor in dol.

¹³In glej, Gospod je stal zgoraj in rekel: »Jaz sem Gospod, Bog tvojega očeta Abrahama in Izakov Bog. Zemljo, na kateri ležiš, bom dal tebi in tvojim potomcem.

¹⁴Tvojih potomcev bo kakor prahu zemlje. Razširil se boš proti zahodu in vzhodu, proti severu in jugu, in v tebi in tvojem potomstvu bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje.

¹⁵Glej, jaz bom s teboj in varoval te bom, kjer koli boš hodil, in pripeljal te bom nazaj v to deželo. Zares te ne bom zapustil, dokler ne storim, kar sem ti obljubil.«

¹⁶Ko se je Jakob prebudil, je rekel: »Zares, Gospod je na tem kraju, pa nisem vedel.«

¹⁷Prevzel ga je strah in je rekel: »Kako strah vzbujajoč je ta kraj! To ni nič drugega kakor hiša Božja in vrata nebeška!«

¹⁸Zjutraj je Jakob zgodaj vstal, vzel kamen, ki ga je imel za vzglavje, in ga postavil za spomenik ter na vrh izlil olje.

¹⁹Ta kraj je imenoval Betel, prej pa se je mesto imenovalo Luz.

²⁰Potem se je Jakob zaobljubil in rekel: »Če bo Bog z menoj in me bo varoval na poti, po kateri hodim, če mi bo dajal kruha, da ga bom jedel, in obleko, da se bom oblačil,

²¹in če se bom srečno vrnil v očetovo hišo, bo Gospod moj Bog.

²²Ta kamen pa, ki sem ga postavil za spomenik, bo Božja hiša. In od vsega, kar mi boš dal, ti bom zagotovo dajal desetino.«

1 Mojzes 29

Jakob sreča Rahelo

¹Jakob je vzdignil svoje noge in šel v deželo sinov vzhoda.

²Pogledal je in zagledal vodnjak na polju. Pri njem so počivale tri črede drobnice, kajti iz tega vodnjaka so napajali črede. Odprtina pri vodnjaku pa je bila pokrita z velikim kamnom.

³Kadar so se tam zbrale vse črede, so ga odvalili in napojili drobnico. Nato pa so kamen spet zavalili na njegovo mesto nad odprtino.

⁴Jakob jim je rekel: »Bratje, od kod ste?« Rekli so: »Iz Harána smo.«

⁵Rekel jim je: »Ali poznate Labána, Nahórjevega sina?« Rekli so: »Poznamo.«

⁶Rekel jim je: »Ali se mu dobro godi?« Rekli so: »Dobro. Glej, njegova hči Rahela prihaja z drobnico.«

⁷Rekel je: »Poglejte, dan je še dolg, ni še čas, da bi zbrali živino; napojite drobnico in pojdite past!«

⁸Pa so rekli: »Ne moremo, dokler se ne zberejo vse črede. Potem odvalijo kamen z odprtine vodnjaka in napojimo drobnico.«

⁹Ko je še govoril z njimi, je prišla Rahela z drobnico svojega očeta; bila je namreč pastirica.

¹⁰Ko je Jakob videl Rahelo, hčer materinega brata Labána, in drobnico materinega brata Labána, je pristopil in odvalil kamen z odprtine vodnjaka in napojil drobnico materinega brata Labána.

¹¹Potem je Jakob poljubil Rahelo in na glas zajokal.

¹²In Jakob je povedal Raheli, da je brat njenega očeta in Rebekin sin. Tekla je to povedat očetu.

¹³Ko je Labán slišal sporočilo o sestrinem sinu Jakobu, mu je tekel naproti, ga objel in poljubil ter ga popeljal v svojo hišo. Potem je Labánu povedal vse, kar se je zgodilo.

¹⁴Labán mu je rekel: »Zares si moja kost in moje meso!« In Jakob je ostal pri njem mesec dni.

Jakob se ženi

¹⁵Potem je Labán rekel Jakobu: »Mar mi boš zato, ker si moj brat, zastonj služil? Povej mi, kakšno plačilo hočeš!«

¹⁶Labán pa je imel dve hčeri: starejši je bilo ime Lea, mlajši pa Rahela.

¹⁷Leine oči so bile motne, Rahela pa je imela lepo postavo in lep obraz.

¹⁸Ker je Jakob ljubil Rahelo, je rekel Labánu: »Služil ti bom sedem let za tvojo mlajšo hčer Rahelo.«

¹⁹Labán je rekel: »Boljše je, da jo dam tebi, kakor da bi jo dal komu drugemu. Ostani pri meni!«

²⁰Jakob je služil za Rahelo sedem let, toda ker jo je ljubil, so se mu zdela kakor nekaj dni.

²¹Tedaj je rekel Labánu: »Daj mi mojo ženo, da grem k njej! Kajti čas je potekel.«

²²Labán je zbral vse može iz kraja in napravil svatbo.

²³Zvečer pa je vzel hčer Leo in jo pripeljal k njemu, da je šel k njej. –

²⁴Labán je dal hčeri Lei svojo deklo Zilpo za deklo. –

²⁵Zjutraj pa, glej, je bila tam Lea! Tedaj je Jakob rekel Labánu: »Kaj si mi vendar storil! Ali ti nisem služil za Rahelo? Zakaj si me prevaral?«

²⁶Labán je rekel: »V našem kraju ni navada, da bi mlajšo hčer oddajali pred starejšo.

²⁷Dokončaj teden s to, potem ti dam še ono, zanjo pa mi boš služil še drugih sedem let.«

²⁸Jakob je storil tako; dokončal je teden z Leo. Nato mu je Labán dal hčer Rahelo za ženo. –

²⁹Tej je dal svojo deklo Bilho za deklo. –

³⁰Jakob je šel tudi k Raheli in je bolj ljubil Rahelo kakor Leo. In služil mu je še drugih sedem let.

Jakobovi sinovi

³¹Ko je Gospod videl, da je Lea zapostavljena, ji je odprl naročje, Rahela pa je ostala nerodovitna.

³²Lea je spočela in rodila sina. Dala mu je ime Ruben; rekla je namreč: »Gospod se je ozrl na mojo bedo. Zdaj me bo mož ljubil.«

³³Spet je spočela in rodila sina. Rekla je: »Gospod je slišal, da sem zapostavljena, in mi je dal še tega.« Dala mu je ime Simeon.

³⁴In spet je spočela in rodila sina. Rekla je: »Zdaj se bo mož vendar držal mene, saj sem mu rodila tri sinove.« Zato mu je dala ime Levi.

³⁵Spet je spočela in rodila sina. Rekla je: »Tokrat bom hvalila Gospoda.« Zato mu je dala ime Juda. Potem ni več rodila.

1 Mojzes 30

¹Rahela je videla, da Jakobu ne rojeva otrok. Zato je bila ljubosumna na sestro. Rekla je Jakobu: »Daj mi otrók, sicer bom umrla!«

²Jakob se je razjezil na Rahelo in rekel: »Sem mar jaz namesto Boga, ki ti je odrekel telesni sad?«

³Pa je rekla: »Tu je moja dekla Bilha, pojdi k njej, da bo rodila na mojih kolenih in bom po njej tudi jaz prišla do otrok.«

⁴Dala mu je torej svojo deklo Bilho za ženo in Jakob je šel k njej.

⁵Bilha je spočela in rodila Jakobu sina.

⁶Rahela je rekla: »Bog mi je prisodil pravico in tudi uslišal mojo prošnjo; dal mi je sina.« Zato mu je dala ime Dan.

⁷Rahelina dekla Bilha pa je spet spočela in rodila Jakobu drugega sina.

⁸Rahela je rekla: »Božje boje sem bojevalas sestro in sem tudi zmagala.« Dala mu je ime Neftáli.

⁹Ko pa je Lea spoznala, da ne bo več rodila, je vzela svojo deklo Zilpo in jo dala Jakobu za ženo.

¹⁰Zilpa je Jakobu rodila sina.

¹¹Lea pa je rekla: »Srečno!« Dala mu je ime Gad.

¹²Leina dekla Zilpa je rodila Jakobu še drugega sina.

¹³Lea je rekla: »Blagor meni, kajti žene me bodo blagrovale!« In dala mu je ime Aser.

¹⁴Ko je šel Ruben v času pšenične žetve na polje, je našel nadliščke. Nesel jih je svoji materi Lei. Rahela pa je rekla Lei: »Daj mi nekaj nadliščkov svojega sina!«

¹⁵Pa ji je rekla: »Ti mar ni zadosti, da si mi vzela moža, da mi hočeš vzeti še sinove nadliščke?« Rahela je rekla: »Prav, pa naj nocoj leži s teboj za nadliščke tvojega sina!«

¹⁶Ko se je Jakob zvečer vračal s polja, mu je šla Lea naproti in rekla: »K meni pojdeš, kajti plačala sem zate z nadliščki svojega sina!« Ležal je torej tisto noč z njo.

¹⁷Bog je Leo uslišal; spočela je in rodila Jakobu petega sina.

¹⁸In Lea je rekla: »Bog mi je dal plačilo, ker sem dala svojo deklo možu.« In dala mu je ime Isahár.

¹⁹Potem je Lea spet spočela in rodila Jakobu šestega sina.

²⁰In Lea je rekla: »Bog me je obdaril z lepim darilom; zdaj me bo mož povišal, kajti rodila sem mu šest sinov.« Dala mu je ime Zábulon.

²¹Potem je rodila hčer in ji dala ime Dina.

²²Potem se je Bog spomnil Rahele; Bog jo je uslišal in ji odprl naročje.

²³Spočela je in rodila sina. Rekla je: »Bog mi je odvzel sramoto.«

²⁴Dala je sinu ime Jožef in rekla: »Naj mi Gospod doda še drugega sina!«

Kako je Jakob obogatel

²⁵Potem ko je Rahela rodila Jožefa, je Jakob rekel Labánu: »Odpusti me, da grem v svoj kraj in v svojo deželo!

²⁶Naj vzamem ženi, za kateri sem ti služil, in otroke ter odidem. Saj veš, kako sem ti služil.«

²⁷Labán pa mu je rekel: »O, da bi našel naklonjenost v tvojih očeh! Iz znamenj sem spoznal, da me je Gospod blagoslovil zaradi tebe.«

²⁸Pristavil je še: »Določi si plačilo in ti ga dam!«

²⁹Rekel mu je: »Veš, kako sem ti služil in kaj se je zgodilo z živino v moji oskrbi.

³⁰Kajti tisto malo, kar si imel pred menoj, je zrastlo in se pomnožilo. Gospod te je blagoslovil za vsak moj korak. Zdaj pa – kdaj bom tudi jaz lahko delal za svojo hišo?»

³¹In je rekel: »Kaj naj ti dam?« Jakob je rekel: »Ničesar ti ni treba dati, le tole mi stôri: naj še naprej pasem in varujem tvojo drobnico!

³²Danes bom šel po sredi vse tvoje drobnice in izločil vsa črno pikasta in marogasta jagnjeta in vse črne ovce. Prav tako tudi koze z belimi marogami ali belo pikaste. To naj bo moje plačilo!

³³Tako naj se izkaže moja pravičnost v prihodnosti, ko boš prišel k meni zaradi mojega plačila: vse, kar ne bo belo pikasto ali marogasto pri kozah in kar ne bo črno pri ovcah, to naj velja pri meni za ukradeno!«

³⁴Labán je rekel: »Prav, naj se zgodi, kakor si rekel!«

³⁵Tisti dan je Labán izločil svetlo progaste in marogaste kozle in vse pikaste in marogaste koze, vse, ki so imele kaj belega na sebi. Prav tako pa tudi vse, kar je imelo kaj črnega pri ovnih. Dal jih je v roke svojim sinovom.

³⁶Določil je razdaljo treh dni hoje med seboj in Jakobom. Ta je namreč pasel preostalo Labánovo drobnico.

³⁷Jakob si je vzel muževne šibe belega topola, mandeljnovca in platane in jih olupil tako, da so imele bele proge, ker je odkril belino na šibah.

³⁸Polagal je šibe, ki jih je obelil, v žlebove, korita, h katerim je prihajala drobnica pit. Mrkala se je namreč, ko je prihajala pit.

³⁹Drobnica se je torej parila pred šibami, potem pa povrgla progaste, pikaste in marogaste mladiče.

⁴⁰Jagnjeta je potem Jakob izločal. Postavljal je drobnico tako, da je bila obrnjena proti progam in vsemu, kar je bilo črnega pri Labánovi drobnici. Tako je pripravljaj črede zase namesto za Labánovo drobnico.

⁴¹Vedno, kadar se je mrkala krepka drobnica, je Jakob položil šibe pred oči drobnice v korita, da bi se parila pred šibami.

⁴²Pri slabotni drobnici pa ni polagal šib, zato so slabotne živali pripadle Labánu, krepke pa Jakobu.

⁴³Mož je silno obogatel; imel je številno drobnico, dekline in hlapce ter kamele in osle.

1 Mojzes 31

Jakob zbeži iz Harána

¹In slišal je besede Labánovih sinov, ko so rekli: »Jakob je pobral vse očetovo imetje in iz posesti našega očeta si je pripravil vse to bogastvo.«

²Tudi na Labánovem obrazu je Jakob opazil, da ni več tak do njega, kakor je bil dotlej.

³Gospod je tedaj rekel Jakobu: »Vrni se v deželo svojih očetov, k svoji rodbini! S teboj bom!«

⁴Jakob je dal poklicati Rahelo in Leo na polje k drobnici.

⁵Rekel jima je: »Na obrazu vajinega očeta vidim, da ni več tak do mene, kakršnen je bil doslej, toda Bog mojega očeta je bil z menoj.

⁶Vedve vesta, da sem vajinemu očetu služil z vso svojo močjo.

⁷A vajin oče me je varal in mi desetkrat spremenil plačilo. Toda Bog mu ni pustil, da bi mi škodoval.

⁸Če je rekel: »Pikasta živina bo tvoje plačilo,« tedaj je vsa drobnica dobivala pikasta jagnjeta. Če pa je rekel: »Progasta živina bo tvoje plačilo,« je vsa drobnica dobivala progasta jagnjeta.

⁹Tako je Bog vzel živino vajinemu očetu in jo dal meni.

¹⁰V času, ko se drobnica pari, sem v sanjah povzdignil oči in zagledal progaste, pikaste in marogaste ovne, ki so skakali na ovce.

¹¹In Božji angel mi je rekel v sanjah: »Jakob!« Rekel sem: »Tukaj sem.«

¹²Pa je rekel: »Povzdigni vendar oči in pogledaj, da so vsi ovni, ki skačejo na ovce, progasti, pikasti in marogasti; kajti videl sem vse, kar ti je storil Labán.

¹³Jaz sem Bog Betela, ki si mu mazilil spomenik in ki si mu izrekel zaobljubo. Vstani zdaj, odidi iz te dežele in se vrni v svojo rojstno deželo!«

¹⁴Rahela in Lea sta mu odgovorili: »Ali imava še delež in dediščino v očetovi hiši?

¹⁵Ali nisva zanj kakor tujki? Saj naju je prodal in tudi požrl najin denar.

¹⁶Zares, vse bogastvo, ki ga je Bog vzel najinemu očetu, pripada nama in najinim otrokom. Stôri zdaj vse, kar ti je rekel Bog!«

¹⁷Jakob je tedaj vstal in posadil otroke in ženi na kamele.

¹⁸Odgnal je vse govedo in vse imetje, ki si ga je pridobil, govedo in drobnico, kar si je pridobil v Mezopotamiji, da bi šel k očetu Izaku v kánaansko deželo.

¹⁹Medtem ko je Labán odšel strič drobnico, je Rahela ukradla očetove hišne bogove.

²⁰Jakob je ukanil Aramejca Labána tako, da mu ni dal slutiti, da hoče zbežati.

²¹Pobegnil je z vsem, kar je imel. Vzdignil se je, prekoračil reko in se obrnil proti gorovju Gileád.

²²Tretji dan so Labánu povedali, da je Jakob pobegnil.

²³Vzel je s seboj brate in ga zasledoval sedem dni hoda in se mu čisto približal v gorovju Gileád.

Pogodba med Labánom in Jakobom

²⁴Ponoči pa je k Aramejcu Labánu v sanjah prišel Bog in mu rekel: »Varuj se, da bi Jakobu kar koli očital!«

²⁵Labán je dohitel Jakoba, ko je ta postavil šotor na gori. Tudi Labán se je s svojimi brati ušotoril v gorovju Gileád.

²⁶Labán je rekel Jakobu: »Kaj si storil! Ukanil si me in odgnal moji hčeri kakor ujetnici meča.

²⁷Zakaj si skrivaj zbežal in me okradel? Nisi mi povedal, da bi te pospremil z veseljem in pesmimi, z bobnom in s citrami.

²⁸Nisi mi dal priložnosti, da bi poljubil svoje sinove in hčere. Tokrat si ravnal nespametno.

²⁹V moji moči je, da bi z vami ravnal hudo, toda Bog vaših očetov mi je sinoči rekel: »Varuj se, da bi Jakobu kar koli očital!«

³⁰No, ko si že odšel, ker si močno hrepenel po očetovi hiši, zakaj si ukradel moje bogove?«

³¹Jakob je Labánu odgovoril: »Bal sem se in sem si rekel: »Da mi s silo ne vzame svojih hčera!«

³²Tisti pa, pri komer najdeš svoje bogove, naj ne živi več! Vpričo najinih bratov preišči, kaj je pri meni tvojega, in si vzemi!« Jakob pa ni vedel, da jih je ukradla Rahela.

³³Labán je stopil v Jakobov šotor, nato v Lein šotor in še v šotor obeh dekel in ni našel ničesar. Zapustil je Lein šotor in šel v Rahelinega.

³⁴Rahela pa je prej vzela bogove, jih položila pod kamelino sedlo in sedla nanje. Labán je prebrskal ves šotor, pa ni našel ničesar.

³⁵Rahela je rekla očetu: »Naj mi gospod ne zameri, ne morem vstati pred tvojim obličjem, ker se mi godi, kakor se dogaja ženskam.« Vse je natančno preiskal, pa ni našel bogov.

³⁶Jakob se je močno razsrdil na Labána in se začel prepirati z njim. In Jakob je odgovoril in rekel Labánu: »Kaj je moj prestop, s čim sem se pregrešil, da me divje zasleduješ?

³⁷Saj si prebrskal vse moje stvari in kaj si našel, da je iz tvoje hiše? Polôži sem pred moje in svoje brate, pa naj razsodijo med nama!

³⁸Dvajset let sem bil pri tebi; tvoje ovce in tvoje koze niso izvrogle in oinov tvoje črede nisem jedel.

³⁹Raztrganih živali ti nisem prinašal, sam sem trpel škodo. Zahteval si jih iz mojih rok, naj jih je kdo ukradel podnevi ali ponoči.

⁴⁰Podnevi me je morila vročina, ponoči mraz in spanec mi je bežal iz oči.

⁴¹Dvajset let sem bil v tvoji hiši; štirinajst let sem ti služil za tvoji hčeri in šest let za tvojo drobnico. Ti pa si mi desetkrat spremenil plačilo.

⁴²Ko ne bi bil z menoj Bog mojega očeta, Abrahamov Bog in Izakov Strah, bi me ti zdaj odpravil praznih rok. Toda Bog je videl mojo bedo in trud mojih rok; v pretekli noči je razsodil.«

⁴³Labán je odgovoril in rekel Jakobu: »Hčeri sta moji, sinovi so moji in drobnica je moja; vse, kar vidiš, je moja last. Toda kaj naj danes storim tema hčerama ali otrokom, ki sta jih rodili?

⁴⁴Zdaj dajva, skleniva zavezo: jaz in ti, naj bo nekaj za pričo med nama!«

⁴⁵Jakob je vzel kamen in ga postavil pokonci za spomenik.

⁴⁶Nato je Jakob rekel bratom: »Naberite kamenja!« Vzeli so kamne in napravili kup. Potem so tam na kupu jedli.

⁴⁷Labán ga je imenoval Jegár Sahadutá, Jakob pa Galéd.

⁴⁸Labán je rekel: »Ta kup naj bo danes priča med menoj in teboj!« Zato ga je imenoval Galéd

⁴⁹in Micpa, ker je rekel: »Naj Gospod straži med menoj in teboj, ko ne bova več vedela drug za drugega.

⁵⁰Če boš grdo ravnal z mojima hčerama in če boš vzel zraven njiju še druge žene, vedi, četudi ni človeka pri naju, da je Bog priča med menoj in teboj!«

⁵¹In Labán je rekel Jakobu: »Poglej ta kup in poglej ta spomenik, ki sem ga postavil med menoj in teboj!

⁵²Priča naj bo ta kup in priča ta spomenik: jaz ne bom šel nikoli prek tega kupa na tvojo stran in ti ne smeš s slabim namenom prek tega kupa na mojo stran in mimo tega spomenika.

⁵³Bog Abrahamov in Bog Nahórjev« – Bog njunega očeta – »naj sodi med nama!« In Jakob je prisegel pri Strahu svojega očeta Izaka.

⁵⁴Na gori je Jakob daroval daritev, potem pa je povabil brate, da bi jedli kruh. Jedli so kruh in prenočili na gori.

1 Mojzes 32

¹ Zjutraj je Labán zgodaj vstal, poljubil sinove in hčeri ter jih blagoslovil. Potem je Labán odšel in se vrnil v svoj kraj.

Jakob se pripravlja na srečanje z Ezavom

² Jakob se je odpravil po svoji poti in naproti so mu prišli Božji poslanci.

³ Ko jih je zagledal, je Jakob rekel: »To je Božji tabor.« Zato je dal tistemu kraju ime Mahanájim.

⁴ Potem je Jakob poslal pred seboj sle k Ezavu v deželo Seír, v edómsko pokrajino.

⁵ Zapovedal jim je in rekel: »Tako recite mojemu gospodu Ezavu: Tako govori tvoj služabnik Jakob: Živel sem pri Labánu kot tujec in ostal do zdaj.

⁶ Pridobil sem si govedo, osle in drobnico ter hlapce in dekle. To bi rad sporočil svojemu gospodu, da bi našel naklonjenost v tvojih očeh.«

⁷ Sli so se vrnili k Jakobu in rekli: »Prišli smo k tvojemu bratu Ezavu. Sam ti prihaja naproti in z njim štiristo mož.«

⁸ Jakob se je silno zbal in bilo ga je strah. Razdelil je ljudi, ki so bili pri njem, pa tudi drobnico, govedo in kamele, v dva tabora.

⁹ Rekel si je: »Če pride Ezav do enega tabora in ga pobije, se bo drugi tabor še lahko rešil.«

¹⁰ In Jakob je rekel: »Bog mojega očeta Abrahama in Bog mojega očeta Izaka, Gospod, ki si mi rekel: »Vrni se v svojo deželo in k svoji rodbini in dober bom s teboj,«

¹¹ nisem vreden vseh dobrot in vse zvestobe, ki si jih izkazal svojemu služabniku. Le s palico sem namreč prekoračil ta Jordan, zdaj pa sem narastel v dva tabora.

¹² Reši me, prosim, iz roke mojega brata, iz Ezavove roke! Kajti bojim se ga, da pride in me pobije, mater z otroki.

¹³Ti si vendar rekel: »Prav zares bom dober s teboj in storil bom, da bo tvojih potomcev kakor peska ob morju, toliko jih bo, da jih ne bo mogoče prešteti.«

¹⁴In tisto noč je prebil tam. Potem je izločil izmed živali, ki jih je imel pri roki, darilo za brata Ezava:

¹⁵dvesto koz in dvajset kozlov, dvesto ovc in dvajset ovnov,

¹⁶trideset doječih kamel z mladiči, štirideset krav in deset juncev, dvajset oslic in deset osličkov.

¹⁷Vsako čredo posebej je izročil enemu od hlapcev. Potem je rekel hlapcem: »Pojdite pred menoj in pustite presledek med čredo in čredo!«

¹⁸Prvemu je zapovedal in rekel: »Ko te sreča moj brat Ezav in te vpraša: »Čigav si in kam greš in čigavo je tole pred teboj?«

¹⁹mu reci: »Last tvojega služabnika Jakoba je, darilo, ki ga pošilja mojemu gospodu Ezavu. Pa tudi sam prihaja za nami.«

²⁰Tudi drugemu, tretjemu in vsem, ki so hodili za čredami, je zapovedal in rekel: »S temi besedami govorite Ezavu, ko boste naleteli nanj!

²¹Recite tudi: »glej, tvoj služabnik Jakob prihaja za nami.« Mislil si je: »Pomirim ga z darilom, ki gre pred menoj, potem pa stopim predenj; mogoče me potem prijazno sprejme.«

²²Darilo je šlo torej pred njim, on sam pa je tisto noč prebil v taboru.

Jakobov boj z Bogom

²³Toda vstal je tisto noč, vzel svoji ženi, dekli in enajst sinov ter šel po brodu prek Jabóka.

²⁴Vzel jih je in jih spravil čez reko. Čez je spravil tudi svoje premoženje.

²⁵Ko je Jakob ostal sam, se je neki mož bojeval z njim, dokler se ni vzdignila jutranja zarja.

²⁶Videl je, da ga ne bo zmogel, zato ga je udaril v kolk, tako da se je Jakobov kolčni sklep izpahnil, ko se je bojeval z njim.

²⁷Potem je rekel: »Spusti me, kajti zarja že vstaja!« Rekel je: »Ne bom te spustil, dokler me ne blagosloviš.«

²⁸Rekel mu je: »Kako ti je ime?« Pa je rekel: »Jakob.«

²⁹In je rekel: »Tvoje ime ne bo več Jakob, temveč Izrael, kajti bojeval si se z Bogom in z ljudmi in si zmagal.«

³⁰Jakob je vprašal: »Povej, prosim, kako ti je ime?« Pa je rekel: »Čemu sprašuješ po mojem imenu?« Potem ga je tam blagoslovil.

³¹Jakob je tisti kraj imenoval Penuél: »Kajti videl sem Boga iz obličja v obličje in kljub temu ostal živ.«

³²In sonce je vzhajalo nad njim, ko je šel mimo Penuéla in pri tem šepal zaradi kolka.

³³Zato Izraelovi sinovi vse do danes ne jedo stegenske mišice, ki je na kolčnem sklepu. Kajti udaril je Jakoba v kolk, v stegensko mišico.

1 Mojzes 33

Jakob se spravi z Ezavom

¹Jakob je vzdignil oči in zagledal Ezava, ki je prihajal, in z njim štiristo mož. Razdelil je otroke med Leo, Rahelo in dekli.

²Spredaj je postavil dekli in njune otroke, za njimi Leo in njene otroke, nazadnje pa Rahelo in Jožefa.

³Sam je šel pred njimi in se sedemkrat priklonil do tal, dokler se ni približal svojemu bratu.

⁴Ezav mu je pritekel naproti, ga objel, mu padel okoli vratu, ga poljubil in zajokala sta.

⁵Povzdignil je oči in opazil ženske in otroke in rekel: »Kdo so tile pri tebi?« Rekel je: »Otroci, ki jih je Bog naklonil tvojemu služabniku.«

⁶Pristopili sta dekli s svojimi otroki in priklonili so se.

⁷Nato je pristopila Lea s svojimi otroki in priklonili so se. Za njimi sta pristopila Jožef in Rahela in se priklonila.

⁸Ezav je rekel: »Kaj hočeš z vso to vojsko, ki sem jo srečal?« Rekel je: »Hotel sem najti naklonjenost v očeh svojega gospoda.«

⁹Ezav pa je rekel: »Zadosti imam, brat moj, naj bo tvoje, kar imaš!«

¹⁰A Jakob je rekel: »Nikar, prosim! Če sem našel naklonjenost v tvojih očeh, potem vzemi darilo iz moje roke. Gledal sem namreč tvoj obraz kakor človek gleda Božje obličje, tako prijazno si me sprejel.

¹¹Vzemi, prosim, moj dar, ki so ti ga pripeljali! Kajti Bog me je obdaril in vsega imam zadosti!« Tako dolgo ga je silil, da je sprejel.

¹²Potem je Ezav rekel: »Odpraviva se in pojdiva naprej! Potoval bom ob tebi.«

¹³Pa mu je rekel: »Moj gospod ve, da so otroci nežni in da imam na skrbi doječe živali pri drobnici in pri govedu; če jih preveč ženemo le en dan, bo poginila vsa drobnica.

¹⁴Naj gre, prosim, moj gospod pred svojim služabnikom, jaz pa bom šel počasi, kakor bo hodila živina, ki je pred menoj, in kakor bodo hodili otroci, dokler ne pridem k svojemu gospodu v Seír.«

¹⁵Ezav je rekel: »Potem pa mi dovôli, da pustim pri tebi nekaj svojih ljudi!« Jakob je rekel: »Le čemu? Samó da sem našel naklonjenost v očeh svojega gospoda.«

¹⁶In Ezav se je tisti dan vrnil po svoji poti v Seír.

¹⁷Jakob pa se je odpravil v Sukót in si postavil hišo, za svojo živino pa je naredil kolibe; zato se kraj imenuje Sukót.

Jakob se naseli v Kánaanu

¹⁸Jakob je iz Mezopotamije zdrav prišel do mesta Sihema v kánaanski deželi in se ušotoril pred mestom.

¹⁹Od sinov Hamórja, Sihemovega očeta, je za sto cekinov kupil kos polja in si tam razpel šotor.

²⁰Tam je postavil tudi oltar in ga imenoval El, Izraelov Bog.

1 Mojzes 34

Nasilje v Sihemu

¹Dina, hči, ki jo je Lea rodila Jakobu, je šla gledat hčere dežele.

²Videl pa jo je Sihem, sin Hivéjca Hamórja, kneza dežele; zgrabil jo je, legel k njej in ji storil silo.

³Njegova duša se je navezala na Dino, Jakobovo hčer; vzljubil je dekle in ljubeznivo z njo govoril.

⁴Sihem je rekel očetu Hamórju: »Vzemi mi to deklico za ženo!«

⁵Jakob pa je slišal, da je onečastil njegovo hčer Dino; ker pa so bili njegovi sinovi pri živini na polju, je molčal, dokler se niso vrnili.

⁶Sihemov oče Hamór se je odpravil k Jakobu, da bi se z njim pogovoril.

⁷Ko so Jakobovi sinovi prišli s polja, so slišali, kaj se je zgodilo. Bili so ogorčeni in so se silno raztogotili; kajti Sihem je zagrešil hudodelstvo v Izraelu, ker je bil pri Jakobovi hčeri. Česa takega ne bi smel storiti.

⁸Hamór jim je spregovoril in rekel: »Duša mojega sina Sihema hrepeni po vaši hčeri; dajte mu jo, prosim, za ženo!

⁹Stopite v svaštvo z nami; svoje hčere dajajte nam in si jemljite naše hčere!

¹⁰Prebivajte pri nas in dežela vam bodi na voljo; bivajte v njej, selite se po njej in pridobite si v njej posest.«

¹¹Sihem pa je rekel njenemu očetu in njenim bratom: »Naj najdem naklonjenost v vaših očeh! Kar koli terjate od mene, bom dal.

¹²Četudi mi naložite veliko odkupnino za nevesto in darila, bom dal, kolikor mi boste rekli. Le dajte mi dekle za ženo!«

¹³Jakobovi sinovi so odgovorili Sihemu in njegovemu očetu Hamórju. Govorili pa so zvijačno, ker je onečastil njihovo sestro Dino.

¹⁴Rekli so jima: »Ne moremo storiti tega, da bi dali sestro možu, ki ni obrezan; kajti to velja pri nas za sramoto.

¹⁵Privolimo pa vam pod pogojem, da postanete kakor mi s tem, da se da med vami obrezati vsak moški.

¹⁶Potem vam bomo dajali svoje hčere in si jemali vaše hčere in prebivali bomo pri vas ter postali eno ljudstvo.

¹⁷Če pa nas nočete poslušati, da bi se dali obrezati, vzamemo svojo hčer in odidemo.«

¹⁸Njihove besede so ugajale Hamórju in njegovemu sinu Sihemu.

¹⁹Mladenič je bil pripravljen stvar opraviti brez omahovanja, saj je bil zaljubljen v Jakobovo hčer. Bil pa je najuglednejši v vsej očetovi hiši.

²⁰Hamór in njegov sin Sihem sta šla k mestnim vratom in spregovorila možem svojega mesta ter rekla:

²¹»Ti možje so miroljubni z nami; naj živijo v deželi in se selijo po njej. V deželi je zanje na vse strani zadosti prostora. Jemljimo si njihove hčere za žene in dajajmo jim svoje hčere!

²²Toda možje so pripravljeni privoliti, da se naselijo med nami in da postanemo eno ljudstvo le s pogojem, da se med nami vsak moški da obrezati, kakor so obrezani oni.

²³Njihove črede, premoženje in vsa živina, ali ne bo vse to naše? Le privolimo, da ostanejo pri nas!«

²⁴Vsi, ki so hodili k vratom njegovega mesta, so poslušali Hamórja in njegovega sina Sihema; vsi moški so se dali obrezati, vsi, ki so hodili k vratom njegovega mesta.

²⁵Tretji dan pa, ko jih je bolelo, sta dva Jakobova sinova, Simeon in Levi, Dinina brata, vzela vsak svoj meč in napadla brezskrbno mesto ter pobila vse moške.

²⁶Tudi Hamórja in njegovega sina Sihema sta umorila z mečem. Nato sta vzela Dino iz Sihemove hiše in odšla.

²⁷Jakobovi sinovi so planili na pobite in oropali mesto, ker so onečastili njihovo sestro.

²⁸Vzeli so njihovo drobnico, govedo, osle, vse, kar je bilo v mestu in na polju.

²⁹Tudi vse njihovo imetje, vse otroke in žene so odpeljali kot plen in izropali, kar je bilo v hišah.

³⁰Tedaj je Jakob rekel Simeonu in Leviju: »Spravila sta me v nesrečo, ker sta me osovražila pri prebivalcih dežele, pri Kánaancih in Perizéjcih. Le malo ljudi imam. Če se zberejo proti meni, me bodo premagali ter pokončali mene in mojo hišo.«

³¹Rekla sta: »Ali je smel ravnati z našo sestro kakor z vlačugo?«

1 Mojzes 35

Od Sihema do Mamreja

¹Bog je rekel Jakobu: »Vstani, pojdi v Betel in ostani tam! Tam postavi oltar Bogu, ki se ti je prikazal, ko si bežal pred bratom Ezavom!«

²Jakob je rekel svoji hiši in vsem, ki so bili z njim: »Odpravite tuje bogove, ki so med vami! Očistite se in preoblecite se!

³Potem se vzdignimo in pojdimo v Betel! Tam bom naredil oltar Bogu, ki me je uslišal na dan moje stiske in bil z menoj na poti, po kateri sem hodil.«

⁴Tedaj so dali Jakobu vse tuje bogove, ki so jih imeli, pa tudi uhane iz svojih ušes, in Jakob jih je zakopal pod hrast blizu Sihema.

⁵Ko so se odpravili, je okoliška mesta zajel strah Božji, tako da niso zasledovali Jakobovih sinov.

⁶Jakob je prišel v Luz, ki je v kánaanski deželi, to je Betel, on in vse ljudstvo, ki je hodilo z njim.

⁷Tam je postavil oltar in kraj imenoval El iz Betela, ker se mu je tam Bog razodel, ko je bežal pred bratom.

⁸Takrat je umrla Rebekina dojlja Debóra. Pokopali so jo za Betelom pod hrastom; zato ga je imenoval hrast jokanja.

⁹Bog se je Jakobu spet prikazal, ko je ta prišel iz Mezopotamije, in ga blagoslovil.

¹⁰Rekel mu je: »Jakob ti je ime, a se ne boš več imenoval Jakob, temveč naj ti bo ime Izrael!« Tako ga je imenoval za Izraela.

¹¹Bog mu je rekel: »Jaz sem Bog Mogočni. Bodi rodoviten in množi se! Narod, da, občestvo narodov naj nastane iz tebe in kralji naj prihajajo iz tvojih ledij.

¹²Deželo pa, ki sem jo dal Abrahamu in Izaku, dajem tebi; in tvojim potomcem dajem deželo.«

¹³In Bog se je vzdignil izpred njega z mesta, kjer je govoril z njim.

¹⁴Jakob je na kraju, kjer je govoril z njim, postavil spomenik, kamnit spomenik. Izlil je nanj pitno daritev in ga oblił z oljem.

¹⁵Kraj, kjer je Bog govoril z njim, je Jakob imenoval Betel.

¹⁶Odpravili so se od Betela. Ko so imeli še malo poti, da bi dospeli v Efráto, je Rahela porodila, a je imela pri porodu težave.

¹⁷Ko je ležala v porodnih bolečinah, ji je rekla babica: »Nikar se ne boj, saj imaš tudi zdaj sina!«

¹⁸Ko je njena duša že odhajala, kajti umirala je, ga je imenovala Ben Oní. Njegov oče pa mu je dal ime Benjamin.

¹⁹Rahela je umrla in pokopali so jo ob poti v Efráto, to je v Betlehem.

²⁰Jakob je postavil spomenik na njenem grobu; to je Rahelin nagrobnik do današnjega dne.

²¹Izrael se je odpravil dalje in razpel šotor onkraj Migdál Ederja.

²²In ko je prebival v tem kraju, je šel Ruben k Bilhi, stranski ženi svojega očeta, in ležal z njo. Izrael pa je to izvedel. Jakobovih sinov je bilo dvanajst.

²³Leini sinovi: Jakobov prvorojenec Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isahár in Zábulon.

²⁴Rahelina sinova: Jožef in Benjamin.

²⁵Sinova Raheline dekle Bilhe: Dan in Neftáli.

²⁶Sinova Leine dekle Zilpe: Gad in Aser. To so Jakobovi sinovi, ki so se mu rodili v Mezopotamiji.

²⁷Jakob je prišel k svojemu očetu Izaku v Mamre, v Kirját Arbo, to je Hebrón, kjer sta Abraham in Izak živela kot tujca.

²⁸Izakovih dni je bilo sto osemdeset let.

²⁹Potem je Izak izdihnil in umrl, star in nasičen z dnevi, in bil je pridružen svojim ljudem. Pokopala sta ga sinova Ezav in Jakob.

1 Mojzes 36

Ezavovi potomci

(1 Krn 1,35–54)

¹To je rodovnik Ezava, ki se imenuje tudi Edóm.

²Ezav si je vzel žene izmed Kánaanovih hčera: Ado, hčer Hetejca Elóna, Oholibámo, hčer Anája, sina Hivéjca Cibóna,

³in Basemáto, Izmaelovo hčer, Nebajótovo sestro.

⁴Ada je Ezavu rodila Elifáza, Basemáta je rodila Reguéla,

⁵Oholibáma pa je rodila Jeúša, Jaláma in Koraha. To so Ezavovi sinovi, ki so se mu rodili v kánaanski deželi.

⁶Ezav je vzel svoje žene, sinove in hčere ter vse duše svoje hiše, čredo, vso živino in vse imetje, ki si ga je pridobil v kánaanski deželi, in odšel v deželo proč od brata Jakoba.

⁷Kajti njunega premoženja je bilo preveč, da bi mogla živeti skupaj, in zemlja, kjer sta živela kot tujca, ju ni mogla vzdrževati zaradi njunih čred.

⁸Tako se je Ezav naselil na pogorju Seír; Ezav, to je Edóm.

- ⁹To je rodovnik Ezava, očeta Edómcev na pogorju Seír.
- ¹⁰To so imena Ezavovih sinov: Elifáz, sin Ezavove žene Ade, Reguéel, sin Ezavove žene Basemáte.
- ¹¹Elifázovi sinovi so bili: Temán, Omár, Cefó, Gatám in Kenáz.
- ¹²Timna je bila stranska žena Ezavovega sina Elifáza in je rodila Elifázu Amáleka. To so bili sinovi Ezavove žene Ade.
- ¹³To pa so Reguélovi sinovi: Nahat, Zerah, Šamá in Mizá. To so bili sinovi Ezavove žene Basemáte.
- ¹⁴In to so bili sinovi Ezavove žene Oholibáme, hčere Anája, Cibónovega sina; ta je rodila Ezavu Jeúša, Jaláma in Koraha.
- ¹⁵To so poglavarji Ezavovih sinov. Sinovi Ezavovega prvorojenca Elifáza: poglavar Temán, poglavar Omár, poglavar Cefó, poglavar Kenáz,
- ¹⁶poglavar Korah, poglavar Gatám in poglavar Amálek. To so bili Elifázovi poglavarji v edómski deželi; to so Adini sinovi.
- ¹⁷To so sinovi Ezavovega sina Reguéla: poglavar Nahat, poglavar Zerah, poglavar Šamá in poglavar Mizá. To so Reguélovi poglavarji v edómski deželi; to so sinovi Ezavove žene Basemáte.
- ¹⁸To pa so sinovi Ezavove žene Oholibáme: poglavar Jeúš, poglavar Jalám in poglavar Korah. To so poglavarji Ezavove žene Oholibáme, Anájeve hčere.
- ¹⁹To so Ezavovi sinovi in to njihovi poglavarji; to je Edóm.
- ²⁰To so sinovi Horéjca Seírja, prebivalci dežele: Lotán, Šobál, Cibón, Aná,
- ²¹Dišón, Ecer in Dišán. To so poglavarji Horéjcev, Seírjevih sinov v edómski deželi.
- ²²Lotánova sinova sta bila Horí in Hemám, Lotánova sestra pa je bila Timna.
- ²³To pa so Šobálovi sinovi: Alván, Manáhat, Ebál, Šefí in Onám.
- ²⁴In to sta Cibónova sinova Ajá in Aná. To je tisti Aná, ki je v puščavi našel izvire, ko je pasel osle svojega očeta Cibóna.

- ²⁵To pa sta Anájeva otroka: Dišón in Oholibáma, Anájeva hči.
- ²⁶To pa so Dišónovi sinovi: Hemdán, Ešbán, Jitrán in Kerán.
- ²⁷To so Ecerjevi sinovi: Bilhán, Zaaván in Akán.
- ²⁸To sta Dišánova sinova: Uc in Arán.
- ²⁹To so poglavarji Horéjcev: poglavar Lotán, poglavar Šobál, poglavar Cibón, poglavar Aná,
- ³⁰poglavar Dišón, poglavar Ecer in poglavar Dišán. To so horéjski poglavarji po svojih rodovih v seírski deželi.
- ³¹To pa so kralji, ki so kraljevali v edómski deželi, preden je kak kralj zavladal Izraelovim sinovom.
- ³²V Edómu je kraljeval Beórjev sin Bela in njegovo mesto se je imenovalo Dinhába.
- ³³Ko je Bela umrl, je namesto njega postal kralj Jobáb, Zerahov sin iz Bocre.
- ³⁴Ko je Jobáb umrl, je namesto njega postal kralj Hušám iz dežele Temáncev.
- ³⁵Ko je Hušám umrl, je namesto njega postal kralj Bedádov sin Hadád, ki je pobil Midjánce na moábski planoti; njegovo mesto se je imenovalo Avít.
- ³⁶Ko je Hadád umrl, je namesto njega postal kralj Samlá iz Masréke.
- ³⁷Ko je Samlá umrl, je namesto njega postal kralj Šaúl iz Rehobót Nahárja.
- ³⁸Ko je Šaúl umrl, je namesto njega postal kralj Ahbórjev sin Báal Hanán.
- ³⁹Ko je Ahbórjev sin Báal Hanán umrl, je namesto njega postal kralj Hadád; njegovo mesto se je imenovalo Pagú, njegovi ženi pa je bilo ime Mehetabéla, hči Me Zahábove hčere Matrède.
- ⁴⁰To so imena Ezavovih poglavarjev po njihovih rodovih, krajih in imenih: poglavar Timná, poglavar Alvá, poglavar Jetét,
- ⁴¹poglavar Oholibáma, poglavar Elá, poglavar Pinón,
- ⁴²poglavar Kenáz, poglavar Temán, poglavar Mibcár,

⁴³poglavar Magdiél in poglavar Irám. To so edómski poglavarji po svojih bivališčih v deželi, ki so jo posedli. To je Ezav, oče Edómcev.

1 Mojzes 37

Jožef Jožefove sanje

¹Jakob se je naselil v deželi, kjer je živel njegov oče kot tujec, v kánaanski deželi.

²To je Jakobova zgodba. Ko je bil Jožef star sedemnajst let, torej še mladenič, je z brati pasel drobnico, skupaj s sinovi očetovih žena Bilhe in Zilpe. Jožef je očetu poročal, kar so slabega govorili o njih.

³Izrael je ljubil Jožefa bolj kakor druge sinove, ker se mu je rodil v starosti. Naredil mu je dolgo haljo.

⁴Ko so bratje videli, da ga oče ljubi bolj kot njegove brate, so ga zasovražili in niso mogli z njim prijazno govoriti.

⁵Jožef je sanjal sanje in jih je povedal svojim bratom; zato so ga še bolj sovražili.

⁶Rekel jim je: »Poslušajte, prosim, te sanje, ki sem jih sanjal.

⁷Sredi polja smo vezali snope in glej, moj snop se je vzdignil in stal pokonci, vaši pa so se postavili naokrog in se priklanjali mojemu snopu.«

⁸Bratje pa so mu rekli: »Ali bi res rad zakraljeval in zavladal nad nami?« In še bolj so ga sovražili zaradi njegovih sanj in besed.

⁹Nato je sanjal še druge sanje in pripovedoval je o njih bratom. Rekel je: »Glej, spet sem sanjal sanje: in glej, sonce, mesec in enajst zvezd se mi je priklanjalo.«

¹⁰Ko je to povedal očetu in bratom, ga je oče pograjal in mu rekel: »Kaj pomeni, kar se ti je sanjalo? Mar naj res pridemo jaz, tvoja mati in tvoji bratje in se ti klanjamo do tal?«

¹¹Njegovi bratje so mu bili zato nevoščljivi, oče pa si je stvar zapomnil.

Bratje prodajo Jožefa v Egipt

- ¹²Ko so bratje odšli past drobnico svojega očeta proti Sihemu,
- ¹³je Izrael rekel Jožefu: »Ali ne pasejo tvoji bratje pri Sihemu? Pojdi, pošiljam te k njim!« Jožef mu je rekel: »Tukaj sem.«
- ¹⁴In rekel mu je: »Pojdi torej, poglej, ali se dobro godi tvojim bratom in ali se dobro godi drobnici, in mi sporôči!« Tako ga je poslal iz hebrónske doline in Jožef je prišel do Sihema.
- ¹⁵Ko je blodil po polju, ga je našel neki mož. Vprašal ga je in rekel: »Kaj iščeš?«
- ¹⁶Rekel je: »Brate iščem. Povej mi, prosim, kje pasejo!«
- ¹⁷Mož je rekel: »Odšli so od tod, slišal pa sem jih, ko so govorili: ›Pojdimo v Dotán!‹« Jožef je torej šel za brati in jih našel pri Dotánu.
- ¹⁸Zagledali so ga od daleč, in še preden se jim je približal, so se odločili, da ga usmrtijo.
- ¹⁹Govorili so drug drugemu: »Glejte, tam prihaja sanjač!
- ²⁰Dajmo, ubijmo ga in ga vrzimo v kak vodnjak! Potem porečemo: ›Divja zver ga je požrla.‹ Bomo videli, kaj bo iz njegovih sanj!«
- ²¹Ko je to slišal Ruben, ga je hotel rešiti iz njihovih rok. Rekel je: »Ne vzemimo mu življenja!«
- ²²In Ruben jim je rekel: »Ne prelivajte krvi! Vrzite ga v tale vodnjak tukaj v puščinji, rok pa ne polagajte nanj!« Tako ga je hotel rešiti iz njihovih rok in ga vrniti očetu.
- ²³Ko je torej Jožef prišel k bratom, so mu slekli haljo, dolgo haljo, ki jo je nosil.
- ²⁴Nato so ga zgrabili in vrgli v vodnjak. Vodnjak pa je bil prazen, ni bilo vode v njem.

²⁵Nato so sedli in jedli kruh. Ko so povzdignili oči, so zagledali karavano Izmaelcev, ki je prihajala z Gileáda. Njihove kamele so nosile kozlinec, mastiko in ládan. Potovali so, da bi to spravili v Egipt.

²⁶Tedaj je Juda rekel bratom: »Kaj imamo od tega, če ubijemo brata in skrijemo njegovo kri?

²⁷Dajmo, prodajmo ga Izmaelcem, naša roka pa naj se ga ne dotakne, saj je naš brat, naše meso.« Bratje so ga ubogali.

²⁸Ko so tedaj šli mimo midjánski trgovci, so Jožefa potegnili in spravili iz vodnjaka. Potem so ga prodali za dvajset srebrnikov Izmaelcem in ti so ga odpeljali v Egipt.

²⁹Ruben pa se je vrnil k vodnjaku in odkril, da Jožefa ni več v njem. Pretrgal je svoja oblačila,

³⁰se vrnil k bratom in rekel: »Dečka ni več tu! In jaz, kam naj grem?«

³¹Vzeli so Jožefovo haljo, zaklali kozla in pomočili haljo v kri.

³²Potem so poslali dolgo haljo očetu in rekli: »To smo našli. Poglej, ali je to halja tvojega sina ali ne!«

³³Ko jo je pogledal, je rekel: »To je halja mojega sina! Divja zver ga je požrla. Raztrgan, raztrgan je Jožef!«

³⁴In Jakob je pretrgal svoja oblačila, si ogrnil ledja z raševino in dolge dneve žaloval za sinom.

³⁵Vzdignili so se vsi njegovi sinovi in vse njegove hčere, da bi ga tolažili, pa se ni dal potolažiti. Rekel je: »Zares, žalujoč pojdem k sinu pod zemljo.« Tako ga je oče objokoval.

³⁶Midjánci pa so Jožefa prodali v Egipt Potifárju, faraonovemu dvorjanu, načelniku telesne straže.

1 Mojzes 38

Juda in Tamara

¹Tisti čas se je Juda ločil od bratov in razpel šotor pri nekem Adulámcu, ki mu je bilo ime Hirá.

²Tam je Juda videl hčer Kánaanca, ki se je imenoval Šua. Vzel jo je za ženo in šel k njej.

³Spočela je in rodila sina in dal mu je ime Er.

⁴Spet je spočela in rodila sina ter ga imenovala Onán.

⁵In še enkrat je rodila sina in mu dala ime Šelá. Bil pa je v Kezíbu, ko ga je rodila.

⁶Juda je vzel za prvorojenca Era ženo, ki ji je bilo ime Tamara.

⁷Toda Judov prvorojenec Er je bil hudoben v Gospodovih očeh, zato ga je Gospod usmrtil.

⁸Tedaj je Juda rekel Onánu: »Pojdi k ženi svojega brata in stôri svaško dolžnost do nje, da bratu obudiš potomstvo!«

⁹Ker pa je Onán vedel, da potomci ne bodo njegovi, je vsakokrat, ko je šel k bratovi ženi, spustil seme na tla, da bratu ne bi dal potomstva.

¹⁰V Gospodovih očeh je bilo hudobno, kar je delal, zato je tudi njega usmrtil.

¹¹Nato je Juda rekel snahi Tamari: »Prebivaj kot vdova v očetovi hiši, dokler ne doraste moj sin Šelá!« Rekel je namreč: »Da še ta ne umre kakor njegova brata!« Tamara je šla in prebivala v očetovi hiši.

¹²Preteklo je veliko dni in Judova žena, Šuova hči, je umrla. Ko se je Juda potolažil, je šel s prijateljem Hirájem iz Aduláma v Timno, kjer so strigli njegovo drobnico.

¹³Tamari so povedali in rekli: »Tvoj tast gre v Timno strič drobnico.«

¹⁴Tedaj je odložila vdovska oblačila, se pokrila s tančico, se zagrnila in sedla pri vhodu v Enájim ob poti v Timno. Spoznala je namreč, da je Šelá dorastel, pa mu je niso dali za ženo.

¹⁵Ko jo je Juda zagledal, jo je imel za vlačugo, ker si je zakrila obraz.

¹⁶Obrnil se je s poti k njej in ji rekel: »Pusti, naj grem k tebi!« Ni namreč vedel, da je njegova snaha. Rekla je: »Kaj mi boš dal za to, da prideš k meni?«

¹⁷Rekel je: »Poslal ti bom kozlička od svoje drobnice.« Nato je rekla: »Le če daš kaj v zastavo, dokler ga ne pošlješ.«

¹⁸Rekel je: »Kakšno zastavo naj ti dam?« Pa je rekla: »Pečatni prstan, trak in palico, ki jo imaš v roki.« Dal ji je to in šel k njej. In spočela je z njim.

¹⁹Nato je vstala in šla, odložila tančico ter oblekla vdovska oblačila.

²⁰Juda je po svojem adulámskem prijatelju poslal kozlička, da bi od ženske dobil zastavo; pa je ni našel.

²¹Vprašal je domačine in rekel: »Kje je posvečena vlačuga, ki je bila v Enájimu ob poti?« Rekli so: »Tu ni bilo nobene posvečene vlačuge.«

²²Vrnil se je k Judu in mu rekel: »Nisem je našel, pa tudi domačini so rekli, da tam ni bilo nobene posvečene vlačuge.«

²³Juda je rekel: »Naj jo ima! Da le ne bova v zasmeh! Glej, poslal sem tega kozlička, ti pa je nisi našel.«

²⁴Ko so pretekli približno trije meseci, so Judu povedali in rekli: »Tvoja snaha Tamara je nečistovala in tudi spočela je iz nečistovanja.« Juda je rekel: »Peljite jo ven in naj jo sežgejo!«

²⁵Ko so jo peljali ven, je poslala tastu sporočilo: »Spočela sem od moža, čigar last so te stvari.« Rekla je še: »Le poglej, čigavi so ta pečatni prstan, ta trak in ta palica!«

²⁶Juda si je to ogledal in rekel: »Pravičnejša je od mene, ker je nisem dal sinu Šeláju.« Potem pa je ni več spoznal.

²⁷Ko je prišel čas njenega poroda, sta bila v njenem telesu dvojčka.

²⁸Ko je rodila, je eden pomolil roko. Babica je vzela rdečo nit, jo privezala na roko in rekla: »Ta pride najprej na svet.«

²⁹Toda ta je potegnil roko nazaj in ven je prišel njegov brat. Rekla je: »Kaj si naredil prodor?« Zato so mu dali ime Perek.

³⁰Potem je prišel na svet njegov brat, ki je imel na roki rdečo nit. Dali so mu ime Zerah.

1 Mojzes 39

Pri Potifárju

¹Jožefa so pripeljali v Egipt in kupil ga je faraonov dvorjan Potifár, poveljnik telesne straže, Egipčan, iz rok Izmaelcev, ki so ga pripeljali tja.

²Gospod pa je bil z Jožefom, zato je bil uspešen človek. Bival je v hiši svojega gospodarja Egipčana.

³Gospodar je videl, da je Gospod z njim in da mu Gospod daje, da v njegovih rokah uspeva vse, česar koli se loti.

⁴Zato je Jožef našel naklonjenost v njegovih očeh in mu je smel streči. Postavil ga je za oskrbnika svoje hiše in mu dal v roke vse, kar je imel.

⁵Odkar ga je postavil za oskrbnika svoje hiše in vsega, kar je imel, je Gospod blagoslavljal Egipčanovo hišo zaradi Jožefa; Gospodov blagoslov je bil pri vsem, kar je imel, doma in na polju.

⁶Zato je prepustil vse, kar je imel, Jožefovim rokam in se ob njem ni menil za nič drugega kakor za kruh, ki ga je jedel.

Jožef in gospodarjeva žena

Jožef pa je bil lepe postave in zalega obraza.

⁷Po teh dogodkih je žena njegovega gospodarja vrgla oči nanj in rekla: »Lezi z menoj!«

⁸Pa ni hotel; rekel je ženi svojega gospodarja: »Glej, moj gospodar se ne meni ob meni za nič v hiši, in vse, kar ima, je dal meni v roke.

⁹Sam ni večji od mene v tej hiši in ničesar mi ni odrekel razen tebe, ker si njegova žena. Kako naj torej storim tako veliko hudobijo in se pregrešim zoper Boga?«

¹⁰In čeprav ga je dan na dan nagovarjala, je vendar ni poslušal, da bi legel k njej in bil pri njej.

¹¹Ko je nekega dne prišel, da bi opravil svoje delo, v hiši pa ni bilo nobenega služabnika,

¹²ga je zgrabila za obleko in rekla: »Lezi z menoj!« On pa je pustil svojo obleko v njeni roki in zbežal ter odšel ven.

¹³Ko je videla, da ji je pustil obleko v roki in zbežal ven,

¹⁴je sklicala služabnike in jim rekla: »Glejte, pripeljal nam je Hebrejca, da bi se zabaval z nami. Prišel je k meni, da bi ležal z menoj, pa sem na ves glas zavpila.

¹⁵Ko je slišal, da sem povzdignila glas in zavpila, je pustil svojo obleko ob meni in zbežal ter odšel ven.«

¹⁶Pustila je njegovo obleko poleg sebe, dokler ni prišel gospodar domov.

¹⁷Tedaj mu je govorila z istimi besedami in rekla: »K meni je prišel hebrejski suženj, ki si nam ga pripeljal, da bi se zabaval z menoj.

¹⁸Ko pa sem povzdignila glas in zavpila, je pustil obleko ob meni in zbežal ven.«

¹⁹Ko je Jožefov gospodar slišal ženine besede, ko mu je govorila: »Tako mi je storil tvoj suženj«, se je silno razjezil.

²⁰Dal ga je prijeti in vreči v ječo, v kraj, kjer so bili zaprti kraljevi jetniki. Tam je bil torej v ječi.

Jožef v ječi

²¹ Gospod pa je bil z Jožefom in mu je izkazoval dobroto. Dal mu je naklonjenost v očeh načelnika ječe.

²²In ta je izročil Jožefu vse jetnike, ki so bili v ječi; kar koli se je tam naredilo, je bilo njegovo delo.

²³Načelnik ječe se ni menil za tisto, kar je izročil Jožefu. Gospod je bil namreč z njim in Gospod mu je dajal uspeh v vsem, česar koli se je lotil.

1 Mojzes 40

¹Po teh dogodkih sta se točaj in pek egiptovskega kralja pregrešila zoper svojega gospoda, egiptovskega kralja.

²Faraon se je razjezil na dvorjana, na vélikega točaja in vélikega peka.

³Dal ju je zapreti v hišo načelnika telesne straže, v ječo, kjer je bil zaprt Jožef.

⁴Načelnik telesne straže jima je postavil Jožefa za strežaja.

Sanje dveh faraonovih dvorjanov

Ko pa sta bila že nekaj časa v ječi,

⁵se je isto noč sanjalo obema, točaju in peku egiptovskega kralja, ki sta bila zaprta v ječi. Vsakemu se je sanjalo, kar je imelo zanj poseben pomen.

⁶Zjutraj je prišel k njima Jožef in videl, da sta slabe volje.

⁷Vprašal je faraonova dvorjana, ki sta bila zaprta z njim v gospodarjevi hiši, in rekel: »Zakaj sta danes vajina obraza čemerna?«

⁸Rekla sta mu: »Imela sva sanje, pa ni nikogar, ki bi nama jih razložil.« Jožef pa jima je rekel: »Ali niso razlage od Boga? Povejta mi jih, prosim!«

⁹Véliki točaj mu je tedaj razodel svoje sanje in mu rekel: »V sanjah je bila pred menoj vinska trta

¹⁰in na trti tri mladike. Vzbrstela je in pognala cvet in že so zorele jagode njenih grozdov.

¹¹V roki sem imel faraonovo čašo in utrgal grozdje, ga stisnil v faraonovo čašo, čašo pa podal faraonu v roko.«

¹²Jožef mu je rekel: »To je razlaga: tri mladike so trije dnevi.

¹³Še tri dni in faraon bo povzdignil tvojo glavo in te postavil nazaj v tvojo službo; podajal mu boš čašo v roko, kakor je bila navada prej, ko si bil njegov točaj.

¹⁴Toda spomni se me, ko se ti bo dobro godilo, in izkaži mi dobroto; priporoči me faraonu in me spravi iz te hiše!

¹⁵Kajti zares sem bil ukraden iz hebrejske dežele in tudi tukaj nisem storil nič takega, da bi me morali vreči v ječo.«

¹⁶Véliki pek je videl, da je sanje ugodno razložil, zato je rekel Jožefu: »Tudi meni se je sanjalo in v sanjah sem imel na glavi tri košare belega peciva.

¹⁷V vrhnji košari so bili vsakovrstni pekovski izdelki, ki jih uživa faraon; a ptice so jih jedle iz košare na moji glavi.«

¹⁸Jožef je odgovoril: »To je razlaga: tri košare so trije dnevi.

¹⁹Še tri dni in faraon bo povzdignil tvojo glavo s tebe in te obesil na drevo in ptice bodo jedle tvoje meso.«

²⁰Tretji dan je faraon na svoj rojstni dan napravil pojedino vsem svojim služabnikom. Tedaj je sredi svojih služabnikov povzdignil glavo vélikega točaja in glavo vélikega peka.

²¹Vélikega točaja je postavil nazaj v njegovo točajsko službo, da je podajal čašo faraonu v roko.

²²Vélikega peka pa je dal obesiti, kakor jima je razložil Jožef.

²³Toda véliki točaj se ni spomnil na Jožefa, temveč ga je pozabil.

1 Mojzes 41

Faraonove sanje

¹Ko sta pretekli dve leti, se je faraonu sanjalo: stal je ob Nilu

²in glej, iz Nila je stopilo sedem lepih in rejenih krav in so se pasle v ločju.

³In glej, drugih sedem krav je stopilo iz Nila za njimi. Bile so grde in mršave in postavile so se poleg onih krav na bregu Nila.

⁴Potem so grde in mršave krave požrle sedem lepih in rejenih krav. In faraon se je prebudil.

⁵Ko je spet zaspal, se mu je sanjalo drugič. In glej, na enem steblu je rastlo sedem debelih in lepih klasov.

⁶In glej, za njimi je poganjalo sedem drobnih klasov, ki jih je osmodil vzhodni veter.

⁷Drobni klasi so pogoltnili sedem debelih in polnih klasov. Tedaj se je faraon prebudil in glej, bile so sanje.

⁸Zjutraj je bil njegov duh vznemirjen. Zato je dal poklicati vse egiptovske čarovnike in modrijane. In faraon jim je povedal sanje, a nobeden mu jih ni znal razložiti.

⁹Tedaj je véliki točaj spregovoril faraonu in rekel: »Danes sem se spomnil svojih grehov.

¹⁰Faraon se je razjezil na svoja služabnika in ju dal zapreti v hišo načelnika telesne straže, mene in vélikega peka.

¹¹Sanjalo pa se je isto noč meni in njemu; vsak je imel svoje sanje, ki so imele zanj poseben pomen.

¹²Bil pa je tam z nama hebrejski mladenič, suženj načelnika telesne straže. Povedala sva mu sanje in razložil nama jih je; vsakemu je razložil njegove sanje.

¹³In kakor nama je razložil, tako se je zgodilo: jaz sem bil spet postavljen v svojo službo, oni pa je bil obešen.«

Jožef razlaga faraonove sanje

¹⁴Faraon je dal poklicati Jožefa. Hitro so ga pripeljali iz ječe. Obril se je, se preoblekel in prišel k faraonu.

¹⁵In faraon je rekel Jožefu: »Imel sem sanje in ni ga, ki bi mi jih razložil. Slišal pa sem o tebi, da kadar slišiš sanje, jih tudi razložiš.«

¹⁶Jožef mu je odgovoril in rekel: »Ne jaz, Bog bo odgovoril faraonu, kar mu je v blagor.«

¹⁷Potem je faraon govoril Jožefu: »V svojih sanjah, glej, sem stal na bregu Nila.

¹⁸In glej, iz Nila je stopilo sedem rejenih in lepih krav in se paslo v ločju.

¹⁹In glej, za njimi je stopilo iz Nila še sedem drugih, zelo mršavih, zelo grdih in kilavih krav. V vsej egiptovski deželi nisem videl tako grdih krav.

²⁰In te kilave in grde krave so požrle sedem rejenih krav.

²¹Tako so jih požrle, a se jim ni poznalo, da bi jim prišle v trebuh; videti so bile grde kakor prej. Nato sem se prebudil.

²²In spet sem videl v sanjah: glej, sedem polnih in lepih klasov je rastlo na enem stebelu.

²³In glej, za njimi je poganjalo sedem drugih, suhih, drobnih, ki jih je osmodil vzhodni veter.

²⁴In drobni klasi so pogoltnili sedem lepih klasov. To sem povedal čarovnikom, a ni bilo nobenega, ki bi mi znal to razložiti.«

²⁵Jožef je tedaj rekel faraonu: »Faraonove sanje so le ene. Bog je faraonu naznanil, kaj hoče storiti.

²⁶Sedem lepih krav je sedem let in sedem lepih klasov je sedem let; sanje so le ene.

²⁷Sedem mršavih in grdih krav, ki so stopale za njimi, je sedem let, in sedem drobnih klasov, ki jih je osmodil vzhodni veter, je sedem let lakote.

²⁸To je tisto, kar sem rekel faraonu: Bog je faraonu pokazal, kaj hoče storiti.

²⁹Prišlo bo sedem let velikega obilja po vsej egiptovski deželi.

³⁰Za njimi pa nastopi sedem let lakote in pozabljeno bo vse obilje v egiptovski deželi in lakota bo izčrpala deželo.

³¹Deželi se obilje ne bo poznalo zaradi lakote, ki bo prišla potem; kajti zelo bo pritiskala.

³²Da so se sanje faraonu ponovile, pomeni, da je to Bog trdno sklenil in bo to prav kmalu tudi storil.

³³Torej naj faraon zdaj poskrbi za razumnega in modrega moža in naj ga postavi nad egiptovsko deželo.

³⁴Postavi naj oskrbnike po deželi, da bodo v sedmih letih obilja pobirali petino v egiptovski deželi.

³⁵Naj zberejo ves živež teh dobrih let, ki pridejo, in naj spravijo žito pod faraonovo oblastjo kot živež po mestih in ga shranijo.

³⁶Ta živež bo zaloga za deželo za sedem let lakote, ki bo vladala v egiptovski deželi. Tako dežela zaradi lakote ne bo propadla.«

Jožef dobi oblast

³⁷Ta beseda je ugajala faraonu in vsem njegovim služabnikom.

³⁸Faraon je rekel služabnikom: »Mar bomo našli moža, kakor je ta, ki je v njem Božji duh?«

³⁹Jožefu pa je faraon rekel: »Potem ko ti je Bog vse to razodel, ni nikogar, ki bi bil tako razumen in moder kakor ti.

⁴⁰Ti bodi oskrbnik moje hiše in po tvojem ukazu naj se ravna vse moje ljudstvo; samo za prestol bom večji od tebe.«

⁴¹Faraon je še rekel Jožefu: »Glej, postavljam te nad vso egiptovsko deželo.«

⁴²Snel je pečatni prstan in ga dal Jožefu na prst. Oblekel ga je v oblačila iz tankega platna in mu obesil zlato ogrlico okoli vratu.

⁴³Potem ga je dal peljati na svojem drugem vozu in pred njim so klicali: »Priklonite se!« Tako ga je postavil nad vso egiptovsko deželo.

⁴⁴In faraon je rekel Jožefu: »Jaz sem faraon, a brez tebe naj nihče ne vzdigne ne roke ne noge po vsej egiptovski deželi.«

⁴⁵In faraon je dal Jožefu ime Cafenát Panéah in mu dal za ženo Asenáto, hčer Potifêra, duhovnika v Onu. Potem je Jožef odšel po egiptovski deželi.

⁴⁶Ko je Jožef stopil pred egiptovskega kralja faraona, je imel trideset let. In Jožef je odšel izpred faraonovega obličja in prehodil vso egiptovsko deželo.

⁴⁷Zemlja je v sedmih letih obilja bogato rodila.

⁴⁸Zbral je ves živež sedmih let, ki so nastopila v egiptovski deželi, in ga naložil po mestih; živež s polja okoli vsakega mesta je spravil vanj.

⁴⁹Zbral je žita kakor peska ob morju, silno veliko, tako da je nehal meriti, ker se ni več dalo meriti.

⁵⁰Preden je prišlo leto lakote, sta se Jožefu rodila dva sinova, ki mu ju je rodila Asenáta, hči Potifêra, duhovnika v Onu.

⁵¹Jožef je dal prvorojencu ime Manáse, češ: »Bog mi je dal pozabiti vse moje trpljenje in vso hišo mojega očeta.«

⁵²Drugemu je dal ime Efrájim, češ: »Bog me je storil rodovitnega v deželi moje stiske.«

⁵³V egiptovski deželi je preteklo sedem let obilja.

⁵⁴In začelo je prihajati sedem let lakote, kakor je napovedal Jožef. Lakota je nastala po vseh deželah, po vsej egiptovski deželi pa je bilo dovolj kruha.

⁵⁵Ko je tudi vsa egiptovska dežela trpela lakoto, je ljudstvo vpilo k faraonu za kruh. Faraon pa je rekel vsem Egipčanom: »Pojdite k Jožefu; kar vam poreče, to storite!«

⁵⁶Ko je po vsej deželi nastopila lakota, je Jožef odprl vse žitnice in prodajal žito Egipčanom. Lakota pa je vedno huje pritiskala po egiptovski deželi.

⁵⁷Ves svet je hodil v Egipt k Jožefu kupovat žito; kajti lakota je hudo pritiskala po vsej zemlji.

1 Mojzes 42

Jakob pošlje sinove v Egipt

¹Ko je Jakob izvedel, da imajo v Egiptu žito, je rekel svojim sinovom: »Kaj se spogledujete?«

²In je rekel: »Slišal sem, da je žito v Egiptu. Pojdite tja in kupite nam žita, da ostanemo pri življenju in ne umremo!«

³Tedaj je odšlo deset Jožefovih bratov, da bi nakupili žita v Egiptu.

⁴Jožefovega brata Benjamina pa Jakob ni poslal z njegovimi brati; rekel si je: »Da se mu ne pripeti kaka nesreča!«

⁵Med drugimi, ki so prihajali kupovat žito, so prišli tudi Izraelovi sinovi, kajti lakota je bila v kánaanski deželi.

Jožef se prvič sreča z brati

⁶Jožef je bil oblastnik v deželi in je prodajal žito vsemu ljudstvu. Jožefovi bratje so prišli in se priklonili pred njim z obrazom do tal.

⁷Ko jih je Jožef videl, jih je spoznal, a se je delal tujca pred njimi in trdo govoril z njimi. Rekel jim je: »Od kod ste prišli?« Rekli so: »Iz kánaanske dežele kupovat živež.«

⁸Jožef je brate spoznal, oni pa ga niso spoznali.

⁹Tedaj se je Jožef spomnil sanj, ki jih je imel o njih, in jim je rekel: »Ogleduhi ste! Prišli ste ogledovat nezavarovane kraje v deželi.«

¹⁰Rekli so mu: »Ne, moj gospod, tvoji služabniki so prišli nakupit živež.

¹¹Vsi smo sinovi enega moža; pošteni smo, tvoji služabniki niso ogleduhi.«

¹²»Ne,« jim je rekel, »zares ste prišli ogledovat nezavarovane kraje v deželi.«

¹³Rekli so: »Dvanajst je bilo tvojih služabnikov, bratje smo, sinovi enega moža v kánaanski deželi; najmlajši je zdaj pri našem očetu, enega pa ni več.«

¹⁴Jožef pa jim je rekel: »Tako je, kakor sem vam govoril in rekel: ogleduhi ste!

¹⁵Takole vas bomo preizkusili: kakor živi faraon, ne boste šli od tod, dokler ne pride sem vaš najmlajši brat.

¹⁶Pošljite enega izmed sebe, da pripelje vašega brata! Vi pa ostanete ujeti. Tako preizkusimo vaše besede, ali je resnica v njih. Če je ni, kakor živi faraon, ste ogleduhi.«

¹⁷Potem jih je dal skupaj zapreti za tri dni.

¹⁸Tretji dan jim je rekel: »To morate storiti, če hočete ostati živi. Bojim se Boga.

¹⁹Če ste pošteni, naj ostane eden izmed vas ujetnik v hiši, kjer ste bili zaprti. Vi pa pojdite in nesite žito za svoje sestradane hiše;

²⁰potem pripeljite svojega najmlajšega brata k meni! Tako se bodo vaše besede izkazale za resnične in ne boste umrli.« In storili so tako.

²¹Govorili so med seboj: »Resnično, pregrešili smo se nad svojim bratom, saj smo videli stisko njegove duše, ko nas je prosil usmiljenja, pa nismo poslušali; zato je prišla ta stiska nad nas.«

²²Ruben jim je odgovoril in rekel: »Ali vam nisem rekel: »Ne pregrešite se nad otrokom!« Pa niste hoteli poslušati. Zdaj se od nas terja njegova kri.«

²³Niso pa vedeli, da Jožef razume, ker je z njimi govoril po tolmaču.

²⁴Obrnil se je proč od njih in se razjokal. Potem se je vrnil k njim in jim govoril.

Bratje se vrnejo v Kánaan

Vzel je izmed njih Simeona in ga dal zvezati pred njihovimi očmi.

²⁵Potem je ukazal, naj jim napolnijo posode z žitom in jim vrnejo njihov denar, vsakemu v njegovo vrečo, ter jim dajo hrane za na pot. In storili so jim tako.

²⁶Naložili so žito na osle in odšli.

²⁷Na počivališču je eden razvezal svojo vrečo, da bi nakrmil osla. Pa je zagledal svoj denar. Bil je v žitni vreči na vrhu.

²⁸Rekel je bratom: »Denar mi je bil vrnjen. Tu je, glejte, v moji vreči!« Srce jim je zastalo in trepetajoč so se obračali drug k drugemu ter rekli: »Kaj nam je Bog to storil?«

²⁹Potem so prišli k svojemu očetu Jakobu v kánaansko deželo, mu povedali vse, kar se jim je pripetilo, in rekli:

³⁰»Mož, ki je gospodar dežele, je trdo govoril z nami. Imel nas je za ogleduhe dežele.

³¹Rekli smo mu: »Pošteni smo, nismo ogleduhi.

³²Bilo nas je dvanajst bratov, sinov enega očeta; enega ni več, najmlajši pa je zdaj pri očetu v kánaanski deželi.«

³³Pa nam je mož, ki je gospodar dežele, rekel: »Po tem bom spoznal, da ste pošteni: enega svojih bratov pustite pri meni, potem vzemite, kar potrebujete za svoje sestradane hiše in odidite!

³⁴Pripeljite k meni svojega najmlajšega brata in videl bom, da niste ogleduhi, temveč poštenjaki! Vašega brata vam potem vrnem in smeli boste hoditi po deželi.«

³⁵Ko so praznili vreče, je vsak našel v svoji vreči mošnjo s svojim denarjem. Ko so sami in njihov oče videli te mošnje, so se prestrašili.

³⁶Oče Jakob jim je rekel: »Otroke mi jemljete; Jožefa ni več, Simeona ni več in še Benamina mi jemljete! Vse prihaja nadme!«

³⁷Ruben je rekel očetu: »Moja sinova usmrti, če ti ga ne pripeljem nazaj! Zaupaj ga moji roki in vrnil ti ga bom!«

³⁸Pa je rekel: »Moj sin ne pojde z vami. Kajti njegov brat je mrtev in ta je ostal sam. Če bi ga na poti, na katero boste odšli, zadela nesreča, bi spravili moje sive lase z žalostjo v podzemlje.«

1 Mojzes 43

Jakob se dá pregovoriti

¹Lakota je hudo pestila deželo.

²Ko so pojedli vse žito, ki so ga prinesli iz Egipta, jim je oče rekel: »Pojdite in nam spet kupite nekaj živeža!«

³Juda mu je rekel: »Tisti mož nam je ostro zabičal in rekel: »Ne boste videli mojega obličja, če ne pripeljete s seboj svojega brata.«

⁴Če se odločiš, da pošlješ našega brata z nami, pojdemo in ti kupimo živeža.

⁵Če ga pa nočeš poslati, ne gremo; kajti mož nam je rekel: »Ne boste videli mojega obličja, če ne bo vašega brata z vami.«

⁶Izrael je rekel: »Zakaj ste mi storili to húdo, da ste možu povedali, da imate še enega brata?«

⁷Rekli so: »Mož nas je natančno spraševal o nas in o naši rodbini: ›Ali vaš oče še živi?‹ je rekel. ›Imate še kakega brata?‹ Morali smo mu odgovoriti na ta vprašanja. Kako bi mogli vedeti, da poreče: ›Pripeljite svojega brata.‹«

⁸Juda pa je rekel očetu Izraelu: »Pošlji mladeniča z menoj, da se vzdignemo in odidemo, si ohranimo življenje in ne umremo ne ti ne mi ne naši otroci!

⁹Jaz sem porok zanj. Iz mojih rok ga terjaj! Če ga ne pripeljem nazaj k tebi in ga ne postavim pred tvoje obličje, bom kriv pred teboj vse dni.

¹⁰Kajti če ne bi odlašali, bi se zdaj že dvakrat vrnil.«

¹¹Nato jim je oče Izrael rekel: »Če je tako, storite tole: denite najboljše pridelke dežele v svoje posode in nesite možu darilo: nekaj mastike in nekaj medu, kozlinca in ládana, pistacij in mandeljnov!

¹²Vzemite s seboj dvakratno vsoto denarja; kajti denar, ki je bil vrnjen na vrhu vaših žitnih vreč, morate nesti nazaj in ga izročiti; nemara se je kdo zmotil.

¹³Tudi svojega brata vzemite, odpravite se in se vrnite k tistemu možu!

¹⁴Bog Mogočni pa naj vam nakloni usmiljenje tistega moža, da vam izpusti drugega vašega brata in Benjamina. Jaz pa, kakor sem bil brez otrok, sem spet brez njih!«

Jožef se drugič sreča z brati in obeduje z njimi

¹⁵Tedaj so možje vzeli to darilo, tudi dvakratno vsoto denarja so vzeli in Benjamina. Odpravili so se in odšli v Egipt ter stopili pred Jožefa.

¹⁶Ko je Jožef videl pri njih Benjamina, je velel oskrbniku svoje hiše: »Pelji te može v hišo, zakolji žival in pripravi obed! Kajti ti možje bodo opoldne jedli z menoj.«

¹⁷Mož je storil, kakor mu je Jožef naročil, in je peljal može v njegovo hišo.

¹⁸Možje pa so se bali, ker so jih pripeljali v Jožefovo hišo, in so rekli: »Zaradi denarja, ki je bil zadnjič vrnjen v naše žitne vreče, nas vodijo noter. Hočejo nas obdolžiti, planiti na nas in nas vzeti za sužnje z našimi osli vred.«

¹⁹Zato so stopili k oskrbniku Jožefove hiše in ga pred hišnimi vrati nagovorili.

²⁰Rekli so: »Prosimo, gospod! Zadnjič smo prišli sem, da kupimo živeža.

²¹Ko pa smo prišli do počivališča in razvezali žitne vreče, je bil denar vsakega izmed nas na vrhu njegove vreče, naš denar v svoji polni teži; zato smo ga prinesli nazaj.

²²Pa tudi drug denar smo prinesli s seboj, da kupimo živeža. Ne vemo, kdo je položil naš denar v žitne vreče.«

²³In oskrbnik je rekel: »Pomirite se, nikar se ne bojte! Vaš Bog in Bog vašega očeta vam je dal zaklad v žitne vreče; vaš denar je prišel do mene.« Potem je pripeljal k njim Simeona.

²⁴Nato je mož popeljal može v Jožefovo hišo in jim dal vode, da so si umili noge, in klaje njihovim oslom.

²⁵Pripravili so darilo, preden bi opoldne prišel Jožef. Izvedeli so namreč, da bodo tam obedovali.

²⁶Ko je Jožef prišel v hišo, so mu izročili darilo, ki so ga imeli pri sebi v hiši, in so se mu priklonili do tal.

²⁷Vprašal jih je, kako se jim godi, in rekel: »Ali se vašemu staremu očetu, o katerem ste govorili, dobro godi? Ali še živi?«

²⁸Rekli so: »Dobro se godi tvojemu služabniku, našemu očetu; še živi.« Poklekli so in se priklonili.

²⁹Ko je vzdignil oči, je zagledal brata Benjamina, sina svoje matere, in rekel: »Ali je to vaš najmlajši brat, o katerem ste mi govorili?« In je rekel: »Bog ti bodi milostljiv, moj sin!«

³⁰Potem je hitro odšel, kajti milo se mu je storilo pred bratom in bil je na tem, da zajoka. Šel je v sobo in se tam razjokal.

³¹Potem si je umil obraz in prišel ven. Ko se je obvladal, je rekel: »Prinesite jedi!«

³²Prinesli so posebej njemu, posebej njim in posebej Egipčanom, ki so jedli z njim; kajti Egipčani ne smejo jesti skupaj s Hebrejci, ker je Egipčanom to gnusoba.

³³Sedeli pa so pred njim razvrščeni po starosti, od prvorojenega do najmlajšega. Začudeno so se spogledovali.

³⁴Dal jim je nositi jedila izpred sebe. Benjaminov delež pa je bil petkrat večji kakor deleži vseh drugih. Pili so z njim in postali dobre volje.

1 Mojzes 44

Še ena preizkušnja bratov

¹Jožef je zapovedal oskrbniku svoje hiše in rekel: »Napolni žitne vreče teh mož z živežem, kolikor bodo mogli nesti, in položi vsakemu njegov denar na vrh vreče!

²Mojo čašo pa, srebrno čašo, deni na vrh žitne vreče najmlajšega skupaj z denarjem za žito!« In ta je storil, kakor mu je naročil Jožef.

³Ob jutranji svetlobi so odpustili može in njihove osle.

⁴Šli so iz mesta in še niso bili daleč, ko je Jožef ukazal oskrbniku svoje hiše: »Vzdigni se, hiti za možmi in ko jih dohitiš, jim reci: Zakaj ste dobro povrnili s hudim?

⁵Ali ni to tisto, iz česar moj gospod pije in s čimer vedežuje? Hudo ste ravnali, ko ste to storili.«

⁶Ko jih je oskrbnik dohitel, jim je izrekel te besede.

⁷Rekli so mu: »Kako more moj gospod reči kaj takega? Daleč naj bo od tvojih služabnikov, da bi storili kaj takega!

⁸Glej, denar, ki smo ga našli na vrhu svojih žitnih vreč, smo prinesli nazaj k tebi iz kánaanske dežele. Kako bi torej mogli ukrasti iz hiše tvojega gospoda srebro ali zlato?

⁹Če se predmet najde pri katerem izmed tvojih služabnikov, naj ta umre, mi pa bomo sužnji mojemu gospodu.«

¹⁰»Prav,« je rekel, »naj bo, kakor pravite: tisti, pri katerem se najde, mi bo suženj, vi pa boste prosti krivde.«

¹¹Hitro je postavil vsak svojo žitno vrečo na tla in jo razvezal.

¹²In oskrbnik je preiskoval: začel je pri najstarejšem, končal pa pri najmlajšem. Čašo je našel v Benjaminovi žitni vreči.

¹³Tedaj so pretrgali oblačila, otovorili vsak svojega osla in se vrnil v mesto.

Juda posreduje

¹⁴Tako so prišli Juda in njegovi bratje v Jožefovo hišo, ko je bil ta še tam. Vrgli so se pred njim na tla.

¹⁵Jožef jim je rekel: »Kaj ste vendar storili! Ali ne veste, da zna mož, kakršen sem jaz, vedeževati?«

¹⁶Juda je rekel: »Kaj naj rečemo mojemu gospodu? Kaj naj govorimo in s čim naj se opravičimo? Bog je našel krivdo na tvojih služabnikih. Zdaj smo sužnji mojega gospoda, tako mi kakor ta, pri katerem se je našla čaša.«

¹⁷Jožef pa je rekel: »Daleč naj bo od mene, da bi to storil! Mož, pri katerem se je našla čaša, mi bo suženj, vi pa pojdite v miru k svojemu očetu!«

¹⁸Tedaj je Juda stopil k njemu in rekel: »Prosim, moj gospod, naj sme tvoj služabnik mojemu gospodu spregovoriti v ušesa besedo. Naj se ne vname tvoja jeza zoper tvojega služabnika! Saj si kakor faraon.

¹⁹Moj gospod je vprašal svoje služabnike in rekel: »Ali imate še očeta ali brata?«

²⁰Mi pa smo rekli mojemu gospodu: »Imamo še starega očeta in dečka, ki se mu je rodil v starosti. Njegov brat je umrl. Tako je ostal sam od svoje matere in oče ga ljubi.«

²¹Ti pa si rekel svojim služabnikom: »Pripeljite ga k meni, da ga vidim s svojimi očmi!«

²²Rekli smo mojemu gospodu: »Mladenič ne more zapustiti očeta; če bi zapustil očeta, bi ta umrl.«

²³Potem si rekel svojim služabnikom: »Če ne pride z vami vaš najmlajši brat, ne boste več videli mojega obličja.«

²⁴Ko pa smo prišli k svojemu očetu, tvojemu služabniku, smo mu sporočili besede mojega gospoda.

²⁵Naš oče je rekel: »Vrnite se in nam kupite nekaj živeža!«

²⁶Pa smo mu rekli: »Ne moremo iti; le če bo naš najmlajši brat z nami, pojdemo; kajti ne smemo videti moževega obličja, če ni z nami našega najmlajšega brata.«

²⁷Moj oče, tvoj služabnik, nam je rekel: »Veste, da mi je žena rodila dva sinova.

²⁸Eden je odšel od mene in sem rekel: Zares, raztrgan je, raztrgan! Do danes ga nisem več videl.

²⁹Če vzamete še tega izpred mojega obličja in ga zadene nesreča, spravite moje sive lase od hudega v podzemlje.«

³⁰Ko bi torej jaz zdaj prišel k svojemu očetu, tvojemu služabniku, in bi ne bilo mladeniča, na čigar dušo je navezana njegova duša,

³¹bi oče umrl, ko bi videl, da ni mladeniča. Tako bi tvoji služabniki res spravili sive lase svojega očeta, tvojega služabnika, z žalostjo v podzemlje.

³²Kajti tvoj služabnik je zastavil sebe za mladeniča pri svojem očetu, ko je rekel: »Če ga ne pripeljem k tebi, bom jaz kriv pred očetom vse dni.«

³³Naj torej zdaj, prosim, tvoj služabnik ostane namesto mladeniča za sužnja mojemu gospodu; mladenič pa naj gre z brati!

³⁴Kako naj namreč grem brez mladeniča k očetu? Ne bi mogel gledati bridkosti, ki bi zadela mojega očeta.«

1 Mojzes 45

Jožef se da spoznati

¹Tedaj se Jožef ni mogel več premagovati vpričo vseh, ki so stali pri njem. Zaklical je: »Pošljite ven vse moje ljudi!« Tako ni bilo nikogar pri Jožefu, ko se je dal spoznati bratom.

²Potem je glasno zajokal, tako da so slišali Egipčani in slišala je faraonova hiša.

³Jožef je rekel bratom: »Jaz sem Jožef! Ali moj oče še živi?« Bratje pa mu niso mogli odgovoriti; tako so osupnili pred njim.

⁴Potem je Jožef rekel svojim bratom: »Stopite bliže k meni!« In ko so se mu približali, je rekel: »Jaz sem Jožef, vaš brat, ki ste ga prodali v Egipt.

⁵Toda zdaj se nikar ne žalostite in si ne očitajte, da ste me prodali sem! Kajti Bog me je poslal pred vami, da vas ohrani pri življenju.

⁶Že dve leti vlada lakota v notranjosti dežele in bo še pet let, ko ne bodo ne orali ne želi.

⁷Zato me je Bog poslal pred vami, da vam zagotovi ostanek v deželi, da vas ohrani pri življenju za veliko rešitev.

⁸Tako me torej niste vi poslali sem, temveč Bog, ki me je postavil faraonu za očeta in za gospodarja vsej njegovi hiši ter za vladarja vse egiptovske dežele.

⁹Pojdite hitro k mojemu očetu in mu recite: »Tako govori tvoj sin Jožef: Bog me je postavil za gospodarja vsemu Egiptu; pridi k meni, nikar se ne mudi!

¹⁰Prebival boš v gošenski deželi in boš blizu mene, ti in tvoji sinovi in sinovi tvojih sinov, tvoja drobnica in tvoje govedo in vse, kar imaš.

¹¹Tam bom poskrbel zate, kajti še pet let bo lakota, da ne obubožaš ti, tvoja hiša in vsi tvoji.«

¹²Glejte, vaše oči in oči mojega brata Benjamina vidijo, da moja usta govorijo z vami.

¹³Naznanite torej mojemu očetu vse moje dostojanstvo v Egiptu in vse, kar ste videli, ter mojega očeta hitro pripeljite sem!«

¹⁴Potem se je oklenil brata Benjamina okoli vratu in jokal; tudi Benjamin je jokal ob njegovem vratu.

¹⁵Nato je poljubil vse brate in jokal pri njih. Potem so njegovi bratje govorili z njim.

Jakob povabljen v Egipt

¹⁶V faraonovi hiši se je zaslišal glas in so rekli: »Jožefovi bratje so prišli!« To je bilo faraonu in njegovim služabnikom všeč.

¹⁷Faraon je rekel Jožefu: »Reci svojim bratom: ›Tole storite! Otvorite svojo živino in pojdite hitro v kánaansko deželo!

¹⁸Vzemite očeta in svoje družine in pridite k meni! Dal vam bom, kar je najboljšega v egiptovski deželi; uživali boste obilje dežele.«

¹⁹Ti pa jim narôči: ›Tole storite: vzemite si iz egiptovske dežele vozove za svoje otroke in žene; posadite tudi očeta na voz in pridite!

²⁰Vašemu očesu naj ne bo žal zaradi vaše opreme, saj bo vaše vse, kar je v vsej egiptovski deželi najboljšega.«

²¹Izraelovi sinovi so storili tako. Jožef jim je dal vozove po faraonovem naročilu; dal jim je tudi živeža na pot.

²²Vsakemu od njih je dal praznično oblačilo, Benjaminu pa tristo srebrnikov in pet prazničnih oblačil.

²³Očetu je poslal deset oslov, obloženih z najboljšimi rečmi iz Egipta, in deset oslic, obloženih z žitom, kruhom in živili, očetu za pot.

²⁴Potem je brate odslovil. Ko so odhajali, jim je rekel: »Ne prepirajte se med potjo!«

²⁵Tako so odšli iz Egipta in prišli v kánaansko deželo k svojemu očetu Jakobu.

²⁶Povedali so mu in rekli: »Jožef še živi in je celó vladar nad vso egiptovsko deželo!« A njegovo srce je ostalo hladno, ker jim ni verjel.

²⁷Tedaj so mu ponovili vse besede, ki jim jih je rekel Jožef. In ko je videl vozove, ki jih je Jožef poslal, da bi ga odpeljali, je oživel duh njihovega očeta Jakoba.

²⁸Izrael je rekel: »Zadosti! Moj sin Jožef še živi! Pojdem, da ga vidim, preden umrem.«

1 Mojzes 46

Jakob se snide z Jožefom

¹Izrael se je odpravil z vsem, kar je imel. Ko je prišel do Beeršébe, je Bogu svojega očeta Izaka daroval klavne daritve.

²Bog je rekel Izraelu v nočnih prikaznih: »Jakob, Jakob!« In ta je rekel: »Tukaj sem.«

³Rekel je: »Jaz sem Bog, Bog tvojega očeta. Ne boj se iti v Egipt, kajti tam bom iz tebe naredil velik narod.

⁴S teboj pojdem v Egipt in te gotovo tudi popeljem nazaj. Jožef ti bo s svojo roko zatisnil oči.«

⁵Jakob se je vzdignil iz Beeršébe. Izraelovi sinovi so posadili očeta Jakoba, svoje otroke in žene na vozove, ki jih je poslal faraon, da bi ga odpeljali.

⁶Vzeli so tudi živino in imetje, ki so ga pridobili v kánaanski deželi. Tako so Jakob in z njim vsi njegovi potomci prišli v Egipt,

⁷njegovi sinovi in sinovi njegovih sinov, njegove hčere in hčere njegovih sinov. Vse svoje potomstvo je pripeljal s seboj v Egipt.

⁸In to so imena Izraelovih sinov, ki so prišli v Egipt: Jakob in njegovi sinovi: Jakobov prvorojenec Ruben.

⁹Rubenovi sinovi: Henoh, Palú, Hecrón in Karmí.

¹⁰Simeonovi sinovi: Jemuél, Jamín, Ohad, Jahín, Cohar in Šaúl, sin Kánaanke.

¹¹Levijski sinovi: Geršón, Kehát in Merarí.

¹²Judovi sinovi: Er, Onán, Šelá, Perec in Zerah. Er in Onán sta umrla v kánaanski deželi, Perecova sinova pa sta bila Hecrón in Hamúl.

¹³Isahárjevi sinovi: Tolá, Puvá, Job in Šimrón.

¹⁴Zábulonovi sinovi: Sered, Elón in Jahleél.

¹⁵To so Leini sinovi, ki jih je rodila Jakobu v Mezopotamiji kakor tudi hčer Dino. Njegovih sinov in hčera je bilo skupaj triintrideset duš.

¹⁶Gadovi sinovi: Cifjón, Hagí, Šuní, Ecbón, Erí, Aród in Arelí.

¹⁷Aserjevi sinovi: Jimná, Jišvá, Jišví, Berijá in njihova sestra Sêraha. Berijájeva sinova pa sta Heber in Malkiél.

¹⁸To so sinovi Zilpe, ki jo je Labán dal svoji hčeri Lei; te je rodila Jakobu: šestnajst duš.

¹⁹Sinova Jakobove žene Rahele: Jožef in Benjamin.

²⁰Jožefu sta se rodila v egiptovski deželi Manáse in Efrájim, ki mu jih je rodila Asenáta, hči Potifêra, duhovnika v Onu.

²¹Benjaminovi sinovi: Bela, Beher, Ašbél, Gerá, Naamán, Ehí, Roš, Mupím, Hupím in Ard.

²²To so Rahelini sinovi, ki so se rodili Jakobu, skupaj štirinajst duš.

²³Danov sin: Huším.

²⁴Neftáljevi sinovi: Jahceél, Guní, Jecer in Šilém.

²⁵To so sinovi Bilhe, ki jo je Labán dal svoji hčeri Raheli; te je rodila Jakobu, skupaj sedem duš.

²⁶Vseh duš, ki so prišle z Jakobom v Egipt, tistih, ki so izšli iz njega, brez žen Jakobovih sinov, je bilo skupaj šestinšestdeset duš.

²⁷Jožefova sinova, ki sta se mu rodila v Egiptu: dve duši. Vseh duš Jakobove hiše, ki so prišli v Egipt, je bilo sedemdeset.

²⁸Poslal je Juda pred seboj k Jožefu, naj pride pred njim v Gošen. Tako so prišli v deželo Gošen.

²⁹Tedaj je Jožef napregel svoj voz in šel očetu naproti v Gošen. Ko ga je ta zagledal, se ga je oklenil okoli vratu in dolgo jokal ob njegovem vratu.

³⁰Izrael je rekel Jožefu: »Zdaj rad umrem, ko sem videl tvoje obličje, da še živiš!«

Jakob se naseli v Gošenu

³¹Potem je Jožef rekel bratom in očetovi hiši: »Pojdem poročat faraonu in mu rečem: »Moji bratje in hiša mojega očeta, ki so bili v kánaanski deželi, so prišli k meni.

³²Ti možje so pastirji drobnice; kajti živinorejci so bili in so pripeljali svojo drobnico in govedo in vse, kar imajo.«

³³Če vas torej faraon pokliče in vpraša, kaj je vaš poklic,

³⁴recite: »Živinorejci so bili tvoji služabniki od mladosti do zdaj, mi in naši očetje.« Tako boste smeli prebivati v gošenski deželi, kajti Egipčanom je zoprni vsak pastir drobnice.«

1 Mojzes 47

¹Jožef je tedaj šel in povedal faraonu ter rekel: »Moj oče in moji bratje so prišli iz kánaanske dežele s svojo drobnico in govedom in z vsem, kar imajo; in glej, so v gošenski deželi.«

²Od vseh bratov jih je vzel pet in jih postavil pred faraona.

³Faraon je rekel njegovim bratom: »Kaj je vaš poklic?« Rekli so faraonu: »Pastirji drobnice so tvoji služabniki, mi in naši očetje.«

⁴Potem so rekli: »Prišli smo, da bi kot tujci prebivali v tej deželi; kajti ni paše za našo drobnico, ki jo imajo tvoji služabniki, ker lakota pritiska v kánaanski deželi. Zdaj pa prosimo, da bi smeli tvoji služabniki bivati v gošenski deželi.«

⁵Faraon je tedaj rekel Jožefu: »Tvoj oče in tvoji bratje so prišli k tebi.

⁶Egiptovska dežela je pred teboj. V najboljšem delu dežele nasêli očeta in brate! Naj prebivajo v gošenski deželi! In če veš, da so med njimi zmožni možje, jih postavi za nadzornike moje živine!«

⁷Potem je Jožef pripeljal očeta Jakoba in ga predstavil faraonu. Jakob je blagoslovil faraona.

⁸In faraon je rekel Jakobu: »Koliko let je tvojega življenja?«

⁹Jakob je rekel faraonu: »Dni mojega popotovanja je sto trideset let; malo jih je in huda so bila leta mojega življenja in ne dosegajo let življenja mojih očetov v dnevih njihovega popotovanja.«

¹⁰Potem je Jakob blagoslovil faraona in odšel izpred faraonovega obličja.

¹¹Jožef je naselil očeta in brate in jim dal posest v egiptovski deželi, v najboljšem delu dežele, v Ramesésovi pokrajini, kakor je zapovedal faraon.

¹²In Jožef je preskrboval očeta in brate in vso očetovo hišo z živežem po številu otrok.

Jožefova uprava v času lakote

¹³V vsej deželi ni bilo kruha, kajti lakota je hudo pritiskala. Egiptovska in kánaanska dežela sta bili izčrpani od lakote.

¹⁴Jožef je pobral ves denar, ki se je našel v egiptovski in v kánaanski deželi, za žito, ki so ga kupovali; in ta denar je spravil v faraonovo hišo.

¹⁵Ko je pošel ves denar v egiptovski in v kánaanski deželi, so prihajali vsi Egipčani k Jožefu in govorili: »Daj nam kruha! Zakaj bi umirali pred teboj, ker je zmanjkalo denarja?«

¹⁶Jožef je rekel: »Pripeljite svojo živino in dam vam ga v zameno zanjo, če je zmanjkalo denarja.«

¹⁷Ko so pripeljali svojo živino k Jožefu, jim je dal živeža v zameno za konje, drobnico, govedo in osle. Tako jih je preskrbel za to leto z živežem v zameno za njihovo živino.

¹⁸Ko je preteklo to leto, so tudi drugo leto prišli k njemu in mu rekli: »Ne moremo ti prikrivati, moj gospod, da je denar pošel in da je naša živina prešla v last mojega gospoda. Nič drugega ne ostaja pred mojim gospodom kakor naša telesa in naša zemlja.

¹⁹Zakaj bi umirali pred tvojimi očmi s svojo zemljo vred? Kupi nas in našo zemljo za živež, pa bomo mi in naša zemlja zaslužnjeni faraonu. Daj semena, da ostanemo pri življenju in ne umremo in da zemlja ne bo opustošena!»

²⁰Tako je Jožef kupil vso egiptovsko deželo za faraona, kajti vsak Egipčan je prodal svoje polje, ker jih je stiskala lakota; in dežela je postala faraonova lastnina.

²¹Ljudstvo pa je preselil v mesta od enega do drugega konca egiptovske pokrajine.

²²Le zemlje duhovnikov ni pokupil, kajti duhovniki so imeli od faraona določen dohodek in so živeli od tega dohodka, ki jim ga je dal faraon; zato jim ni bilo treba prodati zemlje.

²³Tedaj je Jožef rekel ljudstvu: »Glejte, danes sem kupil vas in vašo zemljo za faraona. Tu imate seme, da posejete zemljo.

²⁴Od pridelkov boste dali eno petino faraonu, štiri petine pa boste imeli kot seme za polje in kot hrano zase, za tiste, ki živijo v vaših hišah, in za hrano svojih otrok.«

²⁵Rekli so: »Ohranil si nam življenje. Da bi le našli naklonjenost v tvojih očeh, moj gospod, pa bomo radi za sužnje faraonu!«

²⁶Tako je Jožef naredil zakon o egiptovski zemlji, ki velja še danes, da gre petina faraonu. Samo zemlja duhovnikov ni postala faraonova.

Jakobova oporoka

²⁷Izrael se je naselil v egiptovski deželi v gošenski pokrajini. Dobili so jo v last, bili so rodovitni in so se silno namnožili.

²⁸Jakob pa je živel v egiptovski deželi sedemnajst let in vseh Jakobovih dni, let njegovega življenja, je bilo sto sedeminštirideset let.

²⁹Ko so se Izraelu približali dnevi njegove smrti, je poklical sina Jožefa in mu rekel: »Če sem našel naklonjenost v tvojih očeh, položi, prosim, svojo roko pod moja ledja in izkaži mi dobroto in zvestobo; nikar me ne pokoplji v Egiptu!

³⁰Pri svojih očetih bi rad počival; pelji me nazaj iz Egipta in me pokopljí v njihovem grobišču!« Rekel je: »Storil bom po tvoji besedi.«

³¹Ko je rekel: »Prisezi mi!« mu je prisegel. In Izrael se je priklonil proti vzglavju svoje postelje.

1 Mojzes 48

Jakob blagoslovi Jožefova sinova

¹Po teh dogodkih so sporočili Jožefu: »Tvoj oče je bolan.« Vzel je s seboj svoja sinova: Manáseja in Efrájima.

²Jakobu so povedali: »Tvoj sin Jožef prihaja k tebi.« Izrael je tedaj zbral moči in se usedel na postelji.

³Jakob je rekel Jožefu: »Bog Mogočni se mi je prikazal v Luzu v kánaanski deželi in me blagoslovil

⁴ter mi rekel: »Naredil te bom rodovitnega in te namnožil in naredil bom iz tebe občestvo ljudstev. To deželo dajem tvojemu potomstvu za teboj v večno last.

⁵In tvoja sinova, ki sta se ti rodila v egiptovski deželi, preden sem prišel k tebi v Egipt, naj bosta moja: Efrájim in Manáse naj bosta moja kakor Ruben in Simeon.

⁶Toda tvoji otroci, rojeni za njima, naj bodo tvoji; po imenu svojih bratov naj se imenujejo pri svoji dediščini!«

⁷Ko sem prišel iz Mezopotamije, mi je v kánaanski deželi na poti umrla Rahela, ko je bilo še kos poti do Efráte. Tam sem jo pokopal, ob poti v Efráto, to je Betlehem.«

⁸Ko je Izrael videl Jožefova sinova, je rekel: »Kdo sta ta dva?«

⁹Jožef je rekel očetu: »Moja sinova sta, ki mi ju je tukaj dal Bog.« Rekel je: »Pripelji ju, prosim, k meni, da ju blagoslovim!«

¹⁰Izraelove oči so zaradi starosti postale motne, da ni mogel prav videti. Jožef ju je pripeljal bliže in Izrael ju je poljubil in objel.

¹¹Potem je Izrael rekel Jožefu: »Nisem mislil, da bom še videl tvoje obličje, a glej, Bog mi je dal videti tudi tvoja potomca.«

¹²Nato ju je Jožef odmaknil od njegovih kolen in se priklonil z obrazom do tal.

¹³Jožef je vzel oba, Efrájima s svojo desnico na Izraelovo levico in Manáseja s svojo levico na Izraelovo desnico ter ju primaknil blizu k njemu.

¹⁴Izrael je iztegnil desnico in jo položil na Efrájimovo glavo, čeprav je bil mlajši, levico pa na Manásejevo glavo. Tako je prekrižal roki; ker je bil Manáse prvorojenec.

¹⁵Potem je blagoslovil Jožefa, rekoč: »Bog, pred čigar obličjem sta hodila moja očeta Abraham in Izak, Bog, ki mi je bil pastir, odkar živim, do tega dne,

¹⁶angel, ki me je rešil vsega hudega: naj blagoslovi ta mladeniča! Naj se po njiju kliče moje ime in ime mojih očetov Abrahama in Izaka! In razrasteta naj se v množico sredi dežele!«

¹⁷Jožef je videl, da je njegov oče položil desnico na Efrájimovo glavo, to pa mu ni bilo všeč. Zato je prijel očetovo roko, da bi jo preložil z Efrájimove na Manásejevo glavo.

¹⁸Rekel je očetu: »Ne tako, oče! Kajti ta je prvorojenec; polôži desnico na njegovo glavo!«

¹⁹Oče pa ni hotel in je rekel: »Vem, moj sin, vem. Tudi iz njega bo nastalo ljudstvo in tudi on bo velik; toda njegov mlajši brat bo večji od njega in iz njegovih potomcev bo nastala polnost narodov.«

²⁰Blagoslovil ju je torej tisti dan in rekel: »S teboj bo Izrael blagoslavljal, govoreč: ›Stôri te Bog kakor Efrájima in kakor Manáseja!‹« Tako je postavil Efrájima pred Manáseja.

²¹Izrael je rekel Jožefu: »Umrli bom, a Bog bo z vami in vas bo pripeljal nazaj v deželo vaših očetov.

²²Tebi dam en gorski hrbet več kakor tvojim bratom. Vzel sem ga iz rok Amoréjcev s svojim mečem in lokom.«

1 Mojzes 49

Jakob blagoslavlja svoje sinove

¹Jakob je poklical svoje sinove in rekel: »Zberite se, da vam naznam, kaj se vam bo zgodilo v prihodnjih dnevih!

²Zberite se in poslušajte, sinovi Jakobovi; prisluhnite Izraelu, svojemu očetu!

³Ruben, moj prvorojenec si, moja moč in prvina moje moške moči, preponosen in premočan.

⁴Nestalen kakor voda, ne boš prvi, ker si legel na posteljo svojega očeta; takrat si oskrunil moje ležišče.

⁵Simeon in Levi sta brata; njuna meča sta orodje nasilja.

⁶Moja duša naj ne hodi v njuno družbo, naj se moja čast ne druží z njunim občestvom; kajti v jezi sta pobila može, podivjana pohabila bike.

⁷Prekleta bodi njuna jeza, ker je silna, in njuna togota, ker je okrutna! Razdelil ju bom v Jakubu in ju razkropil v Izraelu.

⁸Juda, tebe bodo hvalili tvoji bratje. Tvoja roka bo na tilniku sovražnikov, priklanjali se ti bodo sinovi tvojega očeta.

⁹Juda je mlad lev; od plena, moj sin, si se vzdignil. Sklonil se je, se ulegel kakor lev in kakor levinja; kdo si ga drzne dražiti?

¹⁰Ne bo se umaknilo žezlo od Juda, ne vladarska palica izmed njegovih nog, dokler ne pride tisti, ki mu pripada, in njemu bodo ljudstva pokorna.

¹¹Za trto bo privezoval oslička in za žlahten trs mladiča oslice; v vinu bo pral svojo obleko, v grozdni krvi svoje oblačilo.

¹²Iskré se mu oči od vina in zobje so mu beli od mleka.

¹³Zábulon prebiva ob morskem bregu, tam na obrežju ladij, na Sidón se s hrbtom naslanja.

- ¹⁴Isahár je koščen osel, ki leži med ograjami.
- ¹⁵Videl je, da je počivališče dobro in da je dežela prijetna; zato je pripognil pleča za breme, se uдинjal za suženjsko delo.
- ¹⁶Dan bo sodil svoje ljudstvo kakor eden od Izraelovih rodov.
- ¹⁷Dan bo kakor kača ob poti, gad bo ob stezi, ki piči konja v kopita, da pade jezdec vznak.
- ¹⁸Tvojo rešitev pričakujem, Gospod!
- ¹⁹Gad, bojne čete pritiskajo nanj, a on jim pritiska na pete.
- ²⁰Aser ima hrane v obilju, on daje kraljevske slaščice.
- ²¹Neftáli je spuščena košuta, lepe jelenčke koti.
- ²²Rodovitna mladika je Jožef, rodovitna mladika ob studencu, ki se vzpenja po zidu.
- ²³Dražijo ga in obstreljujejo, lokostrelci ga preganjajo.
- ²⁴Toda trden ostaja njegov lok in gibčne njegove lakti in roke. To ima od Močnega Jakobovega, od tam prihaja Pastir, Izraelova Skala.
- ²⁵Bog tvojega očeta naj ti pomaga, Bog Mogočni naj te blagoslavlja z blagoslovi neba od zgoraj, z blagoslovi brezna od spodaj, z blagoslovi prsi in materinega naročja.
- ²⁶Blagoslóvi tvojega očeta so presegli blagoslove večnih gorá, meje večnih gričev. Naj pridejo na Jožefovo glavo, na tême posvečenega med brati!
- ²⁷Benjamin je volk, ki trga; zjutraj požira plen, zvečer razdeljuje ulov.«

Jakob umre

- ²⁸Vsi ti so Izraelovi dvanajsteri rodovi in to jim je govoril njihov oče, ko jih je blagoslavljal. Vsakega je blagoslovil s posebnim blagoslovom.
- ²⁹Potem jim je zapovedal in rekel: »Pridružen bom svojim ljudem; pokopljite me pri mojih očetih v votlini na polju Hetejca Efróna,

³⁰v votlini, ki je na polju Mahpéli nasproti Mamreju v kánaanski deželi! Polje je kupil Abraham od Hetejca Efróna za grobišče.

³¹Tam so pokopali Abrahama in njegovo ženo Saro, tam so pokopali Izaka in njegovo ženo Rebeko in tam sem pokopal Leo.

³²Polje in votlina na njem sta bila kupljena od Hetovih sinov.«

³³Ko je Jakob nehal zapovedovati sinovom, je potegnil noge nazaj na posteljo. Potem je izdihnil in bil pridružen svojim ljudem.

1 Mojzes 50

Jakobov pogreb

¹Tedaj se je Jožef vrgel na obličje svojega očeta, jokal nad njim in ga poljubljal.

²Potem je zapovedal svojim služabnikom zdravnikom, naj njegovega očeta balzamirajo. In zdravniki so balzimirali Izraela.

³To je trajalo štirideset dni, kajti toliko dni je potrebnih za balzamiranje. Egipčani pa so ga objokovali sedemdeset dni.

⁴Ko so pretekli dnevi njegovega objokovanja, je Jožef spregovoril faraonovi hiši in rekel: »Če sem našel naklonjenost v vaših očeh, govorite, prosim, faraonu in recite:

⁵Moj oče me je zaprisegel in rekel: ›Glej, umiram; v grobu, ki sem si ga izkopal v kánaanski deželi, me pokoplji!‹ Zdaj bi torej rad odšel, da pokopljem očeta; potem se vrnem.«

⁶Faraon je rekel: »Pojdi in pokoplji očeta, kakor te je zaprisegel!«

⁷In Jožef je šel, da pokoplje očeta. Z njim so šli vsi faraonovi služabniki, starešine njegove hiše in vsi starešine egiptovske dežele,

⁸vsa Jožefova hiša, njegovi bratje in hiša njegovega očeta. Le otroke, drobnico in govedo so pustili v gošenski deželi.

⁹Tudi vozovi in konjeniki so šli z njim, tako da je bil sprevod zelo mogočen.

¹⁰Ko so prišli do Goren Atáda, ki leži onkraj Jordana, so imeli veliko žalno slovesnost. Priredil je svojemu očetu sedemdnevno žalovanje.

¹¹Ko so Kánaanci, prebivalci dežele, videli žalovanje v Goren Atádu, so rekli: »To je slovesno žalovanje Egipčanov!« Zato so ta kraj, ki je onkraj Jordana, imenovali Abél Micrájim.

¹²Sinovi so Jakobu storili, kakor jim je bil zapovedal.

¹³Odnegli so ga v kánaansko deželo in ga pokopali v votlini na polju Mahpéle, na polju, ki ga je bil Abraham kupil od Hetejca Efróna za grobišče nasproti Mamreju.

¹⁴Potem ko je Jožef pokopal svojega očeta, se je vrnil v Egipt, on, njegovi bratje in vsi, ki so šli z njim pokopavat očeta.

Jožefovi zadnji dnevi in njegova smrt

¹⁵Ko so Jožefovi bratje videli, da je oče umrl, so rekli: »Kaj, če nas bo Jožef sovražil in nam hotel povrniti vse húdo, ki smo mu ga prizadeli!«

¹⁶Pristopili so k Jožefu in rekli: »Tvoj oče je pred smrtjo zapovedal in rekel:

¹⁷›Tako recite Jožefu: Oh, odpusti vendar hudodelstvo svojih bratov in njihov greh!« Res so ti prizadeli húdo, a odpusti vendar zdaj hudodelstvo služabnikov Boga tvojega očeta!« Ko so mu to govorili, se je Jožef zjokal.

¹⁸Tedaj so prišli tudi njegovi bratje, se vrgli predenj in rekli: »Glej, tvoji sužnji smo!«

¹⁹Jožef jim je rekel: »Ne bojte se! Sem mar jaz namesto Boga?

²⁰Hoteli ste mi sicer storiti húdo, Bog pa je to obrnil na dobro, da naredi to, kar je očitno danes: da ohrani pri življenju številno ljudstvo.

²¹Ne bojte se torej! Poskrbel bom za vas in za vaše otroke.« Tako jih je tolažil in jim govoril na srce.

²²Jožef je prebival v Egiptu, on in hiša njegovega očeta. Živel pa je sto deset let

²³in videl tretji rod Efrájimovih sinov. Tudi sinovi Manásejevega sina Mahírja so se rodili Jožefu na kolenih.

²⁴Potem je Jožef rekel bratom: »Umrli bom. Bog pa vas bo gotovo obiskal in vas popeljal iz te dežele v deželo, ki jo je s prisego obljubil Abrahamu, Izaku in Jakobu.«

²⁵Jožef je zaprisegel Izraelove sinove in rekel: »Gotovo vas bo Bog obiskal; takrat odnesite moje kosti od tod!«

²⁶Jožef je umrl star sto deset let. Balzamirali so ga in položili v krsto v Egiptu.

2 Mojzes

2 Mojzes 1

Mojzesovo rojstvo in poklic Stiska Izraelovih sinov

¹To so imena Izraelovih sinov, ki so prišli v Egipt – z Jakobom so prišli, vsak s svojo hišo:

²Ruben, Simeon, Levi in Juda;

³Isahár, Zábulon in Benjamin;

⁴Dan in Neftáli; Gad in Aser.

⁵Vseh, ki so izšli iz Jakobovih ledij, je bilo sedemdeset duš. Jožef pa je bil že v Egiptu.

⁶Potem so Jožef in vsi njegovi bratje in ves tisti rod umrli.

⁷Izraelovi sinovi pa so bili rodovitni, da jih je kar mrgolelo. Namnožili so se in postali silno močni; napolnili so deželo.

⁸Tedaj je vstal nad Egiptom nov kralj, ki ni poznal Jožefa.

⁹Rekel je svojemu ljudstvu: »Glejte, ljudstvo Izraelovih sinov je številnejše in močnejše od nas.

¹⁰Dajte, ravnajmo modro z njim, da se neha množiti! Sicer se bo ob kaki vojni pridružilo našim sovražnikom, se bojevalo proti nam in odšlo iz dežele.«

¹¹Postavili so jim torej priganjače pri tlaki, da bi jih stiskali s težkimi deli; tako so zidali za faraona skladiščni mesti Pitóm in Ramesés.

¹²A bolj ko so jih stiskali, bolj so se množili in bolj so se širili, tako da je Egipčane prevzemala groza pred Izraelovimi sinovi.

¹³In Egipčani so Izraelovim sinovom z vso silo nalagali dela,

¹⁴grenili so jim življenje s trdim delom: z ilovico in opeko in vsakršnim delom na polju; vsa ta dela so jim nalagali z vso silo.

¹⁵Potem je egiptovski kralj rekel hebrejskima babicama – eni je bilo ime Šifra, drugi pa Pua:

¹⁶»Kadar pomagata Hebrejkam pri porodu, glejta na spol: če je deček, ga ubijta, če pa je deklica, naj živi!«

¹⁷Toda babici sta se bali Boga in nista storili, kakor jima je naročil egiptovski kralj, ampak sta pustili dečke živeti.

¹⁸Zato je egiptovski kralj poklical babici in jima rekel: »Zakaj delata tako in puščata dečke živeti?«

¹⁹Babici sta rekli faraonu: »Hebrejke niso kakor Egipčanke; tako krepke so, da rodijo, preden pride k njim babica.«

²⁰Bog je storil babicama dobro. Ljudstvo pa se je množilo in postalo silno močno.

²¹Ker sta se babici bali Boga, jima je naredil hiši.

²²Nato je faraon zapovedal vsemu svojemu ljudstvu in rekel: »Vsakega dečka, ki se rodi, vrzite v Nil, vsako deklico pa pustite živeti!«

2 Mojzes 2

Mojzesovo rojstvo in beg v Midján

¹Neki mož iz Levijeve hiše je šel in vzel Levijevo hčer.

²Žena je spočela in rodila sina. Ko je videla, kako je lep, ga je skrivala tri mesece.

³Ko pa ga ni mogla več skrivati, je vzela košaro iz papirusa, jo zamazala z ilovico in smolo, položila dečka vanjo in jo postavila v ločje ob bregu Nila.

⁴Njegova sestra pa se je postavila nekoliko proč, da bi videla, kaj se bo zgodilo z njim.

⁵Tedaj je prišla faraonova hči, da bi se kopala v Nilu. Njene služabnice pa so hodile ob Nilu. Zagledala je košaro v ločju in poslala služabnico, da jo prinese.

⁶Ko jo je odprla, je zagledala otroka, dečka, ki je jokal. Zasmilil se ji je in je rekla: »To bo kak hebrejski otrok!«

⁷Nato je njegova sestra rekla faraonovi hčeri: »Ali naj grem in ti pokličem doječo ženo izmed Hebrejk, da ti bo dojila otroka?«

⁸Faraonova hči ji je rekla: »Pojdi!« In deklica je šla in poklicala otrokovo mater.

⁹Tej je faraonova hči rekla: »Vzemi tega otroka in mi ga dôji, jaz pa ti bom plačala!« Žena je otroka vzela in ga dojila.

¹⁰Ko pa je otrok dorastel, ga je pripeljala k faraonovi hčeri. Vzela ga je za sina in mu dala ime Mojzes. Rekla je namreč: »Iz vode sem ga potegnila.«

¹¹V tistih dneh, ko je Mojzes dorastel, je šel k svojim bratom in videl, kako težaško delajo. Zagledal je Egipčana, ki je pretepal Hebrejca, enega izmed njegovih bratov.

¹²Ozrl se je na levo in na desno, in ko je videl, da ni nikogar, je Egipčana ubil in ga skril v pesek.

¹³Ko je šel drugi dan spet ven, glej, prepirala sta se dva hebrejska moža. Rekel je tistemu, ki ni imel prav: »Zakaj tepeš svojega bližnjega?«

¹⁴Rekel je: »Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami? Ali me hočeš ubiti, kakor si ubil Egipčana?« Mojzes se je prestrašil in rekel: »Resnično, stvar se je razvedela.«

¹⁵Faraon je slišal o zadevi in je hotel Mojzesa usmrtiti. Mojzes pa je zbežal izpred faraonovega obličja in se ustavil v midjanski deželi. Usedel se je pri nekem vodnjaku.

¹⁶Midjanski duhovnik je imel sedem hčera. Prišle so zajemat vodo in polnit korita, da bi napojile očetovo drobnico.

¹⁷Tedaj so prišli pastirji in jih hoteli odpoditi. Mojzes pa je vstal, se zavzel zanje in napojil njihovo drobnico.

¹⁸Ko so prišle k očetu Reguélu, je rekel: »Kako da ste prišle danes tako hitro?«

¹⁹Rekle so: »Neki Egipčan nas je rešil iz rok pastirjev; celó vodo nam je zajemal in napojil drobnico.«

²⁰Tedaj je rekel hčeram: »Kje pa je? Zakaj ste ga vendar pustile? Pokličite ga, da bo jedel kruh!«

²¹In Mojzes je privolil, da se naseli pri tem možu. Ta mu je dal svojo hčer Cipóro.

²²Ko je rodila sina, mu je dal ime Geršóm; rekel je namreč: »Tujec sem v tuji deželi.«

Bog Mojzesa pokliče in pošlje

²³Potem ko je minilo veliko dni, je umrl egiptovski kralj. Izraelovi sinovi pa so vzdihovali zaradi tlake. Vpili so in njihov klic na pomoč se je od njihove tlake vzdigoval do Boga.

²⁴Bog je slišal njihovo vzdihovanje in se spomnil svoje zaveze z Abrahamom, Izakom in Jakobom.

²⁵Bog se je ozrl na Izraelove sinove in Bog se je zavzel zanje.

2 Mojzes 3

¹Mojzes je pasel drobnico svojega tasta Jitra, midjánskega duhovnika. Ko je nekoč prignal drobnico daleč v puštinjo, je prišel k Božji gori Horeb.

²Tedaj se mu je iz sredine grma v ognjenem plamenu prikazal Gospodov angel. Pogledal je in glej, grm je gorel s plamenom, a ni zgorel.

³Mojzes je rekel: »Moram stopiti tja in si ogledati to veliko prikazen, kako da grm ne zgori!«

⁴Ko je Gospod videl, da prihaja gledat, ga je Bog poklical iz sredine grma in rekel: »Mojzes, Mojzes!« Rekel je: »Tukaj sem.«

⁵Bog je rekel: »Ne hôdi sem! Sezuj si sandale z nog, kajti kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!«

⁶Potem je rekel: »Jaz sem Bog tvojega očeta, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov.« Tedaj si je Mojzes zakril obraz, kajti bal se je gledati v Boga.

⁷ Gospod je rekel: »Dobro sem videl stisko svojega ljudstva, ki je v Egiptu, in slišal, kako vpije zaradi priganjačev; da, poznam njegove bolečine.

⁸ Zato sem stopil dol, da ga rešim iz rok Egipčanov in ga popeljem iz te dežele v lepo in širo deželo, v deželo, v kateri se cedita mleko in med, na področje Kánaancev, Hetejcev, Amoréjcev, Perizéjcev, Hivéjcev in Jebusejcev.

⁹ In zdaj, glej, je prišlo vpitje Izraelovih sinov do mene in videl sem tudi, kako jih Egipčani zatirajo.

¹⁰ In zdaj pojdi, pošiljam te k faraonu, da izpelješ moje ljudstvo, Izraelove sinove, iz Egipta.«

¹¹ Mojzes pa je Bogu rekel: »Kdo sem jaz, da bi šel k faraonu in izpeljal Izraelove sinove iz Egipta?«

¹² Bog je rekel: »Jaz bom s teboj. In to ti bodi znamenje, da sem te jaz poslal: ko izpelješ ljudstvo iz Egipta, boste častili Boga na tej gori.«

¹³ In Mojzes je rekel Bogu: »Glej, če pridem k Izraelovim sinovom in jim rečem: »Bog vaših očetov me je poslal k vam,« pa mi rečejo: »Kako mu je ime?« – kaj naj jim odgovorim?«

¹⁴ Bog mu je rekel: »Jaz sem, ki sem.« In nato je rekel: »Tako reci Izraelovim sinovom: »Jaz sem« me je poslal k vam.«

¹⁵ Nadalje je Bog rekel Mojzesu: »Tako reci Izraelovim sinovom: »Gospod, Bog vaših očetov, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov me je poslal k vam.« To je moje ime na veke in to je v spomin name iz roda v rod.

¹⁶ Pojdi, zberi Izraelove starešine in jim reci: »Gospod, Bog vaših očetov, Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov se mi je prikazal in rekel: Skrbno sem pazil na vas in na to, kako se vam je godilo v Egiptu.

¹⁷ Zato sem sklenil: popeljem vas iz egiptovske stiske v deželo Kánaancev, Hetejcev, Amoréjcev, Perizéjcev, Hivéjcev in Jebusejcev, v deželo, v kateri se cedita mleko in med.«

¹⁸Poslušali bodo tvoj glas in ti in Izraelovi starešine pojdite k egiptovskemu kralju in mu recite: »Gospod, Bog Hebrejcev, je prišel k nam. In zdaj, prosimo, naj gremo tri dni hoda v puščavo, da darujemo Gospodu, svojemu Bogu.«

¹⁹Toda vem, da vas egiptovski kralj ne bo pustil iti, razen če ga prisili močna roka.

²⁰Zato bom iztegnil svojo roko in udaril Egipt z vsemi čudežnimi deli, ki jih bom storil sredi njega; in potem vas bo odpustil.

²¹Priskrbel bom temu ljudstvu naklonjenost v očeh Egipčanov, tako da ne boste odhajali praznih rok.

²²Vsaka žena bo izprosila od sosede in od sostanovalke srebrne in zlate dragotine ter oblačila. Naložite jih svojim sinovom in hčeram; tako boste oplenili Egipčane!«

2 Mojzes 4

¹Mojzes je odgovoril in rekel: »Glej, ne bodo mi verjeli in me ne bodo poslušali, ampak bodo rekli: »Gospod se ti ni prikazal.««

² Gospod mu je rekel: »Kaj je v tvoji roki?« Rekel je: »Palica.«

³In je rekel: »Vrzi jo na tla!« Vrgel jo je na tla in spremenila se je v kačo. Mojzes je zbežal pred njo.

⁴In Gospod je rekel Mojzesu: »Iztegni roko in primi jo za rep!« Iztegnil je roko in jo prijel in v njegovi roki se je spremenila v palico.

⁵»Da bodo verjeli, da se ti je prikazal Gospod, Bog njihovih očetov, Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov.«

⁶ Gospod mu je še rekel: »Vtakni svojo roko v nadržje!« In vtaknil je roko v nadržje. Ko pa jo je potegnil ven, je bila gobava, bela kot sneg.

⁷Potem je Bog rekel: »Vtakni roko spet v nadržje!« In spet je vtaknil roko v nadržje. Ko pa jo je potegnil iz nadržja, je bila zdrava kakor drugo njegovo meso.

⁸»Če ti ne bodo verjeli in te ne poslušali na prvo znamenje, ti bodo verjeli na drugo znamenje.

⁹Če pa ne bodo verjeli niti na ti dve znamenji in te ne bodo poslušali, tedaj vzemi vodo iz Nila in jo izlij na suho! In voda, ki jo boš zajel iz Nila, se bo na suhem spremenila v kri.«

¹⁰Mojzes pa je rekel Gospodu: »O Gospod, nikoli nisem bil spreten v besedah, ne včeraj, ne predvčerajšnjim, pa tudi zdaj ne, odkar govoriš s svojim služabnikom; kajti moja usta so okorna in moj jezik okoren.«

¹¹Gospod mu je tedaj rekel: »Kdo je dal človeku usta? Kdo naredi človeka, da je nem ali gluha, da vidi ali da je slep? Mar nisem to jaz, Gospod?

¹²Zdaj pa pojdi; s tvojimi usti bom in te bom učil, kaj moraš govoriti.«

¹³In je rekel: »O Gospod, prosim, pošlji koga drugega!«

¹⁴Tedaj se je Gospod razjezil na Mojzesa in rekel: »Ali ni tvoj brat levit Aron? Vem, da je spreten v govorjenju. Prav zdaj ti prihaja naproti in razveselil se bo v svojem srcu, ko te bo ugledal.

¹⁵Govôri z njim in mu položi besede v usta! Jaz pa bom s tvojimi in z njegovimi usti. In učil vaju bom, kaj morata storiti.

¹⁶Govoril bo ljudstvu namesto tebe. On bo namesto tvojih ust in ti boš njemu kakor bog.

¹⁷In to palico vzemi v roko, da boš z njo delal znamenja!«

Mojzes se vrne v Egipt

¹⁸Mojzes je odšel in se vrnil k svojemu tastu Jitru. Rekel mu je: »Rad bi šel in se vrnil k svojim bratom, ki so v Egiptu, da vidim, če še živijo.« Jitro mu je rekel: »Pojdi v miru!«

¹⁹Gospod je rekel Mojzesu v Midjánu: »Pojdi, vrni se v Egipt, kajti vsi, ki so ti stregli po življenju, so pomrli!«

²⁰Mojzes je torej vzel svojo ženo in sinova, jih posadil na osla in se vrnil v egiptovsko deželo. Tudi Božjo palico je vzel v roko.

²¹Potem je Gospod rekel Mojzesu: »Ko se vrneš v Egipt, dobro glej: vse čudeže, ki sem ti jih dal v roke, stôri pred faraonom! Jaz pa bom zakrknil njegovo srce, in ne bo odpustil ljudstva.

²²Potem reci faraonu: »Tako govori Gospod: Moj prvorojenec je Izrael,

²³zato ti pravim: Pústi mojega sina, naj gre, da mi bo služil! Če pa ga nočes pustiti, bom ubil tvojega prvorojenca.«

²⁴V nekem prenočišču na poti ga je srečal Gospod in ga hotel usmrtiti.

²⁵Cipóra pa je vzela oster kamen, odrezala svojemu sinu prednjo kožico, se z njo dotaknila njegovih nog in rekla: »Krvav ženin si mi!«

²⁶Potem ga je pustil. Takrat je rekla »krvav ženin« zaradi obrezovanja.

²⁷ Gospod je rekel Aronu: »Pojdi Mojzesu naproti v puščavo!« Šel je, ga srečal pri Božji gori in ga poljubil.

²⁸Mojzes je povedal Aronu vse Gospodove besede, s katerimi ga je poslal, in o vseh znamenjih, ki mu jih je zapovedal.

²⁹Mojzes in Aron sta šla in zbrala vse starešine Izraelovih sinov.

³⁰Aron je govoril vse besede, ki jih je bil Gospod govoril Mojzesu, in naredil znamenja pred očmi ljudstva.

³¹In ljudstvo je verjelo. Ko so slišali, da je Gospod obiskal Izraelove sinove in da je videl njihovo stisko, so pokleknili in se priklonili.

2 Mojzes 5

Neuspešno prvo srečanje s faraonom

¹Zatem sta šla Mojzes in Aron in rekla faraonu: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Odpústi moje ljudstvo, da mi bo obhajalo praznik v puščavi!«

²Faraon je rekel: »Kdo je Gospod, da bi moral poslušati njegov glas in odpustiti Izraela? Ne poznam Gospoda in tudi ne odpustim Izraela.«

³Tedaj sta rekla: »Bog Hebrejcev nam je prišel naproti. Naj vendar gremo tri dni hoda v puščavo, da opravimo daritve Gospodu, svojemu Bogu, sicer nas udari s kugo ali z mečem!«

⁴Egiptovski kralj pa jima je rekel: »Mojzes in Aron, zakaj odvrčata ljudstvo od dela? Pojdita na tlako!«

⁵In še je faraon rekel: »Glejta, več jih je že kakor prebivalstva dežele, vidva pa hočeta, da prenehajo s tlako!«

⁶In faraon je tisti dan zapovedal priganjačem ljudstva in njegovim nadzornikom in rekel:

⁷»Ne dajajte več ljudstvu slame za izdelovanje opeke kakor doslej; sami naj grede in si nabirajo slamo!

⁸Toda naložite jim prav toliko opek, kolikor so jih delali doslej; tega nič ne zmanjšujte! Kajti leni so, zato vpijejo in pravijo: »Naj gremo, da opravimo daritve svojemu Bogu!«

⁹Delo naj ljudi teži, da bodo zaposleni z njim in ne bodo poslušali lažnivih besed.«

¹⁰Priganjači ljudstva in njegovi nadzorniki so šli in rekli ljudstvu: »Tako govori faraon: »Slame vam ne bom dajal.

¹¹Pojdite sami, priskrbite si slame, kjer jo kaj najdete! Toda vašega dela ne bomo nič zmanjšali.«

¹²Tedaj se je ljudstvo razkropilo po vsej egiptovski deželi, da bi zbiralo slamo s strnišč.

¹³Priganjači pa so jih silili in rekli: »Vsak dan opravite toliko svojega dnevnega dela kakor takrat, ko ste imeli slamo!«

¹⁴In topli so nadzornike Izraelovih sinov, ki so jih postavili nadnje faraonovi priganjači. Rekli so: »Zakaj niste ne včeraj ne danes naredili določenega števila opek kakor prej?«

¹⁵Tedaj so šli nadzorniki Izraelovih sinov in vpili k faraonu ter rekli: »Zakaj delaš tako s svojimi služabniki?

¹⁶Svojim služabnikom ne daješ slame, govorijo pa nam: »Delajte opeko!« Glej, tvoje služabnike pretepajo; tvoji ljudje delajo krivico.«

¹⁷Rekel je: »Leni ste, leni; zato pravite: »Naj gremo darovat Gospodu!«

¹⁸Zdaj pa pojdite na delo; slame ne boste dobivali, a določeno število opek morate oddajati.«

¹⁹Nadzorniki Izraelovih sinov so videli, da so v stiski, ko morajo reči: »Nikakor ne smete zmanjšati svoje dnevne količine opeke!«

²⁰Ko so odhajali od faraona, so se sešli z Mojzesom in Aronom, ki sta jih pričakovala.

²¹Rekli so jima: »Gospod naj vaju pogleda in naj sodi, ker sta nas spravila na slab glas pred faraonom in pred njegovimi služabniki. Tako sta jim dala v roke meč, da nas pomorijo!«

²²Mojzes se je obrnil h Gospodu in rekel: »Gospod, zakaj si storil temu ljudstvu toliko hudega? Zakaj si me vendar poslal?

²³Odkar sem prišel k faraonu, da bi govoril v tvojem imenu, ravna s tem ljudstvom še huje, ti pa nikakor nisi rešil svojega ljudstva.«

2 Mojzes 6

¹ Gospod pa je rekel Mojzesu: »Zdaj boš videl, kaj bom storil faraonu: z močno roko ga prisilim, da jih bo odpustil, in z močno roko prisiljen jih bo izgnal iz svoje dežele.«

Bog potrdi Mojzesovo poslanstvo

²Bog je govoril Mojzesu in mu rekel: »Jaz sem Gospod.

³Prikazal sem se Abrahamu, Izaku in Jakobu kot »Bog Mogočni; a z imenom Gospod se jim nisem razodel.

⁴Sklenil sem tudi zavezo z njimi, da jim bom dal kánaansko deželo, deželo tujčevanja, v kateri so živeli kot tujci.

⁵Slišal sem tudi, kako so vzdihovali Izraelovi sinovi, ki jih zaslužnjujejo Egipčani, in sem se spomnil svoje zaveze.

⁶Zato reci Izraelovim sinovom: »Jaz sem Gospod; izpeljem vas izpod tlake Egipčanov, rešim vas iz njihove sužnosti in vas osvobodim z iztegnjeno roko in z velikimi sodbami.

⁷Vzamem vas za svoje ljudstvo in bom vaš Bog in spoznali boste, da sem jaz, Gospod, vaš Bog; izpeljem vas izpod tlake Egipčanov.

⁸Potem vas pripeljem v deželo, za katero sem vzdignil roko, da jo dam Abrahamu, Izaku in Jakobu; in dal vam jo bom v posest, jaz sem Gospod.«

⁹Tako je Mojzes povedal Izraelovim sinovom, toda zaradi malodušnosti in zaradi trdega dela niso poslušali Mojzesa.

¹⁰Tedaj je Gospod govoril Mojzesu in rekel:

¹¹»Pojdi, govôri egiptovskemu kralju faraonu, da odpusti Izraelove sinove iz svoje dežele!«

¹²Mojzes pa je govoril pred Gospodom in rekel: »Glej, Izraelovi sinovi me niso poslušali; kako me bo poslušal faraon, ko imam neobrezane ustnice?«

¹³In Gospod je govoril Mojzesu in Aronu ter jima dal ukaze glede Izraelovih sinov in glede egiptovskega kralja faraona, da bi izpeljal Izraelove sinove iz egiptovske dežele.

Mojzesov in Aronov rodovnik

¹⁴To so poglavarji hiš svojih očetov. Sinovi Izraelovega prvorojenca Rubena: Henoh, Palú, Hecrón in Karmí; to so Rubenove rodbine.

¹⁵Simeonovi sinovi: Jemuél, Jamín, Ohad, Jahín, Cohar in Šaúl, sin Kánaanke; to so Simeonove rodbine.

¹⁶To so imena Levijevih sinov po njihovih potomcih: Geršón, Kehát in Merarí. Let Levijevega življenja je bilo sto sedemintrideset let.

¹⁷Geršónova sinova: Libní in Šimí po svojih rodbinah.

¹⁸Kehátovi sinovi: Amrá́m, Jichár, Hebrón in Uziél. Let Kehátovega življenja je bilo sto triintrideset let.

¹⁹Meraríjeva sinova: Mahlí in Muší. To so Levijeve rodbine po svojih potomcih.

²⁰Amrá́m je vzel za ženo Johébedo, sestro svojega očeta; rodila mu je Arona in Mojzesa. Let Amrámovega življenja je bilo sto sedemintrideset let.

²¹Jichárjevi sinovi: Korah, Nefeg in Zihrí.

²²Uziélovi sinovi: Mišaél, Elicafán in Sitrí.

²³Aron je vzel za ženo Elišebo, Aminadábovo hčer, Nahšónovo sestro; rodila mu je Nadába, Abihúja, Eleazarja in Itamárja.

²⁴Korahovi sinovi: Asír, Elkaná in Abiasáf. To so rodbine Kórahovcev.

²⁵Aronov sin Eleazar je vzel za ženo eno izmed Putiélovih hčera; rodila mu je Pinhása. To so poglavarji očetov rodu levitov po svojih rodbinah.

²⁶To sta Aron in Mojzes, ki jima je Gospod rekel: »Izpeljita Izraelove sinove iz egiptovske dežele, razvrščene po četah!«

²⁷Ta dva sta, ki sta govorila egiptovskemu kralju faraonu, da bi izpeljala Izraelove sinove iz Egipta; to sta Mojzes in Aron.

Nadaljevanje pripovedi o Mojzesovem poslanstvu

²⁸Bilo je tistega dne, ko je Gospod govoril Mojzesu v egiptovski deželi.

²⁹ Gospod mu je govoril in rekel: »Jaz sem Gospod. Povej egiptovskemu kralju faraonu vse, kar ti govorim!«

³⁰Mojzes pa je rekel pred Gospodom: »Glej, imam neobrezane ustnice, kako me bo faraon poslušal?«

2 Mojzes 7

¹ Gospod je rekel Mojzesu: »Glej, postavil sem te faraonu za boga, tvoj brat Aron pa bo tvoj prerok.

²Ti mu povej vse, kar ti zapovem, tvoj brat Aron pa naj govori faraonu, da odpusti Izraelove sinove iz svoje dežele.

³Jaz pa zakrknem faraonovo srce in pomnožim svoja znamenja in čudeže v egiptovski deželi.

⁴Faraon vaju ne bo poslušal, zato položim roko na Egipt in izpeljem svoje čete, svoje ljudstvo, Izraelove sinove, z velikimi sodbami iz egiptovske dežele.

⁵In Egipčani bodo spoznali, da sem jaz Gospod, ko iztegnem roko nad Egipt in izpeljem Izraelove sinove izmed njih.«

⁶Mojzes in Aron sta to storila; storila sta, kakor jima je bil zapovedal Gospod.

⁷Mojzes je bil, ko sta govorila faraonu, star osemdeset let, Aron pa triinosemdeset.

Egiptovske nadloge

⁸ Gospod je rekel Mojzesu in Aronu ter rekel:

⁹»Če vama bo faraon govoril in rekel: »Naredita kak čudež,« reci Aronu: »Vzemi svojo palico in vrzi jo pred faraona,« in postala bo kača.«

¹⁰Mojzes in Aron sta tedaj šla k faraonu in storila, kakor jima je zapovedal Gospod. Aron je vrgel palico pred faraona in njegove služabnike; in postala je kača.

¹¹A tudi faraon je poklical modrijane in vražarje; in tudi ti, egiptovski čarovniki, so naredili enako s svojimi čarovnijami:

¹²vrgli so vsak svojo palico in postale so kače. Toda Aronova palica je požrla njihove palice.

¹³Faraonovo srce pa se je zakrknilo in ju ni poslušal, kakor je napovedal Gospod.

Voda se spremeni v kri

¹⁴Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Faraonovo srce je zakrknjeno; brani se odpustiti ljudstvo.

¹⁵Pojdi k njemu zjutraj, ko bo šel k vodi, in se mu postavi nasproti na bregu Nila; palico pa, ki se je spremenila v kačo, vzemi v roko

¹⁶in mu reci: »Gospod, Bog Hebrejcev, me je poslal k tebi in rekel: Odpusti moje ljudstvo, da mi bo služilo v puščavi! A glej, doslej nisi poslušal.

¹⁷Tako govori Gospod: Po tem boš spoznal, da sem jaz Gospod: glej, udarim s palico, ki je v moji roki, po vodi v Nilu in spremenila se bo v kri.

¹⁸Ribe v Nilu bodo poginile in Nil se bo usmradil in Egipčanom se bo gnusilo piti vodo iz Nila.«

¹⁹ Gospod je rekel Mojzesu: »Reci Aronu: »Vzemi palico in iztegni roko nad egiptovske vode – nad reke, prekope, ribnike in vse vodne zbiralnike –, da bodo postale kri!« In kri bo po vsej egiptovski deželi, tudi v lesenih in kamnitih posodah.«

²⁰Mojzes in Aron sta storila, kakor je zapovedal Gospod. Vzdignil je palico in udaril vodo v Nilu pred očmi faraona in njegovih služabnikov in vsa voda v Nilu se je spremenila v kri.

²¹Ribe v Nilu so poginile in Nil se je usmradil in Egipčani niso mogli piti vode iz Nila. Kri je bila po vsej egiptovski deželi.

²²Toda egiptovski čarovniki so s svojimi čarovnijami naredili enako in faraonovo srce se je zakrknilo, da ju ni poslušal, kakor je napovedal Gospod.

²³Faraon se je obrnil, šel v svojo hišo in si tudi tega ni jemal k srcu.

²⁴Egipčani pa so vsi kopali okoli Nila, da bi našli pitno vodo; kajti vode iz Nila niso mogli piti.

²⁵Tako je preteklo sedem dni, odkar je Gospod udaril Nil.

Žabe

²⁶Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Pojdi k faraonu in mu reci: »Tako govori Gospod: Odpusti moje ljudstvo, da mi bo služilo!

²⁷Če pa ga ne boš hotel odpustiti, udarim vse tvoje pokrajine z žabami.

²⁸V Nilu bo mrgolelo žab in lezle bodo in prišle v tvojo hišo, v spalnico in na posteljo. V hiše tvojih služabnikov pridejo in med tvoje ljudstvo, v tvoje peči in nečke.

²⁹Da, po tebi, po tvojem ljudstvu in po vseh tvojih služabnikih bodo lezle žabe.«

2 Mojzes 8

¹ Gospod je rekel Mojzesu: »Reci Aronu: »Iztegni svojo roko s palico nad reke, prekope in ribnike in pripelji žabe nad egiptovsko deželo!«

²Aron je iztegnil roko nad egiptovske vode in žabe so prilezle in pokrile egiptovsko deželo.

³Toda čarovniki so s svojimi čarovnijami naredili enako: pripeljali so žabe nad egiptovsko deželo.

⁴Tedaj je faraon poklical Mojzesa in Arona in rekel: »Prosita Gospoda, da mene in moje ljudstvo reši žab, in odpustil bom ljudstvo, da opravi daritve Gospodu.«

⁵Mojzes je rekel faraonu: »Blagovoli mi določiti, za kdaj naj prosim zate, za tvoje služabnike in ljudstvo, da bodo žabe iztrebljene od tebe in iz tvojih hiš; samo v Nilu bodo ostale.«

⁶Faraon je rekel: »Za jutri.« Mojzes je rekel: »Naj bo, kakor praviš, da spoznaš, da ni nikogar, kakor je Gospod, naš Bog!

⁷Žabe se bodo umaknile od tebe in iz tvojih hiš, od tvojih služabnikov in od tvojega ljudstva; samo v Nilu bodo ostale.«

⁸Mojzes in Aron sta odšla izpred faraona. Mojzes pa je zavpil h Gospodu zaradi žab, ki jih je spravil nad faraona.

⁹In Gospod je storil po Mojzesovi besedi: žabe so poginile po hišah, dvoriščih in poljih.

¹⁰Nagrabili so jih na kupe in dežela se je zasmradila.

¹¹Ko pa je faraon videl, da je nadloga mimo, je zakrknil svoje srce in ju ni poslušal, kakor je napovedal Gospod.

Komarji

¹²Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Reci Aronu: »Iztegni svojo palico in udari prah zemlje; iz njega bodo nastali komarji po vsej egiptovski deželi.«

¹³Storila sta tako; Aron je iztegnil roko s palico in udaril prah zemlje in komarji so bili na ljudeh in na živini: iz vsega prahu so nastali komarji po vsej egiptovski deželi.

¹⁴Čarovniki so s svojimi čarovnijami storili enako, da bi naredili komarje, pa niso mogli. In komarji so bili na ljudeh in na živini.

¹⁵Čarovniki so rekli faraonu: »To je prst Božji!« Faraonovo srce pa se je zakrknilo in jih ni poslušal, kakor je napovedal Gospod.

Muhe

¹⁶Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Jutri vstani zgodaj zjutraj in stopi pred faraona, ko bo šel k vodi, in mu reci: »Tako govori Gospod: Odpusti moje ljudstvo, da mi bo služilo!

¹⁷Če pa ga ne odpustiš, glej, pošljem nadte, nad tvoje služabnike, nad tvoje ljudstvo in nad tvoje hiše muhe; in hiše Egipčanov in tudi zemlja, na kateri bivajo, bodo polne muh.

¹⁸Ta dan pa izločim góšensko deželo, v kateri prebiva moje ljudstvo, tako da tam ne bo muh, da spoznaš, da sem jaz, Gospod, sredi dežele.

¹⁹Razliko naredim med svojim in tvojim ljudstvom. To znamenje se bo zgodilo jutri.«

²⁰Gospod je storil tako. Muhe so se usule v faraonovo hišo in v hiše njegovih služabnikov in muhe so onesnažile vso egiptovsko deželo.

²¹Tedaj je faraon poklical Mojzesa in Arona in rekel: »Pojdite, darujte svojemu Bogu v deželi!«

²²Mojzes je rekel: »Ne bilo bi prav, če bi to storili; kajti daritve, ki jih opravljamo Gospodu, svojemu Bogu, so žalitev za Egipčane. Če bi darovali pred očmi Egipčanov, kar je zanje žalitev, mar nas ne bi kamnali?

²³Tri dni hoda daleč v puščavo hočemo iti, da darujemo Gospodu, svojemu Bogu, kakor nam ukazuje.«

²⁴Faraon je rekel: »Odpustim vas, da opravite daritve Gospodu, svojemu Bogu, v puščavi, samo ne hodite predaleč! Prosite zame!«

²⁵Mojzes je rekel: »Glej, odhajam od tebe in prosil bom Gospoda. Jutri se muhe umaknejo od faraona, od njegovih služabnikov in njegovega ljudstva. Samo faraon naj več ne vara s tem, da ne bi odpustil ljudstva darovat Gospodu.«

²⁶Mojzes je odšel od faraona in prosil Gospoda.

²⁷In Gospod je storil po Mojzesovi besedi in umaknil muhe od faraona, od njegovih služabnikov in njegovega ljudstva; niti ena ni ostala.

²⁸Faraon pa je tudi tokrat zakrknil svoje srce in ni odpustil ljudstva.

2 Mojzes 9

Kuga

¹Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Pojdi k faraonu in mu povej: ›Tako govori Gospod, Bog Hebrejcev: Odpusti moje ljudstvo, da mi bo služilo!

²Če pa ga ne boš hotel odpustiti in ga boš še zadrževal,

³bo prišla Gospodova roka nad tvojo živino na polju: nad konje, osle, kamele, govedo in drobnico; silno huda kuga.

⁴Gospod pa bo naredil razliko med izraelsko in egiptovsko živino; nobenemu od Izraelovih sinov ne bo ničesar poginilo.«

⁵Gospod je določil rok in rekel: »Jutri bo Gospodto naredil v deželi.«

⁶In naslednji dan je Gospod to naredil: vsa egiptovska živina je poginila, od izraelske živine pa ni poginila niti ena žival.

⁷Faraon je poslal oglednike in glej, Izraelcem ni poginila niti ena žival. Toda faraonovo srce se je zakrknilo in ni odpustil ljudstva.

Tvori

⁸Tedaj je Gospod rekel Mojzesu in Aronu: »Vzemita si polna prgišča saj iz peči in Mojzes naj jih vpričo faraona vrže proti nebu.

⁹In postale bodo droben prah po vsej egiptovski deželi, ki bo povzročil tvore z gnojnimi mehurji na ljudeh in na živini po vsej egiptovski deželi.«

¹⁰Vzela sta torej saje iz peči, se postavila pred faraona in Mojzes jih je vrgel proti nebu. Nastali so tvori z gnojnimi mehurji na ljudeh in na živini.

¹¹Čarovniki pa niso mogli stopiti pred Mojzesa zaradi tvorov; kajti čarovniki so imeli tvore kakor vsi Egipčani.

¹² Gospod pa je zakrknil faraonovo srce, in ni ju poslušal, kakor je Gospod govoril Mojzesu.

Toča

¹³Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Jutri vstani zgodaj zjutraj in stopi pred faraona in mu reci: ›Tako govori Gospod, Bog Hebrejcev: Odpusti moje ljudstvo, da mi bo služilo!

¹⁴Kajti tokrat pošljem vse svoje nadloge nadte, nad tvoje služabnike in nad tvoje ljudstvo, da spoznaš, da na vsej zemlji ni meni enakega.

¹⁵Že zdaj bi lahko iztegnil roko in udaril tebe in tvoje ljudstvo s kugo, da bi te iztrebil z zemlje.

¹⁶Toda ohranil sem te pri življenju, da ti pokažem svojo moč in da se moje ime razglasi po vsej zemlji.

¹⁷Še naprej se ošabno vedeš zoper moje ljudstvo, da ga ne odpustiš.

¹⁸Jutri ob tem času bom usipal silno hudo točo, kakršne ni bilo v Egiptu od dneva, ko je bil ustanovljen, pa do zdaj.

¹⁹Zdaj torej daj spraviti na varno svojo živino in vse, kar imaš na polju! Na vse ljudi in živali, ki jih zaloti na polju in se ne umaknejo v hišo, bo padala toča in poginejo.«

²⁰Tisti izmed faraonovih služabnikov, ki so se bali Gospodove besede, so spravili hlapce in živino v hiše na varno.

²¹Tisti pa, ki si Gospodove besede niso vzeli k srcu, so pustili hlapce in živino na polju.

²²Nato je Gospod rekel Mojzesu: »Iztegni roko proti nebu, da pada toča po vsej egiptovski deželi na ljudi in na živino in na vsa poljska zelišča!«

²³Mojzes je iztegnil palico proti nebu in Gospod je poslal grom in točo. Ogenj se je spuščal na zemljo in Gospod je usipal točo na egiptovsko deželo.

²⁴Padala je toča in ogenj je švigal med točo; tako silno je bilo to, da česa takega še ni bilo v vsej egiptovski deželi, odkar so postali narod.

²⁵Toča je pobila po vsej egiptovski deželi vse, kar je bilo na polju, od človeka do živine. Tudi vsa poljska zelišča je pobila in polomila vse drevje na polju.

²⁶Samo v góšenski deželi, kjer so bili Izraelovi sinovi, ni bilo toče.

²⁷Potem je dal faraon poklicati Mojzesa in Arona in jima je rekel: »Tokrat sem se pregrešil. Gospod je pravičen, jaz pa in moje ljudstvo smo krivi.

²⁸Prosita Gospoda, kajti dovolj je groma Božjega in toče! Odpustim vas, ni vam treba več ostajati.«

²⁹Mojzes mu je rekel: »Ko pridem iz mesta, bom iztegnil roko proti Gospodu. Grmenje bo prenehalo in toče ne bo več, da spoznaš, da je zemlja Gospodova.

³⁰Toda vem, da se ti in tvoji služabniki še ne bojite Gospoda Boga.«

³¹Lan in ječmen sta bila pobita, kajti ječmen je bil v klasju in lan v cvetju.

³²Pšenica in pira pa nista bili pobiti, ker sta pozni.

³³Mojzes je odšel od faraona in iz mesta in iztegnil roko proti Gospodu. Tedaj sta prenehala grmenje in toča in dež ni več lil na zemljo.

³⁴Toda ko je faraon videl, da so prenehali dež, toča in grmenje, je grešil naprej in zakrknil svoje srce, on in njegovi služabniki.

³⁵Faraonovo srce se je zakrknilo in ni odpustil Izraelovih sinov, kakor je Gospod napovedal po Mojzesu.

2 Mojzes 10

Kobilice

¹Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Pojdi k faraonu, kajti zakrknil sem srce njemu in njegovim služabnikom, zato da napravim svoja znamenja sredi med njimi;

²in da boš pripovedoval svojemu sinu in sinu svojega sina o tem, kako sem se poigral z Egipčani, in o mojih znamenjih, ki sem jih napravil nad njimi; da spoznate, da sem jaz Gospod.«

³Mojzes in Aron sta prišla k faraonu in mu rekla: »Tako govori Gospod, Bog Hebrejcev: »Do kdaj se boš branil ponižati se pred menoj? Odpusti moje ljudstvo, da mi bo služilo!

⁴Če ne boš hotel odpustiti mojega ljudstva, pripeljem jutri kobilice v tvoje pokrajine.

⁵Pokrile bodo površino dežele, tako da je ne bo več mogoče videti. Požrle bodo ostanek, ki ste ga rešili in vam je preostal od toče, in objedle bodo vse drevje, ki vam raste na polju.

⁶Napolnile bodo tvoje hiše in hiše vseh tvojih služabnikov in vseh Egipčanov, da česa takega niso videli ne tvoji očetje ne očetje tvojih očetov, odkar so na zemlji, do današnjega dne.« Mojzes se je obrnil in odšel od faraona.

⁷Faraonovi služabniki pa so mu rekli: »Do kdaj nam bo ta v pogubo? Odpusti može, da bodo služili Gospodu, svojemu Bogu! Ali še ne vidiš, da Egipt propada?«

⁸Poklicali so torej Mojzesa in Arona nazaj k faraonu. Rekel jima je: »Pojdite, služite Gospodu, svojemu Bogu! Kateri so, ki naj gredo?«

⁹Mojzes je rekel: »Z mladimi in starimi pojdemo, s sinovi in hčerami, z drobnico in govedom pojdemo, kajti to je za nas Gospodov praznik.«

¹⁰Rekel jima je: »Tako bodi Gospod z vami, kakor vas odpustim z otroki vred! Vidite, da imate v mislih slabe namene!

¹¹Ne bo tako! Naj gredo možje, da služijo Gospodu; saj ste to terjali!« In izgnali so ju izpred faraonovega obličja.

¹²Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Iztegni roko nad egiptovsko deželo, da pridejo kobilice nadnjo in požrejo vsa zelišča, vse, kar je pustila toča!«

¹³Mojzes je iztegnil palico nad egiptovsko deželo in Gospod je gnal vzhodni veter v deželo ves tisti dan in vso noč. Ko je napočilo jutro, je vzhodni veter prinesel kobilice.

¹⁴In kobilice so prišle čez vso egiptovsko deželo in se usedle po vseh egiptovskih pokrajinah; tako velika množica kobilic, da jih ni bilo toliko do tedaj in jih tudi potlej ne bo.

¹⁵Pokrile so površino vse dežele, da se je stemnilo. Požrle so vsa zelišča in vse sadje na drevju, kar je pustila toča; nič zelenega ni ostalo ne na drevju ne na poljskih zeliščih po vsej egiptovski deželi.

¹⁶Faraon je tedaj hitro poklical Mojzesa in Arona ter rekel: »Pregrešil sem se zoper Gospoda, vašega Boga, in zoper vaju.

¹⁷Zdaj pa mi, prosim, odpustita greh, samo še tokrat. In prosita Gospoda, svojega Boga, naj odvrne od mene vsaj to smrt!«

¹⁸Mojzes je odšel od faraona in prosil Gospoda.

¹⁹In Gospod je zasukal veter, da je nastal silno močan zahodnik, odnesel kobilice in jih pogal v Trstičnomorje. Niti ena ni ostala po vseh egiptovskih pokrajinah.

²⁰ Gospod pa je zakrknil faraonovo srce, in ni odpustil Izraelovih sinov.

Tema

²¹Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Iztegni roko proti nebu in tema naj pride nad egiptovsko deželo, taka tema, da bi jo lahko tipali!«

²²Mojzes je iztegnil roko proti nebu in po vsej egiptovski deželi je bila tri dni gosta tema.

²³Drug drugega niso videli in tri dni se nihče ni mogel ganiti z mesta; Izraelovi sinovi pa so vsi imeli svetlobo v svojih bivališčih.

²⁴Faraon je poklical Mojzesa in rekel: »Pojdite, služite Gospodu! Samo vaša drobnica in govedo naj ostaneta tu; tudi vaši otroci smejo iti z vami.«

²⁵Mojzes je rekel: »Prepustiti nam moraš tudi klavne in žgalne daritve, da jih pripravimo Gospodu, svojemu Bogu.

²⁶Tudi naša živina pojde z nami – niti parkelj ne ostane; kajti od nje bomo vzeli za službo Gospodu, svojemu Bogu, saj dokler ne pridemo tja, ne bomo vedeli, s čim naj služimo Gospodu.«

²⁷ Gospod pa je zakrknil faraonovo srce, in jih ni hotel odpustiti.

²⁸Potem mu je faraon rekel: »Pojdi od mene! Varuj se, da ne zagledaš več mojega obličja; kajti tisti dan, ko bi zagledal moje obličje, boš moral umreti!«

²⁹Mojzes je rekel: »Prav si govoril; ne bom več videl tvojega obličja.«

2 Mojzes 11

Napoved smrti za prvorojence

¹Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Še eno nadlogo spravim nad faraona in nad Egipt, zatem pa vas bo pustil oditi. Ko vas bo končno pustil, vas bo celo izgnal.

²Narôči torej ljudstvu, naj vsak mož prosi svojega soseda in vsaka žena svojo sosedo za srebrne in zlate predmete.«

³ Gospod je priskrbel ljudstvu naklonjenost pri Egipčanih; še več, tudi mož Mojzes je bil velik v egiptovski deželi, v očeh faraonovih služabnikov in v očeh ljudstva.

⁴Mojzes je rekel: »Tako govori Gospod: »Opolnoči pojdem po sredi Egipta.

⁵In umrli bodo vsi prvorojenci v egiptovski deželi od faraonovega, ki sedi na prestolu, do prvorojenca dekleta pri ročnem mlinu in vsi prvenci živine.

⁶Veliko vpitje bo po vsej egiptovski deželi, kakršnega ni bilo in kakršnega tudi več ne bo.

⁷Na nikogar izmed Izraelovih sinov, ne na človeka kot tudi ne na živino, pa niti pes ne bo zarenčal, da spoznate, kako Gospod dela razliko med Egipčani in Izraelci.«

⁸Potem bodo prišli vsi ti tvoji služabniki k meni in se mi priklonili in rekli: »Odidi ti in vse tvoje ljudstvo, ki hodi za teboj!« In zatem odidem.« Nato je razjarjen odšel od faraona.

⁹Gospod je rekel Mojzesu: »Faraon vaju ne bo poslušal, da se pomnožijo moji čudeži v egiptovski deželi.«

¹⁰Mojzes in Aron sta naredila vse te čudeže pred faraonom. Gospod pa je zakrknil faraonovo srce, in ni pustil Izraelovih sinov iz svoje dežele.

2 Mojzes 12

Izraelci gredo iz Egipta **Pasha in praznik nekvašenega kruha** (5 Mz 16,1–8)

¹Gospod je rekel Mojzesu in Aronu v egiptovski deželi:

²»Ta mesec naj vam bo začetek mesecev, naj vam bo prvi med meseci v letu!

³Govorita vsej Izraelovi skupnosti in recita: »Deseti dan tega meseca naj si vsak priskrbi po eno jagnje za očetno hišo, po eno jagnje za hišo.

⁴Če pa je hiša premajhna za eno jagnje, naj ga vzame skupaj s svojim sosedom, ki je najbližji njegovi hiši, po številu duš; na jagnje štejte po tem, koliko more vsak pojesti!

⁵Jagnje pa naj vam bo neoporečno, eno leto star samec. Morete ga vzeti izmed ovc ali izmed koz.

⁶Hranite ga do štirinajstega dneva tega meseca! Potem naj ga vsa zbrana Izraelova skupnost proti večeru zakolje.

⁷Vzamejo naj nekaj krvi in z njo pomažejo podboja in naddurje hiš, v katerih ga bodo jedli.

⁸Tisto noč naj jedo meso, pečeno na ognju, in nekvašeni kruh; z grenkimi zelišči naj ga jedo.

⁹Ne jejte od njega nič surovega, tudi ne kuhanega na vodi, marveč na ognju pečeno, skupaj z glavo, nogami in drobovjem!

¹⁰Ne puščajte od njega do jutra ničesar! Kar pa bi ostalo od njega do jutra, sežgite v ognju!

¹¹Takole ga jejte: imejte ledja prepasana, sandale na nogah in palico v roki; jejte ga naglo! To je pasha za Gospoda.

¹²To noč pojdem skoz egiptovsko deželo in udarim vse prvorojence v egiptovski deželi, od človeka do živine, in opravim sodbo nad vsemi egiptovskimi bogovi. Jaz sem Gospod.

¹³Tedaj bo za vas kri znamenje na hišah, v katerih bivate: ko zagledam kri, pojdem mimo vas; pri vas ne bo morilne šibe, ko udarim egiptovsko deželo.

¹⁴Ta dan naj vam bo v spomin in praznujte ga kot Gospodov praznik; iz roda v rod ga praznujte kot večni zakon!

¹⁵Sedem dni jejte nekvašeni kruh! Že prvi dan odstranite kvas iz svojih hiš! Kajti kdor koli bo od prvega do sedmega dne jedel kaj kvašenega, bo iztrebljen iz Izraela.

¹⁶Prvi in sedmi dan imejte svet shod! Ta dva dneva ne opravljajte nobenega dela, samo to si pripravite, kar kdo pojé!

¹⁷Obhajajte torej praznik nekvašenega kruha! Kajti ravno ta dan sem izpeljal vaše čete iz egiptovske dežele; zato obhajajte ta dan iz roda v rod kot večni zakon!

¹⁸Nekvašeni kruh jejte od večera štirinajstega dneva prvega meseca do večera enaindvajsetega dneva tega meseca!

¹⁹Sedem dni naj se ne najde kvas v vaših hišah; kajti vsak, kdor koli bo jedel kaj kvašenega, bodisi tujec ali domačin, bo iztrebljen iz Izraelove skupnosti.

²⁰Nič kvašenega ne smete jesti; v vseh svojih bivališčih jejte nekvašeni kruh!«

²¹Mojzes je poklical vse Izraelove starešine in jim rekel: »Pojdite in si priskrbite živali za svoje družine ter zakoljite pashalno jagnje!

²²Vzemite šop hizopa in ga pomočite v kri v skledi in z njo pomažite naddurje in podboja! Nobeden izmed vas naj do jutra ne hodi ven skozi vrata svoje hiše.

²³ Gospod pojde mimo, da udari Egipt. Ko bo videl kri na naddurju in na podbojih, pojde Gospod mimo vrat in ne bo pustil, da bi Pokončevalec vstopal v vaše hiše in pobijal.

²⁴Izpolnajte to kot zakon zase in za svoje sinove na veke!

²⁵Ko pridete v deželo, ki vam jo bo Gospod dal, kakor je obljubil, opravljajte ta obred!

²⁶In kadar vas vaši sinovi vprašajo: »Kaj pomeni ta obred?«

²⁷recite: »To je daritev pashe za Gospoda, ki je šel mimo hiš Izraelovih sinov v Egiptu, ko je udaril Egipčane, naše hiše pa rešil.« Tedaj je ljudstvo pokleknilo in se priklonilo.

²⁸Izraelovi sinovi so šli in storili tako; kakor je Gospod zapovedal Mojzesu in Aronu, tako so storili.

²⁹Opolnoči je Gospod udaril vse prvorojence v egiptovski deželi, od faraonovega prvorojenca, ki je sedel na prestolu, do prvorojenca jetnika, ki je bil v ječi, in vse prvence živine.

³⁰Faraon, vsi njegovi služabniki in vsi Egipčani so ponoči vstali. Nastalo je veliko vpitje po Egiptu, kajti ni bilo hiše, v kateri ne bi imeli mrliča.

³¹Še ponoči je faraon poklical Mojzesa in Arona in rekel: »Vstanite, odidite izmed mojega ljudstva, vidva in Izraelovi sinovi, in pojdite, služite Gospodu, kakor sta rekla!

³²Tudi drobnico in govedo vzemite, kakor sta rekla! Pojdita in še mene blagoslovita!«

³³Egipčani so ljudstvo silili, da bi odšlo kar le mogoče hitro; govorili so namreč: »Vsi bomo pomrli.«

³⁴Tedaj je ljudstvo vzelo testo, preden se je skvasilo. Nečke so zavili v plašče in jih zadeli na rame.

³⁵Izraelovi sinovi so storili po Mojzesovem naročilu in prosili Egipčane za srebrne in zlate predmete in oblačila.

³⁶In Gospod je priskrbel ljudstvu naklonjenost pri Egipčanih, tako da so jim izpolnili prošnje. Tako so opleni Egipčane.

³⁷Izraelovi sinovi so se odpravili iz Ramesésa v Sukót, kakih šeststo tisoč pešcev, mož brez otrok.

³⁸Tudi dosti drugih ljudi je šlo z njimi ter drobnica in govedo, silno veliko živine.

³⁹Iz testa, ki so ga prinesli iz Egipta, so spekli nekvašene podpepelnike, ker ni bilo skvašeno. Ker so jih izgnali iz Egipta, se niso mogli muditi in si tudi popotnice niso pripravili.

⁴⁰Časa, ki so ga Izraelovi sinovi prebili v Egiptu, je bilo štiristo trideset let.

⁴¹Po štiristo tridesetih letih so ravno ta dan vse Gospodovečete odšle iz egiptovske dežele.

⁴²To je bila noč bedenja za Gospoda, ko jih je izpeljal iz egiptovske dežele. To noč naj bedijo za Gospoda vsi Izraelovi sinovi iz roda v rod.

⁴³ Gospod je rekel Mojzesu in Aronu: »To je zakon za pashalno jagnje. Noben tujec naj ne je od njega!

⁴⁴Vsak suženj pa, kupljen za denar, sme jesti od njega, če ga obrežeš.

⁴⁵Začasni prebivalec in najemnik naj ne jesta od njega!

⁴⁶Jedo naj ga v isti hiši; ne nosite mesa iz hiše in ne zlomite na njem nobene kosti!

⁴⁷Vsa Izraelova skupnost naj ga obhaja.

⁴⁸Če prebiva pri tebi tujec in hoče obhajati pasho za Gospoda, naj obrežejo vse njegove moške. Potem sme pristopiti, da ga obhaja, in naj bo kakor domačin. Nihče pa, ki ni obrezan, ne sme jesti od njega!

⁴⁹Ena postava naj bo za domačina in za tujca, ki prebiva sredi med vami.«

⁵⁰Vsi Izraelovi sinovi so to storili; kakor je bil Gospod zapovedal Mojzesu in Aronu, tako so storili.

⁵¹Ravno tisti dan je Gospod izpeljal Izraelove sinove iz egiptovske dežele, razvrščene po četah.

2 Mojzes 13

Prvorojenci – posvečeni Bogu

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Posvéti mi vse prvorojeno! Kar koli prvo odpre materino naročje pri Izraelcih, pri ljudeh in pri živini, je moje.«

³Mojzes je rekel ljudstvu: »Spominjajte se tega dneva, ko ste odšli iz Egipta, iz hiše sužnosti; kajti z močno roko vas je Gospod izpeljal od tod. Ne jejte torej nič kvašenega!

⁴Danes odhajate, v mesecu abíbu.

⁵Ko te Gospod pripelje v deželo Kánaancev, Hetejcev, Amoréjcev, Hivéjcev in Jebusejcev, o kateri je prisegel tvojim očetom, da ti jo da, deželo, v kateri se cedita mleko in med, tedaj opravljaj v tem mesecu ta obred!

⁶Sedem dni jej nekvašeni kruh, sedmi dan pa naj bo praznik za Gospoda!

⁷Nekvašeni kruh jej sedem dni in po vsej tvoji pokrajini naj ne bo pri tebi nič kvašenega in nič kvasa!

⁸In svojemu sinu na ta dan povej in reci: »To je zaradi tega, kar je Gospod storil zame, ko sem šel iz Egipta.«

⁹Naj ti bo za znamenje na tvoji roki in za spomin med tvojimi očmi, zato da bo Gospodova postava v tvojih ustih! Kajti z močno roko te je Gospod izpeljal iz Egipta.

¹⁰Izpolnjuj ta zakon iz leta v leto ob času, ki je določen zanj!

¹¹Ko te Gospod pripelje v deželo Kánaancev, kakor je prisegel tebi in tvojim očetom, in ko ti jo da,

¹²tedaj določi za Gospoda, kar koli prvo odpre materino naročje! Tudi vsak prvenec tvoje živine, če je samec, je Gospodov.

¹³Vsakega prvenca osla pa odkupi z jagnjetom; če ga ne odkupiš, mu zlômi tilnik! Odkupi pa pri svojih sinovih vsakega človeškega prvorojenca!

¹⁴In ko te jutri tvoj sin vpraša ter reče: »Kaj je to?« mu reci: »Z močno roko nas je Gospod izpeljal iz Egipta, iz hiše sužnosti.

¹⁵Ko se je faraon trdovratno branil, da bi nas pustil oditi, je Gospod pomoril vse prvorojence v egiptovski deželi od človekovega prvorojenca do prvenca živine; zato darujem Gospodu vse, kar prvo odpre materino naročje, če je samec, in odkupim vsakega prvorojenca svojih sinov.«

¹⁶In naj ti bo za znamenje na tvoji roki in za čelni nakit med tvojimi očmi, da nas je Gospod z močno roko izpeljal iz Egipta.«

Bog reši Izraelce čez morje

¹⁷Ko je faraon odpustil ljudstvo, jih Bog ni peljal po poti dežele Filistejcev, čeprav je bila blizu. Bog je namreč rekel: »Da bi se ljudstvo morda ne skesalo, ko bi videlo vojsko, in se ne bi vrnilo v Egipt!«

¹⁸Zato je Bog napotil ljudstvo po puščavski poti proti Trstičnemu morju. In Izraelovi sinovi so v bojnem redu odšli iz egiptovske dežele.

¹⁹Mojzes je vzel s seboj Jožefove kosti; kajti Jožef je s prisego zavezal Izraelove sinove in rekel: »Gotovo vas bo Bog obiskal. Takrat odnesite moje kosti s seboj od tod!«

²⁰Odpravili so se iz Sukóta in se utaborili v Etámu na robu puščave.

²¹ Gospod pa je hodil pred njimi podnevi v oblačnem stebru, da jih je vodil po poti, in ponoči v ognjenem stebru, da jim je svetil in so lahko hodili podnevi in ponoči.

²²Oblačni steber se podnevi ni umaknil izpred ljudstva in ognjeni steber ne ponoči.

2 Mojzes 14

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom, naj se obrnejo in utaborijo pred Pi Hahirótom med Migdólom in morjem, pred Báal Cefónom; njemu nasproti postavite šotore ob morju!

³Faraon bo rekel o Izraelovih sinovih: »Zašli so v deželi, puščava jih je zaprla vase.«

⁴Zakrknil bom faraonovo srce, da jih bo zasledoval. Potem bom pokazal svoje veličastvo nad faraonom in vso njegovo vojsko in Egipčani bodo spoznali, da sem jaz Gospod.« In storili so tako.

⁵Egiptovskemu kralju so sporočili, da je ljudstvo pobegnilo. Tedaj se je faraonu in njegovim služabnikom spremenilo srce glede ljudstva in so rekli: »Kaj smo vendar storili, da smo odpustili Izraelce iz svoje službe!«

⁶Napregel je torej svoj voz in vzel ljudi s seboj.

⁷Vzel je šeststo izbranih voz in vse vozove Egipčanov in častnike na vsakem od njih.

⁸ Gospod je zakrknil srce egiptovskega kralja faraona, da je zasledoval Izraelove sinove, ti pa so odhajali z vzdignjeno roko.

⁹Egipčani so jih zasledovali z vsemi faraonovimi konji, vozovi, konjeniki in vojsko in jih dohiteli, ko so taborili ob morju pri Pi Hahirótu pred Báal Cefónom.

¹⁰Ko se je faraon bližal, so Izraelovi sinovi vzdignili oči in zagledali Egipčane, ki so šli za njimi. Izraelovi sinovi so se silno prestrašili in so vpili h Gospodu.

¹¹Rekli so Mojzesu: »Ali mar ni bilo grobov v Egiptu, da si nas odpeljal, da umremo v puščavi? Kaj si nam storil, da si nas izpeljal iz Egipta?

¹²Ali ti nismo že v Egiptu govorili in rekli: »Pusti nas, da služimo Egipčanom!« Saj bi bilo boljše za nas, da bi služili Egipčanom, kakor da umremo v puščavi.«

¹³Mojzes je rekel ljudstvu: »Nikar se ne bojte! Vztrajajte in videli boste rešitev, ki vam jo danes nakloni Gospod. Kajti kakor danes vidite Egipčane, jih ne boste videli nikdar več.

¹⁴ Gospod se bo bojeval za vas, vi pa ostanite mirni!«

¹⁵ Gospod je rekel Mojzesu: »Kaj vpiješ k meni? Ukaži Izraelovim sinovom, naj se odpravijo!

¹⁶Ti pa povzdigni palico in iztegni roko nad morje in ga razdeli, da bodo šli Izraelovi sinovi po suhem sredi morja!

¹⁷In jaz bom zakrknil srce Egipčanom, da pojdejo za njimi. Potem bom pokazal svoje veličastvo nad faraonom in vso njegovo vojsko, nad njegovimi vozovi in konjeniki.

¹⁸Egipčani bodo spoznali, da sem jaz Gospod, ko pokažem svoje veličastvo nad faraonom, nad njegovimi vozovi in konjeniki.«

¹⁹Tedaj se je premaknil Božji angel, ki je hodil pred Izraelovo vojsko, in se postavil za njimi. In premaknil se je oblačni steber, ki je bil pred njimi, in se postavil za njimi.

²⁰Tako je prišel med egiptovsko in izraelsko vojsko. Bil je oblak in tema, vendar se je svetlikalo v noči, in vso noč se niso približali drug drugemu.

²¹Tedaj je Mojzes iztegnil roko nad morje in Gospod je gnal morje z močnim vzhodnim vetrom vso noč nazaj. Iz morja je naredil suho zemljo. In vode so se razdelile.

²²Izraelovi sinovi so šli sredi morja po suhem in vode so jim bile kakor zid na desni in levi.

²³Egipčani so jih zasledovali in šli za njimi v sredo morja, vsi faraonovi konji, njegovi vozovi in konjeniki.

²⁴Ob jutranji straži je Gospod v ognjenem in oblačnem stebru pogledal na egiptovsko vojsko in jo zbegal.

²⁵Zaviral je kolesa njihovih voz in jim tako oteževal vožnjo. Tedaj so Egipčani rekli: »Bežimo pred Izraelom, kajti Gospod se bojuje zanje proti Egipčanom!«

²⁶Potem je Gospod rekel Mojzesu: »Iztegni roko nad morje, da se vode vrnejo na Egipčane, na njihove vozove in konjenike.«

²⁷Mojzes je iztegnil roko nad morje in morje se je ob jutranji zori vrnilo na svoje navadno mesto, medtem ko so Egipčani bežali proti njemu. Tako je Gospod pognal Egipčane v sredo morja.

²⁸Vode so se vrnile in zagrnile vozove in konjenike in vso faraonovo vojsko, ki je prišla za njimi v morje. Niti eden izmed njih ni ostal.

²⁹Izraelovi sinovi pa so šli po suhem sredi morja in vode so jim bile kakor zid na desni in levi.

³⁰Tako je Gospod tisti dan rešil Izraelce iz rok Egipčanov in Izrael je videl Egipčane mrtve na morskem obrežju.

³¹Ko je Izrael videl mogočno roko, ki jo je Gospod izkazal nad Egipčani, se je ljudstvo balo Gospoda in zaupalo Gospodu in njegovemu služabniku Mojzesu.

2 Mojzes 15

Mojzes in Izraelci pojejo hvalospev

¹Tedaj so Mojzes in Izraelovi sinovi peli Gospodu tole pesem. Rekli so: »Pel bom Gospodu, ker je silno vzvišen; konja in jezdeca je treščil v morje.

- ² Gospod je moja moč in moja pesem, bil mi je v rešitev. To je moj Bog, zato ga bom hvalil, Bog mojega očeta, poveličeval ga bom.
- ³ Gospod je bojevnik; ime mu je Gospod.
- ⁴ Faraonove vozove in njegovo vojsko je pahnil v morje; njegovi izbrani častniki so utonili v Trstičnem morju.
- ⁵ Zagrnili so jih valovi; potopili so se v globočino kakor kamen.
- ⁶ Tvoja desnica, Gospod, se blešči od moči, tvoja desnica, Gospod, drobi sovražnika.
- ⁷ V svojem velikem sijaju tolčeš nasprotnike; pošiljaš svojo jezo; požiga jih kakor strnišče.
- ⁸ Ob pišu tvojih nosnic so se nakopičile vode; valovi so se postavili kakor jez, globine so se strdile v osrčju morja.
- ⁹ Sovražnik je dejal: »Zasledujem, dohitim; razdelim si plen, z njim se nasiti moja duša; izderem meč, moja roka jih pokonča.«
- ¹⁰ Pihnil si s svojim dihom in zagrnilo jih je morje; kakor svinec so se pogreznili v silnem vodovju.
- ¹¹ Kdo je kakor ti, Gospod, med bogovi? Kdo je kakor ti, veličasten v svetosti, strašen v sijaju, ki delaš čudeže?
- ¹² Le desnico si iztegnil in zemlja jih je požrla.
- ¹³ V svoji dobroti si vodil ljudstvo, ki si ga rešil; ga peljal s svojo močjo k svojemu svetemu bivališču.
- ¹⁴ Ljudstva so slišala in vztrepetala; strah je prevzel filistejske prebivalce.
- ¹⁵ Tedaj so se zgrozili edómski poglavarji, drhtenje je zajelo moábske voditelje, obupali so vsi kánaanski prebivalci.
- ¹⁶ Zajela sta jih groza in trepet; pred veličino tvoje roke molčijo kot kamen; dokler tvoje ljudstvo, Gospod, ne gre mimo, dokler ne gre mimo ljudstvo, ki si ga pridobil.

¹⁷Popelješ jih in zasadiš na svoji dedni gori, na kraju, ki si ga, Gospod, pripravil sebi, v svetišču, Gospod, ki so ga postavile tvoje roke.

¹⁸ Gospod kraljuje na vekov veke.«

¹⁹Kajti faraonovi konji z njegovimi vozovi in konjeniki so prišli v morje in Gospod je poslal morske vode nadnje, medtem ko so Izraelovi sinovi odšli po suhem sredi morja.

²⁰Tedaj je Mirjam, Aronova sestra, prerokinja, vzela v roko boben in vse žene so se ji pridružile; plesale so in igrale na bobne.

²¹Mirjam pa jim je odpevala: »Pojte Gospodu, ker je silno vzvišen; konja in jezdeca je treščil v morje.«

Izraelci potujejo po puščavi Grenka voda v Mari

²²Tedaj je Mojzes odpeljal Izraela od Trstičnega morja in odšli so v puščavo Šur; tri dni so hodili po puščavi in niso našli vode.

²³Prišli so v Maro, pa niso mogli piti vode iz Mare, ker je bila grenka; od tod njeno ime Mara.

²⁴In ljudstvo je godrnjalo proti Mojzesu ter reklo: »Kaj bomo pili?«

²⁵Zaklical je h Gospodu in Gospod mu je pokazal kos lesa; ko ga je vrgel v vodo, je voda postala sladka. Tam jim je določil zakon in pravo in tam jih je preizkušal.

²⁶Rekel je: »Če boš res poslušal glas Gospoda, svojega Boga, in delal, kar je prav v njegovih očeh, in ubogal njegove zapovedi in izpolnjeval vse njegove zakone, ne bom spravil nadte nobene od bolezni, ki sem jih poslal nad Egipt; kajti jaz sem Gospod, tvoj zdravnik.«

²⁷Potem so prišli v Elím, kjer je bilo dvanajst studencev in sedemdeset palm; tam so se utaborili ob vodi.

2 Mojzes 16

Mana in prepelice

¹Odpravili so se na pot iz Elíma in petnajsti dan drugega meseca po odhodu iz egiptovske dežele je vsa skupnost Izraelovih sinov prišla v Sinsko puščavo, ki je med Elímom in Sinajem.

²Vsa skupnost Izraelovih sinov je v puščavi godrnjala čez Mojzesa in Arona.

³Izraelovi sinovi so jima rekli: »O da bi umrli po Gospodovi roki v egiptovski deželi, ko smo sedeli pri loncih mesa, ko smo jedli kruha do sitega! Odpeljala sta nas namreč v to puščavo, da z lakoto pomorita vse to občestvo!«

⁴Gospod je rekel Mojzesu: »Glej, pošiljal vam bom kruh z neba; ljudstvo naj hodi vsak dan nabirat za en dan hrane, da ga preizkusim, ali se bo ravnalo po moji postavi ali ne.

⁵Ko pa bodo šesti dan pripravili, kar so prinesli, bo dvakrat toliko, kolikor bodo dnevno nabrali.«

⁶Mojzes in Aron sta rekla vsem Izraelovim sinovom: »Zvečer boste spoznali, da vas je Gospod izpeljal iz egiptovske dežele,

⁷in zjutraj boste videli Gospodovo veličastvo, ker je slišal vaše godrnjanje čez Gospoda; a kaj sva midva, da godrnjate čez naju?«

⁸In Mojzes je rekel: »Po tem, da vam bo dal Gospod zvečer jesti mesa in zjutraj kruha do sitega, boste spoznali, da je Gospod slišal vaše godrnjanje, s katerim godrnjate čezenj. A kaj sva midva? Ni čez naju vaše godrnjanje, ampak čez Gospoda.«

⁹Mojzes je rekel Aronu: »Reci vsej skupnosti Izraelovih sinov: »Stopite pred Gospoda, kajti slišal je vaše godrnjanje!««

¹⁰Ko je Aron govoril vsej skupnosti Izraelovih sinov, so se obrnili proti puščavi, in glej, Gospodovo veličastvo se je prikazalo v oblaku.

¹¹Tedaj je Gospodspregovoril Mojzesu in rekel:

¹²»Slišal sem, kako godrnjajo Izraelovi sinovi; spregovôri jim in reci: »Proti večeru boste jedli meso in zjutraj se boste najedli kruha in spoznali boste, da sem jaz Gospod, vaš Bog.««

¹³Zvečer so priletele prepelice in pokrile šotorišče, zjutraj pa je ležala rosa okoli njega.

¹⁴Ko pa je rosa izhlapela, se je na puščavi pokazalo na tleh nekaj drobnega, zrnatega, drobno kakor slana.

¹⁵Ko so Izraelovi sinovi to videli, so govorili drug drugemu: »Kaj je to?« Niso namreč vedeli, kaj to je. Mojzes pa jim je rekel: »To je kruh, ki vam ga Gospoddaje jesti.

¹⁶ Gospod je zapovedal tole: »Vsak naj nabere tega, kolikor potrebuje, en jerbas za vsakega, po številu vaših duš. Vsak naj vzame za tiste, ki so v njegovem šotoru.«

¹⁷In Izraelovi sinovi so storili tako; nabrali so nekateri več, drugi manj.

¹⁸Merili so na jerbas; kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor malo, ni imel premalo; vsak je nabral, kolikor je potreboval.

¹⁹Mojzes jim je rekel: »Nihče naj od tega ne pušča do jutra!«

²⁰Pa niso poslušali Mojzesa; nekateri so del tega pustili do jutra, pa je postalo črvivo in se je usmradilo. Zato se je Mojzes razjezil nanje.

²¹Tako so nabirali jutro za jutrom, vsak, kolikor je potreboval; ko pa je sonce začelo pripekati, se je stajalo.

²²Šesti dan so nabrali dvakrat toliko kruha, dva jerbasa za vsakega. Tedaj so prišli vsi poglavarji skupnosti in to povedali Mojzesu.

²³Rekel jim je: »To je tisto, kar je naročil Gospod: Jutri je praznik počitka, sobota, posvečena Gospodu; specite, kar je treba speči, in skuhajte, kar je treba skuhati; vse pa, kar ostane, denite na stran, da se prihrani do jutra!«

²⁴In deli so to na stran do jutra, kakor je Mojzes zapovedal, pa se ni usmradilo in črvov ni bilo v njem.

²⁵Tedaj je Mojzes rekel: »Jejte to danes, kajti danes je sobota za Gospoda; danes tega ne boste našli na polju.

²⁶Šest dni to nabirajte, sedmi dan pa je sobota, ta dan ne bo nič.«

²⁷Sedmi dan so šli nekateri izmed ljudstva nabirat, pa niso nič našli.

²⁸Nato je Gospod rekel Mojzesu: »Do kdaj se boste branili izpolnjevati moje zapovedi in postave?

²⁹Vidite, da vam je Gospod dal soboto; zato vam daje šesti dan kruha za dva dni. Vsak naj ostane doma, kjer je, nihče naj sedmi dan ne hodi iz svojega kraja!«

³⁰Ljudstvo je torej sedmi dan počivalo.

³¹Izraelova hiša je temu kruhu dala ime mana; bila je bela kakor koriandrovo seme in imela je okus po medenem kolaču.

³²Mojzes je rekel: »To je zapovedal Gospod: »Napolnite en jerbas s tem in ga shranite za prihodnje rodove, da bodo videli kruh, ki sem vam ga dal jesti v puščavi, ko sem vas izpeljal iz egiptovske dežele!«

³³Potem je Mojzes rekel Aronu: »Vzemi posodo in deni vanjo poln jerbas mane ter jo postavi pred Gospoda, da se shrani za prihodnje rodove!«

³⁴Aron je storil, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu, in postavil posodo pred pričevanje v shrambo.

³⁵Izraelovi sinovi so jedli mano štirideset let, dokler niso prišli v deželo, kjer so se mogli naseliti; jedli so mano, dokler niso prišli do meje kánaanske dežele.

³⁶Jerbas je deseti del škafa.

2 Mojzes 17

Voda iz skale (4 Mz 20,2–13)

¹Vsa skupnost Izraelovih sinov se je na Gospodovo povelje odpravila po poti iz Sinske puščave od postaje do postaje. Ko so se utaborili v Refidímu, tam ni bilo vode, da bi ljudstvo moglo piti.

²Zato so se prepirali z Mojzesom; rekli so: »Dajta nam vode, da bomo pili!« Mojzes jim je rekel: »Kaj se prepirate z menoj? Zakaj preizkušate Gospoda?«

³Ljudstvo je bilo tam žejno in tako je godrnjalo zoper Mojzesa: »Zakaj si nas izpeljal iz Egipta, da z žejo pomoriš nas, naše otroke in našo živino?«

⁴In Mojzes je vpil h Gospodu ter rekel: »Kaj naj storim s tem ljudstvom? Še malo in kamnali me bodo.«

⁵ Gospod je rekel Mojzesu: »Pojdi pred ljudstvom in vzemi s seboj nekaj Izraelovih starešin! Tudi palico, s katero si udaril Nil, vzemi v roko in pojdi!

⁶Glej, stal bom pred teboj tam na skali na Horebu. Udari po skali in iz nje bo pritekla voda, da bo ljudstvo moglo piti!« Mojzes je storil tako pred očmi Izraelovih starešin.

⁷In dal je temu kraju ime Masa in Meríba, ker so se Izraelovi sinovi prepirali in preizkušali Gospoda ter rekli: »Ali je Gospod med nami ali ne?«

Bitka z Amalečani

⁸Tedaj je prišel Amálek in se je bojeval z Izraelom v Refidímu.

⁹Mojzes je rekel Józuetu: »Izberi moše in pojdi na spopad z Amálekom! Jutri se bom postavil na vrh hriba z Božjo palico v roki.«

¹⁰Józue je storil tako, kakor mu je naročil Mojzes, da bi se bojeval z Amálekom. Mojzes, Aron in Hur pa so stopili na vrh hriba.

¹¹Ko je Mojzes držal roke kvišku, je zmagoval Izrael, ko pa jih je povetil, je zmagoval Amálek.

¹²In Mojzesove roke so se utrudile; zato sta vzela kamen in mu ga podložila, da je sédel nanj. Aron in Hur pa sta mu podpirala roke, eden na eni, drugi na drugi strani. Tako so njegove roke ostale trdne vse do sončnega zahoda.

¹³In Józue je z ostrim mečem premagal Amáleka in njegovo ljudstvo.

¹⁴Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Zapiši to za spomin v knjigo in povej Józuetu, da bom docela izbrisal spomin na Amáleka izpod neba!«

¹⁵Potem je Mojzes postavil oltar in ga imenoval Gospod je moj prapor.

¹⁶Rekel je: »Roko na Gospodov prapor! Gospod se bo vojskoval zoper Amáleka iz roda v rod.«

2 Mojzes 18

Jitro obišče Mojzesa

¹Midjánski duhovnik Jitro, Mojzesov tast, je slišal o vsem, kar je Bog storil za Mojzesa in svoje ljudstvo Izraela: da je Gospod izpeljal Izraela iz Egipta.

²In Mojzesov tast Jitro je vzel Mojzesovo ženo Cipóro – mož jo je bil poslal nazaj –

³in njena dva sinova; enemu je bilo ime Geršóm, ker je rekel: »Tujec sem v tuji deželi,«

⁴drugemu je bilo ime Eliézer, kajti »Bog mojega očeta je bil moja pomoč in me je rešil faraonovega meča«.

⁵Mojzesov tast Jitro je torej prišel k Mojzesu z njegovima sinovoma in njegovo ženo v puščavo k Božji gori, kjer je Mojzes šotoril.

⁶Rekel mu je: »Jaz, tvoj tast Jitro, prihajam k tebi s tvojo ženo in z njo sta njena sinova.«

⁷Mojzes je šel tastu naproti in se priklonil in ga poljubil. In ko sta drug drugega vprašala, kako se jima godi, sta šla v šotor.

⁸Potem je Mojzes pripovedoval tastu vse, kar je Gospod zaradi Izraela storil faraonu in Egipčanom, vse težave, ki so jih zadele na poti, in kako jih je Gospod rešil.

⁹Jitro se je veselil vsega dobrega, kar je Gospod storil Izraelu, da ga je rešil iz rok Egipčanov.

¹⁰In Jitro je rekel: »Blagoslovljen bodi Gospod, ki vas je rešil iz rok Egipčanov in iz faraonovih rok!

¹¹Zdaj vem, da je Gospod večji kakor vsi bogovi, ker je rešil ljudstvo izpod oblasti Egipčanov, ko so ti grdo ravnali z njim.«

¹²Nato je Mojzesov tast Jitro daroval Bogu žgalne in klavne daritve; Aron pa in vsi Izraelovi starešine so prišli, da bi jedli kruh z Mojzesovim tastom pred Bogom.

Jitrov nasvet

(5 Mz 1,9–18)

¹³Naslednji dan se je Mojzes usedel, da bi sodil ljudstvo; in ljudstvo je stalo pred Mojzesom od jutra do večera.

¹⁴Ko je Mojzesov tast videl, kaj vse je moral Mojzes delati za ljudstvo, je rekel: »Kaj vendar delaš za ljudstvo? Zakaj sediš sam, vse ljudstvo pa mora stati pred teboj od jutra do večera?«

¹⁵Mojzes je rekel tastu: »Ljudstvo prihaja k meni Boga spraševati za nasvet.

¹⁶Kadar koli imajo namreč kako sporno zadevo, pridejo k meni, da razsodim med enim in drugim in naznanim Božje zakone in postave.«

¹⁷Tast pa mu je rekel: »To, kar delaš, ni dobro.

¹⁸Sebe in ljudstvo, ki je pri tebi, boš čisto izmučil; kajti to je pretežavno zate, sam tega ne moreš opravljati.

¹⁹Poslušaj me zdaj; dam ti nasvet in Bog bo s teboj! Ti zastopaj ljudstvo pred Bogom in prinašaj zadeve pred Boga!

²⁰Razlagaj jim zakone in postave in kaži jim pot, po kateri naj hodijo, in delo, ki naj ga opravljajo!

²¹Izberi pa iz vsega ljudstva sposobne može, ki se bojijo Boga, zanesljive ljudi, ki sovražijo podkupovanje; postavi jim jih za načelnike čez tisoč, čez sto, čez petdeset in čez deset ljudi!

²²Ti naj vsak čas sodijo ljudstvu; vse večje zadeve naj prinašajo tebi, vse manjše zadeve pa naj razsojajo sami. Olajšaj si breme, naj ga nosijo s teboj!

²³Če to storiš in ti Bog to zapove, boš lahko zdržal in tudi vse ljudstvo bo v miru hodilo domov.«

²⁴Mojzes je poslušal svojega tasta in storil vse, kar je rekel.

²⁵Izbral je torej iz vsega Izraela sposobne može in jih postavil za poglavarje čez ljudstvo: za načelnike čez tisoč, čez sto, čez petdeset in čez deset ljudi.

²⁶In sodili so ljudstvu vsak čas: težje zadeve so prinašali k Mojzesu, vse manjše zadeve pa so razsojali sami.

²⁷Nato je Mojzes odpustil svojega tasta in ta je odšel v svojo deželo.

2 Mojzes 19

Bog sklene zavezo na Sinaju **Bog obljubi zavezo**

¹Tretji mesec po izhodu Izraelovih sinov iz egiptovske dežele, prav ta dan, so prišli v Sinajsko puščavo.

²Odpravili so se iz Refidíma in prišli v Sinajsko puščavo ter se utaborili v puščavi. Tam se je Izrael utaboril nasproti gori,

³Mojzes pa je stopil k Bogu. Gospod mu je zaklical z gore in rekel: »Tako reci Jakobovi hiši in povedi Izraelovim sinovom:

⁴»Sami ste videli, kaj sem storil Egipčanom in kako sem vas nosil na orljih perutih in vas pripeljal k sebi.

⁵Zdaj pa, če boste res poslušali moj glas in izpolnjevali mojo zavezo, mi boste posebna lastnina izmed vseh ljudstev, kajti moja je vsa zemlja.

⁶Vi mi boste kraljestvo duhovnikov in svet narod.« To so besede, ki jih povedi Izraelovim sinovom!«

⁷Mojzes je šel in sklical starešine ljudstva ter jim predložil vse besede, ki mu jih je zapovedal Gospod.

⁸In vse ljudstvo je soglasno odgovorilo: »Vse, kar je Gospod govoril, bomo storili.« Mojzes je njihove besede sporočil Gospodu.

⁹ Gospod je rekel Mojzesu: »Glej, pridem k tebi v gostem oblaku, da bo ljudstvo slišalo, ko bom govoril s teboj, in bo tudi tebi vedno zaupalo.« In Mojzes je besede ljudstva povedal Gospodu.

Bog razodeva svojo navzočnost

¹⁰ Gospod je rekel Mojzesu: »Pojdi k ljudstvu in posvečuj jih danes in jutri; naj operejo svoja oblačila!

¹¹Naj bodo pripravljene za tretji dan, kajti tretji dan bo Gospod stopil pred očmi vsega ljudstva na Sinajsko goro.

¹²Napravi za ljudstvo mejo naokrog in reci: »Varujte se stopiti na goro ali se dotakniti njenega vznožja; kdor koli se dotakne gore, naj bo usmrčen!«

¹³Naj se ga ne dotakne roka, temveč naj bo posut s kamenjem ali s strelicami, najsi bo žival ali človek, naj ne ostane živ! Ko zadoni ovnov rog, naj gredo na goro.«

¹⁴Mojzes je stopil z gore k ljudstvu in ga je posvetil; oprali so svoja oblačila.

¹⁵Potem je rekel ljudstvu: »Bodite pripravljene na tretji dan; ne bližajte se ženi!«

¹⁶Ko je tretji dan nastalo jutro, je začelo grmeti in se bliskati, težak oblak je pokrival goro in rog je močno zadonel. Vztrepetalo je vse ljudstvo, ki je bilo v šotorišču.

¹⁷Tedaj je Mojzes popeljal ljudstvo iz šotorišča Bogu naproti in postavili so se ob vznožju gore.

¹⁸Vsa Sinajska gora se je kadila, ker je Gospod v ognju stopil nanjo; njen dim se je vzdigoval kakor dim topilne peči. Vsa gora se je silno tresla.

¹⁹In glas roga je donel vedno močneje. Mojzes je govoril in Bog mu je odgovarjal z gromom.

²⁰ Gospod je stopil na Sinajsko goro, na vrh gore, in Gospod je poklical Mojzesa na vrh gore. In Mojzes je stopil gor.

²¹ Gospod je rekel Mojzesu: »Stopi dol, posvári ljudstvo, naj ne pritiska proti Gospodu, da bi ga videlo, sicer bi jih veliko padlo.

²²Tudi duhovniki, ki pristopajo h Gospodu, naj se posvetijo, da se Gospod ne znese zoper nje.«

²³Mojzes je rekel Gospodu: »Ljudstvo ne more stopiti na Sinajsko goro, saj si nas sam posvaril in rekel: »Napravi mejo okoli gore in jo okliči za sveto!«

²⁴In Gospod mu je rekel: »Pojdi, stopi dol, potem pa pridi gor ti in Aron s teboj! Duhovniki pa in ljudstvo naj ne pritiskajo, da bi šli gor h Gospodu, da se ne znese nad njimi.«

²⁵In Mojzes je stopil k ljudstvu in jim govoril.

2 Mojzes 20

Deset Božjih zapovedi

(5 Mz 5,1–22)

¹Tedaj je Bog govoril vse te besede in rekel:

²»Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti.

³Ne imej drugih bogov poleg mene!

⁴Ne delaj si rezane podobe in ničesar, kar bi imelo obliko tega, kar je zgoraj na nebu, spodaj na zemlji ali v vodah pod zemljo!

⁵Ne priklanjaj se jim in jim ne služi, kajti jaz, Gospod, tvoj Bog, sem ljubosumen Bog, ki obiskujem krivdo očetov na sinovih, na tretjih in na četrlih, tistih, ki me sovražijo,

⁶toda izkazujem dobroto tisočem, tistim, ki me ljubijo in izpolnjujejo moje zapovedi.

⁷Ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga, kajti Gospod ne bo pustil brez kazni tistega, ki po nemarnem izgovarja njegovo ime!

⁸Spominjaj se sobotnega dne in ga posvečuj!

⁹Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela,

¹⁰sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela, ne ti ne tvoj sin ne hči ne hlapec ne dekla ne živina ne tujec, ki biva znotraj tvojih vrat!

¹¹Kajti v šestih dneh je Gospod naredil nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih, sedmi dan pa je počival. Zato je Gospod blagoslovil sobotni dan in ga posvetil.

¹²Spoštuj očeta in mater, da se podaljšajo tvoji dnevi na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog!

¹³Ne ubijaj!

¹⁴Ne prešuštvuj!

¹⁵Ne kradi!

¹⁶Ne pričaj po krivem proti svojemu bližnjemu!

¹⁷Ne želi hiše svojega bližnjega! Ne želi žene svojega bližnjega ne njegovega hlapca in dekle, ne njegovega vola in osla, ne česar koli, kar pripada tvojemu bližnjemu!«

Mojzes naj posreduje med Bogom in ljudmi

(5 Mz 5,23–31)

¹⁸Vse ljudstvo je zaznavalo grmenje, bliskanje, glas roga in kadečo se goro; ljudstvo je videlo in trepetalo in stalo od daleč.

¹⁹Rekli so Mojzesu: »Ti govôri z nami in poslušali bomo! Bog pa naj ne govori z nami, da ne umremo!«

²⁰In Mojzes je rekel ljudstvu: »Nikar se ne bojte! Kajti Bog je prišel, da bi vas preizkusil in da bi bil njegov strah pri vas, da ne bi grešili.«

²¹Ljudstvo je torej stalo od daleč, Mojzes pa se je približal temnemu oblaku, v katerem je bil Bog.

O žrtvenem oltarju

²² Gospod je rekel Mojzesu: Tako reci Izraelovim sinovom: »Videli ste, da sem govoril z vami z neba.

²³Ne delajte srebrnih bogov, da bi bili poleg mene, in ne delajte si zlatih bogov!

²⁴Napravi mi oltar iz prsti in daruj na njem žgalne in mirovne daritve, svojo drobnico in govedo! Na vsakem kraju, kjer te bom spomnil na svoje ime, bom prišel k tebi in te blagoslovil.

²⁵Če pa mi napraviš kamnit oltar, ga ne postavljaš iz obdelanih kamnov, kajti če bi uporabljal dleto nad njimi, bi jih oskrunil.

²⁶In ne stopaj k mojemu oltarju po stopnicah, da se ne odgrne tvoja nagota pred njim!«

2 Mojzes 21

O hebrejskih sužnjih

(5 Mz 15,12–17)

¹To so odloki, katere jim predloži:

²Kadar kupiš hebrejskega sužnja, naj služi šest let, sedmo leto pa naj brez odškodnine odide v prostost.

³Če je prišel sam, naj sam odide; če pa je imel ženo, naj žena odide z njim.

⁴Če mu je dal ženo njegov gospodar in mu je rodila sinove ali hčere, naj bodo žena in otroci gospodarjevi, on pa naj odide sam.

⁵Če pa suženj izrecno pravi: »Ljubim svojega gospodarja, svojo ženo in otroke, nočem oditi svoboden,«

⁶naj ga njegov gospodar pripelje k Bogu in ga postavi k vratom ali k podbojem in naj mu s šilom prebode uhelj; potem naj bo njegov suženj za zmeraj.

⁷Če kdo proda svojo hčer za sužnjo, ta ne sme oditi, kakor odhajajo sužnji.

⁸Če gospodarju, ki si jo je odbral, ne ugaja, naj pusti, da se odkupi; nima pa pravice prodati jo tujemu ljudstvu, ker bi s tem prelomil zvestobo do nje.

⁹Če jo je določil za svojega sina, naj ravna z njo po pravu hčera.

¹⁰Če pa si vzame še drugo, ji ne sme kratiti ne hrane ne obleke in ne zakonskega občevanja.

¹¹Če ji ne stori teh treh reči, sme oditi v svobodo brez plačila odkupnine.

O smrtni kazni

¹²Kdor koga udari do smrti, naj bo kaznovan s smrtjo.

¹³Če ni prežal nanj, temveč mu ga je Bog dal v roke, ti bom določil kraj, kamor lahko uteče.

¹⁴Če pa se kdo razsrdi na svojega bližnjega in ga umori z zvijačo, ga odtrgaj od mojega oltarja, da umre!

¹⁵Kdor udari svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.

¹⁶Kdor ugrabi človeka, naj ga je že prodal ali ga najdejo v njegovih rokah, naj bo kaznovan s smrtjo.

¹⁷Kdor preklinja svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.

O telesnih poškodbah

¹⁸Kadar se moža prepirata in eden udari drugega s kamnom ali s pestjo, tako da udarjeni ne umre, temveč le pade in obleži,

¹⁹naj bo tisti, ki je udaril, brez kazni, če oni spet vstane in lahko na prostem hodi s palico; le zamudo mu mora povrniti in plačati stroške zdravljenja.

²⁰Kadar pa kdo udari svojega sužnja ali sužnjo s palico, tako da umre pod njegovo roko, se mora ostro kaznovati.

²¹Toda če suženj preživi en dan ali dva, naj se gospodar ne kaznuje, saj gre za njegov denar.

²²Kadar se moža tepeta in pri tem suneta nosečo ženo, tako da splavi svoje dete, kakšna druga nesreča pa se ne pripeti, naj bo krivec kaznovan z globo, kakršno mu naloži ženin mož, in naj plača po razsodbi.

²³Če pa se nesreča pripeti, daj življenje za življenje,

²⁴oko za oko, zob za zob, roko za roko, nogo za nogo,

²⁵opeklino za opeklino, rano za rano, modrico za modrico!

²⁶Kadar kdo svojemu sužnju ali sužnji z udarcem uniči oko, naj ga za njegovo oko odpusti v svobodo.

²⁷In če izbiije svojemu sužnju ali sužnji zob, naj ga za njegov zob odpusti v svobodo.

²⁸Kadar vol do smrti pobode moža ali ženo, naj bo vol kamnan in njegovo meso se ne sme jesti; gospodar vola pa naj bo brez kazni.

²⁹Če pa je vol že prej bodel in je bil njegov gospodar posvarjen, pa ni pazil nanj, in je vol usmrtil moža ali ženo, naj bo vol kamnan, pa tudi njegov gospodar naj bo usmrčen.

³⁰Če se mu naloži globa, naj plača odkupnino za svoje življenje, kolikor se mu naloži.

³¹Če vol pobode sina ali hčer, naj se ravna z njim po tem pravilu.

³²Če pa pobode sužnja ali sužnjo, naj plača njegovemu gospodarju trideset šeklov srebra, vola pa naj kamnajo.

³³Če kdo pusti kapnico odprto ali jo izkoplje, pa je ne pokrije, in vanjo pade vol ali osel,

³⁴naj lastnik kapnice povrne škodo: denar naj da njegovemu gospodarju, mrtva žival pa naj bo njegova.

³⁵Kadar vol enega lastnika sune vola koga drugega, tako da žival pogine, naj prodana živega vola in si razdelita denar, pa tudi mrtvega naj si razdelita.

³⁶Če pa je bilo znano, da je vol že prej bodel, in njegov gospodar ni pazil nanj, naj da vola kot odškodnino za vola, mrtvi pa naj bo njegov.

O kraji živali

³⁷Kadar kdo ukrade vola ali ovco in žival zakolje ali proda, naj povrne pet goved za vola in štiri ovce za ovco.

2 Mojzes 22

¹Če kdo zasači tatu pri vlomu in ga udari, da umre, nima krivde prelite krvi.

²Če pa je sonce že vzšlo nad njim, ima krivdo prelite krvi. – Tat mora dati odškodnino; če nima ničesar, naj ga prodajo za vrednost ukradenega blaga.

³Če najdejo tisto, kar je ukradel, še živo v njegovi roki, najsi bo vol, osel ali ovca, naj povrne dvojno.

O premoženjskih prekrških

⁴Kadar kdo pase na polju ali v vinogradu in spusti svojo živino, da popase polje drugega, naj da kot odškodnino najboljše od svojega polja in najboljše od svojega vinograda.

⁵Kadar nastane ogenj in zažge trnje in zgori kopica snopja ali stoječe žito ali polje, naj škodo povrne tisti, ki je zanetil ogenj.

⁶Kadar kdo da v hrambo svojemu bližnjemu denar ali predmete, pa je iz njegove hiše ukradeno, naj tat, če ga najdejo, povrne dvojno.

⁷Če pa tatu ne najdejo, naj se hišni gospodar približa Bogu, češ da ni iztegnil roke po blagu svojega bližnjega.

⁸Pri vsakem sporu glede lastnine, pa naj gre za vola, osla, ovco, ogrinjalo ali za katero koli izgubljeno reč, o kateri se pravi »to je tisto«, naj pride zadeva obeh pred Boga. Tisti, ki ga Bog razglasi za krivega, naj svojemu bližnjemu povrne dvojno.

⁹Kadar kdo da svojemu bližnjemu v varstvo osla ali vola ali ovco ali katero koli živinče, pa ta pogine ali se polomi ali ga odpeljejo, ne da bi kdo videl,

¹⁰naj prisega pri Gospodu odloči med obema, da res ni iztegnil roke po blagu svojega bližnjega; gospodar mora to sprejeti, oni pa ni dolžan dati odškodnine.

¹¹Če pa mu je bilo ukradeno, mora dati gospodarju odškodnino.

¹²Če je bilo kaj raztrgano od zveri, naj to prinese za dokaz; za raztrgano pa mu ni treba dati odškodnine.

¹³Kadar si kdo sposodi od svojega bližnjega živinče, pa se to polomi ali pogine, ne da bi bil gospodar zraven, naj da odškodnino.

¹⁴Če je bil gospodar zraven, ni treba dati odškodnine; če je najemnik, naj gre od njegove plače.

¹⁵Kadar kdo zapelje še ne zaročeno devico in leži z njo, mora plačati ženitno odkupnino in jo vzeti za ženo.

¹⁶Če pa mu je njen oče ne mara dati, naj plača toliko denarja, kolikor znaša odkupnina za device.

Različni moralni in verski zakoni

¹⁷Čarovnice ne puščaj pri življenju!

¹⁸Vsak, ki spolno občuje z živino, naj bo usmrčen.

¹⁹Kdor daruje bogovom, razen Gospodu samemu, bodi iztrebljen!

²⁰Tujca ne izkoriščaj in ne zatiraj, kajti tujci ste bili v egiptovski deželi!

²¹Ne zatirajte nobene vdove in sirote!

²²Če bi jih zatiral, bodo vpile k meni in gotovo uslišim njihovo vpitje.

²³In moja jeza se razvname in pomorim vas z mečem, tako da bodo vaše žene postale vdove in vaši otroci sirote.

²⁴Če posodiš denar mojemu ljudstvu, ubožcu zraven sebe, mu ne bodi kakor oderuh, ne nalagaj mu obresti!

²⁵Če vzameš v zastavo plašč svojega bližnjega, mu ga vrni do sončnega zahoda!

²⁶Kajti to je njegova edina odeja, ogrinjalo za njegovo kožo. V čem naj sicer spi? Če se bo zgodilo, da bo vpil k meni, ga bom uslišal, ker sem milostljiv.

²⁷Ne kolni Boga in ne preklinjaj voditelja svojega ljudstva!

²⁸Ne zadržuj zase prvine iz svoje stiskalnice! Daruj mi prvorojenca od svojih sinov!

²⁹Enako delaj s svojim govedom in drobnico: sedem dni naj bo pri svoji materi, osmi dan pa mi ga daruj!

³⁰Bodite mi sveti ljudje; ne jejte mesa na polju raztrganih živali; vrzite ga psom!

2 Mojzes 23

O spoštovanju slabotnih

- ¹Ne raznašaj lažnive govorice; ne podajaj roke krivičniku, da bi krivo pričeval!
- ²Ne vleci z večino, da bi delal húdo, in v pravdi ne pričaj z večino, da bi zatrl pravico!
- ³Tudi do ubožca ne bodi posebej naklonjen v njegovi pravdi!
- ⁴Kadar najdeš sovražnikovega vola ali njegovega osla, ki je zašel, mu ga gotovo pripelji nazaj!
- ⁵Kadar vidiš, da se je sovražnikov osel zgrudil pod bremenom, ga nikakor ne smeš tako pustiti, temveč mu z njim vred pomagaj!
- ⁶Ne zatiraj pravice siromaka v njegovi pravdi!
- ⁷Ogibaj se lažnive pravde; nedolžnega in pravičnega ne ubijaj, kajti krivičnega ne bom opravičil!
- ⁸Ne jemlji podkupnine, kajti podkupnina dela slepe tiste, ki vidijo, in sprevrača zadeve pravičnih.
- ⁹Tujca ne stiskaj; saj veste, kako je tujcu pri duši, ker ste bili sami tujci v egiptovski deželi!

O sobotnem letu in soboti

- ¹⁰Šest let sej na svoji zemlji in spravlaj njene pridelke!
- ¹¹Sedmo leto pa jo pusti, naj počiva in leži neobdelana; naj jedo od nje siromaki tvojega ljudstva in kar še ostane, naj pojedjo poljske živali! Prav tako delaj s svojim vinogradom in s svojim oljčnim nasadom!
- ¹²Šest dni delaj, sedmi dan pa počivaj, da si odpočijeta tvoj vol in osel in si oddahneta sin tvoje dekle in tujec!
- ¹³Izpolnajte vse, kar sem vam rekel; imen drugih bogov ne omenjajte; naj jih tvoja usta ne izgovarjajo!

Trije letni prazniki (34,18–26; 5 Mz 16,1–17)

- ¹⁴Trikrat na leto mi obhajaj praznike!

¹⁵Obhajaj praznik nekvašenega kruha! Sedem dni jej nekvašeni kruh, kakor sem ti zapovedal, ob določenem času v mesecu abíbu, kajti v njem si šel iz Egipta! In ne prikažite se pred menoj praznih rok!

¹⁶Dalje obhajaj praznik žetve, prvin svojega dela, tega, kar si sejal na polju, in praznik spravljaja ob koncu leta, ko pospraviš svoje pridelke s polja!

¹⁷Trikrat na leto naj se prikažejo vsi tvoji moški pred obličjem Gospoda Boga.

¹⁸Ne daruj krvi moje daritve s kvašenim kruhom in maščoba moje praznične daritve naj ne ostane do jutra!

¹⁹Najboljše prvine svoje zemlje prinašaj v hišo Gospoda, svojega Boga! Ne kuhaj kozliča v mleku njegove matere!

Božja priporočila Izraelcem, preden odidejo

²⁰Glej, angela pošljem pred tvojim obličjem, da te obvaruje na poti in te pripelje v kraj, ki sem ga pripravil.

²¹Pazi nanj in poslušaj njegov glas; ne upiraj se mu, ne bo namreč prenašal vašega zavračanja, ker je moje ime navzoče v njem!

²²Če boš poslušal njegov glas in storil vse, kar porečem, bom sovražnik tvojih sovražnikov in nasprotnik tvojih nasprotnikov.

²³Ko bo torej šel moj angel pred teboj in te pripeljal k Amoréjcem, Hetejcem, Perizéjcem, Kánaancem, Hivéjcem in Jebusejcem, ki jih bom iztrebil,

²⁴se ne priklanjaj njihovim bogovom, ne služi jim in ne delaj po njihovih delih, temveč jih zagotovo razruši in razbij njihove spomenike!

²⁵Služi pa Gospodu, svojemu Bogu, in blagoslovil bom tvoj kruh in vodo in odstranil bolezen izmed vas!

²⁶Ne bo v tvoji deželi ne žene, ki bi splavila, ne nerodovitne; dopolnil bom število tvojih dni.

²⁷Svoj strah pošiljam pred teboj in zbehal bom vsa ljudstva, h katerim prideš, ter zapodil pred teboj vse tvoje sovražnike v beg.

²⁸In sršene pošljem pred teboj, da preženejo izpred tebe Hivéjce, Kánaance in Hetejce.

²⁹Ne preženem jih izpred tebe v enem letu, da dežela ne postane pustinja in se ne namnožijo poljske zveri v tvojo škodo.

³⁰Le polagoma jih preženem izpred tebe, dokler se ne razmnožiš, da boš lahko vzel deželo v last.

³¹Tvoje meje postavim od Trstičnega morja do morja Filistejcev in od puščave do reke. Ko vam dam v roke prebivalce dežele, da jih preženeš izpred sebe,

³²ne sklepaj zaveze ne z njimi ne z njihovimi bogovi!

³³Naj ne prebivajo v tvoji deželi, da te ne zapeljejo v greh zoper mene; če bi namreč služil njihovim bogovom, bi to postalo zate past.

2 Mojzes 24

Zaveza se slovesno sklene

¹Potem je rekel Mojzesu: »Stopite h Gospodu, ti in Aron, Nadáb in Abihú ter sedemdeset izmed Izraelovih starešin, in od daleč molite!

²Mojzes naj se sam približa Gospodu, oni pa naj se ne bližajo in ljudstvo ne sme iti gor z njim.«

³Mojzes je prišel in povedal ljudstvu vse Gospodove besede in odloke. In vse ljudstvo je odgovorilo z enim glasom; rekli so: »Vse besede, ki jih je govoril Gospod, bomo izpolnjevali.«

⁴Mojzes je zapisal vse Gospodove besede. Potem je zjutraj zgodaj vstal in postavil oltar pod goro in dvanajst spominskih kamnov za dvanajst Izraelovih rodov.

⁵Nato je poslal mladeniče izmed Izraelovih sinov, da so darovali žgalne daritve in žrtvovali junce kot mirovne daritve za Gospoda.

⁶Mojzes je vzel polovico krvi in jo vlil v kotlico, polovico krvi pa je poškropil po oltarju.

⁷Potem je vzel knjigo zaveze in jo prebral ljudstvu. Tedaj so rekli: »Vse, kar je govoril Gospod, bomo izpolnjevali; pokorni bomo.«

⁸In Mojzes je vzel kri in z njo poškropil ljudstvo in rekel: »Glejte, to je kri zaveze, ki jo je Gospod po vseh teh besedah sklenil z vami.«

⁹Nato so šli Mojzes, Aron, Nadáb in Abihú ter sedemdeset izmed Izraelovih starešin na goro.

¹⁰In videli so Izraelovega Boga; pod njegovimi nogami je bil nekakšen tlak iz safirja, tako čist kakor samo nebo.

¹¹In ni iztegnil roke zoper odličnike Izraelovih sinov; zrl so Boga, jedli so in pili.

Mojzes se sreča z Bogom na gori

¹² Gospod je rekel Mojzesu: »Pridi k meni na goro in ostani tukaj! Dal ti bom kamniti plošči, postavo in zapovedi, ki sem jih zapisal ljudstvu v poduk.«

¹³Mojzes se je vzdignil in z njim njegov pomočnik Józue in Mojzes je šel na Božjo goro.

¹⁴Starešinam pa je rekel: »Čakajte tukaj na naju, dokler se ne vrneva k vam! Glejte, pri vas sta Aron in Hur; če ima kdo pravdo, naj se obrne nanju.«

¹⁵Ko je Mojzes odšel na goro, jo je pokrila oblak.

¹⁶ Gospodovo veličastvo se je spustilo na Sinajsko goro in oblak jo je pokrival šest dni. Poklical je Mojzesa sedmi dan iz srede oblaka.

¹⁷Prikazen Gospodovega veličastva je bila na vrhu gore pred očmi Izraelovih sinov kakor požirajoč ogenj.

¹⁸Mojzes je šel v sredo oblaka in stopil na goro. Štirideset dni in štirideset noči je ostal na gori.

2 Mojzes 25

Božja navodila o svetišču Izraelci naj prispevajo (35,4–9)

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²Govôri Izraelovim sinovom, naj pobirajo zame dar; od vsakega, ki ga srce nagiba k temu, vzemite dar zame!

³To pa naj bo dar, ki ga jemljite od njih: zlato, srebro in bron,

⁴višnjev in rdeč škrlat, karmezin, tančica, kozja dlaka,

⁵rdeče barvane ovnove kože, delfinove kože, akacijev les,

⁶olje za svetilnico, dišave za mazilno olje in za dišeče kadilo,

⁷oniksovi kamni in okrasni kamni za efód in naprsnik.

⁸Postavijo naj mi svetišče, da bom prebival med njimi.

⁹Naredijo naj natančno po tem, kakor ti bom pokazal na vzorcu prebivališča in na vzorcu njegove opreme!

Skrinja zaveze

(37,1–9)

¹⁰Naredijo naj skrinjo iz akacijevega lesa; dva komolca in pol naj bo dolga, poldrugi komolec široka in poldrugi komolec visoka!

¹¹Prevleci jo s čistim zlatom; znotraj in zunaj jo prevleci in naredi na njej okrog in okrog zlat venec.

¹²Ulij zanjo štiri zlate obroče in jih pritrdi na njene štiri noge: dva obroča na eni strani, dva na drugi!

¹³Naredi drogova iz akacijevega lesa in ju pozláti!

¹⁴In vtakni drogova v obroče ob straneh skrinje, da bo mogoče z njima skrinjo nositi!

¹⁵Drogova naj ostaneta v obročih na skrinji, ne smete jih vzeti z nje.

¹⁶V skrinjo pa deni pričevanje, ki ti ga bom dal!

¹⁷Narêdi tudi pravni pokrov iz čistega zlata; dva komolca in pol naj bo dolg in poldrugi komolec širok!

¹⁸Narêdi dva keruba iz zlata, s kovanjem ju narêdi na obeh koncih pravnega pokrova!

¹⁹Enega keruba narêdi na enem koncu, drugega na drugem; keruba naredite tako, da se bosta dvigala iznad spravnega pokrova na obeh njegovih koncih!

²⁰Keruba naj razprostirata peruti navzgor in zaslanjata z njimi spravi pokrov, obrnjena z obrazom drug proti drugemu; obraza kerubov naj gledata na spravi pokrov.

²¹Deni ta pokrov na skrinjo in vanjo deni pričevanje, ki ti ga bom dal!

²²Tam se bom shajal s teboj in ti iznad spravnega pokrova med keruboma, ki sta na skrinji pričevanja, govoril vse, kar ti bom zapovedal za Izraelove sinove.

Miza za hlebe obličja

(37,10–16)

²³Narêdi mizo iz akacijevega lesa: dva komolca naj bo dolga, komolec široka in poldrugi komolec visoka!

²⁴Prevleci jo s čistim zlatom in narêdi na njej okrog in okrog zlat venec!

²⁵Narêdi ji okrog za dlan širok okvir in na okviru napravi zlat venec!

²⁶Narêdi zanjo štiri zlate obroče in pritrdi obroče na štiri vogale pri njenih štirih nogah!

²⁷Obroči naj bodo tik ob okviru, da se vanje vtakneta drogova in bo mogoče mizo nositi.

²⁸Drogova narêdi iz akacijevega lesa in ju pozlâti; z njima naj nosijo mizo!

²⁹In narêdi zanjo sklede, torilca, vrče in kozarce, s katerimi se bodo izlivala pitne daritve. Narêdi jih iz čistega zlata!

³⁰Na mizo pa neprenehoma pokladaj predme hlebe obličja!

Sedmerorami svečnik

(37,17–24; 4 Mz 8,1–4)

³¹Potem narêdi svečnik iz čistega zlata; s kovanjem naj naredijo svečnik, njegovo nogo in deblo; kakor on naj bodo iz celega njegove čaše, popki in cveti!

³²Šest vej naj izhaja iz njegovih strani: tri veje svečnika iz ene strani in tri veje iz druge.

³³Po tri mandeljnovemu cvetu podobne čaše s popkom in cvetom naj bodo na vsaki veji; tako naj bo na šestih vejah, ki izhajajo iz svečnika.

³⁴Na svečniku samem naj bodo štiri mandeljnovemu cvetu podobne čaše s popki in cveti.

³⁵In sicer naj bo popek pod dvema vejama, kjer izhajata iz njega, in popek pod drugima dvema vejama, kjer izhajata iz njega, in popek pod zadnjima dvema vejama, kjer izhajata iz njega; tako naj bo pri šestih vejah, ki izhajajo iz svečnika.

³⁶Ti popki in te veje naj bodo z njimi vred iz celega; vse naj bo eno samo kovano delo iz čistega zlata.

³⁷Narêdi zanj sedem svetilk in postavi nanj njegove svetilke tako, da bodo razsvetljevale prostor pred njim!

³⁸Njegovi utrinjači in skledice naj bodo iz čistega zlata.

³⁹Svečnik in vse te naprave naj naredijo iz enega talenta čistega zlata.

⁴⁰Glej, da jih narediš po njihovem vzorcu, ki se ti je pokazal na gori!

2 Mojzes 26

Sveti šotor

(36,8–38)

¹Prebivališče narêdi iz desetih preprog; iz sukane tančice, iz višnjevega in rdečega škrlata in iz karmezina; narêdi jih z umetelno vtkanimi kerubi!

²Preproga naj bo osemindvajset komolcev dolga in štiri komolce široka. Ista mera naj bo za vse preproge.

³Pet preprog poveži drugo z drugo in drugih pet preprog poveži drugo z drugo.

⁴Na robu ene preproge ob kraju prvega poveza narêdi zanke iz višnjevega škrlata; enako narêdi na robu skrajne preproge drugega poveza!

- ⁵Petdeset zank narêdi na eni preprogi in petdeset zank narêdi na skrajni preprogi drugega poveza; zanke naj bodo druga nasproti drugi!
- ⁶In narêdi petdeset zlatih kljuk ter spni preproge drugo z drugo s kljukami; tako bo prebivališče ena celota!
- ⁷Potem narêdi preproge iz kozje dlake za šotorsko streho nad prebivališčem; enajst preprog narêdi!
- ⁸Preproga naj bo trideset komolcev dolga in štiri komolce široka; ista mera naj bo za vseh enajst preprog.
- ⁹Poveži pet preprog posebej in šest preprog posebej in deni šesto preprogo v dve gubi spredaj na šotor!
- ¹⁰Narêdi petdeset zank na robu skrajne preproge prvega poveza in petdeset zank na robu skrajne preproge v drugem povezu!
- ¹¹In narêdi petdeset bronastih kljuk in vtakni kljuke v zanke in spni šotorsko streho, da bo ena celota!
- ¹²Od odvečnega prevesa pri preprogah šotora naj visi polovica preproge čez zadnjo stran prebivališča.
- ¹³Na obeh straneh naj visi po en komolec odvečne dolžine preprog šotora čez strani prebivališča, da ga pokriva.
- ¹⁴In narêdi za šotorsko streho pregrinjalo iz rdeče barvanih ovnovih kož in čez to pregrinjalo iz delfinovih kož!
- ¹⁵Narêdi pokonci stoječe deske iz akacijevega lesa za prebivališče!
- ¹⁶Vsaka deska naj bo deset komolcev dolga in poldrugi komolec široka.
- ¹⁷Vsaka deska naj ima dva čepa za medsebojno povezavo; tako narêdi pri vseh deskah prebivališča!
- ¹⁸Deske za prebivališče narêdi: dvajset desk za južno stran, proti poldnevu!
- ¹⁹Pod dvajset desk pa pride štirideset srebrnih podstavkov, po dva podstavka pod vsako desko za njena čepa.

- ²⁰In za drugo stran prebivališča, ki gleda proti severu, dvajset desk
- ²¹skupaj s štiridesetimi srebrnimi podstavki, po dva podstavka pod vsako desko!
- ²²Za zadnjo stran prebivališča proti zahodu narêdi šest desk!
- ²³In dve deski narêdi za vogala pri prebivališču ob zadnji strani!
- ²⁴Naj bosta spodaj dvodelni, na vrhu pa naj se stikata pri prvem obroču; taki naj bosta obe za oba vogala.
- ²⁵Naj bo torej osem desk in zanje šestnajst srebrnih podstavkov; dva podstavka pod eno desko in dva podstavka pod drugo.
- ²⁶Potem narêdi zapahe iz akacijevega lesa: pet za deske na eni,
- ²⁷pet za deske na drugi strani prebivališča in pet na zadnji strani prebivališča proti zahodu!
- ²⁸Srednji zapah naj gre sredi desk od enega konca do drugega.
- ²⁹Deske pozlátí in narêdi zanje iz zlata obroče, da skozi vtaknejo zapahe; tudi zapahe pozlati!
- ³⁰Tako postavi prebivališče po zanj določenem načrtu, ki se ti je pokazal na gori!
- ³¹Potem narêdi zagrinjalo iz višnjevega in rdečega šklata, karmezina in sukane tančice; narêdi ga z umetelno vtkanimi kerubi!
- ³²Obesi ga na štiri pozlačene stebre iz akacijevega lesa, ki imajo zlate kavlje in stojijo na štirih srebrnih podstavkih!
- ³³Zagrinjalo obesi pod kljuke in tja, za zagrinjalo, spravi skrinjo pričevanja! Tako vam bo zagrinjalo ločevalo Sveto od Presvetega.
- ³⁴In v Presvetem položi pravni pokrov na skrinjo pričevanja!
- ³⁵Postavi mizo pred zagrinjalo in svečnik nasproti mizi, na južni strani prebivališča; mizo namreč postavi na severno stran!

³⁶Potem narêdi zagrinjalo za vhod v šotor iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice z umetelnim vezenjem!

³⁷Za zagrinjalo pa narêdi pet stebrov iz akacijevega lesa in jih pozlátí; njihovi kavljí naj bodo zlati; in ulij zanje pet bronastih podstavkov!

2 Mojzes 27

Žrtveni oltar

(38,1–7)

¹Narêdi oltar iz akacijevega lesa, pet komolcev dolg in pet komolcev širok – oltar naj bo štirioglat – in tri komolce visok!

²Narêdi mu rogove na štirih vogalih, tako da bodo rogovi z njim vred iz celega, in prevleci ga z bronom!

³Narêdi zanj lonce za pobiranje pepela, lopate, kotlice, vilice in ponve; vse te priprave naredi iz brona!

⁴Narêdi zanj tudi rešetko, mrežast izdelek iz brona, in na mreži narêdi štiri bronaste obroče na štirih vogalih!

⁵Polôži jo spodaj pod obrobek pri oltarju, tako da bo rešetka segala do polovice višine oltarja!

⁶Narêdi drogova za oltar, drogova iz akacijevega lesa, in prevleci ju z bronom!

⁷Drogova naj se vtakneta v obroče, tako da bosta drogova na obeh straneh oltarja, ko ga bodo nosili.

⁸Narêdi ga iz desk in naj bo votel! Kakor se ti je pokazal na gori, tako naj ga napravijo.

Dvorišče svetega šotora

(38,9–20)

⁹Narêdi dvorišče okrog prebivališča! Za poldansko stran, proti jugu, naj bodo zavesa za dvorišče iz sukane tančice; sto komolcev naj bodo dolge za to stran;

¹⁰zanje naj bo dvajset stebrov z dvajsetimi podstavki iz brona; kavljí stebrov in njihove vezi pa naj bodo iz srebra.

¹¹Enako naj bodo za severno stran zavese dolge sto komolcev; zanje naj bo dvajset stebrov z dvajsetimi podstavki iz brona; kavljji stebrov in njihove vezi pa naj bodo iz srebra.

¹²Za širino dvorišča na zahodni strani naj bodo zavese dolge po petdeset komolcev; zanje naj bo deset stebrov z desetimi podstavki.

¹³Tudi širina dvorišča na vzhodni strani naj bo petdeset komolcev:

¹⁴petnajst komolcev zaves na enem krilu, zanje trije stebri s tremi podstavki;

¹⁵in za drugo krilo petnajst komolcev zaves, zanje trije stebri s tremi podstavki.

¹⁶Za vrata na dvorišče naj bo zagrinjalo dvajsetih komolcev iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice z umetelnim vezenjem; naj imajo štiri stebre s štirimi podstavki.

¹⁷Vsi stebri okrog dvorišča naj imajo srebrne vezi, tudi njihovi kavljji naj bodo iz srebra, podstavki pa iz brona.

¹⁸Dvorišče naj bo sto komolcev dolgo, petdeset široko in pet visoko; zavese naj bodo iz sukane tančice, podstavki pa iz brona.

¹⁹Vse priprave prebivališča za vse opravilo pri njem, tudi vsi njegovi količki in vsi količki dvorišča, naj bodo iz brona.

Olje za svečnik

(3 Mz 24,1–4)

²⁰Zapovej pa Izraelovim sinovom, da ti prinesejo čistega olja iz stolčenih oliv za svečnik, da prižgejo svetilko, ki bo stalno gorela

²¹v shodnem šotoru, pred zagrinjalom, ki je pred pričevanjem. Aron in njegovi sinovi naj jo oskrbujejo, da bo od večera do jutra pred Gospodom. To naj bo večni zakon za Izraelove sinove iz roda v rod.

2 Mojzes 28

Duhovniška oblačila

(39,1–31)

¹Ti pa vzemi k sebi brata Arona in z njim njegove sinove izmed Izraelovih sinov, da mi bodo služili kot duhovniki: Aron in Aronovi sinovi Nadáb, Abihú, Eleazar in Itamár!

²Narêdi bratu Aronu sveta oblačila za čast in v okras!

³Govôri z vsemi, ki se razumejo na umetnost, ki sem jih napolnil z umetelnim duhom, da napravijo Aronu oblačila, da bo posvečen in mi bo služil kot duhovnik!

⁴Naredijo naj tale oblačila: naprsnik, efód, vrhnje oblačilo, spodnje oblačilo, pokrivalo in pas. Naj torej naredijo sveta oblačila tvojemu bratu Aronu in njegovim sinovom, da mi bodo služili kot duhovniki.

⁵Naj uporabijo zlato, višnjev in rdeč škrlat, karmezin in tančico.

⁶Efód naj napravijo iz zlata, višnjevega in rdečega škrlata ter karmezina in sukane tančice, kakršno izdelujejo tkalski mojstri.

⁷Naj ima dva obramna dela, ki se sklepata; zapenja naj se na obeh koncih.

⁸Preveza, ki bodi na njem, naj bo narejena enako in iz celega z njim, iz zlata, višnjevega in rdečega škrlata ter karmezina in sukane tančice.

⁹Vzemi oniksova kamna in vreži vanju imena Izraelovih sinov;

¹⁰šest njihovih imen na en kamen in šest drugih imen na drug kamen, po redu, kakor so bili rojeni!

¹¹Kakor kamnorezec vrezuje pečate, vreži v oba kamna imena Izraelovih sinov; narêdi ju tako, da bosta obdana z zlato pletenino!

¹²Pripni oba kamna na obramna dela efóda kot kamna spomina na Izraelove sinove! Aron naj nosi njihova imena pred Gospodom na obeh ramah v spomin.

¹³Narêdi pletenino iz zlata

¹⁴in dve verižici iz čistega zlata; spleti ju in narêdi kakor vrvici in spleteni verižici pritrdi k pletenini!

¹⁵Potem narêdi naprsnik razsodbe kot umetelno tkano delo; narêdi ga, kakor je narejen efód; narêdi ga iz zlata, višnjevega in rdečega škrlata ter karmezina in sukane tančice!

¹⁶Naj bo štirioglat, v dve gubi, pedenj dolg in pedenj širok.

¹⁷Vdelaj vanj kamne v štirih vrstah; vrsta karneol, topaz in smaragd naj bo prva vrsta;

¹⁸druga vrsta: rubin, safir in jaspis;

¹⁹tretja vrsta: hijacint, ahat in ametist;

²⁰četrta vrsta: hrizolit, beril in oniks. Naj se vdelajo v zlato pletenino.

²¹Kamnov naj bo dvanajst glede na število imen Izraelovih sinov; naj bodo kakor pečati, na vsakem naj bo vrezano njegovo ime, za dvanajst rodov.

²²In na naprsnik deni spleteni verižici, narejeni kakor vrvici iz čistega zlata!

²³Narêdi tudi zlata obročka za naprsnik in ju pritrdi na dveh koncih naprsnika!

²⁴Vtakni potem zlati vrvici v obročka na koncih naprsnika,

²⁵druga konca obeh vrvic pa zapni v pletenini in ju vtakni v obramna dela efóda od spredaj!

²⁶Naredi še dva zlata obročka in ju vstavi v konca naprsnika, na njegov notranji rob, ki je obrnjen proti efódu!

²⁷Potem narêdi dva zlata obročka in ju pritrdi v obramna dela efóda, spodaj ob sprednji strani, tam, kjer se zapenjata, nad prevezo efóda!

²⁸Naprsnik z obročki naj privežejo k obročkom efóda z vrvico iz višnjevega škrlata, tako da bo nad prevezo efóda.

²⁹Tako naj Aron nosi imena Izraelovih sinov na naprsniku razsodbe na svojem srcu, kadar gre v svetišče, v trajen spomin pred Gospodom.

³⁰V naprsnik razsodbe pa deni urím in tumím, da bosta na Aronovem srcu, kadar gre pred Gospodovo obličje; in tako naj Aron vedno nosi pred Gospodom razsodbo Izraelovih sinov na svojem srcu!

³¹Potem narêdi iz višnjevega škrlata vrhnje oblačilo k efódu!

³²Na sredi naj ima odprtino za glavo; ob odprtini naj bo tkan rob; naj bo kakor odprtina pri oklepu, da se ne raztrga.

³³Na robu oblačila pa narêdi granatna jabolka iz višnjevega in rdečega škrlata in karmezina, okrog in okrog po njegovem robu, in med njimi okrog in okrog zlate zvončke:

³⁴zlat zvonček in granatno jabolko, zlat zvonček in granatno jabolko okrog in okrog po robu vrhnjega oblačila!

³⁵Aron naj ga ima, ko opravlja službo, da se bo slišalo njegovo zvončkljanje, kadar gre v svetišče pred Gospodovo obličje in kadar pride ven; tako ne bo umrl.

³⁶Potem narêdi ploščico iz čistega zlata in vreži vanjo, kakor vrezujejo v pečat: »Sveto Gospodu.«

³⁷Priveži jo na pokrivalo z vrvico iz višnjevega škrlata; spredaj na pokrivalu naj bo!

³⁸Naj bo na Aronovem čelu, da bo mogel jemati nase pregreške, storjene pri svetih rečeh, ki jih bodo Izraelovi sinovi posvečevali pri vseh svojih svetih darilih; naj bo vedno na njegovem čelu, da bi našli milost pred Gospodom.

³⁹Spodnje oblačilo stki iz sukane tančice in narêdi pokrivalo iz tančice! Napravi pas z umetelnim vezenjem!

⁴⁰Za Aronove sinove napravi spodnja oblačila in narêdi jim pasove in visoke čepice za čast in v okras!

⁴¹To obleci bratu Aronu in z njim njegovim sinovom; in mazili jih, umésti jih v službo in jih posvéti, da mi bodo služili kot duhovniki!

⁴²Napravi jim tudi platnene hlače, da zakrijejo svojo nagoto; segajo naj od ledij do stegna!

⁴³Aron in njegovi sinovi naj jih imajo na sebi, kadar gredo v shodni šotor ali kadar se bližajo oltarju opravljat službo v svetišču, da si ne naložijo krivde in ne umrejo. To naj bo večni zakon zanj in za njegovo potomstvo za njim.

2 Mojzes 29

Posvečevanje duhovnikov

(3 Mz 8,1–36)

¹To stôri, da jih posvetiš in mi bodo služili kot duhovniki. Vzemi junca in dva neoporečna ovna

²in nekvašenega kruha ter nekvašenih, z oljem umešenih kolačev in nekvašenih, z oljem pomazanih mlincev; narêdi jih iz bele pšenične moke!

³Polôži jih v košaro in v košari jih prinesi poleg junca in obeh ovnov!

⁴Arona in njegove sinove pripelji k vhodu shodnega šotora in jih umij z vodo!

⁵Potem vzemi oblačila in obleci Aronu spodnje oblačilo, vrhnje oblačilo k efódu, efód in naprsnik, in ga prepaši s prevezo efóda!

⁶Deni mu na glavo pokrivalo in na pokrivalo pritrdi sveti načelek!

⁷Vzemi mazilnega olja, izlij mu ga na glavo in ga mazili!

⁸Pripelji tudi njegove sinove in jim obleci spodnja oblačila!

⁹Opaši jih s pasom, Arona in njegove sinove, in priveži jim visoke čepice; in naj jim pripada duhovništvo po večnem zakonu! Tako umésti Arona in njegove sinove v njihovo službo!

¹⁰Potem pripelji junca pred shodni šotor in Aron in njegovi sinovi naj mu položijo roke na glavo!

¹¹In zakolji junca pred Gospodom pri vhodu v shodni šotor!

¹²Vzemi nekaj junčeve krvi in jo s prstom pomaži po rogovih oltarja, vso drugo kri pa izlij na oltarno podnožje!

¹³Nato vzemi vso tolščo, ki pokriva drobovje, péčico na jetrih, obe ledvici in tolščo, ki je na njiju, in vse to sežgi na oltarju!

¹⁴Junčevo meso, kožo in iztrebke sežgi v ognju zunaj tabora, ker je to daritev za greh.

¹⁵Nato vzemi prvega ovna in Aron in njegovi sinovi naj mu položijo roke na glavo!

¹⁶Zakolji ovna, vzemi njegovo kri in poškrôpi z njo okrog in okrog po oltarju!

¹⁷Potem ovna razsekaj na kose. Ko opereš njegovo drobovje in noge, jih polôži na njegove kose in na njegovo glavo!

¹⁸Sežgi vsega ovna na oltarju; to je žgalna daritev za Gospoda, prijeten vonj, ognjena daritev za Gospoda!

¹⁹Potem vzemi drugega ovna in Aron in njegovi sinovi naj položijo roke ovnu na glavo!

²⁰Zakolji ovna in vzemi nekaj njegove krvi ter z njo pomaži mečico desnega Aronovega ušesa in mečice desnih ušes njegovih sinov in palce njihovih desnih rok ter palce njihovih desnih nog, potem pa poškrôpi s krvjo okrog in okrog po oltarju!

²¹Vzemi krvi, ki je na oltarju, in mazilnega olja ter poškrôpi Arona in njegova oblačila in z njim njegove sinove in oblačila njegovih sinov; tako bo posvečen on in njegovi sinovi, njegova oblačila in oblačila njegovih sinov.

²²Potem vzemi ovnovo tolščo, rep, tolščo, ki pokriva drobovje, jetrno péčico, obe ledvici in tolščo, ki je na njiju, in desno stegno, kajti to je oven umestitve;

²³dalje hleb kruha in kolač z oljem umešenega kruha ter mlinec iz košare z nekvašenim kruhom, ki je pred Gospodom.

²⁴Polôži vse na roke Aronu in na roke njegovim sinovom in to kot dar primikanja primikaj pred Gospodom!

²⁵Potem vzemi to z njihovih rok in to sežgi na oltarju poleg žgalne daritve v prijeten vonj pred Gospodom; to je ognjena daritev za Gospoda!

²⁶Vzemi tudi prsi ovna umestitve, ki so za Arona, ter jih primikaj kot dar primikanja pred Gospodom; potem naj bodo tebi v delež!

²⁷Tako posvetiš prsi kot dar primikanja in stegno kot dar vzdigovanja, vse to, kar je bilo primikano in kar je bilo vzdigovano od ovna umestitve za Arona in njegove sinove.

²⁸In to naj Aron in njegovi sinovi dobivajo od Izraelovih sinov kot večni zakon. Kajti to je dar, in sicer dar Izraelovih sinov od njihovih mirovnih daritev kot dar za Gospoda.

²⁹Sveta oblačila, ki jih ima Aron, naj dobijo za njim njegovi sinovi, da bodo v njih maziljeni in umeščeni v službo.

³⁰Sedem dni naj jih oblači tisti izmed njegovih sinov, ki bo duhovnik namesto njega in bo hodil v shodni šotor opravljat službo v svetišču.

³¹Ovna umestitve pa vzemi in skuhaj njegovo meso na svetem kraju!

³²Aron in njegovi sinovi naj jedo ovno meso s kruhom iz košare pri vhodu v shodni šotor.

³³To smejo jesti tisti, za katere je bila s tem opravljena sprava, da bi jih umestili v službo in jih posvetili; nihče drug ne sme jesti od tega, ker je sveto.

³⁴Če ostane kaj umestitvenega mesa in kruha do jutra, sežgi v ognju, kar je ostalo; ni dovoljeno jesti, ker je sveto!

³⁵Stôri torej Aronu in njegovim sinovom povsem tako, kakor sem ti zapovedal; sedem dni jih umeščaj v službo!

³⁶In junca daritve za greh pripravi vsak dan v spravo, da oltar očistiš greha s tem, da na njem opraviš spravo; in mazili ga, da ga posvetiš!

³⁷Sedem dni opravljaj spravo na oltarju in ga posvečuj, da oltar postane presvet; kar koli se dotakne oltarja, bo sveto!

Vsakdanji žgalni daritvi

(4 Mz 28,1–8)

³⁸Tole pa pripravi na oltarju: vsak dan dve enoletni jagnjeti, vedno!

- ³⁹Eno jagnje pripravi zjutraj, drugo pa proti večeru;
- ⁴⁰in k prvemu jagnjetu desetinko bele moke, umešene s četrtnko vrča olja iz stolčenih oliv, in kot pitno daritev četrtnko vrča vina!
- ⁴¹Drugo jagnje pa pripravi proti večeru; pripravi ga z enako jedilno in pitno daritvijo kakor zjutraj v prijeten vonj kot ognjeno daritev za Gospoda!
- ⁴²To naj bo stalna žgalna daritev iz roda v rod pri vhodu v shodni šotor pred Gospodom, kjer se bom shajal z vami, da bom tam govoril s teboj.
- ⁴³Tam se bom shajal z Izraelovimi sinovi in kraj bo posvečen po mojem veličastvu.
- ⁴⁴Posvetil bom shodni šotor in oltar; tudi Arona in njegove sinove bom posvetil, da mi bodo služili kot duhovniki.
- ⁴⁵Prebival bom sredi Izraelovih sinov in bom njihov Bog.
- ⁴⁶In spoznali bodo, da sem jaz, Gospod, njihov Bog, ki sem jih izpeljal iz egiptovske dežele, da bi prebival sredi med njimi; jaz sem Gospod, njihov Bog.

2 Mojzes 30

Kadilni oltar (37,25–28)

- ¹Potem narêdi oltar, na katerem boste zažigali kadilo; naredi ga iz akacijevega lesa!
- ²Naj bo en komolec dolg, en komolec širok, štirioglat in dva komolca visok; in rogovi naj bodo z njim vred iz celega.
- ³Prevleci ga s čistim zlatom: ploščo, stene okrog in okrog in rogove; in napravi mu okrog zlat venec!
- ⁴Narêdi zanj dva obroča pod vencem na obeh straneh; na obeh nasprotnih koncih ju narêdi, da vtaknete vanju drogova in ga boste na njiju nosili!
- ⁵Drogova narêdi iz akacijevega lesa in ju pozlâti!

⁶Postavi oltar pred zagrinjalo, ki je pred skrinjo pričevanja, pred pravni pokrov, ki je nad pričevanjem, kjer se ti bom razodeval!

⁷Aron naj zažiga na njem dišeče kadilo; zažiga naj ga vsako jutro, ko bo pripravljaj svetilke.

⁸In zažiga naj ga proti večeru, ko bo natikal svetilke. To naj bo trajno kajenje pred Gospodom iz roda v rod.

⁹Na njem ne smete darovati nepostavnega kadila ne žgalne ne jedilne daritve; tudi pitne daritve ne izlivajte nanj!

¹⁰Aron pa naj enkrat na leto opravi spravo na njegovih rogovih; s krvjo pravne daritve za greh naj na njem opravi spravo enkrat na leto, iz roda v rod; nadvse svet je Gospodu.

Dajatev za svetišče

¹¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

¹²Ko ugotavljaš število Izraelovih sinov, naj da vsak Gospodu odkupnino za svoje življenje, da ob štetju ne pride nadnje nadloga.

¹³To naj da vsak, ki preide k preštetim, naj da pol šekla – po svetiščnem šeklu, ki ima dvajset ger; pol šekla je dar za Gospoda.

¹⁴Vsak, ki preide k preštetim, od dvajsetih let in čez, naj dá Gospodu dar.

¹⁵Ko dajete Gospodu dar kot odkupnino za svoje življenje, naj bogatin ne daje več in ubožec ne manj kakor pol šekla.

¹⁶Vzemi pravni denar od Izraelovih sinov in ga uporabi za službo v shodnem šotoru, da bo za Izraelove sinove spomin pred Gospodom kot odkupnina za vaše življenje!

Umivalnik

¹⁷ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

¹⁸Narêdi bronast umivalnik z bronastim stojalom za umivanje in ga postavi med shodni šotor in oltar ter vlij vanj vode!

¹⁹Z njo naj si Aron in njegovi sinovi umivajo roke in noge;

²⁰kadar gredo v shodni šotor, naj se umijejo z vodo, da ne umrejo. Kadar se približajo oltarju opravljat službo, da zažgejo ognjeno daritev Gospodu,

²¹naj si umijejo roke in noge, da ne umrejo. To bodi zanje večni zakon, zanj in za njegovo potomstvo iz roda v rod!

Mazilno olje

²² Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²³Vzemi si najbolj dragocene dišave: tekoče mire petsto šeklov, dišečega cimeta polovico toliko, to je dvesto petdeset šeklov, dišečega kolmeža dvestopetdeset šeklov,

²⁴kasije petsto šeklov, po svetiščnem šeklu, in oljčnega olja en vrč!

²⁵In iz tega napravi olje za sveto maziljenje, mazilo, kakor ga dela mazilar; to bodi olje za sveto maziljenje!

²⁶Z njim pomazili shodni šotor in skrinjo pričevanja,

²⁷mizo in vse njene priprave, svečnik in njegove priprave, kadilni oltar,

²⁸oltar za žgalne daritve in vse njegove priprave, umivalnik in njegovo stojalo!

²⁹Posvéti te reči, da bodo nad vse svete: kdor koli se jih dotakne, bo posvečen!

³⁰Tudi Arona in njegove sinove pomazili in posvéti, da mi bodo služili kot duhovniki!

³¹Izraelovim sinovom pa govôri in reci: »To mi bodi olje za sveto maziljenje iz roda v rod!

³²Na telo nobenega človeka ga ne smete izliti; ne smete zmešati nobenega drugega temu podobnega olja; to je sveto in tudi vam bodi sveto!

³³Kdor zmeša podobno ali kdor kaj takega nanese na svetnega človeka, naj bo iztrebljen izmed svojega ljudstva!«

³⁴ Gospod je rekel Mojzesu: Vzemi si dišave: stakte, kadilne školjke, galbana in čistega kadila; to naj bo v enakih delih!

³⁵Iz tega naredi kadilo, dišavo, kakor jo napravi dišavar, osoljeno, čisto, sveto!

³⁶Nekaj tega stolci v prah in deni nekaj tega pred pričevanje v shodnem šotoru, kjer se ti bom razodeval; bodi vam presveto!

³⁷Takega kadila pa, kakršno boš naredil, ne delajte zase; to ti bodi sveto za Gospoda!

³⁸Kdor naredi podobno, da bi ga duhal, bodi iztrebljen izmed svojega ljudstva!

2 Mojzes 31

Stavbenika svetišča

(35,30–36,1)

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²Glej, poklical sem po imenu Becaléla, sina Urijája, Hurovega sina, iz Judovega rodu.

³Napolnil sem ga z Božjim duhom, z modrostjo, razumnostjo in vednostjo za vsakršno delo,

⁴da napravi načrte za delo iz zlata, srebra in brona;

⁵za rezanje kamnov za vdelavanje, za rezbarjenje lesa, za opravljanje vsakršnega dela.

⁶Dodal pa sem mu še Oholiába, Ahisamáhovega sina iz Danovega rodu; in vsem modrim sem položil v srce modrost, da bodo naredili vse, kar sem ti zapovedal:

⁷shodni šotor, skrinjo pričevanja, pravni pokrov na njej in vso šotorsko opremo:

⁸mizo in njene priprave, čisti svečnik in vse njegove priprave, kadilni oltar,

⁹oltar za žgalne daritve in vse njegove priprave, umivalnik in njegovo stojalo,

¹⁰bogoslužna oblačila, sveta oblačila za duhovnika Arona in oblačila njegovih sinov za duhovniško službo,

¹¹mazilno olje in dišeče kadilo za svetišče. Povsem tako naj naredijo, kakor sem ti zapovedal.

Zakon o soboti

¹²Gospod je rekel Mojzesu:

¹³Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Glejte, da boste praznovali moje sobote; kajti to je znamenje med menoj in vami iz roda v rod, da se ve, da vas jaz, Gospod, posvečujem!

¹⁴Praznujte torej soboto, ker je za vas sveta! Kdor jo skruni, naj bo usmrčen; kdor koli opravlja ta dan kako delo, bodi iztrebljen iz srede svojega ljudstva!

¹⁵Šest dni naj se opravlja delo, sedmi dan pa je sobota, dan počitka, posvečen Gospodu; kdor koli na sobotni dan opravlja kako delo, naj bo usmrčen.

¹⁶Izraelovi sinovi naj torej praznujejo soboto, naj se držijo počitka iz roda v rod kot večne zaveze.

¹⁷Med menoj in Izraelovimi sinovi naj bo to znamenje na veke, kajti v šestih dneh je Gospod naredil nebo in zemljo, sedmi dan pa je počival in si oddahnil.«

¹⁸In ko je nehal govoriti z Mojzesom na Sinajski gori, mu je dal dve plošči pričevanja, kamniti plošči, ki ju je popisal Božji prst.

2 Mojzes 32

Zlato tele

Izrael prelomi zavezo

(5 Mz 9,8–29)

¹Ko je ljudstvo videlo, da Mojzes odlaša priti z gore, se je zbralo pri Aronu in mu reklo: »Vstani, naredi nam bogove, ki bodo hodili pred nami! Kajti ta Mojzes, mož, ki nas je izpeljal iz egiptovske dežele – ne vemo, kaj se mu je zgodilo.«

²Aron jim je rekel: »Izderite zlate uhane iz ušes svojih žena, sinov in hčera in mi jih prinesite!«

³In vse ljudstvo si je izdrlo zlate uhane iz ušes in jih prineslo Aronu.

⁴Vzel jih je iz njihovih rok, vse to oblikoval s kalupom in naredil ulito tele. Tedaj so ljudje rekli: »To so tvoji bogovi, Izrael, ki so te izpeljali iz egiptovske dežele!«

⁵Ko je Aron to videl, je pred teletom postavil oltar; nato je razglasil: »Jutri bo praznik za Gospoda!«

⁶Drugo jutro so ljudje zgodaj vstali, darovali žgalne daritve in prinašali mirovne daritve; potem so sedli jest in pit in so vstali, da bi se zabavali.

⁷Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Pojdi, stopi dol! Kajti tvoje ljudstvo, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele, se je pokvarilo.

⁸Hitro so krenili s pota, ki sem jim ga zapovedal; naredili so si ulito tele, se mu priklanjali, mu darovali in rekli: »To so tvoji bogovi, Izrael, ki so te izpeljali iz egiptovske dežele!«

⁹In Gospod je rekel Mojzesu: »Videl sem to ljudstvo: to je trdovratno ljudstvo.

¹⁰Zdaj me pusti, da se vname moja jeza proti njim in jih pokončam, tebe pa napravim za velik narod!«

¹¹Mojzes pa je blažil obličje Gospoda, svojega Boga, in je rekel: »Zakaj, Gospod, se vnema tvoja jeza proti tvojemu ljudstvu, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele z veliko močjo in z močno roko?

¹²Zakaj naj bi Egipčani govorili in rekli: »S hudobnim namenom jih je izpeljal, da jih pomori v gorah in iztrebi s površja zemlje.« Odvrni se od svoje togotne jeze in naj ti bo žal zaradi hudega, ki si ga namenil svojemu ljudstvu!

¹³Spomni se svojih služabnikov Abrahama, Izaka in Izraela, ki si jim prisegel pri sebi in jim govoril: »Namnožil bom vaše potomstvo, da jih bo, kolikor je zvezd na nebu, in vso to deželo, ki sem jo obljubil, bom dal vašim potomcem, da jo prejmejo v večno posest.«

¹⁴Tedaj je bilo Gospodu žal zaradi hudega, o katerem je govoril, da bi ga storil svojemu ljudstvu.

¹⁵Mojzes se je obrnil in šel z gore s ploščama pričevanja v roki; plošči sta bili popisani na obeh straneh; na eni in na drugi strani sta bili popisani.

¹⁶Bili sta Božje delo in pisava je bila Božja pisava, vrezana vanju.

¹⁷Ko je Józue slišal, kako ljudstvo dela hrup, ko vpije, je rekel Mojzesu: »V taboru je bojni hrup.«

¹⁸Ta pa je rekel: »To ni hrup ukajočih ob zmagi, ne hrup vpijočih ob porazu, hrup prepevajočih slišim.«

¹⁹Ko se je približal taboru in zagledal tele in kólo, se je v Mojzesu vnela jeza: vrgel je plošči iz rok in ju razbil pod goro.

²⁰Zgrabil je tele, ki so ga naredili, in ga sežgal v ognju. Potem ga je zmlel v prah, ga stresel v vodo in to dal piti Izraelovim sinovom.

²¹Mojzes je rekel Aronu: »Kaj ti je storilo to ljudstvo, da si spravil nadenj tako velik greh?«

²²Aron je rekel: »Naj se ne vnema jeza mojega gospoda; saj sam poznaš ljudstvo, da je hudobno.

²³Rekli so mi namreč: »Narêdi nam bogove, ki bodo hodili pred nami! Kajti ta Mojzes, mož, ki nas je izpeljal iz egiptovske dežele – ne vemo, kaj se mu je zgodilo.«

²⁴Tedaj sem jim rekel: »Kdor ima zlato, naj si ga izdere.« Pa so mi ga dali; vrgel sem ga v ogenj in izšlo je to tele.«

²⁵Mojzes je videl, da je ljudstvo razbrzdano; kajti Aron ga je razbrzdal, da je bilo v zasmeh njegovih nasprotnikov.

²⁶In Mojzes se je postavil k vratom v tabor in rekel: »Kdor je za Gospoda, k meni!« Vsi Levijevi sinovi so se zbrali pri njem.

²⁷Rekel jim je: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Priprnite si vsak svoj meč k boku, pojdite po taboru sem in tja, od vrat do vrat, in vsak naj ubije svojega brata, prijatelja in soseda!««

²⁸Levijski sinovi so storili po Mojzesovi besedi in tisti dan je padlo izmed ljudstva približno tri tisoč mož.

²⁹Mojzes je rekel: »Danes se posvetite Gospodu, vsak za ceno svojega sina ali brata; naj vam danes podeli blagoslov!«

³⁰Drugi dan je Mojzes rekel ljudstvu: »Zagrešili ste velik greh, a zdaj pojdem gor h Gospodu; morda dosežem spravo za vaš greh.«

³¹Vrnil se je h Gospodu in rekel: »Oh, to ljudstvo je zagrešilo velik greh: naredili so si bogove iz zlata.

³²Vendar zdaj, ko bi ti odpustil njihov greh! Če pa ne, izbriši, prosim, mene iz svoje knjige, ki si jo napisal!«

³³Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Kdor je grešil zoper mene, ga bom izbrisal iz svoje knjige.

³⁴Pojdi zdaj, vâdi ljudstvo tja, kamor sem ti rekel! Glej, moj angel pojde pred teboj; a na dan svojega obiskanja jih bom kaznoval za njihov greh.«

³⁵In Gospod je udaril ljudstvo zato, ker je naredilo tele, ki ga je izdelal Aron.

2 Mojzes 33

Bog ukaže odhod

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu: »Pojdi, odpravi se z ljudstvom, ki si ga izpeljal iz egiptovske dežele, od tod v deželo, ki sem jo s prisego obljubil Abrahamu, Izaku in Jakobu, ko sem rekel: ›Tvojemu potomstvu jo bom dal.«

²Poslal bom pred teboj angela in pregnal bom Kánaance, Amoréjce, Hetejce, Perizéjce, Hivéjce in Jebusejce.

³Pojdi v deželo, v kateri se cedita mleko in med! Jaz pa ne pojdem v tvoji sredi, ker si trdovratno ljudstvo, da te ne pokončam na poti.«

⁴Ko je ljudstvo slišalo te hude besede, je začelo žalovati in nihče si ni nadel okrasja.

⁵ Gospod je rekel Mojzesu: »Reci Izraelovim sinovom: ›Trdovratno ljudstvo ste! Ko bi le za trenutek hodil v tvoji sredi, bi te pokončal. Zdaj pa snemi okrasje! Potem bom videl, kaj naj storim s teboj.«

⁶In Izraelovi sinovi niso nosili nobenega okrasja od gore Horeb naprej.

Shodni šotor

⁷Mojzes je vzel šotor in ga razpel zanj zunaj tabora, precej proč od tabora. Imenoval ga je shodni šotor. Kdor koli je iskal Gospoda, je šel k shodnemu šotoru, ki je bil zunaj tabora.

⁸Kadar koli je šel Mojzes k šotoru, je vse ljudstvo vstalo. Vsak je stal pri vhodu svojega šotora in gledal za Mojzesom, dokler ta ni prišel do šotora.

⁹Ko pa je prišel k šotoru, se je spustil oblačni steber in stal pri vhodu v šotor; tedaj je govoril z Mojzesom.

¹⁰Kadar je vse ljudstvo videlo, kako oblačni steber stoji pri vhodu v šotor, je vse ljudstvo vstajalo in se priklanjalo, vsak pri vhodu svojega šotora.

¹¹ Gospod pa je govoril z Mojzesom iz obličja v obličje, kakor govori človek s svojim prijateljem. Potem se je vrnil v tabor, a njegov mladi pomočnik Józue, Nunov sin, se ni umaknil iz šotora.

Bog se pogovarja z Mojzesom

¹²Mojzes je rekel Gospodu: »Glej, ti mi praviš: ›Popelji to ljudstvo!‹ Nisi mi pa razodel, koga pošlješ z menoj. In vendar si rekel: ›Poznam te po imenu in našel si milost v mojih očeh.«

¹³Če sem torej res našel milost v tvojih očeh, mi pokaži, prosim, svoje poti, da te spoznam in tako najdem milost v tvojih očeh! In upoštevaj, da je ta narod tvoje ljudstvo!«

¹⁴In je rekel: »Moje obličje bo šlo in naklonil ti bom počitek.«

¹⁵Mojzes mu je rekel: »Če tvoje obličje ne bo šlo, nas nikar ne vâdi od tod!

¹⁶Le po čem naj spoznam, da smo našli milost v tvojih očeh jaz in tvoje ljudstvo? Ali ne po tem, da hodiš z nami in smo tako jaz in tvoje ljudstvo odlikovani izmed vseh ljudstev, ki so na zemlji?»

¹⁷Gospod je rekel Mojzesu: »To, kar si rekel, bom tudi storil; kajti našel si milost v mojih očeh in poznam te po imenu.«

¹⁸Potem je Mojzes rekel: »Pokaži mi, prosim, svoje veličastvo!«

¹⁹Rekel je: »Storil bom, da pojde mimo tebe vsa moja dobrota in klical bom pred teboj ime Gospod. Izkazoval bom milost, komur hočem biti milostljiv, in usmilil se bom, kogar se hočem usmiliti.«

²⁰Nato je rekel: »Mojega obličja ne moreš videti; kajti noben človek me ne more videti in ostati živ.«

²¹Potem je Gospod rekel: »Glej, tu je mesto pri meni; stopi na skalo!

²²Ko pojde moje veličastvo mimo, te bom postavil v razpoko v skali in te pokrtil z roko, dokler ne bom mimo.

²³Ko bom potem odmaknil roko, me boš videl v hrbet, mojega obličja pa ne more videti nihče.«

2 Mojzes 34

Novi plošči postave

(5 Mz 10,1–5)

¹Gospod je rekel Mojzesu: »Izsekaj si dve kamniti plošči, kakršni sta bili prvi, da napišem nanju besede, ki so bile na prvih ploščah, ki si ju razbil!

²Zjutraj bodi pripravljen in zgodaj stopi na Sinajsko goro; tam se postavi predme na vrhu gore!

³Nihče naj ne gre s teboj in tudi naj se nihče ne prikaže na vsej gori; tudi drobnica in govedo naj se ne paseta nasproti tej gori.«

⁴Mojzes je izsekal kamniti plošči, kakršni sta bili prvi. Zjutraj je zgodaj vstal in šel na Sinajsko goro, kakor mu je Gospod zapovedal, v roko pa je vzel kamniti plošči.

- ⁵ Gospod je stopil dol v oblaku in se postavil ob njem ter klical ime Gospod.
- ⁶In Gospod je šel mimo njega in klical: »Gospod, Gospod, usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi,
- ⁷ki ohranja dobroto tisočem, odpušča krivdo, upornost in greh, toda nikakor ne oprosti krivde, ampak obiskuje krivdo očetov na sinovih in na sinov sinovih, na tretjih in na četrlih.«
- ⁸Tedaj je Mojzes hitro pokleknil in se priklonil do tal
- ⁹ter rekel: »Če sem našel milost v tvojih očeh, Gospod, naj hodi, prosim, Gospod sredi med nami. Ljudstvo je namreč trdovratno, toda odpústi našo krivdo in naš greh in vzemi nas za svojo lastnino!«

Obnovitev zaveze

(23,14–19; 5 Mz 7,1–6; 16,1–17)

- ¹⁰Rekel je: »Glej, sklepam zavezo: vpričo vsega tvojega ljudstva bom delal čudeže, kakršni se niso zgodili na vsej zemlji in pri nobenem narodu. In vse ljudstvo, med katerim prebivaš, bo videlo Gospodovodelo; kajti strah vzbujač je, kar bom storil s teboj.
- ¹¹Pazi na to, kar ti danes zapovedujem! Glej, pregnal bom pred teboj Amoréjce, Kánaance, Hetejce, Perizéjce, Hivéjce in Jebusejce.
- ¹²Varuj se, da ne skleneš zaveze s prebivalci dežele, v katero prideš, da ne postanejo past v tvoji sredi!
- ¹³Temveč podrite njihove oltarje, razbijte spomenike in posekajte njihove svete kole!
- ¹⁴Kajti ne smeš se priklanяти drugemu bogu, ker je Gospodovo ime »Ljubosumni«, ljubosumen Bog je.
- ¹⁵Nikar ne sklepaj zaveze s prebivalci dežele! Kadar bi se vlačugali s svojimi bogovi in darovali svojim bogovom, bi te vabili in bi jedel od njihove daritve;
- ¹⁶jemal bi njihove hčere za tvoje sinove in njihove hčere bi se vlačugale s svojimi bogovi in zapeljevale tvoje sinove, da bi se vlačugali z njihovimi bogovi.

¹⁷Ne delaj si ulitih bogov!

¹⁸Praznuj praznik nekvašenega kruha! Sedem dni jej nekvašeni kruh ob določenem času v mesecu abíbu, kakor sem ti zapovedal; kajti v mesecu abíbu si odšel iz Egipta.

¹⁹Kar koli prvo odpre materino naročje, je moje; vsak prvi moški mladič tvoje živine, goveda in drobnice.

²⁰Prvega mladiča osla pa odkupi z jagnjetom; če ga ne odkupiš, mu zlômi tilnik! Vsakega prvorojenca izmed svojih sinov moraš odkupiti. In ne prikažite se pred menoj praznih rok!

²¹Šest dni delaj, sedmi dan pa počivaj; počivaj tudi ob času oranja in ob času žetve!

²²Obhajaj praznik tednov za prvine pšenične žetve in praznik spravljanja pridelkov ob koncu leta!

²³Trikrat v letu naj se vsi tvoji moški prikažejo pred obličjem Gospoda Boga, Izraelovega Boga.

²⁴Kajti pregnal bom narode pred teboj in razširil tvoje pokrajine in nihče ne bo zahlepel po tvoji deželi, kadar pojdeš, da se trikrat na leto prikažeš pred obličjem Gospoda, svojega Boga.

²⁵Ne daruj krvi moje klavne daritve s kvašenim kruhom in daritev praznika pashe naj ne ostane do jutra!

²⁶Najboljše prvine svoje zemlje prinašaj v hišo Gospoda, svojega Boga! Ne kuhaj kozliča v mleku njegove matere!«

²⁷Potem je Gospod rekel Mojzesu: »Zapiši te besede, kajti z njimi sklepam zavezo s teboj in z Izraelom!«

²⁸Bil je tam pri Gospodu štirideset dni in štirideset noči; ni jedel kruha in ni pil vode. Napisal je na plošči besede zaveze, deset besed.

Mojzes se vrne v tabor

²⁹In ko je Mojzes šel s Sinajske gore – obe plošči pričevanja sta bili v Mojzesovi roki, ko je šel z gore –, Mojzes ni vedel, da koža njegovega obraza žari zaradi pogovora z njim.

³⁰Aron in vsi Izraelovi sinovi so videli Mojzesa in glej, koža njegovega obraza je žarela; in bali so se mu približati.

³¹Mojzes pa jih je poklical in Aron in vsi knezi skupnosti so se vrnili k njemu. Govoril je z njimi.

³²Nato so se približali vsi Izraelovi sinovi in zapovedal jim je vse, kar je Gospod z njim govoril na Sinajski gori.

³³Ko je nehal govoriti z njimi, si je zagrnil obraz.

³⁴Kadar je Mojzes prišel pred Gospoda, da bi z njim govoril, si je snel zagrinjalo, dokler ni odšel. Potem ko je šel ven, je povedal Izraelovim sinovom, kar mu je bilo zapovedano.

³⁵In Izraelovi sinovi so videli Mojzesov obraz, kako žari koža Mojzesovega obraza. Potem si je Mojzes spet zagrnil obraz, dokler ni šel, da bi govoril z njim.

2 Mojzes 35

Izvršitev določb o svetišču Sobota

¹Mojzes je zbral vso skupnost Izraelovih sinov in jim rekel: »To so stvari, ki jih je Gospod zapovedal narediti.

²Šest dni naj se opravlja delo, sedmi dan pa vam bodi svet, sobota, dan počitka za Gospoda! Kdor koli bi ta dan delal, mora umreti.

³Na sobotni dan ne smete netiti ognja v nobenem svojih prebivališč.«

O velikodušnosti ljudstva in spretnosti delavcev (25,1–7; 39,33–41)

⁴In Mojzes je rekel vsej skupnosti Izraelovih sinov: »To je beseda, ki jo je zapovedal Gospod in rekel:

- ⁵Vzemite od tega, kar imate, dar za Gospoda! Vsak, ki ga srce nagiba k temu, naj prinese kot dar za Gospoda: zlato, srebro in bron;
- ⁶višnjev in rdeč škrlat, karmezin, tančico in kozjo dlako;
- ⁷rdeče barvane ovnove kože, delfinove kože in akacijev les;
- ⁸olje za svetilnico, dišave za mazilno olje in za dišeče kadilo;
- ⁹oniksove kamne in okrasne kamne za efód in naprsnik.
- ¹⁰Vsi strokovnjaki med vami naj pridejo in naredijo vse, kar je zapovedal Gospod:
- ¹¹prebivališče z njegovo šotorsko streho in pregrinjalom, kljuke, deske, zapahe, stebre in podstavke;
- ¹²skrinjo in njena drogova, pravni pokrov in zastirajoče zagrinjalo;
- ¹³mizo in njena drogova in vse njene posode ter hlebe obličja;
- ¹⁴svečnik svetilnice in njegove priprave, svetilke in olje za svetilnico;
- ¹⁵kadilni oltar in njegova drogova; mazilno olje in dišeče kadilo; vhodno zagrinjalo za vhod v prebivališče;
- ¹⁶oltar za žgalne daritve in njegovo bronasto rešetko, drogova in vse priprave; umivalnik in njegovo stojalo;
- ¹⁷zavese za dvorišče in njegove stebre in njihove podstavke ter zagrinjalo za vrata na dvorišče;
- ¹⁸količke za prebivališče in količke za dvorišče in njihove vrvi;
- ¹⁹obredna oblačila za službo v svetišču, sveta oblačila za duhovnika Arona in oblačila njegovih sinov za duhovniško službo.«
- ²⁰Tedaj je vsa skupnost Izraelovih sinov odšla izpred Mojzesa.
- ²¹Potem pa so prišli vsi, katerim je tako velelo srce, in vsi, ki jih je k temu nagibal njihov duh. Prinesli so dar za Gospoda, za izdelavo shodnega šotora, za vso službo pri njem in za sveta oblačila.

²²Prišli so tako moške kot žene; vsi, ki jih je srce nagibalo k temu, so prinesli zaponke, uhane, prstane, ogrlice, vsakovrstno zlatnino; vsak, kdor je hotel darovati zlat dar Gospodu,

²³in vsak, kdor je imel višnjev in rdeč škrlat, karmezin, tančico, kozjo dlako, rdeče barvane ovnove kože in delfinove kože, jih je prinesel.

²⁴Vsak, kdor je hotel pokloniti srebrn in bronast dar, je prinesel dar Gospodu. In vsak, kdor je imel akacijev les za kakršno koli bogoslužno napravo, ga je prinesel.

²⁵Vse spretne žene so s svojimi rokami predle in prinesle, kar so napredle: višnjev in rdeč škrlat, karmezin in tančico.

²⁶In vse žene, obdarovane s spretnostjo, so predle kozjo dlako.

²⁷Knezi pa so prinesli oniksove kamne in okrasne kamne za efód in naprsnik,

²⁸dišave in olje za svetilnico, za mazilno olje in za dišeče kadilo.

²⁹Tako so prinesli Izraelovi sinovi, moške in žene, ki jih je njihovo srce nagibalo, da bi kaj darovali za kakršno koli napravo, ki jo je Gospod po Mojzesu zapovedal narediti, prostovoljni dar Gospodu.

Becalél in Oholiáb začneta delati

(31,1–11)

³⁰Mojzes je rekel Izraelovim sinovom: »Glejte, Gospod je po imenu poklical Becaléla, sina Urijája, Hurovega sina, iz Judovega rodu,

³¹in ga napolnil z Božjim duhom, z modrostjo, razumnostjo in vednostjo za vsakršno delo,

³²da napravi načrte za delo iz zlata, srebra in brona;

³³za rezanje kamnov, ki naj bi jih vdelavali, za rezbarjenje lesa, za izdelavo vsakega umetnega dela.

³⁴In dal mu je v srce dar poučevanja, njemu in Oholiábu, Ahisamáhovemu sinu iz Danovega rodu.

³⁵Napolnil ju je z modrostjo, da bi opravila vsakršno delo, kakršno opravljajo rezbar, tkalski mojster, vezilec na višnjevem in rdečem škrlatu, karmezinu in tančici in tkalec; bila sta zmožna narediti vsako delo in izdelovati načrte.

2 Mojzes 36

¹Becalél, Oholiáb in vsi sposobni, ki jim je Gospod dal modrost in razumnost, da znajo narediti vsakršno delo za postavitev svetišča, naj naredijo, kar je Gospod zapovedal.«

²Potem je Mojzes poklical Becaléla, Oholiába in vse strokovnjake, ki jih je Gospod obdaril s sposobnostjo, vse, ki jih je srce nagibalo, da bi se lotili dela in ga opravili.

³Vzeli so od Mojzesa vse darove, ki so jih prinesli Izraelovi sinovi, da bi pripravili, kar je potrebno za postavitev svetišča. Ker pa so mu jutro za jutrom še prinašali prostovoljne darove,

⁴so prišli vsi sposobni za delo pri svetišču, vsak od dela, ki ga je opravljal.

⁵Rekli so Mojzesu: »Ljudstvo prinaša več, kakor je potrebno, da se opravi delo, ki ga je zapovedal Gospod.«

⁶Zato je Mojzes zapovedal in raznesli so glas po taboru ter rekli: »Ne moški ne ženska naj ne delata več za dar za svetišče!« In ljudstvo je nehalo prinašati.

⁷Dovolj so namreč darovali za vsa dela, ki jih je bilo treba opraviti, in ostajalo je.

Sveti šotor

(26,1–37)

⁸Vsi strokovnjaki so naredili prebivališče iz desetih preprog iz sukane tančice, višnjevega in rdečega škrlata in karmezina; naredili so jih z umetelno vtkanimi kerubi.

⁹Preproga je bila osemindvajset komolcev dolga in štiri komolce široka; ista mera je bila za vse preproge.

¹⁰Pet preprog je povezal drugo z drugo in drugih pet je prav tako povezal drugo z drugo.

- ¹¹Naredil je zanke iz višnjevega škrlata na robu ene preproge ob kraju prvega poveza; enako je naredil na robu skrajne preproge drugega poveza.
- ¹²Naredil je petdeset zank na eni preprogi in petdeset zank na skrajni preprogi drugega poveza; zanke so bile druga nasproti drugi.
- ¹³In naredil je petdeset zlatih kljuk in spel preproge s kljukami, tako da je bilo prebivališče ena celota.
- ¹⁴Potem je naredil preproge iz kozje dlake za šotorsko streho nad prebivališčem; naredil je enajst preprog.
- ¹⁵Preproga je bila trideset komolcev dolga in štiri komolce široka; za vseh enajst preprog je bila ista mera.
- ¹⁶Povezal je pet preprog posebej in šest preprog posebej.
- ¹⁷In naredil je petdeset zank na robu skrajne preproge prvega poveza in petdeset na robu preproge drugega poveza.
- ¹⁸Naredil je petdeset bronastih kljuk, da je spel šotorsko streho, tako da je bila celota.
- ¹⁹Potem je naredil za šotorsko streho pregrinjalo iz rdeče barvanih ovnovih kož in čez to pregrinjalo iz delfinovih kož.
- ²⁰Naredil je pokonci stoječe deske iz akacijevega lesa.
- ²¹Vsaka deska je bila deset komolcev dolga in poldrugi komolec široka.
- ²²Vsaka deska je imela dva čepa za medsebojno povezavo; tako je naredil pri vseh deskah prebivališča.
- ²³Naredil je deske za prebivališče: dvajset desk za južno stran proti poldnevu;
- ²⁴in štirideset srebrnih podstavkov je dal pod dvajset desk, po dva podstavka pod vsako desko za njena dva čepa.
- ²⁵In za drugo stran prebivališča, ki gleda proti severu, je naredil dvajset desk
- ²⁶skupaj s štiridesetimi srebrnimi podstavki, po dva podstavka pod vsako desko.

- ²⁷Za zadnjo stran prebivališča, proti zahodu, je naredil šest desk.
- ²⁸In dve deski je naredil za vogala pri prebivališču ob zadnji strani.
- ²⁹Bili sta spodaj dvodelni, na vrhu pa sta se stikali, pri prvem obroču; taki je naredil obe za oba vogala.
- ³⁰Bilo je torej osem desk in zanje šestnajst srebrnih podstavkov, po dva podstavka pod vsako desko.
- ³¹Potem je naredil zapahe iz akacijevega lesa: pet za deske na eni strani prebivališča,
- ³²pet zapahov za deske na drugi strani prebivališča in pet na zadnji strani prebivališča proti zahodu.
- ³³Srednji zapah je naredil tako, da je šel sredi desk od enega konca do drugega.
- ³⁴Deske je pozlatil in zanje naredil obroče iz zlata, da so skozi vtikali zapahe; tudi zapahe je pozlatil.
- ³⁵Naredil je zagrinjalo iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice; naredil ga je z umetelno vtkanimi kerubi.
- ³⁶In zanj je napravil štiri stebre iz akacijevega lesa in jih pozlatil; tudi njihovi kavliji so bili iz zlata. Zanje je ulil štiri srebrne podstavke.
- ³⁷Potem je naredil zagrinjalo za vhod v šotor iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice z umetelnim vezenjem
- ³⁸in pet stebrov s kavliji; pozlatil je njihove glaviče in vezi; petero podstavkov pa je bilo iz brona.

2 Mojzes 37

Skrinja zaveze

(25,10–22)

- ¹Becalél je naredil skrinjo iz akacijevega lesa; dva komolca in pol je bila dolga, poldrugi komolec široka in poldrugi komolec visoka.

²Prevlekel jo je znotraj in zunaj s čistim zlatom in ji naredil okrog in okrog zlat venec.

³Ulil je zanjo štiri zlate obroče za njene štiri noge: dva obroča na eni strani in dva obroča na drugi.

⁴Naredil je drogovala iz akacijevega lesa in ju pozlatil.

⁵In vtaknil je drogovala v obroče ob straneh skrinje, da so skrinjo lahko nosili.

⁶Potem je naredil pravni pokrov iz čistega zlata; dva komolca in pol je bil dolg in poldrugi komolec širok.

⁷Naredil je dva keruba iz zlata; s kovanim delom ju je naredil na obeh koncih pravega pokrova,

⁸enega keruba na enem koncu, drugega pa na drugem; tako je naredil keruba, da sta se dvigala iznad pravega pokrova na obeh njegovih koncih.

⁹Razprostirala sta peruti navzgor in z njimi zaslanjala pravi pokrov, obrnjena z obrazom drug proti drugemu; obraza kerubov sta gledala na pravi pokrov.

Miza za hlebe obličja

(25,23–30)

¹⁰Naredil je mizo iz akacijevega lesa; dva komolca je bila dolga, en komolec široka in poldrugi komolec visoka.

¹¹Prevlekel jo je s čistim zlatom in ji naredil zlat venec okrog in okrog.

¹²Okrog ji je naredil za dlan širok okvir in napravil na okviru zlat venec.

¹³Ulil je zanjo štiri zlate obroče in dal obroče na štiri vogale pri njenih štirih nogah.

¹⁴Tik ob okviru so bili obroči, da so vanje vtikali drogovala in so mizo lahko nosili.

¹⁵Naredil je drogovala iz akacijevega lesa in ju pozlatil, da se je miza mogla nositi.

¹⁶Iz čistega zlata je naredil tudi posode za mizo: sklede, torilca, vrče in kozarce, s katerimi so se izlivale pitne daritve.

Sedmerorami svečnik

(25,31–40; 4 Mz 8,1–4)

¹⁷Potem je naredil svečnik iz čistega zlata; s kovanjem ga je naredil, njegovo nogo in deblo; z njim vred so bile iz celega njegove čaše, popki in cveti.

¹⁸Šest vej je izhajalo iz njegovih strani: tri veje svečnika z ene strani in tri veje z druge.

¹⁹Po tri mandeljnovemu cvetu podobne čaše s popkom in cvetom so bile na vsaki veji; tako je bilo na šestih vejah, ki so izhajale iz svečnika.

²⁰Na svečniku samem so bile štiri mandeljnovemu cvetu podobne čaše s popki in cveti.

²¹In sicer je bil popek pod dvema vejama, kjer izhajata iz svečnika, in popek pod drugima dvema vejama, kjer izhajata iz svečnika, in popek pod zadnjima dvema vejama, kjer izhajata iz svečnika; tako je bilo pri šestih vejah, izhajajočih iz svečnika.

²²Ti popki in te veje so bili z njim vred iz celega; vse je bilo eno samo kovano delo iz čistega zlata.

²³Naredil je zanj sedem svetilk, utrinjače in skledice iz čistega zlata.

²⁴Naredil ga je iz enega talenta čistega zlata z vsemi njegovimi napravami vred.

Kadilni oltar

(30,1–5)

²⁵Potem je naredil kadilni oltar iz akacijevega lesa; en komolec je bil dolg, en komolec širok, štirioglat, in dva komolca visok; rogovi so bili z njim vred iz celega.

²⁶Prevlekel ga je s čistim zlatom: ploščo, stene okrog in okrog in rogove; in napravil mu je okrog zlat venec.

²⁷Naredil je zanj dva zlata obroča pod vencem na obeh straneh, na obeh nasprotnih koncih, da so vanju vtikali drogova, da so ga na njiju nosili.

²⁸Drogova je naredil iz akacijevega lesa in ju pozlatil.

²⁹Napravil je tudi olje za sveto maziljenje in čisto dišeče kadilo, kakor ga dela mazilar.

2 Mojzes 38

Žrtveni oltar in umivalnik

(27,1–8)

¹Potem je naredil oltar za žgalne daritve iz akacijevega lesa: pet komolcev dolg, pet komolcev širok, štirioglat, in tri komolce visok.

²Naredil mu je rogove na štirih vogalih, tako da so bili rogovi z njim vred iz celega, in ga prevlekel z bronom.

³Naredil je vse priprave pri oltarju: lonce, lopate, kotlice, vilice in ponve; vse te priprave je naredil iz brona.

⁴Za oltar je naredil tudi rešetko, mrežast izdelek iz brona, in jo dal pod obrobek, da je segala do polovice višine oltarja.

⁵Ulil je štiri obroče na štirih vogalih bronaste rešetke, da so vanje vtikali drogova.

⁶Drogova je naredil iz akacijevega lesa in ju prevlekel z bronom.

⁷Vtaknil je drogova v obroče ob straneh oltarja, da so ga z njima lahko nosili. Naredil ga je votlega, iz desk.

⁸Potem je naredil bronast umivalnik z bronastim stojalom iz ogledal službujočih žena, ki so služile pri vhodu v shodni šotor.

Dvorišče svetega šotora

(27,9–19)

⁹Potem je naredil dvorišče. Za poldansko stran, proti jugu, so bile zavese za dvorišče iz sukane tančice, sto komolcev dolge;

¹⁰zanje je bilo dvajset stebrov z dvajsetimi podstavki iz brona, kavli stebrov in njihove vezi pa so bili iz srebra.

¹¹Za severno stran so bile zavese dolge sto komolcev; zanje je bilo dvajset stebrov z dvajsetimi podstavki iz brona, kavljji stebrov in njihove vezi pa so bili iz srebra.

¹²Na zahodni strani so bile zavese dolge petdeset komolcev; zanje je bilo deset stebrov z desetimi podstavki; kavljji stebrov in njihove vezi so bili iz srebra.

¹³Na vzhodni strani pa petdeset komolcev:

¹⁴petnajst komolcev zaves na enem krilu, zanje trije stebri s tremi podstavki;

¹⁵in enako za drugo krilo. Z ene in druge strani vrat na dvorišče je bilo petnajst komolcev zaves, zanje trije stebri s tremi podstavki.

¹⁶Vse zavese okrog in okrog dvorišča so bile iz sukane tančice,

¹⁷podstavki za stebre iz brona, kavljji stebrov in njihove vezi iz srebra in prevleka njihovih glavičev iz srebra; vsi stebri dvorišča so imeli srebrne vezi.

¹⁸Zagrinjalo vrat na dvorišče je bilo umetelno vezenje iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice; bilo je dvajset komolcev dolgo in pet komolcev visoko po širini, v skladu z zavesami na dvorišču.

¹⁹Njihovi štirje stebri s štirimi podstavki so bili iz brona; njihovi kavljji so bili iz srebra in prevleka njihovih glavičev in njihove vezi iz srebra.

²⁰Vsi količki za prebivališče in za dvorišče okrog in okrog so bili iz brona.

Stroški za sveti šotor

²¹To je obračun za prebivališče, prebivališče pričevanja, ki ga je dal izračunati Mojzes. To je bilo opravilo levitov pod vodstvom Itamárja, sina duhovnika Arona.

²²Becalél, sin Urijája, Hurovega sina, iz Judovega rodu, je naredil vse, kar je Gospod zapovedal Mojzesu.

²³Z njim je bil Oholiáb, Ahisamáhov sin iz Danovega rodu: rezbar, tkalski mojster in vezilec na višnjevem in rdečem škrlatu, karmezinu in sukani tančici.

²⁴Vsega zlata, kar so ga porabili za delo pri vseh delih pri svetišču – darovanega zlata –, je bilo devetindvajset talentov in sedemsto trideset šeklov, po svetiščnem šeklu.

²⁵Srebra teh, ki so bili v skupnosti prešteti, je bilo sto talentov in tisoč sedemsto petinsedemdeset šeklov, po svetiščnem šeklu:

²⁶pol šekla na glavo, polovica šekla – po svetiščnem šeklu – od vsakega, ki je prešel k preštetim, od dvajset let starih in čez, torej od šeststo tri tisoč petsto petdeset mož.

²⁷Za ulivanje podstavkov za svetišče in podstavkov za zagrinjalo so porabili sto talentov srebra, sto podstavkov iz stotih talentov, torej talent za podstavek.

²⁸Iz tisoč sedemsto petinsedemdesetih šeklov je naredil kavlje za stebre, posrebril njihove glaviče in jih opremil z vezmi.

²⁹Darovanega brona je bilo sedemdeset talentov in dva tisoč štiristo šeklov.

³⁰Iz njega je naredil podstavke pri vhodu v shodni šotor, bronasti oltar, njegovo bronasto rešetko, vse priprave pri oltarju,

³¹podstavke dvorišča okrog in okrog, podstavke pri vratih na dvorišče, vse količke prebivališča in vse količke dvorišča okrog in okrog.

2 Mojzes 39

Duhovniška oblačila

(28,1–43)

¹Iz višnjevega in rdečega šklrata in karmezina so naredili obredna oblačila za službo v svetišču; naredili so sveta oblačila za Arona, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²Naredil je efód iz zlata, višnjevega in rdečega šklrata, karmezina in sukane tančice.

³Zlato so skovali v liste in jih razrezali v niti, da so jih vdelali v višnjev in rdeč šklrat, v karmezin in v tančico, kakor to dela tkalski mojster.

⁴Naredili so mu obramna dela, ki sta se sklepala; na obeh koncih se je zapenjal.

⁵Preveza, ki je bila na njem, je bila narejena enako in iz celega z njim, iz zlata, višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

⁶Napravili so oniksova kamna, tako da sta bila obdana z zlato pletenino in imela vrezana imena Izraelovih sinov, kakor jih zna vrezati pečatar.

⁷In pritrdili so ju na obramna dela efóda kot kamna spomina na Izraelove sinove, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

⁸Naprtnik je naredil kot umetelno tkano delo, kakor je narejen efód, iz zlata, višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice.

⁹Naprtnik je bil štirioglat; naredili pa so ga v dve gubi, pedenj dolgega in pedenj širokega, v dve gubi.

¹⁰Vanj so vdelali kamne v štirih vrstah: vrsta karneol, topaz in smaragd je bila prva vrsta;

¹¹druga vrsta: rubin, safir in jaspis;

¹²tretja vrsta: hijacint, ahat in ametist;

¹³četrta vrsta: hrizolit, beril in oniks. Ko so jih vdelali, so jih obdali z zlato pletenino.

¹⁴Kamnove je bilo glede na imena Izraelovih sinov dvanajst, po njihovih imenih; vrezani so bili kakor pečati, vsak s svojim imenom, za dvanajst rodov.

¹⁵Na naprtnik so dali spleteni verižici, narejeni kakor vrvici iz čistega zlata.

¹⁶Naredili so dve zlati pletenini in dva zlata obročka in pritrdili obročka na dveh koncih naprtnika.

¹⁷Potem so zlati vrvici položili v obročka na koncih naprtnika,

¹⁸druga konca obeh vrvic pa so zapeli v pletenini in ju vtaknili v obramna dela efóda od spredaj.

¹⁹Naredili so še dva zlata obročka in ju vstavili v konca naprsnika na njegov notranji rob, ki je obrnjen proti efódu.

²⁰Potem so naredili dva zlata obročka in ju pritrdili v obramna dela efóda, spodaj ob sprednji strani, tam, kjer se zapenjata, nad prevezo efóda.

²¹In privezali so naprsnik z obročkoma k obročkoma efóda z vrvico iz višnjevega škrlata, tako da je bil nad prevezo efóda in se naprsnik ni premikal od efóda, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²²Potem je naredil vrhnje oblačilo k efódu kot tkalčevo delo, célo iz višnjevega škrlata.

²³Odprtina sredi vrhnjega oblačila je bila kakor odprtina pri oklepu; ob odprtini je bil tkan rob, da se ni trgala.

²⁴Na robu vrhnjega oblačila pa so naredili granatna jabolka iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in sukane tančice.

²⁵Naredili so zvončke iz čistega zlata in jih pritrdili sredi med granatna jabolka na rob vrhnjega oblačila okrog in okrog, sredi med granatna jabolka:

²⁶zvonček in granatno jabolko, zvonček in granatno jabolko, okrog in okrog po robu vrhnjega oblačila za službo, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²⁷Potem so kot tkalčevo delo naredili spodnje oblačilo iz tančice, za Arona in njegove sinove,

²⁸pokrivalo iz tančice, okrašene visoke čepice iz tančice in platnene hlače iz sukane tančice,

²⁹pas iz sukane tančice, višnjevega in rdečega škrlata in karmezina z umetelnim vezenjem, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³⁰Potem so naredili ploščico, sveti načelek, iz čistega zlata in napisali nanjo, kakor se vrezuje pisanje v pečat: »Sveto Gospodu!«

³¹In pripeli so nanjo vrvico iz višnjevega škrlata, da se je privezala zgoraj na pokrivalu, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³²Tako je bilo končano vse delo pri prebivališču shodnega šotor. Izraelovi sinovi so naredili natanko tako, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu; tako so naredili.

Mojzes sprejme opravljeno delo (35,4–19)

³³K Mojzesu so prinesli prebivališče, šotor in vse njegove priprave, kljuge, deske, zapahe, stebre in podstavke,

³⁴pregrinjalo iz rdeče barvanih ovnovih kož, pregrinjalo iz delfinovih kož in zastirajoče zagrinjalo,

³⁵skrinjo pričevanja, njena drogova in spravni pokrov,

³⁶mizo z vsemi posodami in hlebe obličja,

³⁷čisti svečnik, njegove svetilke, vse njegove priprave in olje za luč,

³⁸zlati oltar, mazilno olje, dišeče kadilo, zagrinjalo pri vhodu v šotor,

³⁹bronasti oltar, njegovo bronasto rešetko, drogova in vse njegove priprave, umivalnik in njegovo stojalo,

⁴⁰zavese za dvorišče, njegove stebre in podstavke, zagrinjalo za vrata na dvorišče, vrvi, količke in vse priprave za službo v prebivališču, za shodni šotor,

⁴¹obredna oblačila za službo v svetišču, sveta oblačila za duhovnika Arona in oblačila njegovih sinov za duhovniško službo.

⁴²Kakor je Gospod zapovedal Mojzesu, so Izraelovi sinovi opravili vse delo.

⁴³Mojzes je tedaj videl, da so dokončali vse delo; kakor je Gospod zapovedal, tako so naredili. In Mojzes jih je blagoslovil.

2 Mojzes 40

Navodila za posvetitev svetišča in duhovnikov

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

- ²»Prvi dan prvega meseca postavi prebivališče shodnega šotora!
- ³Postavi tja skrinjo pričevanj in jo zakrij z zagrinjalom!
- ⁴Prinesi mizo in urêdi njeno opremo; prinesi tudi svečnik in natakni svetilke!
- ⁵Postavi zlati kadilni oltar pred skrinjo pričevanja in obesi zagrinjalo pri vhodu v prebivališče!
- ⁶Postavi oltar za žgalne daritve pred vhod v prebivališče shodnega šotora!
- ⁷Postavi umivalnik med shodni šotor in oltar ter vlij vanj vode!
- ⁸Naokrog napravi dvorišče in obesi zagrinjalo pri vratih na dvorišče!
- ⁹Vzemi mazilno olje in pomazili prebivališče in vse, kar je v njem, pa ga posvéti in vse njegove priprave, da bo sveto!
- ¹⁰Pomazili oltar za žgalne daritve in vse njegove priprave in posvéti oltar, da bo oltar nadvse svet!
- ¹¹Pomazili umivalnik in njegovo stojalo in ga posvéti!
- ¹²Potem pripelji Arona in njegove sinove k vhodu v shodni šotor in jih umij z vodo!
- ¹³Obleci Arona v sveta oblačila, pomazili ga in ga posvéti, da mi bo služil kot duhovnik.
- ¹⁴Tudi njegove sinove pripelji in jih obleci v spodnja oblačila
- ¹⁵ter jih pomazili, kakor si mazilil njihovega očeta, da mi bodo služili kot duhovniki! Maziljenje naj jim podeli duhovništvo za vedno, iz roda v rod.«
- ¹⁶Mojzes je to storil; natanko tako, kakor mu je Gospod zapovedal, je storil.
- ¹⁷Prvi dan prvega meseca v drugem letu je bilo prebivališče postavljeno.
- ¹⁸Mojzes je postavil prebivališče: namestil je podstavke, postavil deske, vtaknil zapahe in postavil stebre.
- ¹⁹Razpel je šotorsko streho čez prebivališče in prek nje položil vrhnje šotorsko pregrinjalo, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²⁰Vzel je pričevanje in ga položil v skrinjo, vtaknil je drogovca ob skrinjo in položil pravni pokrov na skrinjo.

²¹Prinesel je skrinjo v prebivališče, obesil zagrinjalo za zastiranje in zastrl skrinjo pričevanja, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²²Potem je postavil mizo v shodni šotor na severno stran prebivališča, zunaj zagrinjala.

²³Nanjo je naložil hlebe kruha v vrsto pred Gospodom, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²⁴Svečnik je postavil v shodni šotor nasproti mizi na južno stran prebivališča.

²⁵In postavil je svetilke gor pred Gospodom, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²⁶Zlati oltar je postavil v shodni šotor pred zagrinjalo.

²⁷Na njem je zažgal dišeče kadilo, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²⁸Nato je obesil zagrinjalo pri vhodu v prebivališče.

²⁹Oltar za žgalne daritve je postavil pred vhod v prebivališče shodnega šotora in daroval na njem žgalno in jedilno daritev, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³⁰Umivalnik je postavil med shodni šotor in oltar ter vlil vanj vode za umivanje.

³¹Z njo so si Mojzes, Aron in njegovi sinovi umivali roke in noge.

³²Kadar so šli v shodni šotor in kadar so se bližali oltarju, so se umili, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³³Okoli prebivališča in oltarja je napravil dvorišče ter obesil zagrinjalo pri vratih na dvorišče. Tako je Mojzes dokončal delo.

Božje veličastvo napolni svetišče

(4 Mz 9,15–23)

³⁴Shodni šotor je tedaj pokrila oblaka in Gospodovo veličastvo je napolnilo prebivališče.

³⁵In Mojzes ni mogel vstopiti v shodni šotor, kajti oblak je obstal nad njim in Gospodovo veličastvo je napolnjevalo prebivališče.

³⁶Kadar koli se je oblak vzdignil iznad prebivališča, so se Izraelovi sinovi odpravili, dokler so bili na potovanju.

³⁷Če pa se oblak ni vzdignil, se niso odpravili do dne, ko se je vzdignil.

³⁸Kajti Gospodov oblak je bil podnevi na prebivališču, ponoči pa je bil ogenj v njem pred očmi vse Izraelove hiše, dokler so bili na potovanju.

3 Mojzes

3 Mojzes 1

Predpisi o daritvah **Žgalne daritve**

- ¹ Gospod je poklical Mojzesa in mu spregovoril iz shodnega šotor ter rekel:
- ² »Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Kadar hoče kdo od vas darovati Gospodu dar od živine, darujte od goveda ali od drobnice!
- ³ Če hoče darovati žgalno daritev od goveda, naj daruje neoporečnega samca. Naj ga privede k vhodu v shodni šotor, da si s tem pridobi naklonjenost pred Gospodom.
- ⁴ Položi naj žgalni daritvi roko na glavo, da bo sprejeta v spravo zanj.
- ⁵ Potem naj junca zakolje pred Gospodom. In Aronovi sinovi, duhovniki, naj darujejo kri in naj s krvjo okrog in okrog poškropijo oltar pri vhodu v shodni šotor.
- ⁶ Nato naj žgalno daritev odere in jo razseka na kose.
- ⁷ Sinovi duhovnika Arona naj na oltarju zakurijo ogenj in na ogenj naložijo drva.
- ⁸ Potem naj Aronovi sinovi, duhovniki, položijo kose z glavo in tolščo vred na drva, ki gorijo na oltarju.
- ⁹ Drobovje in noge naj opere z vodo in duhovnik naj vse sežge na oltarju. To je žgalna daritev, ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.
- ¹⁰ Če hoče darovati žgalno daritev izmed drobnice, od ovc ali od koz, naj daruje neoporečnega samca.
- ¹¹ Zakolje naj ga na severni strani oltarja pred Gospodom; Aronovi sinovi, duhovniki, pa naj z njegovo krvjo okrog in okrog poškropijo oltar.
- ¹² Razseka naj ga na kose in duhovnik naj jih položi z glavo in tolščo vred na drva, ki gorijo na oltarju.

¹³Drobovje in noge naj opere z vodo in duhovnik naj vse sežge na oltarju. To je žgalna daritev, ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.

¹⁴Če hoče kdo darovati žgalno daritev Gospodu izmed ptičev, naj daruje grlico ali golobčka.

¹⁵Duhovnik naj ga prinese k oltarju, mu odščipne glavo in jo sežge na oltarju; njegovo kri naj iztisne na steno oltarja.

¹⁶Vzame naj golšo s perjem vred in naj jo vrže poleg oltarja proti vzhodu, na pepelišče.

¹⁷Potem naj mu nalomi peruti – ne sme jih odtrgati – in duhovnik naj ga sežge na oltarju, na gorečih drvih. To je žgalna daritev, ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.«

3 Mojzes 2

Jedilne daritve

¹»Kadar hoče kdo darovati Gospodu jedilno daritev, naj bo njegov dar bela moka; zlije naj nanjo olja in da nanjo kadila.

²Prinese naj jo Aronovim sinovom, duhovnikom. Vzame naj je polno prgišče z oljem in vsem kadilom in duhovnik naj to sežge na oltarju kot spominski dar. To je ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.

³Kar pa od jedilne daritve ostane, pripada Aronu in njegovim sinovom kot presveto od Gospodovih ognjenih daritev.

⁴Kadar hočeš darovati kot jedilno daritev kaj v peči pečenega, naj bodo z oljem umešeni nekvašeni kolači iz bele moke ali z oljem pomazani nekvašeni mlinci.

⁵Če je tvoj dar jedilna daritev, ki je pečena v ponvi, naj bo nekvašena iz bele moke, umešena z oljem.

⁶Zdrôbi jo na grižljaje in zlij nanjo olja! To je jedilna daritev.

⁷Če je tvoj dar jedilna daritev, ki je kuhana v kotličku, naj bo pripravljena iz bele moke z oljem.

⁸Prinesi jedilno daritev, ki je iz tega pripravljena, Gospodu; podaj jo duhovniku, da jo odnese k oltarju!

⁹Od te jedilne daritve naj duhovnik vzame spominski dar in ga sežge na oltarju. To je ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.

¹⁰Kar pa od jedilne daritve ostane, pripada Aronu in njegovim sinovom kot presveto od Gospodovih ognjenih daritev.

¹¹Nobene jedilne daritve, ki jo hočete darovati Gospodu, ne pripravljajte s kvasom; kajti nič kvašenega ali medenega ne smete sežgati kot ognjeno daritev Gospodu!

¹²Kot dar prvin jih smete darovati Gospodu, a na oltar ne smejo priti v prijeten vonj.

¹³Sleherni dar jedilne daritve osôli; ne daj, da bi na tvoji jedilni daritvi manjkala sol zaveze s tvojim Bogom; pri vsakem daru daruj sol!

¹⁴Če hočeš darovati Gospodu jedilno daritev od prvin, daruj kot jedilno daritev svojih prvin na ognju praženo stolčeno zrnje iz svežih klasov!

¹⁵Nanjo zlij olje in polôži kadilo! To je jedilna daritev.

¹⁶Duhovnik naj spominski dar – nekaj od stolčenega zrnja in olja z vsem kadilom – sežge kot ognjeno daritev Gospodu.«

3 Mojzes 3

Mirovne daritve

¹»Če je njegov dar mirovna daritev in hoče kdo darovati govedo, samca ali samico, naj ga daruje neoporečnega pred Gospodom.

²Položi naj roko žrtvi na glavo in jo zakolje pri vhodu v shodni šotor; Aronovi sinovi, duhovniki, pa naj s krvjo okrog in okrog poškropijo oltar.

³Od mirovne daritve naj daruje kot ognjeno daritev za Gospoda tolščo, ki pokriva drobovje, in vso tolščo, ki je na drobovju,

⁴obe ledvici, tolščo, ki je na njiju, in tisto na ledjih; in péčico, ki jo odstrani z jeter in z ledvic.

⁵Aronovi sinovi naj to sežgejo na oltarju z žgalno daritvijo na gorečih drvih. To je ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.

⁶Če je njegov dar za mirovno daritev Gospodu od drobnice, samec ali samica, naj ga daruje neoporečnega.

⁷Če daruje kot svoj dar jagnje, naj ga pripelje pred Gospoda.

⁸Položi naj roko žrtvi na glavo in jo zakolje pred shodnim šotorom; Aronovi sinovi pa naj z njeno krvjo okrog in okrog poškropijo oltar.

⁹Potem naj od mirovne daritve daruje kot ognjeno daritev Gospodu njeno tolščo, ves tolsti rep – tik ob hrbtenici naj ga odreže –, tolščo, ki pokriva drobovje, in vso tolščo, ki je na drobovju,

¹⁰obe ledvici, tolščo, ki je na njiju, in tisto na ledjih; in péčico, ki jo odstrani z jeter in ledvic.

¹¹Duhovnik naj to sežge na oltarju kot hrano ognjene daritve Gospodu.

¹²Če je njegov dar koza, naj jo pripelje pred Gospoda.

¹³Položi naj ji roko na glavo in jo zakolje pred shodnim šotorom; Aronovi sinovi pa naj z njeno krvjo okrog in okrog poškropijo oltar.

¹⁴Od nje naj kot svoj dar daruje ognjeno daritev za Gospoda: tolščo, ki pokriva drobovje, in vso tolščo, ki je na drobovju,

¹⁵obe ledvici, tolščo, ki je na njiju, in tisto na ledjih; in péčico, ki jo odstrani z jeter in ledvic.

¹⁶Duhovnik naj to sežge na oltarju kot hrano ognjene daritve v prijeten vonj. Vsa tolšča pripada Gospodu.

¹⁷To je večni zakon iz roda v rod po vseh vaših bivališčih: nobene tolšče in nobene krvi ne smete uživati.«

3 Mojzes 4

Daritve za greh

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in reci: ›To velja za tistega, ki se nehote pregreši proti kateri koli od Gospodovih zapovedi s tem, da stori kaj takega, kar se ne sme storiti.

³Če se pregreši maziljeni duhovnik in v krivdo zaplete ljudstvo, naj da za greh, ki ga je storil, Gospodu v daritev za greh mladega neoporečnega junca.

⁴Pripelje naj junca k vhodu v shodni šotor pred Gospoda, položi naj mu roko na glavo in ga zakolje pred Gospodom.

⁵Potem naj maziljeni duhovnik vzame nekoliko junčeve krvi in jo nese v shodni šotor.

⁶Omoči naj si prst v krvi in z njo sedemkrat poškropi pred Gospodom proti zagrinjalu svetišča.

⁷Potem naj s krvjo pomaže rogove oltarja dišečih kadil, ki je pred Gospodom v shodnem šotoru; vso drugo junčevo kri pa naj zlije k vznožju žgalnega oltarja pri vhodu v shodni šotor.

⁸Vso tolščo junca, ki je daritev za greh, naj vzame iz njega: tolščo, ki pokriva drobovje, in vso tolščo na drobovju,

⁹obe ledvici in tolščo na njiju in tisto na ledjih; in péčico, ki jo odstrani z jeter in ledvic –

¹⁰kakor jemlje od goveda mirovne daritve –, in duhovnik naj to sežge na žgalnem oltarju.

¹¹Junčevo kožo in vse meso z glave in goleni, drob in iztrebke;

¹²vsega junca pa naj torej odnese iz tabora na čist kraj, kamor stresajo pepel, in ga v ognju sežge na grmadi; na kraju, kamor stresajo pepel, naj bo sežgan.

¹³Če pa se vsa Izraelova skupnost nehote pregreši in je stvar skrita pred očmi občestva, pa so storili kaj proti kateri koli Gospodovizapovedi, česar ne bi smeli storiti, in so tako postali krivi,

¹⁴naj občestvo, ko spozna greh, ki so ga storili, daruje mladega junca v daritev za greh. Pripeljejo naj ga pred shodni šotor.

¹⁵Starešine skupnosti naj položijo roke juncu na glavo pred Gospodom. Potem naj ga zakoljejo pred Gospodom.

¹⁶Maziljeni duhovnik naj nese nekoliko junčeve krvi v shodni šotor.

¹⁷Omoči naj si prst v krvi in z njo sedemkrat poškropi pred Gospodom proti zagrinjalu.

¹⁸Potem naj s krvjo pomaže robove oltarja, ki je pred Gospodom v shodnem šotoru; vso drugo kri pa naj zlije k vznožju žgalnega oltarja pri vhodu v shodni šotor.

¹⁹Vso njegovo tolščo naj vzame iz njega in sežge na oltarju.

²⁰Z juncem naj naredi, kakor je naredil z juncem daritve za greh; tako naj naredi z njim. Opravi naj zanje spravo in jim bo odpuščeno.

²¹Junca pa naj odnese iz tabora in ga sežge, kakor je sežgal prvega junca. To je daritev za greh za občestvo.

²²Če se pregreši knez s tem, da nehote stori kaj proti kateri koli zapovedi Gospoda, svojega Boga, česar ne bi smel storiti, in tako postane kriv,

²³naj potem, ko ga spomnijo na greh, ki ga je storil, pripelje kot svoj dar kozla, neoporečnega samca.

²⁴Položi naj kozlu roko na glavo in ga zakolje na kraju, kjer koljejo žgalno daritev pred Gospodom; to je daritev za greh.

²⁵Duhovnik naj s prstom vzame nekoliko krvi daritve za greh in pomaže robove žgalnega oltarja, drugo kri pa zlije k vznožju žgalnega oltarja.

²⁶Vso njegovo tolščo naj sežge na oltarju kakor tolščo mirovne daritve. Tako naj duhovnik zanj opravi spravo za njegov greh in mu bo odpuščeno.

²⁷Če se kdo izmed ljudstva dežele nehote pregreši s tem, da stori kaj proti kateri koli Gospodovi zapovedi, česar ne bi smel storiti, in tako postane kriv,

²⁸naj potem, ko ga opomnijo na greh, ki ga je storil, pripelje kot svoj dar kozo, neoporečno samico, za svoj greh, ki ga je storil.

²⁹Položi naj daritvi za greh roko na glavo in naj zakolje daritev za greh na kraju za žgalno daritev.

³⁰Duhovnik naj s prstom vzame nekoliko njene krvi in pomaže rogove žgalnega oltarja, vso drugo kri pa zlije k vznožju oltarja.

³¹Odstrani naj vso njeno tolščo, kakor odstranjujejo tolščo z mirovne daritve, in naj jo sežge na oltarju v prijeten vonj Gospodu. Tako naj duhovnik zanj opravi spravo in mu bo odpuščeno.

³²Če pa kdo pripelje jagnje kot dar za daritev za greh, naj pripelje neoporečno samico.

³³Položi naj daritvi za greh roko na glavo in jo zakolje v daritev za greh na kraju, kjer koljejo žgalno daritev.

³⁴Duhovnik naj s prstom vzame nekoliko krvi daritve za greh in pomaže rogove žgalnega oltarja, vso drugo kri pa zlije k vznožju oltarja.

³⁵Odstrani naj vso njeno tolščo, kakor odstranjujejo tolščo jagnjeta pri mirovni daritvi; in naj jo sežge na oltarju poleg Gospodovih ognjenih daritev. Tako naj duhovnik zanj opravi spravo za greh, ki ga je storil, in mu bo odpuščeno.«

3 Mojzes 5

Posebni primeri

¹»Če se kdo pregreši s tem, da sliši glas zaklinjanja k pričevanju in bi moral iti za pričo, ker je videl ali kaj izvedel o stvari, pa ne govori, ga zadene krivda.

²Ali če se kdo dotakne česa nečistega, bodisi mrhovine nečiste zveri bodisi trupla nečiste živine ali mrhovine nečiste laznine, pa mu je to skrito, postane nečist in kriv.

³Ali če se dotakne človeške nečistosti, naj bo kakršna koli nečistost, s katero človek postane nečist, pa mu je to skrito, je kriv, ko to spozna.

⁴Ali če kdo nepremišljeno priseže z ustnicami, da bo storil kaj slabega ali kaj dobrega, naj bo kar koli, o čemer človek nepremišljeno prisega, pa mu je to skrito, je, ko spozna, kriv zaradi katere od teh reči.

⁵Kdor je torej kriv katere od teh reči, naj prizna, s čim se je pregrešil,

⁶in naj pripelje Gospodu kot spravi dar za greh, ki ga je storil, samico od drobnice, ovco ali kozo, v daritev za greh; in duhovnik naj zanj opravi spravo zaradi njegovega greha.«

Kadar gre za reveže

⁷»Če pa kdo ne more kupiti ovce, naj prinese Gospodu kot spravi dar za svoj greh grlici ali dva golobčka, enega za daritev za greh in drugega za žgalno daritev.

⁸Prinese naj ju duhovniku; ta naj daruje najprej tistega za daritev za greh; preščipne naj mu vrat tik pri glavici, ne da bi jo čisto odtrgal,

⁹in naj nekoliko krvi poškropi po steni oltarja, drugo kri pa naj iztisne ob vznožju oltarja; to je daritev za greh.

¹⁰Dругega naj, kakor je določeno, daruje kot žgalno daritev. Tako naj duhovnik zanj opravi spravo zaradi greha, ki ga je storil, in mu bo odpuščeno.

¹¹Če pa ne zmore niti dveh grlic ali dveh golobčkov, naj prinese kot dar za svoj greh desetinko škafa bele moke kot daritev za greh; nanjo naj ne zliva olja in ne daje kadila, ker je daritev za greh.

¹²Prinese naj jo duhovniku in ta naj je vzame polno prgišče kot spominski dar in jo sežge na oltarju z Gospodovimi ognjenimi daritvami; to je daritev za greh.

¹³Tako naj duhovnik zanj opravi spravo zaradi greha, ki ga je storil v kakšni taki zadevi, in mu bo odpuščeno. Duhovniku pa pripada enako kakor pri jedilni daritvi.«

Spravne daritve

(4 Mz 5,5–8)

¹⁴ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

¹⁵»Če kdo ravna nezvesto in se pregreši – čeprav nehote – nad tem, kar je posvečeno Gospodu, naj pripelje kot spravni dar Gospodu neoporečnega ovna od drobnice v spravno daritev; oceni ga v srebrnih šeklih po teži svetiščnega šekla!

¹⁶Povrne naj toliko, kolikor se je pregrešil nad svetim. Doda naj petino in jo izroči duhovniku. Ta naj z ovnom spravne daritve zanj opravi spravo in mu bo odpuščeno.

¹⁷Če kdo greši in stori kaj proti kateri koli od Gospodovih zapovedi, česar ne bi smel, čeprav nevedoma, je kriv in ga zadene krivda.

¹⁸Duhovniku naj pripelje neoporečnega ovna od drobnice po tvoji cenitvi kot spravno daritev. Tako naj duhovnik zanj opravi spravo zaradi greha, ki ga je nehote storil – ni vedel – in mu bo odpuščeno.

¹⁹To je spravna daritev; nakopal si je krivdo pred Gospodom.«

²⁰ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²¹»Če se kdo pregreši in ravna nezvesto proti Gospodu, bodisi da prevara rojaka za kakšno stvar, ki jo je dobil v hrambo, si jo sposodil ali ukradel, bodisi da rojaka izkoristi

²²ali ga prevara za izgubljeno stvar, ki jo je našel, in krivo priseže glede česar koli, s čimer se človek more pregrešiti:

²³kdor se tako pregreši in si nakoplje krivdo, naj vrne vse, kar je ukradel ali izsilil ali mu je bilo zaupano v hrambo ali kar je izgubljenega našel

²⁴ali stvari, o katerih je krivo prisegel; na dan svoje spravne daritve naj glavnico povrne tistemu, čigar je, in naj doda še petino vrednosti.

²⁵Kot svoj spravni dar Gospodu naj pripelje duhovniku neoporečnega ovna od drobnice po tvoji cenitvi za spravno daritev.

²⁶Tako naj duhovnik zanj opravi spravo pred Gospodom in odpuščeno mu bo katero koli dejanje, s katerim si je nakopal krivdo.«

3 Mojzes 6

Dodatni obredni predpisi za duhovnika

- ¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:
- ² »Zapovej Aronu in njegovim sinovom ter reci: ›To je postava za žgalno daritev. Žgalna daritev naj bo na oltarnem ognjišču vso noč do jutra in ogenj na oltarju naj gori.
- ³ Duhovnik naj obleče platneno oblačilo in si natakne platnene hlače; pobere naj pepel, ki je ostal, ko je ogenj použil daritev na oltarju, in ga strese poleg oltarja.
- ⁴ Potem naj sleče ta oblačila in obleče druga in naj odnese pepel iz tabora na čist kraj.
- ⁵ Ogenj na oltarju ne sme ugasniti; duhovnik naj vsako jutro kuri drva na oltarju, polaga nanj žgalno daritev in na njem sežiga tolščo mirovnih daritev.
- ⁶ Nenehno naj gori ogenj na oltarju, ne sme ugasniti.
- ⁷ To je postava za jedilno daritev: Aronovi sinovi naj jo prinesejo pred Gospoda k oltarju.
- ⁸ Eden od njih naj vzame polno prgišče bele moke jedilne daritve in njenega olja in vse kadilo, ki je na njej, in naj to kot spominski dar sežge na oltarju v prijeten vonj Gospodu.
- ⁹ Kar pa od nje ostane, naj kot nekvašen kruh pojedjo Aron in njegovi sinovi na svetem kraju, na dvorišču shodnega šotora.
- ¹⁰ Ne smejo je peči s kvasom; to sem jim določil kot delež od svojih ognjenih daritev; presveta je kakor daritev za greh in kakor spravna daritev.
- ¹¹ Vsi moški Aronovi potomci jo smejo jesti. To je večni zakon iz roda v rod glede Gospodovih ognjenih daritev; kar koli se jih dotakne, bo posvečeno.«
- ¹² Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹³»To je dar Arona in njegovih sinov, ki naj ga darujejo Gospodu na dan svojega maziljenja: desetinko škafa bele moke kot stalno jedilno daritev, polovico zjutraj in polovico zvečer.

¹⁴Pripravi jo z oljem v kozici, prinesi jo umešeno, in ko je pečena, jo daruj v koščkih kot jedilno daritev v prijeten vonj Gospodu!

¹⁵In tisti duhovnik, ki bo izmed Aronovih sinov maziljen kot njegov naslednik, naj opravi táko daritev. To je večni zakon za Gospoda: vsa naj se sežge.

¹⁶Vsaka duhovnikova jedilna daritev naj se vsa sežge, ni je dovoljeno jesti.«

¹⁷ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁸»Govôri Aronu in njegovim sinovom ter reci: ›To je postava za daritev za greh: Na kraju pred Gospodom, kjer koljejo žgalno, naj koljejo tudi daritev za greh; presveta je.

¹⁹Uživa naj jo duhovnik, ki jo je daroval, jé naj jo na svetem kraju, na dvorišču shodnega šotor.

²⁰Kar koli se dotakne mesa te daritve, bo sveto, in če se od njene krvi kaj poškropi po obleki, to operi na svetem kraju!

²¹Lončeno posodo, v kateri so kuhali daritev, naj razbijejo; če pa so jo kuhali v bronasti posodi, naj jo oribajo in poplaknejo z vodo.

²²Vsak moški izmed duhovnikov sme uživati daritev; presveta je.

²³Ni pa dovoljeno jesti daritve za greh, če so z njo vred prinesli kaj krvi v shodni šotor, da bi opravili spravo v svetišču; v ognju naj jo sežgejo.«

3 Mojzes 7

Duhovnikova vloga pri različnih daritvah

¹»To je postava za spravno daritev; presveta je.

²Na kraju, kjer koljejo žgalno daritev, naj koljejo tudi spravno; z njeno krvjo naj okrog in okrog poškropijo oltar.

- ³Darujejo naj vso njeno tolščo: tolsti rep, tolščo, ki pokriva drobovje,
- ⁴ledvici in tolščo, ki je na njiju, in tisto na ledjih in péčico, ki naj jo odstranijo z jeter in ledvic.
- ⁵Duhovnik naj jo sežge na oltarju kot ognjeno daritev Gospodu; to je pravna daritev.
- ⁶Vsak moški izmed duhovnikov jo sme uživati; jé naj jo na svetem kraju; presveta je.
- ⁷Kar velja za daritev za greh, to velja tudi za pravno daritev; ista postava je za obe. Pripada pa duhovniku, ki z njo opravi spravo.
- ⁸Kožo daritvene živali, ki jo je kdo pripeljal kot žgalno daritev, naj dobi duhovnik, ki je opravil daritev.
- ⁹In vsako jedilno daritev, ki jo pečejo v peči, in kar koli pripravljajo v kotličku ali v kozici, naj dobi duhovnik, ki to daruje.
- ¹⁰Vsaka drugačna jedilna daritev, pomešana z oljem ali suha, pripada vsem Aronovim sinovom brez razlike.
- ¹¹To je postava za mirovno daritev, ki jo darujejo Gospodu.
- ¹²Če jo kdo daruje v zahvalo, naj z zahvalno daritvijo daruje z oljem umešene nekvašene kolače in z oljem pomazane nekvašene mlince in belo moko, z oljem umešeno v kolače;
- ¹³zraven kolačev naj prinesejo še kvašen kruh in vse to naj z mirovno daritvijo daruje kot zahvalno daritev.
- ¹⁴Od vsakega daru naj vzame po en kos kot darilo za Gospoda; naj ga dobi duhovnik, ki je škropil s krvjo mirovne daritve.
- ¹⁵Meso njegove zahvalne mirovne daritve naj použijejo na dan, ko ga darujejo; nič od tega naj ne puščajo do jutra.
- ¹⁶Če pa je njegov dar zaobljubna ali prostovoljna daritev, naj ga použijejo na dan, ko darujejo; a kar od tega ostane, se sme pojesti naslednji dan.

¹⁷Kar pa ostane od daritvenega mesa tretji dan, naj sežgejo v ognju.

¹⁸Če bi pa kdo vseeno tretji dan jedel meso mirovne daritve, ta, ki jo daruje, ne bo sprejet, ne bo se mu vštela; to je ognušeno meso, in kdor ga jé, ga zadene krivda.

¹⁹Mesa, ki se dotakne kakršne koli nečiste stvari, se ne sme uživati; v ognju naj ga sežgejo. Kdor je čist, sme uživati meso,

²⁰toda človeka, ki bi užival meso Gospodove mirovne daritve, pri tem pa imel na sebi kaj nečistega, naj iztrebijo iz njegovega ljudstva.

²¹Če se kdo dotakne česar koli nečistega, človekove nečistosti ali nečiste živine ali katere koli nečiste laznine, in kljub temu jé meso Gospodove mirovne daritve, takšnega naj iztrebijo iz njegovega ljudstva.«

Splošni obredni predpisi za ljudstvo

²² Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²³»Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Ne jejte nobene tolšče od goveda, ovce ali koze!

²⁴Tolščo mrhovine in raztrganih živali lahko uporabite za kar koli, le jesti je nikakor ne smete.

²⁵Zares, kdor bi jedel tolščo živine, ki jo darujejo v žgalno daritev Gospodu, takšnega, ki bi to jedel, naj iztrebijo iz njegovega ljudstva.

²⁶V nobenem od svojih prebivališč ne smete uživati nobene krvi, pa naj bo od ptic ali od živine.

²⁷Kdor koli bi užil katero koli kri, takšnega naj iztrebijo iz njegovega ljudstva.«

²⁸ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²⁹»Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Kdor hoče darovati Gospodu mirovno daritev, naj Gospodu prinese svoj dar; od svoje mirovne daritve

³⁰naj z lastnimi rokami prinese Gospodovo ognjeno daritev: prinese naj tolščo s prsmi vred, prsi, da bi jih kot dar primikanja primikal pred Gospodom.

³¹Duhovnik naj sežge tolščo na oltarju, prsi pa pripadajo Aronu in njegovim sinovom.

³²Tudi desno stegno dajte duhovniku kot dar od svojih mirovni daritev!

³³Tistemu od Aronovih sinov, ki daruje kri mirovne daritve in tolščo, naj bo v delež desno stegno.

³⁴Kajti prsi primikanja in stegno vzdigovanja sem vzel Izraelovim sinovom od njihovih mirovni daritev in jih določil duhovniku Aronu in njegovim sinovom kot večno dajatev Izraelovih sinov.«

³⁵To je Aronov delež in delež njegovih sinov od Gospodovih ognjenih daritev od dneva, ko jih je Gospod sprejel, da bi mu služili kot duhovniki.

³⁶Na dan, ko jih je mazilil, je Gospod zapovedal Izraelovim sinovom, naj jim to dajejo kot večni zakon iz roda v rod.

³⁷To je postava za žgalno daritev, daritev za greh, spravno daritev, umestitveno in mirovno daritev,

³⁸ki jo je Gospod zapovedal Mojzesu na Sinajski gori na dan, ko je Izraelovim sinovom zapovedoval, naj Gospodu darujejo svoje darove v Sinajski puščavi.

3 Mojzes 8

Poročilo o umestitvi prvih duhovnikov Posvetitev Arona in njegovih sinov (2 Mz 29,1–37)

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Vzemi Arona in z njim njegove sinove, oblačila, mazilno olje, junca za daritev za greh, dva ovna in košaro z nekvašenim kruhom!

³Potem zberi vso skupnost pri vhodu v shodni šotor!«

⁴Mojzes je storil, kakor mu je zapovedal Gospod, in skupnost se je zbrala pri vhodu v shodni šotor.

⁵Mojzes je rekel skupnosti: »Tole je zapovedal storiti Gospod.«

⁶Tedaj je Mojzes pripeljal Arona in njegove sinove in jih umil z vodo.

⁷Aronu je nadel spodnje oblačilo, ga opasal s pasom, mu oblekel vrhnje oblačilo, mu nadel efód, mu nadel prevezo efóda in ga z njo prevezal.

⁸Nadel mu je naprsnik in del vanj urím in tumím.

⁹Na glavo mu je položil pokrivalo in nanj spredaj privezal zlato ploščico, sveti načelek, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

¹⁰Potem je vzel mazilno olje, pomazilil prebivališče in vse, kar je v njem, in tako to posvetil.

¹¹Sedemkrat je z njim poškropil oltar, pomazilil oltar in vse njegove priprave, umivalnik in njegovo stojalo, da bi jih posvetil.

¹²Zlil je mazilnega olja Aronu na glavo in ga mazilil, da bi ga posvetil.

¹³Nato je Mojzes pripeljal Aronove sinove, jim oblekel spodnja oblačila, jih opasal s pasom in jim privezal visoke čepice, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

¹⁴Dal je pripeljati junca za daritev za greh; Aron in njegovi sinovi so položili roke na glavo junca daritve za greh

¹⁵in bil je zaklan. Mojzes pa je vzel nekaj krvi in jo s prstom nanesel okrog in okrog na rogeve oltarja in ga tako očistil greha, drugo kri pa je zlil k vznožju oltarja. Ko je tako opravil spravo nad njim, ga je posvetil.

¹⁶Potem je vzel vso tolščo z drobovja, jetrno péčico, ledvici in njuno tolščo. In to je Mojzes sežgal na oltarju.

¹⁷Junca pa, njegovo kožo, meso in iztrebke, je sežgal v ognju zunaj tabora, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

¹⁸Dal je pripeljati ovna za žgalno daritev; Aron in njegovi sinovi so položili roke na ovno glavo

¹⁹in bil je zaklan. Mojzes pa je oltar okrog in okrog poškropil s krvjo.

²⁰Razsekal je ovna na kose in sežgal glavo, kose in tolščo.

²¹Drobovje in noge je opral z vodo; nato je Mojzes vsega ovna sežgal na oltarju; to je bila žgalna daritev v prijeten vonj, ognjena daritev za Gospoda, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

²²Nato je dal pripeljati še drugega ovna, ovna umestitve, in Aron in njegovi sinovi so položili roke na ovno glavo

²³in bil je zaklan. Mojzes pa je vzel nekaj krvi in Aronu pomazal mečico desnega ušesa in palca njegove desne roke in desne noge.

²⁴Pripeljal je Aronove sinove in jim s krvjo pomazal mečice desnih ušes in palce desnih rok in desnih nog; z drugo krvjo pa je okrog in okrog poškropil oltar.

²⁵Potem je vzel tolščo: tolsti rep, vso tolščo z drobovja, jetrno péčico, ledvici in njuno tolščo in desno stegno.

²⁶Iz košare z nekvašenim kruhom, ki je bila pred Gospodom, je vzel nekvašeni kolač, kolač z oljem umešenega kruha in mlinec in jih položil na tolščo in desno stegno.

²⁷Vse to je naložil Aronu in njegovim sinovom na roke in dal primikati kot dar primikanja pred Gospodom.

²⁸Nato je Mojzes to vzel z njihovih rok in sežgal na oltarju poleg žgalne daritve. To je bila umestitvena daritev v prijeten vonj, ognjena daritev za Gospoda.

²⁹Mojzes je vzel prsi in jih kot dar primikanja primikal pred Gospodom; to so bile prsi ovna umestitve kot Mojzesov delež, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³⁰Mojzes je vzel mazilnega olja in krvi, ki je bila na oltarju, in poškropil Arona in njegova oblačila, z njim vred pa tudi njegove sinove in njihova oblačila. Tako je posvetil Arona in njegova oblačila in z njim vred njegove sinove in njihova oblačila.

³¹Rekel je Aronu in njegovim sinovom: »Kuhajte meso pri vhodu v shodni šotor in ga tam jejte s kruhom iz košare za umestitev, kakor sem zapovedal in rekel: »Aron in njegovi sinovi naj to jedo;

³²kar pa ostane mesa in kruha, sežgite v ognju!«

³³In sedem dni ne odhajajte od vhoda v shodni šotor do dne, ko se dopolnijo dnevi vaše umestitve, kajti sedem dni traja vaše umeščanje!

³⁴Kakor smo storili danes, tako je Gospod zapovedal delati, da se za vas opravi sprava.

³⁵Sedem dni ostanite pri vhodu v shodni šotor podnevi in ponoči in izpolnajte, kar je določil Gospod, da ne boste umrli! Kajti tako mi je bilo zapovedano.«

³⁶Aron in njegovi sinovi so storili vse, kar je Gospod zapovedal po Mojzesu.

3 Mojzes 9

Duhovniki opravijo prve daritve

¹Osmi dan je Mojzes poklical Arona in njegove sinove in Izraelove starešine.

²Rekel je Aronu: »Vzemi si tele za daritev za greh in ovna za žgalno daritev, oba neoporečna, in ju daruj pred Gospodom!

³Potem govôri Izraelovim sinovom in reci: »Vzemite kozla za daritev za greh in tele in jagnje, obe enoletni in neoporečni, za žgalno daritev,

⁴vola in ovna za mirovno daritev, da jih zakoljete pred Gospodom, in z oljem umešeno jedilno daritev; kajti danes se vam bo prikazal Gospod.«

⁵Spravili so torej, kar je zapovedal Mojzes, pred shodni šotor in vsa skupnost je pristopila in se postavila pred Gospoda.

⁶In Mojzes je rekel: »To je Gospod zapovedal storiti, da se vam prikaže Gospodovoveličastvo.«

⁷Potem je Mojzes rekel Aronu: »Pristopi k oltarju, daruj svojo daritev za greh in svojo žgalno daritev, da opraviš spravo zase in za ljudstvo, in daruj daritev za ljudstvo, da opraviš spravo zanje, kakor je zapovedal Gospod.«

- ⁸Aron je stopil k oltarju in zaklal tele kot daritev za greh zase.
- ⁹Aronovi sinovi so mu podali kri; pomočil je vanjo prst in jo nanesel na oltarne rogove, drugo kri pa je zlil k vznožju oltarja.
- ¹⁰Tolščo, ledvici in jetrno péčico od daritve za greh je sežgal na oltarju, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.
- ¹¹Meso in kožo pa je sežgal v ognju zunaj tabora.
- ¹²Potem je zaklal žgalno daritev; Aronovi sinovi so mu izročili kri in z njo je okrog in okrog poškropil oltar.
- ¹³Podajali so mu žgalno daritev po kosih in glavo; in sežgal jo je na oltarju.
- ¹⁴Drobovje in noge je opral in sežgal poleg žgalne daritve na oltarju.
- ¹⁵Potem je daroval daritev ljudstva; vzel je kozla daritve za greh za ljudstvo, ga zaklal in opravil daritev za greh kakor prejšnjo.
- ¹⁶Nato je daroval žgalno daritev in jo opravil, kakor je bilo določeno.
- ¹⁷Daroval je še jedilno daritev; vzel je je polno prgišče in jo sežgal na oltarju poleg jutranje žgalne daritve.
- ¹⁸Potem je zaklal vola in ovna kot mirovno daritev za ljudstvo. Aronovi sinovi so mu podali kri in z njo je okrog in okrog poškropil oltar.
- ¹⁹Volovo in ovnovo tolščo: tolsti rep, tolščo, ki pokriva drobovje, ledvici in jetrno péčico,
- ²⁰so položili na prsne kose in sežgal jih je na oltarju.
- ²¹Prsne kose in desno stegno je Aron primikal kot dar primikanja pred Gospodom, kakor je zapovedal Mojzes.
- ²²Potem je Aron razprostrl roke nad ljudstvo in ga blagoslovil; in stopil je dol, ko je opravil daritev za greh, žgalno daritev in mirovno daritev.
- ²³Nato sta Mojzes in Aron odšla v shodni šotor; ko sta prišla ven, sta blagoslovila ljudstvo. Tedaj se je prikazalo Gospodovoveličastvo vsemu ljudstvu.

²⁴In ogenj je šinil izpred Gospoda in použil na oltarju žgalno daritev in tolščo. Ko je vse ljudstvo to videlo, je vriskalo od veselja in vsi so popadali na obraz.

3 Mojzes 10

Predpisi o žalovanju, opojnih pijačah in o uživanju daritev

¹Tedaj sta Aronova sinova Nadáb in Abihú vzela vsak svojo kadilnico, dala vanjo ogenj in nanj položila kadila in pred Gospodom darovala nedovoljen ogenj, kakršnega jim ni zapovedal.

²In ogenj je šinil izpred Gospoda in ju použil; umrla sta pred Gospodom.

³Tedaj je Mojzes rekel Aronu: »To je tisto, kar je govoril Gospod in rekel: »Pred temi, ki se mi bližajo, se izkazujem svetega in pred vsem ljudstvom razodevam svojo slavo.« Aron pa je ostal tiho.

⁴Mojzes je poklical Mišaéla in Elicafána, sinova Aronovega strica Uziéla. Rekel jima je: »Pristopita, odnesita svoja brata izpred svetišča in iz tabora!«

⁵Pristopila sta in ju odnesla v njunih spodnjih oblačilih iz tabora, kakor je ukazal Mojzes.

⁶Aronu in njegovima sinovoma Eleazarju in Itamárju pa je Mojzes rekel: »Ne mršite si las in ne trgajte si oblačil, da ne umrete in da ne pride srd nad vso skupnost! Vaši bratje pa, vsa Izraelova hiša, naj objokujejo požar, ki ga je vžgal Gospod.

⁷Ne smete oditi od vhoda v shodni šotor, da ne umrete, kajti na vas je Gospodovo mazilno olje.« Storili so, kakor je Mojzes ukazal.

⁸Gospod je spregovoril Aronu in rekel:

⁹»Kadar greste v shodni šotor, ne pijte vina in opojne pijače ne ti ne tvoji sinovi, da ne umrete! To je večni zakon iz roda v rod.

¹⁰Razlikovati morate med svetim in posvetnim, med nečistim in čistim,

¹¹in poučevati Izraelove sinove v vseh zakonih, ki jim jih je Gospod povedal po Mojzesu.«

¹²Mojzes je govoril Aronu in njegovima sinovoma Eleazarju in Itamárju, ki sta ostala: »Vzemite jedilno daritev, ki je ostala od Gospodovih ognjenih daritev in použijte jo nekvašeno poleg oltarja! Kajti presveta je.

¹³Použijte jo na svetem kraju; to je namreč dajatev od Gospodovih ognjenih daritev, določena tebi in tvojim sinovom; tako mi je bilo zapovedano.

¹⁴Prsi primikanja in stegno vzdigovanja pa jejte na čistem kraju ti in s teboj tvoji sinovi in hčere! Kajti to je določeno kot dajatev tebi in tvojim sinovom od mirovnih daritev Izraelovih sinov.

¹⁵Stegno vzdigovanja in prsi primikanja naj prinesejo poleg tolstih kosov za ognjene daritve in jih primikajo kot dar primikanja pred Gospodom; potem pripadejo tebi in tvojim sinovom kot večna dajatev, kakor je zapovedal Gospod.«

¹⁶Mojzes je skrbno poizvedoval o kozlu daritve za greh in glej, bil je sežgan. In razsrdil se je na Eleazarja in Itamárja, sinova, ki sta preostala Aronu, in rekel:

¹⁷»Zakaj nista jedla daritve za greh na svetem kraju? Saj je presveta in dal vama jo je, da odvzameta krivdo skupnosti in opravita zanjo spravo pred Gospodom.

¹⁸Glejta, njene krvi niso prinesli v notranjost svetišča; zato bi jo morala pojesti v svetišču, kakor sem zapovedal.«

¹⁹Aron je rekel Mojzesu: »Glej, danes so darovali svojo daritev za greh in žgalno daritev pred Gospodom, mene pa je to doletelo. Ali bi bilo Gospodu všeč, če bi danes jedel od daritve za greh?«

²⁰Ko je Mojzes to slišal, je bil zadovoljen.

3 Mojzes 11

Obredna čistost in očiščevanje

Čiste in nečiste živali

(5 Mz 14,3–21)

¹ Gospod je govoril Mojzesu in Aronu in jima rekel:

²»Govorita Izraelovim sinovom in recita: »Izmed vseh živali na zemlji smete jesti naslednje:

³vse živali, ki imajo parklje, preklane parklje, in prežvekujejo, te smete jesti.

⁴Izmed prežvekovalcev in izmed tistih s parklji pa ne smete jesti kamele, ker sicer prežvekuje, pa nima parkljev: za vas je nečista;

⁵skalnega jazbeca, ker sicer prežvekuje, pa nima parkljev: za vas je nečist;

⁶zajca, ker sicer prežvekuje, pa nima parkljev: za vas je nečist;

⁷in svinje, ker sicer ima parklje, preklane parklje, pa ne prežvekuje: za vas je nečista.

⁸Njihovega mesa ne uživajte in njihove mrhovine se ne dotikajte: za vas so nečiste.

⁹Izmed vsega, kar živi v vodi, smete jesti naslednje: vse v vodi, v morjih in rekah, kar ima plavuti in luskin, to smete jesti.

¹⁰Kar koli pa v morjih in rekah izmed vsega, kar se giblje v vodi in izmed vseh živih bitij, ki so v vodi, nima plavuti in luskin, je za vas gnusoba.

¹¹Gnusoba naj vam bodo; od njihovega mesa ne smete jesti in njihova mrhovina naj se vam gnusi.

¹²Kar koli v vodi nima plavuti in luskin, je za vas gnusoba.

¹³Izmed ptic naj se vam gnusijo – ne smete jih jesti, gnusoba so – naslednje: orel, brkati ser, jastreb,

¹⁴kanja, sokol po njegovih vrstah,

¹⁵krokar po vseh njegovih vrstah,

¹⁶noj, postovka, galeb, kragulj po njegovih vrstah,

¹⁷čuk, kormoran, čebelar,

¹⁸sova, kavka, mrhar,

¹⁹štorklja, deževnik po njegovih vrstah, smrdokavra in netopir.

- ²⁰Vse krilate živalce, ki hodijo po štirih, so za vas gnusoba.
- ²¹Vendar pa smete od vseh krilatih živalc, ki hodijo po štirih, jesti tiste, ki imajo nad nožicami še nogi, s katerima lahko skačejo po zemlji.
- ²²Od teh smete jesti kobilico selivko po njenih vrstah, poševnolice, dolgoroge in kratkoroge kobilice.
- ²³Vse druge krilate živalce, ki hodijo po štirih, so za vas gnusoba.
- ²⁴Tako postanete od njih nečisti – kdor koli se dotakne njihove mrhovine, bo nečist do večera.
- ²⁵Kdor koli prenaša kaj njihove mrhovine, naj opere svoja oblačila in bo nečist do večera.
- ²⁶Vse živali, ki sicer imajo parklje, a ne preklanih in ne prežvekujejo, so za vas nečiste; kdor koli se jih dotakne, bo nečist.
- ²⁷Vse živali, ki stopajo po šapah izmed teh, ki hodijo po štirih, so za vas nečiste; kdor koli se dotakne njihove mrhovine, bo nečist do večera.
- ²⁸Kdor prenaša njihovo mrhovino, naj si opere oblačila in bo nečist do večera; za vas so nečiste.
- ²⁹In tele izmed živalc, ki mrgolijo po zemlji, so za vas nečiste: krt, miš, kuščarica po njenih vrstah,
- ³⁰gekon, martinček, zelenec, močerad in kameleon.
- ³¹Izmed vseh živalc so te za vas nečiste; kdor koli se jih dotakne, ko so mrtve, bo nečist do večera.
- ³²Vse, na kar pade katera izmed njih, ko so mrtve, bo nečisto: kakršna koli lesena posoda ali obleka ali koža ali vreča, kakršno koli orodje, s katerim se kaj dela; tako stvar je treba potopiti v vodo in bo nečista do večera, potem pa bo čista.
- ³³Če katera izmed njih pade v kako lončeno posodo, bo vse, kar je v njej, nečisto; njo pa razbijte!

³⁴Vsaka jed, ki se uživa, na katero pride taka voda, bo nečista, in vsaka pijača, ki se pije, bo v vsaki taki posodi nečista.

³⁵Vse, na kar pade kaj njihove mrhovine, bo nečisto; peč in ognjišče je treba podreti; nečista sta in nečista bodita za vas!

³⁶Vendar ostanejo studenci in vodnjaki, v katerih se zbira voda, čisti; kdor pa se dotakne mrhovine, bo nečist.

³⁷Če pade kaj njihove mrhovine na kakršno koli seme, ki je namenjeno sejanju, ostane čisto.

³⁸Če pa polijete vodo na seme in pri tem pade nanj kaj njihove mrhovine, je za vas nečisto.

³⁹Če pogine kakšna žival, ki vam je v živež, in se kdo dotakne njene mrhovine, bo nečist do večera.

⁴⁰Če kdo jé od te mrhovine, naj si opere oblačila in bo nečist do večera; in kdor prenaša to mrhovino, naj si opere oblačila in bo nečist do večera.

⁴¹Vse živalce, ki mrgolijo po zemlji, so gnusoba; ne smete jih uživati.

⁴²Nobene od teh, ki mrgolijo po zemlji, najsi se plazijo po trebuhu ali hodijo po štirih ali več nogah, ne smete uživati, kajti gnusoba so.

⁴³Ne ognušajte se z nobeno laznino in ne onečiščujte se z njo, da ne boste nečisti zaradi nje!

⁴⁴Kajti jaz sem Gospod, vaš Bog; posvečujte se in bodite sveti, ker sem jaz svet! Ne onečiščujte se z nobeno laznino, ki mrgoli po zemlji!

⁴⁵Kajti jaz sem Gospod, ki sem vas izpeljal iz egiptovske dežele, da vam bom Bog. Bodite torej sveti, ker sem jaz svet!

⁴⁶To je postava o živalih in pticah in vseh živih bitjih, ki se gibljejo v vodi in ki mrgolijo po zemlji,

⁴⁷da morete razlikovati med nečistim in čistim, med živalmi, ki jih smete, in živalmi, ki jih ne smete uživati.«

3 Mojzes 12

Očiščevanje porodnice

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Ženska, ki spočne in rodi dečka, bo nečista sedem dni, kolikor časa je nečista ob svoji mesečni čišči.

³Osmi dan naj se obreže meso njegove prednje kože.

⁴Potem naj mati ostane še triintrideset dni v krvi očiščevanja: nič svetega naj se ne dotika in naj ne hodi v svetišče, dokler se ne dopolnijo dnevi njenega očiščevanja.

⁵Če pa rodi deklico, bo nečista dva tedna kakor ob mesečni čišči. Potem naj ostane še šestinšestdeset dni v očiščevanju svoje krvi.

⁶Ko se dopolnijo dnevi njenega očiščevanja, bodisi pri sinu ali pri hčeri, naj prinese duhovniku k vhodu v shodni šotor enoletno jagnje za žgalno in golobčka ali grlico za daritev za greh.

⁷Ta naj to daruje pred Gospodom, da opravi zanjo spravo in bo očiščena od svojega krvotoka. To je postava o porodnici dečka ali deklice.

⁸Če pa ne zmore ovce, naj vzame dve grlici ali dva golobčka: enega za žgalno in drugega za daritev za greh; duhovnik naj zanjo opravi spravo in bo čista.«

3 Mojzes 13

Gobavost

Gobe na ljudeh

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in Aronu ter rekel:

²»Kadar se na koži kakega človeka pokaže oteklina ali izpuščaj ali pega in iz tega nastane gobavost, naj ga pripeljejo k duhovniku Aronu ali h kateremu od njegovih sinov, duhovnikov.

³Duhovnik naj pregleda bolno mesto na koži: če se je dlaka na bolnem mestu pobelila in je to mesto videti globlje od druge kože, je to gobavost; ko duhovnik to vidi, naj ga razglasi za nečistega.

⁴Če pa je pega na njegovi koži bela in ni videti globlja od druge kože in se dlaka ni pobelila, naj duhovnik bolnika zapre za sedem dni.

⁵Sedmi dan naj ga duhovnik pregleda. Če ugotovi, da se bolno mesto ni spremenilo in se bolezen ni razširila po koži, naj ga duhovnik drugič zapre za sedem dni.

⁶Sedmi dan naj ga duhovnik spet pregleda, in če vidi, da bolno mesto izginja in se ni razširilo po koži, naj ga duhovnik razglasi za čistega. Samo izpuščaj je bil. Naj si opere oblačila, potem je čist.

⁷Če pa se izpuščaj, potem ko se je bolnik že pokazal duhovniku in ga je ta razglasil za čistega, očitno razširi po koži, naj se drugič pokaže duhovniku.

⁸Duhovnik naj ga pregleda, in če vidi, da se je izpuščaj res razširil po koži, naj ga duhovnik razglasi za nečistega; to so gobe.

⁹Kadar je kakšen človek gobav, naj ga pripeljejo k duhovniku.

¹⁰Duhovnik naj ga pregleda, in če vidi na koži belo oteklino, da je dlaka postala bela in da na oteklini raste divje meso,

¹¹pomeni, da ima na koži zastarane gobe; duhovnik naj ga razglasi za nečistega; ni ga treba zapreti, saj je nečist.

¹²Če pa se te gobe začnejo izpuščati po koži tako, da pokrijejo vso bolnikovo kožo od glave do peta, kamor koli duhovnik pogleda,

¹³naj ga duhovnik pregleda, in ko vidi, da gobe pokrivajo vse telo, naj bolnika razglasi za čistega; ker je ves postal bel, je čist.

¹⁴Tisti dan pa, ko bi se na njem pokazalo divje meso, bi postal nečist.

¹⁵Če duhovnik vidi divje meso, naj ga razglasi za nečistega; divje meso je nekaj nečistega; to so gobe.

¹⁶Če pa divje meso izgine in mesto postane belo, naj gre k duhovniku.

¹⁷Duhovnik naj ga pregleda, in če vidi, da je bolno mesto postalo belo, naj duhovnik bolnika razglasi za čistega, ker je čist.

- ¹⁸Če se komu na koži naredi tvor in se spet zaceli,
- ¹⁹pa na mestu tvora nastane bela otekline ali rdečkasto bela pega, naj se pokaže duhovniku.
- ²⁰Duhovnik naj ga pregleda, in če opazi, da je mestovideti globlje od kože in da se je dlaka na njem pobelila, naj ga duhovnik razglasi za nečistega; kajti to je gobavost, ki je udarila na dan v tvor.
- ²¹Če pa duhovnik ob pregledu vidi, da na njej ni bele dlake in ni globlje od kože, temveč že izginja, naj ga duhovnik zapre za sedem dni.
- ²²Če se pega potem vendarle razširi po koži, naj ga duhovnik razglasi za nečistega; to je bolezen.
- ²³Če pa pega ostane nespremenjena in se ne razširi, je to zarasli tvor; duhovnik naj ga razglasi za čistega.
- ²⁴Če pa ima kdo na koži opekline od ognja, pa pega opekline postane rdečkastobela ali bela,
- ²⁵naj jo duhovnik pregleda. Če ugotovi, da se je dlaka na pegi pobelila in je videti globlja od kože, pomeni, da so to gobe – udarile so na dan v opeklini; duhovnik naj ga razglasi za nečistega; to je gobavost.
- ²⁶Če pa duhovnik vidi, da na pegi ni bele dlake in ni globlja od kože in izginja, naj duhovnik bolnika zapre za sedem dni.
- ²⁷Sedmi dan naj ga duhovnik pregleda. Če se potem vendarle razširi po koži, naj ga duhovnik razglasi za nečistega; to je bolezen gob.
- ²⁸Če pa je pega ostala nespremenjena in se ni razširila po koži in izginja, tedaj je to otekline od opekline; duhovnik naj ga razglasi za čistega, kajti to je zarasla opekline.
- ²⁹Če ima mož ali žena bolno mesto na glavi ali na bradi,
- ³⁰naj duhovnik to mesto pregleda, in če opazi, da je videti globlje od kože in je na njem redka rumena dlaka, naj ga duhovnik razglasi za nečistega; to je lišaj, gobe na glavi ali na bradi.

³¹Če pa duhovnik ob pregledu ugotovi, da bolezenski lišaj ni videti globlji od kože, čeprav tam ni črne dlake, naj duhovnik bolnika z lišajem zapre za sedem dni.

³²Sedmi dan naj ga duhovnik pregleda, in če vidi, da se lišaj ni razširil, da na njem ni rumene dlake in ni videti globlji od kože,

³³naj se obrije – lišaja pa ne sme obriti – in duhovnik naj ga drugič zapre za sedem dni.

³⁴Sedmi dan naj ga duhovnik pregleda, in če se lišaj ni razširil po koži in ni videti globlji od kože, naj ga duhovnik razglasi za čistega; opere naj si oblačila, potem je čist.

³⁵Toda če se lišaj potem, ko je bil razglašen za čistega, vendarle razširi po koži,

³⁶naj ga duhovnik pregleda, in ko vidi, da se je lišaj razširil po koži, duhovniku ni treba iskati rumene dlake; nečist je.

³⁷Če pa ugotovi, da je lišaj ostal nespremenjen in je na njem zrastle črna dlaka, to pomeni, da je ozdravljen in da je čist; duhovnik naj ga razglasi za čistega.

³⁸Če ima mož ali žena na koži svetle bele pege,

³⁹naj ga duhovnik pregleda, in če so te bele pege na koži obledele, je to navaden izpuščaj, ki se je izpustil na koži; čist je.

⁴⁰Če komu izpadajo lasje in je plešast zadaj na glavi, je čist.

⁴¹Če mu izpadajo lasje spredaj, je plešast spredaj na glavi; čist je.

⁴²Če pa na zadnji ali sprednji pleši nastane rdečkasto bela pega, so to gobe, ki so se izpustile na sprednji ali zadnji pleši.

⁴³Duhovnik naj ga pregleda, in če ugotovi, da je oteklina na bolnem mestu na zadnji ali sprednji pleši rdečkastobela, podobna gobam na koži,

⁴⁴je mož gobav, nečist. Duhovnik naj ga razglasi za nečistega; bolezen ima na glavi.

⁴⁵Gobavec, ki ima na sebi bolna mesta, naj nosi pretrgana oblačila, naj ima razmršene lase, naj zakriva brke in naj kliče: »Nečist, nečist!«

⁴⁶Vse dni, dokler je bolan, naj prebiva ločeno; zunaj tabora naj bo njegovo bivališče!«

Gobe na obleki

⁴⁷»Kadar se gobavost pokaže na volnenem ali platnenem oblačilu,

⁴⁸na tkanem ali pletenem platnu ali volni, na usnju ali na kakršnem koli usnjenem izdelku,

⁴⁹ali če je pega na oblačilu ali na usnju, na tkanem ali pletenem blagu ali na kakršnem koli predmetu iz usnja, zelenkasta ali rdečkasta, so to gobe; stvar je treba pokazati duhovniku.

⁵⁰Duhovnik naj pego pregleda in prizadeto reč zapre za sedem dni.

⁵¹Sedmi dan naj pego pregleda; če se pega na oblačilu, na tkanem ali pletenem blagu ali na usnju, pri kakršni koli iz usnja narejeni pripravi, razširi, so to razjedljive gobe; predmet je nečist.

⁵²Oblačilo, tkano ali pleteno, volneno ali platneno ali kakršen koli usnjen izdelek, na katerem je pega, naj se sežge; kajti to so razjedljive gobe. Treba jih je sežgati v ognju.

⁵³Če pa duhovnik vidi, da se pega ne širi po oblačilu, tkanem ali pletenem, ali po kakršnem koli usnjenem izdelku,

⁵⁴naj duhovnik zapove, da predmet, na katerem je pega, operejo, in naj ga drugič zapre za sedem dni.

⁵⁵Po pranju naj duhovnik pregleda prizadeti predmet, in če vidi, da se pega ni spremenila, je predmet nečist, čeprav se pega ni razširila; sežgi ga v ognju! Razjedeno mesto je na njegovi zadnji ali sprednji strani.

⁵⁶Če pa duhovnik vidi, da je pega po pranju začela izginjati, naj jo iztrga iz oblačila ali iz usnja, iz tkanega ali pletenega blaga.

⁵⁷Če bi se potem spet pokazala na oblačilu, tkanem ali pletenem, ali na kakršnem koli usnjenem izdelku, pomeni, da so gobe spet tu; v ognju sežgi tisto, kar je prizadeto!

⁵⁸Oblačilo, tkano ali pleteno, ali kakršen koli usnjeni izdelek, s katerega je po pranju pega izginila, se mora še enkrat oprati, potem je to čisto.

⁵⁹To je postava o bolezni gob na volnenem ali platnenem oblačilu, tkanem ali pletenem ali na kakršnem koli usnjenem izdelku, da se lahko kaj razglasi za čisto ali nečisto.«

3 Mojzes 14

Očiščevanje gobavcev

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»To je postava za gobavca, ki naj se izpolnjuje na dan njegovega očiščevanja. Naj ga pripeljejo k duhovniku.

³Duhovnik naj gre iz tabora in duhovnik naj ga pregleda. Če je gobavec ozdravljen gobavosti,

⁴naj duhovnik zapove, da za tega, ki se očiščuje, vzamejo dve živi, čisti ptici, cedrovino, karmezin in hizop.

⁵Duhovnik naj ukaže, da zakoljejo eno ptico nad lončeno posodo, v kateri je živa voda.

⁶Živo ptico, cedrovino, karmezin in hizop pa naj vzame in vse to, z živo ptico vred, pomoči v kri ptice, zaklane nad živo vodo.

⁷Tistega, ki se očiščuje gob, naj sedemkrat poškropi in ga tako očisti, živo ptico pa spusti na površje polja.

⁸Ta, ki se očiščuje, naj si opere oblačila, si ostriže vse lase in se okopa v vodi; potem je čist. Nato sme iti v tabor, mora pa ostati sedem dni zunaj svojega šotora.

⁹Sedmi dan naj si obrije vse lase na glavi, svojo brado in obrvi svojih oči; skratka, vse lase si mora obriti; naj si opere oblačila in se okopa v vodi; potem je čist.

¹⁰Osmi dan naj vzame dve neoporečni jagnjeti in enoletno ovco brez madeža in tri desetinke bele moke, umešene z oljem, in vrček olja.

¹¹Duhovnik očiščevalec naj postavi moža, ki se očiščuje, s temi darovi vred pred Gospoda k vhodu v shodni šotor.

¹²Potem naj duhovnik vzame jagnje, da ga daruje kot pravno daritev, in vrček olja; oboje naj daruje s primikanjem pred Gospodom.

¹³Jagnje naj zakolje na kraju, kjer koljejo daritev za greh in žgalno daritev, na svetem kraju; kajti tako kot daritev za greh tudi pravna daritev pripada duhovniku; presveta je.

¹⁴Vzame naj nekaj krvi pravne daritve in z njo pomaže očiščevancu mečico desnega ušesa in palca njegove desne roke in desne noge.

¹⁵Potem naj duhovnik vzame iz vrčka nekaj olja in ga zlije v svojo levo dlan.

¹⁶Omoči naj si desni prst v olju, ki ga ima v levi dlani, in naj z njim sedemkrat poškropi pred Gospodom.

¹⁷Z oljem, ki ostane v dlani, naj očiščevancu pomaže mečico desnega ušesa in palca desne roke in desne noge, kjer je že kri pravne daritve.

¹⁸Kar pa še ostane olja na duhovnikovi dlani, naj ga zlije očiščevancu na glavo. Tako naj opravi zanj spravo pred Gospodom.

¹⁹Nato naj daruje daritev za greh, da opravi spravo za očiščevanca zaradi njegove nečistosti. Potem naj zakolje žgalno daritev

²⁰in duhovnik naj daruje žgalno in jedilno daritev na oltarju. Tako naj duhovnik zanj opravi spravo in je čist.«

Očiščevanje revnega gobavca

²¹»Če pa je reven in tega ne zmore, naj vzame le eno jagnje za pravno daritev, da se daruje s primikanjem in se tako zanj opravi sprava, in desetinko bele moke, umešene z oljem, v jedilno daritev in vrček olja,

²²dalje dve grlici ali dva golobčka, kar pač lahko kupi; eden naj bo za daritev za greh in drugi za žgalno daritev.

²³To naj osmi dan očiščevanja prinese duhovniku k vhodu v shodni šotor, pred Gospoda.

²⁴Duhovnik naj vzame jagnje pravne daritve in vrček olja in naj oboje daruje s primikanjem pred Gospodom.

²⁵Potem naj duhovnik zakolje jagnje pravne daritve, vzame naj nekaj njegove krvi in z njo pomaže očiščevancu mečico desnega ušesa in palca desne roke in desne noge.

²⁶Nekaj olja naj si duhovnik zlije v svojo levo dlan.

²⁷In z desnim prstom naj iz olja v levi dlani sedemkrat poškropi pred Gospodom.

²⁸Potem naj duhovnik z oljem z dlani očiščevancu pomaže mečico desnega ušesa in palca desne roke in desne noge, mesta, kjer je že kri pravnega daru.

²⁹Kar pa še ostane olja na duhovnikovi dlani, naj ga zlije očiščevancu na glavo. Tako naj zanj opravi spravo pred Gospodom.

³⁰Nato naj daruje grlico ali golobčka, kar pač premore,

³¹enega kot daritev za greh in drugega kot žgalno daritev z jedilno daritvijo vred. Tako naj duhovnik opravi za očiščevanca spravo pred Gospodom.

³²To je postava za tistega, ki je imel gobe in ne premore dovolj za očiščevanje.«

Gobe na hišah

³³ Gospod je spregovoril Mojzesu in Aronu ter rekel:

³⁴»Ko pridete v kánaansko deželo, ki vam jo bom dal v posest, in dam v kako hišo v deželi vaše posesti gobavost,

³⁵naj gre hišni lastnik k duhovniku, mu pove in reče: »V hiši je videti nekaj, kar je podobno bolezni.«

³⁶Duhovnik naj zapove, naj hišo, preden bo duhovnik prišel pregledovat prizadeta mesta, izpraznijo, da ne bo razglasil za nečisto vsega, kar je v hiši. Potem naj jo gre duhovnik pregledat.

³⁷Ko pregleda prizadeta mesta in ugotovi, da je na hišnih stenah bolezen z zelenkastimi ali rdečkastimi udrtinami, ki so videti globlje kot stena,

³⁸tedaj naj duhovnik stopi ven k vratom in hišo zapre za sedem dni.

³⁹Sedmi dan naj se duhovnik vrne. Če ob pregledu ugotovi, da se je bolezen razširila po hišnih stenah,

⁴⁰naj duhovnik zapove, da izderejo kamne, na katerih so prizadeta mesta, in naj jih pomečejo na nečist kraj zunaj mesta.

⁴¹Hišo pa naj od znotraj okrog in okrog ostrgajo in ostrgani omet stresejo zunaj mesta na nečist kraj.

⁴²Potem naj vzamejo druge kamne in jih vložijo namesto onih in naj vzamejo drug omet in hišo omečejo.

⁴³Če se bolezen potem, ko so izdrli kamne, ostrgali hišo in jo ometali, vrne in razširi po hiši,

⁴⁴naj pride duhovnik pregledovat. Ko ugotovi, da se je bolezen razširila po hiši, so v njej razjedljive gobe; nečista je.

⁴⁵Porušijo naj jo s kamni, lesom in vsem ometom vred in zunaj mesta spravijo na nečist kraj.

⁴⁶Kdor bi stopil v hišo, kadar je zaprta, bi postal nečist do večera.

⁴⁷Kdor bi spal v hiši, bi si moral oprati oblačila; kdor bi jedel v hiši, bi si moral oprati oblačila.

⁴⁸Če pa duhovnik pride pregledovat in ugotovi, da se bolezen potem, ko so hišo ometali, ni razširila po hiši, naj jo duhovnik razglasi za čisto, ker je bolezen prešla.

⁴⁹Da hišo očisti greha, naj vzame ptici, cedrovino, karmezin in hizop.

⁵⁰Eno ptico naj zakolje nad lončeno posodo z živo vodo.

⁵¹Potem naj vzame cedrovino, hizop, karmezin in živo ptico in naj vse to pomoči v kri zaklane ptice in v živo vodo in naj hišo sedemkrat poškropi.

⁵²Tako naj jo očisti greha s krvjo ptice, živo vodo, živo ptico, cedrovino, hizopom in s karmezinom.

⁵³Živo ptico pa naj spusti iz mesta na polje. Tako naj opravi spravo za hišo; potem je čista.

⁵⁴To je postava za vsakršno bolezen gob in lišaja,

⁵⁵za gobe na oblačilih in na hiši,

⁵⁶za oteklino, izpuščaj in pegavost,

⁵⁷pravila za razločevanje, kdaj je kaj nečisto in kdaj čisto. To je postava o gobah.«

3 Mojzes 15

Obredna nečistost v zvezi s spolnostjo

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in Aronu ter rekel:

²»Govorita Izraelovim sinovom in jim recita: »Kadar ima kak moški tok iz telesa, je nečist zaradi toka.

³Takole pa ga tok omadežuje: najsi njegovo telo pušča tok ali pa ga zadržuje, nečist je.

⁴Vsako ležišče, na katerem leži tisti, ki ima tok, je nečisto, in vsak predmet, na katerem sedi, je nečist.

⁵Kdor se dotakne njegovega ležišča, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

⁶Kdor sede na predmet, na katerem je sedel tisti, ki ima tok, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

⁷Kdor se dotakne telesa tistega, ki ima tok, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

⁸Če tisti, ki ima tok, pljune na čistega, naj si ta opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

⁹Vsako sedlo, na katerem sedi tisti, ki ima tok, je nečisto.

¹⁰Kdor se dotakne česar koli, kar je bilo pod njim, je nečist do večera; in kdor to nosi, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

¹¹Kogar koli se tisti, ki ima tok, dotakne, ne da bi si prej oplaknil roke z vodo, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

¹²Lončena posoda, ki se je dotakne tisti, ki ima tok, naj se razbije, vsaka lesena posoda pa naj se pomije z vodo.

¹³Kadar se tisti, ki ima tok, očisti svojega toka, naj si šteje sedem dni od očiščenja; potem naj si opere oblačila in se okopa v živi vodi; potem je čist.

¹⁴Osmi dan naj vzame dve grlici ali dva golobčka in naj gre pred Gospoda k vhodu v shodni šotor in ju izroči duhovniku.

¹⁵Duhovnik naj ju daruje, enega kot daritev za greh in drugega kot žgalno daritev. Tako naj duhovnik pred Gospodom zanj opravi spravo zaradi toka.

¹⁶Če moškemu steče seme, naj se ves okopa v vodi in je nečist do večera.

¹⁷Vsaka obleka in vsako usnje, na katero se je izlilo seme, naj se opere v vodi in je nečisto do večera.

¹⁸Kadar moški leži pri ženski in steče seme, naj se okopata v vodi in sta nečista do večera.

¹⁹Če ima ženska tok in ji iz telesa teče kri, naj bo sedem dni v svoji mesečni čišči; kdor koli se je dotakne, je nečist do večera.

²⁰Vse, na čemer leži med svojo mesečno čiščo, je nečisto in vse, na čemer sedi, je nečisto.

²¹Kdor koli se dotakne njenega ležišča, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

²²Kdor koli se dotakne katerega koli predmeta, na katerem je sedela, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

²³Če se kdo dotakne kake reči, ki je na ležišču ali na predmetu, na katerem je sedela, postane nečist do večera.

²⁴Če pa kakšen moški celó leži z njo in pride njena mesečna čišča nanj, je sedem dni nečist; tudi vsako ležišče, na katerem leži, je nečisto.

²⁵Če pa ženski zunaj dobe njene mesečne čišče več dni izteka kri ali če se ji tok podaljša prek časa mesečne čišče, je vse dni, ko se to dogaja, nečista kakor v dneh svoje mesečne čišče: nečista je.

²⁶Vsako ležišče, na katerem leži vse dni svojega toka, je kakor ležišče njene mesečne čišče in vsak predmet, na katerem sedi, je nečist, kakor je vse to nečisto med njeno mesečno čiščo.

²⁷Kdor koli se teh reči dotakne, naj si opere oblačila in se okopa v vodi in je nečist do večera.

²⁸Če se očisti svojega toka, naj si šteje sedem dni; potem je čista.

²⁹Osmi dan naj vzame dve grlici ali dva golobčka in ju prinese k duhovniku k vhodu v shodni šotor.

³⁰Duhovnik naj enega daruje kot daritev za greh in drugega kot žgalno daritev; tako naj duhovnik zanjo opravi spravo pred Gospodomzaradi njenega nečistega toka.«

³¹Tako storita, da se bodo Izraelovi sinovi varovali nečistosti, da ne bodo umrli v svoji nečistosti, ko bi onečistili moje prebivališče, ki je sredi njih.

³²To je postava za tistega, ki ima tok, za tistega, ki mu teče seme, kar ga dela nečistega,

³³za tisto, ki ima mesečno čiščo, za kogar koli, najsi bo moški ali ženska, ki ima tok, in za moškega, ki leži z onečiščeno.«

3 Mojzes 16

Veliki spravni dan

¹ Gospod je govoril Mojzesu po smrti Aronovih sinov, ki sta umrla, ko sta se približala Gospodu.

² Gospod je rekel Mojzesu: »Povej bratu Aronu, naj ne hodi kadar koli v svetišče za zagrinjalo pred spravni pokrov, ki je na skrinji, da ne umre; kajti prikazoval se bom v oblaku nad spravnim pokrovom.

³ Tole pa mora imeti Aron s seboj, kadar pride v svetišče: mladega junca za daritev za greh in ovna za žgalno daritev.

⁴ Obleče naj sveto platneno spodnje oblačilo, na sebi naj ima platnene hlače, opaše naj se s platnenim pasom in si priveže na glavo platneno visoko čepico. To so sveta oblačila, zato se mora prej skopati v vodi in jih potem obleči.

⁵ Od skupnosti Izraelovih sinov pa naj vzame dva kozla za daritev za greh in enega ovna za žgalno daritev.

⁶ Aron naj pripelje junca, ki je določen za njegovo daritev za greh, in opravi spravo zase in za svojo hišo.

⁷ Nato naj vzame oba kozla in ju postavi pred Gospoda pri vhodu v shodni šotor.

⁸ In Aron naj vrže žreba za kozla: en žreb za Gospoda in drug žreb za Azazéla.

⁹ Kozla, katerega je zadel žreb za Gospoda, naj Aron pripelje in daruje kot daritev za greh.

¹⁰ Kozla, katerega je zadel žreb za Azazéla, pa naj živega postavi pred Gospoda, da nad njim opravi spravo in ga pošlje Azazélu v puščavo.

¹¹ Aron naj torej pripelje junca, ki je določen za njegovo daritev za greh, in opravi spravo zase in za svojo hišo. Zakolje naj junca, ki je določen za njegovo daritev za greh.

¹²Potem naj z oltarja izpred Gospoda vzame kadilnico, polno žerjavice, in dve prgišči zdrobljenega dišečega kadila in naj to nese za zagrinjalo.

¹³Nato naj pred Gospodom naloži kadilo na ogenj, da oblak kadila pokrije pravni pokrov nad pričevanjem, in ne bo umrl.

¹⁴Potem naj vzame nekaj junčeve krvi in naj s prstom poškropi sprednjo stran pravnega pokrova in pred pokrovom naj s prstom sedemkrat poškropi s krvjo.

¹⁵Nato naj zakolje kozla daritve za greh, ki je določena za ljudstvo, in naj nese njegovo kri za zagrinjalo; naredi naj z njo, kakor je storil z junčevo krvjo: naj z njo poškropi pravni pokrov in pred pravnim pokrovom.

¹⁶Tako naj opravi spravo za svetišče zaradi nečistosti Izraelovih sinov in zaradi njihovih hudodelstev, zaradi vseh njihovih grehov. Prav tako naj stori za shodni šotor, ki je v njihovi sredi, sredi njihovih nečistosti.

¹⁷Noben človek ne sme biti v shodnem šotoru, kadar gre opravljat spravo v svetišče, dokler ne pride ven, ko je opravil spravo zase, za svojo hišo in za vse Izraelovo občestvo.

¹⁸Potem naj gre k oltarju, ki je pred Gospodom, in naj zanj opravi spravo: vzame naj nekaj junčeve in nekaj kozlove krvi in okrog in okrog pomaže oltarne rogove.

¹⁹Nato naj nanj s prstom sedemkrat poškropi nekaj krvi; tako ga bo očistil od nečistosti Izraelovih sinov in ga posvetil.

²⁰Ko dokonča pravni obred za svetišče, shodni šotor in oltar, naj pripelje živega kozla.

²¹Aron naj položi obe roki živemu kozlu na glavo in naj nad njim prizna vse krivde in hudodelstva Izraelovih sinov, vse njihove grehe, in jih naloži kozlu na glavo. Potem naj ga po pripravljenem možu pošlje v puščavo.

²²Kozel naj odnese na sebi vse njihove krivde v nerodovitno pokrajino. Tako naj pošlje kozla v puščavo.

²³Aron naj gre v shodni šotor, sleče platnena oblačila, ki jih je oblekel, ko je šel v svetišče, in jih pusti tam.

²⁴Okopa naj se v vodi na svetem kraju, obleče svoja oblačila, gre ven in opravi žgalno daritev zase in za ljudstvo – tako naj opravi spravo zase in za ljudstvo –

²⁵tolščo daritve za greh pa naj sežge na oltarju.

²⁶Tisti pa, ki je odgnal kozla za Azazéla, naj si opere oblačila in se okopa v vodi; potem sme priti v tabor.

²⁷Junca daritve za greh in kozla daritve za greh, katerih kri so prinesli za pravni obred v svetišču, naj odnesejo iz tabora, njuni koži, meso in iztrebke pa naj sežgejo v ognju.

²⁸Tisti, ki je to sežgal, naj si opere oblačila in se okopa v vodi; potem sme priti v tabor.

²⁹To naj vam bo večni zakon: Deseti dan sedmega meseca pokorite svoje duše in ne opravljajte nobenega dela, ne domačin ne tujec, ki biva med vami!

³⁰Kajti ta dan bo za vas opravljen pravni obred, da boste očiščeni; vseh svojih grehov boste očiščeni pred Gospodom.

³¹Naj vam bo to dan sobotnega počitka in pokorite svoje duše; to je večni zakon.

³²Spravo naj opravi duhovnik, ki je bil maziljen in posvečen, da bi opravljal duhovniško službo namesto svojega očeta. Obleče naj platnena oblačila, sveta oblačila.

³³Opravi naj spravo za svetišče, za shodni šotor in za oltar; tudi za duhovnike in za vse občestvo ljudstva naj opravi spravo.

³⁴To naj vam bo večni zakon, da se enkrat na leto opravi pravni obred za Izraelove sinove zaradi vseh njihovih grehov.« In Aron je storil, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

3 Mojzes 17

Svetostna postava Spoštovanje krvi

- ¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:
- ² »Govôri Aronu, njegovim sinovom in vsem Izraelovim sinovom; reci jim: »To je tisto, kar je zapovedal Gospod in rekel:
- ³ Če kdor koli iz Izraelove hiše zakolje vola, jagnje ali kozo v taboru ali zunaj njega,
- ⁴ pa jih ne pripelje k vhodu v shodni šotor, da bi jih daroval kot dar Gospodu pred Gospodovim prebivališčem, temu človeku naj se to šteje, kakor da je kriv krvi; kri je prelil, treba ga je iztrebiti iz srede njegovega ljudstva.
- ⁵ Zato naj Izraelovi sinovi pripeljejo svoje klavne daritve, ki so jih klali na polju, k duhovniku pred Gospoda k vhodu v shodni šotor in naj jih zakoljejo kot mirovne daritve za Gospoda.
- ⁶ Duhovnik naj s krvjo poškropi Gospodov oltar pri vhodu v shodni šotor in sežge tolščo v prijeten vonj Gospodu.
- ⁷ Naj ne darujejo več svojih žgalnih daritev kozlom, s katerimi se vlačugajo. To naj bo zanje večni zakon iz roda v rod.«
- ⁸ In še to jim reci: »Če kdo iz Izraelove hiše in izmed tujcev, ki bivajo med vami, daruje žgalno ali klavno daritev
- ⁹ in je ne pripelje k vhodu v shodni šotor, da bi jo daroval Gospodu, ga je treba iztrebiti iz njegovega ljudstva.
- ¹⁰ Če kdo iz Izraelove hiše in izmed tujcev, ki bivajo med vami, uživa kakršno koli kri, bom proti temu uživalcu krvi obrnil svoje obličje in ga iztrebil iz njegovega ljudstva.
- ¹¹ Kajti življenje mesa je v krvi in dal sem vam jo za oltar, da opravite spravo za svoje življenje, kajti kri opravi spravo za življenje.«
- ¹² Zato sem rekel Izraelovim sinovom: »Nihče izmed vas naj ne uživa krvi, tudi tujec, ki biva med vami, naj je ne uživa.«

¹³Če kdo od Izraelovih sinov in izmed tujcev, ki bivajo med njimi, ulovi divjad ali ptico, ki se sme jesti, naj ji spusti kri in to pokrije s prstjo.

¹⁴Življenje vsega mesa je namreč njegova kri v njegovi duši. Zato sem rekel Izraelovim sinovom: »Ne uživajte krvi nobenega mesa, kajti kri je življenje vsega mesa; kdor koli jo užije, bo iztrebljen!«

¹⁵Vsakdo, naj bo domačin ali tujec, ki je od poginjene ali od zveri raztrgane živali, naj si opere oblačila in se okopa v vodi; nečist je do večera, potem je čist.

¹⁶Če pa se ne opere in ne okopa, ga zadene krivda.«

3 Mojzes 18

Spoštovanje zakonske zveze

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Jaz sem Gospod, vaš Bog!

³Nikar ne delajte, kakor delajo v egiptovski deželi, v kateri ste prebivali, in nikar ne delajte, kakor delajo v kánaanski deželi, v katero vas vodim; nikar ne živite po njihovih zakonih!

⁴Po mojih odlokih delajte in moje zakone izpolnajte in se po njih ravnajte: jaz sem Gospod, vaš Bog.

⁵Izpolnajte torej moje zakone in moje odloke; človek, ki jih izvršuje, bo živel po njih; jaz sem Gospod.

⁶Nihče naj se ne približa nobenemu sorodniku svojega mesa, da bi odkril njegovo nagoto; jaz sem Gospod.

⁷Ne odkrivaj ne nagote svojega očeta ne svoje matere; tvoja mati je; ne smeš odkriti njene nagote.

⁸Ne odkrivaj nagote žene svojega očeta; to je očetova nagota!

⁹Ne odkrivaj nagote svoje sestre, očetove ali materine hčere, rojene v hiši ali zunaj nje!

- ¹⁰Ne odkrivaj nagote hčere svojega sina ali hčere svoje hčere, kajti to je tvoja lastna nagota.
- ¹¹Ne odkrivaj nagote hčere žene tvojega očeta; rodila se je tvojemu očetu, tvoja sestra je; ne odkrivaj njene nagote!
- ¹²Ne odkrivaj nagote sestre svojega očeta; meso tvojega očeta je.
- ¹³Ne odkrivaj nagote sestre svoje matere, saj je meso tvoje matere!
- ¹⁴Ne odkrivaj nagote brata svojega očeta; ne bližaj se njegovi ženi; tvoja teta je!
- ¹⁵Ne odkrivaj nagote svoje snahe; žena tvojega sina je; ne odkrivaj njene nagote!
- ¹⁶Ne odkrivaj nagote žene svojega brata; to je nagota tvojega brata!
- ¹⁷Ne odkrivaj nagote žene in njene hčere! Hčere njenega sina ali hčere njene hčere ne smeš jemati, da bi odkrival njuno nagoto; krvni sorodnici sta; to bi bila sramota.
- ¹⁸Ne jemlji za ženo sestre svoje žene, da bi postala njena tekmica, ko bi odkrival njeno nagoto poleg še živeče!
- ¹⁹Ne približuj se ženi, kadar ima mesečno čiščo, da bi odkrival njeno nagoto!
- ²⁰Ne smeš spolno občevati z ženo svojega rojaka; s tem bi postal nečist.
- ²¹Ne dajaj nobenega od svojih potomcev v daritev Molohu in ne skruni imena svojega Boga; jaz sem Gospod.
- ²²Ne smeš ležati z moškim kakor se leži z žensko; to bi bila gnusoba.
- ²³Z nobeno živaljo ne smeš spolno občevati; postal bi nečist! In ženska naj se ne postavlja pred žival, da bi se z njo parila; to bi bila sprevrženost.
- ²⁴Ne onečiščujte se z nobeno teh reči, kajti z vsem tem se onečiščujejo narodi, ki jih bom pregnal pred vami.
- ²⁵Dežela se je onečistila, zato sem jo kaznoval zaradi njene krivde in izbruhala je svoje prebivalce.

²⁶Izpolnajte torej moje zakone in odloke in ne počenajte nobene od teh gnusob, ne domačin ne tujec, ki biva med vami!

²⁷Kajti vse te gnusobe so počeli ljudje, ki so bili pred vami v deželi, in tako je dežela postala nečista.

²⁸Tako vas dežela ne bo izbruhala, ker bi jo onečistili, kakor je izbruhala narod, ki je bil pred vami.

²⁹Kajti kdor koli stori katero koli od teh gnusob, takšni, ki to delajo, bodo iztrebljeni iz sredine svojega ljudstva.

³⁰Izpolnajte torej, kar sem ukazal izpolnjevati; ne ravnajte se po gnusnih zakonih, kakor so počeli pred vami, da se ne onečistite z njimi; jaz sem Gospod, vaš Bog.«

3 Mojzes 19

»Bodite sveti, ker sem jaz svet«

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri vsej skupnosti Izraelovih sinov in jim reci: »Bodite sveti, kajti jaz, Gospod, vaš Bog, sem svet.

³Vsak naj spoštuje svojo mater in svojega očeta in naj se drži mojih sobot; jaz sem Gospod, vaš Bog.

⁴Ne obračajte se k ničnostim in ne delajte si ulitih bogov; jaz sem Gospod, vaš Bog.

⁵Kadar darujete mirovno daritev Gospodu, jo darujte tako, da bo sprejeta vam v prid.

⁶Tisti dan, ko jo darujete, in naslednji dan jo použijte; kar pa ostane do tretjega dne, sežgite v ognju!

⁷Če pa bi vseeno jedli tretji dan, bi bilo to ognušeno meso; ne bi bilo sprejeto.

⁸Kdor bi to jedel, bi ga zadela krivda, ker bi oskrnil, kar je bilo posvečeno Gospodu: takšen naj bo iztrebljen iz svojega ljudstva.

⁹Kadar spravljate žetev svoje dežele, ne požanji čisto do roba polja in ne paberkuj po svoji žetvi!

¹⁰Tudi v svojem vinogradu ne paberkuj in ne pobiraj osutih jagod v njem; pústi jih revežu in tujcu; jaz sem Gospod, vaš Bog.

¹¹Ne kradite, ne lažite in ne varajte vsak svojega rojaka!

¹²Ne prisegajte po krivem pri mojem imenu; s tem bi skrunili ime svojega Boga; jaz sem Gospod.

¹³Ne izkoriščaj svojega bližnjega in ne ropaj ga; plačilo dninarja naj ne ostaja pri tebi do jutra!

¹⁴Ne preklinjaj gluhega in slepemu ne nastavljaš spotike; boj se svojega Boga; jaz sem Gospod.

¹⁵Ne delajte krivice pri sodbi; ne bodi pristranski do ubožca in ne klanjaj se velikemu: pravično sodi svojega bližnjega!

¹⁶Ne hodi kot obrekljivec med svojimi rojaki in ne strezi svojemu bližnjemu po življenju; jaz sem Gospod.

¹⁷Ne sovraži svojega brata v svojem srcu; odkrito posvári svojega bližnjega, da si zaradi njega ne nakoplješ greha!

¹⁸Ne maščuj se in ne bodi zamerljiv do sinov svojega ljudstva, temveč ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe; jaz sem Gospod.

¹⁹Izpolnjujte moje zakone! Ne pripuščaj k parjenju dvoje različnih vrst živine, ne posevaj polja z dvoje vrst semenom in ne oblači se z obleko, ki je tkana iz dveh različnih niti!

²⁰Če kdo spolno občuje z žensko, ki je sužnja, določena drugemu možu in ni odkupljena ali oproščena, je treba oba kaznovati; usmrtiti ju ni treba, ker ona ni bila prosta.

²¹Moški naj pripelje svojo pravno daritev za Gospoda k vhodu v shodni šotor, ovna pravne daritve.

²²Za greh, ki ga je storil, naj duhovnik zanj pred Gospodomopravi spravo z ovnom spravne daritve in odpuščen mu bo greh, ki ga je storil.

²³Ko pridete v deželo in zasadite vsakovrstno sadno drevje, imejte njegovo sadje za njegovo prednjo kožico: tri leta naj vam velja kot nekaj neobrezanega, ne smete ga jesti!

²⁴V četrtem letu naj bo vse njegovo sadje s prazničnim slavljem posvečeno Gospodu.

²⁵Šele peto leto uživajte njegovo sadje, da vam bo prinašalo obilnejši pridelek; jaz sem Gospod, vaš Bog.

²⁶Ničesar ne jejte s krvjo! Ne ukvarjajte se z vedeževanjem in čaranjem!

²⁷Ne strizite na okroglo roba svojih las in ne krajšaj konca svoje brade!

²⁸Ne delajte si vrezov na telesu zaradi mrliča in ne dajajte si vžigati nobenih znamenj; jaz sem Gospod.

²⁹Ne skruni svoje hčere s tem, da bi jo naredil za vlačugo, da se dežela ne vda vlačuganju in se ne napolni z nesramnostjo.

³⁰Praznujte moje sobote in spoštujte moje svetišče; jaz sem Gospod.

³¹Ne obračajte se na zarotovalce duhov in na duhove umrlih! Ne iščite jih, da bi ob njih postali nečisti; jaz sem Gospod, vaš Bog.

³²Pred sivo glavo vstani, prikloni se staremu človeku in boj se svojega Boga; jaz sem Gospod.

³³Če pri tebi biva tujec v vaši deželi, ga ne zatirajte!

³⁴Tujec, ki biva med vami, vam naj bo kakor domačin, kakor eden izmed vas! Ljubi ga kakor sebe, kajti tujci ste bili v egiptovski deželi; jaz sem Gospod, vaš Bog.

³⁵Ne delajte krivice pri sodbi, ne pri dolžinski meri ne pri uteži in ne pri votli meri!

³⁶Imejte pravično tehtnico, pravične uteži, pravičen škaf in pravičen vrč! Jaz sem Gospod, vaš Bog, ki sem vas izpeljal iz egiptovske dežele.

³⁷Držite se torej vseh mojih zakonov in vseh mojih odlokov in jih izpolnajte; jaz sem Gospod.«

3 Mojzes 20

Kazenska določila

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Reci Izraelovim sinovom: »Kdor koli izmed Izraelovih sinov ali izmed tujcev, ki prebivajo v Izraelu, dá kakega svojega potomca Molohu, naj bo usmrčen. Ljudstvo dežele naj ga kamenja.

³Jaz pa bom obrnil svoje obličje zoper tega človeka in ga iztrebil iz njegovega ljudstva, kajti Molohu je dal svojega potomca in tako onečistil moje svetišče in oskrnil moje sveto ime.

⁴Ko bi ta človek dajal svojega potomca Molohu in bi ljudstvo dežele vendarle zamižalo, da ga ne bi bilo treba usmrtiti,

⁵bom jaz obrnil obličje proti njemu in proti njegovi rodbini in bom njega in vse, ki se vlačugajo z Molohom, iztrebil iz srede njihovega ljudstva.

⁶Proti človeku, ki se obrača na zarotovalce duhov in na duhove umrlih in se vlačuga z njimi, bom obrnil svoje obličje in ga iztrebil iz srede njegovega ljudstva.

⁷Posvečujte se torej in bodite sveti, kajti jaz sem Gospod, vaš Bog.

⁸Držite se mojih zakonov in jih izpolnajte; jaz sem Gospod, ki vas posvečujem.

⁹Kdor preklinja očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo; očeta ali mater je klel; njegova kri pade nanj.

¹⁰Če kdo prešuštvuje z ženo svojega bližnjega, naj bosta oba usmrčena, prešuštnik in prešuštnica.

- ¹¹Če kdo leži z ženo svojega očeta, s tem odgrne nagoto svojega očeta; naj bosta oba usmrčena; njuna kri pade nanju.
- ¹²Če kdo leži s svojo snaho, naj bosta oba usmrčena; ravnala sta sprevrženo; njuna kri pade nanju.
- ¹³Če kdo leži z moškim, kakor se leži z žensko, sta oba storila gnusobo; naj bosta usmrčena; njuna kri pade nanju.
- ¹⁴Če si kdo vzame ženo in še njeno mater, je to krvoskrunstvo; njega in njiju naj sežgejo v ognju, da ne bo krvoskrunstva med vami.
- ¹⁵Če kdo spolno občuje z živaljo, naj bo usmrčen; in žival zakoljite!
- ¹⁶Če se ženska približa kateri koli živali, da bi se z njo parila, ubijte žensko in žival; naj bosta usmrčeni; njuna kri pade nanju!
- ¹⁷Če kdo vzame svojo sestro, hčer svojega očeta ali hčer svoje matere, pa vidi njeno nagoto in ona njegovo, je to sramota; pred očmi sinov svojega ljudstva naj bosta iztrebljena; odgrnil je nagoto svoje sestre, zadene ga krivda.
- ¹⁸Če kdo leži z žensko, ko ima ta mesečno čiščo, in odkrije njeno nagoto, je odgrnil izvir njene krvi in sama je odgrnila izvir svoje krvi; naj bosta oba iztrebljena izmed svojega ljudstva.
- ¹⁹Ne odgrinaj nagote ne sestre svoje matere ne sestre svojega očeta, kajti to se pravi razgaljati svoje meso; zadene ju krivda.
- ²⁰Če kdo leži s svojo teto, je odgrnil nagoto svojega strica: nosila bosta svoj greh in umrla brez otrok.
- ²¹Če se kdo oženi z ženo svojega brata, je to nečistost; odgrnil je nagoto svojega brata; naj bosta brez otrok.
- ²²Držite se torej vseh mojih zakonov in vseh mojih odlokov in jih izpolnajte, da vas ne izbruha dežela, v katero vas vodim, da boste prebivali v njej.
- ²³Ne hodite po zakonih narodov, ki jih bom pregnal pred vami; ker so počenjali vse to, so se mi zastudili.

²⁴Rekel sem vam: Polastili se boste njihove zemlje in dal vam jo bom v last, deželo, v kateri se cedita mleko in med; jaz sem Gospod, vaš Bog, ki sem vas ločil izmed ljudstev.

²⁵Razlikujte torej med čistimi in nečistimi živalmi, med nečistimi in čistimi pticami, da se ne ognusite ne z živalmi ne s pticami ne z ničimer, kar mrgoli po zemlji, kar sem za vas izločil kot nečisto.

²⁶Bodite mi torej sveti, kajti jaz, Gospod, sem svet in ločil sem vas izmed ljudstev, da bi bili moji.

²⁷Če ima kdo, moški ali ženska, v sebi duhove umrlih ali duha zarotovanja, naj bosta usmrčena: s kamenjem naj ju posujejo; njuna kri pade nanju.«

3 Mojzes 21

Navodila o duhovnikih

Prepovedi za njihovo osebno življenje

¹ Gospod je rekel Mojzesu: »Reci duhovnikom, Aronovim sinovom, in jim povej: »Naj se nihče ne onečisti pri mrliču svojega rodu!

²Samo pri svojem bližnjem mesu: pri materi, očetu, sinu, hčeri, bratu

³in sestri, devici, ki mu je blizu, ker še ne pripada možu, se sme onečistiti.

⁴Pri omoženi med svojimi ljudmi pa se ne sme onečistiti in se tako oskruniti.

⁵Naj si ne brijejo glave na plešo, ne strižejo konca svoje brade in si ne delajo vrezov po telesu.

⁶Naj bodo sveti za svojega Boga in naj ne skrunijo imena svojega Boga; saj darujejo Gospodove ognjene daritve, hrano svojega Boga, zato naj bodo sveti.

⁷Naj se ne ženijo z vlačugo ali onečaščeno žensko; tudi take, ki jo je mož odslovil, naj ne jemljejo, kajti sveti so za svojega Boga.

⁸Naj ti bo svet, kajti hrano tvojega Boga daruje; svet naj ti bo, kajti jaz, Gospod, ki jih posvečujem, sem svet.

⁹Če se duhovnikova hči oskruni z vlačuganjem, oskruni svojega očeta; naj jo sežgejo v ognju.

¹⁰Duhovnik pa, ki je najvišji med svojimi brati, na čigar glavo je bilo zlito mazilno olje in ki je bil posvečen in oblečen v oblačila, naj ne nosi razpuščenih las in si ne trga oblačil;

¹¹naj ne hodi k nobenemu mrliču; tudi pri svojem očetu ali pri svoji materi se ne sme onečistiti.

¹²Naj ne hodi iz svetišča in naj ne skruni svetišča svojega Boga, kajti na njem je posvetitev mazilnega olja njegovega Boga; jaz sem Gospod.

¹³Za ženo naj si vzame žensko, ki je še devica.

¹⁴Naj ne jemlje ne vdove ne odslovljene ne onečaščene ne vlačuge, temveč naj vzame za ženo devico iz svojega rodu.

¹⁵Tako ne bo oskrnil potomcev v svojem rodu; kajti jaz sem Gospod, ki ga posvečujem.««

Kdo ne sme opravljati duhovniške službe

¹⁶ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

¹⁷»Govôri Aronu in reci: »Nihče od tvojih potomcev iz roda v rod, ki ima kako napako, ne sme pristopiti, da bi daroval hrano svojega Boga.

¹⁸Da, nihče, ki ima kako napako, ne sme pristopiti: ne slepec ne hromec ne kdo z iznakaženim obrazom ali s pokvečenimi udi

¹⁹ne kdo z zlomljeno nogo ali roko

²⁰ne grbavec ne pritlikavec ne kdo s pego v očesu ne človek z garjami ali lišajem ne kdo, ki ima zmečkana moda.

²¹Nihče izmed potomcev duhovnika Arona, ki ima na sebi kako napako, se ne sme približati, da bi daroval Gospodove ognjene daritve; napako ima, ne sme se približati in darovati hrane svojega Boga.

²²Sicer sme uživati hrano svojega Boga, tako od presvetih kakor od svetih darov,

²³ne sme pa iti do zagrinjala in ne sme se približati oltarju, ker ima napako, da ne oskruni mojih svetih reči; kajti jaz sem Gospod, ki jih posvečujem.««

²⁴Tako je Mojzes govoril Aronu in njegovim sinovom in vsem Izraelovim sinovom.

3 Mojzes 22

Prepovedi glede uživanja daritev

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Aronu in njegovim sinovom, naj spoštljivo ravnajo s svetimi darovi, ki mi jih posvečujejo Izraelovi sinovi, da ne oskrunijo mojega svetega imena; jaz sem Gospod.

³Reci jim: »Kdor koli izmed vseh vaših potomcev iz roda v rod se približa svetim darovom, ki so jih Izraelovi rodovi posvetili Gospodu, ko je nečist, naj bo iztrebljen izpred mojega obličja; jaz sem Gospod.

⁴Nihče izmed Aronovih potomcev, ki je gobav ali ima tok, ne sme jesti od svetih darov, dokler se ne očisti. Kdor se dotakne kogar koli, ki je nečist zaradi mrliča, ali komur uhaja seme

⁵ali kdor se dotakne katere koli golazni, ki ga onečisti, ali človeka, ki ga onečisti, najsi bo njegova nečistost kakršna koli,

⁶kdor se česa takega dotakne, naj bo nečist do večera in naj ne jé od svetih darov, dokler se ne okopa v vodi.

⁷Ko sonce zaide, je čist in potem sme jesti od svetih darov; kajti to je njegova hrana.

⁸Naj pa ne uživa od tega, kar je poginilo ali so raztrgale zveri, da se s tem ne onečisti; jaz sem Gospod.

⁹Izpolnjujejo naj, kar sem naročil, da si ne nakopljejo greha zaradi tega in bi v tem umrli, ker so skrunili svete reči. Jaz sem Gospod, ki jih posvečujem.

¹⁰Kdor pa ni duhovnik, ne sme uživati svetega; niti tisti, ki stanuje pri duhovniku niti njegov najemnik ne smeta jesti svetega.

¹¹Tisti pa, ki ga duhovnik kupi za denar, da je njegova last, sme to uživati; tudi tisti, ki so rojeni v njegovi hiši, smejo uživati njegovo hrano.

¹²Če se duhovnikova hči omoži z neduhovnikom, ne sme jesti od svetih darov.

¹³Če pa je duhovnikova hči ovdovela ali jo je mož odslovil in nima otrok, pa se vrne v očetovo hišo kakor v svoji mladosti, sme uživati hrano svojega očeta; sicer pa nihče, ki ni duhovnik, ne sme od tega jesti.

¹⁴Kdor bi ponevedoma pojedel kaj svetega, mora to duhovniku povrniti in dodati še petino vrednosti.

¹⁵Duhovniki naj ne skrunijo svetih darov, ki jih Izraelovi sinovi darujejo Gospodu,

¹⁶in naj jim ne nalagajo kazni za krivdo, če bi uživali njihove svete darove; kajti jaz sem Gospod, ki jih posvečujem.«

Predpisi o daritvenih živalih

¹⁷ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

¹⁸»Govôri Aronu in njegovim sinovom in vsem Izraelovim sinovom in jim reci: »Če kdor koli iz Izraelove hiše ali izmed tujcev v Izraelu daruje svoj dar, bodisi kakršen koli zaobljubni bodisi kakršen koli prostovoljni dar, ki ga daruje Gospodu v žgalno daritev,

¹⁹mora biti to, da boste sprejeti, neoporečen samec od goveda, ovc ali koz.

²⁰Ničesar, kar ima napako, ne darujte, kajti ne bi bili sprejeti!

²¹Če hoče kdo darovati Gospodu mirovno daritev, da izpolni zaobljubo ali kot prostovoljni dar od goveda ali od drobnice, naj bo neoporečna, da bo sprejeta; nobene napake ne sme imeti.

²²Kar je slepo ali polomljeno ali pohabljen ali kozavo ali garjavo ali lišajasto, tega ne darujte Gospodu in ne polagajte na oltar kot ognjeno daritev Gospodu!

²³Kot prostovoljni dar smeš darovati bika ali jagnje s predolgimi ali prekratki udi, kot zaobljubna daritev pa ne bo sprejeto.

²⁴Živali, ki ima zmečkana ali stolčena ali odtrgana ali zrezana moda, ne darujte Gospodu! Česa takega ne smete delati v svoji deželi.

²⁵Tudi iz tujčeve roke ne smete nič takega darovati v hrano svojemu Bogu, kajti zaradi te poškodbe imajo napako; ne bi bilo sprejeto od vas.«

²⁶ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²⁷»Ko se tele ali jagnje ali kozlič rodi, naj ostane sedem dni pri svoji materi, od osmega dne naprej pa je sprejemljiv kot dar ognjene daritve za Gospoda.

²⁸Goveda ali ovce ne smete klati isti dan z njenim mladičem.

²⁹Kadar darujete Gospodu zahvalno daritev, jo darujte tako, da boste sprejeti.

³⁰Tisti dan jo použijte, ničesar od nje ne puščajte do jutra; jaz sem Gospod.

³¹Držite se torej mojih zapovedi in jih izpolnajte; jaz sem Gospod.

³²Ne skrunite mojega svetega imena, temveč posvečevan hočem biti sredi Izraelovih sinov; jaz sem Gospod, ki vas posvečujem,

³³ki sem vas izpeljal iz egiptovske dežele, da bi bil vaš Bog; jaz sem Gospod.«

3 Mojzes 23

Izraelovi prazniki

(4 Mz 28,16–30,1)

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »To so Gospodovi prazniki, ob katerih sklicujte svete shode, moji prazniki.

³Šest dni opravljajte delo, sedmi dan pa je sobota, dan počitka s svetim shodom; ne opravljajte nobenega dela, to je počitek za Gospoda, kjer koli prebivate.

⁴Tole so Gospodovi prazniki s svetimi shodi, ki jih sklicujte ob časih, ki so zanje določeni:

⁵Štirinajsti dan prvega meseca proti večeru je pasha za Gospoda.

⁶Petnajsti dan tega meseca pa je praznik nekvašenega kruha za Gospoda; sedem dni jejte nekvašeni kruh!

⁷Prvi dan imejte sveti shod; nobenega težkega dela ne opravljajte!

⁸Sedem dni darujte Gospodu ognjeno daritev! Sedmi dan je sveti shod; nobenega težkega dela ne opravljajte!«

⁹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

¹⁰»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko boste prišli v deželo, ki vam jo dajem, in boste poželi njeno žetev, prinesite prvi snop svoje žetve k duhovniku!

¹¹Ta naj snop daruje s primikanjem pred Gospodom, da boste sprejeti; na dan po soboti naj ga duhovnik daruje s primikanjem.

¹²Tisti dan, ko s primikanjem darujete snop, pripravite enoletno neoporečno jagnje v žgalno daritev za Gospoda

¹³in z njim vred jedilno daritev: dve desetinki bele moke, umešene z oljem, kot ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu; zraven pa še pitno daritev: četrtinko vrča vina.

¹⁴Kruha in praženega ali svežega zrnja ne jejte vse do dne, ko boste prinesli dar svojemu Bogu. To naj vam bo večni zakon iz roda v rod, kjer koli prebivate!

¹⁵In od dneva po soboti, od dneva, ko ste prinesli snop primikanja, si štejte sedem tednov; naj bodo popolni;

¹⁶štejte do dneva po sedmi soboti petdeset dni in darujte Gospodu novo jedilno daritev!

¹⁷Iz svojih prebivališč prinesite dva hleba, spečena iz dveh desetink moke s kvasom, v daritev primikanja kot prvine za Gospoda.

¹⁸Poleg kruha darujte sedem enoletnih neoporečnih jagnjet, junca in dva ovna v žgalno daritev za Gospoda in zraven še jedilno in pitne daritve kot ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu!

¹⁹Darujte tudi kozla kot daritev za greh in dve enoletni jagnjeti kot mirovno daritev!

²⁰Duhovnik naj jih s kruhom prvin vred daruje s primikanjem kot daritev primikanja pred Gospodom; zraven pa tudi jagnjeti; to naj bo posvečeno Gospodu za duhovnika.

²¹Prav ta dan razglasite sveti shod; ne opravljajte nobenega težkega dela! To naj bo večni zakon, kjer koli prebivate, iz roda v rod!

²²Kadar spravljate žetev svoje dežele, ne požanji čisto do roba polja in ne paberkuj po svoji žetvi; to pusti revežu in tujcu; jaz sem Gospod, vaš Bog.«

²³ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²⁴»Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Prvi dan sedmega meseca vam bodi slovesen dan počitka, spomin s trobentanjem, sveti shod!

²⁵Nobenega težkega dela ne opravljajte in darujte ognjeno daritev Gospodu!«

²⁶ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²⁷»Deseti dan tega sedmega meseca pa je spravi dan; imejte sveti shod, pokorite svoje duše in darujte ognjeno daritev Gospodu!

²⁸Na isti dan ne opravljajte nobenega dela, kajti to je spravi dan, da se za vas opravi sprava pred Gospodom, vašim Bogom!

²⁹Kajti vsak, ki se ta dan ne spokori, naj bo iztrebljen izmed svojega ljudstva.

³⁰Vsakega, ki bi prav ta dan opravljal kakršno koli delo, bom izbrisal izmed njegovega ljudstva.

³¹Nobenega dela ne opravljajte! To naj vam bo večni zakon iz roda v rod, kjer koli prebivate.

³²To naj vam bo sobota slovesnega počitka; pokorite svoje duše! Deveti dan meseca na večer, od večera do večera, praznujte svojo soboto!«

³³ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

³⁴»Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Petnajsti dan tega sedmega meseca naj bo sedem dni šotorski praznik za Gospoda.

³⁵Prvi dan imejte sveti shod, nobenega težkega dela ne opravljajte!

³⁶Sedem dni darujte ognjeno daritev Gospodu! Osmi dan imejte sveti shod in darujte ognjeno daritev Gospodu; prazničen shod je, nobenega težkega dela ne opravljajte!

³⁷To so Gospodovi prazniki; ob njih sklicujte svete shode, da opravite Gospodu ognjene, žgalne, jedilne, klavne in pitne daritve, kakor je določeno za vsak dan,

³⁸poleg Gospodovih sobot, poleg vaših darov in poleg vseh vaših zaobljubnih in prostovoljnih daritev, ki jih dajete Gospodu!

³⁹Petnajsti dan sedmega meseca, ko pospravite pridelke dežele, praznujte Gospodov praznik sedem dni! Prvi dan naj bo slovesen počitek in osmi dan naj bo slovesen počitek.

⁴⁰In prvi dan si vzemite sadja žlahtnih dreves, palmovih mladik, vej gostolistnatega drevja in potočnega vrbja in se sedem dni veselite pred Gospodom, svojim Bogom!

⁴¹Tako ga obhajajte kot Gospodov praznik sedem dni na leto! To naj vam bo večni zakon iz roda v rod. V sedmem mesecu ga praznujte!

⁴²Sedem dni prebivajte v šotorih; vsi, ki so domačini v Izraelu, naj prebivajo v šotorih,

⁴³da bodo prihodnji rodovi vedeli, da sem dal Izraelovim sinovom, ko sem jih izpeljal iz egiptovske dežele, prebivati v šotorih! Jaz sem Gospod, vaš Bog.«

⁴⁴In Mojzes je naznanil Izraelovim sinovom Gospodove praznike.

3 Mojzes 24

Olje za svečnik in hlebi obličja

(2 Mz 27,20–21)

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Zapovej Izraelovim sinovom, naj ti prinesejo čistega olja iz stolčenih oliv za svečnik in naj prižgejo svetilko, ki bo stalno gorela.

³Aron naj jo oskrbuje pred zagrinjalom pričevanja v shodnem šotoru, da bo od večera do jutra stalno gorela pred Gospodom. To naj vam bo večni zakon iz roda v rod.

⁴Na čistem svečniku naj pripravlja svetilke, da bodo stalno gorele pred Gospodom.

⁵Vzemi bele moke in iz nje speci dvanajst hlebov; vsak hleb naj bo iz dveh desetink.

⁶Položi jih v dveh vrstah, po šest v vrsto, na čisto mizo pred Gospodom.

⁷Na vsako vrsto potresi čistega kadila, da bo s kruhom kot spominski dar pri ognjeni daritvi Gospodu!

⁸Soboto za soboto naj jih kot večno zavezo stalno polaga pred Gospoda v imenu Izraelovih sinov.

⁹Pripadajo naj Aronu in njegovim sinovom; ti naj jih jedo na svetem kraju, kajti njemu po večnem zakonu pripada presveti del ognjenih daritev Gospodu.«

Kazen za bogokletje – povračilno pravo

¹⁰Sin izraelske žene, ki pa je bil sin Egipčana, je nekoč prišel med Izraelove sinove. Izraelkin sin in neki Izraelec sta se sporekla v taboru

¹¹in Izraelkin sin je sramotil Ime in ga preklinjal. Pripeljali so ga k Mojzesu. Njegovi materi je bilo ime Šelomíta in je bila hči Dibríja iz Danovega rodu.

¹²Zaprlí so ga, da bi iz Gospodovih ust prejeli navodilo.

¹³In Gospod je spregovoril Mojzesu ter rekel:

¹⁴»Pelji preklinjevalca iz tabora in vsi, ki so ga slišali, naj mu položijo roke na glavo. Nato naj ga vsa skupnost kamenja!

¹⁵Izraelovim sinovom pa spregovôri in reci: »Kdor koli preklinja svojega Boga, si nakoplje greh

¹⁶in kdor sramoti Gospodovo ime, naj bo usmrčen. Vsa skupnost naj ga posuje s kamenjem. Naj bo tujec ali domačin: ker je sramotil Ime, mora umreti.

¹⁷Kdor ubije katero koli človeško bitje, naj bo usmrčen.

¹⁸Kdor ubije žival, naj jo povrne, žival za žival.

¹⁹Kdor svojemu rojaku prizadene poškodbo, naj mu storijo, kakor je storil:

²⁰zlom za zlom, oko za oko in zob za zob; kakor je on prizadel človeka, tako naj prizadenejo njega.

²¹Kdor ubije žival, naj jo povrne, kdor pa ubije človeka, mora umreti.

²²Isto pravo imejte za tujca kakor za domačina; kajti jaz sem Gospod, vaš Bog.«

²³Mojzes je to povedal Izraelovim sinovom. In odpeljali so preklinjevalca iz tabora in ga posuli s kamenjem. Izraelovi sinovi so storili tako, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

3 Mojzes 25

Sveta leta
Sobotno leto

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu na Sinajski gori in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko boste prišli v deželo, ki vam jo dajem, naj zemlja počiva, naj obhaja soboto za Gospoda.

³Šest let posevaj svoje polje in šest let obrezuj svoj vinograd in spravlaj njegov pridelek,

⁴sedmo leto pa naj ima zemlja sobotni počitek, soboto za Gospoda: polja ne posevaj in vinograda ne obrezuj!

⁵Kar ti po žetvi zraste samo od sebe, tega ne žanji in grozdja z neobrezane trte ne trgaj; naj bo to leto sobotnega počitka za zemljo.

⁶Jej tisto, kar obrodi zemlja, ki počiva. To velja zate, za sužnja in sužnjo, za najemnika in tujca, ki bivajo pri tebi.

⁷Tudi živini in zverem, ki so v tvoji deželi, bodi v živež, kar bo zemlja obrodila.«

Sveto leto (jubilej)

⁸»Štej si sedem sobotnih let, sedemkrat sedem let, tako boš iz sedmih sobotnih let dobil devetinštirideset let.

⁹Deseti dan sedmega meseca, na spravi dan, daj zatrobiti na rog naznanilo, po vsej vaši deželi dajte trobiti na rog!

¹⁰Posvetite petdeseto leto in razglasite po deželi osvoboditev vsem njenim prebivalcem! To naj vam bo jubilej in vsakdo naj se vrne k svoji lastnini, vsak k svoji rodbini.

¹¹Petdeseto leto naj vam bo leto jubileja; ne sejte in tega, kar samo zraste, ne žanjite in ne trgajte v neobrezanem vinogradu.

¹²To je namreč jubilej, naj vam bo svet. Jejte pa, kar zraste na polju.

¹³V tem jubilejnem letu se vrnite vsak k svoji lastnini!

¹⁴Če kaj prodaš svojemu rojaku ali od njega kaj kupiš, ne smete izkoriščati drug drugega.

¹⁵Kupuj od rojaka glede na število let, ki so pretekla od jubileja, in naj ti prodaja glede na število letin.

¹⁶Če je let več, plačuj večjo kupnino, in če je let manj, plačuj manjšo kupnino; kajti prodaja ti število letin.

¹⁷Nikar ne izkoriščajte drug drugega! Boj se svojega Boga; kajti jaz sem Gospod, vaš Bog.

¹⁸Izpolnajte torej moje zakone in držite se mojih odlokov in jih izpolnajte, da boste varno prebivali v deželi!

¹⁹Zemlja bo dajala svoj sad, jedli boste do sitega in v njej varno prebivali.

²⁰Morda boste rekli: Kaj bomo jedli v sedmem letu, če ne bomo sejali in ne spravljali pridelkov?

²¹Zapovedal bom svojemu blagoslovu, da vam v šestem letu obrodi za tri leta pridelkov.

²²Ko boste sejali osmo leto, boste jedli stare pridelke; vse do devetega leta, dokler ne bo pospravljena letina, boste lahko jedli staro.

²³Zemlje ne smete prodajati za zmeraj, kajti zemlja je moja, vi ste le tujci in gostači pri meni.

²⁴V vsej deželi, kjer bo vaša lastnina, dovoljujte ponovni odkup zemlje!

²⁵Če tvoj brat obuboža in mora prodati del svoje lastnine, naj pride njegov odkupitelj – to je najbližji sorodnik – in naj odkupi, kar njegov brat prodaja.

²⁶Če pa kdo nima odkupitelja, pa si sam opomore in pridobi, kolikor je za odkup potrebno,

²⁷naj izračuna, koliko let je preteklo od prodaje, in naj preostanek povrne kupcu; potem pride zemlja spet njemu v last.

²⁸Če ne zmore toliko, kolikor bi mu moral vrniti, naj to, kar je prodal, ostane v kupčevi roki do jubilejnega leta. Ob jubileju bo prosto in spet pride njemu v last.

²⁹Če kdo proda stanovanjsko hišo v mestu z obzidjem, jo sme odkupiti do konca leta, v katerem jo je prodal; pravica za njen odkup torej obstaja leto dni.

³⁰Če pa je do preteka celega leta ne odkupi, naj hiša v obzidanem mestu ostane za zmeraj tistemu, ki jo je kupil, in njegovim potomcem; niti ob jubileju ni prosta.

³¹Hiše v vaseh, ki nimajo obzidja, je treba prištevati k polju na deželi; mogoče jih je odkupiti in ob jubileju so proste.

³²V levitskih mestih smejo leviti hiše v mestih, ki jim pripadajo, vselej odkupiti.

³³Če pa kdo od levitov prodane hiše ne odkupi, je hiša v mestu ob jubileju prosta in pride spet njemu v last; kajti hiše v mestih, ki pripadajo levitom, so njihova lastnina sredi Izraelovih sinov.

³⁴Pašne zemlje, ki pripada tem mestom, pa ni dovoljeno prodajati, ker je za zmeraj njihova lastnina.

³⁵Če tvoj brat poleg tebe obuboža in se ne more več vzdrževati, ga podpiraj, kakor da bi bil tujec ali gostač, da bo mogel živeti poleg tebe!

³⁶Ne jemlji od njega obresti in ga ne odiraj, temveč boj se svojega Boga, da bo tvoj brat mogel živeti poleg tebe!

³⁷Ne posojaj mu denarja z obrestmi in ne dajaj mu hrane za oderuške cene!

³⁸Jaz sem Gospod, vaš Bog, ki sem vas izpeljal iz egiptovske dežele, da bi vam dal kánaansko deželo in bil vaš Bog.

³⁹Če tvoj brat poleg tebe obuboža in se ti proda, ga ne sili, da bi ti služil s suženjskim delom.

⁴⁰Naj bo pri tebi kot najemnik, kot gostač; služi naj pri tebi do jubilejnega leta.

⁴¹Potem naj odide od tebe z otroki vred; naj gre nazaj k svoji rodbini in se vrne k lastnini svojih očetov.

⁴²Kajti moji služabniki so, ki sem jih izpeljal iz egiptovske dežele; ne smejo se prodajati, kakor se prodajajo sužnji.

⁴³Ne gospoduj mu nasilno; boj se svojega Boga!

⁴⁴Kar pa zadeva tvojega sužnja in tvojo sužnjo, ki ju moraš imeti, kupujte sužnje izmed narodov, ki so okoli vas!

⁴⁵Smete jih kupovati tudi izmed otrok gostačev, ki bivajo pri vas, in iz njihovih rodbin, ki so pri vas, ki so se rodili v vaši deželi, in naj bodo vaša lastnina.

⁴⁶Morete jih zapustiti svojim otrokom za vami, da postanejo njihova dedna last; smete jih imeti kot sužnje za vselej. Toda svojim bratom, Izraelovim sinovom, drug drugemu ne smete nasilno gospodovati.

⁴⁷Če tujec ali gostač poleg tebe obogati, tvoj brat poleg tebe pa obuboža in se proda tujcu, gostaču poleg tebe ali potomcu tujčeve rodbine,

⁴⁸naj ima pravico, da ga potem, ko se je prodal, kdo odkupi. Naj ga odkupi kateri od njegovih bratov;

⁴⁹lahko pa tudi stric ali bratranec; ali naj ga odkupi kdo drug izmed sorodnikov njegovega mesa, njegove rodbine; ali pa naj se, če si opomore, sam odkupi.

⁵⁰S kupcem naj izračuna čas od leta, ko se mu je prodal, do jubilejnega leta. Razdelita naj ceno, za katero se mu je prodal, po številu let. Njegovo bivanje pri njem naj se računa kakor najemnikova službena doba.

⁵¹Če manjka še veliko let, naj kot odkupnino plača sorazmeren del denarja, za katerega je bil kupljen.

⁵²Če pa je ostalo le malo let do jubileja, naj mu zaračuna in naj plača odkupnino glede na ta leta.

⁵³Naj bo poleg njega kot najemnik, ki služi leto za letom, gospodar pa mu ne sme pred tvojimi očmi nasilno gospodovati.

⁵⁴Če se nikakor ne odkupi, naj v jubilejnem letu z otroki vred prost odide.«

Opozorilo na zavezo

⁵⁵»Kajti Izraelovi sinovi so moji služabniki, moji služabniki so, ki sem jih izpeljal iz egiptovske dežele. Jaz sem Gospod, vaš Bog.

3 Mojzes 26

¹Ne delajte si ničnosti in ne postavljajte si rezanih podob ne spominskih stebrov, tudi poslikanih kamnov ne postavljajte v svoji deželi, da bi se pred njimi priklanjali; kajti jaz sem Gospod, vaš Bog.

²Praznujte moje sobote in spoštujte moje svetišče; jaz sem Gospod.«

Blagoslovi

(5 Mz 7,12–24; 28,1–14)

- ³»Če boste hodili po mojih zakonih in se držali mojih zapovedi in jih izpolnjevali,
- ⁴vam bom dajal deževje ob svojem času in zemlja bo dajala svoj obrod in drevje na polju bo dajalo svoj sad.
- ⁵Mlatev vam bo segala do trgatve in trgatev bo segala do setve. Jedli boste svoj kruh do sitega in v svoji deželi boste varno prebivali.
- ⁶Dal bom mir v deželi, da boste lahko počivali, in ne bo nikogar, ki bi vas strašil; pregnal bom hude zveri iz dežele in meč ne pride v vašo deželo.
- ⁷Podili boste sovražnike in padali bodo pred vami pod mečem.
- ⁸Pet izmed vas jih bo podilo sto in sto izmed vas jih bo podilo deset tisoč in sovražniki bodo padali pred vami pod mečem.
- ⁹Ozrl se bom na vas, vas storil rodovitne in vas namnožil; ohranil bom svojo zavezo z vami.
- ¹⁰Jedli boste dolgo hranjene stare pridelke in morali boste odstraniti stare pridelke, da boste imeli prostor za nove.
- ¹¹Postavil bom svoje prebivališče med vami in ne boste se gabili moji duši.
- ¹²Med vami bom hodil in bom vaš Bog, vi pa boste moje ljudstvo.
- ¹³Jaz sem Gospod, vaš Bog, ki sem vas izpeljal iz egiptovske dežele, da jim niste več sužnji. Zlomil sem kambo vašega jarma in vam dal hoditi pokonci.«

Prekletstva

(5 Mz 28,15–68)

- ¹⁴»Če pa me ne boste poslušali in ne izpolnjevali vseh teh zapovedi,
- ¹⁵če boste zaničevali moje zakone in se bodo moji odloki gabili vaši duši, tako da ne boste izpolnjevali vseh mojih zapovedi in boste kršili mojo zavezo,
- ¹⁶bom tudi jaz vam storil tole: poslal bom nad vas strah, sušico in vročico, ki izžigajo oči in izmozgavajo življenje. Zaman boste sejali seme; vaši sovražniki ga bodo pojedli.

- ¹⁷Obrnil bom svoje obličje proti vam, da vas bodo sovražniki premagali. Tisti, ki vas sovražijo, vas bodo teptali in bežali boste, ne da bi vas kdo podil.
- ¹⁸Če me potem še ne boste poslušali, vas bom sedemkrat huje kaznoval za vaše grehe.
- ¹⁹Zlomil bom vašo prevzetno silo in storil, da bo vaše nebo kakor železo in vaša zemlja kakor bron.
- ²⁰Zaman boste trošili svojo moč: zemlja vam ne bo rodila in drevje v deželi ne bo dajalo sadu.
- ²¹Če se mi boste še postavljali po robu in me ne boste hoteli poslušati, bom sedemkrat pomnožil udarce po vas, kakor zaslužijo vaši grehi.
- ²²Poslal bom nad vas divje zveri, da vas oropajo otrok, pokončajo vašo živino in zmanjšajo vaše število, da bodo vaše ceste ostale puste.
- ²³Če vas tudi to ne bo spametovalo, temveč se mi boste še postavljali po robu,
- ²⁴se bom tudi jaz postavil vam po robu in vas tudi jaz sedemkrat udaril zaradi vaših grehov.
- ²⁵Poslal bom nad vas meč, ki se bo maščeval za zavezo. In če se boste zatekli v svoja mesta, bom poslal med vas kugo in izročeni boste sovražniku v roke.
- ²⁶Ko vam bom zlomil palico kruha, bo deset žensk peklo vaš kruh v eni peči in vam ga bodo odtehtavale; jedli boste, pa se ne boste nasitili.
- ²⁷Če me kljub temu ne boste poslušali, temveč se mi boste postavljali po robu,
- ²⁸se bom tudi jaz v srdu postavil proti vam; sedemkrat vas bom kaznoval za vaše grehe.
- ²⁹Jedli boste meso svojih sinov in uživali meso svojih hčera.
- ³⁰Pokončal bom vaše višine, podrl bom vaše kadilne oltarje in vaša trupla bom pomêtal na trupla vaših malikov; gabili se mi boste.
- ³¹Vaša mesta bom spremenil v razvaline, opustošil bom vaša svetišča in ne bom več duhal vaših prijetnih vonjav.

³²Opustošil bom deželo, da bodo vaši sovražniki, ki se bodo v njej naselili, zgroženi nad njo.

³³Vas pa bom razkropil med narode in za vami vihtel meč; vaša dežela bo pustinja in vaša mesta bodo razvaline.

³⁴Tedaj bo dežela nadomeščala svoje sobote, vse dni, ko bo opustošena in boste vi v deželi svojih sovražnikov; tedaj bo zemlja počivala in nadomeščala svoje sobote.

³⁵Vse dni, ko bo opustošena, bo počivala, ker si ni mogla odpočiti ob vaših sobotah, ko ste prebivali na njej.

³⁶V srca tistih izmed vas, ki bodo še ostali v pokrajini svojih sovražnikov, pa bom položil bojazljivost; šumenje listja, ki ga nosi veter, jih bo podilo v beg in bežali bodo kakor pred mečem in padali, ne da bi jih kdo zasledoval.

³⁷Spotikali se bodo drug čez drugega, kakor da bežijo pred mečem, ne da bi jih kdo podil. Ne boste zdržali pred sovražniki.

³⁸Izgubili se boste med narodi in dežela vaših sovražnikov vas bo požrla.

³⁹Tisti izmed vas, ki bodo še ostali, pa bodo hirali zaradi svoje krivde v pokrajinah svojih sovražnikov. Tudi zaradi krivd svojih očetov, ki jim bodo naložene, bodo morali hirati.«

Božja zvestoba – prihodnja rešitev

⁴⁰»Priznali bodo svojo krivdo in krivdo svojih očetov, da so nezvesto ravnali proti meni, da so se mi celó postavljali po robu,

⁴¹tako da sem se jim tudi jaz postavil po robu in jih odpeljal v deželo njihovih sovražnikov. A potem se mora njihovo neobrezano srce ponižati in takrat bodo zadostili za svojo krivdo.

⁴²In spomnil se bom svoje zaveze z Jakobom pa tudi zaveze z Izakom in zaveze z Abrahamom se bom spomnil; spomnil se bom dežele.

⁴³Toda prej bodo morali zapustiti deželo, da bo ta mogla nadomestiti svoje sobote, ko bo opustela brez njih; oni pa bodo zadostili za svojo krivdo, ker so zavračali moje odloke in so se jim gabili moji zakoni.

⁴⁴Tudi tedaj, ko bodo v deželi svojih sovražnikov, jih ne bom zavrgel in ne bodo se mi gabili, tako da bi jih pokončal in prelomil svojo zavezo z njimi; kajti jaz sem Gospod, njihov Bog.

⁴⁵V njihov prid se bom spomnil zaveze s predniki, ki sem jih pred očmi narodov izpeljal iz egiptovske dežele, da bi jim bil Bog; jaz sem Gospod.«

⁴⁶To so zakoni, odloki in postave, ki jih je Gospod na Sinajski gori po Mojzesovi roki postavil med seboj in Izraelovimi sinovi.

3 Mojzes 27

Dodatek: Odkup od zaobljub in desetine

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Kadar kdo izreče posebno zaobljubo Gospodu o dušah po tvoji oceni vrednosti,

³naj se moški od dvajsetega do šestdesetega leta ceni na petdeset srebrnih šeklov po teži svetiščnega šekla.

⁴Če pa je ženska, naj se ceni na trideset šeklov.

⁵Za tiste, ki so stari od pet do dvajset let, naj bo cenilna vrednost za moškega dvajset in za žensko deset šeklov.

⁶Pri tistih, ki so stari od enega meseca do pet let, naj bo cenilna vrednost za moške pet, za ženske pa tri srebrne šekle.

⁷Če je kdo star šestdeset let in čez, naj se ceni, če je moški, na petnajst, ženska pa na deset šeklov.

⁸Če je kdo prereven, da bi plačal cenilno vrednost, naj zaobljubljeno osebo postavijo pred duhovnika, da jo duhovnik oceni. Duhovnik naj pri ceditvi upošteva, koliko premore ta, ki se je zaobljubil.

⁹Če gre za živino, kakršno darujejo kot dar Gospodu, postane vsaka žival, ki jo kdo da Gospodu, nekaj svetega;

¹⁰ni je dovoljeno ne nadomestiti ne zamenjati, ne dobre za slabšo in ne slabe za boljšo. Če pa vendar kdo zamenja žival za drugo, postaneta ta in zamenjana nekaj svetega.

¹¹Če pa gre za katero koli nečisto žival, ki je ni dovoljeno darovati kot dar Gospodu, naj jo postavi pred duhovnika.

¹²Duhovnik naj jo oceni, ali je dobra ali slaba; kakor jo je duhovnik ocenil, tako naj velja.

¹³Kdor pa jo hoče odkupiti, naj doda petino cenilne vrednosti.

¹⁴Če kdo Gospodu posveti svojo hišo kot nekaj svetega, naj jo duhovnik oceni, ali je dobra ali slaba; kakor jo je duhovnik ocenil, tako naj velja.

¹⁵Če pa hoče posvetitelj svojo hišo odkupiti, naj cenilni vrednosti doda petino denarja; potem je njegova.

¹⁶Če kdo Gospodu posveti kaj polja svoje dedne posesti, naj to ocenijo glede na to, koliko semena poseje; jerbas ječmenovega semena naj velja petdeset srebrnih šeklov.

¹⁷Če posveti svoje polje v jubilejnim letu, naj velja ta cenilna vrednost.

¹⁸Če pa ga posveti v času po jubileju, naj mu duhovnik izračuna, za koliko denarja se zmanjša cenilna vrednost glede na to, koliko let še ostaja do jubilejnega leta.

¹⁹Če pa hoče polje, ki ga je posvetil, odkupiti, naj cenilni vrednosti doda petino denarja; potem je njegovo.

²⁰Če ne odkupi polja in če ga proda drugemu, ga ne bo mogel nikoli več odkupiti,

²¹temveč bo polje, ko bo ob jubileju prosto, postalo nekaj svetega za Gospoda, enako kakor polje, ki je zapadlo zakletvi; postalo bo duhovnikova last.

- ²²Če kdo Gospodu posveti polje, ki ga je kupil in ne pripada njegovi dedni posesti,
- ²³naj mu duhovnik izračuna vsoto cenilne vrednosti do jubilejnega leta in mož naj tisti dan plača cenilno vrednost kot nekaj svetega za Gospoda.
- ²⁴V jubilejnem letu naj se polje vrne tistemu, od katerega je bilo kupljeno in kateremu pripada kot dedna posest dežele.
- ²⁵Vsaka cenitev naj bo v svetiščnih šeklih; šekel je dvajset ger.
- ²⁶Nihče pa ne sme posvečevati prvenca živine, ki kot prvenec pripada Gospodu; naj bo vol ali ovca, pripada Gospodu.
- ²⁷Če je od nečiste živine, naj se odkupi po cenilni vrednosti in doda še petina. Če pa ga ne odkupi, naj se proda za cenilno vrednost.
- ²⁸Ničesar, kar kdo z zakletvijo posveti Gospodu od vsega, kar koli ima, naj bo človek ali žival ali polje njegove dedne posesti, ni dovoljeno ne prodati ne odkupiti; kar koli je posvečeno z zakletvijo, je presveto za Gospoda.
- ²⁹Nobenega človeka, nad katerim je bila izrečena zakletev, ni dovoljeno odkupiti; naj bo usmrčen.
- ³⁰Vse desetine dežele, od pridelkov zemlje in od drevesnih sadov, so Gospodove; posvečene so Gospodu.
- ³¹Če pa hoče kdo odkupiti del svoje desetine, naj ji doda še petino.
- ³²Kar zadeva kakršno koli desetino od goveda in drobnice, naj bo vsaka deseta žival od vseh, ki gredo skozi pod pastirjevo palico, nekaj svetega za Gospoda.
- ³³Naj se ne preiskuje, ali je dobro ali slabo, tudi naj se ne zamenjuje; če se vseeno zamenja, naj bo to in tisto, kar zamenja, nekaj svetega: ni ga dovoljeno odkupiti.«
- ³⁴To so zapovedi, ki jih je Gospod na Sinajski gori dal Mojzesu za Izraelove sinove.

4 Mojzes

4 Mojzes 1

Zadnje priprave pred odhodom s Sinaja Prvo štetje

¹Prvi dan drugega meseca v drugem letu, odkar so odšli iz egiptovske dežele, je Gospod govoril Mojzesu v Sinajski puščavi v shodnem šotoru; rekel je:

²»Preštejta vso skupnost Izraelovih sinov po njihovih rodbinah in očetnih hišah, tako da preštejeta imena vseh moških, od glave do glave;

³dvajsetletne in starejše, vse, ki so v Izraelu zmožni za vojsko; ti in Aron jih preštejta po njihovih četah.

⁴Z vama naj bo po en mož iz vsakega rodu, vsak naj bo poglavar svoje očetne hiše.

⁵To so imena mož, ki naj vama pomagajo: za Rubena Elicúr, Šedeúrjev sin,

⁶za Simeona Šelumiél, Curišadájev sin,

⁷za Juda Nahšón, Aminadábov sin,

⁸za Isahárja Netanél, Cuárjev sin,

⁹za Zábulona Eliáb, Helónov sin,

¹⁰za Jožefove sinove: za Efrájima Elišamá, Amihúdov sin, za Manáseja pa Gamliél, Pedacúrjev sin,

¹¹za Benjamina Abidán, Gideoníjev sin,

¹²za Dana Ahiézer, Amišadájev sin,

¹³za Aserja Pagiél, Ohránov sin,

¹⁴za Gada Eljasáf, Reguélov sin,

¹⁵in za Neftálíja Ahirá, Enánov sin.«

¹⁶To so bili iz skupnosti poklicani možje, knezi rodov svojih očetov, poglavarji Izraelovih tisočnij.

¹⁷Mojzes in Aron sta vzela te može, ki so bili določeni po imenih,

¹⁸in prvi dan drugega meseca zbrala vso skupnost. Razvrstili so se glede na rodovnik po rodbinah in očetnih hišah, tako da so od glave do glave prešteli imena dvajsetletnih in starejših.

¹⁹Kakor je Gospod Mojzesu zapovedal, tako jih je preštel v Sinajski puščavi.

²⁰Tu so bili sinovi Izraelovega prvorojenca Rubena, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen od glave do glave, vsi dvajsetletni in starejši moški, vsi za vojsko zmožni:

²¹iz Rubenovega rodu je bilo prešteti šestinštirideset tisoč petsto.

²²Simeonovi sinovi, njihovi prešteti potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, od glave do glave, vsi za vojsko zmožni moški:

²³iz Simeonovega rodu je bilo prešteti devetpetdeset tisoč tristo.

²⁴Gadovi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

²⁵iz Gadovega rodu je bilo prešteti petinštirideset tisoč šeststo petdeset.

²⁶Judovi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

²⁷iz Judovega rodu je bilo prešteti štiriinšedemdeset tisoč šeststo.

²⁸Isahárjevi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

²⁹iz Isahárjevega rodu je bilo prešteti štiriinpetdeset tisoč štiristo.

³⁰Zábulonovi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

³¹iz Zábulonovega rodu je bilo prešteti sedeminpetdeset tisoč štiristo.

³²Efrájimovi sinovi od Jožefovih sinov, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

³³iz Efrájimevega rodu je bilo prešteti štirideset tisoč petsto.

³⁴Manásejevi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

³⁵iz Manásejevega rodu je bilo prešteti dvaintrideset tisoč dvesto.

³⁶Benjaminovi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

³⁷iz Benjaminovega rodu je bilo prešteti petintrideset tisoč štiristo.

³⁸Danovi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

³⁹iz Danovega rodu je bilo prešteti dvainšestdeset tisoč sedemsto.

⁴⁰Aserjevi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

⁴¹iz Aserjevega rodu je bilo prešteti enainštirideset tisoč petsto.

⁴²Neftáljevi sinovi, njihovi potomci po rodbinah in očetnih hišah, po štetju imen dvajsetletnih in starejših, vsi za vojsko zmožni:

⁴³iz Neftáljevega rodu je bilo prešteti triinpetdeset tisoč štiristo.

⁴⁴To so prešteti, ki so jih šteli Mojzes, Aron in Izraelovi knezi; teh je bilo dvanajst mož, vsak je zastopal hišo svojih očetov.

⁴⁵Vseh Izraelovih sinov, prešteti po njihovih očetnih hišah, dvajsetletnih in starejših, vseh za vojsko zmožnih v Izraelu,

⁴⁶vseh prešteti je bilo šeststo tri tisoč petsto petdeset.

⁴⁷Lévijevci pa po svojem očetnem rodu niso bili prešteti med njimi.

Priprava tabora

⁴⁸ Gospod je namreč govoril Mojzesu in rekel:

⁴⁹»Levijevega rodu pa nikar ne šteje in ne popisuj ga med Izraelovimi sinovi!

⁵⁰Pač pa postavi Lévijevce čez prebivališče pričevanja in čez vse njegove priprave in čez vse, kar spada k njemu! Ti naj nosijo prebivališče in vse njegove priprave in mu služijo; taborijo naj okoli prebivališča.

⁵¹Ko je treba prebivališče prenesti, naj ga Lévijevci razderejo; ko pa ga je treba utaboriti, naj ga postavijo. Če bi se približal kdo drug, bi moral umreti.

⁵²Izraelovi sinovi naj taborijo vsak na svojem šotorišču in vsak pri svojem praporu po svojih četah.

⁵³Lévijevci pa naj taborijo okoli prebivališča pričevanja, da ne pride srd nad skupnost Izraelovih sinov. Lévijevci naj opravljajo službo pri prebivališču pričevanja.«

⁵⁴Izraelovi sinovi so storili natanko tako, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu; prav tako so storili.

4 Mojzes 2

¹ Gospod je spregovoril Mojzesu in Aronu ter rekel:

²»Izraelovi sinovi naj taborijo vsak pri svojem praporu, pri znamenjih svojih očetnih hiš; taborijo naj nasproti shodnemu šotoru okrog in okrog.

³Na vzhodni strani, proti sončnemu vzhodu, tabori prapor Judovega tabora s svojimi četami. Knez Judovih sinov je Nahšón, Aminadábov sin.

⁴V njegovi vojski je prešteti štiriinšestdeset tisoč šeststo.

⁵Poleg njega tabori Isahárjev rod. Knez Isahárjevih sinov je Netanél, Cuárjev sin.

⁶V njegovi vojski je prešteti štiriinpetdeset tisoč štiristo.

⁷Potem Zábulonov rod: knez Zábulonovih sinov je Eliáb, Helónov sin.

⁸V njegovi vojski je prešteti sedeminpetdeset tisoč štiristo.

⁹Vseh v Judovem taboru, prešteti po njihovih četah, je sto šestinosemdeset tisoč štiristo. Ti naj se prvi odpravijo na pot.

¹⁰Na južni strani je prapor Rubenovega tabora s svojimi četami. Knez Rubenovih sinov je Elicúr, Šedeúrjev sin.

¹¹V njegovi vojski je prešteti šestinštirideset tisoč petsto.

¹²Poleg njega tabori Simeonov rod. Knez Simeonovih sinov je Šelumiél, Curišadájev sin.

¹³V njegovi vojski je prešteti devetinpetdeset tisoč tristo.

¹⁴Potem Gadov rod: knez Gadovih sinov je Eljasáf, Reguélov sin.

¹⁵V njegovi vojski je prešteti petinštirideset tisoč šeststo petdeset.

¹⁶Vseh v Rubenovem taboru, prešteti po njihovih četah, je sto enainpetdeset tisoč štiristo petdeset. Ti naj se odpravijo na pot drugi.

¹⁷Potem naj se odpravi na pot shodni šotor in tabor Lévičev, ki je sredi taborov. Kakor taborijo, tako naj odhajajo, vsak s svojega mesta, prapor za praporom.

¹⁸Na zahodni strani je prapor Efrajimovega tabora s svojimi četami. Knez Efrajimovih sinov je Elišamá, Amihúdov sin.

¹⁹V njegovi vojski je prešteti štirideset tisoč petsto.

²⁰Poleg njega tabori Manásejev rod. Knez Manásejevih sinov je Gamliél, Pedacúrjev sin.

²¹V njegovi vojski je prešteti dvaintrideset tisoč dvesto.

²²Potem Benjaminov rod: knez Benjaminovih sinov je Abidán, Gideoníjev sin.

²³V njegovi vojski je prešteti petintrideset tisoč štiristo.

²⁴Vseh v Efrajimovem taboru, prešteti po njihovih četah, je sto osem tisoč sto. Ti naj se odpravijo na pot tretji.

²⁵Na severni strani je prapor Danovega tabora s svojimi četami. Knez Danovih sinov je Ahíezer, Amišadájev sin.

²⁶V njegovi vojski je prešteti dvainšestdeset tisoč sedemsto.

²⁷Poleg njega tabori Aserjev rod. Knez Aserjevih sinov je Pagiél, Ohránov sin.

²⁸V njegovi vojski je prešteti enainštirideset tisoč petsto.

²⁹Potem Neftálíjev rod: knez Neftálíjevih sinov je Ahirá, Enánov sin.

³⁰V njegovi vojski je prešteti triinpetdeset tisoč štiristo.

³¹Vseh prešteti v Danovem taboru je sto sedeminpetdeset tisoč šeststo. Ti naj se odpravijo na pot zadnji, prapor za praporom.«

³²To so Izraelovi sinovi, prešteti po svojih očetnih hišah: vseh prešteti v taborih po njihovih četah je bilo šeststo tri tisoč petsto petdeset.

³³Lévijevcev pa niso prešteli sredi Izraelovih sinov, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³⁴Izraelovi sinovi so storili natanko tako, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu: tako so postavili tabore pri svojih praporih in tako so se odpravili na pot, vsak pri svoji rodbini, pri svoji očetni hiši.

4 Mojzes 3

Pravila za Levijev rod Leviti služijo duhovnikom

¹To so Aronovi in Mojzesovi potomci v času, ko je Gospod govoril Mojzesu na Sinajski gori.

²To so imena Aronovih sinov: prvorojenec Nadáb, potem Abihú, Eleazar in Itamár.

³To so imena Aronovih sinov, maziljenih duhovnikov, ki so bili posvečeni, da bi opravljali duhovniško službo.

⁴Nadáb in Abihú sta umrla pred Gospodom, ko sta darovala nedovoljen ogenj pred Gospodom v sinajski puščavi, in nista imela otrok. Tako sta opravljala duhovniško službo Eleazar in Itamár pred očmi svojega očeta Arona.

⁵ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

⁶»Ukaži, naj Levijev rod stopi bliže, in ga postavi pred duhovnika Arona, da mu bodo služili.

⁷Pred shodnim šotorom naj oskrbujejo, kar je potrebno zanj in za vso skupnost, ko opravljajo službo pri prebivališču.

⁸Oskrbujejo naj vse priprave shodnega šotora in kar je potrebno za Izraelove sinove, ko opravljajo službo pri prebivališču.

⁹Izrôči torej Lévijevce Aronu in njegovim sinovom; Izraelovi sinovi naj mu jih popolnoma izročijo.

¹⁰Arona in njegove sinove postavi, da opravljajo svojo duhovniško službo. Če pa se približa kdo, ki ni posvečen, mora umreti.«

¹¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹²»Glej, vzel sem Lévijevce iz srede Izraelovih sinov namesto vsakega prvorojenca, ki odpre materino naročje pri Izraelovih sinovih. Lévijevci pripadajo meni,

¹³kajti moj je vsak prvorojenec. Na dan, ko sem udaril vse prvorojence v egiptovski deželi, sem si posvetil vse prvorojence v Izraelu, pri ljudeh in pri živini; moji so; jaz sem Gospod.«

¹⁴ Gospod je govoril Mojzesu v Sinajski puščavi in rekel:

¹⁵»Preštej Levijeve sinove po njihovih očetnih hišah in rodbinah; vse moške preštej, enomesečne in starejše!«

¹⁶Mojzes jih je torej po Gospodovibesedi preštel, kakor mu je bilo zapovedano.

¹⁷To so bili Levijevi sinovi po imenih: Geršón, Kehát in Merarí.

¹⁸To pa sta imeni Geršónovih sinov po njunih rodbinah: Libní in Šimí.

¹⁹Kehátovi sinovi po svojih rodbinah: Amráam, Jichár, Hebrón in Uziél.

²⁰Meraríjeva sinova po svojih rodbinah: Mahlí in Muší. To so Levijeve rodbine po svojih očetnih hišah.

²¹Od Geršóna sta torej rodbini Libníjevcev in Šimíjevcev; to sta rodbini Geršónovcev.

²²Število vseh prešteti moških, enomesečnih in starejših, je bilo sedem tisoč petsto.

- ²³Rodbini Geršónovcev sta taborili za prebivališčem proti zahodu.
- ²⁴Knez očetne hiše Geršónovcev je bil Eljasáf, Laélov sin.
- ²⁵Geršónovi sinovi so imeli pri shodnem šotoru dolžnost oskrbovati prebivališče in šotorsko streho, njegovo pregrinjalo in zagrinjalo pri vhodu v shodni šotor,
- ²⁶zavese dvorišča in zagrinjalo pri vhodu na dvorišče, ki obdaja prebivališče in oltar, in njegove vrvi z vsem delom, ki je pri tem potrebno.
- ²⁷Od Keháta je rodbina Amrámovcev, rodbina Jichárovcev, rodbina Hebróncev in rodbina Uziélovcev; to so rodbine Kehátovcev.
- ²⁸Število vseh moških, enomesečnih in starejših, je bilo osem tisoč šeststo; dolžni so bili oskrbovati svetišče.
- ²⁹Rodbine Kehátovih sinov so taborile ob prebivališču proti jugu.
- ³⁰Knez očetne hiše kehátovskih rodbin je bil Elicafán, Uziélov sin.
- ³¹Oskrbovati so morali skrinjo, mizo, svečnik, oltarja, svetiščne priprave, s katerimi so opravljali službo, zagrinjalo in vse delo, ki je pri tem potrebno.
- ³²Vrhovni knez Lévičevcev pa je bil Eleazar, sin duhovnika Arona. Nadzoroval je te, ki so bili dolžni oskrbovati svetišče.
- ³³Od Meraríja sta rodbina Mahlíjevcev in rodbina Mušíjevcev; to sta rodbini Meraríjevcev.
- ³⁴Pri štetju je število vseh moških, mesec starih in več, nanoslo šest tisoč dvesto.
- ³⁵Knez očetne hiše meraríjevskih rodbin je bil Curiél, Abihájilov sin. Taborili so ob prebivališču proti severu.
- ³⁶Naloga Meraríjevih sinov je bila oskrbovati deske prebivališča, njegove zapahe, stebre in podstavke, vse priprave in vse delo, ki je pri tem potrebno,
- ³⁷stebre okoli dvorišča, njihove podstavke, količke in vrvi.

³⁸Pred prebivališčem na vzhodni strani pred shodnim šotorom proti vzhodu so taborili Mojzes, Aron in njegovi sinovi, ki so bili dolžni oskrbovati službo v svetišču, službo za Izraelove sinove. Če pa bi se približal kdo, ki ni bil posvečen, bi moral umreti.

³⁹Vseh Lévičev, ki sta jih Mojzes in Aron na Gospodov ukaz preštela po njihovih rodbinah, vseh moških, enomesečnih in starejših, je bilo dvaindvajset tisoč.

Leviti – zamena za prvorojence

⁴⁰ Gospod je rekel Mojzesu: »Preštej vse prvorojene med Izraelovimi sinovi, mesec stare in več, in ugotovi število njihovih imen!

⁴¹Zame pa vzemi levite – jaz sem Gospod! – namesto vseh prvorojencev med Izraelovimi sinovi in živino levitov namesto vseh prvencev živine Izraelovih sinov!«

⁴²Mojzes je preštel, kakor mu je Gospod zapovedal, vse prvorojence med Izraelovimi sinovi.

⁴³Vseh prvorojenih moških, prešteti po številu njihovih imen, enomesečnih in starejših, je bilo dvaindvajset tisoč dvesto triinsedemdeset.

⁴⁴ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

⁴⁵»Vzemi levite namesto vseh prvorojencev med Izraelovimi sinovi in živino levitov namesto njihove živine; leviti so moji; jaz sem Gospod.

⁴⁶Za odkup dvestotriinsedemdesetih prvorojencev Izraelovih sinov, kolikor jih je več kakor levitov,

⁴⁷pa vzemi po pet šeklov za glavo – vzemi jih po svetiščnem šeklu: dvajset ger je en šekel –

⁴⁸in daj denar Aronu in njegovim sinovom kot odkupnino za te, ki jih je preveč!«

⁴⁹Mojzes je torej vzel odkupnino od tistih, ki jih je bilo več kakor odkupljenih od levitov.

⁵⁰Od prvorojencev Izraelovih sinov je vzel denar: tisoč tristo petinšestdeset svetiščnih šeklov.

⁵¹In Mojzes je po Gospodovem ukazu izročil odkupnino Aronu in njegovim sinovom, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

4 Mojzes 4

Opravila levitov

¹Gospod je govoril Mojzesu in Aronu in rekel:

²»Popišita med leviti Kehátove sinove po njihovih rodbinah in očetnih hišah,

³stare od trideset do petdeset let, vse, ki so zmožni za službo, da bi opravljali delo v shodnem šotoru!

⁴To je opravilo Kehátovih sinov v shodnem šotoru: zadeva presvete reči.

⁵Kadar se tabor odpravi na pot, naj pridejo Aron in njegovi sinovi in naj snamejo zastirajoče zagrinjalo in vanj zavijejo skrinjo pričevanja.

⁶Nanjo naj položijo pregrinjalo iz delfinove kože, čezenj pa razprostrejo prt, ves iz višnjevega škrlata, in naj vstavijo drogova.

⁷Čez mizo obličja naj razprostrejo prt iz višnjevega škrlata in nanjo položijo sklede, torilca, kozarce in vrče za pitno daritev; tudi stalni kruh naj bo na njej.

⁸Čez vse to naj razgrnejo prt iz karmezina in ga pokrijejo s pregrinjalom iz delfinove kože ter vstavijo drogova.

⁹Potem naj vzamejo prt iz višnjevega škrlata in pokrijejo svečnik, njegove svetilke, utrinjače in skledice in vse posode za olje, s katerimi ga oskrbujejo.

¹⁰Z vsemi njegovimi pripravami vred naj ga spravijo v ovoj iz delfinove kože in ga položijo na nosila.

¹¹Na zlati oltar naj razprostrejo prt iz višnjevega škrlata in ga zavijejo v pregrinjalo iz delfinove kože ter vstavijo drogova.

¹²Nato naj vzamejo vse druge priprave, s katerimi opravljajo službo v svetišču, in jih spravijo v prt iz višnjevega škrlata, jih prekrijejo s pregrinjalom iz delfinove kože in jih položijo na nosila.

¹³Oltar naj očistijo pepela, čezenj naj razprostrejo prt iz rdečega škrlata

¹⁴in nanj položijo vse njegove priprave, s katerimi opravljajo službo pri njem: ponve, vilice, lopate, kotličke, vse oltarne priprave; čezenj naj razgrnejo pregrinjalo iz delfinove kože in naj vstavijo drogova.

¹⁵Ko Aron in njegovi sinovi do kraja zavijejo svetišče in vse svete priprave in se tabor vzdigne, naj pristopijo Kehátovi sinovi, da jih odnesejo. Toda naj se ne dotikajo svetih reči, da ne umrejo. To so stvari pri shodnem šotoru, ki jih morajo nositi Kehátovi sinovi.

¹⁶Eleazar, sin duhovnika Arona, pa mora skrbeti za olje za svečnik, za dišeče kadilo, za stalno jedilno daritev in za mazilno olje; odgovoren je za prebivališče in vse svete reči in priprave, ki so v njem.«

¹⁷ Gospod je govoril Mojzesu in Aronu in rekel:

¹⁸»Skrbita, da rod Kehátovih rodbin ne bo iztrebljen izmed levitov;

¹⁹ampak tole jim storite, da bodo ostali živi in ne bodo umrli, ko se bodo bližali presvetim rečem: Aron in njegovi sinovi naj pridejo in naj jim vsakemu posebej odkažejo, kaj morajo delati in kaj nositi.

²⁰Tako ne bodo mogli vstopiti in gledati svetih reči niti za trenutek in ne bodo umrli.«

²¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²²»Popiši tudi Geršónove sinove po njihovih očetnih hišah in rodbinah;

²³preštej od trideset do petdeset let stare, vse, ki so zmožni za službo, da bi opravljali delo v shodnem šotoru!

²⁴To je opravilo Geršónovcev, to naj delajo in nosijo:

²⁵nosijo naj preproge prebivališča in shodni šotor, njegovo pregrinjalo in pregrinjalo iz delfinove kože, ki je nad njim, zagrinjalo pri vhodu v shodni šotor,

²⁶zavese dvorišča in zagrinjalo pri vhodu na dvorišče, ki obdaja prebivališče in oltar, njihove vrvi in vse priprave, ki jih potrebujejo pri svojem delu; kar koli je treba pri tem storiti, naj naredijo.

²⁷Sinovi Geršónovcev naj vse svoje opravilo, kar nosijo in kar delajo, opravljajo po ukazih Arona in njegovih sinov; določite jim odgovornost za vse, kar naj nosijo!

²⁸To je opravilo rodbin sinov Geršónovcev pri shodnem šotoru; njihova služba naj bo pod vodstvom Itamárja, sina duhovnika Arona.

²⁹Tudi Meraríjeve sinove preštej po njihovih rodbinah in očetnih hišah,

³⁰preštej od trideset do petdeset let stare, vse, ki so zmožni za službo, da bi opravljali delo v shodnem šotoru.

³¹Tole morajo nositi pri vsem svojem delu v shodnem šotoru: deske prebivališča, njegove zapahe, stebre, podstavke,

³²stebre, ki obkrožajo dvorišče, in njihove podstavke, količke in vrvi, vse priprave, ki spadajo zraven, in kar je treba pri tem opraviti. Vsakemu po imenu določite priprave, ki jih mora nositi!

³³To je opravilo rodbin Meraríjevih sinov, vsa njihova služba pri shodnem šotoru pod vodstvom Itamárja, sina duhovnika Arona.«

Štetje levitov, ki služijo v svetišču

³⁴Mojzes in Aron in knezi skupnosti so prešteli Kehátove sinove po njihovih rodbinah in očetnih hišah,

³⁵stare od trideset do petdeset let, vse zmožne za službo, da bi opravljali delo pri shodnem šotoru.

³⁶Po njihovih rodbinah so jih prešteli dva tisoč sedemsto petdeset.

³⁷To so prešteti iz Kehátovih rodbin, vsi, ki so imeli službo v shodnem šotoru in sta jih Mojzes in Aron preštela, kakor je Gospod ukazal po Mojzesu.

³⁸Število Geršónovih sinov po njihovih rodbinah in očetnih hišah,

³⁹starih od trideset do petdeset let, vseh zmožnih za službo, da bi opravljali delo v shodnem šotoru,

⁴⁰ko so bili prešteti po njihovih rodbinah in očetnih hišah, je bilo dva tisoč šeststo trideset.

⁴¹To so prešteti iz rodbin Geršónovih sinov, vsi, ki so imeli službo v shodnem šotoru in sta jih Mojzes in Aron preštela na Gospodov ukaz.

⁴²Število rodbin Meraríjevih sinov po njihovih rodbinah in očetnih hišah,

⁴³starih od trideset do petdeset let, vseh zmožnih za službo, da bi delali v shodnem šotoru,

⁴⁴ko so bili prešteti po njihovih rodbinah, je bilo tri tisoč dvesto.

⁴⁵To so prešteti iz rodbin Meraríjevih sinov, ki sta jih Mojzes in Aron preštela, kakor je Gospod ukazal po Mojzesu.

⁴⁶Vseh levitov, ki so jih prešteli Mojzes in Aron ter vsi Izraelovi knezi po njihovih rodbinah in očetnih hišah,

⁴⁷starih od trideset do petdeset let, vseh zmožnih za službo, da bi opravljali službo pri tem, kar je bilo treba delati in nositi pri shodnem šotoru,

⁴⁸je bilo prešteti osem tisoč petsto osemdeset.

⁴⁹Kakor je Gospod ukazal po Mojzesu, so vsakemu posebej določili, kaj mora delati in kaj nositi; vsak je dobil svojo nalogo, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

4 Mojzes 5

Obredni predpisi Primeri izključitve

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Zapovej Izraelovim sinovom, naj odpravijo iz tabora vsakega gobavca, vsakega, ki ima tok, in vsakega, ki se je onečistil pri mrliču.

³Naj bodo moški ali ženske, odpravite jih, pošljite jih iz tabora, da ne onečistijo svojega tabora, kjer prebivam med njimi!«

⁴In Izraelovi sinovi so tako storili; odpravili so jih iz tabora; kakor je bil Gospod govoril Mojzesu, tako so storili Izraelovi sinovi.

Zadoščevanje za prekrške

(3 Mz 5,20–26)

⁵ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

⁶»Govôri Izraelovim sinovom: »Če se mož ali žena pregreši s katerim koli grehom, kakršne delajo ljudje, in s tem hudo nezvesto ravna proti Gospodu, je ta človek kriv.

⁷Naj prizna greh, ki ga je storil, in naj tistemu, proti komur se je pregrešil, v celoti povrne povzročeno škodo in doda še petino vrednosti.

⁸Če pa ta človek nima bližnjega sorodnika, kateremu bi mogel krivec povrniti, potem pripada znesek, ki bi ga bilo treba vrniti, Gospodu za duhovnika, in tako tudi spravi oven, s katerim duhovnik opravi spravo zanj.

⁹Vsi prispevki od vseh svetih darov Izraelovih sinov, ki jih prinašajo duhovniku, naj bodo njegovi.

¹⁰Vsakdo razpolaga s svojimi svetimi darovi, če pa jih kdo da duhovniku, pripadajo duhovniku.««

Zakon o ljubosumnosti

¹¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Če žena kakega moža zaide in mu postane nezvesta,

¹³ker je drug moški ležal z njo, in je to ostalo prikrito očem njenega moža, ker se je na skrivnem onečistila in ni priče proti njej, ker je ni nihče zasačil –

¹⁴pa pride nad moža duh ljubosumnosti, da postane ljubosumen na ženo, ker se je onečistila, ali pa pride nadenj duh ljubosumnosti in postane ljubosumen na ženo, čeprav se ni onečistila –,

¹⁵tedaj naj mož pripelje ženo k duhovniku in prinese zanjo predpisani dar: desetinko škafa ječmenove moke; naj ne zлива olja nanjo in ne potresa kadila, ker je to jedilna daritev ljubosumnosti, jedilna daritev spominjanja, ki naj spomni na krivdo.

¹⁶Duhovnik naj pripelje ženo bliže in jo postavi pred Gospoda.

¹⁷Nato naj duhovnik v lončeno posodo zajame svete vode, s tal prebivališča pa naj vzame nekaj prahu in ga strese v vodo.

¹⁸Potem ko je duhovnik postavil ženo pred Gospoda, naj ji razpusti lase in ji na dlani položi jedilno daritev spominjanja, to je jedilna daritev ljubosumnosti, sam pa naj ima v roki grenko vodo, ki prinaša prekletstvo.

¹⁹Potem naj duhovnik ženo zapriseže in ji reče: Če ni drug mož ležal s teboj in nisi zablodila v nečistost nasproti svojemu možu, naj ti ta grenka voda, ki prinaša prekletstvo, ne škoduje.

²⁰Če pa si zablodila nasproti svojemu možu in postala nečista in je drug mož, ne tvoj mož, ležal s teboj –

²¹tedaj naj duhovnik ženo zapriseže s kletvijo in ji reče: Gospod naj te da v prekletstvo in za prisego med tvojim ljudstvom in Gospod naj stori, da ti uplahnejo boki in nabrekne trebuh;

²²naj ta voda, ki prinaša prekletstvo, steče v tvoje drobovje in stori, da ti nabrekne trebuh in uplahnejo boki. – In žena naj reče: Amen, amen!

²³Nato naj duhovnik te kletve zapiše na list in jih spere v grenko vodo.

²⁴Potem naj da ženi piti grenko vodo, ki prinaša prekletstvo, da pride voda prekletstva vanjo in bo okusila grenkobo.

²⁵In duhovnik naj iz ženine roke vzame jedilno daritev ljubosumnosti, naj jo daruje s primikanjem pred Gospodom in jo prinese k oltarju.

²⁶Vzame naj prgišče od jedilne daritve kot njen spominski del in to sežge na oltarju; potem naj da ženi piti vodo.

²⁷Če se je res onečistila in bila nezvesta svojemu možu, bo ta voda, ki prinaša prekletstvo, potem ko ji jo je dal duhovnik piti, prišla vanjo in bo okusila grenkobo; njen trebuh bo nabrekli in boki bodo splahneli in žena bo v kletev med svojim ljudstvom.

²⁸Če pa se žena ni onečistila, temveč je čista, ne bo trpela škode in bo lahko imela potomstvo.

²⁹To je postava o ljubosumnosti. Če žena zablodi nasproti svojemu možu in postane nečista

³⁰ali je nad moža prišel duh ljubosumnosti in je postal ljubosumen na ženo, naj jo postavi pred Gospoda in duhovnik naj ji stori vse, kar zahteva ta postava.

³¹Mož bo prost krivde, taka žena pa bo nosila svojo krivdo.«

4 Mojzes 6

Nazirska zaobljuba

¹Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Kadar mož ali žena naredi posebno zaobljubo, nazirsko zaobljubo, in se posveti Gospodu,

³naj se zdržuje vina in opojne pijače; naj ne pije ne vinskega kisa ne kisa iz druge opojne pijače; naj ne pije nikakršnega soka iz grozdja in naj ne jé ne svežega ne suhega grozdja.

⁴Vse dni svojega nazirstva naj ne jé ničesar, kar je narejeno iz sadov vinske trte, od nezrelih jagod do tropin.

⁵Noben dan zaobljube njegovega nazirstva naj ne pride britev na njegovo glavo. Dokler se ne dopolnijo dnevi, za katere se je posvetil Gospodu, je svet; lase naj si pusti prosto rasti na glavi.

⁶Tiste dni, za katere se je posvetil Gospodu, naj ne hodi k mrliču.

⁷Naj se ne onečisti ne pri očetu ne pri materi, ne pri bratu ne pri sestri, kadar umrejo, kajti posvečenje njegovega Boga je na njegovi glavi.

⁸Vse dni svojega nazirstva je svet za Gospoda.

⁹Če pa kdo kar nenadoma umre poleg njega in se njegova posvečena glava onečisti, naj si jo ostriže na dan, ko bo očiščen; ostriže naj si jo sedmi dan.

¹⁰Osmi dan naj prinese dve grlici ali dva golobčka duhovniku k vhodu v shodni šotor.

¹¹Duhovnik naj daruje eno kot daritev za greh in drugo kot žgalno daritev in tako opravi zanj spravo, ker si je nakopal greh zaradi mrliča. Potem naj si nazirec isti dan znova posveti glavo.

¹² Gospodu naj zaobljubi dneve svojega nazirstva. Prinese naj enoletno jagnje za spravno daritev. Prejšnji dnevi pa ne veljajo, ker je onečistil svoje nazirstvo.

¹³To je postava za nazirca. Ko se dopolnijo dnevi njegovega nazirstva, naj ga pripeljejo k vhodu v shodni šotor.

¹⁴Kot svoj dar naj daruje Gospodu enoletno neoporečno jagnje v žgalno daritev, enoletno neoporečno jagnjico v daritev za greh, neoporečnega ovna v mirovno daritev

¹⁵in košaro nekvašenega kruha iz bele moke, umešene z oljem, nekvašene mlince, pomazane z oljem, in kar še spada k jedilni daritvi in predpisano pitno daritev.

¹⁶Duhovnik naj vse to prinese pred Gospodain opravi nazirčevo daritev za greh in njegovo žgalno daritev.

¹⁷Ovna naj daruje Gospodu v mirovno daritev s košaro nekvašenega kruha vred; duhovnik naj daruje tudi njegovo jedilno in pitno daritev.

¹⁸Nazirec pa naj si pri vhodu v shodni šotor ostriže posvečeno glavo; potem naj vzame lase svoje posvečene glave in jih vrže v ogenj, ki gori pod mirovno daritvijo.

¹⁹Potem ko si je ta ostrigel svoje nazirske lase, naj duhovnik vzame kuhano ovno pleče, nekvašeni kolač in nekvašeni mlinec iz košare in jih položi nazircu v roke.

²⁰Nato naj to z obredom primikanja daruje Gospodu; to je svet dar, ki pripada duhovniku poleg prsi primikanja in poleg stegna vzdigovanja. Potem sme nazirec spet piti vino.

²¹To je postava za nazirca, ki se zaobljubi, o njegovem daru, ki ga mora dati Gospodu zaradi svojega nazirstva, poleg tega, kar sicer še premore. Kakor terja njegova zaobljuba, ki jo je naredil, tako naj stori po postavi za svoje nazirstvo.«

Duhovniški blagoslov

²² Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²³»Govôri Aronu in njegovim sinovom: »Tako blagoslavlajte Izraelove sinove; recite jim:

²⁴ Gospod naj te blagoslovi in te varuje.

²⁵ Gospod naj da sijati svoje obličje nad tabo in naj ti bo milostljiv.

²⁶ Gospod naj dvigne svoje obličje nadte in ti podeli mir.«

²⁷Tako naj polagajo moje ime na Izraelove sinove in jih bom blagoslovil.«

4 Mojzes 7

Zadnji del poročila o izpolnitvi bogoslužnih določb Knezi darujejo za posvetitev svetišča

¹Tisti dan, ko je Mojzes dokončal postavljanje prebivališča, ga mazilil in posvetil z vsemi njegovimi pripravami vred in mazilil in posvetil tudi oltar in vse njegove priprave,

²so Izraelovi knezi, poglavarji svojih očetnih hiš, darovali. To so bili knezi rodov, ki so stali na čelu prešteti.

³Pripeljali so svoj dar pred Gospoda: šest pokritih voz in dvanajst volov, po en voz na dva kneza in po enega vola na kneza. To so pripeljali pred prebivališče.

⁴Gospod je rekel Mojzesu:

⁵»Vzemi to od njih, da bo za službo pri shodnem šotoru, in izroči levitom, vsakemu primerno njegovi službi!«

⁶Mojzes je torej vzel vozove in vole in jih izročil levitom.

⁷Dva voza in štiri vole je izročil Geršónovim sinovom, primerno njihovi službi,

⁸štiri vozove in osem volov pa je po Itamárju, sinu duhovnika Arona, izročil Meraríjevim sinovom, primerno njihovi službi.

⁹Kehátovim sinovom ni izročil ničesar, ker je bila njihova služba v tem, da so na ramah nosili svete reči.

¹⁰Knezi so na dan, ko so mazilili oltar, darovali tudi darove za njegovo posvetitev; prinesli so jih pred oltar.

¹¹In Gospod je rekel Mojzesu: »Vsak dan naj po en knez prinese svoj dar za posvetitev oltarja.«

¹²Tako je prvi dan prinesel svoj dar Aminadábov sin Nahšón za Judov rod.

¹³Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

¹⁴deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

¹⁵junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

¹⁶kozel za daritev za greh

¹⁷in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Aminadábovega sina Nahšóna.

¹⁸Drugi dan je daroval Cuarjev sin Netanél, Isahárjev knez.

¹⁹Prinesel je svoj dar: srebrno skledo, težko sto trideset šeklov, srebrno kotlico, težko sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

²⁰deset šeklov težko zlato latvico, polno kadila,

²¹junca, ovna, enoletno jagnje za žgalno daritev,

²²kozla za daritev za greh

²³in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Cuárjevega sina Netanála.

²⁴Tretji dan knez Zábulonovih sinov, Helónov sin Eliáb.

²⁵Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

²⁶deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

²⁷junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

²⁸kozel za daritev za greh

²⁹in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Helónovega sina Eliába.

³⁰Četrty dan knez Rubenovih sinov, Šedeúrjev sin Elicúr.

³¹Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

³²deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

³³junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

³⁴kozel za daritev za greh

³⁵in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Šedeúrjevega sina Elicúrja.

³⁶Peti dan knez Simeonovih sinov, Curišadájev sin Šelumiél.

³⁷Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

³⁸deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

³⁹junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁴⁰kozel za daritev za greh

⁴¹in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Curišadájevega sina Šelumiéla.

⁴²Šesti dan knez Gadovih sinov, Reguélov sin Eljasáf.

⁴³Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁴⁴deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁴⁵junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁴⁶kozel za daritev za greh

⁴⁷in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Reguélovega sina Eljasáfa.

⁴⁸Sedmi dan knez Efrájimovih sinov, Amihúdov sin Elišamá.

⁴⁹Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁵⁰deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁵¹junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁵²kozel za daritev za greh

⁵³in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Amihúdovega sina Elišamája.

⁵⁴Osmi dan knez Manásejevih sinov, Pedacúrjev sin Gamliél.

⁵⁵Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁵⁶deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁵⁷junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁵⁸kozel za daritev za greh

⁵⁹in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Pedacúrjevega sina Gamliéla.

⁶⁰Deveti dan knez Benjaminovih sinov, Gideoníjev sin Abidán.

⁶¹Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁶²deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁶³junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁶⁴kozel za daritev za greh

⁶⁵in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Gideoníjevega sina Abidána.

⁶⁶Deseti dan knez Danovih sinov, Amišadájev sin Ahiézer.

⁶⁷Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁶⁸deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁶⁹junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁷⁰kozel za daritev za greh

⁷¹in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Amišadájevega sina Ahiézerja.

⁷²Enajsti dan knez Aserjevih sinov, Ohránov sin Pagiél.

⁷³Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁷⁴deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁷⁵junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁷⁶kozel za daritev za greh

⁷⁷in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Ohránovega sina Pagiéla.

⁷⁸Dvanajsti dan knez Neftálijevih sinov, Enánov sin Ahirá.

⁷⁹Njegov dar je bil: srebrna skleda, težka sto trideset šeklov, srebrna kotlica, težka sedemdeset šeklov po svetiščnem šeklu, obe polni bele moke, umešene z oljem, za jedilno daritev,

⁸⁰deset šeklov težka zlata latvica, polna kadila,

⁸¹junec, oven, enoletno jagnje za žgalno daritev,

⁸²kozel za daritev za greh

⁸³in za mirovno daritev dva vola, pet ovnov, pet kozlov in pet enoletnih jagnjet. To je bil dar Enánovega sina Ahirája.

⁸⁴To so torej bili darovi Izraelovih knezov ob posvetitvi oltarja, na dan, ko je bil maziljen: dvanajst srebrnih skled, dvanajst srebrnih kotlic, dvanajst zlatih latvic;

⁸⁵vsaka skleda je imela sto trideset šeklov srebra, vsaka kotlica sedemdeset šeklov; vsega srebra teh posod je bilo dva tisoč štiristo šeklov po svetiščnem šeklu.

⁸⁶Dvanajst zlatih latvic je bilo napolnjenih s kadilom; vsaka je tehtala deset šeklov po svetiščnem šeklu; vsega zlata teh latvic je bilo sto dvajset šeklov.

⁸⁷Vseh živali za žgalno daritev je bilo dvanajst juncev, dvanajst ovnov, dvanajst enoletnih jagnjet z njihovo jedilno daritvijo in dvanajst kozlov za daritev za greh.

⁸⁸Vseh živali za mirovno daritev je bilo štiriindvajset volov, šestdeset ovnov, šestdeset kozlov in šestdeset enoletnih jagnjet. To so bili darovi ob posvetitvi oltarja, ki so jih dali potem, ko je bil maziljen.

⁸⁹Kadar je Mojzes stopil v shodni šotor, da bi govoril z Njim je slišal glas, ki mu je govoril iznad pokrova na skrinji pričevanja, izmed kerubov; govoril mu je.

4 Mojzes 8

Sedmerorami svečnik

(2 Mz 25,31–40; 37,17–24)

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Aronu in mu reci: »Kadar natikaš svetilke, stôri to tako, da bo vseh sedem svetilk osvetljevalo ospredje svečnika!«

³In Aron je to tudi storil; svetilke je nataknil proti ospredju svečnika, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

⁴Svečnik je bil narejen takole: bil je iz kovanega zlata, kovan je bil od noge do cvetov. Mojzes je naredil svečnik po vzorcu, ki mu ga je pokazal Gospod.

Posvetitev levitov

⁵ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

⁶»Vzemi levite izmed Izraelovih sinov in jih očisti!

⁷In tole jim stôri, da jih očistiš: poškrôpi jih z vodo greha; naj gredo z britvijo po vsem telesu in si operejo oblačila in se tako očistijo.

⁸Nato naj vzamejo junca z njegovo jedilno daritvijo iz bele moke, umešene z oljem. Drugega junca pa vzemi za daritev za greh!

⁹Potem pripelji levite pred shodni šotor in zberi vso skupnost Izraelovih sinov!

¹⁰Ko pripelješ levite pred Gospoda, naj Izraelovi sinovi položijo roke na levite.

¹¹Aron naj levite daruje pred Gospodom kot daritev primikanja od Izraelovih sinov. Potem bodo lahko opravljali Gospodovo službo.

¹²Leviti naj položijo roke juncema na glavo: enega daruj kot daritev za greh in drugega kot žgalno daritev Gospodu, da opraviš spravo za levite!

¹³Postavi levite pred Arona in njegove sinove in jih daruj Gospodu kot daritev primikanja!

¹⁴Tako izloči levite izmed Izraelovih sinov, da bodo leviti moji!

¹⁵Potem naj gredo leviti opravljat službo v shodni šotor. Tako jih torej očisti in daruj kot daritev primikanja!

¹⁶Kajti meni so dani, zares dani izmed Izraelovih sinov; vzel sem si jih namesto teh, ki odprejo materino naročje, vseh prvorojencev Izraelovih sinov.

¹⁷Kajti moji so vsi prvenci pri Izraelovih sinovih, pri ljudeh in pri živini; na dan, ko sem udaril prvorojence v egiptovski deželi, sem si jih posvetil.

¹⁸Vzel sem levite namesto vseh prvorojencev pri Izraelovih sinovih.

¹⁹In izmed Izraelovih sinov jih dajem v dar Aronu in njegovim sinovom, da bodo pri shodnem šotoru oskrbovali službo Izraelovih sinov in zanje opravljali spravo. Tako Izraelovih sinov ne bo zadela nadloga, če bi se Izraelovi sinovi približali svetišču.«

²⁰Mojzes, Aron in vsa skupnost Izraelovih sinov so tako storili z leviti. Kakor je Gospod glede levitov zapovedal Mojzesu, tako so Izraelovi sinovi storili z njimi.

²¹Leviti so se očistili greha in si oprali oblačila. Nato jih je Aron daroval kot daritev primikanja pred Gospodom in je zanje opravil spravo, da bi jih očistil.

²²Potem so leviti šli opravljat službo v shodnem šotoru pred Aronom in njegovimi sinovi. Kakor je Gospod glede levitov zapovedal Mojzesu, tako so storili z njimi.

²³ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²⁴»To velja za levite: petindvajsetletni in starejši naj prihajajo opravljat službo pri shodnem šotoru.

²⁵Ko pa dosežejo petdeset let, naj se umaknejo od opravljanja službe in ne služijo več.

²⁶Smejo sicer pomagati svojim bratom pri njihovih dolžnostih v shodnem šotoru, službe pa naj ne opravljajo več. Tako narêdi z leviti glede njihovih dolžnosti!«

4 Mojzes 9

Dopolnitev navodil o času pashe

¹ Gospod je govoril Mojzesu v Sinajski puščavi prvi mesec drugega leta po njihovem izhodu iz egiptovske dežele in rekel:

²»Izraelovi sinovi naj obhajajo pasho ob določenem času.

³Štirinajsti dan tega meseca proti večeru jo obhajajte ob določenem času; obhajajte jo po vseh zakonih in odlokih, ki veljajo zanjo!«

⁴Mojzes je torej naročil Izraelovim sinovom, naj obhajajo pasho.

⁵In obhajali so pasho v Sinajski puščavi štirinajsti dan prvega meseca proti večeru; Izraelovi sinovi so storili tako, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

⁶Bilo pa je tam nekaj mož, ki so postali nečisti pri mrliču in tisti dan niso mogli obhajati pashe; zato so isti dan stopili pred Mojzesa in Arona.

⁷Ti možje so jima rekli: »Nečisti smo zaradi mrliča. Zakaj smo oškodovani, da ne smemo darovati Gospodovega daru med Izraelovimi sinovi ob določenem času?«

⁸Mojzes je rekel: »Počakajte, da slišim, kaj bo Gospod zapovedal za vas!«

⁹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁰»Govôri Izraelovim sinovom in reci: »Če se kateri izmed vas ali vaših potomcev onečisti pri mrliču ali je daleč na potovanju, naj kljub temu obhaja pasho za Gospoda.

¹¹Štirinajsti dan drugega meseca proti večeru naj jo obhajajo; jagnje naj jedo z nekvašenim kruhom in grenkimi zelišči.

¹²Ničesar naj ne pustijo do jutra, tudi nobene kosti na njem naj ne zlomijo; obhajajo naj pasho po vseh zakonih, ki veljajo zanjo.

¹³Kdor pa je čist in ni na potovanju, pa vseeno opusti obhajanje pashe, naj bo iztrebljen iz svojega ljudstva; ker ni daroval Gospodovegadaru ob določenem času, naj tak človek nosi posledice svojega greha.

¹⁴Če pri vas živi kak tujec in hoče obhajati pasho za Gospoda, naj jo obhaja po zakonu o pashi in po odločbah zanjo; en sam zakon imejte in velja naj tako za tujca kakor za domačina v deželi.«

Oblak nad svetim šotorom

(2 Mz 40,34–38)

¹⁵Tisti dan, ko so postavili prebivališče, šotor pričevanja, ga je pokrila oblak. In od večera do jutra je bil nad prebivališčem po videzu kakor ogenj.

¹⁶Tako je bilo ves čas: podnevi ga je pokrival oblak, ponoči pa je imel videz ognja.

¹⁷Kadar se je oblak vzdignil iznad šotora, so se Izraelovi sinovi odpravili na pot; in na kraju, kjer je oblak obstal, so se utaborili.

¹⁸Na Gospodov ukaz so se Izraelovi sinovi odpravljali na pot in na Gospodov ukaz so postavljali tabor. Vse dni, dokler je oblak počival nad prebivališčem, so taborili.

¹⁹Tudi v primerih, ko je oblak ostal nad prebivališčem veliko dni, so se Izraelovi sinovi držali Gospodove odločbe in se niso odpravili na pot.

²⁰Včasih je oblak ostal nad prebivališčem le malo dni; na Gospodov ukaz so postavili tabor in na Gospodov ukaz so se odpravili na pot.

²¹Včasih je oblak ostal od večera do jutra; ko se je zjutraj vzdignil, so se odpravili. Ali pa je ostal en dan in eno noč; ko se je vzdignil, so se odpravili na pot.

²²Najsi je oblak ostal nad prebivališčem dva dni ali mesec ali še dlje, Izraelovi sinovi so taborili in se niso odpravili na pot; ko pa se je vzdignil, so se odpravili.

²³Na Gospodov ukaz so postavljali tabor in na Gospodov ukaz so se odpravljali na pot; držali so se Gospodoveodločbe, kakor je Gospod ukazal po Mojzesu.

4 Mojzes 10

Srebrni trobenti

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Narêdi si dve srebrni trobenti, narêdi ju s kovanim delom; potreboval ju boš, da boš z njima skliceval skupnost in odpravljaj tabor na odhod.

³Kadar boš dal nanju zatrobiti, naj se vsa skupnost zbere pri tebi ob vhodu v shodni šotor.

⁴Če bo zadonela le ena, naj se pri tebi zberejo knezi, poglavarji Izraelovih tisočnij.

⁵Kadar zatrobite z zavijanjem, naj se odpravijo tabori, ki taborijo na vzhodni strani.

⁶In kadar drugič zatrobite z zavijanjem, naj se odpravijo tabori, ki taborijo na južni strani. Naj se zatrobi z zavijanjem, kadar bo čas, da se odpravijo na pot.

⁷Tudi za sklicevanje občestva trobite, a ne z zavijanjem!

⁸Aronovi sinovi, duhovniki, naj trobijo na trobenti; naj vam bosta v večni zakon iz roda v rod.

⁹Kadar boste v svoji deželi šli na vojsko proti sovražniku, ki vas napada, trobite z zavijanjem! Tako se vas bo Gospod, vaš Bog, spomnil in rešeni boste sovražnikov.

¹⁰Ob dnevu veselja, ob praznikih in mlajih trobite na trobenti pri svojih žgalnih in mirovnih daritvah; to bo za vas spomin pred vašim Bogom. Jaz sem Gospod, vaš Bog.«

Potovanje od Sinaja do moábskih planjav **Ljudstvo se odpravi na pot**

¹¹V drugem letu, v drugem mesecu, dvajsetega v mesecu se je oblak vzdignil iznad prebivališča pričevanja.

¹²Izraelovi sinovi so se po odhodnem redu odpravili iz Sinajske puščave; in oblak je obstal v Paránski puščavi.

¹³Tedaj so se prvikrat odpravili na pot na Gospodov ukaz, ki ga je dal po Mojzesu.

¹⁴Najprej se je odpravil prapor tabora Judovih sinov s svojimi četami; na čelu njegove vojske je bil Aminadábov sin Nahšón.

¹⁵Na čelu vojske rodu Isahárjevih sinov je bil Cuárjev sin Netanél;

¹⁶na čelu vojske rodu Zábulonovih sinov je bil Helónov sin Eliáb.

¹⁷Ko so prebivališče razdrli, so se Geršónovi in Meraríjevi sinovi, ki so ga nosili, odpravili na pot.

¹⁸Potem se je odpravil prapor Rubenovega tabora s svojimi četami; na čelu njegove vojske je bil Šedeúrjev sin Elicúr.

¹⁹Na čelu vojske rodu Simeonovih sinov je bil Curišadájev sin Šelumiél.

²⁰Na čelu vojske rodu Danovih sinov je bil Reguélov sin Eljasáf.

²¹Nato so se odpravili Kehátovci, ki so nosili svete reči; do njihovega prihoda so drugi že postavili prebivališče.

²²Potem se je odpravil na pot prapor tabora Efrájimovih sinov s svojimi četami; na čelu njegove vojske je bil Amihúdov sin Elišamá.

²³Na čelu vojske rodu Manásejevih sinov je bil Pedacúrjev sin Gamliél.

²⁴Na čelu vojske Benjaminovega rodu je bil Gideoníjev sin Abidán.

²⁵Potem se je odpravil na pot prapor tabora Danovih sinov s svojimi četami kot zadnja straža za vse tabore; in na čelu njegove vojske je bil Amišadájev sin Ahiézer.

²⁶Na čelu vojske rodu Aserjevih sinov je bil Ohránov sin Pagiél.

²⁷Na čelu vojske rodu Neftálijevih sinov je bil Enánov sin Ahirá.

²⁸To je bil odhodni red Izraelovih sinov po njihovih četah. Tako so se odpravljali na pot.

²⁹Mojzes je rekel Hobábu, sinu Midjánca Reguéla, svojega tasta: »Odpravljamo se proti kraju, o katerem je Gospod rekel: »Dal vam ga bom.« Pojdi z nami in dobro ti bomo storili, kajti Gospod je Izraelu zagotovil dobro!«

³⁰Ta pa mu je rekel: »Ne grem, temveč bom šel v svojo deželo in k svoji rodbini.«

³¹Mojzes je rekel: »Nikar nas ne zapusti, kajti ti veš, kje naj postavljamo tabore v puščavi; zato nam bodi za oči!

³²Če pojdeš z nami, bomo isto dobro, ki ga bo Gospod izkazal nam, storili tudi tebi.«

³³Tako so se odpravili od Gospodove gore in potovali tri dni. In skrinja Gospodove zaveze je te tri dni hodila pred njimi, da bi jim našla kraj za počitek.

³⁴Gospodov oblak pa je bil podnevi nad njimi, kadar koli so se odpravljali iz taborišča.

³⁵Kadar se je skrinja odpravljala na pot, je Mojzes govoril: »Vzdigni se, Gospod, in razkrope naj se tvoji sovražniki; tisti, ki te sovražijo, naj zbeže izpred tvojega obličja!«

³⁶In kadar se je ustavila, je govoril: »Vrni se, Gospod, k množici Izraelovih tisočnij!«

4 Mojzes 11

Izraelci se pritožujejo zaradi pomanjkanja

¹Ljudstvo se je začelo pritoževati nad hudim Gospodu na ušesa. Ko je Gospod to slišal, se je vnela njegova jeza; Gospodov ogenj je vzplamenel proti njim in použil obrobje tabora.

²Tedaj je ljudstvo zavpilo k Mojzesu; ta je molil h Gospodu in ogenj je ugasnil.

³Zato je tisti kraj imenoval Tabêra, ker je proti njim vzplamenel Gospodovogenj.

⁴Drhal, ki je bila med njimi, se je vdala poželenju in tudi Izraelovi sinovi so spet začeli jokati in govoriti: »Kdo nam bo dal jesti meso?

⁵Spominjamo se rib, ki smo jih zastonj jedli v Egiptu, kumar, lubenic, pora, čebule in česna.

⁶Zdaj pa naša duša hira; ničesar več ni, le mano imamo pred očmi.«

⁷Mana pa je bila kakor koriandrovo seme in podobna bdeliju.

⁸Ljudstvo je hodilo okoli, jo nabiralo in mlelo v žrmljah ali trlo v možnarjih, kuhalo v loncih in delalo iz nje kolače; imela je okus oljnatega kolača.

⁹Ko je na tabor ponoči padala rosa, je z njo padala tudi mana.

¹⁰Mojzes je slišal, kako ljudstvo joka po svojih rodbinah, vsak pri vhodu v svoj šotor. Gospodova jeza se je silno razvnela in tudi Mojzesu ni bilo prav.

¹¹Tedaj je Mojzes rekel Gospodu: »Zakaj tako grdo ravnaš s svojim služabnikom in zakaj nisem našel milosti v tvojih očeh, da si naložil name breme vsega tega ljudstva?

¹²Sem mar jaz spočel vse to ljudstvo, sem ga mar jaz rodil, da mi praviš: »Nôsi ga v naročju, kakor pestunja nosi dojenčka, v deželo, ki si jo s prisego obljubil njegovim očetom.«

¹³Od kod naj vzamem meso, da bi ga dal vsemu temu ljudstvu? Jokajo namreč pred menoj in govorijo: »Daj nam jesti meso!«

¹⁴Ne morem sam nositi vsega ljudstva, kajti pretežko je zame.

¹⁵Če misliš tako ravnati z menoj, me raje pri priči ubij, če sem našel milost v tvojih očeh, da mi ne bo treba več gledati svoje nesreče!»

Sedemdeset starešin

¹⁶Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Zberi mi sedemdeset mož izmed Izraelovih starešin, za katere veš, da so starešine ljudstva in njegovi predstojniki! Pripelji jih k shodnemu šotoru; tam naj se postavijo poleg tebe.

¹⁷Stopil bom dol in bom tam govoril s teboj; vzel bom od duha, ki je nad teboj, in ga dal nadnje, da bodo s teboj vred nosili breme ljudstva in ga ne boš več nosil sam.

¹⁸Ljudstvu pa reci: »Posvetite se za jutri in jedli boste meso! Saj ste jokali Gospodu na ušesa in govorili: Kdo nam bo dal jesti meso? Kajti v Egiptu se nam je dobro godilo. – Gospod vam bo dal meso in jedli boste.

¹⁹Jedli ga boste ne le en dan, ne dva, ne pet, ne deset, ne dvajset dni,

²⁰marveč ves mesec dni, dokler vam ne bo lezlo iz nosnic in se vam zagabilo. To pa zato, ker ste zavrgli Gospoda, ki je med vami, in jokali pred njim in govorili: Zakaj smo vendar šli iz Egipta?»

²¹Mojzes je rekel: »Šeststo tisoč pešakov šteje ljudstvo, med katerim živim, ti pa praviš: »Dal jim bom mesa, da ga bodo jedli mesec dni.«

²²Tudi če bi zaklali zanje drobnico in govedo, jim bo mar zadostovalo? In če bi jim zbrali vse ribe morja, bo to zanje dovolj?»

²³Gospod pa je rekel Mojzesu: »Je mar Gospodova roka prekratka? Zdaj boš videl, ali se bo moja beseda zate uresničila ali ne.«

²⁴Mojzes je odšel, povedal ljudstvu Gospodove besede in zbral sedemdeset mož izmed starešin ljudstva ter jih postavil okoli šotora.

²⁵Gospod je stopil dol v oblaku in govoril z njim. Nato je vzel od duha, ki je bil nad njim, in ga dal nad sedemdeset starešin. Ko je duh obstal nad njimi, so začeli prerokovati. A pozneje tega niso več delali.

²⁶Dva moža pa sta ostala v taboru: enemu je bilo ime Eldád, drugemu pa Medád. Duh je prišel tudi nadnju – bila sta namreč med zapisanimi, a nista šla k šotoru – in prerokovala sta v taboru.

²⁷Neki mladenič je pritekel in Mojzesu naznanil, rekoč: »Eldád in Medád prerokujeta v taboru.«

²⁸Tedaj je spregovoril Nunov sin Józue, ki je bil od mladih nog v službi pri Mojzesu, in rekel: »Moj gospod Mojzes, prepovej jima!«

²⁹Mojzes pa mu je rekel: »Kaj se vnemaš zame? Ko bi se le vse Gospodovo ljudstvo spremenilo v preroke! Da bi Gospod dal nadnje svojega duha!«

³⁰Potem so se Mojzes in Izraelovi starešine vrnili v tabor.

Prepelice

³¹Tedaj se je od Gospoda vzdignil veter in z morske strani prinesel prepelice. Nasul jih je na tabor in vsenaokoli dan hoda daleč na vse strani; pokrivale so zemljo približno dva komolca visoko.

³²Ljudstvo je bilo pokonci ves tisti dan in je nabiralo prepelice; kdor je malo nabral, jih je imel deset tovorov. Naložili so jih v plasti okoli taborišča.

³³Še so imeli meso med zobmi, niso ga še použili, ko se je vnela Gospodovajeza na ljudstvo. Gospod je udaril ljudstvo s silno veliko nesrečo.

³⁴Zato so tisti kraj imenovali Kibrót Taáva, ker so tam pokopali ljudi, ki so se vdali poželenju.

³⁵Iz Kibrót Taáve se je ljudstvo odpravilo proti Hacerótu in ostali so v Hacerótu.

4 Mojzes 12

Mirjam in Aron očitata Mojzesu

¹Mirjam in Aron sta govorila proti Mojzesu zaradi kušíjske žene, ki jo je vzel, kajti Kušíjko je bil vzel za ženo.

²Rekla sta: »Ali je Gospod govoril samó z Mojzesom? Mar ni govoril tudi z nama?« In Gospod je to slišal.

³Mož Mojzes pa je bil zelo ponižen mož, bolj kot vsi ljudje na površju zemlje.

⁴Nenadoma je Gospod rekel Mojzesu, Aronu in Mirjam: »Pojdite vsi trije k shodnemu šotoru!« In ti trije so odšli.

⁵ Gospod pa je stopil dol v oblačnem stebru in se postavil k vhodu v šotor. Nato je poklical Arona in Mirjam. Ko sta prišla,

⁶je rekel: »Poslušajta vendar moje besede! Če je med vami Gospodov prerok, se mu dam spoznati v prikazni, v sanjah govorim z njim.

⁷Ni pa tako z mojim služabnikom Mojzesom; temu sem zaupal vso svojo hišo;

⁸odkrito govorim z njim od ust do ust in ne v ugankah in Gospodovo podobo sme gledati. Zakaj se nista bala govoriti proti mojemu služabniku Mojzesu?«

⁹In Gospodova jeza se je vnela proti njima in je odšel.

¹⁰Ko se je oblak umaknil iznad šotora, glej, je bila Mirjam gobava, bela kakor sneg. Aron se je obrnil k Mirjam in glej, bila je gobava.

¹¹Tedaj je Aron rekel Mojzesu: »O moj gospod, prosim te, ne nalagaj na naju kazni za greh, ki sva ga tako nespametno zagrešila!

¹²Naj vendar ne bo kakor mrtvorojeni, čigar meso je takrat, ko pride iz materinega naročja, že napol razžrto.«

¹³Tedaj je Mojzes zavpil h Gospodu in rekel: »O Bog, ozdravi jo vendar!«

¹⁴ Gospod je rekel Mojzesu: »Ali se ji ne bi bilo treba sedem dni sramovati že, če bi ji oče pljunil v obraz? Naj bo torej sedem dni izobčena iz tabora; potem jo sprejmite nazaj!«

¹⁵Tako je bila Mirjam sedem dni izobčena iz tabora. In ljudstvo ni šlo naprej, dokler ni sprejelo Mirjam nazaj.

¹⁶Potem se je odpravilo na pot od Haceróta in se utaborilo v Paránski puščavi.

4 Mojzes 13

Poskus vstopa v Kánaan

Mojzes pošlje oglednike

(5 Mz 1,19–33)

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

² »Pošlji nekaj mož, da ogledajo kánaansko deželo, ki jo bom dal Izraelovim sinovom! Iz vsakega očetnega rodu pošljite po enega moža; vsak izmed njih naj bo knez.«

³ Mojzes jih je po Gospodovem ukazu poslal iz Paránske puščave. Vsi ti so bili poglavarji Izraelovih sinov.

⁴ To so njihova imena: za Rubenov rod Zakúrjev sin Šamúa,

⁵ za Simeonov rod Horíjev sin Šafát,

⁶ za Judov rod Jefunéjev sin Kaléb,

⁷ za Isahárjev rod Jožefov sin Jigál,

⁸ za Efrájimov rod Nunov sin Hošéa,

⁹ za Benjaminov rod Rafújev sin Paltí,

¹⁰ za Zábulonov rod Sodíjev sin Gadiél,

¹¹ za Jožefov – Manásejev – rod Susíjev sin Gadí,

¹² za Danov rod Gemalíjev sin Amiél,

¹³ za Aserjev rod Mihaelov sin Setúr,

¹⁴ za Neftálíjev rod Vofsíjev sin Nahbí,

¹⁵ za Gadov rod Mahíjev sin Geuél.

¹⁶ To so imena mož, ki jih je Mojzes poslal, da ogledajo deželo. In Mojzes je Nunovemu sinu Hošéu dal ime Józue.

¹⁷ Mojzes jih je torej poslal ogledat kánaansko deželo in jim rekel: »Pojdite gor skozi Negeb, povzpnite se na pogorje

¹⁸in pogledjte, kakšna je dežela in kakšni ljudje prebivajo v njej: ali so močni ali slabotni, ali jih je malo ali veliko!

¹⁹In kakšna je dežela, v kateri živijo: ali je dobra ali slaba; in kakšna so mesta, v katerih prebivajo: ali so to tabori ali trdnjave;

²⁰in kakšna je zemlja: ali mastna ali pusta, ali je v njej drevje ali ne. Bodite pogumni in prinesite nekaj sadu te dežele!« Bil pa je ravno čas prvega grozdja.

²¹Šli so torej gor in si ogledali deželo od Cinske puščave do Rehóba blizu Lebó Hamáta.

²²Šli so v Negeb in prišli v Hebrón. – Tam so bivali Anákovi sinovi: Ahimán, Šešáj in Talmáj. Hebrón so postavili sedem let prej kakor Coan v Egiptu. –

²³Prišli so do Eškólske doline. Tam so odrezali vejico vinske trte z grozdom; po dva sta ga nosila na drogu. Utrgali so tudi nekaj granatnih jabolk in smokev.

²⁴Temu kraju so zaradi grozda, ki so ga tam odrezali Izraelovi sinovi, dali ime Eškólska dolina.

²⁵Po štiridesetih dneh so se vrnili z ogledovanja dežele.

²⁶Šli so in prišli k Mojzesu in Aronu in k vsej skupnosti Izraelovih sinov v Paránsko puščavo, v Kadeš. Njima in vsej skupnosti so poročali in jim pokazali sadove dežele.

²⁷Tako so mu pripovedovali: »Prišli smo v deželo, v katero si nas poslal. Zares se v njej cedita mleko in med in tole je njeno sadje,

²⁸toda ljudje, ki živijo v deželi, so močni in mesta utrjena in zelo velika; tudi Anákove sinove smo videli tam.

²⁹Amálek prebiva v deželi Negeb; Hetejci, Jebusejci in Amoréjci prebivajo na pogorju, Kánaanci pa so ob morju in ob Jordanu.«

³⁰Kaléb pa je vpričo Mojzesa miril ljudstvo in rekel: »Le pojdimos in se je polastimo; prav gotovo jo lahko premagamo!«

³¹Toda možje, ki so hodili z njim, so rekli: »Nikakor ne moremo iti nad to ljudstvo, ker je močnejše od nas.«

³²Očrnili so deželo, ki so jo ogledali, pred Izraelovimi sinovi in rekli: »Dežela, ki smo jo prehodili, da bi jo ogledali, je dežela, ki žre svoje prebivalce. In vsi ljudje, ki smo jih videli v njej, so visoke postave.

³³Tam smo videli tudi velikane, Anákovne sinove iz rodu velikanov; v lastnih očeh smo bili kakor kobilice in taki smo morali biti tudi v njihovih očeh.«

4 Mojzes 14

Ljudstvo noče naprej

¹Tedaj je vsa skupnost zagnala vik in krik in ljudstvo je tisto noč jokalo.

²Vsi Izraelovi sinovi so godrnjali proti Mojzesu in Aronu; vsa skupnost jima je rekla: »O da bi umrli v egiptovski deželi ali da bi umrli v tej puščavi!

³Zakaj nas Gospod vodi v to deželo, da bomo padli pod mečem? Naše žene in naši otroci bodo postali plen. Ali ne bi bilo boljše za nas, če bi se vrnili v Egipt?«

⁴In govorili so drug drugemu: »Postavimo si poglavarja in vrnimo se v Egipt!«

⁵Tedaj sta Mojzes in Aron padla na obraz pred vsem občestvom skupnosti Izraelovih sinov.

⁶Nunov sin Józue pa in Jefunéjev sin Kaléb, ki sta bila med tistimi, ki so ogledali deželo, sta pretrgala svoja oblačila

⁷in rekla vsej skupnosti Izraelovih sinov: »Dežela, ki smo jo prehodili, da bi jo ogledali, je izredno lepa dežela.

⁸Če bomo Gospodu všeč, nas bo pripeljal v to deželo in nam jo dal, deželo, v kateri se cedita mleko in med.

⁹Le ne upirajte se Gospodu in ne bojte se ljudstva dežele! Kajti za obed nam bodo; senca se je umaknila od njih, z nami pa je Gospod. Nikar se jih ne bojte!«

¹⁰Ko pa je vsa skupnost govorila, da ju je treba kamnati, se je vsem Izraelovim sinovom nad shodnim šotorom prikazalo Gospodovoveličastvo.

¹¹In Gospod je rekel Mojzesu: »Doklej me bo to ljudstvo zaničevalo in kako dolgo mi še ne bodo verjeli kljub vsem znamenjem, ki sem jih storil med njimi?

¹²Udarim jih s kugo in jih razdedinim, iz tebe pa naredim narod, ki bo večji in mogočnejši, kakor je ta.«

¹³Mojzes je rekel Gospodu: »Toda Egipčani bodo to slišali, kajti s svojo močjo si to ljudstvo izpeljal iz njihove srede.

¹⁴Povedali bodo prebivalcem te dežele, kako so slišali, da si ti, Gospod, sredi tega ljudstva, da se ti, Gospod, prikazuješ iz oči v oči, da tvoj oblak stoji nad njimi in da hodiš pred njimi podnevi v oblačnem in ponoči v ognjenem stebru.

¹⁵Če torej to ljudstvo usmrtiš do zadnjega moža, bodo narodi, ki so slišali govorice o tebi, rekli:

¹⁶»Ker Gospod ni mogel pripeljati tega ljudstva v deželo, ki jim jo je s prisego obljubil, jih je poklal v puščavi.«

¹⁷Naj se torej zdaj izkaže, kako velika je tvoja moč, Gospod, kakor si govoril:

¹⁸»Gospod je počasen v jezi in poln dobrote; odpušča krivdo in upornost, toda nikakor ne oprosti krivde, obiskuje krivdo očetov na sinovih, na tretjih in na četrtih.«

¹⁹Odpusti, prosim, krivdo tega ljudstva po svoji veliki dobroti, kakor si prizanašal temu ljudstvu od Egipta do tod!«

Bog razglasi kazen za neposlušni rod

(5 Mz 1,34–40)

²⁰ Gospod je rekel: »Odpuščam po tvoji besedi.

²¹Toda kakor jaz živim in bo vsa zemlja napolnjena z Gospodovim veličastvom, velja:

²²Nobeden izmed mož, ki so videli moje veličastvo in znamenja, ki sem jih delal v Egiptu in v puščavi, pa so me vendar že desetkrat postavili na preizkušnjo in niso poslušali mojega glasu,

²³nikakor ne bo videl dežele, ki sem jo s prisego obljubil dati njihovim očetom. Nobeden izmed teh, ki so me zaničevali, je ne bo videl.

²⁴Svojega služabnika Kaléba pa bom, zato ker je bil drugega duha in mi je bil popolnoma zvest, popeljal v deželo, v katero je šel, in njegov zarod jo bo dobil v last.

²⁵Amalečan in Kánaanec prebivata v dolini, zato se jutri obrnite in odpravite v puščavo po poti proti Trstičnemu morju!«

²⁶ Gospod je govoril Mojzesu in Aronu in rekel:

²⁷»Kako dolgo bo ta hudobna skupnost še godrnjala čezme? Slišal sem godrnjanje Izraelovih sinov, s katerim so godrnjali čezme.

²⁸Reci jim: »Kakor jaz živim, govori Gospod, kakor ste govorili v moja ušesa, tako vam bom storil.

²⁹V tej puščavi bodo popadala vaša trupla, vsi, kar vas je bilo prešteti po vsem številu, dvajset let stari in starejši, ki ste godrnjali proti meni.

³⁰Nikakor ne boste prišli v deželo, za katero sem vzdignil roko, da vam bom dal prebivati v njej, razen Jefunéjevega sina Kaléba in Nunovega sina Józqueta.

³¹Vaše otroke, o katerih ste rekli, da bodo postali plen, pa popeljem tja in spoznali bodo deželo, ki je vi niste marali.

³²In vaša trupla bodo popadala v tej puščavi.

³³Vaši sinovi bodo štirideset let pasli po puščavi in se pokorili za vaše nezvestobe, dokler vsa vaša trupla ne obležijo v puščavi.

³⁴Kakor je bilo število dni, v katerih ste ogledovali deželo, štirideset, tako se boste štirideset let pokorili za svoje krivde, za vsak dan eno leto – da boste spoznali, kaj pomeni meni nasprotovati.

³⁵Jaz, Gospod, sem govoril. Resnično, vse to bom storil vsej tej hudobni skupnosti, ki se je povezala proti meni; v tej puščavi bodo shirali in tu pomrli.«

³⁶Može pa, ki jih je Mojzes poslal ogledovat deželo in ki so po vrnitvi s tem, da so očrnili deželo, zapeljali vso skupnost, da je godrnjala proti njemu,

³⁷te može, ki so grdo očrnili deželo, je zadela nadloga in so umrli pred Gospodom.

³⁸Nunov sin Józue in Jefunéjev sin Kaléb pa sta izmed tistih mož, ki so šli ogledovat deželo, ostala pri življenju.

Neuspeh predrzne pobude

(5 Mz 1,41–45)

³⁹Mojzes je te besede povedal vsem Izraelovim sinovom in ljudstvo je začelo silno žalovati.

⁴⁰Drugo jutro so zgodaj vstali in šli na vrh gore in rekli: »Glej, tu smo, hočemo iti v kraj, o katerem je govoril Gospod; res smo grešili.«

⁴¹Mojzes pa je rekel: »Zakaj vendar hočete delati proti Gospodovemu ukazu? Ne bo se vam posrečilo.

⁴²Ne hodíte, da vas sovražniki ne pobijejo, kajti Gospoda ni v vaši sredi!

⁴³Amalečan in Kánaanec sta namreč tam pred vami in padli boste pod mečem. Ker ste se obrnili od Gospoda, Gospod ne bo z vami.«

⁴⁴A so si vseeno predrznili iti na vrh pogorja, čeprav se ne skrinja Gospodove zaveze ne Mojzes nista ganila iz tabora.

⁴⁵Tedaj sta prišla Amalečan in Kánaanec, ki sta prebivala na tistem pogorju, in jih premagala in razkropila tja do Horne.

4 Mojzes 15

Razni predpisi Jedilne in pitne daritve

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko pridete v deželo svojega prebivanja, ki vam jo bom dal,

³in boste Gospodu darovali ognjeno, žgalno ali klavno daritev, da izpolnite zaobljubo, ali kot prostovoljni dar ali ob svojih praznikih, da od goveda ali od drobnice pripravite Gospodu prijeten vonj,

⁴naj tisti, ki hoče darovati svoj dar Gospodu kot jedilno daritev, daruje desetinko bele moke, umešene s četrtniko vrča olja.

⁵Vino pa daruj kot pitno daritev pri žgalni ali klavni daritvi za vsako jagnje četrtniko vrča!

⁶Kadar gre za ovna, daruj kot jedilno daritev dve desetinki bele moke, umešene s tretjinko vrča olja,

⁷vina pa daruj kot pitno daritev tretjinko vrča v prijeten vonj Gospodu!

⁸Če daruješ v žgalno ali klavno daritev junca, da izpolniš zaobljubo ali kot mirovno daritev Gospodu,

⁹daruj z juncem vred kot jedilno daritev tri desetinke bele moke, umešene s pol vrča olja,

¹⁰vina pa daruj kot pitno daritev pol vrča! To bo ognjena daritev v prijeten vonj Gospodu.

¹¹Tako delaj pri vsakem volu ali ovnu ali jagnjetu ali kozliču!

¹²Najsi bo število živali, ki jih darujete, kakršno koli, vsako pripravite takó, kolikor jih je!

¹³Tako naj dela vsak domačin, ko daruje ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu.

¹⁴Če pri vas gostuje tujec ali kdor koli, ki biva med vami iz roda v rod, in hoče darovati ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu, naj to dela tako kakor vi.

¹⁵Isti zakon naj velja za vas in za tujca, ki prebiva pri vas, večni zakon iz roda v rod; tujec naj bo pred Gospodom tako kakor vi.

¹⁶Ista postava in isti odlok naj velja za vas in za tujca, ki prebiva pri vas.«»

Daritve v zahvalo za kruh

¹⁷Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁸»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko pridete v deželo, v katero vas popeljem,

¹⁹in boste jedli kruh te dežele, darujte dar vzdigovanja Gospodu!

²⁰Od prvin svojega testa darujte kolač kot dar vzdigovanja; darujte ga tako kakor dar vzdigovanja od mlatišča!

²¹Od prvin svojega testa dajte Gospodu dar vzdigovanja iz roda v rod!«»

Obred zadoščevanja za nehotene prekršitve

²²»Če pa po pomoti ne izpolnite katere od teh zapovedi, ki jih je Gospod dal Mojzesu –

²³katere od teh, ki vam jih je Gospod zapovedal po Mojzesu od dneva, ko je Gospod dal zapovedi in poslej iz roda v rod –,

²⁴naj, če se je ta pomota zgodila nehote, ne da bi skupnost to opazila, vsa skupnost daruje junca kot žgalno daritev v prijeten vonj Gospodu z njeno jedilno in pitno daritvijo, kakor je določeno, in kozla kot daritev za greh.

²⁵Duhovnik naj opravi spravo za vso skupnost Izraelovih sinov in jim bo odpuščeno. Kajti to je bila pomota in zanjo so darovali svoj dar: ognjeno daritev Gospodu in daritev za greh pred Gospodom.

²⁶Odpuščeno bo vsej skupnosti Izraelovih sinov in tujcu, ki biva med njimi, kajti vse ljudstvo je padlo v zmoto.

²⁷Če posameznik greši po pomoti, naj daruje enoletno kozo kot daritev za greh.

²⁸Duhovnik naj za človeka, ki je po pomoti grešil, opravi spravo pred Gospodom, da ga spravi in mu bo odpuščeno.

²⁹Ista postava naj velja za tistega, ki je kaj storil po pomoti, za domačina med Izraelovimi sinovi in za tujca, ki biva med njimi.

³⁰Toda če kdo kaj stori z vzdignjeno roko, naj bo domačin ali tujec, je to bogokletje proti Gospodu; tak človek naj bo iztrebljen izmed svojega ljudstva.

³¹Kajti Gospodovo besedo je zaničeval in prelomil njegovo zapoved. Tak človek naj bo brez odlašanja iztrebljen; na njem je krivda.«

Kazen za kršitev zapovedi o soboti

³²Ko so bili Izraelovi sinovi v puščavi, so zalotili človeka, ki je sobotni dan nabiral drva.

³³Ti, ki so ga zalotili pri nabiranju drv, so ga pripeljali k Mojzesu in Aronu in k vsej skupnosti.

³⁴Dali so ga pod stražo, ker še ni bilo odločeno, kaj naj mu storijo.

³⁵Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Ta človek mora biti usmrčen. Vsa skupnost naj ga zunaj tabora posuje s kamenjem.«

³⁶In vsa skupnost ga je odpeljala iz tabora in ga posula s kamenjem, da je umrl, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

Čopki na obleki

³⁷ Gospod je rekel Mojzesu:

³⁸»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci, naj si delajo čopke na vogalih oblačil iz roda v rod! K vsakemu čopku na vogalu naj dodajo vrvico iz višnjevega škrleta.

³⁹Čopki pa naj vam pomenijo: kadar jih boste pogledali, se boste spomnili vseh Gospodovih zapovedi in jih izpolnjevali in ne boste hodili za svojim srcem in svojimi očmi, ki vas zavajajo v vlačuganje.

⁴⁰Tako se boste spominjali vseh mojih zapovedi in jih izpolnjevali in boste sveti svojemu Bogu.

⁴¹Jaz sem Gospod, vaš Bog, ki sem vas izpeljal iz egiptovske dežele, da bi bil Bog za vas. Jaz sem Gospod, vaš Bog.«

4 Mojzes 16

Ljudstvo se upira Mojzesu in Aronu

Korahov upor

¹Tedaj je Korah, sin Jichárja, sinú Kehátovega, sinú Levijevega, vzel Eliábova sinova Datána in Abiráma in Peletovega sina Ona izmed Rubenovih sinov.

²Vzdignili so se pred Mojzesom in z njimi dvesto petdeset mož izmed Izraelovih sinov, knezi skupnosti, poslanci občestva, ugledni možje.

³Zbrali so se proti Mojzesu in Aronu in jima rekli: »Predaleč sta šla! Vsi člani skupnosti so sveti in Gospod je med njimi. Zakaj se povzdigujeta nad Gospodovo občestvo?«

⁴Ko je Mojzes to slišal, je padel na obraz.

⁵Potem je govoril Korahu in vsej njegovi družbi in rekel: »Zjutraj bo Gospod dal vedeti, kdo je njegov in kdo je svet, da ga pusti v svojo bližino; kogar si je izbral, tega bo pustil v svojo bližino.

⁶Storite tole: vzemite kadilnice, Korah in vsa njegova družba,

⁷jutri denite vanje ognja in pred Gospodom položite nanj kadilo; kogar bo Gospod izbral, je svet. Predaleč ste šli, Levijevi sinovi!«

⁸Potem je Mojzes rekel Korahu: »Poslušajte vendar, Levijevi sinovi:

⁹Ali vam je premalo, da vas je Izraelov Bog ločil od Izraelove skupnosti, da bi vas približal sebi in bi opravljali službo pri Gospodovem prebivališču in stali pred skupnostjo in ji stregli?

¹⁰Pustil je k sebi tebe in s teboj vred vse tvoje brate, Levijeve sinove, vi pa terjate še duhovništvo.

¹¹Torej se ti in vsa tvoja družba zbirate proti Gospodu. Kaj je Aron, da godrnjate proti njemu?«

Datán in Abirám se upreta

¹²Nato je Mojzes dal poklicati Eliábova sinova Datána in Abiráma. Rekla sta: »Ne greva!

¹³Ali ti je premalo, da si nas spravil iz dežele, v kateri se cedita mleko in med, da nas usmrtiš v puščavi, da se hočeš povzdigniti še v vladarja nad nami?

¹⁴Saj nas nisi pripeljal v deželo, v kateri se cedita mleko in med, in nisi nam dal v posest njiv in vinogradov. Mar hočeš tem možem iztakniti oči? Ne greva!«

¹⁵Mojzes se je silno razsrdil in rekel Gospodu: »Ne glej na njihovo daritev! Niti enega osla nisem vzel od njih in nikomur izmed njih nisem storil nič žalega.«

Korah ali Aron? Bog naj odloči

¹⁶Potem je Mojzes rekel Korahu: »Ti in vsa tvoja družba bodite jutri pred Gospodom, ti, oni in Aron!

¹⁷Vzemite vsak svojo kadilnico in denite vanjo kadila! Prinesite pred Gospoda vsak svojo kadilnico, dvesto petdeset kadilnic, tudi ti in Aron, vsak svojo kadilnico!«

¹⁸Tedaj so vzeli vsak svojo kadilnico in vanjo dali ogenj, nanj pa naložili kadila in se z Mojzesom in Aronom vred postavili k vhodu v shodni šotor.

¹⁹Korah je pri vhodu v shodni šotor zbral proti njima vso skupnost. In Gospodovo veličastvo se je prikazalo vsej skupnosti.

²⁰ Gospod je govoril Mojzesu in Aronu in rekel:

²¹»Ločita se od te skupnosti! Na mah jih bom pokončal.«

²²Tedaj sta padla na obraz in rekla: »O Bog, Bog duhov vsega mesa, en sam človek je grešil; se boš mar znesel nad vso skupnostjo?«

Datána in Abiráma zadene kazen

²³Nato je Gospod govoril Mojzesu in rekel:

²⁴»Govôri skupnosti in reci: »Oddaljite se iz okolice Korahovega, Datánovega in Abirámovega prebivališča!««

²⁵Mojzes je vstal in šel proti Datánu in Abirámu, za njim pa so šli Izraelovi starešine.

²⁶Govoril je skupnosti in rekel: »Umaknite se od šotorov teh hudobnih mož in ne dotikajte se ničesar, kar je njihovo, da ne boste pogubljeni zaradi njihovih grehov!«

²⁷Oddaljili so se torej iz okolice Korahovega, Datánovega in Abirámovega prebivališča. Datán in Abirám pa sta stopila ven in stala pri vhodu svojih šotorov z ženami, sinovi in otročiči.

²⁸Tedaj je Mojzes rekel: »Po tem boste spoznali, da me je Gospod poslal delat vse to, kar sem storil, in da ne ravnam po svoji volji.

²⁹Če ti umrejo take smrti kakor vsi ljudje in pride nadnje nadloga, kakršna prihaja nad vse ljudi, potem me Gospod ni poslal.

³⁰Če pa Gospod stori kaj nenavadnega in zemlja odpre svoja usta, tako da pogoltne nje in vse, kar je njihovega, da se živi pogreznejo v podzemlje, potem boste spoznali, da so ti možje zaničevali Gospoda.«

³¹Kakor hitro je nehal govoriti vse te besede, so se tla pod njimi razklala.

³²Zemlja je odprla svoja usta in pogoltnila nje, njihove hiše in vse ljudi, ki so bili Korahovi privrženci, z vsem imetjem vred.

³³Z vsem, kar so imeli, so se živi pogreznili v podzemlje. Nato se je zemlja nad njimi zaprla. Tako so izginili iz srede občestva.

³⁴Ves Izrael, ki je bil okoli njih, je ob njihovem vpitju zbežal; kajti rekli so: »Da zemlja še nas ne pogoltne!«

Kazen za Korahove privržence in spominski obred

³⁵Tedaj je od Gospoda prišel ogenj in použil dvesto petdeset mož, ki so darovali kadilo.

4 Mojzes 17

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Reci Eleazarju, sinu duhovnika Arona, naj pobere kadilnice s pogorišča, ker so posvečene; ogenj pa naj strese proč.

³Kadilnice teh mož, ki so si z grehom zapravili življenje, naj prekujejo, iz njih naredijo kovane kose pločevine in z njimi prevlečejo oltar. Kajti prinašali so jih pred Gospoda in so posvečene. Naj bodo v znamenje Izraelovim sinovom.«

⁴Duhovnik Eleazar je vzel bronaste kadilnice, ki so jih prinesli ti, ki so zgoreli, in prekovali so jih za oltarno prevleko

⁵v spomin Izraelovim sinovom, naj se nepoklicani, ki ni iz Aronovega potomstva, nikoli ne približa, da bi zažigal kadilo pred Gospodom, da se mu ne zgodi kakor Korahu in njegovi družbi. Eleazar je storil, kakor mu je Gospod naročil po Mojzesu.

Ljudstvo se upre

⁶Naslednji dan je vsa skupnost Izraelovih sinov godrnjala čez Mojzesa in Arona. Rekli so: »Pomorila sta Gospodovo ljudstvo.«

⁷Ko pa se je skupnost zbirala zoper Mojzesa in Arona, sta se obrnila proti shodnemu šotoru in glej, pokril ga je oblak in prikazalo se je Gospodovoveličastvo.

⁸Mojzes in Aron sta prišla pred shodni šotor.

⁹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁰»Umaknita se iz te skupnosti! Na mah jih bom pokončal.« Tedaj sta padla na obraz.

¹¹Mojzes je rekel Aronu: »Vzemi kadilnico, daj vanjo ogenj z oltarja, nanj položi kadilo in hitro nesi k skupnosti, da opraviš spravo zanjo! Kajti prišla je jeza od Gospoda, začela se je kuga.«

¹²Aron je vzel, kakor je Mojzes naročil, in tekkel v sredo občestva in glej, med ljudstvom se je že začela kuga. Naložil je kadilo in opravil spravo za ljudstvo.

¹³Postavil se je med mrtve in žive in kuga je prenehala.

¹⁴Za kugo jih je poleg tistih, ki so umrli zaradi Koraha, umrlo štirinajst tisoč sedemsto.

¹⁵Potem se je Aron vrnil k Mojzesu k vhodu v shodni šotor; kuga je prenehala.

Aronova palica ozeleni

¹⁶ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁷»Govôri Izraelovim sinovom in vzemi od njih dvanajst palic, po eno od vsake očetne hiše, od vseh njihovih knezov po njihovih očetnih hišah! Zapiši ime vsakega na njegovo palico!

¹⁸Na Levijevo palico napiši Aronovo ime, kajti na vsakega poglavarja očetne hiše pride po ena palica!

¹⁹Polôži jih v shodni šotor pred pričevanje, kjer se shajam z vami.

²⁰Palica tistega moža, ki ga izberem, bo ozelenela. Tako odpravim od sebe godrnjanje, s katerim vaju nadlegujejo Izraelovi sinovi.«

²¹Mojzes je govoril Izraelovim sinovom in vsi njihovi knezi so mu izročili vsak po eno palico, po en knez iz vsake očetne hiše, dvanajst palic; tudi Aronova palica je bila med njimi.

²²Mojzes je palice položil pred Gospoda v šotoru pričevanja.

²³Ko je naslednji dan prišel v šotor pričevanja, glej, je Aronova palica, za Levijevo hišo, zelenela: pognala je brstje, nastavila cvetove in rodila mandeljne.

²⁴Mojzes je prinesel vse palice izpred Gospoda k vsem Izraelovim sinovom. Videli so in vzeli vsak svojo palico.

²⁵ Gospod pa je rekel Mojzesu: »Nesi Aronovo palico nazaj pred pričevanje, da se shrani v znamenje za upornike; tako boš napravil konec njihovemu godrnjanju čezme, da ne bodo umrli.«

²⁶Mojzes je to storil; kakor mu je Gospod zapovedal, tako je storil.

²⁷Izraelovi sinovi pa so rekli Mojzesu: »Glej, ginemo, izgubljeni smo, vsi smo izgubljeni.

²⁸Kdor koli se preveč približa Gospodovemuprebivališču, umre. Ali naj vsi pomremo?»

4 Mojzes 18

Razni predpisi Duhovniki in leviti

¹ Gospod je rekel Aronu: »Ti in tvoji sinovi in s teboj hiša tvojega očeta boste nosili krivdo, ki zadeva svetišče; ti in s teboj tvoji sinovi boste nosili krivdo, ki zadeva vaše duhovništvo.

²Pústi pa tudi svoje brate, Levijev rod, rod tvojega očeta, da pristopijo s teboj vred, se ti pridružijo in ti strežejo, ko boste ti in s teboj tvoji sinovi pred šotorom pričevanja!

³Držijo naj se tvojih navodil in opravljajo vse dolžnosti pri šotoru. Nikakor pa naj se ne bližajo ne svetiščni opravi ne oltarju, da ne umrejo ne oni ne vi.

⁴Pridružijo naj se ti in opravljajo dolžnosti pri shodnem šotoru, vso službo; noben nepoklican pa naj se vam ne približa.

⁵Vi pa opravljajte dolžnosti pri svetišču in dolžnosti pri oltarju, da ne pride več jeza nad Izraelove sinove!

⁶Glejte, vzel sem vaše brate levite izmed Izraelovih sinov; vam so v dar, darovani Gospodu, da opravljajo službo pri shodnem šotoru.

⁷Ti pa in s teboj tvoji sinovi opravljajte svoje duhovništvo v vsem, kar zadeva oltar in prostor za zagrinjalom; opravljajte službo! Kot dar vam izročam vašo duhovniško službo. Nepoklicani pa, ki bi se približal, mora umreti.«

Dohodki duhovnikov

⁸ Gospod je govoril Aronu: »Glej, dajem ti opravilo dajatev, ki mi pripadajo; od vseh svetih darov Izraelovih sinov jih izročam v delež tebi in tvojim sinovom kot večni zakon.

⁹Tole naj bo tvoje od presvetih darov, kolikor ne pride v ogenj: vsi njihovi darovi pri vseh jedilnih daritvah, daritvah za greh in spravni daritvah, ki mi jih prinašajo; kot presveto naj pripada tebi in tvojim sinovom.

- ¹⁰Jejte to kot presveto! Vsak moški sme to jesti. Naj ti velja kot sveto!
- ¹¹In še to naj bo tvoje: dajatve od vseh darov, ki jih Izraelovi sinovi darujejo s primikanjem. Dajem jih tebi in s teboj tvojim sinovom in hčeram kot večni zakon. Vsak, ki je v tvoji hiši čist, sme jesti od tega.
- ¹²Vse najboljše od olja, vina in žita, najizvrstnejše od tega, kar darujejo Gospodu, dajem tebi.
- ¹³Prvine od vsega, kar je v njihovi deželi, ki jih prinašajo Gospodu, naj bodo tvoje; vsak, ki je v tvoji hiši čist, jih sme jesti.
- ¹⁴Vse, kar je v Izraelu posvečeno z zakletvijo, naj bo tvoje.
- ¹⁵Vse, kar odpre materino naročje pri vsem mesu, kar darujejo Gospodu, bodisi od ljudi ali od živine, naj bo tvoje. Toda prvorojenega človeka moraš zagotovo odkupiti, tudi prvoskoteno žival, ki je nečista, moraš odkupiti.
- ¹⁶Tiste, ki jih je treba odkupiti, odkupi po svoji cenitvi, ko so stari en mesec, za pet šeklov srebra po svetiščnem šeklu, ki velja dvajset ger!
- ¹⁷Toda prvencev od goveda ali ovc ali koz ne smeš odkupiti, sveti so. Z njihovo krvjo poškrôpi oltar in njihovo tolščo sežgi kot ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu!
- ¹⁸Njihovo meso naj bo tvoje; kakor so tvoje prsi primikanja in desno stegno.
- ¹⁹Vse svete dajatve, ki jih Izraelovi sinovi z vzdigovanjem darujejo Gospodu, dajem tebi in s teboj tvojim sinovom in hčeram v večni zakon. To je zate in za tvoje potomce večna solna zaveza pred Gospodom.«
- ²⁰ Gospod je rekel Aronu: »Ne boš dobil dediščine v njihovi deželi in ne boš imel deleža med njimi; jaz sem tvoj delež in tvoja dediščina med Izraelovimi sinovi.«

Dohodki levitov

- ²¹»Levičevim sinovom pa, glej, dajem kot dediščino vse desetine v Izraelu kot povračilo za službo, ki jo opravljajo, za službo pri shodnem šotoru.

²²Izraelovi sinovi pa naj se ne bližajo več shodnemu šotoru, da jih ne zadene krivda, ki prinaša smrt.

²³Leviti naj torej opravljajo službo pri shodnem šotoru in naj nosijo odgovornost za svojo krivdo; to naj bo večni zakon iz roda v rod. Ne bodo pa dobili dediščine med Izraelovimi sinovi.

²⁴Kajti levitom dajem v dediščino desetino, ki jo Izraelovi sinovi darujejo Gospodu z vzdigovanjem. Zato sem jim rekel, da ne bodo dobili dediščine med Izraelovimi sinovi.«

²⁵ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²⁶»Govôri levitom in jim reci: »Kadar boste od Izraelovih sinov jemali desetino, ki vam jo dajem od njih kot vašo dediščino, od nje darujte kot dar vzdigovanja Gospodu: desetino od desetine!

²⁷In vaš dar vzdigovanja se vam bo štel kakor od žita z mlatišča in od obilnosti iz stiskalnice.

²⁸Tako boste tudi vi darovali dar vzdigovanja Gospodu od vseh svojih desetini, ki jih boste jemali od Izraelovih sinov; od njih torej dajajte Gospodov dar vzdigovanja duhovniku Aronu!

²⁹Od vsega, kar vam dajejo, darujte dar vzdigovanja Gospodu, od vsega, kar je pri tem najboljšega, kar je od tega posvečenega.«

³⁰Reci jim: »Ko boste z vzdigovanjem darovali, kar je od tega najboljše, se bo levitom štelo kakor pridelek z mlatišča in pridelek iz stiskalnice.

³¹In to smete jesti na vsakem kraju, vi in vaša hiša, kajti to je vaše plačilo kot povračilo za službo pri shodnem šotoru.

³²Ne boste si nakopali krivde, če boste z vzdigovanjem darovali, kar je najboljšega od tega, in ne oskrunili svetih darov Izraelovih sinov; ne boste umrli.«

4 Mojzes 19

Priprava očiščevalne vode

¹ Gospod je govoril Mojzesu in Aronu in rekel:

²»To je zakon postave, ki ga je zapovedal Gospod, ko je rekel: »Govôri Izraelovim sinovom, naj ti pripeljejo neoporečno rdečo kravo, na kateri ni napake in ki še ni nosila jarma.

³Izročite jo duhovniku Eleazarju; naj jo peljejo iz tabora in jo pred njim zakoljejo.

⁴Duhovnik Eleazar naj s prstom vzame nekaj njene krvi in naj z njo sedemkrat poškropi proti prednji strani shodnega šotora.

⁵Potem naj kravo pred njegovimi očmi sežgejo; njeno kožo, meso in kri z iztrebki vred naj sežgo.

⁶Duhovnik naj vzame cedrovega lesa, hizopa in karmezina in naj to vrže v sredo ognja, v katerem se sežiga krava.

⁷Nato naj si duhovnik opere oblačila in se okopa v vodi. Potem sme iti v tabor, a duhovnik je nečist do večera.

⁸Tudi tisti, ki je sežgal kravo, naj si opere oblačila z vodo in se okopa v vodi, a je nečist do večera.

⁹Mož pa, ki je čist, naj pobere pepel krave in ga zunaj tabora odloži na čist kraj. Naj se hrani skupnosti Izraelovih sinov za očiščevalno vodo. To je daritev za greh.

¹⁰Tisti, ki je pobral pepel, naj si opere oblačila, je pa nečist do večera. To naj bo večen zakon za Izraelove sinove in za tujca, ki biva med njimi.«

Primeri nečistosti

¹¹»Kdor se dotakne mrliča, trupla katerega koli človeka, je sedem dni nečist.

¹²Naj se očisti z vodo tretji dan in sedmi dan in bo postal čist. Če pa se ne očisti tretji dan in sedmi dan, ne bo postal čist.

¹³Kdor koli se dotakne mrliča, trupla umrlega človeka, pa se ne očisti, omadežuje Gospodovo prebivališče. Tak človek naj bo iztrebljen iz Izraela.

Ker ni bil poškopljn z očiščevalno vodo, je nečist; njegova nečistost je še na njem.

¹⁴Tole je postava: Če človek umre v šotoru, je vsak, ki pride v šotor, in vsak, ki je v šotoru, sedem dni nečist.

¹⁵Tudi vsaka odprta posoda, ki nima privezanega pokrova, je nečista.

¹⁶Kdor koli se na polju dotakne z mečem ubitega človeka ali sicer umrlega ali človeških kosti ali groba, je sedem dni nečist.

¹⁷Za tega, ki je nečist, naj vzamejo nekaj pepela sežgane daritve za greh, ga dajo v posodo in nanj zlijejo živo vodo.

¹⁸Mož, ki je čist, naj vzame hizop, ga pomoči v to vodo in z njim poškropi šotor in vse posode in duše, ki so bile tam, tudi tega, ki se je dotaknil kosti ali ubitega ali sicer umrlega ali groba.

¹⁹Čisti naj poškropi nečistega tretji in sedmi dan; tako ga bo sedmi dan očistil; potem naj si opere oblačila in se okopa v vodi in zvečer bo čist.

²⁰Kdor pa postane nečist in se ne očisti, tak naj bo iztrebljen iz občestva. Kajti onečistil je Gospodovo svetišče; ni bil poškopljn z očiščevalno vodo; nečist je.

²¹To naj vam bo večni zakon. Kdor je škropil z očiščevalno vodo, naj si opere oblačila. In kdor se je dotaknil očiščevalne vode, bo nečist do večera.

²²Vse, česar se dotakne nečisti, postane nečisto, in takšen, ki se njega dotakne, bo nečist do večera.«

4 Mojzes 20

Potovanje proti obljubljeni deželi Mirjam umre

¹Izraelovi sinovi, vsa skupnost, so v prvem mesecu prišli v puščavo Cin in ljudstvo se je ustavilo v Kadešu. Tam je umrla Mirjam in tam so jo pokopali.

Voda iz skale (2 Mz 17,1–7)

²Skupnost ni imela vode, zato so se začeli zbirati proti Mojzesu in Aronu.

³Ljudstvo se je prepiralo z Mojzesom; govorili so: »O da bi pomrli, kakor so pomrli naši bratje pred Gospodom.

⁴Zakaj sta vendar pripeljala Gospodovo občestvo v to puščavo, da tu umremo mi in naša živina?

⁵Zakaj sta nas izpeljala iz Egipta in nas pripeljala v ta pusti kraj, kjer ni ne setve ne smokey ne vinske trte ne granatnih jabolk ne vode za pitje?«

⁶Mojzes in Aron sta od občestva odšla proti vhodu v shodni šotor in padla na svoj obraz. Prikazalo se jima je Gospodovoveličastvo.

⁷Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

⁸»Vzemi palico in z bratom Aronom zberita skupnost! Govorita skali pred njihovimi očmi in dala bo svojo vodo! Tako boš storil, da jim bo pritekla voda iz skale, in boš napojil skupnost in njihovo živino.«

⁹Mojzes je torej vzel palico izpred Gospoda, kakor mu je zapovedal.

¹⁰Potem sta Mojzes in Aron sklicala občestvo pred skalo. Rekel jim je: »Poslušajte vendar, uporniki! Ali bova mogla storiti, da vam iz te skale priteče voda?«

¹¹Mojzes je vzdignil roko in dvakrat udaril s palico po skali. Priteklo je veliko vode in pila je skupnost in njihova živina.

¹²Gospod pa je rekel Mojzesu in Aronu: »Ker nista verovala vame, da bi me kot svetega izpričala pred očmi Izraelovih sinov, ne bosta pripeljala tega občestva v deželo, ki jim jo dajem.«

¹³To so vode Meríba, kjer so se Izraelovi sinovi prepirali z Gospodom in kjer se je izkazal svetega.

Edómci ne dovolijo Izraelcem prehoda

¹⁴Mojzes je poslal iz Kadeša sle k edómskemu kralju: »Tako govori tvoj brat Izrael: Ti poznaš vse nadloge, ki so nas zadele.

¹⁵Naši očetje so šli v Egipt in tam smo prebivali veliko dni; Egipčani pa so hudo ravnali z nami in našimi očeti.

¹⁶Vpili smo h Gospodu in slišal je naš glas. Poslal je angela in nas izpeljal iz Egipta. In glej, v Kadešu smo, v mestu na robu tvojega ozemlja.

¹⁷Naj gremo, prosim, skozi tvojo deželo. Ne bomo hodili ne po poljih ne skozi vinograde in ne bomo pili vode iz vodnjakov; po kraljevi cesti bomo šli, ne bomo krenili ne na desno ne na levo, dokler ne pridemo čez tvoje ozemlje.«

¹⁸Edóm pa mu je rekel: »Ne smeš iti čez moje, sicer ti pridem nasproti z mečem!«

¹⁹Izraelovi sinovi so mu rekli: »Po cesti bomo hodili, in če bomo jaz in moja živina pili tvojo vodo, jo bom plačal. Samo peš bi rad šel čez, nič drugega nočem.«

²⁰Edóm pa je rekel: »Ne smeš iti čez.« In mu je šel nasproti s številnim ljudstvom in z močno roko.

²¹Tako Edóm ni hotel dovoliti Izraelu, da bi šel čez njegovo ozemlje. Zato je Izrael krenil proč od njega.

Aron umre

²²Izraelovi sinovi so se odpravili iz Kadeša in vsa skupnost je prišla h gori Hor.

²³Tedaj je Gospod pri gori Hor ob meji edómske dežele govoril Mojzesu in Aronu in rekel:

²⁴»Aron se bo pridružil svojim ljudem; ne bo namreč prišel v deželo, ki jo dajem Izraelovim sinovom, ker sta se upirala mojemu ukazu pri vodah Meríba.

²⁵Vzemi Arona in njegovega sina Eleazarja in ju pelji na goro Hor!

²⁶Sleci Aronu oblačila in jih obleci njegovemu sinu Eleazarju! Aron bo pridruženin bo tam umrl.«

²⁷Mojzes je storil, kakor je zapovedal Gospod. Pred očmi vse skupnosti so šli na goro Hor.

²⁸Mojzes je slekel oblačila Aronu in jih oblekel njegovemu sinu Eleazarju. In Aron je umrl tam na vrhu gore. Mojzes in Eleazar sta se spustila z gore.

²⁹Ko je vsa skupnost videla, da je Aron preminil, ga je vsa Izraelova hiša trideset dni objokovala.

4 Mojzes 21

Izraelci premagajo Kánaance

¹Ko je Kánaanec, kralj v Arádu, ki je bival v Negebu, slišal, da po poti iz Ataríma prihaja Izrael, se je začel z njim bojevati in je zajel nekaj ujetnikov.

²Tedaj je Izrael naredil zaobljubo Gospodu in rekel: »Če mi daš to ljudstvo popolnoma v roke, bom z zakletvijo pokončal njegova mesta.«

³Gospod je uslišal Izraelov glas in mu dal Kánaance; in z zakletvijo je Izrael pokončal nje in njihova mesta. Zato so ta kraj imenovali Horma.

Bronasta kača

⁴Odpravili so se od gore Hor po poti k Trstičnemu morju, da bi obšli edómsko deželo. Ljudstvo pa je postalo nepotrpežljivo na poti;

⁵začelo je govoriti proti Bogu in Mojzesu: »Zakaj sta nas izpeljala iz Egipta, da umremo v puščavi? Saj ni ne kruha ne vode in ta borna jed se nam že gabi.«

⁶Tedaj je Gospod poslal med ljudstvo strupenekače; pikale so ljudi in mnogi iz Izraela so umrli.

⁷In ljudstvo je prišlo k Mojzesu in so rekli: »Grešili smo, ko smo govorili proti Gospodu in proti tebi. Môli h Gospodu, naj odstrani kače od nas!« Mojzes je torej molil za ljudstvo.

⁸Nato je Gospod rekel Mojzesu: »Narêdi si strupeno kačo in jo obesi na drog! Kdor koli je pičen in jo pogleda, bo živel.«

⁹Mojzes je napravil bronasto kačo in jo obesil na drog. Če je kača koga pičila in se je ozrl na bronasto kačo, je ostal živ.

Zmaga nad Amoréjci v Transjordaniji

(5 Mz 2,24–3,11)

¹⁰Izraelovi sinovi so se odpravili na pot in se utaborili v Obótu.

¹¹Potem so se odpravili iz Obóta in se utaborili v Ijé Abarímu v puščavi, ki je nasproti Moábu, proti sončnemu vzhodu.

¹²Odpravili so se od tam in se utaborili ob potoku Zeredu.

¹³Od tod so se odpravili naprej in se utaborili onkraj Arnóna v puščavi, ki se širi z ozemlja Amoréjcev. Arnón je namreč Moábova meja, med Moábom in Amoréjci.

¹⁴Zato je rečeno v knjigi Gospodovih vojn: »Vahéb v Sufi in Arnónovi pritoki

¹⁵in pobočje dolin, ki sega do naselja Ar in se naslanja na moábsko mejo.«

¹⁶Od tam so šli v Beêr. To je vodnjak, o katerem je Gospod rekel Mojzesu: »Zberi ljudstvo, da jim dam vode!«

¹⁷Takrat je Izrael pel tole pesem: »Pridi gor, vodnjak – prepevajte mu!

¹⁸Vodnjak, ki so ga izkopali knezi, ki so ga izsekali prvaki ljudstva z žezlom, s svojimi palicami.« Iz puščave so šli v Matáno,

¹⁹iz Matáne v Nahaliél, iz Nahaliéla v Bamót,

²⁰iz Bamóta v dolino, ki je na Moábški planjavi, do vrha Pisge, ki se vzdiguje nad pustinjo.

²¹Tedaj je Izrael poslal sle k amoréjskemu kralju Sihónu in rekel:

²²»Naj grem skozi tvojo deželo. Ne bomo zavijali na polja in v vinograde in ne bomo pili vode iz vodnjakov; po kraljevi cesti bomo hodili, dokler ne pridemo čez tvoje ozemlje.«

²³Sihón pa ni dovolil Izraelu, da bi šel čez njegovo ozemlje, temveč je zbral vse svoje ljudstvo in šel Izraelu nasproti v puščavo. Ko je prišel v Jahac, je Izraela napadel.

²⁴Ta pa ga je udaril z ostrino meča in zavzel njegovo deželo od Arnóna do Jabóka, do Amónovih sinov; kajti meja Amónovih sinov je bila utrjena.

²⁵Izrael je zavzel vsa ta mesta in se naselil v vseh amoréjskih mestih, v Hešbónu in v vseh podrejenih mestih.

²⁶Hešbón je namreč mesto amoréjskega kralja Sihóna; ta pa se je vojskoval s prejšnjim moábskim kraljem in mu vzel iz rok vso njegovo deželo do Arnóna.

²⁷Zato pravijo pesniki: »Pridite v Hešbón! Naj se sezida, naj se utrdi Sihónovo mesto.

²⁸Zakaj ogenj je planil iz Hešbóna, plamen iz Sihónove trdnjave; požrl je moábska mesta, gospodarje arnónskih višin.

²⁹Gorje tebi, Moáb, izgubljeno si, Kemoševo ljudstvo! Iz tvojih sinov je naredil begunce in iz tvojih hčera ujetnice amoréjskega kralja Sihóna.

³⁰Streljali smo nanje; uničeni so od Hešbóna do Dibóna; pustošili smo tja do Nofaha pri Médebi.«

³¹Tako se je Izrael naselil v amoréjski deželi.

³²Nato je dal Mojzes ogledati Jazêr. Zavzeli so njemu podrejena mesta in pregnali Amoréjce, ki so bili tam.

³³Potem so se obrnili in šli po poti proti Bašanu. Bašanski kralj Og jim je prišel nasproti z vsem svojim ljudstvom, da bi se bojeval pri Edréiju.

³⁴Gospod je rekel Mojzesu: »Ne boj se ga! Kajti dam ti ga v roke z vsem njegovim ljudstvom in njegovo deželo vred. Stôri z njim tako, kakor si storil z amoréjskim kraljem Sihónom, ki je prebival v Hešbónu!«

³⁵In pobili so njega, njegove sinove in vse njegovo ljudstvo, dokler mu ni ostal nihče, ki bi preživel; zavzeli so njegovo deželo.

4 Mojzes 22

Bileámovo prerokovanje Balák pokliče Bileáma

¹Izraelovi sinovi so se odpravili na pot in se utaborili na Moábskih planjavah onstran Jordana pri Jerihi.

²Cipórjev sin Balák je videl vse, kar je Izrael storil Amoréjcem.

³Moáb se je silno prestrašil ljudstva, ker ga je bilo veliko; prevzela ga je groza pred Izraelovimi sinovi.

⁴Zato je Moáb rekel midjánskimi starešinam: »Zdaj bo to občestvo požrlo vse okoli nas, kakor vol požre zelenje na polju.« V tistem času je bil moábski kralj Cipórjev sin Balák.

⁵Poslal je sle k Beórjevemu sinu Bileámu v Petór, ki je ob reki, v deželo sinov njegovega ljudstva, da bi ga poklicali in mu rekli: »Glej, iz Egipta je odšlo neko ljudstvo; glej, pokriva obličje dežele, naselilo se je meni nasproti.

⁶Pojdi torej zdaj, prosim, prekolni mi to ljudstvo, ker je premočno zame! Morda ga bom potem mogel premagati in pregnati iz dežele. Vem namreč, da je blagoslovljen, kogar blagosloviš, in preklet, kogar prekolneš.«

⁷Tedaj so moábski in midjánski starešine šli s plačilom za vedeževanje v rokah; prišli so k Bileámu in mu povedali Balákove besede.

⁸Rekel jim je: »Prenočite nocoj tu in odgovorim vam, kakor mi bo zapovedal Gospod!« In moábski knezi so ostali pri Bileámu.

⁹Bog je prišel k Bileámu in rekel: »Kdo so ti možje, ki so pri tebi?«

¹⁰Bileám je rekel Bogu: »Cipórjev sin Balák, moábski kralj, mi je sporočil:

¹¹»Glej, ljudstvo, ki je odšlo iz Egipta, je pokrilo obličje dežele. Pojdi zdaj, prekolni mi ga! Morda se bom potem mogel borovati z njim in ga pregnati.«

¹²Bog pa je rekel Bileámu: »Ne hodi z njimi! Ne preklinjaj ljudstva, kajti blagoslovljeno je!«

¹³Zjutraj je Bileám vstal in rekel Balákovim knezom: »Pojdite v svojo deželo, kajti Gospod mi ne dovoli iti z vami!«

¹⁴Moábski knezi so vstali, šli k Baláku in rekli: »Bileám ni hotel iti z nami.«

¹⁵Balák pa je spet poslal kneze, več in imenitnejše od onih.

¹⁶Prišli so k Bileámu in mu rekli: »Tako govori Cipórjev sin Balák: »Ne daj, prosim, da bi te kaj zadržalo, da ne bi prišel k meni!

¹⁷Kajti nagradim te z visokimi častmi in storim vse, kar koli mi porečeš. Pridi torej, prosim, prekolni mi to ljudstvo!«

¹⁸Bileám je odvrnil in rekel Balákovim služabnikom: »Tudi ko bi mi Balák dal svojo hišo, napolnjeno s srebrom in z zlatom, ne bi mogel prestopiti ukaza Gospoda, mojega Boga, da bi kaj storil, bodisi v malem ali velikem.

¹⁹Zdaj pa ostanite, prosim, tudi vi nocoj tu, da izvem, kaj mi bo Gospod še povedal.«

²⁰Ponoči je Bog prišel k Bileámu in mu rekel: »Če so te ti možje prišli klicat, vstani, pojdi z njimi! Vendar stôri samo to, kar ti bom rekel!«

Bileáмова oslica

²¹Bileám je torej zjutraj vstal, osedlal svojo oslico in šel z moábskimi knezi.

²²Toda vnela se je Božja jeza, ker je šel. Ko je tako jezdil na oslici in sta bila z njim njegova hlapca, se mu je Gospodov angel postavil na pot kot nasprotnik.

²³Ko je oslica zagledala Gospodovega angela, kako z golim mečem v roki stoji na poti, je krenila s poti in šla na polje. Bileám pa jo je začel tepsti, da bi jo spet spravil na pot.

²⁴Potem se je Gospodov angel postavil na ozko stezo med vinogradi, kjer je bil na obeh straneh zid.

²⁵Ko je oslica zagledala Gospodovega angela, se je pritisnila k zidu. Ker pa je Bileámu pritisnila nogo ob zid, jo je spet začel tepsti.

²⁶Nato je šel Gospodov angel spet naprej in se je ustavil na ozkem kraju, kjer se ni bilo mogoče ogniti ne na desno ne na levo.

²⁷Ko je oslica zagledala Gospodovega angela, je legla pod Bileámom. Ta se je razjezil in oslico tepel s palico.

²⁸Tedaj je Gospododprl oslici usta in je rekla Bileámu: »Kaj sem ti storila, da si me že trikrat pretepel?«

²⁹Bileám je rekel oslici: »Ker se norčuješ iz mene. Če bi imel pri roki meč, bi te pri priči ubil.«

³⁰Oslica pa mu je rekla: »Ali nisem tvoja oslica, na kateri jezdiš od nekdaj do danes? Sem mar kdaj imela navado, da bi ti počela kaj takega?« Rekel je: »Ne.«

³¹Tedaj je Gospod odprl Bileámu oči, da je videl Gospodovega angela, kako stoji na poti z golim mečem v roki. Pokleknil je in se priklonil z obrazom do tal.

³²In Gospodov angel mu je rekel: »Zakaj si oslico že trikrat pretepel? Glej, prišel sem kot nasprotnik, kajti lahkomiselnosti krenil na pot pred menoj.

³³Oslica me je videla in se je že trikrat umaknila pred menoj. Če se mi ne bi umaknila, bi tebe pri priči ubil, njo pa pustil živeti.«

³⁴Bileám je rekel Gospodovemu angelu: »Grešil sem, ker nisem spoznal, da mi na poti stojiš nasproti. Zdaj pa, če je to slabo v tvojih očeh, se bom vrnil.«

³⁵ Gospodov angel je rekel Bileámu: »Le pojdi z možmi! Toda govôri samo tisto, kar ti bom rekel!« In Bileám je šel z Balákovimi knezi.

³⁶Ko je Balák slišal, da Bileám prihaja, mu je šel naproti do Ar Moába na meji ob Arnónu, prav na robu njegovega področja.

³⁷Balák je rekel Bileámu: »Ali te nisem dal že prej poklicati? Zakaj nisi hotel priti k meni? Misliš, da ti ne morem izkazati zadosti časti?«

³⁸Bileám je rekel Baláku: »Glej, zdaj sem prišel k tebi. Toda ali bom zagotovo mogel kaj govoriti? Besedo, ki mi jo Bog položi v usta, tisto bom izgovoril.«

³⁹Potem je Bileám šel z Balákom in prišla sta v Kirját Hucót.

⁴⁰Tedaj je Balák daroval govedo in drobnico in od tega poslal Bileámu in knezom, ki so bili z njim.

Bileám prvič blagoslovi Izraelce

⁴¹Drugo jutro je Balák vzel Bileáma in ga peljal na Bamót Báal, od koder je lahko videl del ljudstva.

4 Mojzes 23

¹Bileám je rekel Baláku: »Postavi mi tu sedem oltarjev in pripravi mi sedem juncev in sedem ovnov!«

²Balák je storil, kakor mu je naročil Bileám. Nato sta Balák in Bileám darovala po enega junca in enega ovna na vsakem oltarju.

³Potem je Bileám rekel Baláku: »Stoj pri svoji žgalni daritvi, jaz pa grem; morda mi pride Gospod naproti. Povedal ti bom, kar mi bo dal videti.« In je odšel po stezi.

⁴Bog mu je prišel naproti in Bileám mu je rekel: »Sedem oltarjev sem postavil in na vsakem sem daroval po enega junca in ovna.«

⁵ Gospodpa mu je položil besedo v usta in rekel: »Vrni se k Baláku in govôri takole!«

⁶Ko se je vrnil k njemu, glej, je stal pri svoji žgalni daritvi, on in vsi moábski knezi.

⁷Tedaj je Bileám začel svoj govor in rekel: »Iz Aráma me je pripeljal Balák, moábski kralj z vzhodnih gora: Pojdi, prekolni mi Jakoba, pojdi, zarôti mi Izraela!

⁸A kako naj prekolnem, kogar Bog ne prekolne, kako naj zarotim, kogar Gospod ne zaroti?

⁹Zakaj gledam ga z vrha skalovja, opazujem ga z višin, glej, ljudstvo, ki biva posebej, se ne prišteva med narode.

¹⁰Kdo bi mogel prešteti Jakobov prah ali povedati le četrtno Izraelovega števila? Naj umrem s smrtjo pravičnih, moj konec naj bo kakor njihov.«

¹¹Balák pa je rekel Bileámu: »Kaj si mi storil? Vzel sem te zato, da bi preklel moje sovražnike, a glej, celó blagoslovil si jih.«

¹²Bileám je odvrnil in rekel: »Ali se nisem dolžan, kadar govorim, držati tega, kar mi Gospod položi v usta?«

Drugi Bileámov blagoslov

¹³Potem mu je Balák rekel: »Pojdi, prosim, z menoj na drug kraj, od koder boš videl ljudstvo. Samo del ga boš videl, ne vsega. Od tam mi ga prekolni!«

¹⁴Vzel ga je s seboj na Polje prežavcev na vrhu Pisge, postavil sedem oltarjev in na vsakem daroval po enega junca in ovna.

¹⁵Tedaj mu je Bileám rekel: »Stoj tu pri svoji žgalni daritvi, jaz pa grem čakati.«

¹⁶In Gospod je prišel k Bileámu, mu položil besedo v usta in rekel: »Vrni se k Baláku in govôri takole!«

¹⁷Ko je prišel k njemu, glej, je stal pri svoji žgalni daritvi in z njim so bili moábski knezi. Balák mu je rekel: »Kaj je povedal Gospod?«

¹⁸Tedaj je Bileám začel svoj govor in rekel: »Vstani, Balák, in poslušaj, prisluhni mi, Cipórjev sin!

¹⁹Bog ni človek, da bi lagal, ne sin človekov, da bi se kesal. Ali morda reče in ne stori, govori in ne izpolni?

²⁰Glej, prevzel sem blagoslov; blagoslovil je in ne morem preklicati.

²¹Ni uzreti hudega v Jakobu, ni videti nesreče v Izraelu; Gospod, njegov Bog, je z njim, v njem je vzklikanje kralju.

²²Bog jih je izpeljal iz Egipta, rogove ima kakor bivol.

²³Zakaj v Jakobu ni čaranja in v Izraelu ne vedeževanja; ob svojem času se pove Jakobu in Izraelu, kaj hoče Bog storiti.

²⁴Glej, kakor levinja vstaja ljudstvo in kakor lev se vzdiguje; ne leže, dokler ne požre plena in krvi pobitih ne spi.«

²⁵Balák je tedaj rekel Bileámu: »Če ga že ne moreš prekleti, ga vsaj ne blagoslavlaj!«

²⁶Bileám pa je odvrnil in mu rekel: »Ali ti nisem rekel: »Kar koli poreče Gospod, bom storil.««

Tretji Bileámov blagoslov

²⁷Nato je Balák rekel Bileámu: »Pojdi, prosim, popeljem te na drug kraj. Morda bo Bogu všeč, da mi ga prekolneš od tam.«

²⁸In Balák je vzel Bileáma na vrh Peórja, ki se vzdiguje nad pustinjo.

²⁹Bileám je rekel Baláku: »Postavi mi tu sedem oltarjev in mi pripravi sedem juncev in sedem ovnov!«

³⁰Balák je storil, kakor je rekel Bileám in je na vsakem oltarju daroval po enega junca in ovna.

4 Mojzes 24

¹Bileám je videl, da je v Gospodovih očeh dobro, da blagoslovi Izraela. Zato ni šel kakor drugikrat za vedežnimi znamenji, ampak je obrnil obraz proti puščavi.

²Ko pa je Bileám povzdignil oči in videl Izraela, kako šotori po svojih rodovih, je prišel nadenj Božji duh.

³Tedaj je začel svoj govor in rekel: »Izrek Bileáma, Beórjevega sina, izrek moža zaprtih oči,

⁴izrek človeka, ki sliši besede Boga, ki zre prikazen Mogočnega, ki se zgrudi in se mu odprejo oči.

⁵Kako lepi so tvoji šotori, Jakob, tvoja prebivališča, o Izrael!

⁶Kakor doline se razprostirajo, kakor vrtovi ob reki, kakor hrasti, ki jih je zasadil Gospod, kakor cedre ob vodi.

⁷Voda teče iz njegovih veder, obilo vode ima njegovo seme. Njegov kralj presega Agága, njegovo kraljestvo se bo vzdignilo.

⁸Bog ga je izpeljal iz Egipta; rogove ima kakor bivol. Požira narode, njemu sovražne, drobi jim kosti in jih predira s puščicami.

⁹Kakor lev počene, leže, kakor levinja: kdo si ga upa buditi? Blagoslovljen bo, kdor te blagoslavlja, preklet, kdor te preklinja.«

Bileámovi zadnji preroški izreki

¹⁰Tedaj se je Balák razjezil nad Bileámom in je plosknil z rokama. Balák je rekel Bileámu: »Poklical sem te, da prekolneš moje sovražnike, ti pa, glej, si jih že trikrat obilno blagoslovil.

¹¹Zdaj pa se poberi v svoj kraj! Rekel sem, da te bom nagradil s častmi, a glej, Gospod te je prikrajšal za te časti.«

¹²Bileám je rekel Baláku: »Ali nisem povedal že tvojim poslancem, ki si jih poslal k meni, ko sem rekel:

¹³»Ko bi mi Balák dal tudi svojo hišo, napolnjeno s srebrom in z zlatom, ne bi mogel prestopiti Gospodovega ukaza, da bi sam od sebe storil kako stvar, dobro ali húdo; kar mi poreče Gospod, to bom govoril.«

¹⁴Zdaj pa, glej, grem k svojemu ljudstvu. Pridi, da ti odkrijem, kaj bo to ljudstvo v prihodnjih dneh storilo tvojemu ljudstvu.«

¹⁵Tedaj je začel svoj govor in rekel: »Izrek Bileáma, Beórjevega sina, izrek moža zaprtih oči,

¹⁶izrek tega, ki sliši besede Boga in pozna vednost Najvišjega, ki zre prikazen Mogočnega, ki se zgrudi in se mu odprejo oči.

¹⁷Vidim ga, pa ne sedaj, gledam ga, pa ne blizu. Zvezda vzhaja iz Jakoba in žezlo se vzdiguje iz Izraela, strl bo senca Moábcev in lobanjo vsem Setovim sinovom.

¹⁸Edóm postane last drugega, Seír bo last svojih sovragov, Izrael pa pridobiva moč.

¹⁹Nekdo iz Jakoba bo zavladal in uničil preživele iz mesta.«

²⁰Ko je videl Amáleka, je začel svoj govor in rekel: »Prvenec narodov je Amálek, a na koncu ga čaka poguba.«

²¹Ko je videl Kenéjce, je začel svoj govor in rekel: »Trdno je tvoje bivališče in na skalo postavljeno tvoje gnezdo,

²²vendar bo Kajn opustošen; do kdaj te bo Asirec držal ujetega?«

²³In začel je svoj govor in rekel: »Joj, kdo bo še ostal živ, ko Bog to uresniči?

²⁴Ladje priplujejo iz Kitíma, ponižajo Asirca in ponižajo Eberja, a tudi njih na koncu čaka poguba.«

²⁵Nato se je Bileám vzdignil, odšel in se obrnil proti svojemu kraju. In tudi Balák je odšel po svoji poti.

4 Mojzes 25

Izrael greši na Moábskem

¹Ko je Izrael bival v Šitímu, se je ljudstvo začelo vlačugati z moábskimi hčerami.

²Te so ljudstvo vabile k daritvam svojih bogov; in ljudstvo je jedlo in se priklanjalo njihovim bogovom.

³Izrael se je vdal Báal Peórju, Gospodova jeza pa se je vnela nad Izraelom.

⁴In Gospod je rekel Mojzesu: »Vzemi vse poglavarje ljudstva in jih daj obesiti na soncu pred Gospoda, da se Gospodova jeza umakne od Izraela!«

⁵Mojzes je rekel Izraelovim sodnikom: »Vsak naj od svojih mož pobije tiste, ki so se vdali Báal Peórju.«

⁶In glej, prišel je nekdo izmed Izraelovih sinov in je pred očmi Mojzesa in vse skupnosti Izraelovih sinov, ko so ti jokali pri vhodu v shodni šotor, pripeljal Midjáanko k svojim bratom.

⁷Ko je to videl Pinhás, sin Eleazarja, ki je bil sin duhovnika Arona, se je vzdignil iz srede skupnosti, vzel sulico v roko

⁸in šel za Izraelcem v ženski prostor in prebodel oba, Izraelca in žensko, skozi trebuh. In nadloga med Izraelovimi sinovi je prenehala.

⁹Tistih pa, ki so umrli za nadlogo, je bilo štiriindvajset tisoč.

¹⁰Potem je Gospod govoril Mojzesu in rekel:

¹¹»Pinhás, sin Eleazarja, ki je sin duhovnika Arona, je odvrnil moj srd od Izraelovih sinov, ker se je med njimi vnel v gorečnosti zame. Tako nisem pokončal Izraelovih sinov v svoji gorečnosti.

- ¹²Zato reci: »Glej, dajem mu svojo zavezo miru;
- ¹³naj bo zanj in za njegove potomce zaveza večnega duhovništva, ker je gorel za svojega Boga in opravil spravo za Izraelove sinove.«
- ¹⁴Ubitemu Izraelcu, tistemu, ki je bil ubit hkrati z Midjánko, je bilo ime Zimrí, Salújev sin; bil je knez ene izmed očetnih hiš Simeonovcev.
- ¹⁵Ubiti ženski, Midjánki, pa je bilo ime Kozbí; bila je hči Curja, poglavarja plemena, očetne hiše, v Midjánu.
- ¹⁶ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:
- ¹⁷»Napadajte Midjánce in jih bijte!
- ¹⁸Kajti sovražno so ravnali z vami, ko so vas z zvijačo zapeljali v zadevi Báal Peórja in svoje sestre Kozbí, hčere midjánskega kneza, ki je bila ubita na dan nadloge zaradi Peórja.«

4 Mojzes 26

Navodila za delitev dežele Ponovno ljudsko štetje

- ¹Po tej nadlogi je Gospod rekel Mojzesu in Eleazarju, sinu duhovnika Arona, tole:
- ²»Preštejta vso skupnost Izraelovih sinov, dvajsetletne in starejše, po njihovih očetnih hišah, vse, ki so v Izraelu zmožni za vojsko!«
- ³Tedaj sta jim Mojzes in duhovnik Eleazar govorila na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi in rekla:
- ⁴»Prešteli bomodvajsetletne in starejše, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.« In to so Izraelovi sinovi, ki so odšli iz egiptovske dežele:
- ⁵Ruben, Izraelov prvorojenec; Rubenovi sinovi: od Henoha rodbina Hénohovcev, od Palúja rodbina Palújevcev,
- ⁶od Hecróna rodbina Hecrónovcev, od Karmíja rodbina Karmíjevcev.
- ⁷To so rodbine Rúbenovcev; našteli so jih triinštirideset tisoč sedemsto trideset.

⁸Palújevi sinovi: Eliáb;

⁹in Eliábovi sinovi: Nemuél, Datán in Abirám. – To sta tista Datán in Abirám, poslanca skupnosti, ki sta se uprla Mojzesu in Aronu. Bila sta v Korahovi družbi, ko se je uprla Gospodu.

¹⁰In zemlja je odprla usta in pogoltnila njiju in Koraha, ko je pomrla njegova družba in je ogenj požrl dvesto petdeset mož; tako so postali svarilno znamenje.

¹¹Korahovi sinovi pa niso umrli.

¹²Simeonovi sinovi po svojih rodbinah: od Jemuéla rodbina Jemuélovcev, od Jahína rodbina Jahínovcev,

¹³od Zeraha rodbina Zêrahovcev, od Šaúla rodbina Šaúlovcev.

¹⁴To so rodbine Simeonovcev: dvaindvajset tisoč dvesto.

¹⁵Gadovi sinovi po svojih rodbinah: od Cifjóna rodbina Cifjónovcev, od Hagijá rodbina Hagíjevcev, od Šuníja rodbina Šuníjevcev,

¹⁶od Ozníja rodbina Ozníjevcev, od Eríja rodbina Eríjevcev,

¹⁷od Aróda rodbina Aródovcev, od Arelíja rodbina Arelíjevcev.

¹⁸To so rodbine Gadovih sinov; našteli so jih štirideset tisoč petsto.

¹⁹Judova sinova sta bila Er in Onán, a sta umrla v kánaanski deželi.

²⁰Judovi sinovi po svojih rodbinah pa so bili: od Šelája rodbina Šelájevcev, od Pereca rodbina Pêrecovcev, od Zeraha rodbina Zêrahovcev.

²¹Perecovi sinovi pa so bili: od Hecróna rodbina Hecrónovcev, od Hamúla rodbina Hamúlovcev.

²²To so Judove rodbine; našteli so jih šestinsedemdeset tisoč petsto.

²³Isahárjevi sinovi po svojih rodbinah: od Tolája rodbina Tolájevcev, od Puvája rodbina Puvájevcev,

²⁴od Jašúba rodbina Jašúbovcev, od Šimróna rodbina Šimrónovcev.

²⁵To so Isahárjeve rodbine; našteli so jih štiriinšestdeset tisoč tristo.

²⁶Zábulonovi sinovi po svojih rodbinah: od Sereda rodbina Sêredovcev, od Elóna rodbina Elónovcev, od Jahleéla rodbina Jahleélovcev.

²⁷To so rodbine Zábulonovcev; našteli so jih šestdeset tisoč petsto.

²⁸Jožefova sinova po svojih rodbinah: Manáse in Efrájim.

²⁹Manásejevi sinovi: od Mahírja rodbina Mahírjevcev; Mahírju pa se je rodil Gileád, od Gileáda rodbina Gileádcev.

³⁰To so Gileádovi sinovi: od Iezerja rodbina Iézerjevcev, od Heleka rodbina Hélekovcev,

³¹od Asriéla rodbina Asriélovcev, od Šehema rodbina Šéhemovcev,

³²od Šemidája rodbina Šemidájevcev, od Heferja rodbina Héferjevcev.

³³Heferjev sin Celofhád pa ni imel sinov, temveč samo hčere. In imena Celofhádovih hčera so Mahla, Noa, Hogla, Milka in Tirca.

³⁴To so Manásejeve rodbine; našteli so jih dvainpetdeset tisoč sedemsto.

³⁵To so Efrájimovi sinovi po svojih rodbinah: od Šutélaha rodbina Šutélahovcev, od Beherja rodbina Béherjevcev, od Tahana rodbina Táhanovcev.

³⁶To pa so Šutélahovi sinovi: od Erána rodbina Eránovcev.

³⁷To so rodbine Efrájimovih sinov; našteli so jih dvaintrideset tisoč petsto. To so Jožefovi sinovi po svojih rodbinah.

³⁸Benjaminovi sinovi po svojih rodbinah: od Bela rodbina Bélovcev, od Ašbéla rodbina Ašbélovcev, od Ahiráma rodbina Ahirámovcev,

³⁹od Šufáma rodbina Šufámovcev, od Hufáma rodbina Hufámovcev.

⁴⁰Belova sinova pa sta bila Ard in Naamán; od prvega rodbina Árdovcev, od Naamána pa rodbina Naamánovcev.

⁴¹To so Benjaminovi sinovi po svojih rodbinah; našteli so jih petinštirideset tisoč šeststo.

⁴²To so Danovi sinovi po svojih rodbinah: od Šuháma rodbina Šuhámovcev. To so Danove rodbine po svojih rodbinah.

⁴³Iz vseh rodbin Šuhámovcev so jih našeli štiriinšestdeset tisoč štiristo.

⁴⁴Aserjevi sinovi po svojih rodbinah: od Jimnája rodbina Jimnájevcev, od Jišvíja rodbina Jišvíjevcev, od Berijája rodbina Berijájevcev.

⁴⁵Od Berijájevih sinov: od Heberja rodbina Héberjevcev, od Malkiéla rodbina Malkiélovcev.

⁴⁶Aserjevi hčeri pa je bilo ime Sêraha.

⁴⁷To so rodbine Aserjevih sinov; našeli so jih triinpetdeset tisoč štiristo.

⁴⁸Neftáljevi sinovi po svojih rodbinah: od Jahceéla rodbina Jahceélovcev, od Guníja rodbina Guníjevcev,

⁴⁹od Jecerja rodbina Jecerjevcev, od Šiléma rodbina Šilémovcev.

⁵⁰To so Neftáljeve rodbine po svojih rodbinah; našeli so jih petinštirideset tisoč štiristo.

⁵¹To je število prešteti Izraelovih sinov: šeststo en tisoč sedemsto trideset.

Splošna navodila za delitev dežele

⁵² Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

⁵³»Tem naj se razdeli dežela v dediščino po številu imen.

⁵⁴Številnejšemu daj večjo dediščino in maloštevilnemu daj manjšo dediščino; vsak naj dobi svojo dediščino po številu njegovih prešteti.

⁵⁵Vendar naj se dežela razdeli z žrebom. Dedujejo naj po imenih rodov svojih očetov.

⁵⁶Dediščina naj se po žrebu razdeli med številnejše in maloštevilne.«

Drugo štetje levitov

⁵⁷To so prešteti Lévijski po svojih rodbinah: od Geršóna rodbina Geršónovcev, od Keháta rodbina Kehátovcev, od Meraríja rodbina Meraríjevcev.

⁵⁸To so rodbine Levijevih sinov: rodbina Libníjevcev, rodbina Hebrónovcev, rodbina Mahlíjevcev, rodbina Mušíjevcev, rodbina Kórahovcev. – Kehátu se je rodil Amrá́m.

⁵⁹Amrá́movi ženi pa je bilo ime Johébeda, Levijeva hči, ki se je rodila Leviju v Egiptu. Amrá́mu je rodila Arona, Mojzesa in njuno sestro Mirjam.

⁶⁰In Aronu so se rodili Nadáb, Abihú, Eleazar in Itamár.

⁶¹Nadáb in Abihú pa sta umrla, ko sta pred Gospodom darovala nedovoljen ogenj. –

⁶²Vseh moških, starih mesec in več, so našteali triindvajset tisoč. Ti namreč niso bili prešteti sredi Izraelovih sinov, kajti ni jim bila dana dediščina sredi Izraelovih sinov.

Sklep štetja

⁶³To so tisti, ki sta jih preštela Mojzes in duhovnik Eleazar, ko sta štela Izraelove sinove na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi.

⁶⁴Med njimi ni bilo nobenega izmed tistih, ki sta jih Mojzes in duhovnik Aron preštela takrat, ko sta štela Izraelove sinove v Sinajski puščavi.

⁶⁵Kajti Gospod jim je rekel, da bodo gotovo umrli v puščavi; tako ni ostal nobeden izmed njih razen Jefunéjevega sina Kaléba in Nunovega sina Józueta.

4 Mojzes 27

Dedno pravo hčera

¹Tedaj so prišle hčere Celofháda, sinú Heferja, sinú Gileáda, sinú Mahírja, sinú Manáseja iz rodbine Jožefovega sina Manáseja; in to so imena njegovih hčera: Mahla, Noa, Hogla, Milka in Tirca.

²Stopile so pred Mojzesa in duhovnika Eleazarja, pred kneze in vso skupnost pri vhodu v shodni šotor in rekle:

³»Naš oče je umrl v puščavi; pa ni bil v družbi tistih, ki so se zbrali zoper Gospoda, v Korahovi družbi, ampak je umrl zaradi svojega greha; in ni imel sinov.

⁴Zakaj naj bi ime našega očeta izginilo iz njegove rodbine, ker ni imel sina? Daj nam posest sredi bratov našega očeta!«

⁵Mojzes je ponesel njihovo zadevo pred Gospoda.

⁶In Gospod je rekel Mojzesu tole:

⁷»Prav so govorile Celofhádove hčere. Moraš jim dati dedno posest sredi bratov njihovega očeta in prenesti dediščino njihovega očeta nanje!

⁸Izraelovim sinovom pa govôri in jim reci: »Če kdo umre in nima sina, prenesite njegovo dediščino na hčer!

⁹Če pa nima hčere, potem dajte njegovo dediščino bratom!

¹⁰Če nima bratov, dajte dediščino bratom njegovega očeta!

¹¹Če pa očetovih bratov ni, dajte njegovo dediščino najbližjemu sorodniku iz njegove rodbine; naj jo dobi v last.« To naj bo Izraelovim sinovom zakon in pravo, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

Mojzes sme pred smrtjo pogledati v Kánaan

(5 Mz 32,48–51)

¹²Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: »Pojdi na to goro Abarím in oglej si deželo, ki jo dajem Izraelovim sinovom!

¹³Ko si jo ogledaš, boš tudi ti pridružen svojim ljudem, kakor je bil pridružen tvoj brat Aron.

¹⁴Kajti v Cinski puščavi, ko se je skupnost prepirala, sta se uprla mojemu ukazu, ko bi morala pred njimi z vodo izpričati, da sem svet.« – To so vode Meríba pri Kadešu v Cinski puščavi.

Józue določen za naslednika

(5 Mz 31,1–8)

¹⁵Mojzes je govoril Gospodu in rekel:

¹⁶»Naj Gospod, Bog duhov vsega mesa, postavi nad skupnost moža,

¹⁷ki bo pred njimi odhajal in prihajal, jih vodil ven in vodil noter, da Gospodova skupnost ne bo kakor ovce, ki nimajo pastirja.«

¹⁸In Gospod je rekel Mojzesu: »Vzemi si Nunovega sina Józueta, moža, v katerem je duh, in polôži svojo roko nanj!

¹⁹Postavi ga pred duhovnika Eleazarja in vso skupnost in ga umésti pred njihovimi očmi!

²⁰Daj mu nekaj svoje veljave, da ga bo poslušala vsa skupnost Izraelovih sinov!

²¹Stopa naj pred duhovnika Eleazarja, da pred Gospodom povpraša zanj za rabsodbo urím; na njegov ukaz naj odhajajo in na njegov ukaz naj prihajajo on in z njim vsi Izraelovi sinovi in vsa skupnost.«

²²Mojzes je storil, kakor mu je zapovedal Gospod; vzel je Józueta in ga postavil pred duhovnika Eleazarja in pred vso skupnost.

²³Položil je roke nanj in ga umestil, kakor je Gospod govoril po Mojzesu.

4 Mojzes 28

Daritve in prazniki

(2 Mz 29,38–46; 3 Mz 23,1–44)

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Zapovej Izraelovim sinovom in jim reci: »Skrbite za to, da mi boste ob določenem času darovali moje darove, mojo jed kot ognjene daritve meni v prijeten vonj!«

³In reci jim: »To je ognjena daritev, ki jo darujate Gospodu: vsak dan dve enoletni neoporečni jagnjeti kot redno žgalno daritev.

⁴Eno jagnje pripravi zjutraj, drugo pa proti večeru

⁵in kot jedilno daritev desetinko škafa bele moke, umešene s četrtinko vrča olja iz stolčenih oliv.

⁶To je redna žgalna daritev, kakršne so opravljali na Sinajski gori kot ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu.

⁷Njena pitna daritev naj bo četrtna vrča za posamezno jagnje. – V svetišču izlij pitno daritev opojne pijače za Gospoda!

⁸Drugo jagnje pripravi proti večeru; daruj ga z njegovo jedilno in pitno daritvijo kakor zjutraj kot ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu!

⁹Sobotni dan: dve enoletni neoporečni jagnjeti in za jedilno daritev dve desetinki z oljem umešene bele moke in njej pripadajoča pitna daritev.

¹⁰To je sobotna žgalna daritev, za vsako soboto poleg redne žgalne daritve z njeno pitno daritvijo.

¹¹Ob začetku mesecev darujte Gospodu žgalno daritev: dva mlada junca, enega ovna, sedem enoletnih neoporečnih jagnjet

¹²in tri desetinke z oljem umešene bele moke kot jedilno daritev za vsakega junca in dve desetinki z oljem umešene bele moke za ovna

¹³in po eno desetinko z oljem umešene bele moke kot jedilno daritev za vsako jagnje. To naj bo žgalna daritev v prijeten vonj, ognjena daritev za Gospoda.

¹⁴Pripadajoče pitne daritve naj bodo: pol vrča za vsakega junca, tretjina vrča za ovna in četrtna vrča vina na jagnje. To je mesečna žgalna daritev, ob vsakem mlaju, za vse mesece v letu.

¹⁵In poleg redne žgalne daritve naj bo pripravljen še kozel kot daritev za greh Gospodu in pripadajoča pitna daritev.

¹⁶V prvem mesecu, štirinajsti dan meseca, je pasha za Gospoda.

¹⁷Petnajsti dan tega meseca je praznik; sedem dni jejte nekvašeni kruh!

¹⁸Prvi dan naj bo svet shod; ne opravljajte nobenega težkega dela!

¹⁹Darujte Gospodu kot ognjeno in žgalno daritev: dva mlada junca, enega ovna in sedem enoletnih jagnjet – naj bodo neoporečni –

²⁰in kot njihovo jedilno daritev z oljem umešeno belo moko; pripravite tri desetinke za junca, dve desetinki za ovna

²¹in po desetinko pripravi za vsako jagnje, za sedem jagnjet,

²²in kozla daritve za greh, da se opravi sprava za vas.

²³Vse to pripravite poleg jutranje žgalne daritve, ki je redna daritev!

²⁴Enako pripravljajte sedem dni vsak dan kot jed ognjene daritve v prijeten vonj Gospodu poleg redne žgalne daritve in njene pitne daritve!

²⁵Sedmi dan pa imejte svet shod; ne opravljajte nobenega težkega dela!

²⁶Na dan prvin, ko Gospodu darujete novo jedilno daritev ob vašem prazniku tednov, imejte svet shod; ne opravljajte nobenega težkega dela!

²⁷Kot žgalno daritev v prijeten vonj Gospodu darujte dva mlada junca, ovna in sedem enoletnih jagnjet!

²⁸In kot njihovo jedilno daritev z oljem umešeno belo moko, tri desetinke za vsakega junca, dve desetinki za ovna

²⁹in po desetinko za vsako jagnje, za sedem jagnjet,

³⁰in kozla, da se opravi sprava za vas.

³¹Pripravite jih s pripadajočimi pitnimi daritvami vred poleg redne žgalne in njene jedilne daritve! – Naj bodo neoporečne.

4 Mojzes 29

¹V sedmem mesecu, prvi dan meseca, imejte svet shod; ne opravljajte nobenega težkega dela; naj vam bo dan trobentanja!

²Opravite žgalno daritev v prijeten vonj Gospodu: mladega junca, ovna, sedem enoletnih neoporečnih jagnjet

³in kot njihovo jedilno daritev z oljem umešeno belo moko: tri desetinke za junca, dve desetinki za ovna

⁴in po desetinko za vsako jagnje, za sedem jagnjet,

⁵in kozla kot daritev za greh, da se opravi sprava za vas.

⁶Vse to poleg žgalne daritve o mlaju s pripadajočo jedilno daritvijo in poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno daritvijo in s pripadajočima pitnima

daritvama – kakor je o njih določeno – kot ognjeno daritev v prijeten vonj Gospodu.

⁷Deseti dan tega sedmega meseca imejte svet shod! Pokorite svoje duše in ne opravljajte nobenega dela!

⁸Kot žgalno daritev Gospodudarujte v prijeten vonj mladega junca, ovna, sedem enoletnih jagnjet – naj vam bodo neoporečni –

⁹in kot njihove jedilne daritve z oljem umešeno belo moko: tri desetinke za junca, dve desetinki za ovna,

¹⁰po desetinko za vsako jagnje, za sedem jagnjet,

¹¹in kozla daritve za greh poleg spravne daritve in redne žgalne daritve z njeno jedilno daritvijo in s pripadajočimi pitnimi daritvami!

¹²Petnajsti dan sedmega meseca imejte svet shod! Ne opravljajte nobenega težkega dela! Sedem dni obhajajte praznik Gospodu!

¹³Kot ognjeno daritev darujte žgalno daritev v prijeten vonj Gospodu: trinajst mladih juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih jagnjet – naj bodo neoporečni –

¹⁴in kot njihove jedilne daritve z oljem umešeno belo moko: tri desetinke za vsakega junca, za trinajst juncev, dve desetinki za vsakega ovna, za dva ovna,

¹⁵in po desetinko za vsako jagnje, za štirinajst jagnjet,

¹⁶in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo!

¹⁷Drugi dan: dvanajst mladih juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih neoporečnih jagnjet

¹⁸in njihove jedilne in pitne daritve za junce, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

¹⁹in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo.

²⁰Tretji dan: enajst juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih neoporečnih jagnjet

²¹in pripadajoče jedilne in pitne daritve za junce, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

²²in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo.

²³Četrty dan: deset juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih neoporečnih jagnjet,

²⁴pripadajoče jedilne in pitne daritve za junce, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

²⁵in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo.

²⁶Peti dan: devet juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih neoporečnih jagnjet

²⁷in pripadajoče jedilne in pitne daritve za junce, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

²⁸in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo.

²⁹Šesti dan: osem juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih neoporečnih jagnjet

³⁰in pripadajoče jedilne in pitne daritve za junce, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

³¹in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo.

³²Sedmi dan: sedem juncev, dva ovna, štirinajst enoletnih neoporečnih jagnjet

³³in pripadajoče jedilne in pitne daritve za junce, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

³⁴in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo.

³⁵Osmi dan imejte praznično zborovanje! Ne opravljajte nobenega težkega dela!

³⁶Kot ognjeno daritev darujte žgalno daritev v prijeten vonj Gospodu: junca, ovna, sedem enoletnih neoporečnih jagnjet,

³⁷pripadajoče jedilne in pitne daritve za junca, ovna in jagnjeta po njihovem številu, kakor je določeno,

³⁸in kozla daritve za greh poleg redne žgalne daritve z njeno jedilno in pitno daritvijo!

³⁹To pripravljajte Gospodu ob svojih praznikih poleg svojih zaobljubljenih in prostovoljnih darov ter svojih žgalnih, jedilnih, pitnih in mirovnih daritev!«

4 Mojzes 30

¹In Mojzes je Izraelovim sinovom povedal natanko tako, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

Veljavnost ženskih zaobljub

²Mojzes je govoril poglavarjem rodov Izraelovih sinov in rekel: »Tole je zapovedal Gospod:

³»Kadar se kak mož zaobljubi Gospodu ali s prisego zaveže, da se bo česa držal, naj ne prelomi besede; naj stori vse, kar je prišlo iz njegovih ust.

⁴Kadar pa se ženska, ko je še mlada v hiši svojega očeta, zaobljubi Gospodu ali se zaveže, da se bo česa držala,

⁵in njen oče sliši o njeni zaobljubi ali o obvezi, h kateri se je zavezala, in ji oče to pusti, tedaj veljajo vse njene zaobljube in obveze, h katerim se je zavezala.

⁶Če pa ji oče na dan, ko o tem sliši, to prepove, tedaj ne velja nobena od njenih zaobljub, nobena obveza, h kateri se je zavezala. Gospod ji bo odpustil, kajti oče ji je prepovedal.

⁷Če se omoži, ko jo še veže zaobljuba ali kaka nepremišljena beseda njenih ustnic, s katero se je zavezala,

⁸pa mož o tem sliši in ji na dan, ko sliši, to pusti, tedaj veljajo njene zaobljube in obveze, h katerim se je zavezala.

⁹Če pa ji mož na dan, ko o tem sliši, to prepove, tedaj razveljavi zaobljubo, ki jo veže, in nepremišljeno besedo njenih ustnic, s katero se je zavezala. Gospod ji bo odpustil.

¹⁰– Velja pa zaobljuba vdove ali odslovljene žene, velja vse, k čemur se je zavezala. –

¹¹Če žena naredi zaobljubo ali se s prisego zaveže, da se bo česa držala, ko je v moževi hiši,

¹²pa mož o tem sliši in ji to pusti in ji tega ne brani, tedaj veljajo vse njene zaobljube in vse obveze, h katerim se je zavezala.

¹³Če pa jih mož na dan, ko o tem sliši, razglasi za neveljavne, tedaj ne velja nič od tega, kar je prišlo prek njenih ustnic glede njenih zaobljub ali glede tega, k čemur se je zavezala; njen mož je to razveljavil in Gospod ji bo odpustil.

¹⁴Kakršna koli je zaobljuba in kakršna koli prisega, s katero se zaveže pokoriti dušo, njen mož jo potrdi in njen mož jo razveljavi.

¹⁵Če ji mož to dan za dnem dopušča, tedaj potrjuje vse njene zaobljube ali vse obveze, ki jo vežejo; potrjuje jih, ker ji na dan, ko o tem sliši, to dopušča.

¹⁶Če pa jih razglasi za neveljavne pozneje, potem ko je o tem slišal, si bo naložil njeno krivdo.«

¹⁷To so zakoni, ki jih je Gospod zapovedal Mojzesu o razmerju med možem in ženo, med očetom in hčerjo, ko je še mlada v očetovi hiši.

4 Mojzes 31

Pohod proti Midjancem

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Maščuj se Midjancem za Izraelove sinove! Potem boš pridružen svojim ljudem.«

³Nato je Mojzes govoril ljudstvu in rekel: »Oborožite izmed sebe moše za vojsko! Naj gredo nad Midján, da nad njim opravijo Gospodovo maščevanje.

⁴Po tisoč iz vsakega Izraelovega rodu jih pošljite v vojno!«

⁵Izbrali so torej iz Izraelovih tisočnij po tisoč mož iz vsakega rodu, dvanajst tisoč oboroženih za vojno.

⁶In Mojzes jih je poslal, po tisoč iz vsakega rodu, v vojno, in z njimi Pinhása, sina duhovnika Eleazarja, ki je imel v rokah svete priprave in trobente za zavijanje.

⁷Šli so v vojno zoper Midjánce, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu, in pobili vse moške.

⁸Poleg drugih, ki so jih prebodli, so ubili tudi midjánske kralje: Evíja, Rekema, Curja, Hura in Reba, pet midjánskih kraljev. Tudi Bileáma, Beórjevega sina, so ubili z mečem.

⁹Izraelovi sinovi so odpeljali midjánske žene in njihove otroke kot ujetnike in vzeli kot plen vso njihovo živino in vse črede in vse imetje.

¹⁰Vsa mesta, kjer so prebivali, in vsa šotorišča so požgali z ognjem.

¹¹In vzeli so, kar so uropali, in ves plen, ljudi in živino,

¹²in pripeljali k Mojzesu in duhovniku Eleazarju in skupnosti Izraelovih sinov ujetnike in plen in vse, kar so uropali, v tabor na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi.

¹³Mojzes in duhovnik Eleazar in vsi knezi skupnosti so jim šli iz tabora naproti.

¹⁴Mojzes pa se je razjezil nad vojnimi poveljniki, nad tisočniki in stotniki, ki so prišli iz vojnega spopada.

¹⁵Rekel jim je: »Vse ženske ste pustili pri življenju!

¹⁶Glejte, prav te so po Bileámovi besedi zapeljale Izraelove sinove v nezvestobo do Gospoda zaradi Peórja; tako je prišla nadloga nad Gospodovo skupnost.

¹⁷Zdaj torej pobijte vse otroke moškega spola; prav tako ubijte vsako žensko, ki je že spoznala moža in ležala z moškim!

¹⁸Vse otroke ženskega spola, tiste, ki še niso spoznale moškega ležišča, pa pustite živeti!

¹⁹Vi se za sedem dni utaborite zunaj tabora; vsi, ki ste koga ubili, in vsi, ki ste se dotaknili kakega umorjenca, se tretji in sedmi dan očiščujte, vi in vaše ujetnice!

²⁰Očistite tudi vsa oblačila in vso opravo iz kože, vse, kar je narejeno iz kozje dlake, vse lesene posode!«

²¹Duhovnik Eleazar je rekel bojevnikom, ki so šli v vojno: »To je zakon postave, ki ga je Gospod zapovedal Mojzesu:

²²Samó zlato, srebro, bron, železo, kositer in svinec,

²³vse, kar sme priti v ogenj, vlecite skoz ogenj, da bo čisto; tudi z očiščevalno vodo naj bo očiščeno. Vse pa, kar ne sme priti v ogenj, vlecite skozi vodo!

²⁴In sedmi dan si operite oblačila, da boste čisti! Potem smete priti v tabor.«

Razdeljevanje plena

²⁵ Gospod je rekel Mojzesu tole:

²⁶»Ti in duhovnik Eleazar in družinski poglavarji skupnosti ugotovite, koliko je ugrabljenega plena, ujetnikov in živine!

²⁷Razdêli plen na pol med bojevnike, ki so šli v vojno, in vso skupnost!

²⁸Poberi pa od bojevnikov, ki so šli v vojno, davek za Gospoda: po eno dušo od petsto ljudi, po eno žival od petsto goveda, oslov in drobnice;

²⁹vzemi to od njihove polovice in daj duhovniku Eleazarju kot prispevek za Gospoda!

³⁰Od polovice plena, ki pripada Izraelovim sinovom, pa vzemi po enega od petdesetih ljudi, po eno od goveda, oslov in drobnice, sploh od vse živine, in jih daj levitom, ki oskrbujejo službo pri Gospodovem prebivališču!«

³¹Mojzes in duhovnik Eleazar sta storila, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

³²Od uropanega, kar je ostalo od plena, ki so ga uplenili bojevniki, je bilo šeststo petinsedemdeset tisoč glav drobnice,

- ³³dvainsedemdeset tisoč glav goveda,
- ³⁴enainšestdeset tisoč oslov
- ³⁵in od ljudi vsega skupaj dvaintrideset tisoč žensk, ki niso spoznale moškega ležišča.
- ³⁶Polovica, delež tistih, ki so bili šli v vojno, je znašala tristo sedemintrideset tisoč petsto glav drobnice;
- ³⁷davek za Gospoda od drobnice pa je znašal šeststo petinsedemdeset glav;
- ³⁸dalje šestintrideset tisoč glav goveda, od tega davek za Gospodadvainsedemdeset glav;
- ³⁹trideset tisoč petsto oslov, od tega davek za Gospoda enainšestdeset glav;
- ⁴⁰in šestnajst tisoč ljudi, od tega davek za Gospoda dvaintrideset duš.
- ⁴¹Mojzes je torej dal davek kot prispevek za Gospoda duhovniku Eleazarju, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.
- ⁴²Od polovice plena za Izraelove sinove, ki jo je Mojzes ločil od deleža bojevnikov,
- ⁴³od polovice, ki je pripadla skupnosti – tristo sedemintrideset tisoč petsto glav drobnice,
- ⁴⁴šestintrideset tisoč glav goveda,
- ⁴⁵trideset tisoč petsto oslov
- ⁴⁶in šestnajst tisoč ljudi –,
- ⁴⁷od polovice za Izraelove sinove je torej Mojzes vzel po enega na petdeset ujetih ljudi in tudi od živine in jih dal levitom, ki so oskrbovali službo pri Gospodovem prebivališču, kakor mu je zapovedal Gospod.
- ⁴⁸Tedaj so k Mojzesu pristopili poveljniki, ki so bili postavljeni nad tisočnijami vojske, tisočniki in stotniki.
- ⁴⁹Rekli so Mojzesu: »Tvoji služabniki so prešteli vse bojevnike, ki so nam podrejeni, in niti eden ne manjka.

⁵⁰Zato prinašamo kot dar za Gospoda, kar je kdo našel zlatnine: verižice, zapestnice, prstane, uhanе in ogrlice, da bi pred Gospodom dosegli spravo za svoje duše.«

⁵¹Mojzes in duhovnik Eleazar sta vzela od njih zlato, vse umetelne izdelke.

⁵²In vsega zlata, ki so ga tisočniki in stotniki darovali Gospodu kot dar vzdigovanja, je bilo šestnajst tisoč sedemsto petdeset šeklov.

⁵³Bojevniki pa so plenili vsak zase.

⁵⁴Mojzes in duhovnik Eleazar sta torej vzela zlato od tisočnikov in stotnikov in ga nesla v shodni šotor kot spomin za Izraelove sinove pred Gospodom.

4 Mojzes 32

Razdelitev ozemlja vzhodno od Jordana

(5 Mz 3,12–22)

¹Rubenovi in Gadovi sinovi so imeli veliko živine, silno množino. Ogledali so si jazêrsko in gileádsko deželo in glej, ta kraj je bil kraj za živino.

²Gadovi in Rubenovi sinovi so torej prišli in rekli Mojzesu, duhovniku Eleazarju in knezom skupnosti tole:

³»Atarót, Dibón, Jazêr, Nimra, Hešbón, Elalé, Sibma, Nebó in Beón,

⁴dežela, ki jo je Gospod udaril pred Izraelovo skupnostjo, je dežela za živino; in tvoji služabniki imajo živino.«

⁵In rekli so: »Če smo našli naklonjenost v tvojih očeh, daj to deželo v posest svojim služabnikom; ne vódi nas čez Jordan!«

⁶Mojzes je rekel Gadovim in Rubenovim sinovom: »Vaši bratje naj gredo v boj, vi pa boste ostali tukaj?

⁷Zakaj odvrčate srce Izraelovih sinov, da ne bi šli čez v deželo, ki jim jo je dal Gospod?

⁸Tako so delali vaši očetje, ko sem jih poslal iz Kadeš Barnée ogledovat deželo.

⁹Prišli so do Eškólske doline in si ogledali deželo, a so odvrnili srce Izraelovih sinov, da niso hoteli iti v deželo, ki jim jo je dal Gospod.

¹⁰In tisti dan se je vnela Gospodova jeza; prisegel je in rekel:

¹¹»Možje, ki so odšli iz Egipta – dvajsetletni in starejši –, nikoli ne bodo videli zemlje, ki sem jo s prisego obljubil Abrahamu, Izaku in Jakobu, ker se me niso zvesto držali

¹²razen Kenázovca Kaléba, Jefunéjevega sina, in Nunovega sina Józueta, kajti zvesto sta se držala Gospoda.«

¹³In vnela se je Gospodovajeza nad Izraelom, da jim je dal štirideset let bloditi po puščavi, dokler ni preminil ves tisti rod, ki je delal hudo v Gospodovih očeh.

¹⁴In glej, stopili ste na mesto svojih očetov, zarod grešnikov, da še povečate silno Gospodovo jezo proti Izraelu.

¹⁵Kajti če se obrnete od njega, bo storil, da bo Izrael še naprej ostal v puščavi; tako boste uničili vse to ljudstvo.«

¹⁶Tedaj so pristopili k njemu in rekli: »Tu bomo postavili ovčje ograde za svojo živino in mesta za svoje otroke.

¹⁷Mi bomo pripravljeni, da gremo opasani za boj pred Izraelovimi sinovi, dokler jih ne pripeljemo v njihov kraj; naši otroci pa naj ostanejo v mestih, utrjenih pred prebivalci te dežele.

¹⁸Ne bomo se vrnili v svoje hiše, dokler vsak izmed Izraelovih sinov ne dobi v last svoje dediščine.

¹⁹Saj ne dobimo z njimi dediščine onstran Jordana in tam naprej, kajti pripadla nam je dediščina tostran Jordana, na vzhodu.«

²⁰Mojzes jim je rekel: »Če storite tako, če pojdete opasani za boj na vojno pred Gospodom,

²¹in bo vsak vaš bojevnik šel prek Jordana pred Gospodom, dokler ne prežene izpred sebe svojih sovražnikov,

²²in se vrnete šele potem, ko bo dežela osvojena pred Gospodom, boste brez krivde pred Gospodom in pred Izraelom; in ta dežela naj vam bo v dedno posest pred Gospodom.

²³Če pa ne storite tako, glejte, ste grešili proti Gospodu in vedite, da vas bo vaš greh našel.

²⁴Postavite si mesta za svoje otroke in ograde za svojo drobnico, toda storite, kar je prišlo iz vaših ust!«

²⁵Gadovi in Rubenovi sinovi so rekli Mojzesu tole: »Tvoji služabniki bodo storili, kakor zapoveduje moj gospod.

²⁶Naši otroci, žene, črede in vsa živina naj ostanejo v gileádskih mestih,

²⁷tvoji služabniki pa pojdejo, vsi vojaško opasani, pred Gospodom v boj tako, kakor pravi moj gospod.«

²⁸Nato je Mojzes glede njih zapovedal duhovniku Eleazarju, Nunovemu sinu Józuetu in poglavarjem očetnih hiš rodov Izraelovih sinov.

²⁹Rekel jim je: »Če bodo šli Gadovi in Rubenovi sinovi z vami čez Jordan vsi opasani za boj pred Gospodom, jim, potem ko bo dežela pred vami osvojena, dajte gileádsko deželo v dedno posest.

³⁰Če pa ne bodo šli oboroženi z vami čez, naj dobijo svoj del posesti med vami v kánaanski deželi.«

³¹Gadovi in Rubenovi sinovi so odgovorili in rekli: »Storili bomo tako, kakor je Gospod govoril tvojim služabnikom.

³²Opasani za boj pred Gospodom bomo šli čez v kánaansko deželo, toda za nas je dedna posest, ki jo bomo vzeli v last, onstran Jordana.«

³³Tedaj jim je Mojzes dal, Gadovim in Rubenovim sinovom in polovici rodu Jožefovega sina Manáseja, kraljestvo amoréjskega kralja Sihóna, kraljestvo bašánskega kralja Oga, deželo in njena mesta z ozemlji, mesta po deželi naokrog.

³⁴In Gadovi sinovi so pozidali Dibón, Atarót, Aroêr,

³⁵Atrót Šofán, Jazêr, Jogbóho,

³⁶Bet Nimro, Bet Harám, utrjena mesta in ovčje ograde.

³⁷Rubenovi sinovi pa so pozidali Hešbón, Elalé, Kirjatájim,

³⁸Nebó, Báal Meón – s spremenjenimi imeni – in Sibmo. Mestom, ki so jih pozidali, so dali imena.

³⁹Sinovi Manásejevega sina Mahírja so šli v Gileád, ga zavzeli in pregnali Amoréjce, ki so bili tam.

⁴⁰Mojzes je dal Gileád Manásejevemu sinu Mahírju in ta se je tam naselil.

⁴¹Manásejev sin Jaír je šel in zavzel njihove vasi in jih imenoval Jaírove vasi.

⁴²Šel je tudi Nobah in zavzel Kenát z njegovimi naselji; po svojem imenu mu je dal ime Nobah.

4 Mojzes 33

Postaje Izraelcev v puščavi

¹To so postaje Izraelovih sinov, ki so pod Mojzesovim in Aronovim vodstvom po svojih četah odšli iz Egipta.

²Mojzes je popisal kraje, od koder so po Gospodovem ukazu odhajali po postajah; to so njihove postaje po odhodnih krajih.

³V prvem mesecu, petnajsti dan prvega meseca, so se odpravili iz Ramesésa. Na dan po pashi so Izraelovi sinovi z vzdignjeno roko odšli pred očmi vseh Egipčanov,

⁴medtem ko so ti pokopavali tiste, ki jih je med njimi Gospod udaril, vse prvorojence, in ko je Gospod opravil sodbo nad njihovimi bogovi.

⁵Izraelovi sinovi so se odpravili iz Ramesésa in se utaborili pri Sukótu.

⁶Odpravili so se iz Sukóta in se utaborili v Etámu, ki je ob robu puščave.

⁷Odpravili so se iz Etáma in krenili proti Pi Hahirótu, ki je nasproti Báal Cefónu, in se utaborili pred Migdólom.

- ⁸Odpravili so se od Pi Hahiróta in šli po sredi čez morje proti puščavi. Tri dni so hodili po Etámski puščavi in se utaborili v Mari.
- ⁹Odpravili so se iz Mare in prišli v Elím, kjer je bilo dvanajst studencev vodá in sedemdeset palm; tam so se utaborili.
- ¹⁰Odpravili so se iz Elíma in se utaborili ob Trstičnem morju.
- ¹¹Odpravili so se od Trstičnega morja in se utaborili v Sinski puščavi.
- ¹²Odpravili so se iz Sinske puščave in se utaborili v Dofki.
- ¹³Odpravili so se iz Dofke in se utaborili v Alúšu.
- ¹⁴Odpravili so se iz Alúša in se utaborili v Refidímu; tam ni bilo vode, da bi ljudstvo lahko pilo.
- ¹⁵Odpravili so se iz Refidíma in se utaborili v Sinajski puščavi.
- ¹⁶Odpravili so se iz Sinajske puščave in se utaborili v Kibrót Taávi.
- ¹⁷Odpravili so se iz Kibrót Taáve in se utaborili v Hacerótu.
- ¹⁸Odpravili so se iz Haceróta in se utaborili v Ritmi.
- ¹⁹Odpravili so se iz Ritme in se utaborili v Rimón Percu.
- ²⁰Odpravili so se iz Rimón Pereca in se utaborili v Libni.
- ²¹Odpravili so se iz Libne in se utaborili v Risi.
- ²²Odpravili so se iz Rise in se utaborili v Keheláti.
- ²³Odpravili so se iz Keheláte in se utaborili na gori Šefer.
- ²⁴Odpravili so se z gore Šefer in se utaborili v Harádi.
- ²⁵Odpravili so se iz Haráde in se utaborili v Makhelótu.
- ²⁶Odpravili so se iz Makhelóta in se utaborili v Tahatu.
- ²⁷Odpravili so se iz Tahata in se utaborili v Tarahu.
- ²⁸Odpravili so se iz Taraha in se utaborili v Mitki.
- ²⁹Odpravili so se iz Mitke in se utaborili v Hašmóni.

- ³⁰Odpravili so se iz Hašmóne in se utaborili v Moserótu.
- ³¹Odpravili so se iz Moseróta in se utaborili v Bené Jaakánu.
- ³²Odpravili so se iz Bené Jaakána in se utaborili v Hor Gidgádu.
- ³³Odpravili so se iz Hor Gidgáda in se utaborili v Jotbáti.
- ³⁴Odpravili so se iz Jotbáte in se utaborili v Abróni.
- ³⁵Odpravili so se iz Abróne in se utaborili v Ecjón Geberju.
- ³⁶Odpravili so se iz Ecjón Geberja in se utaborili v Cinski puščavi, to je v Kadešu.
- ³⁷Odpravili so se iz Kadeša in se utaborili pri gori Hor ob robu edómske dežele.
- ³⁸Tedaj je šel duhovnik Aron po Gospodovem ukazu na goro Hor in je tam umrl v štiridesetem letu po izhodu Izraelovih sinov iz egiptovske dežele, v petem mesecu, prvi dan meseca.
- ³⁹Ko je Aron umrl na gori Hor, je bil star sto triindvajset let.
- ⁴⁰In Kánaanec, kralj Aráda, ki je bival v Negebu v kánaanski deželi, je slišal o prihodu Izraelovih sinov.
- ⁴¹Odpravili so se od gore Hor in se utaborili v Calmóni.
- ⁴²Odpravili so se iz Calmóne in se utaborili v Punónu.
- ⁴³Odpravili so se iz Punóna in se utaborili v Obótu.
- ⁴⁴Odpravili so se iz Obóta in se utaborili v Ijé Abarímu na moábski meji.
- ⁴⁵Odpravili so se iz Ijíma in se utaborili v Dibón Gadu.
- ⁴⁶Odpravili so se iz Dibón Gada in se utaborili v Almón Diblatájemi.
- ⁴⁷Odpravili so se iz Almón Diblatájeme in se utaborili na pogorju Abarím nasproti Nebóju.
- ⁴⁸Odpravili so se s pogorja Abarím in se utaborili na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi.

⁴⁹Taborili so ob Jordanu od Bet Ješimóta do Abél Šitíma na Moábskih planjavah.

Navodila za razdelitev kánaanske dežele

⁵⁰ Gospod je govoril Mojzesu na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi in rekel:

⁵¹»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko pridete čez Jordan v kánaansko deželo,

⁵²preženite izpred sebe vse prebivalce dežele, uničite vse njihove kamnite kipe in vse njihove ulite podobe in porušite vse njihove višine!

⁵³Potem si vzemite deželo v last in v njej prebivajte, kajti vam sem jo dal, da bi bila vaša last.

⁵⁴Razdelite si deželo kot dediščino z žrebom po rodbinah; številnejšim dajte večjo dediščino in maloštevilnim dajte manjšo dediščino! Kakor se za koga izide žreb, tam naj bo njegov delež. Po rodovih svojih očetov si delite dediščino!

⁵⁵Če pa ne preženete izpred sebe prebivalcev dežele, bodo za vas tisti izmed njih, ki jih boste pustili, postali trni v vaših očeh in ostni v vaših bokih; stiskali vas bodo v deželi, v kateri boste prebivali.

⁵⁶Kakor sem nameraval storiti njim, bom storil vam.«»

4 Mojzes 34

Meje dežele

¹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

²»Zapovej Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko boste prišli v kánaansko deželo – to je dežela, ki vam pripada kot dedna posest, dežela Kánaan s svojimi mejami –,

³naj se vaša južna stran začinja pri Cinski puščavi in poteka ob Edómu; na vzhodu naj bo vaša južna meja na koncu Slanega morja.

⁴Potem naj zavije južno od vzpetine Akrabím in gre čez proti Cinu in se konča južno od Kadeš Barnée. Nato naj poteka do Hacár Adárja in proti Acμόnu.

⁵Od Acμόna naj meja zavije k Egiptovskemu potoku in naj seže do morja.

⁶Vaša meja na zahodu naj vam bo Véliko morje; to naj bo vaša zahodna meja.

⁷Tole naj bo vaša meja proti severu: od Vélikega morja si jo potegnite do gore Hor,

⁸od tam potegnite mejo do poti proti Hamátu in naj se konča v Cedádu.

⁹Potem naj gre meja do Zifróna in njen konec naj bo Hacár Enán; to naj vam bo severna meja!

¹⁰Proti vzhodu si mejo začrtajte od Hacár Enána do Šefáma;

¹¹od tam naj se spusti do Riblé vzhodno od Ajína, potem naj gre dol in poteka vzdolž grebena vzhodno od Genezareškega jezera.

¹²Nato naj gre meja ob Jordanu navzdol in se konča v Slanem morju. To naj bo vaša dežela s svojimi mejami naokrog!«

Nova navodila za delitev dežele

¹³Mojzes je zapovedal Izraelovim sinovom in rekel: »To je dežela, ki si jo z žrebom razdelite kot dediščino; Gospod jo je zapovedal dati devetim rodovom in polovici rodu.

¹⁴Kajti rod Rubenovih sinov po svojih očetnih hišah in rod Gadovih sinov po svojih očetnih hišah in polovica Manásejevega rodu so že dobili svojo dediščino;

¹⁵dva rodova in pol rodu so že dobili svojo dediščino onstran Jordana pri Jerihi na jutranji strani proti vzhodu.«

¹⁶Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁷»To sta imeni mož, ki naj vam deželo razdelita v dediščino: duhovnik Eleazar in Nunov sin Józue.

¹⁸Vzemite še po enega kneza iz vsakega rodu, da razdelijo deželo v dediščino!

- ¹⁹In to so imena teh mož: za Judov rod Jefunéjev sin Kaléb,
²⁰za rod Simeonovih sinov Amihúдов sin Šemuél,
²¹za Benjaminov rod Kislónov sin Elidád,
²²za rod Danovih sinov Joglíjev sin knez Bukí,
²³pri Jožefovih sinovih za rod Manásejevih sinov Efódov sin knez Haniél,
²⁴za rod Efrájimovih sinov Šiftánov sin knez Kemuél,
²⁵za rod Zábulonovih sinov Parnáhov sin knez Elicafán,
²⁶za rod Isahárjevih sinov Azánov sin knez Paltíél,
²⁷za rod Aserjevih sinov Šelomíjev sin knez Ahihúd
²⁸in za rod Neftálijevih sinov Amihúдов sin knez Pedahél.
²⁹To so tisti, za katere je Gospod zapovedal, naj Izraelovim sinovom razdelijo dediščino v kánaanski deželi.«

4 Mojzes 35

Levitska mesta

- ¹ Gospod je govoril Mojzesu na Moábških planjavah ob Jordanu pri Jerihi in rekel:
²»Zapovej Izraelovim sinovom, naj od svoje dedne posesti dajo levitom mesta za prebivanje; tudi pašnike okoli teh mest dajte levitom!
³Mesta naj imajo za prebivanje, pašniki pa naj jim bodo za živino, za imetje in vse njihove živali.
⁴Pašniki pri mestih, ki jih boste dali levitom, naj segajo od mestnega obzidja tisoč komolcev naokrog.
⁵Odmerite zunaj mesta dva tisoč komolcev na vzhodni strani, dva tisoč komolcev na južni strani, dva tisoč komolcev na zahodni strani, dva tisoč komolcev na severni strani, tako da bo mesto v sredini! To naj bodo njihovi pašniki pri mestih.

⁶Od mest, ki jih dajte levitom, naj bo šest zavetnih mest, ki jih dajte, da lahko tja pribeži ubijalec; poleg teh pa jim dajte še dvainštirideset mest!

⁷Vseh mest, ki jih dajte levitom, naj bo osemštirideset, vsako s svojimi pašniki.

⁸Mest pa, ki jih dajte od dediščine Izraelovih sinov, vzemite več od tistih, ki imajo veliko, in manj od tistih, ki imajo malo! Vsak naj da levitom od svojih mest primerno velikosti dediščine, ki jo je dobil.«

Zavetna mesta
(5 Mz 19,1–13; Joz 20,1–9)

⁹ Gospod je govoril Mojzesu in rekel:

¹⁰»Govôri Izraelovim sinovom in jim reci: »Ko pridete čez Jordan v kánaansko deželo,

¹¹si izberite mesta, ki naj vam bodo zavetna mesta, da lahko tja pribeži ubijalec, ki je koga ubil, ne da bi to hotel!

¹²Mesta naj vam bodo za zavetje pred maščevalcem, da ubijalec ne bi bil usmrčen, preden ne stopi pred skupnost za sodbo.

¹³In od mest, ki jih dajte, naj bo šest mest za zavetje:

¹⁴tri mesta dajte onstran Jordana in tri v kánaanski deželi; naj bodo zavetna mesta.

¹⁵Teh šest mest naj bo zavetje za Izraelove sinove, za tujca in za začasnega prebivalca med njimi, da lahko tja pribeži, kdor je koga ubil, ne da bi to hotel.

¹⁶Če pa ga udari z železnim orodjem, tako da umre, je morilec; morilca je treba usmrtiti.

¹⁷Če ga udari s kamnom v roki, s takim, ki lahko povzroči smrt, tako da umre, je morilec; morilca je treba usmrtiti.

¹⁸Ali če ga udari z lesenim orodjem v roki, s takim, ki lahko povzroči smrt, tako da umre, je morilec; morilca je treba usmrtiti.

- ¹⁹Krvni maščevalec naj usmrti morilca; ko ga sreča, naj ga usmrti.
- ²⁰Če ga v mržnji sune ali nalašč kaj vrže vanj, tako da umre,
- ²¹ali če ga iz sovraštva z roko udari, tako da umre, je treba ubijalca usmrtiti, ker je morilec. Krvni maščevalec naj morilca usmrti, ko ga sreča.
- ²²Če pa ga sune po naključju, ne iz sovraštva, ali vrže nanj katero koli stvar brez hudega namena,
- ²³ali če zažene vanj, ne da bi ga videl, kakršen koli kamen, tak, ki lahko povzroči smrt, tako da umre, pa mu ni bil sovražen in mu ni hotel prizadeti nič hudega,
- ²⁴naj skupnost razsodi med ubijalcem in krvnim maščevalcem po tehle odlokih:
- ²⁵Skupnost naj ubijalca reši iz rok krvnega maščevalca in skupnost naj ga pošlje nazaj v zavetno mesto, v katero je pribežal; v njem naj ostane do smrti vélikega duhovnika, ki je bil maziljen s svetim oljem.
- ²⁶Toda če si ubijalec drzne oditi z ozemlja zavetnega mesta, v katero je pribežal,
- ²⁷in ga krvni maščevalec zasači zunaj ozemlja njegovega zavetnega mesta in ga ubije, ni kriv krvi.
- ²⁸Kajti v svojem zavetnem mestu mora ostati do smrti vélikega duhovnika; po smrti vélikega duhovnika pa se sme ubijalec vrniti v kraj svoje posesti.
- ²⁹To naj vam bo iz roda v rod zakon in pravo po vseh vaših bivališčih.
- ³⁰Kadar kdor koli ubije človeka, naj morilca ubijejo po izjavi prič; izjava ene same priče ne zadostuje, da bi lahko koga obsodili na smrt.
- ³¹Ne smete jemati odkupnine za življenje morilca, ki zasluži smrt, temveč naj bo usmrčen.
- ³²Tudi za takega, ki je pribežal v svoje zavetno mesto, ne smete jemati odkupnine, da bi se vrnil in se naselil v deželi pred duhovnikovo smrtjo.

³³In ne skrunite dežele, v kateri ste; kri namreč skruni deželo in dežela ne more drugače doseči sprave za kri, ki je bila prelita v njej, kakor s krvjo tistega, ki jo je prelil.

³⁴Ne onečiščujte torej dežele, v kateri prebivate, sredi katere prebivam tudi jaz; kajti jaz, Gospod, prebivam sredi Izraelovih sinov.«

4 Mojzes 36

Dodatne določbe o dedovanju hčera

¹Pristopili so poglavarji očetnih hiš rodbine sinov Gileáda, sinú Mahírja, sinú Manáseja iz rodbin Jožefovih sinov, in so govorili pred Mojzesom in pred knezi, poglavarji očetnih hiš Izraelovih sinov.

²Rekli so: »Našemu gospodu je Gospod zapovedal, naj da deželo po žrebu v dediščino Izraelovim sinovom. Tudi je bilo našemu gospodu zapovedano od Gospoda, naj da dediščino našega brata Celofháda njegovim hčeram.

³Če pa se omožijo s katerim izmed sinov iz rodov Izraelovih sinov, bo njihova dediščina odvzeta dediščini naših očetov in dana dediščini rodu, v katerega se omožijo; ločena bo od izžrebanega deleža naše dediščine.

⁴In ko bodo Izraelovi sinovi imeli jubilej, bo njihova dediščina dana dediščini rodu, v katerega se bodo omožile; in njihova dediščina bo odvzeta dediščini rodu naših očetov.«

⁵Tedaj je Mojzes po Gospodovem ukazu zapovedal Izraelovim sinovom in rekel: »Prav je govoril rod Jožefovih sinov.

⁶Tole zapoveduje Gospod glede Celofhádovih hčera: »Naj se omožijo s tistimi, ki so jim všeč; toda samo v kako rodbino iz rodu svojega očeta se smejo omožiti.

⁷Dediščina Izraelovih sinov naj ne prehaja iz roda v drug rod, temveč vsak izmed Izraelovih sinov naj se drži dediščine rodu svojih očetov.

⁸Vsaka hči, ki podeduje dediščino v katerem od rodov Izraelovih sinov, naj se omoži s kom iz rodbine rodu svojega očeta. Tako bo vsak izmed Izraelovih sinov obdržal dediščino svojih očetov.

⁹Dediščina torej ne sme prehajati iz roda v drug rod, temveč naj se vsak rod Izraelovih sinov drži svoje dediščine.«

¹⁰Kakor je Gospod zapovedal Mojzesu, tako so storile Celofhádove hčere:

¹¹Mahla, Tirca, Hogla, Milka in Noa so se omožile s sinovi svojih stricev;

¹²omožile so se v rodbine sinov Jožefovega sina Manáseja. Tako je njihova dediščina ostala v rodu rodbine njihovega očeta.

Sklep

¹³To so zapovedi in odloki, ki jih je Gospod po Mojzesu dal Izraelovim sinovom na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi.

5 Mojzes

5 Mojzes 1

Prvi Mojzesov govor

¹To so besede, ki jih je Mojzes govoril vsemu Izraelu onstran Jordana v puščavi, v Arábi, nasproti Sufu, med Paránom in Tofelom, Labánom, Hacerótom in Di Zahábom,

²enajst dni hoda je od Horeba do Kadeš Barnée po poti h gorovju Seír.

³In v štiridesetem letu, prvi dan enajstega meseca, je Mojzes govoril Izraelovim sinovom vse, kakor mu je bil Gospod zanje zapovedal.

⁴Potem ko je Mojzes premagal amoréjskega kralja Sihóna, ki je prebival v Hešbónu, in bašánskega kralja Oga, ki je prebival v Aštarótu v Edréiju,

⁵je onstran Jordana v moábski deželi začel razlagati to postavo in rekel:

Ukaz za odhod

⁶Gospod, naš Bog, nam je govoril na Horebu in rekel: »Dolgo se že zadržujete na tej gori.

⁷Obrnite se in se odpravite in pojdite k pogorju Amoréjcev in k vsem njihovim sosedom v Arábi, na gorovju, v Šéfeli, v Negebu in ob morski obali, v deželo Kánaancev in k Libanonu do velike reke, reke Evfrat.

⁸Glejte, pred vas postavljam deželo; pojdite in vzemite v last deželo, za katero je Gospod prisegel vašim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, da jo bo dal njim in za njimi njihovim potomcem.«

Mojzes postavi sodnike

(2 Mz 18,13–27)

⁹Takrat sem vam rekel: »Sam vas ne morem nositi.

¹⁰ Gospod, vaš Bog, vas je namnožil in glej, danes vas je toliko kot zvezd na nebu.

¹¹ Gospod, Bog vaših očetov, naj vas še tisočkrat pomnoži in blagoslovi, kakor vam je govoril.

¹²A kako naj sam nosim vaše težave, bremena in prepire?

¹³Izberite si po svojih rodovih modre, pametne in izkušene može, da vam jih postavim za voditelje.«

¹⁴Odgovorili ste mi in rekli: »Dobro je, kar si rekel, da boš storil.«

¹⁵Tedaj sem vzel poglavarje vaših rodov, modre in izkušene može, in jih postavil za poglavarje nad vami: za tisočnike, stotnike, petdesetnike, desetnike in nadzornike po vaših rodovih.

¹⁶Takrat sem ukazal vašim sodnikom in rekel: »Poslušajte zadeve svojih bratov in pravično sodite med človekom in njegovim bratom ali tujcem, ki je pri njem!

¹⁷Pri sodbi se ne ozirajte na osebe; poslušajte tako majhnega kakor velikega; nikogar se ne bojte, kajti sodba je Božja! Zadevo pa, ki je za vas pretežka, predložite meni, da jo slišim!«

¹⁸Takrat sem vam zapovedal vse stvari, ki jih morate storiti.

Ogledovanje dežele – nezvestoba ljudstva

(4 Mz 13,1–33; 14,20–45)

¹⁹Odpravili smo se od Horeba in prehodili vso tisto veliko in strašno puščavo, ki ste jo videli, po poti proti amoréjskemu pogorju, kakor nam je ukazal Gospod, naš Bog. Prišli smo do Kadeš Barnée.

²⁰Tedaj sem vam rekel: »Prišli ste do amoréjskega pogorja, ki nam ga je dal Gospod, naš Bog.

²¹Glej, Gospod, naš Bog, je postavil predte to deželo; pojdi in jo vzemi v last, kakor ti je govoril Gospod, Bog tvojih očetov! Ne boj se in ne trepetaj!«

²²In vsi ste pristopili in rekli: »Pošljimo pred seboj može, da si ogledajo deželo za nas, in naj nam poročajo, kakšna je pot, po kateri bomo šli, in kakšna so mesta, v katera bomo stopili.«

²³Ta beseda mi je bila všeč in vzel sem izmed vas dvanajst mož, po enega iz vsakega rodu.

²⁴Odšli so, se povzpeli na gorovje in prišli v dolino Eškól. Ogledali so si jo

²⁵in vzeli v roke nekaj sadežev dežele in nam jih prinesli. Poročali so nam in rekli: »Lepa je dežela, ki nam jo daje Gospod, naš Bog.«

²⁶Vi pa niste hoteli iti in ste se upirali ukazu Gospoda, svojega Boga.

²⁷Godrnjali ste v svojih šotorih in govorili: »Ker nas Gospod sovraži, nas je izpeljal iz egiptovske dežele, da bi nas dal v roke Amoréjcem, da nas pokončajo.

²⁸Kam naj gremo? Naši bratje so prestrašili naša srca, ko so rekli: »Ljudstvo je večje in višje rasti, kakor smo mi; mesta so velika in do neba utrjena; tudi Anákovine sinove smo videli tam.«

²⁹Rekel sem vam: »Naj vas ne bo strah in ne bojte se jih!

³⁰ Gospod, vaš Bog, ki hodi pred vami, se bo bojeval za vas prav tako, kakor je pred vašimi očmi to storil za vas v Egiptu

³¹in v puščavi, kjer si videl, kako te je Gospod, tvoj Bog, nosil, kakor človek nosi svojega sina, vso pot, ki ste jo prehodili, dokler niste prišli v ta kraj.«

³²A kljub temu niste zaupali v Gospoda, svojega Boga,

³³ki je hodil pred vami po poti, da vam je poiskal kraj za vaše taborjenje, ponoči v ognju, da ste videli pot, po kateri ste hodili, podnevi pa v oblaku.

³⁴Ko je Gospod slišal glas vaših besed, se je razjezil in prisegel:

³⁵»Nobeden od teh mož iz tega hudobnega rodu ne bo videl lepedežele, za katero sem prisegel, da jo bom dal vašim očetom,

³⁶razen Jefunéjevega sina Kaléba; ta jo bo videl, njemu in njegovim sinovom bom dal to deželo, po kateri je hodil, ker se je zvesto držal Gospoda.«

³⁷Tudi name se je Gospod razjezil zaradi vas in rekel: »Tudi ti ne boš prišel tja,

³⁸Nunov sin Józue, ki ti streže, on bo prišel tja; osrči ga, kajti on bo dal deželo v last Izraelu!

³⁹Vaši otroci, o katerih ste rekli, da bodo v plen, in vaši sinovi, ki danes še ne znajo razločevati med dobrim in hudim, ti bodo prišli tja, njim jo bom dal in dobili jo bodo v last.

⁴⁰Vi pa se obrnite in se odpravite po poti proti Trstičnemu morju!»

⁴¹Tedaj ste odgovorili in rekli: »Grešili smo pred Gospodom, šli bomo gor in se bojevali, natanko tako, kakor nam je zapovedal Gospod, naš Bog.« In opasali ste vsak svojo bojno opravo in ste lahkomišno hoteli iti v pogorje.

⁴² Gospod pa mi je rekel: »Reci jim: »Ne hodite in ne bojujte se, ker jaz nisem med vami, da vas sovražniki ne porazijo!««

⁴³Govoril sem vam, a niste poslušali, temveč ste se uprli Gospodovemu ukazju in predrzno šli v pogorje.

⁴⁴Tedaj so vam prišli nasproti Amoréjci, ki prebivajo v tistem pogorju; in podili so vas, kakor delajo čebele, in vas pobijali od Seíra do Horme.

⁴⁵Vrnili ste se in jokali pred Gospodom, a Gospod ni hotel slišati vašega glasu, ni vam prisluhnil.

⁴⁶Tako ste veliko dni, ki ste jih prebili tam, ostali v Kadešu.

5 Mojzes 2

¹Potem smo se obrnili in se po poti proti Trstičnemu morju odpravili v puščavo, kakor mi je naročil Gospod. Veliko dni smo hodili okoli Seírskega pogorja.

Izraelci miroljubno prečkajo Edóm, Moáb in Amón

²Tedaj mi je Gospod spregovoril in rekel:

³»Dolgo že hodite okoli tega pogorja, obrnite se proti severu!

⁴Zapovej ljudstvu in reci: »Šli boste čez ozemlje svojih bratov, Ezavovih sinov, ki prebivajo v Seíru. Ustrašili se vas bodo, zato se zelo varujte,

⁵da ne bi začenjali boja z njimi. Ne bom vam namreč dal nobenega dela njihove dežele, niti za podplat ne, kajti Seírsko gorovje sem dal v last Ezavu.

⁶Kupujte si od njih živež za denar, da boste jedli; tudi vodo si kupujte od njih za denar, da boste pili!

⁷Kajti Gospod, tvoj Bog, te je blagoslovil pri vsakem delu tvojih rok. Vedel je, kako si hodil po tej veliki puščavi: že štirideset let je Gospod, tvoj Bog, s teboj; ničesar ti ni manjkalo.«

⁸Tako smo šli mimo svojih bratov, Ezavovih sinov, ki prebivajo v Seíru, po poti prek Arábe mimo Eláta in Ecjón Geberja, potem smo se obrnili in odšli po poti proti moábski puščavi.

⁹In Gospod mi je rekel: »Ne napadaj Moába in ne začenjaj boja z njim! Kajti od njegove dežele ti ne dam posesti, ker sem dal Ar v last Lotovim sinovom.«

–

¹⁰Prej so tam bivali Emejci, veliko in številno ljudstvo, visoke postave kakor Anákovci.

¹¹Kakor Anákovci so tudi ti veljali za Rafájevce, Moábci pa so jih imenovali Emejce.

¹²V Seíru so prej prebivali Horéjci. Ezavovi sinovi pa so jim vzeli njihovo posest, jih pokončali pred seboj in se naselili na njihovo mesto, kakor je Izrael storil z deželo, ki jim jo je Gospod dal v last. –

¹³»Zdaj se vzdignite in pojdite čez potok Zered!« In šli smo čez potok Zered.

¹⁴Dni pa, v katerih smo hodili od Kadeš Barnée, dokler nismo prišli čez potok Zered, je bilo osemintrideset let, dokler ni pomrl ves rod bojevnikov iz tabora, kakor jim je Gospodprisegel.

¹⁵ Gospodova roka je bila namreč proti njim, da bi jih iztrebil iz tabora, dokler ne bi izginili.

¹⁶Ko so vsi bojevniki izmed ljudstva preminili in pomrli,

¹⁷mi je Gospod govoril in rekel:

¹⁸»Danes boš šel čez moábsko ozemlje, čez Ar,

¹⁹in se približal meji Amónovih sinov: ne napadaj jih in ne začenjaj boja z njimi! Kajti od dežele Amónovih sinov ti ne dam posesti, ker sem jo dal v last Lotovim sinovom.« –

²⁰Tudi ta velja za deželo Rafájevcev; v njej so nekdaj prebivali Rafájevci, Amónci pa so jih imenovali Zamzuméjce;

²¹veliko in številno ljudstvo, visoke postave kakor Anákovci. Toda Gospod jih je pokončal pred njimi in Amónci so zavzeli njihovo posest in se naselili na njihovo mesto,

²²kakor je storil za Ezavove sinove, ki prebivajo v Seíru, da je pred njimi pokončal Horéjce; in zavzeli so njihovo posest in se naselili na njihovo mesto. Tako je ostalo do danes.

²³Tudi Avéjce, ki so prebivali po pristavah do Gaze, so pokončali Kaftoréjci, ki so prišli iz Kaftorja, in se naselili na njihovo mesto.

Izraelci zavzamejo Sihónovo kraljestvo

(4 Mz 21,10–32)

²⁴»Vzdignite se, odpravite se in pojdite čez Arnónovo dolino! Glej, v roke ti dam hešbónskega kralja Sihóna, Amoréjca, in njegovo deželo. Začni jo osvajati in spusti se z njim v boj!

²⁵Ta dan začnem pošiljati nad ljudstva pod vsem nebom strah in grozo pred teboj; ko bodo slišali govoriti o tebi, se bodo tresli in trepetali pred teboj.«

²⁶Tedaj sem poslal iz puščave Kedemót poslanca k Sihónu, hešbónskemu kralju, z mirovnimi besedami, rekoč:

²⁷»Rad bi šel čez tvojo deželo; hodil bom sámó po poti, ne bom krenil ne na desno ne na levo.

²⁸Živež mi prodaj za denar, da bom jedel, in vodo mi daj za denar, da bom pil! Samó z nogami naj grem čez,

²⁹kakor so mi to dovolili Ezavovi sinovi, ki prebivajo v Seírju, in Moábci, ki prebivajo v Aru, dokler ne pridem čez Jordan v deželo, ki nam jo daje Gospod, naš Bog.«

³⁰Toda hešbónski kralj Sihón nam ni hotel dovoliti, da bi šli čez njegovo ozemlje; kajti Gospod je zakrknil njegovega duha in naredil njegovo srce trdovratno, da bi ti ga dal v roke, kakor je zdaj.

³¹In Gospod mi je rekel: »Glej, začel sem ti izročati Sihóna in njegovo deželo, začni osvajati, da dobiš v last njegovo deželo!«

³²Sihón nam je z vsem ljudstvom prišel nasproti, da bi se bojeval pri Jahcu.

³³In Gospod, naš Bog, nam ga je izročil in pobili smo njega, njegove sinove in vse njegovo ljudstvo.

³⁴Takrat smo zavzeli vsa njegova mesta in z zakletvijo pokončali vsako mesto: moške, ženske in otroke; nikogar nismo pustili živega.

³⁵Le živino smo si prisvojili in plen iz mest, ki smo jih zavzeli.

³⁶Od Aroêrja ob robu Arnónove doline in od mesta v dolini pa tja do Gileáda ni bilo tako utrjenega mesta, da ga ne bi mogli zavzeti; vse nam je izročil Gospod, naš Bog.

³⁷Le deželi Amónovih sinov se nisi približal, vsemu bregu reke Jabóka, mestom v pogorju in vsem krajem, ki nam jih je prepovedal Gospod, naš Bog.

5 Mojzes 3

Izraelci zavzamejo Ogovo kraljestvo

(4 Mz 21,33–35)

¹Potem smo se obrnili in šli po poti v Bašán. Bašánski kralj Og pa nam je z vsem svojim ljudstvom prišel nasproti, da bi se bojeval pri Edréiju.

² Gospod mi je rekel: »Ne boj se ga! Kajti dam ti ga v roke z njegovim ljudstvom in njegovo deželo vred. Stôri z njim, kakor si storil z amoréjskim kraljem Sihónom, ki je prebival v Hešbónu!«

³In Gospod, naš Bog, nam je dal v roke tudi bašánskega kralja Oga in vse njegovo ljudstvo; pobili smo ga tako, da ni preživel nihče.

⁴Takrat smo zavzeli vsa njegova mesta; ni bilo mesta, ki jim ga ne bi odvzeli: šestdeset mest, vso pokrajino Argób, Ogovo kraljestvo v Bašánu.

⁵Vsa ta mesta so bila utrjena z visokimi zidovi, dvojnimi vrati in zapahi. Zraven pa še silno veliko vasi.

⁶In pokončali smo jih z zakletvijo, kakor smo storili hešbónskemu kralju Sihónu; vsako mesto smo pokončali z zakletvijo: moške, ženske in otroke.

⁷Vso živino in plen iz mest pa smo vzeli zase.

⁸Takrat smo vzeli deželo iz rok dveh amoréjskih kraljev, ki sta bila onstran Jordana, od Arnónove doline do gore Hermon –

⁹Sidónci pravijo Hermonu Sirjón, Amoréjci pa Senír –,

¹⁰vsa mesta na ravnini, ves Gileád in ves Bašán do Salhe in Edréija, mest Ogovega kraljestva v Bašánu. –

¹¹Bašánski kralj Og je namreč edini ostal od ostanka Rafájevcev. Glej, njegova postelja, železna postelja, ali ni v Rabi Amónovih sinov? Devet navadnih komolcev je dolga in štiri komolce široka. –

¹²To deželo smo takrat osvojili.

Razdelitev ozemlja vzhodno od Jordana

(4 Mz 32,1–42)

Ozemlje od Aroêrja ob Arnónovi dolini in polovico gileádskega pogorja z njegovimi mesti sem dal Rúbenovcem in Gádovcem.

¹³Preostali del Gileáda in ves Bašán, Ogovo kraljestvo, vso pokrajino Argób sem dal polovici Manásejevega rodu. – Ves ta Bašán so imenovali dežela Rafájevcev. –

¹⁴Manásejev sin Jaír je zavzel vso pokrajino Argób do Gešurějcev in Maahčánov. Te kraje Bašána je poimenoval po svojem imenu Jaírove vasi, kakor se imenujejo še danes.

¹⁵Mahírju sem dal Gileád.

¹⁶Rúbenovcem in Gádovcem sem dal deželo od Gileáda do Arnónove doline – meja je po sredi doline – in do reke Jabók, meje Amónovih sinov,

¹⁷in Arábo – za mejo je Jordan – od Kinéreta do morja v Arábi, Slanega morja, pod pobočji Piske na vzhodu.

¹⁸Takrat sem vam zapovedal in rekel: »Gospod, vaš Bog, vam je dal to deželo, da jo vzamete v last; vsi bojovníki pojdite oboroženi čez pred svojimi brati, Izraelovimi sinovi!

¹⁹Le vaše žene, vaši otroci in vaša živina – vem, da imate veliko živine – naj ostanejo v vaših mestih, ki sem vam jih dal,

²⁰dokler Gospod ne nakloni počitka vašim bratom, kakor ga je vam, da tudi oni vzamejo v last deželo, ki jim jo daje Gospod, vaš Bog, onstran Jordana. Potem se boste vrnili vsak na svojo posest, ki sem vam jo dal.«

²¹Józuetu sem takrat zapovedal in rekel: »Tvoje oči so videle vse, kar je Gospod, vaš Bog, storil tema kraljema; tako bo Gospod storil vsem kraljestvom, v katera prideš na oni strani.

²²Ne bojte se jih, kajti Gospod, vaš Bog, se bo sam bojeval za vas.«

Mojzes ne sme v obljubljeni deželo

²³Takrat sem prosil Gospoda, naj se me usmili, in rekel:

²⁴»Moj Gospod Bog, ti si začel kazati svojemu služabniku svojo veličino in svojo močno roko. Kateri bog je v nebesih ali na zemlji, ki bi opravljal taka dela in taka mogočna dejanja kakor ti?

²⁵Naj grem, prosim, tja čez, da bom videl lepo deželo onstran Jordana, to lepo pogorje in Libanon.«

²⁶ Gospod pa se je jezil name zaradi vas in me ni uslišal. Gospod mi je rekel: »Dosti! Ne govôri mi še naprej o tem!

²⁷Pojdi na vrh Piske in povzdigni oči proti zahodu, severu, jugu in vzhodu in glej s svojimi očmi, kajti čez ta Jordan ne boš šel!

²⁸Zapovej pa Józuetu in ga opogumi ter okrêpi! Kajti on bo šel čez pred tem ljudstvom in jim bo dal v dedno last deželo, ki jo boš videl.«

²⁹In ostali smo v dolini nasproti Bet Peórju.

5 Mojzes 4

Bog je Izraelu podaril postavo

¹Zdaj pa, Izrael, poslušaj zakone in odloke, katere vas učim izpolnjevati, da boste živeli in prišli in vzeli v last deželo, ki vam jo daje Gospod, Bog vaših očetov!

²Ničesar ne dodajajte besedi, ki vam jo zapovedujem, in ničesar ji ne odvezemajte, da boste izpolnili zapovedi Gospoda, svojega Boga, ki vam jih zapovedujem!

³Vaše oči so videle, kaj je Gospod storil pri Báal Peórju; vsakogar namreč, ki je hodil za peórskim Báalom, je Gospod, tvoj Bog, iztrebil iz tvoje srede.

⁴Vi pa, ki ste se držali Gospoda, svojega Boga, ste danes vsi živi.

⁵Glejte, učim vas zakone in odloke, kakor mi je zapovedal Gospod, moj Bog, da bi jih izpolnjevali v deželi, v katero greste, da jo vzamete v last.

⁶Držite se jih in jih izpolnjujte, kajti to bo vaša modrost in razumnost v očeh ljudstev, ki bodo slišala o vseh teh zakonih; rekli bodo: »Resnično, ta véliki narod je modro in razumno ljudstvo.«

⁷Kajti kateri véliki narod ima bogove, ki bi mu bili tako blizu, kakor je nam blizu Gospod, naš Bog, kadar koli ga kličemo?

⁸In kateri véliki narod ima tako pravične zakone in odloke, kakor je vsa ta postava, ki jo danes dajem pred vas?

⁹Samo varuj se in zelo pazi, da ne pozabiš reči, ki so jih videle tvoje oči, in da ti ne izginejo iz srca vse dni tvojega življenja! Pripoveduj o njih svojim sinovom in sinovom svojih sinov!

Razodetje na Horebu

¹⁰Na dan, ko si stal pred Gospodom, svojim Bogom, na Horebu in ko mi je Gospod rekel: »Zberi mi ljudstvo! Dal jim bom slišati svoje besede, da se me naučijo bati vse dni, ki jih preživijo na zemlji, in to naučijo svoje sinove,«

¹¹tedaj ste se približali in stali pod goro; ta pa je gorela v ognju do srede neba – tema, oblak in mračnost.

¹²In Gospodvam je govoril iz srede ognja; slišali ste zvok besed, niste pa videli nobene podobe, le glas ste slišali.

¹³Naznanil vam je svojo zavezo, ki vam jo je zapovedal izpolnjevati, deset besed; napisal jih je na dve kamniti plošči.

¹⁴Meni pa je takrat Gospod zapovedal, naj vas učim zakone in odloke, da bi jih izpolnjevali v deželi, v katero greste, da jo vzamete v last.

Svarilo pred malikovanjem

¹⁵Zelo pazite nase! Kajti nikakršne podobe niste videli tisti dan, ko vam je Gospod govoril na Horebu iz srede ognja.

¹⁶Ne spridite se in si ne delajte rezane podobe v obliki kakršnega koli kipa, podobe moškega ali ženske,

¹⁷podobe kakršne koli živali na zemlji, podobe kakršne koli krilate ptice, ki leta pod nebom,

¹⁸podobe kakršne koli živali, ki lazi po tleh, podobe kakršne koli ribe, ki je v vodi pod zemljo!

¹⁹In kadar povzdigneš oči proti nebu in vidiš sonce, luno in zvezde, vso nebesno vojsko, se ne daj zapeljati, da bi se jim priklanjal in jim služil, saj jih je Gospod, tvoj Bog, določil vsem ljudstvom pod celim nebom.

²⁰Vas pa je Gospod vzel in vas izpeljal iz topilnice železa, iz Egipta, da bi postali njegovo ljudstvo, njegova dedna last, kakor ste to danes.

²¹Gospod se je zaradi vas razjezil name, tako da je prisegel, da ne bom prišel v lepo deželo, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v dedno last.

²²Jaz moram namreč umreti v tej deželi in ne bom šel čez Jordan, vi pa boste šli čez in vzeli v last to lepo deželo.

²³Varujte se, da ne pozabite zaveze Gospoda, svojega Boga, ki jo je sklenil z vami, in si ne naredite rezane podobe v kakršni koli obliki, kar ti je prepovedal Gospod, tvoj Bog.

²⁴Kajti Gospod, tvoj Bog, je ogenj, ki požira, ljubosumen Bog.

²⁵Ko se vam bodo rodili sinovi in sinov sinovi in se udomačili v deželi in če bi se potem spridili in si naredili rezano podobo v kakršni koli obliki in s tem delali, kar je hudo v očeh Gospoda, tvojega Boga, da bi ga razdražili,

²⁶kličem danes nebo in zemljo za priči proti vam, da boste hitro propadli in izginili iz dežele, v katero greste čez Jordan, da jo vzamete v last; ne boste podaljšali v njej svojih dni, do kraja boste iztrebljeni.

²⁷ Gospod vas bo razkropil med ljudstva in le malo vas ostane med narodi, med katere vas požene Gospod.

²⁸Tam boste služili bogovom, izdelkom človeških rok, lesu in kamnu, ki ne vidijo in ne slišijo, ne jedo in ne duhajo.

²⁹Potem boš od tam iskal Gospoda, svojega Boga, in ga našel, če ga boš iskal z vsem srcem in vso dušo.

³⁰Ko boš v stiski in te zadenejo vse te reči, se boš v poznejših dneh vrnil h Gospodu, svojemu Bogu, in boš poslušal njegov glas.

³¹Kajti Gospod, tvoj Bog, je usmiljen; ne bo te zapustil, ne bo te pokončal in ne bo pozabil na zavezo z očeti, ki jim jo je prisegel.

Bog je Izraela izbral izmed vseh ljudstev

³²Vprašaj vendar o prejšnjih dneh, ki so bili pred teboj, od dne, ko je Bog ustvaril človeka na zemlji, in od enega do drugega konca neba, ali se je kdaj zgodilo kaj tako velikega, ali se je kdaj slišalo kaj takega!

³³Je mar katero ljudstvo slišalo glas Boga, govorečega iz srede ognja, kakor si slišal ti, in ostalo živo?

³⁴Ali pa je kateri bog skušal priti in si vzeti narod iz srede takega drugega naroda s preizkušnjami, znamenji, čudeži, z bojem, z močno roko, z iztegnjenim laktom in z velikimi strahotami, kakor je vse to za vas storil Gospod, vaš Bog, pred vašimi očmi v Egiptu?

³⁵Tebi je bilo dano to videti, da bi vedel, da je Gospod Bog in ni drugega razen njega.

³⁶Iz nebes ti je dal slišati svoj glas, da bi te poučil, in na zemlji ti je dal videti svoj veliki ogenj in slišal si njegove besede iz ognja.

³⁷Zato ker je ljubil tvoje očete, si je za njimi izbral njihov zarod in te je s svojo veliko močjo izpeljal pred seboj iz Egipta,

³⁸da prežene pred teboj večje in močnejše narode, kakor si ti, da te pripelje in ti da njihovo deželo v dedno last, kakor je danes.

³⁹Spoznaj torej danes in si vtisni v srce: Gospod je Bog zgoraj v nebesih in spodaj na zemlji, drugega ni!

⁴⁰Izpolnjuj njegove zakone in zapovedi, ki ti jih danes zapovedujem, da bo dobro tebi in za teboj tvojim sinovom in da si podaljšaš dneve na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, za vse dni!

Tri zavetna mesta v Transjordaniji

⁴¹Takrat je Mojzes onstran Jordana proti sončnemu vzhodu oddelil tri mesta,

⁴²da bi se vanje mogel zateči ubijalec, ki je brez vednosti ubil svojega bližnjega in ga prej ni sovražil. Če se zateče v katero od teh mest, si reši življenje:

⁴³Becer v puščavi na planoti za Rúbenovce, Ramót v Gileádu za Gádovce in Golán v Bašanu za Manásejceve.

Drugi Mojzesov govor

⁴⁴To je postava, ki jo je Mojzes položil pred Izraelove sinove.

⁴⁵To so predpisi, zakoni in odloki, ki jih je Mojzes govoril Izraelovim sinovom, ko so šli iz Egipta,

⁴⁶onstran Jordana v dolini nasproti Bet Peórju, v deželi amoréjskega kralja Sihóna, ki je prebival v Hešbónu. Njega so Mojzes in Izraelovi sinovi pobili, ko so šli iz Egipta,

⁴⁷in zavzeli njegovo deželo in deželo bašánskega kralja Oga, dveh amoréjskih kraljev, ki sta bila onstran Jordana proti sončnemu vzhodu

⁴⁸od Aroêrja na robu Arnónove doline do gore Sión, to je do Hermona,

⁴⁹z vso Arábo onstran Jordana proti vzhodu vse do morja v Arábi pod pobočji Pisge.

5 Mojzes 5

Deset Božjih zapovedi

(2 Mz 20,1–17)

¹Mojzes je sklical ves Izrael in jim rekel: Poslušaj, Izrael, zakone in odloke, ki jih danes govorim v vaša ušesa! Učite se jih in pazite, da jih boste izpolnjevali!

²Gospod, naš Bog, je na Horebu sklenil z nami zavezo.

³Gospod te zaveze ni sklenil z našimi očeti, temveč z nami, z nami, ki smo tukaj danes vsi živi.

⁴Iz obličja v obličje je Gospod iz ognja govoril z vami na gori.

⁵Takrat sem stal med Gospodom in vami, da bi vam naznanil Gospodovo besedo; kajti bali ste se ognja in niste šli na goro. Rekel je:

⁶»Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti.

⁷Ne imej drugih bogov poleg mene!

⁸Ne delaj si rezane podobe, ničesar, kar bi imelo obliko tega, kar je zgoraj na nebu, spodaj na zemlji ali v vodah pod zemljo!

⁹Ne priklanjaj se jim in jim ne služi, kajti jaz, Gospod, tvoj Bog, sem ljubosumen Bog, ki obiskujem krivdo očetov na sinovih in na tretjih in na četrtih, tistih, ki me sovražijo,

¹⁰toda izkazujem dobroto tisočem, tistim, ki me ljubijo in izpolnjujejo moje zapovedi.

¹¹Ne izgovarjaj po nemarnem imena Gospoda, svojega Boga! Kajti Gospod ne bo pustil brez kazni tistega, ki po nemarnem izgovarja njegovo ime.

¹²Pazi na sobotni dan in ga posvečuj, kakor je zapovedal Gospod, tvoj Bog!

¹³Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela,

¹⁴sedmi dan pa je sobota za Gospoda, tvojega Boga: ne opravljaj nobenega dela, ne ti ne tvoj sin ne hči ne hlapec ne dekla ne tvoj vol ne osel ne katero tvoje živinče ne tujec, ki biva znotraj tvojih vrat, da si odpočijeta tvoj hlapec in tvoja dekla kakor ti.

¹⁵Spominjaj se, da si bil suženj v egiptovski deželi in te je Gospod, tvoj Bog, od tam izpeljal z močno roko in z iztegnjenim laktom! Zato ti je Gospod, tvoj Bog, zapovedal obhajati sobotni dan.

¹⁶Spoštuj očeta in mater, kakor ti je zapovedal Gospod, tvoj Bog, da se podaljšajo tvoji dnevi in da ti bo dobro na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog!

¹⁷Ne ubijaj!

¹⁸Ne prešuštvuj!

¹⁹Ne kradi!

²⁰Ne pričaj po krivem proti svojemu bližnjemu!

²¹Ne želi žene svojega bližnjega! Ne bodi pohlepen po hiši svojega bližnjega, po njegovem polju, hlapcu, dekli, volu, oslu ali čemer koli, kar pripada tvojemu bližnjemu.«

²²Te besede je Gospod govoril z močnim glasom vsemu vašemu občestvu na gori iz ognja, oblaka in temine in ničesar ni dodal. Napisal jih je na dve kamniti plošči in ju dal meni.

Mojzes naj posreduje med Bogom in ljudmi

(2 Mz 20,18–21)

²³In ko ste slišali glas iz teme in je gora gorela v ognju, ste pristopili k meni vsi poglavarji vaših rodov in vaši starešine

²⁴in rekli: »Glej, Gospod, naš Bog, nam je pokazal svoje veličastvo in svojo veličino, in slišali smo njegov glas iz ognja; danes smo videli, da Bog govori s človekom in ta ostane živ.

²⁵Zdaj pa, zakaj naj bi umrli? Saj nas bo ta veliki ogenj požrl; če bomo še naprej poslušali glas Gospoda, našega Boga, bomo umrli.

²⁶Kajti katero od bitij iz mesa, ki bi slišalo kakor mi glas živega Boga, kako govori iz ognja, bi ostalo živo?

²⁷Ti pristopi in poslušaj vse, kar bo rekel Gospod, naš Bog! Potem nam ti govôri vse, kar bo Gospod, naš Bog, govoril tebi; poslušali bomo in to izpolnili.«

²⁸ Gospod je slišal glas vaših besed, ko ste mi govorili. In Gospod mi je rekel: »Slišal sem glas besed tega ljudstva, ki so ti jih govorili. Vse, kar so govorili, je dobro.

²⁹O, da bi le imeli takšno srce, da bi se me vse dni bali in izpolnjevali vse moje zapovedi, da bi bilo vedno dobro njim in njihovim sinovom.

³⁰Pojdi, reci jim: »Vrnite se v svoje šotore!«

³¹Ti pa ostani tu pri meni in povedal ti bom vse zapovedi, zakone in odloke, ki jih boš učil, da jih bodo izpolnjevali v deželi, ki jim jo dajem, da jo vzamejo v last.«

³²Skrbite torej, da boste delali, kakor vam je zapovedal Gospod, vaš Bog! Ne odstopajte ne na desno ne na levo!

³³Hodíte povsem po poti, ki vam jo je zapovedal Gospod, vaš Bog, da boste živeli, da vam bo dobro in boste podaljšali dneve v deželi, ki jo boste vzeli v last.

5 Mojzes 6

Izrael naj ljubi svojega Boga

¹In to je zapoved z zakoni in odloki, o katerih je Gospod, vaš Bog, zapovedal, naj vas jih učim, da bi jih izpolnjevali v deželi, v katero greste, da jo vzamete v last;

²da se boš bal Gospoda, svojega Boga, in vse dni svojega življenja izpolnjeval vse njegove zakone in zapovedi, ki ti jih dajem: ti, tvoj sin in sin tvojega sina, da se podaljšajo tvoji dnevi.

³Poslušaj jih, Izrael, in jih vestno izpolnjuj, da ti bo dobro in da se zelo pomnožite v deželi, v kateri se cedita mleko in med, kakor ti je obljubil Gospod, tvoj Bog.

⁴Poslušaj, Izrael: Gospod je naš Bog, Gospod je edini!

⁵Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo!

⁶Te besede, ki ti jih danes zapovedujem, naj bodo v tvojem srcu.

⁷Ponavljaj jih svojim sinovom in govôri o njih, ko bivaš v svoji hiši in ko hodiš po poti, ko legaš in ko vstajaš!

⁸Priveži si jih za znamenje na roko in naj ti bodo za čelni nakit med očmi!

⁹Napiši jih na hišne podboje in na mestna vrata!

¹⁰Ko te Gospod, tvoj Bog, pripelje v deželo, za katero je prisegel vašim očetom Abrahamu, Izaku in Jakobu, da ti jo bo dal – velika in lepa mesta, ki jih nisi sezidal,

¹¹hiše, polne vsega dobrega, ki jih nisi napolnil, izkopane vodnjake, ki jih nisi izkopal, vinograde in oljke, ki jih nisi zasadil –, ko boš jedel in se nasitil,

¹²tedaj se varuj, da ne pozabiš Gospoda, ki te je izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti!

¹³ Gospoda, svojega Boga, se boj, njemu služi in pri njegovem imenu prisegaj!

¹⁴Ne hodite za drugimi bogovi izmed bogov ljudstev, ki so okoli vas –

¹⁵kajti Gospod, tvoj Bog, v tvoji sredi je ljubosumen Bog –, da se ne vname jeza Gospoda, tvojega Boga, proti tebi in da te ne iztrebi s površja zemlje!

¹⁶Ne preizkušajte Gospoda, svojega Boga, kakor ste ga preizkušali v Masi.

¹⁷Vestno izpolnjujte zapovedi Gospoda, svojega Boga, in njegove predpise in zakone, ki ti jih je zapovedal.

¹⁸Delaj, kar je prav in dobro v Gospodovih očeh, da ti bo dobro in da prideš in vzameš v last lepodeželo, ki jo je Gospod s prisego obljubil tvojim očetom,

¹⁹ko bo pred teboj pregnal vse tvoje sovražnike, kakor je obljubil Gospod.

²⁰Ko te bo jutri tvoj sin vprašal in rekel: »Kaj pomenijo ti predpisi, zakoni in odloki, ki vam jih je zapovedal Gospod, naš Bog?«

²¹tedaj reci svojemu sinu: »Bili smo faraonovi sužnji v Egiptu, Gospod pa nas je z močno roko izpeljal iz Egipta.

²² Gospod je v Egiptu pred našimi očmi delal velika in strašna znamenja in čudeže proti faraonu in vsej njegovi hiši.

²³Nas pa je izpeljal od tam, da bi nas pripeljal in nam dal deželo, ki jo je s prisego obljubil našim očetom.

²⁴In Gospod nam je zapovedal, naj izpolnjujemo vse te zakone in se bojimo Gospoda, svojega Boga, da nam bo vse dni dobro in da nas ohrani pri življenju, kakor je danes.

²⁵Za nas bo pravičnost, če bomo vestno izpolnjevali vso to zapoved pred Gospodom, svojim Bogom, kakor nam je zapovedal.«

5 Mojzes 7

Izrael in kánaanska ljudstva

(2 Mz 34,10–16)

¹Ko te Gospod, tvoj Bog, pripelje v deželo, v katero greš, da jo vzameš v last, in pred teboj prežene mnoge narode: Hetejce, Girgašéjce, Amoréjce, Kánaance, Perizéjce, Hivéjce in Jebusejce, sedem narodov, številnejših in močnejših od tebe,

²in ti jih Gospod, tvoj Bog, izroči in jih boš premagal, jih odločno pokončaj z zakletvijo! Ne sklepaj z njimi zaveze, ne prizanašaj jim

³in ne stopaj v svaštvo z njimi: svoje hčere ne dajaj njegovemu sinu in njegove hčere ne jemlji za svojega sina!

⁴Kajti to bi tvojega sina odvrnilo od hoje za menoj in bi služili drugim bogovom; tedaj bi se vnela Gospodova jeza proti vam in bi vas hitro pokončal.

⁵Temveč tako ravnajte z njimi: podrite njihove oltarje, razbijte spominske kamne, posekajte svete kole in v ognju sežgite njihove rezane podobe!

⁶Kajti sveto ljudstvo si Gospodu, svojemu Bogu; Gospod, tvoj Bog, te je izbral, da boš ljudstvo njegove osebne lastnine izmed vseh ljudstev, ki so na površju zemlje.

⁷ Gospod se ni nagnil k vam in vas izbral zato, ker bi bili številnejši od vseh drugih ljudstev, saj ste najmanjši izmed vseh,

⁸temveč zato, ker vas Gospod ljubi in hoče držati prisego, ki jo je dal vašim očetom, vas je Gospod izpeljal z močno roko in vas rešil iz hiše sužnosti, iz roke egiptovskega kralja faraona.

⁹Vedi torej, da je Gospod, tvoj Bog, Bog, zvesti Bog, ki ohranja zavezo in dobroto tistim, ki ga ljubijo in izpolnjujejo njegove zapovedi, do tisočega rodu,

¹⁰toda plačuje tistemu, ki ga sovraži, v njegov obraz, da ga uniči; ne daje odloga tistemu, ki ga sovraži, v njegov obraz mu poplača.

¹¹Zato izpolnjuj zapoved, zakone in odloke, ki ti jih danes zapovedujem izpolnjevati!

Blagoslovi

(28,1–14; 3 Mz 26,3–13)

¹²In zato, ker boste poslušali te odloke in jih vestno izpolnjevali, ti bo Gospod, tvoj Bog, ohranjal zavezo in dobroto, ki jo je prisegel tvojim očetom.

¹³Ljubil te bo, te blagoslavljal in množil. Blagoslavljal bo sad tvojega telesa in sad tvoje zemlje: žito, vino in olje, prirejo tvojega goveda in prirastek tvoje drobnice na zemlji, za katero je prisegel tvojim očetom, da ti jo bo dal.

¹⁴Bolj boš blagoslovljen kakor vsa ljudstva; pri tebi ne bo ne nerodovitnega ne nerodovitne, tudi pri tvoji živini ne.

¹⁵ Gospod bo odvrnil od tebe vsako bolezen in nobene izmed hudih egiptovskih nadlog, ki jih poznaš, vam ne bo naložil, ampak jih bo spravil nad vse, ki te sovražijo.

¹⁶In požrl boš vsa ljudstva, ki ti jih da Gospod, tvoj Bog; naj se ne smilijo tvojim očem. Ne služi njihovim bogovom, kajti s tem bi padel v past.

¹⁷Morda praviš v svojem srcu: »Ti narodi so številnejši od mene; kako bi jih mogel zavojevati?«

¹⁸Ne boj se jih! Le spomni se, kaj je Gospod, tvoj Bog, storil faraonu in vsemu Egiptu:

¹⁹velikih preizkušenj, ki so jih videle tvoje oči, in znamenj in čudežev, močne roke in iztegnjenega lakta, s katerimi te je izpeljal Gospod, tvoj Bog! Tako bo storil Gospod, tvoj Bog, vsem ljudstvom, ki se jih bojiš.

²⁰In tudi sršene bo pošiljal nadnje Gospod, tvoj Bog, dokler ne bodo uničeni še tisti, ki bodo ostali in se poskrili pred teboj.

²¹Ne trepetaj pred njimi, kajti Gospod, tvoj Bog, je v tvoji sredi, velik in strašen Bog.

²² Gospod, tvoj Bog, bo pred teboj pregнал te narode polagoma; ne boš jih mogel pokončati hitro, sicer bi se proti tebi namnožile divje zveri.

²³Toda Gospod, tvoj Bog, ti jih bo izročil in jih navdal z veliko zmedenostjo, dokler ne bodo pokončani.

²⁴Dal ti bo v roke njihove kralje in izbrisal boš njihovo ime izpod neba. Nihče ne bo obstal pred teboj, dokler jih ne pokončaš.

²⁵Podobe njihovih bogov sežgite v ognju; ne želi si srebra in zlata, ki je na njih, in si ga ne jemlji, da se s tem ne zapleteš v zanko; kajti to je gnusoba za Gospoda, tvojega Boga.

²⁶In ne nōsi gnusobe v svojo hišo, da te ne zadene zakletev kakor njo! Na vso moč jo sovraži in strašno naj se ti gnusi, kajti zakleta je!

5 Mojzes 8

Bog je Izraela vzgajal v puščavi

¹Vestno izpolnajte vso zapoved, ki ti jo danes dajem, da boste živeli, se namnožili in prišli in vzeli v last deželo, za katero je Gospod prisegel vašim očetom.

²Spominjaj se vse poti, po kateri te je Gospod, tvoj Bog, teh štirideset let vodil po puščavi, da bi te ponižal in preizkusil in tako spoznal, kaj je v tvojem srcu, ali boš izpolnjeval njegove zapovedi ali ne.

³Poniževal te je in te stradal, pa te hranil z mano, ki je nisi poznal in je niso poznali tvoji očetje; pokazati ti je hotel, da človek ne živi samo od kruha, kajti človek živi od vsega, kar prihaja iz Gospodovihust.

⁴V teh štiridesetih letih tvoj plašč ni razpadel na tebi in noga ti ni otekla.

⁵Spoznaj v svojem srcu, da te Gospod, tvoj Bog, vzgaja, kakor mož vzgaja svojega sina!

Obilje spodbuja k napuhu

⁶Izpolnajte torej zapovedi Gospoda, svojega Boga; hodi po njegovih poteh in se ga boj!

⁷Kajti Gospod, tvoj Bog, te pelje v lepo deželo, v deželo potokov, studencev in podzemskih vodá, ki izvirajo po dolinah in gorah;

⁸v deželo pšenice, ječmena, vinske trte, smokev in granatnih jablan, v deželo oljk in medu;

⁹v deželo, v kateri ne boš jedel kruha v revščini, kjer ti ne bo ničesar manjkalo, v deželo, katere kamni so železo, in ki boš iz njenih gorá kopal baker.

¹⁰Do sitega se boš najedel in zahvalil boš Gospoda, svojega Boga, za lepo deželo, ki ti jo je dal.

¹¹Varuj se, da ne pozabiš Gospoda, svojega Boga, da ne bi izpolnjeval njegovih zapovedi, odlokov in zakonov, ki ti jih danes zapovedujem!

¹²Ko boš jedel do sitega, zidal lepe hiše in v njih prebival,

¹³ko se ti bo množilo govedo in drobnica, množilo srebro in zlato in vse tvoje imetje,

¹⁴glej, da se tvoje srce ne prevzame in ne pozabiš Gospoda, svojega Boga, ki te je izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti,

¹⁵ki te je vodil po veliki in strašni puščavi, kjer so strupene kače, škorpionji in suhi kraji, kjer ni vode; ki ti je točil vodo iz kremenaste skale;

¹⁶ki te je v puščavi hranil z mano, ki je tvoji očetje niso poznali. Tako te je poniževal in preizkušal, da bi ti potem izkazoval dobre.

¹⁷Pa boš rekel v svojem srcu: »Moja moč in sila moje roke mi je pridobila to bogastvo.«

¹⁸A spomni se Gospoda, svojega Boga, kajti on je tisti, ki ti daje moč, da si lahko pridobivaš bogastvo, zato da uresničuje, kakor to dela danes, svojo zavezo, ki jo je s prisego sklenil s tvojimi očeti.

¹⁹Če pa bi vendarle pozabil Gospoda, svojega Boga, in hodil za drugimi bogovi, jim služil in se jim priklanjal, vam danes zagotavljam, da boste gotovo uničeni.

²⁰Kakor narodi, ki jih Gospod uničuje pred vami, tako boste uničeni, ker niste poslušali glasu Gospoda, svojega Boga.

5 Mojzes 9

Izrael ni pravičnejši od narodov

¹Poslušaj, Izrael! Danes boš šel čez Jordan, da prideš in zavojuješ narode, ki so večji in mogočnejši od tebe, velika in do neba utrjena mesta,

²veliko in visokoraslo ljudstvo Anákovce, ki jih poznaš in si slišal o njih: »Kdo more obstati pred Anákovimi sinovi?«

³Danes boš spoznal, da gre Gospod, tvoj Bog, pred teboj tja čez kot požirajoč ogenj; uničil jih bo in jih ponižal pred teboj. Razlastil jih boš in jih hitro pokončal, kakor ti je obljubil Gospod.

⁴Ko jih bo Gospod, tvoj Bog, pregnal izpred tebe, ne reci v svojem srcu: »Zaradi moje pravičnosti me je Gospod pripeljal, da vzamem to deželo v last.« Temveč zaradi krivičnosti teh narodov jih bo Gospod pregnal izpred tebe.

⁵Ne boš prišel in si vzel njihove dežele v last zaradi svoje pravičnosti in zaradi iskrenosti svojega srca, temveč zaradi krivičnosti teh narodov jih bo

Gospod, tvoj Bog, pregnal izpred tebe in da uresniči besedo, ki jo je Gospod prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu.

⁶Vedi torej, da ti Gospod, tvoj Bog, ne daje v last te lepe dežele zaradi tvoje pravičnosti, kajti trdovratno ljudstvo si!

⁷Spominjaj se, ne pozabi, kako si v puščavi jezil Gospoda, svojega Boga! Od dneva, ko si odšel iz egiptovske dežele, do tedaj, ko si prišel v ta kraj, ste se upirali Gospodu.

Zlato tele
(2 Mz 32,1–19)

⁸Tako ste na Horebu jezili Gospoda in Gospod se je razsrdil nad vami in vas hotel pokončati.

⁹Ko sem šel na goro, da bi vzel kamniti plošči, plošči zaveze, ki jo je Gospod sklenil z vami, sem ostal na gori štirideset dni in štirideset noči; nisem ne jedel kruha ne pil vode.

¹⁰In Gospod mi je dal kamniti plošči, popisani z Božjim prstom; na njih so bile besede, ki vam jih je Gospod govoril iz ognja na dan občestva.

¹¹Ko je preteklo štirideset dni in štirideset noči, mi je Gospod dal kamniti plošči, plošči zaveze.

¹²In Gospod mi je rekel: »Vstani, pojdi hitro dol od tod! Kajti tvoje ljudstvo, ki si ga izpeljal iz Egipta, se je spridilo; hitro so krenili s poti, ki sem jim jo zapovedal: naredili so si ulito podobo.«

¹³Nato mi je Gospod rekel tole: »Pogledal sem to ljudstvo in glej, to je trdovratno ljudstvo.

¹⁴Pusti me, da jih pokončam in izbrišem njihovo ime izpod neba, iz tebe pa napravim narod, močnejši in številnejši od tega!«

¹⁵Obrnil sem se in odšel z gore, ki je gorela v ognju; v vsaki roki sem imel po eno ploščo zaveze.

¹⁶Pogledal sem in glej, grešili ste proti Gospodu, svojemu Bogu, naredili ste si ulito tele; hitro ste krenili s poti, ki vam jo je zapovedal Gospod.

¹⁷Tedaj sem zgrabil plošči, ju vrgel iz rok in ju razbil pred vašimi očmi.

Mojzes prosi za grešno ljudstvo

(2 Mz 32,20–35)

¹⁸Potem sem se vrgel pred Gospoda in kakor prvič ostal štirideset dni in štirideset noči. Nisem ne jedel kruha ne pil vode zaradi vseh vaših grehov, s katerimi ste se pregrešili, ko ste delali, kar je hudo v Gospodovih očeh, tako da ste ga razjezili.

¹⁹Kajti zbal sem se jeze in srda, s katerim se je Gospod jezil na vas, tako da vas je hotel pokončati. In Gospod me je tudi tokrat uslišal.

²⁰Tudi nad Aronom se je Gospod tako zelo razjezil, da ga je hotel pokončati; tudi zanj sem takrat prosil.

²¹Vaš greh pa, ki ste ga naredili, tele, sem vzel, ga sežgal v ognju, ga zdrobil in popolnoma zmlél v droben prah, prah pa vrgel v potok, ki teče z gore.

²²Tudi v Tabêri, v Masi in v Kibrót Taávi ste jezili Gospoda.

²³In ko vas je Gospod poslal iz Kadeš Barnée in rekel: »Pojdite in vzemite v last deželo, ki vam jo dajem!« ste se uprli ukazu Gospoda, svojega Boga, in mu niste zaupali in ne poslušali njegovega glasu.

²⁴Uporni ste bili nasproti Gospodu vse od dneva, ko sem vas spoznal.

²⁵Vrgel sem se torej pred Gospoda in ležal na tleh štirideset dni in štirideset noči, kajti Gospod je rekel, da vas bo pokončal.

²⁶Prosil sem Gospoda in rekel: »Gospod Bog, ne uničuj svojega ljudstva in svoje dediščine, ki si jih rešil s svojo veličino in jih z močno roko izpeljal iz Egipta!

²⁷Spomni se svojih služabnikov Abrahama, Izaka in Jakoba! Ne oziraj se na trdovratnost tega ljudstva, na njihovo hudobijo in pregreho,

²⁸da ne bodo rekli v deželi, iz katere si nas izpeljal: »Ker jih Gospod ni mogel pripeljati v deželo, ki jim jo je obljubil, in ker jih je sovražil, jih je odpeljal, da bi jih pomoril v puščavi.«

²⁹In vendar so tvoje ljudstvo in tvoja dediščina, ki si jih izpeljal s svojo veliko močjo in z iztegnjenim laktom.«

5 Mojzes 10

Bog odpusti ljudstvu njegov greh

(2 Mz 34,1–9)

¹Tisti čas mi je Gospod rekel: »Izsekaj si dve kamniti plošči, kakršni sta bili prvi, in pridi k meni na goro! Narêdi si tudi leseno skrinjo!

²Na plošči bom napisal besede, ki so bile na prvih ploščah, ki si ju razbil; potem ju polôži v skrinjo!«

³Naredil sem torej skrinjo iz akacijevega lesa, izsekal kamniti plošči, kakršni sta bili prvi, in s ploščama v roki šel na goro.

⁴Napisal je na plošči, kakor je bilo napisano prej, deset besed, ki vam jih je Gospod govoril na gori iz ognja na dan občestva; nato ju je Gospod dal meni.

⁵Obrnil sem se, šel z gore in položil plošči v skrinjo, ki sem jo naredil. Tam sta ostali, kakor mi je zapovedal Gospod.

⁶In Izraelovi sinovi so se odpravili iz Beerót Bené Jaakána v Mosêr. – Tam je Aron umrl in bil pokopan. Namesto njega je postal duhovnik njegov sin Eleazar. –

⁷Od tam so se odpravili v Hor Gidgád in iz Gidgáda v Jotbáto, deželo potokov.

⁸Tisti čas je Gospod določil Levijev rod, naj nosi skrinjo Gospodove zaveze, naj stoji pred Gospodom, mu služi in v njegovem imenu blagoslavlja; tako je še danes.

⁹Zato Levi nima deleža in dediščine s svojimi brati: Gospod je njegova dediščina, kakor mu je obljubil Gospod, tvoj Bog.

¹⁰Ostal sem torej kakor prvikrat na gori štirideset dni in štirideset noči in Gospod me je tudi tokrat uslišal, Gospod te ni hotel pokončati.

¹¹In Gospod mi je rekel: »Vstani in pojdi, odpravi se pred ljudstvom, da pridejo in vzamejo v last deželo, ki sem jo s prisego obljubil dati vašim očetom!«

Zakon ljubezni in poslušnosti

¹²In zdaj, Izrael, kaj zahteva od tebe Gospod, tvoj Bog? Samo to, da se bojiš Gospoda, svojega Boga, da hodiš po vseh njegovih poteh, ga ljubiš in služiš Gospodu, svojemu Bogu, z vsem srcem in z vso dušo,

¹³da izpolnjuješ Gospodove zapovedi in njegove zakone, ki ti jih danes zapovedujem, da ti bo dobro.

¹⁴Glej, Gospodu pripadajo nebo in nebesa in zemlja in vse, kar je na njej.

¹⁵Vendar se je Gospod zavzel samo za tvoje očete, da bi jih ljubil, in za njimi je izbral njihov zarod, vas, izmed vseh ljudstev, kakor je danes.

¹⁶Obrežite torej prednjo kožico svojega srca in ne bodite več trdovratni!

¹⁷Kajti Gospod, vaš Bog, je Bog nad vsemi bogovi in Gospod nad vsemi gospodi, véliki, mogočni in strašni Bog, ki ne gleda na osebo in ne sprejema podkupnine,

¹⁸ki pomaga do pravice siroti in vdovi, ljubi tujca in mu daje kruha in obleke.

¹⁹Ljubite tujca, kajti bili ste tujci v egiptovski deželi.

²⁰ Gospoda, svojega Boga, se boj, njemu služi, njega se drži in pri njegovem imenu prisegaj!

²¹On je tvoja hvalnica, on je tvoj Bog, ki ti je storil velike in strašne reči, ki so jih videle tvoje oči.

²²Sedemdeset duš je bilo tvojih očetov, ko so šli v Egipt, zdaj pa te je Gospod, tvoj Bog, namnožil kakor zvezde na nebu.

5 Mojzes 11

¹Ljubi torej Gospoda, svojega Boga, in vse dni izpolnjuj, kar si dolžan izpolnjevati, njegove zakone, odloke in zapovedi.

Izrael naj bi razumel Božje delo

²Spoznajte torej danes – ne vaši sinovi, ki niso ne spoznali ne videli – pouk Gospoda, svojega Boga, njegovo veličino, njegovo močno roko in iztegnjeni laketi,

³njegova znamenja in dela, ki jih je storil v Egiptu egiptovskemu kralju faraonu in vsej njegovi deželi;

⁴in kar je storil egiptovski vojski, konjem in vozovom, kako jih je Gospod, ko so vas zasledovali, preplaval z vodami Trstičnega morja in jih uničil do tega dne;

⁵in kar vam je storil v puščavi, dokler niste prišli do tega kraja;

⁶kaj je storil Datánu in Abirámu, sinovoma Rubenovega sina Eliába, kako je zemlja sredi vsega Izraela odprla usta in ju pogoltnila z družinama in šotoroma vred in z vsemi privrženci.

⁷Kajti vaše oči so videle vsa Gospodova velika dela, ki jih je storil.

⁸Izpolnajte torej vso zapoved, ki vam jo danes dajem, da boste močni in da pridete in vzamete v last deželo, v katero greste, da jo vzamete v last,

⁹in da podaljšate svoje dneve na zemlji, ki jo je Gospod s prisego obljubil dati vašim očetom in njihovemu zarodu, deželo, v kateri se cedita mleko in med.

Bog skrbi za obljubljeno deželo

¹⁰Kajti dežela, v katero greš, da jo vzameš v last, ni taka kakor egiptovska dežela, iz katere ste odšli in ki si jo poseval s semenom in namakal z nogami kakor zelenjavni vrt.

¹¹Dežela, kamor greste, da jo vzamete v last, je dežela hribov in dolin in pije vodo iz dežja neba,

¹²dežela, za katero skrbi Gospod, tvoj Bog: oči Gospoda, tvojega Boga, so nenehno obrnjene vanjo od začetka leta do konca leta.

¹³Če boste torej natančno poslušali moje zapovedi, ki vam jih danes zapovedujem, in boste ljubili Gospoda, svojega Boga, in mu služili z vsem srcem in vso dušo,

¹⁴bom vaši deželi dajal dež o pravem času, zgodnji in pozni dež, da spraviš žito, vino in olje;

¹⁵in na tvojem polju bom dajal travo za tvojo živino; in jedel boš in se nasitil.

¹⁶Varujte se, da se vaše srce ne da zapeljati, da bi skrenili s poti in služili drugim bogovom in se jim priklanjali.

¹⁷Sicer bi se proti vam vnela Gospodovajeza in bi zaprl nebo, da ne bi bilo dežja, in zemlja ne bi dajala pridelka; hitro bi izginili iz lepe dežele, ki vam jo daje Gospod.

¹⁸Vtisnite si te moje besede v srce in v dušo, privežite si jih za znamenje na roko in naj vam bodo za čelni nakit med očmi.

¹⁹Učite jih svoje sinove tako, da jim jih govorite, ko bivaš v svoji hiši in ko hodiš po poti, ko legaš in ko vstajaš!

²⁰Napiši jih na hišne podboje in na mestna vrata,

²¹da se pomnožijo tvoji dnevi in dnevi tvojih sinov na zemlji, za katero je Gospod prisegel vašim očetom, da jim jo bo dal, kakor dolgo bo nebo nad zemljo!

²²Kajti če boste vestno izpolnjevali vso to zapoved, ki vam jo ukazujem izpolnjevati, in ljubili Gospoda, svojega Boga, hodili po vseh njegovih poteh in se ga držali,

²³bo Gospod pregnal pred vami vse te narode in razlastili boste narode, večje in močnejše od sebe.

²⁴Vsak kraj, kamor stopi stopalo vaše noge, bo vaš; od puščave in Libanona, od reke, reke Evfrata, do zahodnega morja bo vaše ozemlje.

²⁵Nihče ne bo obstal pred vami; Gospod, vaš Bog, pošlje pred vami grozo in strah nad vso deželo, po kateri boste hodili, kakor vam je obljubil.

Blagoslov in prekletstvo

²⁶Glejte, danes polagam pred vas blagoslov in prekletstvo:

²⁷blagoslov, če boste poslušni zapovedim Gospoda, svojega Boga, ki vam jih danes dajem;

²⁸prekletstvo, če ne boste poslušni zapovedim Gospoda, svojega Boga, temveč boste krenili s poti, ki vam jo danes zapovedujem, in hodili za drugimi bogovi, ki jih niste poznali.

²⁹Ko te Gospod, tvoj Bog, pripelje v deželo, v katero greš, da jo vzameš v last, daj blagoslov na goro Garizím, prekletstvo pa na goro Ebál! –

³⁰Ali nista onstran Jordana, za potjo proti sončnemu zahodu v deželi Kánaancev, ki prebivajo v Arábi nasproti Gilgálu, pri Moréjevih hrastih?

³¹Kajti čez Jordan pojdete, da pridete in vzamete v last deželo, ki vam jo daje Gospod, vaš Bog. Ko jo boste vzeli v last in prebivali v njej,

³²vestno izpolnjujte vse zakone in odloke, ki jih danes polagam pred vas!

5 Mojzes 12

Božji zakoni

¹To so zakoni in odloki, ki jih vestno izpolnjujte v deželi, ki ti jo Gospod, Bog tvojih očetov, daje v last za vse dni, dokler boste živeli na zemlji.

Samo eno svetišče naj bo

²Popolnoma uničite vse kraje, kjer so narodi, ki jih boste razlastili, služili svojim bogovom na visokih gorah, na gričih in pod vsakim zelenim drevesom.

³Podrite njihove oltarje, razbijte spominske kamne, sežgite svete kole v ognju, razbijte rezane podobe njihovih bogov in izbrišite njihovo ime s tistega kraja!

⁴Ne delajte tako Gospodu, svojemu Bogu!

⁵Temveč poiščite kraj, ki ga izbere Gospod, vaš Bog, izmed vseh vaših rodov, da tam naseli svoje ime in bo tam prebival! Tja prihajajte

⁶in tja prinašajte žgalne in klavne daritve, desetine, vzdigovanje svoje roke, zaobljube, prostovoljne darove in prvence goveda in drobnice!

⁷In tam, pred Gospodom, svojim Bogom, jejte in se vi in vaše hiše veselite vsega pridelka svojih rok, s katerim te je blagoslovil Gospod, tvoj Bog!

⁸Ne delajte tako, kakor danes delamo tukaj, vsakdo, kakor je prav v njegovih očeh!

⁹Kajti niste še prišli do počivališča in do dediščine, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog.

¹⁰Ko pa pridete čez Jordan in se naselite v deželi, ki vam jo Gospod, vaš Bog, daje kot dediščino, in ko vam bo naklonil mir pred vsemi vašimi sovražniki naokrog in boste varno prebivali,

¹¹tedaj prinašajte na kraj, ki ga izbere Gospod, vaš Bog, da bo tam prebivalo njegovo ime, vse, kar vam zapovedujem: žgalne in klavne daritve, desetine, vzdigovanje svoje roke in vse izbrane darove, ki jih boste zaobljubili Gospodu!

¹²In veselite se pred Gospodom, svojim Bogom, s svojimi sinovi in hčerami, s hlapci in deklami in z levitom, ki je znotraj vaših vrat, ker nima deleža in dediščine z vami!

¹³Varuj se, da ne boš daroval svojih žgalnih daritev na katerem koli kraju, ki ga ugledaš!

¹⁴Temveč daruj svoje žgalne daritve na kraju, ki ga izbere Gospod v enem izmed tvojih rodov, in tam izpolnjuj vse, kar ti zapovedujem!

¹⁵Vendar smeš, kakor želi tvoja duša, klati in jesti meso znotraj vseh svojih vrat, kakor te blagoslovi Gospod, tvoj Bog. Nečisti in čisti ga sme jesti kakor gazelo in jelena.

¹⁶Le krvi ne smete uživati; izlij jo na zemljo kakor vodo!

¹⁷Znotraj svojih vrat ne smeš jesti desetine svojega žita, vina in olja, ne prvencev goveda in drobnice ne katerih koli zaobljub, ki jih zaobljubiš, ne prostovoljnih darov in ne vzdigovanja svojih rok!

¹⁸Temveč pred Gospodom, svojim Bogom, na kraju, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, jih uživaj s sinom in hčerjo, s hlapcem in deklo in z levitom, ki je znotraj tvojih vrat! In vesêli se pred Gospodom, svojim Bogom, vsega pridelka svojih rok!

¹⁹Varuj se, da ne zapustiš levita vse dni, ko boš na svoji zemlji.

²⁰Ko Gospod, tvoj Bog, razširi tvojo pokrajino, kakor ti je obljubil, in porečeš: »Meso bi rad jedel,« ker si bo tvoja duša zaželela jesti meso, smeš jesti meso, kolikor ga želi tvoja duša.

²¹Če bo kraj, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, da tam naseli svoje ime, daleč, smeš klati od goveda in drobnice, ki ti jo da Gospod, kakor sem ti zapovedal; in znotraj svojih vrat smeš jesti, kolikor želi tvoja duša.

²²Jej ga tako, kakor ješ gazelo in jelena! Skupaj ga smeta jesti čisti in nečisti.

²³Samo tega se trdno drži, da ne boš užival krvi! Kajti kri je življenje in ne smeš jesti življenja z mesom vred.

²⁴Ne smeš je uživati, izlij jo na zemljo kakor vodo!

²⁵Ne uživaj je, da bo dobro tebi in za teboj tvojim sinovom, če storiš, kar je prav v Gospodovih očeh!

²⁶Samo svete darove, ki si jih dolžan, in zaobljubljene darove vzemi in pojdi na kraj, ki ga izbere Gospod,

²⁷in daruj žgalne daritve, meso in kri, na oltarju Gospoda, svojega Boga! Kri svojih klavnih daritev izlij na oltar Gospoda, svojega Boga, meso pa smeš jesti.

²⁸Izpolnjuj in poslušaj vse te besede, ki ti jih zapovedujem, da bo dobro tebi in za teboj tvojim sinovom na veke, če storiš, kar je dobro in prav v očeh Gospoda, tvojega Boga!

Zoper kánaansko bogoslužje

²⁹Ko bo Gospod, tvoj Bog, pred teboj pokončal narode, v katerih deželo greš, da jih razlastiš, in ko jih razlastiš in se naseliš v njihovi deželi,

³⁰se varuj, da se ne daš ujeti, da bi jih posnemal, potem ko so bili pokončani pred teboj. Ne išči njihovih bogov in ne reci: »Kako so ti narodi služili svojim bogovom? Tudi jaz bom tako delal.«

³¹Ne delaj tako Gospodu, svojemu Bogu, kajti vse, kar je Gospodu gnusoba, kar sovraži, delajo oni svojim bogovom; saj celó sinove in hčere v ognju sežigajo bogovom.

5 Mojzes 13

Kako zatreti nagovarjanje k malikovanju

¹Vso besedo, ki vam jo zapovedujem, vestno izpolnjujte; ničesar ji ne dodajaj in ničesar ji ne odvzemaj!

²Če v tvoji sredi vstane prerok ali sanjavec sanj in ti napove znamenje ali čudež

³in se znamenje ali čudež, o katerem je govoril, zgodi, pa reče: »Pojdimo za drugimi bogovi, ki jih ne poznaš, in jim služimo!«

⁴ne poslušaj besed tega preroka ali tega sanjavca sanj! Kajti Gospod, vaš Bog, vas preizkuša, da bi spoznal, ali ljubite Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in z vso dušo.

⁵Za Gospodom, svojim Bogom, hôdite in njega se bojte; njegove zapovedi izpolnjujte, njegov glas poslušajte, njemu služite in njega se držite!

⁶Tisti prerok ali tisti sanjavec sanj pa mora umreti, ker je nagovarjal k odpadu od Gospoda, vašega Boga, ki vas je izpeljal iz egiptovske dežele in te odkupil iz hiše sužnosti. Hotel te je odvrniti s poti, po kateri ti je Gospod, tvoj Bog, zapovedal hoditi; tako boš iztrebil zlo iz svoje srede.

⁷Če te tvoj brat, sin tvoje matere, ali tvoj sin ali hči ali žena tvojega naročja, ali prijatelj, ki je kakor tvoja duša, na skrivaj zapeljuje in pravi: »Pojdimo in služimo drugim bogovom,« ki jih niste poznali ne ti ne tvoji očetje,

⁸izmed bogov ljudstev, ki so okoli vas, najsi bodo blizu ali daleč od tebe, od enega do drugega konca zemlje,

⁹ne vdajaj se mu in ne poslušaj ga! Naj se ne smili tvojemu očesu, ne prizanašaj mu in ne skrivaj ga,

¹⁰temveč ga neizprosno ubij! Tvoja roka naj se ob usmrtni prvi vzdigne proti njemu, potem pa roke vsega ljudstva.

¹¹Pobij ga s kamenjem, da bo umrl, ker te je skušal odvrniti od Gospoda, tvojega Boga, ki te je izpeljal iz Egipta, iz hiše sužnosti.

¹²Ves Izrael naj to sliši in se boji, da nihče v tvoji sredi ne bo več storil kakšne tako hudobne stvari.

¹³Če v katerem svojih mest, ki ti jih da Gospod, tvoj Bog, da boš tam prebival, slišiš govoriti,

¹⁴da so iz tvoje srede odšli možje, ničvredneži, in zapeljali prebivalce svojega mesta z besedami: »Pojdimo in služimo drugim bogovom,« ki jih niste poznali,

¹⁵tedaj dobro preišči, poizvedi in povprašaj! In glej, stvar je zanesljivo resnična: ta gnusoba se je zgodila v tvoji sredi;

¹⁶tedaj neizprosno udari prebivalce tega mesta z ostrino meča, z zakletvijo pokončaj mesto in vse, kar je v njem, tudi živino udari z ostrino meča!

¹⁷Ves njegov plen znôsi na sredo trga in do kraja sežgi z ognjem mesto in ves plen za Gospoda, svojega Boga; za vedno naj ostane groblja, naj se več ne pozida.

¹⁸Od reči, ki sodijo pod zakletev, naj se nič ne prime tvojih rok, da Gospod odneha od žara svoje jeze in ti izkaže usmiljenje, se te usmili in te namnoži, kakor je prisegel tvojim očetom,

¹⁹ker boš poslušal glas Gospoda, svojega Boga, in izpolnjeval vse njegove zapovedi, ki ti jih danes dajem, in delal, kar je prav v očeh Gospoda, tvojega Boga.

5 Mojzes 14

Nedovoljeno pogansko žalovanje

¹Sinovi ste Gospodu, svojemu Bogu. Ne delajte si urezov in ne strizite se do golega med očmi zaradi mrtveca!

²Kajti sveto ljudstvo si Gospodu, svojemu Bogu, in Gospod te je izbral, da boš njegova osebna lastnina izmed vseh ljudstev, ki so na površju zemlje.

Čiste in nečiste živali

(3 Mz 11,1–47)

³Ne jej nobene gnusobe!

⁴To so živali, ki jih smete jesti: govedo, ovca, koza,

⁵jelen, gazela, damjak, divja koza, kozorog, antilopa in divja ovca.

⁶Jesti smete vse živali, ki imajo parklje, na dvoje preklane parklje, in tiste živali, ki prežvekujejo.

⁷Ne jejte pa od prežvekovalcev in od teh, ki imajo popolnoma preklane parklje: kamele, zajca in skalnega jazbeca; te sicer prežvekujejo, nimajo pa parkljev: za vas so nečiste;

⁸in svinje, ker sicer ima parklje, pa ne prežvekuje; za vas je nečista. Ne jejte njihovega mesa in ne dotikajte se njihove mrhovine!

⁹Izmed vseh živali, ki so v vodi, smete jesti tele: jesti smete vse, kar ima plavuti in luskin.

¹⁰Ne smete pa jesti ničesar, kar nima plavuti in luskin: za vas je nečisto.

¹¹Vse čiste ptice smete jesti.

¹²Te pa so, ki jih ne smete jesti: orel, brkati ser, jastreb,

¹³kanja, sokol, lunj po njegovih vrstah,

¹⁴krokar po njegovih vrstah,

¹⁵noj, postovka, galeb, kragulj po njegovih vrstah,

¹⁶čuk, čebélar, sova,

¹⁷kavka, mrhar, kormoran,

¹⁸štorklja, deževnik po njegovih vrstah, smrdokavra in netopir.

¹⁹In vse krilate žuželke so za vas nečiste: ne smete jih jesti.

²⁰Vso čisto perutnino pa smete jesti.

²¹Nobene mrhovine ne smete jesti. Smeš jo dati tujcu, ki je znotraj tvojih vrat, da jo pojé, ali pa prodati tujcu; kajti sveto ljudstvo si Gospodu, svojemu Bogu. Ne kuhaj kozliča v mleku njegove matere!

Desetina

²²Natančno oddêli desetino od vsega pridelka svoje setve, ki leto za letom zraste na njivi!

²³Pred Gospodom, svojim Bogom, na kraju, ki ga izbere, da bo tam prebivalo njegovo ime, jej desetino svojega žita, vina in olja in prvence goveda in drobnice, da se naučiš bati vse dni Gospoda, svojega Boga.

²⁴Če je pot zate predolga, če ne moreš prinesiti desetine, ker je kraj, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, da tam naseli svoje ime, preveč oddaljen, ko te Gospod, tvoj Bog blagoslovi,

²⁵tedaj jo zamenjaj za srebro in s srebrom v roki pojdi na kraj, ki si ga izbere Gospod, tvoj Bog!

²⁶Srebro zamenjaj za vse, kar hoče tvoja duša: goveda, drobnice, vina, opojne pijače in česar koli poželi tvoja duša, in jej tam pred Gospodom, svojim Bogom, in se vesêli s svojo hišo!

²⁷In ne zapústi levita, ki je znotraj tvojih vrat, saj nima deleža in dediščine s teboj!

²⁸Ob koncu vsakega tretjega leta izloči vso desetino svojega pridelka tega leta in jo spravi znotraj svojih vrat,

²⁹da lahko pride levit, ker nima deleža in dediščine s teboj, in tujec, sirota in vdova, ki so znotraj tvojih vrat; naj se najedo in nasitijo, da te blagoslovi Gospod, tvoj Bog, pri vsem delu tvojih rok, ki ga opravljaš.

5 Mojzes 15

Odpustitev dolgov vsako sedmo leto

¹Ob koncu sedmih let narêdi odpust!

²Odpust pa je v temle: roka vsakega upnika, ki je kaj posodil bližnjemu, naj dolg odpusti; naj ne terja svojega bližnjega in brata, kajti odpust je razglašen za Gospoda.

³Tujca smeš terjati, kar pa je tvojega pri tvojem bratu, naj tvoja roka odpusti.

⁴Sicer pa pri tebi ne bo smelo biti reveža; kajti Gospod te bo obilno blagoslovil v deželi, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v dediščino, da jo vzameš v last,

⁵če boš le zvesto poslušal glas Gospoda, svojega Boga, in vestno izpolnjeval vso to zapoved, ki ti jo danes dajem.

⁶Kajti Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslovil, kakor ti je obljubil, in boš lahko posojal mnogim narodom, sam pa ne boš jemal na pósodo; gospodoval boš nad mnogimi narodi, nad teboj pa ne bodo gospodovali.

⁷Če bo pri tebi revež, kateri izmed tvojih bratov, v katerem koli kraju v tvoji deželi, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, ne zakrknj svojega srca in ne zapiraj roke pred svojim revnim bratom,

⁸temveč mu jo na široko odpiraj in mu rad posojaj, kolikor potrebuje tega, kar mu manjka.

⁹Varuj se, da v tvojem srcu ne bo nizkotne misli, da bi rekel: »Sedmo leto se bliža, odpustno leto,« in bi bilo tvoje oko hudobno do revnega brata in bi mu ničesar ne dal! Vpil bi h Gospodu zoper tebe in ti bi bil kriv.

¹⁰Velikodušno mu dajaj in tvoje srce naj ne bo nevoljno, ko mu daješ; zaradi tega te bo namreč Gospod, tvoj Bog, blagoslovil pri vsem tvojem delu in pri vsem, česar se loti tvoja roka.

¹¹Ker v deželi ne bo zmanjkalo revežev, ti zapovedujem in pravim: »Široko odpiraj svojo roko bratu, ubožcu in revežu v svoji deželi!«

Sedmo leto – osvoboditev hebrejskih sužnjev

(2 Mz 21,1–6)

¹²Če se ti proda tvoj brat, Hebrejec ali Hebrejka, naj ti služi šest let, sedmo leto pa ga odpusti prostega!

¹³Ko ga odpustiš prostega, ga ne odpuščaj praznega!

¹⁴Bogato ga preskrbi z darovi od svoje drobnice, z mlatišča in iz tlačilnice; s čimer te blagoslovi Gospod, tvoj Bog, od tega mu daj!

¹⁵Spomni se, da si bil suženj v egiptovski deželi in da te je Gospod, tvoj Bog, odkupil! Zato ti danes dajem to zapoved.

¹⁶Če pa ti poreče: »Nočem oditi od tebe,« ker ljubi tebe in tvojo hišo, ker mu je dobro pri tebi,

¹⁷tedaj vzemi šilo in mu prebodi uho na vratih! Potem ti bo suženj za zmeraj. Enako stôri tudi svoji sužnji!

¹⁸Naj ne bo težko v tvojih očeh, da ga odpuščaš prostega, kajti v šestih letih ti je prislužil dvojno najemnikovo plačilo. In Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslovil pri vsem, kar boš delal.

Posvetitev prvorojencev

¹⁹Vsakega prvega samca, ki bo storjen pri tvojem govedu in pri tvoji drobnici, posvéti Gospodu, svojemu Bogu! Ne delaj s prvencem svojega goveda in ne strizi prvenca svoje drobnice!

²⁰Pred Gospodom, svojim Bogom, ga iz leta v leto s svojo hišo vred jej na kraju, ki ga izbere Gospod!

²¹Če pa ima žival kako napako, da je hroma ali slepa ali ima kakršno koli napako, je ne smeš darovati Gospodu, svojemu Bogu;

²²znotraj svojih vrat jo pojej! Čisti in nečisti jo smeta jesti skupaj kakor smeta gazelo ali jelena.

²³Samo njene krvi ne uživaj; izlij jo na zemljo kakor vodo!

5 Mojzes 16

Trije letni prazniki

(2 Mz 12,1–20; 23,14–19; 34,18–26)

¹Pazi na mesec abíb in obhajaj pasho za Gospoda, svojega Boga! Kajti v mesecu abíbu te je Gospod, tvoj Bog, ponoči izpeljal iz Egipta.

²Kot pasho daruj Gospodu, svojemu Bogu, drobnico in govedo na kraju, ki ga izbere Gospod, da bi tam prebivalo njegovo ime.

³Ne jej zraven nič kvašenega; sedem dni jej zraven nekvašeni kruh, kruh stiske – kajti v naglici si odšel iz egiptovske dežele –, da se boš vse dni svojega življenja spominjal dneva, ko si odšel iz egiptovske dežele.

⁴Sedem dni naj se ne vidi pri tebi kvas v vsej tvoji pokrajini; in od mesa, ki ga daruješ zvečer prvega dne, naj nič ne ostane čez noč do jutra.

⁵Ne smeš darovati pashe v katerem koli svojih krajev, ki ti jih da Gospod, tvoj Bog,

⁶temveč na kraju, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, da bi na njem prebivalo njegovo ime, tam daruj pasho zvečer, ob sončnem zahodu, ob času, ko si odšel iz Egipta!

⁷Na kraju, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, jo skuhaj in jej! Zjutraj pa se vrni in pojdi v svoje šotore!

⁸Šest dni jej nekvašeni kruh; sedmi dan pa je praznični shod za Gospoda, tvojega Boga! Ne opravljaj nobenega dela!

⁹Štej sedem tednov; ob času, ko pride srp prvič nad žito, začni šteti sedem tednov!

¹⁰Potem obhajaj praznik tednov za Gospoda, svojega Boga, s prostovoljnimi darovi svoje roke; daj primerno temu, kakor te je blagoslovil Gospod, tvoj Bog!

¹¹Vesêli se pred Gospodom, svojim Bogom, s sinom in hčerjo, s hlapcem in z deklo in z levitom, ki je znotraj tvojih vrat, s tujcem, siroto in vdovo, ki so v tvoji sredi, na kraju, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, da bi tam prebivalo njegovo ime!

¹²Pomni, da si bil suženj v Egiptu, in vestno izpolnjuj te zakone!

¹³Šotorski praznik obhajaj sedem dni, ko spraviš pridelke z mlatišča in iz tlačilnice!

¹⁴Vesêli se ob svojem prazniku s sinom in hčerjo, s hlapcem in z deklo in z levitom, s tujcem, siroto in z vdovo, ki so znotraj tvojih vrat!

¹⁵Sedem dni praznuj za Gospoda, svojega Boga, na kraju, ki ga izbere Gospod, kajti Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslovil pri vsem tvojem pridelku in pri vsem delu tvojih rok; bodi zares vesel!

¹⁶Trikrat v letu naj se prikažejo vsi tvoji moški pred Gospodom, tvojim Bogom, na kraju, ki ga izbere: na praznik nekvašenega kruha, na praznik tednov in na šotorski praznik. A naj se ne prikažejo praznih rok pred Gospodovim obličjem,

¹⁷ampak vsak z darom, ki ga zmore njegova roka, kakor te blagoslovi Gospod, tvoj Bog.

Pravila za sodnike

¹⁸Postavi si sodnike in nadzornike po vseh svojih krajih, ki ti jih da Gospod, tvoj Bog, po tvojih rodovih, da bodo s pravično sodbo sodili ljudstvo!

¹⁹Ne prirejaj si prava, ne glej na osebo, ne jemlji podkupnine! Kajti podkupnina slepi oči modrih in prevrača besede pravičnih.

²⁰Za pravičnost, za pravičnost se poganjaj, da boš živel in vzel v last deželo, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog.

Za čistost bogoslužja

²¹Ne zasajaj svetega kola iz kakršnega koli lesa blizu oltarja Gospoda, tvojega Boga, ki si ga narediš!

²²Tudi si ne postavljaljaj spominskih kamnov, ki jih Gospod, tvoj Bog, sovraži!

5 Mojzes 17

¹Ne daruj Gospodu, svojemu Bogu, ne goveda ne drobnice, ki ima kakšno napako, kar koli slabega! Kajti to je gnusoba Gospodu, tvojemu Bogu.

²Če se najde v tvoji sredi, v katerem tvojih krajev, ki ti jih da Gospod, tvoj Bog, mož ali žena, ki dela, kar je hudo v očeh Gospoda, tvojega Boga, s tem da prestopa njegovo zavezo

³ter gre in služi drugim bogovom in se jim priklanja, ali soncu ali luni ali vsej nebesni vojski, česar nisem zapovedal,

⁴in ti to povedo in slišiš o tem, tedaj zadevo dobro preišči! In glej, stvar je zanesljivo resnična: zgodila se je ta gnusoba v Izraelu;

⁵tedaj odpelji tistega moža ali tisto ženo, ki sta storila to húdo stvar, k vratom, moža ali ženo, in ju kamnaj, da umreta!

⁶Po izjavi dveh ali treh prič naj se usmrti, kdor mora umreti; po izjavi ene priče pa se ne sme usmrtiti.

⁷Pri usmrtitvi naj se najprej vzdigne proti njemu roka prič in potem roka vsega ljudstva. Tako odpravi zlo iz svoje srede!

Duhovniško sodišče pri svetišču

⁸Če je zadeva zate pretežka, da bi mogel razsoditi med krvjo in krvjo, med pravico in pravico in med napadom in napadom – kakršna koli sporna zadeva pri tvojih mestnih vratih –, vstani in pojdi na kraj, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog!

⁹Pojdi k levitskim duhovnikom in k sodniku, ki bo v tistih dneh; vprašaj jih in povedali ti bodo, kakšna je razsodba.

¹⁰Stôri po besedi, ki ti jo povedo na tistem kraju, ki ga izbere Gospod, in vestno izpolni vse, kakor te poučijo!

¹¹Stôri po postavi, o kateri te poučijo, in po sodbi, ki ti jo izrečejo! Ne obračaj se od besede, ki ti jo povedo, ne na desno ne na levo!

¹²Človek pa, ki bi predrzno ravnal, tako da ne bi poslušal duhovnika, ki tam opravlja službo Gospodu, tvojemu Bogu, ali sodnika, ta človek mora umreti. Tako odpravi zlo iz Izraela!

¹³Vse ljudstvo naj to sliši, da se bodo bali in ne bodo več ravnali predrzno.

Predpisi za kralja

¹⁴Ko prideš v deželo, ki ti jo dá Gospod, tvoj Bog, in jo vzameš v last in v njej prebivaš, pa porečeš: »Postavim si kralja kakor vsi narodi, ki so okoli mene,«

¹⁵tedaj si vsekakor postavi kralja, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog! Izmed svojih bratov si postavi kralja; ne smeš postaviti čezse tujca, ki ni tvoj brat!

¹⁶Vendar naj ne množi konj in naj ne vodi ljudstva nazaj v Egipt, da bi pomnožil število konj, saj vam je Gospodrekel: »Nikoli več se ne vračajte po tej poti!«

¹⁷Tudi naj si ne množi žen, da se njegovo srce ne izneveri; in naj si ne kopiči preveč srebra in zlata.

¹⁸In ko zasede prestol svojega kraljestva, naj si od levitskih duhovnikov prepíše v knjigo to postavo.

¹⁹Naj jo ima pri sebi in jo bere vse dni svojega življenja, da se nauči bati Gospoda, svojega Boga, in vestno izpolnjevati vse besede te postave in te zakone,

²⁰da se njegovo srce ne povzdigne nad brate in se ne odvrne od zapovedi ne na desno ne na levo, da se njemu in njegovim sinovom podaljšajo dnevi kraljevanja sredi Izraela.

5 Mojzes 18

Pravice duhovnikov

¹Levitski duhovniki, ves Levijev rod, naj nimajo deleža in dediščine z Izraelom; živijo naj od Gospodovih ognjenih daritev in od njegove dediščine.

²Naj nima dediščine med svojimi brati; Gospod je njegova dediščina, kakor mu je obljubil.

³In to je pravica za duhovnike pri ljudstvu, pri tistih, ki darujejo klavne daritve, bodisi vola ali ovco: naj dajo duhovniku pleče, obe čeljusti in želodec.

⁴Prvine svojega žita, vina in olja in prvine od striženja svoje drobnice mu daj!

⁵Kajti njega je izbral Gospod, tvoj Bog, izmed vseh tvojih rodov, naj on in njegovi sinovi vse dni stojijo in opravljajo službo v Gospodovem imenu.

⁶Če pride levit iz katerega od tvojih krajev, kjer koli v Izraelu, kjer prebiva – če pride povsem po želji svoje duše – na kraj, ki ga izbere Gospod,

⁷sme opravljati službo v Gospodovem imenu kakor vsi njegovi bratje leviti, ki stojijo tam pred Gospodom.

⁸Enake deleže naj uživa ne glede na to, koliko je dobil s prodajo očetnega imetja.

Krivi in pravi preroki

⁹Ko prideš v deželo, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, se nikar ne úči posnemati gnusobe tistih narodov!

¹⁰Naj se ne najde pri tebi nihče, ki bi sina ali hčer žrtvoval v ognju, ki bi opravljal vedeževanje, zarotoval, razlagal znamenja ali čaral

¹¹ali izgovarjal uroke ali klical duhove umrlih in druge duhove ali povpraševal umrle za svet.

¹²Kajti Gospoduje gnusoba, kdor koli dela te reči, in zaradi teh gnusob jih bo Gospod, tvoj Bog, pregnal pred teboj.

¹³Popoln bodi z Gospodom, svojim Bogom!

¹⁴Kajti ti narodi, ki jih boš razlastil, poslušajo zarotovalce in vedeževalce; tebi pa Gospod, tvoj Bog, ne pusti, da bi počel take reči.

¹⁵Preroka iz tvoje srede, izmed tvojih bratov, kakor mene, ti bo obudil Gospod, tvoj Bog; njega poslušajte.

¹⁶Prav tako kakor si na dan občestva prosil Gospoda, svojega Boga, na Horebu, ko si rekel: »Naj ne poslušam več glasu Gospoda, svojega Boga, in ne gledam več tega velikega ognja, da ne umrem.«

¹⁷Tedaj mi je Gospod rekel: »Prav je, kar so rekli.

¹⁸Obudil jim bom preroka izmed njihovih bratov, kakor tebe, in položil bom svoje besede v njegova usta in govoril jim bo vse, kar mu bom zapovedal.

¹⁹Kdor ne bo poslušal mojih besed, ki jih bo govoril v mojem imenu, tega pokličem na odgovor.

²⁰Toda prerok, ki bi se drznil v mojem imenu govoriti besedo, katere mu nisem ukazal govoriti, ali ki bi govoril v imenu drugih bogov, ta prerok bi moral umreti.«

²¹Morda porečeš v svojem srcu: »Kako naj spoznam, katere besede Gospod ni spregovoril?«

²²Kadar prerok govori v Gospodovem imenu, pa se beseda ne zgodi in ne izpolni, je to beseda, ki je Gospod ni povedal. V predrznosti jo je govoril prerok; nikar se ga ne boj!

5 Mojzes 19

Zavetna mesta

(4 Mz 35,9–28; Joz 20,1–9)

¹Ko Gospod, tvoj Bog, iztrebi narode, katerih deželo ti daje Gospod, tvoj Bog, in ko jih razlastiš in boš prebival v njihovih mestih in hišah,

²si sredi svoje dežele, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, da jo vzameš v last, oddêli tri mesta!

³Pripravi si poti in razdêli ozemlje svoje dežele, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v dediščino, na tri dele, da se lahko tja zateče vsak ubijalec.

⁴In to je beseda za ubijalca, ki se zateče tja, da ostane živ: Kdor brez vednosti ubije svojega bližnjega, ne da bi ga prej sovražil –

⁵na primer, da gre s svojim bližnjim v gozd podirati drevje in njegova roka zamahne s sekiro, da bi posekal drevo, pa železo odleti s toporišča in zadene njegovega bližnjega, da umre –, naj se zateče v katero izmed teh mest, da ostane živ.

⁶Sicer pohiti krvni maščevalec, ko mu je srce razgreto, za ubijalcem in ga, ker je pot predolga, dohiti in ubije. In vendar ni zaslužil smrtne obsodbe, ker ga prej ni sovražil.

⁷Zato ti zapovedujem tole: Odloči si tri mesta!

⁸Če pa Gospod, tvoj Bog, razširi tvoje ozemlje, kakor je prisegel tvojim očetom, in ti da vso deželo, ki jo je obljubil dati tvojim očetom –

⁹ker si izpolnjeval to zapoved in delal, kar sem ti danes zapovedal, da ljubi Gospoda, svojega Boga, in hodi vse dni po njegovih poteh –, tedaj dodaj tem trem še tri mesta!

¹⁰Tako se ne bo prelivala nedolžna kri sredi tvoje dežele, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje kot dediščino; ta kri bi prišla nadte.

¹¹Če pa kdo svojega bližnjega sovraži in ga zalezuje ter se vzdigne proti njemu in ga udari, da umre, a se potem zateče v katero teh mest,

¹²naj starešine njegovega mesta pošljejo ponj in ga spravijo od tam in naj ga dajo v roke krvnemu maščevalcu, da umre.

¹³Naj se ne smili tvojemu očesu, temveč odpravi krivdo nedolžne krvi iz Izraela, da ti bo dobro!

¹⁴Ne premikaj meje svojega bližnjega, ki so jo določili predniki, na posesti, ki jo boš podedoval v deželi, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, da jo vzameš v last.

Priče pred sodiščem

¹⁵Naj ne nastopa le ena priča proti možu, ki je zagrešil katero koli hudodelstvo, kateri koli prestop ali pogrešek; stvar naj se ugotovi po izjavi dveh ali treh prič.

¹⁶Če proti komu nastopi zlonamerna priča in ga obtoži upornišva,

¹⁷naj se moža, ki imata spor, postavita pred Gospoda, pred duhovnike in sodnike, ki bodo v tistih dneh.

¹⁸Sodniki naj stvar natančno preiščejo: in glej, priča je kriva priča, proti svojemu bratu je izpovedala laž;

¹⁹storite mu tako, kakor je on mislil storiti svojemu bratu! Tako odpravi zlo iz svoje srede!

²⁰Drugi naj to slišijo in naj se bojijo, da ne storijo več take hude stvari v tvoji sredi.

²¹Tvoje oko bódi brez usmiljenja: življenje za življenje, oko za oko, zob za zob, roka za roko, noga za nogo!

5 Mojzes 20

Pravila za vojno

¹Kadar greš v boj proti sovražnikom in zagledaš konje in bojne vozove in ljudstvo, številnejše od tebe, se jih ne boj! Kajti s teboj bo Gospod, tvoj Bog, ki te je pripeljal iz egiptovske dežele.

²Ko boste blizu boja, naj nastopi duhovnik, govori naj ljudstvu

³in mu reče: »Poslušaj, Izrael! Danes ste pred bojem s sovražniki. Naj vam ne upade srce; ne bojte se in ne plašite se in naj vas ne bo strah pred njimi!

⁴Kajti Gospod, vaš Bog, hodi z vami, da se bo bojeval za vas z vašimi sovražniki in vam dal zmago.«

⁵Nadzorniki pa naj govorijo ljudstvu in rečejo: »Je kdo pozidal novo hišo, pa je še ni posvetil? – Naj gre in se vrne v svojo hišo, da ne umre v boju in je ne posveti kdo drug.

⁶Je kdo zasadil vinograd, pa ga še ni začel uživati? – Naj gre in se vrne v svojo hišo, da ne umre v boju in ga ne začne uživati kdo drug.

⁷Se je kdo zaročil z žensko, pa je še ni vzel? – Naj gre in se vrne v svojo hišo, da ne umre v boju in je ne vzame kdo drug.«

⁸Nadzorniki naj še naprej govorijo ljudstvu in rečejo: »Je kdo bojazljiv in plašnega srca? – Naj gre in se vrne v svojo hišo, da ne preplaši src svojih bratov, kakor je njegovo srce.«

⁹Ko nadzorniki nehajo govoriti ljudstvu, naj postavijo vojvode na čelo ljudstva.

¹⁰Ko se približaš mestu, da bi ga napadel, mu najprej ponudi mir!

¹¹Če ti odgovori miroljubno in se ti odpre, naj ti bo vse ljudstvo, ki se najde v njem, dolžno opravljati tlako in ti služiti.

¹²Če pa ne sklene miru s teboj, ampak se hoče bojevati, ga oblegaj!

¹³Ko ti ga Gospod, tvoj Bog, da v roke, pobij vse moške v njem z ostrino meča!

¹⁴Le ženske, otroke, živino in vse, kar je v mestu, ves plen v njem zapleni zase in uživaj plen svojih sovražnikov, ki ti ga da Gospod, tvoj Bog!

¹⁵Tako stôri z vsemi mesti, ki so zelo daleč od tebe in niso izmed mest tehle narodov!

¹⁶Toda v mestih teh ljudstev, ki ti jih Gospod, tvoj Bog, daje kot dedno posest, ne puščaj pri življenju ničesar, kar diha,

¹⁷temveč z zakletvijo popolnoma pokončaj Hetejce, Amoréjce, Kánaance, Perizéjce, Hivéjce in Jebusejce, kakor ti je zapovedal Gospod, tvoj Bog,

¹⁸da vas ne naučijo počenjati vseh gnusob, ki so jih počenjali svojim bogovom, da se ne pregrešite proti Gospodu, svojemu Bogu!

¹⁹Kadar boš kako mesto oblegal veliko dni, da bi ga premagal in zavzel, ne uničuj njegovega drevja, da bi vihtel sekiro proti njemu! Od drevja raje uživaj, nikar ga ne sekaj! Je mar drevo na polju človek, da bi ga moral oblegati?

²⁰Samo tisto drevje, o katerem veš, da ni za jed, smeš uničiti in posekati, da postaviš oblegovalne naprave zoper mesto, ki se bojuje s teboj, dokler ne podleže.

5 Mojzes 21

Razni zakoni

¹Če se na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, v last, najde ubit človek, ki leži na polju, pa se ne ve, kdo ga je ubil,

²naj gredo tvoji starešine in sodniki ven in naj zmerijo oddaljenost do mest, ki so okoli ubitega.

³Starešine tistega mesta, ki je najbližje ubitemu, naj vzamejo junico, ki še ni delala in vlekla v jarmu.

⁴In starešine tistega mesta naj peljejo junico v dolino s stalno tekočim potokom, kjer se ni ne oralo ne sejalo, in naj tam v potoku zlomijo junici tilnik.

⁵Potem naj pristopijo duhovniki, Levijevi sinovi; kajti njih je izbral Gospod, tvoj Bog, naj mu opravljajo službo in blagoslavljaajo v Gospodovem imenu; in po njihovi besedi naj se uredi vsak spor in vsaka poškodba.

⁶Vsi starešine tistega mesta, ki je ubitemu najbližje, pa naj si umijejo roke nad junico, ki so ji v potoku zlomili tilnik.

⁷Potem naj izjavijo in rečejo: »Naše roke niso prelile te krvi in naše oči tega niso videle.

⁸Nakloni, Gospod, spravo svojemu ljudstvu Izraelu, ki si ga odkupil, in ne daj, da bi bila krivda nedolžne krvi sredi svojega ljudstva Izraela!« S tem bo zanje opravljena sprava za kri.

⁹Tako odpraviš krivdo nedolžne krvi iz svoje srede, kajti storil boš, kar je prav v Gospodovih očeh.

¹⁰Kadar greš na vojsko proti sovražniku in ti ga Gospod, tvoj Bog, da v roke in zajameš ujetnike,

¹¹pa med njimi zagledaš žensko lepe postave in se zaljubiš vanjo in bi jo hotel vzeti za ženo,

¹²jo pelji v svojo hišo! Naj si ostriže glavo, obreže nohte,

¹³sleče svoje ujetniško oblačilo, ostane v tvoji hiši in mesec dni žaluje za očetom in materjo. Potem smeš iti k njej in se poročiti z njo, da ti bo za ženo.

¹⁴Če pa ti ne ugaja več, jo pústi, naj gre, kamor hoče: nikakor je ne smeš prodati za denar; ne bodi z njo nasilen, ker si jo ponižal!

¹⁵Če ima mož dve ženi, eno, ki jo ljubi, in drugo, ki je ne mara, pa mu rodita sinove, ljubljena in neljubljena, in je prvorojenec sin tiste, ki je ne mara,

¹⁶na dan, ko deli sinovom premoženje v dediščino, ne sme dati prvenstva sinu ljubljene v škodo sinu neljubljene, ki je prvorojenec,

¹⁷temveč mora priznati prvorojenca, sina neljubljene, in mu dati dvojni delež od vsega, kar se najde pri njem. Kajti ta je prvenec njegove moči, njemu gre pravica prvorojenstva.

¹⁸Če ima kdo trmoglavega in upornega sina, ki ne posluša ne očetovega ne materinega glasu in ju ne uboga, čeprav ga strahujeta,

¹⁹naj ga oče in mati primeta in peljeta k mestnim starešinam, k vratom njegovega kraja.

²⁰Rečeta naj starešinam njegovega mesta: »Ta najin sin je trmoglav in uporen, ne posluša najinega glasu, požrešen je in pijanec.«

²¹Potem naj ga vsi možje njegovega mesta posujejo s kamenjem, da umre. Tako odpravi zlo iz svoje srede! Ves Izrael naj to sliši in se boji.

²²Če kdo naredi greh, ki zasluži smrtno kazen, in ga usmrtijo ter ga obesiš na drevo,

²³naj njegovo truplo ne ostane na drevesu čez noč, ampak ga vsekakor pokoplji še isti dan! Kajti obešenec je preklet od Boga; ne skruni svoje zemlje, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v dediščino!

5 Mojzes 22

¹Ne smeš se umakniti, če vidiš, da je zašel vol tvojega brata ali njegova ovca, temveč žival vsekakor pripelji bratu nazaj!

²Če pa tvoj brat ni blizu tebe in ga ne poznaš, jo spravi v svojo hišo, da bo pri tebi, dokler jo tvoj brat išče; potem mu jo daj nazaj!

³Prav tako stôri z njegovim plaščem; tako stôri z vsako izgubljeno rečjo svojega brata, ki jo je izgubil, ti pa našel: ne smeš se umakniti.

⁴Ne smeš se umakniti, če vidiš, da je osel tvojega brata ali njegov vol padel na poti: vsekakor mu pomagaj, da ga vzdigne!

Razne določbe

⁵Ženska naj ne nosi moške obleke in moški naj si ne oblači ženskih oblačil; kajti gnusoba je Gospodu, tvojemu Bogu, kdor koli to dela.

⁶Če ob poti naletiš na ptičje gnezdo, bodisi na kakem drevesu ali na tleh, z mladiči ali z jajci, in stara sedi na mladičih ali na jajcih, ne jemlji stare z mladiči vred!

⁷Pústi, da stara odleti, mladiče pa si lahko vzameš, da ti bo dobro in si podaljšaš dneve.

⁸Kadar zidaš novo hišo, narêdi na strehi ograjo, da ne spraviš krvi nad svojo hišo, ko bi kdo po nesreči padel z nje.

⁹Ne sej dveh vrst semena v svojem vinogradu, da ne zapade celoten pridelek svetišču: kar bo zraslo iz semena, ki si ga posejal, in pridelek vinograda!

¹⁰Ne orji z volom in oslom skupaj!

¹¹Ne oblači obleke, tkane iz volne in lanu!

¹²Narêdi si čopke na štirih vogalih ogrinjala, s katerim se ogrinjaš!

Nekaj določb o zakonski zvezi

¹³Če si kdo vzame ženo in gre k njej, pa jo neha imeti rad

¹⁴in jo obdolži hudih reči in jo spravi na slab glas, ko pravi: »Vzel sem si to ženo, in ko sem se ji približal, je nisem našel več device,«

¹⁵tedaj naj oče in mati mlade žene vzameta dokaz devištva mlade žene in ga odneseta starešinam k vratom.

¹⁶Oče mlade žene naj reče starešinam: »Svojo hčer sem dal temu možu za ženo, pa jo je nehal imeti rad.

¹⁷Glejte, obdolžuje jo hudih reči, ko pravi: »Tvoje hčere nisem našel več device.« Toda tu je dokaz devištva moje hčere.« In razgrneta naj ogrinjalo pred mestnimi starešinami.

¹⁸Nato naj starešine tistega mesta primejo moža in ga kaznujejo.

¹⁹Naložijo naj mu globo sto šeklovsrebra in to dajo očetu mlade žene, kajti izraelsko devico je spravil na slab glas. Mora jo imeti za ženo in vse svoje dni je ne sme odsloviti.

²⁰Če pa se ta stvar izkaže za resnično, ker se pri mladi ženi ni našel dokaz devištva,

²¹naj jo odpeljejo k vratom hiše njenega očeta in možje njenega mesta naj jo posujejo s kamenjem, da umre, ker je storila nesramnost v Izraelu: vlačugala se je v hiši svojega očeta. Tako odpravi zlo iz svoje srede!

²²Če najdejo koga, da je ležal pri omoženi ženski, naj umreta oba: moški, ki je ležal pri ženski, in ženska. Tako odpravi zlo iz Izraela!

²³Če je dekle, devica, zaročena možu, pa jo kdo sreča in leži pri njej,

²⁴oba pripeljite k vratom tistega mesta in ju posujte s kamenjem, da umreta; dekle zato, ker v mestu ni vpila, moškega pa zato, ker je onečastil ženo svojega bližnjega. Tako odpravi zlo iz svoje srede!

²⁵Če pa kdo na polju sreča zaročeno dekle in ji stori silo in leži pri njej, naj umre samo moški, ki je ležal pri njej.

²⁶Dekletu pa ne smeš nič storiti; nima greha, ki bi zaslužil smrt; s to stvarjo je namreč tako, kakor če se kdo vzdigne proti svojemu bližnjemu in ga ubije.

²⁷Kajti na polju jo je srečal in naj je zaročeno dekle tudi vpilo, ni bilo nikogar, ki bi ji lahko prihitel na pomoč.

²⁸Če kdo sreča dekle, devico, ki ni zaročena, in jo zgrabi in leži pri njej, pa ju najdejo,

²⁹mora dati moški, ki je ležal pri dekletu, njenemu očetu petdeset šeklov srebra in jo imeti za ženo, ker jo je onečastil. Ne sme je odsloviti vse svoje dni.

5 Mojzes 23

¹Nihče naj se ne ženi z ženo svojega očeta in naj ne odgrinja odeje svojega očeta.

Kdo ne more biti član občestva

²Kdor ima zmečkana moda ali odrezan moški ud, naj ne pride v Gospodovo občestvo.

³Noben mešanec naj ne pride v Gospodovo občestvo; tudi do desetega rodu naj njegovi ne pridejo v Gospodovo občestvo.

⁴Noben Amónec ne Moábec naj ne pride v Gospodovo občestvo; tudi do desetega rodu naj njihovi ne pridejo v Gospodovo občestvo, vekomaj ne,

⁵ker vam niso prišli naproti s kruhom in vodo na poti, ko ste šli iz Egipta, in ker so proti tebi najeli Beórjevega sina Bileáma iz Petórja v Mezopotamiji, da bi te preklel.

⁶ Gospod, tvoj Bog, pa ni hotel poslušati Bileáma; Gospod, tvoj Bog, ti je spremenil prekletstvo v blagoslov, kajti Gospod, tvoj Bog, te ljubi.

⁷Nikoli ne skrbi za njihov mir in njihov blagor, vse svoje dni ne!

⁸Na Edómca ne glej z gnusom, kajti tvoj brat je; na Egipčana ne glej z gnusom, kajti kot tujec si bival v njegovi deželi.

⁹Otroci, ki se jim rodijo, smejo v tretjem rodu priti v Gospodovo občestvo.

Snaga v taboru

¹⁰Kadar greš in se utaboriš proti sovražniku, se varuj vsakršne hude reči!

¹¹Če je pri tebi kdo, ki je postal nečist zaradi tega, kar se mu je pripetilo ponoči, naj gre iz tabora, naj ne hodi v notranjost tabora.

¹²Ko se zvečeri, naj se skopa v vodi, po sončnem zahodu pa naj pride v tabor.

¹³Zunaj tabora imej poseben kraj in tja ven hôdi!

¹⁴Med svojim orodjem imej lopatico: koplji z njo, ko moraš zunaj počeniti, in potem pokrij, kar je šlo od tebe!

¹⁵Kajti Gospod, tvoj Bog, hodi sredi tvojega tabora, da te rešuje in ti izroča tvoje sovražnike; zato bodi tabor svet, da ne vidi pri tebi nič nespodobnega in se ne odvrne od tebe.

Razne določbe

¹⁶Sužnja, ki je od svojega gospodarja pribežal k tebi, ne izročaj njegovemu gospodarju!

¹⁷S teboj naj prebiva v tvoji sredi v kraju, kjer mu je všeč. Ne zatiraj ga!

¹⁸Naj ne bo posvečene vlačuge med Izraelovimi hčerami, ne posvečenega vlačugarja med Izraelovimi sinovi.

¹⁹Ne prinašaj vlačugarske nagrade ne pasjega plačila v hišo Gospoda, svojega Boga, za kakršno koli zaobljubo! Kajti oboje je gnusoba Gospodu, tvojemu Bogu.

²⁰Ne jemlji obresti od svojega brata: obresti za denar, obresti za hrano, obresti za kakršno koli reč, ki se posoja na obresti!

²¹Tujcu smeš posojati na obresti, bratu pa ne, da te blagoslovi Gospod, tvoj Bog, v vsem, česar se loti tvoja roka v deželi, v katero greš, da jo vzameš v last!

²²Kadar narediš zaobljubo Gospodu, svojemu Bogu, je ne odlašaj izpolniti! Kajti Gospod, tvoj Bog, jo bo strogo terjal od tebe in na tebi bi bil greh.

²³Če pa se vzdržiš zaobljube, na tebi ni greha.

²⁴A kar je prišlo s tvojih ustnic, to izpolni in stôri, kakor si prostovoljno obljubil Gospodu, svojemu Bogu, kar si govoril s svojimi usti!

²⁵Če prideš v vinograd svojega bližnjega, smeš jesti grozdje, kolikor želiš, da se nasitiš, v posodo pa ne smeš devati.

²⁶Če prideš v žito svojega bližnjega, smeš z roko smukati klase, s srpom pa ne smeš žeti žita svojega bližnjega.

5 Mojzes 24

O odslovitvi žene in o mladoporočencu

¹Če kdo vzame žensko in se z njo poroči in če ona potem ne najde naklonjenosti v njegovih očeh, ker je na njej našel kaj zoprnega, pa ji napiše ločitveni list, ji ga da v roke, jo odslovi iz svoje hiše,

²ona pa odide iz hiše in gre in postane žena drugega,

³pa jo ta drugi mož, ki si jo je vzel za ženo, neha imeti rad, ji napiše ločitveni list, ji ga da v roke, jo odslovi iz svoje hiše, ali pa ta drugi mož, ki si jo je vzel za ženo, umre,

⁴Je njen prvi mož, ki jo je odslovil, ne sme ponovno vzeti, da bi mu bila za ženo, potem ko je postala nečista. Kajti to je gnusoba pred Gospodom; ne spravljaljaj v greh dežele, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v last!

⁵Če se je kdo pred kratkim oženil, naj ne odhaja v vojsko in naj se mu ne nalaga nikakršno opravilo; prost naj bo eno leto za hišo in naj razveseljuje ženo, ki jo je vzel.

Razni zakoni

⁶Ne jemlji v zastavo ročnega mlina ali njegovega zgornjega kamna; kajti življenje bi vzel v zastavo.

⁷Če koga zalotijo, da je ugrabil katerega izmed bratov, izmed Izraelovih sinov, z njim surovo ravnal in ga prodal, naj ugrabitelj umre. Tako odpravi zlo iz svoje srede!

⁸Glej, da boš pri gobavi bolezni vestno naredil vse tako, kakor te učijo levitski duhovniki; ravnajte natančno tako, kakor sem jim zapovedal!

⁹Spomni se, kaj je Gospod, tvoj Bog, storil Mirjam na poti, ko ste šli iz Egipta!

¹⁰Če daš svojemu bližnjemu kar koli na pósodo, ne hōdi v njegovo hišo, da bi od njega vzel zastavo!

¹¹Zunaj postoj in ta, ki mu posojaš, naj zastavo prinese k tebi ven.

¹²Če je to ubožec, ne hōdi spat, ko imaš njegovo zastavo pri sebi!

¹³Vsekakor mu vrni zastavo ob sončnem zahodu, da leže spat s svojim plaščem in te blagoslovi; zate pa bo to pravičnost pred Gospodom, tvojim Bogom.

¹⁴Ne izkoriščaj ubogega in revnega dninarja, bodisi da je izmed tvojih bratov ali izmed tujcev, ki so v tvoji deželi, znotraj tvojih vrat!

¹⁵Še tisti dan ga plačaj, da ne zaide sonce nad njegovim plačilom! Kajti ubog je in njegova duša hrepeni po tem; sicer bo vpil zoper tebe h Gospodu in na tebi bo greh.

¹⁶Očetje naj ne bodo usmrčeni zaradi sinov in sinovi ne zaradi očetov: vsak naj bo usmrčen za svoj greh.

¹⁷Ne krati pravice tujcu in siroti in ne jemlji vdovi oblačila v zastavo!

¹⁸Spomni se, da si bil suženj v Egiptu in da te je Gospod, tvoj Bog, odkupil od tam! Zato ti zapovedujem, da izpolniš to besedo.

¹⁹Kadar žanješ žito na polju in pozabiš kak snop na polju, se ne vračaj, da bi ga vzel! Naj bo za tujca, siroto in vdovo, da te blagoslovi Gospod, tvoj Bog, pri vsem delu tvojih rok.

²⁰Kadar klatiš olive, ne raziskuj vej za seboj; naj bo za tujca, siroto in vdovo.

²¹Kadar trgaš v svojem vinogradu, ne paberkuj za seboj; naj bo za tujca, siroto in vdovo.

²²Spomni se, da si bil suženj v egiptovski deželi; zato ti zapovedujem, da izpolniš to besedo.

5 Mojzes 25

¹Kadar nastane spor med možmi in pridejo k sodbi, da bi jim sodili, naj pravičnega oprostijo, krivičnega pa obsodijo.

²Če je krivični zaslužil udarce, naj sodnik ukaže, da ga položijo na tla in mu vpričo njega dajo toliko udarcev, kolikor je primerno njegovi krivdi.

³Štirideset udarcev naj mu dajo, več ne, da ne bo tvoj brat, če bi mu dali še veliko več udarcev, onečaščen v tvojih očeh.

⁴Ne zavezuj gobca volu, kadar vrši žito!

Svaško pravo

⁵Če bratje bivajo skupaj in eden izmed njih umre, pa nima sina, naj se žena umrlega ne moži ven s tujcem. Njen svak naj gre k njej in si jo vzame za ženo in ji izpolni svaško dolžnost.

⁶Prvorojenec, ki ga bo rodila, naj se imenuje po njegovem umrlem bratu, da se njegovo ime ne izbriše iz Izraela.

⁷Če pa mož ne mara vzeti svakinje, naj gre svakinja k mestnim vratom k starešinam in reče: »Moj svak noče ohraniti imena svojega brata v Izraelu, noče mi izpolniti svaške dolžnosti.«

⁸Starešine njegovega mesta naj ga pokličejo in mu prigovarjajo. Če vztraja in reče: »Ne maram je vzeti,«

⁹naj njegova svakinja stopi k njemu pred očmi starešin, mu sezuje sandalo in mu pljune v obraz. Potem naj spregovori in reče: »Tako naj se stori možu, ki noče zidati hiše svojemu bratu.«

¹⁰In njegovo ime naj se v Izraelu glasi hiša sezutega.

Razne določbe

¹¹Če se tepeta moška, mož in njegov brat, in se približa žena enega, da bi rešila svojega moža iz rok tistega, ki ga tepe, pa iztegne roko in ga zgrabi za sram,

¹²ji odsekaj roko; tvoje oko naj bo brez usmiljenja.

¹³Ne imej v svoji vreči dveh vrst uteži, večje in manjše!

¹⁴Ne imej v svoji hiši dveh vrst škafov, večjega in manjšega!

¹⁵Imej celo in pravilno utež, imej cel in pravilen škaf, da se ti podaljšajo dnevi na zemlji, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog!

¹⁶Kajti gnusoba je Gospodu, tvojemu Bogu, vsak, ki dela te reči, vsak, ki ravna nepošteno.

¹⁷Spominjaj se, kaj ti je storil Amálek na poti, ko ste šli iz Egipta;

¹⁸kako te je na poti napadel in pobil pri tebi vse, ki so opešali in zaostali za teboj, ko si bil izčrpan in utrujen, in se ni bal Boga!

¹⁹Ko ti torej Gospod, tvoj Bog, nakloni mir pred vsemi tvojimi sovražniki okrog in okrog v deželi, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje, da jo kot dediščino vzameš v last, izbriši spomin na Amáleka izpod neba! Ne pozabi!

5 Mojzes 26

Daritev prvin in izpoved vere

¹Ko prideš v deželo, ki ti jo Gospod, tvoj Bog, daje v dedno posest, in jo vzameš v last in se v njej naseliš,

²vzemi nekaj prvin vseh zemeljskih sadov, ki jih dobiš iz svoje dežele, katero ti daje Gospod, tvoj Bog, daj jih v koš in pojdi na kraj, ki ga izbere Gospod, tvoj Bog, da tam prebiva njegovo ime!

³Potem pridi k duhovniku, ki bo tiste dni, in mu reci: »Danes pričujem Gospodu, tvojemu Bogu, da sem prišel v deželo, za katero je Gospod prisegel našim očetom, da nam jo bo dal.«

⁴Duhovnik naj vzame koš iz tvoje roke in ga postavi pred oltar Gospoda, tvojega Boga.

⁵Potem spregovôri in reci pred Gospodom, svojim Bogom: »Moj oče je bil blodeč Aramejec. Šel je v Egipt in je tam z malo ljudmi tujčeval. Tam pa je nastal iz njega velik, močan in številen narod.

⁶Toda Egipčani so hudo ravnali z nami, stiskali so nas in nam nalagali težko tlako.

⁷In vpili smo h Gospodu, Bogu naših očetov, in Gospod je slišal naš glas in videl našo bedo, težavo in stisko.

⁸Gospod nas je izpeljal iz Egipta z močno roko in z iztegnjenim laktom, z veliko strahoto, z znamenji in s čudeži.

⁹Pripeljal nas je v ta kraj in nam dal to deželo, v kateri se cedita mleko in med.

¹⁰In zdaj, glej, prinašam prvine sadov zemlje, ki si mi jo dal, Gospod.« Tako postavi koš pred Gospoda, svojega Boga, in se prikloni pred Gospodom, svojim Bogom!

¹¹Z levitom in tujcem, ki sta v tvoji sredi, se vesêli vseh dobrot, ki jih je Gospod, tvoj Bog, dal tebi in tvoji hiši!

Molitev po oddaji desetine za reveže

¹²Ko v tretjem letu, letu desetine, oddaš celo desetino vsega svojega pridelka in jo daš levitu, tujcu, siroti in vdovi, da se do sitega najedo znotraj tvojih vrat,

¹³reci pred Gospodom, svojim Bogom: »Odpravil sem iz hiše, kar je bilo posvečenega, in dal tudi levitu, tujcu, siroti in vdovi natanko po tvoji zapovedi, ki si mi jo dal; nobene od tvojih zapovedi nisem prestopil in ne pozabil.

¹⁴Od tega nisem jedel ob žalovanju, od tega nisem ničesar oddal, ko sem bil nečist, in od tega nisem ničesar dal kakemu mrliču; poslušal sem glas Gospoda, svojega Boga, storil sem čisto tako, kakor si mi zapovedal.

¹⁵Ozri se dol iz svojega svetega bivališča, iz nebes, in blagoslôvi svoje ljudstvo Izrael in zemljo, ki si nam jo dal, kakor si prisegel našim očetom, deželo, v kateri se cedita mleko in med.«

Izrael je Božje ljudstvo

¹⁶Danes ti Gospod, tvoj Bog, zapoveduje, da izpolnjuj te zakone in odloke; vestno jih torej izpolnjuj z vsem srcem in vso dušo!

¹⁷ Gospodasi danes pripravil k izjavi, da bo tvoj Bog in da boš hodil po njegovih poteh in izpolnjeval njegove zakone, zapovedi in odloke ter poslušal njegov glas.

¹⁸In Gospod je danes pripravil tebe k izjavi, da boš ljudstvo njegove osebne lastnine, kakor ti je obljubil, in da boš izpolnjeval vse njegove zapovedi,

¹⁹da te postavi visoko v hvali, imenu in sijaju nad vse narode, ki jih je naredil, in da boš sveto ljudstvo Gospodu, svojemu Bogu, kakor je govoril.

5 Mojzes 27

Izrael obhaja zavezo Navodila za slovesnost v deželi

¹Mojzes je z Izraelovimi starešinami ljudstvu zapovedal in rekel: »Izpolnajte vso zapoved, ki vam jo danes dajem!

²Ko pridete čez Jordan v deželo, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, si postavi velike kamne, jih pobeli z apnom

³in nanje napiši vse besede te postave, ko prideš čez, da prideš v deželo, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog, v deželo, v kateri se cedita mleko in med, kakor ti je obljubil Gospod, Bog tvojih očetov.

⁴Ko torej pridete čez Jordan, postavite te kamne, kakor vam danes zapovedujem, na gori Ebál in jih pobeli z apnom!

⁵Postavi tam tudi oltar Gospodu, svojemu Bogu, oltar iz kamnov, nad katerimi ne smeš vihteti železa:

⁶iz neobdelanih kamnov postavi oltar Gospoda, svojega Boga, in na njem daruj žgalne daritve Gospodu, svojemu Bogu,

⁷in žrtvuj mirovne daritve in tam jej in se veséli pred Gospodom, svojim Bogom!

⁸Na kamne napiši prav razločno vse besede te postave!«

⁹Mojzes je z levitskimi duhovniki govoril vsemu Izraelu in rekel: »Molče poslušaj, Izrael! Ta dan si postal ljudstvo Gospoda, svojega Boga.

¹⁰Poslušaj torej glas Gospoda, svojega Boga, in izpolnjuj njegove zapovedi in zakone, ki ti jih danes zapovedujem.«

Dvanajst prekletstev

¹¹Tisti dan je Mojzes zapovedal ljudstvu in rekel:

¹²Ko pridete čez Jordan, naj tile stojijo na gori Garizím, da blagoslovijo ljudstvo: Simeon, Levi, Juda, Isahár, Jožef in Benjamin;

¹³in tile naj stojijo na gori Ebál za preklinjanje: Ruben, Gad, Aser, Zábulon, Dan in Neftáli.

¹⁴Leviti naj spregovorijo in vsem Izraelovim možem rečejo s povzdignjenim glasom:

¹⁵»Preklet, kdor naredi rezano ali ulito podobo, gnusobo Gospodu, delo rokodelčevih rok, in jo postavi na skrivnem! In vse ljudstvo naj odgovori in reče: ›Amen.«

¹⁶Preklet, kdor zaničuje očeta in mater! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

¹⁷Preklet, kdor prestavi mejnik svojega bližnjega! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

¹⁸Preklet, kdor zapelje slepega na poti! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

¹⁹Preklet, kdor izkrivlja pravico tujca, sirote in vdove! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²⁰Preklet, kdor leže k ženi svojega očeta, ker odgrinja odejo svojega očeta! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²¹Preklet, kdor leže h kateri koli živali! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²²Preklet, kdor leže k sestri, hčeri svojega očeta ali hčeri svoje matere! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²³Preklet, kdor leže k svoji tašči! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²⁴Preklet, kdor na skrivnem ubije svojega bližnjega! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²⁵Preklet, kdor vzame darilo, da prelije kri nedolžnega! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

²⁶Preklet, kdor ne potrjuje besed te postave s tem, da bi jih izpolnjeval! In vse ljudstvo naj reče: ›Amen.«

5 Mojzes 28

Blagoslovi

(7,12–24; 3 Mz 26,3–13)

¹Če pa boš natančno poslušal glas Gospoda, svojega Boga, in vestno izpolnjeval vse njegove zapovedi, ki ti jih danes dajem, te bo Gospod, tvoj Bog, postavil visoko nad vse narode na zemlji.

²In nadte bodo prišli vsi ti blagoslovi in te dosegli, če boš poslušal glas Gospoda, svojega Boga.

³Blagoslovljen boš v mestu in blagoslovljen boš na polju.

⁴Blagoslovljen bo sad tvojega telesa, sad tvoje zemlje, sad tvoje živine, prireja tvojega goveda in prirastek tvoje drobnice.

⁵Blagoslovljena bosta tvoj koš in tvoje nečke.

⁶Blagoslovljen boš ob prihodu in blagoslovljen boš ob odhodu.

⁷ Gospod bo porazil pred teboj sovražnike, ki se vzdigujejo zoper tebe: po eni poti bodo prišli proti tebi, po sedmih pa bodo pobegnili pred teboj.

⁸ Gospod bo zapovedal blagoslovu, da bo s teboj v tvojih žitnicah in pri vsem, česar se lotijo tvoje roke, in te bo blagoslovil v deželi, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog.

⁹ Gospod te bo postavil za sveto ljudstvo, kakor ti je prisegel, če boš izpolnjeval zapovedi Gospoda, svojega Boga, in hodil po njegovih poteh.

¹⁰In vsa ljudstva na zemlji bodo videla, da je nad teboj razglašeno Gospodovo ime, in se te bodo bala.

¹¹ Gospod te bo obsul z dobrotami: s sadom tvojega telesa, s sadom tvoje živine in s sadom tvoje zemlje v deželi, za katero je Gospod prisegel tvojim očetom, da ti jo bo dal.

¹² Gospod ti bo odprl svojo bogato zakladnico, nebo; tako bo dajal tvoji deželi dežja ob pravem času in blagoslovil bo vse delo tvojih rok. Mnogim narodom boš posojal, ti pa ne boš jemal na pósodo.

¹³ Gospod te bo naredil za glavo in ne za rep; samo navzgor boš šel in nikoli navzdol, če boš poslušal zapovedi Gospoda, svojega Boga, ki ti jih danes dajem, in jih vestno izpolnjeval

¹⁴in se ne boš odvrnil od nobene izmed besed, ki vam jih danes zapovedujem, ne na desno ne na levo, da bi šel za drugimi bogovi in jim služil.

Prekletstva

(3 Mz 26,14–39)

¹⁵ Če pa ne boš poslušal glasu Gospoda, svojega Boga, da bi vestno izpolnjeval vse njegove zapovedi in zakone, ki ti jih danes zapovedujem, bodo prišla nadte in te zadela vsa tale prekletstva.

¹⁶ Preklet boš v mestu in preklet na polju.

¹⁷ Prekleta bosta tvoj koš in tvoje nečke.

¹⁸ Preklet bo sad tvojega telesa in sad tvoje zemlje, prireja tvojega goveda in prirastek tvoje drobnice.

¹⁹ Preklet boš ob prihodu in preklet ob odhodu.

²⁰ Gospod pošlje nadte prekletstvo, zmešnjavo in grozo pri vsem, česar se loti tvoja roka, kar boš delal, dokler ne boš pokončan in hitro uničen zaradi hudobije svojih del, ker si me zapustil.

²¹ Gospod bo storil, da se te bo prijela kuga, dokler te ne iztrebi iz dežele, v katero greš, da jo vzameš v last.

²² Gospod te bo udaril s sušico, z vročico, vnetjem, opeklinami, s sušo, snetjo in z rjo; zasledovale te bodo, dokler te ne uničijo.

²³ Nebo nad tvojo glavo bo bron, zemlja pod teboj pa železo.

²⁴ Gospod bo dež za tvojo deželo spremenil v pesek in prah; z neba bo padal nate, dokler ne boš pokončan.

²⁵ Gospod te bo porazil pred tvojimi sovražniki; po eni poti boš odšel nadnje, po sedmih boš pobegnil pred njimi, tako da boš vsem kraljestvom na zemlji zbujal grozo.

²⁶ Tvoje truplo bo v živež vsem pticam neba in zverem zemlje in nihče jih ne bo odganjal.

²⁷ Gospod te bo udaril z egiptovskimi tvori, z bulami, s srbečico in z garjami, tako da ne boš mogel ozdraveti.

²⁸ Gospod te bo udaril z blaznostjo, s slepoto in z zmedenostjo srca,

²⁹in sredi belega dne boš tipal, kakor slepec tipa v temi; ne boš imel uspeha na svojih poteh; vse dni te bodo stiskali in ropali in nihče ti ne bo pomagal.

³⁰Zaročil se boš z žensko, a drug moški bo ležal pri njej; postavil boš hišo, pa ne boš prebival v njej; zasadil boš vinograd, pa ga ne boš užival.

³¹Tvojega vola bodo zaklali pred tvojimi očmi, a ne boš jedel od njega; tvojega osla bodo odvedli izpred tebe in ti ga ne bodo vrnili; tvojo drobnico bodo dali tvojim sovražnikom in nihče ti ne bo pomagal.

³²Tvoje sinove in hčere bodo dali drugemu ljudstvu; tvoje oči bodo to videle in ves dan koprnele po njih, a tvoja roka bo brez moči.

³³Sad tvoje zemlje in ves tvoj pridelek bo pojedlo ljudstvo, ki ga ne poznaš, in vse dni te bodo le stiskali in tlačili.

³⁴In zmešalo se ti bo ob gledanju tega, kar bodo videle tvoje oči.

³⁵ Gospod te bo udaril s hudimi tvori na kolenih in po stegnih, tako da ne boš mogel ozdraveti; imel jih boš od podplatov do temena.

³⁶ Gospod bo tebe in tvojega kralja, ki ga boš postavil nadse, odpeljal k narodu, ki ga nisi poznal ne ti ne tvoji očetje, in tam boš služil drugim bogovom, lesu in kamnu.

³⁷Postal boš zgražanje, pregovor in posmeh za vsa ljudstva, h katerim te odpelje Gospod.

³⁸Veliko semena boš nesel na polje, pa malo našel, ker ga bodo požrle kobilice.

³⁹Vinograd boš zasadil in obdeloval, pa vina ne boš pil, niti trgal ne boš, ker ga bo snedel črv.

⁴⁰Oljke boš imel po vsej svoji pokrajini, pa se ne boš mazilil z oljem, ker se ti bodo oljke osule.

⁴¹Sinovi in hčere se ti bodo rodili, pa jih ne boš imel, ker bodo šli v ujetništvo.

⁴²Vsega tvojega drevja in sadu tvoje zemlje se bo polastil mrčes.

⁴³Tujec, ki je v tvoji sredi, bo stopal nadte više in više, ti pa se boš pogrezal niže in niže.

⁴⁴Posojal ti bo, ti pa mu ne boš posojal; on bo glava, ti pa rep.

⁴⁵Vsa ta prekletstva bodo prišla nadte, te preganjala in zadevala, dokler ne boš pokončan, ker nisi poslušal glasu Gospoda, svojega Boga, da bi izpolnjeval njegove zapovedi in zakone, ki ti jih je zapovedal.

⁴⁶Na tebi in tvojem zarodu bodo kot znamenje in čudo na veke.

⁴⁷Ker nisi z veseljem in z zadovoljnim srcem služil Gospodu, svojemu Bogu, ko si imel vsega v obilju,

⁴⁸boš moral ob lakoti in žeji, v nagoti in pomanjkanju vsega služiti svojim sovražnikom, ki ti jih pošlje Gospod. Železen jarem ti bo dajal na vrat, dokler te ne pokonča.

⁴⁹ Gospod bo od daleč, od konca zemlje, pripeljal nadte narod, ki leti kakor orel, narod, katerega jezika ne razumeš,

⁵⁰narod trdega obraza, ki ne spoštuje starčka in se ne usmili dečka.

⁵¹Žrl bo sad tvoje živine in sad tvoje zemlje, dokler te ne pokonča; ne bo ti pustil ne žita ne vina ne olja, ne prireje tvojega goveda ne prirastka tvoje drobnice, dokler te ne uniči.

⁵²Oblegal te bo v vseh tvojih mestih po vsej tvoji deželi, dokler se ne bodo zrušili tvoji visoki in trdni zidovi, na katere si se zanašal; oblegal te bo v vseh tvojih mestih po vsej tvoji deželi, ki ti jo daje Gospod, tvoj Bog.

⁵³Ti pa boš v stiski in sili, s katero te bo stiskal sovražnik, moral jesti sad svojega telesa, meso svojih sinov in hčera, ki ti jih je dal Gospod, tvoj Bog.

⁵⁴Tudi najnežnejši in najrahločutnejši izmed tvojih mož bo s hudobnim očesom gledal na svojega brata, na ženo svojega naročja in na tiste sinove, ki mu še ostanejo,

⁵⁵tako da ne bo dal nobenemu izmed njih od mesa svojih sinov, ki ga bo jedel, ker mu ne bo ostalo nič več v stiski in sili, s katero te bo stiskal sovražnik v vseh tvojih mestih.

⁵⁶Tudi najnežnejša in najrahločutnejša izmed tvojih žensk, ki od rahločutnosti in nežnosti ne bi niti poskusila položiti svojega stopala na zemljo, bo s hudobnim očesom gledala na moža svojega naročja, na sina in hčer,

⁵⁷na posteljico, ki pride izmed njenih nog, in na sinove, ki jih bo rodila; kajti ob pomanjkanju vsega bo to na skrivnem jedla – v stiski in sili, s katero te bo stiskal sovražnik v tvojih mestih.

⁵⁸Če ne boš vestno izpolnjeval vseh besed te postave, ki so zapisane v tej knjigi, in se ne boš bal tega vzvišenega in strah vzbujajočega imena – Gospoda, svojega Boga,

⁵⁹bo Gospod tebe in tvoj zarod udaril z izrednimi nadlogami, z velikimi in dolgotrajnimi nadlogami in s hudimi in dolgotrajnimi boleznimi.

⁶⁰Spet bo spravil nadte vse egiptovske kužne bolezni, pred katerimi te je groza, in se te bodo prijele.

⁶¹Tudi vsakovrstne bolezni in nadloge, ki niso zapisane v knjigi te postave, bo Gospod poslal nadte, dokler te ne pokončajo.

⁶²Tako vas bo ostalo le malo, čeprav vas je bilo veliko, kakor je zvezd na nebu, ker nisi poslušal glasu Gospoda, svojega Boga.

⁶³Kakor se je Gospod veselil nad vami, da vam je delal dobro in vas množil, tako se bo Gospod veselil nad vami, da vas uniči in pokonča. Iztrebljeni boste iz dežele, v katero greš, da jo vzameš v last.

⁶⁴In Gospod te bo razkropil med vsa ljudstva od enega do drugega konca zemlje in tam boš služil drugim bogovom, ki jih nisi poznal ne ti ne tvoji očetje, lesu in kamnu.

⁶⁵Med temi narodi ne boš imel miru in za tvojo nogo ne bo počivališča; in Gospodti bo tam dal trepetajoče srce, pešajoče oči in obupano dušo.

⁶⁶Tvoje življenje bo viselo pred teboj na nitki, noč in dan se boš tresel in ne boš zaupal vanj.

⁶⁷Zjutraj boš rekel: »O da bi bil že večer!« in zvečer boš rekel: »O da bi bilo že jutro!« To bo zaradi trepetanja tvojega srca od strahu in zaradi tega, kar bodo videle tvoje oči.

⁶⁸In Gospod te bo na ladjah popeljal nazaj v Egipt po poti, o kateri sem ti rekel, da je ne boš nikoli več videl. Tam boste sami sebe prodajali za sužnje in dekle svojim sovražnikom, pa ne bo nikogar, ki bi vas kupil.

⁶⁹To so besede zaveze, za katero je Gospod zapovedal Mojzesu, naj jo sklene z Izraelovimi sinovi v moábski deželi poleg zaveze, ki jo je z njimi sklenil na Horebu.

5 Mojzes 29

Mojzesov zadnji govor Mojzes o velikih Božjih delih

¹Mojzes je sklical ves Izrael in jim rekel: Videli ste vse, kar je Gospod v egiptovski deželi pred vašimi očmi storil faraonu, vsem njegovim služabnikom in vsej njegovi deželi:

²velike preizkušnje, ki so jih videle tvoje oči, znamenja in tiste velike čudeže.

³Toda Gospod vam do tega dne ni dal srca, da bi umeli, oči, da bi videli, in ušes, da bi slišali.

⁴Štirideset let sem vas vodil po puščavi. Vaša oblačila niso razpadla na vas in tvoje obuvalo ni razpadlo na nogi.

⁵Kruha niste jedli in vina in opojne pijače niste pili, da bi spoznali, da sem jaz Gospod, vaš Bog.

⁶Ko ste prišli v ta kraj, sta šla proti vam v boj hešbónski kralj Sihón in bašánski kralj Og, pa smo ju pobili.

⁷Zavzeli smo njuno deželo in jo dali v dedno posest Rúbenovcem, Gádovcem in polovici Manásejevega rodu.

⁸Držite se besed te zaveze in jih izpolnajte, da boste imeli uspeh pri vsem, kar delate!

Zaveza je resna stvar

⁹Vi vsi stojite danes pred Gospodom, svojim Bogom: vaši rodovni poglavarji, starešine, nadzorniki, vsi Izraelovi možje,

¹⁰vaši otroci, vaše žene in tvoj tujec, ki je sredi tvojega tabora, od tega, ki ti seka drva, do tistega, ki ti nosi vodo,

¹¹da stopiš v zavezo Gospoda, svojega Boga, in v njegovo zakletev, ki jo Gospod, tvoj Bog, danes sklepa s teboj,

¹²da te danes postavi za svoje ljudstvo in da bo on tvoj Bog, kakor ti je obljubil in kakor je prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu.

¹³Toda te zaveze in te zakletve ne sklepam samo z vami,

¹⁴ampak tako s tem, ki stoji danes tu z nami pred Gospodom, našim Bogom, kakor tudi s tistim, ki ga danes ni tukaj z nami.

¹⁵Saj veste, kako smo prebivali v egiptovski deželi in kako smo hodili sredi narodov, mimo katerih ste šli.

¹⁶Videli ste njihove ostudnosti in malike, les in kamen, srebro in zlato, ki so pri njih.

¹⁷Naj ne bo med vami moškega ali ženske ali družine ali rodu, katerega srce bi se danes odvrnilo od Gospoda, našega Boga, da bi šel služiti bogovom tistih narodov. Naj ne bo med vami korenine, ki rodi strup in pelin.

¹⁸Naj se nihče, ki sliši besede te zakletve, ne blagoslavlja v svojem srcu in naj ne reče: »Srečen bom, čeprav bom hodil v zakrknjenosti svojega srca.« To bi pogubilo namakano in suho hkrati.

¹⁹ Gospod mu ne bo hotel odpustiti, ampak se bo vnela Gospodova jeza in njegova gorečnost proti temu človeku, in vse prekletstvo, zapisano v tej knjigi, se bo zgrnilo nadenj in Gospod bo izbrisal njegovo ime izpod neba.

²⁰ Gospod ga bo v njegovo nesrečo izločil iz vseh Izraelovih rodov po prekletstvih zaveze, ki je zapisana v tej knjigi postave.

Bog uresničuje grožnje

²¹Prihodnji rod, vaši sinovi, ki nastopijo za vami, in tujec, ki pride iz daljne dežele, bodo rekli, ko bodo videli nadloge te dežele in bolezni, s katerimi jo je udaril Gospod:

²²»Vsa zemlja je žveplo in sol in pogorišče; nihče je ne obseja, nič ne poganja, nobena trava ne raste na njej, kakor po razdejanju Sódome in Gomóre, Adme in Cebojíma, ki jih je Gospod razrušil v svoji jezi in srdu.«

²³In vsi narodi bodo rekli: »Zakaj je Gospod tako storil tej deželi? Kaj pomeni razvnetje te velike jeze?«

²⁴In rekli bodo: »Ker so zapustili zavezo Gospoda, Boga svojih očetov, ki jo je sklenil z njimi, ko jih je izpeljal iz egiptovske dežele.

²⁵Šli so in služili drugim bogovom in se jim priklanjali, bogovom, ki jih niso poznali in ki jim jih ni določil.

²⁶Zato se je vnela Gospodova jeza proti tej deželi, da je spravil nadnjo vse prekletstvo, ki je zapisano v tej knjigi.

²⁷V jezi in srdu in veliki togoti jih je Gospod izruval iz njihove zemlje in jih pahnil v drugo deželo, kakor je danes.«

²⁸Skrivne reči pripadajo Gospodu, našemu Bogu, kar pa je razodeto, je na veke za nas in za naše sinove, da bi izpolnjevali vse besede te postave.

5 Mojzes 30

Izrael naj se vrne k Bogu

¹Kadar pridejo nadte vse te reči, blagoslov in prekletstvo, ki sem ju položil predte, in si jih boš vzel k srcu med vsemi narodi, med katere te je pregnal Gospod, tvoj Bog,

²in se povrneš h Gospodu, svojemu Bogu, in boš poslušal njegov glas, ti in tvoji sinovi, natanko tako, kakor vam danes zapovedujem, z vsem srcem in vso dušo,

³tedaj bo Gospod obrnil tvojo usodo in se te usmilil in te spet zbral izmed vseh ljudstev, med katera te je razkropil Gospod, tvoj Bog.

⁴Četudi bi bil razkropljen do konca neba, te bo Gospod, tvoj Bog, zbral in te vzel od tam.

⁵ Gospod, tvoj Bog, te bo pripeljal v deželo, ki so jo imeli v lasti tvoji očetje, in jo boš vzel v last; naredil te bo srečnejšega in številnejšega od tvojih očetov.

⁶ Gospod, tvoj Bog, bo obrezal tvoje srce in srce tvojega zaroda, da boš z vsem srcem in vso dušo ljubil Gospoda, svojega Boga, da boš živel.

⁷In Gospod, tvoj Bog, bo naložil vsa ta prekletstva na tvoje nasprotnike in tiste, ki te sovražijo, ki so te preganjali.

⁸Ti pa boš spet poslušal Gospodov glas in izpolnjeval vse njegove zapovedi, ki ti jih danes zapovedujem.

⁹ Gospod, tvoj Bog, te bo obsul z obiljem dobrega pri vsem delu tvojih rok, pri sadu tvojega telesa, pri sadu tvoje živine in pri sadu tvoje zemlje. Kajti Gospod se te bo v tvojo srečo spet veselil, kakor se je veselil tvojih očetov,

¹⁰če boš poslušal glas Gospoda, svojega Boga, in izpolnjeval njegove zapovedi in zakone, zapisane v tej knjigi postave, če se z vsem srcem in vso dušo povrneš h Gospodu, svojemu Bogu.

Božja beseda je blizu

¹¹Kajti ta zapoved, ki ti jo danes dajem, zate ni pretežka in ni oddaljena.

¹²Ni na nebu, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas povzpел v nebesa, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?«

¹³Tudi ni onkraj morja, da bi mogel reči: »Kdo se bo za nas odpravil čez morje, da nam jo prinese in jo da slišati, da jo bomo mogli izpolniti?«

¹⁴Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ.

Izberi si življenje!

¹⁵Glej, danes sem položil predte življenje in srečo, smrt in nesrečo,

¹⁶ko sem ti danes zapovedal, da ljubi Gospoda, svojega Boga, da hodi po njegovih poteh in izpolnjuj njegove zapovedi, zakone in odloke. Tako boš živel in se množil, in Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslavljal v deželi, v katero greš, da jo vzameš v last.

¹⁷Če pa se tvoje srce obrne in ne boš poslušal in se boš dal zapeljati, da bi se priklanjal drugim bogovom in jim služil,

¹⁸vam danes naznanjam, da boste gotovo uničeni; ne boste podaljšali dni v deželi, v katero greš, ko greš čez Jordan, da jo vzameš v last.

¹⁹Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod,

²⁰tako da ljubiš Gospoda, svojega Boga, poslušáš njegov glas in se ga držiš. Kajti v tem je tvoje življenje in dolgost tvojih dni, ki jih smeš preživeti v deželi, za katero je Gospod prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, da jim jo bo dal.

5 Mojzes 31

Mojzesovo slovo in smrt

Józue določen za naslednika

(4 Mz 27,15–23)

¹Mojzes je šel in vsemu Izraelu govoril te besede.

²Rekel jim je: »Sto dvajset let sem star danes; ne morem več odhajati in prihajati; in Gospod mi je rekel: »Ne pojdeš čez ta Jordan.«

³ Gospod, tvoj Bog, bo šel čez pred teboj; on bo pokončal pred teboj te narode, da jih razlastiš. In Józue pojde pred teboj, kakor je rekel Gospod.

⁴ Gospod jim bo storil, kakor je storil Sihónu in Ogu, kraljema Amoréjcev, in njuni deželi, ki jih je pokončal.

⁵ Ko vam jih bo Gospod izročil, jim storite natanko po zapovedi, ki sem vam jo danes zapovedal!

⁶ Bodite krepki in pogumni, ne bojte se in ne trepetajte pred njimi! Kajti Gospod, tvoj Bog, hodi s teboj; ne bo te pustil samega in ne bo te zapustil.«

⁷ Tedaj je Mojzes poklical Józqueta in mu pred očmi vsega Izraela rekel: »Bodi krepak in odločen! Kajti ti boš šel s tem ljudstvom v deželo, za katero je Gospod prisegel njihovim očetom, da jim jo bo dal, in ti jim jo boš razdelil v dediščino.

⁸ Gospod hodi pred teboj; on bo s teboj; ne bo te pustil samega in ne bo te zapustil. Nikar se ne boj in se ne pláši!«

Javno branje postave vsako sedmo leto

⁹ Mojzes je zapisal to postavo in jo dal duhovnikom, Levijevim sinovom, ki so nosili skrinjo Gospodove zaveze, in vsem Izraelovim starešinam.

¹⁰ In Mojzes jim je zapovedal in rekel: »Vsako sedmo leto, ob času odpustnega leta, na šotorski praznik,

¹¹ ko pride ves Izrael, da se prikaže pred obličjem Gospoda, tvojega Boga, na kraju, ki ga izbere, beri to postavo pred vsem Izraelom v njihova ušesa!

¹² Zberi ljudstvo, može, žene, otroke in tujce, ki so znotraj tvojih vrat! Naj slišijo, naj se naučijo, da se bodo bali Gospoda, vašega Boga, in vestno izpolnjevali vse besede te postave.

¹³ In njihovi sinovi, ki je še ne poznajo, naj slišijo, naj se naučijo bati Gospoda, vašega Boga, vse dni, ki jih boste preživeli v deželi, kamor greste čez Jordan, da jo vzamete v last.«

Uvod v Mojzesovo pesem

¹⁴ Gospod je rekel Mojzesu: »Glej, bližajo se dnevi, ko boš umrl. Pokliči Józqueta in stopita v shodni šotor, da mu dam zapovedi!« Mojzes in Józue sta šla in stopila v shodni šotor.

¹⁵Tedaj se je Gospod prikazal pri šotoru kot oblačen steber in oblačni steber je stal pri vhodu v šotor.

¹⁶In Gospod je rekel Mojzesu: »Glej, ti boš legel k svojim očetom. To ljudstvo pa se bo vzdignilo in se bo v svoji sredi vlačugalo s tujimi bogovi dežele, v katero pojde. Mene pa bo zapustilo in prelomilo mojo zavezo, ki sem jo sklenil z njim.

¹⁷Tisti dan se proti njemu vname moja jeza. Zapustil jih bom in skril svoje obličje pred njimi. Tedaj ga bo začelo požirati; zadele ga bodo mnoge nesreče in stiske. Tisti dan bo govorilo: »Ali me niso te nesreče zadele zato, ker v moji sredi ni mojega Boga?«

¹⁸Jaz pa bom tisti dan popolnoma skril svoje obličje zaradi vsega hudega, ki ga je storilo, ker se je obrnilo k drugim bogovom.

¹⁹Zdaj si torej napišite to pesem in nauči jo Izraelove sinove, polôži jim jo v usta, da mi bo ta pesem za pričo proti Izraelovim sinovom.

²⁰Kajti ko ga pripeljem v deželo, v kateri se cedita mleko in med, za katero sem prisegel njegovim očetom, bo jedlo, se nasitilo in se zredilo, potem se bo obrnilo k drugim bogovom in jim služilo, mene pa zavrglo in prelomilo mojo zavezo.

²¹Ko ga nato zadenejo mnoge nesreče in stiske, bo ta pesem govorila proti njim kot priča, saj ne bo pozabljena v ustih njegovega zaroda. Poznam namreč njegovo mišljenje, po katerem dela že danes, preden sem ga pripeljal v deželo, za katero sem prisegel.«

²²Mojzes je torej tisti dan napisal to pesem in jo naučil Izraelove sinove.

²³Nunovemu sinu Józuetu je zapovedal in rekel: »Bodi krepak in odločen, kajti ti boš pripeljal Izraelove sinove v deželo, za katero sem jim prisegel, in jaz bom s teboj.«

²⁴In ko je Mojzes do konca zapisal besede te postave v knjigo,

²⁵je zapovedal levitom, ki so nosili skrinjo Gospodove zaveze, in rekel:

²⁶»Vzemite to knjigo postave in jo položite zraven skrinje zaveze Gospoda, svojega Boga; tam naj priča proti tebi!

²⁷Poznam namreč tvojo upornost in trdovratnost. Glejte, že danes, ko še živim med vami, se upirate Gospodu; koliko bolj se boste po moji smrti!

²⁸Zberite pri meni vse starešine svojih rodov in nadzornike, da v njihova ušesa spregovorim te besede in pokličem nebo in zemljo za priči proti njim!

²⁹Kajti vem, da se boste po moji smrti popolnoma spridili in krenili s poti, ki sem vam jo zapovedal. Zato vas bo v prihodnjih dneh zadela nesreča, ker boste delali, kar je hudo v Gospodovih očeh, in ga dražili z delom svojih rok.«

Mojzesova pesem Izraelovi Skali

³⁰In Mojzes je govoril v ušesa vsega Izraelovega občestva besede te pesmi do konca:

5 Mojzes 32

¹»Prisluhni, nebo, in govoril bom; in zemlja naj sliši besede mojih ust.

²Kakor dež naj pada moj nauk, kakor rosa naj kaplja moj govor, kakor ploha na mlado travo in kakor naliv na zelenje.

³Zakaj oznanjal bom Gospodovo ime; priznajte veličino našemu Bogu!

⁴Skala je, popolno je njegovo delo, zakaj vsa njegova pota so prava; zvest Bog je in v njem ni krivice, pravičen je in iskren.

⁵Pokvarjenci, nič več njegovi sinovi, sprijen in popačen rod!

⁶Ali tako vračate Gospodu, bedasto in nespametno ljudstvo? Mar ni tvoj oče, ki te je ustvaril, ki te je naredil in te utrdil?

⁷Spomni se starodavnih dni, premisli leta iz roda v rod; vprašaj očeta in povedal ti bo, svoje starce in razložili ti bodo!

⁸Ko je Najvišji narodom delil posest, ko je ločeval človeške otroke, je ljudstvom določil ozemlja po številu Izraelovih sinov.

⁹Zakaj Gospodov delež je njegovo ljudstvo, Jakob je njemu odmerjena dediščina.

¹⁰Našel ga je v deželi puščave, v pustinji, kjer tuli divjina; obdal ga je in zanj skrbel, ga varoval kot punčico svojega očesa.

¹¹Kakor orel, ki spodbuja k letu svoje gnezdo, kroži nad svojimi mladiči, širi svoje peruti, jih prestreza, jih nosi na svojih krilih.

¹² Gospod ga je vodil sam in z njim ni bilo tujega boga.

¹³Posadil ga je na višine dežele, da je jedel poljske sadove; dal mu je srkati med iz skale in olje iz trdega kremena,

¹⁴maslo goveda in mleko drobnice s tolščo jagnjet in bašánskih ovnov in kozlov, z najbolj izbrano pšenico; in pil si grozdno kri, vino iskreče.

¹⁵Pa Ješurún se je zredil in začel brcati – zredil si se, postal tolst in se razširil – in je zapustil Boga, ki ga je naredil, in zaničeval je Skalo svoje rešitve.

¹⁶Zbujali so mu ljubosumnost s tujci, z gnusobami so ga dražili;

¹⁷darovali so demonom, ki niso bogovi, bogovom, ki jih niso poznali, novim, ki so pred kratkim prišli, ki niso bili znani vašim očetom.

¹⁸Zanemaril si Skalo, ki te je rodila, pozabil na Boga, ki te je spravil na svet.

¹⁹ Gospod je to videl in jih zavrgel, ker so ga razjezili njegovi sinovi in hčere.

²⁰Rekel je: »Skril bom pred njimi obličje in gledal, kakšna bo njih prihodnost; zakaj to je popačen rod, sinovi, ki v njih ni zvestobe.

²¹Zbujali so mi ljubosumnost z nebogom, me dražili s svojimi ničevostmi; zato storim, da bodo ljubosumni na to, kar ni ljudstvo, z nespametnim narodom jih podražim.

²²Zakaj vnel se je ogenj v moji jezi in se razgorel do dna podzemlja; žrl je zemljo in njene pridelke in požigal temelje gora.

²³Nakopičil bom nadnje nesreče, postreljal nanje svoje puščice.

²⁴Od lakote bodo medleli, použivala jih bo vročica in grenka kuga, zobe zverin bom poslal proti njim s strupom tistih, ki se plazijo po prahu.

²⁵Zunaj jim bo meč pobiral otroke, po hišah pa groza tako mladeniča kakor devico, dojenca s sivolascem vred.◁

²⁶Rekel sem: Raztreščim jih na koščke, njih spomin bom izbrisal izmed ljudi,

²⁷če bi se ne bal sovražnikovega srda, da ne bi njegovi zatiralci napak razumeli, da ne bi rekli: »Naša roka se je vzdignila visoko in Gospod ni storil vsega tega.◁

²⁸Zakaj to je narod brez razsodnosti in pri njih ni razuma.

²⁹Ko bi bili modri, bi to razumeli in mislili na svojo prihodnost.

³⁰Kako bi jih eden mogel poditi tisoč in dva pognati v beg deset tisoč, da jih ni prodala njih Skala in da jih Gospod ni izročil?

³¹Zakaj njih skala ni kakor naša Skala; tudi naši sovražniki tako sodijo.

³²Zakaj njih trta je od sódomske trte in iz gomórskih nasadov; njihovo grozdje je strupeno, njihovi grozdi so grenki;

³³strup zmajev je njihovo vino in okruten strup gadov.

³⁴Mar ni to shranjeno pri meni, zapečaten v mojih skladiščih?

³⁵Moje je maščevanje in povračilo ob času, ko jim klecne noga; zakaj blizu je dan njihove pogube in naglo pridejo usodni dogodki.

³⁶Zakaj Gospod bo svojemu ljudstvu prisodil pravico, s svojimi služabniki bo imel sočutje, ko bo videl, da jim je roka oslabela in ni več ne sužnja ne svobodnjaka.

³⁷Tedaj poreče: »Kje so njih bogovi, skala, h kateri so se zatekli?

³⁸Kje so tisti, ki so jedli tolščo njihovih žrtev, pili vino njihovih pitnih daritev? Naj vstanejo, da vam pomorejo, naj bodo zavetje med vami.

³⁹Poglejte zdaj, da sem jaz, le jaz, in ni boga poleg mene; jaz usmrčujem in oživljam, zadajam rane in ozdravljam, in nihče se ne more rešiti iz moje roke.

⁴⁰Dà, proti nebu bom vzdignil roko in rekel: Kakor jaz živim na veke!

⁴¹Ko nabrusim blisk svojega meča in moja roka seže po sodbi, tedaj obrnem maščevanje na svoje zatiralce in povrnem tem, ki me sovražijo.

⁴²S krvjo upijanim svoje puščice in moj meč bo jedel meso: s krvjo pobitih in ujetih, z dolgolasimi glavami sovražnika.«

⁴³Slavite, narodi, njegovo ljudstvo! Zakaj on maščuje kri svojih služabnikov in z maščevanjem povrača svojim zatiralcem in očisti svojo zemljo, svoje ljudstvo.«

⁴⁴Mojzes je torej prišel in ljudstvu v ušesa govoril vse besede te pesmi, on in Nunov sin Józue.

⁴⁵Ko je Mojzes do konca izgovoril vse te besede vsemu Izraelu,

⁴⁶jim je rekel: »Vtisnite si v srce vse besede, s katerimi vas danes svarim, da boste zapovedovali svojim sinovom, naj vestno izpolnjujejo vse besede te postave!

⁴⁷Kajti to za vas ni prazna beseda, to je vaše življenje in po tej besedi boste podaljšali svoje dni v deželi, v katero greste čez Jordan, da jo vzamete v last.«

Mojzes sme pred smrtjo pogledati v Kánaan

(4 Mz 27,12–14)

⁴⁸In Gospod je tisti dan govoril Mojzesu in rekel:

⁴⁹»Pojdi na pogorje Abarím, na goro Nebo, ki je v moábski deželi nasproti Jerihi, in poglej kánaansko deželo, ki jo dajem v last Izraelovim sinovom!

⁵⁰Potem umri na gori, na katero pojdeš, in se pridruži svojim ljudem, kakor je umrl tvoj brat Aron na gori Hor in bil pridružen svojim ljudem;

⁵¹ker sta mi bila nezvesta sredi Izraelovih sinov pri vodah Meríba v Kadešu v puščavi Cin, ker me sredi Izraelovih sinov nista izpričala kot svetega.

⁵²Kajti videl boš pred seboj deželo, vanjo pa ne boš stopil, v deželo, ki jo dajem Izraelovim sinovom.«

5 Mojzes 33

Mojzes blagoslavlja Izraelove rodove

- ¹In to je blagoslov, s katerim je Mojzes, Božji mož, blagoslovil Izraelove sinove pred svojo smrtjo.
- ²Rekel je: »Gospod je prišel s Sinaja in se jim zasvetil s Seírja, zažarel je z gore Parán. Z njim so bili desettisoči svetih, na njegovi desnici njegova množica.
- ³Resnično ljubiš ljudstva, vsi njihovi sveti so v tvoji roki: pri tvojih nogah so sedeli, sprejemali so tvoje besede.
- ⁴Postavo nam je zapovedal Mojzes, jo dal v last Jakobovemu občestvu.
- ⁵In vstal je kralj v Ješurúnu, ko so se zbrali poglavarji ljudstva in z njimi Izraelovi rodovi.
- ⁶Živi naj Ruben in naj ne umre, njegovih mož pa naj bo majhno število!«
- ⁷To velja za Juda; rekel je: »Usliši, Gospod, Judov glas in daj mu priti k njegovemu ljudstvu; s svojimi rokami naj se bojuje zanj, ti pa mu bodi pomoč proti zatiralcem!«
- ⁸Za Levija je rekel: »Tvoj »tumím« in tvoj »urím« pripadata možu, ki ti je zvest, ki si ga preizkušal pri Masi, s katerim si se prepiral pri vodah Meríba;
- ⁹ki je rekel o očetu in materi: »Nisem ju videl,« ki ni poznal svojih bratov in za svoje sinove ni vedel. Zakaj izpolnjevali so tvojo besedo in se držali tvoje zaveze.
- ¹⁰Jakoba učijo tvojih odlokov in Izraela tvoje postave; pokladajo kadilo pred tvoje nosnice in na tvoj oltar popolne daritve.
- ¹¹Blagoslôvi, Gospod, njegovo imetje in delo njegovih rok naj ti ugaja! Stri ledja njegovim nasprotnikom in njegovim sovražnikom, da ne bodo več vstali.«
- ¹²Za Benjamina je rekel: »Ljubljenec Gospodov, varno prebiva, ves dan je v njegovem zavetju, med njegovimi rameni počiva.«

¹³In za Jožefa je rekel: »Blagoslovljena od Gospoda naj bo njegova dežela z izbranimi darovi neba od zgoraj in iz globine, ki leži spodaj;

¹⁴z izbranimi sadovi sonca in z izbranimi pridelki lune,

¹⁵z najboljšim, kar dajejo starodavne gore, in z izbranimi darovi večnih gričev

¹⁶in z izbranimi sadovi zemlje in njene polnosti; in milost tistega, ki biva v grmu, naj pride na Jožefovo glavo in na teme posvečenega med brati.

¹⁷Prvemu njegovih bikov pripada čast, njegovi rogovi so bivolski rogovi; z njimi pobode ljudstva, obenem vse konce zemlje. In to so Efrájimovi desetisoči in to so Manásejevi tisoči.«

¹⁸In za Zábulona je rekel: »Vesêli se, Zábulon, ob svojih izhodih, in Isahár v svojih šotorih!

¹⁹Ljudstva bosta klicala na goro, tam bodo darovali prave daritve. Zakaj sesala bosta obilnost morja in zaklade, skrite v pesku.«

²⁰In za Gada je rekel: »Blagoslovljen, ki razširjaš Gada! Kakor levinja počiva in trga ramo in teme.

²¹Ogledal si je zase prvi kos, ker tam se je hranil vojvodov delež; in prišel je k poglavarjem ljudstva, opravil pravičnost Gospodovo in njegove odloke z Izraelom.«

²²In za Dana je rekel: »Dan je levji mladič, ki priskače iz Bašana.«

²³In za Neftálíja je rekel: »Neftáli je nasičen z milostjo in poln Gospodovega blagoslova; morje in kraje na jugu ima v lasti.«

²⁴In za Aserja je rekel: »Blagoslovljen naj bo Aser med sinovi, naj bo ljubljenec svojih bratov, naj v olje pomaka svojo nogo.

²⁵Železo in bron so tvoji zapahi, in kakor tvoji dnevi naj traja tvoja moč.

²⁶Nihče ni kakor Bog Ješurúnov: po nebu se vozi tebi v pomoč in nad oblaki v svojem veličastju.

²⁷Bog starodavni je pribežališče, spodaj so vekovite roke; pregnal je sovražnika pred tabo in rekel je: »Pokončaj!«

²⁸In Izrael prebiva na varnem, sam zase je Jakobov izvir, v deželi žita in vina, in z njegovega neba kaplja rosa.

²⁹Blagor ti, Izrael! Kdo je kakor ti? Ljudstvo, ki mu Gospod podarja zmago; on je ščit, ki ti pomaga, in meč, ki te povzdiguje. Tvoji sovražniki se ti bodo prilizovali, ti pa boš stopal po njihovih hrbtih.«

5 Mojzes 34

Mojzesova smrt

¹Mojzes je šel z Moábskih planjav na goro Nebo, na vrh Pisge, ki je nasproti Jerihi. In Gospod mu je pokazal vso deželo: Gileád do Dana,

²ves Neftáli, Efrájimovo in Manásejevo deželo, vso Judovo deželo do Zahodnega morja,

³Negeb in jordansko pokrajino, dolino palmovega mesta Jerihe do Coarja.

⁴In Gospod mu je rekel: »To je dežela, za katero sem prisegel Abrahamu, Izaku in Jakobu, ko sem rekel: »Tvojemu zarodu jo dam.« Dal sem ti, da jo na svoje oči vidiš, vanjo pa ne pojdeš.«

⁵In tam v moábski deželi je Mojzes, služabnik Gospodov, po Gospodovem ukazu umrl.

⁶Pokopal ga je v dolini v moábski deželi nasproti Bet Peórju, za njegov grob pa do današnjega dne ni izvedel nihče.

⁷Mojzes pa je imel, ko je umrl, sto dvajset let; oko mu ni otemnelo in moč ga ni zapustila.

⁸Izraelovi sinovi so Mojzesa trideset dni objokovali na moábskih planjavah; potem so pretekli dnevi jokanja in žalovanja za njim.

⁹Nunov sin Józue pa je bil napolnjen z duhom modrosti, kajti Mojzes je položil roke nanj. In Izraelovi sinovi so ga poslušali in delali, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

¹⁰In ni več vstal prerok v Izraelu, enak Mojzesu, ki ga je Gospod poznal iz obličja v obličje,

¹¹zaradi vseh znamenj in čudežev, za katere ga je Gospod poslal, da jih stori v egiptovski deželi pred faraonom, pred vsemi njegovimi služabniki in pred vso njegovo deželo,

¹²kakor tudi zaradi vsega, kar je naredila njegova močna roka, in zaradi vseh strašnih reči, ki jih je Mojzes storil pred očmi vsega Izraela.

Jozue

Jozue 1

Osvajanje obljubljene dežele **Józue, Mojzesov naslednik**

¹Po smrti Gospodovega služabnika Mojzesa je Gospod rekel Józuetu, Nunovemu sinu, Mojzesovemu pomočniku:

²»Mojzes, moj služabnik, je umrl. Zdaj vstani, pojdi čez ta Jordan, ti in vse to ljudstvo, v deželo, ki vam jo dajem, o Izraelovi sinovi.

³Vsak kraj, kjer bo hodilo stopalo vaših nog, vam dajem, kakor sem govoril Mojzesu.

⁴Vaše ozemlje bodi od te puščave in Libanona do velike reke, reke Evfrata, čez vso hetejsko deželo do Vélikega morja, kjer zahaja sonce.

⁵Nihče se ti ne bo mogel ustavljati vse dni tvojega življenja; kakor sem bil z Mojzesom, bom tudi s teboj. Ne bom te pozabil, ne bom te zapustil.

⁶Bodi krepak in odločen, kajti ti boš razdelil temu ljudstvu v dedno last deželo, ki sem jo s prisego obljubil njegovim očetom, da jim jo dam.

⁷Samo krepak bodi in odločen, da boš ohranil in storil vse po postavi, kakor ti je zapovedal Mojzes, moj služabnik. Ne odstopaj od nje ne na desno ne na levo, da boš uspeval, kjer koli boš hodil.

⁸Naj knjiga te postave ne zapusti tvojih ust, temveč jo premišluj dan in noč, da boš storil povsem, kakor je zapisano v njej. Le tako boš imel uspeh na svoji poti, le tako boš uspeval.

⁹Ali ti nisem ukazal, krepak in odločen bodi? Ne boj se in se ne plaši; kjer koli boš hodil, bo s teboj Gospod, tvoj Bog.«

Priprave na prehod čez Jordan

¹⁰Józue je tedaj ukazal poglavarjem ljudstva in rekel:

¹¹»Pojdite po sredi tabora in naročite ljudstvu ter recite: »Pripravite si živeža! Kajti v treh dneh pojdete čez ta Jordan, da vstopite in prejmete v posest deželo, ki vam jo daje Gospod, vaš Bog, da jo naselite.«

¹²Rúbenovcem, Gádovcem in polovici Manásejevega rodu pa je Józue rekel:

¹³»Spomnite se besede, ki vam jo je zapovedal Mojzes, Gospodovslužabnik, rekoč: »Gospod, vaš Bog, vam je naklonil počivališče in vam dal to deželo.

¹⁴Vaše žene, vaši otročiči in vaša drobnica naj ostanejo v deželi, ki vam jo je onkraj Jordana določil Mojzes. Vi, vsi hrabri bojovníki, pa pojdite oboroženi na drugo stran pred svojimi brati in jim pomagajte,

¹⁵dokler Gospod tudi vašim bratom ne bo naklonil počitka kakor vam in prejmejo tudi oni v posest deželo, ki jim jo daje Gospod, vaš Bog.« Potem se povrnite v deželo svoje posesti in jo naselite, kajti Mojzes, Gospodov služabnik, vam jo je določil onkraj Jordana, kjer vzhaja sonce.»

¹⁶Ti so Józuetu odgovorili in rekli: »Vse, kar si nam naročil, bomo storili, in kamor koli nas pošlješ, pojdemo.

¹⁷Kakor smo v vsem poslušali Mojzesa, bomo poslušali tudi tebe, samo da bo s teboj Gospod, tvoj Bog, kakor je bil z Mojzesom.

¹⁸Kdor koli se bo upiral tvojim ustom ali ne bo poslušal tvojih besed v vsem, kar nam ukažeš, mora umreti. Samo krepak bodi in odločen!«

Jozue 2

Józue odpošlje oglednika v Jeriho

¹Józue, Nunov sin, je potem skrivoma poslal iz Šitíma dva moža oglednika in rekel: »Pojdita, oglejta si deželo in Jeriho!« Ta dva sta odšla ter dospela v hišo vlačuge po imenu Rahába in tam prenočila.

²Sporočili pa so kralju v Jerihi in rekli: »Glej, moža izmed Izraelovih sinov sta prišla ponoči sem, da si ogledata deželo.«

³Nato je kralj v Jerihi poslal Rahábi sporočilo: »Pripelji ven moža, ki sta prišla k tebi, ki sta prišla v tvojo hišo. Zagotovo sta prišla, da si ogledata vso deželo.«

⁴Žena pa je odpeljala s seboj oba moža in ju skrila. Potem je rekla: »Res je, moža sta prišla k meni, vendar nisem vedela, od kod sta.

⁵Ko so pa v mraku zapirali mestna vrata, sta moža odšla. Kam sta moža šla, ne vem. Stopite hitro za njima, morda ju še dohitite!«

⁶Ona ju je nato odpeljala na streho in ju skrila med lanena stebila, ki jih je imela spravljeni na strehi.

⁷Možje pa so hiteli za njima proti Jordanu do prehodov. Takoj ko so zasledovalci odšli, so zaprli mestna vrata.

Sporazum med oglednikoma in Rahábo

⁸Preden sta moža zaspala, je ona stopila k njima na streho

⁹in rekla možema: »Vem, da vam je Gospod dal deželo. Tudi nas je popadel strah pred vami in zaradi vas trepetajo vsi prebivalci dežele.

¹⁰Slišali smo namreč, kako je Gospod pred vami posušil vode Trstičnega morja, ko ste šli iz Egipta, in kaj ste storili dvema amoréjskima kraljema Sihónu in Ogu onkraj Jordana, ki ste ju pokončali, kakor ste se zakleli.

¹¹To smo slišali, in upadlo je naše srce, in ni več duha v nikomer zaradi vas. Resnično, Gospod, vaš Bog, je Bog zgoraj v nebesih in spodaj na zemlji.

¹²Zdaj, prosim, mi prisezita pred Gospodom; ker sem jaz vama izkazala dobroto, bosta tudi vidva izkazala dobroto hiši mojega očeta. Dajta mi zanesljivo znamenje,

¹³da boste pustili pri življenju mojega očeta, mojo mater, moje brate, moje sestre in vse, kar je njihovega, in da boste obvarovali naša življenja pred smrtjo.«

¹⁴Moža sta ji rekla: »S svojim življenjem sva poroka za vas, če ne razglasite te naše stvari. Ko nam bo Gospod dal deželo, ti zagotovo izkažemo dobroto in zvestobo.«

¹⁵Potem ju je po vrvi spustila skozi okno. Njena hiša je bila namreč ob obzidju in ob obzidju je prebivala.

¹⁶Še jima je rekla: »Proti pogorju pojdita, da ne naletita na zasledovalce. Tam se skrivajta tri dni, dokler se zasledovalci ne vrnejo; potem pojdeta po svoji poti!«

¹⁷Moža sta rekla: »Oproščena bova te tvoje zahteve, s katero si naju zapriseгла,

¹⁸glej, ko pridemo v deželo, boš namreč to vrv iz škrlatnih vlaken pripela na okno, skozi katero si naju spustila dol. V hiši tedaj ob sebi zberi svojega očeta, svojo mater, svoje brate in vso hišo svojega očeta.

¹⁹Kateri koli bo stopil ven skozi vrata: njegova kri na njegovo glavo in midva sva oproščena. Vsak pa, ki ostane s teboj v hiši: njegova kri na najino glavo, če bo roka na njem.

²⁰Če pa izdaš to našo stvar, sva prosta tvoje prisege, s katero si naju zapriseгла.«

²¹Rekla je: »Po vajinih besedah naj bo!« Potem ju je odpustila, da sta šla; in je privezala na okno škrlatno vrv.

Vrnitev oglednikov

²²Odšla sta in prišla do pogorja; tam sta bivala tri dni, dokler se zasledovalci niso vrnili. Zasledovalci so ju iskali po vsej poti, a ju niso našli.

²³Oba moža sta se tedaj vzdignila, se spustila s pogorja, prešla na drugo stran in prišla k Józuetu, Nunovemu sinu. Poročala sta mu o vsem, kar se jima je prigodilo.

²⁴Rekla sta Józuetu: »Gospod je zares dal vso deželo v naše roke in tudi vsi prebivalci v deželi trepetajo pred nami.«

Jozue 3

Prehod čez Jordan

¹Zgodaj zjutraj se je Józue opravil in odrinili so on in Izraelovi sinovi iz Šitíma ter prišli do Jordana. Tam so nočevali do časa, dokler niso prešli na drugo stran.

- ²Ko so pretekli trije dnevi, so šli poveljniki po taboru
- ³in ukazali ljudstvu ter rekli: »Ko zagledate skrinjo Gospoda, svojega Boga, in levitske duhovnike, ki jo bodo nosili, odrinite tudi vi s svojega kraja in pojdite za njo.
- ⁴Razdalja med vami in skrinjo naj bo dva tisoč komolcev; ne bližajte se ji, da boste vedeli za pot, po kateri hodite, ker po tej poti še niste hodili.«
- ⁵Nato je Józue spregovoril ljudstvu: »Posvetite se, kajti jutri bo Gospod delal velika znamenja sredi med vami.«
- ⁶Duhovnikom pa je Józue rekel: »Vzdignite skrinjo zaveze in stopite pred ljudstvo.« Vzdigili so skrinjo zaveze in hodili pred ljudstvom.
- ⁷ Gospod je tedaj rekel Józuetu: »Ta dan te bom začel povelečevati v očeh vsega Izraela. Naj spoznajo, da bom tudi s teboj, kakor sem bil z Mojzesom.
- ⁸Ti boš naročil duhovnikom, ki nosijo skrinjo zaveze, in jim rekel: »Ko pridete do brega jordskih voda, postojte v Jordanu!«
- ⁹Józue je rekel Izraelovim sinovom: »Stopite bliže in prisluhnite besedam Gospoda, svojega Boga.«
- ¹⁰Dalje je Józue rekel: »Po tem boste spoznali, da je živi Bog sredi med vami. Zagotovo izpred vas prežene Kánaance, Hetejce, Hivéjce, Perizéjce, Girašéjce, Amoréjce in Jebusejce.
- ¹¹Glejte, skrinja zaveze Gospodarja vse dežele pojde pred vami čez Jordan.
- ¹²Določite zdaj dvanajst mož izmed Izraelovih sinov, po enega iz vsakega rodu.
- ¹³Brž ko se stopala nog duhovnikov, ki nosijo skrinjo Gospoda, Gospodarja vse dežele, spustijo v jordske vode, se bodo vode razdelile. Vode, ki pritekajo od zgoraj, se bodo postavile kakor nasip.«
- ¹⁴Ko je ljudstvo zapustilo šotore, da bi šlo čez Jordan, so bili duhovniki, ki so nosili skrinjo zaveze, pred ljudstvom.

¹⁵Brž ko so nosilci skrinje prišli do Jordana in so se noge duhovnikov, ki so nosili skrinjo, na obrežju potopile v vodo – Jordan namreč vse dni žetve napolnjuje svoje struge –

¹⁶so se vode, ki so pritekale od zgoraj, ustavile in stale kakor nasip, precej daleč, pri Adámu, mestu tik ob Caretánu. Vode pa, ki so tekle proti morju v Arábi, proti Slanemu morju, so odtekle. Tako je ljudstvo šlo čez nasproti Jerihe.

¹⁷Duhovniki, ki so nosili skrinjo Gospodove zaveze, so stali nepremično na suhem sredi Jordana in ves Izrael je hodil po suhem čez, dokler ni ves narod prešel čez Jordan.

Jozue 4

Postavitev spominskih kamnov

¹Ko je ves narod prestopil Jordan, je Gospod rekel Józuetu:

²»Izberite si izmed ljudstva dvanajst mož, po enega moža iz vsakega rodu.

³Ukažite jim: »Vzemite si od tukaj iz srede Jordana, z mesta, kjer so nepremično stale noge duhovnikov, dvanajst kamnov in jih ponesite s seboj ter odložite v prenočišču, kjer ostanete čez noč.«

⁴Potem je Józue poklical dvanajst mož, ki jih je določil izmed Izraelovih sinov, po enega moža iz rodu.

⁵Józue jim je rekel: »Stopite pred skrinjo Gospoda, svojega Boga, v sredo Jordana, in denite si vsak po en kamen na rame, po številu rodov Izraelovih sinov,

⁶da bo za znamenje sredi med vami. Jutri vas namreč povprašajo vaši sinovi: »Kaj so vam ti kamni?«

⁷Takrat jim povejte, kako so se razdelile jordanske vode pred skrinjo Gospodove zaveze, ko ste šli čez Jordan; jordanske vode so se razdelile in ti kamni so večni spomin Izraelovim sinovom.«

⁸Izraelovi sinovi so storili, kakor jim je naročil Józue. Vzeli so dvanajst kamnov iz srede Jordana, kakor je bil Gospod govoril Józuetu, po številu rodov Izraelovih sinov. Ponesli so jih s seboj do prenočišča in jih tam odložili.

⁹Dvanajst drugih kamnov pa je Józue postavil sredi Jordana, na mesto, kjer so bile noge duhovnikov, ki so nosili skrinjo zaveze. Tam so do tega dne.

¹⁰Duhovniki, ki so nosili skrinjo zaveze, so torej stali sredi Jordana, dokler se ni do nadsobnosti opravilo vse, kar je Gospod naročil Józuetu, naj pové ljudstvu; povsem tako, kakor je Józuetu naročil Mojzes. In ljudstvo je pohitelo ter prešlo na drugo stran.

¹¹Ko je vse ljudstvo končalo prehod, so Gospodova skrinja in duhovniki spet stopili pred ljudstvo.

¹²Rubenovi in Gadovi sinovi ter polovica Manásejevega rodu so šli čez oboroženi na čelu Izraelovih sinov, kakor jim je bil govoril Mojzes.

¹³Približno štirideset tisoč bojevnikov je šlo vpričo Gospoda v boj na jerihonske planjave.

¹⁴Tisti dan je Gospod poveljčal Józqueta v očeh vsega Izraela in bali so se ga, kakor so se bali Mojzesa, vse dni njegovega življenja.

¹⁵ Gospod je rekel Józuetu:

¹⁶»Naroči duhovnikom, ki nosijo skrinjo pričevanja, naj stopijo iz Jordana.«

¹⁷Józue je tedaj ukazal duhovnikom, rekoč: »Stopite iz Jordana!«

¹⁸Ko so duhovniki, ki so nosili skrinjo Gospodove zaveze, stopili iz srede Jordana, in so podplati duhovniških nog dosegli suho zemljo, so se jordske vode vrnile na svoje mesto in kakor včeraj in predvčerajšnjim tekale ob vseh svojih bregovih.

¹⁹Ljudstvo je stopilo iz Jordana desetega dne prvega meseca. Utaborili so se v Gilgálu, na vzhodnih obronkih Jerihe.

²⁰Tistih dvanajst kamnov pa, ki so jih vzeli iz Jordana, je Józue dal postaviti v Gilgálu.

²¹Potem je rekel Izraelovim sinovom: »Ko bodo jutri vaši sinovi povprašali svoje očete in rekli: »Kaj so ti kamni?«,

²²takrat jih poučite in recite: »Po suhem je šel Izrael čez ta Jordan,

²³kajti Gospod, vaš Bog, je vpričo vas posušil jordanske vode, dokler niste prišli na drugo stran; tako kot je Gospod storil s Trstičnim morjem, ki ga je posušil, dokler nismo prišli na drugo stran.

²⁴Naj vsa ljudstva na zemlji spoznajo Gospodovo roko, kako močna je. Vi pa se bojte Gospoda, svojega Boga, vse dni.«

Jozue 5

Obrezovanje Izraelcev v Gilgálu

¹Ko so slišali vsi kralji Amoréjcev, ki so onkraj Jordana proti morju, in vsi kralji Kánaancev, ki so ob morju, kako je Gospod posušil jordanske vode pred Izraelovimi sinovi, dokler jih niso prešli, jim je upadlo srce in niso imeli več poguma pred Izraelovimi sinovi.

²V tistem času je rekel Gospod Józuetu: »Napravi si nožev iz kremenca in znova, drugič, obreži Izraelove sinove.«

³Józue si je naredil kremenčevih nožev in obrezal Izraelove sinove na hribu Aralótu.

⁴Vzrok, da je Józue obrezal vse ljudstvo, ki je izšlo iz Egipta, je: moški, vsi bojevniki, so umrli v puščavi, na poti, ko so šli iz Egipta.

⁵Vse ljudstvo, ki je izšlo iz Egipta, je bilo obrezano, ti pa, ki so se rodili v puščavi, na poti, ko so šli iz Egipta, niso bili obrezani.

⁶Kajti Izraelovi sinovi so hodili po puščavi štirideset let, dokler ni izumrl ves narod, bojevniki, ki so izšli iz Egipta, ker niso poslušali Gospodovega glasu. Gospod jim je namreč prisegel, da ne bodo videli dežele, ki jo je Gospod s prisego obljubil njihovim očetom, da nam jo da, deželo, v kateri se cedita mleko in med.

⁷Na njihovo mesto je postavil njihove sinove. Te je Józue obrezal; bili so namreč neobrezani, kajti niso jih obrezali na poti.

⁸Ko je bilo vse ljudstvo obrezano, so ostali na svojem mestu v šotorišču, dokler niso okrevali.

⁹Potem je Gospod rekel Józuetu: »Danes sem z vas odvalil egiptovsko sramoto.« Zato se ta kraj imenuje Gilgál do tega dne.

Obhajanje pashe

¹⁰Izraelovi sinovi so šotorili v Gilgálu in štirinajsti dan meseca zvečer obhajali pasho na jerihonski planjavi.

¹¹Na dan po pashi pa so še istega dne že jedli od pridelkov dežele: nekvašeni kruh in praženo zrnje.

¹²Naslednji dan je mana prenehala, ker so že jedli od pridelkov dežele. Izraelovim sinovom mana ni bila več dana in tisto leto so se hranili s pridelki kánaanske dežele.

Poveljnik Gospodove vojske

¹³Ko je bil Józue pri Jerihi, je povzdignil oči, pogledal in glej: nasproti mu je stal mož z izdrtim mečem v svoji roki. Józue mu je pristopil in mu rekel: »Ali si naš ali naših sovražnikov?«

¹⁴Rekel je: »Ne, marveč poveljnik Gospodove vojske sem. Pravkar sem prišel.« Józue je padel s svojim obrazom na zemljo in se mu poklonil. Rekel mu je: »Kaj ima moj gospod povedati svojemu hlapcu?«

¹⁵Poveljnik Gospodove vojske je rekel Józuetu: »Sezuj si obuvalo svojih nog, kajti kraj, ki na njem stojiš, je svet.« In Józue je storil tako.

Jozue 6

Izraelci zavzamejo Jeriho

¹Jeriha se je zaprla in ostala zaprta pred Izraelovimi sinovi. Nihče ni hodil ven in nihče ni prihajal noter.

²Tedaj je Gospod rekel Józuetu: »Poglej, v tvoje roke dajem Jeriho in njenega kralja. O močni junaki,

³Obkrožite mesto, kar vas je bojevnikov. Obhodite mesto enkrat. Tako boš delal šest dni.

⁴Sedem duhovnikov pa naj nosi pred skrinjo sedem ovnovih rogov. Sedmi dan boste obkrožili mesto sedemkrat in duhovniki bodo trobili na rogove.

⁵Brž ko bo zadonel ovnov rog in boste zaslišali glas roga, naj vse ljudstvo zažene velik krik. Mestno obzidje se bo sesulo pod njim, in ljudstvo naj vsak s svojega kraja stopi v mesto.«

⁶Potem je Nunov sin Józue sklical duhovnike in jim rekel: »Dvignite skrinjo zaveze in sedem duhovnikov naj nosi sedem ovnovih rogov pred Gospodovo skrinjo.«

⁷Ljudstvu pa je bilo rečeno: »Stopite, obkrožite mesto, in oboroženi naj gredo pred Gospodovo skrinjo.«

⁸Zgodilo se je, kakor je Józue rekel ljudstvu. Sedem duhovnikov, ki so nosili sedem ovnovih rogov, je hodilo pred Gospodom in trobilo na rogove. Skrinja Gospodove zaveze je hodila za njimi.

⁹Bojevniki so hodili pred duhovniki, ki so trobili na rogove, preostali pa so hodili za skrinjo. Hodeč so trobili na rogove.

¹⁰Dalje je Józue ljudstvu ukazal in rekel: »Ne kričite in ne pustite, da bi se slišal vaš glas. Naj ne pride beseda iz vaših ust do dne, ko vam porečem: »Kričite!« Takrat boste kričali.«

¹¹Gospodova skrinja je obkrožila mesto, ga obhodila enkrat. Potem so šli v šotorišče in v šotorišču prenočili.

¹²Drugo jutro je Józue zgodaj vstal, duhovniki pa so dvignili Gospodovo skrinjo.

¹³Sedem duhovnikov, ki so nosili sedem rogov, ovnovih rogov, je šlo pred Gospodovo skrinjo. Hodeč so trobili na rogove. Bojevniki so hodili pred njimi, preostali pa so hodili za Gospodovo skrinjo. Hodeč so trobili na rogove.

¹⁴Drugi dan so enkrat obkrožili mesto in se nato vrnili v šotorišče. Tako so delali šest dni.

¹⁵Sedmi dan pa so vstali še ob svitu jutranje zarje. Po ukazu so sedemkrat obšli mesto. Samo ta dan so obšli mesto sedemkrat.

¹⁶Ko so duhovniki sedmič zatrobili na rogove, je rekel Józue ljudstvu: »Kričite! Kajti Gospod vam je dal mesto.

¹⁷Mesto pa vam bodi predmet zakletve in vse, kar je v njem, bodi Gospodovo. Le vlačugo Rahábo in vse, ki so z njo v hiši, pustite pri življenju, ker je skrila odposlanca, ki smo ju bili poslali.

¹⁸Varujte se vsega, kar je predmet zakletve, da ne boste zavrženi; če se polastite česa zakletega, boste spravili nad Izraelovo šotorišče prekletstvo in mu nakopali nesrečo.

¹⁹Vse, kar je srebrnega ali zatega, ter bakreni in železni predmeti pa naj bodo posvečeni Gospodu in naj jih spravijo v Gospodovo zakladnico.«

²⁰Tedaj je ljudstvo zagnalo bojni krik in zatrobili so na rogove. Ko je ljudstvo slišalo glas roga, je zagnalo velik bojni krik. Obzidje se je sesulo zaradi njega in ljudstvo je stopilo v mesto, vsak na svojem kraju, in mesto zavzelo.

²¹Potem so po zakletvi pokončali vse, kar je bilo v mestu; od moža do žene, od mladeniča do starca, vola, ovce in osla z ostrim mečem.

Józue pusti pri življenju Rahábo

²²Možema, ki sta šla ogledovat deželo, pa je Józue rekel: »Stopita v hišo vlačuge in pripeljita od tam ženo in vse, kar je njenega, kakor sta ji prisegla.«

²³Mlada oglednika sta šla in pripeljala Rahábo, njenega očeta, njeno mater, njene brate in vse, kar je bilo njenega. Pripeljala sta vso njeno družino in nastanili so jih zunaj Izraelovega šotorišča.

²⁴Mesto in vse, kar je bilo v njem, pa so požgali z ognjem. Le srebro, zlato ter bakrene in železne predmete so spravili v zakladnico Gospodove hiše.

²⁵Vlačugo Rahábo, hišo njenega očeta in vse, kar je bilo njenega, je Józue ohranil pri življenju. Prebivala je med Izraelci do tega dne, ker je skrila odposlanca, ki ju je Józue poslal, da si ogledata Jeriho.

²⁶V tistem času je Józue prisegel in rekel: »Preklet pred Gospodom bodi vsak, ki bi vstal in pozidal to mesto, Jeriho! Za ceno svojega prvorojenca ji položi temelje in za ceno svojega najmlajšega postavi njena vrata.«

²⁷In Gospod je bil z Józuetom; glas o njem pa se je razširil po vsej deželi.

Jozue 7

Prekršitev zakletve in posledice

¹Izraelovi sinovi pa so prekršili zapoved glede zakletve. Ahán, sin Karmíja, ki je bil sin Zabdíja, ta pa sin Zeraha iz Judovega rodu, si je vzel od predmetov zakletve. In vnela se je Gospodova jeza proti Izraelovim sinovom.

²Józue je odposlal može iz Jerihe v Aj, ki je pri Bet Avenu, vzhodno od Betela. Rekel jim je: »Pojdite in oglejte si deželo!« Možje so odšli in si ogledali Aj.

³Potem so se vrnili k Józuetu in mu rekli: »Naj ne hodi vse ljudstvo; le kakih dva ali tri tisoč mož naj gre in premaga Aj. Ne pošiljaj tja vsega ljudstva, kajti malo jih je.«

⁴Kakih tri tisoč mož iz ljudstva je šlo torej tja, vendar so morali pobegniti pred možmi Aja.

⁵Od teh so možje Aja pobili šestintrideset mož. Podili so jih od mestnih vrat do Šebaríma in jih na pobočju pomorili. Ljudstvu je upadlo srce in postalo kakor voda.

⁶Józue je tedaj raztrgal svoja oblačila. Padel je z obrazom na zemljo in tako ostal pred Gospodovo skrinjo do večera, on in Izraelovi starešine; in potresali so si pepel na glave.

⁷Józue je rekel: »Oh, GospodBog, čemu si dovolil, da pojde to ljudstvo čez Jordan, in nas dal v roke Amoréjcem, da nas pokončajo. O, ko bi bili vendar sklenili, da se naselimo onkraj Jordana.

⁸Prosim, Gospod, kaj naj še rečem potem, ko je Izrael pokazal hrbet svojim sovražnikom?

⁹Kánaanci in vsi prebivalci dežele so slišali in obrnili se bodo proti nam in izbrisali naše ime iz dežele. Kaj boš zdaj storil za svoje veliko ime?»

¹⁰ Gospod je Józuetu rekel: »Vstani! Zakaj si padel na svoj obraz?

¹¹Izrael je grešil. In tudi mojo zavezo, ki sem jim jo zapovedal, so prekršili. Da, vzeli so si od zakletih reči; ukradli so jih, jih utajili in dali med svojo opravo.

¹²Zato Izraelovi sinovi ne morejo obstati pred svojimi sovražniki; hrbet bodo obrnili svojim sovražnikom, kajti polastili so se predmetov zakletve. Ne bom več z vami, dokler ne odstranite zakletih reči iz svoje srede.

¹³Vstani in posveti ljudstvo! Rekel jim boš: »Posvetite se za jutrišnji dan!« Kajti tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Zaklete reči so v tvoji sredi, Izrael. Ne boš mogel obstati pred svojimi sovražniki, dokler ne odstranite zakletih reči iz svoje srede.«

¹⁴Zjutraj se zvrstite po svojih rodovih. Rod, ki ga bo Gospod zaznamoval, naj pristopi po rodbinah; rodbina, ki jo bo Gospod zaznamoval, naj pristopi po hišah; in hiša, ki jo bo Gospod zaznamoval, naj pristopi po možeh.

¹⁵Tisti, ki ga najdete s predmetom zakletve, naj zgori v ognju z vsem, kar ima, kajti prestopil je Gospodovo zavezo in storil gnusno dejanje v Izraelu.«

¹⁶Józue je vstal zgodaj zjutraj in ukazal, naj Izrael pristopi po svojih rodbinah. Zaznamovan je bil Judov rod.

¹⁷Judov rod je pristopil in zaznamovana je bila Zerahova rodbina. Zerahova rodbina je pristopila po možeh in zaznamovan je bil Zabdí.

¹⁸Pristopila je njegova hiša po možeh in zaznamovan je bil Ahán, sin Karmíja, ki je bil sin Zabdíja, Zabdí pa sin Zeraha iz Judovega rodu.

¹⁹Józue je tedaj rekel Ahánu: »Moj sin, daj čast Gospodu, Izraelovemu Bogu, in izkaži mu slavo! Povej mi, kaj si storil! Ničesar mi ne prikrivaj!«

²⁰Ahán je Józuetu odgovoril in rekel: »Res je, grešil sem zoper Gospoda, Izraelovega Boga; tako in tako sem storil:

²¹med plenom sem videl lep plašč iz Šinárja, dvesto šeklov srebra in zlat jeziček, petdeset šeklov težak. Zahlepel sem po vsem in vzel. Glej, zakopano je v zemlji, sredi mojega šotor, s srebrom spodaj.«

²²Potem je Józue odposlal sle. Tekli so v šotor in glej, zakopano je bilo v njegovem šotoru in srebro spodaj pod njim.

²³Vzeli so jih iz šotor in jih prinesli k Józuetu in vsem Izraelovim sinovom ter jih položili pred Gospoda.

²⁴Potem je Józue in z njim ves Izrael vzel Zerahovega sina Ahána, srebro, plašč, zlati jeziček, njegove sinove in njegove hčere, njegovega vola in njegovega osla, njegovo drobnico, njegov šotor in vse, kar je bilo njegovega, in odpeljali so jih v dolino Ahór.

²⁵Józue je rekel: »Zakaj si nas spravil v nesrečo? Gospod te bo spravil v nesrečo ta dan.« Tedaj ga je ves Izrael kamnal s kamenjem. Nato so jih zažgali z ognjem in jih zasuli s kamni.

²⁶Nanj pa so nanosili veliko gomilo kamnov, ki je tam do tega dne. Takrat se je plegla Gospodova huda jeza in tisti kraj se do tega dne imenuje Dolina Ahór.

Jozue 8

Zavzetje Aja

¹ Gospod je rekel Józuetu: »Ne boj se in se ne plaši! Vzemi s seboj vse bojevnike, vstani ter pojdi nad Aj! Glej, v tvoje roke dajem ajskega kralja, njegovo ljudstvo, njegovo mesto in njegovo deželo.

²Storil boš Aju in njegovemu kralju, kakor si storil Jerihi in njenemu kralju; le nekaj od njegovega plena in njegove živine vzemite zase. Zadaž za mestom pa postavi zasedo!«

³Józue se je tedaj vzdignil in z njim vsi bojevniki, da bi šli nad Aj. Józue je izbral trideset tisoč mož, krepkih junakov, in jih ponoči odposlal.

⁴Naročil jim je in rekel: »Glejte, ostali boste v zasedi zadaj za mestom. Ne oddaljujte se preveč od mesta in vsi bodite pripravljeni.

⁵Jaz in vse ljudstvo, ki bo z menoj, se bomo približali mestu. Ko bodo prišli nad nas kakor prvič, bomo bežali pred njimi.

⁶Udrli jo bodo za nami. Ko jih odrežemo od mesta, spet porečejo: »bežijo pred nami kakor prvič« – in bežali bomo pred njimi.

⁷Vi takrat vstanete iz zasede, da zavzamete mesto. Gospod, vaš Bog, vam ga daje v roke.

⁸Ko boste zasedli mesto, pokončajte mesto z ognjem, po Gospodovi besedi storite! Pazite, tako sem vam ukazal.«

⁹Józue jih je tedaj odposlal; šli so v zasedo in se postavili med Betelom in Ajem, na zahodni strani Aja. Tisto noč je Józue prebil sredi med ljudstvom.

¹⁰Naslednje jutro je zgodaj vstal in pregledal ljudstvo. Potem so šli, on in Izraelovi starešine, ljudstvu na čelu nad Aj.

¹¹Vsi bojovníki, ki so bili z njim, so šli in se približali. Prišli so pred mesto in se utaborili severno od Aja. Med njim in Ajem pa je bila globel.

¹²Nato je vzel kakih pet tisoč mož in jih postavil v zasedo med Betelom in Ajem, na zahodni strani mesta.

¹³Razmestili so ljudstvo; celoten tabor severno od mesta in njegovo peto zahodno od mesta. Józue pa se je tisto noč umaknil v sredino doline.

¹⁴Ko je ajski kralj to videl, so mestni možje pohiteli; zgodaj zjutraj so se odpravili ter šli v boj proti Izraelu. On in vse njegovo ljudstvo so bili ob določenem času pred Arábo, toda niso vedeli, da je zadaj zaseda.

¹⁵Józue in ves Izrael so se tedaj umaknili pred njimi in bežali proti puščavi.

¹⁶Sklicali so vse ljudstvo, ki je bilo v mestu, da bi jih zasledovali. Tekli so za Józuetom in se tako oddaljili od mesta.

¹⁷Ni bilo moža, ki bi ostal v Aju in Betelu in bi ne šel za Izraelom; mesto so pustili odprto in tekli za Izraelci.

¹⁸ Gospod je nato rekel Józuetu: »Iztegni kopje, ki je v tvoji roki, proti Aju, kajti dajem ti ga v roke.« Józue je tedaj iztegnil kopje, ki ga je imel v svoji roki, proti mestu.

¹⁹ Zaseda se je v hipu vzdignila s svojega mesta. Medtem ko je Józue držal iztegnjeno roko, so tekli in stopili v mesto, ga zavzeli ter mesto brž zažgali z ognjem.

²⁰ Ko so se možje iz Aja obrnili in pogledali nazaj, glej, se je iz mesta vzdigoval dim proti nebu. In takrat ni bilo mogoče bežati v to ali ono smer, saj se je ljudstvo, ki je bilo teklo proti puščavi, v hipu obrnilo proti zasledovalcem.

²¹ Ko so Józue in ves Izrael videli, da je zaseda zavzela mesto in da se iz njega vzdiguje dim, so se obrnili, da bi pobili može iz Aja.

²² Tudi oni iz mesta so jim prišli naproti, tako da so bili sredi med Izraelci; eni na tej strani in drugi na drugi strani; pobijali so jih in ni ga bilo, ki bi utekel ali pobegnil.

²³ Ajskega kralja so živega ujeli in odpeljali k Józuetu.

²⁴ Ko so Izraelci pobili vse prebivalce Aja, ki so bili na polju ali v puščavi, kamor so jih zasledovali, in so vsi do zadnjega padli pod ostrim mečem, se je ves Izrael vrnil v Aj in ga do kraja potolkel z ostrim mečem.

²⁵ Vseh, ki so tisti dan padli, je bilo dvanajst tisoč mož in žena; vsi meščani Aja.

²⁶ Józue ni potegnil nazaj svoje roke, ki je vihtela kopje, dokler niso z zakletvijo pokončali vseh prebivalcev Aja.

²⁷ Izraelci so si zadržali le živino in plen tega mesta, po Gospodovibesedi, ki jo je zapovedal Józuetu.

²⁸ Józue je potem zažgal Aj in ga spremenil v ruševino na veke, v kraj, opustošen do tega dne.

²⁹Ajskega kralja pa je obesil na drevo do večera. Ob sončnem zahodu pa je Józue ukazal, naj snamejo njegovo truplo z drevesa in ga odvržejo pred vhodom mestnih vrat. Nametali so nanj veliko gomilo kamenja, ki je tam do tega dne.

Postavitev oltarja na gori Ebál in branje Božje postave

³⁰Takrat je Józue zgradil oltar Gospodu, Izraelovemu Bogu, na gori Ebál,

³¹kakor je bil naročil Gospodov služabnik Mojzes Izraelovim sinovom in kakor je zapisano v knjigi Mojzesove postave. Oltar je bil iz neobdelanih kamnov, ki se jih ni dotaknilo železo. Nanj so prinašali žgalne daritve Gospodu in darovali mirovne daritve.

³²Tam je na kamne drugič prepisal Mojzesovo postavo, ki jo je bil ta napisal pred Izraelovimi sinovi.

³³Ves Izrael, njegovi starešine in nadzorniki, njegovi sodniki, pa so stali na obeh straneh skrinje, nasproti levitskim duhovnikom, ki so nosili skrinjo Gospodove zaveze: tako tujec kakor domorodec, polovica ob vznožju gore Garizím in polovica ob vznožju gore Ebál, kakor je bil na začetku naročil Mojzes, Gospodovslužabnik, da bi bilo blagoslovljeno izraelsko ljudstvo.

³⁴Potem je prebral vse besede postave – blagoslov in prekletstvo – vse, kakor je zapisano v knjigi postave.

³⁵Ni bilo besede od vsega, kar je ukazal Mojzes, ki je Józue ne bi bil prebral pred vso Izraelovo občino, pred ženami, otroki in tujci, ki so hodili med njimi.

Jozue 9

Izraelci sklenejo zavezo z Gibeónci

¹Brž ko so vse to slišali kralji, ki so bili onkraj Jordana, na pogorju ali na ravnini, in po vsem obrežju Vélikega morja tja proti Libanonu – Hetejci, Amoréjci, Kánaanci, Perizéjci, Hivéjci in Jebusejci –

²so se sešli, da bi se enodušno bojevali proti Józuetu in proti Izraelu.

³Ko so prebivalci Gibeóna slišali, kaj je Józue storil Jerihi in Aju,

⁴so pripravili zvijačo. Šli so, si priskrbeli živeža in vzeli s seboj oguljene vreče za svoje osle ter obrabljene, raztrgane in zakrpane vinske mehove.

⁵Zakrpano in obrabljeno obutev so imeli na nogah, na sebi ponošena vrhnja oblačila; ves kruh njihove popotnice pa je bil suh in drobljiv.

⁶Šli so k Józuetu v tabor, ki je bil v Gilgálu, in rekli njemu in Izraelcem: »Iz daljne dežele prihajamo, sklenite zdaj z nami zavezo!«

⁷Tedaj so Izraelovi možje rekli Hivéjcem: »Kako naj sklenemo zavezo z vami, kaj pa če prebivate sredi med nami?«

⁸Ti so Józuetu rekli: »Tvoji hlapci smo.« Józue jim je tedaj rekel: »Kdo ste in od kod prihajate?«

⁹Rekli so mu: »Tvoji hlapci prihajajo iz zelo oddaljene dežele v imenu Gospoda, tvojega Boga. Kajti slišali smo glas o njem; kaj vse je storil Egiptu

¹⁰in kaj vse je storil dvema kraljema Amoréjcev onkraj Jordana: Sihónu, kralju v Hešbónu, in Ogu, kralju v Bašánu, ki je v Aštarótu.

¹¹Naši starešine in vsi prebivalci v deželi so nam rekli: »Na pot si vzemite živeža, pojdite jim naproti in jim recite: Vaši hlapci smo; sklenite zdaj z nami zavezo!«

¹²To je naš kruh. Še toplega smo vzeli s seboj iz svojih domov, na dan, ko smo se napotili k vam; glejte, zdaj je suh in drobljiv.

¹³To pa so vinski mehovi, novi so bili, ko smo jih napolnili, in glejte, raztrgani so. In to so naša oblačila in naša obutev; oguljeni so od silno dolge poti.«

¹⁴Možje so tedaj vzeli nekaj od njihove hrane, Gospodovih ust pa niso vprašali.

¹⁵Józue jim je naklonil mir in sklenil zavezo z njimi, da jih bo pustil pri življenju; in knezi občine so jim prisegli.

¹⁶Tri dni po tem, ko so sklenili zavezo z njimi, so Izraelci slišali, da so bili ti njihovi sosede in da prebivajo sredi med njimi.

¹⁷Izraelovi sinovi so se tedaj napotili in tretji dan prišli v njihova mesta. Njihova mesta pa so bila Gibeón, Kefíra, Beerót in Kirját Jearím.

¹⁸Izraelovi sinovi jih niso pomorili, kajti knezi občine so jim prisegli pri Gospodu, Izraelovem Bogu. Vsa občina je zaradi tega godrnjala zoper kneze.

¹⁹Vsi knezi so tedaj rekli vsej občini: »Prisegli smo jim pri Gospodu, Izraelovem Bogu, zato se jih zdaj ne smemo dotakniti.

²⁰To pa jim storimo: pustili jih bomo pri življenju, da ne pride nad nas jeza zaradi prisege, s katero smo jim prisegli.«

²¹Dalje so knezi rekli: »Naj ostanejo pri življenju, sekali nam bodo drva in oskrbovali z vodo vso občino.«Medtem ko so jim knezi še govorili,

²²jih je Józue sklical, spregovoril ter jim rekel: »Zakaj ste nas preslepili in rekli: »Od zelo daleč smo«; v resnici pa prebivate sredi med nami?

²³Bodite zdaj prekleti in nobeden izmed vas naj ne neha biti hlapec, sekalec drv ali oskrbnik vode za hišo mojega Boga.«

²⁴Odgovorili so Józuetu in rekli: »Da, tvojim hlapcem je bilo sporočeno, kaj je Gospod, tvoj Bog, naročil svojemu služabniku Mojzesu; da vam bo dal vso to deželo, in da bo pred vami iztrebil vse njene prebivalce. Zaradi vas smo se zelo zbal za svoje življenje in smo to storili.

²⁵Zdaj, glej, smo v tvoji roki. Stori z nami, kakor misliš, da bo prav in dobro.«

²⁶In Józue je storil takole: Osvobodil jih je iz roke Izraelovih sinov, da jih niso pobili.

²⁷Tisti dan jih je Józue prisilil k obljubi, da bodo sekali drva in oskrbovali z vodo občino in Gospodovoltar, vse do tega dne na kraju, ki bi ga izbral.

Jozue 10

Zmaga nad amoréjskimi kralji

¹Ko je jeruzalemski kralj Adoní Cedek slišal, da je Józue zavzel Aj in ga pokončal pod zakletvijo – kakor je bil storil Jerihi in njenemu kralju, tako je storil Aju in njegovemu kralju – in da so prebivalci Gibeóna sklenili premirje z Izraelom in so med njimi,

²se je silno zbal. Gibeón je bilo veliko mesto, kakor eno izmed kraljevskih mest. Bilo je celo večje od Aja in vsi njegovi možje so bili junaki.

³Jeruzalemski kralj Adoní Cedek je zato poslal sporočilo Hohámu, kralju v Hebrónu, Pirámu, kralju v Jarmútu, Jafíju, kralju v Lahíšu, in Debírju, kralju v Eglónu, in rekel:

⁴»Pridite k meni in mi pomagajte, da udarimo na Gibeónce, kajti sklenili so premirje z Józuetom in Izraelovimi sinovi.«

⁵Tedaj je petero amoréjskih kraljev – kralj v Jeruzalemu, kralj v Hebrónu, kralj v Jarmútu, kralj v Lahíšu in kralj v Eglónu – stopilo skupaj in šlo s svojimi četami, da bi se utaborili pri Gibeónu in se vojskovali proti njemu.

⁶Gibeónski možje pa so poslali Józuetu v tabor v Gilgálu sporočilo: »Ne odvrni zdaj svojih rok od svojih hlapcev. Pridi hitro k nam, reši nas in nam pomagaj, kajti amoréjski kralji, ki prebivajo na pogorju, so se sešli zoper nas.«

⁷Tedaj so Józue in z njim vsi bojovníki, vsi močni junaki, krenili iz Gilgála.

⁸Gospod je rekel Józuetu: »Ne boj se jih, kajti v tvojo roko jih bom izročil. Nobeden izmed njih ne bo obstal pred teboj.«

⁹Józue je prišel nadnje nepričakovano; odšel je namreč ponoči iz Gilgála.

¹⁰In Gospod jih je pognal v beg pred Izraelci ter jih hudo porazil pri Gibeónu. Podil jih je po poti proti Bet Horónu ter jih pobijal do Azéke in Makéde.

¹¹Ko so bežali pred Izraelom in se spuščali po pobočju Bet Horóna, je Gospod vse do Azéke z neba lučal nanje veliko kamenje, tako da so mnogi pomrli. Teh, ki so umrli od kamene toče, je bilo celó več kakor tistih, ki so jih Izraelovi sinovi pobili z mečem.

¹²Takrat je Józue govoril pred Gospodom, na dan, ko je Gospod izročil Amoréjce Izraelovim sinovom, in rekel vpričo Izraela: »Sonce, ustavi se pri Gibeónu, in mesec v dolini ajalónski!

¹³Ustavilo se je sonce in mesec je nepremično stal, dokler se ni ljudstvo maščevalo nad svojim sovražnikom.« Ali ni takole zapisano v Knjigi

Pravičnega: »Sonce se je ustavilo sredi neba in ni hitelo, da bi zašlo, skoraj ves dan.

¹⁴Ni bilo takega dne ne prej in ne poslej, da bi Gospod poslušal človeški glas. Gospod se je namreč bojeval v prid Izraelu?«

¹⁵Józue se je nato vrnil, in z njim ves Izrael, v taborišče, ki je bilo v Gilgálu.

Smrt petih kraljev

¹⁶Tistih pet kraljev pa je zbežalo, in skrili so se v votlino pri Makédi.

¹⁷Józuetu so sporočili in rekli: »Našli so pet kraljev; skriti so v votlini pri Makédi.«

¹⁸Tedaj je Józue rekel: »Zavalite velike kamne k vhodu v votlino in zraven nje postavite može, da jo bodo stražili.

¹⁹Vi pa ne postajajte, ampak zasledujte vaše sovražnike in jih podite. Ne dovolite jim, da bi se vrnili v svoja mesta, kajti Gospod, vaš Bog, vam jih je dal v roke.«

²⁰Ko so Józue in Izraelovi sinovi končali silno velik poboj do zadnjega, in ko so nekateri od preživelih utekli in prišli v utrjena mesta,

²¹se je vse ljudstvo v miru vrnilo v tabor k Józuetu, v Makédo. In nihče ni več brusil svojega jezika zoper Izraelove sinove.

²²Nato je Józue rekel: »Odprite vhod v votlino in pripeljite iz votline k meni tistih pet kraljev!«

²³Storili so tako in iz votline pripeljali k njemu tistih pet kraljev: jeruzalemskega kralja, hebrónskega kralja, jarmútskega kralja, lahíškega kralja in eglónskega kralja.

²⁴Ko so te kralje pripeljali pred Józueta, je Józue sklical vse može Izraela. Rekel je poveljnikom bojevnikov, ki so hodili z njim: »Pristopite in položite vsakemu teh kraljev noge na vrat!« Pristopili so in jim položili svoje noge na njihove vratove.

²⁵Potem jim je Józue rekel: »Ne bojte se in se ne plašite! Močni in hrabri bodite, kajti tako bo Gospod storil vsem vašim sovražnikom, proti katerim se boste vojskovali.«

²⁶In Józue jih je dal umoriti. Usmrtili so jih, jih obesili na petero dreves in viseli so na drevesih do večera.

²⁷Ob času pa, ko je sonce zahajalo, je Józue ukazal, naj jih snamejo z dreves in odvržejo v votlino, v katero so se bili skrili. K vhodu v votlino so nato nanosili ogromne kamne, ki so tam prav do tega dne.

Osvajanje južnih mest

²⁸Józue je tisti dan zavzel Makédo. Z ostrim mečem je udaril njenega kralja in z zakletvijo pokončal vse ljudi, ki so bili v njej. Nikogar ni bilo, ki bi utekel. Tudi z makédskim kraljem je Józue storil tako, kakor s kraljem v Jerihi.

²⁹Nato so šli Józue in z njim ves Izrael iz Makéde v Libno, da bi se vojskovali proti Libni.

³⁰Tudi to in njenega kralja je Gospod dal Izraelcem v roko. Pokončal jo je z ostrim mečem, vse ljudi, ki so bili v njej. Nihče ni ostal v njej, ki bi utekel. Njenemu kralju pa je storil, kakor je storil kralju v Jerihi.

³¹Potem je Józue in z njim ves Izrael šel iz Libne v Lahíš. Utaborili so se ob njem, da bi se vojskovali proti njemu.

³²Gospod je dal Lahíš v Izraelove roke in zavzeli so ga drugi dan. Udaril ga je z ostrim mečem – vse ljudi, ki so bili v njem – povsem, kakor je storil z Libno.

³³Tedaj je prišel Horám, kralj v Gezerju, da bi pomagal Lahíšu. Józue pa je udaril njega in njegovo ljudstvo, tako da ni nihče ostal ali mu utekel.

³⁴Nato je šel Józue in z njim ves Izrael iz Lahíša proti Eglónu. Utaborili so se ob njem, da bi se vojskovali proti njemu.

³⁵Zavzeli so ga tisti dan, ga udarili z ostrim mečem; vse ljudi, ki so bili v njem, so tisti dan pokončali z zakletvijo – povsem kakor je storil Lahíšu.

³⁶Nato je šel Józue in ves Izrael z njim iz Eglóna proti Hebrónu, da bi se bojevali proti njemu.

³⁷Zavzeli so ga in ga udarili z ostrim mečem, njegovega kralja, vsa njegova mesta in vse ljudi, ki so bili v njem; nikogar ni bilo, ki bi utekel. Storil je povsem, kakor je storil Eglónu, ki ga je po zakletvi pokončal z vsemi ljudmi, ki so bili v njem.

³⁸Nato se je Józue in z njim ves Izrael obrnil proti Debírju, da bi se vojskoval proti njemu.

³⁹Zavzel ga je, njegovega kralja in njegova mesta pa je udaril z ostrim mečem. Po zakletvi so pokončali vse ljudi, ki so bili v njem. Nihče ni ostal ali utekel. Kakor je storil Hebrónu in kakor je storil Libni in njenemu kralju, tako je storil Debírju ter njegovemu kralju.

⁴⁰Tako je Józue udaril vso deželo, pogorje, Negeb, ravnico in pobočja ter vse njihove kralje. Nihče ni ostal ali utekel. Vse živo je pokončal po zakletvi, kakor mu je naročil Gospod, Izraelov Bog.

⁴¹Józue jih je potolkel od Kadeš Barnée do Gaze, Gošensko deželo do Gibeóna.

⁴²Józue je vse te kralje in njihovo deželo zavzel naenkrat, kajti Gospod, Izraelov Bog, se je vojskoval za Izraela.

⁴³Potem so se Józue in z njim ves Izrael vrnili v taborišče v Gilgál.

Jozue 11

Boj pri Merómskih vodah

¹Ko je to slišal Jabín, kralj v Hacórju, je dal sporočiti Jobábu, kralju v Madónu, kralju v Šimrónu, kralju v Ahšáfu

²ter kraljem, ki so bivali na severnih pogorjih, v Arábi, južno od Kinéreta, na ravnici in v Dorski krajini ob morju.

³Kánaanci so bili na vzhodu in ob morju, Amoréjci, Hetejci, Perizéjci in Jebusejci na pogorju, Hivéjci pa so bili pod Hermonom, v deželi Micpéja.

⁴Odšli so ti in z njimi ves njihov tabor, mnogo ljudstva, kakor je peska na morskem obrežju, z obilico konj in z zelo veliko bojnih voz.

⁵Vsi ti kralji so se združili, prišli in se skupaj utaborili ob Merómskih vodah, da bi se vojskovali z Izraelci.

⁶Tedaj je Gospod rekel Józuetu: »Nikar se jih ne boj, kajti jutri ob tem času jih jaz potolčene izročim Izraelu. Ohromil boš njihove konje in njihove bojne vozove sežgal v ognju.«

⁷Józue in z njim vsi bojavniki so nenadoma prišli do njih k Merómskim vodam in jih napadli.

⁸Gospod jih je dal Izraelu v roke; potolkli so jih in jih zasledovali do Velikega Sidóna, Misrefót Majima in do doline Micpé, ki je na vzhodu. Porazili so jih, tako da ni bilo nikogar, ki bi utekel.

⁹Józue jim je storil, kakor mu je rekel Gospod. Ohromil je njihove konje, njihove bojne vozove pa sežgal v ognju.

Zavzetje Hacórja

¹⁰V tistem času se je Józue vrnil in zavzel tudi Hacór, njegovega kralja pa je dal umoriti z mečem. Hacór je bil prej prestolnica vseh teh kraljestev.

¹¹Z mečem so pobili vse ljudi, ki so bili v njem, in pokončali po zakletvi vse, tako da ni preostala živa duša; Hacór pa je požgal z ognjem.

¹²Józue je zajel vsa mesta teh kraljev in vse njihove kralje ter jih pobil z ostrim mečem. Opravil je nad njimi zakletev, kakor je bil zapovedal Gospodov služabnik Mojzes.

¹³Nobenega od mest, ki so stala na gričih, Izrael ni požgal, razen mesta Hacór; samo tega je požgal Józue.

¹⁴Izraelovi sinovi so se okoristili tudi z vsem plenom teh mest in z živino; vse ljudi pa so pobili z ostrim mečem in jih pokončali; žive duše niso pustili.

¹⁵Kakor je Gospod ukazal svojemu služabniku Mojzesu, tako je Mojzes ukazal Józuetu, in Józue je tako storil. Ničesar ni opustil od vsega, kar je Gospod ukazal Mojzesu.

Osvajanje drugih mest

¹⁶Józue je zavzel vso to deželo: pogorje in ves Negeb, vso Gošensko deželo, ravnico in puščavo, Izraelsko pogorje in njihove planjave.

¹⁷Ujel je vse kralje od Golega pogorja, ki se vzdiguje proti Seírju, do Báal Gada na libanonski ravnici pod goro Hermon, jih potolkel in usmrtil.

¹⁸Veliko dni se je Józue vojskoval z vsemi temi kralji;

¹⁹ni bilo mesta, ki bi se mirno vdalo Izraelovim sinovom, razen Hivéjcev, prebivalcev Gibeóna; vsa so osvojili v boju.

²⁰Kajti od Gospoda je bilo sklenjeno, da zakrkne njihovo srce za boj z Izraelom, da jih izroči zakletvi, ne da se jim izkaže milost; resnično, da jih pokonča, kakor je Gospod zapovedal Mojzesu.

Boj proti Anákovcem

²¹V tistem času je šel Józue, da bi iztrebil Anákovce s pogorja, iz Hebróna, iz Debírja, iz Anába, ter z vsega Judovega in Izraelovega pogorja. Józue jih je po zakletvi pokončal skupaj z njihovimi mesti.

²²Tako Anákovci niso ostali v deželi Izraelovih sinov; ostali so le še v Gazi, v Gatu in v Ašdódu.

²³Józue je zavzel vso deželo, povsem kakor je Gospod govoril Mojzesu. Józue jo je dal v dedno posest Izraelu po njihovih rodbinah in njihovih rodovih. Dežela je uživala mir in ni bilo vojne.

Jozue 12

Seznam premaganih kraljev

¹To pa so kralji dežele, ki so jih potolkli Izraelovi sinovi in prejeli v last njihovo deželo onkraj Jordana, kjer vzhaja sonce, od reke Arnón do gore Hermon, in vso puščavo proti vzhodu:

²amoréjski kralj Sihón, ki je prebival v Hešbónu; gospodoval je od Aroêrja ob bregu reke Arnón in do sredine reke ter polovice Gileáda pa do reke Jabók, meje Amónovih sinov;

³dalje nad Arábo do Genezareškega jezera proti vzhodu in do morja v puščavi, do Slanega morja, ki je na vzhodu v smeri Bet Ješimóta; z južne strani pa pod strminami Pisge.

⁴Dalje ozemlje bašánskega kralja Oga, izmed ostanka Rafájevcev, ki je prebival v Aštarótu in Edréju.

⁵ Gospodoval je nad pogorjem Hermon, nad Salho in vsem Bašánom do ozemlja Gešurějcev in Maahčánov ter polovici Gileáda do ozemlja Sihóna, kralja v Hešbónu.

⁶ Gospodov služabnik Mojzes in Izraelovi sinovi so ju potolkli in Gospodov služabnik Mojzes je to dal v dedno posest Rúbenovcem, Gádovcem in polovici Manásejevega rodu.

⁷To pa so kralji dežele, ki so jih potolkli Józue in Izraelovi sinovi, onkraj Jordana, proti zahodu, od Báal Gada na libanonski ravnici do Golega pogorja, ki se vzdiguje proti Seírju. To je Józue dal v dedno posest Izraelovim rodovom po njihovih oddelkih

⁸na pogorju, v ravnini, v Arábi, na planjavah, v puščavi in Negebu, kjer so bili Hetejci, Amoréjci, Kánaanci, Perezéjci, Hivéjci in Jebusejci:

⁹ kralj v Jerihi,	eden;
kralj v Aju, ki je ob Betelu,	eden;
¹⁰ kralj v Jeruzalemu,	eden;
kralj v Hebrónu,	eden;
¹¹ kralj v Jarmútu,	eden;
kralj v Lahíšu,	eden;
¹² kralj v Eglónu,	eden;
kralj v Gezerju,	eden;
¹³ kralj v Debírju,	eden;

kralj v Gederju,	eden;
¹⁴ kralj v Hormi,	eden;
kralj v Arádu,	eden;
¹⁵ kralj v Libni,	eden;
kralj v Adulámu,	eden;
¹⁶ kralj v Makédi,	eden;
kralj v Betelu,	eden;
¹⁷ kralj v Tapúahu,	eden;
kralj v Heferju,	eden;
¹⁸ kralj v Aféku,	eden;
kralj v Šarónu,	eden;
¹⁹ kralj v Madónu,	eden;
kralj v Hacórju,	eden;
²⁰ kralj v Šimrón Merónu,	eden;
kralj v Ahšáfu,	eden;
²¹ kralj v Taanáhu,	eden;
kralj v Megídu,	eden;
²² kralj v Kedešu,	eden;
kralj v Jokneámu ob Karmelu,	eden;
²³ kralj v Doru, v dorski krajini,	eden;
kralj v Gojímu pri Gilgálu,	eden;
²⁴ kralj v Tirci,	eden.

Skupaj enaintrideset kraljev.

Jozue 13

Delitev obljubljene dežele Neosvojena področja

¹Ko se je Józue postaral in prišel v leta, mu je Gospod rekel: »Postaral si se in prišel v leta, zelo veliko dežele pa je še ostalo, da jo razdelite v last.

²Tole je dežela, ki je še ostala: vsa okrožja Filistejcev in ves Gešúr,

³od Šihórja, ki je pred Egiptom, do ekrónske meje na severu in se prištevava Kánaancem; okrožja petih knezov Filistejcev: Gaza, Ašdód, Aškelón, Gat in Ekrón ter Avéjci;

⁴z južne strani pa vsa kánaanska dežela od Mare pri Sidónu do Aféke in do meje Amoréjcev;

⁵potem dežela Gebálcev, ves Libanon, kjer vzhaja sonce, od Báal Gada pod goro Hermon do Lebó Hamáta.

⁶Vse prebivalce na pogorju od Libanona do Misrefót Majima, in tudi vse Sidónce pa bom jaz sam pregnal pred Izraelovimi sinovi. Ti zdaj samo razdeli Izraelu z žrebom v dedno last deželo, kakor sem ti zapovedal.

⁷Zdaj torej razdeli to deželo v dedno last deveterim rodovom in polovici Manásejevega rodu.«

Razdelitev Transjordanije

⁸Skupaj z drugo polovico Manásejevega rodu so Rúbenovci in Gádovci že dobili svojo dediščino, ki jim jo je dal Mojzes onkraj Jordana na vzhodu, kakor jim je Gospodov služabnik Mojzes dal:

⁹od Aroêrja na obrežju reke Arnóna in mesta v sredini reke, ter vso médebsko ravnico do Dibóna;

¹⁰vsa mesta amoréjskega kralja Sihóna, ki je kraljeval v Hešbónu, tja do meja Amónovih sinov;

¹¹Gileád, ozemlje Gešuréjcev ter Maahčánov, vse pogorje Hermon in ves Bašán do Salhe.

¹²Dalje vse kraljestvo bašánskega kralja Oga, ki je kraljeval v Aštarótu in Edréju; poslednji izmed ostanka Rafájevcev, ki jih je Mojzes potolkel in razlastil.

¹³Gešuréjcev in Maahčánov pa Izraelovi sinovi niso pregnali; tako Gešuréjci in Maahčáni prebivajo med Izraelci do tega dne.

¹⁴Samo Levijevemu rodu ni dal dediščine, kajti Gospod, Izraelov Bog, je njihova dediščina, kakor mu je govoril.

Rubenov delež

¹⁵Mojzes je dal rodu Rubenovih sinov delež po njihovih rodbinah.

¹⁶Njihovo ozemlje je bilo: od Aroêrja, ki je na bregu reke Arnóna, in mesto, ki je v sredini struge, ter vso ravnico nad Médebo;

¹⁷Hešbón z vsemi njegovimi mesti, ki so v ravnini: Dibón, Bamót Báal in Bet Báal Meón;

¹⁸Jahac, Kedomót in Mefáat;

¹⁹Kirjatájim, Sibmo in Ceret Šahar na gričku v dolini;

²⁰Bet Peór, pobočja Pisge in Bet Ješimót;

²¹vsa mesta v ravnici in vse kraljestvo amoréjskega kralja Sihóna, ki je kraljeval v Hešbónu. Mojzes ga je potolkel skupaj z midjánskimi poglavarji Evíjem, Rekemom, Curjem, Hurom in Rebom ter sihónskimi knezi, ki so prebivali v deželi.

²²Beórjevega sina Bileáma, ki je bil vedeževalec, pa so Izraelovi sinovi umorili z mečem, tako da so ga prebodli.

²³Ozemlje Rubenovih sinov je tako bilo Jordan in okolica. To je dediščina Rubenovih sinov po njihovih rodbinah – mesta in njihove vasi.

Gadov delež

²⁴Mojzes je dal delež tudi Gadovemu rodu, Gadovim sinovom po njihovih rodbinah:

²⁵njihovo ozemlje je bilo: Jazêr, vsa gileádska mesta ter polovica dežele Amónovih sinov do Aroêrja, ki je nasproti Rabe;

²⁶od Hešbóna do Ramát Micpéja in Betoníma ter od Mahanájima do debírske meje;

²⁷v dolini pa Bet Horón, Bet Nimra, Sukót in Cafón, ostanek kraljestva hešbónskega kralja Sihóna, Jordan in ozemlje do konca Genezareškega jezera, onstran Jordana proti vzhodu.

²⁸To je dediščina Gadovih sinov po njihovih rodbinah – mesta in njihove vasi.

Delež polovice Manásejevega rodu

²⁹Nato je Mojzes dodelil delež polovici Manásejevega rodu. Polovici rodu Manásejevih sinov po njihovih rodbinah je pripadlo:

³⁰ozemlje od Mahanájima, ves Bašán, vse kraljestvo bašánskega kralja Oga in vse Jaírove vasi v Bašánu: skupaj šestdeset mest;

³¹polovica Gileáda, Aštarót in Edréi; mesti Ogovega kraljestva v Bašánu pa so dobili sinovi Manásejevega sina Mahírja, in sicer polovica Mahírjevih sinov po njihovih rodbinah.

³²To je, kar je razdelil Mojzes na moábških planjavah, onkraj Jordana, vzhodno od Jerihe.

³³Levijevemu rodu pa Mojzes ni dal dediščine. Gospod, Izraelov Bog, je njihova dediščina, kakor jim je bil govoril.

Jozue 14

Razdelitev kánaanske dežele

¹To je dediščina, ki so jo Izraelovi sinovi dobili v kánaanski deželi in so jo razdelili duhovnik Eleazar, Nunov sin Józue ter rodbinski poglavarji rodov Izraelovih sinov.

²Razdelili so jo z žrebom, kakor je Gospod naročil Mojzesu, deveterim rodovom in polovici rodu.

³Mojzes je namreč dvema rodovoma in polovici rodu že dal dediščino onkraj Jordana; Léviyecem pa ni dal dediščine v njihovi sredi.

⁴Ker sta bila rodova Jožefovih sinov dva, Manáse in Efrájim, Léviyecem tako niso dali deleža v deželi, razen mest za bivanje ter njihove pašnike za njihove ovce in njihovo govedo.

⁵Kakor je Gospod zapovedal Mojzesu, tako so Izraelovi sinovi storili in razdelili deželo.

⁶Tedaj so Judovi sinovi pristopili k Józuetu v Gilgálu in Jefunéjev sin Kaléb, Kenázovec, mu je rekel: »Ti dobro veš, kaj je govoril GospodBožjemu možu Mojzesu glede mene in tebe v Kadeš Barnéi.

⁷Štirideset let mi je bilo, ko me je Gospodov služabnik Mojzes poslal iz Kadeš Barnée ogledovat deželo, da bi mu prinesel sporočilo, kakor je pač bilo v mojem srcu.

⁸Moji bratje, ki so šli z menoj, so ljudstvu vzeli pogum, jaz pa sem ostal zvest Gospodu, svojemu Bogu.

⁹Tisti dan me je Mojzes zaprisegel in rekel: »Dežela, po kateri je hodila tvoja noga, bodi dedna last tebi in tvojim sinovom na veke, kajti zvest si ostal Gospodu, mojemu Bogu.«

¹⁰In zdaj glej, Gospod me je ohranil pri življenju, kakor je govoril, in petinštirideset let je od tega, ko je Gospod govoril to besedo Mojzesu, medtem ko je Izrael še hodil po puščavi. Zdaj glej, danes imam petinosemdeset let,

¹¹še danes sem močan kakor na dan, ko me je Mojzes odposlal; kakršna je bila moja moč takrat, takšna je zdaj za vojno, da odhajam in prihajam.

¹²Daj mi zdaj to pogorje, o katerem je govoril tisti dan Gospod. Kajti sam si slišal tisti dan, da so tam Anákovci, mesta pa velika in utrjena. Morda bo Gospod z menoj in jih preženem, kakor je govoril Gospod.«

¹³Józue ga je blagoslovil in dal Kenázovcu Kalébu, Jefunéjevemu sinu, Hebrón v dediščino.

¹⁴Zato je Hebrón dedna last Kenázovca Kaléba, Jefunéjevega sina, do tega dne, kajti bil je popolnoma zvest Gospodu, Izraelovemu Bogu.

¹⁵Hebrón se je prej imenoval Arbájevo mesto, Arbá je bil velik človek med Anákovci. In dežela je bila v miru pred vojno.

Jozue 15

Judov delež

¹Rodu Judovih sinov po njihovih rodbinah je žreb določil ozemlje proti edómski meji in puščavo Cin proti skrajnemu jugu.

²Njihova južna meja je potekala od kraja Slanega morja, od rtiča, ki gleda proti Negebu,

³potem je šla ven južno od vzpona pri Akrabímu, se nadaljevala proti Cinu, se nato vzdignila od Negeba proti Kadeš Barnéi, šla čez Hecrón, se spet vzdignila proti Adárju in se zaobrnila v Karko.

⁴Nato je prešla Acmán in prišla ven pri egiptovskem potoku ter se končala pri morju. To je bila zanje južna meja.

⁵Meja na vzhodu je bilo Slano morje do ustja Jordana. Meja proti severu pa je šla od morskega jezika pri ustju Jordana.

⁶Potem se je meja vzpenjala proti Bet Hogli in šla severno od Bet Arábe. Nato se je meja dvignila do kamna Rubenovega sina Bohana.

⁷Od tu se je meja vzpenjala proti Debírju iz ahórske doline in se proti severu obrnila h Gilgálu, nasproti vzpona Adumím, južno od reke. Dalje je šla meja proti vodam En Šemeša in se končala pri En Rogelu.

⁸Nato se je vzpenjala po Ge Ben Hinómu na pobočje Jebúsejcev z južne strani, to je Jeruzalema. Dalje se je meja vzdignila do vrha gore, ki je pred Ge Hinómom na zahodu, na koncu doline Rafájevcev proti severu.

⁹Z vrha gore je meja zavila k studencu voda Neftóaha in šla pri mestih gore Efróna. Nato je meja zavila v Baálo, to je Kirját Jearím.

¹⁰Od Baále se je meja obrnila proti zahodu h gori Seír, prišla na pobočje gore Jearím proti severu, to je Kesalóna, se spustila v Bet Šemeš in prišla v Timno.

¹¹Potem je šla meja na pobočje Ekróna proti severu, nato pa je meja zavila proti Šikarónu, in od tam čez goro Baálo ter prišla v Jabneél in se končala pri morju.

¹²Zahodna meja je bila Vélíko morje. To je bila meja, meja Judovih sinov naokrog, po njihovih rodbinah.

Kaléb zasede svoj delež

(Sod 1,11–15)

¹³Na Gospodovo povelje Józuetu je dal Kalébu, Jefunéjevemu sinu, v delež med Judovimi sinovi mesto Anákovega očeta Arbája, to je Hebrón.

¹⁴Kaléb je od tam pregnal tri Anákove sinove: Šešája, Ahimána in Talmája, Anákove potomce.

¹⁵Od ondod je šel nad prebivalce Debírja; Debír pa se je prej imenoval Kirját Sefer.

¹⁶Kaléb je rekel: »Kdor napade Kirját Sefer in ga zavzame, mu bom dal svojo hčer Ahso za ženo.«

¹⁷Zavzel ga je Otniél, Kenázov sin, Kalébov brat. In dal mu je svojo hčer Ahso za ženo.

¹⁸Ko so jo privedli k njemu, ga je vzpodbujala, naj zahteva od njenega očeta polje. Spustila se je z osla in Kaléb ji je rekel: »Kaj ti je?«

¹⁹Rekla je: »Daj mi blagoslov, kajti v južno deželo si me oddal. Daj mi tudi studence vodá!« Dal ji je tedaj studence na višinah in studence v nižinah.

Judova mesta

²⁰To je dediščina rodu Judovih sinov po njihovih rodbinah.

²¹Mesta na koncu ozemlja Judovih sinov proti edómski meji v Negebu pa so bila: Kabceél, Eder, Jagúr,

²²Kina, Dimna, Adáda,

²³Kedeš, Hacór, Jitnán,

²⁴Zif, Telem, Bealót,

²⁵Hacór Hadáta, Kerijót Hecrón, to je Hacór;

²⁶Amám, Šema, Moláda,

²⁷Hacár Gada, Hešmón, Bet Pelet,

- ²⁸Hacár Šuál, Beeršéba, Bizjótja,
- ²⁹Baála, Ijím, Ecem,
- ³⁰Eltolád, Kesíl, Horma,
- ³¹Ciklág, Madmána, Sansána,
- ³²Lebaót, Šilhím in En Rimón – skupaj devetindvajset mest z njihovimi vasmí.
- ³³V Šéfeli: Eštaól, Cora, Ašna,
- ³⁴Zanóah, En Ganím, Tapúah, Enájim,
- ³⁵Jarmút, Adulám, Sohó, Azéka,
- ³⁶Šaarájim, Aditájim, Gedêra in dve ovčji staji – štirinajst mest z njihovimi vasmí;
- ³⁷Cenán, Hadáša, Migdál Gad,
- ³⁸Dilán, Micpé, Jokteél,
- ³⁹Lahíš, Bockát, Eglón,
- ⁴⁰Kabón, Lahmás, Kitlíš,
- ⁴¹Gederót, Bet Dagón, Naáma in Makéda – šestnajst mest z njihovimi vasmí;
- ⁴²Libna, Eter, Ašan,
- ⁴³Jiftáh, Ašna, Necíb,
- ⁴⁴Keíla, Ahzíb in Maréša – devet mest z njihovimi vasmí;
- ⁴⁵Ekrón, z njegovimi naselji in vasmí.
- ⁴⁶Od Ekróna proti morju vsa mesta ob Ašdódu z njihovimi vasmí;
- ⁴⁷Ašdód, njegova naselja in njegove vasi; Gaza, njena naselja in njene vasi tja do egiptovske reke in Vélikega morja, ki je bilo meja.
- ⁴⁸Na pogorju: Šamír, Jatír, Sohó,
- ⁴⁹Dana, Kirját Sana, to je Debír,
- ⁵⁰Anáb, Eštemóa, Aním,

- ⁵¹Gošen, Holón in Gilo – enajst mest z njihovimi vasmí;
- ⁵²Aráb, Duma, Ešán,
- ⁵³Janúm, Bet Tapúah, Aféka,
- ⁵⁴Humta, Kirját Arba, to je Hebrón in Ciór – devet mest z njihovimi vasmí;
- ⁵⁵Maón, Karmel, Zif, Juta,
- ⁵⁶Jezreél, Jokdeám, Zanoáh,
- ⁵⁷Kajin, Gíbea, Timna – deset mest z njihovimi vasmí;
- ⁵⁸Halhúl, Bet Cur, Gedór,
- ⁵⁹Maarát, Bet Anót, Eltekón – šest mest z njihovimi vasmí;
- ⁶⁰Kirját Báal, to je Kirját Jearím in Raba – dve mesti z njunimi vasmí.
- ⁶¹V puščavi: Bet Arába, Midín, Seháha,
- ⁶²Nibšán, Ir Melah in En Gedi – šest mest z njihovimi vasmí.
- ⁶³Jebúsejcev, ki so prebivali v Jeruzalemu, pa Judovi sinovi niso mogli pregnati; zato Jebusejci prebivajo z Judovimi sinovi v Jeruzalemu do tega dne.

Jozue 16

Efrájimov delež

- ¹Potem se je izšel žreb za Jožefova sinova: ta jima je določil ozemlje od Jordana pri Jerihi do jordanskih voda na vzhodu in puščave, ki se vzdiguje od Jerihe na pogorje Betela.
- ²Meja je potem šla iz Betela v Luz in se nadaljevala ob meji Arkéjcev v Atarót.
- ³Nato se je spustila proti morju k meji Jaflétovcev, do meje Spodnjega Bet Horóna in Gezerja ter se končala pri morju.
- ⁴Tako sta Jožefova sinova Manáse in Efrájim dobila dediščino.
- ⁵Meja Efrájimovih sinov po njihovih rodbinah je bila: meja njihove dediščine na vzhodu je bil Atrót Adár do Bet Horóna zgoraj.

⁶Potem je šla meja proti morju v Mihmetát na severu. Nato je meja zavila proti vzhodu v Taanát Šilo ter šla čeznjo od vzhoda proti Janóahu.

⁷Iz Janóaha se je spustila v Atarót in Naáro, se dotaknila Jerihe in se končala pri Jordanu.

⁸Od Tapúaha je šla meja proti zahodu do reke Kané in se končala pri morju. To je bila dediščina Efrájimovih sinov po njihovih rodbinah.

⁹Efrájimovi sinovi so imeli tudi določena mesta sredi dediščine Manásejevih sinov – vsa mesta z njihovimi vasmí.

¹⁰Kánaancev pa, ki so prebivali v Gezerju, niso pregnali; tako Kánaanci prebivajo med Efrájimovci do tega dne in so jim tlačani.

Jozue 17

Delež druge polovice Manásejevega rodu

¹Potem je padel žreb za Manásejev rod, kajti Manáse je bil Jožefov prvorojenec. Manásejev prvorojenec Mahír, ki je bil Gileádov oče in tudi bojevnik, je dobil Gileád in Bašán.

²Preostali Manásejevi sinovi so tudi dobili delež po njihovih rodbinah, in sicer: sinovi Abiézerja, sinovi Heleka, sinovi Asriéla, sinovi Šehema, sinovi Heferja in sinovi Šemidája. Ti so bili sinovi Manáseja, sinu Jožefa, moški potomci po njihovih rodbinah.

³Celofhád, sin Heferja, ki je bil sin Gileáda, ta pa sin Mahírja, ki je bil sin Manáseja, pa ni imel sinov, ampak samo hčere; in to so imena njegovih hčera: Mahla, Noa, Hogla, Milka in Tirca.

⁴Stopile so pred duhovnika Eleazarja in Nunovega sina Józueta ter kneze in rekle: »Gospod je Mojzesu naročil, naj se nam dá dediščina sredi naših bratov.« In dal jim je po Gospodovem naročilu dediščino sredi bratov njihovega očeta.

⁵Tako je pripadlo Manáseju deset delov poleg gileádske in bašánske dežele, onkraj Jordana,

⁶saj so tudi Manásejeve hčere dobile dediščino skupaj z njegovimi sinovi. Gileádska dežela pa je pripadla preostalim Manásejevim sinovom.

⁷Manásejeva meja je bila od Aserja, Mihmetáta, ki je pred Šehemom; nato je šla meja desno do prebivalcev En Tapúaha.

⁸Dežela Tapúah je bila Manásejeva, Tapúah sam ob Manásejevi meji pa Efrájimovih sinov.

⁹Potem se je meja spustila k reki Kani; južno od reke je imel ta mesta Efrájim sredi Manásejevih mest. Manásejeva meja je potem šla severno od reke in se končala pri morju.

¹⁰Južna stran je bila Efrájimova, severna pa Manásejeva in morje je bilo njegova meja. Ne severu so mejili z Aserjem, na vzhodu pa z Isahárjem.

¹¹V Isahárju in Aserju so pripadali Manáseju še: Bet Šeán z njegovimi naselji, Jibleám z njegovimi naselji, prebivalci Dora z njegovimi naselji, prebivalci En Dora z njegovimi naselji, prebivalci Taanáha z njegovimi naselji, Megída z njegovimi naselji ter tretjina višinskih krajev.

¹²Manásejevi sinovi se niso mogli popolnoma polastiti teh mest in Kánaancem se je posrečilo, da so še prebivali v tej deželi.

¹³Ko pa so Izraelovi sinovi postali močni, so Kánaance podvrgli tlaki; vendar jih nikoli niso popolnoma pregnali.

¹⁴Tedaj so Jožefovi sinovi govorili z Józuetom in rekli: »Zakaj si nam dal v dediščino le en žreb in en delež, ko smo pa vendar številno ljudstvo in nas je Gospod doslej tako blagoslavljal?«

¹⁵Józue jim je rekel: »Če ste številno ljudstvo in vam je Efrájimovo pogorje pretesno, pojdite v gozdove in si jih izkrčite tam v deželi Perizéjcev in Rafájevcev!«

¹⁶Jožefovi sinovi pa so rekli: »Pogorje samo nam ne zadostuje. Poleg tega pa imajo vsi Kánaanci, ki so naseljeni po dolinski deželi, tisti v Bet Šeánu in tisti v Jezreélski dolini, železne vozove.«

¹⁷Tedaj je rekel Józue Jožefovi hiši, Efrájimu in Manáseju: »Številno ljudstvo ste, veliko moči imate; ne boste dobili samo enega žreba.

¹⁸Vaše bo tudi pogorje. Ker pa je gozdnato, ga izkrčite in vaši bodo dohodki od njega. Tudi Kánaance boste pregnali, čeprav imajo železne vozove, čeprav so močni.«

Jozue 18

Sedem drugih rodov v Šilu

¹Vsa občina Izraelovih rodov se je zbrala v Šilu: tam so postavili shodni šotor in dežela je bila podvržena pred njimi.

²Ostali pa so med Izraelovimi sinovi ti, ki še niso dobili svoje dediščine, sedem rodov.

³Józue je tedaj rekel Izraelovim sinovom: »Kako dolgo se še ne boste odločili, da pojdete in zavzamete deželo, ki vam jo je dal Gospod, Bog vaših očetov?

⁴Izberite si tri može iz vsakega rodu, da jih odpošljem. Naj vstanejo in obhodijo deželo, jo popišejo po svoji dediščini in se potem vrnejo k meni.

⁵Razdelite si jo na sedem delov; Juda naj ostane na svojem ozemlju na jugu, Jožefova hiša pa na svojem ozemlju na severu.

⁶Vi popišite deželo po sedmih delih in mi popis prinesite sem; in vrgel bom žreb za vas tukaj pred Gospodom, našim Bogom.

⁷Lévijevci pa ne bodo imeli deleža sredi med vami, kajti Gospodovo duhovništvo je njihova dediščina. Gad, Ruben in polovica Manásejevega rodu pa so že dobili svojo dediščino onkraj Jordana, na vzhodu, Mojzes, Gospodov služabnik, jim jo je dal.«

⁸Možje so se vzdignili in šli. Tem, ki so šli, da popišejo deželo, je Józue naročil in rekel: »Pojdite in prehodite deželo, popišite jo in se vrnite k meni! Potem bom za vas vrgel žreb tukaj pred Gospodom v Šilu.«

⁹Možje so odšli, prehodili deželo in zapisali v knjigo njen popis po mestih v sedmih delih. Nato so odšli k Józuetu v šotorišče v Šilo.

¹⁰Józue je tedaj vrgel zanje žreb pred Gospodom v Šilu in tam tudi razdelil deželo Izraelovim sinovom po njihovih deležih.

Benjaminov delež

¹¹Žreb je padel na rod Benjaminovih sinov po njihovih rodbinah. Žreb je zanje določil mejo med Judovimi sinovi in Jožefovimi sinovi.

¹²Na severni strani se jim je meja začela pri Jordanu in se nato dvignila na pobočje Jerihe na severu. Potem se je vzpenjala po pobočju na zahod in se končala v puščavi Bet Aven.

¹³Od tam je šla meja v Luz in po pobočju Luza na jug, to je v Betel. Nato se je meja spustila v Atrót Adár, na goro južno od Spodnjega Bet Horóna.

¹⁴Potem je meja zavila in se obrnila z zahodne strani proti jugu od gore, ki je pred Bet Horónom na južni strani, tako da se je končala v Kirját Báalu, to je Kirját Jearímu, mestu Judovih sinov. To je zahodna stran.

¹⁵Južna stran je bila od konca Kirját Jearíma. Potem je šla meja proti zahodu in prišla ven pri studencu vodá Neftóaha.

¹⁶Nato se je meja spustila proti koncu gore pred Ge Ben Hinómom, ki je v dolini Rafájevcev s severne strani. Nato se je spustila v Ge Hinóm po južni strani pobočja Jebusejcev in prišla dol pri En Rogelu.

¹⁷Potem je zavila na sever, dosegla En Šemeš in prišla v Gelilót, ki je nasproti višave Adumím, nato pa se spustila h kamnu Rubenovega sina Bohana.

¹⁸Nato je šla po pobočju nasproti Arábi proti severu in se nato spustila v Arábo.

¹⁹Meja je dalje šla po pobočju Bet Hogle na sever in se končala pri severnem zalivu Slanega morja na južnem koncu Jordana. To je južna meja.

²⁰Jordan pa je mejil na vzhodni strani. To je dediščina Benjaminovih sinov po njihovih rodbinah krog in krog po svojih mejah.

²¹Mesta rodu Benjaminovih sinov po njihovih rodbinah so bila: Jeriha, Bet Hogla, Emek Kecíc,

²²Bet Arába, Cemarájim, Betel,

²³Avím, Para, Ofra,

²⁴Kefár Amoní, Ofní in Geba – dvanajst mest z njihovimi vasmí;

²⁵nadalje Gibeón, Rama, Beerót,

²⁶Micpé, Kefíra, Moca,

²⁷Rekem, Jirpeél, Tarála,

²⁸Cela, Elef, Jebús, to je Jeruzalem, Gíbea, Kirját Jearím – štirinajst mest z njihovimi vasmí. To je bila dediščina Benjaminovih sinov po njihovih rodbinah.

Jozue 19

Simeonov delež

¹Drugi žreb se je izšel za Simeona, za rod Simeonovih sinov po njihovih rodbinah. Njihova dediščina je bila sredi dediščine Judovih sinov.

²V svoji dediščini so imeli: Beeršébo, Šebo, Moladáj,

³Hacár Šuál, Baálo, Ecem,

⁴Eltolád, Betúl, Hormo,

⁵Ciklág, Bet Markabót, Hacár Susím,

⁶Bet Lebaót in Šaruhén – trinajst mest z njihovimi vasmí;

⁷Ajin, Rimón, Eter in Ašán – štiri mesta z njihovimi vasmí;

⁸potem vse vasi, ki so bile okoli teh mest do Baalát Beêrja in Ramát Negeba. To je dediščina rodu Simeonovih sinov po njihovih rodbinah.

⁹Dediščina Simeonovih sinov je bila vzeta od deleža Judovih sinov, kajti delež Judovih sinov je bil zanje prevelik; zato so Simeonovi sinovi dobili svojo dediščino sredi Judovih sinov.

Zábulonov delež

¹⁰Tretji žreb se je izšel za Zábulonove sinove po njihovih rodbinah. Ozemlje njihove dediščine je segalo do Sarída.

¹¹Njihova meja se je vzdigovala proti zahodu in v Marálo, se dotaknila Dabéšeta in dosegla reko, ki je pred Jokneámom.

¹²Od Sarída se je obrnila na vzhod, kjer vzhaja sonce, nad ozemlje Kislót Tabora; od tu je potem šla v Daberát in se vzpenjala proti Jafíji.

¹³Od tam je šla proti vzhodu v Gat Hefer, Et Kacín ter se v Rimónu obrnila proti pregibu za Neo.

¹⁴Od tu se je meja zaobrnila severno od Hanatóna in se končala v dolini Jiftáh El.

¹⁵Dalje Katát, Nahalál, Šimrón, Jidála in Betlehem: dvanajst mest z njihovimi vasmí.

¹⁶To je dediščina Zábulonovih sinov po njihovih rodbinah – ta mesta in njihove vasi.

Isahárjev delež

¹⁷Četrty žreb se je izšel za Isahárja, za Isahárjeve sinove po njihovih rodbinah.

¹⁸Njihovo ozemlje je obsegalo: Jezreél, Kesulót, Šuném,

¹⁹Hafarájim, Šión, Anaharát,

²⁰Rabít, Kišjón, Ebec,

²¹Remet, En Ganím, En Hada in Bet Pacéc.

²²Meja se je dotikala Tabora, Šahacúme in Bet Šemeša; njihovo ozemlje se je končalo pri Jordanu: šestnajst mest in njihove vasi.

²³To je dediščina rodu Isahárjevih sinov po njihovih rodbinah – mesta in njihove vasi.

Aserjev delež

²⁴Peti žreb se je izšel za rod Aserjevih sinov po njihovih rodbinah.

²⁵Njihovo ozemlje je zajelo: Helkát, Halí, Beten, Ahšáf,

²⁶Alaméleh, Amád in Mišál; dotikalo se je Karmela proti morju in Šihór Libnáta.

²⁷Potem se je meja obrnila proti sončnemu vzhodu v Bet Dagón, se dotaknila Zábulona in doline Jiftáh El, na severu pa Bet Emeka in Negiéla. Od tam je šla naprej na levo v Kabúl,

²⁸potem v Abdón, Rehób, Hamón in Kano do Velikega Sidóna.

²⁹Potem se je meja obrnila proti Rami, šla do utrjenega mesta Tira, nato pa se obrnila proti Hosi in se končala pri morju pod goro Ahzíb

³⁰in mestih Uma, Afék in Rehób: skupaj dvaindvajset mest z njihovimi vasmí.

³¹To je dediščina rodu Aserjevih sinov po njihovih rodbinah – ta mesta in njihove vasi.

Neftálíjev delež

³²Za Neftálíjeve sinove je izšel šesti žreb; za Neftálíjeve sinove po njihovih rodbinah.

³³Njihova meja je potekala od Helefa, od hrasta v Caananímu in Adamí Nekeba ter Jabneéla do Lakúma in se končala pri Jordanu.

³⁴Nato se je meja obrnila proti zahodu v Aznót Tabor in šla od tam proti Hukóku, se dotaknila Zábulona na jugu, Aserja na zahodu in Juda pri Jordanu, kjer vzhaja sonce.

³⁵Utrjena mesta so bila: Cidím, Cer, Hamát, Rakát,

³⁶Kinéret, Adáma, Rama, Hacór,

³⁷Kedeš, Edréi, En Hacór,

³⁸Jirón, Migdál El, Horém, Bet Anát in Bet Šemeš: devetnajst mest z njihovimi vasmí.

³⁹To je dediščina rodu Neftálíjevih sinov po njihovih rodbinah – mesta in njihove vasi.

Danov delež

⁴⁰Za rod Danovih sinov po njihovih rodbinah se je izšel sedmi žreb.

⁴¹Ozemlje njihove dediščine je bilo: Cora, Eštaól, Ir Šemeš,

⁴²Šaalbím, Ajalón, Jitla,

⁴³Elón, Timna, Ekrón,

⁴⁴Elteké, Gibetón, Baalát,

⁴⁵Jehúd, Bené Berák, Gat Rimón,

⁴⁶Me Jarkón z ozemljem proti Jafi.

⁴⁷Vendar se je ozemlje Danovih sinov še povečalo, kajti Danovi sinovi so šli in se vojskovali zoper Lešem. Zavzeli so ga in udarili z ostrim mečem. Potem so se ga polastili in se v njem naselili. Imenovali so ga Lešem Dan – po imenu Dana, svojega očeta.

⁴⁸To je dediščina rodu Danovih sinov po njihovih rodbinah – ta mesta in njihove vasi.

⁴⁹Ko so Izraelovi sinovi končali delitev dežele po njenih mejah, so dali delež v svoji sredi tudi Nunovemu sinu Józuetu.

⁵⁰Po Gospodovem naročilu so mu dali mesto, za katero je prosil, Timnát Sêrah na Efrájimskem pogorju. Pozidal je mesto in se v njem naselil.

⁵¹To so dediščine, ki so jih po žrebu razdelili pred Gospodom v Šilu duhovnik Eleazar, Nunov sin Józue in rodbinski poglavarji rodov Izraelovih sinov pred vhodom v shodni šotor ter tako končali delitev dežele.

Jozue 20

Zavetna mesta

(4 Mz 35,9–15; 5 Mz 19,1–13)

¹ Gospod je govoril Józuetu in rekel:

²»Govori Izraelovim sinovom in reci: »Določite si zavetna mesta, kakor sem vam govoril po Mojzesu,

³da se more tja zateči ubijalec, ki je nehote ali brez vednosti koga ubil. Naj vam bodo za pribežališče pred krvnim maščevalcem.

⁴Ko se bo zatekel v eno teh mest, naj se postavi pri vhodu mestnih vrat in spregovori na ušesa starešin tega mesta svojo stvar. Vzamejo naj ga k sebi v mesto in mu dajo prostor, da bo prebival z njimi.

⁵Če ga bo krvni maščevalec zasledoval, naj ne izročijo ubijalca v njegove roke, kajti brez vednosti je ubil svojega bližnjega in ga prej tudi sovražil ni.

⁶Naj ostane v tistem mestu, dokler ga ne postavijo zaradi razsodbe pred občino, do smrti vélikega duhovnika, ki bo v tistih dneh. Takrat naj se ubijalec vrne in gre v svoje mesto, v svojo hišo; v mesto, od koder je pobegnil.«

⁷Tedaj so posvetili Kedeš v Galileji na Neftálijevem pogorju, Sihem na Efrájimskem pogorju in Kirját Arbo, to je Hebrón na Judovem pogorju.

⁸Onstran Jordana, vzhodno od Jerihe, pa so določili Becer v puščavi na planoti Rubenovega rodu, Ramót Gileád od Gadovega rodu in Golán v Bašánu od Manásejevega rodu.

⁹Ta mesta so bila določena za vse, Izraelove sinove in tujce, ki so prebivali med njimi, kot pribežališče vsakomur, ki bi po nevednosti koga ubil, da bi ne umrl pod roko krvnega maščevalca, dokler ne bi bil postavljen pred občino.

Jozue 21

Levitska mesta

(1 Krn 6,39–66)

¹Družinski poglavarji levitov so pristopili k duhovniku Eleazarju, Nunovemu sinu Józuetu in družinskim poglavarjem rodov Izraelovih sinov.

²V Šilu v kánaanski deželi so jim govorili in rekli: »Gospod je po Mojzesu naročil, naj se nam dajo mesta za prebivanje in njihovi pašniki za našo živino.«

³Tedaj so Izraelovi sinovi po Gospodovem naročilu dali levitom od svoje dediščine ta mesta in njihove pašnike:

⁴Žreb se je izšel za Kehátovo rodbino; med leviti je sinovom duhovnika Arona po žrebu pripadlo trinajst mest od Judovega, Simeonovega in Benjaminovega rodu.

⁵Preostalim Kehátovim sinovom pa so po žrebu dodelili deset mest od rodbin Efrájimovega, Danovega in polovice Manásejevega rodu.

⁶Geršónovim sinovom so po žrebu dodelili trinajst mest od rodbin Isahárjevega, Aserjevega, Neftálijevega in polovice Manásejevega rodu v Bašanu.

⁷Meraríjevi sinovi po njihovih rodbinah so dobili dvanajst mest od Rubenovega, Gadovega in Zábulonovega rodu.

⁸Tako so Izraelovi sinovi po žrebu dodelili levitom ta mesta in njihove pašnike, kakor je naročil Gospod po Mojzesu.

⁹Od rodu Judovih sinov in od rodu Simeonovih sinov so dali ta mesta, ki so navedena po imenih.

¹⁰To je bil delež za Aronove sinove iz rodbin Kehátovcev od Levijevih sinov, kajti zanje je bil prvi žreb.

¹¹In dali so jim Kirját Arbo – Arbá je bil Anákov oče – to je Hebrón na Judovem pogorju z njegovimi pašniki okoli njega.

¹²Polje tega mesta in njegove vasi pa so dali v posest Jefunéjevemu sinu Kalébu.

¹³Sinovom duhovnika Arona so dali Hebrón, zavetno mesto za ubijalce in njegove pašnike, dalje Libno in njene pašnike,

¹⁴Jatír in njegove pašnike, Eštemóo in njene pašnike,

¹⁵Holón in njegove pašnike, Debír in njegove pašnike,

¹⁶En Rimón in njegove pašnike, Juto in njene pašnike ter Bet Šemeš in njegove pašnike – devet mest od teh dveh rodov.

¹⁷Od Benjaminovega rodu pa Gibeón in njegove pašnike, Gebo in njene pašnike,

- ¹⁸Anatót in njegove pašnike ter Alémet in njegove pašnike – štiri mesta.
- ¹⁹Vseh mest za duhovnike, Aronove sinove, je bilo trinajst mest z njihovimi pašniki.
- ²⁰Rodbini levitov Kehátovih sinov, to je tem, ki so še preostali od Kehátovih sinov, je žreb določil mesta od Efrájimovega rodu.
- ²¹Dali so jim zavetno mesto za ubijalca Sihem in njegove pašnike na Efrájimovem pogorju, Gezer in njegove pašnike,
- ²²Kibcájim in njegove pašnike ter Bet Horón in njegove pašnike – štiri mesta.
- ²³Od Danovega rodu Elteké in njegove pašnike, Gibetón in njegove pašnike
- ²⁴Ajalón in njegove pašnike ter Gat Rimón in njegove pašnike – štiri mesta.
- ²⁵Od polovice Manásejevega rodu pa Taanáh in njegove pašnike, Gat Rimón in njegove pašnike – dve mesti.
- ²⁶Vseh mest za rodbino Kehátovih sinov, ki so še preostali, je bilo deset z njihovimi pašniki.
- ²⁷Geršónovi sinovi izmed rodbine levitov so dobili od polovice Manásejevega rodu zavetno mesto za ubijalca Golán v Bašanu in njegove pašnike ter Aštarót in njegove pašnike – dve mesti.
- ²⁸Od Isahárjevega rodu Kišjón in njegove pašnike, Daberát in njegove pašnike,
- ²⁹Jarmút in njegove pašnike ter En Ganím in njegove pašnike – štiri mesta.
- ³⁰Od Aserjevega rodu Mišál in njegove pašnike, Abdón in njegove pašnike,
- ³¹Helkát in njegove pašnike ter Rehób in njegove pašnike – štiri mesta.
- ³²Od Neftálíjevega rodu pa zavetno mesto za ubijalce Kedeš v Galileji in njegove pašnike, Hamót Dor in njegove pašnike ter Kartán in njegove pašnike – tri mesta.
- ³³Vseh mest Geršónovcev po njihovih rodbinah je bilo trinajst z njihovimi pašniki.

³⁴Rodbini Meraríjevih sinov, levitom, ki so še preostali, pa so dodelili od Zábulonovega rodu Jokneám in njegove pašnike, Karto in njene pašnike,

³⁵Dimno in njene pašnike ter Nahalál in njegove pašnike – štiri mesta.

³⁶Od Rubenovega rodu Becer in njegove pašnike, Jahac in njegove pašnike,

³⁷Kedemót in njegove pašnike ter Mefáat in njegove pašnike – štiri mesta.

³⁸Od Gadovega rodu zavetno mesto za ubijalce Ramót v Gileádu in njegove pašnike, Mahanájim in njegove pašnike,

³⁹Hešbón in njegove pašnike, Jazêr in njegove pašnike – skupaj štiri mesta.

⁴⁰Vseh mest, ki jih je žreb določil Meraríjevim sinovom po njihovih rodbinah od rodbin levitov, ki so še preostali, je bilo dvanajst.

⁴¹Vseh levitskih mest sredi posesti Izraelovih sinov je bilo oseminštirideset in njihovi pašniki.

⁴²Vsako od teh mest je imelo okoli sebe svoje pašnike; tako je bilo pri vsakem od teh mest.

⁴³Tako je Gospod dal vso deželo Izraelcem, kakor jo je bil prisegel dati njihovim očetom. Prejeli so jo v last in v njej prebivali.

⁴⁴ Gospodjim je tudi naklonil počitek krog in krog, povsem kakor je bil prisegel njihovim očetom. Pred njimi ni obstal nobeden izmed vseh njihovih sovražnikov, vse njihove sovražnike je Gospod dal v njihove roke.

⁴⁵Tudi nobena beseda od vsega dobrega, kar je Gospod govoril v prid Izraelovi hiši, ni ostala neizpolnjena; vse so se izpolnile.

Jozue 22

Vrnitev transjordskih rodov

¹Takrat je Józue sklical Rúbenovce, Gádovce in polovico Manásejevega rodu

²in jim rekel: »Izpolnili ste vse, kar vam je naročil Gospodov služabnik Mojzes. Prisluhnili ste mojemu glasu v vsem, kar sem vam zapovedal.

³Niste pozabili zapustiti svojih bratov te mnoge dni do tega dne. Popolnoma ste izpolnili zapoved Gospoda, vašega Boga.

⁴Zdaj je Gospod, vaš Bog, naklonil počitek vašim bratom, kakor jim je govoril. Obrnite se zdaj in pojdite v svoje šotore, v deželo svoje posesti, ki vam jo je dal Gospodov služabnik Mojzes onkraj Jordana.

⁵Samo dobro pazite, da boste izpolnjevali zapoved in postavo, ki vam jo je ukazal Gospodov služabnik Mojzes; da boste ljubili Gospoda, svojega Boga, hodili po vseh njegovih potih, ohranili njegove zapovedi in se ga oklenili ter mu služili z vsem srcem in z vso dušo.«

⁶Potem jih je Józue blagoslovil in jih odpustil; in odšli so vsak v svoj šotor.

⁷Polovici Manásejevega rodu je Mojzes dal posest v Bašanu, drugi njegovi polovici pa je Józue dal posest pri njihovih bratih onkraj Jordana, proti zahodu. Tudi njih je Józue odposlal v svoje šotore, jih blagoslovil

⁸in jim rekel: »Z velikim bogastvom se zdaj vračate v svoje šotore, z obilico drobnice, srebra, zlata, bakra, železa in s premnogimi oblačili. Razdelite si plen svojih sovražnikov s svojimi brati!«

Postavitev oltarja pri Jordanu

⁹Rubenovi sinovi in Gadovi sinovi ter polovica Manásejevega rodu so se vrnili in odšli od Izraelovih sinov iz Šila v kánaanski deželi, da bi šli v gileádsko deželo, v deželo svoje posesti, ki so jo dobili v dedno last na Gospodovo povelje po Mojzesu.

¹⁰Ko so pa prišli v Gelilót ob Jordanu, ki je v kánaanski deželi, so Rubenovi in Gadovi sinovi ter polovica Manásejevega rodu zgradili ob Jordanu oltar, velik, daleč viden oltar.

¹¹Izraelovi sinovi so to slišali in so rekli: »Glejte, Rubenovi in Gadovi sinovi ter polovica Manásejevega rodu so zgradili oltar nasproti kánaanske dežele pri Gelilótu ob Jordanu, onstran Izraelovih sinov.«

¹²Izraelovi sinovi so to slišali in vsa občina Izraelovih sinov se je sešla v Šilu, da bi šli proti njim v boj.

¹³Izraelovi sinovi so odposlali k Rubenovim sinovom in Gadovim sinovom ter polovici Manásejevega rodu v gileádsko deželo Pinhása, sina duhovnika Eleazarja,

¹⁴in z njim deset knezov, po enega kneza za očetovsko hišo vsakega Izraelovega rodu; vsak izmed njih je bil poglavar svoje očetovske hiše med Izraelovimi tisočnijami.

¹⁵Prišli so k Rubenovim sinovom in Gadovim sinovom ter polovici Manásejevega rodu v gileádsko deželo, da bi govorili z njimi. Rekli so:

¹⁶»Tako pravi vsa Gospodova občina: »Kakšna hudobija je to, ki ste jo zakrivili pred Izraelovim Bogom, da ste danes proti Gospodu? Danes ste si postavili oltar in se tako uprli Gospodu.

¹⁷Mar nam je premalo pregreha iz Peórja, ki se je še nismo očistili do tega dne in je nadloga za Gospodovoobčino?

¹⁸Vi ste se danes obrnili proč od Gospoda; če se boste danes uprli Gospodu, se bo on jutri razsrdil nad vso Izraelovo občino.

¹⁹Če je zdaj dežela vaše posesti nečista, jo prečkajte in pojdite v deželo Gospodove posesti, kjer je Gospod postavil prebivališče, in se nastanite med nami! Gospodu pa se ne upirajte in ne bodite uporni do nas s tem, da si postavljate oltar poleg oltarja Gospoda, našega Boga!

²⁰Ali ni prišla jeza nad vso Izraelovo občino, ko se je Zerahov sin Ahán pregrešil z nezvestobo do predmetov zakletve? In on ni bil edini mož, ki je umrl zaradi svoje pregrehe.«

²¹Tedaj so odgovorili Rubenovi sinovi in Gadovi sinovi ter polovica Manásejevega rodu; govorili so poglavarjem Izraelovih tisočnij:

²²»Bog bogov, Gospod! Bog bogov, Gospod! On ve in Izrael naj izve: če smo se uprli ali storili hudobijo pred Gospodom, naj nas ta dan ne reši!

²³Če smo si zgradili oltar zato, da se obrnemo proč od Gospoda, ali zato, da bi na njem darovali žgalne daritve, žgalno in jedilno daritev, ali zato, da bi darovali na njem mirovne daritve, naj Gospod sam razsodi.

²⁴Ne, temveč iz skrbi za stvar smo to storili, rekoč: »Jutri naj porečejo vaši sinovi našim sinovom: Kaj imate vi opraviti z Gospodom, Izraelovim Bogom?

²⁵ Gospod je določil Jordan za mejo med nami in vami, med Rubenovimi sinovi in Gadovimi sinovi; zato nimate deleža pri Gospodu!« Tako bi vaši sinovi mogli odvrniti naše sinove, da bi se ne bali Gospoda.

²⁶Zato smo rekli: »Pojdimo in si naredimo oltar, ne za žgalne in ne za klavne daritve,

²⁷ampak da bo priča med nami in vami in med našimi rodovi za nami, da hočemo služiti Gospodu pred njegovim obličjem s svojimi žgalnimi, s svojimi klavnimi in s svojimi mirovnimi daritvami.« Tako jutri ne porečejo vaši sinovi našim sinovom: »Nimate deleža pri Gospodu.«

²⁸Dalje smo dejali: »Če jutri tako porečejo nam ali našim potomcem, bomo rekli: Pogledajte na obliko Gospodovega oltarja, ki so ga naredili naši očetje ne za žgalno in ne za klavno daritev, ampak da bo priča med nami in vami!«

²⁹Daleč od nas bodi, da bi se uprli Gospodu in se danes odvrnili od Gospoda, ker smo zgradili oltar za žgalno, jedilno in klavno daritev poleg oltarja Gospodanašega Boga, ki je pred njegovim svetiščem.«

³⁰Ko so duhovnik Pinhás, knezi občine in poglavarji Izraelovih tisočnij, ki so bili z njim, slišali besede, ki so jih govorili Rubenovi sinovi, Gadovi sinovi in Manásejevi sinovi, se je zdelo dobro v njihovih očeh.

³¹Eleazerjev sin, duhovnik Pinhás, je tedaj rekel Rubenovim sinovom, Gadovim sinovom in Manásejevim sinovom: »Danes vemo, da je Gospod sredi med nami, kajti niste zagrešili te hudobije zoper Gospoda; tako ste rešili Izraelove sinove pred Gospodovo roko.«

³²Potem so se vrnil Eleazarjev sin duhovnik Pinhás in knezi od Rubenovih sinov in Gadovih sinov iz gileádske dežele v kánaansko deželo k Izraelovim sinovom in jim prinesli sporočilo.

³³Sporočilo se je zdelo dobro v očeh Izraelovih sinov. In Izraelovi sinovi so slavili Boga in niso več rekli, da bi šli v vojno proti njim in pustošili deželo, v kateri so prebivali Rubenovi in Gadovi sinovi.

³⁴Rubenovi in Gadovi sinovi so poimenovali oltar Priča: »Kajti priča je med nami, da je Gospod zares Bog.«

Jozue 23

Poziv k zvestobi Józuetova oporoka

¹Veliko dni po tem, ko je Gospod naklonil Izraelu mir pred vsemi njegovimi sovražniki naokrog in se je Józue postaral ter prišel v leta,

²je Józue sklical ves Izrael, njegove starešine, njegove poglavarje, njegove sodnike in njegove upravitelje ter jim rekel: »Postaral sem se in prišel v leta.

³In videli ste vse, kar je Gospod, vaš Bog, storil vsem tem narodom pred vami; resnično, Gospod, vaš Bog, se je bojeval za vas.

⁴Poglejte, z žrebom sem razdelil te narode, ki so preostali, v dediščino vašim rodovom, in vse narode, ki sem jih iztrebil od Jordana do Vélikega morja, kjer zahaja sonce.

⁵Gospod, vaš Bog sam jih bo s silo izgnal pred vami in jih iztrebil izpred vašega obličja, da dobite njihovo deželo v posest, kakor vam je govoril Gospod, vaš Bog.

⁶Z vso močjo zdaj skrbite, da boste izpolnjevali in storili vse, kakor je zapisano v knjigi Mojzesove postave, da ne krenete od nje ne na desno ne na levo;

⁷da ne pridete med te narode, te, ki so še preostali med vami. Tudi imen njihovih bogov se ne spominjajte, ne prisegajte, ne služite jim in jih ne molite,

⁸temveč se oklenite Gospoda, vašega Boga, kakor ste delali do tega dne.

⁹ Gospod je izgnal pred vami velike in močne narode. Nihče ni mogel obstati pred vami do tega dne.

¹⁰Eden izmed vas jih je podil tisoč, kajti Gospod, vaš Bog sam se je bojeval za vas, kakor vam je govoril.

¹¹Skrbno pazite na svoje življenje, da boste ljubili Gospoda, svojega Boga.

¹²Kajti če odpadete in se oklenete ostanka teh narodov, teh, ki ostanejo z vami, in boste z njimi stopali v svaštvo ter prišli mednje in oni med vas,

¹³zagotovo vedite, da Gospod, vaš Bog, ne bo več pred vami preganjal teh narodov, ampak vam bodo zanka in past, bič na vaših bokih in trni v vaših očeh, dokler ne izginete s te lepe zemlje, ki vam jo je dal Gospod, vaš Bog.

¹⁴Glejte, jaz danes nastopam pot vse zemlje. Spoznajte torej z vsem srcem in vso dušo, da ni izpadla niti ena beseda od vseh dobrih besed, ki vam jih je govoril Gospod, vaš Bog. Vse so se izpolnile in niti ena beseda ni izpadla.

¹⁵Tako kakor se je v vaš prid izpolnila vsaka dobra stvar, ki vam jo je Gospod, vaš Bog, govoril, tako bo Gospod pripeljal nad vas tudi vsako hudo stvar, dokler vas ne iztrebi s te lepe zemlje, ki vam jo je dal Gospod, vaš Bog.

¹⁶Če boste prestopili zavezo Gospoda, svojega Boga, ki vam jo je zapovedal, in boste šli, da bi služili drugim bogovom ter jih častili, se zagotovo vname Gospodova jeza proti vam, in kaj hitro boste izginili iz te lepe dežele, ki vam jo je dal.«

Jozue 24

Zaveza v Sihemu

¹Józue je zbral v Sihemu vse Izraelove rodove, sklical je Izraelove starešine, njegove poglavarje, njegove sodnike in njegove upravitelje in postavili so se pred Bogom.

²Tedaj je rekel Józue vsemu ljudstvu: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Onstran reke so od davnine prebivali vaši očetje Terah, Abrahamov oče in Nahórjev oče in služili drugim bogovom.

³Vzel sem tedaj vašega očeta Abrahama onstran reke in ga vodil po vsej kánaanski deželi, namnožil njegov zarod in mu dal Izaka.

⁴Izaku sem dal Jakoba in Ezava. Ezavu sem dal v posest Seírsko pogorje, Jakob in njegovi sinovi pa so odšli v Egipt.

⁵Tja sem poslal Mojzesa in Arona, udaril Egipt, ko sem bil na delu v njegovi sredi; nato sem vas izpeljal od tam.

⁶Iz Egipta sem izpeljal vaše očete in prišli ste k morju. Egipčani so se z bojnimi vozovi in konji gnali za vašimi očeti do Trstičnega morja.

⁷Vpili so h Gospodu in postavil je temo med vami in Egipčani. Pripeljal je morje nadnje, da jih je pokrilo. S svojimi očmi ste videli, kaj sem storil Egiptu. Zatem ste bivali v puščavi veliko dni.

⁸Nato sem vas pripeljal v deželo Amoréjcev, ki so prebivali onstran Jordana. Bojevali so se proti vam, toda dal sem jih v vaše roke. Zavzeli ste njihovo deželo in jaz sem jih pred vami uničil.

⁹Potem je vstal Balák, Cipórjev sin, kralj v Moábu, da bi se bojeval proti Izraelu. Poslal je in poklical Beórjevega sina Bileáma, da bi vas preklel.

¹⁰Nisem hotel poslušati Bileáma in v resnici vas je blagoslavljal. Tako sem vas rešil iz njegove roke.

¹¹Potem ste šli čez Jordan in prišli v Jeriho. Jerihonska gospoda se je pognala v boj z vami, prav tako Amoréjci, Perizéjci, Kánaanci, Hetejci, Girgašéjci, Hivéjci in Jebusejci; in izročil sem jih v vaše roke.

¹²Pred vami sem poslal sršene in pregnali so izpred vas dva amoréjska kralja; ne s tvojim mečem in ne s tvojim lokom.

¹³Dal sem vam deželo, ki je niste obdelovali, in mesta, ki jih niste zidali, vendar v njih prebivate, vinograde in oljčnike, ki jih niste sadili, vendar jih uživate.«

¹⁴Zdaj se bojte Gospoda in mu služite v popolnosti in zvestobi; odpravite bogove, ki so jim služili vaši očetje onstran reke in v Egiptu in služite Gospodu.

¹⁵Če pa je slabo v vaših očeh, da bi služili Gospodu, si izberite danes, komu hočete služiti: ali bogovom, katerim so služili vaši očetje onstran reke, ali bogovom Amoréjcev, v katerih deželi prebivate. Jaz in moja hiša pa bomo služili Gospodu.«

¹⁶Ljudstvo je tedaj odgovorilo in reklo: »Daleč od nas bodi, da bi zapustili Gospoda in služili drugim bogovom.

¹⁷Kajti Gospod je naš Bog, on je izpeljal nas in naše očete iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti, in je pred našimi očmi delal ta velika znamenja, nas varoval na vsej poti, po kateri smo hodili, in pred vsemi ljudstvi, sredi katerih smo potovali.

¹⁸ Gospod je pregnal pred nami vsa ljudstva in Amoréjce, ki so pred nami prebivali v deželi. Tudi mi bomo služili Gospodu, kajti naš Bog je!«

¹⁹Józue je rekel ljudstvu: »Ne morete služiti Gospodu, kajti svet Bog je, ljubosumen Bog je; ne bo odpustil vaših hudodelstev in vaših grehov.

²⁰Če boste zapustili Gospoda in služili tujim bogovom, se bo obrnil, vam storil húdo in vas pokončal, potem ko vam je storil dobro.«

²¹Ljudstvo pa je reklo Józuetu: »Nikakor! Gospodu bomo služili.«

²²Józue je tedaj rekel ljudstvu: »Priče ste sebi, kajti Gospoda ste si izbrali, da mu boste služili.« Rekli so: »Priče!«

²³»Zdaj torej odpravite tuje bogove, ki so v vaši sredi in nagnite svoje srce h Gospodu, Izraelovemu Bogu!«

²⁴Ljudstvo je reklo Józuetu: »Gospodu, našemu Bogu, bomo služili, in njegov glas bomo poslušali.«

²⁵Tisti dan je Józue sklenil zavezo z ljudstvom in mu v Sihemu dal zakon in pravo.

²⁶Potem je Józue zapisal vse te besede v knjigo Božje postave, vzel velik kamen in ga postavil ondi pod hrastom, ki je bil ob Gospodovem svetišču.

²⁷Józue je tedaj rekel vsemu ljudstvu: »Glejte, ta kamen bo priča proti nam, kajti slišal je vse besede, ki nam jih je Gospod govoril. In priča bo proti vam, da ne zatajite svojega Boga.«

²⁸Potem je Józue odpustil ljudstvo, vsakogar v njegovo dedno posest.

Józuetova smrt in pokop

(Sod 2,6–9)

²⁹Po teh dogodkih je Gospodov služabnik, Nunov sin Józue umrl, star sto deset let.

³⁰Pokopali so ga na ozemlju njegove dediščine v Timnát Serahu, na Efrájimskem pogorju, severno od gore Gáaš.

³¹Izrael je služil Gospodu vse Józuetove dni in vse dni starešin, ki so še živeli v dneh za Józuetom in ki so vedeli za vsa dela, ki jih je Gospod storil Izraelu.

³²Jožefove kosti, ki so jih Izraelovi sinovi prinesli iz Egipta, so pokopali v Sihemu, na delu zemljišča, ki ga je Jakob kupil za sto cekinov od sinov Hamórja, Sihemovega očeta, in so ga Jožefovi sinovi dobili v dediščino.

³³Tudi Aronov sin Eleazar je umrl. Pokopali so ga na hribu Pinhása, njegovega sina, ki mu ga je dal na Efrájimskem pogorju.

Sodniki

Sodniki 1

Uvod

Uspehi in neuspehi izvoljenega ljudstva

(Joz 15,13–19)

¹Po Józuetovi smrti so Izraelovi sinovi vprašali Gospoda, rekoč: »Kdo izmed nas pojde prvi na vojsko proti Kánaancem?«

² Gospod je rekel: »Juda naj gre! Glejte, dal sem deželo v njegove roke.«

³Tedaj je rekel Juda svojemu bratu Simeonu: »Pojdi z menoj v moj delež na vojsko proti Kánaancem; potem grem tudi jaz s teboj v tvoj delež.« In Simeon je šel z njim.

⁴Juda je krenil in Gospod jima je dal v roke Kánaance in Perizéjce. Tako sta pobila deset tisoč mož v Bezeku.

⁵V Bezeku sta naletela na Adoní Bezeka, se z njim bojevala in porazila Kánaance in Perizéjce.

⁶Adoní Bezek pa je zbežal; tekla sta za njim, ga ujela in mu odsekala palce na njegovih rokah in njegovih nogah.

⁷Tedaj je rekel Adoní Bezek: »Sedemdeset kraljev z odsekanimi palci na svojih rokah in svojih nogah je pobiralo ostanke pod mojo mizo. Kar sem jaz storil, to mi je Bog povrnil.« Potem sta ga odpeljala v Jeruzalem in je tam umrl.

⁸Judovi sinovi so se bojevali tudi proti Jeruzalemu, ga zavzeli, udarili z ostrim mečem in mesto požgali z ognjem.

⁹Potem so Judovi sinovi odšli in se bojevali s Kánaanci, ki so prebivali na pogorju, v Negebu in Šéfeli.

¹⁰Nato je Juda šel nad Kánaance, ki so prebivali v Hebrónu. Hebrón se je prej imenoval Kirját Arba. Tam so ubili Šešájja, Ahimána in Talmája.

¹¹Od tod je šel nad prebivalce Debírja. Debír se je prej imenoval Kirját Sefer.

¹²Tedaj je rekel Kaléb: »Tistemu, ki udari Kirját Sefer in ga zavzame, bom dal svojo hčer Ahso za ženo.«

¹³Zavzel ga je Otníel, Kenázov sin, mlajši Kalébov brat; in dal mu je svojo hčer Ahso za ženo.

¹⁴Ko je ta prišla k njemu, jo je nagovarjal, naj prosi svojega očeta za polje. Spustila se je z osla in Kaléb ji je rekel: »Kaj ti je?«

¹⁵Rekla mu je: »Daj mi blagoslov! Ker si me oddal v južno deželo, mi daj tudi studence z vodo!« In Kaléb ji je dal studence na višini in studence v nižini.

¹⁶Sinovi Mojzesovega tasta Kenéjca so odšli z Judovimi sinovi iz Palmovega mesta v judovsko puščavo, južno od Aráda, in se naselili med ljudstvom.

¹⁷Juda pa je s svojim bratom Simeonom šel dalje in udarila sta Kánaance, ki so prebivali v Cefátu. Pokončala sta mesto po zakletvi in mesto poimenovala Horma.

¹⁸Nato je Juda zavzel Gazo in njeno ozemlje, Aškelón in njegovo ozemlje ter Ekrón in njegovo ozemlje.

¹⁹ Gospod je bil z Judom in zavzel je tudi pogorje. Ni pa mogel pregnati prebivalcev v dolini, kajti imeli so železne vozove.

²⁰Hebrón so dali Kalébu, kakor je govoril Mojzes, in ta je od tam pregnal tri Anákove sinove.

²¹Benjaminovi sinovi pa niso mogli pregnati Jebusejcev, ki so prebivali v Jeruzalemu; tako so Jebusejci prebivali z Benjaminovimi sinovi do tega dne.

²²Tudi Jožefova hiša je šla, in sicer v Betel, in Gospod je bil z njimi.

²³Jožefova hiša je dala Betel ogledati; Betel pa se je prej imenoval Luz.

²⁴Stražarji so tedaj zagledali moža, ki je prihajal iz mesta. Rekli so mu: »Pokaži nam, prosimo, pot v mesto, pa ti izkažemo naklonjenost.«

²⁵Pokazal jim je vhod v mesto. Tedaj so udarili mesto z ostrim mečem, tistega moža in vso njegovo družino pa so izpustili.

²⁶Mož je odšel v deželo Hetejcev, tam sezidal mesto in ga poimenoval Luz. Tako se imenuje do tega dne.

²⁷Manáse pa ni mogel premagati Bet Šeána in njegovih naselij, Taanáha in njegovih naselij, prebivalcev iz Dora in njegovih naselij, prebivalcev iz Jibleáma in njegovih naselij ter prebivalcev iz Megída in njegovih naselij. Tako so Kánaanci še naprej prebivali v tej deželi.

²⁸Ko se je Izrael okrepil, je Kánaance podvrigel tlaki; popolnoma pa jih ni mogel pregnati.

²⁹Tudi Efrájim ni mogel pregnati Kánaancev, ki so prebivali v Gezerju. Tako so Kánaanci prebivali sredi med njimi v Gezerju.

³⁰Zábulon ni mogel pregnati prebivalcev Kitróna in prebivalcev Nahalóla. Kánaanci so prebivali sredi med njimi; bili pa so podvrženi tlaki.

³¹Aser ni mogel pregnati prebivalcev Aka in prebivalcev Sidóna, Mahaléba, Ahzíba, Helbe, Aféke ter Rehóba.

³²Tako so Áserjevci prebivali med Kánaanci, prebivalci dežele, kajti niso jih pregnali.

³³Neftáli ni mogel pregnati prebivalcev Bet Šemeša in prebivalcev Bet Anáta. Tako je prebival med Kánaanci, prebivalci dežele. Toda prebivalci Bet Šemeša in prebivalci Bet Anáta so bili podvrženi tlaki.

³⁴Amoréjci so potisnili Danove sinove nazaj na pogorje in jim niso dovolili, da bi se spustili v dolino.

³⁵Tako se je Amoréjcem posrečilo, da so prebivali v Har Heresu, v Ajalónu in v Šaalbímu. Ko pa se je roka Jožefove hiše okrepila, so bili podvrženi tlaki.

³⁶Meja Amoréjcev je tekla od vzpona pri Akrabímu ter od Sele navzgor.

Sodniki 2

Izrek zoper Izraelovo nezvestobo

¹Tedaj je prišel Gospodov angel iz Gilgála v Bohím. Rekel je: »Izpeljal sem vas iz Egipta in pripeljal v deželo, ki sem jo s prisego obljubil vašim očetom. Rekel sem: Nikoli ne bom prelomil svoje zaveze z vami.

²Vi zato ne sklepajte zaveze s prebivalci te dežele, ampak razdenite njihove oltarje. Toda niste poslušali mojega glasu. Kaj ste to storili?

³Tudi sem rekel: »Ne bom jih pregnal izpred vašega obličja; naj bodo vaši nasprotniki, njihovi bogovi pa naj vam bodo za zanko.«

⁴Ko je Gospodov angel govoril te besede vsem Izraelovim sinovom, je ljudstvo povzdignilo svoj glas in so jokali.

⁵Zato so imenovali ta kraj Bohímin so tam darovali Gospodu.

Józuetova smrt in pokop

(Joz 24,28–31)

⁶Ko je Józue odslovil ljudstvo, so Izraelovi sinovi odšli vsak v svojo dediščino, da bi prejeli deželo v last.

⁷Ljudstvo je služilo Gospodu vse Józuetove dni in vse dni starešin, ki so Józuela preživeli in še videli vsa velika Gospodova dela, ki jih je storil v prid Izraelu.

⁸Umrli pa je Nunov sin Józue, Gospodov služabnik, star sto deset let.

⁹Pokopali so ga na ozemlju njegove dediščine, v Timnát Heresu, na Efrájimskem pogorju, severno od gore Gáaš.

¹⁰Tudi ves tisti rod se je pridružil svojim očetom. Za njim je nastopil drug rod, ki ni poznal Gospoda in tudi ne njegovih del, ki jih je storil v prid Izraelu.

Izraelova nezvestoba in kazni

¹¹Izraelovi sinovi so delali, kar je hudo v Gospodovih očeh, in služili Báalom.

¹²Zapustili so Gospoda, Boga svojih očetov, ki jih je izpeljal iz egiptovske dežele, ter hodili za drugimi bogovi, za bogovi ljudstev, ki so prebivali okoli njih, in jih molili. Tako so razjezili Gospoda.

¹³Zapustili so Gospoda in služili Báalu in Astartam.

¹⁴Tedaj se je vnela Gospodova jeza zoper Izraela in dal jih je v roke roparjem, ki so jih oropali; in prodal jih je v roke njihovih sovražnikov okoli njih, in niso se mogli več ustavljati svojim sovražnikom.

¹⁵Česar koli so se lotili, je bila vedno proti njim Gospodova roka, kakor jim je Gospod govoril in kakor jim je Gospod zaprisegel. Bili so v hudi stiski.

¹⁶ Gospod jim je tedaj obudil sodnike, ki so jih reševali iz rok njihovih zatiralcev.

¹⁷Vendar tudi sodnikov niso poslušali, ampak so se vlačugali z drugimi bogovi in jih molili. Hitro so se obrnili s poti, po kateri so hodili njihovi očetje, ki so poslušali Gospodove zapovedi; oni pa niso tako delali.

¹⁸Kadar koli jim je Gospod obudil sodnike, je bil Gospod s sodnikom in reševal jih je iz rok njihovih sovražnikov vse sodnikove dni. Kajti milo se je storilo Gospodu zaradi njihovega stokanja pred njihovimi zatiralci in napadalci.

¹⁹Ko pa je sodnik umrl, so se vrnili na staro pot in delali huje od svojih očetov. Hodili so za drugimi bogovi, jim služili in jih molili. Niso opustili svojega početja in svoje napačne poti.

²⁰Zato se je vnela Gospodova jeza zoper Izraela in je rekel: »Ker je ta narod prekršil mojo zavezo, ki sem jo zapovedal njegovim očetom, in ni poslušal mojega glasu,

²¹tudi jaz ne bom več preganjal izpred njegovega obličja nobenega izmed narodov, ki jih je pustil Józue, ko je umrl.

²²Po njih hočem preizkusiti Izraela, ali se bodo držali Gospodove poti in hodili po njej, kakor so se je držali njihovi očetje, ali ne.«

²³Zato je Gospod pustil te narode, ne da bi jih takoj pregnal, in jih ni izročil Józuetu v roke.

Sodniki 3

¹To pa so narodi, ki jih je Gospod pustil, da bi po njih preizkusil Izraela v vsem, česar še niso poznali glede vojskovanja v Kánaanu.

²To se je zgodilo, da bi si rodovi Izraelovih sinov pridobili znanje glede vojskovanja, ki ga prej še niso poznali:

³pet filistejskih vladarjev, vsi Kánaanci, Sidónci in Hivéjci, ki so prebivali na libanonskem pogorju, od gore Báal Hermon do Lebó Hamáta.

⁴Po teh naj bi preizkusil Izraela in spoznal, ali bodo poslušali Gospodove zapovedi, ki jih je po Mojzesu zapovedal njihovim očetom.

⁵Tako so Izraelovi sinovi prebivali sredi Kánaancev, Hetejcev, Amoréjcev, Perizéjcev, Hivéjcev in Jebusejcev.

⁶Jemali so njihove hčere za žene, dajali svoje hčere njihovim sinovom ter služili njihovim bogovom.

Zgodovina sodnikov **Sodnik Otniél**

⁷Izraelovi sinovi so delali, kar je hudo v Gospodovih očeh. Pozabili so Gospoda, svojega Boga, in služili Báalom in Ašeram.

⁸Zato se je vnela Gospodova jeza zoper Izraela in izročil jih je v roke Kušán Rišatájimu, kralju v Arámu Dveh rek. Osem let so Izraelovi sinovi služili Kušán Rišatájimu.

⁹Izraelovi sinovi so vpili h Gospodu in Gospod je obudil Izraelovim sinovom rešitelja, da bi jih rešil, Otniéla, Kenázovega sina, mlajšega Kalébovega brata.

¹⁰ Gospodov duh je bil z njim in sodil je Izraelu. Šel je v boj in Gospod mu je dal v roke arámskega kralja Kušán Rišatájima; in njegova roka je zmagala nad Kušán Rišatájimom.

¹¹Potem je imela dežela štirideset let mir in Kenázov sin Otniél je umrl.

Sodnik Ehúd

¹²Izraelovi sinovi so spet delali, kar je hudo v Gospodovih očeh. Tedaj je Gospod okrepil moábskega kralja Eglóna zoper Izraela, kajti delali so, kar je hudo v Gospodovih očeh.

¹³Eglón je zbral ob sebi Amónove sinove in Amalečane. Šli so in premagali Izraela ter zavzeli Palmovo mesto.

¹⁴Osemnajst let so Izraelovi sinovi služili moábskemu kralju Eglónu.

¹⁵Izraelovi sinovi so vpili h Gospodu. In Gospod jim je obudil rešitelja, Ehúda, Gerájevega sina, Benjaminovca, moža, ki je bil levičen. Po njegovi roki so Izraelovi sinovi poslali moábskemu kralju Eglónu davek.

¹⁶Ehúd pa si je naredil dvorezno, za pedenj dolgo bodalo in si ga pripasal pod svojo obleko na svoji desni strani.

¹⁷Nato je izročil davek moábskemu kralju Eglónu. Eglón pa je bil zelo debel mož.

¹⁸Ko je oddal davek in odpustil ljudstvo, ki je nosilo davek,

¹⁹se je vrnil iz kraja obdelanih kamnov pri Gilgálu in rekel: »Zaupno stvar imam zate, o kralj.« Ta je dejal: »Pst.« In odšli so ven vsi, ki so stali ob njem.

²⁰Ehúd je tedaj stopil k njemu, ko je ta sedel sam v svoji zgornji, hladni izbi. Ehúd je rekel: »Božjo besedo imam zate.« In vstal je s prestola,

²¹Ehúd pa je iztegnil svojo levico, potegnil bodalo s svoje desne strani ter mu ga zabodel v trebuh.

²²Skupaj z rezilom je vanj porinil tudi držaj, in obdala ga je tolšča, kajti bodala ni potegnil iz trebuha. Nato je Ehúd stopil ven skozi zidno odprtino

²³in prišel v preddverje, zaprl za seboj vrata zgornje izbe in jih zapahnil.

²⁴Ko je odšel, so prišli njegovi služabniki. Ko so videli, da so bila vrata zgornje izbe zapahnjena, so rekli: »Gotovo je na potrebi v svoji hladni izbi.«

²⁵Dolgo časa so čakali, a glej, ni odprl vrat svoje zgornje izbe. Vzeli so ključe in odprli. In glej, njihov gospod je ležal na tleh mrtev.

²⁶Ehúd pa je medtem, ko so se oni mudili, že utekel; šel je mimo kraja obdelanih kamnov in tekel v Seíro.

²⁷Ko je prišel tja, je zatrobil v rog na Efrájimskem pogorju in Izraelovi sinovi so z njim na čelu sestopili s pogorja.

²⁸Rekel jim je: »Pojdite za menoj, kajti Gospod vam je dal sovražnike Moábce v roke.« Ti so šli za njim, zasedli Moábcem prehode čez Jordan in nikogar niso spustili na drugo stran.

²⁹V tistem času so pobili Moábce, kakih deset tisoč mož, same močne in hrabre vojake, in nihče ni utekel.

³⁰Tisti dan je bil Moáb ponižan od Izraelove roke, dežela pa je imela osemdeset let mir.

Sodnik Šamgár

³¹Za njim je nastopil Anátov sin Šamgár. Pobil je Filistejce, šeststo mož, z volovskim ostnom. Tudi on je rešil Izraela.

Sodniki 4

Debóra in Barák

¹Izraelovi sinovi so spet delali, kar je hudo v Gospodovih očeh, Ehúd pa je umrl.

² Gospod jih je zato dal v roke kánaanskega kralja Jabína, ki je kraljeval v Hacórju. Poveljnik njegove vojske je bil Siserá, ki je bival v Haróšet Gojímu.

³In Izraelovi sinovi so vpili h Gospodu, kajti devetsto železnih vozov je imel in dvajset let je hudo stiskal Izraelove sinove.

⁴V tistem času je Izraelu sodila Debóra, Lapidótova žena, žena prerokinja.

⁵Prebivala je pod Debórino palmo med Ramo in Betelom, na Efrájimskem pogorju, in Izraelovi sinovi so prihajali k njej na razsodbo.

⁶Poslala je in poklicala Abinóamovega sina Baráka iz Kedeša v Neftáliju in mu rekla: »Mar ti ni Gospod, Izraelov Bog, ukazal, da se odpravi na goro Tabor in vzemi s seboj deset tisoč mož izmed Neftálijevih in Zábulonovih sinov?

⁷Pritegnila bom namreč k tebi, k potoku Kišónu, Siserája, poveljnika Jabínove vojske, njegove bojne vozove ter njegovo vojsko, in jih izročila v tvoje roke.«

⁸Barák ji je rekel: »Če greš z menoj, pojdem; če pa ne greš z menoj, ne pojdem.«

⁹Rekla je: »Da, s teboj grem. Vendar slava na poti, ki jo nastopaš, ne bo tvoja. Gospod bo Siserája izročil v ženske roke.« Tedaj je Debóra vstala in šla z Barákom v Kedeš.

¹⁰Barák je v Kedeš poklical Zábulona in Neftálíja in deset tisoč mož je prišlo k njegovim nogam. Tudi Debóra je šla z njim.

¹¹Kenéjec Heber pa se je ločil od Kajina, enega izmed sinov Mojzesovega tasta Hobába, in si postavil šotor pri hrastu v Caananímu, blizu Kedeša.

¹²Siseráju so sporočili, da je Abinóamov sin Barák šel na goro Tabor.

¹³Siserá je tedaj zbral vse svoje vozove, devetsto železnih voz, in vse ljudstvo, ki je bilo z njim, od Haróšet Gojíma pa do potoka Kišóna.

¹⁴In Debóra je rekla Baráku: »Vstani, kajti to je dan, ko ti Gospod daje Siserája v roke. Ali ne gre Gospod sam pred teboj?« Tedaj se je Barák spustil z gore Tabor in za njim deset tisoč mož.

¹⁵In Gospod je pokončal Siserája, vse njegove bojne vozove in ves tabor pred Barákom z ostrim mečem. Siserá pa je stopil z voza in peš pobegnil.

¹⁶Barák je zasledoval vozove in tabor do Haróšet Gojíma, dokler ni vsa Siserájeva vojska padla pod ostrim mečem in ni nobeden preostal.

¹⁷Siserá je peš pribežal do šotora Jaéle, žene Kenéjca Heberja. Med Jabínom, kraljem v Hacórju, in hišo Kenéjca Heberja je bil namreč mir.

¹⁸Jaéla je prišla Siseráju naproti in mu rekla: »Stopi noter, moj gospod! Stopi k meni, nikar se ne boj!« Vstopil je k njej v šotor in pokrila ga je z odejo.

¹⁹Rekel ji je: »Prosim te, daj mi piti malo vode, kajti žejen sem.« Odprla je meh z mlekom, mu dala piti in ga spet pokrila.

²⁰Rekel ji je še: »Postavi se k vhodu v šotor! Če kdo pride in te povpraša ter reče: »Ali je kdo tukaj?«, mu reci: »Nihče.««

²¹Potem je Heberjeva žena Jaéla pograbila šotorski klin, vzela kladivo v svojo roko, se mu tiho približala in zabila klin v njegova senca tako, da se je zarinil v zemljo. V trdnem spanju se je stresel in umrl.

²²In glej, ko je Barák še zasledoval Siserája, mu je Jaéla prišla naproti ter mu rekla: »Pridi in pokažem ti moža, ki ga iščeš!« Vstopil je k njej in glej, Siserá je ležal mrtev s klinom v svojih sencih.

²³Tako je tisti dan Bog ponižal kánaanskega kralja Jabína pred Izraelovimi sinovi.

²⁴In roka Izraelovih sinov je vse bolj pritiskala na kánaanskega kralja Jabína, dokler niso popolnoma uničili kánaanskega kralja Jabína.

Sodniki 5

Debórina pesem

¹Tisti dan sta zapela Debóra in Abinóamov sin Barák ter rekla:

²Knezi so bili vodje v Izraelu, ljudstvo jim je voljno sledilo: slavite Gospoda!

³Poslušajte kralji, prisluhnite veljaki, Gospodu hočem zapeti, prepevati Gospodu, Izraelovemu Bogu.

⁴Gospod, ko si šel iz Seírja, prihajal z edómske poljane, se je zemlja tresla, nebo je močno rosilo, iz oblakov je lilo med gromom.

⁵Gore so trepetale pred Gospodom, Gospodom s Sinaja, Izraelovim Bogom.

⁶V dnevih Anátovega sina Šamgárja, v dnevih Jaéle so ceste samevale; in ti, ki so hodili po stezah, so stopali po stranskih poteh.

⁷Izumrli so veljaki v Izraelu, izumrli, dokler nisem vstala jaz, Debóra, se vzdignila jaz, mati v Izraelu.

⁸Hlastali so za tujimi bogovi, kakor po ječmenovih hlebih; ščita in kopja pa ni bilo videti, med štirideset tisoči v Izraelu.

⁹Moje srce je z izraelskimi knezi; o, prostovoljci med ljudstvom, slavite Gospoda!

¹⁰Vi, ki jezdite na belih oslicah, vi, ki sedite na sodniških stolih, vi, ki hodite po poti: vriskajte!

¹¹Močnejše od glasu pastirjev pri napajališčih naj se opeva Gospodova zmaga; zmaga njegovih veljakov v Izraelu. Tedaj je Gospodovo ljudstvo šlo dol k vratom.

¹²Prebudi, prebudi se, Debóra, prebudi, prebudi se, pesem zapoj! Vstani, Barák, pripelji svoje ujetnike, sin Abinóamov!

¹³Stopi zdaj dol, preostanek plemenitih, Gospodovo ljudstvo, pridi k meni z junaki!

¹⁴Za menoj Efrájim, njih korenina je v Amáleku, tvoji potomci, Benjamin, s tvojim ljudstvom. Od mene, Mahír, so prišli voditelji, in iz Zábulona ti, ki držijo žezlo.

¹⁵Isahárjevi vojvode so z Debóro, saj je bil Isahár zvest Baráku in se je v dolini podvrgel njegovim korakom. Med Rubenovimi plemeni so dolgi posveti.

¹⁶Zakaj se mudiš pri ovčjih stajah in poslušáš čred beketaanje? Med Rubenovimi plemeni so dolgi posveti.

¹⁷Gileád onkraj Jordana počiva, in Dan, čemu domuje na ladjah? Aser sedi ob morskem obrežju in počiva ob njegovih zalivih.

¹⁸Zábulon je ljudstvo, ki izpostavlja svoje življenje smrti, in tudi Neftáli, na vrhovih poljane.

¹⁹Kralji so prišli in se bojevali. Tedaj so se vojskovali kánaanski kralji, pri Taanáhu, ob vodah megídskih, vendar srebra v plen niso dobili.

²⁰Z neba dol so se vojskovale zvezde, s svojih tirov so se bojevale proti Siseráju.

²¹Potok Kišón jih je odplavljal, potok starodavnih dni, potok Kišón. Pogumno nastopi, moja duša!

²²Tedaj so pekotala konjev kopita, in urno so dirjali njihovi vranci.

²³»Prekolnite Meróz,« pravi Gospodov angel, »prekolnite, prekolnite njegove prebivalce, ker niso prišli na pomoč Gospodu, na pomoč Gospodu z junaki.«

²⁴Blagoslovljena med ženami bodi Jaéla, žena Kenéjca Heberja, med ženami v šotoru bodi blagrovana.

²⁵Vode jo je prosil, dala mu je mleka, v dragoceni posodi mu je prinesla smetane.

²⁶S svojo levico je segla po klinu, z desnico po kovaškem kladivu. Udarila je Siserája, mu glavo razbila, strla in prebodla njegova senca.

²⁷Ob njenih nogah je omahnil, padel in obležal, ob njenih nogah je omahnil in padel; kjer je omahnil, je mrtev obležal.

²⁸Z okna doli gleda in skoz omrežje toži Siserájeva mati: »Zakaj se obotavlja in ne pride njegov voz, zakaj kasni topot njegovih bojnih vpreg?«

²⁹Najmodrejša njenih kneginj ji odgovarja, pa tudi sebi odgovarja in pravi:

³⁰»Glej, skupaj zbrani si delijo plen! Eno ali dve dekleti na glavo junaka; plen: pisana oblačila za Siserája, plen: pisana oblačila in ruta, pisana obleka in dve ruti na moj vrat kot plen.«

³¹Tako se naj pogubijo vsi tvoji sovražniki, o Gospod, kateri pa te ljubijo, naj bodo kakor sonce, ko vzhaja v svoji moči. Nato je dežela štirideset let uživala mir.

Sodniki 6

Midjánci zatirajo Izraelce

¹Izraelovi sinovi so delali, kar je hudo v Gospodovih očeh. Zato jih je Gospod dal za sedem let v roke Midjáncem.

²Midjánska roka je prevladala nad Izraelom in iz strahu pred Midjánci so si Izraelovi sinovi uredili gorske globeli, votline in zaklonišča.

³Zgodilo se je tudi, da so Izraelci posejali, prišli pa so Midjánci, Amalečani in sinovi Vzhoda, da bi šli nadnje.

⁴Utaborili so se ob njih in jim pokončali pridelke zemlje, vse do vhoda v Gazo. V Izraelu niso pustili nič živeža in tudi ne drobnice, goveda in oslov.

⁵Kajti prihajali so s svojo živino in s svojimi šotori, vstopali so številni kakor kobilice. Bilo jih je mnogo in brez števila je bilo njihovih kamel. Prihajali so v deželo in jo pustošili.

⁶Tako je Izrael zaradi Midjancev silno obubožal in Izraelovi sinovi so klicali h Gospodu.

⁷Ko so Izraelovi sinovi vpili h Gospodu zaradi Midjancev,

⁸je Gospod poslal Izraelovim sinovom moža, preroka. Ta jim je rekel: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: ›Jaz sem vas pripeljal iz Egipta in vas odpeljal iz hiše sužnosti.

⁹Rešil sem vas egiptovske roke, iz rok teh, ki so vas stiskali. Izpred vas sem jih pregnal in vam dal njihovo deželo.

¹⁰Rekel sem vam tudi: Jaz sem Gospod, vaš Bog. Ne bojte se bogov Amoréjcev, v katerih deželi prebivate. Vendar niste poslušali mojega glasu.«

Bog pokliče Gideóna

¹¹Tedaj je prišel Gospodov angel in se usedel pod terebinto v Ofri, last Abiézerjevca Joáša. Njegov sin Gideón je v stiskalnici s palico otepal pšenico, da bi jo spravil na varno pred Midjanci.

¹²Tedaj se mu je prikazal Gospodov angel in mu rekel: »Gospod s teboj, močni junak!«

¹³Gideón mu je rekel: »Toda, moj gospod, če je Gospod z nami, zakaj nas je potem vse to zadelo? Kje so vsa njegova čudežna dela, o katerih so nam pripovedovali naši očetje, ko so rekli: ›Ali nas ni Gospod izpeljal iz Egipta?‹ Zdaj pa nas je Gospod zavrgel in izročil v roke Midjancem.«

¹⁴ Gospod se je obrnil k njemu in rekel: »Pojdi v tej svoji moči in rešil boš Izraela iz rok Midjancev. Ali te ne pošiljam jaz sam?«

¹⁵Rekel mu je: »Toda, moj gospod, s čim bom rešil Izraela? Glej, moja rodbina je najrevnejša v Manáseju in jaz sem poslednji v hiši svojega očeta.«

¹⁶ Gospod pa mu je rekel: »Jaz bom s teboj. Pobil boš Midjánce kakor enega moža.«

¹⁷Rekel mu je: »Če sem našel milost v tvojih očeh, mi daj znamenje, da si ti, ki govoriš z menoj!

¹⁸Prosim te, ne hodi od tod, dokler se ne vrnem k tebi, prinesem svoj dar in ga postavim predte!« Rekel mu je: »Ostanem, dokler se ne vrneš.«

¹⁹Tedaj je Gideón odšel, pripravil kozjega mladiča in nekvašenega kruha iz škafa moke. V košaro je položil meso in vlil juho v lonec. Vse to je odnesel k njemu pod terebinto in daroval.

²⁰Božji angel mu je tedaj rekel: »Vzemi meso in nekvašeni kruh in ju položi na to skalo, juho pa zlij proč!« Storil je tako.

²¹Gospodov angel je tedaj vzel konec palice v svojo roko in se dotaknil mesa in nekvašenega kruha. Iz skale je tedaj švignil ogenj in použil meso in nekvašeni kruh; Gospodov angel pa je odšel izpred njegovih oči.

²²Tedaj je Gideón videl, da je bil Gospodov angel. In Gideón je rekel: »Gorje, Gospod Bog, kajti videl sem Gospodovega angela iz obličja v obličje.«

²³Gospod pa mu je rekel: »Mir s teboj, nikar se ne boj! Ne boš umrl.«

²⁴Tedaj je Gideón tam postavil oltar Gospodu in ga imenoval »Gospod je mir.« Do tega dne je še vedno v Ofri Abiézerjevcev.

Gideón razdre Báalov oltar

²⁵Še tisto noč mu je Gospod rekel: »Vzemi mladega junca od svojega očeta in drugega sedemletnega junca ter podri Báalov oltar, last tvojega očeta. Posekaj tudi ašero, ki je ob njem.

²⁶Na vrhu te utrdbe zgradi po vzoru oltar Gospodu, svojemu Bogu! Nato vzemi drugega junca in ga daruj kot žgalno daritev z lesom ašere, ki jo boš posekal.«

²⁷Gideón je vzel deset mož izmed svojih hlapcev in storil, kakor mu je Gospodgovoril. Ker pa se je bal hiše svojega očeta in mož v mestu, tega ni storil podnevi, ampak ponoči.

²⁸Ko so možje mesta zjutraj vstali, glej, je bil Báalov oltar podrt in ašera ob njem posekana, drugi junec pa darovan na postavljenem oltarju.

²⁹Tedaj so rekli možje drug drugemu: »Kdo je to storil?« Po preiskovanju in poizvedovanju so rekli: »Joášev sin Gideón je to storil!«

³⁰Nato so možje mesta rekli Joášu: »Privedi ven svojega sina! Umreti mora, ker je podrl Báalov oltar in ker je posekal ašero ob njem.«

³¹Joáš pa je rekel vsem, ki so se ustavili pri njem: »Mar hočete braniti Báala? Ali ga hočete vi rešiti? Kdor se bo bojeval zanj, bo do jutra mrtev. Če je bog, naj se bojuje sam zase, ker je podrt njegov oltar.«

³²Tako so tisti dan Gideóna imenovali Jerubáal, kajti rekli so: »Naj se Báal bojuje proti njemu, ker je porušil njegov oltar.«

Priprave na boj z Midjánci

³³Vsi Midjánci, Amalečani in sinovi Vzhoda so se tedaj zbrali skupaj, šli na drugo stran in se utaborili v Jezreélski dolini.

³⁴ Gospodov duh je tedaj navdal Gideóna in zatrobil je v rog in poklical Abiézerjevce, naj mu sledijo.

³⁵Po vsem Manáseju je razposlal glasnike in tudi te poklical, naj mu sledijo. Odposlal je glasnike tudi v Aser, Zábulon in Neftáli, in šli so jim naproti.

³⁶Gideón je rekel Bogu: »Če res hočeš rešiti Izraela po moji roki, kakor si govoril,

³⁷glej, položim ovčje runo na mlatišče. Če bo rosa samo na runu, po vsej zemlji pa suho, bom vedel, da boš zagotovo rešil Izraela po moji roki, kakor si govoril.«

³⁸In zgodilo se je tako. Ko je drugo jutro zarana vstal in ožel runo, je iz runa iztisnil roso, za polno čašo vode.

³⁹Potem je Gideón rekel Bogu: »Naj se ne vname tvoj srd zoper mene, če bom še enkrat spregovoril. Naj poizkusim, prosim, še enkrat z runom. Naj bo tokrat suho samo na runu, po vsej zemlji pa rosa.«

⁴⁰In Bog je tisto noč storil tako. Bilo je suho samo na runu, po vsej zemlji pa je bila rosa.

Sodniki 7

Gideónov bojni pohod čez Jordan

¹Jerubáal, to je Gideón, in vse ljudstvo z njim so se zgodaj zjutraj odpravili in se utaborili pri studencu Haród. Midjánski tabor pa je bil na severni strani ob griču Moréju v ravnini.

²Tedaj je Gospod rekel Gideónu: »Preveč je ljudstva s teboj, da bi jim dal Midjánce v roke. Izrael bi se lahko ponašal pred menoj in rekel: ›S svojo lastno roko sem se rešil.‹

³Zato zdaj naznani ljudstvu in reci: ›Kdor se boji in trepeta, naj se vrne in odide z gore Gileád.‹« In vrnilo se jih je izmed ljudstva dvaindvajset tisoč, ostalo pa jih je le deset tisoč.

⁴Gospod je spet rekel Gideónu: »Še je preveč ljudstva. Odpelji jih k vodi in tam ti jih bom odbral. Tisti, za katerega ti porečem: ›Ta pojde s teboj,‹ bo šel s teboj; za vsakega pa, za katerega ti porečem: ›Ta ne pojde s teboj,‹ ne bo šel!«

⁵Odpeljal je ljudstvo k vodi in Gospod je rekel Gideónu: »Vsakogar, ki bo s svojim jezikom srebal vodo, kakor sreba pes, postavi posebej; kakor tudi vsakogar, ki bo pokleknil na kolena, da bi pil.«

⁶Teh, ki so srebali iz rok v usta, je bilo tristo; vsi preostali pa so pokleknili na kolena, da bi pili vodo.

⁷In Gospod je rekel Gideónu: »S tristo možmi, ki so srebali, vas bom rešil in v tvoje roke izročil Midjánce, vsi preostali ljudje pa naj pojdejo v svoj kraj.«

⁸Ko si je ljudstvo vzelo živeža in svojih rogov v svoje roke, je vse Izraelce odposlal, vsakega k svojemu šotoru. Le tristo mož je zadržal. Midjánski tabor pa je bil spodaj v ravnini.

Napoved zmage

⁹Še tisto noč mu je Gospod rekel: »Vstani in zavzemi tabor, kajti v tvoje roke ga dajem.

¹⁰Če pa se bojiš iti sam, pojdi v tabor skupaj s svojim hlapcem Purájem.

¹¹Poslušal boš, o čem se bodo pogovarjali. Zatem se bodo okrepile tvoje roke, da boš odšel v tabor.« In stopil je s svojim hlapcem Purájem do prve straže v taboru.

¹²Midjánci, Amalečani in vsi sinovi Vzhoda pa so bili razporejeni po ravnini kakor množica kobilic in njihovim kamelam ni bilo števila. Bilo jih je toliko, kolikor je peska na morskem obrežju.

¹³Ko je Gideón prišel tja, je nekdo svojemu tovarišu pripovedoval sanje. Rekel je: »Imel sem sanje. Glej, kolač ječmenovega kruha se je valil proti taboru Midjáncev. Ko je dosegel šotor in zadel vanj, ga je podrl in obrnil navzgor, da je šotor padel.«

¹⁴Tovariš mu je odgovoril in rekel: »To ni nič drugega kakor meč Izraelca, Joáševega sina Gideóna. Bog mu je dal v roke Midjánce in ves tabor.«

¹⁵Ko je Gideón slišal pripovedovanje o sanjah in njihovo razlago, se je do tal priklonil. Vrnil se je v Izraelov tabor in rekel: »Vstanite, Gospod daje tabor Midjáncev v vaše roke.«

Zmeda v midjánskem taboru

¹⁶Nato je razdelil tristo mož v tri vrste in vsem dal v roke rogove in prazne vrče s plamenicami v sredi vrčev.

¹⁷Rekel jim je: »Glejte name in delajte enako! Glejte, stopil bom do konca tabora, in kakor bom storil jaz, tako storite vi!

¹⁸Ko bom zatrobil v rog jaz in ti, ki so z menoj, takrat zatrobite v rogove tudi vi krog in krog tabora ter recite: »Za Gospoda in za Gideóna!«

¹⁹Ko so Gideón in sto mož, ki so bili z njim, prišli do konca tabora, je poveljnik srednje nočne straže ravno razporejal stražarje. Zatrobili so v rogove in razbili vrče, ki so jih imeli v svojih rokah.

²⁰Tudi tri krdela so zatrobila v rogove in razbili so vrče. V svojih levicah so držali plamenice in v desnicah rogove, da so trobili. Klicali so: »Za Gospoda in za Gideóna.«

²¹Vsakdo je stal na svojem mestu krog in krog tabora. Ves tabor je bil zbegan in vpili so ter bežali.

²²Medtem ko je trobilo tristo rogov, je Gospod po vsem taboru naravnal meč enega proti drugemu. Tabor se je razbežal do Bet Šite, proti Cerédi in do brega Abél Mehóle pri Tabátu.

²³Dal je poklicati tudi Izraelce iz Neftálíja, iz Aserja in iz vsega Manáseja, da bi zasledovali Midjánce.

²⁴Gideón je razposlal glasnike po vsem Efrájimskem pogorju. Rekel je: »Pojdite Midjáncem nasproti in zasedite jim vodo do Bet Bare in Jordan.« Tako je bil sklican ves Efrájim in zasedli so vodo do Bet Bare in Jordan.

²⁵Ujeli so tudi dva midjánska kneza, Oréba in Zeéba. Oréba so ubili na Orébovi skali, Zeéba pa so ubili na Zeébovi tlačilnici. Podili so Midjánce, glavi Oréba in Zeéba pa so odnesli h Gideónu na drugo stran Jordana.

Sodniki 8

Nevoščljivi Efrájimci

¹Tedaj so mu Efrájimci rekli: »Kaj je to, kar si nam storil, da nas nisi poklical, ko si šel v boj proti Midjáncem?« In hudo so se prepirali z njim.

²Rekel jim je: »Kaj je to, kar sem storil jaz, v primerjavi z vami? Ali ni boljše Efrájimovo paberkovanje kakor Abiézerjeva trgatev?

³V vaše roke je Bog izročil midjánska kneza Oréba in Zeéba. Kaj sem jaz mogel storiti takega v primerjavi z vami?« Ko je izgovoril te besede, se je njihova jeza zoper njega pomirila.

Gideónov bojni pohod vzhodno od Jordana

⁴Gideón se je zatem napotil proti Jordanu in ga prešel. On in tristo mož, ki so bili z njim, pa so bili utrujeni, vendar so se gnali naprej.

⁵Rekel je možem v Sukótu: »Dajte, prosim, ljudstvu, ki me spremlja, nekaj hlebov kruha, kajti utrujeni so. Jaz namreč zasledujem Zebaha in Calmunája, midjánska kralja.«

⁶Sukótski knezi pa so rekli: »Mar sta Zebahova in Calmunájeva pest že v tvoji roki, da bi dali tvoji vojski kruha?«

⁷Gideón jim je rekel: »Resnično, ko mi bo Gospod dal v roke Zebaha in Calmunája, bom zmlatil vaše meso s puščavskim trnjem in osatom.«

⁸Odrinil je od tam v Penuél in tam govoril enako. Tudi možje v Penuélu so mu odgovorili kakor so mu odgovorili možje v Sukótu.

⁹Možem v Penuélu je torej rekel: »Ko se v miru vrnem, bom razdejal ta stolp.«

¹⁰Zebah in Calmuná sta bila v Karkórju in njuna tabora z njima, kakih petnajst tisoč mož, ki so še preostali od sinov Vzhoda. Teh, ki so padli, pa je bilo sto dvajset tisoč z meči oboroženih mož.

¹¹Gideón se je vzpenjal po poti teh, ki bivajo v šotorih, vzhodno od Nobaha in Jogbóhe. Od tam je napadel tabor, ki je bil nepripravljen.

¹²Zebah in Calmuná sta zbežala. Zasledoval ju je, ujel oba midjánska kralja, Zebaha in Calmunája, in zbegal ves tabor.

¹³Joášev sin Gideón se je vrnil iz boja, z višine Heresa.

¹⁴Prijel je mladeniča izmed mož v Sukótu in ga povprašal. Ta mu je popisal sukótske kneze in njegove starešine, sedeminsedemdeset mož.

¹⁵Potem je odšel k možem v Sukót in rekel: »Poglejte Zebaha in Calmunája; zasramovali ste me in rekli: »Mar sta Zebahova in Calmunájeva pest že v tvoji roki, da bi morali dati kruha tvojim utrujenim možem?«

¹⁶In zgrabil je mestne starešine, vzel puščavsko trnje in osat ter z njimi dal vedeti možem v Sukótu.

¹⁷Tudi je podrl stolp v Penuélu in pomoril može v mestu.

¹⁸Nato je rekel Zebahu in Calmunáju: »Kakšni so bili možje, ki sta jih umorila na Taboru?« Rekla sta: »Takšni so bili kakor ti, sleherni je bil podoben kraljevemu sinu.«

¹⁹Rekel je: »Bili so moji bratje, sinovi moje matere. Kakor Gospod živi, ko bi jih bila pustila pri življenju, vaju ne bi umoril.«

²⁰Rekel je svojemu prvorojencu Jeterju: »Vstani in ju usmrti!« Mladenič pa ni izdrl svojega meča, kajti bal se je. Bil je še premlad.

²¹Zebah in Calmuná sta tedaj rekla: »Ti vstani in naju ubij! Kajti kakršen je človek, taka je njegova moč.« In Gideón je vstal, umoril Zebaha in Calmunája ter vzel verižice, ki so bile na vratovih njunih kamel.

Gideónove skušnjave

²²Tedaj so Izraelci rekli Gideónu: »Vladaj nam ti in tudi tvoj sin in tudi sin tvojega sina, kajti rešil si nas iz rok Midjáncev.«

²³Gideón pa jim je rekel: »Ne bom vam vladal jaz, niti vam ne bo vladal moj sin. Gospod vam bo vladal.«

²⁴Še jim je rekel Gideón: »Nekaj bi si vendarle rad izprosil od vas. Vsakdo naj mi da uhan od svojega plena.« Imeli so namreč zlate uhane, ki so bili od Izmaelcev.

²⁵Rekli so mu: »Radi jih damo.« Razgrnili so plašče in vsakdo je tja odvrigel uhan od svojega plena.

²⁶Zlati uhani, za katere je prosil, so tehtali tisoč sedemsto šeklov zlata, ne glede na ogrlice, uhane in škrlatna oblačila, ki sta jih nosila midjánska kralja, ter neodvisno od verižic, ki so bile pripete na vratu njunih kamel.

²⁷Gideón je iz tega dal napraviti efód in ga postavil v svoje mesto, v Ofro. In ves Izrael se je tam vlačugal. Postal je zanka za Gideóna in njegovo hišo.

²⁸Midjánci so bili silno ponižani pred Izraelovimi sinovi in niso več povzdignili glave. Tako je dežela v Gideónovih dneh uživala štirideset let mir.

Gideónova smrt

²⁹Joášev sin Jerubáal je šel nato v svojo hišo in tam prebival.

³⁰Imel pa je Gideón sedemdeset sinov, ki so izhajali iz njegovih ledij, kajti imel je veliko žená.

³¹Tudi njegova priležnica v Sihemu mu je rodila sina; imenoval ga je Abiméleh.

³²Joášev sin Gideón je umrl v lepi starosti. Pokopali so ga v grobnico njegovega očeta Joáša v Ofri Abiézerjevcev.

³³Ko je Gideón umrl, so Izraelovi sinovi spet krenili s poti. Vlačugali so se z Báali in si postavili za boga Báala zaveze.

³⁴Izraelovi sinovi se niso več spominjali Gospoda, svojega Boga, ki jih je rešil iz rok vseh njihovih sovražnikov naokrog.

³⁵Tudi niso več izkazovali naklonjenosti Jerubáalovi, to je Gideónovi hiši, za vse dobro, ki ga je storil Izraelu.

Sodniki 9

Abiméleha postavijo v Sihemu za kralja

¹Jerubáalov sin Abiméleh je šel v Sihem k bratom svoje matere. Govoril je njim ter vsej rodbini očetove hiše svoje matere in rekel:

²»Govorite zdaj na ušesa vsem sihemskim gospodom: »Kaj je bolje za vas? Ali naj vam vlada sedemdeset mož, vsi Jerubáalovi sinovi, ali pa naj vam vlada le en človek? Spomnite se, da sem tudi jaz vaša kost in vaše meso!«

³Bratje njegove matere so tedaj govorili vse te besede na ušesa sihemskih gospodov. In njihovo srce se je nagnilo k Abimélehu in so rekli: »Naš brat je.«

⁴Iz hiše Báala zaveze so mu izročili sedemdeset srebrnikov. S temi je Abiméleh najel ubožne, vendar drzne može, da so šli z njim.

⁵Prišel je v hišo svojega očeta v Ofro in pomoril svoje brate, Jerubáalove sinove, sedemdeset mož, na enem kamnu. Preostal je samo najmlajši Jerubáalov sin Jotám, ki se je skril.

⁶Zbrali so se tedaj vsi sihemski gospodje in ves Bet Miló. Šli so in postavili Abiméleha za kralja v Sihemu, pri spominskem hrastu.

Jotáмова basen

⁷To so sporočili Jotámu in ta je šel, se postavil vrh gore, povzdignil svoj glas in zavpil; rekel je: »Poslušajte me, sihemski gospodje, da vas bo Bog poslušal.

⁸Šla so, šla so drevesa, da si mazilijo kralja. Rekla so oljki: »Kraljuj nad nami!«

⁹Oljka jim je rekla: »Mar naj pustim svojo maščobo, zaradi katere me povelečujejo Bog in ljudje, in se grem povzdigovat nad drevesa?«

¹⁰In drevesa so rekla smokvi: »Pridi ti, kraljuj nad nami!«

¹¹Smokva jim je rekla: »Mar naj pustim svojo sladkobo in svoje sladke sadeže in se grem povzdigovat nad drevesa?«

¹²In drevesa so rekla vinski trti: »Pridi ti, kraljuj nad nami!«

¹³In vinska trta jim je rekla: »Mar naj pustim svoje vino, ki razveseljuje Boga in ljudi in se grem povzdigovat nad drevesa?«

¹⁴In vsa drevesa so rekla trnovemu grmu: »Pridi ti, kraljuj nad nami!«

¹⁵Rekel je trnov grm drevesom: »Če me zares mazilite, da kraljujem nad vami, tedaj pridite in si poiščite zavetje v moji senci! Če ne, naj plane ogenj iz trnja in použije libanonske cedre.«

¹⁶Ste torej ravnali prav in pošteno, ko ste postavili za kralja Abiméleha? Ste prav ravnali z Jerubáalom in njegovo hišo ter mu storili po zasluženju njegovih rok?

¹⁷Moj oče se je za vas bojeval in zastavil svoje življenje, da bi vas rešil iz rok Midjáncev.

¹⁸Vi ste se pa danes vzdignili proti hiši mojega očeta in pomorili njegove sinove, sedemdeset mož na enem kamnu, ter izvolili za kralja nad sihemskimi gospodi Abiméleha, sina njegove dekle, ker je pač vaš brat.

¹⁹Če ste torej ta dan prav in pošteno ravnali z Jerubáalom in z njegovo hišo, se zdaj veselite z Abimélehom, da se tudi on veseli z vami!

²⁰Če pa ne, naj iz Abiméleha plane ogenj in použije sihemske gospode in Bet Miló. In naj plane ogenj iz sihemskih gospodov in iz Bet Milója ter použije Abiméleha.«

²¹Jotám je nato zbežal in pobegnil ter odšel v Beêr. Tam je prebival iz strahu pred svojim bratom Abimélehom.

Upor proti Abimélehu

²²Abiméleh je vladal nad Izraelom tri leta.

²³Bog pa je poslal zlega duha med Abiméleha in sihemske gospode. Sihemski gospodje so se namreč izneverili Abimélehu.

²⁴To se je zgodilo zaradi nasilja nad sedemdesetimi Jerubáalovimi sinovi. Njihova kri je padla na Abiméleha, njihovega brata, ker jih je pomoril, in na sihemske gospode, ki so okrepili njegove roke, da bi ubil svoje brate.

²⁵Sihemski gospodje so zato postavili zasedo na gorskih vrhovih in oropali so vsakogar, ki je šel mimo njih po poti. To so sporočili Abimélehu.

²⁶Takrat je prišel Ebedov sin Gáal s svojimi brati in nastanili so se v Sihemu. Sihemski gospodje so jim zaupali.

²⁷Skupaj z njimi so odhajali na polje, trgali grozdje po svojih vinogradih, ga stiskali in prirejali veselice. Zbirali so se tudi v hiši svojega boga, tam jedli, pili in preklinjali Abiméleha.

²⁸Ebedov sin Gáal je tedaj rekel: »Kdo je Abiméleh in kdo je Sihem, da bi mu služili?« Ali ne bi morala Jerubáalov sin in Zebúl, njegov oskrbnik, služiti možem Sihemovega očeta Hamórja? Zakaj bi mu morali mi služiti?

²⁹Kdo bo dal to ljudstvo v moje roke, da bi spodil Abiméleha. In rekel je Abimélehu: »Okrepi svojo vojsko in pridi na dan!«

³⁰Zebúl, upravnik mesta, pa je slišal besede Ebedovega sina Gáala in se silno razsrdil.

³¹Potihoma je poslal k Abimélehu sle in rekel: »Glej, Ebedov sin Gáal in njegovi bratje so prišli v Sihem in glej, hujskajo mesto proti tebi.

³²Zato zdaj vstani, ko je še noč, ti in ljudstvo, ki je s teboj, ter pripravi na polju zasedo.

³³Zjutraj pa, ko bo vzšlo sonce, se odpravi in napadi mesto! In glej, on in ljudstvo z njim pridejo nadte. Takrat mu stori, kar zmore tvoja roka!«

³⁴Abiméleh in z njim vse ljudstvo so ponoči vstali in so pri Sihemu postavili zasedo s štirimi krdeli.

³⁵Tedaj je prišel Ebedov sin Gáal in se postavil k mestnim vratom. Abiméleh in ljudstvo, ki je bilo z njim, so vstali iz zasede.

³⁶Gáal je zagledal ljudstvo in rekel Zebúlu: »Glej, ljudstvo prihaja z gorskih vrhov.« Zebúl mu je rekel: »Gorske sence vidiš kakor ljudi.«

³⁷Gáal je znova spregovoril in rekel: »Glej, ljudstvo prihaja iz središča dežele in eno od krdel prihaja po poti od hrasta čarovnikov.«

³⁸Tedaj mu je Zebúl rekel: »Kje so zdaj tvoja usta, ki so rekla: »Kdo je Abiméleh, da bi mu služili? Ali ni to ljudstvo, ki si ga zaničeval? Pojdi zdaj in se bojuj z njim!««

³⁹Gáal je tedaj stopil na čelo sihemskih gospodov, da bi se bojeval zoper Abiméleha.

⁴⁰Toda Abiméleh ga je zapodil v beg in zbežal je pred njim. In mnogi so takrat padli do mestnih vrat.

⁴¹Tedaj se je Abiméleh vrnil v Arúmo, Zebúl pa je pregnal Gáala in njegove brate, da niso več prebivali v Sihemu.

⁴²Ko so ljudje drugi dan šli na polje, so to naznanili Abimélehu.

⁴³Vzel je ljudstvo, ga razdelil v tri krdela in napravil na polju zasedo. Pogledal je, in glej, ljudstvo je prihajalo iz mesta. Vzdignil se je proti njim, da bi jih pobil.

⁴⁴Abiméleh in krdelo, ki je bilo z njim, so planili naprej in se ustavili pri mestnih vratih. Drugi dve krdeli pa sta udarili po vseh, ki so bili na polju, in jih pobili.

⁴⁵Abiméleh se je bojeval proti mestu ves tisti dan. Zavzel je mesto, ubil ljudi v njem, razdejal je mesto in ga posul s soljo.

⁴⁶Ko so za vse to slišali gospodje sihemskega stolpa, so odšli v spodnje prostore hiše boga zaveze.

⁴⁷Tedaj so Abimélehu sporočili, da so se vsi gospodje sihemskega stolpa zbrali.

⁴⁸Abiméleh je odšel na goro Calmón, on in vse ljudstvo, ki je bilo z njim. Abiméleh je vzel sekiro, odsekal vejo z drevesa, jo vzdignil ter naložil na svoja ramena. Ljudstvu, ki je bilo z njim, je rekel: »Kar ste videli, da sem jaz storil, storite hitro kakor jaz!«

⁴⁹Vsi od ljudstva so odsekali vsak svojo vejo ter šli za Abimélehom. Veje so odložili v spodnje prostore in vse skupaj zažgali z ognjem. Tako so umrli vsi možje sihemskega stolpa, kakih tisoč mož in žena.

Abimélehova smrt

⁵⁰Potem je Abiméleh odšel v Tebéc. Oblegal je Tebéc in ga zavzel.

⁵¹Sredi mesta pa je stal mogočen stolp. Tja so pobegnili vsi možje in žene ter mestni gospodje. Zaprli so za seboj vrata in se povzpeli na streho stolpa.

⁵²Abiméleh je prišel do stolpa, da bi se vojskoval proti njemu. Približal se je odprtini v stolpu, da bi ga zažgal.

⁵³Takrat pa je neka ženska vrgla na Abimélehovo glavo mlinski kamen in mu razbila lobanjo.

⁵⁴Hitro je poklical k sebi mladeniča, ki je nosil njegovo opravo, in mu rekel: »Izderi svoj meč in me usmrti, da mi ne porečejo: ›Ženska ga je ubila.« Njegov mladenič ga je zabodel in je umrl.

⁵⁵Ko so Izraelci videli, da je Abiméleh mrtev, so odšli vsak na svoj kraj.

⁵⁶Bog je tako povrnil Abimélehu za hudobijo, ki jo je storil zoper svojega očeta, ko je ubil sedemdeset svojih bratov.

⁵⁷Tudi vso hudobijo sihemskih mož je Bog obrnil na njihovo glavo. Tako je prišlo nadnje prekletstvo Jerubáalovega sina Jotáma.

Sodniki 10

Sodnik Tolá

¹Za Abimélehom je vstal Tolá, sin Puvája, sinú Dodája, mož iz Isahárja, da bi rešil Izraela. Prebival je v Šamíru na Efrájimskem pogorju.

²Sodil je Izraelu triindvajset let; potem je umrl in je bil pokopan v Šamíru.

Sodnik Jaír

³Za njim je vstal Gileádec Jaír in sodil Izraelu dvaindvajset let.

⁴Imel je trideset sinov, ki so jezdili na tridesetih osličkih in imeli trideset mest. Do tega dne se mesta imenujejo Jaírove vasi, ki so v gileádski deželi.

⁵Potem je Jaír umrl in je bil pokopan v Kamónu.

Amónci stiskajo Izraelce

⁶Izraelovi sinovi so spet delali, kar je hudo v Gospodovih očeh. Služili so Báalom in Astartam, bogovom Aráma, bogovom Sidóna, bogovom Moába, bogovom Amónovih sinov in bogovom Filistejcev. Gospoda pa so zapustili in mu niso služili.

⁷Tedaj se je vnela Gospodova jeza zoper Izraela in izročil jih je v roke Filistejcev in v roke Amónovih sinov.

⁸Stiskali in zatirali so Izraelove sinove v tistem letu in tako celih osemnajst let vse Izraelove sinove, ki so bivali onkraj Jordana v deželi Amoréjcev, ki je v Gileádu.

⁹Amónovi sinovi so šli čez Jordan, da bi se bojevali tudi z Judom, Benjaminom in Efrájimovo hišo. Silno so stiskali Izraela.

¹⁰Tedaj so Izraelovi sinovi klicali h Gospodu in rekli: »Grešili smo proti tebi. Zapustili smo svojega Boga in služili Báalom.«

¹¹ Gospod pa je rekel Izraelovim sinovom: »Mar nisem jaz premagal Egipčanov, Amoréjcev, Amónovih sinov,

¹²Filistejcev, Sidóncev, Amalečanov in Maóncev, ko so vas stiskali? Klicali ste k meni in rešil sem vas iz njihovih rok.

¹³Ker pa ste me zapustili in služili drugim bogovom, vas odslej ne bom več reševal.

¹⁴Pojdite in kličite k bogovom, ki ste si jih izvolili! Ti naj vas rešujejo v času vaše stiske.«

¹⁵Izraelovi sinovi pa so rekli Gospodu: »Grešili smo. Stori z nami povsem, kakor je dobro v tvojih očeh! Toda prosimo te, reši nas ta dan!«

¹⁶In odpravili so iz svoje srede tuje bogove in služili Gospodu. In njegovo srce ni moglo več odlašati zaradi Izraelove bede.

¹⁷Amónovi sinovi so bili vpoklicani in so se utaborili v Gileádu; Izraelovi sinovi so se zbrali in utaborili v Micpi.

¹⁸Ljudstvo in gileádski knezi so rekli drug drugemu: »Kdo je mož, ki bo začel vojno proti Amónovim sinovom? Ta bodi poglavar vsem gileádskim prebivalcem.«

Sodniki 11

Bog pokliče Jefteja

¹Gileádec Jefte je bil močan junak. Bil je sin vlačuge. Jeftejev oče pa je bil Gileád.

²Tudi Gileádova žena je rodila sinove. Ko so ženini sinovi odrasli, so preganjali Jefteja in mu rekli: »Ne moreš imeti deleža v hiši našega očeta, ker si sin druge ženske.«

³Tedaj je Jefte pobegnil pred svojimi brati in se naselil v deželi Tob. Ob njem pa so se zbirali malopridni možje in hodili z njim.

⁴Čez nekaj dni pa so Amónovi sinovi začeli vojno z Izraelom.

⁵Ko so se Amónovi sinovi bojevali proti Izraelu, so gileádski starešine odšli po Jefteja, da bi ga odpeljali iz dežele Tob.

⁶Rekli so Jefteju: »Pridi in nam bodi vodja, pa se bomo bojevali zoper Amónove sinove.«

⁷Jefte je tedaj rekel gileádskim starešinam: »Ali me niste prav vi zasovražili in me izgnali iz hiše mojega očeta? Zakaj zdaj, ko ste v stiski, hodite k meni?«

⁸Gileádski starešine so rekli Jefteju: »Zato se zdaj obračamo nate; če boš šel z nami in se bojeval proti Amónovim sinovom, boš poglavar nam in vsem gileádskim prebivalcem.«

⁹Jefte je rekel gileádskim starešinam: »Če me odvedete nazaj, da se bom bojeval proti Amónovim sinovom in mi jih Gospod izroči, bom res vaš poglavar?«

¹⁰Gileádski starešine so Jefteju rekli: »Gospod bo priča med nami, če ne bomo storili po tvoji besedi.«

¹¹Tedaj je šel Jefte z gileádskimi starešinami, ljudstvo pa ga je postavilo za poglavarja in vodjo nad seboj. In Jefte je vse svoje zadeve govoril pred Gospodom v Micpi.

Jefte se pogaja z Amónci

¹²Nato je Jefte poslal h kralju Amónovih sinov glasnike in je rekel: »Kaj je meni in tebi, da si prišel nadme, da se vojskuješ v moji deželi?«

¹³Kralj Amónovih sinov je rekel Jeftejevim glasnikom: »Ko je šel Izrael iz Egipta, se je polastil moje dežele od Arnóna do Jabóka in Jordana. Zdaj jo torej vrni v miru!«

¹⁴Jefte je drugič poslal glasnike h kralju Amónovih sinov.

¹⁵Rekel mu je: »Tako govori Jefte: Izrael ni zavzel moábske dežele in dežele Amónovih sinov.

¹⁶Ko so šli iz Egipta, je Izrael šel po puščavi do Trstičnega morja in potem prišel v Kadeš.

¹⁷Tedaj je Izrael poslal k edómskemu kralju glasnike, ki so rekli: »Naj gremo, prosim, skozi tvojo deželo.« Toda edómski kralj ni hotel poslušati. Tudi k moábskemu kralju jih je poslal, pa ta ni dovolil. Tako je Izrael ostal v Kadešu.

¹⁸Hodil je po puščavi, obšel edómsko deželo in moábsko deželo in prišel z vzhodne strani do moábske dežele. Utaborili so se onkraj Arnóna in niso prestopili moábske meje, kajti moábska meja je bil Arnón.

¹⁹Potem je Izrael poslal glasnike k Sihónu, kralju Amoréjcev, kralju v Hešbónu. Izrael mu je rekel: »Naj grem, prosim, skozi tvojo deželo, do svojega kraja.«

²⁰Sihón pa ni zaupal Izraelu, da bi prestopil njegovo mejo, ampak je Sihón zbral vse svoje ljudstvo in se utaboril v Jahacu in se bojeval z Izraelom.

²¹ Gospod, Izraelov Bog, pa je dal Sihóna in vse njegovo ljudstvo Izraelu v roke. Porazili so jih in Izrael je zasedel vso deželo Amoréjcev in tisto deželo naselil.

²²Zavzeli so vse ozemlje Amoréjcev od Arnóna do Jabóka in od puščave do Jordana.

²³In tako je Gospod, Izraelov Bog, izgnal Amoréjce pred svojim ljudstvom Izraelom; ti pa ga hočeš izgnati.

²⁴Ali ni tvoja last vse, kar ti je izročil tvoj bog Kemoš? Vse pa, kar je dal nam v posest Gospod, naš Bog, je naša last.

²⁵Si mar ti zdaj boljši od Baláka, Cipórjevega sina, moábskega kralja? Se je mar on prepiral z Izraelom ali vojskoval z njim?

²⁶Odkar Izrael prebiva v Hešbónu in njegovih utrdbah, v Aroêrju in njegovih utrdbah in v vseh mestih ob Arnónu, tristo let, zakaj si jih niste izbojevali v tem času?

²⁷Jaz se torej nisem pregrešil zoper tebe, ti pa mi delaš húdo, da se vojskuješ proti meni. Gospod, ki je sodnik, naj danes razsodi med Izraelovimi sinovi in Amónovimi sinovi.«

²⁸Kralj Amónovih sinov pa ni poslušal Jeftejevega sporočila, ki mu ga je poslal.

Jeftejeva zaobljuba

²⁹ Gospodov duh pa je bil z Jeftejem in prehodil je Gileád in Manáseja. Potem je šel v Micpo v Gileádu in iz Micpe v Gileádu prišel k Amónovim sinovom.

³⁰ Jefte pa se je Gospodu zaobljubil in rekel: »Če mi res daš Amónove sinove v roke,

³¹ bodi Gospodov tisti, ki mi pride prvi naproti skozi vrata moje hiše, ko se v miru vrnem od Amónovih sinov. Daroval ga bom kakor žgalno daritev.«

³² Jefte je šel nad Amónove sinove, da bi se bojeval z njimi. Gospodmu jih je dal v roke.

³³ Pobil jih je od Aroêrja do vhoda v Minít in popolnoma porazil dvajset mest do Abél Keramíma. Tako so bili Amónovi sinovi ponižani pred Izraelovimi sinovi.

³⁴ Ko pa je Jefte prišel na svoj dom v Micpo, glej, mu je prišla naproti njegova hči z bobni in s plesom. Bila je edinka; razen nje ni imel ne sina ne hčere.

³⁵ Ko jo je zagledal, je pretrgal svoja oblačila in rekel: »Gorje mi, moja hči! Prav hudo si me potrla. Tudi ti si me pahnila v nesrečo. Odprl sem usta h Gospodu in tega ne morem preklicati.«

³⁶ Rekla mu je: »Moj oče, odprl si usta h Gospodu, stori mi, kakor je prišlo iz tvojih ust, potem ko ti je Gospod storil, da si se maščeval nad svojimi sovražniki, Amónovimi sinovi.«

³⁷ Nadalje je rekla očetu: »Naj se mi stori tole; odpusti me za dva meseca, da grem in se umaknem v gore ter objokujem svoje devištvo, jaz in moje tovarišice.«

³⁸ Rekel je: »Pojdi!« In odposlal jo je za dva meseca. In šla je, ona in njene tovarišice, in po gorah objokovala svoje devištvo.

³⁹Po dveh mesecih se je vrnila k očetu in izpolnil je na njej svojo zaobljubo, s katero se je zaobljubil. In ni spoznala moža; tako je nastal v Izraelu zakon,

⁴⁰da so Izraelove hčere leto za letom hodile štiri dni v letu objokovat hčer Gileádca Jefteja.

Sodniki 12

Jeftejev spor z Efrájimci in njegova smrt

¹Efrájimovi moške so bili vpoklicani in so šli proti severu. Rekli so Jefteju: »Zakaj si šel v boj proti Amónovim sinovom, nas pa nisi poklical, da bi šli s teboj? Z ognjem bomo zažgali tvojo hišo nad teboj.«

²Jefte jim je rekel: »Hud boj sem imel jaz in moje ljudstvo z Amónovimi sinovi. Klical sem vas in niste prišli, da bi me rešili iz njihove roke.

³Ko sem videl, da vas ni bilo na pomoč, sem vzel svoje življenje v svoje roke. Šel sem nad Amónove sinove in Gospod mi jih je dal v roke. Zakaj torej prihajate ta dan nadme, da bi se bojevali z menoj?«

⁴Potem je Jefte zbral vse gileádske moške, da bi se bojeval z Efrájimci. In gileádski moške so potolkli Efrájimce, ker so rekli: »Efrájimovi ubežniki ste; Gileád pa je sredi med Efrájimom in med Manásejem.«

⁵Nato so Gileádci zasedli Efrájimcem jordanske prehode. Kadar koli je kateri od Efrájimovih ubežnikov rekel: »Rad bi šel čez,« so mu gileádski moške rekli: »Ali si Efrájimec?« in je rekel: »Nisem,«

⁶so mu rekli: »Reci torej Šibólet!« Če je izgovoril »Sibólet«, saj besede ni mogel pravilno izgovoriti, so ga zgrabili in umorili pri jordanskih prehodih. Tako je v tistem času padlo dvainštirideset tisoč Efrájimcev.

⁷Jefte pa je sodil Izraelu šest let. Potem je Gileádec Jefte umrl in bil pokopan v svojem mestu v Gileádu.

Sodnik Ibcán

⁸Za njim je sodil Izraelu Ibcán iz Betlehema.

⁹Imel je trideset sinov in trideset hčera – te je omožil ven; trideset deklet za svoje sinove pa je pripeljal od drugod. Izraelu je sodil sedem let.

¹⁰Potem je Ibcán umrl in bil pokopan v Betlehemu.

Sodnik Elón

¹¹Za njim je sodil Izraelu Zábulonec Elón. Izraelu je sodil deset let.

¹²Potem je Zábulonec Elón umrl in bil pokopan v Ajalónu v Zábulonovi deželi.

Sodnik Abdón

¹³Za njim je sodil Izraelu Abdón, sin Piratónca Hiléla.

¹⁴Imel je štirideset sinov in trideset vnukov, ki so jezdili na sedemdesetih osličkih. Izraelu je sodil osem let.

¹⁵Potem je Abdón, sin Piratónca Hiléla, umrl in bil pokopan v Piratónu na Amalečanskem pogorju v Efrájimovi deželi.

Sodniki 13

Rojstvo sodnika Samsona

¹Izraelovi sinovi so spet delali, kar je hudo v Gospodovih očeh, in Gospod jih je dal v roke Filistejcem za štirideset let.

²Bil pa je neki mož iz Core iz Danove rodbine, ki se je imenoval Manóah. Njegova žena je bila nerodovitna in ni rodila.

³In Gospodovangel se je prikazal ženi in ji rekel: »Glej, nerodovitna si in nisi rodila. Toda spočela boš in rodila sina.

⁴Zdaj se torej varuj in ne pij vina ali opojne pijače ter ne uživaj nič nečistega!

⁵Kajti glej, spočela boš in rodila sina. Na njegovo glavo ne bo prišla britev, kajti deček bo Božji nazirec od materinega telesa. On bo začel reševati Izraela iz rok Filistejcev.«

⁶Žena je šla in to povedala svojemu možu. Rekla je: »Božji mož je prišel k meni. Njegovo obličje je bilo kakor obličje Božjega angela, nadvse častitljivo. Nisem ga vprašala, od kod je, in tudi mi ni sporočil svojega imena.

⁷Rekel mi je: »Glej, spočela boš in rodila sina. Zdaj ne pij vina ali opojne pijače ter ne uživaj nič nečistega, kajti deček bo Božji nazirec od materinega telesa do dneva svoje smrti.«

⁸Manóah je tedaj molil h Gospodu in rekel: »Prosim, Gospod, Božji mož, ki si ga poslal, naj vendar pride še enkrat k nama in naju pouči, kaj naj storiva z dečkom, ki se bo rodil.«

⁹Bog je slišal Manóahov glas in Božji angel je spet prišel k ženi. Sedela je na polju, Manóah, njen mož, pa ni bil z njo.

¹⁰Žena je odhitela, tekla in to sporočila svojemu možu. Rekla mu je: »Glej, prikazal se mi je mož, ki je oni dan prišel k meni.«

¹¹In Manóah je vstal in šel za svojo ženo. Prišel je k možu in mu rekel: »Ali si ti mož, ki je govoril z mojo ženo?« Rekel je: »Jaz sem.«

¹²Tedaj je Manóah rekel: »Ko se zdaj izpolnijo tvoje besede, katere določbe naj veljajo za dečka in kaj mora narediti?«

¹³ Gospodov angel je rekel Manóahu: »Žena naj se varuje vsega, kakor sem rekel.

¹⁴Naj ne uživa ničesar, kar pride od vinske trte; vina in opojne pijače naj ne pije in nič nečistega naj ne zaužije. Vsega, kar sem ji ukazal, naj se drži.«

¹⁵Manóah je rekel Gospodovemu angelu: »Naj te zadrži, prosim, in pred teboj pripraviva kozjega mladiča.«

¹⁶ Gospodov angel je Manóahu rekel: »Če bi me zadržal, ne bi okusil tvoje jedi. Če pa hočeš Gospodupripraviti žgalno daritev, jo daruj!« Manóah namreč ni vedel, da je bil to Gospodov angel.

¹⁷Potem je Manóah rekel Gospodovemu angelu: »Kako ti je ime? Da te lahko počastiva, ko se izpolnijo tvoje besede.«

¹⁸ Gospodov angel mu je rekel: »Zakaj vprašuješ po mojem imenu? Čudovito je!«

¹⁹Manóah je tedaj vzel kozjega mladiča in jedilno daritev ter daroval na skali Gospodu, ki dela čudovite reči. Ko sta Manóah in njegova žena to gledala,

²⁰se je z oltarja vzdignil proti nebu plamen; v plamenu z oltarja se je vzdignil tudi Gospodov angel. In ko sta to videla Manóah in njegova žena, sta padla s svojim obličjem na zemljo.

²¹ Gospodovangel pa se ni več prikazal Manóahu in njegovi ženi. Tedaj je Manóah spoznal, da je bil to Gospodov angel.

²²Manóah je rekel svoji ženi: »Gotovo bova umrla, kajti videla sva Boga.«

²³Njegova žena pa mu je rekla: »Če bi naju Gospod hotel pogubiti, ne bi sprejel žgalne in jedilne daritve iz najinih rok. Tudi nama ne bi razodel vsega tega in dal česa takega slišati.«

²⁴Žena je rodila sina in ga imenovala Samson. Deček je rasel in Gospod ga je blagoslavljal.

²⁵ Gospodov duh ga je začel razvnmati v Mahané Danu, ki je med Coro in Eštaólom.

Sodniki 14

Samsonova ženitev

¹Samson je šel v Timno. V Timni je videl žensko izmed hčera Filistejcev.

²Vrnil se je in to naznanil svojemu očetu in svoji materi ter rekel: »V Timni sem videl žensko izmed hčera Filistejcev. Vzemita mi jo zdaj za ženo!«

³Njegov oče in njegova mati sta mu rekla: »Ali ni med hčerami tvojih bratov in med vsem našim ljudstvom ženske, da si greš jemati ženo izmed neobrezanih Filistejcev?« Samson je rekel očetu: »To mi vzemi, kajti ta je prava v mojih očeh!«

⁴Oče in mati nista vedela, da je to od Gospoda, kajti iskal je povod za spor s Filistejci. V tistem času so Filistejci gospodovali v Izraelu.

⁵Samson je šel s svojim očetom in svojo materjo v Timno. Prišli so do timnatskih vinogradov in glej, nasproti je zarjovel levji mladič.

⁶ Gospodov duh je šinil vanj in raztrgal ga je, kakor raztrgaš kozliča, čeprav ni imel ničesar v svoji roki. Svojemu očetu in svoji materi pa ni povedal, kaj je storil.

⁷Potem je šel in govoril z žensko, in bila je prava v Samsonovih očeh.

⁸Čez nekaj dni se je vrnil, da bi jo vzel. Skrenil je, da bi pogledal levjo mrhovino; in glej, v levjem truplu je bil roj čebel in med.

⁹Vzel ga je v svoje roke, šel naprej po poti in jedel. Prišel je k svojemu očetu in svoji materi ter jima dal, da sta jedla. Ni pa jima povedal, da je med vzel iz levjega trupla.

Samson zastavi Filistejcem uganko

¹⁰Njegov oče je šel k ženski in Samson je napravil gostijo. Tako so namreč mladeniči navadno delali.

¹¹Ko so ga zagledali, so zbrali trideset tovarišev, da bi bili ob njem.

¹²Samson jim je rekel: »Zastaviti vam hočem uganko. Če mi jo v sedmih dneh gostije pravilno rešite in uganete, vam bom dal trideset srajc in trideset prazničnih oblačil.

¹³Če pa je ne boste mogli rešiti, mi boste vi dali trideset srajc in trideset prazničnih oblačil.« Rekli so mu: »Zastavi nam svojo uganko, da jo slišimo!«

¹⁴Rekel jim je: »Iz požeruha je prišla jed, iz močnega je prišlo sladko.« In tri dni niso mogli razložiti uganke.

¹⁵Sedmi dan so rekli Samsonovi ženi: »Premami svojega moža, da nam razloži uganko; sicer bomo zažgali tebe in hišo tvojega očeta z ognjem. Mar ste nas poklicali, da nas napravite berače?«

¹⁶Samsonova žena je tedaj jokala ob njem in rekla: »Sovražiš me in me ne ljubiš. Sinovom mojega ljudstva si zastavil uganko in je meni nisi razložil.« Rekel ji je: »Glej, svojemu očetu in svoji materi je nisem razložil, pa naj jo razložim tebi?«

¹⁷In jokala je ob njem sedem dni, dokler so imeli gostijo. Sedmi dan pa ji je razložil, kajti preveč ga je nadlegovala. Ona pa je razložila uganko sinovom svojega ljudstva.

¹⁸Sedmi dan so mu mestni možje rekli, preden je sonce zašlo: »Kaj je slajše od meda in kaj je močnejše od leva?« Rekel jim je: »Ko bi ne orali z mojo junico, ne bi bili našli pomena moje uganke.«

¹⁹In šinil je vanj Gospodov duh in je šel v Aškelón. Pobil je med njimi trideset mož, vzel njihove obleke in dal praznična oblačila tem, ki so razložili uganko. Razvnela se je njegova jeza, in odšel je v hišo svojega očeta.

²⁰Samsonova žena pa je bila dana enemu od njegovih tovarišev, ki mu je bil prijatelj.

Sodniki 15

Samsonovo maščevanje nad Filistejci

¹Čez nekaj dni, v dneh pšenične žetve, je Samson s kozjim mladičem ob sebi obiskal svojo ženo. Rekel je: »Pojdem k svoji ženi v izbo.« Njen oče pa ni dal, da bi vstopil.

²Njen oče je rekel: »Sam pri sebi sem rekel, da jo preveč sovražiš, zato sem jo oddal tvojemu tovarišu. Vendar, ali ni njena mlajša sestra lepša od nje? Naj bo zdaj tvoja namesto one.«

³Samson jim je rekel: »Tokrat sem nedolžen zastran Filistejcev, če jim storim húdo.«

⁴Samson je tedaj šel in naložil tristo lisic. Vzel je plamenice, povezal rep z repom in sredi med dva repa vtaknil plamenico.

⁵Nato je na plamenice podtaknil ogenj in pognal lisice na filistejska polja. Tako jim je zažgal snopje kakor tudi še stoječe žito, vinograde in oljke.

⁶Tedaj so Filistejci rekli: »Kdo je to storil?« Rekli so: »Samson, zet Timnčana, kajti vzel je njegovo ženo in jo dal njegovemu tovarišu.« Tedaj so Filistejci šli in zažgali njo in njenega očeta z ognjem.

⁷Samson pa jim je rekel: »Ker ste to storili, ne bom odnehal, dokler se ne maščujem nad vami.«

⁸In tepel jih je na vso moč po mečih vse do ledij. Potem je šel od tam in se nastanil v skalni votlini v Etámu.

Samson in oslovsko čeljust

⁹Tedaj so šli Filistejci, se utaborili v Judu in izvedli roparski pohod do Lehija.

¹⁰Judovci so tedaj rekli: »Zakaj ste prišli nad nas?« In rekli so: »Prišli smo, da zvežemo Samsona in mu storimo, kakor je on storil nam.«

¹¹Nato je šlo tri tisoč mož iz Juda k skalni votlini v Etám. Rekli so Samsonu: »Ali ne veš, da Filistejci gospodujejo nad nami? Kaj si nam to storil?« Rekel jim je: »Kakor so oni meni storili, tako sem jaz storil njim.«

¹²Dalje so mu rekli: »Prišli smo, da te zvežemo in izročimo v roke Filistejcem.« Samson jim je rekel: »Prisezite mi, da mi ne boste storili nič hudega.«

¹³Rekli so mu: »Ne, le zvezali te bomo, zvezali, in izročili v njihove roke; nikakor te ne bomo usmrtili.« Potem so ga zvezali z dvema novima vrvema in odpeljali od skale.

¹⁴Ko je prišel v Lehi, so Filistejci vriskali, ko so mu prihajali naproti. Takrat je šinil vanj Gospodov duh in vrvi na njegovih rokah so postale kakor niti, ki jih je osmodil ogenj. In vezi so popadale z njegovih rok.

¹⁵Našel je tudi svežo oslovsko čeljust, iztegnil svojo roko in jo pograbil ter z njo pobil tisoč mož.

¹⁶In Samson je rekel: »Z oslovsko čeljustjo sem jih pošteno naklestil; z oslovsko čeljustjo sem pobil tisoč mož.«

¹⁷Ko je nehal govoriti, je odvrget čeljust iz svoje roke in tisti kraj imenoval Ramát Lehi.

¹⁸Ker pa ga je silno žejalo, je zaklical h Gospodu in rekel: »Ti si dal v roke svojega služabnika to veliko zmago; jaz pa zdaj umiram od žeje in bom padel v roke neobrezancev.«

¹⁹Tedaj je Bog odprl votlino v Lehiju in iz nje je pritekla voda, da je pil. Njegov duh se je povrnil in je spet zaživel. Zato se studenec, ki je v Lehiju, imenuje En Koré do tega dne.

²⁰Sodil je Izraelu v dneh Filistejcev dvajset let.

Sodniki 16

Samson in mestna vrata v Gazi

¹Samson je šel v Gazo. Tam je videl vlačugo in stopil k njej.

²Gažánom so rekli: »Samson je prišel semkaj.« Tedaj so ga obkolili in pri mestnih vratih vso noč pazili nanj. Vso noč so prebili mirno, rekoč: »Ob jutranjem svitu ga bomo ubili.«

³Samson pa je spal do polnoči; opolnoči je vstal, zgrabil krili mestnih vrat in oba podboja ter jih izdrl skupaj s pregrado. Potem si jih je naložil na rame in jih odnesel na vrh gore, ki je nasproti Hebróna.

Dalíla izda Samsona

⁴Po teh dogodkih je vzljubil žensko v dolini Sorék; ime ji je bilo Dalíla.

⁵Filistejski knezi so prišli k njej in ji rekli: »Prepričaj ga in poizvedi, v čem je njegova velika moč in s čim bi ga mogli premagati ali ukrotiti. Dali ti bomo sleherni tisoč in sto srebrnikov.«

⁶Dalíla je tedaj rekla Samsonu: »Povej mi, prosim, v čem je tvoja velika moč in s čim bi te morali zvezati, da te ukrotimo.«

⁷Samson ji je rekel: »Če bi me zvezali s sedmimi svežimi vrvmi, ki se še niso posušile, bi oslabel in postal kakor kateri koli človek.«

⁸Filistejski knezi so ji tako prinesli sedem svežih vrvi, ki se še niso posušile, da ga je zvezala z njimi.

⁹Zalezovalci pa so sedeli pri njej v izbi. Tedaj je rekla: »Filistejci nadte, Samson.« In pretrgal je vrvi, kakor se pretrga spredena nit, ki jo je osmodil ogenj. Nihče ni mogel izvedeti, od kod njegova moč.

¹⁰Dalíla je znova rekla Samsonu: »Glej, norčeval si se iz mene in mi govoril laž. Zdaj mi povej, prosim, s čim te je treba zvezati!«

¹¹Rekel ji je: »Če bi me dobro zvezali z novimi vrvmi, ki jih še niso uporabili pri delu, bi oslabel in postal kakor kateri koli človek.«

¹²Tedaj je Dalíla vzela nove vrvi in ga zvezala z njimi. Potem mu je rekla: »Filistejci nadte, Samson;« zasledovalci so sedeli v izbi. Vendar je strgal vrvi s svojih rok kakor nit.

¹³Dalíla je spet rekla Samsonu: »Do kdaj me boš varal in mi govoril laži? Povej mi, s čim naj te zvežejo.« Rekel ji je: »Spleti sedem kodrov moje glave s tkalčevim vlaknom.«

¹⁴Pritrdila mu jih je s sponko in rekla: »Filistejci nadte, Samson.« Prebudil se je iz svojega spanja in izdrl tkalčev klin ter vlakno.

¹⁵Tedaj mu je rekla: »Kako še moreš reči: »Ljubim te«, tvoje srce pa ni z menoj. Že trikrat si me ukanil in mi nisi povedal, v čem je tvoja velika moč.«

¹⁶Ko je tako vse dni pritiskala nanj in ga morila s svojimi besedami, se je njegova duša naveličala do smrti.

¹⁷Razodel ji je vse svoje srce in ji rekel: »Britev ni prišla na mojo glavo, kajti Božji nazirec sem od telesa svoje matere. Če bi me ostrigla, bi me moja moč zapustila, oslabel bi in bi postal kakor vsak človek.«

¹⁸Ko je Dalíla videla, da ji je razodel vse svoje srce, je poslala po filistejske kneze in vzkliknila: »Pridite tokrat, kajti razodel mi je vse svoje srce.« Filistejski knezi so tedaj prišli k njej in prinesli srebra v svojih rokah.

¹⁹Pustila je Samsona, da je zaspal na njenih kolenih, potem je poklicala moža in dala ostriči sedem kodrov na njegovi glavi. Tako ga je oslabila in moč ga je zapustila.

²⁰Nato je rekla: »Filistejci nadte, Samson.« Prebudil se je iz svojega spanja in rekel: »Ušel bom kakor vedno in se izmuznil.« Ni namreč vedel, da se je Gospod umaknil od njega.

²¹Filistejci so ga tedaj zgrabili in mu iztaknili oči. Nato so ga odpeljali v Gazo, vklenili v dve bronasti verigi in jim je v ječi gonil mlin.

²²Lasje na njegovi glavi, ki so bili ostriženi, pa so mu začeli spet rasti.

Samsonovo maščevanje in njegova smrt

²³Tedaj so se zbrali filistejski knezi, da bi v veselju darovali svojemu bogu Dagónu veliko klavno daritev. Rekli so: »Naš bog nam je dal v roke Samsona, našega sovražnika.«

²⁴Ljudstvo ga je videlo in hvalili so svojega boga, kajti rekli so: »Naš bog nam je dal v roke našega sovražnika; njega, ki je pustošil našo deželo in ki nam je pomnožil število pobitih.«

²⁵Ko so bili tako dobre volje, so rekli: »Pokličite Samsona, da nam bo rajal.« Tedaj so poklicali Samsona iz ječe, da je rajal pred njimi. Postavili so ga med stebrovje,

²⁶Samson pa je rekel dečku, ki ga je vodil za njegovo roko: »Pusti me, da se dotaknem stebrov, na katerih sloni hiša, in se oprem nanje.«

²⁷Hiša pa je bila polna mož in žena. Bili so tam tudi vsi filistejski knezi in na strehi je bilo kakih tri tisoč mož in žena, ki so gledali Samsonovo rajanje.

²⁸Samson pa je zaklical h Gospodu in rekel: »Gospod Bog, spomni se me, prosim, in mi samo še tokrat nakloni svojo moč. O Bog, naj se maščujem nad Filistejci vsaj za eno od svojih očes.«

²⁹In Samson je zgrabil oba središčna stebra, na katerih je slonela hiša, se oprl nanju, na enega s svojo desnico in na drugega s svojo levico.

³⁰In Samson je rekel: »Naj umre moja duša s Filistejci!« Oprl se je z vso močjo in hiša je padla na kneze in na vse ljudstvo, ki je bilo v njej. Mrtvih, ki jih je usmrtil pri svoji smrti, je bilo več kakor teh, ki jih je usmrtil, dokler je bil še živ.

³¹Nato so prišli njegovi bratje in vsa hiša njegovega očeta. Dvignili so ga in odnesli ter ga pokopali med Coro in Eštaólom v grobnico njegovega očeta Manóaha. Izraelu je sodil dvajset let.

Sodniki 17

Dodatki Mihovo svetišče

¹Bil je mož z Efrájimskega pogorja, ime mu je bilo Miha.

²Rekel je svoji materi: »Tisoč in sto srebrnikov, ki so ti bili vzeti in si zaradi njih silno preklinjala in tudi rekla na moja ušesa, glej, srebrniki so pri meni; jaz sem jih vzел.« Njegova mati mu je rekla: »Gospod naj te blagoslovi, moj sin.«

³Tedaj je vrnil tisoč in sto srebrnikov svoji materi. Njegova mati mu je rekla: »Sama sem te srebrnike po svojih rokah posvetila Gospodu za svojega sina, da bi se izdelala rezana in ulita podoba. Zdaj ti jih dajem nazaj.«

⁴Ko je vrnil srebro svoji materi, je njegova mati vzela dvesto srebrnikov in jih dala livarju. Ta je iz njih naredil rezano in ulito podobo ter jo dal v Mihovo hišo.

⁵Tako je mož Miha imel božjo hišo. Dal je narediti tudi efód in hišne bogove, enega izmed svojih sinov pa je posvetil, da je postal duhovnik.

⁶V tistih dneh ni bilo kralja v Izraelu; vsak je delal, kakor se je zdelo prav v njegovih očeh.

⁷Bil je pa neki mladenič iz Betlehema v Judu, iz Judove rodbine. Bil je levit in je tamkaj bival kot tujec.

⁸Ta mož je šel iz mesta, iz Betlehema v Judu, da bi se naselil kot tujec, kjer bi našel kako mesto. Ko je tako prehodil svojo pot, je prišel na Efrájimsko pogorje v Mihovo hišo.

⁹Miha mu je rekel: »Od kod prihajaš?« Levit mu je rekel: »Iz Betlehema v Judu. Prihajam sem, da bi se naselil kot tujec, kjer bi kaj našel.«

¹⁰Miha mu je rekel: »Ostani pri meni in mi boš oče ter duhovnik. Ob določenih dneh ti bom dal deset srebrnikov, potrebno obleko in živež.« Tako je levit prišel tja.

¹¹Levit je bil voljan prebivati z možem; in mladenič mu je bil kakor eden izmed njegovih sinov.

¹²Potem je Miha posvetil levita in mladenič mu je bil duhovnik ter ostal v njegovi hiši.

¹³Miha je namreč rekel: »Zdaj vem zagotovo, da mi bo Gospod naklonjen, kajti levita imam za duhovnika.«

Sodniki 18

Danovci iščejo dediščino

¹V tistih dneh ni bilo kralja v Izraelu. In v tistih dneh si je rod Danovcev iskal dediščino, da bi na njej prebival, kajti do tega dne mu še ni pripadala dediščina sredi Izraelovih sinov.

²Danovi sinovi so tedaj odposlali pet mož iz svojih rodbin in svojih okrajev, same hrabre moše iz Core in Eštaóla, da bi si ogledali deželo in jo preiskali. Rekli so jim: »Pojdite in preiščite deželo!« Prišli so tako na Efrájimsko pogorje v Mihovo hišo in so tam prenočili.

³Ko so bili v Mihovi hiši, so spoznali glas mladega levita. Približali so se in mu rekli: »Kdo te je pripeljal sem? Kaj delaš tu in kaj imaš tukaj?«

⁴Rekel jim je: »Tako in tako mi je Miha storil ter me najel, da bi mu bil duhovnik.«

⁵Rekli so mu: »Vprašaj, prosimo, Boga, da spoznamo, ali bo uspešna naša pot, na katero smo krenili?«

⁶Duhovnik jim je rekel: »Pojdite v miru! Gospoduje po volji vaša pot, na katero ste krenili.«

⁷Pet mož je šlo in prišli so v Lajiš. Videli so ljudstvo, ki je v njegovi sredi, da živi brezskrbno, po šegi Sidóncev mirno in varno. V deželi namreč ni bilo

nikogar, ki bi komu kaj žalega storil. Tudi jim ni ničesar manjkalo, čeprav so bili daleč od Sidóncev in niso imeli z ljudmi nobenega stika.

⁸Potem so prišli k svojim bratom v Coro in Eštaól. Njihovi bratje so jim rekli: »Kaj prinašate?«

⁹Rekli so: »Vstanite, pojdimo nadnje! Videli smo deželo in glejte, zelo lepa je. Kaj še čakate? Ne obotavljajte se iti; pojdimo in polastimo se dežele.

¹⁰Ko boste prišli tja, boste prišli k brezskrbnemu ljudstvu. Dežela pa je razsežna in Bog vam jo daje v roke. To je kraj, v katerem ne manjka ničesar od vsega, kar je na zemlji.«

¹¹Tedaj je odrinilo od tam iz Danove rodbine, iz Core in Eštaóla šeststo z bojno opravo oboroženih mož.

¹²Šli so in se utaborili pri Kirját Jearímu v Judu. Zato se kraj do tega dne imenuje Mahané Dan in glej, zahodno od Kirját Jearíma je.

¹³Od tod so šli naprej čez Efrájimsko pogorje in prišli do Mihove hiše.

¹⁴Tistih pet mož, ki so šli, da bi si ogledali deželo Lajiš, je spregovorilo in rekli so svojim bratom: »Ali ne veste, da so v teh hišah efód in hišni bogovi, rezana in ulita podoba? Vedite zdaj, kaj boste storili!«

¹⁵Krenili so tja in stopili v hišo mladega levita, v Mihovo hišo in ga pozdravili.

¹⁶Šeststo z bojno opravo oboroženih mož izmed Danovih sinov pa se je ustavilo na vhodu pri vratih.

¹⁷Potem se je pet mož, ki so si šli ogledovat deželo, vzdignilo. Šli so tja in vzeli rezano podobo, efód, hišne bogove in ulito podobo. Duhovnik in šeststo z bojno opravo oboroženih mož pa so stali na vhodu pri vratih.

¹⁸Tedaj je tem, ki so stopili v Mihovo hišo in vzeli rezano podobo, efód, hišne bogove in ulito podobo, duhovnik rekel: »Kaj delate?«

¹⁹Ti so mu rekli: »Molči! Položi svojo roko na svoja usta in pojdi z nami! Tako nam boš oče in duhovnik. Kaj je boljše, da si duhovnik v hiši enega moža, ali da si duhovnik rodu ali rodbini v Izraelu?«

²⁰Tedaj se je vzradovalo duhovnikovo srce. Vzel je efód, hišne bogove in rezano podobo ter stopil v sredo med ljudstvo.

²¹Potem so se obrnili in šli naprej. Otroke, živino in premoženje so peljali pred seboj.

²²Ko so bili že daleč od Mihove hiše, so se sešli možje, ki so bivali v hišah ob Mihovi hiši, in jo udrli za Danovimi sinovi.

²³Ko so klicali za Danovimi sinovi, so se ti obrnili in rekli Mihi: »Kaj ti je, da si jih sklical proti nam?«

²⁴Rekel je: »Mojega boga, ki sem ga dal narediti, ste vzeli z duhovnikom vred in odšli. Kaj zdaj še imam? Kako mi sploh morete reči: »Kaj ti je?«

²⁵Danovi sinovi so mu rekli: »Naj se več ne sliši tvoj glas pri nas, sicer vas napadejo razkačeni možje in tako spraviš svoje življenje in življenje svoje hiše v nevarnost.«

²⁶Nato so Danovi sinovi šli svojo pot in Miha je videl, da so močnejši od njega, zato se je vrnil in odšel v svojo hišo.

Danovci zavzamejo Lajiš

²⁷Vzeli so torej s seboj to, kar je naredil Miha, in duhovnika, ki ga je imel, ter šli nad Lajiš k mirnemu in brezskrbnemu ljudstvu. Udarili so jih z ostrim mečem, mesto pa požgali z ognjem.

²⁸Nihče jim ni priskočil na pomoč, kajti bili so oddaljeni od Sidóna in z ljudmi niso imeli nikakršnega stika. To se je zgodilo v dolini pri Bet Rehóbu. Potem so mesto spet pozidali in se v njem naselili.

²⁹Mesto so poimenovali Dan, po imenu njihovega očeta Dana, ki se je rodil Izraelu. Prej pa je bilo ime mesta Lajiš.

³⁰Nato so Danovi sinovi postavili tja rezano podobo, Jonatan, sin Geršóna, sinú Manáseja, on in njegovi bratje pa so bili duhovniki za Danov rod do dneva, ko so morali iz dežele v izgnanstvo.

³¹Imeli so vse dni postavljeno rezano podobo, ki jo je naredil Miha, dokler je bila Božja hiša v Šilu.

Sodniki 19

Zločin v Gíbei

¹Tiste dni, ko ni bilo kralja v Izraelu, je bival neki levit kot tujec v notranjosti Efrájimskega pogorja. Vzel si je ženo priležnico iz Betlehema v Judu.

²Ta mu je postala nezvesta in je šla od njega v hišo svojega očeta v Betlehem v Judu. Tam je ostala štiri mesece.

³Tedaj se je vzdignil njen mož in šel za njo, da bi ji spregovoril na srce in jo spravil nazaj. S seboj je imel svojega hlapca in par oslov. Ko ga je odpeljala v hišo svojega očeta in ga je dekletov oče zagledal, mu je stopil veselo naproti.

⁴Njegov tast, dekletov oče, ga je zadržal in mož je bival pri njem tri dni. Jedli so in pili in tam prenočevali.

⁵Ko so četrty dan zgodaj zjutraj vstali, da bi šli na pot, je dekletov oče rekel svojemu zetu: »Okrepčaj svoje srce z grižljajem kruha in potem pojdete!«

⁶Sedla sta ter skupaj jedla in pila. Tedaj je rekel dekletov oče možu: »Blagovoli, prosim, in še ostani tukaj čez noč. Naj se raduje tvoje srce.«

⁷A mož je vstal, da bi šel na pot, vendar ga je njegov tast prisilil, da je ostal in tam prenočil.

⁸Ko je peti dan zjutraj zgodaj vstal, da bi šel na pot, mu je dekletov oče rekel: »Okrepčaj, prosim, svoje srce!« Ostal je pri njem, dokler se ni dan nagnil in sta skupaj jedla.

⁹Potem je mož vstal, da bi s svojo priležnico in s svojim hlapcem odšel na pot. Njegov tast, dekletov oče, pa mu je rekel: »Glej, prosim, dan se je že nagnil

proti večeru. Ostani tukaj čez noč! Glej, dneva je konec. Prenoči tu in naj se raduje tvoje srce, jutri pa se odpravite na svojo pot in pojdete v svoj šotor!«

¹⁰A mož ni hotel prenočiti, ampak je vstal in odšel. Skupaj s svojo priležnico in parom otovorjenih oslov je tako prišel pred Jebús, to je Jeruzalem.

¹¹Ko so bili pred Jebúsom, se je dan že precej nagnil. Hlapec pa je rekel svojemu gospodu: »Pojdimo, prosim, in zavijmo v to jebusejsko mesto in v njem prenočimo!«

¹²Njegov gospod pa mu je rekel: »Ne bomo zavili v mesto tujcev, kajti niso izmed Izraelovih sinov. Odrinimo raje do Gíbee.«

¹³Dalje je še rekel svojemu hlapcu: »Pojdi, da se približamo enemu od krajev in prenočimo v Gíbei ali v Rami.«

¹⁴Napotili so se in šli, sonce pa jim je zašlo pri Gíbei, ki je v Benjaminu.

¹⁵Tako so krenili tja, da bi šli in prenočili v Gíbei. In vstopil je in se usedel na mestnem trgu. Nikogar ni bilo, ki bi jih vzel v hišo, da bi prenočili.

¹⁶A glej, starejši mož je zvečer prišel s svojega dela na polju. Mož je bil z Efrájimskega pogorja in je prebival kot tujec v Gíbei. Možje tega kraja so bili Benjaminovci.

¹⁷Ko je starec povzdignil svoje oči in zagledal popotnika na mestnem trgu, mu je stari mož rekel: »Kam greš in od kod prihajaš?«

¹⁸Rekel mu je: »Potujemo iz Betlehema v Judu v notranjost Efrájimskega pogorja. Od tam sem. Odšel sem v Betlehem v Judu in sem na poti h Gospodovi hiši; pa ni nikogar, ki bi me vzel v hišo.

¹⁹Imam slamo in krmo za svoja osla. Tudi kruha in vina imam zase, za tvojo deklo in hlapca, ki sta s tvojim služabnikom. Nič nam ne manjka.«

²⁰Stari mož mu je rekel: »Mir s teboj! Prepusti meni vse svoje skrbi; na trgu ne moreš prenočiti.«

²¹Potem ga je odpeljal v svojo hišo in nahranil osla. Umili so si noge ter jedli in pili.

²²Ko so tako razveseljevali svoje srce, glej, so možje iz mesta, ničvredneži, obkolili hišo. Tolkli so po vratih in rekli staremu možu, hišnemu gospodarju: »Pripelji ven moža, ki je prišel v tvojo hišo, da ga spoznamo!«

²³Hišni gospodar je tedaj stopil k njim in jim rekel: »Ne, bratje moji, ne počenjajte hudega, prosim! Če je ta mož prišel v mojo hišo, ne morete storiti take grdobije!

²⁴Glejte, tukaj sta moja hči, devica, in njegova priležnica; ti naj vam pripeljem ven; posilite ju in jima storite, kar bo dobro v vaših očeh. Temu možu pa ne storite grde reči!«

²⁵Možje pa ga niso hoteli poslušati. Tedaj je mož prijel svojo priležnico in jim jo pripeljal ven. Spoznali so jo in se pečali z njo vso noč tja do jutra. Odpustili so jo, ko je vstajala jutranja zarja.

²⁶Proti jutru je žena prišla domov in se ulegla do svita pred vhodom v hišo moža, kjer je bil njen gospod.

²⁷Ko je njen gospod zjutraj vstal, odprl hišna vrata in šel ven, da bi nadaljeval svojo pot, glej, je žena, njegova priležnica, ležala pred vhodom v hišo s svojimi rokami na pragu.

²⁸Rekel ji je: »Vstani! Pojdimo!« Pa ni bilo odgovora. Posadil jo je na osla, vstal in šel v svoj kraj.

²⁹Ko je prišel v svojo hišo, je vzel nož, prijel svojo priležnico in jo razrezal, ud za udom, na dvanajst kosov, in jo razposlal po vsem Izraelovem ozemlju.

³⁰Vsak, ki je to videl, je rekel: »Kaj takega se ni zgodilo ali videlo od dneva, ko so Izraelovi sinovi odšli iz egiptovske dežele, do tega dne. Premislite to, posvetujte se in spregovorite!«

Sodniki 20

Vojna proti Benjaminovcem

¹Tedaj so se odpravili vsi Izraelovi sinovi, in kakor en sam mož se je zbrala občina od Dana do Beeršébe in gileádska dežela pred Gospodomv Micpi.

²Poglavarji vsega ljudstva in vseh Izraelovih rodov so se postavili pred zborom Božjega ljudstva; štiristo tisoč pešcev, oboroženih z mečem.

³Benjaminovi sinovi pa so slišali, da so Izraelovi sinovi prišli v Micpo. Izraelovi sinovi so tedaj rekli: »Povejte, kako se je zgodila ta grdobija!«

⁴Levit, mož umorjene žene, je odgovoril in rekel: »Prišel sem v Gíbeo, ki je v Benjaminu, skupaj s svojo priležnico, da bi tam prenočil.

⁵Toda gospoda v Gíbei je vstala in zaradi mene so ponoči obkolili hišo. Mene so hoteli ubiti, z mojo priležnico pa so ravnali nasilno, da je umrla.

⁶Potem sem vzel svojo priležnico, jo razsekal in razposlal po vseh pokrajinah Izraelove dediščine, kajti gnusobo in nesramnost so storili v Izraelu.

⁷Poglejte vendar, vsi Izraelovi sinovi, preudarite zadevo in se posvetujte!«

⁸Vse ljudstvo je vstalo kakor en mož in rekli so: »Nihče ne pojde v svoj šotor in nihče se ne vrne v svojo hišo.

⁹To pa je, kar bomo storili Gíbei: Nadnjo pojdemo po žrebu.

¹⁰Iz vseh Izraelovih rodov bomo vzeli deset mož od sto, sto od tisoč in tisoč od deset tisoč, da preskrbijo živeža za ljudstvo, da storijo, ko pridejo v Gíbeo v Benjaminu, kakor zaslužijo za vso grdobijo, ki je bila storjena v Izraelu.«

¹¹Tako so se zbrali vsi Izraelovi možje enodušno in kakor en sam človek proti temu mestu.

¹²Nato so Izraelovi rodovi poslali moše po vseh Benjaminovih rodovih in rekli: »Kakšna je ta grdobija, ki se je zgodila med vami?

¹³Zdaj nam izročite moše, sinove razuzdanosti, ki so v Gíbei, da jih usmrtime in odpravimo hudobijo iz Izraela!« Benjaminovci pa niso hoteli poslušati glasu svojih bratov, Izraelovih sinov,

¹⁴ampak so se Benjaminovi sinovi zbrali iz mest v Gíbei, da bi šli na vojsko proti Izraelovim sinovom.

¹⁵Tisti dan so prešteli Benjaminove sinove v mestih. Bilo je šestindvajset tisoč mož, oboroženih z meči, poleg prebivalcev Gíbee, kjer so našli še sedemsto izbranih mož.

¹⁶Med vsemi temi ljudmi je bilo sedemsto izbranih mož, ki so bili levični. Vsi so metali kamne za las natanko, ne da bi zgrešili.

¹⁷Prešteli so tudi Izraelove sinove, brez Benjaminovcev. Bilo jih je štiristo tisoč oboroženih z meči in so bili vojaki.

¹⁸Ti so vstali in šli v Betel, da bi vprašali Boga. Rekli so: »Kdo izmed nas pojde prvi na vojsko proti Benjaminovim sinovom?« Gospod je rekel: »Juda boji prvi!«

¹⁹Izraelovi sinovi so zjutraj vstali in se utaborili pred Gíbeo.

²⁰Tako so šli Izraelovi možje v boj proti Benjaminu. In Izraelovi možje so se razvrstili za boj proti Gíbei.

²¹Toda prišli so Benjaminovi sinovi iz Gíbee in tisti dan do tal pobili dvaindvajset tisoč mož izmed Izraelcev.

²²Vendar se je izraelsko ljudstvo opogumilo in spet so se razvrstili za boj na mestu, kjer so se razvrstili prvi dan.

²³Potem so Izraelovi sinovi šli in jokali pred Gospodom do večera. Vprašali so Gospoda in rekli: »Ali naj spet odrinemo v boj proti svojemu bratu Benjaminu?« Gospod jim je rekel: »Pojdite nadenj!«

²⁴Drugi dan so se Izraelovi sinovi približali Benjaminovim sinovom.

²⁵Benjaminovci pa so jim prišli nasproti iz Gíbee in do tal pobili še osemnajst tisoč mož izmed Izraelovih sinov. Vsi ti so bili oboroženi z mečem.

²⁶Takrat so se napotili vsi Izraelovi sinovi in vse ljudstvo in prišli v Betel. Jokali so in ostali tam pred Gospodom. Ta dan so se postili do večera in darovali Gospodu žgalne in mirovne daritve.

²⁷Izraelovi sinovi so spet vprašali Gospoda. Tam je bila namreč v tistih dneh skrinja Božje zaveze;

²⁸Pinhás, sin Eleazarja, sinú Aronovega, ki je v tistih dneh stal pred njo, je rekel: »Ali naj še gremo v boj proti sinovom svojega brata Benjamina, ali pa naj odnehamo?« Gospod je rekel: »Pojdite, kajti jutri vam jih bom dal v roke.«

Poraz in uničenje Benjaminovcev

²⁹Izraelci so postavili okrog Gíbee zasedo.

³⁰Tretji dan pa so Izraelovi sinovi šli nad Benjaminove sinove. Razvrstili so se pred Gíbeo, kakor vsakokrat prej.

³¹Benjaminovi sinovi pa so prišli ljudstvu nasproti. Zvabili so jih iz mesta, ti pa so začeli pobijati med ljudstvom. Bilo je pobitih, kakor vsakokrat na cestah, od katerih pelje ena v Betel, druga pa v Gíbeo, in po polju med Izraelci kakih trideset mož.

³²Benjaminovi sinovi so pač rekli: »Poraženi bodo pred nami kakor prvikrat.« Izraelovi sinovi pa so rekli: »Bežimo, da jih zvabimo iz mesta na ceste.«

³³Tako so vsi Izraelci vstali s svojega kraja in se razvrstili pri Báal Tamari. Potem je Izraelova zaseda planila s svojega mesta zahodno od Gíbee.

³⁴In deset tisoč izbranih mož iz vsega Izraela je odšlo nad Gíbeo. Boj je bil hud, oni pa niso vedeli, da jih bo zadela nesreča.

³⁵ Gospod je potolkel Benjamina pred Izraelom in tisti dan so Izraelovi sinovi pobili v Benjaminu petindvajset tisoč in sto mož, med katerimi je bil vsak oborožen z mečem.

³⁶Tedaj so Benjaminovi sinovi videli, da so poraženi. Izraelci so namreč prepustili prostor Benjaminu, kajti zanesli so se na zasedo, ki so jo postavili pred Gíbeo.

³⁷Ti, ki so bili v zasedi, so namreč odhiteli in hitro naskočili Gíbeo. Zaseda je drvela naprej in udarila vse mesto z ostrim mečem.

³⁸Bil pa je dogovor med Izraelci in zasedo; ko vstopijo, naj storijo, da se bo dvigal dim iz mesta.

³⁹Izraelci v boju so se tedaj obrnili, Benjamin pa je začel pobijati in pobil kakih trideset mož izmed Izraelcev; kajti rekli so: »Poraženi so pred nami kakor v prvi bitki.«

⁴⁰Ko pa se je vzdignilo znamenje in je iz mesta prihajal steber dima, se je Benjamin obrnil nazaj – in iz mesta je vstajal plamen proti nebu.

⁴¹Tedaj so se Izraelci spet obrnili, Benjaminovci pa so se prestrašili, ker so videli, da jih je zadela nesreča.

⁴²Obrnili so se pred Izraelci proti puščavi. Toda boj jih je vseeno zajel. Tudi te, ki so bežali iz mest, so pomorili v svoji sredi.

⁴³Obkolili so namreč Benjaminovce, jih zasledovali brez počitka; spodili so jih na nasprotno stran od Gíbee, kjer vzhaja sonce.

⁴⁴Takrat je padlo med Benjaminovci osemnajst tisoč mož; vsi ti so bili vojaki.

⁴⁵Obrnili so se in bežali proti puščavi k Rimónski skali. Na cestah so Izraelci zadeli še na pet tisoč mož in se pognali za njimi do Gidóma. Od teh so jih pobili dva tisoč.

⁴⁶Tako je tisti dan med Benjaminovci padlo petindvajset tisoč mož, vsi oboroženi z mečem; in vsi ti so bili vojaki.

⁴⁷Šeststo mož pa se je umaknilo in zbežalo v puščavo, k Rimónski skali. Pri Rimónski skali so bivali štiri mesece.

⁴⁸Nato so se Izraelci vrnili k Benjaminovim sinovom in pobili z ostrim mečem v mestih ljudi, živino in vse, kar koli se je našlo. Vsako mesto pa, na katero so naleteli, so požgali z ognjem.

Sodniki 21

Obnova Benjaminovega rodu

¹Izraelci so v Micpi prisegli in rekli: »Nobeden izmed nas ne bo dal svoje hčere Benjaminovcu za ženo.«

²Ko pa je ljudstvo prišlo v Betel in tam ostalo pred Bogom do večera, so povzdignili svoj glas in silno jokali.

³Rekli so: »Zakaj, o Gospod, Izraelov Bog, se je zgodilo v Izraelu to, da danes manjka iz Izraela en rod?«

⁴Drugo jutro se je ljudstvo zgodaj zjutraj odpravilo in zgradili so tam oltar ter darovali klavne in mirovne daritve.

⁵Izraelovi sinovi so tedaj rekli: »Kdo je, ki izmed vseh Izraelovih rodov ni prišel na zbor pred Gospoda?« Kajti zoper tistega, ki ni prišel v Micpo pred Gospoda, so slovesno prisegli in rekli: »Umreti mora!«

⁶Izraelovim sinovom je bilo zelo žal zaradi svojega brata Benjamina, zato so rekli: »Danes je iztrebljen en rod iz Izraela.

⁷Kaj naj storimo glede žena tem, ki so preostali? Pred Gospodom smo namreč prisegli, da jim ne damo nobene izmed naših hčera za žene.«

⁸Dalje so rekli: »Ali je eden od Izraelovih rodov, ki ni prišel pred Gospoda v Micpo?« In glej, iz Jabéš Gileáda ni prišel nihče na zbor v tabor.

⁹Pregledali so ljudstvo in glej, nikogar izmed prebivalcev Jabéš Gileáda ni bilo tam.

¹⁰Tedaj je občina odposlala tja dvanajst tisoč najmočnejših mož. Tem so naročili in rekli: »Pojdite in pokončajte z ostrim mečem prebivalce Jabéš Gileáda, tudi žene in otroke!

¹¹To in to jim storite: Nad vsakim moškim in vsako žensko, ki je spoznala moško posteljo, izvršite zakletev!«

¹²Med prebivalci Jabéš Gileáda pa so našli štiristo deklet, ki so bile device in še niso spoznale moža v moški postelji. Te so pripeljali v tabor v Šilo, ki je v kánaanski deželi.

¹³Vsa občina je nato poslala sporočilo Benjaminovim sinovom, ki so bili pri Rimónski skali, da jim naznanja premirje.

¹⁴V tistem času so se Benjaminovci vrnili in dali so jim žene, ki so jih pustili pri življenju izmed žená iz Jabéš Gileáda. Toda niso jih našli dovolj zanje.

¹⁵Ljudstvo je žalovalo za Benjaminom, ker je Gospod naredil razpoko med Izraelovimi rodovi.

¹⁶In starešine iz občine so rekli: »Kaj naj storimo za preostale glede žensk, kajti ženske iz Benjamina so iztrebljene.«

¹⁷Tudi so rekli: »Delež teh, ki so se rešili, je za Benjamina, naj ne bo iztrebljen rod iz Izraela.

¹⁸Toda mi jim ne moremo dati žená izmed naših hčera, kajti Izraelovi sinovi so prisegli in rekli: »Preklet bodi, kdor dá ženo Benjaminovcu!«

¹⁹Rekli so torej: »Glejte, čez nekaj dni bo Gospodov praznik v Šilu, ki je severno od Betela, vzhodno od ceste, ki pelje iz Betela v Sihem in južno od Lebóne.«

²⁰Naročili so Benjaminovim sinovom in rekli: »Pojdite in prežite v vinogradih!

²¹Ko vidite, da prihajajo hčere iz Šila v korih na rajanje, pojdite iz vinogradov in ugrabite si vsak zase svojo ženo izmed hčera v Šilu. Potem pojdite v Benjaminovo deželo.

²²Če pridejo njihovi očetje ali njihovi bratje k nam, da bi se prerekali, jim porečemo: »Pustite jih, kajti nismo vzeli vsak svoje žene v boju; vi pa jim jih tudi niste dali. Zdaj ste vi krivi!«

²³Benjaminovi sinovi so tako storili in vzeli žene po njihovem številu izmed plesalk, ki so jih ugrabili. Potem so odšli in se vrnili vsak v svojo dediščino. Pozidali so si mesta in v njih prebivali.

²⁴Izraelovi sinovi so se v tistem času razšli od tam, vsak v svoj rod ali k svoji rodbini. Odšli so od tam, vsak v svojo dediščino.

²⁵Tiste dni ni bilo kralja v Izraelu; vsak je delal, kakor je bilo prav v njegovih očeh.

Ruta

Ruta 1

Naomí in Ruta se vrneta v Betlehem

¹V dneh, ko so vladali sodniki, je nastala lakota v deželi. Tako je šel neki mož iz Judovega Betlehema, da bi se s svojo ženo in z dvema sinovoma naselil v moábski deželi.

²Možu je bilo ime Eliméleh, njegovi ženi je bilo ime Naomí in njegovima sinovoma je bilo ime Mahlón in Kiljón; bili so Efratejci iz Judovega Betlehema. Prišli so v moábsko deželo in tam prebivali.

³Naomí pa je umrl mož Eliméleh in ostala je sama s svojima sinovoma.

⁴Ta dva sta si vzela za ženi Moábki; eni je bilo ime Orpa, drugi je bilo ime Ruta; prebivali so tam kakih deset let.

⁵Pa tudi ta dva, Mahlón in Kiljón, sta umrla, in tako je ostala žena brez obeh otrok in brez moža.

⁶Nato se je vzdignila s svojima snahama, da bi se vrnila iz moábske dežele, kajti v moábski deželi je slišala, da je Gospod obiskal svoje ljudstvo in mu dal kruha.

⁷Odšla je iz kraja, kjer je prebivala, in z njo obe njeni snahi; napotile so se, da bi se vrnile v Judovo deželo.

⁸Naomí pa je rekla svojima snahama: »Pojdita, vrnita se vsaka v hišo svoje matere! Gospod naj vama izkaže ljubezen, kakor sta jo vidve izkazali rajnima in meni.

⁹Naj vama Gospod dá, da najdeta dom, vsaka v hiši svojega moža.« Nato ju je poljubila, oni dve pa sta povzdignili svoj glas in zajokali.

¹⁰Rekli sta ji: »Ne, s teboj se vrneva k tvojemu ljudstvu.«

¹¹Naomí pa je rekla: »Vrnita se, moji hčeri, čemú bi hodili z menoj? Mar imam še sinov v svojem telesu, da bi vama bili za moža?

¹²Vrnita se, moji hčeri, pojdita, saj sem prestara za moža. Pa tudi, če bi rekla, da imam upanje še to noč dobiti moža in celo roditi sinove,

¹³ali bosta čakali, da odrastejo? Se bosta zaradi njih zdržali, da se ne bi omožili? Ne, moji hčeri, kajti jaz sem preveč nesrečna za vaju, ker se je Gospodova roka obrnila proti meni.«

¹⁴Tedaj sta spet povzdignili svoj glas in zajokali. Potem je Orpa poljubila svojo taščo in se vrnila, Ruta pa se je držala.

¹⁵Tedaj je rekla: »Glej, tvoja svakinja se je vrnila k svojemu ljudstvu in k svojim bogovom. Vrni se za svojo svakinjo!«

¹⁶Ruta pa je rekla: »Ne sili me, naj te zapustim in odidem od tebe. Kamor pojdeš ti, pojdem jaz; kjer boš prenočevala ti, bom prenočevala jaz; tvoje ljudstvo bo moje ljudstvo in tvoj Bog bo moj Bog.

¹⁷Kjer boš ti umrla, bom umrla jaz in tam bom pokopana. Tako naj mi stori Gospod in tako doda, če me ne bo edinole smrt ločila od tebe.«

¹⁸Ko je videla, da se je zatrdno odločila iti z njo, ji je nehala prigovarjati.

¹⁹Tako sta šli obe, dokler nista prišli v Betlehem. Ko sta prišli v Betlehem, se je zaradi njiju razvnelo vse mesto. Žene so govorile: »Ali ni to Naomí?«

²⁰Ona pa jim je rekla: »Ne imenujte me Naomí, imenujte me Mara, zakaj Mogočni mi je poslal veliko bridkost.

²¹Polna sem odšla, a Gospod me vrača prazno. Zakaj me imenujete Naomí, ko pa je Gospod pričal proti meni in mi je Mogočni storil húdo.«

²²Tako se je vrnila Naomí in z njo njena snaha, Moábka Ruta, ki se je vrnila iz moábske dežele. Prišli sta v Betlehem ob začetku ječmenove žetve.

Ruta 2

Boaz izkaže Ruti naklonjenost

¹Naomí pa je imela po svojem možu sorodnika, zelo bogatega moža iz Elimélehove rodbine, ki mu je bilo ime Boaz.

²Moábka Ruta je rekla Naomí: »Naj grem, prosim, na polje paberkovat med klasjem za tistim, v čigar očeh najdem milost.« Rekla ji je: »Pojdi, moja hči.«

³Šla je tedaj in prišla ter paberkovala na polju za žanjci. Primerilo pa se je, da je bila to njiva, ki je pripadala Boazu iz Elimélehove rodbine.

⁴In glej, Boaz je prišel iz Betlehema in rekel žanjcem: »Gospod z vami!« Rekli so mu: »Gospod te blagoslôvi!«

⁵Nato je Boaz rekel svojemu hlapcu, ki je bil postavljen čez žanjce: »Čigava je ta mladenka?«

⁶Hlapec, ki je bil postavljen čez žanjce, je odgovoril in rekel: »To je mlada Moábka, ki se je vrnila z Naomí iz moábske dežele.

⁷Rekla je: »Prosim, naj paberkujem in zbiram med snopjem za žanjci.« Prišla je in ostala od ranega jutra do zdaj; niti malo ni počivala.«

⁸Tedaj je Boaz rekel Rutí: »Poslušaj, moja hči, ne hodi na drugo polje paberkovat in ne oddaljuj se od tukaj, ampak se drži mojih dekel!

⁹Imej oči na njivi, ki jo bodo žele, in hodi za njimi! Mar nisem zapovedal hlapcem, naj te ne nadlegujejo? Kadar boš žejna, pojdi k posodam in pij od tega, kar bodo hlapci zajeli.«

¹⁰Padla je na obraz in se priklonila do zemlje. Rekla mu je: »Zakaj sem našla milost v tvojih očeh, da si se ozrl name, ko sem vendar tujka?«

¹¹Boaz ji je odgovoril: »Natanko so mi povedali vse, kar si storila svoji tašči po smrti svojega moža, kako si zapustila svojega očeta in svojo mater in svojo rojstno deželo ter šla k ljudstvu, ki ga prej nisi poznala.

¹² Gospod naj ti poplača tvoje dejanje! Popolno plačilo naj ti pride od Gospoda, Izraelovega Boga, pod čigar peruti si prišla iskat zavetje!«

¹³Rekla je: »Naj vedno najdem milost v tvojih očeh, moj gospod, kajti potolažil si me, ker si govoril na srce svoji dekli, čeprav nisem niti kakor katera tvojih dekel.«

¹⁴Ko je bil čas za jed, ji je Boaz rekel: »Pridi sem jest kruh in pomakaj svoj grižljaj v kis!« Sedla je tedaj poleg žanjcev in ponudil ji je opraznega zrnja. Jedla je in se nasitila in ji je še ostalo.

¹⁵Ko je vstala, da bi spet paberkovala, je Boaz zapovedal svojim hlapcem: »Naj paberkuje tudi med snopjem. Nič žalega ji ne storite!

¹⁶Še celo pustite, da pade kaj iz svežnjev, in ji dajte, naj pobere, in je ne karajte.«

¹⁷Tako je paberkovala na polju do večera. Ko je otepla, kar je nabrala, je bilo ječmena skoraj za škaf.

¹⁸Vzela ga je in šla v mesto. Njena tašča je videla, koliko je nabrala. Potem je vzela in ji dala, kar ji je ostalo, ko se je nasitila.

¹⁹Njena tašča ji je rekla: »Kje si danes paberkovala? Pri kom si delala? Naj bo blagoslovljen, kdor se je ozrl nate!« In povedala je svoji tašči, pri kom je delala. Rekla je: »Mož, pri katerem sem danes delala, se imenuje Boaz.«

²⁰Naomí pa je rekla svoji snahi: »Naj bo blagoslovljen od Gospoda, ki ni odtegnil svoje milosti ne živim ne mrtvim!« Naomí ji je še rekla: »Ta mož je najin sorodnik; je izmed naših odkupiteljev.«

²¹Moábka Ruta pa je rekla: »Rekel mi je tudi: »Drži se mojih hlapcev, dokler ne dokončajo vse moje žetve.««

²²Naomí je rekla svoji snahi Ruti: »Dobro je, moja hči, če greš ven z njegovimi deklami, da te ne bodo nadlegovali na drugem polju.«

²³Tako se je pri paberkovanju držala Boazovih dekel, dokler ni bila končana ječmenova in pšenična žetev. Potem je ostala pri svoji tašči.

Ruta 3

Noč na mlatišču

¹Tedaj ji je rekla njena tašča Naomí: »Moja hči, mar naj ti ne poiščem doma, da ti bo dobro?

²In zdaj, ali ni Boaz, pri čigar deklah si bila, najin sorodnik? Glej, nocoj veja ječmen na mlatišču.

³Umij se in se namazili, nadeni si ogrinjalo in pojdi na mlatišče. Vendar ne dovoli, da bi te mož prepoznal, dokler ne neha jesti in piti.

⁴Ko pa leže, si zapomni mesto, kjer bo spal, potem pojdi ter odgrni prostor pri njegovih nogah in lezi, in povedal ti bo, kaj naj storiš.«

⁵Rekla ji je: »Vse, kar si rekla, bom storila.«

⁶Šla je torej na mlatišče in storila vse, kakor ji je bila zapovedala tašča.

⁷Ko se je Boaz najedel in napil ter bil dobre volje, je šel leč kraj kopice. Tedaj je po tihem prišla, odgrnila prostor pri njegovih nogah in legla.

⁸Opolnoči pa se je mož stresel, in ko je pogledal naokrog, glej, je ženska ležala pri njegovih nogah.

⁹Rekel je: »Kdo si?« Rekla je: »Ruta sem, tvoja dekla. Razgrni krajec svojega plašča čez svojo deklo, ker si odkupitelj.«

¹⁰Rekel je: »Blagoslovljena bodi od Gospoda, moja hči! To tvoje drugo dejanje ljubezni je še lepše ko prvo, ker ne hodiš za mladeniči, ne za revnimi ne za bogatimi.

¹¹Zdaj pa, moja hči, se nikar ne boj; vse, kar boš rekla, ti bom storil, saj vsi, ki so pri vratih mojega ljudstva, vedo, da si krepostna ženska.

¹²Zdaj pa, res je, da sem odkupitelj, toda še drug odkupitelj je, bližji od mene.

¹³Ostani to noč tu. Jutri pa, če te bo hotel odkupiti, dobro, naj te odkupi. Če pa te ne bo hotel odkupiti, te bom odkupil jaz, kakor živi Gospod! Spi do jutra!«

¹⁴Spala je tedaj pri njegovih nogah do jutra. Vstala je, preden je mogel človek človeka prepoznati. Rekel je: »Naj se ne izve, da je prišla ženska na mlatišče.«

¹⁵Potem je rekel: »Daj sem ogrinjalo, ki ga imaš na sebi, in ga drži.« Držala ga je in nameril je šest prgišč ječmena ter ji ga oprtal. Potem je šla v mesto.

¹⁶Ko je prišla k svoji tašči, je ta rekla: »Kako je s teboj, moja hči?« In povedala ji je vse, kar je mož storil zanjo.

¹⁷Rekla je: »Dal mi je teh šest prgišč ječmena, kajti rekel mi je: »Ne smeš priti praznih rok k svoji tašči.««

¹⁸Rekla ji je: »Počakaj, moja hči, preden ne izveš, kako se bo obrnilo, kajti mož ne bo miroval, dokler še danes ne dožene stvari do konca.«

Ruta 4

Boaz se poroči z Ruto

¹Boaz je šel k vratom in se tam usedel. In glej, mimo je šel odkupitelj, o katerem je Boaz govoril. Rekel je tedaj: »Ti tam, kreni sem in sedi tukaj!« Krenil je in se usedel.

²Nato je vzel deset mož izmed mestnih starešin in rekel: »Sedite tukaj!« Ko so sedli,

³je rekel odkupitelju: »Naomí, ki se je vrnila iz moábske dežele, ima na prodaj kos polja, ki je bil last našega brata Eliméleha.

⁴Pa sem rekel: »Razodel bom tvojemu ušesu: Odkupi ga vpričo teh, ki tu sede, in vpričo starešin mojega ljudstva.« Če hočeš odkupiti, odkupi; če pa nočeš odkupiti, mi povej, da bom vedel, ker ni razen tebe nikogar, ki bi lahko odkupil, jaz pa sem na vrsti za teboj.« In je rekel: »Odkupil bom.«

⁵Boaz pa je rekel: »Ta dan, ko odkupiš polje iz roke Naomí, odkupiš tudi Moábko Ruto, ženo umrlega, da obdržiš ime umrlega na njegovi dediščini.«

⁶Odkupitelj je tedaj rekel: »Ne morem odkupiti zase, sicer oškodujem svojo dediščino. Odkupi ti zase, kar je moja kupna pravica, kajti jaz ne morem odkupiti.«

⁷Pri odkupu in zamenjavi pa je bilo nekdam v Izraelu tako, da so vsako stvar potrdili: eden je sezul svojo sandalo in jo dal drugemu. To je veljalo v Izraelu za potrdilo.

⁸Odkupitelj je torej rekel Boazu: »Odkupi zase!« in je sezul svojo sandalo.

⁹Boaz je rekel starešinam in vsemu ljudstvu: »Danes ste priče, da sem odkupil iz roke Naomí vse, kar je bilo Elimélehovo, in vse, kar je bilo Kiljónovo in Mahlónovo.

¹⁰Pa tudi Moábko Ruto, Mahlónovo ženo, sem si odkupil za ženo, da obdržim ime umrlega na njegovi dediščini, da ime umrlega ne bo odrezano izmed njegovih bratov in od vrat njegovega kraja. Danes ste priče.«

¹¹Vse ljudstvo, ki je bilo pri vratih, in starešine so rekli: »Priče smo. Gospod naj dá, da bo žena, ki pride v tvojo hišo, kakor Rahela in kakor Lea, ki sta obe sezidali hišo Izraelovo. Bodi mogočen v Efráti in naj slovi tvoje ime v Betlehemu.

¹²Naj bo po potomstvu, ki ti ga bo Gospoddal po tej mladi ženi, tvoja hiša kakor hiša Pereca, ki ga je Tamara rodila Judu.«

¹³In Boaz je vzel Ruto in postala mu je žena. Šel je k njej in Gospod ji je dal, da je spočela in rodila sina.

¹⁴Žene so rekle Naomí: »Slavljen Gospod, ki te danes ni pustil brez odkupitelja! Naj slovi njegovo ime v Izraelu!

¹⁵Naj ti poživlja dušo in vzdržuje tvojo starost, saj ga je rodila tvoja snaha, ki te ljubi in je zate boljša kot sedem sinov.«

¹⁶Naomí je vzela otroka, si ga položila v naročje in mu bila pestunja.

¹⁷In sosede so mu dale ime, govoreč: »Sin se je rodil Naomí.« In dale so mu ime Obéd. Ta je oče Davidovega očeta Jeseja.

Davidov rodovnik

¹⁸To je Perecov rodovnik: Percu se je rodil Hecrón,

¹⁹Hecrónu se je rodil Ram, Ramu se je rodil Aminadáb,

²⁰Aminadábu se je rodil Nahšón, Nahšónu se je rodil Salmón,

²¹Salmónu se je rodil Boaz, Boazu se je rodil Obéd,

²²Obédu se je rodil Jese, Jeseju pa se je rodil David.

1 Samuel

1 Samuel 1

Samuel Samuelovo rojstvo in otroštvo

¹Bil je mož iz Ramatájim Cofíma, z Efrájimskega pogorja, ime mu je bilo Elkaná, sin Jeroháma, sinú Elihúja, sinú Tohuja, sinú Cufa, Efratejec.

²Imel je dve ženi; eni je bilo ime Ana, drugi je bilo ime Penína. Penína je imela otroke, Ana pa ni imela otrok.

³Mož je hodil leto za letom iz svojega mesta molit in darovat Gospodu nad vojskami v Šilu. Tam sta bila Gospodova duhovnika dva Élijeva sinova, HofnÍ in Pinhás.

⁴Bil je dan, ko je Elkaná daroval. In dal je deleže svoji ženi Peníni in vsem njenim sinovom in hčeram.

⁵Ani pa je žalosten dal le en delež, čeprav je Ano ljubil, a Gospod je zaprl njeno naročje.

⁶Njena tekmica pa jo je tudi nenehno žalila, da bi jo dražila, kajti Gospod je zaprl njeno naročje.

⁷Tako se je dogajalo leto za letom; kadar koli je prišla h Gospodovi hiši, jo je tako žalila, da je jokala in ni jedla.

⁸Njen mož Elkaná pa ji je govoril: »Ana, zakaj jokaš? Zakaj ne ješ? Zakaj je tvoje srce žalostno? Ali ti nisem jaz boljši kot deset sinov?«

⁹Ko so se v Šilu najedli in napili, se je Ana vzdignila; duhovnik Éli pa je sedel na stolu pri podboju Gospodovega svetišča.

¹⁰Z bridkostjo v duši je molila h Gospodu in silno jokala.

¹¹Naredila je zaobljubo in rekla: »Gospod nad vojskami, če se boš hotel ozreti na stisko svoje dekle in se me boš spomnil in ne boš pozabil svoje dekle ter boš dal svoji dekli potomca, ga bom darovala Gospodu za vse dni njegovega življenja in britev naj ne pride na njegovo glavo.«

- ¹²In ko je dolgo molila pred Gospodom, je Éli pazil na njena usta.
- ¹³Ana je govorila v svojem srcu, samo njene ustnice so se premikale, njenega glasu pa ni bilo slišati, zato jo je Éli imel za pijano.
- ¹⁴Éli ji je torej rekel: »Doklej boš pijana? Strezni se od svojega vina!«
- ¹⁵Ana je odgovorila: »Ne, moj gospod! Žena potrtega duha sem. Vina in opojne pijače nisem pila, temveč sem izlila svojo dušo pred Gospodom.
- ¹⁶Nikar ne imej svoje dekline za ničvrednico, kajti iz prevelike žalosti in bridkosti sem doslej govorila.«
- ¹⁷Éli je odgovoril in rekel: »Pojdi v miru! Bog Izraelov naj ti izpolni željo, ki si jo od njega želela.«
- ¹⁸Rekla je: »O da bi tvoja služabnica našla milost v tvojih očeh!« In žena je šla svojo pot, jedla je in njen obraz ni bil več potr.
- ¹⁹Zjutraj so zgodaj vstali, padli pred Gospodom na kolena, potem so se vrnili in prišli v svojo hišo v Ramo. Elkaná je spoznal svojo ženo Ano in Gospod se je je spomnil.
- ²⁰Ko so pretekli dnevi, je Ana spočela in rodila sina. In dala mu je ime Samuel, ker je rekla: »Od Gospoda sem ga želela.«
- ²¹Mož Elkaná je tedaj šel gor z vso svojo hišo, da bi daroval Gospodupraznično klavno daritev in svoj zaobljubni dar.
- ²²Ana pa ni šla, rekla je namreč svojemu možu: »Ko bom otroka odstavila, ga pripeljem, da se pokaže pred Gospodovim obličjem in ostane tam za vedno.«
- ²³Njen mož Elkaná ji je rekel: »Stori, kar je dobro v tvojih očeh. Ostani, dokler ga ne odstaviš. Gospod pa naj izpolni svojo besedo.« Žena je ostala in dojila svojega sina, dokler ga ni odstavila.
- ²⁴Ko ga je odstavila, ga je peljala s seboj s triletnim juncem vred, s škaфом moke in mehom vina; pripeljala ga je v Gospodovo hišo v Šilu, čeprav je bil deček še mlad.
- ²⁵Zaklali so junca in pripeljali dečka k Éliju.

²⁶Rekla je: »O, moj gospod! Kakor živi tvoja duša, moj gospod, jaz sem žena, ki je tukaj pri tebi stala in molila h Gospodu.

²⁷Za tega dečka sem molila in Gospodmi je izpolnil mojo željo, ki sem jo od njega želela.

²⁸Pa tudi jaz sem ga zaželela Gospodu; vse dni, ki jih bo živel, naj bo zaželen Gospodu.« In padel je tam na kolena pred Gospodom.

1 Samuel 2

Ana se zahvaljuje Bogu

¹Tedaj je Ana molila s temi besedami: »Moje srce se raduje v Gospodu, moj rog se dviga v Gospodu. Zdaj lahko odpiram usta proti svojim sovražnikom, zakaj veselim se tvoje pomoči.

²Nihče ni svet kakor Gospod, zakaj nikogar ni razen tebe, ni je Skale, kakor je naš Bog.

³Ne govorite tako ošabno, iz vaših ust naj izgine predrznost! Zakaj Gospod je vsevedni Bog, pri njem se tehtajo dejanja.

⁴Lok močnih se zlomi, slabotni pa se opasujejo z močjo.

⁵Siti se udinjajo za kruh, lačni pa delo odlagajo. Nerodovitna rodi sedemkrat, mati z mnogimi otroki obnemore.

⁶Gospod jemlje in daje življenje, vodi v podzemlje in vzdiguje iz njega.

⁷Gospod deli uboštvo in bogastvo, ponižuje, pa tudi povišuje.

⁸Iz prahu vzdigne nezatnega, iz blata potegne ubogega, da ju posadi med kneze in jima odkaže častni sedež. Zares, Gospodovi so stebri zemlje, nanje je postavil zemeljski krog.

⁹Korake svojih zvestih varuje, hudobni pa izginejo v temi, zakaj človek ne bo uspel s silo.

¹⁰Kateri se upirajo Gospodu, bodo strti, nanje bo grmel z neba. Gospod bo sodil vso zemljo; moč bo podelil svojemu kralju in vzdignil rog svojemu maziljencu.«

¹¹Elkaná je šel v svojo hišo v Ramo, deček pa je služil Gospodu pred obličjem duhovnika Élija.

Élijeva sinova

¹²Élijeva sinova pa sta bila ničvredneža; nista hotela poznati Gospoda

¹³in ne pravice duhovnikov do ljudstva. Kadar je kdo daroval klavno daritev, je prišel duhovnikov služabnik, ko se je meso kuhalo, s trirogljati vilicami v roki.

¹⁴Dregal je v kotel ali lonec, v ponev ali skledo: vse, kar je z vilicami vzdignil, je vzel duhovnik zase. Tako sta počenjala z vsemi Izraelci, ki so prihajali tja v Šilo.

¹⁵Celo preden so zažgali tolščo, je prišel duhovnikov služabnik in rekel možu, ki je daroval: »Daj meso, da ga spečem za duhovnika! Ne bo vzel od tebe kuhanega mesa, ampak surovo.«

¹⁶Če mu je mož rekel: »Najprej naj se sežge tolšča, potem si vzemi, kar ti duša poželi,« je rekel: »Ne, takoj daj! Sicer si vzamem s silo.«

¹⁷Greh mladeničev je bil zelo velik pred Gospodovim obličjem, kajti ta moža sta prezirala Gospodovo daritev.

¹⁸Samuel pa je služil pred Gospodovim obličjem, deček, opasan s platnenim efódom.

¹⁹Njegova mati mu je vsako leto napravila majhno suknjo in mu jo prinesla, ko je prišla s svojim možem darovat praznično klavno daritev.

²⁰Éli je blagoslavljal Elkanája in njegovo ženo, rekoč: »Gospod naj ti dá zarod od te žene namesto zaželenega, ki je bil zaželen Gospodu.« Nato sta šla v svoj kraj.

²¹Zares, Gospod je obiskal Ano; spočela je in rodila tri sinove in dve hčeri. Deček Samuel pa je rasel pri Gospodu.

²²Éli se je zelo postaral. Slišal je vse, kar sta počenjala njegova sinova z vsem Izraelom, in da sta ležala z ženskami, ki so služile pri vhodu v shodni šotor.

²³Rekel jima je: »Zakaj počenjata take reči? Od vseh ljudi slišim o teh vajinih hudobijah.

²⁴Nikar, moja sinova, kajti ni dobro, kar slišim, da zavajata Gospodovo ljudstvo.

²⁵Če se kdo pregreši proti človeku, se more zanj zavzeti Bog; če pa se kdo pregreši proti Gospodu, kdo se bo zavzel zanj?« Toda nista poslušala glasu svojega očeta, kajti Gospod ju je hotel usmrtiti.

²⁶Deček Samuel pa je vedno bolj rasel in postajal priljubljen tako pri Gospodu kakor pri ljudeh.

Božji mož napove kazen

²⁷Tedaj je prišel Božji mož k Éliju in mu rekel: »Tako govori Gospod: Ali se nisem razodel hiši tvojega očeta, ko so bili v Egiptu podložni faraonovi hiši?

²⁸Izbral sem ga izmed vseh Izraelovih rodov sebi za duhovnika, da bi se dvigal k mojemu oltarju, sežigal kadilno daritev in nosil efód pred mojim obličjem. Hiši tvojega očeta sem izročil vse žgalne daritve Izraelovih sinov.

²⁹Zakaj torej teptate mojo klavno in jedilno daritev, ki sem ju določil za svoje prebivališče? Zakaj ceniš svoja sinova bolj kot mene, da se redite z najboljšimi deli vseh jedilnih daritev mojega ljudstva Izraela?

³⁰Zato tako govori Gospod, Izraelov Bog: Res sem rekel: Tvoja hiša, hiša tvojega očeta, ti bodo hodili pred mojim obličjem na veke. Toda zdaj, govori Gospod, nikakor ne! Kajti tiste, ki me častijo, častim, kateri pa me zaničujejo, bodo osramočeni.

³¹Glej, pridejo dnevi, ko bom odsekal tvojo roko in roko hiše tvojega očeta, tako da ne bo več starca v tvoji hiši.

³²Potem boš kot ljubosumen nasprotnik gledal na vse, kar se bo dobrega godilo Izraelu, a v tvoji hiši ne bo starca nikoli več.

³³Slehernega pa ti ne bom iztrebil izpred svojega oltarja, zato da bom slabil tvoje oči in pustil medleti tvojo dušo, a večina tvoje hiše bo pomrla v moški dobi.

³⁴To pa ti bodi znamenje, ki bo prišlo nad oba tvoja sinova, Hofnija in Pinhása: oba bosta umrla isti dan.

³⁵Potem si povzdignem zvestega duhovnika, ki bo delal po mojem srcu in po moji duši. Sezidam mu trajno hišo, da bo vedno hodil pred mojim maziljencem.

³⁶Kdor koli od tvoje hiše bo še ostal, se mu bo prišel klanjat za srebrn novец ali za hlebec kruha ter bo rekel: »Pripusti me, prosim, h kaki duhovniški službi, da bom imel košček kruha za jed.«

1 Samuel 3

Bog se razodene Samuelu

¹Deček Samuel pa je služil Gospodu pred Élijevimi obličjem. Tiste dni je bila Gospodova beseda redka, videnje ni prodrlo skozi.

²Tistega dne je Éli spal na svojem prostoru; njegove oči so začele pešati, ni mogel videti.

³Božja svetilka še ni ugasnila in Samuel je spal v Gospodovem svetišču, kjer je bila Božja skrinja.

⁴Tedaj je Gospod poklical Samuela. »Tukaj sem,« je rekel.

⁵Tekel je k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« »Nisem klical,« je rekel, »vrni se, spi!« Šel je in zaspal.

⁶Gospod pa je spet poklical Samuela. Samuel je vstal, šel k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« »Nisem klical, moj sin,« je rekel, »vrni se, spi!«

⁷Samuel namreč še ni poznal Gospoda in Gospodova beseda se mu še ni razodela.

⁸Gospod pa je spet, tretjič, poklical Samuela. Vstal je, šel k Éliju in rekel: »Tukaj sem, kajti klical si me.« Tedaj je Éli spoznal, da Gospod kliče dečka.

⁹In Éli je rekel Samuelu: »Pojdi, spi! In če te bo poklical, reci: »Govôri, Gospod, kajti tvoj hlapec posluša.« In Samuel je šel ter zaspal na svojem prostoru.

¹⁰Tedaj je prišel Gospod, se ustavil in zaklical kakor prej: »Samuel, Samuel!« Samuel je rekel: »Govôri, kajti tvoj hlapec posluša.«

¹¹In Gospod je rekel Samuelu: »Glej, storil bom v Izraelu nekaj, da bo vsakomur, ki bo o tem slišal, zvenelo v obeh ušesih.

¹²Tisti dan bom izpolnil nad Élijem od začetka do konca vse, kar sem govoril proti njegovi hiši.

¹³Povedal sem mu, da bom za vedno kaznoval njegovo hišo zaradi pregrehe, za katero je vedel, kajti njegova sinova sta prezirala Boga, pa ju ni grajal.

¹⁴Zato sem prisegel Élijevi hiši: Nikdar ne bo izbrisana krivda Élijeve hiše ne s klavnimi ne z jedilnimi daritvami!«

¹⁵Samuel je spal do jutra, nato je odprl vrata Gospodove hiše. A Samuel se je bal Éliju povedati o videnju.

¹⁶Éli je poklical Samuela in rekel: »Samuel, moj sin!« Rekel je: »Tukaj sem.«

¹⁷Pa je rekel: »Kakšna je beseda, ki ti jo je govoril? Nikar mi ne prikrivaj! Tako naj ti stori Bog in tako doda, če mi prikriješ kaj od besede, ki ti jo je govoril!«

¹⁸Samuel mu je povedal vse besede in mu ni nič prikril. Éli je rekel: »On je Gospod. Naj stori, kar je dobro v njegovih očeh.«

¹⁹Samuel pa je rasel in Gospod je bil z njim in ni pustil, da bi katera od njegovih besed padla na tla.

²⁰Ves Izrael od Dana do Beeršébe je spoznal, da je Samuel potrjen za Gospodovega preroka.

²¹Gospod se je ponovno prikazoval v Šilu, kajti v Šilu se je Gospodrazodeval Samuelu po Gospodovi besedi.

1 Samuel 4

Izraelci poraženi, Filistejci vzamejo skrinjo zaveze

¹Samuelova beseda je šla po vsem Izraelu. Izrael je šel v boj proti Filistejcem. Utaborili so se pred Eben Ezerjem, Filistejci pa so taborili pri Aféku.

²Filistejci so se razvrstili proti Izraelu, in ko se je boj razširil, je bil Izrael poražen pred Filistejci. Ti so pobili okrog štiri tisoč mož v bojni vrsti na polju.

³Ko je ljudstvo prišlo v tabor, so rekli Izraelovi starešine: »Zakaj neki nas je Gospod danes porazil pred Filistejci? Vzemimo si iz Šila skrinjo Gospodove zaveze, da pride med nas in nas reši iz pesti naših sovražnikov!«

⁴Poslali so v Šilo in prinesli od tam skrinjo zaveze Gospoda nad vojskami, ki prestoluje na kerubih. Tam sta bila pri skrinji Božje zaveze dva Élijeva sinova, Hofní in Pinhás.

⁵Ko je skrinja Gospodove zaveze prišla v tabor, je ves Izrael zavriskal z močnim vriskom, da je zemlja zadonela.

⁶Filistejci so slišali glas vriska in rekli: »Kaj pomeni glas tega močnega vriska v taboru Hebrejcev?« In so izvedeli, da je Gospodova skrinja prišla v tabor.

⁷Filistejci so se tedaj prestrašili, kajti rekli so: »Bog je prišel v tabor.« Rekli so: »Gorje nam, kajti kaj takega se prej ni zgodilo!

⁸Gorje nam! Kdo nas bo rešil iz roke teh mogočnih bogov? To so tisti bogovi, ki so udarili Egipt z vsakršnimi nadlogami v puščavi.

⁹Okrepite se in bodite možje, Filistejci, sicer boste služili Hebrejcem, kakor so oni služili vam! Bodite možje in se bojujte!«

¹⁰Filistejci so se bojevali in Izrael je bil poražen. Bežali so vsak v svoj šotor. Bil je zelo velik poraz; od Izraela je padlo trideset tisoč pešcev.

¹¹Skrinja Božja je bila vzeta in oba Élijeva sinova, Hofní in Pinhás, sta umrla.

Élijeva smrt

¹²Neki Benjaminovec je zbežal iz bojne vrste in še isti dan s pretrganim oblačilom in s prahom na glavi prišel v Šilo.

¹³Ko je prišel, glej, je Éli sedel na stolu ob cesti, ves na preži, kajti njegovo srce je trepetalo za skrinjo Božjo. Mož je prišel in razglasil novico po mestu. Tedaj je vse mesto zavpilo.

¹⁴Éli je slišal glas vpitja in rekel: »Kaj je ta razburjeni glas?« Mož je pohitel in prišel ter povedal Éliju.

¹⁵Éli pa je bil star osemindvetdeset let, njegove oči so opešale, da ni videl.

¹⁶Mož je rekel Éliju: »Prihajam iz bojne vrste; danes sem zbežal iz bojne vrste.« Rekel je: »Kaj se je zgodilo, moj sin?«

¹⁷Poročevalec je odgovoril in rekel: »Izrael je bežal pred Filistejci. Poleg tega je ljudstvo pretrpelo velik poraz in tudi oba tvoja sinova, Hofní in Pinhás, sta umrla in Božja skrinja je vzeta.«

¹⁸Ko je omenil Božjo skrinjo, je Éli padel vznak s stola ob vratih, si zlomil tilnik in umrl, kajti mož je bil star in okoren. Izraelu je sodil štirideset let.

¹⁹Njegova snaha, Pinhásova žena, je bila noseča in blizu poroda. Ko je slišala novico, da je Božja skrinja vzeta in da sta njen tast in njen mož mrtva, se je zgrudila in porodila, kajti njene bolečine so se zgrnile nadnjo.

²⁰Te, ki so ob njeni smrtni uri stale pri njej, so govorile: »Ne boj se, kajti sina si rodila!« Pa ni odgovorila in se za to ni zmenila.

²¹In imenovala je dečka Ikabód, ker je rekla: »Odšlo je Veličastvo iz Izraela«, – zato, ker je bila vzeta skrinja Božja in zaradi njenega tasta in njenega moža.

²²Rekla je: »Odšlo je Veličastvo iz Izraela, kajti Božja skrinja je vzeta.«

1 Samuel 5

Skrinja zaveze pri Filistejcih

¹Ko so Filistejci vzeli Božjo skrinjo, so jo prinesli iz Eben Ezerja v Ašdód.

²Potem so Filistejci vzeli Božjo skrinjo in jo prinesli v Dagónov tempelj ter jo položili poleg Dagóna.

³Ko pa so Ašdódci naslednji dan zgodaj vstali, glej, je ležal Dagón pred Gospodovo skrinjo s svojim obrazom na tleh. Vzeli so Dagóna in ga vrnili na njegovo mesto.

⁴Ko pa so naslednji dan zgodaj zjutraj vstali, glej, je Dagón ležal pred Gospodovo skrinjo z obrazom na tleh, njegova glava in obe njegovi roki z dlanmi pa odbite na pragu, samo Dagónov trup je ostal cel.

⁵Zato Dagónovi svečeniki in tisti, ki prihajajo v Dagónov tempelj, še danes ne stopijo na Dagónov prag v Ašdódu.

⁶ Gospodova roka je težko pritiskala na Ašdódce. Prestrašil jih je s tem, da je Ašdód in njegove pokrajine udaril s tvori.

⁷Ko so možje iz Ašdóda videli, da je tako, so rekli: »Skrinja Izraelovega Boga naj ne ostane pri nas, kajti njegova roka trdo leži na nas in na našem bogu Dagónu.«

⁸Zbrali so pri sebi vse filistejske kneze ter rekli: »Kaj naj storimo s skrinjo Izraelovega Boga?« Rekli so: »Skrinja Izraelovega Boga naj se prepelje v Gat.« In prepeljali so tja skrinjo Izraelovega Boga.

⁹Ko pa so jo prepeljali, je bila Gospodova roka nad mestom in ga je hudo prestrašila. Udaril je meščane od najmanjšega do največjega, da so se jim spustili tvori.

¹⁰Božjo skrinjo so poslali v Ekrón. Ko pa je Božja skrinja prišla v Ekrón, so Ekrónci zavpili: »Pripeljali so mi skrinjo Izraelovega Boga, da usmrti mene in moje ljudstvo!«

¹¹Zbrali so vse filistejske kneze ter rekli: »Odpošljite skrinjo Izraelovega Boga, naj se vrne v svoj kraj, da ne usmrti mene in mojega ljudstva!« Kajti smrtni strah je vladal po vsem mestu, tako hudo je tam pritiskala Božja roka.

¹²Ljudi, ki niso pomrli, je udaril s tvori in krik mesta se je dvigal do neba.

1 Samuel 6

Filistejci vrnejo skrinjo zaveze

¹ Gospodova skrinja je bila sedem mesecev v filistejski deželi.

²Filistejci so sklicali svečenike in vedeževalce ter rekli: »Kaj naj storimo z Gospodovo skrinjo? Dajte nam vedeti, s čim naj jo pošljemo v njen kraj!«

³Rekli so: »Če pošljete skrinjo Izraelovega Boga, je ne pošiljajte prazne, temveč mu vrnite spravno darilo. Potem boste ozdravljeni in boste spoznali, zakaj se njegova roka ne umakne od vas.«

⁴Rekli so: »Kaj naj bo spravno darilo, ki naj mu ga vrnemo?« Rekli so: »Pet zlatih tvorov in pet zlatih miši po številu filistejskih knezov, kajti ena je bila nadloga za vse vas in za vaše kneze.

⁵Naredite torej podobe svojih tvorov in podobe svojih miši, ki uničujejo deželo, in dajte čast Izraelovemu Bogu. Morda olajša svojo roko nad vami in nad vašimi bogovi in nad vašo deželo.

⁶Čemú bi zakrknili svoja srca, kakor so zakrknili svoja srca Egipčani in faraon? Ali jih niso potem, ko se je ponorčeval iz njih, odpustili in so šli?

⁷Zdaj torej vzemite in naredite nov voz; dve doječi kravi, na kateri še ni prišel jarem, vprezite v voz, njuni teleti pa vrnite od njiju domov.

⁸Nato vzemite Gospodovo skrinjo in jo dajte na voz, zlate predmete, ki mu jih vračate kot spravno darilo, pa položite v skrinjico poleg nje. Potem jo odpošljite, naj gre.

⁹In glejte! Če pojde po poti v svojo pokrajino proti Bet Šemešu, nam je on storil to veliko zlo. Če pa ne, bomo vedeli, da nas ni zadela njegova roka, ampak se nam je zgodilo po naključju.«

¹⁰Ljudje so storili tako. Vzeli so dve doječi kravi in ju vpregli v voz, njuni teleti pa obdržali doma.

¹¹Položili so Gospodovo skrinjo na voz, prav tako skrinjico, zlate miši in podobe svojih tvorov.

¹²Kravi sta šli naravnost po poti proti Bet Šemešu. Mukajoč sta hodili ves čas po isti poti, ne da bi bili krenili na desno ali na levo. Filistejski knezi pa so šli za njima do pokrajine Bet Šemeša.

¹³Bétšémeščani so prav tedaj želi pšenično žetev v dolini. Ko so povzdignili svoje oči, so zagledali skrinjo; razveselili so se, da jo vidijo.

¹⁴Voz je prišel na polje Bétšémeščana Jošúa in se tam ustavil. Tam je bil velik kamen. Razsekali so voz in kravi darovali v žgalno daritev Gospodu.

¹⁵Leviti so sneli Gospodovo skrinjo in skrinjico, ki je bila poleg nje in v kateri so bile zlate reči, in ju položili na velik kamen. Bétšémeščani so ta dan darovali Gospodu žgalne daritve in žrtvovali klavne žrtve.

¹⁶Ko je pet filistejskih knezov to videlo, so se še isti dan vrnili v Ekrón.

¹⁷To pa so zlati tvori, ki so jih Filistejci vrnili Gospodu kot spravno darilo: eden za Ašdód, eden za Gazo, eden za Aškelón, eden za Gat, eden za Ekrón.

¹⁸Povrhu še zlate miši po številu vseh filistejskih mest, ki pripadajo petim knezom, od utrjenega mesta do vasi brez obzidja. Velik kamen, na katerega so postavili Gospodovo skrinjo, je na polju Bétšémeščana Jošúa do tega dne.

¹⁹Udaril pa je Bétšémeščane, kajti gledali so v Gospodovo skrinjo; udaril je med ljudstvom sedemdeset mož. Ljudstvo je žalovalo, ker jih je Gospod udaril z velikim udarcem.

²⁰Bétšémeščani so rekli: »Kdo bo mogel obstati pred Gospodom, tem svetim Bogom? H komu naj pojde od nas?«

²¹In poslali so sle k prebivalcem Kirját Jearíma, rekoč: »Filistejci so vrnili Gospodovo skrinjo. Pridite in odpeljite jo k sebi!«

1 Samuel 7

¹Prišli so torej možje iz Kirját Jearíma in odpeljali Gospodovo skrinjo. Prišli so z njo v Abinadábovo hišo na griču. Njegovega sina Eleazarja pa so posvetili, da bi varoval Gospodovo skrinjo.

Samuel srednik in sodnik

²Od dneva, ko se je skrinja nastanila v Kirját Jearímu, je minilo mnogo dni – dvajset let. Vsa Izraelova hiša je vzdihovala h Gospodu.

³Samuel je rekel vsej Izraelovi hiši: »Če se hočete z vsem svojim srcem vrniti h Gospodu, odpravite iz svoje srede tuje bogove in Astarte, usmerite svoje srce h Gospodu in služite samo njemu, pa vas bo rešil iz roke Filistejcev.«

⁴Izraelovi sinovi so odpravili Báale in Astarte ter služili samo Gospodu.

⁵Samuel je rekel: »Zberite ves Izrael v Micpi! Molil bom za vas h Gospodu.«

⁶Zbrali so se v Micpi, zajemali vodo in jo izlivali pred Gospodom, se tisti dan postili in tam govorili: »Grešili smo proti Gospodu.« In Samuel je sodil Izraelovim sinovom v Micpi.

⁷Ko pa so Filistejci slišali, da so se Izraelovi sinovi zbrali v Micpi, so filistejski knezi šli proti Izraelu. Ko so Izraelovi sinovi to slišali, so se zbali Filistejcev.

⁸Rekli so Samuelu: »Nikar ne umolkni, kliči za nas h Gospodu, našemu Bogu, da nas reši iz roke Filistejcev!«

⁹Samuel je vzel jagnje, ki je še sesalo, in ga daroval Gospodu v popolno žgalno daritev. Samuel je klical h Gospodu za Izraela in Gospod mu je odgovoril.

¹⁰Medtem ko je Samuel daroval žgalno daritev, so se Filistejci približali za boj proti Izraelu. Gospod pa je ta dan zagrmel na Filistejce z močnim glasom in jih zmedel, da so bili poraženi pred Izraelom.

¹¹Izraelci so prišli iz Micpe, zasledovali Filistejce in jih pobijali do pod Bet Kara.

¹²Samuel je vzel kamen in ga postavil med Micpo in Jašén. Dal mu je ime Eben Ezer; rekel je: »Do sem nam je Gospodpomagal.«

¹³Filistejci so bili ponižani in niso več prihajali v Izraelovo pokrajino. Gospodova roka je bila nad Filistejci vse Samuelove dni.

¹⁴Mesta, ki so jih Filistejci vzeli Izraelu, od Ekróna do Gata, so se vrnila Izraelu. Tudi svoje pokrajine je Izrael rešil iz roke Filistejcev. Mir je bil tudi med Izraelom in Amoréjci.

¹⁵Samuel je sodil Izraelu vse dni svojega življenja.

¹⁶Iz leta v leto je šel in obhodil Betel, Gilgál in Micpo ter sodil Izraelu na vseh teh krajih.

¹⁷Vračal pa se je v Ramo, kajti tam je bila njegova hiša in tam je sodil Izraelu. Tam je sezidal oltar Gospodu.

1 Samuel 8

Samuel in Savel Ljudstvo zahteva kralja

¹Ko se je Samuel postaral, je postavil svoja sinova za sodnika Izraelu.

²Njegovemu prvorojenemu sinu je bilo ime Joél, drugorojenemu pa Abíja. Sodila sta v Beeršébi.

³Toda njegova sinova nista hodila po njegovih poteh; ozirala sta se za dobičkom, jemala podkupnino in prevračala pravico.

⁴Vsi Izraelovi starešine so se zbrali in prišli k Samuelu v Ramo.

⁵Rekli so mu: »Glej, ti si se postaral, tvoja sinova pa ne hodita po tvojih poteh. Zdaj nam postavi kralja, da nam bo sodil, kakor je pri vseh narodih!«

⁶V Samuelovih očeh pa je bila slaba ta beseda, ko so rekli: »Daj nam kralja, da nam bo sodil!« In Samuel je molil h Gospodu.

⁷Gospod pa je rekel Samuelu: »Poslušaj glas ljudstva v vsem, kar ti porečejo, saj niso zavrgli tebe, ampak mene so zavrgli, naj ne bom kralj nad njimi.

⁸Kakor so delali od dne, ko sem jih izpeljal iz Egipta, in do tega dne, ko so me zapustili in služili drugim bogovom, tako delajo tudi tebi.

⁹Zdaj torej poslušaj njihov glas, vendar pričaj proti njim in jim naznani pravice kralja, ki bo kraljeval nad njimi.«

¹⁰Samuel je izrekel vse Gospodove besede ljudstvu, ki je od njega zahtevalo kralja.

¹¹Rekel je: »To bodo pravice kralja, ki bo kraljeval nad vami: Jemal bo vaše sinove in si jih postavljaj na svoj voz in na svoje konje, da bodo tekli pred njegovim vozom.

¹²Postavljal si jih bo za tisočnike in petdesetnike; orali bodo njegovo ornico, želi bodo njegovo žetev in izdelovali njegovo bojno opravo in njegovo vozno opremo.

¹³Vaše hčere pa bo jemal, da bodo mešale mazila, kuhale in pekle.

¹⁴Vaše najboljše njive, vinograde in oljčne nasade bo jemal ter jih dajal svojim služabnikom.

¹⁵Od vaših posevkov in od vaših vinogradov bo pobiral desetino in jo dajal svojim dvorjanom in služabnikom.

¹⁶Vaše najboljše hlapce in vaše dekline, vaše vole in osle bo jemal, da bodo opravljali njegov posel.

¹⁷Od vaše drobnice bo pobiral desetino, vi sami pa mu boste sužnji.

¹⁸Tisti dan boste vpili zaradi svojega kralja, ki ste si ga izvolili, a Gospod vam tisti dan ne bo odgovoril.«

¹⁹Ljudstvo pa ni hotelo poslušati Samuelovega glasu. »Ne,« so rekli, »ampak kralj naj bo nad nami!

²⁰Tudi mi bodimo, kakor so vsi narodi: naš kralj naj nam sodi, hodi naj pred nami in bojuje naše boje!«

²¹Samuel je poslušal vse besede ljudstva in jih govoril Gospodu na ušesa.

²² Gospod je rekel Samuelu: »Poslušaj njihov glas in jim postavi kralja!« In Samuel je rekel Izraelovim možem: »Pojdite vsak v svoje mesto!«

1 Samuel 9

Savel pride k Samuelu

¹Bil je mož iz Benjamina, Kiš po imenu, sin Abiela, sinu Cerórja, sinu Behoráta, sinu Afíaha, sinu Benjaminovca, premožen veljak.

²Imel je sina izbrane lepote, ki mu je bilo ime Savel. Med Izraelovimi sinovi ga ni bilo lepšega od njega. Od ramen navzgor je bil višji od vsega ljudstva.

³Izgubile pa so se oslice Savlovega očeta Kiša. Tedaj je Kiš rekel svojemu sinu Savlu: »Vzemi s seboj kakšnega hlapca, vzdigni se in pojdi iskat oslice!«

⁴In prehodila sta Efrájimsko pogorje, prehodila pokrajino Šalíša, pa jih nista našla. Prehodila sta pokrajino Šaalím, pa nič. Prehodila sta Benjaminovo pokrajino, pa nista našla.

⁵Ko sta prišla v pokrajino Cuf, je Savel rekel svojemu hlapcu, ki je bil z njim: »Pojdi, vrniva se! Sicer bo moj oče pozabil na oslice in bo v skrbeh za naju.«

⁶Ta mu je rekel: »Glej, prosim, v tem mestu je Božji mož. Ta mož je v časteh. Vse, kar govori, zagotovo pride. Pojdiva zdaj tja, morda nama pove najino pot, po kateri naj greva.«

⁷Savel je rekel svojemu hlapcu: »No, pa pojdiva! A kaj naj prineseva možu, ko je kruh v najinih torbah pošel in nimava darila, da ga prineseva Božjemu možu? Kaj imava?«

⁸Hlapec je spet odgovoril Savlu in rekel: »Glej, v moji roki se je našla četrtna srebrnega šekla. Dal jo bom Božjemu možu, da nama pove najino pot.« –

⁹Včasih je v Izraelu, ko je šel kdo Boga vpraševati, rekel: »Pojdimo, gremo k vidcu,« kajti kdor se danes imenuje prerok, tega so včasih imenovali videc. –

¹⁰Savel je rekel svojemu hlapcu: »Dobra je tvoja beseda. Pojdi, greva!« In sta šla v mesto, kjer je bil Božji mož.

¹¹Ko sta šla navzgor po vzpetini v mesto, sta srečala dekleta, ki so šla ven zajemat vodo. Rekla sta jim: »Ali je videc tukaj?«

¹²Odgovorile so jima in rekle: »Je – glej, pred tabo. Pohiti zdaj, kajti danes je prišel v mesto, ker ima ljudstvo danes klavno daritev na višini.

¹³Brž ko prideta v mesto, ga bosta našla, preden gre na višino k obedu, kajti ljudstvo ne bo jedlo, dokler ne pride, kajti on blagoslovi klavno daritev – šele potem povabljeni jedo. Pojdita zdaj gor, kajti danes ga bosta našla.«

¹⁴Šla sta torej v mesto. Ko sta prišla na sredo mesta, glej, je Samuel prihajal ven, njima naproti, da bi šel na višino.

¹⁵Gospod pa je dan pred Savlovim prihodom razodel Samuelu na uho:

¹⁶»Jutri ob tem času ti pošljem moža iz Benjaminove dežele. Mazili ga za kneza čez moje ljudstvo Izraela. On bo odrešil moje ljudstvo iz roke Filistejcev, kajti ozrl sem se na svoje ljudstvo, ker je njegovo vpitje prišlo k meni.«

¹⁷Ko je Samuel videl Savla, mu je Gospod spregovoril: »Glej, to je mož, o katerem sem ti rekel: »Ta bo vladal mojemu ljudstvu.«

¹⁸Savel je stopil k Samuelu, ki je bil med vrati, in rekel: »Povej mi, prosim, kje je tukaj vidčeva hiša.«

¹⁹Samuel je odgovoril Savlu in rekel: »Jaz sem videc. Pojdi pred menoj na višino in jejta danes z menoj. Zjutraj te odpošljem in ti povem vse, kar imaš v svojem srcu.

²⁰Zaradi oslic pa, ki so se ti izgubile pred tremi dnevi, ne ženi si jih k srcu, kajti našli so jih. Čigavo pa je vse, po čemer hrepeni Izrael? Mar ne tvoje in vse hiše tvojega očeta?»

²¹Savel je odgovoril in rekel: »Ali nisem Benjaminovec, iz enega najmanjših Izraelovih rodov? In moja rodbina je najbolj neznatna od vseh rodbin Benjaminovega rodu. Zakaj si mi govoril takšno besedo?»

²²Samuel je vzel Savla in njegovega hlapca, ju pripeljal v dvorano in jima dal prostor na čelu povabljenih, bilo jih je kakih trideset mož.

²³Samuel je rekel kuharju: »Daj kos, ki sem ti ga dal in za katerega sem ti rekel: »Postavi si ga na stran.«

²⁴Kuhar je dvignil stegno in zgornji del, položil pred Savla ter rekel: »Glej, kar je bilo ohranjeno, je položeno predte. Jej, kajti za ta določeni čas je bilo ohranjeno zate, ko je rekel: »Povabil sem ljudstvo.« In Savel je tisti dan jedel s Samuelom.

²⁵Ko so prišli z višine v mesto, je govoril s Savlom na strehi.

²⁶Zjutraj so bili zgodaj pokonci. Ko je vstajal jutranji svit, je Samuel poklical Savla, ki je bil na strehi; rekel je: »Vstani, da te odpošljem.« Savel je vstal in oba, on in Samuel, sta odšla ven.

²⁷Ko sta prišla do konca mesta, je Samuel rekel Savlu: »Reci hlapcu, naj gre naprej pred nama,« – in je šel naprej – »ti pa zdaj postoj, da ti dam slišati Božjo besedo.«

1 Samuel 10

Samuel mazili Savla za kralja

¹Tedaj je Samuel vzel posodico z oljem, mu ga izlil na glavo, ga poljubil in rekel: »Ali te ni Gospod mazilil za kneza čez svojo dediščino?

²Ko boš danes šel od mene, boš našel dva moža pri Rahelinem grobu v Benjaminovi pokrajini v Celcáhu, ki ti porečeta: »Oslice, ki si jih šel iskat, so našli. Ampak, glej, tvoj oče je pozabil na oslice in je v skrbah za vaju ter govori: Kaj naj naredim za svojega sina?«

³Potem boš šel od tam dalje in ko boš prišel do taborskega hrasta, te bodo tam srečali trije možje, ki bodo šli k Bogu v Betel. Eden bo nesel tri kozličce, drugi bo nesel tri hlebe kruha, tretji bo nesel meh vina.

⁴Pozdravili te bodo in ti dali dva kruha, vzemi ju iz njihove roke.

⁵Potem boš prišel v Gibeát Elohím, kjer je filistejska straža. Ko boš prišel v mesto, boš tam srečal družbo prerokov, ki bodo prihajali z višine, s harfo, z bobnom, s piščaljo in s citrami pred seboj, in bodo prerokovali.

⁶In navdal te bo Gospodov duh, z njimi boš prerokoval in se spremenil v drugega človeka.

⁷Ko ti bodo prišla ta znamenja, stôri vse, kar zmore tvoja roka, kajti Bog je s teboj.

⁸Potem pojdi pred mano v Gilgál. Glej, pridem k tebi, da darujem žgalne daritve in zakoljem mirovne žrtve. Počakaj sedem dni, dokler ne pridem k tebi in ti naznamim, kaj ti je storiti.«

⁹Komaj je Savel obrnil svoj hrbet, da bi odšel od Samuela, mu je Bog spremenil srce. Tudi vsa tista znamenja so prišla ta dan.

¹⁰Prišla sta v Gíbeo, in glej, družba prerokov mu je prišla naproti. In navdal ga je Božji duh, da je prerokoval med njimi.

¹¹Ko pa so vsi, ki so ga prej poznali, videli, glej, da prerokuje s preroki, so drug drugemu govorili: »Kaj se je zgodilo s Kiševim sinom? Ali je tudi Savel med preroki?«

¹²Nekdo od tam je odgovoril in rekel: »In kdo je njihov oče?« Zato je nastal pregovor: »Ali je tudi Savel med preroki?«

¹³Ko je nehal prerokovati in je prišel na višino,

¹⁴je Savlov stric rekel njemu in njegovemu hlapcu: »Kod sta hodila?« Rekel je: »Oslice iskat. Ko pa sva videla, da jih ni, sva šla k Samuelu.«

¹⁵Savlov stric je rekel: »Povej mi, prosim, kaj vama je rekel Samuel!«

¹⁶Savel je rekel svojemu stricu: »Res, povedal nama je, da so našli oslice.« A besede o kraljestvu, ki jo je rekel Samuel, mu ni povedal.

Savel izžreban za kralja

¹⁷Samuel je dal sklicati ljudstvo h Gospodu v Micpo.

¹⁸Rekel je Izraelovim sinovom: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Jaz sem izpeljal Izraela iz Egipta in vas rešil iz roke Egipčanov in iz roke vseh kraljestev, ki so vas tlačila.

¹⁹Vi pa ste danes zavrgli svojega Boga, njega, ki vas rešuje iz vseh vaših stisk in nadlog, in ste rekli: Ne! Kralja postavi čez nas! Zdaj torej stopite pred Gospoda po svojih rodovih in tisočnijah!«

²⁰Samuel je dal pripeljati vse Izraelove rodove in izžreban je bil Benjaminov rod.

²¹Dal je pripeljati Benjaminov rod po njegovih rodbinah in izžrebana je bila rodbina Matrijevcev. Potem je bil izžreban Savel, Kišev sin. Iskali so ga, pa ga niso našli.

²²Spet so vprašali Gospoda: »Je prišel sem še kak človek?« Gospod je rekel: »Glej ga, skril se je med prtljago.«

²³Tekli so in ga vzeli od tam. Ko je stopil med ljudstvo, je bil od ramen navzgor višji od vsega ljudstva.

²⁴Samuel je rekel vsemu ljudstvu: »Ste videli, koga je izvolil Gospod? Zares, ni mu ga enakega med vsem ljudstvom!« Tedaj je vse ljudstvo zavriskalo in reklo: »Živel kralj!«

²⁵Samuel je razložil ljudstvu pravice kraljestva, jih zapisal v knjigo in jo položil pred Gospoda. Potem je Samuel odposlal vse ljudstvo, vsakogar na njegov dom.

²⁶Tudi Savel je šel na svoj dom v Gíbeo. Z njim so šli veljaki, ki se jim je Bog dotaknil srca.

²⁷Ničvredneži pa so rekli: »Kaj nam bo ta pomagal?« Pokazali so mu svoj prezir in mu niso prinesli darila. On pa je bil kakor gluhi.

1 Samuel 11

Savel premaga Amónce

¹Takrat je prišel Amónec Naháš in se utaboril proti Jabéš Gileádu. Vsi možje iz Jabéša so rekli Nahášu: »Skleni z nami zavezo in ti bomo služili!«

²Amónec Naháš pa jim je rekel: »Pod tem pogojem jo sklenem z vami, da vam vsem iztaknem desno oko in tako osramotim ves Izrael.«

³Jabéški starešine so mu rekli: »Daj nam sedem dni odloga, da pošljemo sle po vsej Izraelovi pokrajini, in če nam nihče ne bo pomagal, pridemo ven k tebi.«

⁴Sli so prišli v Savlovo Gíbeo in te besede povedali ljudstvu na ušesa. Vse ljudstvo je povzdignilo svoj glas in zajokalo.

⁵In glej, Savel je prihajal za voloma s polja. Rekel je: »Kaj je ljudstvu, da joka?« Povedali so mu besede mož iz Jabéša.

⁶Ko je Savel slišal te besede, ga je navdal Božji duh in njegova jeza se je zelo razvnela.

⁷Vzel je par volov, ju razsekal na kose in te po slih razposlal po vsej Izraelovi pokrajini z besedami: »Kdor ne gre za Savlom in za Samuelom, se bo tako zgodilo njegovim volom!« Strah Gospodov je prevzel ljudstvo, da so šli kakor en mož.

⁸Ko jih je v Bezeku pregledal, je bilo tristo tisoč Izraelovih sinov in trideset tisoč Judovih mož.

⁹Slom, ki so prišli, so rekli: »Tako recite možem v Jabéš Gileádu: »Jutri, ko bo sonce pripekalo, vam pride rešitev.«« Sli so prišli in to povedali možem v Jabéšu. Ti so se razveselili.

¹⁰Možje iz Jabéša so sporočili: »Jutri pridemo ven k vam. Potem lahko storite z nami vse, kar je dobro v vaših očeh.«

¹¹Drugo jutro je Savel razpostavil ljudstvo v tri krdela. Ob jutranji straži so prišli v sredo tabora in pobili Amónce, preden je pritisnila dnevna vročina. Kar jih je preostalo, so se razkropili, tako da niti dva izmed njih nista ostala skupaj.

¹²Tedaj je ljudstvo reklo Samuelu: »Kdo je, ki govori: »Mar bo Savel kraljeval nad nami?!« Izročite te može, da jih usmrtime!«

¹³Savel pa je rekel: »Ta dan ne bo nihče usmrčen, kajti danes je Gospod izvršil rešitev v Izraelu.«

¹⁴Potem je Samuel rekel ljudstvu: »Pojdimo, gremo v Gilgál, da tam obnovimo kraljestvo!«

¹⁵Vse ljudstvo je šlo v Gilgál. Tam v Gilgálu so pred Gospodom postavili Savla za kralja in tam so pred Gospodom darovali klavne mirovne daritve. Savel in vsi Izraelovi možje so se tam zelo veselili.

1 Samuel 12

Samuel se poslovil od ljudstva

¹Samuel je rekel vsemu Izraelu: »Glejte, poslušal sem vaš glas v vsem, kar ste mi rekli, in sem postavil kralja čez vas.

²Zdaj, glejte, hodi kralj pred vami. Jaz sem se postaral in osivel, in glejte, moja sinova sta tukaj med vami. Hodil sem pred vami od svoje mladosti do tega dne.

³Glejte, tukaj sem. Odgovorite mi pred Gospodom in pred njegovim maziljencem: Komu sem vzel vola? Komu sem vzel osla? Koga sem izkoriščal, koga zatiral? Komu sem iz roke vzel podkupnino in zatisnil oko nasproti njemu? Povrnem vam!«

⁴Rekli so: »Nisi nas izkoriščal, nisi nas zatiral in nikomur nisi ničesar vzel iz roke.«

⁵Rekel jim je: »Gospodje priča proti vam in njegov maziljenec je priča ta dan, da niste ničesar našli v moji roki.« Rekli so: »Priča je.«

⁶Samuel je rekel ljudstvu: »Gospod, ki je naredil Mojzesa in Arona in ki je izpeljal vaše očete iz egiptovske dežele, je priča.

⁷Zdaj pa stojte, da začnem z vami pravdo pred Gospodom zaradi vseh Gospodovih pravičnih del, ki jih je storil vam in vašim očetom.

⁸Ko je Jakob prišel v Egipt in so vaši očetje vpili h Gospodu, je Gospodposlal Mojzesa in Arona, da sta izpeljala vaše očete iz Egipta; potem jih je naselil v tem kraju.

⁹Pa so pozabili Gospoda, svojega Boga, zato jih je prodal v roko Siseráju, poveljniku vojske v Hacórju, v roko Filistejcem in v roko moábskemu kralju, ki so se bojevali z njimi.

¹⁰In vpili so h Gospodu ter govorili: »Grešili smo, kajti zapustili smo Gospoda ter služili Báalom in Astartam. A zdaj nas reši iz roke naših sovražnikov in služili ti bomo!«

¹¹Tedaj je Gospod poslal Jerubáala, Bedána, Jefteja in Samuela ter vas rešil iz roke vaših sovražnikov naokrog, da ste varno prebivali.

¹²Ko pa ste videli, da je Naháš, kralj Amónovih sinov, prišel nad vas, ste mi rekli: »Ne, ampak kralj naj kraljuje nad nami!« In vendar je Gospod, vaš Bog, vaš kralj!

¹³In zdaj, tukaj je kralj, ki ste ga izvolili in ste ga želeli. Glejte, Gospodvam je dal kralja!

¹⁴Če se boste bali Gospoda, mu služili in poslušali njegov glas ter se ne boste upirali Gospodovim ustom, boste živeli tako vi kakor kralj, ki kraljuje čez vas po Gospodu, vašem Bogu.

¹⁵Če pa ne boste poslušali Gospodovega glasu in se boste upirali Gospodovimustom, bo Gospodova roka proti vam, kakor je bila proti vašim očetom.

¹⁶Zdaj torej stojte in glejte to veliko stvar, ki jo bo Gospod storil pred vašimi očmi.

¹⁷Ali ni danes pšenična žetev? Klical bom h Gospodu in dal bo grom in dež. Spoznajte torej in sprevidite, kako velika je bila v Gospodovih očeh hudobija, ki ste jo storili, ko ste si želeli kralja.«

¹⁸Samuel je klical h Gospodu in Gospod je tisti dan dal grom in dež. Vse ljudstvo se je zelo zballo Gospoda in Samuela.

¹⁹In vse ljudstvo je reklo Samuelu: »Moli za svoje hlapce pri Gospodu, svojem Bogu, da ne umremo! Kajti vsem svojim grehom smo dodali še hudobijo, da smo si želeli kralja.«

²⁰Samuel je rekel ljudstvu: »Ne bojte se! Storili ste sicer vso to hudobijo, vendar se ne odvrčajte od Gospoda, temveč služite Gospodu z vsem svojim srcem!

²¹Ne odvrčajte se, kajti to bi pomenilo hoditi za ničevostmi, ki ne morejo ne pomagati ne rešiti, ker so ničevosti.

²²Kajti Gospod ne bo zavrgel svojega ljudstva zaradi svojega velikega imena, kajti Gospodu je bilo všeč, da si vas napravi za svoje ljudstvo.

²³In tudi nad menoj naj nikakor ne bo ta greh proti Gospodu, da bi nehal za vas moliti! Učiti vas marveč hočem dobro in pravo pot.

²⁴Samo bojte se Gospoda in mu služite v zvestobi z vsem svojim srcem, kajti, glejte, kako velike reči je storil z vami!

²⁵Če pa boste delali húdo, boste pogubljeni tako vi kakor vaš kralj.«

1 Samuel 13

Vojna s Filistejci

¹Savel je imel trideset let, ko je postal kralj, in ko je dve letikraljeval nad Izraelom,

²si je Savel izbral tri tisoč mož iz Izraela; dva tisoč jih je bilo s Savlom v Mihmásu in na pogorju pri Betelu, tisoč pa jih je bilo z Jonatanom v Gibeát Benjaminu. Preostalo ljudstvo je odpustil, vsakogar v njegov šotor.

³Jonatan je pobil filistejsko stražo, ki je bila v Gebi. Filistejci so slišali za to. Savel pa je dal trobiti na rog po vsej deželi, češ, naj slišijo Hebrejci!

⁴Ves Izrael je slišal govorico: »Savel je pobil filistejsko stražo in Izrael se je zagnusil Filistejcem.« Sklicali so ljudstvo, da je šlo za Savlom v Gilgál.

⁵Filistejci pa so se zbrali, da bi se bojevali z Izraelom: trideset tisočvoz, šest tisoč konjenikov, ljudstva pa toliko kot peska, ki je na morskem obrežju. Šli so gor in se utaborili pri Mihmásu, vzhodno od Bet Avena.

⁶Ko so Izraelovi možje videli, da so v stiski – kajti ljudstvo je bilo res v težavi –, so se poskrili po votlinah, goščavah, skalnih razpokah, po oboklinah in vodnjakih,

⁷Hebrejci pa so šli čez Jordan v pokrajino Gad in Gileád. Savel je bil še v Gilgálu in vse ljudstvo, ki je šlo za njim, je trepetalo.

⁸Čakal je sedem dni do določenega časa, ki ga je postavil Samuel. Toda Samuel ni prišel v Gilgál, ljudstvo pa je začelo odhajati od njega.

⁹Tedaj je Savel rekel: »Prinesite mi žgalno in mirovne daritve!« In daroval je žgalno daritev.

¹⁰Komaj je končal darovanje žgalne daritve, glej, je prišel Samuel. Savel mu je šel naproti, da bi ga blagoslovil.

¹¹Samuel pa je rekel: »Kaj si storil!« Savel je rekel: »Ker sem videl, da je ljudstvo začelo odhajati od mene in ti nisi prišel na določeni dan, Filistejci pa so se zbrali pri Mihmásu,

¹²sem rekel: »Zdaj bodo prišli Filistejci nadme v Gilgál, pa nisem omilil Gospodovega obličja,« in sem se prisilil in daroval žgalno daritev.«

¹³Samuel pa je rekel Savlu: »Nespametno si ravnal, da nisi ohranil zapovedi Gospoda, svojega Boga, ki ti jo je bil zapovedal. Kajti zdaj bi Gospod za vedno potrdil tvoje kraljestvo nad Izraelom.

¹⁴Zdaj pa tvoje kraljestvo ne bo obstalo. Gospod si je poiskal moža po svojem srcu in tega je Gospod postavil za kneza čez svoje ljudstvo, ker nisi izpolnil, kar ti je Gospod zapovedal.«

¹⁵In Samuel se je vzdignil ter odšel iz Gilgála v Gibeát Benjamin. Savel je pregledal ljudstvo, ki se je znašlo pri njem: okrog šeststo mož.

¹⁶Savel, njegov sin Jonatan in ljudstvo, ki se je znašlo pri njima, so bivali v Geba Benjaminu, Filistejci pa so taborili v Mihmásu.

¹⁷Iz filistejskega tabora je izšlo uničevalno krdelo v treh oddelkih; en oddelek je krenil na pot proti Ofri, proti pokrajini Šuál,

¹⁸drugi oddelek je krenil na pot proti Bet Horónu, tretji oddelek je krenil na pot proti pokrajini, ki gleda na dolino Ceboím proti puščavi.

¹⁹V vsej Izraelovi deželi pa ni bilo najti kovača, kajti Filistejci so rekli: »Da si Hebrejci ne naredo mečev ali sulic!«

²⁰Tako je ves Izrael hodil k Filistejcem, če si je kdo hotel nabrusiti svoj lemež, motiko, sekiro ali plug.

²¹Brušenje lemežev in motik je bilo dve tretjini šekla, ena tretjina šekla pa je bila za sekire in nasaditev ostna.

²²In zgodilo se je na dan boja, da se v roki nikogar od ljudstva, ki je bilo s Savlom in Jonatanom, nista našla ne meč ne sulica. Našla sta se le pri Savlu in njegovem sinu Jonatanu.

²³Filistejska posadka se je pomaknila do soteske pri Mihmásu.

1 Samuel 14

Jonatanovo junaštvo

¹Nekega dne je Savlov sin Jonatan rekel svojemu oprodu: »Pojdi, greva čez k filistejski posadki, ki je tam čez!« Svojemu očetu pa tega ni povedal.

²Savel je sedel na skrajnem robu Gíbee pod granatovcem, ki je pri Migrónu. Ljudstva, ki je bilo z njim, je bilo kakih šeststo mož.

³Ahíja, sin Ahitúba, Ikabódovega brata, sinú Pinhása, sinú Élija, Gospodovega duhovnika v Šilu, je nosil efód. Tudi ljudstvo ni vedelo, da je Jonatan odšel.

⁴Med soteskami, čez katere je Jonatan skušal priti do filistejske posadke, je bil skalni zob na eni in skalni zob na drugi strani. Eden se je imenoval Bocéc, drugi se je imenoval Sene.

⁵En zob se je vzdigoval na severni strani proti Mihmásu, drugi na južni strani proti Gebi.

⁶Jonatan je rekel svojemu oprodu: »Pojdi, greva tja čez k posadki teh neobrezancev! Morda bo Gospod delal za naju, kajti za Gospoda ni ovira, da bi pomagal z mnogo ali z malo.«

⁷Njegov oproda mu je rekel: »Stôri vse, k čemur se ti nagiba tvoje srce. Pojdi! Glej, jaz mislim enako kot ti.«

⁸Jonatan je rekel: »Glej, greva tja prek k onim možem in se jim pokaževa.

⁹Če nama takole rečejo: »Stojta, dokler ne pridemo k vama,« obstaneva na svojem mestu in ne greva k njim.

¹⁰Če pa nama takole rečejo: »Pridita k nam,« pojdeva, kajti Gospod nama jih je dal v roke. To nama bodi znamenje.«

¹¹Tako sta se oba pokazala filistejski posadki. Filistejci so rekli: »Glejte, Hebrejci prihajajo iz lukenj, koder so se poskrili!«

¹²In možje iz posadke so ogovorili Jonatana in njegovega oproda ter rekli: »Pridita k nam, da vama nekaj naznanimi!« Jonatan je rekel svojemu oprodu: »Pojdi za mano, kajti Gospod jih je dal Izraelu v roko.«

¹³Jonatan se je vzpenjal po rokah in nogah, njegov oproda pa za njim. Padali so pred Jonatanom in njegov oproda jih je pobijal za njim.

¹⁴To je bil prvi poraz, v katerem sta Jonatan in njegov oproda pobila okoli dvajset mož na približno pol brazde na oralu njive.

¹⁵In zgrozili so se v taboru, na polju in med vsem ljudstvom; celó posadka in uničevalno krdelo sta bila zgrožena. Tudi zemlja je zadrhtela – to je bil strah Božji.

¹⁶Savlovi ogledniki so se razgledovali v Gibeát Benjaminu, in glej, množica je valovila in begala sem ter tja.

¹⁷Savel je rekel ljudstvu, ki je bilo pri njem: »Preglejte, da vidite, kdo je odšel od nas!« Pregledali so, in glej, Jonatana in njegovega oproda ni bilo.

¹⁸Tedaj je Savel rekel Ahíju: »Prinesi Božjo skrinjo!« Božja skrinja je bila namreč tiste dni pri Izraelovih sinovih.

¹⁹Medtem ko je Savel govoril duhovniku, je hrup v filistejskem taboru bolj in bolj naraščal. Savel je rekel duhovniku: »Umakni svojo roko!«

²⁰In zbrali so se Savel in vse ljudstvo, ki je bilo z njim, ter prišli na bojišče. In glej, meč enega je bil obrnjen proti drugemu; bila je zelo velika zmeda.

²¹Tudi Hebrejci, ki so bili prej s Filistejci in ki so šli z njimi v tabor, so se obrnili, da bi bili tudi oni z Izraelom, ki je bil s Savlom in Jonatanom.

²²Ko pa so vsi Izraelovi možje, ki so se skrivali na Efrájimskem pogorju, slišali, da so Filistejci zbežali, so jim tudi oni sledili v boj.

²³Tako je Gospod tisti dan rešil Izraela.

Ljudstvo reši Jonatana

Boj se je razširil čez Bet Aven.

²⁴Ko so bili ta dan Izraelovi možje v stiski, je Savel zarotil ljudstvo, rekoč: »Preklet bodi mož, ki bi zaužil jed, dokler ne bo večer in se ne maščujem nad svojimi sovražniki!« Tako nobeden ni pokusil jedi.

²⁵Vse ljudstvo je prišlo v gozd. Na površju zemlje pa je bil med.

²⁶Ko je ljudstvo prišlo v gozd, glej, se je cedil med, toda nobeden ni primaknil svoje roke k ustom, kajti ljudstvo se je balo zakletve.

²⁷Jonatan pa ni slišal, ko je njegov oče zarotil ljudstvo. Iztegnil je konec palice, ki jo je imel v roki, ga pomočil v curek medu in ponesel roko k svojim ustom – in oči so se mu zasvetile.

²⁸Spregovoril pa je nekdo izmed ljudstva in rekel: »Tvoj oče je zaprisegel ljudstvo, rekoč: »Preklet bodi mož, ki bi danes zaužil jed.« A ljudstvo je bilo izčrpano.«

²⁹Jonatan je rekel: »Moj oče je pahn timer deželo v nesrečo. Poglejte vendar, kako so se mi zasvetile oči, ker sem pokusil malo tega medu!

³⁰Kako bi šele bilo, če bi se ljudje danes najedli od plena svojih sovražnikov, ki so ga našli! Mar ne bi bil zdaj udarec po Filistejcih še večji?«

³¹Tako so tisti dan udarjali po Filistejcih od Mihmása do Ajalóna. Ljudstvo pa je bilo zelo izčrpano,

³²zato se je vrglo na plen. Vzeli so drobnice, goveda in telet, jih poklali na tleh in ljudstvo jih je jedlo nad krvjo.

³³Povedali so Savlu: »Glej, ljudstvo greši proti Gospodu, ker je nad krvjo.« Rekel je: »Izneverili ste se! Privalite zdaj k meni velik kamen!«

³⁴Zatem je rekel: »Razkropite se med ljudi in jim recite: »Vsakdo naj pripelje k meni svojega vola ali svojo ovco! Tukaj ju zakoljite in jejte in ne grešite proti

Gospodu, s tem da bi jedli nad krvjo!« Tako so vsi ljudje še ponoči pripeljali vsak svojega vola s seboj in ga tam zaklali.

³⁵In Savel je sezidal oltar Gospodu. To je bil prvi oltar, ki ga je sezidal Gospodu.

³⁶Savel je rekel: »Pojdimo za Filistejci ponoči in jih oplenimo do jutranjega svita in ne pustimo nobenega od njih!« Rekli so: »Stori vse, kar je dobro v tvojih očeh!« Duhovnik pa je rekel: »Približajmo se tukaj Bogu!«

³⁷In Savel je vprašal Boga: »Ali naj grem za Filistejci? Jih boš dal Izraelu v roko?« Pa mu tisti dan ni odgovoril.

³⁸Tedaj je Savel rekel: »Vsi poglavarji ljudstva, pridite sem, poizvedite in pogledajte, kakšen greh se je danes zgodil!

³⁹Zares, kakor živi Gospod, Izraelov rešitelj, tudi če je na mojem sinu Jonatanu, zares, umreti mora!« A nihče izmed vsega ljudstva mu ni odgovoril.

⁴⁰Rekel je vsemu Izraelu: »Vi bodite ena stran, jaz in moj sin Jonatan pa bova druga stran.« Ljudstvo je reklo Savlu: »Stori, kar je dobro v tvojih očeh!«

⁴¹In Savel je rekel Gospodu: »Bog Izraelov, pokaži resnico!« In zadeta sta bila Jonatan in Savel, ljudstvo pa je bilo prosto.

⁴²Savel je rekel: »Žrebajte med menoj in mojim sinom Jonatanom!« In zadet je bil Jonatan.

⁴³Savel je rekel Jonatanu: »Povej mi, kaj si storil!« Jonatan mu je povedal. Rekel je: »S koncem palice, ki sem jo imel v roki, sem pokusil malo medu. Tukaj sem: naj umrem!«

⁴⁴Savel je odgovoril: »Tako naj mi stori Bog in tako doda; zares, Jonatan, umreti moraš!«

⁴⁵Ljudstvo pa je reklo Savlu: »Jonatan naj umre, ki je izvršil to veliko rešitev v Izraelu? Bog ne daj! Kakor živi Gospod, če pade en sam las njegove glave na zemljo ...! Kajti z Bogom je danes delal!« Tako je ljudstvo rešilo Jonatana, da ni umrl.

⁴⁶Savel je odšel, ne da bi zasledoval Filistejce. Filistejci pa so šli v svoj kraj.

Pogled na Savlovo vladanje

⁴⁷Tako je Savel prevzel kraljestvo nad Izraelom. Bojeval se je proti vsem svojim sovražnikom naokrog, proti Moábu, proti Amónovim sinovom, proti Edómu, proti kraljem v Cobi in proti Filistejcem. Proti katerim koli se je obrnil, jim je zadal poraz.

⁴⁸Ravnal je hrabro in udaril Amáleka. Tako je rešil Izraela iz roke njegovih plenilcev.

⁴⁹Savlovi sinovi so bili: Jonatan, Jišví in Malkišúa. Od njegovih dveh hčera je bilo prvorojeni ime Merába, mlajši pa je bilo ime Mihála.

⁵⁰Savlovi ženi je bilo ime Ahinóam, Ahimáacova hči. Njegovemu vojskovodju je bilo ime Abnêr, sin Nera, Savlovega strica.

⁵¹Savlov oče Kiš in Abnêrjev oče Ner sta bila Abiélova sinova.

⁵²Savel se je vse svoje dni silno bojeval proti Filistejcem. Brž ko je videl takega močnega moža in takega sposobnega mladeniča, ga je vzel k sebi.

1 Samuel 15

Vojna z Amalečani

¹Samuel je rekel Savlu: »Gospod me je poslal, da te mazilim za kralja čez njegovo ljudstvo, za kralja čez Izraela. Poslušaj zdaj glas Gospodovih besed!

²Tako govori Gospod nad vojskami: »Kaznoval bom, kar je storil Amálek Izraelu, ko se mu je postavil na pot, ko je šel iz Egipta.

³Zdaj torej pojdi in udari Amáleka! Pokončajte z zakletvijo vse, kar je njegovega! Ne prizanašaj mu, temveč usmrti moža in ženo, otroka in dojenčka, vola in ovco, kamelo in osla!«

⁴Savel je sklical ljudstvo in ga pregledal v Telaímu. Bilo je dvesto tisoč pešcev in deset tisoč mož iz Juda.

⁵Savel je prišel do amalečanskega mesta in prežal v globeli.

⁶Kenéjcem pa je rekel: »Pojdite, umaknite se, odidite od Amalečanov, da vas ne pridružim njim. Saj ste izkazali milost vsem Izraelovim sinovom, ko so šli iz Egipta.« In Kenéjci so se umaknili od Amalečanov.

⁷Savel je pobijal Amalečane od Havíle do tam, kjer prideš v Šur, ki je pred Egiptom.

⁸Amalečanskega kralja Agága je ujel živega, vse ljudstvo pa je z zakletvijo pokončal z ostrim mečem.

⁹Prizanesel pa je Savel z ljudstvom Agágu in najboljši drobnici in govedu, pitancem in jagnjetom, sploh vsemu najboljšemu. Tega niso hoteli pokončati z zakletvijo. Kar koli od imetja pa je bilo ničvrednega in zanič, to so pokončali z zakletvijo.

Bog zavrže Savla

¹⁰Tedaj se je Samuelu zgodila Gospodova beseda:

¹¹»Žal mi je, da sem postavil Savla za kralja, kajti odvrnil se je od mene in ni izpolnil mojih besed.« Samuel se je razvnel in je vso noč klical h Gospodu.

¹²Zjutraj je Samuel zgodaj vstal, da bi se srečal s Savlom. Sporočili so Samuelu: »Savel je prišel v Karmel in glej, postavil si je spomenik. Potem se je obrnil, šel naprej in došel v Gilgál.«

¹³Ko je Samuel prišel k Savlu, mu je Savel rekel: »Blagoslovljen bodi od Gospoda! Izpolnil sem Gospodovo besedo.«

¹⁴Samuel pa je rekel: »Kaj pa je potem to meketanje drobnice v mojih ušesih in mukanje goveda, ki ga slišim?«

¹⁵Savel je rekel: »Od Amalečanov so jih pripeljali. Ljudstvo je prizaneslo najboljši drobnici in govedu, da bi jih darovalo Gospodu, tvojemu Bogu. Preostalo pa smo z zakletvijo pokončali.«

¹⁶Samuel je rekel Savlu: »Nehaj! Povedal ti bom, kaj mi je nocoj Gospod govoril.« Rekel mu je: »Govori!«

¹⁷Samuel je rekel: »Ali nisi, čeprav si majhen v svojih očeh, postal poglavar Izraelovih rodov? Gospod te je mazilil za kralja nad Izraelom.

¹⁸ Gospod te je poslal na pot in rekel: »Pojdi in z zakletvijo pokončaj grešnike Amalečane ter se bojuj z njimi, dokler jih ne pokončaš!«

¹⁹Zakaj torej nisi poslušal Gospodovega glasu, ampak si se lotil plena in storil húdo v Gospodovih očeh?«

²⁰Savel je rekel Samuelu: »Saj sem poslušal Gospodov glas in šel na pot, kamor me je Gospod poslal. Pripeljal sem amalečanskega kralja Agága, Amáleka pa sem pokončal z zakletvijo.

²¹Ljudstvo pa je vzelo od plena drobnice in goveda, kar je bilo najboljšega za zakletev, da bi darovalo Gospodu, tvojemu Bogu, v Gilgálu.«

²²Samuel pa je rekel: »So žgalne in klavne daritve Gospodu vseč bolj kakor poslušnost Gospodovemu glasu? Glej, poslušnost je boljša od klavne daritve, pokorščina boljša od maščobe ovnov.

²³Zakaj upor je kakor greh vraževanja, samovolja kakor zlo malikovanja. Ker si zavrgel Gospodovo besedo, te je zavrgel kot kralja.«

²⁴Savel je rekel Samuelu: »Grešil sem, ker sem prestopil Gospodov ukaz in tvoje besede, kajti bal sem se ljudstva in poslušal njegov glas.

²⁵Zdaj pa, prosim, nôsi mojo krivdo in se vrni z menoj, da se bom poklonil Gospodu!«

²⁶Samuel pa je rekel Savlu: »Ne bom se vrnil s teboj, kajti zavrgel si Gospodovo besedo in Gospod je zavrgel tebe, da ne boš kralj nad Izraelom.«

²⁷Samuel se je obrnil, da bi šel, oni pa je zgrabil za konec njegovega plašča in ta se je odtrgal.

²⁸Samuel mu je rekel: »Danes je Gospod odtrgal od tebe Izraelovo kraljestvo in ga dal tvojemu bližnjemu, ki je boljši od tebe.

²⁹Izraelovo Veličastvo vendar ne laže in se ne kesa, saj ni človek, da bi se kesalo.«

³⁰Rekel je: »Grešil sem. Pa vendar mi zdaj skaži čast pred starešinami mojega ljudstva in pred Izraelom ter se vrni z menoj, da bom molil Gospoda, tvojega Boga!«

³¹Tedaj se je Samuel vrnil in šel za Savlom in Savel je molil Gospoda.

³²Potem je Samuel rekel: »Pripeljite k meni kralja Amalečanov Agága!« Agág je prišel vesel k njemu; rekel je namreč: »Zares, mimo je grenkoba smrti.«

³³A Samuel je rekel: »Kakor je tvoj meč oropal žene otrok, tako naj bo tvoja mati brez otrok med ženami!« In Samuel je presekal Agága pred Gospodom v Gilgálu.

³⁴Potem je Samuel šel v Ramo, Savel pa je šel v svojo hišo v Savlovo Gíbeo.

³⁵Samuel ni več videl Savla do dneva svoje smrti, kajti Samuel je žaloval zaradi Savla, ker je bilo Gospodu žal, da ga je postavil za kralja nad Izraelom.

1 Samuel 16

Savel in David Samuel mazili Davida

¹ Gospod je rekel Samuelu: »Doklej boš žaloval nad Savlom, ker sem ga zavrnil, da ne bo kralj nad Izraelom? Napolni svoj rog z oljem in pojdi! Pošiljam te k Betlehemcu Jeseju, kajti med njegovimi sinovi sem si izbral kralja.«

²Samuel je rekel: »Kako naj grem? Če Savel to sliši, me bo ubil!« Gospod pa je rekel: »Vzemi junico s seboj in reci: »Prišel sem darovat Gospodu.«

³K daritvi povabi Jeseja in naznanil ti bom, kaj ti je storiti: mazilil mi boš tistega, za katerega ti bom rekel.«

⁴Samuel je storil, kar je ukazal Gospod. Ko je prišel v Betlehem, so mu šli mestni starešine s trepetom naproti in rekli: »Pomeni tvoj prihod mir?«

⁵Odgovoril je: »Mir. Prišel sem darovat Gospodu. Posvetite se in pridite z menoj k daritvi!« Posvetil je Jeseja in njegove sinove ter jih povabil k daritvi.

⁶Ko pa so prišli in je zagledal Eliába, si je rekel: »Gotovo je tu pred Gospodom njegov maziljenec.«

⁷ Gospod pa je rekel Samuelu: »Ne glej na njegov videz ne na njegovo visoko postavo, kajti odklonil sem ga. Zares, Gospod ne vidi, kakor vidi človek. Človek namreč vidi, kar je pred očmi, Gospod pa vidi v srce.«

⁸Nato je Jese poklical Abinadába in ga pripeljal pred Samuela. Pa je rekel: »Tudi tega Gospodni izvolil.«

⁹Potem je Jese pripeljal Šamája. Pa je rekel: »Tudi tega Gospod ni izvolil.«

¹⁰Tako je Jese pripeljal sedem svojih sinov pred Samuela. Samuel pa je rekel Jeseju: »Teh Gospod ni izvolil.«

¹¹Potem je Samuel rekel Jeseju: »So to vsi mladeniči?« Jese je rekel: »Ostal je še najmlajši. Glej, ta pase drobnico.« Samuel je rekel Jeseju: »Pošlji ponj in naj ga pripeljejo, kajti ne sedemo za mizo, dokler ne pride sem!«

¹²Poslal je ponj in ga dal pripeljati. Bil je rdečkast, lepih oči in prijeten na pogled. Gospod je rekel: »Vstani, mazili ga, kajti ta je!«

¹³Samuel je vzel rog z oljem in ga mazilil sredi njegovih bratov. Od tega dne naprej je Gospodov duh napolnjeval Davida. Samuel pa se je vzdignil in šel v Ramo.

David pride na Savlov dvor

¹⁴ Gospodov duh se je umaknil od Savla in začel ga je mučiti zli duh od Gospoda.

¹⁵Savlovi služabniki so mu rekli: »Glej, saj te muči Božji zli duh.

¹⁶Naj nam gospod samo reče! Tvoji služabniki so pred teboj in bodo poiskali moža, ki zna igrati na citre. In kadar bo Božji zli duh nad tabo, bo zaigral s svojo roko in ti bo bolje.«

¹⁷Savel je rekel svojim služabnikom: »Izberite mi tedaj moža, ki zna dobro igrati, in ga pripeljite k meni!«

¹⁸Eden izmed služabnikov je spregovoril in rekel: »Glej, videl sem sina Betlehemca Jeseja. Zna igrati, hraber junak je, bojevnik, spreten v besedi, postaven mož in Gospod je z njim.«

¹⁹Savel je poslal k Jeseju sle in rekel: »Pošlji mi svojega sina Davida, ki je pri drobnici!«

²⁰Jese je vzel osla, kruha, meh vina in kozliča ter to poslal Savlu po roki svojega sina Davida.

²¹Tako je David prišel k Savlu in ostal pri njem. Zelo ga je vzljubil in postal je njegov oproda.

²²Savel je poslal Jeseju sporočilo: »Naj David ostane pri meni, kajti našel je milost v mojih očeh!«

²³Kadar je bil torej tisti Božji duh na Savlu, je David vzel citre in igral s svojo roko. Tedaj je Savlu odleglo in mu je bilo bolje in zli duh se je umaknil od njega.

1 Samuel 17

David premaga Goljata

¹Filistejci so zbrali svojo vojsko za boj. Zbrali so se pri Sohóju Judovem in se utaborili med Sohójem in Azéko v Efes Damímu.

²Tudi Savel in Izraelovi možje so se zbrali, se utaborili v Terebintovi dolini in se razvrstili za boj proti Filistejcem.

³Filistejci so stali na eni strani pogorja, Izraelci so stali na drugi strani, med njimi pa je bila dolina.

⁴Iz filistejskega tabora je stopil posredovalec, ime mu je bilo Goljat, iz Gata. Visok je bil šest komolcev in eno dlan.

⁵Na svoji glavi je imel bronasto čelado in bil je oblečen v luskinast oklep; teža oklepa je bila pet tisoč šeklov brona.

⁶Na svojih nogah je imel bronaste golenice in med rameni bronasto kopje.

⁷Kopjišče njegove sulice je bilo kakor tkalsko vrtilo, konica njegove sulice je bila šeststo šeklov železa. Ščitonoša pa je stopal pred njim.

⁸Obstal je in zaklical proti Izraelovim bojnim vrstam. Rekel jim je: »Zakaj ste se prišli razvrščat za boj? Mar nisem jaz Filistejec in vi Savlovi hlapci? Izberite si koga in naj pride dol k meni!

⁹Če se bo mogel bojevati z menoj in me bo ubil, bomo mi vaši hlapci. Če pa ga bom jaz premagal in ga ubil, boste vi naši hlapci in nam boste hlapčevali.«

¹⁰Dalje je Filistejec rekel: »Danes sem zasramoval Izraelove bojne vrste: »Dajte mi koga, da se bova skupaj bojevala!«

¹¹Ko so Savel in ves Izrael slišali te Filistejčeve besede, so se prestrašili in se silno bali.

¹²David pa je bil sin tistega Efratejca iz Betlehema Judovega, ki mu je bilo ime Jese in je imel osem sinov. V Savlovih dneh je bil mož že prestar, da bi prihajal med može.

¹³Šli pa so trije starejši Jesejevi sinovi za Savlom v boj. Ti trije sinovi, ki so šli v boj, so se imenovali: prvorojeni Eliáb, njegov drugorojeni Abinadáb in tretji Šamá.

¹⁴David pa je bil najmlajši. Trije starejši so torej šli za Savlom.

¹⁵David pa se je od Savla vračal in hodil past drobnico svojega očeta v Betlehemu.

¹⁶Filistejec je prihajal zjutraj in zvečer in se nastavljal štirideset dni.

¹⁷Jese je rekel svojemu sinu Davidu: »Vzemi vendar za svoje brate škaf tega praženega zrnja in teh deset hlebov in teči k svojim bratom v tabor!

¹⁸Teh deset sirov pa nesi tisočniku! Poizvedi, kako se godi tvojim bratom, in vzemi od njih mezdo.

¹⁹Savel in oni in vsi Izraelovi možje se bojujejo s Filistejci v Terebintovi dolini.«

²⁰David je zjutraj zgodaj vstal, izročil drobnico čuvaju, se oprtal in šel, kakor mu je ukazal Jese. Ko je prišel do ograde, je vojska ravno odhajala v bojno vrsto in zagnala bojni krik.

²¹Izrael in Filistejci so se razvrstili v boj, vrsta proti vrsti.

²²David je stvari predal v roko čuvaju, tekel v bojno vrsto, in ko je prišel tja, povprašal brate, kako se jim godi.

²³Ko je govoril z njimi, glej, se povzdigne iz bojnih vrst Filistejcev posredovalec, Filistejec, Goljat po imenu, iz Gata, in govori prav tiste besede, tako da je David slišal.

²⁴Ko so moža zagledali Izraelovi možje, so vsi zbežali pred njim in se silno bali.

²⁵Izraelovi možje so govorili: »Ste videli tega moža, ki se povzdiguje? Zares, zato se povzdiguje, da bi zasramoval Izraela! A moža, ki ga ubije, bo kralj obogatil z velikim bogastvom in mu dal svojo hčer, hišo njegovega očeta v Izraelu pa oprostil davkov.«

²⁶David je rekel možem, ki so stali z njim: »Kaj bodo naredili možu, ki ubije tega Filistejca in Izraelu odvzame sramoto? Kdo je vendar ta neobrezani Filistejec, da si upa zasramovati bojne vrste živega Boga?!«

²⁷Ljudstvo mu je reklo isto besedo: »Tako in tako bodo naredili možu, ki ga ubije.«

²⁸Ko je njegov starejši brat Eliáb slišal, kako govori možem, se je vnel njegov srd proti Davidu in je rekel: »Čemú le si prišel dol in komu si prepustil tistih nekaj ovc v puščavi? Poznam tvojo predrznost in pokvarjenost tvojega srca! Zares, zato si prišel dol, da bi gledal boj!«

²⁹David je rekel: »Sem mar že kaj storil? Ali ni bila samo beseda?«

³⁰In obrnil se je od njega k drugemu in rekel prav to besedo. Ljudstvo mu je vrnilo besedo, enako prejšnji besedi.

³¹Ko so slišali besede, ki jih je govoril David, so jih povedali Savlu in ga je sprejel.

³²David je rekel Savlu: »Naj nikomur ne upade srce zaradi njega! Tvoj hlapec pojde in se bo bojeval s tem Filistejcem.«

³³Savel je rekel Davidu: »Ne moreš se iti bojevat proti temu Filistejcu, kajti ti si mladenič, on pa je bojevnik od svoje mladosti.«

³⁴David pa je rekel Savlu: »Tvoj hlapec je pasel drobnico svojega očeta. Če je prišel lev ali medved in odnesel jagnje iz črede,

³⁵sem tekel za njim, ga udaril in rešil jagnje iz njegovega žrela. Če pa se je vzdignil nadme, sem ga zgrabil za grivo, ga udaril in usmrtil.

³⁶Tvoj služabnik je pobil tako leva kot medveda in ta neobrezani Filistejec bo kakor eden izmed njiju, ker je zasmehoval bojne vrste živega Boga!«

³⁷Potem je David rekel: »Gospod, ki me je rešil iz levjih šap in iz medvedjih šap, on me bo rešil iz roke tega Filistejca.« Savel je rekel Davidu: »Pojdi in Gospod bodi s teboj!«

³⁸Savel je potem Davida oblekel v svojo bojno opravo, mu dal bronasto čelado na glavo in ga oblekel v oklep.

³⁹David si je čez njegovo bojno opravo opasal njegov meč in poskusil hoditi, ker ni bil vaje. David je rekel Savlu: »Ne morem hoditi v tem, ker nisem vaje.« In David je odložil to s sebe,

⁴⁰vzel v roko svojo palico, si izbral pet gladkih kamnov iz potoka, jih položil v svojo pastirsko torbo, ki jo je imel, v malho, v roko pa je vzel svojo fračo in šel proti Filistejcu.

⁴¹Filistejec je prihajal vse bliže k Davidu, pred njim pa je hodil njegov ščitonoša.

⁴²Ko je Filistejec pogledal in videl Davida, je začutil do njega prezir, kajti bil je mladenič, rdečkast in lep na pogled.

⁴³Filistejec je rekel Davidu: »Sem mar pes, da prihajaš k meni s palicami?« In preklinjal je Davida pri svojih bogovih.

⁴⁴Potem je Filistejec rekel Davidu: »Pridi k meni, da dam tvoje meso pticam neba in živalim polja!«

⁴⁵David pa je rekel Filistejcu: »Ti prihajaš k meni z mečem, s sulico in s kopjem. Jaz pa prihajam k tebi v imenu Gospoda nad vojskami, Boga Izraelovih bojnih vrst, ki si jih zasramoval.

⁴⁶Danes te bo Gospod izročil meni v roko; ubil te bom in ti odsekal glavo. Še danes bom dal trupla filistejske vojske pticam neba in zverem zemlje, in vsa zemlja naj spozna, da ima Izrael Boga.

⁴⁷In vsa ta množica bo spoznala, da Gospod ne rešuje z mečem in sulico, kajti boj je Gospodov, in dal vas bo nam v roke.«

⁴⁸Ko se je Filistejec vzdignil in prihajal bliže proti Davidu, je David hitro stekel k bojni vrsti proti Filistejcu.

⁴⁹Segel je s svojo roko v torbo, vzel iz nje kamen, ga zalučal ter zadel Filistejca v čelo. Kamen se mu je zaril v čelo in padel je z obrazom na zemljo.

⁵⁰Tako je David premagal Filistejca s fračo in kamnom. Udaril je Filistejca in ga usmrtil, ne da bi bil meč v Davidovi roki.

⁵¹David je pritekel, stopil k Filistejcu, vzel njegov meč, ga potegnil iz nožnice in ga usmrtil, tako da mu je z njim odsekal glavo. Ko so Filistejci videli, da je njihov junak mrtev, so zbežali.

⁵²Tedaj so se vzdignili Izraelovi in Judovi možje, zagnali bojni krik ter zasledovali Filistejce do vhoda v Gat in do ekrónskih vrat. Filistejci so ranjeni popadali na poti od Šaarájima do Gata in Ekróna.

⁵³Potem so se Izraelovi sinovi vrnili od gonje za Filistejci ter oplenili njihov tabor.

⁵⁴David je vzel Filistejčevo glavo in jo prinesel v Jeruzalem, njegovo orožje pa je položil v svoj šotor.

David predstavi Savlu

⁵⁵Ko je Savel videl, kako je šel David proti Filistejcu, je rekel vojskovodju Abnêrju: »Čigav sin je ta mladenič, Abnêr?« Abnêr je odgovoril: »Kakor živi tvoja duša, o kralj, če bi vedel!«

⁵⁶Kralj je rekel: »Povprašaj, čigav sin je ta mladi mož!«

⁵⁷Ko se je David, potem ko je ubil Filistejca, vračal, ga je Abnêr vzel in pripeljal pred Savla, ko je še imel Filistejčevo glavo v svoji roki.

⁵⁸Savel mu je rekel: »Čigav sin si, mladenič?« David je rekel: »Sin tvojega hlapca Jeseja, Betlehemca, sem.«

1 Samuel 18

¹Ko je David nehal govoriti Savlu, se je Jonatanova duša združila z Davidovo dušo in Jonatan ga je vzljubil kakor svojo dušo.

²Isti dan ga je Savel vzel k sebi in mu ni pustil, da bi se vrnil v hišo svojega očeta.

³Jonatan pa je sklenil zavezo z Davidom, ker ga je ljubil kakor svojo dušo.

⁴Jonatan je slekel plašč, ki ga je imel na sebi, in ga dal Davidu, prav tako svojo opravo s svojim mečem, s svojim lokom in s svojim pasom.

⁵David je torej odhajal, kamor ga je pošiljal Savel, in je bil povsod uspešen. Zato ga je Savel postavil čez vojake. To je bilo dobro v očeh vsega ljudstva in tudi v očeh Savlovih služabnikov.

Savel postane ljubosumen

⁶Ko se je David, potem ko je ubil Filistejca, vračal in so prišli domov, so šle žene iz vseh Izraelovih mest kralju Savlu naproti, pele so in rajale, z bobni, z radostnim vzklikanjem in s cimbalami.

⁷Žene, ki so plesale, so si odgovarjale in govorile: »Savel jih je pobil na tisoče, David pa na desettisoče!«

⁸Savel se je zelo razsrdil in ta beseda je bila slaba v njegovih očeh. Rekel je: »Davidu so jih prisodile desetisoče, meni pa so jih prisodile tisoče! Samo kraljestvo mu še manjka!«

⁹Od tega dne dalje je Savel Davida gledal postrani.

¹⁰Drugi dan je Božji zli duh planil na Savla, da je besnel po hiši. David je kakor dan za dnem brenkal s svojo roko, v Savlovi roki pa je bila sulica.

¹¹Tedaj je Savel zalučal sulico; rekel si je: »Pribil bom Davida k steni.« David pa se mu je dvakrat umaknil.

¹²Savel se je bal Davida, kajti Gospod je bil z njim, od Savla pa se je odmaknil.

¹³Zato ga je Savel odmaknil od sebe in si ga postavil za tisočnika. Tako je odhajal in prihajal pred ljudstvom.

¹⁴David je bil uspešen na vseh svojih potih; Gospod je bil z njim.

¹⁵Ko je Savel videl, kako zelo je uspešen, je trepetal pred njim,

¹⁶ves Izrael in Juda pa so ljubili Davida, ker jih je vodil na vojsko in nazaj.

David postane Savlov zet

¹⁷Savel je rekel Davidu: »Glej, tu je moja starejša hči Merába, dam ti jo za ženo. Samo izkazati se mi moraš junaka in bojevati Gospodoveboje!« Savel si je namreč rekel: »Naj ga ne zadene moja roka, ampak roka Filistejcev naj ga zadene!«

¹⁸David je rekel Savlu: »Kdo sem jaz in kaj je moja rodbina, družina mojega očeta v Izraelu, da bi postal kraljev zet?«

¹⁹Prišel je čas, ko naj bi Savlovo hčer Merábo dali Davidu, pa je bila dana za ženo Mehólčanu Adriélu.

²⁰Savlova hči Mihála pa je ljubila Davida. Ko so to povedali Savlu, je bilo prav v njegovih očeh.

²¹Savel si je rekel: »Dal mu jo bom, da mu bo v zanko in ga bo zadela roka Filistejcev.« Tako je Savel drugič rekel Davidu: »Danes postaneš moj zet.«

²²Svojim služabnikom pa je Savel naročil: »Govorite Davidu na skrivnem in recite: »Glej, kralju ugajaš in vsi njegovi služabniki te ljubijo. Postani zdaj kraljev zet!«

²³Savlovi služabniki so govorili te besede Davidu na ušesa. David je rekel: »Se zdi v vaših očeh malenkost postati kraljev zet, ko sem vendar ubog in majhen človek?«

²⁴Služabniki so Savlu sporočili in rekli: »David je govoril te besede.«

²⁵Savel pa je rekel: »Tako recite Davidu: »Kralj si ne želi odkupnine za nevesto, temveč sto filistejskih prednjih kožic, da se maščuje nad kraljevimi sovražniki.« Savel je namreč računal na to, da bo David padel po roki Filistejcev.

²⁶Njegovi služabniki so povedali Davidu te besede. Davidu je bilo to prav, da bi postal kraljev zet. Niso se še dopolnili dnevi,

²⁷ko se je David vzdignil, šel s svojimi možmi ter pobil med Filistejci dvesto mož. In David je prinesel njihove prednje kožice v polnem številu kralju, da bi postal kraljev zet. In Savel mu je dal svojo hčer Mihálo za ženo.

²⁸Savel je videl in spoznal, da je bil Gospod z Davidom. Tudi Savlova hči Mihála ga je ljubila.

²⁹Savel pa se je vedno bolj bal Davida. Tako je postal Savel za vse dni Davidov sovražnik.

³⁰Kadar so filistejski knezi šli v boj, je bil David vedno, ko so šli v boj, uspešnejši od vseh Savlovih služabnikov, tako da je njegovo ime zelo zaslovelo.

1 Samuel 19

Jonatan se zavzame za Davida

¹Savel je govoril svojemu sinu Jonatanu in vsem svojim služabnikom, da bo Davida dal usmrtiti. Savlovemu sinu Jonatanu pa je David zelo ugajal.

²Tako je Jonatan sporočil Davidu in rekel: »Moj oče Savel te hoče usmrtiti. Zdaj pa, jutri se varuj! Umakni se na skrivno in se skrij!

³Jaz pa grem ven in bom stal zraven svojega očeta na polju, kjer boš ti. Govoril bom o tebi svojemu očetu, in če bom kaj videl, ti sporočim.«

⁴Jonatan je svojemu očetu Savlu govoril dobro o Davidu. Rekel mu je: »Naj se kralj ne pregreši proti svojemu služabniku Davidu, kajti ni se pregrešil proti tebi. Zares, njegova dela so ti zelo koristna.

⁵Svojo dušo je položil v svojo roko ter pobil Filistejca in Gospod je izvršil veliko rešitev za ves Izrael. Videl si in se veselil. Zakaj bi se torej pregrešil nad nedolžno krvjo in brez vzroka usmrtil Davida?«

⁶Savel je poslušal Jonatanov glas in je prisegel: »Kakor živi Gospod, naj ne bo usmrčen!«

⁷Jonatan je poklical Davida in mu povedal vse te besede. Potem je Jonatan pripeljal Davida k Savlu in bil je pred njim kakor prej.

Savel spet napade Davida

⁸Ko je bila spet vojna, je David šel in se bojeval proti Filistejcem. Pobil jih je in tako hudo potolkel, da so zbežali pred njim.

⁹Prišel pa je Gospodov zli duh nad Savla. Sedel je v svoji hiši s sulico v roki, David pa je brenkal z roko.

¹⁰Tedaj je Savel skušal Davida s sulico pribiti k steni, pa se je umaknil pred Savlom, tako da je zabil sulico v steno, David pa je zbežal in ušel še tisto noč.

Mihála reši Davida

¹¹Savel je poslal sle k Davidovi hiši, da bi ga stražili in zjutraj usmrtili. Davidu pa je to povedala njegova žena Mihála; rekla je: »Če to noč ne rešiš svoje duše, te bodo jutri usmrtili.«

¹²In Mihála je spustila Davida skozi okno. Tako je odšel, pobegnil in se rešil.

¹³Mihála pa je vzela domačega malika, ga položila v posteljo, mu položila pletenino iz kozje dlake na glavo in ga pokrila z obleko.

¹⁴Ko je Savel poslal sle, da bi vzeli Davida, je rekla: »Bolan je.«

¹⁵Savel je spet poslal sle, da bi videli Davida, in rekel: »Prinesite mi ga v postelji, da ga usmrtime!«

¹⁶Ko pa so sli prišli, glej, je bil v postelji domači malik s pletenino iz kozje dlake na glavi.

¹⁷Tedaj je Savel rekel Miháli: »Zakaj si me tako prevarala in pustila mojega sovražnika, da se je rešil?« Mihála pa je rekla Savlu: »Rekel mi je: »Pusti me, zakaj bi te moral ubiti!««

David se zateče k Samuelu

¹⁸Ko je David pobegnil in se rešil, je prišel k Samuelu v Ramo in mu povedal vse, kar mu je storil Savel. Potem je šel s Samuelom in sta bivala v celicah.

¹⁹Sporočili so Savlu in rekli: »Glej, David je v celicah v Rami.«

²⁰Savel je poslal sle, da bi vzeli Davida. Ko pa so videli zbor prerokov, ki so prerokovali, in Samuela, ki jim je načeloval, je prišel nad Savlove sle Božji duh, da so tudi oni prerokovali.

²¹Povedali so Savlu in poslal je druge sle, pa so tudi ti prerokovali. Savel je poslal še tretje sle, pa so tudi ti prerokovali.

²²Potem je šel tudi sam v Ramo in ko je prišel k velikemu vodnjaku, ki je v Sehuju, je vprašal in rekel: »Kje sta tu Samuel in David?« Rekli so: »Glej, v celicah v Rami.«

²³In šel je tja k celicam v Rami. A tudi nadenj je prišel Božji duh, da je grede prerokoval, dokler ni prispel do celic v Rami.

²⁴Tudi on je slekel svoja oblačila in tudi on je prerokoval pred Samuelom. In ležal je nag ves tisti dan in vso noč. Zato pravijo: »Ali je tudi Savel med preroki?«

1 Samuel 20

Jonatan pomaga Davidu zbežati

¹David je pobegnil iz celic v Rami, prišel k Jonatanu in rekel: »Kaj sem storil? V čem je moja krivda in kaj je moj greh proti tvojemu očetu, da preži na moje življenje?«

²Pa mu je rekel: »Nikakor ne! Ne boš umrl! Glej, moj oče ne stori ne velike ne majhne stvari, ne da bi razodel mojemu ušesu. Le zakaj bi mi oče to stvar prikril? To se ne bo zgodilo.«

³David pa je še prisegel in rekel: »Tvoj oče dobro ve, da sem našel milost v tvojih očeh, pa si je rekel: »Tega Jonatan ne sme izvedeti, sicer se bo žalostil.« Vendar, kakor živi Gospod in živi tvoja duša, zares, samo korak je med menoj in smrtjo.«

⁴Jonatan je rekel Davidu: »Kaj želiš, da ti storim?«

⁵David je rekel Jonatanu: »Glej, jutri bo mlaj in jaz bi zagotovo moral sedeti s kraljem pri jedi. Odpusti me tedaj, da se skrijem na polju do tretjega večera.

⁶Če me bo tvoj oče resno pogrešal, reci: »David me je zelo prosil, da bi smel steči v svoje mesto Betlehem, kajti vsa rodbina ima tam letno klavno daritev.«

⁷Če poreče: »Dobro,« pomeni to mir za tvojega hlapca. Če pa se vname njegov srd, vedi, da je sam pri sebi že sklenil zlo.

⁸Skaži milost svojemu hlapcu, saj si svojega hlapca pripeljal v Gospodovo zavezo s seboj! Če pa je krivda na meni, me usmrti ti! Zakaj bi me vodil k svojemu očetu?«

⁹Jonatan je rekel: »Nikakor ne! Zares, če zagotovo izvem, da je moj oče sklenil zlo, pa pridem k tebi, mar ti tega ne bom povedal?«

¹⁰David pa je rekel Jonatanu: »Kdo mi bo povedal, če ti tvoj oče trdo odgovori?«

¹¹Jonatan je rekel Davidu: »Pojdi, greva na polje!« In sta šla na polje.

¹²Tedaj je Jonatan rekel Davidu: »Pri Gospodu, Izraelovem Bogu! Jutri v tem času ali tretji dan preizkusim očeta. In glej, če bo dobro za Davida in potem ne pošljem k tebi in ti ne razodenem na uho,

¹³naj Gospod stori Jonatanu tako in tako doda ...! Če pa bo moj oče imel za dobro, da spravi zlo nadte, bom to razodel tvojemu ušesu in te odpustil, da boš odšel v miru. Gospod naj bo s teboj, kakor je bil z mojim očetom.

¹⁴In če bom še živ, mi izkazuj Gospodovo milost! Če bom pa že mrtev,

¹⁵ne odtegni svoje milosti od moje hiše na veke, tudi takrat ne, ko bo Gospod do poslednjega iztrebil Davidove sovražnike z obličja zemlje!«

¹⁶Tako je Jonatan sklenil zavezo z Davidovo hišo: »... Gospodpa naj se maščuje nad Davidovimi sovražniki!«

¹⁷Jonatan je dal še Davidu priseči pri svoji ljubezni do njega, kajti ljubil ga je, kakor je ljubil svojo dušo.

¹⁸Potem mu je Jonatan rekel: »Jutri bo mlaj. Pogrešali te bodo, ker bo tvoje mesto prazno.

¹⁹Tretji dan se spústi mnogo nižje in pojdi na kraj, kjer si se skrival na dan onega dogodka, ter sédi ob kamnu Ezel.

²⁰Jaz bom izstrelil tri puščice mimo njega, kakor da bi streljal v tarčo.

²¹In glej, poslal bom služabnika: »Pojdi, poišči puščice!« Če porečem služabniku: »Glej, puščice so ob tebi, vzemi jih,« tedaj pridi, kajti v miru boš in se ne bo nič zgodilo, kakor živi Gospod!

²²Če pa porečem mladeniču: »Glej, puščice so stran od tebe,« tedaj pojdi, kajti Gospod te pošilja proč!

²³Za stvar, o kateri sva se dogovorila, jaz in ti, glej, je Gospod med menoj in teboj na veke.«

²⁴David se je torej skril na polju. Ko je bil mlaj, je kralj sédel k mizi, da bi jedel.

²⁵Kralj je sédel na svoj sedež kakor druge krati, na sedež ob zidu. Ko se je Jonatan vzdignil, je le Abnêr sedel zraven Savla, Davida pa so pogrešali na njegovem mestu.

²⁶Savel ni o tem nič govoril, kajti rekel si je: »Nekaj se mu je pripetilo; ni čist, gotovo ni čist.«

²⁷Toda ko je bil naslednji, drugi dan po mlaju, so Davida spet pogrešili na njegovem mestu. Savel je rekel svojemu sinu Jonatanu: »Zakaj Jesejev sin ni prišel k mizi ne včeraj ne danes?«

²⁸Jonatan je odgovoril Savlu: »David me je silno prosil, da bi smel v Betlehem.

²⁹Rekel je: »Odpusti me, prosim te, kajti družinsko klavno daritev imamo v mestu, in on, moj brat, mi je zapovedal. In zdaj, če sem našel milost v tvojih očeh, prosim, naj odidem, da vidim svoje brate.« Zato ni prišel h kraljevi mizi.«

³⁰Tedaj se je vnel Savlov srd proti Jonatanu in mu je rekel: »Sin izprijene upornosti! Mar ne vem, da si si izvolil Jesejevega sina v svojo sramoto in v sramoto telesa svoje matere!

³¹Kajti vse dni, dokler bo Jesejev sin živel na zemlji, se ti in tvoje kraljestvo ne bosta utrdila. In zdaj, pošlji ponj in ga pripelji k meni, kajti umreti mora!«

³²Jonatan je odgovoril svojemu očetu Savlu, rekel mu je: »Zakaj mora umreti? Kaj je storil?«

³³Savel pa je zalučal sulico vanj, da bi ga zadel. Tedaj je Jonatan spoznal, da je njegov oče sklenil Davida usmrtiti.

³⁴Jonatan se je srdito vzdignil od mize in drugi dan po mlaju ni nič jedel, kajti žaloval je zaradi Davida, ker ga je njegov oče zasramoval.

³⁵Drugo jutro je šel Jonatan na polje, da bi se srečal z Davidom, in majhen deček je bil z njim.

³⁶Rekel je svojemu dečku: »Teci, poišči puščice, ki jih izstrelim!« Medtem ko je deček tek, je on izstrelil puščico, da ga je preletela.

³⁷Ko je deček prišel do kraja, kjer je bila puščica, ki jo je Jonatan izstrelil, je Jonatan zaklical za dečkom. Rekel je: »Ali ni puščica stran od tebe?«

³⁸Jonatan je še zaklical za dečkom: »Pohiti! Podvizaj se, ne stoj!« Jonatanov deček je pobral puščico in prišel k svojemu gospodu.

³⁹Deček ni nič vedel, Jonatan in David pa sta vedela za stvar.

⁴⁰Jonatan je dal svoje orožje dečku, ki je bil z njim, in mu rekel: »Pojdi, nesi ga v mesto!«

⁴¹Ko je deček odšel, se je David vzdignil izza kamna Ezela, padel z obrazom na zemljo in se trikrat priklonil. Potem sta drug drugega poljubila in drug nad drugim jokala, David posebno močno.

⁴²Jonatan je rekel Davidu: »Pojdi v miru, kakor sva si prisegla v Gospodovem imenu: Gospod naj bo med menoj in teboj in med mojim zarodom in tvojim zarodom na veke.«

1 Samuel 21

¹Potem je vstal in šel, Jonatan pa je odšel v mesto.

David pri duhovniku v Nobu

²David je prišel v Nob k duhovniku Ahimélehu. Ta mu je trepetaje prišel naproti in mu rekel: »Zakaj si sam in ni nikogar s teboj?«

³David je rekel duhovniku Ahimélehu: »Kralj mi je zapovedal neko stvar in mi rekel: »Nihče naj ničesar ne izve o stvari, za katero te pošiljam in ki sem ti jo zapovedal!« Zato sem služabnikom določil ta in ta kraj.

⁴Zdaj pa, kaj imaš pri roki? Izroči mi pet hlebov kruha ali kar koli se najde!«

⁵Duhovnik je odgovoril Davidu in rekel: »Navadnega kruha nimam pri roki, zares, samo posvečeni kruh je. Če so se le mladeniči zdržali žensk!«

⁶David je odgovoril duhovniku in mu rekel: »Zares, ženske so nam odtegnili dan prej in še dan pred njim, kadar sem odhajal na vojsko; telesa mladeničev so bila sveta, ko je bila navadna pot, koliko bolj so posvečeni na telesu danes.«

⁷Tedaj mu je duhovnik dal posvečenega kruha, kajti ni bilo tam drugega kruha razen hlebov obličja, ki so jih jemali izpred Gospodovega obličja, da so na dan, ko so jih vzeli, položili tja sveži kruh.

⁸Tisti dan pa se je tam pred Gospodovim obličjem zadrževal eden od Savlovih hlapcev, Doég po imenu, Edómec, nadzornik Savlovih pastirjev.

⁹David je rekel Ahimélehu: »Nimaš tukaj pri roki sulice ali meča? Nisem namreč vzel v roko ne svojega meča ne svojega orožja, ker je bila kraljeva stvar nujna.«

¹⁰Duhovnik je rekel: »Meč Filistejca Goljata, ki si ga ubil v Terebintovi dolini, glej, je zavit v plašč za efódom. Če si ga hočeš vzeti, ga vzemi, kajti ni drugega razen tega.« David je rekel: »Ni mu enakega; daj mi ga!«

David pri Filistejcih

¹¹David se je vzdignil in še isti dan pobegnil izpred Savlovega obličja. Prišel je k Ahíšu, kralju v Gatu.

¹²Služabniki so rekli Ahíšu: »Ali ni to David, kralj dežele? Ali niso temu med rajanjem izmenoma prepevali, rekoč: »Savel jih je pobil na tisoče, David pa na deset tisoče?«

¹³David si je vzel te besede k srcu in se zelo zbal Ahíša, kralja v Gatu.

¹⁴Zato je spremenil svoje vedenje pred njihovimi očmi in se delal neumnega v njihovih rokah, praskal po krilih vrat in cedil sline po bradi.

¹⁵Ahíš je rekel svojim služabnikom: »Glejte, vidite, da je mož blazen! Zakaj ste mi ga pripeljali?

¹⁶Mi mar manjka blaznih, da ste tega pripeljali, da bo blaznel pred mano? Tale naj pride v mojo hišo?«

1 Samuel 22

David v moábski deželi

¹David je odšel od tam in se rešil v votlino Adulám. Ko so to slišali njegovi bratje in vsa hiša njegovega očeta, so šli k njemu.

²Nadalje so se zbrali pri njem vseh vrst stiskani, zadolženi in nezadovoljni ljudje in postal jim je poglavar. Bilo jih je z njim kakih štiristo mož.

³Od tam je šel David v Micpé Moáb in rekel moábskemu kralju: »Prosim, naj moj oče in moja mati bivata pri vas, dokler ne izvem, kaj hoče Bog storiti z menoj.«

⁴In pripeljal ju je k moábskem kralju. Bivala sta pri njem vse dni, dokler je bil David v trdnjavi.

⁵Prerok Gad pa je rekel Davidu: »Ne bivaj v trdnjavi! Pojdi in pridi v Judovo deželo!« David se je napotil in prišel v Jáar Heret.

Savel usmrti duhovnike v Nobu

⁶Savel je slišal, da so izvedeli za Davida in može, ki so bili z njim. Savel je prav tedaj sedel pod tamarisko na višini v Gíbei s sulico v roki in vsi njegovi služabniki so stali pri njem.

⁷Savel je rekel svojim služabnikom, ki so stali pri njem: »Poslušajte vendar, Benjaminovci! Najbrž vam bo vsem Jesejev sin dal njive in vinograde, vse vas bo postavil za tisočnike in stotnike,

⁸kajti vsi ste se zarotili proti meni, nobeden ni razodel mojemu ušesu, ko je moj sin sklenil zavezo z Jesejevim sinom, nikomur izmed vas me ni bilo žal in ni nihče razodel mojemu ušesu, da je moj sin povzdignil mojega hlapca proti meni, da ta dan preži name.«

⁹Tedaj je odgovoril Edómec Doég, ki je stal pri Savlovih služabnikih, in rekel: »Videl sem, da je prišel Jesejev sin v Nob k Ahitúbovemu sinu Ahimélehu.

¹⁰Ta je zanj vprašal Gospoda in mu dal živeža. Dal mu je tudi meč Filistejca Goljata.«

¹¹Kralj je dal poklicati duhovnika Ahiméleha, Ahitúbovega sina, in vso hišo njegovega očeta, duhovnike v Nobu. Vsi so prišli h kralju.

¹²Savel je rekel: »Poslušaj zdaj, Ahitúbov sin!« Rekel je: »Tukaj sem, moj gospod.«

¹³Savel mu je rekel: »Zakaj sta se ti in Jesejev sin zarotila proti meni, da si mu dal kruha in meč in si zanj vprašal Boga, da se je vzdignil proti meni in ta dan preži name?«

¹⁴Ahiméleh je odgovoril kralju in rekel: »Kdo pa je med vsemi tvojimi služabniki zvest kakor David, kraljev zet, ki je med tvojimi zaupniki in čaščen v tvoji hiši?

¹⁵Sem mar šele danes začel zanj spraševati Boga? Nikakor ne! Naj kralj nikar ne nalaga take stvari na svojega služabnika in na vso hišo njegovega očeta, kajti tvoj služabnik o vsej tej stvari ni vedel ničesar, ne majhnega ne velikega.«

¹⁶Kralj pa je rekel: »Umreti moraš, Ahiméleh, ti in vsa hiša tvojega očeta!«

¹⁷In kralj je rekel tekačem, ki so stali pri njem: »Obrnite se in usmrtite Gospodove duhovnike! Kajti tudi njihova roka je z Davidom, vedeli so namreč, da je ubežnik, pa niso razodeli mojemu ušesu.« Kraljevi služabniki pa niso hoteli iztegniti svojih rok, da bi udarili po Gospodovih duhovnikih.

¹⁸Tedaj je kralj rekel Doégu: »Obrni se ti in udari po duhovnikih!« In Edómec Doég se je obrnil in je udaril po duhovnikih ter tisti dan usmrtil petinosemdeset mož, ki so nosili platneni efód.

¹⁹Tudi duhovniško mesto Nob je udaril z ostrim mečem, moža in ženo, otroka in dojenčka, vola, osla, ovco, z ostrim mečem.

²⁰Le en sin Ahitúbovega sina Ahiméleha, Abjatár po imenu, je ušel in pobegnil k Davidu.

²¹Abjatár je povedal Davidu, da je Savel pobil Gospodove duhovnike.

²²David je rekel Abjatárju: »Vedel sem tisti dan, ko je bil Edómec Doég tam, da bo gotovo povedal Savlu. Jaz sem povzročil to vsem ljudem iz hiše tvojega očeta.

²³Ostani pri meni, ne boj se! Kajti kdor streže po mojem življenju, streže tudi po tvojem življenju. Zares, pri meni si varen.«

1 Samuel 23

David v Keíli

¹Sporočili so Davidu in rekli: »Glej, Filistejci napadajo Keílo in plenijo mlatišča.«

²David je vprašal Gospoda: »Ali naj grem in udarim po teh Filistejcih?« Gospod mu je rekel: »Pojdi, udari po Filistejcih in reši Keílo!«

³Davidovi možje pa so mu rekli: »Glej, že tukaj na Judovem se bojimo, kaj šele, če gremo v Keílo proti filistejskim bojnim vrstam!«

⁴David je ponovno vprašal Gospoda. Gospod mu je odgovoril in rekel: »Vzdigni se! Pojdi v Keílo, kajti Filistejce ti dajem v roko!«

⁵David je šel s svojimi možmi v Keílo in se bojeval s Filistejci, odgnal njihovo živino in udaril po njih z velikim udarcem. Tako je David rešil prebivalce Keíle.

⁶Ko je namreč Ahimélehov sin Abjatár pobegnil k Davidu v Keílo, je v svoji roki prinesel efód.

⁷Povedali so Savlu, da je David prišel v Keílo. Rekel je: »Bog mi ga je dal v roko, kajti zaprl se je, ko je prišel v mesto z vrati in zapahom.«

⁸In Savel je sklical vse ljudstvo na boj, da bi šli v Keílo oblegat Davida in njegove može.

⁹Ko je David izvedel, da Savel naklepa zlo proti njemu, je rekel duhovniku Abjatárju: »Prinesi efód!«

¹⁰Potem je David rekel: »Gospod, Izraelov Bog! Tvoj služabnik je zagotovo slišal, da Savel namerava priti v Keílo, da bi pokončal mesto zaradi mene.

¹¹Ali me bodo prebivalci Keíle izročili njemu v roke? Ali bo Savel prišel, kakor je slišal tvoj služabnik? Gospod, Izraelov Bog, prosim, povej svojemu služabniku!« Gospod je rekel: »Prišel bo.«

¹²David je rekel: »Ali bodo prebivalci Keíle izročili mene in moje može Savlu v roke?« Gospod je rekel: »Bodo izročili.«

¹³Tedaj so se vzdignili David in njegovi možje – okrog šeststo mož – in odšli iz Keíle ter se pomikali sem in tja. Ko so povedali Savlu, da je David ušel iz Keíle, je opustil pohod.

¹⁴David je bival v puščavi v skalnatih utrdbah, bival je na gorovju v Zifski puščavi. Savel ga je iskal vse dni, a Bog mu ga ni dal v roko.

¹⁵David je videl, da se je Savel odpravil iskat njegovo dušo. Bil je v Zifski puščavi v Horéši.

¹⁶Savlov sin Jonatan pa se je vzdignil in šel k Davidu v Horéšo in krepil njegovo roko v Bogu.

¹⁷Rekel mu je: »Ne boj se, kajti roka mojega očeta Savla te ne bo našla. Ti boš kraljeval nad Izraelom in jaz bom drugi za teboj. Tudi moj oče Savel to ve.«

¹⁸In sta sklenila zavezo pred Gospodom. David je bival v Horéši, Jonatan pa je odšel na svoj dom.

David uide Savlu

¹⁹Tedaj so prišli Zífovci k Savlu v Gíbeo in rekli: »Ali se David ne skriva pri nas v skalnatih utrdbah v Horéši na griču Hahíla, ki je desno od Ješimóna?

²⁰Zdaj torej pridi, o kralj, prav kakor želi tvoja duša, na nas pa je, da ga izročimo kralju v roko.«

²¹Savel je rekel: »Bodite blagoslovljeni od Gospoda, ker sočustvujete z menoj!

²²Pojdite torej, ponovno se prepričajte, poizvedite in pogledjte kraj, kjer je njegova noga. Kdo ga je videl tam? Kajti rekli so mi, da je zelo premeten.

²³Poglejte in poizvedite po vseh skrivališčih, kjer bi se utegnil skrivati. Nato se zagotovo vrnite k meni! Šel bom z vami, in če je v deželi, ga bom poiskal med vsemi Judovimi tisoči.«

²⁴Vstali so in šli pred Savlom v Zif. David in njegovi možje pa so bili v Maónski puščavi, v stepi, desno od pustinje.

²⁵Tedaj so ga šli Savel in njegovi možje iskat. Sporočili so Davidu, pa se je spustil v pečino in bival v Maónski puščavi. Ko je Savel to slišal, je zasledoval Davida v Maónski puščavi.

²⁶Savel je šel po eni strani pogorja, David s svojimi možmi pa po drugi strani pogorja. David je hitel, da bi ušel pred Savlom. Savel in njegovi možje pa so že obkrožali Davida in njegove može, da bi jih ujeli.

²⁷Kar pride k Savlu sel s sporočilom: »Pridi hitro, kajti Filistejci so vdrli v deželo!«

²⁸Savel se je vrnil, nehal zasledovati Davida in šel Filistejcem nasproti. Zato se ta kraj imenuje Skala ločitve.

1 Samuel 24

David prizanese Savlu

¹David je šel od tam in bival v skalnatih utrdbah pri En Gediju.

²Ko pa se je Savel vrnil od Filistejcev, so mu sporočili in rekli: »Glej, David je v engedijski puščavi.«

³Savel je vzel tri tisoč mož, izbranih iz vsega Izraela, ter šel iskat Davida in njegove može pred Skale divjih koz.

⁴Prišel je k ovčjim stajam ob poti. Tam je bila votlina in Savel je šel vanjo, da bi opravil potrebo. Na dnu votline pa so sedeli David in njegovi možje.

⁵Tedaj so Davidu rekli njegovi možje: »Glej, to je dan, o katerem ti je govoril Gospod: »Glej, dajem ti tvojega sovražnika v tvojo roko, da mu storiš, kakor je dobro v tvojih očeh.« David je vstal in na skrivaj odrezal konec Savlovega plašča.

⁶Potem pa je Davidu bilo srce, ker je odrezal konec Savlovega plašča.

⁷Rekel je svojim možem: »Gospod me obvaruj, da bi storil kaj takega svojemu gospodu, maziljencu Gospodovemu, da bi iztegnil svojo roko po njem! Saj je Gospodov maziljenec!«

⁸S temi besedami je zavrnil svoje može in jim ni pustil, da bi se vzdignili proti Savlu. Ko pa je Savel vstal iz votline in šel na pot,

⁹je tudi David vstal za njim. Ko je prišel iz votline, je zaklical za Savlom: »Moj gospod kralj!« Savel se je ozrl, David pa se je pripognil z obrazom do tal in se mu poklonil.

¹⁰Nato je David rekel Savlu: »Zakaj poslušáš govorice ljudi, ki pravijo: ›Glej, David išče tvojo pogubo?‹

¹¹Glej, ta dan so videle tvoje oči, da te je Gospod danes v votlini dal meni v roko. Rekli so mi, naj te ubijem. Pa sem ti prizanesel in dejal: ›Ne bom iztegnil roke po svojem gospodu, kajti Gospodov maziljenec je.‹

¹²Glej vendar, moj oče, glej konec svojega plašča v moji roki! Zares, po tem, da sem odrezal konec tvojega plašča, pa te vendarle nisem ubil, spoznaj in sprevidi, da v moji roki ni hudobije in upora in da se nisem pregrešil proti tebi. Ti pa prežiš na moje življenje, da ga vzameš!

¹³ Gospod naj sodi med menoj in teboj! Gospod naj me maščuje nad teboj, a moja roka se te ne bo lotila.

¹⁴Kakor pravi star pregovor: ›Od krivičnih izhaja krivica,‹ toda moja roka se te ne bo lotila.

¹⁵Za kom se je odpravil Izraelov kralj? Koga preganjaš? Mrtvega psa! Navadno bolho!

¹⁶ Gospod naj bo sodnik in naj razsodi med menoj in teboj! Naj vidi in naj vodi mojo pravdo in naj mi pomaga do pravice pred teboj!«

¹⁷Ko je David nehal Savlu govoriti te besede, je Savel rekel: »Je to tvoj glas, moj sin David?« In Savel je povzdignil svoj glas in se razjokal.

¹⁸Rekel je Davidu: »Pravičnejši si od mene, kajti ti si mi izkazoval dobro, jaz pa sem tebi izkazoval húdo.

¹⁹Danes si mi povedal, kaj si mi storil dobrega, kako me je Gospod predal tebi v roko, pa me nisi ubil.

²⁰Kajti, če kdo najde svojega sovražnika, mar ga pusti mirno oditi? Gospod naj ti poplača z dobrim za to, kar si mi danes storil!

²¹Zdaj, glej, vem, da boš zagotovo kralj in da se bo Izraelovo kraljestvo utrdilo v tvoji roki.

²²Zdaj pa mi prisezi pri Gospodu, da ne boš zatrl mojega zaroda za menoj in ne boš iztrebil mojega imena iz hiše mojega očeta!«

²³David je prisegel Savlu. Potem je Savel odšel v svojo hišo, David in njegovi možje pa so šli v trdnjavo.

1 Samuel 25

David in Abigájila

¹Samuel je umrl in ves Izrael se je zbral in žaloval za njim. Pokopali so ga v njegovi hiši v Rami. David pa je vstal in šel v Paránskopuščavo.

²Bil pa je v Maónu mož, ki je imel svoje posestvo v Karmelu. Mož je bil silno bogat, imel je tri tisoč ovc in tisoč koz. Prav tedaj je strigel svoje ovce v Karmelu.

³Možu je bilo ime Nabál, njegovi ženi pa je bilo ime Abigájila. Žena je bila pametna in lepa na pogled, mož pa surov in hudoben; bil je Kalébovec.

⁴Ko je David v puščavi slišal, da Nabál striže svoje ovce,

⁵je poslal deset mladeničev. David je rekel mladeničem: »Pojdite v Karmel, in ko pridete k Nabálu, ga pozdravite v mojem imenu.

⁶Tako recite: »Živel! Mir tebi, mir tvoji hiši, mir vsemu, kar imaš!

⁷Slišal sem, da imaš strižce. Glej, tvoji pastirji so bili z nami in jih nismo nadlegovali. Ničesar jim ni zmanjkalo vse dni, kar so bili v Karmelu.

⁸Le vprašaj svoje hlapce in ti bodo povedali! Naj najdejo mladeniči milost v tvojih očeh! Saj prihajamo ob dobrem dnevu. Daj, prosim, svojim hlapcem in svojemu sinu Davidu, kar najde tvoja roka!«

⁹Davidovi mladeniči so prišli, povedali v Davidovem imenu Nabálu vse te besede in čakali.

¹⁰Nabál je odgovoril Davidovim hlapcem in rekel: »Kdo je David? Kdo je Jesejev sin? Danes je dovolj hlapcev, ki so pobegnili vsak od svojega gospodarja.

¹¹Mar naj vzamem svoj kruh in svojo vodo in svoj zakol, ki sem ga zaklal za svoje strižce, pa ga dam ljudem, o katerih ne vem, od kod so?«

¹²Davidovi mladeniči so krenili na svojo pot in se vrnili. Ko so prišli, so povedali vse te besede.

¹³Tedaj je David rekel svojim možem: »Vsak si opaši svoj meč!« Vsak si je opasal svoj meč; tudi David si je opasal svoj meč. In šli so za Davidom, kakih štiristo mož, dvesto pa jih je ostalo pri prtljagi.

¹⁴Eden od Nabálovih hlapcev pa je povedal Nabálovi ženi Abigájili: »Glej, David je poslal sle iz puščave, da bi pozdravili našega gospoda, on pa jih je ozmerjal.

¹⁵A ti možje so bili zelo dobri do nas in nas niso nadlegovali. Ničesar nam ni zmanjkalo vse dni, ko smo ob njih pasli ovce.

¹⁶Kot zid so bili okoli nas noč in dan, vse dni, ko smo bili kot pastirji ovc z njimi.

¹⁷Zdaj torej spoznaj in sprevidi, kaj ti je storiti, kajti zlo je sklenjeno proti našemu gospodu in proti vsej njegovi hiši, on pa je prevelik ničvrednež, da bi mogel kdo govoriti z njim.«

¹⁸Abigájila je hitro vzela dvesto hlebov, dva meha vina, pet pripravljenih ovc, pet mernikov opraznega zrnja, sto posušenih grozdov, dvesto smokvinih kolačev, jih naložila na osle

¹⁹in rekla svojim hlapcem: »Pojdite pred mano; jaz pridem takoj za vami!« Svojemu možu Nabálu pa tega ni povedala.

²⁰Ko pa je jezdila na oslu in za goro skrita prihajala dol, glej, so ji prišli nasproti David in njegovi možje, da jih je srečala.

²¹David si je rekel: »Zastonj sem torej temule varoval vse njegovo imetje v puščavi, da ni zmanjkalo nič od vsega, kar ima; on pa mi vrača húdo za dobro!

²²Tako naj stori Bog Davidovim sovražnikom in tako doda, če pustim do jutra kaj moškega od vsega, kar ima!«

²³Ko je Abigájila zagledala Davida, se je hitro spustila z osla, padla pred Davidom na obraz in se poklonila do tal.

²⁴Padla mu je k nogam in rekla: »Na meni, moj gospod, naj bo krivda! Naj sme, prosim, tvoja dekla govoriti na tvoja ušesa! Poslušaj besede svoje dekle!

²⁵Nikar naj se moj gospod ne ozira na tega ničvredneža, na Nabála! Zares, kakor mu je ime, takšen je. Nabál mu je ime in norost je z njim. Jaz pa, tvoja dekla, nisem videla mladeničev mojega gospoda, ki si jih poslal.

²⁶In zdaj, moj gospod, kakor živi Gospod in kakor živi tvoja duša, Gospod te je zadržal, da ne bi prišel v krvno krivdo in si pomagal s svojo roko. In zdaj naj se tvojim sovražnikom in tistim, ki želijo húdo mojemu gospodu, zgodi kakor Nabálu!

²⁷Ta blagoslov pa, ki ga je tvoja služabnica prinesla mojemu gospodu, naj se dá mladeničem, ki hodijo za stopinjami mojega gospoda.

²⁸Odpusti, prosim, pregreho svoji dekli! Zares, Gospod bo mojemu gospodu zagotovo naredil trajno hišo, kajti moj gospod bije Gospodove boje in vse tvoje dni se v tebi ne bo našlo hudega.

²⁹Če bi se kdo vzdignil, da bi te preganjal in iskal tvojo dušo, naj bo duša mojega gospoda povezana v svežnju živih pri Gospodu, tvojem Bogu, dušo tvojih sovražnikov pa naj zaluča kakor s frače!

³⁰In ko bo Gospod mojemu gospodu storil vse, kakor je o tebi dobro govoril, da te bo postavil za kneza čez Izraela,

³¹naj ti to ne bo v spotiko in naj ne teži srca mojemu gospodu, da si po nedolžnem prelil kri in si si, moj gospod, sam pomagal. Ko bo Gospod storil dobro mojemu gospodu, se spomni svoje dekle!«

³²David je rekel Abigájili: »Hvaljen bodi Gospod, Bog Izraelov, ki te je ta dan poslal meni naproti!

³³Blagoslovljena bodi tvoja razumnost in blagoslovljena bodi ti sama, ki si me danes zadržala, da nisem prišel v krvno krivdo in si pomagal s svojo roko!

³⁴Toda kakor živi Gospod, Izraelov Bog, ki mi je zabranil, da bi ti storil húdo, zares, ko mi ne bi bila hitro prišla naproti, zares, Nabálu do jutranjega svita ne bi preostalo nič moškega.«

³⁵In David je vzel iz njene roke, kar mu je prinesla, njej pa je rekel: »Pojdi v miru v svojo hišo! Glej, uslišal sem tvoj glas in se ozrl nate.«

³⁶Ko je Abigájila prišla k Nabálu, glej, je imel v svoji hiši pravo kraljevsko gostijo. Nabál je bil dobre volje in že zelo pijan. Tako mu do jutranjega svita ni nič povedala, ne majhnega ne velikega.

³⁷Ko pa se je Nabál zjutraj streznil od vina, mu je njegova žena to povedala. Tedaj mu je omrtvelo srce v njegovem telesu, bil je kakor kamen.

³⁸Ko je minilo kakšnih deset dni, je Gospod udaril Nabála in je umrl.

³⁹Ko je David slišal, da je Nabál umrl, je rekel: »Hvaljen Gospod, ki je pravdo zaradi moje osramotitve dobil iz Nabálove roke, svojega služabnika pa obvaroval pred hudodelstvom! Nabálovo hudobijo je Gospod obrnil na njegovo glavo.« Nato je David dal sporočiti Abigájili, da bi si jo vzel za ženo.

⁴⁰Davidovi hlapci so prišli k Abigájili v Karmel in ji govorili: »David nas pošilja k tebi, da bi te vzel za svojo ženo.«

⁴¹Tedaj je vstala, se priklonila z obrazom do zemlje in rekla: »Glej, tvoja dekla je služabnica, ki bo umivala noge hlapcem mojega gospoda.«

⁴²In Abigájila je hitro vstala ter odjezdila na oslu. Pet njenih služabnic pa je šlo za njenimi stopinjami. Tako je šla za Davidovimi poslanci in postala njegova žena.

⁴³David je vzel tudi Ahinóam iz Jezreéla; tako sta mu bili obe ženi.

⁴⁴Savel je namreč dal svojo hčer Mihálo, Davidovo ženo, Lajiševemu sinu Paltíju iz Galíma.

1 Samuel 26

David drugič prizanese Savlu

¹Tedaj so prišli Zífovci k Savlu v Gíbeo in rekli: »Mar se ne skriva David na griču Hahíla pred puščavo?«

²Savel je vstal in šel v Zifsko puščavo, z njim pa tri tisoč mož, izbranih Izraelcev, da bi poiskali Davida v Zifski puščavi.

³Savel se je utaboril na griču Hahíla, ki je pred puščavo ob poti, David pa je bival v puščavi. Ko je David videl, da je Savel prišel za njim v puščavo,

⁴je poslal oglednike in izvedel, da je Savel prav tedaj prišel.

⁵Tedaj je David vstal in prišel na kraj, kjer je taboril Savel. David je videl mesto, kjer sta ležala Savel in Nerov sin Abnêr, poveljnik njegove vojske. Savel je ležal v vozni pregradi, ljudstvo pa je taborilo okoli njega.

⁶Tedaj je David spregovoril in rekel Hetejcu Ahimélehu in Cerújinemu sinu Abišájju, Joábovemu bratu: »Kdo pojde z mano k Savlu v tabor?« Abišáj je rekel: »Jaz pojdem s tabo.«

⁷David in Abišáj sta prišla ponoči k ljudstvu, in glej, Savel je spal, ležeč v vozni pregradi, njegova sulica je bila zasajena v zemljo pri njegovem vzglavju, Abnêr in ljudstvo pa so ležali okrog njega.

⁸Tedaj je Abišáj rekel Davidu: »Danes ti je Bog izročil tvojega sovražnika v roko. Dovôli zdaj, da ga enkrat s sulico pribijem k zemlji – drugič ga ne bo treba!«

⁹David pa je rekel Abišáju: »Nikar ga ne ubij! Kajti kdo bi mogel iztegniti svojo roko zoper Gospodovega maziljenca in ostati nekaznovan?

¹⁰Kakor živi Gospod,« je dalje rekel David, »da, Gospod ga bo udaril: ali pride njegov dan in umre ali pojde v boj in bo pokončan.

¹¹ Gospod me obvaruj, da bi iztegnil svojo roko zoper Gospodovega maziljenca! Zdaj torej vzemi sulico, ki je pri njegovem vzglavju, in vrč za vodo, pa pojdiva!«

¹²David je vzel sulico in vrč za vodo od Savlovega vzglavja. Potem sta odšla, ne da bi ju kdo videl, ne da bi kdo zaznal, ne da bi se kdo zbudil, kajti vsi so spali, ker je prišlo nanje trdno spanje od Gospoda.

¹³David pa je prišel na nasprotno stran in se od daleč postavil na vrh gore, tako da je bila velika razdalja med njimi.

¹⁴David je zavpil proti ljudstvu in proti Nerovemu sinu Abnêrju: »Ali ne boš odgovoril, Abnêr?« Abnêr je odgovoril in rekel: »Kdo si ti, ki vpiješ proti kralju?«

¹⁵David je rekel Abnêrju: »Mar nisi mož? Kdo je kakor ti v Izraelu? Zakaj torej nisi varoval svojega gospoda kralja? Zakaj nekdo iz ljudstva je prišel, da bi umoril kralja, tvojega gospoda.

¹⁶Ni dobro to, kar si storil. Kakor živi Gospod, zares, smrt zaslužite, ker niste varovali svojega gospoda, maziljenca Gospodovega! Le poglej, kje sta kraljeva sulica in vrč za vodo, ki sta bila pri njegovem vzglavju!«

¹⁷Savel je prepoznal Davidov glas in rekel: »Je to tvoj glas, moj sin David?« David je rekel: »Moj glas je, moj gospod kralj.«

¹⁸Potem je rekel: »Zakaj moj gospod preganja svojega hlapca? Zares, kaj sem storil? Kaj je hudega v moji roki?

¹⁹Zdaj torej prosim, naj moj gospod kralj posluša besede svojega hlapca. Če te Gospod izziva zoper mene, naj se pomiri z jedilno daritvijo. Če pa so človeški sinovi, naj bodo prekleti pred Gospodovim obličjem, ker so me danes izgnali,

da ne bi imel deleža pri Gospodovi dediščini, ko pravijo: »Pojdi, služi drugim bogovom!«

²⁰In zdaj, naj moja kri ne pade na zemljo daleč od Gospodovega obličja! Kajti Izraelov kralj je šel iskat navadno bolho, kakor lovijo jerebico po gorovju.«

²¹Savel je rekel: »Grešil sem. Vrne se, moj sin David! Ne bom ti več storil žalega, ker je bila ta dan moja duša dragocena v tvojih očeh. Brezumno sem ravnal in se zelo motil.«

²²David je odgovoril in rekel: »Glej, tu je kraljeva sulica. Naj pride čez kateri izmed mladeničev in jo vzame.

²³ Gospod pa naj vsakemu povrne po njegovi pravičnosti in zvestobi. Kajti danes te je Gospod dal meni v roko, pa nisem hotel iztegniti svoje roke zoper Gospodovega maziljenca.

²⁴Glej, kakor je bila ta dan tvoja duša dragocena v mojih očeh, tako naj bo moja duša dragocena v Gospodovih očeh, da me reši iz vsake stiske!«

²⁵Savel pa je rekel Davidu: »Bodi blagoslovljen, moj sin David! Zagotovo boš storil velike stvari in zagotovo boš zmogel.« Potem je šel David svojo pot, Savel pa se je vrnil v svoj kraj.

1 Samuel 27

David pri Filistejcih

¹David je rekel v svojem srcu: »No, nekega dne me le pobere Savlova roka. Ni boljšega zame, zares, kot da zbežim v deželo Filistejcev. Potem me bo Savel pustil in me ne bo več iskal po vseh Izraelovih pokrajinah. Tako bom ubežal iz njegove roke.«

²In David je vstal ter s šeststo možmi, ki so bili z njim, odšel k Maóhovemu sinu Ahíšu, kralju v Gatu.

³Tako je David s svojimi možmi prebival pri Ahíšu v Gatu, vsak s svojo družino, David s svojima dvema ženama, z Jezreélko Ahinóam in z Nabálovo ženo, Karmélčanko Abigájilo.

⁴Ko so Savlu povedali, da je David pobegnil v Gat, ga ni več iskal.

⁵David je rekel Ahíšu: »Če sem, prosim, našel milost v tvojih očeh, naj mi dajo prostor v katerem od podeželskih mest, da bom tam prebival. Zakaj bi tvoj hlapec prebival pri tebi v kraljevem mestu?«

⁶Tisti dan mu je Ahíš dal Ciklág. Zato je bil Ciklág last Judovih kraljev do tega dne.

⁷Število dni pa, ki jih je David prebil v deželi Filistejcev, je bilo eno leto in štiri mesece.

⁸David je hodil s svojimi možmi in vpadal h Gešuréjcem, Girzéjcem in Amalečanom; ti so bili namreč oddavnaj prebivalci dežele od Šura do egiptovske dežele.

⁹Kadar je David udaril deželo, ni pustil pri življenju ne moža ne žene; vzel je drobnico, govedo, osle, kamele in oblačila, se vrnil in prišel k Ahíšu.

¹⁰Če je Ahíš vprašal: »Kam ste vpadli danes?« je David rekel: »V južno stran Judovo,« ali »V južno stran Jerahmeélovo,« ali »V južno stran Kenéjcev.«

¹¹David ni pustil, da bi možje in žene prišli živi v Gat, ker je rekel: »Da ne bodo poročali proti nam: ›Tako je storil David.‹« Tako je David ravnal vse dni, ki jih je prebil v deželi Filistejcev.

¹²Ahíš je zaupal Davidu, rekel je: »Zelo slab glas o sebi si je ustvaril pri svojem ljudstvu Izraelu, zato mi bo vedno služabnik.«

1 Samuel 28

Savel pri vedeževalki v En Doru

¹V tistih dneh so Filistejci zbrali svoja krdela za vojsko, da bi se bojevali proti Izraelu. Ahíš je rekel Davidu: »Zagotovo vedi, da pojdete ti in tvoji možje z mano na vojsko!«

²David je rekel Ahíšu: »Dobro, sam boš spoznal, kaj bo storil tvoj hlapec.« Ahíš je rekel Davidu: »Dobro, postavljam te za svojega telesnega varuha za vse dni.«

³Samuel je umrl in ves Izrael je žaloval za njim. Pokopali so ga v njegovem mestu Rama. Savel pa je izgnal iz dežele rotilce duhov in vedeževalce.

⁴Filistejci so se torej zbrali in prišli ter se utaborili v Šunému. Savel je zbral ves Izrael in utaborili so se na Gilbói.

⁵Ko je Savel zagledal tabor Filistejcev, se je prestrašil in njegovo srce je zelo trepetalo.

⁶Savel je vprašal Gospoda, a Gospod mu ni odgovoril ne po sanjah ne po urímu ne po prerokih.

⁷Tedaj je Savel rekel svojim služabnikom: »Poiščite mi ženo, ki roti umrle, da grem k njej in jo vprašam!« Njegovi služabniki so mu rekli: »Glej, žena, ki roti umrle, je v En Doru.«

⁸Savel se je pritajil, oblekel druga oblačila ter šel z dvema možema in prišli so k ženi ponoči. Rekel je: »Vedežuj mi, prosim, po duhu umrlega in pripelji mi, kogar ti porečem!«

⁹Žena mu je rekla: »Glej, sam veš, kaj je storil Savel, kako je iztrebil iz dežele rotilce umrlih in vedeževalce. Zakaj nastavljaš zanko moji duši, da me usmrtiš?«

¹⁰Savel pa ji je prisegel pri Gospodu: »Kakor živi Gospod, ne bo te zadela kazen za to stvar.«

¹¹Žena je rekla: »Koga naj ti pripeljem?« Rekel je: »Pripelji mi Samuela!«

¹²Ko je žena zagledala Samuela, je glasno zavpila. Rekla je Savlu: »Zakaj si me prevaral? Saj si Savel!«

¹³Kralj ji je rekel: »Nikar se ne boj! Kaj si videla?« Žena je rekla Savlu: »Božansko bitje sem videla prihajati iz zemlje.«

¹⁴Rekel ji je: »Kakšno je?« Rekla je: »Star mož prihaja, zavit v plašč.« Savel je spoznal, da je to Samuel. Nagnil se je z obrazom do zemlje in ga počastil.

¹⁵Samuel je rekel Savlu: »Zakaj si me zmotil in me dal pripeljati?« Savel je rekel: »Zelo sem v stiski. Filistejci se bojujejo proti meni, Bog pa se je umaknil

od mene in mi ne odgovarja več ne po prerokih ne po sanjah. Zato sem te poklical, da bi mi dal vedeti, kaj naj storim.«

¹⁶Samuel je rekel: »Zakaj me sprašuješ, če se je Gospod umaknil od tebe in postal tvoj nasprotnik?

¹⁷ Gospod ti je storil, kakor je govoril po meni. Gospod je iztrgal kraljestvo iz tvoje roke in ga dal tvojemu bližnjemu, Davidu.

¹⁸Ker nisi poslušal Gospodovega glasu in nisi storil Amáleku po njegovi plameneči jezi, zato ti je Gospod danes to storil.

¹⁹Skupaj s teboj bo Gospod tudi Izraela dal Filistejcem v roko. Jutri boste ti in tvoji sinovi pri meni. Tudi Izraelovo vojsko bo Gospod dal Filistejcem v roko.«

²⁰Tedaj je Savel hipoma po vsej svoji dolžini padel po tleh, tako zelo se je prestrašil Samuelovih besed. Tudi ni bilo več moči v njem, kajti ves dan in vso noč ni nič jedel.

²¹Žena je prišla k Savlu, in ko je videla, da je zelo zbežan, mu je rekla: »Glej, tvoja služabnica je poslušala tvoj glas. Svojo dušo sem položila v svojo roko in poslušala sem tvoje besede, ki si mi jih govoril.

²²Zdaj pa, prosim, tudi ti poslušaj glas svoje služabnice! Naj položim predte grižljaj kruha, jej, da bo moč v tebi, kajti na pot greš!«

²³Pa je odklonil in rekel: »Ne bom jedel.« Njegova služabnika, pa tudi žena so ga silili in je poslušal njihov glas, se vzdignil s tal in sédel na blazinjak.

²⁴Žena je imela v hiši pitano tele. Hitro ga je zaklala, vzela moko ter zamesila in spekla nekvašeni kruh

²⁵in ga prinesla pred Savla in njegova služabnika. Jedli so, vstali in še tisto noč odšli.

1 Samuel 29

Filistejci ne zaupajo Davidu

¹Filistejci so zbrali vso svojo vojsko v Aféku, Izraelci pa so se utaborili ob studencu, ki je v Jezreélu.

²Ko so filistejski knezi šli mimo po stotnijah in po tisočnijah in so nazadnje David in njegovi možje šli mimo z Ahíšem,

³so filistejski poglavarji rekli: »Kaj so ti Hebrejci?« Ahíš je rekel filistejskim poglavarjem: »Ali ni to David, služabnik Savla, Izraelovega kralja, ki je bil zdaj z menoj leto in dan, pa nič nisem našel na njem od dneva, ko se mi je pridružil, do tega dne?«

⁴Filistejski poglavarji pa so se vznejevoljili nad njim in mu rekli: »Vrni tega moža! Naj se vrne v svoj kraj, ki si mu ga določil! Naj ne hodi z nami v boj, da nam ne bo nasprotnik v boju! S čim naj bi se priljubil svojemu gospodu, če ne z glavami teh mož?

⁵Ali ni to David, ki so mu med rajanjem izmenoma prepevali: »Savel jih je pobil na tisoče, David pa na desettisoče?«

⁶Ahíš je tedaj poklical Davida in mu rekel: »Kakor živi Gospod, iskren si in dobro bi bilo v mojih očeh, če bi odhajal in prihajal z menoj na vojsko, kajti na tebi nisem našel hudobije od dneva, ko si prišel k meni, do tega dne. A v očeh knezov nisi dober.

⁷Tako se zdaj vrni in pojdi v miru in ne stori ničesar, kar je slabo v očeh filistejskih knezov.«

⁸David je rekel Ahíšu: »Kaj pa sem storil? Kaj si našel na svojem služabniku od dneva, ko sem pred teboj, do tega dne, da ne bi smel priti in se bojevati proti sovražnikom svojega gospoda kralja?«

⁹Ahíš je odgovoril in rekel Davidu: »Vem, kajti v mojih očeh si dober kakor Božji angel. Toda filistejski poglavarji so rekli: »Naj ne gre z nami v boj!«

¹⁰In zdaj, vstani zgodaj zjutraj s služabniki svojega gospoda, ki so prišli s teboj! Vstanite zgodaj zjutraj, in ko vam bo zora zasvetila, pojdite!«

¹¹David in njegovi možje so zgodaj vstali, odšli zjutraj in se vrnil v deželo Filistejcev. Filistejci pa so šli v Jezreél.

1 Samuel 30

David premaga Amalečane

¹Ko je David s svojimi možmi tretji dan prišel v Ciklág, so Amalečani vdrli proti jugu in v Ciklág. Udarili so Ciklág ter ga požgali z ognjem.

²Ujeli so žene, ki so bile v njem, od majhnih do velikih. Usmrtili niso nikogar, ampak so jih odpeljali in šli svojo pot.

³Ko je David s svojimi možmi prišel v mesto, glej, je bilo požgano z ognjem, njihove žene, njihovi sinovi in njihove hčere pa so bili ujeti.

⁴David in ljudstvo, ki je bilo z njim, so povzdignili glas in jokali, dokler niso od joka onemogli.

⁵Tudi obe Davidovi ženi, Jezreélka Ahinóam in Abigájila, žena Karmélčana Nabála, sta bili ujeti.

⁶David je bil zelo v stiski, ker so ljudje govorili, da ga bodo kamnali, kajti vsemu ljudstvu je bilo bridko pri duši, vsakemu zaradi njegovih sinov in njegovih hčera. David pa se je okrepil v Gospodu, svojem Bogu.

⁷David je rekel duhovniku Abjatárju, Ahimélehovemu sinu: »Prinesi mi, prosim, efód!« Abjatár mu je prinesel efód.

⁸David je vprašal Gospoda: »Ali naj zasledujem to roparsko drhal? Jo bom dohitel?« Rekel mu je: »Zasleduj! Kajti zagotovo boš dohitel, zagotovo boš rešil.«

⁹David je torej šel s šeststo možmi, ki so bili z njim. Ko so prišli do potoka Besórja, so tisti, ki so zaostajali, obstali,

¹⁰David pa jih je s štiristo možmi zasledoval še naprej. Obstalo pa je dvesto mož, ki so bili preveč izčrpani, da bi mogli iti čez potok Besór.

¹¹Na polju so našli Egipčana in ga pripeljali k Davidu. Dali so mu jesti kruha in piti vode,

¹²dali so mu tudi kos smokvinega kolača in dva posušena grozda. Potem ko je jedel, se je njegov duh vrnil vanj, kajti tri dni in tri noči ni bil jedel kruha ne pil vode.

¹³David mu je rekel: »Čigav si in od kod si?« Rekel je: »Egiptovski mladenič sem, suženj Amalečana. Moj gospod me je odpustil, ker sem pred tremi dnevi zbolel.

¹⁴Vpadli smo v južno stran Keretějcev, v to, kar pripada Judu, in v južno stran Kalébovo ter požgali Ciklág z ognjem.«

¹⁵David mu je rekel: »Ali me hočeš peljati k tej drhali?« Rekel je: »Prisezi mi pri Bogu, da me ne boš dal usmrtiti in me ne boš izročil v roko mojemu gospodu, pa te popeljem k tej drhali.«

¹⁶Popeljal ga je, in glej, bili so razkropljeni po površju vse dežele, jedli so, pili in se zabavali zaradi vsega velikanskega plena, ki so ga vzeli iz filistejske dežele in iz judovske dežele.

¹⁷David jih je pobijal od popoldneva do večera drugega dne, tako da ni ušel nobeden izmed njih razen štiristo mladih mož, ki so zajahali kamele in pobegnili.

¹⁸Tako je David rešil vse, kar so Amalečani vzeli; tudi obe svoji ženi je David rešil.

¹⁹Nikogar niso pogrešali, od najmanjšega do največjega, do sinov in hčera, od plena do vsega, kar so jim vzeli; vse je David vrnil.

²⁰Vzel je vso drobnico in govedo. Tisti, ki so gnali to čredo, so govorili: »To je Davidov plen.«

²¹Ko je David prišel do dvesto mož, ki so bili preveč izčrpani, da bi šli za Davidom in jih je pustil sedeti pri potoku Besórju, so šli naproti Davidu in naproti ljudstvu, ki je bilo z njim. David je pristopil k tem ljudem in jih pozdravil.

²²Vsi hudobneži in ničvredneži izmed mož, ki so šli z Davidom, pa so spregovorili in rekli: »Ker niso šli z nami, jim ne dajmo nič od plena, ki smo ga rešili, razen vsakemu njegovo ženo in njegove otroke; te naj odpeljejo in odidejo!«

²³David pa je rekel: »Ne storite tako, bratje moji, s tem kar nam je dal Gospod! Obvaroval nas je in nam dal v roko to drhal, ki je prišla nad nas.

²⁴Kdo bi vas poslušal v tej stvari? Kajti kakršen je delež tistega, ki je šel v boj, takšen bodi delež onega, ki je ostal pri prtljagi; enako naj si razdelijo!«

²⁵Tako je bilo od tega dne naprej. Postavil je to za zakon in za pravo za Izraela do tega dne.

²⁶Ko je David prišel v Ciklág, je poslal od plena Judovim starešinam, svojim rojakom, in rekel: »Glejte, blagoslov za vas od plena Gospodovih sovražnikov,«

²⁷tistim v Betelu, tistim v Ramát Negebu, tistim v Jatírju,

²⁸tistim v Aroêrju, tistim v Sifmótu, tistim v Eštemói,

²⁹tistim v Rahálu, tistim v mestih Jerahmeélovcev, tistim v mestih Kenéjcev,

³⁰tistim v Hormi, tistim v Bor Ašánu, tistim v Atáhu,

³¹tistim v Hebrónu in vsem krajem, koder je hodil David s svojimi možmi.

1 Samuel 31

Savel pade v boju

(1 Krn 10,1–12)

¹Ko so se Filistejci bojevali z Izraelom, so Izraelci zbežali pred Filistejci in popadali smrtno ranjeni na gori Gilbói.

²Filistejci so dohiteli Savla in njegove sinove; Filistejci so pobili Savlove sinove Jonatana, Abinadába in Malkišúa.

³Boj je bil za Savla težak; našli so ga lokostrelci in strelci so ga hudo ranili.

⁴Tedaj je Savel rekel svojemu oprodu: »Izderi svoj meč in me prebodi z njim, da me ne pridejo ti neobrezanci prebadat in zasmehovat!« Njegov oproda pa ni hotel, ker se je silno bal. Zato je Savel zgrabil meč in se nasadil nanj.

⁵Ko je oproda videl, da je Savel mrtev, se je tudi sam nasadil na svoj meč in umrl z njim.

⁶Tako so tisti dan umrli hkrati Savel, njegovi trije sinovi, njegov oproda in tudi vsi njegovi možje.

⁷Ko so Izraelci, ki so bili onkraj doline, in tisti onkraj Jordana videli, da so Izraelci zbežali in da so Savel in njegovi sinovi mrtvi, so zapustili svoja mesta in zbežali. Prišli so Filistejci in se naselili v njih.

⁸Drugo jutro so prišli Filistejci pobite oropat. Ko so našli Savla in njegove tri sinove, ki so padli na gori Gilbói,

⁹so njemu odsekali glavo, mu izropali bojno orožje in poslali sle po vsej deželi Filistejcev, da bi oznanili veselo novico v hiši njihovih malikov in ljudstvu.

¹⁰Njegovo orožje so položili v Astartino hišo, njegovo truplo pa pribili na obzidje Bet Šeána.

¹¹Ko so prebivalci Jabéš Gileáda slišali, kaj so Filistejci storili Savlu,

¹²so vstali vsi hrabri možje in hodili vso noč ter Savlovo truplo in trupla njegovih sinov vzeli z obzidja Bet Šeána. Ko so prišli v Jabéš, so jih tam sežgali.

¹³Potem so vzeli njihove kosti in jih pokopali pod tamarisko v Jabéšu ter se postili sedem dni.

2 Samuel

2 Samuel 1

David izve za Savlovo smrt

¹Bilo je po Savlovi smrti, ko se je David vrnil od zmage nad Amalečani. In David je bival v Ciklágu dva dni.

²Tretji dan pa je, glej, prišel mož iz Savlovega tabora. Njegova oblačila so bila pretrgana in prah je bil na njegovi glavi. Ko je prišel k Davidu, je padel na zemljo in se poklonil.

³David mu je rekel: »Od kod prihajaš?« Rekel mu je: »Utekel sem iz Izraelovega tabora.«

⁴David mu je rekel: »Kaj se je zgodilo? Povej mi!« Rekel je: »Ljudstvo je zbežalo iz boja, veliko ljudi je tudi padlo in pomrlo in tudi Savel in njegov sin Jonatan sta mrtva.«

⁵David je rekel mladeniču, ki mu je poročal: »Kako veš, da sta Savel in njegov sin Jonatan mrtva?«

⁶Mladenič, ki mu je poročal, je rekel: »Po naključju sem prišel na goro Gilbóo. In glej, Savel je slonel na svoji sulici, in glej, vozovi in konjeniki so pritiskali za njim.

⁷Ko se je ozrl in me zagledal, me je poklical. Rekel sem: »Tukaj sem.«

⁸Rekel mi je: »Kdo si?« Rekel sem mu: »Amalečan sem.«

⁹Tedaj mi je rekel: »Daj, stopi k meni in me usmrti, kajti groza me je obšla, duša pa je še vsa v meni.«

¹⁰Tako sem stopil k njemu in ga usmrtil, kajti vedel sem, da po svojem padcu ne bo preživel. Vzel sem načelek, ki je bil na njegovi glavi, in zapestnico, ki je bila na njegovi roki, in tukaj ju prinašam svojemu gospodu.«

¹¹Tedaj je David prijel svoja oblačila in jih pretrgal, prav tako tudi vsi možje, ki so bili z njim.

¹²In žalovali so, jokali in se postili do večera za Savlom, za njegovim sinom Jonatanom, za Gospodovim ljudstvom in za Izraelovo hišo, ker so padli pod mečem.

¹³Nato je David rekel mladeniču, ki mu je poročal: »Od kod si?« Rekel je: »Sin priseljenca Amalečana sem.«

¹⁴David pa mu je rekel: »Kako da se nisi bal iztegniti svoje roke in ubiti Gospodovega maziljenca?«

¹⁵In David je poklical enega od mladeničev in rekel: »Pristopi, ubij ga!« In udaril ga je, da je umrl.

¹⁶David pa mu je rekel: »Tvoja kri na tvojo glavo! Kajti tvoja usta so pričala proti tebi, ko si rekel: »Usmrtil sem Gospodovega maziljenca.««

Žalostinka za Savlom in Jonatanom

¹⁷David je zložil tole žalostinko za Savlom in njegovim sinom Jonatanom.

¹⁸Rekel je, da bi učil Judove sinove: Lok. Glej, zapisano je v Knjigi Pravičnega.

¹⁹O Izrael, uničen je bil tvoj okras na višavah! Kako sta padla junaka!

²⁰Ne povejte tega v Gatu, ne razglašajte po ulicah v Aškelónu, da se ne razveselijo filistejske hčere, da ne zavriskajo hčere neobrezancev!

²¹Gore Gilbóe, naj ne bo na vas ne rose ne dežja ne polja daritev! Zakaj tam je bil onečaščen ščit junakov, Savlov ščit ni bil maziljen z oljem,

²²ampak s krvjo pobitih, z mastjo junakov. Jonatanov lok se ni umikal, Savlov meč se ni vračal brez uspeha.

²³Savel in Jonatan, ljubljena in prijetna, se nista ločila ne v življenju ne v smrti. Hitrejša sta bila od orlov, močnejša od levov.

²⁴Hčere izraelske, jokajte za Savlom, ki vas je razkošno oblačil s škrlatom, z zlatim lišpom vam je krasil obleko.

²⁵Kako sta padla junaka sredi boja! Jonatan je preboden na tvojih višavah!

²⁶Hudo mi je za teboj, moj brat, Jonatan! Zelo si mi bil prijeten. Tvoja ljubezen mi je bila čudovita, bolj kot ženska ljubezen.

²⁷Kako sta padla junaka in je uničeno bojno orožje!

2 Samuel 2

David

David v Hebrónu mazilijo za kralja

¹Potem je David vprašal Gospoda: »Ali naj grem v katero izmed Judovih mest?« Gospod mu je rekel: »Pojdi!« David je rekel: »V katero naj grem?« Rekel je: »V Hebrón.«

²Tako je David šel tja in tudi obe njegovi ženi, Jezreélka Ahinóam in Abigájila, žena Karmélčana Nabála.

³Pripeljal je tudi svoje može, ki so bili z njim, vsakega z njegovo družino, in so se naselili v mestih okrog Hebróna.

⁴Tedaj so prišli Judovi možje in tam mazilili Davida za kralja čez Judovo hišo. Sporočili so Davidu in rekli: »Možje iz Jabéš Gileáda so pokopali Savla.«

⁵David je poslal sle k možem v Jabéš Gileádu in jim rekel: »Bodite blagoslovljeni od Gospoda, ker ste izkazali to vdanost svojemu gospodu Savlu in ga pokopali!

⁶Zdaj naj vam Gospod izkaže milost in zvestobo! Tudi jaz vam bom izkazal dobroto, ker ste to storili.

⁷Zdaj naj bodo torej vaše roke močne in bodite hrabri, kajti vaš gospod Savel je mrtev, zato je Judova hiša mene mazilila za kralja čez sebe.«

Iš Bošet kralj nad Izraelom

⁸Nerov sin Abnêr, poveljnik Savlove vojske, pa je vzel Savlovega sina Iš Bošeta, ga prepeljal v Mahanájim

⁹in ga postavil za kralja nad Gileádom, Aserjem, Jezreélom, Efrájimom, Benjaminom in nad vsem Izraelom.

¹⁰Savlov sin Iš Bošet je imel štirideset let, ko je postal kralj nad Izraelom, in je kraljeval dve leti. Judova hiša pa je šla za Davidom.

¹¹Število dni, katere je bil David v Hebrónu kralj nad Judovo hišo, je bilo sedem let in šest mesecev.

Spopad v Gibeónu

¹²Nerov sin Abnêr je s hlapci Savlovega sina Iš Bošeta odšel iz Mahanájima v Gibeón.

¹³Cerújin sin Joáb pa je odšel z Davidovimi hlapci. Pri ribniku v Gibeónu so prišli skupaj. Eni so posedli na eni strani ribnika, drugi na drugi strani.

¹⁴Abnêr je rekel Joábu: »Naj se vzdignejo mladeniči in naj nastopijo v bojni igri pred nami!« Joáb je rekel: »Naj se vzdignejo!«

¹⁵Vzdignili so se in šli mimo po številu dvanajst za Benjamina in za Savlovega sina Iš Bošeta ter dvanajst izmed Davidovih hlapcev.

¹⁶Vsak je zgrabil svojega nasprotnika za glavo in zasadil svojemu nasprotniku meč v stran. Tako so skupaj padli. Zato se tisti kraj pri Gibeónu imenuje Polje rezil.

¹⁷In nastal je silno trd boj tisti dan. Davidovi hlapci so porazili Abnêrja in Izraelove može.

¹⁸Tam so bili trije Cerújini sinovi, Joáb, Abišáj in Asaél. Asaél je bil hitrih nog kakor gazela na polju.

¹⁹Zasledoval je Abnêrja, ne da bi na svoji poti zavil od njega na desno ali na levo.

²⁰Abnêr se je ozrl in rekel: »Si to ti, Asaél?« Rekel je: »Sem.«

²¹Abnêr mu je rekel: »Kreni vendar na desno ali na levo, zgrabi katerega od mladeničev in si vzemi njegov plen!« Asaél pa se ni hotel umakniti od njega.

²²Abnêr je spet rekel Asaél: »Umakni se od mene! Zakaj naj bi te pobil na tla? Kako bi potem mogel povzdigniti svoj obraz proti tvojemu bratu Joábu?«

²³Pa se ni hotel umakniti. Tedaj mu je Abnêr zagnal konico sulice v trebuh, da mu je sulica zadaj izstopila. Padel je tam in na mestu umrl. Vsi, ki so prišli na kraj, kjer je Asaél padel in umrl, so se ustavili.

²⁴Joáb in Abišáj pa sta zasledovala Abnêrja. Ko je sonce zahajalo, sta prišla do Gibeát Ame, ki je pred Giahom na poti v Gibeónsko puščavo.

²⁵Benjaminovi sinovi so se zbrali za Abnêrjem, se strnili v eno krdelo in se postavili vrh griča.

²⁶Tedaj je Abnêr zaklical Joábu in rekel: »Ali naj meč vedno žre? Ne veš, da bo nazadnje bridko? Kdaj boš rekel ljudstvu, naj se vrne in ne zasleduje svojih bratov?«

²⁷Joáb je rekel: »Kakor Bog živi, ko bi ne bil spregovoril, bi ljudje šele jutri nehali zasledovati vsak svojega brata!«

²⁸Tedaj je Joáb zatrobil na rog. Vse ljudstvo se je ustavilo, niso več zasledovali Izraelcev in se niso več bojevali.

²⁹Abnêr in njegovi možje so šli vso tisto noč po puščavi, prekoračili Jordan, prehodili ves Bitrón in prišli v Mahanájim.

³⁰Ko se je Joáb vrnil in ni več zasledoval Abnêrja, je zbral vse ljudstvo. Od Davidovih hlapcev je manjkalo devetnajst mož in Asaél.

³¹Davidovi hlapci pa so pobili in usmrtili tristo šestdeset mož iz Benjamina, izmed Abnêrjevih ljudi.

³²Asaéla so vzdignili in ga pokopali v grobu njegovega očeta v Betlehemu. Joáb in njegovi možje so hodili vso noč. V Hebrónu jim je zora zasvetila.

2 Samuel 3

¹Boj med Savlovo hišo in Davidovo hišo je trajal dolgo. David je postajal vedno močnejši, Savlova hiša pa je vedno bolj slabela.

V Hebrónu se Davidu rodi šest sinov

(1 Krn 3,1–4)

²V Hebrónu so se Davidu rodili sinovi. Njegov prvorojenec je bil Amnón od Jezreélke Ahinóam.

³Njegov drugi je bil Kiláb od Abigájile, žene Karmélčana Nabála. Tretji je bil Absalom, sin Maáhe, hčere gešúrskega kralja Talmája.

⁴Četrty je bil Adoníja, sin Hagíte, peti Šefatjá, sin Abitále,

⁵in šesti Jitreám od Davidove žene Egle. Ti so se Davidu rodili v Hebrónu.

Abnêr in David se zbližata

⁶Medtem ko je bil boj med Savlovo hišo in Davidovo hišo, je Abnêr postal močan v Savlovi hiši.

⁷Savel je imel stransko ženo, Ajájevo hčer, ki ji je bilo ime Ricpa. Iš Bošet je rekel Abnêrju: »Zakaj si šel k stranski ženi mojega očeta?«

⁸Abnêr se je zelo razsrdil zaradi Iš Bošetovih besed in je rekel: »Sem mar judovska pasja glava? Danes izkazujem milost hiši tvojega očeta Savla in njegovim bratom in njegovim prijateljem in nisem pustil, da bi padel Davidu v roko, ti pa mi očitaš krivdo zaradi ženske.

⁹Tako naj Bog stori Abnêrju in tako doda, če za Davida ne naredim tega, kar mu je prisegel Gospod,

¹⁰da bo prestavil kraljestvo iz Savlove hiše in postavil Davidov prestol čez Izraela in čez Juda od Dana do Beeršébe.«

¹¹In ni več mogel Abnêrju odvrniti besede, ker se ga je bal.

¹²Abnêr pa je poslal sle k Davidu z besedami: »Čigava je dežela?« in »Skleni svojo zavezo z menoj in, glej, moja roka bo s teboj, da obrnem k tebi ves Izrael.«

¹³Rekel je: »Dobro! Sklenem zavezo s teboj. Samo eno stvar zahtevam od tebe: ne boš videl mojega obličja, če mi ne pripelješ Savlove hčere Mihále, ko prideš, da vidiš moje obličje.«

¹⁴In David je poslal sle k Savlovemu sinu Iš Bošetju z naročilom: »Daj mi mojo ženo Mihálo, ki sem si jo pridobil za sto prednjih kožic Filistejcev!«

¹⁵Iš Bošet je poslal ponjo in jo vzel njenemu možu Paltiélu, Lajiševemu sinu.

¹⁶Njen mož je šel z njo, hodil je in jokal za njo do Bahuríma. Tedaj mu je Abnêr rekel: »Pojdi, vrni se!« In se je vrnil.

¹⁷Abnêr je govoril z Izraelovimi starešinami in rekel: »Že prej ste želeli Davida za kralja čez sebe.

¹⁸Zdaj to storite, kajti Gospod je rekel Davidu: »Po roki svojega služabnika Davida bom rešil svoje ljudstvo Izraela iz roke Filistejcev in iz roke vseh njegovih sovražnikov.«

¹⁹Abnêr je govoril tudi na ušesa Benjaminu. Potem je Abnêr šel, da bi govoril tudi na ušesa Davidu v Hebrónu vse, kar je bilo dobro v očeh Izraela in v očeh vse Benjaminove hiše.

²⁰Tako je prišel Abnêr z dvajsetimi možmi v Hebrón. David je Abnêrju in možem, ki so bili z njim, napravil gostijo.

²¹Abnêr je rekel Davidu: »Vstanem in pojdem ter zberem ves Izrael ob svojem gospodu kralju. Sklenili bodo s teboj zavezo in kraljeval boš čez vse, kakor želi tvoja duša.« Nato je David odpustil Abnêrja in odšel je v miru.

Joáb umori Abnêrja

²²In glej, Davidovi hlapci in Joáb so prišli z bojnega pohoda in prinesli s seboj mnogo plena. Abnêrja ni bilo več pri Davidu v Hebrónu, kajti odpustil ga je in je odšel v miru.

²³Ko je prišel Joáb z vso vojsko, ki je bila z njim, so mu povedali: »Nerov sin Abnêr je prišel h kralju in ta ga je odpustil in je odšel v miru.«

²⁴Joáb je prišel h kralju in rekel: »Kaj si storil? Glej, Abnêr je prišel k tebi. Zakaj to, da si ga pustil in je spet odšel?

²⁵Saj vendar poznaš Nerovega sina Abnêrja! Kajti prišel je, da bi te varal in spoznal tvoj odhod in tvoj prihod in izvedel vse, kar delaš.«

²⁶Ko pa je Joáb odšel od Davida, je poslal sle za Abnêrjem. Pripeljali so ga nazaj od Bor Sire, ne da bi David za to vedel.

²⁷Ko se je Abnêr vrnil v Hebrón, ga je Joáb odpeljal stran, na sredo vrat, da bi z njim na tihem govoril. Tam ga je zabodel v trebuh. Tako je umrl zaradi krvi njegovega brata Asaéla.

²⁸Ko je potem David to slišal, je rekel: »Na veke sem nedolžen, jaz sam in moje kraljestvo, pred Gospodom nad krvjo Nerovega sina Abnêrja!

²⁹Naj pride na Joábovo glavo in na vso hišo njegovega očeta! Naj v Joábovi hiši ne zmanjka takih, ki imajo semenotok ali gobe ali sučejo vreteno ali padajo pod mečem ali stradajo kruha!«

³⁰Joáb in njegov brat Abišáj sta namreč ubila Abnêrja zato, ker je usmrtil njunega brata Asaéla v boju pri Gibeónu.

³¹David je rekel Joábu in vsemu ljudstvu, ki je bilo z njim: »Pretrgajte svoja oblačila in si pripašite raševnik ter žalujte pred Abnêrjem!« Kralj David je hodil za nosili.

³²Ko so Abnêrja v Hebrónu pokopavali, je kralj povzdignil svoj glas in se razjokal na Abnêrjevem grobu in tudi vse ljudstvo je jokalo.

³³Kralj je zapel žalostinko za Abnêrjem, rekoč: Mar je moral Abnêr umreti, kakor umre bedak?

³⁴Tvoje roke niso bile zvezane in tvoje noge ne vklenjene v spone. Padel si, kakor tisti, ki pade pred izprijenci. In vse ljudstvo je spet jokalo za njim.

³⁵Potem je vse ljudstvo prišlo vabit Davida, da bi jedel kruh, dokler je še dan. David pa je prisegel in rekel: »Tako naj mi stori Bog in tako doda, če pred sončnim zahodom okusim kruh ali kar koli drugega!«

³⁶Vse ljudstvo je to opazilo in bilo je dobro v njihovih očeh, kakor je bilo vse, kar je kralj storil, dobro v očeh vsega ljudstva.

³⁷Tako sta vse ljudstvo in ves Izrael tisti dan spoznala, da ni prišlo od kralja, da je bil usmrčen Nerov sin Abnêr.

³⁸Kralj je rekel svojim služabnikom: »Ne veste, da je danes padel knez in velik človek v Izraelu?

³⁹Jaz sem danes še preslab, čeprav sem maziljen za kralja; a ta moža, Cerújina sinova, sta močnejša od mene. Gospod naj tistemu, ki dela húdo, povrne po njegovi hudobiji!«

2 Samuel 4

Dva Benjaminovca umorita Iš Bošeta

¹Ko je Savlov sin slišal, da je Abnêr umrl v Hebrónu, so mu omahnile roke in ves Izrael je bil zbežan.

²Savlov sin je imel dva poveljnika krdel; enemu je bilo ime Baaná, drugemu je bilo ime Reháb. Bila sta sinova Benjaminovca Rimóna iz Beeróta. Tudi Beerót se je namreč prišteval k Benjaminu.

³Beeročáni so pobegnili v Gitájim in bivali tam kot priseljenci do tega dne.

⁴Savlov sin Jonatan je imel sina, hromea v nogah. Bilo mu je pet let, ko je iz Jezreéla prišla vest o Savlu in Jonatanu. Njegova dojilja ga je vzela in zbežala. Ko je na begu hitela, je padel in ohromel. Ime mu je bilo Mefibóšet.

⁵Rimónova sinova Reháb in Baaná iz Beeróta sta torej šla in v dnevni vročini prišla v Iš Bošetovo hišo, ko je spal opoldansko spanje.

⁶Prišla sta v hišo, kakor da bosta vzela pšenico, in sta ga zabodla v trebuh. Nato sta Reháb in njegov brat Baaná ušla.

⁷Ko sta prišla v hišo, je spal na svoji postelji v svoji spalnici. Zabodla sta ga in umorila ter mu odsekala glavo; potem sta vzela njegovo glavo in hodila vso noč po poti skozi puščavo.

⁸Prinesla sta Iš Bošetovo glavo Davidu v Hebrón in rekla kralju: »Glej, glava Iš Bošeta, sinu Savla, tvojega sovražnika, ki ti je stregel po življenju. Tako se je ta dan Gospod maščeval za mojega gospoda kralja nad Savlom in njegovim zarodom.«

⁹David je odgovoril Rehábu in njegovemu bratu Baanáju, sinovoma Beeročána Rimóna, in jima rekel: »Kakor živi Gospod, ki je rešil mojo dušo iz vsakršne stiske,

¹⁰tega, ki mi je sporočil: »Glej, Savel je mrtev,« in se je imel za glasnika vesele novice, sem prijel in ga v Ciklágu umoril. Tako sem mu dal plačilo za novico!

¹¹Koliko bolj torej, ko sta krivičnika umorila pravičnega v njegovi hiši na njegovem ležišču! Ne bom zdaj terjal njegove krvi iz vajinih rok in vaju iztrebil z zemlje?!«

¹²In David je velel služabnikom, da so ju usmrtili, jima odsekali roke in noge ter ju obesili pri ribniku v Hebrónu. Iš Bošetovo glavo pa so vzeli in jo pokopali v Abnêrjevem grobu v Hebrónu.

2 Samuel 5

David postane kralj vseh Izraelcev

(1 Krn 11,1–3)

¹Tedaj so prišli vsi Izraelovi rodovi k Davidu v Hebrón in rekli: »Glej, tvoja kost smo in tvoje meso.

²Že prej, ko je bil Savel kralj čez nas, si ti vodil Izraela na vojsko in nazaj. Tebi je Gospod rekel: »Ti boš pasel moje ljudstvo Izraela in boš vladar čez Izraela.««

³Vsi Izraelovi starešine so prišli h kralju v Hebrón in kralj David je v Hebrónu sklenil z njimi zavezo pred Gospodom. Mazilili so Davida za kralja čez Izraela.

⁴David je imel trideset let, ko je postal kralj, in je kraljeval štirideset let.

⁵V Hebrónu je kraljeval Judu sedem let in šest mesecev, v Jeruzalemu pa je kraljeval triintrideset let vsemu Izraelu in Judu.

David se nastani v Jeruzalemu

(1 Krn 11,4–9; 14,1–7)

⁶Kralj je šel s svojimi možmi v Jeruzalem proti Jebusejcem, ki so prebivali v deželi. Rekli so Davidu: »Ne prideš sem noter, marveč te bodo slepi in hromi pregnali;« mislili so: »David ne bo prišel noter.«

⁷Vendar je David osvojil utrdbo Sion, to je Davidovo mesto.

⁸Tisti dan je David rekel: »Kdor koli hoče premagati Jebusejce, mora doseči jašek. Hrome in slepe sovraži Davidova duša.« Zato pravijo: »Slepi in hromi ne prideta v hišo.«

⁹David se je nastanil v utrdbi. Imenoval jo je Davidovo mesto. Potem ga je David pozidal krog in krog od Milója navznoter.

¹⁰Tako je David vedno bolj napredoval v moči, kajti z njim je bil Gospod, Bog nad vojskami.

¹¹Tirski kralj Hirám je poslal sle k Davidu in cedrovino, tesarje in kamnoseke in so Davidu sezidali hišo.

¹²David je spoznal, da ga je Gospod potrdil za kralja čez Izraela, ker je bilo njegovo kraljestvo tako povišano zaradi njegovega ljudstva Izraela.

¹³Ko je David prišel iz Hebróna, si je vzel še več stranskih žená in žená iz Jeruzalema. Tako se je Davidu rodilo še več sinov in hčera.

¹⁴Tole so imena tistih, ki so se mu rodili v Jeruzalemu: Šamúa, Šobáb, Natán, Salomon,

¹⁵Jibhár, Elišúa, Nefeg, Jafíja,

¹⁶Elišamá, Eljadá in Elifélet.

Dve zmagi nad Filistejci

(1 Krn 14,8–16)

¹⁷Ko so Filistejci slišali, da so Davida mazilili za kralja čez Izraela, so vsi Filistejci šli Davida iskat. Ko je David to slišal, je šel v trdnjavo.

¹⁸Filistejci so prišli in se razporedili v dolini Rafájevcev.

¹⁹David je vprašal Gospoda: »Ali naj grem proti Filistejcem? Mi jih boš dal v roko?« Gospod je rekel Davidu: »Pojdi! Kajti gotovo ti bom dal Filistejce v roko.«

²⁰Tako je prišel David v Báal Peracím. Tam jih je David porazil. Rekel je: »Gospod je prebil moje sovražnike pred menoj, kakor se prebijejo vode.« Zato se tisti kraj imenuje Báal Peracím.

²¹Pustili so tam svoje malike, David in njegovi možje pa so jih odnesli.

²²Filistejci so vnovič prišli in se razporedili v dolini Rafájevcev.

²³Ko je David vprašal Gospoda, mu je rekel: »Ne hodi za njimi! Obidi jih od zadaj in udari nanje izza balzamovih dreves.

²⁴Ko boš zaslišal šum korakov po vrheh balzamovih dreves, tedaj napadi, kajti tedaj pojde Gospod pred teboj, da porazi filistejsko vojsko.«

²⁵David je storil tako, kakor mu je Gospod zapovedal. Tolkel je Filistejce od Gebe do vhoda v Gezer.

2 Samuel 6

David prenese skrinjo zaveze v Jeruzalem

(1 Krn 13,1–14; 15,25–16,3)

¹David je spet zbral vse izbrane v Izraelu, trideset tisoč mož.

²Vzdignil se je in šel z vsem ljudstvom, ki je bilo z njim, iz Baále Judove, da bi od tam pripeljal Božjo skrinjo, ki se imenuje po imenu Gospoda nad vojskami, ki prestoluje na kerubih.

³Božjo skrinjo so peljali na novem vozu in jo spravili iz Abinadábove hiše, ki je bila na griču. Abinadábova sinova Uzá in Ahjó sta peljala novi voz.

⁴Z Božjo skrinjo so ga odpeljali iz Abinadábove hiše, ki je bila na griču. Ahjó je hodil pred skrinjo.

⁵David in vsa Izraelova hiša sta rajala pred Gospodom ob vseh glasbilih iz cipresovine, ob citrah, harfah, bobnih, kraguljčkah in ob cimbalah.

⁶Ko so prišli k Nahónovemu mlatišču, je Uzá iztegnil roko k Božji skrinji in jo podržal, ker sta jo vola nagnila.

⁷Tedaj se je vnela Gospodova jeza nad Uzájem in Bog ga je tam udaril zaradi nepremišljenega dejanja; umrl je tam poleg skrinje Božje.

⁸David se je vznemiril, ker je Gospod udaril Uzája. Tisti kraj pa se od tega dne imenuje Perek Uzá.

⁹Tisti dan se je David ustrašil Gospoda in je rekel: »Kako naj pride Gospodova skrinja k meni?«

¹⁰Zato David ni hotel spraviti Gospodove skrinje k sebi v Davidovo mesto. David jo je dal odpeljati v hišo Gačana Obéd Edóma.

¹¹Tako je Gospodova skrinja ostala tri mesece v hiši Gačana Obéd Edóma. Gospod pa je blagoslovil Obéd Edóma in vso njegovo hišo.

¹²Sporočili so kralju Davidu in rekli: »Gospod je blagoslovil hišo Obéd Edóma in vse, kar ima, zaradi skrinje Božje.« David je tedaj šel in z veseljem prenesel skrinjo Božjo iz Obéd Edómove hiše v Davidovo mesto.

¹³Ko so nosilci Gospodove skrinje naredili šest korakov, je daroval vola in pitano tele.

¹⁴David je na vso moč rajal pred Gospodom. Bil je opasan s platnenim efódom.

¹⁵Tako je David z vso Izraelovo hišo prenesel Gospodovo skrinjo med vzklikanjem in trobljenjem.

¹⁶Ko je Gospodova skrinja prišla v Davidovo mesto, je Savlova hči Mihála gledala skoz okno in videla kralja Davida, kako poskakuje in raja pred Gospodom, in ga je zaničevala v svojem srcu.

¹⁷Prinesli so Gospodovo skrinjo in jo postavili na njeno mesto sredi šotora, ki ga je David razpel zanjo. Nato je David daroval pred Gospodom žgalne in mirovne daritve.

¹⁸Ko je David dokončal darovanje žgalnih in mirovnih daritev, je blagoslovil ljudstvo v imenu Gospoda nad vojskami.

¹⁹Razdelil je vsemu ljudstvu, vsej Izraelovi množici, možem in ženam, vsakemu hleb kruha, kos mesa in kolač iz suhega grozdja. Potem je vse ljudstvo odšlo, vsak v svojo hišo.

²⁰Ko se je David vrnil, da bi blagoslovil svojo hišo, je prišla Savlova hči Mihála Davidu naproti in rekla: »Kako se je danes poveličal Izraelov kralj, ki

se je danes razgaljal pred očmi dekel svojih hlapcev, kakor se razgalja kdo izmed prostakov!«

²¹David pa je rekel Miháli: »Pred Gospodom, ki me je izvolil raje kakor tvojega očeta in vso njegovo hišo, da me je postavil za kneza čez Gospodovo ljudstvo, čez Izraela, da, pred Gospodom bom rajal,

²²čeprav se bom še bolj kakor zdaj ponižal in bom ponižan v svojih očeh! A pri deklah, o katerih si govorila, pri njih bom počaščen.«

²³Savlova hči Mihála pa ni imela otroka do dneva svoje smrti.

2 Samuel 7

Božje obljube Davidovi hiši

(1 Krn 17,1–15)

¹Ko je kralj prebival v svoji hiši in mu je Gospod naklonil mir pred vsemi njegovimi sovražniki naokrog,

²je kralj rekel preroku Natánu: »Glej vendar, jaz stanujem v cedrovi hiši, skrinja Božja pa stanuje sredi šotorskega pregrinjala.«

³Natán je rekel kralju: »Pojdi, stori vse, kar je v tvojem srcu, kajti Gospod je s teboj!«

⁴A še tisto noč se je Natánu zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁵»Pojdi in povej mojemu služabniku Davidu: Tako govori Gospod: Mi boš mar ti zidal hišo za stanovanje?

⁶Saj nisem prebival v hiši od dne, ko sem Izraelove sinove izpeljal iz Egipta, do tega dne, temveč sem hodil z njimi v šotoru in prebivališču.

⁷Kjer koli sem hodil med vsemi Izraelovimi sinovi, sem mar rekel kateremu izmed Izraelovih rodovnih poglavarjev, ki sem jih postavil za pastirje svojega ljudstva Izraela: »Zakaj mi niste postavili cedrove hiše?«

⁸Zdaj torej tako povej mojemu služabniku Davidu: Tako govori Gospod nad vojskami: Jaz sem te vzel s pašnika izza drobnice, da bi bil vladar mojemu ljudstvu Izraelu.

⁹Bil sem s teboj, kjer koli si hodil, in sem iztrebil pred teboj vse tvoje sovražnike. Naredil ti bom veliko ime, ki bo enako imenu velikašev na zemlji.

¹⁰Določil bom kraj svojemu ljudstvu Izraelu in ga zasadil vanj, da bo prebivalo na svojem in se mu ne bo treba več bati in ga krivičneži ne bodo več stiskali kakor nekdanj,

¹¹od dneva, ko sem postavil sodnike čez svoje ljudstvo Izraela. Naklonil ti bom mir pred vsemi tvojimi sovražniki. Gospod ti oznanja, da ti bo Gospod naredil hišo.

¹²Ko se ti dopolnijo dnevi in boš legel k svojim očetom, bom povzdignil tvojega potomca, ki bo izšel iz tvojega telesa, in bom utrdil njegovo kraljestvo.

¹³Ta bo sezidal hišo mojemu imenu in prestol njegovega kraljestva bom utrdil na veke.

¹⁴Jaz mu bom oče in on mi bo sin. Če se pregreši, ga bom kaznoval s človeško šibo in z udarci človeških sinov.

¹⁵A svoje milosti mu ne bom odtegnil, kakor sem jo odtegnil Savlu, ki sem ga odstranil pred teboj.

¹⁶Tvoja hiša in tvoje kraljestvo bosta obstala pred teboj na veke in tvoj prestol bo utrjen na veke.«

¹⁷Po vseh teh besedah in po vsem tem videnju je Natán govoril Davidu.

Davidova molitev

(1 Krn 17,16–27)

¹⁸Tedaj je kralj David prišel, se usedel pred Gospodom in rekel: »Kdo sem jaz, Gospod Bog, in kaj je moja hiša, da si me pripeljal do sèm?

¹⁹A to je še premalo v tvojih očeh, Gospod Bog; govoril si o hiši svojega služabnika tudi za daljno prihodnost. Je to človeški zakon, Gospod Bog?

²⁰Pa kaj naj ti David še dalje govori? Saj poznaš svojega služabnika, Gospod Bog.

²¹Zaradi svoje besede in po svojem srcu si storil vse to veliko dejanje in ga dal spoznati svojemu služabniku.

²²Zato si velik, Gospod Bog! Kajti ni ga tebi enakega, razen tebe ni Boga po vsem tem, kar smo slišali s svojimi ušesi.

²³Kdo je kakor tvoje ljudstvo Izrael, edini narod na zemlji, ki ga je Bog šel odkupit za svoje ljudstvo in si pridobil ime ter storil zanj velika in strah zbujujoča dela, ko je pred svojim ljudstvom, ki si ga je odkupil iz Egipta, pregnal narode in njihove bogove!

²⁴Določil si svoje ljudstvo Izraela na veke sebi za ljudstvo, in ti, Gospod, si postal njihov Bog.

²⁵In zdaj, Gospod Bog, potrdi na veke besedo, ki si jo govoril o svojem služabniku in o njegovi hiši, in stori, kakor si govoril.

²⁶Naj se poveličuje tvoje ime na veke in naj se govori: »Gospod nad vojskami je Bog nad Izraelom!« In hiša tvojega služabnika Davida naj ostane trdna pred teboj.

²⁷Kajti ti, Gospod nad vojskami, Bog Izraelov, si razodel svojemu služabniku: »Sezidal ti bom hišo.« Zato se je tvoj služabnik opogumil, da je molil k tebi to molitev.

²⁸In zdaj, Gospod Bog, ti si Bog in tvoje besede so resnica in napovedal si svojemu služabniku te dobrine.

²⁹In zdaj, začni blagoslavlјati hišo svojega služabnika, da bo obstala pred teboj na veke. Kajti ti, Gospod Bog, si govoril. Naj bo s tvojim blagoslovom blagoslovlјena hiša tvojega služabnika na veke.«

2 Samuel 8

Davidove zmage (1 Krn 18,1–13)

¹Zatem je David porazil Filistejce in jih podjarmil. Tako je vzel David vajeti davka iz roke Filistejcev.

²Porazil je Moábce in jih premeril z vrvjo, potem ko jih je položil na tla. Po dve vrvi jih je odmeril za smrt in po eno celo vrv za življenje. Tako so Moábci postali podložni Davidu in so prinašali davek.

³David je porazil tudi Rehóbovega sina Hadadézerja, kralja v Cobi, ko je šel, da bi spet zagospodoval nad veletokom.

⁴David mu je vzel tisoč sedemsto konjenikov in dvajset tisoč pešcev; David je ohromil vse konje, le za sto voz jih je pustil.

⁵Ko pa so Arámci iz Damaska prišli na pomoč Hadadézerju, kralju v Cobi, je David pobil med Arámci dvaindvajset tisoč mož.

⁶Nato je David postavil namestnike v Arámu na območju Damaska. Arámci so postali podložni Davidu in so prinašali davek. Tako je Gospod pomagal Davidu povsod, kamor koli je šel.

⁷David je vzel zlate ščite, ki so jih imeli Hadadézerjevi služabniki, in jih prinesel v Jeruzalem.

⁸Iz Hadadézerjevih mest Tebah in Berotáj pa je kralj David vzel zelo veliko bron.

⁹Ko je Toí, kralj v Hamátu, slišal, da je David porazil vso Hadadézerjevo vojsko,

¹⁰je Toí poslal svojega sina Joráma h kralju Davidu, da bi ga pozdravil in mu čestital, ker se je bojeval s Hadadézerjem in ga porazil; Hadadézer se je namreč venomer bojeval s Toíjem. S seboj je prinesel srebrne, zlate in bronaste posode.

¹¹Tudi te je kralj David posvetil Gospodu, kot je posvetil srebro in zlato vseh narodov, ki jih je podjarmil,

¹²Arámcev, Moábcev, Amónovih sinov, Filistejcev, Amalečanov, ter od plena Rehóbovega sina Hadadézerja, kralja v Cobi.

¹³David si je napravil ime, ko se je vrnil, potem ko je v Ge Melahu potolkel osemnajst tisoč Arámcev.

¹⁴V Edómu je postavil namestnike; po vsem Edómu je postavil namestnike. Tako so vsi Edómci postali podložni Davidu. Gospod je namreč pomagal Davidu, kamor koli je šel.

Davidova uprava

(1 Krn 18,14–17)

¹⁵David je kraljeval nad vsem Izraelom; vsemu svojemu ljudstvu je David sodil in delil pravico.

¹⁶Cerújin sin Joáb je bil poveljnik vojske. Ahilúдов sin Józafat je bil letopisec.

¹⁷Ahitúbov sin Cadók in Abjatárjev sin Ahiméleh sta bila duhovnika, Serajá pa je bil pisar.

¹⁸Jojadájev sin Benajá je bil vodja Keretéjcev in Péletovcev, Davidovi sinovi pa so bili duhovniki.

2 Samuel 9

David in Jonatanov sin Mefibóšet

¹David je rekel: »Ali je preostal še kdo iz Savlove hiše, da bi mu mogel izkazati milost zaradi Jonatana?«

²Bil pa je neki služabnik iz Savlove hiše, Cibá po imenu, in poklicali so ga k Davidu. Kralj mu je rekel: »Si ti Cibá?« Rekel je: »Da, tvoj hlapec.«

³Kralj je rekel: »Ali ni več nikogar iz Savlove hiše, da bi mu mogel izkazati Božjo milost?« Cibá je rekel kralju: »Še Jonatanov sin je, hrom na obe nogi.«

⁴Kralj mu je rekel: »Kje je?« Cibá je rekel kralju: »Glej, v hiši Amiélovega sina Mahírja iz Lo Dabárja.«

⁵Kralj David ga je dal pripeljati iz hiše Amiélovega sina Mahírja iz Lo Dabárja.

⁶Ko je Mefibóšet, sin Jonatana, Savlovega sina, prišel k Davidu, je padel na obraz in se poklonil. David je rekel: »Mefibóšet!« Ta je rekel: »Glej, tvoj hlapec.«

⁷David mu je rekel: »Ne boj se, kajti hočem ti izkazati milost zaradi tvojega očeta Jonatana. Vrnil ti bom vsa polja tvojega očeta Savla in vedno boš jedel pri moji mizi.«

⁸On pa je padel na kolena in rekel: »Kaj je tvoj hlapec, da si se ozrl na mrtvega psa, kakršen sem jaz?«

⁹Nato je kralj poklical Savlovega služabnika Cibája in mu rekel: »Vse, kar je pripadalo Savlu in vsej njegovi hiši, dajem sinu tvojega gospoda.

¹⁰Obdeluj mu zemljo s svojimi sinovi in hlapci in spravlaj pridelke, da bo imel sin tvojega gospoda kruha za živež. Mefibóšet, sin tvojega gospoda, pa bo vedno jedel pri moji mizi.« Cibá pa je imel petnajst sinov in dvajset hlapcev.

¹¹Cibá je rekel kralju: »Vse, kar je moj gospod kralj zapovedal svojemu hlapcu, bo tvoj hlapec storil. Toda Mefibóšet jé pri moji mizi kakor eden izmed kraljevih sinov.«

¹²Mefibóšet je imel majhnega sina, po imenu Miha. Vsi, ki so bivali v Cibájevi hiši, so služili Mefibóšetju.

¹³Mefibóšet pa je bival v Jeruzalemu, ker je vedno jedel pri kraljevi mizi. Bil pa je na obe nogi hrom.

2 Samuel 10

Poraz Amóncev in Arámcev

(1 Krn 19,1–19)

¹Potem ko je kralj Amóncev umrl, je namesto njega zavladal njegov sin Hanún.

²David je rekel: »Naklonjen hočem biti Naháševemu sinu Hanúnu, kakor je bil njegov oče meni naklonjen.« Zato je David poslal svoje služabnike, da bi ga po njih potolažil zaradi njegovega očeta. Ko so Davidovi služabniki prišli v deželo Amóncev,

³so amónski knezi rekli svojemu gospodu Hanúnu: »Misliš, da želi David častiti tvojega očeta, ker ti pošilja tolažnike? Ali ni David poslal svojih služabnikov k tebi zato, da bi preiskal mesto, ga ogledal in razdejal?«

⁴Zato je dal Hanún Davidove služabnike prijeti, jim obriti polovico brade in jim odrezati pol oblačila, do sedala, nato jih je odslovil.

⁵Ko so Davidu to sporočili, jim je poslal sle naproti; mogoče so bili namreč zelo osramočeni. Kralj je rekel: »Ostanite v Jerihi, dokler vam ne zraste brada; potem se vrnite!«

⁶Amónci so videli, da so se Davidu zamerili. Zato so Amónci poslali sle in najeli Arámce iz Bet Rehóba in Arámce iz Cobe – dvajset tisoč pešcev in kralja iz Maáhe s tisoč možmi ter ljudi iz Toba, dvanajst tisoč mož.

⁷Ko je David to slišal, je poslal Joába z vso vojsko junakov.

⁸Amónci so prišli ven in se pred vhodom v mestna vrata postavili v bojno vrsto; Arámci iz Cobe in Rehóba ter mogoče iz Toba in Maáhe pa so bili posebej na polju.

⁹Ko je Joáb videl, da ima bojno vrsto spredaj in zadaj, je izbral nekaj izvrstnih Izraelcev in jih postavil Arámcem nasproti.

¹⁰Preostalo vojsko je izročil svojemu bratu Abišáju, da se je postavila nasproti Amóncem.

¹¹Rekel je: »Če bodo Arámci močnejši od mene, mi bodi ti v pomoč! Če pa bodo Amónci močnejši od tebe, pridem jaz tebi na pomoč.

¹²Bodi pogumen in hrabro se bojujva za naše ljudstvo in za mesta našega Boga! Gospod pa naj stori, kar je dobro v njegovih očeh!«

¹³Ko je tedaj Joáb z ljudstvom, ki je bilo z njim, krenil v boj z Arámci, so ti zbežali pred njim.

¹⁴Ko pa so Amónci videli, da so Arámci zbežali, so tudi sami zbežali pred Abišajem in se umaknili v mesto. Tedaj se je Joáb obrnil od Amóncev in prišel v Jeruzalem.

¹⁵Ko so Arámci videli, da so jih Izraelci porazili, so se zbrali.

¹⁶Hadadézer je poslal sle in pripeljal Arámce, ki so bili onkraj veletoka. Prišli so v Helám. Načeloval jim je Šobáh, poveljnik Hadadézerjeve vojske.

¹⁷Ko so to sporočili Davidu, je zbral ves Izrael, prekoračil Jordan in prišel v Helám. Arámci so se postavili nasproti Davidu in se bojevali z njim.

¹⁸Toda Arámci so zbežali pred Izraelom. David je pobil izmed Arámcev sedemsto bojnikov na bojnih vozeh in štirideset tisoč konjenikov. Tudi vojskovodja Šobáha je pobil, da je tam umrl.

¹⁹Ko so vsi kralji, ki so bili podložni Hadadézerju, videli, da so jih Izraelci porazili, so sklenili mir z Izraelom in se jim podredili. Arámci pa so se zbal, da bi še naprej pomagali Amóncem.

2 Samuel 11

David se pregreši

¹Ko se je leto obrnilo, ob času, ko hodijo kralji na vojsko, je David odposlal Joába in z njim svoje hlapce ter vse Izraelce. Porazili so Amónce in oblegali Rabo. David pa je ostal v Jeruzalemu.

²Proti večeru je David vstal s svojega ležišča in se sprehajal po strehi kraljeve hiše. Tedaj je s strehe videl ženo, ki se je kopala. Žena je bila zelo lepa na pogled.

³David je dal poizvedeti o ženi. Rekli so: »Ali ni to Eliáмова hči Batšéba, žena Hetejca Urijája?«

⁴David je poslal sle in jo je vzel. Prišla je k njemu in je legel z njo – prav tedaj se je očistila svoje nečistoče. Potem se je vrnila v svojo hišo.

⁵Žena pa je spočela in poslala sle; sporočila je Davidu in rekla: »Spočela sem.«

⁶Tedaj je David sporočil Joábu: »Pošlji mi Hetejca Urijája!« Joáb je poslal Urijája k Davidu.

⁷Ko je Urijá prišel k njemu, ga je David vprašal, kako se godi Joábu, kako se godi ljudstvu in kako kaže boj.

⁸Potem je David rekel Urijáju: »Pojdi v svojo hišo in si umij noge!« Ko je Urijá odšel iz kraljeve hiše, je prišlo za njim kraljevo jedilo.

⁹Urijá pa je spal pri vhodu v kraljevo hišo z drugimi hlapci svojega gospoda in ni šel v svojo hišo.

¹⁰Povedali so Davidu: »Urijá ni šel v svojo hišo.« David je rekel Urijáju: »Mar nisi prišel s pota? Zakaj nisi šel v svojo hišo?«

¹¹Urijá je rekel Davidu: »Skrinja, Izrael in Juda bivajo v šotorih; tudi moj gospod Joáb in hlapci mojega gospoda taborijo na polju. In jaz naj bi šel v svojo hišo, da bi jedel in pil in spal s svojo ženo! Kakor živiš in kakor živi tvoja duša, ne bom storil tega!«

¹²Tedaj je David rekel Urijáju: »Ostani še danes tu! Jutri te odpošljem.« Tako je ostal Urijá v Jeruzalemu ta in naslednji dan.

¹³David ga je povabil, da je jedel in pil pred njim in ga je upijnil. Zvečer pa je odšel spat na svoje ležišče pri hlapcih svojega gospoda in ni šel v svojo hišo.

¹⁴Zjutraj je David Joábu napisal pismo in ga poslal po Urijáju.

¹⁵V pismu je napisal: »Postavite Urijája spredaj v najhujši boj! Potem se umaknite od njega, da bo zadet in bo umrl!«

¹⁶Ko je tedaj Joáb oblegal mesto, je dal Urijája na kraj, o katerem je vedel, da so tam junaški močje.

¹⁷Ko so močje prišli iz mesta in se bojevali z Joábom, jih je padlo nekaj iz ljudstva, izmed Davidovih hlapcev. Tudi Hetejec Urijá je umrl.

¹⁸Joáb je dal Davidu sporočiti o vsem, kar se je zgodilo v boju.

¹⁹Zapovedal je slu in rekel: »Ko poveš kralju do konca vse, kar se je zgodilo v boju,

²⁰in če se kralj razsrdi in ti reče: »Zakaj ste se šli bojevat tako blizu mesta? Ali niste vedeli, da bodo streljali z obzidja?

²¹Kdo je ubil Jerubéšetovega sina Abiméleha? Mar ni ženska vrgla nanj gornjega mlinskega kamna z obzidja, da je umrl v Tebécu? Zakaj ste se približali obzidju? – tedaj reci: »Tudi tvoj služabnik Urijá je umrl.«

²²Sel je šel in prišel k Davidu ter povedal vse, kar mu je bil Joáb naročil.

²³Sel je torej rekel Davidu: »Možje so bili močnejši od nas. Prišli so ven proti nam na polje, mi pa smo jih potisnili do mestnih vrat.

²⁴Toda strelci so streljali na tvoje hlapce z obzidja in tako so nekateri izmed kraljevih hlapcev umrli. Tudi tvoj hlapec Hetejec Urijá je mrtev.«

²⁵David je rekel slu: »Tako reci Joábu: »Naj te ta stvar ne vznemirja, kajti meč žre zdaj tako zdaj drugače. Okrepi svoj napad na mesto in ga razdeni!« Tako ga opogumi!«

²⁶Ko je Urijájeva žena slišala, da je njen mož Urijá mrtev, je žalovala za svojim soprogom.

²⁷Ko je bilo žalovanje mimo, je David poslal ponjo in jo pripeljal v svojo hišo. Postala je njegova žena in mu je rodila sina. Toda to, kar je storil David, je bilo hudo v Gospodovih očeh.

2 Samuel 12

Natán obsodi Davidov greh

¹In Gospod je poslal Natána k Davidu. Prišel je k njemu in mu rekel: »V nekem mestu sta bila dva moža, prvi je bil bogat, drugi ubog.

²Bogatin je imel zelo veliko drobnice in goveda,

³ubožec pa ni imel ničesar razen edine majhne ovčice, ki jo je kupil. Vzredil jo je in zrasla je pri njem skupaj z njegovimi otroki. Od njegovega grižljaja je jedla in iz njegovega kozarca je pila. V njegovem naročju je spala in mu bila kakor hči.

⁴Pa pride popotnik k bogatinu. In mu je bilo žal vzeti od svoje drobnice in goveda, da bi pripravil pojedino popotniku, ki je prišel k njemu; vzel je marveč ovčico ubožcu in jo pripravil možu, ki je prišel k njemu.«

⁵David se je silno razsrdil nad tistim možem in je rekel Natánu: »Kakor živi Gospod, mož, ki je to storil, mora umreti!

⁶Četverno mora poplačati ovčico, ker je to storil in mu ni bilo žal!«

⁷Natán pa je rekel Davidu: »Ti si ta mož! Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Mazilil sem te za kralja nad Izraelom in te rešil iz Savlove roke.

⁸Dal sem ti hišo tvojega gospoda in v tvoje naročje žene tvojega gospoda. Dal sem ti Izraelovo in Judovo hišo. Če bi bilo to premalo, bi ti dodal še to ali ono.

⁹Zakaj si zaničeval Gospodovo besedo, da si storil, kar je hudo v njegovih očeh? Z mečem si pobil Hetejca Urijája in vzel njegovo ženo sebi za ženo, njega pa si ubil z mečem Amónce.

¹⁰Zato se zdaj meč nikoli ne bo umaknil od tvoje hiše, ker si me zaničeval in vzel ženo Hetejca Urijája, da bi bila tvoja žena.«

¹¹Tako govori Gospod: »Glej, iz tvoje hiše bom spravil nesrečo nadte. Pred tvojimi očmi bom vzel tvoje žene in jih dal tvojemu bližnjemu, in legel bo s tvojimi ženami pred očmi tega sonca.

¹²Ti si sicer to storil na skrivaj, jaz pa bom to storil pred vsem Izraelom in pred soncem.«

¹³David je rekel Natánu: »Grešil sem proti Gospodu.« Natán je rekel Davidu: »Gospod ti je tudi odpustil greh – ne boš umrl.

¹⁴Toda ker si s tem dejanjem pohujšal Gospodove sovražnike, ti bo umrl sin, ki se ti bo rodil.«

¹⁵In Natán je odšel v svojo hišo. Gospod pa je udaril otroka, ki ga je Urijájeva žena rodila Davidu, da je zbolel.

¹⁶David je zaradi dečka prosil Boga; strogo se je postil, in kadar je vstopil, da bi prenočil, je spal na tleh.

¹⁷Starešine njegove hiše so se postavili kraj njega, da bi ga vzdignili s tal, pa ni hotel, niti ni jedel z njimi.

¹⁸Sedmi dan je otrok umrl. Davidovi služabniki pa so se mu bali povedati, da je otrok mrtev, kajti rekli so: »Glej, ko je bil otrok živ, smo mu govorili, pa ni poslušal našega glasu. Kako naj mu šele povemo, da je otrok mrtev? Saj bo storil kaj hudega.«

¹⁹David je videl, da njegovi služabniki šepetajo med seboj. Tako je David spoznal, da je otrok umrl. In David je rekel svojim služabnikom: »Je otrok umrl?« Rekli so: »Umrli so.«

²⁰Tedaj se je David vzdignil s tal, se okopal, namazilil in preoblekel ter šel molit v Gospodovo hišo. Ko je prišel v svojo hišo, si je dal prnesti jedi in je jedel.

²¹Njegovi služabniki so mu rekli: »Kaj je to, kar delaš? Ko je bil otrok živ, si se zanj postil in jokal. Ko pa je otrok umrl, si vstal in ješ.«

²²Rekel je: »Dokler je bil otrok živ, sem se postil in jokal, kajti rekel sem si: »Kdo ve, ali se me Gospod ne usmili in otrok ostane pri življenju?«

²³Toda zdaj je mrtev. Čemú bi se postil? Ali ga lahko spet pripeljem nazaj? Jaz pač pojdem k njemu, on pa se ne bo vrnil k meni.«

²⁴David je tolažil svojo ženo Batšébo. Šel je k njej in ležal z njo. Rodila je sina in dal mu je ime Salomon. Gospod ga je ljubil

²⁵in mu je to sporočil po preroku Natánu. In zaradi Gospoda mu je dal ime Jedidjá.

David zavzame Rabo

(1 Krn 20,1–3)

²⁶Joáb se je bojeval proti Rabi Amónovih sinov in zavzel kraljevo mesto.

²⁷Nato je Joáb poslal k Davidu sle in sporočil: »Bojeval sem se proti Rabi in že zavzel vodno mesto.

²⁸Zdaj torej zberi preostalo ljudstvo, se utabôri pred mestom in ga zavzemi, da jaz ne zavzamem mesta in se ne poimenuje po mojem imenu.«

²⁹David je zbral vse ljudstvo, šel proti Rabi, se bojeval proti njej in jo zavzel.

³⁰Vzel je njihovemu kralju krono z glave, talent zlata težko, na njej je bil dragocen kamen. In položili so jo Davidu na glavo. Tudi zelo veliko plena je odpeljal iz mesta.

³¹Ljudi, ki so bili v njem, je odpeljal in jih postavil k žagam, železnim klinom in železnim sekiram ter jih spravil v opekarne. Tako je storil vsem amónskim mestom. Zatem se je David z vsem ljudstvom vrnil v Jeruzalem.

2 Samuel 13

Amnón in Tamara

¹Potem se je zgodilo tole. Davidov sin Absalom je imel lepo sestro, ki ji je bilo ime Tamara. Davidov sin Amnón se je zaljubil vanjo.

²Amnón je zaradi svoje sestre Tamare od muke zbolel, kajti bila je devica in Amnónu se je zdelo nemogoče, da bi ji kaj storil.

³Amnón pa je imel prijatelja z imenom Jonadáb, ki je bil sin Šimája, Davidovega brata. Jonadáb je bil zelo premeten mož.

⁴Rekel mu je: »Zakaj, o kraljevi sin, iz jutra v jutro tako hiraš? Mi ne bi povedal?« In Amnón mu je rekel: »Ljubim Tamaro, sestro svojega brata Absaloma.«

⁵Jonadáb mu je rekel: »Lezi v svojo posteljo in se delaj bolnega. Ko te tvoj oče pride obiskat, mu reci: »Naj pride, prosim, moja sestra Tamara, da mi dá jesti. Naj pripravi jed pred mojimi očmi, tako da bom videl in bom jedel iz njene roke.««

⁶Amnón je legel in se delal bolnega. Ko ga je prišel kralj obiskat, je Amnón rekel kralju: »Naj pride, prosim, moja sestra Tamara in pripravi pred mojimi očmi nekaj kolačev, da bom jedel iz njene roke.«

⁷David je poslal Tamari na dom sporočilo: »Pojdi v hišo svojega brata Amnóna in mu pripravi jed!«

⁸Tamara je šla v hišo svojega brata Amnóna, ki je ležal. Vzela je testo, ga zgnetla, pripravila kolače pred njegovimi očmi in jih spekla.

⁹Potem je vzela ponev in jih iztresla pred njim, pa ni hotel jesti. Rekel je: »Pošljite vse proč!« Ko so vsi odšli izpred njega,

¹⁰je Amnón rekel Tamari: »Prinesi jed v sobo, da bom jedel iz tvoje roke.« Tamara je vzela kolače, ki jih je pripravila, in jih prinesla svojemu bratu Amnónu v sobo.

¹¹Ko se mu je približala, da bi jedel, jo je zgrabil in ji rekel: »Pridi, moja sestra, lezi z mano!«

¹²Rekla mu je: »Ne, moj brat, nikar mi ne delaj sile, kajti tako se ne dela v Izraelu! Ne smeš storiti te norosti!

¹³Kam naj se sicer denem s svojo sramoto? In ti bi bil kakor kateri izmed norcev v Izraelu. Daj, prosim, govori s kraljem, saj ti me ne bo odrekel.«

¹⁴Pa ni hotel poslušati njenega glasu, ampak jo je obvladal, ji storil silo in ležal z njo.

¹⁵Potem pa jo je Amnón zasovražil s silno velikim sovraštvom. Zares, sovraštvo, s katerim jo je zasovražil, je bilo večje kakor ljubezen, s katero jo je bil ljubil. Rekel ji je: »Vstani, pojdi!«

¹⁶Rekla mu je: »Nikar! Ta krivica, da bi me izgnal, bi bila še večja od one druge, ki si mi jo storil!« Pa je ni hotel poslušati.

¹⁷Poklical je služabnika, ki mu je stregel, in rekel: »Spravite tole ven izpred mene na cesto in zapahni vrata za njo!«

¹⁸Nosila pa je povrhu dolgo haljo, kajti tako so se od nekdaj oblačile kraljeve hčere, ki so bile device. Njegov strežnik jo je torej izgnal na cesto in zapahnil vrata za njo.

¹⁹Tamara pa si je dala pepel na glavo, pretrgala dolgo haljo, ki jo je imela povrhu, si položila roko na glavo, odšla in grede na glas jokala.

²⁰Njen brat Absalom ji je rekel: »Ali je bil tvoj brat Amnón pri tebi? Potem zdaj, moja sestra, molči! Tvoj brat je, ne ženi si te reči k srcu!« Tako je ostala Tamara zapuščena v hiši svojega brata Absaloma.

²¹Ko je kralj David vse te reči slišal, se je zelo razsrdil.

²²Absalom pa ni govoril z Amnónom ne hudega ne dobrega, kajti Absalom je sovražil Amnóna, ker je storil silo njegovi sestri Tamari.

Absalom ubije Amnóna

²³Minili sta dve leti. Absalomu so strigli ovce v Báal Hacórju pri Efrájimu in povabil je vse kraljeve sinove.

²⁴Prišel je h kralju in rekel: »Glej, pri tvojem hlapcu strižejo. Naj gredo, prosim, kralj in njegovi služabniki s tvojim hlapcem!«

²⁵Kralj je rekel Absalomu: »Ne, moj sin, naj ne gremo vsi, da ti ne bomo nadležni.« In čeprav ga je silil, ni hotel iti, pač pa ga je blagoslovil.

²⁶Absalom pa je rekel: »Če ne, pa naj gre, prosim, moj brat Amnón z nami.« Kralj mu je rekel: »Zakaj naj bi šel s tabo?«

²⁷Absalom pa ga je silil in tako je poslal z njim Amnóna in vse kraljeve sinove.

²⁸Absalom pa je zapovedal svojim hlapcem in rekel: »Glejte, kdaj bo Amnón od vina dobre volje, in ko vam rečem, tedaj udarite Amnóna in ga usmrtite! Ne bojte se! Ali vam nisem jaz zapovedal? Bodite močni in junaški!«

²⁹Absalomovi hlapci so storili z Amnónom, kakor je Absalom zapovedal. Tedaj so se vzdignili vsi kraljevi sinovi, zajahali vsak svojega mežga in zbežali.

³⁰Ko so bili še na poti, je do Davida prišla novica: »Absalom je pobil vse kraljeve sinove, niti eden od njih ni ostal.«

³¹Kralj je vstal, pretrgal svoja oblačila in legel na zemljo. Tudi vsi njegovi služabniki so stali s pretrganimi oblačili.

³²Tedaj je spregovoril Jonadáb, sin Davidovega brata Šimája, in rekel: »Naj moj gospod ne govori, da so umorili vse mladeniče, kraljeve sinove, kajti samo Amnón je mrtev. Saj je bil na Absalomovih ustih ta naklep od dne, ko je storil silo njegovi sestri Tamari.

³³Naj si torej moj gospod kralj tega ne jemlje k srcu, češ da so vsi kraljevi sinovi mrtvi, kajti samo Amnón je mrtev.«

³⁴Absalom pa je pobegnil. Mladenič, ki je bil na straži, je povzdignil oči in pogledal, in glej, veliko ljudstva je prihajalo po poti za njim s pobočja gore.

³⁵Jonadáb je rekel kralju: »Glej, kraljevi sinovi prihajajo. Kakor je govoril tvoj hlapec, tako se je zgodilo.«

³⁶Komaj je nehal govoriti, glej, so prišli kraljevi sinovi, povzdignili svoj glas in zajokali. Tudi kralj in vsi njegovi služabniki so silno jokali.

³⁷Absalom je pobegnil in odšel k Amihúdovemu sinu Talmáju, kralju v Gešúrju. David pa je vse dni žaloval za svojim sinom.

³⁸Tako je Absalom pobegnil in odšel v Gešúr in bil tam tri leta.

³⁹Kralj David pa je nehal preganjati Absaloma, kajti potolažil se je zaradi Amnóna, ki je bil mrtev.

2 Samuel 14

David pomilosti Absaloma

¹Ko je Cerújin sin Joáb spoznal, da se je kraljevo srce nagnilo k Absalomu,

²je poslal v Tekóo in od tam pripeljal modro ženo. Rekel ji je: »Delaj se, kakor da žaluješ, obleci si žalno obleko, ne mazili se z oljem, ampak bodi kakor žena, ki že mnogo dni žaluje za mrtvim.

³Pojdi h kralju in mu govôri takole.« In Joáb je položil besede v njena usta.

⁴Žena iz Tekóe je torej prišla h kralju. Padla je z obrazom na zemljo, se mu poklonila in rekla: »Pomagaj, o kralj!«

⁵Kralj ji je rekel: »Kaj ti je?« In je rekla: »Oh, vdova sem, mož mi je umrl.

⁶Tvoja dekla je imela dva sina. Pa sta se sprla na polju. Nikogar ni bilo, da bi ju ločil, in tako je eden udaril drugega in ga usmrtil.

⁷In glej, vsa rodbina se je vzdignila proti tvoji dekli in rekla: »Izroči njega, ki je ubil svojega brata, da ga usmrtimo za življenje njegovega brata, ki ga je

ubil, in pokončamo tudi dediča.« Tako bodo ugasili oglje, ki mi je preostalo, ko na obličju zemlje mojemu možu ne bodo pustili ne imena ne potomstva.»

⁸Kralj je rekel ženi: »Pojdi v svojo hišo! Odložil bom v tvoj prid.«

⁹Žena iz Tekóe pa je rekla kralju: »Na meni, moj gospod kralj, in na hiši mojega očeta naj bo krivda, kralj in njegov prestol pa naj bosta brez krivde.«

¹⁰Kralj je rekel: »Če ti bo kdo kaj rekel, ga pripelji k meni, in ne bo se te več dotaknil.«

¹¹Rekla je: »Naj, prosim, kralj izgovori ime Gospoda, svojega Boga, da krvni maščevalec ne bo povečal morije in da ne bodo pokončali mojega sina.« Rekel je: »Kakor živi Gospod, še las ne bo padel tvojemu sinu na zemljo.«

¹²Žena pa je rekla: »Naj, prosim, tvoja dekla spregovori besedo mojemu gospodu kralju.« Rekel je: »Govôri!«

¹³Žena je tedaj rekla: »In zakaj nameravaš isto proti Božjemu ljudstvu? S tem ko je kralj to govoril, se je priznal za krivega, ker ne pusti svojemu izgnancu, da bi se vrnil.

¹⁴Zares, gotovo bomo umrli; smo kakor voda, ki se razlije na zemljo in se ne more več zbrati. Bog ne bo odnesel duše, ampak misli na to, da izgnani ne bo izgnan proč od njega.

¹⁵Zdaj sem torej prišla svojemu gospodu kralju povedat to stvar, ker so me ljudje prestrašili; pa je tvoja dekla rekla: »Govorila bom vendar s kraljem, morda kralj izpolni prošnjo svoje dekle.

¹⁶Kajti kralj bo poslušal in rešil svojo deklo iz pesti moža, ki me hoče skupaj z mojim sinom iztrebiti iz Božje dediščine.«

¹⁷Zato je tvoja dekla rekla: »Beseda mojega gospoda kralja naj mi bo v pomirjenje! Kajti moj gospod kralj je kakor Božji angel, ki posluša dobro in húdo.« Gospod, tvoj Bog, naj bo s teboj!«

¹⁸Kralj je odgovoril ženi in rekel: »Ne prikrivaj mi ničesar, kar te vprašam.« Žena je rekla: »Naj moj gospod kralj spregovori.«

¹⁹In kralj je rekel: »Ali je pri vsem tem s teboj Joábova roka?« Žena je odgovorila in rekla: »Kakor živi tvoja duša, moj gospod kralj, ni se mogoče izogniti ne na desno ne na levo vsemu, kar je govoril moj gospod kralj. Zares, tvoj služabnik Joáb mi je zapovedal in on je v usta tvoje dekle položil vse te besede.

²⁰Zato, da bi dal stvari drugo lice, je tvoj služabnik Joáb to storil. A moj gospod je moder, kakor je moder Božji angel, da spozna vse, kar se godi na zemlji.«

²¹Potem je kralj rekel Joábu: »Velja. Storil bom to. Pojdi in pripelji mladeniča Absaloma nazaj!«

²²Joáb je padel z obrazom na tla, se poklonil in blagoslovil kralja. In Joáb je rekel: »Danes je tvoj hlapec spoznal, da je našel milost v tvojih očeh, moj gospod kralj, ker je kralj izpolnil prošnjo svojega hlapca.«

²³Potem se je Joáb vzdignil in šel v Gešúr ter pripeljal Absaloma v Jeruzalem.

²⁴Kralj je rekel: »Naj se umakne v svojo hišo, mojega obličja pa ne sme videti.« Absalom se je umaknil v svojo hišo, kraljevega obličja pa ni videl.

²⁵V vsem Izraelu pa ni bilo moškega, ki bi ga zaradi lepote tako slavili kakor Absaloma. Od stopala do temena ni bilo madeža na njem.

²⁶Kadar si je strigel glavo, strigel pa si jo je ob koncu vsakega leta, ker je postala tako težka, da jo je moral ostriči, je stehal lase svoje glave: dvesto šeklov po kraljevi uteži.

²⁷Absalomu so se rodili trije sinovi in hči, Tamara po imenu; ta je bila ženska lepe postave.

²⁸Tako je Absalom prebival v Jeruzalemu dve leti, ne da bi videl kraljevo obličje.

²⁹Tedaj je Absalom poslal sle k Joábu, da bi ga poslal h kralju, pa ni hotel priti k njemu. Poslal je še drugič, pa ni hotel priti.

³⁰Tedaj je rekel svojim hlapcem: »Vidite, Joábova njiva je poleg moje; ječmen ima tam. Pojdite in jo zažgite z ognjem!« In Absalomovi hlapci so zažgali njivo z ognjem.

³¹Tedaj je Joáb vstal, prišel k Absalomu v hišo in mu rekel: »Zakaj so tvoji hlapci zažgali mojo njivo z ognjem?«

³²Absalom je rekel Joábu: »Glej, poslal sem ti sporočilo: »Pridi k meni, da te pošljem h kralju z besedami: Čemu sem prišel iz Gešúrja? Boljše bi bilo zame, da bi bil še tam. Zdaj pa bi hotel videti kraljevo obličje, in če je krivda na meni, naj me usmrti.««

³³Joáb je torej šel h kralju in mu to povedal. In poklical je Absaloma. Prišel je h kralju in se pred njim poklonil z obrazom do zemlje. In kralj je poljubil Absaloma.

2 Samuel 15

Absalomova zarota

¹Potem pa si je Absalom priskrbel voz in konje in petdeset mož, da so tekli pred njim.

²In Absalom je vstajal zgodaj zjutraj in se postavljaj ob poti pri vratih. Vsakogar, ki je imel pravdo in je prišel h kralju po razsodbo, je Absalom poklical k sebi in rekel: »Iz katerega mesta si?« Ko je rekel: »Tvoj hlapec je iz tega in tega Izraelovega rodu,«

³mu je Absalom rekel: »Glej, tvoje zadeve so dobre in pravilne, toda pri kralju ni nikogar, ki bi te poslušal.«

⁴Dalje je rekel Absalom: »Ko bi me kdo postavil za sodnika v deželi! Vsak, ki ima pravdo ali sodbo, bi prišel k meni in bi mu prisodil pravico.«

⁵Kadar se je kateri približal, da bi padel pred njim na kolena, je iztegnil svojo roko, ga pritegnil k sebi in ga poljubil.

⁶Tako je Absalom delal z vsemi Izraelci, ki so prihajali h kralju po razsodbo. In Absalom je kradel srca Izraelovih mož.

⁷Ob koncu četrtega leta je Absalom rekel kralju: »Naj grem, prosim, v Hebrón, da izpolnim svojo obljubo, ki sem jo dal Gospodu.

⁸Kajti ko sem bival v Gešúrju v Arámu, se je tvoj hlapec zaobljubil: »Če me Gospod res pripelje nazaj v Jeruzalem, bom daroval Gospodu.«

⁹Kralj mu je rekel: »Pojdi v miru!« Absalom se je vzdignil in šel v Hebrón.

¹⁰Absalom pa je poslal oglednike po vseh Izraelovih rodovih z naročilom: »Ko zaslišite glas roga, recite: »Absalom je kralj v Hebrónu!«

¹¹Z Absalomom je šlo iz Jeruzalema dvesto mož, ki so bili povabljeni in so preprosto šli, ne da bi kaj vedeli.

¹²Ko je Absalom daroval klavne daritve, je dal poklicati Davidovega svetovalca Gilčana Ahitófela iz njegovega mesta Gila. Nastala je silna zarota in vedno več ljudstva je bilo pri Absalomu.

David zbeži iz Jeruzalema

¹³Tedaj je prišel k Davidu sel s sporočilom: »Srca Izraelovih mož so se obrnila za Absalomom.«

¹⁴David je rekel vsem svojim služabnikom, ki so bili z njim v Jeruzalemu: »Vzdignite se, bežimo, kajti ni nam rešitve pred Absalomom. Hitro pojdite, sicer se bo podvzival in nas dohitel, spravi nad nas nesrečo in udaril mesto z ostrim mečem.«

¹⁵Kraljevi služabniki so rekli kralju: »Kar koli izvoli moj gospod kralj! Glej, tvoji hlapci smo.«

¹⁶Kralj je torej odšel in vsa njegova družina za njim, le deset stranskih žená je pustil, da bi varovale hišo.

¹⁷Tako je odšel kralj in vse ljudstvo za njim. Pri zadnji hiši so se ustavili.

¹⁸Vsi njegovi služabniki so šli mimo njega, vsi Keretéjci, vsi Péletovci, vsi Gitéjci – šeststo mož –, ki so prišli za njim iz Gata, so šli mimo pred kraljem.

¹⁹Kralj je rekel Gitéjcu Itáju: »Zakaj hodiš tudi ti z nami? Vrne se in ostani pri kralju! Saj si tujec in že sam izgnanec iz svojega kraja.

²⁰Včeraj si prišel in danes naj te vzamem, da boš blodil z nami, ko sam ne vem, kam grem? Vrne se in odpelji svoje brate s seboj! Gospod naj ti izkaže milost in zvestobo.«

²¹Itáj pa je odgovoril kralju in rekel: »Kakor živi Gospod in kakor živi moj gospod kralj: na kraju, kjer bo moj gospod kralj, za smrt ali za življenje, tam bo tvoj hlapec.«

²²David je rekel Itáju: »Pojdi, stopi naprej!« Tako je Gitéjec Itáj šel naprej z vsemi svojimi možmi in z vsemi otroki, ki so bili z njim.

²³Vsa dežela je na glas jokala, ko se je vse to ljudstvo premikalo naprej. Kralj je prekoračil potok Cedron in vse ljudstvo je šlo naprej po poti v puščavo.

²⁴In glej, tudi Cadók je bil pri njem z vsemi leviti, ki so nosili skrinjo Božje zaveze. Postavili so Božjo skrinjo dol, Abjatár pa je stopil navzgor, dokler ni vse ljudstvo šlo iz mesta ven.

²⁵Potem je kralj rekel Cadóku: »Spravi Božjo skrinjo nazaj v mesto! Če najdem milost v Gospodovih očeh, me bo pripeljal nazaj in mi dal videti njo in njeno prebivališče.

²⁶Če pa poreče: »Ne ugajaš mi,« glej, tukaj sem, naj stori z mano, kar je dobro v njegovih očeh.«

²⁷Dalje je kralj rekel duhovniku Cadóku: »Ali nisi videc, vrni se v miru v mesto, ti in vajina sinova, tvoj sin Ahimáac in Abjatárjev sin Jonatan.

²⁸Glejte, čakal bom v puščavskih prehodih, dokler ne pride od vas beseda, ki naj me obvesti.«

²⁹Tako sta Cadók in Abjatár spravila Božjo skrinjo nazaj v Jeruzalem in ostala tam.

³⁰David se je vzpenjal po pobočju Oljske gore, in ko se je vzpenjal, je jokal. Glavo je imel zakrito in je hodil bos. Tudi med ljudstvom, ki je bilo z njim, si je vsak zakril glavo; vztrajno so se vzpenjali in gredoč jokali.

³¹Sporočili so Davidu in rekli: »Ahitófel je med zarotniki pri Absalomu.« David je rekel: »O Gospod, prosim te, obrni Ahitófelov svèt v nespamet!«

³²Ko je David prišel na vrh, kjer so častili Boga, glej, mu pride naproti Arkéjlec Hušáj s pretrganim oblačilom in s prahom na glavi.

³³David mu reče: »Če pojdeš z mano, mi boš v breme.

³⁴Če pa se vrneš v mesto in porečeš Absalomu: ›Tvoj hlapec sem, o kralj; prej sem bil hlapec tvojega očeta, zdaj pa bom tvoj hlapec,‹ boš lahko zame spodbil Ahitófelov svèt.

³⁵Ali nista tam pri tebi duhovnika Cadók in Abjatár? Vse, kar boš slišal iz kraljeve hiše, povej duhovnikoma Cadóku in Abjatárju.

³⁶Glej, tam sta z njima njuna sinova, Cadókov sin Ahimáac in Abjatárjev sin Jonatan. Po njima mi sporočite vse, kar boste slišali!«

³⁷Tako je Davidov prijatelj Hušáj prišel v mesto prav tedaj, ko je Absalom prihajal v Jeruzalem.

2 Samuel 16

David in Cibá

¹Ko je David odšel nekoliko dalje od vrha, glej, mu pride nasproti Mefibóšetov služabnik Cibá z dvema osedlanima osloma, ki sta nosila dvesto hlebov, sto posušenih grozdov, sto poletnih sadežev in meh vina.

²Kralj je rekel Cibáju: »Kaj hočeš s tem?« Cibá je rekel: »Osla sta za ježo kraljevi družini, kruh in sadje mladeničem za jed, vino pa za pijačo tistim, ki bodo omagali v puščavi.«

³Kralj je dalje rekel: »Kje pa je sin tvojega gospoda?« Cibá je rekel kralju: »Glej, ostal je v Jeruzalemu, kajti rekel je: ›Danes mi bo Izraelova hiša vrnila kraljestvo mojega očeta.‹«

⁴Kralj je rekel Cibáju: »Glej, tvoje naj bo vse, kar ima Mefibóšet.« Cibá je rekel: »Padam na kolena; naj najdem milost v tvojih očeh, moj gospod kralj.«

David in Šimí

⁵Ko je kralj David prišel do Bahuríma, glej, je prišel od tam mož iz rodbine Savlove hiše, Gerájev sin, po imenu Šimí; medtem ko je hodil, je ves čas preklinjal.

⁶Lučal je kamenje na Davida in na vse služabnike kralja Davida, kljub temu da so bili na njegovi desni in levi vse ljudstvo in vsi veljaki.

⁷Tako je Šimí preklinjajoč govoril: »Izgini! Izgini, krvoločnež in ničvrednež!

⁸ Gospod je obrnil proti tebi vso kri Savlove hiše, namesto katerega si postal kralj. Gospod je dal kraljestvo v roko tvojemu sinu Absalomu, tebe, glej, pa je zadela nesreča, ker si krvoločnež.«

⁹Cerújin sin Abišáj je rekel kralju: »Zakaj ta mrtvi pes preklinja mojega gospoda kralja? Naj grem tja in mu odsekam glavo.«

¹⁰Kralj pa je rekel: »Kaj imam z vama, Cerújina sinova? Naj tako preklinja, kajti če mu je Gospod rekel: »Prekolni Davida!« kdo mu bo rekel: »Zakaj to delaš?«

¹¹Potem je David rekel Abišáju in vsem svojim služabnikom: »Glej, moj sin, ki je prišel iz mojega telesa, mi streže po življenju, toliko bolj zdaj ta Benjaminovec! Pustite ga, naj preklinja, kajti Gospod mu je rekel.

¹²Morda se ozre Gospod na mojo nesrečo in mi Gospodpovrne z dobrim namesto njegove kletve ta dan.«

¹³In David je šel naprej po poti s svojimi ljudmi, Šimí pa je šel po pobočju gore poleg njega. Grede je preklinjal, lučal vanj kamenje in vzdigoval prah.

¹⁴Kralj in vsi ljudje, ki so bili z njim, so dospeli upehani. Tam se je odpočil.

Ahitófel in Hušáj svetujeta

¹⁵Absalom in vse ljudstvo, Izraelovi možje, so prišli v Jeruzalem. Z njim je bil tudi Ahitófel.

¹⁶Ko je Davidov prijatelj Arkéjlec Hušáj prišel k Absalomu, je rekel Absalomu: »Živel kralj! Živel kralj!«

¹⁷Absalom pa je rekel Hušáju: »Je to tvoja ljubezen do tvojega prijatelja? Zakaj nisi šel s svojim prijateljem?«

¹⁸Hušáj pa je rekel Absalomu: »Ne. Kajti tistemu, ki ga je izvolil Gospod in to ljudstvo in vsi Izraelovi možje, njemu bom pripadal in z njim bom ostal.

¹⁹In drugič, komu naj služim? Ali ne njegovemu sinu? Kakor sem služil pred tvojim očetom, tako bom pred teboj.«

²⁰Absalom je rekel Ahitófelu: »Posvetujte se, kaj naj storimo.«

²¹Ahitófel je rekel Absalomu: »Pojdi k stranskim ženam svojega očeta, ki jih je pustil, da bi varovale hišo. Ko bo ves Izrael slišal, da si se pristudil svojemu očetu, se bodo okrepile roke vsem, ki so s teboj.«

²²Absalomu so na strehi razpeli šotor in šel je k stranskim ženam svojega očeta pred očmi vsega Izraela.

²³Svèt, ki ga je Ahitófel dajal tiste dni, je bil, kakor če bi vprašali Božjo besedo. Toliko je veljal vsak Ahitófelov svèt tako pri Davidu kakor pri Absalomu.

2 Samuel 17

¹Potem je Ahitófel rekel Absalomu: »Naj si izberem dvanajst tisoč mož, da se še nocoj vzdignem in udarim za Davidom.

²Planil bom nadenj, ko bo utrujen in obnemogel, in ga prestrašil in vse ljudstvo, ki je z njim, bo zbežalo. Samo kralja udarim,

³in tako pripeljem vse ljudstvo tebi nazaj. Saj mož, ki ga iščeš, pomeni vrnitev vseh in ljudstvo bo imelo mir.«

⁴Ta predlog je bil všeč Absalomu in vsem Izraelovim starešinam.

⁵Absalom pa je rekel: »Pokličite vendar tudi Arkéjca Hušája, da slišimo, kaj poreče še on.«

⁶Hušáj je torej prišel k Absalomu in Absalom mu je rekel: »Takole je govoril Ahitófel. Ali naj storimo po njegovi besedi? Če ne, ti govori.«

⁷Hušáj je rekel Absalomu: »Svèt, ki ti ga je dal Ahitófel tokrat, ni dober.«

⁸In Hušáj je rekel dalje: »Ti veš, da so tvoj oče in njegovi možje junaki in razkačeni kakor medvedka na polju, ki so ji ugrabili mladiče. Poleg tega je tvoj oče vojščak, ki ne prenočuje z ljudstvom.

⁹Glej, zdaj se skriva v kaki globeli ali na kakem drugem kraju. Če bi že na začetku nekateri padli, bodo tisti, ki bodo to slišali, rekli: »Absalomovi privrženci so poraženi.«

¹⁰Tedaj bo celo junaku z levjim srcem upadel pogum, kajti ves Izrael ve, da je tvoj oče močan in da so tisti, ki so z njim, junaški možje.

¹¹Zato svetujem, naj se zbere pri tebi ves Izrael od Dana do Beeršébe, mnogoštevilen, kakor je peska ob morju, in ti sam pojdi v boj.

¹²Potem pridemo nadenj na kraju, kjer pač bo, in planemo nanj, kakor rosa pade na zemljo, in od njega in od vseh mož, ki so z njim, niti eden ne preostane.

¹³Če pa se umakne v kako mesto, bo ves Izrael prinesel k temu mestu vrvi in razvlečemo ga do potoka vse do zadnjega kamenčka.«

¹⁴Tedaj so Absalom in vsi Izraelovi možje rekli: »Boljši je svèt Hušája iz Aráha kakor Ahitófelov svèt.« Gospod je namreč odločil, da se spodbije Ahitófelov svèt, ki je bil boljši, ker je Gospod hotel pripeljati nesrečo nad Absaloma.

¹⁵Hušáj je rekel duhovnikoma Cadóku in Abjatárju: »Tako in tako je Ahitófel svetoval Absalomu in Izraelovim starešinam, tako in tako pa sem svetoval jaz.

¹⁶Zdaj pa hitro pošljita Davidu sporočilo: »Ne prenočuj nocoj v puščavskih prehodih, ampak nujno pojdi na drugo stran, če ne, bo pokončan kralj z vsem ljudstvom, ki je z njim.«

¹⁷Jonatan in Ahimáac sta stala pri En Rogelu. Prišla je dekla in jima sporočila, ona dva pa naj bi šla sporočit kralju Davidu, a gredoč v mesto se ne bi smela pokazati.

¹⁸Toda neki mladenič ju je videl in sporočil Absalomu. Hitro sta odšla in v Bahurímu stopila v hišo nekega moža. Ta je imel na dvorišču vodnjak in spustila sta se vanj.

¹⁹Žena pa je vzela pregrinjalo, ga razgrnila nad vodnjakom ter nasula nanj zrnja, da se ni nič opazilo.

²⁰Ko so Absalomovi hlapci prišli k ženi v hišo in vprašali: »Kje sta Ahimáac in Jonatan?« jim je žena rekla: »Odšla sta čez vodo.« Iskali so ju, in ko ju niso našli, so se vrnili v Jeruzalem.

²¹Ko so odšli, sta se povzpela iz vodnjaka, odšla in povedala kralju Davidu. Rekla sta mu: »Vzdignite se in pojdite hitro čez vodo, kajti tako in tako je Ahitófel svetoval glede vas.«

²²David se je vzdignil z vsem ljudstvom, ki je bilo z njim, in prekoračili so Jordan. Ob jutranjem svitu ni bilo niti enega, ki bi ne bil prekoračil Jordana.

²³Ko je Ahitófel videl, da niso storili po njegovem svetu, je osedlal osla, se vzdignil in šel domov v svoje mesto. Oskrbel je svojo hišo in se obesil. Umrli je in pokopali so ga v grobu njegovega očeta.

David v Mahanájimu

²⁴David je prišel v Mahanájim, medtem ko je Absalom šel čez Jordan z vsemi Izraelovimi možmi, ki so bili z njim.

²⁵Absalom je namesto Joába postavil čez vojsko Amasája. Amasá je bil sin Izraelca po imenu Jeter, ki je šel k Naháševi hčeri Abigáli, sestri Joábove matere Cerúje.

²⁶Izraelci in Absalom so se utaborili v gileádski deželi.

²⁷Ko je David prišel v Mahanájim, so Nahášev sin Šobí iz Rabe, glavnega mesta Amóncev, Amiélov sin Mahír iz Lo Dabárja in Gileádec Barziláj iz Roglíma

²⁸prinesli postelj, loncev, lončenih posod, pšenice, ječmena, moke, praženega zrnja, boba, leče,

²⁹medu, masla, ovc in kravjega sira za živež Davidu in ljudstvu, ki je bilo z njim. Rekli so namreč: »Ljudstvo je lačno, upehano in žejno v puščavi.«

2 Samuel 18

Absalomov konec

¹David je pregledal ljudstvo, ki je bilo pri njem, in mu je postavil poveljnike čez tisoč in poveljnike čez sto.

²Potem je David odposlal ljudstvo, in sicer tretjino pod Joábovim poveljstvom, tretjino pod poveljstvom Cerújinega sina Abišája, Joábovega brata, in tretjino pod poveljstvom Gitéjca Itája. Kralj je rekel ljudstvu: »Tudi jaz grem seveda z vami.«

³Ljudstvo pa je reklo: »Ne hodi! Kajti če zbežimo, jim ne bo mar za nas. Tudi če jih polovica od nas pade, jim ne bo mar za nas. Toda ti veljaš za deset tisoč nas. Zato je zdaj bolje, da si nam v pomoč iz mesta.«

⁴Kralj jim je rekel: »Storil bom, kar je dobro v vaših očeh.« Nato se je kralj ustopil k vratom in vse ljudstvo je šlo ven po sto in po tisoč.

⁵Kralj je zapovedal Joábu, Abišāju in Itāju: »Milo mi ravnajte z mladeničem Absalomom!« Vse ljudstvo je slišalo, kako je kralj zapovedal vsem poveljnikom glede Absaloma.

⁶Tako je ljudstvo odšlo na polje Izraelu nasproti in začel se je boj v Efrájimskem gozdu.

⁷Davidovi služabniki so tam porazili izraelsko ljudstvo. Veliko jih je bilo tisti dan tam poraženih, dvajset tisoč.

⁸Boj se je razširil po površju vse dežele in gozd je požrl tisti dan več ljudi, kakor jih je tisti dan požrl meč.

⁹Absalom pa je po naključju zadel na Davidove služabnike. Absalom je jezdil na mezgu, mezeg pa je prišel pod gosto vejevje velikega hrasta. In obtičal je z glavo na hrastu in obvisel med nebom in zemljo, medtem ko je mezeg, ki je bil pod njim, oddirjal naprej.

¹⁰Neki mož je to videl in sporočil Joábu: »Glej, videl sem, da Absalom visi na hrastu.«

¹¹Joáb je rekel možu, ki mu je to sporočil: »Glej, videl si ga. Zakaj ga nisi tam pobil na tla? Dal bi ti za to deset srebrnikov in pas.«

¹²Mož pa je rekel Joábu: »In tudi če bi dobil na roke tisoč srebrnikov, ne bi iztegnil svoje roke proti kraljevemu sinu, kajti nam na ušesa je kralj zapovedal tebi, Abišáju in Itáju: »Pazite mi na mladeniča Absaloma!«

¹³Če bi ga zavrato umoril, bi vsa stvar kralju ne ostala prikrita, ti pa bi se umaknil.«

¹⁴Joáb je rekel: »Ne bom se tako mudil s teboj.« In vzel je v pest tri sulice in jih zasadil Absalomu v srce, ko je še živ visel na hrastu.

¹⁵Deset mladeničev, ki so Joábu nosili orožje, je obkrožilo Absaloma in pobili so ga ter ga usmrtili.

¹⁶Joáb je zatrobil na rog in ljudje so se vrnil in nehali zasledovati Izraelce, kajti Joáb je ljudi zaustavil.

¹⁷Potem so vzeli Absaloma, ga vrgli v gozdu v veliko jamo ter naložili nanj silno velik kup kamenja. Ves Izrael pa se je razbežal, vsak v svoj šotor.

¹⁸Ko je Absalom še živel, si je postavil spominski steber, ki je v Kraljevi dolini. Rekel je namreč: »Nimam sina, ki bi moje ime ohranil v spominu.« Zato je poimenoval spominski steber po sebi. Še danes se imenuje Absalomova roka.

Davidu sporočijo Absalomovo smrt

¹⁹Cadókov sin Ahimáac je rekel: »Naj stečem in naznanim kralju, da mu je Gospod izkazal pravico proti njegovim sovražnikom.«

²⁰Joáb pa mu je rekel: »Danes ne boš glasnik dobre novice. Kakšen drug dan jo boš naznanil, danes pa je ne boš naznanil, ker je kraljev sin mrtev.«

²¹In Joáb je rekel Etiopcu: »Pojdi in povej kralju, kaj si videl.« Etiopce se je poklonil Joábu in stekel.

²²Cadókov sin Ahimáac pa je spet rekel Joábu: »Naj pride kar koli! Daj, da tudi jaz stečem za Etiopcem.« Joáb je rekel: »Čemu bi tekel, moj sin, ko nimaš dobre novice, da bi dobil nagrado?«

²³»Naj pride kar koli! Stekel bom.« Rekel mu je: »Pa steci!« Ahimáac je stekel po poti po planjavi in prehitel Etiopca.

²⁴David je sedel med dvojnimi vrati. Čuvaj je stopil na streho nad vrati ob zidu. Ko je povzdignil oči, glej, je videl, da teče nekdo sam.

²⁵Čuvaj je zaklical in to sporočil kralju. Kralj je rekel: »Če je sam, je dobra novica v njegovih ustih.« Ko je prihajal vedno bliže,

²⁶je čuvaj zagledal, da teče še drug mož. Čuvaj je zaklical vratarju: »Glej, še drug mož teče sam.« Kralj je rekel: »Tudi ta prinaša dobro novico.«

²⁷Čuvaj je rekel: »Vidim, da prvi teče, kakor teče Cadókov sin Ahimáac.« Kralj je rekel: »To je dober mož. Z dobro novico prihaja.«

²⁸Ahimáac je zaklical kralju: »Vse je dobro.« In poklonil se je pred kraljem z obrazom do zemlje in rekel: »Hvaljen bodi Gospod, tvoj Bog, ki ti je izročil ljudi, ki so vzdignili roko proti mojemu gospodu kralju.«

²⁹Kralj je rekel: »Ali je dobro mladeniču Absalomu?« Ahimáac je rekel: »Videl sem veliko vrvenje, ko je Joáb odposlal kraljevega služabnika, tvojega hlapca, pa ne vem, kaj je bilo.«

³⁰Kralj je rekel: »Stopi stran in počakaj tam!« Stopil je stran in obstal.

³¹In glej, prišel je Etiopec in rekel: »Naj moj gospod kralj sliši dobro novico, kajti Gospod ti je danes izkazal pravico proti vsem, ki so se vzdignili proti tebi.«

³²Kralj je rekel Etiopcu: »Ali je dobro mladeniču Absalomu?« Etiopec je rekel: »Kakor temu mladeniču, tako naj se zgodi sovražnikom mojega gospoda kralja, ki so se zlobno vzdignili proti tebi.«

2 Samuel 19

David žaluje za Absalomom

¹ Kralj se je zgrozil. Povzpel se je v izbo nad vrati, jokal in tako grede govoril: »Moj sin Absalom! Moj sin, moj sin Absalom! O, da bi bil jaz umrl namesto tebe, Absalom, moj sin, moj sin!«

² Sporočili so Joábu: »Glej, kralj joka in žaluje za Absalomom.«

³ Tako se je tisti dan zmaga za vse ljudstvo spremenila v žalovanje, ker je ljudstvo tisti dan slišalo govoriti: »Kralj se žalosti zaradi svojega sina.«

⁴ Zato je ljudstvo tisti dan kradoma prišlo v mesto, kakor se prikrađe vojska, ki jo je sram, ker je zbežala iz boja.

⁵ Kralj pa si je zagrnil obraz; na glas je vpil kralj: »Moj sin Absalom, Absalom, moj sin, moj sin!«

⁶ Tedaj je Joáb stopil h kralju v hišo in rekel: »Danes si osramotil obličje vseh svojih služabnikov, ki so danes rešili življenje tebi, tvojim sinovom in tvojim hčeram, tvojim ženam in tvojim stranskim ženam,

⁷ ker ljubiš tiste, ki te sovražijo, in sovražiš tiste, ki te ljubijo. Saj si danes pokazal, da ti poveljniki in služabniki nič ne pomenijo. Kajti danes sem spoznal, da bi bilo prav v tvojih očeh, ko bi bil Absalom živ, mi vsi pa mrtvi.

⁸ Zato zdaj vstani, pojdi ven in govori svojim služabnikom na srce! Kajti prisegam pri Gospodu, če ne pojdeš ven, ne ostane nocoj niti en mož s teboj, in to bi bila zate hujša nesreča kakor vse nesreče, ki so te zadele od tvoje mladosti do zdaj.«

⁹ Tedaj se je kralj vzdignil in se usedel pri vratih. Sporočili so vsemu ljudstvu: »Glej, kralj sedi pri vratih.« In vse ljudstvo je prišlo pred kralja.

David se pripravlja na vrnitev v Jeruzalem

Izrael je torej zbežal, vsak v svoj šotor.

¹⁰ Vse ljudstvo po vseh Izraelovih rodovih pa se je prepiralo: »Kralj nas je rešil iz roke naših sovražnikov in nas iztrgal iz roke Filistejcev, zdaj pa je moral zbežati iz dežele pred Absalomom.

¹¹Toda Absalom, ki smo ga mazilili, da bi bil nad nami, je umrl v boju. In zdaj, zakaj se obotavljate, da bi kralja pripeljali nazaj?»

¹²Kralj David pa je poslal duhovnikoma Cadóku in Abjatárju sporočilo: »Recita Judovim starešinam: »Zakaj bi bili vi zadnji, ki bi pripeljali kralja nazaj v njegovo hišo, ko je vendar beseda vsega Izraela prišla h kralju v njegovo hišo?

¹³Moji bratje ste, moja kost in moje meso. Zakaj bi bili zadnji, ki bi pripeljali kralja nazaj?»

¹⁴Amasáju pa recita: »Ali nisi moja kost in moje meso? Tako naj mi stori Bog in tako doda, če ne boš vse žive dni pri meni vojskovodja namesto Joába.«

¹⁵Tako si je pridobil srce vseh Judovih mož, kot da bi bili en sam mož. In sporočili so Davidu: »Vrni se z vsemi svojimi služabniki!«

David in Šimí

¹⁶Kralj se je torej vrnil. Ko je prišel do Jordana, je Juda prišel v Gilgál, da bi šel kralju naproti in ga popeljal čez Jordan.

¹⁷Tudi Benjaminovec Šimí, Gerájev sin iz Bahuríma, je pohitel, da bi z Judom prišel kralju Davidu naproti.

¹⁸Z njim je bilo tisoč mož iz Benjamina. Tudi služabnik Savlove hiše Cibá in z njim petnajst njegovih sinov in hlapcev so pohiteli k Jordanu pred kralja.

¹⁹Ko je brod prišel čez, da bi prepeljal kraljevo hišo in mu bil na voljo, je Gerájev sin Šimí padel pred kralja, ko se je hotel peljati čez Jordan.

²⁰Rekel mu je: »Naj mi moj gospod ne prišteva krivde. Ne spominjaj se tega, kar je tvoj hlapec zagrešil tisti dan, ko je moj gospod kralj šel iz Jeruzalema. Naj si kralj tega ne jemlje k srcu.

²¹Saj tvoj hlapec ve, da sem se pregrešil. Pa glej, danes sem prišel prvi od vse Jožefove hiše, da bi šel naproti mojemu gospodu kralju.«

²²Cerújin sin Abišáj pa je odgovoril in rekel: »Mar naj Šimí ne bo usmrčen, ker je preklinjal Gospodovega maziljenca?»

²³A David je rekel: »Kaj imam z vama, Cerújina sinova, da sta mi danes za skušnjavca? Mar naj bo danes kdo usmrčen v Izraelu? Mar ne vem, da sem danes kralj nad Izraelom?«

²⁴Šimíju pa je kralj rekel: »Ne boš umrl.« In kralj mu je prisegel.

David in Mefibóšet

²⁵Tudi Savlov sin Mefibóšet je prišel dol kralju naproti. Ni si umival nog, ni si negoval brade in ni si pral oblačil od dne, ko je kralj odšel, do dne, ko je prišel v miru.

²⁶Ko je prišel v Jeruzalem kralju naproti, mu je kralj rekel: »Mefibóšet, zakaj nisi šel z menoj?«

²⁷Rekel je: »Moj gospod kralj, moj hlapec me je prevaral. Kajti tvoj služabnik je rekel: »Osedlaj mi osla, da bom jezdil na njem in šel s kraljem.« Saj je tvoj služabnik hrom.

²⁸Tudi je tvojega služabnika obrekoval pri mojem gospodu kralju. A moj gospod kralj je kakor Božji angel. Stôri tedaj, kar je dobro v tvojih očeh.

²⁹Kajti vsa hiša mojega očeta ni mogla pri mojem gospodu kralju pričakovati drugega kot smrt. Ti pa si posadil svojega služabnika med tiste, ki jedo pri tvoji mizi. Kakšno pravico imam še kaj vpiti h kralju?«

³⁰Kralj mu je rekel: »Zakaj še naprej govoriš o svojih zadevah? Rekel sem: ti in Cibá si razdelita zemljišče.«

³¹Mefibóšet pa je rekel kralju: »Lahko vzame vse, potem ko se je moj gospod kralj v miru vrnil v svojo hišo.«

David in Barziláj

³²Tudi Gileádec Barziláj je prišel dol iz Roglíma in šel s kraljem k Jordanu, da bi ga spremljal čez Jordan.

³³Barziláj je bil zelo star, imel je osemdeset let. Oskrboval je kralja z živežem, dokler je ta bival v Mahanájim, kajti bil je zelo bogat mož.

³⁴Kralj je tedaj rekel Barziláju: »Pojdi z menoj! Preživljal te bom pri sebi v Jeruzalemu.«

³⁵Barziláj pa je rekel kralju: »Koliko let bom še živel, da bi hodil s kraljem v Jeruzalem?

³⁶Osemdeset let mi je danes. Ali morem razločevati med dobrim in slabim? Mar bo tvoj služabnik mogel uživati, kar bo jedel in kar bo pil? Mar bo še poslušal glas pevcev in pevk? Čemú naj bi bil tvoj služabnik še v nadlego mojemu gospodu kralju?

³⁷Tvoj služabnik bi šel le malo s kraljem čez Jordan. Zakaj bi mi kralj dajal tako povračilo?

³⁸Prosim, naj se tvoj služabnik vrne in naj umrem v svojem mestu, pri grobu svojega očeta in svoje matere. A glej, tu je tvoj služabnik Kimhám. Naj gre z mojim gospodom kraljem, pa stori njemu, kar je dobro v tvojih očeh.«

³⁹Kralj je rekel: »Naj gre Kimhám z menoj. Storil mu bom, kar je dobro v tvojih očeh, in kar koli si boš zaželel od mene, ti bom izpolnil.«

⁴⁰Nato je vse ljudstvo šlo čez Jordan. Tudi kralj je šel čez. Potem je kralj poljubil Barzilája in ga blagoslovil in ta se je vrnil v svoj kraj.

Izrael in Juda

⁴¹Kralj je šel naprej proti Gilgálu in Kimhám je šel z njim. Spremljalo ga je vse judovsko ljudstvo in tudi polovica izraelskega ljudstva.

⁴²In glej, vsi Izraelovi možje so prišli h kralju in mu rekli: »Zakaj so te ugrabili naši bratje, Judovi možje, in prepeljali čez Jordan kralja in njegovo hišo in vse Davidove moše z njim?«

⁴³Vsi Judovi možje so odgovorili Izraelovim možem: »Zato, ker nam je kralj v rodu. Zakaj se jezite zaradi tega? Smo mar jedli na kraljeve stroške? Nam je kaj podaril?«

⁴⁴Izraelovi možje so odgovorili Judovim možem in rekli: »Deset delov imamo pri kralju in pri Davidu več kakor vi. Zakaj ste nas prezrli? Ali nismo mi prvi

imeli besede pri vrnitvi našega kralja?» A beseda Judovih mož je bila še trša kot beseda Izraelovih mož.

2 Samuel 20

Joáb zatre upor Benjaminovca Ševája

¹Tam pa se je našel ničvrednež, po imenu Ševá, Bihríjev sin, Benjaminovec. Zatrobil je v rog in rekel: »Nimamo deleža z Davidom, nimamo dediščine z Jesejevim sinom; vsak v svoj šotor, Izrael!«

²In vsi Izraelovi možje so odšli proč od Davida za Bihríjevim sinom Ševájem, Judovi možje pa so se držali svojega kralja od Jordana do Jeruzalema.

³David je prišel v svojo hišo v Jeruzalemu. Vzel je deset stranskih žen, ki jih je bil pustil, da bi varovale hišo, in jih spravil v zavarovano hišo. Oskrboval jih je z živežem, k njim pa ni več šel. Bile so zaprte do dneva svoje smrti in so živele kot vdove.

⁴Nato je kralj rekel Amasáju: »Skliči mi v treh dneh Judove može in bodi sam tu na mestu.«

⁵Amasá je šel, da bi sklical Juda, pa se je zamudil prek časa, ki mu je bil določen.

⁶Tedaj je David rekel Abišáju: »Zdaj nam bo Bihríjev sin Ševá storil več hudega kot Absalom. Vzemi hlapce svojega gospoda in pojdi za njim, da si ne najde utrjenih mest in se ne skrije našim očem.«

⁷Šli so torej za njim Joábovi možje, Keretójci, Péletovci in vsi junaki. Šli so iz Jeruzalema, da bi zasledovali Bihríjevega sina Ševája.

⁸Ko so bili pri velikem kamnu, ki je v Gibeónu, je prišel prednje Amasá. Joáb je bil oblečen v vojaško suknjo, čeznjo pa je imel ob boku na pas pritrjen meč v nožnici. Ta se je izdrl in padel.

⁹Joáb je rekel Amasáju: »Ti gre dobro, moj brat?« In Joáb je z desnico prijel Amasája za brado, da bi ga poljubil.

¹⁰Amasá pa ni pazil na meč v Joábovi roki. In zabodel ga je z njim v trebuh, da mu je čreva izsul na zemljo. Umrli je, ne da bi ga zabodel še drugič. Joáb in njegov brat Abišáj sta se pognala za Bihríjevim sinom Ševájem.

¹¹Eden izmed Joábovih hlapcev pa je stal ob Amasáju in klical: »Kdor je Joábov privrženec in kdor je za Davida, naj gre za Joábom.«

¹²Amasá pa je ležal v krvi sredi ceste. Ko je tisti mož videl, da se vse ljudstvo ustavlja, je spravil Amasája s ceste na polje ter vrgel nanj oblačilo, ker je videl, da se vsakdo, ki pride do njega, ustavi.

¹³Ko ga je odstranil s ceste, so šli vsi za Joábom zasledovat Bihríjevega sina Ševája.

¹⁴Ta je obhodil vse Izraelove rodove do Abél Bet Maáhe. Zbrali so se vsi Bihríjevci in tudi šli za njim.

¹⁵Oni so prišli in ga oblegali v Abél Bet Maáhi. Nasuli so proti mestu nasip, ki je segal do obzidja, in vse ljudstvo, ki je bilo z Joábom, je izpodkopavalo zid, da bi ga podrli.

¹⁶Tedaj je neka modra žena zaklicala iz mesta: »Poslušajte, poslušajte! Recite Joábu: »Pridi sem, da bom govorila s teboj.««

¹⁷Ko se ji je približal, je žena rekla: »Si ti Joáb?« Rekel je: »Sem.« Rekla mu je: »Poslušaj besede svoje dekle!« Rekel je: »Poslušam.«

¹⁸Rekla je: »Včasih so imeli navado reči: »Naj vendar vprašajo za svèt v Abélu.« In tako so stvar končali.

¹⁹Jaz sem med najbolj miroljubnimi in zvestimi v Izraelu, ti pa hočeš pokončati materno mesto v Izraelu. Zakaj hočeš pogubiti Gospodovo dediščino?«

²⁰Joáb je odgovoril in rekel: »Nikakor ne! Bog ne daj, da bi jo pogubil ali uničil.

²¹Ne gre za to, temveč mož z Efrájimskega pogorja, Ševá po imenu, je vzdignil roko zoper kralja Davida. Izročite samo njega in odidem izpred mesta.« Žena je rekla Joábu: »Glej, njegovo glavo ti bomo vrgli čez obzidje.«

²²V svoji modrosti je žena šla k vsemu ljudstvu. In Bihríjevemu sinu Ševáju so odsekali glavo ter jo vrgli Joábu. Zatrobil je v rog in razpršili so se izpred mesta vsak v svoj šotor. Joáb pa se je vrnil h kralju v Jeruzalem.

Davidovi visoki uradniki

²³Joáb je bil poveljnik vse Izraelove vojske, Jojadájev sin Benajá pa Keretějcev in Péletovcev.

²⁴Adonirám je nadzoroval tlačane, Ahilúdov sin Józafat pa je bil letopisec.

²⁵Ševá je bil pisar. Cadók in Abjatár sta bila duhovnika.

²⁶Tudi Jaírovec Irá je bil duhovnik pri Davidu.

2 Samuel 21

Dodatki

David izroči Savlove sinove Gibeóncem

¹V Davidovih dneh je bila tri leta lakota, leto za letom. David je iskal Gospodovo obličje in Gospod je rekel: »Na Savlu in na njegovi hiši je krvna krivda, ker je dal pobiti Gibeónce.«

²Kralj je poklical Gibeónce in jim govoril. Gibeónci niso pripadali Izraelovim sinovom, ampak ostanku Amorějcev. Čeprav so se jim Izraelci s prisego zavezali, jih je Savel v svoji gorečnosti za Izraelove in Judove sinove skušal pobiti.

³David je torej rekel Gibeóncem: »Kaj naj storim za vas in s čim naj izvršim poravnavo, da boste blagoslovili Gospodovo dediščino?«

⁴Gibeónci so mu rekli: »Med Savlom in njegovo hišo ter nami ne gre za srebro ali zlato. Tudi nam ni do tega, da bi bil kdo v Izraelu usmrčen.« Rekel je: »Kar koli porečete, vam storim.«

⁵Rekli so kralju: »Od moža, ki nas je zatiral in ki nas je nameraval uničiti, da ne bi ostali v nobeni Izraelovi pokrajini,

⁶naj se nam dá sedem mož izmed njegovih sinov, da jih obesimo Gospodu v Gíbei Savla, izvoljenca Gospodovega.« Kralj je rekel: »Dal jih bom.«

⁷Kralj je prizanesel Mefibóšetu, sinu Savlovega sina Jonatana, zaradi prisege pri Gospodu, ki je bila med njima, med Davidom in Savlovim sinom Jonatanom.

⁸Kralj je torej vzel dva sinova Ajájeve hčere Ricpe, ki ju je rodila Savlu, Armoníja in Mefibóšeta, ter pet sinov Savlove hčere Merábe, ki jih je rodila Adriélu, sinu Mehólčana Barzilája.

⁹Dal jih je Gibeóncem v roke in obesili so jih na gori pred Gospodom. Tako jih je padlo sedem hkrati. Bili so usmrčeni v prvih dneh žetve, ko se je začela ječmenova žetev.

¹⁰Ajájeva hči Ricpa pa je vzela raševnik in si ga razgrinjala na skali od začetka žetve, dokler nanje ni padel dež z neba. In ni pustila pticam neba, da bi se spuščale nanje podnevi, ne poljskim zverem ponoči.

¹¹Sporočili so Davidu, kaj je storila Savlova stranska žena, Ajájeva hči Ricpa.

¹²David je šel in vzel Savlove kosti in kosti njegovega sina Jonatana od meščanov Jabéš Gileáda, ki so jih na skrivaj vzeli s ploščadi v Bet Šeánu, kjer so ju Filistejci obesili na dan, ko so Filistejci pobili Savla na Gilbói.

¹³Odnesel je od tam Savlove kosti in kosti njegovega sina Jonatana. Priložili so tudi kosti obešencev.

¹⁴In pokopali so Savlove kosti in kosti njegovega sina Jonatana v grobu njegovega očeta Kiša v Celi v Benjaminovi pokrajini. Storili so vse, kar je kralj zapovedal. Potem je Bog uslišal prošnjo za deželo.

Davidovi junaki se bojujejo s Filistejci

(1 Krn 20,4–8)

¹⁵Spet je bila vojska med Filistejci in Izraelom. David je šel s svojimi služabniki in se bojeval proti Filistejcem. Tedaj se je David upehal.

¹⁶Jišbí Benób, ki je bil iz Rafájevega rodu in je njegova sulica tehtala tristo šeklov brona in je bil opasan z novim mečem, je rekel, da bo Davida ubil.

¹⁷Toda Cerújin sin Abišáj je Davidu pomagal, zadel Filistejca in ga usmrtil. Tedaj so ga Davidovi možje rotili: »Ne hòdi več z nami v boj, da ne ugasiš Izraelove svetilke.«

¹⁸Potem je bila spet vojna s Filistejci v Gobu. Takrat je Hušán Sibeháj ubil Sipája, ki je bil iz Rafájevega rodu.

¹⁹Spet je bila vojna s Filistejci v Gobu. Jaaré Orgímov sin Elhanán, Betlehemec, je ubil Gitéjca Goljata, čigar kopjišče je bilo kakor tkalsko vrtilo.

²⁰Ko je bila spet vojna v Gatu, je bil tam velik mož, ki je imel na rokah in nogah šest prstov, skupaj štiriindvajset. Tudi ta je bil Rafájev potomec.

²¹Ko je sramotil Izraela, ga je ubil Jonatan, sin Davidovega brata Šimája.

²²Ti štirje so bili Rafájevi potomci v Gatu in so padli od Davidove roke in od rok njegovih služabnikov.

2 Samuel 22

Davidov psalm

(Ps 18,1–51)

¹David je govoril Gospodu besede te pesmi na dan, ko ga je Gospodrešil iz pesti vseh njegovih sovražnikov in iz Savlove pesti.

²Rekel je: Gospod je moja skala, moja trdnjava, moj osvoboditelj,

³moj Bog, moja pečina, kamor se zatekam, moj ščit in rog moje rešitve, moje zavetje in moje pribežališče, moj rešitelj; iz stiske si me rešil.

⁴Hvaljen bodi, kličem Gospodu, in že sem rešen svojih sovražnikov.

⁵Zakaj obdali so me valovi smrti, Beliálovi hudourniki so me prestrašili.

⁶Vrvi podzemlja so me obdale, zanke smrti so bile pred mano.

⁷Ko mi je bilo tesno, sem klical Gospoda, k svojemu Bogu sem klical. Slišal je moj glas iz svojega templja, moje vpitje je prišlo v njegova ušesa.

⁸Tedaj se je zemlja zamajala in vztrepetala, temelji neba so se stresli, zamajali so se, ker se je vnela njegova jeza.

- ⁹Iz njegovih nosnic se je vzdignil dim, iz njegovih ust požirajoč ogenj, oglje je bruhalo iz njega.
- ¹⁰Nagnil je nebo in se spustil, temen oblak je bil pod njegovimi nogami.
- ¹¹Jezdil je na kerubu in letal, prikazal se je na perutih vetra.
- ¹²Temo je postavil okrog sebe za šotor, gomile vode, oblake sopar.
- ¹³Iz sijaja pred njim je zagorelo žareče oglje.
- ¹⁴Gospod je zagrmel iz neba, Najvišji se je oglasil.
- ¹⁵Poslal je puščice, razkropil jih je, blisk, podil jih je.
- ¹⁶Pokazale so se struge morja, razkrili so se temelji zemeljskega kroga ob Gospodovi grožnji, od puhanja njegovih nosnic.
- ¹⁷Pošlje pomoč od zgoraj, vzame me, potegne me iz velikega vodovja.
- ¹⁸Reši me mojega močnega nasprotnika, mojih sovražnikov, ki so močnejši od mene.
- ¹⁹Na dan moje nesreče so prišli predme, toda Gospod mi je bil opora.
- ²⁰Odpeljal me je na prostrano polje, otel me je, ker ima veselje nad mano.
- ²¹Gospod mi plačuje po moji pravičnosti, po čistosti mojih rok mi povrača;
- ²²ker sem se držal Gospodovih poti in nisem odpadel od svojega Boga;
- ²³ker so bile vse njegove sodbe pred mano in njegovih zakonov nisem odstranil.
- ²⁴Do njega sem bil popoln in sem se varoval svoje krivde.
- ²⁵Gospod mi je torej povrnil po moji pravičnosti, po moji čistosti pred njegovimi očmi.
- ²⁶Z zvestim si zvest, s popolnim si popoln;
- ²⁷z iskrenim si iskren, s prekanjenim si prebrisan.
- ²⁸Rešuješ nesrečno ljudstvo, a tvoje oči so nad prevzetnimi, da jih ponižaš.
- ²⁹Zares, ti si moja svetilka, Gospod, Gospod mi razsvetljuje temo.

- ³⁰Zares, s teboj napodim sovražna krdela, s svojim Bogom preskočim zidovje.
- ³¹To je Bog, njegova pot je popolna, Gospodov izrek je prečiščen, ščit je vsem, ki se zatekajo k njemu.
- ³²Zares, kdo je Bog razen Gospoda, kdo je skala razen našega Boga;
- ³³Boga, ki me z močjo opasuje in mi daje pot popolnosti?
- ³⁴Dela mi noge kakor košutam in me postavlja na moje višine.
- ³⁵Uči moje roke za vojno, moje lakte za napenjanje bronastega loka.
- ³⁶Dal si mi ščit svoje rešitve, tvoja skrbnost me dela velikega.
- ³⁷Razširjaš moje korake pod mano, moji členki ne klecajo.
- ³⁸Zasledujem svoje sovražnike in jih uničujem, ne vračam se, dokler jih ne pokončam.
- ³⁹Pokončujem jih in razbijam, da več ne vstanejo, padejo pod moje noge.
- ⁴⁰Z močjo me opasuješ za spopad, moje napadalce upogibaš pod mene.
- ⁴¹Dal si, da mi moji nasprotniki obračajo hrbet, svoje sovražnike utišam.
- ⁴²Kličejo na pomoč, a ni rešitelja, h Gospodu, a jim ne odgovori.
- ⁴³Zmeljem jih kakor prah zemlje, zdrobim in poteptam jih kakor blato na cestah.
- ⁴⁴Osvobajaš me prepira z mojim ljudstvom, ohranjaš me za poglavarja narodov, ljudstvo, ki ga nisem poznal, mi služi.
- ⁴⁵Sinovi tujcev se mi dobrikajo, brž ko slišijo z ušesi, so mi pokorni.
- ⁴⁶Sinovi tujcev podležejo, prihajajo iz svojih utrdb.
- ⁴⁷Naj živi Gospod, slavljen moja skala, naj bo vzvišen Bog, skala moje rešitve,
- ⁴⁸Bog, ki mi daje maščevanje, ki je ljudstva spravil podme
- ⁴⁹in me izpeljal izmed mojih sovražnikov! Povzdiguješ me nad moje napadalce, rešuješ me nasilnega človeka.

⁵⁰Zato te bom slavil, Gospod, med narodi, pel bom tvojemu imenu,
⁵¹ki svojemu kralju naklanja velike zmage, in izkazuje dobroto svojemu maziljencu, Davidu in njegovemu zarodu na veke.

2 Samuel 23

Davidove zadnje besede

¹To so zadnje Davidove besede: Izrek Jesejevega sina Davida, izrek moža, ki je bil visoko postavljen, maziljenca Jakobovega Boga, ljubljenca Izraelovih pesmi.

²Gospodov duh govori po meni, njegova beseda je na mojem jeziku.

³Izraelov Bog je rekel, Izraelova skala mi je govorila: »Pravičen vladar nad ljudmi, vladar v strahu Božjem,

⁴je kakor jutranji svit, ko v brezoblačnem jutru posije sonce in s sijem po dežju pozeleni zemljo.«

⁵Ali ni taka moja hiša pri Bogu? Kajti večno zavezo je sklenil z menoj, urejeno v vsem in zavarovano. Mar ne bo dal, da vzklije vse moje rešenje in veselje?

⁶A ničvredneži so vsi kakor zavrženo trnje, ki se z roko ne prijemlje;

⁷kdor se jih dotakne, se opremi z železjem in kopjiščem sulice in na kraju samem se do konca sežgejo z ognjem.

Davidovi junaki

(1 Krn 11,10–47)

⁸To so imena Davidovih junakov: Tahkemoníjec Jošéb Bašébet, prvi izmed treh; zavihtel je sulico proti osemstotim in jih naenkrat pobil.

⁹Za njim je bil Ahóahovec Eleazar, Dodójev sin; ta je bil med tremi junaki. Bil je z Davidom, ko so izzivali Filistejce, ki so se zbirali za boj. Izraelci so se umaknili,

¹⁰on pa se je vzdignil in pobijal Filistejce, dokler se ni njegova roka utrudila in je njegova roka otrpnila na meču. Gospod je ta dan podelil veliko zmago. Ljudstvo se je vrnilo k njemu, vendar samo plenit.

¹¹Za njim je bil Šamá, sin Hararéjca Ageja. Filistejci so se zbrali v Lehiju. Tam je bil kos polja, polnega leče. Ljudje so zbežali pred Filistejci,

¹²on pa se je ustavil sredi polja in ga branil ter pobil Filistejce. Tako je Gospod podelil veliko zmago.

¹³Trije izmed tridesetih poglavarjev so odšli in v času žetve prišli k Davidu v votlino Adulám, ko je krdelo Filistejcev taborilo v dolini Rafájevcev.

¹⁴David je bil takrat v trdnjavi, posadka Filistejcev pa je bila tedaj v Betlehemu.

¹⁵David je začutil veliko željo in je rekel: »Kdo mi bo dal piti vode iz betlehemskega vodnjaka, ki je pri vratih?«

¹⁶Tedaj so se trije junaki prebili skozi filistejski tabor, zajeli vode iz betlehemskega vodnjaka, ki je bil pri vratih, jo vzeli in prinesli Davidu. Pa je ni hotel piti, temveč jo je izlil Gospodu

¹⁷in rekel: »Gospod, ne daj, da bi to storil! Ali ni to kri mož, ki so šli tja za ceno svojega življenja?« Zato je ni hotel piti. Te reči so storili ti trije junaki.

¹⁸Abišáj, Joábov brat, Cerújin sin, je bil poglavar tridesetih. Ta je zavihtel sulico proti tristotim in jih pobil. Imel je sloveče ime poleg treh.

¹⁹Bil je najslavnejši med trideseterico in je postal njihov poveljnik; a onih treh ni dosegel.

²⁰Benajá, Jojadájev sin, je bil hraber mož iz Kabceéla, ki je storil velika dejanja. Ubil je dva junaka iz Moába. Šel je tudi in ubil leva sredi jame na dan, ko je zapadel sneg.

²¹Ubil je tudi Egipčana, ki je bil lepe postave. Egipčan je imel v roki sulico; pa je šel nadenj s palico, iztrgal Egipčanu sulico iz roke in ga ubil z njegovo lastno sulico.

²²Te reči je storil Jojadájev sin Benajá. Imel je sloveče ime poleg treh junakov.

²³Bil je slaven med trideseterico, vendar onih treh ni dosegel. David ga je postavil na čelo svoje telesne straže.

²⁴Med trideseterimi so bili: Joábov brat Asaél, Dodójev sin Elhanán iz Betlehema,

²⁵Haródec Šamá, Haródec Eliká,

²⁶Péletovec Helec, Irá, sin Tekójčana Ikéša,

²⁷Anatóčan Abiézer, Hušán Mebunáj,

²⁸Ahóahovec Calmón, Netófčan Mahráj,

²⁹Heled, sin Netófčana Baanája, Ribájev sin Itáj iz Gibeát Benjamina,

³⁰Piratónec Benajá, Hidáj iz Gááševih potokov,

³¹Arbatéjec Abialbón, Barhuméjec Azmávet,

³²Šaalbónec Eljahbá, Jašenovi sinovi, Jonatan,

³³Hararéjec Šamá, Ahiám, sin Hararéjca Šarárja,

³⁴Elifélet, sin Maahčána Ahasbája, Eliám, sin Gilčana Ahitófela,

³⁵Karmélčan Hecró, Arbéjec Paaráj,

³⁶Natánov sin Jigál iz Cobe, Gádovec Baní,

³⁷Amónec Celek, Beeročán Nahráj, oproda Cerújinega sina Joába,

³⁸Jéterjevec Irá, Jéterjevec Garéb,

³⁹Hetejec Urijá – skupaj sedemintrideset.

2 Samuel 24

Davidovo ljudsko štetje

(1 Krn 21,1–6)

¹Spet se je vnel Gospodov srd nad Izraelci in spodbodel je Davida proti njim, govoreč: »Pojdi, preštej Izraela in Juda!«

²Kralj je torej rekel vojskovodju Joábu, ki je bil pri njem: »Prehodi vse Izraelove rodove od Dana do Beeršebe in preštejte ljudstvo, da bom vedel število prebivalstva.«

³Joáb pa je rekel kralju: »Naj Gospod, tvoj Bog, pomnoži ljudstvo, da jih bo stokrat toliko, kolikor jih je, in oči mojega gospoda kralja naj to vidijo. Toda zakaj ima moj gospod kralj veselje nad to zadevo?«

⁴Toda kraljeva beseda je primorala Joába in vojskovodje, in tako so Joáb in vojskovodje odšli izpred kralja, da bi prešteli Izraelovo ljudstvo.

⁵Šli so čez Jordan in se utaborili v Aroêrju, južno od mesta, ki je sredi doline, proti Gadu in Jazêrju.

⁶Prišli so v Gileád in v deželo Tahtím Hodší. Potem so prišli v Dan Jáan in zavili proti Sidónu.

⁷Prišli so v utrdbo Tir ter v vsa hivéjska in kánaanska mesta. Potem so odšli v Judov Negeb, v Beeršébo.

⁸Prehodili so vso deželo in po devetih mesecih in dvajsetih dneh prišli v Jeruzalem.

⁹Joáb je izročil kralju število preštetega ljudstva: v Izraelu je bilo osemsto tisoč z mečem oboroženih vojščakov, v Judu pa petsto tisoč mož.

Bog kaznuje Davidov greh

(1 Krn 21,7–17)

¹⁰Potem ko je preštel ljudstvo, je Davidu bilo srce. David je tedaj rekel Gospodu: »Zelo sem grešil s tem, kar sem storil. A zdaj, Gospod, pusti, naj gre krivda tvojega služabnika mimo, saj sem ravnal zelo nespametno.«

¹¹Ko je David zjutraj vstal, se je Gospodova beseda zgodila preroku Gadu, Davidovemu vidcu, rekoč:

¹²»Pojdi in povej Davidu: Tako govori Gospod: ›Tri stvari ti predlagam; izberi eno izmed njih, da ti jo storim!«

¹³Gad je prišel k Davidu in mu to naznanil. Rekel mu je: »Ali naj ti pride sedem let lakote v deželo? Ali naj tri mesece bežiš pred svojim nasprotnikom, ki te bo preganjal? Ali naj bo tri dni kuga v tvoji deželi? Premisli zdaj in glej, kaj naj odgovorim njemu, ki me je poslal.«

¹⁴David je rekel Gadu: »Zelo sem v stiski; padimo raje v Gospodovo roko, ker je njegovo usmiljenje veliko; v človekovo roko pa ne bi rad padel!«

¹⁵Tako je Gospod poslal kugo nad Izraela od jutra do določenega časa. In umrlo jih je izmed ljudstva od Dana do Beeršébe sedemdeset tisoč mož.

¹⁶Ko je angel iztegnil roko nad Jeruzalem, da bi ga pokončal, je bilo Gospodu žal zaradi hudega, zato je rekel angelu, ki je pokončaval ljudstvo: »Dosti je, umakni zdaj svojo roko!« Gospodovangel je bil tedaj pri mlatišču Jebusejca Arávna.

¹⁷Ko je David videl angela, ki je pobijal ljudstvo, je rekel Gospodu: »Glej, jaz sem se pregrešil, jaz sem si nakopal krivdo; ti pa, ovce, kaj so storili? Naj bo, prosim, tvoja roka proti meni in proti hiši mojega očeta!«

Davidov oltar in daritev

(1 Krn 21,18–27)

¹⁸Tisti dan je prišel Gad k Davidu in mu rekel: »Pojdi in postavi Gospodu oltar na mlatišču Jebusejca Arávna!«

¹⁹Po Gadovi besedi je David šel gor, kakor je Gospod zapovedal.

²⁰Ko je Arávna pogledal dol, je videl kralja in njegove služabnike, kako prihajajo k njemu. Arávna je šel ven in se kralju priklonil z obrazom do zemlje.

²¹Arávna je rekel: »Zakaj je moj gospod kralj prišel k svojemu hlapcu?« David je rekel: »Da kupim od tebe mlatišče in sezidam oltar Gospodu, da se nadloga odvrne od ljudstva.«

²²Arávna je rekel Davidu: »Naj moj gospod kralj vzame in daruje, kar je dobro v njegovih očeh. Glej, tu so voli za žgalno daritev in mlatilni vitel z volovskim jarmom za drva.

²³Vse to, o kralj, Arávna daruje kralju.« Potem je Arávna rekel kralju: »Naj ti bo Gospod, tvoj Bog, milostljiv!«

²⁴Kralj pa je rekel Arávnui: »Nikakor, ampak to hočem kupiti od tebe za kupno ceno. Gospodu, svojemu Bogu, nočem darovati žgalnih daritev, ki me nič ne stanejo.« Tako je David kupil mlatišče in vole za petdeset srebrnih šeklov.

²⁵Nato je David tam sezidal Gospodu oltar in daroval žgalne in mirovne daritve. Tako je Gospod uslišal prošnjo za deželo in nadloga se je odvrnila od Izraela.

1 Kralji

1 Kralji 1

Konec Davidovega kraljevanja David se postara

¹Kralj David se je postaral in prišel v leta. Zavijali so ga v odeje, pa se ni mogel ogreti.

²Zato so mu njegovi služabniki rekli: »Naj poiščejo gospodu kralju nedolžno dekle, da bo skrbelo za kralja in ga negovalo. Ležalo bo v tvojem naročju in gospod kralj se bo ogrel.«

³Po vsem izraelskem ozemlju so iskali lepo dekle, našli Abišágo iz Šunéma in jo pripeljali h kralju.

⁴Dekle je bilo silno lepo. Negovala je kralja in mu stregla; kralj pa je ni spoznal.

Adoníja se poteguje za prestol

⁵Tedaj je Hagítin sin Adoníja postal oblasten in je rekel: »Jaz bom kraljeval.« Oskrbel si je voz, konjenike in petdeset mož, ki so ga spremljali.

⁶Oče ga nikoli v življenju ni hotel pokarati, da bi rekel: »Zakaj tako delaš?« Tudi zelo postaven je bil in rojen takoj za Absalomom.

⁷Dogovoril se je s Cerújinim sinom Joábom in duhovnikom Abjatárjem, da ga podpreta.

⁸Duhovnik Cadók, Jojadájev sin Benajá, prerok Natán, Šimí, Reí in Davidovi junaki pa niso bili z Adoníjem.

⁹Nekoč je Adoníja daroval drobnico, govedo in pitance pri skali Zohélet, ki je blizu En Rogela, in je povabil na gostijo vse brate, kraljeve sinove, in vse Judove može, kraljeve služabnike.

¹⁰Preroka Natána, Benajája, junakov in svojega brata Salomona pa ni povabil.

¹¹Tedaj je Natán rekel Salomonovi materi Batšébi: »Kaj nisi slišala, da je Hagítin sin Adoníja postal kralj, ne da bi naš gospod David vedel za to?

¹²Pridi zdaj, naj ti svetujem: reši svoje življenje in življenje svojemu sinu Salomonu.

¹³Pojdi takoj h kralju Davidu in mu reci: »Mar nisi sam, moj gospod kralj, prisegel svoji služabnici: Zares, tvoj sin Salomon bo kraljeval za menoj, on bo sedel na mojem prestolu! Kako da je zdaj postal kralj Adoníja?«

¹⁴Glej, ko boš tam še govorila s kraljem, bom prišel za teboj in potrdil tvoje besede.«

¹⁵Batšéba je prišla h kralju v sobano. Kralj je bil zelo postaran; Abišága iz Šunéma je stregla kralju.

¹⁶Batšéba se je priklonila in padla na kolena pred kraljem. Kralj je rekel: »Kaj bi rada?«

¹⁷Rekla mu je: »Moj gospod, sam si prisegel svoji služabnici pri Gospodu, svojem Bogu: »Zares, tvoj sin Salomon bo kraljeval za menoj, on bo sedel na mojem prestolu!«

¹⁸Zdaj pa, glej, je postal kralj Adoníja, ne da bi ti, moj gospod kralj, vedel za to.

¹⁹Daroval je veliko volov, pitancev in drobnice in povabil na gostijo vse kraljeve sinove, duhovnika Abjatárja in vojskovodja Joába; tvojega služabnika Salomona pa ni povabil.

²⁰Ti pa, moj gospod kralj, oči vsega Izraela so uprte vate, da jim razglasiš, kdo bo sedel na prestolu mojega gospoda kralja za njim.

²¹Sicer se bo zgodilo, da bova jaz in moj sin Salomon veljala za hudodelca, ko moj gospod kralj leže k svojim očetom.«

²²In glej, ko je še govorila s kraljem, je prišel prerok Natán.

²³Kralju so sporočili in rekli: »Prerok Natán je tu.« Prišel je pred kralja in se pred kraljem priklonil z obrazom do tal.

²⁴Natán je rekel: »Moj gospod kralj, gotovo si sam rekel: »Adoníja bo kraljeval za menoj, on bo sedel na mojem prestolu.«

²⁵Danes je namreč šel in daroval veliko volov, pitancev in drobnice. Na gostijo je povabil vse kraljeve sinove, vojskovodje in duhovnika Abjatárja. Zdaj jedo in pijejo pred njim in vzdikajo: »Živel kralj Adoníja!«

²⁶Mene, tvojega služabnika, duhovnika Cadóka, Jojadájevega sina Benajája in tvojega služabnika Salomona pa ni povabil.

²⁷Če se je to zgodilo po volji mojega gospoda kralja, zakaj nisi obvestil svojega služabnika, kdo bo sedel na prestolu mojega gospoda kralja za njim?»

Salomon postane kralj

(1 Krn 29,22b–25)

²⁸Kralj David je odgovoril in rekel: »Pokličite mi Batšébo!« Prišla je h kralju in je stala pred kraljem.

²⁹In kralj je prisegel in rekel: »Kakor živi Gospod, ki me je rešil iz sleherne stiske –,

³⁰kakor sem ti prisegel pri Gospodu, Izraelovem Bogu, da bo tvoj sin Salomon kraljeval za menoj in sedel na mojem prestolu namesto mene, tako bom ta dan tudi storil!«

³¹Batšéba se je priklonila z obrazom do tal, počastila kralja in rekla: »Živel moj gospod kralj David na veke!«

³²Nato je kralj David rekel: »Pokličite mi duhovnika Cadóka, preroka Natána in Jojadájevega sina Benajája!« Ko so prišli pred kralja,

³³jim je kralj rekel: »Vzemite s sabo služabnike svojega gospoda, posadite mi sina Salomona na mojo mulo in ga peljite dol h Gihonu!

³⁴Tam naj ga duhovnik Cadók in prerok Natán mazilita za kralja nad Izraelom, vi pa zatrobite v rog in vzdikajte: »Živel kralj Salomon!«

³⁵Nato se povzpnite za njim, da pride in sede na moj prestol. On bo kraljeval namesto mene; njega sem določil za vladarja nad Izraelom in Judom.«

³⁶Jojadájev sin Benajá je kralju odgovoril in rekel: »Tako je prav! Tako naj potrdi Gospod, Bog mojega gospoda kralja.

³⁷Kakor je bil Gospod z mojim gospodom kraljem, tako naj bo s Salomonom; njegov prestol naj poviča še bolj kakor prestol mojega gospoda kralja Davida.«

³⁸Tedaj so duhovnik Cadók, prerok Natán, Jojadájev sin Benajá, Keretėjci in Péletovci šli, posadili Salomona na mulo kralja Davida in ga peljali dol h Gihonu.

³⁹Duhovnik Cadók je vzel rog olja iz svetegašotora in mazilil Salomona. Zatrobili so v rog in vse ljudstvo je vzklikalo: »Živel kralj Salomon!«

⁴⁰Nato se je vse ljudstvo vzpenjalo za njim; ljudstvo je piskalo na piščali in vriskalo od velikega veselja, da se je od njihovega vpitja tresla zemlja.

⁴¹Adoníja in vsi njegovi povabljeni so to slišali, ko so bili ravno pri kraju s pojedino. Ko je Joáb zaslišal glas roga, je rekel: »Zakaj ta hrup v mestu?«

⁴²Ko je še govoril, glej, je prišel Jonatan, sin duhovnika Abjatárja. Adoníja je rekel: »Pridi, kajti poštenjak si in gotovo prinašaš dobro novico.«

⁴³Jonatan je odgovoril in rekel Adoníju: »Žal ne! Naš gospod, kralj David, je Salomona postavil za kralja.

⁴⁴Kralj je poslal z njim duhovnika Cadóka, preroka Natána, Jojadájevega sina Benajája, Keretėjce in Péletovce, da so ga posadili na kraljevo mulo.

⁴⁵Duhovnik Cadók in prerok Natán sta ga pri Gihonu mazilila za kralja, potem pa so se veseli povzpeli od tam, da je mesto vznemirjeno. To je hrup, ki ste ga slišali.

⁴⁶Salomon je tudi že sédel na kraljevi prestol.

⁴⁷Tudi kraljevi služabniki so prišli našemu gospodu, kralju Davidu, takole voščit: »Tvoj Bog naj Salomonovo ime proslavi še bolj kakor tvoje ime, in njegov prestol naj poviča še bolj kakor tvoj prestol!« In kralj je na ležišču padel na kolena.

⁴⁸Tudi je kralj takole rekel: »Slavljen Gospod, Izraelov Bog, ki mi je danes dal naslednika na prestolu in moje oči to vidijo.«

⁴⁹Vsi Adoníjevi povabljeni so vztrepotali in vstali; vsak je odšel po svoji poti.

⁵⁰Tedaj se je Adoníja zbal Salomona, zato je vstal, šel in se prijel oltarnih rogov.

⁵¹Salomonu so sporočili in rekli: »Glej, Adoníja se boji kralja Salomona. Glej, drži se oltarnih rogov in prosi: »Kralj Salomon naj mi danes priseže, da svojega služabnika ne bo usmrtil z mečem.««

⁵²Salomon je rekel: »Če se bo izkazal poštenjaka, mu še las ne bo padel na tla; če pa se najde na njem hudobija, bo umrl.«

⁵³Potem ga je kralj Salomon dal pripeljati od oltarja. Prišel je in padel na kolena pred kraljem Salomonom. Salomon mu je rekel: »Pojdi na svoj dom!«

1 Kralji 2

Davidova navodila Salomonu

¹Ko se je Davidu približal čas smrti, je dal naročila sinu Salomonu in rekel:

²»Odhajam na pot vsega zemeljskega; bodi torej močan, bodi mož!

³Drži se postave Gospoda, svojega Boga, da boš hodil po njegovih potih in se držal njegovih zakonov, zapovedi, odlokov in pričevanj, kakor je pisano v Mojzesovi postavi; da boš imel srečo pri vsem, kar boš delal, in pri vsem, česar se boš lotil.

⁴In Gospod bo držal besedo, ki jo je govoril o meni, rekoč: »Če bodo tvoji sinovi pazili na svojo pot, da bodo hodili pred mojim obličjem v zvestobi, z vsem srcem in z vso dušo, ne bo nobeden izmed tvojih odstranjen z Izraelovega prestola.«

⁵Sam tudi veš, kaj mi je storil Cerújin sin Joáb: kaj je storil dvema poveljnikoma izraelske vojske, Nerovemu sinu Abnêrju in Jeterjevemu sinu Amasáju, kako ju je ubil; kako je v vojni prelito kri maščeval v mirnem času in mi tako z nedolžno krvjo omadeževal pas okoli ledij in obuvalo na nogah.

⁶Ukreni torej po svoji modrosti, a ne daj, da bi šla njegova siva glava mirno v podzemlje!

⁷Sinovom Gileádca Barzilája pa izkaži naklonjenost: naj bodo med tistimi, ki jedo pri tvoji mizi. Prijazno so mi namreč prišli naproti, ko sem bežal pred tvojim bratom Absalomom.

⁸Glej, pri tebi je tudi Benjaminovec Gerájev sin Šimí iz Bahuríma. Ta me je divje in neusmiljeno preklinjal na dan, ko sem šel v Mahanájim. Ko mi je nato prišel k Jordanu naproti, sem mu prisegel pri Gospodu in rekel: »Ne bom te usmrtil z mečem!«

⁹Zdaj pa ga ne imej za nedolžnega, saj si moder mož in veš, kaj mu moraš storiti, da boš njegovo sivo glavo s krvjo spravil v podzemlje.«

Davidova smrt

(1 Krn 29,23–28)

¹⁰Potem je David legel k svojim očetom in bil pokopan v Davidovem mestu.

¹¹Davidovo kraljevanje nad Izraelom je trajalo štirideset let: v Hebrónu je kraljeval sedem let, v Jeruzalemu pa triintrideset let.

¹²Tako je Salomon sédel na prestol svojega očeta Davida in njegova kraljevska oblast se je zelo utrdila.

Salomon se znebi nasprotnikov

¹³Hagítin sin Adoníja je prišel k Salomonovi materi Batšébi. Rekla je: »Je tvoj prihod miroljuben?« Rekel je: »Miroljuben.«

¹⁴Nato je rekel: »Rad bi nekaj govoril s teboj.« Ona je rekla: »Govôri!«

¹⁵On pa je rekel: »Ti veš, da je kraljevanje pripadalo meni in je ves Izrael pričakoval, da bom jaz kralj. Vendar se je kraljevska oblast zaobrnila in pripadla mojemu bratu, ker mu je pripadla od Gospoda.

¹⁶Zdaj pa imam eno samo prošnjo do tebe; nikar me ne zavrni!« Ona mu je rekla: »Govôri!«

¹⁷Rekel je: »Reci, prosim, kralju Salomonu – tebe pač ne bo zavrnil – naj mi da Abišágo iz Šunéma za ženo!«

¹⁸Batšéba je rekla: »Dobro, govorila bom zate s kraljem.«

¹⁹Batšéba je prišla h kralju Salomonu, da bi govorila z njim glede Adoníja. Kralj je vstal, ji šel naproti in se ji priklonil do tal. Zatem je sédel na prestol in dal postaviti še prestol za kraljevo mater. Sedla je na njegovo desnico

²⁰in rekla: »Eno samo majhno prošnjo imam do tebe, nikar me ne zavrni!« Kralj ji je rekel: »Povej prošnjo, mati, saj te ne bom zavrnil!«

²¹Tedaj je rekla: »Naj se da Abišága iz Šunéma za ženo tvojemu bratu Adoníju.«

²²Kralj Salomon pa je odvrnil in rekel svoji materi: »Čemu neki prosiš za Adoníja Abišágo iz Šunéma? Raje prosi zanj kraljevsko oblast, saj je moj starejši brat in na njegovi strani sta duhovnik Abjatár in Cerújin sin Joáb!«

²³In kralj Salomon je prisegel pri Gospodu in rekel: »Tako naj mi stori Bog in tako doda; zares, Adoníja je govoril o tej zadevi za ceno svojega življenja.

²⁴Zdaj torej, kakor živi Gospod, ki me je potrdil in posadil na prestol mojega očeta Davida in mi pripravil hišo, kakor je govoril, da, še danes bo Adoníja usmrčen!«

²⁵Kralj Salomon je poslal Jojadájevega sina Benajája; ta ga je potolkel in je umrl.

²⁶Duhovniku Abjatárju pa je kralj rekel: »Pojdi v Anatót na svoje posestvo! Zares, zaslužiš smrt, vendar te ta dan ne bom usmrtil, ker si nosil skrinjo Gospoda Boga pred mojim očetom Davidom in si pretrpel vse, kar je pretrpel moj oče.«

²⁷In Salomon je vrgel Abjatárja iz službe Gospodovega duhovnika, da je izpolnil Gospodovo besedo, ki jo je govoril o Élijevi hiši v Šilu.

²⁸Glas o tem je prišel do Joába, saj je Joáb podpiral Adoníja, ni pa podpiral Absaloma. Joáb je pribežal v Gospodov šotor in se oprijel oltarnih rogov.

²⁹Kralju Salomonu so sporočili: »Zares, Joáb je pribežal v Gospodov šotor, in glej, pri oltarju je.« Salomon pa je poslal Jojadájevega sina Benajája in rekel: »Pojdi in ga potolci!«

³⁰Benajá je prišel v Gospodov šotor in mu rekel: »Tako govori kralj: »Pojdi ven!« Oni pa je rekel: »Ne, tu hočem umreti.« Benajá je zadevo sporočil kralju in rekel: »Tako je govoril Joáb in tako mi je odgovoril.«

³¹Tedaj mu je kralj rekel: »Stôri, kakor je rekel! Potolci ga in ga pokoplji! Tako boš kri, ki jo je pretil brez vzroka, odvrnil od mene in od hiše mojega očeta.

³² Gospod bo njegovo kri obrnil na njegovo glavo. Pobil je dva moža, pravičnejša in boljša od njega, in ju ubil z mečem – in moj oče David ni vedel za to – Nerovega sina Abnêrja, poveljnika Izraelove vojske, in Jeterjevega sina Amasája, poveljnika Judove vojske.

³³Njuna kri naj se za vedno povrne na Joábovo glavo in na glavo njegovih potomcev. Davidu in njegovim potomcem, njegovi hiši in njegovemu prestolu pa naj na veke prihaja mir od Gospoda.«

³⁴Jojadájev sin Benajá je torej šel gor, ga potolkel in usmrtil. Pokopan je bil na svojem domu ob puščavi.

³⁵Namesto njega je kralj postavil na čelo vojske Jojadájevega sina Benajája, duhovnika Cadóka pa je kralj postavil na Abjatárjevo mesto.

³⁶Zatem je dal kralj poklicati Šimíja in mu rekel: »Sezidaj si hišo v Jeruzalemu in prebivaj tam! Od tam ne hodi nikamor!

³⁷Kajti tisti dan, ko bi šel in prestopil potok Cedron, vedi zagotovo, da boš moral umreti; tvoja kri bo prišla nad tvojo glavo.«

³⁸Šimí je rekel kralju: »Dobra je beseda, ki jo je govoril moj gospod kralj; tako bo tvoj služabnik storil.« Tako je Šimí veliko dni bival v Jeruzalemu.

³⁹Po treh letih pa se je zgodilo, da sta Šimíju zbežala dva hlapca k Maahájevemu sinu Ahíšu, kralju v Gatu. Sporočili so Šimíju in rekli: »Glej, tvoja hlapca sta v Gatu.«

⁴⁰Šimí je vstal, osedlal osla in se odpravil v Gat k Ahíšu, da bi poiskal hlapca. Šimí je šel in pripeljal hlapca iz Gata.

⁴¹Tedaj so sporočili Salomonu, da je šel Šimí iz Jeruzalema v Gat in se vrnil.

⁴²Kralj je dal poklicati Šimíja in mu rekel: »Mar te nisem zaprisegel pri Gospodu, ti zabičal in rekel: ›Tisti dan, ko boš šel in se odpravil kam drugam, vedi zagotovo, da boš moral umreti!‹ In rekel si mi: ›Dobra je beseda, ubogam.‹

⁴³Zakaj se torej nisi držal Gospodove prisege in ukaza, ki sem ti ga dal?«

⁴⁴In kralj je rekel Šimíju: »Sam poznaš vso hudobijo – pozna jo tvoje srce –, ki si jo prizadel mojemu očetu Davidu. Gospod bo tvojo hudobijo obrnil na tvojo glavo,

⁴⁵kralj Salomon pa je blagoslovljen in Davidov prestol bo trdno stal pred Gospodom na veke.«

⁴⁶Nato je dal kralj ukaz Jojadájevemu sinu Benajáju; ta je šel, ga potolkel in je umrl. Tako je bilo kraljestvo trdno v Salomonovih rokah.

1 Kralji 3

Salomon si izprosi modrost

(2 Krn 1,2–13)

¹Salomon je stopil v svaštvo s faraonom, egiptovskim kraljem. Vzel je faraonovo hčer in jo popeljal v Davidovo mesto, dokler ni dokončal zidave svoje hiše, Gospodove hiše in obzidja okrog Jeruzalema.

²Ljudstvo pa je opravljalo daritve na višinah, ker do tistih dni še ni bila sezidana hiša Gospodovemu imenu.

³Salomon je sicer ljubil Gospoda in se ravnal po zakonih svojega očeta Davida, vendar je daroval in zažigal kadilo na višinah.

⁴Kralj je šel v Gibeón, da bi tam daroval, saj je bila to najimenitnejša višina. Na tamkajšnjem oltarju je Salomon daroval tisoč žgalnih daritev.

⁵V Gibeónu se je Salomonu ponoči v sanjah prikazal Gospod. Bog je rekel: »Prosi, kaj naj ti dam!«

⁶Salomon je rekel: »Ti si svojemu služabniku Davidu, mojemu očetu, izkazoval veliko naklonjenost, ker je hodil pred tvojim obličjem v zvestobi,

pravičnosti in iskrenosti do tebe. Ohranil si mu to veliko naklonjenost in mu dal sina, ki danes sedi na njegovem prestolu.

⁷ Gospod, moj Bog, ti si zdaj postavil za kralja svojega služabnika namesto mojega očeta Davida. Jaz pa sem še deček; ne vem, kako odhajati in prihajati.

⁸ Tvoj služabnik je sredi tvojega ljudstva, ki si ga izvolil, številnega ljudstva, ki ga zaradi velikosti ni mogoče izmeriti ne prešteti.

⁹ Daj torej svojemu služabniku poslušno srce, da bo znal vladati tvojemu ljudstvu in razločevati med dobrim in hudim! Kajti kdo bi sicer mogel vladati temu tvojemu mogočnemu ljudstvu?»

¹⁰ Gospodu je bilo všeč, da je Salomon prosil za to.

¹¹ Bog mu je rekel: »Ker si prosil za to in si nisi prosil dolgega življenja, ne bogastva in ne smrti svojih sovražnikov, ampak si prosil zase razumnosti za pravo razsojanje,

¹² glej, bom storil po tvoji besedi. Glej, dal ti bom modro in razumno srce, takó da ni bilo tebi enakega pred tabo in ne bo vstal tebi enak za tabo.

¹³ Pa tudi to, česar nisi prosil, ti bom dal: bogastvo in slavo, tako da ti vse tvoje dni ne bo enakega med kralji.

¹⁴ Če boš hodil po mojih poteh in se držal mojih zakonov in zapovedi, kakor je hodil tvoj oče David, bom podaljšal tvoje dni.«

¹⁵ Potem se je Salomon prebudil: kakšne sanje! Šel je v Jeruzalem in stopil pred skrinjo Gospodove zaveze. Daroval je žgalne daritve, opravil mirovne daritve in priredil gostijo vsem svojim služabnikom.

Salomonova sodba

¹⁶ Tedaj sta prišli h kralju dve vlačugi in stopili predenj.

¹⁷ Ena od žená je rekla: »O, moj gospod, jaz in ta žena stanujeva v isti hiši. V njeni navzočnosti sem rodila v hiši.

¹⁸ Tri dni po mojem porodu je rodila tudi ta žena. Bili sva skupaj, nikogar drugega ni bilo pri naju v hiši; sami sva bili v hiši.

¹⁹Sin te žene pa je ponoči umrl, ker je ležala na njem.

²⁰Sredi noči je vstala, vzela mojega sina z moje strani, medtem ko je tvoja dekla spala, in ga dela sebi v naročje; svojega mrtvega sina pa je položila meni v naročje.

²¹Ko sem zjutraj vstala, da bi sina podojila, glej, je bil mrtev. Ob jutranjem svitu sem si ga natančno ogledala, in glej, to ni bil moj sin, ki sem ga rodila.«

²²Druga žena pa je rekla: »Ne, živi otrok je moj sin, mrtvi pa je tvoj!« Ta je rekla: »Ne, mrtvi je tvoj sin, živi pa je moj!« Tako sta se prerekali pred kraljem.

²³Tedaj je kralj rekel: »Ena pravi: »Moj sin je ta, ki živi; mrtvi pa je tvoj.« Druga pa pravi: »Ne, mrtvi je tvoj sin, živi pa je moj.««

²⁴In kralj je rekel: »Prinesite mi meč!« Ko so prinesli pred kralja meč,

²⁵je kralj rekel: »Presekajte živega otroka na dvoje in dajte polovico eni, polovico pa drugi!«

²⁶A žena, katere sin je bil živ, je rekla kralju – kajti zaradi sina se ji je trgalo srce: »O, moj gospod, dajte njej živega otročička in nikar ga ne umorite!« Druga pa je rekla: »Ne bo ne moj ne tvoj, presekajte ga!«

²⁷Tedaj je kralj odgovoril in rekel: »Prvi dajte živega otročička in nikar ga ne umorite: ona je njegova mati!«

²⁸Ves Izrael je slišal o razsodbi, ki jo je izrekel kralj. Navdal jih je strah pred kraljem, ker so videli, da je Božja modrost v njem za izrekanje razsodbe.

1 Kralji 4

Salomonovi veljaki in upravitelji

¹Kralj Salomon je kraljeval nad vsem Izraelom.

²Njegovi visoki uradniki pa so bili tile: Cadókov sin Azarjá je bil duhovnik,

³Šišájeva sinova Elihóref in Ahíja sta bila tajnika, Ahilúdob sin Józafat letopisec,

- ⁴Joadájev sin Benajá na čelu vojske, Cadók in Abjatár duhovnika,
- ⁵Natánov sin Azarjá na čelu upraviteljev, Natánov sin Zabúd duhovnik in kraljev prijatelj,
- ⁶Ahišár oskrbnik dvora, Abdájev sin Adonirám pa nadzornik pri obveznem delu.
- ⁷Salomon je imel v vsem Izraelu dvanajst upraviteljev, ki so kralja in njegovo hišo oskrbovali z živežem; vsak je moral skrbeti za prehrano po en mesec v letu.
- ⁸Tole so njihova imena: Hurov sin v Efrájimskem pogorju;
- ⁹Dekerjev sin v Makácu, Šaalbímu, Bet Šemešu, Elónu in Bet Hanánu;
- ¹⁰Hesedov sin v Arubótu, pod seboj je imel Sohó in vso deželo Hefer;
- ¹¹Abinadábov sin vse Dorsko gričevje, za ženo je imel Salomonovo hčer Tafáto;
- ¹²Ahilúdov sin Baaná je imel Taanáh, Megído in ves Bet Šeán, ki je blizu Caretána, pod Jezreélom, od Bet Šeána do Abel Mehóle, do onkraj Jokneáma;
- ¹³Geberjev sin v Ramót Gileádu, pod njim so bila šotorna naselja Manásejevega sina Jaíra v Gileádu, pokrajina Argób v Bašánu, šestdeset velikih mest z obzidjem in bronastimi zapahi;
- ¹⁴Idójev sin Ahinadáb v Mahanájim;
- ¹⁵Ahimáac v Neftáliju, tudi ta je vzel za ženo Salomonovo hčer Basemáto;
- ¹⁶Hušájev sin Baaná v Aserju in Bealótu;
- ¹⁷Parúahov sin Józafat v Isahárju.
- ¹⁸Elájev sin Šimí v Benjaminu;
- ¹⁹Uríjev sin Geber v gileádski deželi, v deželi amoréjskega kralja Sihóna in bašánskega kralja Oga. Tudi dežela Juda je imela svojega upravitelja.

Veličastnost Salomonove vladavine

²⁰Juda in Izrael sta bila številna kakor brezštevilni pesek ob morju; jedli so in pili in se veselili.

1 Kralji 5

¹Salomon je vladal nad vsemi kraljestvi od veletoka do filistejske dežele in do egiptovske meje. Plačevali so davek in bili podložni Salomonu vse dni njegovega življenja.

²Salomon je za živež porabil na dan trideset kadi bele moke in šestdeset kadi zdroba,

³deset pitanih volov, dvajset pašnih volov in sto ovc poleg jelenov, gazel, srnjakov in pitane perutnine.

⁴Gospodoval je namreč nad vsem ozemljem tostran veletoka od Tifsáha do Gaze, nad vsemi kralji tostran veletoka, in imel mir na vseh mejah naokrog.

⁵Juda in Izrael sta prebivala na varnem, vsak pod svojo trto in smokvo, od Dana do Beeršébe, vse Salomonove dni.

⁶Salomon je imel štiritisoč vprežnih konj za svoje bojne vozove in dvanajst tisoč konjenikov.

⁷Ti upravitelji so vsak svoj mesec oskrbovali z živežem kralja Salomona in vse, ki so prihajali k mizi kralja Salomona; niso pustili, da bi česa primanjkovalo.

⁸Tudi ječmen in slamo za konje in vprežne živali so dostavljali na mesto, kjer je kateri bil; vsak, kakor je bilo določeno zanj.

Salomonova modrost

⁹Bog je dal Salomonu modrost in izredno bistroumnost in širino duha kakor sipine ob morskem obrežju.

¹⁰Salomonova modrost je presegala modrost vseh sinov Vzhoda in vso egipčansko modrost.

¹¹Bil je modrejši od vseh ljudi, tudi od Ezráhovca Etána in Mahólovih sinov Hemána, Kalkóla in Dardája. Njegovo ime je slovelo pri vseh narodih naokrog.

¹²Sestavil je tri tisoč pregovorov in njegovih pesmi je bilo tisoč in pet.

¹³Govoril je o drevju, od cedre na Libanonu do hizopa, ki poganja po zidovih; govoril o živini, o pticah, o laznini in o ribah.

¹⁴Salomonovo modrost so prihajali poslušat iz vseh ljudstev in izmed vseh kraljev zemlje, ki so slišali o njegovi modrosti.

Priprave na zidanje templja

(2 Krn 2,1–17)

¹⁵Tirski kralj Hirám je poslal k Salomonu služabnike, kajti slišal je, da so ga mazilili za kralja namesto njegovega očeta; Hirám je bil namreč vse dni Davidov prijatelj.

¹⁶Salomon pa je Hirámu poslal sporočilo in rekel:

¹⁷»Ti veš, da moj oče David zaradi vojskovanja s sovražniki, ki so ga obdajali, ni mogel zidati hiše imenu Gospoda, svojega Boga, dokler jih ni Gospod položil pod stopala njegovih nog.

¹⁸Zdaj pa mi je Gospod, moj Bog, naklonil počitek naokrog; ni nasprotnika ne hudobnega udarca.

¹⁹Glej, zato mislim zidati hišo imenu Gospoda, svojega Boga, kakor je Gospod govoril mojemu očetu Davidu, ko je rekel: »Tvoj sin, ki ga posadim namesto tebe na tvoj prestol, naj zida hišo mojemu imenu.«

²⁰Zdaj torej ukaži, da mi posekajo cedre z Libanona! Moji služabniki naj bodo s tvojimi; plačilo za tvoje služabnike ti bom dal, kolikor boš hotel. Saj veš, da ga ni med nami, ki bi znal sekati les tako kakor Sidónci.«

²¹Ko je Hirám slišal Salomonove besede, se je zelo razveselil in rekel: »Slavljen bodi danes Gospod, ki je dal Davidu modrega sina čez to številno ljudstvo.«

²²Potem je Hirám poslal Salomonu tole sporočilo: »Slišal sem sporočilo, ki si mi ga poslal. Izpolnil bom vse tvoje želje glede cedrovine in cipresovine.

²³Moji služabniki bodo les z Libanona spravili do morja. Na morju pa ga bom zložil v splave in spravil na kraj, ki mi ga boš sporočil, in ga tam razložil. Ti ga potem odpelješ. Izpolni pa tudi mojo željo in oskrbuj mojo hišo z živežem!«

²⁴Tako je Hirám dajal Salomonu cedrovine in cipresovine, kolikor je želel.

²⁵Salomon pa je dajal Hirámu po dvajset tisoč kadi pšenice za prehrano njegove hiše in dvajset kadi olja iz stolčenih oliv. Toliko je Salomon dajal Hirámu leto za letom.

²⁶Gospod je dal Salomonu modrost, kakor mu je bil obljubil; med Hirámom in Salomonom je vladal mir in sklenila sta zavezo med seboj.

²⁷Kralj Salomon je vpeljal obvezno delo in iz vsega Izraela nabral trideset tisoč rabotnih delavcev.

²⁸Pošiljal jih je na Libanon v izmenah po deset tisoč na mesec; en mesec so bili na Libanonu, dva meseca doma. Na čelu rabotnih delavcev je bil Adonirám.

²⁹Salomon je imel v gorovju tudi sedemdeset tisoč nosačev in osemdeset tisoč kamnosekov

³⁰poleg tri tisoč tristo delovodij, ki so jih Salomonovi upravitelji postavili, da so nadzorovali ljudi, zaposlene pri tem delu.

³¹Kralj je ukazal, naj za temelje hiše nalomijo velike, sijajne kamne, klesane kvadre.

³²Obdelali so jih Salomonovi in Hirámovi zidarji in Gebálci; pripravili so les in kamenje za zidavo hiše.

1 Kralji 6

Salomon zida tempelj

(2 Krn 3,1–14)

¹V štiristoosemdesetem letu po izhodu Izraelovih sinov iz egiptovske dežele, v četrtem letu Salomonovega kraljevanja nad Izraelom, v mesecu zivu – to je drugi mesec – je začel zidati hišo Gospodu.

²Hiša, ki jo je kralj Salomon sezidal Gospodu, je bila šestdeset komolcev dolga, dvajset široka in trideset komolcev visoka.

³Preddverje pred glavnim prostorom hiše je bilo dvajset komolcev dolgo ob širini hiše, deset komolcev pa široko v smeri do hiše.

⁴Za hišo je naredil okna z zamreženimi okviri.

⁵Ob steni okrog hiše, okrog zidov hiše do glavnega prostora in notranjega svetišča je sezidal prizidek; krog in krog je naredil stranske prostore.

⁶Prizidek, pritličje, je bil pet komolcev širok, srednje nadstropje je bilo šest komolcev široko in tretje nadstropje sedem komolcev široko, kajti zunaj okrog hiše je napravil odmičke, da ni bilo treba posegati v stene hiše.

⁷Hišo so zidali s kamni, ki so bili obdelani že v kamnolomu, tako da se pri zidanju hiše ni slišalo kladivo ne dleto ne kakršno koli železno orodje.

⁸Vhod v pritličje je bil na desni strani hiše, po stopnicah pa so hodili v srednje nadstropje in iz srednjega v tretje.

⁹Tako je sezidal hišo in jo dokončal; pokril jo je s tramovi in z deskami iz cedrovine.

¹⁰Zgradil je prizidek okrog cele hiše, pet komolcev visok, in hišo povezal z bruni iz cedrovine.

¹¹Tedaj se je Salomonu zgodila Gospodova beseda, rekoč:

¹²»Ta hiša, ki jo zidaš: Če se boš ravnal po mojih zakonih, izpolnjeval moje odloke, se držal vseh mojih zapovedi in se ravnal po njih, bom uresničeval s teboj besedo, ki sem jo govoril tvojemu očetu Davidu:

¹³prebival bom med Izraelovimi sinovi in ne bom zapustil svojega ljudstva Izraela.«

¹⁴Salomon je sezidal hišo in jo dokončal.

¹⁵Znotraj je stene hiše obložil s cedrovimi deskami od tal hiše do stropnih tramov; notranjščino je obil z lesom. Pod hiše pa je prekril s cipresovimi deskami.

¹⁶Dvajset komolcev od zadnje stene hiše je od tal do stropa pregradil zid s cedrovimi deskami in v njem zgradil notranje svetišče, presveto.

¹⁷Hiša, se pravi glavni prostor spredaj, je bil dolg štirideset komolcev.

¹⁸Notranjščina hiše je bila obita s cedrovino, izrezljano v obliki buč in cvetnih čaš: vse je bilo iz cedrovine, kamna ni bilo videti.

¹⁹Notranje svetišče je postavil v najbolj osrednjem delu hiše, da bi tam postavil skrinjo Gospodove zaveze.

²⁰Notranje svetišče je bilo dvajset komolcev dolgo, dvajset komolcev široko in dvajset visoko. Obložil ga je s čistim zlatom. Napravil je tudi oltar iz cedrovine.

²¹Notranjščino hiše je prevlekel s čistim zlatom in pred notranjim svetiščem, ki ga je pozlatil, napel zlate verižice.

²²Vso hišo je prevlekel z zlatom, prav vso hišo. Tudi ves oltar za notranje svetišče je prevlekel z zlatom.

Tempeljska oprema

(2 Krn 3,10–14)

²³V notranjem svetišču je naredil dva keruba iz oljkovega lesa, deset komolcev visoka.

²⁴Pet komolcev je merila ena kerubova perut in pet komolcev druga kerubova perut; od enega konca njegovih peruti do drugega je bilo deset komolcev.

²⁵Tudi drugi kerub je meril deset komolcev. Oba keruba sta bila enaka po meri in obliki.

²⁶En kerub je bil visok deset komolcev, enako tudi drugi.

²⁷Keruba je postavil v notranji prostor hiše; peruti kerubov so se razprostirale tako, da se je perut enega dotikala ene stene in perut drugega druge stene, sredi hiše pa sta se njuni peruti dotikali.

²⁸Tudi keruba je prekril z zlatom.

²⁹Po vseh stenah hiše naokrog, v notranjem in zunanjem prostoru, je izrezljal kerube, palme in cvetne čaše.

³⁰Tudi tla hiše je v notranjem in zunanjem prostoru obložil z zlatom.

³¹Za vhod v notranje svetišče je napravil vratnice iz oljkovega lesa; naddurje s podboji je bilo peterokotno.

³²Na obeh vratnicah iz oljkovine je vrezal kerube, palme in cvetne čaše ter jih prevlekel z zlatom; kerube in palme je obložil z zlato peno.

³³Prav tako je za vhod v sveto napravil podboje iz oljkovega lesa v četverokotni obliki

³⁴in dvojna vrata iz cipresovine; obe vratnici prvih vrat sta bili vrtljivi in obe vratnici drugih vrat prav tako.

³⁵Vrezal je kerube, palme in cvetne čaše ter rezbarije lepo prevlekel z zlatom.

³⁶Notranji dvor je obzidal; tri plasti so bile iz klesanih kamnov, ena pa iz cedrovih brun.

³⁷V četrtem letu, v mesecu zivu, je bil položen temelj za Gospodovohišo.

³⁸V enajstem letu, v mesecu bulu – to je osmi mesec – pa je bila hiša dokončana v vseh delih in v vsej ureditvi. Zidal jo je torej sedem let.

1 Kralji 7

Salomonove palače

¹Svojo hišo pa je Salomon zidal trinajst let, preden jo je v celoti končal.

²Sezidal je hišo libanonskega gozda, sto komolcev dolgo, petdeset komolcev široko in trideset komolcev visoko, na štirih vrstah cedrovih stebrov, s cedrovimi tramovi na stebrih.

³Iz cedrovine je bila tudi streha nad izbami, ki so bile na petinštiridesetih stebrih; petnajst jih je bilo v vsaki vrsti.

⁴Okna z okviri so bila v treh vrstah in trikrat je okno gledalo proti oknu.

⁵Vsa vrata s podboji so bila četverokotna in so stala druga proti drugim v treh vrstah.

⁶Potem je naredil stebréno dvorano, petdeset komolcev dolgo in trideset široko; pred njo je bila lopa s stebri in z napuščem.

⁷Naredil je tudi dvorano s prestolom, kjer je sodil, sodno dvorano; obložena je bila s cedrovino od tal do stropnih tramov.

⁸Hiša, v kateri je prebival, je stala na drugem dvorišču, za to dvorano, in bila narejena enako. Tudi za faraonovo hčer, ki jo je Salomon vzel za ženo, je naredil hišo, enako tej dvorani.

⁹Vse to je bilo narejeno iz sijajnih kamnov, obdelanih po meri, z žago rezanih na notranji in zunanji strani; in sicer od temelja do napuščev, zunaj pa do velikega dvora.

¹⁰Tudi podzidja so bila iz sijajnih kamnov, velikih kamnov, kamnov po deset in po osem komolcev.

¹¹Nad njimi so bili sijajni, po meri obdelani kamni in cedrovina.

¹²Veliki dvor so obdajale tri plasti klesanih kamnov in plast cedrovih brun, enako tudi notranji dvor Gospodove hiše in preddverje hiše.

Tempeljska oprema (nadaljevanje)

(2 Krn 3,15–5,1)

¹³Kralj Salomon je poslal po Hiráma iz Tira.

¹⁴Bil je to sin vdove iz Neftálijevega rodu, njegov oče pa je bil Tirec, umetnik bronar; bil je poln modrosti, razumnosti in znanja v izdelovanju vsakršne reči iz brona. Prišel je h kralju Salomonu in opravil zanj vsa dela.

¹⁵Napravil je dva stebra iz brona. Prvi je bil osemnajst komolcev visok; dvanajst komolcev dolga vrvica pa je mogla obseči drugi steber.

¹⁶Naredil je tudi dva glaviča, ulita iz brona, da so ju deli na vrh stebrov; prvi glavič je bil visok pet komolcev in drugi prav tako pet.

¹⁷Nato je izdelal mrežaste okraske in verižaste čope za glaviča na vrhu stebrov, sedem za prvi glavič in sedem za drugega.

¹⁸Potem je naredil granatna jabolka v dveh vrstah naokrog na prvi mreži, da so zastirala glaviča na vrhu stebrov. Enako je napravil na drugem glaviču.

¹⁹Glaviča, ki sta bila na vrhu stebrov v preddverju, sta imela obliko lilijinega cveta, štiri komolce visokega.

²⁰Na glavičih na obeh stebrih in še više ob trebušastem delu nad mrežo je bilo dvesto granatnih jabolk v vrstah naokrog; enako pri drugem glaviču.

²¹Stebra je postavil pri preddverju templja. En steber je postavil na desni in mu dal ime Jahín, drugega pa je postavil na levi in mu dal ime Boaz.

²²Vrhova stebrov sta imela obliko lilijinega cveta. Tako sta bila stebra dokončana.

²³Nato je naredil ulito morje. Od enega roba do drugega je merilo deset komolcev, bilo je okrogle oblike, pet komolcev visoko, trideset komolcev pa je znašal njegov obseg.

²⁴Pod robom ga je obkrožal venec buč, po deset na komolec. V dveh vrstah je morje obdajal venec buč, ki so bile ulite hkrati z njim.

²⁵Stalo je na dvanajstih volih: trije so bili obrnjeni proti severu, trije proti zahodu, trije proti jugu in trije proti vzhodu. Na njih je počivalo morje. S svojim zadnjim delom so bili vsi obrnjeni navznoter.

²⁶Debelo je bilo za dlan in njegov rob je bil oblikovan kakor rob čaše, podoben lilijinemu cvetu. Držalo je dva tisoč čebrov.

²⁷Izdelal je tudi deset bronastih stojal. Vsako stojalo je bilo štiri komolce dolgo, štiri komolce široko in tri visoko.

²⁸Stojala so bila narejena takole: imela so stranice, te pa so bile vdelane v okvire.

²⁹Na stranicah med okviri so bili upodobljeni levi, voli in kerubi, ravno tako na okvirih. Nad levi in voli in pod njimi so bili kovani okrasni venci.

³⁰Vsako stojalo je imelo štiri bronasta kolesa z bronastimi osmi, njegove štiri noge pa opornike pod umivalnikom. Ti oporniki so bili uliti, z okraski ob straneh.

³¹Njegova odprtina je bila znotraj okrasnega venca in je segala še za komolec višje; bila je okrogla in oblikovana kot podstavek, merila je poldrugi komolec. Tudi na odprtini so bili reliefi. Stranice pa so bile četverokotne in ne okrogle.

³²Pod stranicami so bila štiri kolesa; držaji koles so bili pritrjeni na stojalu. Vsako kolo je bilo poldrugi komolec visoko.

³³Narejena so bila kakor vozna kolesa; njihovi držaji, platišča, napere in pesta: vse je bilo ulito.

³⁴Štirje oporniki so bili na štirih vogalih vsakega stojala. Bili so iz istega kosa kakor stojalo.

³⁵Pri vrhu stojala je bil pol komolca visok in povsem okrogel nastavek; ročaji in stranice na vrhu so bili iz istega kosa kakor stojalo.

³⁶Na ravne ploskve ročajev in stranic je vdolbel kerube, leve in palme, kolikor je bilo prostora, in okraske krog in krog.

³⁷Tako je izdelal deset stojal; vsa so bila enako ulita, iste mere in oblike.

³⁸Naredil je tudi deset bronastih umivalnikov. Vsak je držal štirideset čebrov in meril štiri komolce. Na vsakem izmed desetih stojal je bil umivalnik.

³⁹Pet stojal je razpostavil na južno in pet na severno stran hiše. Morje pa je postavil na desno stran hiše, proti jugovzhodu.

⁴⁰Hirám je naredil tudi posode, lopate in kropilnice. Tako je dokončal vse delo, ki ga je za kralja Salomona opravljal pri Gospodovi hiši:

⁴¹dva stebra in zaobljena glaviča vrh obeh stebrov; dve mreži, da sta zastirali oba zaobljena glaviča vrh stebrov;

⁴²štiristo granatnih jabolk za obe mreži, dve vrsti granatnih jabolk za vsako mrežo, da sta zastirali zaobljena glaviča na stebrih;

⁴³deset stojal z desetimi umivalniki na stojalih;

⁴⁴eno morje in dvanajst volov pod morjem;

⁴⁵pa še posode, lopate in kropilnice. Vse te priprave, ki jih je Hirám naredil kralju Salomonu za Gospodovo hišo, so bile iz glajenega brona.

⁴⁶Uliti pa jih je dal kralj v ilovnati zemlji v Jordanski dolini med Sukótom in Caretánom.

⁴⁷Potem je Salomon vse te priprave namestil. Teža brona pa se zaradi silno velike množine ni dala ugotoviti.

⁴⁸Salomon je naredil vse priprave v Gospodovi hiši: zlati oltar in zlato mizo, na kateri so bili hlebi obličja;

⁴⁹svečnike, pet na desni in pet na levi strani pred notranjim svetiščem, iz čistega zlata; zlate cvetove, svetilnice in utrinjala;

⁵⁰sklede, nože, kropilnice, skodele in kadilnice iz čistega zlata. Tudi tečaji na vratih hiše v notranji prostor, v presveto, in na vratih hiše v glavni prostor so bili iz zlata.

⁵¹Tako je bilo vse delo, ki ga je kralj Salomon opravil za Gospodovohišo, dokončano. In Salomon je dal vanjo prenesti svete predmete, ki jih je bil posvetil njegov oče David: srebro, zlato in priprave je spravil v zakladnice Gospodove hiše.

1 Kralji 8

Posvetitev templja

(2 Krn 5,2–6,2)

¹Tedaj je Salomon sklical Izraelove starešine in vse poglavarje rodov, kneze družin Izraelovih sinov, k sebi v Jeruzalem, da bi prenesli skrinjo Gospodove zaveze iz Davidovega mesta, to je s Siona.

²Vsi Izraelovi možje so se zbrali pri kralju Salomonu ob prazniku v mesecu etanímu, to je v sedmem mesecu.

³Ko so prišli vsi Izraelovi starešine, so duhovniki vzdignili skrinjo.

⁴Prenesli so gor Gospodovo skrinjo, shodni šotor in vse svete priprave, ki so bile v šotoru; nosili so jih duhovniki in leviti.

⁵Kralj Salomon in z njim ves Izraelov zbor, ki se je zbral ob njem pred skrinjo, je daroval toliko drobnice in goveda, da ju zaradi množine niso mogli ne prešteti ne izmeriti.

⁶Potem so duhovniki skrinjo Gospodove zaveze prinesli na njeno mesto, v notranje svetišče hiše, v presveto, pod peruti kerubov.

⁷Keruba sta namreč razprostirala peruti nad mestom, kjer je stala skrinja, tako da sta keruba krila skrinjo in njena drogova od zgoraj.

⁸Drogova sta bila tako dolga, da je bilo njuna konca videti iz svetišča pred notranjim svetiščem, od zunaj pa ju ni bilo videti. Tam sta ostala do tega dne.

⁹V skrinji ni bilo drugega kakor dve kamniti tabli, ki ju je bil vanjo položil Mojzes pod Horebom, ko je Gospod sklenil zavezo z Izraelovimi sinovi ob izhodu iz egiptovske dežele.

¹⁰Ko so duhovniki prišli iz svetišča, je oblak napolnil Gospodovo hišo,

¹¹tako da duhovniki zaradi oblaka niso mogli pristopiti, da bi opravili bogoslužje. Kajti Gospodovo veličastvo je napolnilo Gospodovo hišo.

¹²Tedaj je Salomon rekel: »Gospod je rekel, da hoče prebivati v temnem oblaku.

¹³Zidal in sezidal sem ti veličastno hišo, kraj, kjer boš prebival na veke.«

Salomonov govor

(2 Krn 6,3–11)

¹⁴Nato se je kralj obrnil in blagoslovil ves Izraelov zbor, ki je medtem stal.

¹⁵Rekel je: »Slavljen Gospod, Izraelov Bog, ki je s svojimi usti govoril mojemu očetu Davidu in s svojo roko izpolnil obljubo:

¹⁶»Od dneva, ko sem svoje ljudstvo Izraela izpeljal iz Egipta, si nisem iz nobenega Izraelovega rodu izbral mesta, kjer bi se sezidala hiša, da bi bilo tam moje ime. Izbral sem Davida, da bi bil na čelu mojega ljudstva Izraela.«

¹⁷Moj oče David je sicer imel namen zidati hišo imenu Gospoda, Izraelovega Boga.

¹⁸Toda Gospod je rekel mojemu očetu Davidu: »Imel si namen zidati hišo mojemu imenu. Lepo, da si imel ta namen!

¹⁹Vendar te hiše ne boš zidal ti, ampak tvoj sin, ki se ti bo rodil; on bo zidal hišo mojemu imenu.«

²⁰ Gospod je izpolnil obljubo, ki jo je dal: jaz sem stopil na mesto svojega očeta Davida in sedim na Izraelovem prestolu, kakor je Gospod obljubil. Sezidal sem hišo imenu Gospoda, Izraelovega Boga,

²¹in tam sem pripravil mesto za skrinjo, v kateri je Gospodova zaveza, ki jo je sklenil z našimi očeti, ko jih je izpeljal iz egiptovske dežele.«

Salomonova molitev

(2 Krn 6,12–40)

²²Nato je Salomon vpričo vsega Izraelovega zbora stopil pred Gospodov oltar, razprostrl roke proti nebu

²³in rekel: »Gospod, Izraelov Bog, ni tebi enakega Boga ne gori v nebesih ne tu doli na zemlji. Ti ohranjaš zavezo in naklonjenost svojim služabnikom, ki z vsem srcem hodijo pred tvojim obličjem.

²⁴Svojemu služabniku Davidu, mojemu očetu, si izpolnil, kar si mu obljubil. Kar si z usti govoril, si z roko naredil, kakor priča ta dan.

²⁵ Gospod, Izraelov Bog, izpolni zdaj svojemu služabniku Davidu, mojemu očetu, kar si mu obljubil, ko si rekel: »Ne bo odstranjen izpred mojega obličja nobeden izmed tvojih, ki bodo sedeli na Izraelovem prestolu, če bodo le tvoji potomci pazili na svojo pot, da bodo tako hodili pred mojim obličjem, kakor si ti hodil pred mojim obličjem.«

²⁶Zdaj torej, Izraelov Bog, prosim, naj se uresniči beseda, ki si jo dal svojemu služabniku Davidu, mojemu očetu.

²⁷Toda mar Bog res more prebivati na zemlji? Glej, nebo in nebes nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!

²⁸Vendar se ozri na molitev svojega služabnika in na njegovo prošnjo, Gospod, moj Bog, in usliši klic in molitev, ki jo danes tvoj služabnik moli pred teboj.

²⁹Naj bodo tvoje oči noč in dan uprte v to hišo, v kraj, o katerem si obljubil: ›Tam bo moje ime‹; da boš uslišal molitev, ki jo tvoj služabnik moli na tem kraju.

³⁰Poslušaj prošnjo svojega služabnika in svojega ljudstva Izraela, ko bodo molili na tem kraju. Poslušaj na kraju, kjer prebivaš, v nebesih, poslušaj in odpuščaj!

³¹Če se kdo pregreši zoper svojega bližnjega in zahtevajo od njega, da se s prisego zapriseže, in se pride zapriseč pred tvoj oltar v tej hiši,

³²prisluhni v nebesih, ukrepaj in razsodi med svojima služabnikoma, da krivega razglasiš za krivega in njegovo početje spraviš na njegovo glavo, pravičnega pa opravičiš in mu povrneš po njegovi pravičnosti!

³³Kadar bo tvoje ljudstvo Izrael poraženo pred sovražnikom, ker se bodo pregrešili proti tebi, pa se bodo vrnili k tebi, slavili tvoje ime in v tej hiši molili in te prosili,

³⁴poslušaj v nebesih in odpusti greh svojega ljudstva Izraela ter jih pripelji nazaj v deželo, ki si jo dal njihovim očetom!

³⁵Ko se bo nebo zaprlo in ne bo dežja, ker se bodo pregrešili proti tebi, pa bodo molili obrnjeni proti temu kraju, slavili tvoje ime in se spreobrnili od svojih grehov, ker jih boš ponižal,

³⁶poslušaj v nebesih in odpusti greh svojih služabnikov in svojega ljudstva Izraela – saj jim ti kažeš pravo pot, po kateri naj hodijo – in pošlji dež svoji deželi, ki si jo dal svojemu ljudstvu v dediščino!

³⁷Če bo v deželi nastala lakota, če se pojavijo kuga, snet, rja, kobilica glodavka, če bo sovražnik oblegal katero njihovih mest, naj pride kakršna koli nadloga ali bolezen:

³⁸vsako molitev, vsako prošnjo katerega koli človeka ali vsega tvojega ljudstva Izraela, ki bo doživiljal stisko v srcu in razprostrl roke proti tej hiši,

³⁹poslušaj v nebesih, na kraju, kjer prebivaš, in odpusti, ukrepaj in povrni vsakemu po vseh njegovih delih, ker poznaš njegovo srce – saj edino ti poznaš srca vseh človeških otrok –

⁴⁰da se te bodo bali vse dni, dokler bodo živeli v deželi, ki si jo dal našim očetom!

⁴¹Tudi tujca, ki ni iz tvojega ljudstva Izraela, temveč bo prišel iz daljne dežele zaradi tvojega imena –

⁴²slišali bodo namreč o tvojem velikem imenu, o tvoji močni roki in iztegnjenem laktu – če pride molit v to hišo,

⁴³poslušaj v nebesih, na kraju, kjer prebivaš, in izpolni, za kar te bo tujec goreče prosil, da bodo vsi narodi na zemlji spoznali tvoje ime, se te bali kakor tvoje ljudstvo Izrael in se prepričali, da je tvoje ime priklicano na to hišo, ki sem jo sezidal.

⁴⁴Če bo šlo tvoje ljudstvo na vojsko proti sovražnikom, kamor koli jih boš poslal, in bodo molili h Gospodu, obrnjeni proti mestu, ki si ga izvolil, in proti hiši, ki sem jo sezidal tvojemu imenu,

⁴⁵poslušaj v nebesih njihovo molitev in prošnjo in ravnaj z njimi pravično!

⁴⁶Če se bodo pregrešili nad teboj – saj ni človeka, ki bi ne grešil – in se boš razjezil nad njimi ter jih izročil sovražniku in jih bodo zmagovalci ujete odpeljali v sovražnikovo deželo, daljno ali bližnjo,

⁴⁷pa bodo šli vase v deželi, kjer bodo ujeti, se spreobrnili in te milo prosili v deželi svojih ječarjev in rekli: Grešili smo, delali húdo in ravnali krivično –

⁴⁸če se bodo z vsem srcem in z vso dušo vrnili k tebi v deželi svojih sovražnikov, kamor bodo ujete odpeljali, in bodo molili k tebi, obrnjeni proti deželi, ki si jo dal njihovim očetom, proti mestu, ki si ga izvolil, in proti hiši, ki sem jo sezidal tvojemu imenu,

⁴⁹potem usliši v nebesih, na kraju, kjer prebivaš, njihovo molitev in prošnjo in ravnaj z njimi pravično.

⁵⁰Odpusti svojemu ljudstvu, kar bodo zagrešili proti tebi, in vse upornosti, s katerimi se ti bodo upirali. Nakloni jim usmiljenje pri njihovih zmagovalcih, da se jih bodo usmilili,

⁵¹saj so tvoje ljudstvo in tvoja dediščina, ki si jih izpeljal iz Egipta, iz srede topilnice železa.

⁵²Tvoje oči naj bodo odprte za prošnjo tvojega služabnika in za prošnjo tvojega ljudstva Izraela, da jih uslišiš, kadar koli te bodo klicali na pomoč.

⁵³Ti si jih namreč odbral izmed vseh ljudstev na zemlji za svojo dediščino, kakor si obljubil po svojem služabniku Mojzesu, ko si naše očete izpeljal iz Egipta, Gospod Bog!«

Salomon blagoslovi zbrano množico

⁵⁴Ko je Salomon končal z molitvijo vse te molitve in prošnje h Gospodu, je vstal izpred Gospodovega oltarja, kjer je klečal in povzdigoval roke proti nebu.

⁵⁵Stojé je blagoslovil ves Izraelov zbor in govoril z močnim glasom:

⁵⁶»Slavljen Gospod, ki je naklonil počitek svojemu ljudstvu Izraelu povsem tako, kakor je obljubil. Neizpolnjena ni ostala niti ena od lepih obljub, ki jih je izrekel po svojem služabniku Mojzesu.

⁵⁷ Gospod, naš Bog, naj bo z nami, kakor je bil z našimi očeti. Naj nas ne zapusti in ne zavrže,

⁵⁸naj nagne naša srca k sebi, da bomo hodili po vseh njegovih potih in se držali njegovih zapovedi, zakonov in odlokov, ki jih je zapovedal našim očetom.

⁵⁹Te moje besede, s katerimi sem ponižno prosil pred Gospodom, naj bodo noč in dan pred očmi Gospodu, našemu Bogu, da bo delal za pravico svojega služabnika in za pravico svojega ljudstva Izraela, kakor bo potrebno od dne do dne,

⁶⁰da bodo vsa ljudstva na zemlji spoznala, da je Bog Gospod in nihče drug.

⁶¹Vaše srce pa naj bo v celoti z Gospodom, našim Bogom, da boste ravnali po njegovih zakonih in se držali njegovih zapovedi kakor ta dan.«

Daritev ob posvetitvi templja

(2 Krn 7,4–10)

⁶²Nato sta kralj in z njim ves Izrael darovala klavne daritve pred Gospodom.

⁶³V mirovno daritev, ki jo je Salomon daroval Gospodu, je daroval dvaindvajset tisoč glav goveda in sto dvajset tisoč ovc. Tako so kralj in vsi Izraelovi sinovi posvetili Gospodovo hišo.

⁶⁴Tisti dan je kralj posvetil sredino dvora pred Gospodovo hišo. Tam je namreč daroval žgalno in jedilno daritev in tolščo mirovnih daritev, ker je bil bronasti oltar, ki je stal pred Gospodom, premajhen, da bi sprejel žgalno in jedilno daritev in tolščo mirovnih daritev.

⁶⁵Salomon in z njim ves Izrael, velik zbor od Lebó Hamáta do Egiptovskega potoka, je tisti čas obhajal praznik pred Gospodom, našim Bogom, sedem dni in še sedem dni, štirinajst dni.

⁶⁶Osmi dan pa je kralj ljudstvo odpustil. Klicali so blagoslov nanj in odšli v svoje šotore veseli in dobre volje zaradi vsega dobrega, kar je Gospod storil svojemu služabniku Davidu in svojemu ljudstvu Izraelu.

1 Kralji 9

Bog se Salomonu znova prikaže

(2 Krn 7,11–22)

¹Salomon je dokončal zidavo Gospodove hiše in kraljeve hiše ter vse, kar je želel narediti.

²Tedaj se je Salomonu drugič prikazal Gospod, kakor se mu je bil prikazal v Gibeónu.

³ Gospod mu je rekel: »Slišal sem tvojo molitev in prošnjo, ki si jo izrekel pred menoj. Posvetil sem to hišo, ki si jo sezidal, da tam postavim svoje ime na veke; moje oči in moje srce bodo tam vse dni.

⁴Če boš tudi ti hodil pred mojim obličjem, kakor je hodil tvoj oče David, s popolnim srcem in iskreno in boš delal vse, kar ti zapovedujem, se držal mojih zakonov in odlokov,

⁵bom utrdil prestol tvojega kraljevanja nad Izraelom na veke, kakor sem obljubil tvojemu očetu Davidu, ko sem rekel: »Nobeden od tvojih ne bo odstranjen z Izraelovega prestola.«

⁶Če pa se boste vi in vaši sinovi obrnili proč od mene in se ne boste držali mojih zapovedi in zakonov, ki sem vam jih predložil, temveč boste šli in služili drugim bogovom in jih molili,

⁷bom iztrebil Izraela iz dežele, ki sem jim jo dal. Hišo, ki sem jo posvetil svojemu imenu, bom zavrzel izpred svojega obličja, Izrael pa bo v pregovor in v zasmeh pri vseh ljudstvih.

⁸Ta hiša bo postala razvalina; vsak, ki bo hodil mimo nje, bo osupel in bo sikal; rekli bodo: »Zakaj je Gospod tako storil tej deželi in tej hiši?«

⁹Tedaj bodo rekli: »Ker so zapustili Gospoda, svojega Boga, ki je njihove očete izpeljal iz egiptovske dežele, in se oklenili drugih bogov, jih molili in jim služili, zato je Gospod spravil nadnje vso to nesrečo.«

Druga Salomonova dela

(2 Krn 8,1–18)

¹⁰Ko se je izteklo dvajset let, v katerih je Salomon sezidal dve hiši, Gospodovo hišo in kraljevo hišo –

¹¹tirski kralj Hirám je Salomonu privažal cedrovino, cipresovino in zlato, kolikor je želel –, je dal kralj Salomon Hirámu dvajset mest v galilejski deželi.

¹²Ko si je Hirám prišel iz Tira ogledat mesta, ki mu jih je dal Salomon, mu niso bila všeč.

¹³Rekel je: »Kakšna mesta si mi pa dal, brat!« Zato se vse do danes imenujejo »dežela Kabúl«.

¹⁴Hirám je bil namreč kralju poslal sto dvajset talentov zlata.

¹⁵Tole pa glede obveznega dela, ki ga je naložil kralj Salomon, da bi sezidal Gospodovo hišo, svojo hišo, Miló, jeruzalemsko obzidje, Hacór, Megído in Gezer.

¹⁶Faraon, egiptovski kralj, je bil šel nad Gezer, ga zavzel in požgal z ognjem; pomoril je Kánaance, ki so bivali v njem, in mesto dal za doto svoji hčeri, Salomonovi ženi.

¹⁷Salomon je Gezer spet pozidal – pa tudi Spodnji Bet Horón,

¹⁸Baalát, Tamár v puščavskem delu dežele Juda,

¹⁹nadalje vsa mesta za skladišča, ki jih je imel Salomon, mesta za bojne vozove, mesta za konjenike in kar je še želel sezidati v Jeruzalemu, na Libanonu in na vsem ozemlju, kjer je vladal.

²⁰Vse ljudi, kar jih je preostalo od Amoréjcev, Hetejcev, Perizéjcev, Hivéjcev in Jebusejcev, ki niso bili izmed Izraelovih sinov –

²¹njihove potomce, ki so še ostali za njimi v deželi in jih Izraelovi sinovi niso mogli z zakletvijo pokončati – je Salomon določil za suženjsko delo do tega dne.

²²Izmed Izraelovih sinov pa Salomon ni nikogar napravil za sužnja, temveč so bili njegovi vojaki in uslužbenci, častniki, pribočniki, poveljniki nad njegovimi bojnimi vozmi in konjeniki.

²³Višjih nadzornikov, ki so bili postavljeni čez Salomonova dela, je bilo petsto petdeset. Nadzorovali so ljudstvo, ki je bilo zaposleno pri delih.

²⁴Ko se je faraonova hči odselila iz Davidovega mesta v svojo hišo, ki jo je sezidal zanjo, je dogradil Miló.

²⁵Trikrat na leto je Salomon daroval žgalne in mirovne daritve na oltarju, ki ga je sezidal Gospodu, in dajal zažigati kadilo pred Gospodom. Tako je izpolnjeval obveznosti do hiše.

²⁶V Ecjón Geberju, ki je pri Elátu na obrežju Trstičnega morja v edómski deželi, je kralj Salomon napravil ladjevje.

²⁷Hirám je poslal na ladjah svoje služabnike, pomorščake, vajene morja, s Salomonovimi služabniki vred.

²⁸Prišli so v Ofír, od tam pripeljali štiristo dvajset talentov zlata in ga prinesli h kralju Salomonu.

1 Kralji 10

Obisk kraljice iz Sabe

(2 Krn 9,1–12)

¹Ko je kraljica iz Sabe slišala o Salomonovem slovesu zaradi Gospodovega imena, ga je prišla preizkušat z ugankami.

²Prišla je v Jeruzalem z zelo velikim spremstvom; kamele so nosile dišave, zelo veliko zlata in dragih kamnov. Ko je prišla k Salomonu, se je z njim pogovarjala o vsem, kar ji je ležalo na srcu.

³Salomon ji je pojasnil vse, kar ga je vprašala. Ni je bilo reči, ki bi bila kralju zakrita in katere bi ji ne bil pojasnil.

⁴Ko je kraljica iz Sabe videla vso Salomonovo modrost in hišo, ki jo je sezidal,

⁵pa jedi na njegovi mizi, kako sedijo njegovi dostojanstveniki in strežejo njegovi služabniki, pa njihova oblačila, točaje in žgalno daritev, ki jo je daroval v Gospodovi hiši, je strmela.

⁶Rekla je kralju: »Kako res je, kar sem slišala o tvojih dosežkih in tvoji modrosti v svoji deželi!

⁷Nisem verjela, kar so pravili, dokler nisem prišla in videla na svoje oči. A glej, še pol mi niso povedali! Tvoja modrost in blaginja presegata sloves, o katerem sem slišala.

⁸Blagor tvojim možem, blagor tem tvojim služabnikom, ki venomer stojijo pred teboj in poslušajo tvojo modrost.

⁹Slavljen Gospod, tvoj Bog, ki je imel veselje nad teboj in te je posadil na Izraelov prestol! Ker Gospod vekomaj ljubi Izraela, te je postavil za kralja, da bi uveljavljal pravico in pravičnost.«

¹⁰Potem je dala kralju sto dvajset talentov zlata ter silno veliko dišav in dragih kamnov. Nikdar več ni prišlo toliko dišav, kakor jih je kraljica iz Sabe podarila kralju Salomonu.

¹¹Tudi Hirámove ladje, ki so dovažale zlato iz Ofirja, so od tam pripeljale silno veliko sándalovega lesa in dragih kamnov.

¹²Kralj je dal iz sandalovíne napraviti ograje za Gospodovo hišo in za kraljevo hišo ter citre in harfe za pevce. Toliko sandalovíne ni več prišlo in je ni bilo videti do tega dne.

¹³Kralj Salomon pa je kraljici iz Sabe dal vse, česar si je zaželela in za kar je prosila, poleg tistega, kar ji je podaril v svoji kraljevski darežljivosti. Potem se je odpravila in se s služabniki vrnila v svojo deželo.

Salomonovo bogastvo in slava

(2 Krn 1,14–17; 9,13–28)

¹⁴Zlato, ki se je letno stekalo k Salomonu, je tehtalo šeststo šestinšestdeset zlatih talentov,

¹⁵poleg dajatev trgovcev, prometa prekupčevalcev in prispevkov vseh arabskih kraljev in deželnih upraviteljev.

¹⁶Kralj Salomon je napravil dvesto ščitov iz kovanega zlata: šeststo šeklov zlata je šlo za vsakega;

¹⁷in tristo ščitkov iz kovanega zlata: za vsak ščitek je šlo tri mine zlata. Kralj jih je spravil v hišo libanonskega gozda.

¹⁸Nadalje je kralj napravil velik slonokoščen prestol in ga prevlekel s pristnim zlatom.

¹⁹Prestol je imel šest stopnic, na hrbtišču pa glavo teleta. Na obeh straneh sedeža sta bili naslonjali za roke; ob naslonjalih sta stala dva leva,

²⁰dvanajst levov pa je stalo na šesterih stopnicah na obeh straneh. Kaj takega niso naredili še v nobenem kraljestvu.

²¹Tudi vse posode za pitje je imel kralj Salomon iz zlata in vsa oprema v hiši libanonskega gozda je bila iz čistega zlata. Nič ni bilo iz srebra, ki v Salomonovih dneh ni bilo cenjeno.

²²Kralj je imel namreč taršiške ladje na morju skupaj s Hirámovim ladjevjem. Po enkrat na tri leta so prihajale taršiške ladje in dovažale zlato, srebro, slonovino, opice in pavijane.

²³Tako je kralj Salomon po bogastvu in modrosti prekašal vse kralje na zemlji.

²⁴Ves svet je želel videti Salomona, da bi poslušal modrost, ki mu jo je Bog položil v srce.

²⁵Vsak je prinesel svoje darilo: srebrne in zlate predmete, oblačila, orožje, dišave, konje in mezge, in to iz leta v leto.

²⁶Kralj Salomon si je nabral bojnih voz in konjenikov: imel je tisoč štiristo voz in dvanajst tisoč konjenikov. Nastanil jih je v mestih za bojne vozove in pri sebi v Jeruzalemu.

²⁷Kralj je dosegel, da je bilo v Jeruzalemu srebra kakor kamenja; dosegel je tudi, da je bilo ceder toliko kakor divjih smokev v Šéfeli.

²⁸Konje za Salomona so dobivali iz Egipta in iz Koéja. Kraljevi kupci so jih dobavljali iz Koéja za določeno ceno.

²⁹Voz, ki je prišel iz Egipta, je stal šeststo šeklov srebra, konj pa sto petdeset. Tako so jih posredovali tudi vsem hetejskim in arámskim kraljem.

1 Kralji 11

Salomonovo malikovanje

¹Kralj Salomon je – poleg faraonove hčere – ljubil veliko tujk: Moábke, Amónke, Edómke, Sidónke in Hetejke,

²iz narodov, o katerih je Gospod rekel Izraelovim sinovom: »Ne družite se z njimi in oni naj se ne družijo z vami: gotovo bodo vaša srca zapeljali k svojim bogovom.« Teh se je Salomon oklenil v ljubezni.

³Imel je sedemsto knežjih in tristo stranskih žená; njegove žene so zapeljale njegovo srce.

⁴Ko se je Salomon postaral, so mu žene nagnile srce k drugim bogovom. Njegovo srce ni bilo več célo za Gospoda, njegovega Boga, kakor srce njegovega očeta Davida.

⁵Salomon je šel za Astarto, boginjo Sidóncev, in za Milkómom, gnusobo Amóncev.

⁶Tako je Salomon delal, kar je hudo v Gospodovih očeh, in ni hodil popolnoma za Gospodom kakor njegov oče David.

⁷Tedaj je na hribu vzhodno od Jeruzalema sezidal višino za Kemoša, gnusobo Moábcev, in za Milkóma, gnusobo Amóncev.

⁸Enako je ustregel vsem svojim tujim ženam, da so zažigale kadilo in opravljale daritve svojim bogovom.

⁹Gospod se je razsrdil nad Salomonom, ker je svoje srce odvrnil od Gospoda, Izraelovega Boga, ki se mu je dvakrat prikazal

¹⁰in mu zapovedal prav to, naj ne hodi za drugimi bogovi; pa se ni držal tega, kar mu je zapovedal Gospod.

¹¹Zato je Gospod rekel Salomonu: »Ker si bil tak in se nisi držal moje zaveze in zakonov, ki sem ti jih zapovedal, ti bom iztrgal kraljestvo iz rok in ga dal tvojemu služabniku.

¹²A zaradi tvojega očeta Davida tega ne bom storil že v tvojih dneh; iz rok tvojega sina ga bom iztrgal.

¹³Vsega kraljestva pa le ne bom iztrgal: en rod bom dal tvojemu sinu zaradi svojega služabnika Davida in zaradi Jeruzalema, ki sem ga izvolil.«

Salomonovi zunanji sovražniki

¹⁴Gospod je Salomonu zbudil nasprotnika, Edómca Hadáda, ki je bil iz edómske kraljeve rodbine.

¹⁵Ko je bil namreč David porazil Edómce, je vojskovodja Joáb prišel pokopat pobite in pomoril vse moške v Edómu –

¹⁶šest mesecev se je Joáb z vsem Izraelom mudil tam, dokler ni iztrebil vseh moških v Edómu.

¹⁷Hadád pa je z Edómci, ki so bili v službi pri njegovem očetu, zbežal proti Egiptu. Tedaj je bil še zelo mlad.

¹⁸Krenili so iz Midjána in prišli v Parán. S sabo so vzeli domačine iz Parána in pripotovali v Egipt k faraonu, egiptovskemu kralju. Ta mu je dal hišo in odkazal živež; tudi zemljo mu je podaril.

¹⁹Hadádu je bil faraon tako naklonjen, da mu je dal za ženo svojo svakinjo, sestro vladarice Tahpenése.

²⁰Tahpenésina sestra mu je rodila sina Genubáta. Tahpenésa je sina vzgajala na faraonovem dvoru. Tako je Genubát živel v faraonovi hiši med faraonovimi sinovi.

²¹Ko pa je Hadád v Egiptu slišal, da je David legel k svojim očetom in da je vojskovodja Joáb mrtev, je rekel faraonu: »Dovoli mi, da odidem v svojo deželo!«

²²Faraon mu je rekel: »Česa ti manjka pri meni, da na lepem želiš iti v svojo deželo?« Rekel je: »Ničesar. Vendar me vseeno pusti!«

²³Bog je proti Salomonu vzdignil še enega nasprotnika: Eljadájevega sina Rezóna, ki je bil pobegnil od svojega gospodarja Hadadézerja, kralja v Cobi.

²⁴Ko jih je David potolkel, je ta zbral okoli sebe ljudi in postal poveljnik čete. Vdrli so v Damask in se nastanili v njem. Zakraljeval je v Damasku

²⁵in bil nasprotnik Izraela, vse dokler je živel Salomon. Poleg gorja, ki ga je pripravljaj Hadád, je tudi on sovražil Izraela, ko je kraljeval nad Arámom.

Jerobeámov upor

²⁶Tudi Nebátov sin Jerobeám, Efratejec iz Ceréde – njegovi materi je bilo ime Cerúja in je bila vdova – Salomonov uradnik, je vzdignil roko zoper kralja.

²⁷Vzrok, da se je vzdignil zoper kralja, je bil tale: Salomon je gradil Miló in zazidaval luknje v obzidju okrog mesta svojega očeta Davida.

²⁸Ta Jerobeám je bil premožen in spreten človek. Salomon je opazil, kako priden je mladenič pri delu, in ga je postavil čez vsa težaška dela Jožefove hiše.

²⁹Ko je Jerobeám nekoč šel iz Jeruzalema, ga je na poti srečal prerok Ahíja iz Šila, ogrnjen z novim plaščem. Bila sta sama na polju.

³⁰Ahíja je pograbil novi plašč, ki ga je imel na sebi, ga raztrgal na dvanajst kosov

³¹in rekel Jerobeámu: »Vzemi si deset kosov, kajti tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Glej, iztrgal bom kraljestvo Salomonu iz rok in ti dal deset rodov.

³²En sam rod naj mu ostane zaradi mojega služabnika Davida in zaradi Jeruzalema, mesta, ki sem ga izvolil izmed vseh Izraelovih rodov.

³³Kajti zapustil me je in molil Astarto, boginjo Sidóncev, Kemoša, boga Moábcev, in Milkóma, boga Amóncev. Ni hodil po mojih potih, da bi delal kakor njegov oče David, kar je prav v mojih očeh in po mojih zakonih in odlokih.

³⁴Vendar mu ne bom vzel iz rok vsega kraljestva, temveč ga bom pustil za vladarja vse dni njegovega življenja zaradi svojega služabnika Davida, ki sem ga izvolil in se je držal mojih zapovedi in zakonov.

³⁵Pač pa bom vzel kraljestvo iz rok njegovega sina in ga dal tebi – deset rodov.

³⁶Njegovemu sinu pa bom dal en rod, da bo moj služabnik David ves čas imel svetilko pred menoj v Jeruzalemu, v mestu, ki sem si ga izvolil, da v njem postavim svoje ime.

³⁷Tebe pa bom vzel, da boš vladal nad vsem, kar želi tvoja duša, in boš kralj nad Izraelom.

³⁸Če boš torej poslušen vsemu, kar ti bom zapovedal, hodil po mojih potih in delal, kar je prav v mojih očeh, se držal mojih zakonov in zapovedi, kakor je delal moj služabnik David, bom s teboj in ti bom sezidal trdno hišo, kakor sem jo sezidal Davidu, in ti bom dal Izraela.

³⁹Zaradi tega bom ponižal Davidove potomce – vendar ne za vselej.«

⁴⁰Ker je Salomon iskal priložnosti, da bi usmrtil Jerobeáma, je Jerobeám vstal in zbežal v Egipt k egiptovskemu kralju Šišáku, in ostal je v Egiptu do Salomonove smrti.

Salomonova smrt

(2 Krn 9,29–31)

⁴¹Druga Salomonova dela, vse, kar je storil, in njegova modrost – mar niso zapisani v knjigi Salomonova dela?

⁴²Salomonovo kraljevanje v Jeruzalemu nad vsem Izraelom je trajalo štirideset let.

⁴³Potem je Salomon legel k svojim očetom. Pokopan je bil v mestu svojega očeta Davida. Namesto njega je postal kralj njegov sin Roboám.

1 Kralji 12

Kraljestvo se razcepi

Politični razkol

(2 Krn 10,1–11,4)

¹Roboám je šel v Sihem; v Sihem je namreč prišel ves Izrael, da bi ga postavil za kralja.

²Ko pa je za to izvedel Nebátov sin Jerobeám, ki je bil še vedno v Egiptu, kamor je zbežal pred kraljem Salomonom, se je vrnil iz Egipta.

³Poslali so ponj in ga poklicali. Jerobeám in ves Izraelov zbor sta prišla k Roboámu, ga nagovorila in rekla:

⁴»Tvoj oče nam je otežil jarem; ti nam zdaj olajšaj trdo službo svojega očeta in težki jarem, ki nam ga je naložil, pa ti bomo služili!«

⁵Rekel jim je: »Pojdite in se čez tri dni vrnite k meni!« In ljudstvo je odšlo.

⁶Kralj Roboám se je posvetoval s starešinami, ki so bili v službi pri njegovem očetu Salomonu, ko je še živel, in je rekel: »Kako svetujete, da odgovorim temu ljudstvu?«

⁷Spregovorili so in mu rekli: »Če boš danes temu ljudstvu služabnik, jim služil in jim govoril prijazne besede, bodo tvoji služabniki vse dni.«

⁸Toda zavrgel je nasvet, ki so mu ga dali stari, in se posvetoval z mladimi, ki so zrasli z njim in bili zdaj v njegovi službi.

⁹Rekel jim je: »Kaj svetujete, da odgovorim temu ljudstvu, ki mi je govorilo in reklo: ›Olajšaj jarem, ki nam ga je naložil tvoj oče?‹«

¹⁰Mladi, ki so zrasli z njim, so spregovorili in mu rekli: »Takole reci temu ljudstvu, ki ti je govorilo in reklo: ›Tvoj oče nam je jarem otežil, ti pa nam ga olajšaj!‹; takole jim govori: ›Moj mezinec je debelejši kakor ledja mojega očeta.

¹¹No, moj oče vam je naložil težek jarem, jaz pa bom vaš jarem še obtežil. Moj oče vas je opominjal z biči, jaz pa vas bom ustraševal s škorpionji.«

¹²Tretji dan je prišel Jerobeám z vsem ljudstvom k Roboámu, kakor je kralj naročil, in rekel: »Tretji dan se vrnite k meni!«

¹³Kralj je ljudstvu trdo odgovoril in zavrgel nasvet, ki so mu ga dali stari.

¹⁴Govoril jim je po nasvetu mladih in je rekel: »Moj oče vam je naložil težek jarem, jaz pa bom vaš jarem še obtežil. Moj oče vas je opominjal z biči, jaz pa vas bom opominjal s škorpionji.«

¹⁵Kralj torej ni poslušal ljudstva; vmes je namreč posegel Gospod, da uresniči besedo, ki jo je Gospod po Ahíju iz Šila govoril Nebátovemu sinu Jerobeámu.

¹⁶Ko je ves Izrael videl, da jih kralj noče poslušati, je ljudstvo kralju odvrnilo in reklo: »Kakšen delež imamo še pri Davidu? Nimamo dediščine pri Jesejevem sinu! V svoje šotore, Izrael! Glej zdaj na svojo hišo, David!« Tako je Izrael šel v svoje šotore.

¹⁷Nad Izraelovimi sinovi, ki so prebivali v Judovih mestih, pa je Roboám ostal kralj.

¹⁸Ko je kralj Roboám poslal tja Adoniráma, nadzornika pri obveznem delu, ga je ves Izrael obsul s kamenjem, da je umrl. Kralju Roboámu pa se je posrečilo skočiti na voz in ubežati v Jeruzalem.

¹⁹Tako se Izrael do tega dne upira Davidovi hiši.

²⁰Ko je ves Izrael slišal, da se je Jerobeám vrnil, so ga dali poklicati na zborovanje in ga postavili za kralja nad vsem Izraelom. Davidove hiše se ni držal nihče več razen Judovega rodu.

²¹Roboám pa je prišel v Jeruzalem in zbral vso Judovo hišo in Benjaminov rod, sto osemdeset tisoč izbranih bojevnikov, da bi se vojskovali z Izraelovo hišo in kraljestvo vrnili Salomonovemu sinu Roboámu.

²²Tedaj se je Božjemu možu Šemajaju zgodila Božja beseda, rekoč:

²³»Reci Salomonovemu sinu Roboámu, Judovemu kralju, in vsej Judovi in Benjaminovi hiši ter preostalemu ljudstvu:

²⁴Tako govori Gospod: »Ne hodite se bojevat s svojimi brati, Izraelovimi sinovi! Vrnite se vsak na svoj dom, kajti po moji volji se je to zgodilo!« Poslušali so Gospodovo besedo, se obrnili in odšli, kakor je Gospod govoril.

Verski razkol

²⁵Jerobeám je zgradil Sihem v Efrájimskem pogorju in v njem prebival. Od tam je šel in zgradil Penuél.

²⁶Potem je Jerobeám razmišljal sam pri sebi: »Zdaj se bo kraljestvo spet vrnilo Davidovi hiši.

²⁷Če bo to ljudstvo še hodilo darovat v Gospodovo hišo v Jeruzalem, se bo srce tega ljudstva vrnilo k njegovemu gospodarju, Judovemu kralju Roboámu; ubili me bodo in se vrnili k Judovemu kralju Roboámu.«

²⁸Kralj se je posvetoval, naredil dve zlati teleti in rekel ljudstvu: »Dovolj dolgo ste hodili v Jeruzalem. Glej, Izrael, to sta tvoja bogova, ki sta te izpeljala iz egiptovske dežele!«

²⁹In postavil je eno v Betelu, drugo pa je dal v Dan.

³⁰To pa je vodilo v greh, ker je ljudstvo hodilo pred eno v Betelu in pred drugo do Dana.

³¹Naredil je tudi svetišča na višinah in postavil duhovnike iz vsega ljudstva, ki niso bili izmed Levijevih sinov.

³²Jerobeám je vpeljal tudi praznik petnajstega dne v osmem mesecu, podoben prazniku, ki je bil na Judovem, in sam daroval na oltarju. Tako je storil v Betelu in daroval teletoma, ki ju je napravil. V Betelu je postavil duhovnike za svetišča na višinah, ki jih je napravil.

³³Petnajstega dne osmega meseca, meseca, ki ga je bil sam določil, se je povzpел k oltarju, ki ga je napravil v Betelu; vpeljal je praznik za Izraelove sinove in se povzpел k oltarju, da bi opravil kadilne daritve.

1 Kralji 13

Božji mož obsodi oltar v Betelu

¹In glej, po Gospodovem naročilu je prišel v Betel Božji mož z Judovega. Ko je Jerobeám stal pri oltarju, da bi opravil kadilne daritve,

²je oni po Gospodovem naročilu zaklical proti oltarju in rekel: »Oltar, oltar! Tako govori Gospod: »Glej, sin bo rojen v Davidovi hiši, Jošija po imenu. Na tebi bo zabodel duhovnike višin, ki opravljajo na tebi kadilne daritve, in človeške kosti bodo sežgali na tebi.«

³Isti dan je dal tudi znamenje in rekel: »To je znamenje, da je govoril Gospod: Glej, oltar se bo razpočil in s tolščo pomešani pepel na njem se bo razsul.«

⁴Ko je kralj Jerobeám zaslišal besedo Božjega moža, ki jo je zaklical proti oltarju v Betelu, je iztegnil roko od oltarja in rekel: »Primate ga!« Roka pa, ki jo je iztegnil zoper njega, se mu je posušila in je ni mogel pomakniti k sebi.

⁵Oltar se je razpočil in s tolščo pomešani pepel se je razsul z oltarja po znamenju, ki ga je Božji mož dal po Gospodovibesedi.

⁶Kralj je spregovoril in rekel Božjemu možu: »Pomiri, prosim, obličje Gospoda, svojega Boga, in moli zame, da se moja roka povrne k meni!« Božji mož je pomiril Gospodovo obličje in kraljeva roka se je spet uravnala in bila kakor prej.

⁷Tedaj je kralj govoril Božjemu možu: »Pojdi z menoj v hišo in se okrepčaj! Tudi darilo ti bom dal.«

⁸Božji mož pa je rekel kralju: »Če bi mi dal polovico svoje hiše, ne pojdem s teboj in ne bom jedel kruha ne pil vode na tem kraju.

⁹Tako mi je namreč zapovedano po Gospodovi besedi: »Ne jej kruha, ne pij vode in ne vračaj se po poti, po kateri si prišel!«

¹⁰In odšel je po drugi poti in se ni vrnil po poti, po kateri je prišel v Betel.

Božji mož in prerok v Betelu

¹¹V Betelu pa je prebival star prerok. Njegovi sinovi so prišli in mu povedali vse, kar je Božji mož tisti dan storil v Betelu in besede, ki jih je govoril kralju. Ko so to pripovedovali svojemu očetu,

¹²jim je oče rekel: »Po kateri poti je odšel?« Njegovi sinovi so mu pokazali pot, po kateri je odšel Božji mož, ki je prišel z Judovega.

¹³Tedaj je rekel svojim sinovom: »Osedlajte mi osla!« Osedlali so mu osla in je sédel nanj.

¹⁴Šel je za Božjim možem, ga našel, ko je sedel pod terebinto, in mu rekel: »Si ti Božji mož, ki je prišel z Judovega?« Rekel je: »Sem.«

¹⁵Pa mu je rekel: »Pojdi z menoj domov in jej kruh!«

¹⁶Rekel je: »Ne morem se vrniti s teboj in iti s teboj domov; tudi ne bom s teboj jedel kruha ne pil vode na tem kraju,

¹⁷kajti rečeno mi je bilo po Gospodovibesedi: »Tam ne jej kruha in ne pij vode; tudi se ne vračaj po poti, po kateri si prišel!«

¹⁸Oni pa mu je rekel: »Tudi jaz sem prerok kakor ti in angel mi je govoril po Gospodovi besedi in rekel: »Pelji ga nazaj na svoj dom, da bo jedel kruh in pil vodo!« Tako ga je nalagal.

¹⁹Vrnil se je torej z njim in jedel kruh v njegovi hiši in pil vodo.

²⁰Ko pa sta sedela pri mizi, se je preroku, ki ga je pripeljal nazaj, zgodila Gospodova beseda.

²¹Zaklical je Božjemu možu, ki je bil prišel z Judovega, rekoč: »Tako govori Gospod: »Ker si se uprl Gospodovemupovelju in se nisi držal zapovedi, ki ti jo je dal Gospod, tvoj Bog,

²²temveč si se vrnil, jedel kruh in pil vodo na kraju, o katerem ti je rekel: Ne jej kruha in ne pij vode – zato tvoje truplo ne bo prišlo v grob tvojih očetov.«

²³Ko se je najedel kruha in napil, mu je osedlal osla preroka, ki ga je pripeljal nazaj;

²⁴ko je potoval, ga je na poti zalotil lev in ga usmrtil. Njegovo truplo je bilo vrženo na pot, osel pa je stal zraven njega; tudi lev je stal poleg trupla.

²⁵In glej, ljudje, ki so hodili mimo, so videli truplo vrženo na pot in leva, ki je stal poleg trupla. Prišli so in govorili o tem v mestu, kjer je bival stari prerok.

²⁶Ko je to slišal prerok, ki ga je pripeljal nazaj s poti, je rekel: »To je Božji mož, ki se je uprl Gospodovemu povelju. Zato ga je Gospod izročil levu, da ga je raztrgal in usmrtil, kakor mu je bil govoril Gospod.«

²⁷Govoril je svojim sinovom in rekel: »Osedlajte mi osla!« Ko so ga osedlali,

²⁸je šel in našel njegovo truplo vrženo na pot, ter osla in leva, ki sta stala poleg trupla. Lev ni požrl trupla in ni raztrgal osla.

²⁹Prerok je vzdignil truplo Božjega moža, ga položil na osla in ga odpeljal ter prišel v mesto starega preroka, da bi ga objokoval in pokopal.

³⁰Truplo je položil v svoj grob in žalovali so po njem: »Ojoj, moj brat!«

³¹Ko so ga pokopali, je rekel svojim sinovom: »Ko umrem, me pokopljite v grobu, kjer je pokopan Božji mož! Moje kosti položite poleg njegovih kosti!

³²Zagotovo se bo namreč izpolnila beseda, ki jo je po Gospodovem naročilu zaklical proti oltarju v Betelu in proti vsem svetiščem na višinah, ki so po samarijskih mestih.«

³³Tudi po tem dogodku se Jerobeám ni odvrnil od svoje hudobne poti, marveč je še naprej postavljaj duhovnike višin iz vsega ljudstva. Kdor je želel, ga je nastavil za duhovnika višin.

³⁴V tem se je pregrešila Jerobeáмова hiša in zato je bila uničena in izbrisana s površja zemlje.

1 Kralji 14

Obe kraljestvi do Elija Izraelov kralj Jerobeám

¹Tisti čas je zbolel Jerobeámov sin Abíja.

²Jerobeám je rekel svoji ženi: »Vstani, prosim, in se preobleci, da ne bodo vedeli, da si Jerobeáмова žena, in pojdi v Šilo! Glej, tam je prerok Ahíja, ki je o meni napovedal, da bom kraljeval nad tem ljudstvom.

³Vzemi s sabo deset hlebov, kolače in vrč medu, pa pojdi k njemu. Povedal ti bo, kaj se bo zgodilo z dečkom.«

⁴Jerobeáмова žena je storila tako; vstala je, šla v Šilo in prišla v Ahíjevo hišo. Ahíja pa ni več videl, ker so mu oči od starosti oslabele.

⁵ Gospod je tedaj rekel Ahíju: »Glej, Jerobeáмова žena prihaja, da te povpraša, kaj bo z njenim sinom, ker je bolan. Tako in tako ji govôri. Ko bo prišla, se bo delala neznanko.«

⁶Kakor hitro je Ahíja zaslišal šum njenih korakov, ko je stopila skozi vrata, je rekel: »Vstopi, Jerobeáмова žena! Čemu se delaš neznanko! K tebi sem poslan s trdo besedo.

⁷Pojdi, povej Jerobeámu: Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Povišal sem te izmed ljudstva in te postavil za vladarja čez svoje ljudstvo Izraela.

⁸Odtrgal sem kraljestvo od Davidove hiše in ga dal tebi. Ti pa nisi bil kakor moj služabnik David, ki se je držal mojih zapovedi, z vsem srcem hodil za menoj in delal samo to, kar je prav v mojih očeh.

⁹Napravil si več hudega kakor vsi, ki so bili pred teboj. Šel si in si naredil druge bogove, ulite podobe, da bi me jezil, meni pa si obrnil hrbet.

¹⁰Zaradi tega bom spravil nesrečo nad Jerobeámovo hišo in iztrebil iz Jerobeámovega rodu vse moške, mladoletne in polnoletne v Izraelu. Pometel bom z Jerobeámovo hišo, kakor pometejo smeti, prav do čistega.

¹¹Tistega iz njegovega rodu, ki bo umrl v mestu, bodo žrli psi; tistega pa, ki bo umrl na polju, bodo jedle ptice neba.◁ Da, tako je govoril Gospod.

¹²Ti pa vstani in pojdi domov! Ko bodo tvoje noge stopile v mesto, bo deček umrl.

¹³Ves Izrael bo žaloval za njim in ga pokopal. Edino ta izmed Jerobeámovega rodu bo namreč položen v grob, ker se je le na njem v Jerobeámovi hiši našlo nekaj, kar je všeč Gospodu, Izraelovemu Bogu.

¹⁴ Gospod si bo postavil kralja čez Izraela, ki bo tisti dan iztrebil Jerobeámovo hišo ...

¹⁵ Gospod bo udaril Izraela, da se bo majal kakor trst v vodi. Izruval bo Izraela iz te lepe zemlje, ki jo je dal njihovim očetom, in jih razkropil onstran veletoka, ker so si napravili ašere in s tem jezili Gospoda.

¹⁶Zapustil bo Izraela zaradi Jerobeámovih grehov, ki jih je zagrešil in v katere je zapeljal Izraela.◁

¹⁷Jerobeáмова žena je vstala in odšla. Ko je prišla v Tirco in stopila na hišni prag, je deček umrl.

¹⁸Pokopali so ga in ves Izrael je žaloval za njim, kakor je napovedal Gospod po svojem služabniku preroku Ahíju.

Jerobeáмова smrt

¹⁹Druga Jerobeáмова dela, kako se je bojeval in kako kraljeval, glej, je zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev.

²⁰Jerobeámovo kraljevanje je trajalo dvaindvajset let. Potem je legel k svojim očetom, namesto njega pa je postal kralj njegov sin Nadáb.

Judov kralj Roboám

²¹Salomonov sin Roboám je kraljeval na Judovem. Enainštirideset let je imel, ko je postal kralj, in sedemnajst let je kraljeval v Jeruzalemu, v mestu, ki ga je Gospod izvolil izmed vseh Izraelovih rodov, da tam postavi svoje ime. Njegovi materi je bilo ime Naáma; bila je Amónka.

²²Juda je delal, kar je hudo v Gospodovih očeh. Z grehi, ki so jih počenjali, so ga jezili huje od vsega, kar so bili storili njihovi očetje.

²³Tudi oni so si postavljali višine, stebre in ašere na vsakem visokem griču in pod vsakim zelenim drevesom.

²⁴Celo obredno vlačugarstvo je bilo v deželi. Tako so posnemali vse gnusobe narodov, ki jih je Gospodpregnal izpred Izraelovih sinov.

Faraon Šišák napade Juda

(2 Krn 12,1–16)

²⁵V petem letu kralja Roboáma pa je prišel nad Jeruzalem egiptovski kralj Šišák.

²⁶Pobral je zaklade iz Gospodove hiše in zaklade iz kraljeve hiše; vse je odnesel. Pobral je tudi vse zlate ščite, ki jih je naredil Salomon.

²⁷Namesto njih je kralj Roboám napravil bronaste ščite in jih izročil poveljnikom telesne straže, ki je stražila pri vhodu v kraljevo hišo.

²⁸Kadar koli je šel kralj v Gospodovo hišo, so jih telesni stražarji nosili, potem pa jih spet odnesli v stražarnico.

²⁹Druga Roboáмова dela in vse, kar je napravil – mar ni zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

³⁰Med Roboámom in Jerobeámom je bila ves čas vojna.

³¹Ko je Roboám legel k svojim očetom, je bil pokopan pri svojih očetih v Davidovem mestu. Njegovi materi je bilo ime Naáma; bila je Amónka. Namesto njega je postal kralj njegov sin Abíja.

1 Kralji 15

Judov kralj Abíja

(2 Krn 13,1–23)

¹V osemnajstem letu kralja Jerobeáma, Nebátovega sina, je nad Judom zavladal Abíja.

²Tri leta je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Maáha; bila je Abišalómová hči.

³Hodil je v vseh grehah, ki jih je njegov oče storil pred njim, in njegovo srce ni bilo v celoti z Gospodom, njegovim Bogom, kakor srce njegovega očeta Davida.

⁴A zavoljo Davida mu je Gospod, njegov Bog, dal svetilko v Jeruzalemu: povzdignil je njegovega sina za njim in dal, da je Jeruzalem obstal,

⁵ker je David delal, kar je prav v Gospodovih očeh, in vse dni svojega življenja ni prestopil ničesar, kar mu je zapovedal, razen v zadevi Hetejca Urijája.

⁶Med Roboámom in Jerobeámom je bila vojna vse dni njegovega življenja.

⁷Druga Abíjeva dela in vse, kar je napravil – mar ni zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev? Tudi med Abíjem in Jerobeámom je bila vojna.

⁸Ko je Abíja legel k svojim očetom, so ga pokopali v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Asá.

Judov kralj Asá

(2 Krn 14,1–4; 15,16–19)

⁹V dvajsetem letu Izraelovega kralja Jerobeáma je nad Judom zavladal Asá.

¹⁰Enainštirideset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Maáha; bila je Abišalómová hči.

¹¹Asá je delal, kar je prav v Gospodovih očeh, kakor njegov oče David.

¹²Odpravil je iz dežele obredne vlačugarje in odstranil vse malike, ki so jih napravili njegovi predniki.

¹³Celo svoji materi Maáhi je odvzel čast kraljice matere, ker je napravila ostudno podobo Ašeri. Asá je podrl njeno ostudno podobo in jo sežgal v potoku Cedronu.

¹⁴Višin pa niso odpravili. Vendar je bilo Asájevo srce vse njegove dni v celoti z Gospodom.

¹⁵V Gospodovo hišo je prinesel posvečene darove svojega očeta in svoje darove: srebro, zlato in posodje.

Zaveza z Arámom proti Izraelu

(2 Krn 16,1–6.11–14)

¹⁶Med Asájem in Izraelovim kraljem Bašájem je bila vojna vse njune dni.

¹⁷Izraelov kralj Bašá je krenil nad Juda in utrdil Ramo, da Judovemu kralju Asáju ne bi dopustil izhoda in dohoda.

¹⁸Asá pa je vzel vse srebro in zlato, kar ga je ostalo v zakladnicah Gospodove hiše, in zaklade v kraljevi hiši ter jih izročil svojim služabnikom; kralj Asá jih je poslal k Ben Hadádu, Tabrimónovemu sinu in Hezjónovemu vnuku, arámskemu kralju, ki je bival v Damasku, s sporočilom:

¹⁹»Zaveza je med menoj in teboj, med mojim in tvojim očetom. Glej, pošiljam ti v dar srebra in zlata. Daj, razderi zavezo z Izraelovim kraljem Bašájem, da se umakne od mene!«

²⁰Ben Hadád je prisluhnil kralju Asáju in poslal poveljnike svoje vojske nad Izraelova mesta. Osvojil je Ijón, Dan, Abél Bet Maáho, ves Kinéret in vso Neftálijevu pokrajino.

²¹Ko je Bašá slišal o tem, je nehal graditi Ramo in ostal v Tirci.

²²Kralj Asá je sklical vse Judovce brez izjeme in odnašali so kamenje in les, s katerim je Bašá gradil Ramo. S tem je kralj Asá gradil Geba Benjamin in Micpo.

²³Vsa druga Asájeva dela, vse njegovo junaštvo, vse, kar je napravil, in mesta, ki jih je zgradil – mar ni zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev? Na stara leta pa je bolehal na nogah.

²⁴Ko je Asá legel k svojim očetom, je bil pokopan pri svojih očetih v mestu svojega očeta Davida. Namesto njega je postal kralj njegov sin Józafat.

Izraelov kralj Nadáb

²⁵Jerobeámov sin Nadáb je postal kralj nad Izraelom v drugem letu Judovega kralja Asája. Nad Izraelom je kraljeval dve leti.

²⁶Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, in hodil po poti svojega očeta in v njegovem grehu, v katerega je bil zapeljal Izraela.

²⁷Proti njemu se je zarotil Ahíjev sin Bašá iz Isahárjeve hiše in ga ubil pri filistejskem Gibetónu. Nadáb je namreč z vsem Izraelom oblegal Gibetón.

²⁸V tretjem letu Judovega kralja Asája ga je usmrtil Bašá in zavladal namesto njega.

²⁹Brž ko je postal kralj, je pobil vso Jerobeámovo hišo. Iz Jerobeámovega rodu ni pustil žive duše, dokler ga ni pokončal, kakor je bil napovedal Gospod po svojem služabniku Ahíju iz Šila.

³⁰In sicer zaradi grehov, ki jih je zagrešil Jerobeám in vanje zapeljal Izraela, s čimer je jezil Gospoda, Izraelovega Boga.

³¹Druga Nadábova dela in vse, kar je napravil – mar ni zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

³²Med Asájem in Izraelovim kraljem Bašájem je bila vojna vse njune dni.

Izraelov kralj Bašá

³³V tretjem letu Judovega kralja Asája je nad vsem Izraelom zakraljeval Ahíjev sin Bašá; v Tirci je vladal štiriindvajset let.

³⁴Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh. Hodil je po Jerobeámovi poti in v njegovem grehu, v katerega je bil zapeljal Izraela.

1 Kralji 16

¹Tedaj se je Hananijevemu sinu Jehúju zgodila Gospodova beseda zoper Bašája, rekoč:

²»Iz prahu sem te povišal in te postavil za vladarja svojemu ljudstvu Izraelu. Ti pa si hodil po Jerobeámovi poti in zapeljal moje ljudstvo Izraela, da so me jezili s svojimi grehi.

³Zato bom pometel z Bašájem in z njegovo hišo; s tvojo hišo bom storil kakor s hišo Nebátovega sina Jerobeáma.

⁴Tistega iz Bašájevega rodu, ki bo umrl v mestu, bodo žrli psi; tistega pa, ki bo umrl na polju, bodo jedle ptice neba.«

⁵Druga Bašájeva dela, kar je napravil in njegovo junaštvo – mar niso zapisana v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

⁶Ko je Bašá legel k svojim očetom, je bil pokopan v Tirci. Namesto njega je postal kralj njegov sin Elá.

⁷Preroku Jehúju, Hananijevemu sinu, pa se je zgodila Gospodovabeseda zoper Bašája in njegovo hišo tako zavoljo vsega hudega, ki ga je storil v Gospodovih očeh, ko ga je jezil z deli svojih rok in postal podoben Jerobeámovi hiši, kakor tudi zato, ker je le-to iztrebil.

Izraelov kralj Elá

⁸V šestindvajsetem letu Judovega kralja Asája je nad Izraelom zakraljeval Bašájev sin Elá; v Tirci je vladal dve leti.

⁹Proti njemu se je zarotil njegov služabnik Zimrí, ki je poveljeval polovici bojnih voz. Ko je v Tirci pijančeval v hiši Arcája, ki je bil oskrbnik dvora v Tirci,

¹⁰je prišel Zimrí ter ga v sedemindvajsetem letu Judovega kralja Asája potolkel in usmrtil ter zakraljeval namesto njega.

¹¹Ko je postal kralj in zasedel prestol, je pobil vso Bašájevo hišo; nobenemu moškemu ni prizanesel, ne njegovim sorodnikom ne prijateljem.

¹²Tako je Zimrí pokončal vso Bašájevo hišo po besedi, ki jo je bil Gospod govoril po preroku Jehúju,

¹³zaradi vseh grehov, ki sta jih zagrešila Bašá in njegov sin Elá in vanje zapeljala Izraela, da so s svojimi praznimi maliki jezili Gospoda, Izraelovega Boga.

¹⁴Druga Elájeva dela in vse, kar je napravil – mar niso zapisana v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

Izraelov kralj Zimrí

¹⁵V sedemindvajsetem letu Judovega kralja Asája je v Tirci sedem dni kraljeval Zimrí. Takrat je ljudstvo oblegalo Gibetón, ki je pripadal Filistejcem.

¹⁶Ko je ljudstvo v taboru izvedelo, da se je Zimrí zarotil in celo ubil kralja, je ves Izrael še tisti dan v taboru postavil poveljnika vojske Omrija za kralja nad Izraelom.

¹⁷Omri je z vsem Izraelom odrinil od Gibetóna in obkolili so Tirco.

¹⁸Ko je Zimrí videl, da je mesto zavzeto, je šel v osrednji stolp v kraljevi hiši in dal kraljevo hišo nad sabo zažgati z ognjem in je umrl

¹⁹zavoljo grehov, ki jih je zagrešil, ko je delal, kar je hudo v Gospodovih očeh, ter hodil po Jerobeámovi poti in v njegovem grehu, ki ga je bil storil, ko je zapeljal Izraela.

²⁰Druga Zimríjeva dela in zarota, ki jo je izpeljal – mar niso zapisani v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

²¹Tedaj se je izraelsko ljudstvo razdelilo v dva dela: polovica ljudstva je šla za Ginátovim sinom Tibníjem, da bi ga postavila za kralja, polovica pa za Omrijem.

²²Ljudstvo, ki je bilo za Omrija, je bilo močnejše od ljudstva, ki je bilo za Ginátovega sina Tibníja; Tibní je umrl in Omri je postal kralj.

Izraelov kralj Omri

²³V enaintridesetem letu Judovega kralja Asája je nad Izraelom za dvanajst let zavladal Omri. Šest let je kraljeval v Tirci.

²⁴Potem je za dva talenta srebra kupil od Šemerja grič Samarijo, ga utrdil in mesto, ki ga je sezidal, po gospodarju tega griča, Šemerju, poimenoval Samarija.

²⁵Omri je delal, kar je hudo v Gospodovih očeh; ravnal je še huje ko vsi, ki so bili pred njim.

²⁶V vsem je hodil po poti Nebátovega sina Jerobeáma in v njegovih grehah, v katere je zapeljal Izraela, da so s svojimi praznimi maliki jezili Gospoda, Izraelovega Boga.

²⁷Druga Omrijeva dela, kar je napravil in njegovo junaštvo – mar niso zapisana v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

²⁸Ko je Omri legel k svojim očetom, so ga pokopali v Samariji. Namesto njega je postal kralj njegov sin Aháb.

Izraelov kralj Aháb

²⁹V osemintridesetem letu Judovega kralja Asája je nad Izraelom zakraljeval Omrijev sin Aháb. V Samariji je Omrijev sin Aháb kraljeval nad Izraelom dvaindvajset let.

³⁰Omrijev sin Aháb je delal, kar je hudo v Gospodovih očeh; slabši je bil od vseh, ki so bili pred njim.

³¹Ko da ni bilo dovolj že to, da je hodil v grehah Nebátovega sina Jerobeáma, je vzel za ženo Jezabelo, hčer Etbáala, kralja Sidóncev, šel in služil Báalu in ga molil.

³²Báalu je celo postavil oltar v Báalovem svetišču, ki ga je sezidal v Samariji.

³³Aháb je napravil tudi ašero in storil še marsikaj, s čimer je Gospoda, Izraelovega Boga, jezil bolj ko vsi Izraelovi kralji pred njim.

³⁴V njegovem času je Hiél iz Betela pozidal Jeriho. Za ceno prvorojenca Abiráma ji je položil temelje, za ceno svojega najmlajšega, Segúba, pa je

postavil njena vrata, po besedi, ki jo je bil Gospod govoril po Nunovem sinu Józuetu.

1 Kralji 17

Dogodki v Elijevem času **Prerok Elija napove sušo**

¹Elija, Tišbéjec izmed naseljencev v Gileádu, je rekel Ahábu: »Kakor živi Gospod, Izraelov Bog, pred katerim stojim: ta leta ne bo ne rose ne dežja, razen na mojo besedo.«

²Nato se mu je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

³»Pojdi od tod, kreni na vzhod in se skrij ob potoku Kerítu, ki je vzhodno od Jordana!

⁴Iz potoka boš pil in krokarjem sem zapovedal, da te bodo tam hranili.«

⁵Šel je in storil po Gospodovi besedi; odšel je in bival ob potoku Kerítu, ki je vzhodno od Jordana.

⁶Krokarji so mu prinašali kruh in meso zjutraj in kruh in meso zvečer, iz potoka pa je pil.

Čudež z moko in oljem

⁷Čez nekaj časa je potok usahnil, ker v deželi ni bilo dežja.

⁸Tedaj se mu je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁹»Vstani in pojdi v Sarepto, ki pripada Sidónu, in ostani tam! Glej, zapovedal sem neki vdovi tam, da te bo hranila.«

¹⁰Vstal je torej in šel v Sarepto. Ko je prišel do mestnih vrat, glej, je bila tam vdova, ki je nabirala drva. Zaklical je za njo in rekel: »Prinesi mi, prosim, malo vode v vrču, da bom pil!«

¹¹Ko je šla, da mu jo prinese, je zaklical za njo in rekel: »Prinesi mi, prosim, še kos kruha v roki!«

¹²Rekla je: »Kakor živi Gospod, tvoj Bog, nič pečenega nimam, samo prgišče moke v loncu in malo olja v vrču. In glej, nabiram suhljad, da pojdem in pripravim to zase in za sina, da bova pojedla in potem umrla.«

¹³Elija ji je rekel: »Ne boj se; pojdi in pripravi, kakor si rekla, vendar naredi iz tega najprej meni kolaček in mi ga prinesi; sebi in svojemu sinu pa ga boš pripravila potem.

¹⁴Kajti tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Moka v loncu ne bo pošla in olja v vrču ne bo zmanjkalo do dne, ko bo Gospod poslal dež na zemljo.«

¹⁵Šla je in storila po Elijevi besedi. In dan za dnem so imeli jesti, ona, on in njena družina.

¹⁶Moka v loncu ni pošla in olja v vrču ni zmanjkalo, po besedi, ki jo je Gospod govoril po Eliju.

Elija obudi vdovinega sina

¹⁷Zatem se je zgodilo, da je zbolel sin te žene, hišne gospodinje. Njegova bolezen je tako napredovala, da že ni več dihal.

¹⁸Rekla je torej Eliju: »Kaj hočeš od mene, Božji mož? Prišel si k meni, da me spomniš na mojo krivdo in mi usmrtiš sina.«

¹⁹Rekel ji je: »Daj mi svojega sina!« In vzel ji ga je iz naročja, ga nesel v gornjo izbo, kjer je stanoval, in ga položil v svojo posteljo.

²⁰Nato je klical h Gospodu: »Gospod, moj Bog, mar hočeš spraviti v nesrečo celo to vdovo, pri kateri gostujem, in ji usmrtiti sina?«

²¹Zleknil se je trikrat čez dečka in klical h Gospodu: »Gospod, moj Bog, prosim, naj se vrne dih življenja tega otroka v njegovo notranjost!«

²²In Gospod je uslišal Elijev klic: dih otrokovega življenja se je vrnil v njegovo notranjost in tako je oživel.

²³Elija je vzel otroka, ga prinesel iz gornje izbe v hišo in ga izročil materi; Elija je rekel: »Glej, tvoj sin živi!«

²⁴Žena pa je rekla Eliju: »Zdaj vem, da si Božji mož in da je Gospodova beseda v tvojih ustih resnica.«

1 Kralji 18

Božja sodba na Karmelu

¹Veliko dni zatem, v tretjem letu, se je Eliju zgodila Gospodovabeseda, rekoč: »Pojdi, pokaži se Ahábu; poslal bom namreč dež na zemljo.«

²Elija je šel, da se pokaže Ahábu. Tedaj je bila v Samariji huda lakota.

³Aháb je zato poklical dvornega oskrbnika Obadjája; Obadjá pa je zelo častil Gospoda:

⁴ko je Jezabela iztrebljala Gospodovepreroke, je vzel sto prerokov, jih skril po petdeset v votlino in jih hranil s kruhom in z vodo.

⁵Aháb je torej rekel Obadjáju: »Pojdi po deželi k vsem studencem in potokom! Morda le najdemo kaj trave, da preživimo konje in mezge in ne bo treba živali pobiti.«

⁶Razdelila sta si deželo, da jo prehodita. Aháb je sam krenil po eni poti, Obadjá pa je sam krenil po drugi.

⁷Ko je bil Obadjá na poti, glej, mu je prišel naproti Elija. Brž ko ga je spoznal, je padel na obraz in rekel: »Si ti, moj gospod Elija?«

⁸Rekel mu je: »Sem. Pojdi, reci svojemu gospodarju: »Glej, Elija je tu!««

⁹On pa je rekel: »Kaj sem zagrešil, da daješ svojega služabnika Ahábu v roke, da me usmrti?

¹⁰Kakor živi Gospod, tvoj Bog: ni ne naroda ne kraljestva, kamor bi moj gospodar ne bil poslal, da te poiščejo. In če so rekli: »Ni ga!«, je od tistega kraljestva ali naroda zahteval zaprisego, da te niso našli.

¹¹In zdaj praviš: »Pojdi, reci svojemu gospodarju: Glej, Elija je tu!«

¹²Kakor hitro bom odšel od tebe, te bo Gospodov duh odnesel ne vem kam. In če te grem Ahábu naznanit, pa te ne najde, me bo ubil. In vendar tvoj služabnik časti Gospoda od mladih nog.

¹³Ali mojemu gospodu ni bilo sporočeno, kaj sem storil, ko je Jezabela pobijala Gospodove preroke? Da sem skril sto izmed Gospodovih prerokov, po petdeset in petdeset v votlino in jih hranil s kruhom in z vodo?

¹⁴In zdaj mi praviš: »Pojdi, reci svojemu gospodarju: Glej, Elija je tu!« Saj me bo ubil!«

¹⁵Elija pa je rekel: »Kakor živi Gospod nad vojskami, pred katerim stojim: še danes se mu pokažem!«

¹⁶Obadjá je odšel Ahábu naproti in mu je sporočil. In Aháb je šel Eliju naproti.

¹⁷Ko je Aháb zagledal Elija, je rekel: »Si to ti, ki spravljaš Izraela v nesrečo?«

¹⁸On pa je rekel: »Nisem jaz spravil Izraela v nesrečo, temveč ti in hiša tvojega očeta, ker ste zapustili Gospodove zapovedi in si šel za Báali.

¹⁹Zdaj pa pošlji ukaz, naj se zbere pri meni na gori Karmelu ves Izrael, tudi štiristo petdeset Báalovih prerokov in štiristo Ašerinih prerokov, ki jedo za Jezabelino mizo!«

²⁰Aháb je poslal sle k vsem Izraelovim sinovom in zbral preroke na gori Karmelu.

²¹Elija je stopil pred vse ljudstvo in rekel: »Doklej boste omahovali na dve strani? Če je Bog Gospod, hodite za njim; če pa je Báal, hodite za njim!« A ljudstvo mu ni nič odgovorilo.

²²Elija je tedaj rekel ljudstvu: »Samo jaz sem ostal izmed Gospodovih prerokov, Báalovih prerokov pa je štiristo petdeset.

²³Naj nam dajo dva junca. Ti naj si izberejo enega, ga razsekajo in položijo na drva, ognja pa naj ne podtikajo. Potem bom jaz pripravil drugega junca in ga položil na drva, ognja pa ne bom podtaknil.

²⁴Kličite ime svojega boga, jaz pa bom klical Gospodovo ime: tisti bog, ki bo odgovoril z ognjem, je res Bog.« Vse ljudstvo je odgovorilo in reklo: »To je dobra beseda!«

²⁵Elija je torej rekel Báalovim prerokom: »Izberite si junca in ga pripravite prvi, ker vas je veliko! Kličite ime svojega boga, ognja pa ne podtikajte!«

²⁶Vzeli so junca, ki jim ga je dodelil, ga pripravili, klicali Báalovo ime od jutra do poldneva in prosili: »Báal, usliši nas!« Pa ni bilo ne glasu ne odgovora. In poplesovali so okrog oltarja, ki so ga naredili.

²⁷Opoldne se je Elija norčeval iz njih in rekel: »Vpijte na ves glas, saj je vendar bog! Se je že kam zamislil ali se odstranil ali pa ima kakšno pot; morda spi, pa se bo prebudil.«

²⁸Vpili so torej na ves glas in se, kakor je pri njih navada, zbadali z noži in s sulicami, da je po njih tekla kri.

²⁹Ko je minil poldan, so v blodnjah prerokovali do časa, ko se opravlja jedilna daritev. Vendar ni bilo ne glasu ne odgovora ne uslišanja.

³⁰Tedaj je Elija rekel vsemu ljudstvu: »Pridite k meni!« Ko je vse ljudstvo prišlo k njemu, je popravil Gospodov oltar, ki je bil razdrt.

³¹Elija je vzel dvanajst kamnov po številu rodov sinov Jakoba, ki se mu je zgodila Gospodova beseda, rekoč: »Izrael bo tvoje ime!«

³²S kamni je zgradil oltar za Gospodovo ime, okoli oltarja pa je naredil jarek, ki bi držal kaka dva mernika žita.

³³Naložil je drva, razsekal junca in ga položil na drva.

³⁴Nato je rekel: »Napolnite štiri vrče z vodo in jo zlijte na žgalno daritev in na drva!« Potem je velel: »Storite to še enkrat!« Ko so to napravili še enkrat, je ukazal: »Storite še tretjič!« In storili so še tretjič,

³⁵tako da je voda tekla okrog oltarja. Tudi jarek je bil poln vode.

³⁶Ob uri, ko se opravlja jedilna daritev, je pristopil prerok Elija in rekel: »Gospod, Bog Abrahamov, Izakov in Izraelov, naj se danes spozna, da si ti Bog v Izraelu in jaz tvoj služabnik in da sem vse to storil po tvoji besedi!

³⁷Usliši me, Gospod, usliši, da bo to ljudstvo spoznalo, da si ti, Gospod, Bog in da ti spreobračaš njihova srca!«

³⁸Tedaj je padel Gospodov ogenj z neba in použil žgalno daritev in drva, kamne in prst ter popil vodo v jarku.

³⁹Vse ljudstvo, ki je to videlo, je padlo na obraz in reklo: »Gospod je Bog, Gospod je Bog!«

⁴⁰Elija pa jim je rekel: »Primate Báalove preroke, nobeden izmed njih naj ne uide!« Prijeli so jih in Elija jih je dal odpeljati k potoku Kišónu in jih tam pobiti.

⁴¹Elija je nato rekel Ahábu: »Pojdi gor, jej in pij, kajti že se sliši šumenje dežja!«

⁴²In Aháb je šel jest in pit. Elija pa se je povzpел proti vrhu Karmela, pokleknil na tla in del obraz med kolena.

⁴³Potem je rekel služabniku: »Pojdi gor in poglej proti morju!« Šel je, pogledal in rekel: »Nič ni.« Rekel je: »Vrni se, sedemkrat!«

⁴⁴Ko je bilo sedmič, je rekel: »Glej, oblaček, majhen kakor moška dlan, vstaja iz morja.« Oni je rekel: »Pojdi gor, sporoči Ahábu: ›Zaprezi in se odpelji, da te ne zaustavi dež!«

⁴⁵Kakor bi trenil, se je nebo stemnilo zaradi oblakov in vetra in ulila se je ploha. Aháb je sédel na voz in krenil v Jezreél.

⁴⁶Nad Elijem pa je bila Gospodova roka; opasal si je ledja in tekel pred Ahábom vse do Jezreéla.

1 Kralji 19

Elija na Horebu

¹Aháb je povedal Jezabeli vse, kar je storil Elija, in kako je z mečem pobil vse preroke.

²Jezabela pa je poslala k Eliju odposlanca s sporočilom: »Tako naj storijo bogovi in tako dodajo, če jutri obsoréj ne bom storila s tvojim življenjem, kakor je življenje enega izmed njih!«

³Zbal se je, vstal in odšel, da si reši življenje. Prišel je v Beeršébo na Judovem in tam pustil svojega služabnika,

⁴sam pa je šel naprej v puščavo dan hoda. Prišel je in sédel pod samotno bodičevje; želel si je smrt in rekel: »Dovolj je; zdaj, Gospod, vzemi moje življenje, saj nisem boljši kakor moji očetje.«

⁵Legel je in zaspal pod bodičevjem. A glej, dotaknil se ga je angel in mu rekel: »Vstani in jej!«

⁶Ozrl se je in glej, pri njegovem vzglavju je bil hlebček na vročem kamenju pečenega kruha in vrč vode. Jedel je in pil pa spet legel.

⁷ Gospodov angel pa je prišel še drugič, se ga dotaknil in rekel: »Vstani in jej, sicer bo pot zate predolga!«

⁸Vstal je, jedel in pil in v moči tiste jedi potoval štirideset dni in štirideset noči do Božje gore Horeb.

⁹Tam je prišel do votline in je tam prenočil. In glej, zgodila se mu je Gospodova beseda, rekoč: »Kaj delaš tu, Elija?«

¹⁰Rekel je: »Ves sem gorel za Gospoda, Boga nad vojskami, kajti Izraelovi sinovi so zapustili tvojo zavezo, podrli tvoje oltarje in z mečem pobili tvoje preroke. Jaz sam sem ostal, a tudi meni strežejo po življenju.«

¹¹Pa je rekel: »Pojdi ven in se postavi na gori pred Gospoda.« In glej, Gospod je šel mimo, velik in silen vihar, ki kruši gore in lomi skale, je bil pred Gospodom; a Gospod ni bil v viharju. Za viharjem je bil potres; a Gospod ni bil v potresu.

¹²In za potresom ogenj; a Gospod ni bil v ognju. Za ognjem glas rahlega šepeta.

¹³Ko je Elija to slišal, si je s plaščem zagrnil obraz, šel ven in obstal pri vhodu v votlino. In glej, nagovoril ga je glas in rekel: »Kaj delaš tu, Elija?«

¹⁴Rekel je: »Ves sem gorel za Gospoda, Boga nad vojskami, kajti Izraelovi sinovi so zapustili tvojo zavezo, podrli tvoje oltarje in z mečem pobili tvoje preroke. Jaz sam sem ostal, a tudi meni strežejo po življenju.«

¹⁵ Gospod mu je rekel: »Pojdi, vrni se po svoji poti proti puščavi Damaska; ko prideš tja, mazili Hazaéla za kralja nad Arámom,

¹⁶Nimšíjevega sina Jehúja mazili za kralja nad Izraelom, Šafátovega sina Elizeja iz Abél Mehóle pa mazili za preroka namesto sebe!

¹⁷Kdor bo ušel Hazaélovemu meču, ga bo usmrtil Jehú; in kdor bo ušel Jehújevemu meču, ga bo usmrtil Elizej.

¹⁸Pustil pa jih bom v Izraelu sedem tisoč kot ostanek: vsa kolena, ki niso poklekovala pred Báalom, vsa usta, ki ga niso poljubljala.«

Elizej postane Elijev učenec

¹⁹Ko je šel od ondod, je našel Šafátovega sina Elizeja, ko je oral. Pred njim je bilo dvanajst parov volov in sam je bil pri dvanajstem. Ko je Elija šel mimo njega, je vrgel nanj svoj plašč.

²⁰In zapustil je vole, stekel za Elijem in rekel: »Rad bi še poljubil očeta in mater, potem grem za teboj.« Rekel mu je: »Pojdi, vrni se, kaj sem ti vendar storil?«

²¹In šel je od njega spet nazaj, vzel par volov in ju zaklal. Z volovskim jarmom je skuhal njuno meso in ga dal ljudem jesti. Nato je vstal, šel za Elijem in mu stregel.

1 Kralji 20

Ahábovi boji z Arámci

¹Arámski kralj Ben Hadád je zbral vso svojo vojsko; z njim je bilo dvaintrideset kraljev s konji in z bojnimi vozmi. Šel je, obkolil Samarijo in jo napadal.

²V mesto je poslal poslanca k Izraelovemu kralju Ahábu.

³Rekel mu je: »Tako pravi Ben Hadád: ›Tvoje srebro in tvoje zlato je moje, tvoje žene in tvoji najboljši otroci so tudi moji.«

⁴Izraelov kralj je odgovoril in rekel: »Kakor ukazuješ, moj gospod kralj; tvoj sem z vsem, kar imam.«

⁵Poslanci so prišli še enkrat in rekli: »Tako pravi Ben Hadád: ›Poslal sem k tebi sle in rekel: Daj mi svoje srebro in zlato, svoje žene in otroke.

⁶Jutri obsorěj pa pošljem k tebi svoje služabnike, da preiščejo še tvojo hišo in hiše tvojih služabnikov. Vse, kar je vseč tvojim očem, bodo zasegli s svojimi rokami in odnesli.«

⁷Tedaj je Izraelov kralj sklical vse deželne starešine in rekel: »Spoznajte vendar in sprevidite, da ta naklepa hudobijo; kajti poslal je k meni po moje žene in otroke, po moje srebro in zlato, pa mu nisem odrekel!«

⁸Vsi starešine in vse ljudstvo mu je reklo: »Ne poslušaj ga in ne privoli!«

⁹Rekel je torej Ben Hadádovim poslancem: »Recite mojemu gospodu kralju: Vse, kar si sprva terjal od svojega služabnika, bom storil, te stvari pa ne morem storiti.« Poslanci so šli in mu sporočili odgovor.

¹⁰Ben Hadád pa mu je poslal sle in rekel: »Tako naj mi storijo bogovi in tako dodajo, če bo samarijskega prahu dovolj, da bi ga vsak bojevnik, ki hodi za mano, dobil le prgišče!«

¹¹Izraelov kralj je odgovoril in rekel: »Povejte mu: Kdor se šele opasuje, naj se ne hvali, kakor da bi se že odpasoval!«

¹²Ko je oni slišal ta odgovor – s kralji je ravno popival v šotorišču – je rekel svojim služabnikom: »Postavite se!« In postavili so se proti mestu.

¹³A glej, k Izraelovemu kralju Ahábu je prišel neki prerok in rekel: »Tako govori Gospod: ›Ali vidiš vso to velikansko množico? Glej, danes jo bom dal v tvoje roke, da spoznaš, da sem jaz Gospod!«

¹⁴Aháb je rekel: »Po kom?« Rekel je: »Tako govori Gospod: »Po mladih bojevniki pokrajinskih poglavarjev.« Nato je rekel: »Kdo naj začne boj?« Rekel je: »Ti.«

¹⁵Potem je vpoklical mlade bojevnike pokrajinskih poglavarjev: bilo jih je dvesto dvaintrideset. Za njimi je vpoklical vse vojake, vse Izraelce: bilo jih je sedem tisoč.

¹⁶Odrinili so opoldne, ko je Ben Hadád v šotorišču pil in se opijal, on in dvaintrideset kraljev, ki so mu pomagali.

¹⁷Mladi bojevniki pokrajinskih poglavarjev so šli prvi. Ben Hadád je poslal izvidnike in ti so mu sporočili in rekli: »Možje prihajajo iz Samarije.«

¹⁸Rekel je: »Če so šli ven za mir, jih primite žive; ali če so šli ven za vojsko, jih primite žive!«

¹⁹Ti pa so že šli ven iz mesta, mladi bojevniki pokrajinskih poglavarjev in vojska, ki je šla za njimi.

²⁰Vsak je potolkel svojega moža; Arámci so se pognali v beg, Izrael pa jih je zasledoval. Vendar je arámski kralj Ben Hadád ubežal na konju s konjenico vred.

²¹Tedaj je šel ven še Izraelov kralj, potolkel konjenico in bojne vozove in zadal Arámcem hud poraz.

²²Potem je prerok stopil k Izraelovemu kralju in mu rekel: »Pojdi, bodi pogumen, spoznaj in glej, kaj boš storil, kajti ko se bo izteklo leto, se bo arámski kralj znova vzdignil proti tebi.«

²³Arámskemu kralju pa so njegovi služabniki rekli: »Njihov Bog je gorski Bog, zato so bili močnejši od nas. A če se bomo z njimi bojevali na ravnem, bomo gotovo močnejši od njih.

²⁴Zato napravi tole: odstavi vse kralje z njihovih mest in postavi namesto njih upravitelje.

²⁵Zberi si vojsko, kakršna je bila vojska, ki je razpadla, konja za konja, bojni voz za bojni voz. Bojevali se bomo z njimi na ravnem in bomo gotovo močnejši od njih.« Poslušal je njihov glas in storil tako.

²⁶Ko se je izteklo leto, je Ben Hadád vpoklical Arámce in krenil v Afék v boj proti Izraelu.

²⁷Tudi Izraelci so bili vpoklicani; preskrbeli so se z živežem in jim šli nasproti. Izraelci so se utaborili nasproti njim kakor dve čredi koz, Arámci pa so napolnili deželo.

²⁸Tedaj je Božji mož pristopil in rekel Izraelovemu kralju: »Tako govori Gospod: »Ker so Arámci rekli, da je Gospod gorski Bog, ne pa dolinski, ti dajem v roke vso to velikansko množico, da spoznate, da sem jaz Gospod!«

²⁹Sedem dni so taborili drug drugemu nasproti, sedmi dan pa se je vnela bitka. Izraelci so v enem dnevu pobili med Arámci sto tisoč pešcev.

³⁰Preostali so zbežali v mesto Afék. A na teh sedemindvajset tisoč preostalih se je podrlo obzidje. Tudi Ben Hadád je zbežal in prišel v mesto: begal je iz sobe v sobo.

³¹Njegovi služabniki so mu rekli: »Slišali smo, da so kralji Izraelove hiše dobrotljivi kralji. Denimo si raševino krog ledij in vrvi okoli glave pa pojdemo k Izraelovemu kralju. Morda te bo pustil pri življenju.«

³²Ovili so si torej raševino krog ledij in vrvi okoli glave, prišli k Izraelovemu kralju in rekli: »Tvoj služabnik Ben Hadád pravi: »Prosim, pusti me pri življenju!« Rekel je: »Je še živ? Moj brat je!«

³³Možje so to vzeli za dobro znamenje, se brž oprijeli njegove besede in rekli: »Ben Hadád je tvoj brat.« Rekel je: »Pridite, vzemite ga!« Ko je Ben Hadád prišel k njemu, ga je povabil na voz.

³⁴Oni mu je rekel: »Mesta, ki jih je moj oče vzel tvojemu očetu, ti bom vrnil. Lahko si boš tudi postavil trgovine v Damasku, kakor jih je moj oče postavil v Samariji.« Aháb pa je rekel: »S to pogodbo te izpustim.« Sklenil je torej z njim pogodbo in ga izpustil.

Prerok obsodi Ahába

³⁵Takrat je nekdo izmed preroških sinov na Gospodov ukaz rekel svojemu tovarišu: »Udari me, prosim!« A mož ga ni hotel udariti.

³⁶Oni pa mu je rekel: »Ker nisi poslušal Gospodovega glasu, glej, te bo ubil lev, brž ko odideš od mene.« Komaj je odšel od njega, ga je srečal lev in ga ubil.

³⁷Nato je našel drugega moža in rekel: »Udari me, prosim!« Mož ga je udaril in ranil.

³⁸Potem je prerok šel in se nastavil kralju na pot, a se potajil s povojem na očeh.

³⁹Ko je šel kralj mimo, je klical proti kralju in rekel: »Tvoj služabnik je šel v sredo bitke. In glej, nekdo iz vrste je pripeljal k meni moža in rekel: »Straži tega človeka! Če se mu posreči ulti, bo tvoje življenje cena za njegovo življenje, ali pa boš plačal talent srebra!«

⁴⁰In ko je tvoj služabnik imel še in še opraviti, je oni izginil.« Izraelov kralj mu je rekel: »Tvoja sodba naj obvelja: sam si si jo izrekel.«

⁴¹Ta pa si je hitro snel povoj z oči in Izraelov kralj ga je spoznal, da je izmed prerokov.

⁴²Rekel mu je: »Tako govori Gospod: »Ker si izpustil iz rok moža, ki je predmet moje zakletve, bo tvoje življenje cena za njegovo življenje in tvoje ljudstvo za njegovo ljudstvo!««

⁴³In Izraelov kralj je šel domov nevoljen in jezen in prišel v Samarijo.

1 Kralji 21

Nabótov vinograd

¹Po teh dogodkih se je zgodilo tole: Jezreélec Nabót je imel vinograd v Jezreélu poleg palače Ahába, kralja v Samariji.

²Aháb je govoril Nabótu in rekel: »Daj mi svoj vinograd, da mi bo za zelnik, ker je tik ob moji hiši! Dal ti bom zanj boljši vinograd; če pa ti je ljubše, ti dam v denarju za njegovo ceno.«

³Nabót pa je rekel Ahábu: »Gospod me varuj tega, da bi ti dal dediščino svojih očetov!«

⁴Aháb se je vrnil domov nevoljen in jezen zaradi odgovora, ki mu ga je dal Jezreélec Nabót, ko je dejal: »Ne dam ti dediščine svojih očetov!« Legel je na posteljo, obrnil obraz vstran in ni hotel jesti.

⁵Tedaj je prišla k njemu njegova žena Jezabela in mu govorila: »Zakaj si tako slabe volje in nočeš jesti?«

⁶Odgovoril ji je: »Govoril sem z Jezreélcem Nabótom in mu rekel: »Daj mi svoj vinograd za denar, ali pa ti dam, če želiš, zanj drug vinograd.« A je rekel: »Ne dam ti svojega vinograda!«

⁷Žena Jezabela pa mu je rekla: »Zdaj ti izvršuješ kraljevsko oblast nad Izraelom! Vstani, jej in bodi dobre volje! Jaz ti bom dala vinograd Jezreélca Nabóta.«

⁸V Ahábovem imenu je napisala pisma, jih zapečatila z njegovim pečatom in pisma odposlala starešinam in veljakom, ki so prebivali z Nabótom v njegovem mestu.

⁹V pismih je zapisala: »Razglasite post in posadite Nabóta na čelo ljudstva!

¹⁰Njemu nasproti pa posadite dva moža, ničvredneža, da bosta pričala proti njemu in rekla: »Preklinjal si Boga in kralja.« Potem ga odpeljite ven in ga kamnajte, da bo umrl!«

¹¹Njegovi someščani, starešine in veljaki, ki so bivali v njegovem mestu, so storili, kakor je naročila Jezabela, kakor je bilo napisano v pismih, ki jim jih je poslala.

¹²Razglasili so post in posadili Nabóta na čelo ljudstva.

¹³Prišla sta tudi dva moža, ničvredneža, in sedla njemu nasproti; ničvredneža sta pred ljudstvom pričala proti Nabótu in rekla: »Nabót je preklinjal Boga in kralja.« In odpeljali so ga ven iz mesta in posuli s kamenjem, da je umrl.

¹⁴Jezabeli pa so poslali sle in rekli: »Nabót je bil kamnan in je umrl.«

¹⁵Ko je Jezabela slišala, da je bil Nabót kamnan in je umrl, je rekla Ahábu: »Vstani, vzemi v last vinograd Jezreélca Nabóta, ki ti ga za denar ni maral dati. Kajti Nabót ni več živ, temveč mrtev.«

¹⁶Ko je Aháb slišal, da je Nabót mrtev, je vstal in šel v vinograd Jezreélca Nabóta, da ga vzame v last.

Elija izreče Božjo sodbo

¹⁷Tedaj se je Tišbéjcu Eliju zgodila Gospodova beseda, rekoč:

¹⁸»Vstani in pojdi nasproti Ahábu, Izraelovemu kralju, ki je v Samariji! Glej, v Nabótovem vinogradu je, kamor je šel, da ga vzame v last.

¹⁹Govôri mu: Tako govori Gospod: »Zagrešil si umor, bi rad tudi dedoval?« Govôri in mu reci: Tako govori Gospod: »Na mestu, kjer so psi lizali Nabótovo kri, bodo lizali tudi tvojo kri!«

²⁰Aháb je rekel Eliju: »Si me našel, moj sovražnik?« Rekel je: »Našel, ker si se prodal, da si storil, kar je hudo v Gospodovih očeh.

²¹Glej, spravil bom nesrečo nadte; pometel bom s tabo in iztrebil iz Ahábovega rodu vse moške, mladoletne in polnoletne v Izraelu.

²²S tvojo hišo bom naredil kakor s hišo Nebátovega sina Jerobeáma in kakor s hišo Ahíjevega sina Bašája, ker si me razjezil in zapeljal Izraela v greh.«

²³Tudi o Jezabeli je Gospod govoril in rekel: »Psi bodo pojedli Jezabelo na jezreélskem polju.

²⁴Tistega iz Ahábovega rodu, ki bo umrl v mestu, bodo žrli psi; tistega pa, ki bo umrl na polju, bodo jedle ptice neba.«

²⁵Res ni bilo nikogar, ki bi se bil prodal kakor Aháb in delal, kar je hudo v Gospodovih očeh; zapeljala ga je njegova žena Jezabela.

²⁶Prav gnusno se je pregrešil, ko je šel za maliki, prav kakor so delali Amoréjci, katere je Gospod pregnal izpred Izraelovih sinov.

²⁷Ko je Aháb slišal te besede, si je pretrgal oblačila, si nadel raševino na golo telo in se postil, spal v raševini in hodil potr.

²⁸Tišbéjcu Eliju se je tedaj zgodila Gospodova beseda, rekoč:

²⁹»Si videl, kako se je Aháb ponižal pred menoj? Ker se je ponižal pred mano, ne bom pripeljal nesreče v njegovih dneh; v dneh njegovega sina bom pripeljal nesrečo nad njegovo hišo.«

1 Kralji 22

Novi boji z Arámci

(2 Krn 18,1–11)

¹Tri leta so minila brez vojne med Arámom in Izraelom.

²V tretjem letu pa je prišel Judov kralj Józafat k Izraelovemu kralju.

³Izraelov kralj je rekel svojim služabnikom: »Ali veste, da je Ramót Gileád naš? Mi pa smo tiho, namesto da bi ga vzeli iz rok arámskega kralja!«

⁴Rekel je Józafatu: »Boš šel z mano v vojno za Ramót Gileád?« Józafat je rekel Izraelovemu kralju: »Jaz sem kakor ti, moje ljudstvo je kakor tvoje ljudstvo, moji konji so kakor tvoji konji.«

⁵Nato je Józafat rekel Izraelovemu kralju: »Povprašaj, prosim, še danes za Gospodovo besedo!«

⁶Izraelov kralj je torej zbral preroke, kakih štiristo mož, in jim rekel: »Ali naj grem v boj za Ramót Gileád ali naj to opustim?« Rekli so: »Pojdi, Gospod ga bo dal kralju v roke!«

⁷A Józafat je rekel: »Mar ni tu nobenega Gospodovega preroka več, da bi ga mogli povprašati?«

⁸Izraelov kralj je rekel Józafatu: »Še nekdo je, po katerem bi mogli vprašati Gospoda, vendar ga jaz sovražim, ker o meni nikoli ne prerokuje nič dobrega, temveč le húdo: Jimlájev sin Miha.« Józafat pa je rekel: »Kralj naj ne govori tako.«

⁹Izraelov kralj je torej poklical nekega dvornika in rekel: »Hitro pojdi po Jimlájevega sina Miha!«

¹⁰Izraelov kralj in Judov kralj Józafat sta v slavnostnih oblačilih sedela, vsak na svojem prestolu, na trgu pri Samarijskih vratih; vsi preroki pa so prerokovali pred njima.

¹¹Kenaanájev sin Cidkijá pa si je naredil železna rogova in rekel: »Tako govori Gospod: S tema boš prebodel Arámce in jih pokončal.«

¹²In vsi preroki so prerokovali tako: »Pojdi v Ramót Gileád in bodi uspešen; Gospod ga bo dal kralju v roke.«

Miha napove polom

(2 Krn 18,12–27)

¹³Odposlanec, ki je šel klicat Miha, mu je govoril in rekel: »Glej vendar, preroki so kralju soglasno napovedali uspeh. Naj bo tudi tvoja beseda kakor katerega izmed njih; napovej uspeh!«

¹⁴Miha pa je rekel: »Kakor živi Gospod: kar mi poreče Gospod, to bom govoril!«

¹⁵Ko je prišel h kralju, mu je kralj rekel: »Miha, ali naj gremo v boj za Ramót Gileád ali naj to opustimo?« Rekel mu je: »Pojdi in bodi uspešen; Gospod ga bo dal kralju v roke.«

¹⁶Kralj pa mu je rekel: »Kolikokrat naj te še rotim, da mi povej samo resnico v Gospodovem imenu!«

¹⁷Tedaj je rekel: »Videl sem, da je ves Izrael razkropljen po gorah kakor ovce, ki nimajo pastirja. In Gospod je rekel: »Ti so brez gospodarja, vsak naj se v miru vrne na svoj dom.««

¹⁸Izraelov kralj je rekel Józafatu: »Ti nisem rekel, da o meni ne prerokuje nič dobrega, temveč le húdo?«

¹⁹Oni pa je nadaljeval: »Zato poslušaj Gospodovo besedo! Videl sem Gospoda sedeti na njegovem prestolu in vso nebeško vojsko stati ob njem na njegovi desnici in na njegovi levici.

²⁰In Gospod je rekel: »Kdo bo premotil Ahába, da bo šel in padel pri Ramót Gileádu?« Eden je rekel tako, drugi drugače.

²¹Tedaj je prišel duh, se postavil pred Gospoda in rekel: »Jaz ga bom premotil.« Gospod mu je rekel: »S čim?«

²²Rekel je: »Pojdem in bom lažniv duh v ustih vseh njegovih prerokov.« Rekel je: »Ti ga moraš premotiti, ti boš to tudi zmogel; pojdi in stori tako!«

²³Zdaj vidiš, da je Gospod dal lažnivega duha v usta vseh teh tvojih prerokov; Gospod je govoril húdo zoper tebe.«

²⁴Tedaj je pristopil Kenaanájev sin Cidkijá, udaril Miha po licu in rekel: »Kako pa je Gospodov duh odšel od mene, da govori s teboj?«

²⁵Miha je rekel: »Glej, videl boš tisti dan, ko boš begal iz izbe v izbo, da bi se skril.«

²⁶Izraelov kralj pa je rekel: »Primi Miha in ga spet pelji k mestnemu poglavarju Amónu in kraljeviču Joášu

²⁷ter reci: »Tako je rekel kralj: Denita tegale v ječo in ga hranita z malo kruha in vode, dokler v miru ne pridem!«

²⁸Miha pa je rekel: »Če se res vrneš v miru, potem Gospod ni govoril po meni.« Dalje je rekel: »Poslušajte, vsa ljudstva!«

Ahábov poraz in smrt

(2 Krn 18,28–34)

²⁹Izraelov kralj in Judov kralj Józafat sta torej krenila nad Ramót Gileád.

³⁰Izraelov kralj je rekel Józafatu: »Jaz se preoblečem in grem v bitko, ti pa bodi oblečen v svoja oblačila!« Izraelov kralj se je torej preoblekel in šel v boj.

³¹Arámski kralj pa je ukazal dvaintridesetim poveljnikom svojih voz in rekel: »Ne napadajte ne majhnega ne velikega, marveč samo Izraelovega kralja!«

³²Ko so poveljniki bojnih voz zagledali Józafata, so rekli: »To je gotovo Izraelov kralj.« Obrnili so se proti njemu, da bi ga napadli; Józafat pa je zavpil.

³³Ko so poveljniki bojnih voz opazili, da ni Izraelov kralj, so ga nehali zasledovati.

³⁴Nekdo pa je na slepo srečo napel lok in zadel Izraelovega kralja med pas in oklep. Tedaj je rekel svojemu vozniku: »Obrni in odpelji me z bojišča, ker sem ranjen!«

³⁵Ker pa se je bitka tisti dan razvnela, je kralj vendarle ostal na vozu stojé Arámcem nasproti. Zvečer je umrl; kri iz rane pa je tekla na dno voza.

³⁶Ko je sonce zahajalo, se je razlegel klic po taboru: »Vsak v svoje mesto, vsak v svojo deželo,

³⁷kajti kralj je umrl!« Prišli so v Samarijo in v Samariji kralja pokopali.

³⁸Ko so pri samarijskem ribniku umivali voz, so psi lizali njegovo kri in vlačuge so se kopale, po Gospodovi besedi, ki jo je bil govoril.

³⁹Druga Ahábova dela in vse, kar je napravil, slonokoščena hiša, ki jo je sezidal, in vsa mesta, ki jih je zgradil – mar niso zapisani v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

⁴⁰Ko je Aháb legel k svojim očetom, je namesto njega postal kralj njegov sin Ahazjá.

Judov kralj Józafat

(2 Krn 20,31–21,1)

⁴¹Asájev sin Józafat je zakraljeval nad Judom v četrtem letu Izraelovega kralja Ahába.

⁴²Petintrideset let je imel Józafat, ko je postal kralj, in petindvajset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Azúba; bila je Šilhíjeva hči.

⁴³Hodil je povsem po poti svojega očeta Asája in ni krenil z nje; delal je, kar je prav v Gospodovih očeh.

⁴⁴Le višin niso odpravili; ljudstvo je še vedno opravljalo klavne in kadilne daritve na višinah.

⁴⁵Z Izraelovim kraljem je Józafat živel v miru.

⁴⁶Druga Józafatova dela, njegovo junaštvo, ki se je z njim izkazal, in vojne, ki jih je vojeval – mar niso zapisani v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

⁴⁷Zadnje obredne vlačugarje, ki so še ostali izza časa njegovega očeta Asája, je iztrebil iz dežele.

⁴⁸Takrat ni bilo kralja v Edómu; namestnik je veljal za kralja.

⁴⁹Józafat je naredil taršíške ladje, da bi šel v Ofír po zlato; pa ni šel tja, ker so se ladje razbile v Ecjón Geberju.

⁵⁰Tedaj je Ahábov sin Ahazjá rekel Józafatu: »Naj gredo moji služabniki s tvojimi služabniki na ladjah.« Józafat pa ni bil za to.

⁵¹Ko je Józafat legel k svojim očetom, je bil pokopan pri svojih očetih v mestu svojega očeta Davida. Namesto njega je postal kralj njegov sin Jorám.

Izraelov kralj Ahazjá

⁵²Ahábov sin Ahazjá je zakraljeval nad Izraelom v Samariji v sedemnajstem letu Judovega kralja Józafata, kraljeval pa je nad Izraelom dve leti.

⁵³Delal je húdo v Gospodovih očeh. Hodil je po poti svojega očeta, po poti svoje matere in po poti Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil zapeljal Izraela v greh.

⁵⁴Služil je Báalu in ga molil. Jezil je Gospoda, Izraelovega Boga, povsem kakor je delal njegov oče.

2 Kralji

2 Kralji 1

Dogodki v Elizejevem času **Izraelov kralj Ahazjá in prerok Elija**

¹Po Ahábovi smrti se je Moáb uprl Izraelu.

²Ahazjá je padel skozi pregrado ob svoji zgornji izbi v Samariji in se poškodoval. Odposlal je sle in jim rekel: »Pojdite in poizvedite pri Báalu Zebúbu, bogu v Ekrónu, ali bom ozdravel od te poškodbe!«

³ Gospodovangel pa je rekel Tišbéjcu Eliju: »Vstani, pojdi naproti slom samarijskega kralja in jim govori: »Mar ni Boga v Izraelu, da greste poizvedovat k ekrónskemu bogu Báalu Zebúbu?

⁴Zato tako govori Gospod: S postelje, na katero si legel, ne boš vstal, temveč boš zagotovo umrl.« Potem je Elija odšel.

⁵Ko so se sli vrnili k njemu, jim je rekel: »Kako da ste se že vrnili?«

⁶Rekli so mu: »Neki mož nam je prišel naproti in nam rekel: »Pojdite, vrnite se h kralju, ki vas je poslal, in mu povejte: Tako govori Gospod: Mar ni Boga v Izraelu, da pošiljaš poizvedovat k ekrónskemu bogu Báalu Zebúbu? Zato ne boš vstal s postelje, na katero si legel, temveč boš zagotovo umrl.«

⁷On pa jim je rekel: »Kakšen je bil mož, ki vam je prišel naproti in vam to povedal?«

⁸Rekli so mu: »Mož je nosil obleko iz dlake in bil opasan z usnjenim pasom okoli ledij.« Oni pa je rekel: »To je Tišbéjec Elija!«

⁹Kralj je poslal k njemu petdesetnika in z njim petdeset mož. Ko je prišel do njega – glej, sedel je vrh gore – mu je govoril: »Božji mož, kralj govori: Pridi dol.«

¹⁰Elija je petdesetniku odvrnil in govoril: »Če sem Božji mož, naj pride ogenj z neba in použije tebe in tvoje petdesetere.« In prišel je ogenj z neba in použil njega in njegove petdesetere.

¹¹Poslal je k njemu še drugega petdesetnika in z njim petdeset mož. Ta se je povzpел in mu govoril: »Božji mož, tako govori kralj: Hitro pridi dol!«

¹²Elija pa je odvrnil in jim govoril: »Če sem Božji mož, naj pride ogenj z neba in použije tebe in tvoje petdesetere.« In prišel je ogenj z neba in použil njega in njegove petdesetere.

¹³Kralj je poslal še tretjega petdesetnika in z njim petdeset mož. Ko se je tretji petdesetnik povzpел in prišel gor, je padel pred Elijem na kolena, ga milo prosil in mu govoril: »Božji mož, naj bo, prosim, moje življenje in življenje teh petdesetih tvojih hlapcev dragoceno v tvojih očeh.

¹⁴Glej, prišel je ogenj z neba ter použil oba prejšnja petdesetnika in njune petdesetere. Zdaj pa naj bo moje življenje dragoceno v tvojih očeh.«

¹⁵Tedaj je Gospodov angel govoril Eliju: »Pojdi z njim! Nikar se ga ne boj!« Vstal je in šel z njim h kralju

¹⁶ter mu govoril: »Tako govori Gospod: Ker si poslal sle poizvedovat k ekrónskemu bogu Báalu Zebúbu – kot da bi ne bilo Boga v Izraelu, da bi poizvedel za njegovo besedo – ne boš vstal s postelje, na katero si legel, temveč boš zagotovo umrl.«

¹⁷In umrl je, po Gospodovi besedi, ki jo je govoril Elija. Namesto njega je postal kralj Jorám, v drugem letu Józafatovega sina Joráma, Judovega kralja; ni namreč imel sina.

¹⁸Druga Ahazjájeva dela, ki jih je napravil – mar niso zapisana v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

2 Kralji 2

Elija se vzdigne v nebo

¹Ko je Gospod že hotel Elija v viharju vzdigniti v nebo, sta se Elija in Elizej odpravila iz Gilgála.

²Elija je rekel Elizeju: »Ostani tu, prosim, Gospod me namreč pošilja v Betel.« Elizej pa je rekel: »Kakor živi Gospod in kakor živiš ti, ne zapustim te!« Šla sta torej v Betel.

³Preroški sinovi, ki so bili v Betelu, so prišli k Elizeju in mu rekli: »Ali veš, da bo Gospod danes vzel tvojega gospodarja od tebe?« Rekel je: »Tudi jaz vem; molčite!«

⁴Potem mu je rekel Elija: »Elizej, ostani tu, prosim, Gospod me namreč pošilja v Jeriho.« Pa je rekel: »Kakor živi Gospod in živiš ti, ne zapustim te!« Prišla sta torej v Jeriho.

⁵Preroški sinovi, ki so bili v Jerihi, so pristopili k Elizeju in mu rekli: »Ali veš, da bo Gospod danes vzel tvojega gospodarja od tebe?« Rekel je: »Tudi jaz vem; molčite!«

⁶Tedaj mu je rekel Elija: »Ostani tu, prosim, Gospod me namreč pošilja k Jordanu.« Pa je rekel: »Kakor živi Gospod in živiš ti, ne zapustim te!« Šla sta torej oba.

⁷Tudi petdeset preroških sinov je šlo; obstali so nedaleč stran, ona dva pa sta se ustavila pri Jordanu.

⁸Elija je vzel svoj plašč, ga zvil in udaril po vodi. In razdelila se je na dvoje, da sta oba lahko šla po suhem čez.

⁹Ko sta prišla čez, je Elija rekel Elizeju: »Prosi, kaj naj storim zate, preden bom vzet od tebe!« Elizej je rekel: »Naj mi pripade, prosim, dvojni delež tvojega duha.«

¹⁰Pa je rekel: »Težke reči prosiš. Če me boš videl, ko bom vzet od tebe, se ti bo tako zgodilo; če pa ne, se ne bo zgodilo.«

¹¹Ko sta šla naprej in se grede pogovarjala, glej, se je prikazal ognjen voz in ognjeni konji ter so ju ločili; in Elija se je v viharju vzdignil v nebo.

¹²Elizej je to videl in je klical: »Moj oče, moj oče, Izraelovo bojno vozovje in njegovi konjeniki!« Potem ga ni več videl; zgrabil je svoja oblačila in jih pretrgal na dva kosa.

Elizej nasledi Elija

¹³Pobral je Elijev plašč, ki je zdrknil z njega, se vrnil in obstal na bregu Jordana.

¹⁴Vzel je Elijev plašč, ki je zdrknil z njega, udaril po vodi in rekel: »Kje je Gospod, Elijev Bog?« In ko je udaril po vodi, se je razdelila na dvoje, da je Elizej lahko šel čez.

¹⁵Ko so ga z nasprotne strani videli preroški sinovi, ki so bili v Jerihi, so rekli: »Elijev duh počiva na Elizeju.« Prišli so mu naproti, se mu do tal priklonili

¹⁶in mu rekli: »Glej, med tvojimi služabniki je petdeset vrlih mož. Naj gredo in poiščejo tvojega gospodarja. Morda ga je odnesel Gospodov duh in ga vrgel na kako goro ali v kako dolino.« Pa je rekel: »Nikar jih ne pošiljajte!«

¹⁷A silili so vanj, dokler ga ni postalo sram in je rekel: »Pa jih pošljite!« Poslali so torej petdeset mož; ti so ga iskali tri dni, pa ga niso našli.

¹⁸Ko so se vrnili k njemu – mudil se je v Jerihi – jim je dejal: »Kaj vam nisem rekel: »Nikar ne hodite!«?«

Elizejeva čudežna moč

¹⁹Meščani so tedaj rekli Elizeju: »Glej, lega tega mesta je, kakor vidi moj gospod, dobra, voda pa je slaba, zato je dežela nerodovitna.«

²⁰Rekel je: »Prinesite mi novo skodelo in denite soli vanjo!« In prinesli so mu to.

²¹Šel je k studencu, vrgel vanj sol in rekel: »Tako govori Gospod: Ozdravljam to vodo. Odslej naj ne pride iz nje niti smrt niti nerodovitnost!«

²²In voda je zdrava do tega dne po besedi, ki jo je govoril Elizej.

²³Od tam se je povzpел v Betel. Ko se je vzpenjal po poti, so iz mesta prišli fantiči, se norčevali iz njega in mu rekli: »Pojdi gor, plešec; pojdi gor, plešec!«

²⁴Obrnil se je, in ko jih je videl, jih je preklel v Gospodovem imenu. Iz gozda sta prišli dve medvedki in raztrgali dvainštirideset dečkov.

²⁵Od tod je šel na goro Karmel, od tam pa se je vrnil v Samarijo.

2 Kralji 3

Izraelov kralj Jorám

¹Ahábov sin Jorám je postal kralj nad Izraelom v Samariji v osemnajstem letu Judovega kralja Józafata; kraljeval je dvanajst let.

²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, vendar ne kakor njegov oče in mati; odstranil je namreč Báalov spominski steber, ki ga je postavil njegov oče.

³Vendar je vztrajal v grehah Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil Izraela zapeljal v greh, in se ni odvrnil od njih.

Vojna z Moábci

⁴Moábški kralj Meša je imel črede ovc in je moral Izraelovemu kralju dajati sto tisoč jagnjet in sto tisoč strižnih ovnov.

⁵Ko pa je Aháb umrl, se je moábški kralj uprl Izraelovemu kralju.

⁶Kralj Jorám je tisti dan krenil iz Samarije in vpoklical vse Izraelce.

⁷Šel je in poslal sle k Judovemu kralju Józafatu, da so rekli: »Moábški kralj se mi je uprl. Ali pojdeš z menoj v boj proti Moábcem?« Rekel je: »Pojdem; jaz sem kakor ti, moje ljudstvo je kakor tvoje ljudstvo, moji konji so kakor tvoji konji.«

⁸Potem je rekel: »Po kateri poti pojdemo?« Rekel je: »Po poti skoz edómsko puščavo.«

⁹Izraelov kralj je torej z Judovim in edómskim kraljem krenil na pot. Ko so bili na pohodu sedem dni, je zmanjkalo vode za vojsko in za živino, ki je šla z njimi.

¹⁰Izraelov kralj je rekel: »Gorje, Gospod je poklical te tri kralje, da bi jih dal Moábcem v roke!«

¹¹Józafat pa je rekel: »Mar ni tu nobenega Gospodovega preroka, da bi po njem mogli vprašati Gospoda?« Eden izmed služabnikov Izraelovega kralja je odgovoril in rekel: »Šafátov sin Elizej je tu, ki je Eliju zlival vodo na roke.«

¹²Józafat je rekel: »Pri njem je Gospodova beseda.« In šli so k njemu Izraelov kralj in Józafat in edómski kralj.

¹³Elizej je rekel Izraelovemu kralju: »Kaj imam s teboj? Pojdi k prerokom svojega očeta in k prerokom svoje matere!« Izraelov kralj pa mu je rekel: »Nikakor! Saj je vendar Gospod sklical te tri kralje, da bi jih dal Moábce v roke.«

¹⁴Elizej je rekel: »Kakor živi Gospod nad vojskami, pred katerim stojim: Ko bi se ne oziral na Judovega kralja Józafata, bi se ne zmenil zate in te še pogledal ne bi.

¹⁵Zdaj pa mi pripeljite brenkača!« Ko je brenkač brenkal na strune, je bila nad njim Gospodova roka.

¹⁶In je rekel: »Tako govori Gospod: Naredite v tej dolini vse polno bazenov!

¹⁷Kajti tako govori Gospod: Ne boste čutili vetra ne videli dežja, vendar se bo ta dolina napolnila z vodo, da boste pili vi, vaše črede in vaša živina.

¹⁸A to je še premalo v Gospodovihočeh: tudi Moábce vam bo dal v roke!

¹⁹Zavzeli boste vsa utrjena mesta, posekali vse sadno drevje, zasuli vse studence in s kamenjem uničili vso rodovitno zemljo.«

²⁰Drugo jutro je ob času, ko se opravlja jedilna daritev, pritekla voda iz edómske smeri in pokrajina se je napolnila z vodo.

²¹Ko so vsi Moábci slišali, da so se prišli kralji vojskovat z njimi, so vpoklicali vse, od tistih, ki so se komaj zmogli opasovati z orožjem, in navzgor ter so se razpostavili na meji.

²²Ko so zjutraj zgodaj vstali in je sonce žarelo nad vodami, so Moábci videli pred sabo vodo, rdečo kot kri.

²³Rekli so: »To je kri! Gotovo so se spopadli kralji in drug drugega pobili. Zdaj torej po plen, Moábci!«

²⁴Ko pa so prišli do izraelskega tabora, so se Izraelci vzdignili in udarili po Moábcih, da so zbežali pred njimi. Prodirali so v notranjost in pobijali Moábce.

²⁵Razrušili so mesta in posuli vso rodovitno zemljo, ker je sleherni vrgel kamen nanjo. Zasuli so vse studence in posekali vse sadno drevje. Ostalo je le še obzidje Kir Heresa, ki so ga obkolili pračarji in ga obstreljevali.

²⁶Ko je moábski kralj videl, da jim v boju ni kos, je vzel s sabo sedemsto z mečem oboroženih mož, da bi se prebil do edómskega kralja, pa se jim ni posrečilo.

²⁷Tedaj je vzel svojega prvorojenca, ki naj bi kraljeval za njim, in ga žrtvoval na obzidju v žgalno daritev. Velik gnev je bil nad Izraelci: ustavili so boje z njim in se vrnili v svojo deželo.

2 Kralji 4

Vdovino olje

¹Žena enega izmed preroških sinov je vpila k Elizeju in rekla: »Tvoj služabnik, moj mož, je umrl in ti veš, da se je tvoj služabnik bal Gospoda. Prišel pa je upnik, da bi si moja sinova vzel za sužnja.«

²Elizej ji je rekel: »Kaj naj ti storim? Povej mi, kaj imaš v hiši!« Odgovorila je: »Tvoja dekla nima v hiši ničesar razen vrča olja.«

³Pa je rekel: »Pojdi k vsem sosedom naokoli in si od njih izprosi posod, praznih posod, a ne premalo!

⁴Potem pojdi domov, zakleni vrata za sabo in za sinovoma in napolni vse te posode; katera bo polna, jo postavi na stran!«

⁵Šla je torej od njega in zaklenila vrata za sabo in za sinovoma; ta dva sta prinašala posode, ona pa je nalivala.

⁶Ko so bile posode polne, je rekla sinu: »Prinesi mi še kakšno posodo!« Rekel ji je: »Ni več posode!« Tedaj se je olje ustavilo.

⁷Prišla je to povedat Božjemu možu. Rekel je: »Pojdi, prodaj olje in poplačaj dolgove. S preostankom pa preživljaj sebe in svoja sinova!«

Elizej in Šunémka

⁸Nekega dne je Elizej potoval skozi Šuném. Tam je živela premožna žena, ki ga je pregovorila, da je obedoval pri njej. In kadar koli je potem šel mimo, je zavil tja na obed.

⁹Svojemu možu je rekla: »Glej, spoznala sem, da je tisti, ki se vselej oglasi pri nas, svet Božji mož.

¹⁰Naredimo mu torej zidano gornjo izbico in postavimo vanjo posteljo, mizo, stol in svetilko, da se lahko umakne tja, kadar bo prišel k nam!«

¹¹Ko je nekega dne prišel tja, se je umaknil v gornjo izbo in tam legel.

¹²Potem je rekel svojemu služabniku Gehazíju: »Pokliči to Šunémko!« Poklical jo je in stopila je k njemu.

¹³Rekel mu je: »Reci ji vendar: »Glej, skrbela si za naju s tolikšno skrbjo. Kaj lahko storim zate? Naj govorim zate pri kralju ali pri vojskovodju?« Rekla je: »Saj živim sredi svojega ljudstva.«

¹⁴Pa je rekel: »Kaj naj torej naredim zanjo?« Gehazí je rekel: »Na žalost nima sina in njen mož je že star.«

¹⁵Tedaj je rekel: »Pokliči jo!« Ko jo je poklical, je stopila k vratom.

¹⁶Rekel je: »Ko se bo izteklo leto, v tem času, boš objemala sina.« Rekla je: »Nikar, moj gospod, Božji mož, nikar ne zbudaj svoji dekli lažnih upov!«

¹⁷A žena je res spočela in rodila sina, ko se je izteklo leto, v istem času, kakor ji je govoril Elizej.

¹⁸Ko je deček odrastel, je šel nekega dne k svojemu očetu med žanjce.

¹⁹Rekel je očetu: »O moja glava, moja glava!« Ta je rekel hlapcu: »Nesi ga k njegovi materi!«

²⁰Vzdignil ga je in odnesel k materi. Ležal ji je v naročju do opoldne, nato pa umrl.

²¹Šla je in ga položila v posteljo Božjega moža, zaprla vrata za njim in odšla.

²²Poklicala je svojega moža in rekla: »Pošlji mi, prosim, enega izmed hlapcev in eno izmed oslic. Pohitela bom k Božjemu možu in se spet vrnila.«

²³Rekel je: »Zakaj pa greš danes k njemu? Saj ni ne mlaj ne sobota.« Pa je rekla: »Ostani v miru!«

²⁴Nato je osedlala oslico in rekla svojemu hlapcu: »Dobro jo priganjaj in ne zadržuj me pri ježi, razen če ti bom rekla!«

²⁵Odšla sta torej in prišla k Božjemu možu na goro Karmel. Ko jo je Božji mož zagledal od daleč, je rekel svojemu služabniku Gehazíju: »Glej, to je Šunémka!

²⁶Teci ji torej naproti in ji reci: »Je mir s teboj, je mir s tvojim možem, je mir s tvojim otrokom?« Rekla je: »Mir.«

²⁷Ko pa je prišla k Božjemu možu na goro, se je oklenila njegovih nog. Gehazí je pristopil, da bi jo odstranil, a Božji mož je rekel: »Pusti jo, kajti njena duša je zagrenjena, Gospod pa mi je to prikril in mi ni naznanil.«

²⁸Tedaj je rekla: »Sem mar jaz prosila sina od svojega gospoda? Ali nisem rekla: »Ne zavajaj me?«

²⁹Rekel je torej Gehazíju: »Opaši si ledja, vzemi mojo palico v roko in pojdi! Če koga srečaš, ga ne pozdravljaj, in če te kdo pozdravi, mu ne odzdravljaj. Mojo palico položi dečku na obraz!«

³⁰A dečkova mati je rekla: »Kakor živi Gospod in živiš ti, ne zapustim te!« Vstal je torej in šel za njo.

³¹Gehazí je prispel pred njima in položil palico dečku na obraz; vendar ni bilo ne glasu ne znamenja življenja. Zato se je vrnil k njemu ter mu sporočil in rekel: »Deček se ni prebudil.«

³²Ko je Elizej prišel v hišo, glej, je deček ležal mrtev na njegovi postelji.

³³Vstopil je, zaprl vrata za obema in molil h Gospodu.

³⁴Potem se je povzpел na posteljo in legel na dečka, del usta na njegova usta, oči na njegove oči in roke na njegove roke; in ko se je tako zleknil nanj, se je dečkovo meso ogrelo.

³⁵Nato je vstal in šel po sobi gor in dol, se spet povzpел in se zleknil nanj. Tedaj je deček sedemkrat kihnil, in deček je odprl oči.

³⁶Poklical je Gehazíja in rekel: »Pokliči to Šunémko!« Poklical jo je, in ko je prišla k njemu, je rekel: »Odnesi svojega sina!«

³⁷Prišla je, padla k njegovim nogam, se priklonila do tal, vzela svojega sina in odšla.

Strupena jed

³⁸Elizej se je vrnil v Gilgál, ko je bila lakota v deželi. Ko so preroški sinovi sedeli pred njim, je rekel svojemu služabniku: »Pristavi veliki lonec in skuhaj juho preroškim sinovom!«

³⁹Eden izmed njih je šel na polje, da bi nabral zelenjave. Našel je divjo ovijalko in nabral z nje poln plašč divjih bučk. Prinesel jih je in narezal v lonec z juho; niso jih namreč poznali.

⁴⁰Potem so juho nalili možem, da bi jedli. Ko pa so juho jedli, so zavpili in rekli: »Smrt je v loncu, Božji mož!« In niso mogli jesti.

⁴¹Tedaj je rekel: »Prinesite moko!« Vrgel jo je v lonec in rekel: »Nalij ljudem, da bodo jedli!« In nič škodljivega ni bilo v loncu.

Pomnožitev kruha

⁴²Neki mož je prišel v Báal Šalíš in Božjemu možu prinesel v vreči kruh iz prvega žita: dvajset ječmenovih hlebov, in svežega klasja. On pa je rekel: »Daj ljudem, da bodo jedli!«

⁴³Njegov sluga pa je rekel: »Kako naj to postavim pred sto mož?« Tedaj je rekel: »Daj ljudem, da bodo jedli! Kajti tako govori Gospod: Jedli bodo in bo še ostalo.«

⁴⁴Dal je jed prednje; jedli so in še pustili po Gospodovi besedi.

2 Kralji 5

Naamán ozdravi

¹Naamán, vojskovodja arámskega kralja, je bil velik mož pri svojem gospodarju in zelo ugleden, kajti po njem je Gospod naklonil Arámcem zmago. Toda mož, hraber vojščak, je postal gobav.

²Ko so Arámci šli na vojni pohod, so pripeljali iz izraelske dežele majhno deklico, da je stregla Naamánovi ženi.

³Pa je rekla svoji gospodarici: »O, ko bi bil moj gospod pri preroku, ki je v Samariji! Tedaj bi ga ozdravil njegove gobavosti.«

⁴Prišel je, sporočil svojemu gospodarju in rekel: »To in to je rekla deklica, ki je iz izraelske dežele.«

⁵Arámski kralj je rekel: »Le pojdi, jaz pa bom poslal pismo izraelskemu kralju.« Odpravil se je torej na pot, vzel s seboj deset talentov srebra, šest tisoč zlatnikov in deset prazničnih oblačil.

⁶Izraelskemu kralju je izročil pismo s tole vsebino: »Zdaj torej, ko pride to pismo do tebe, glej, sem poslal k tebi svojega služabnika Naamána, da ga ozdraviš njegove gobavosti.«

⁷Ko je izraelski kralj pismo prebral, je pretrgal svoja oblačila in rekel: »Sem mar jaz Bog, da bi mogel usmrtiti in oživiti, ko ta pošilja k meni nekoga, da ga ozdravim gobavosti! Spoznajte vendar in sprevidite, da se hoče spreti z menoj!«

⁸Ko pa je Božji mož Elizej slišal, da je izraelski kralj pretrgal svoja oblačila, je kralju poslal sporočilo in rekel: »Zakaj si pretrgal oblačila? Naj pride k meni pa bo vedel, da je prerok v Izraelu!«

⁹Prišel je torej Naamán s svojimi konji in z vozovi in se ustavil pri vratih Elizejeve hiše.

¹⁰Elizej je poslal k njemu sla z naročilom: »Pojdi in se sedemkrat umij v Jordanu, pa se ti meso povrne in boš čist.«

¹¹Toda Naamán se je razjezil, odšel in rekel: »Glej, rekel sem si, da bo gotovo prišel ven, se ustopil in klical ime Gospoda, svojega Boga, mahal z roko nad bolnim mestom in tako ozdravil gobavost.

¹²Mar nista damaščanski reki Abána in Parpár boljši kot vse izraelske vode? Ali se ne bi mogel v njiju umiti in se tako očistiti?« Obrnil se je in razburjen odšel.

¹³Njegovi služabniki pa so pristopili in mu govorili; rekli so: »Oče, ko bi ti prerok ukazal kaj težkega, mar ne bi tega storil? Koliko bolj, ko ti je naročil: Umij se in boš čist!«

¹⁴Tedaj je šel in se sedemkrat potopil v Jordanu, po besedi Božjega moža. In njegovo meso je spet postalo kakor meso majhnega dečka; bil je čist.

¹⁵Potem se je z vsem spremstvom vrnil k Božjemu možu. Ko je prišel, je stopil predenj in rekel: »Zdaj vem, da na vsej zemlji ni Boga razen v Izraelu. Sprejmi zdaj, prosim, darilo od svojega služabnika!«

¹⁶Elizej je rekel: »Kakor živi Gospod, pred katerim stojim, ničesar ne vzamem!« In čeprav ga je silil, naj vzame, je odklonil.

¹⁷Potem je Naamán rekel: »Če ne, pa naj dajo tvojemu služabniku tovor zemlje za dva mezga, kajti tvoj služabnik ne bo več daroval žgalne in klavne daritve nobenim drugim bogovom razen Gospodu.

¹⁸Tole pa naj Gospod oprosti tvojemu služabniku: Kadar bo šel moj gospodar v Rimónovo hišo molit in se bo opiral na mojo roko, se bom tudi jaz poklonil v Rimónovi hiši. Da se bom poklonil v Rimónovi hiši, to naj Gospod oprosti tvojemu služabniku.«

¹⁹Elizej mu je rekel: »Pojdi v miru!«

Gehazíjeva lakomnost

Ko je od njega napravil že kos poti,

²⁰si je Gehazí, služabnik Božjega moža Elizeja, rekel: »Poglej, moj gospodar je prizanesel temu Arámcu Naamánu, da ni vzel iz njegove roke, kar je prinesel. Kakor živi Gospod, stekel bom za njim in bom kaj vzel od njega.«

²¹Gehazí je torej pohitel za Naamánom. Ko je Naamán videl, da nekdo teče za njim, je skočil z voza, mu šel naproti in rekel: »Je mir s teboj?«

²²Oni je rekel: »Mir. Moj gospodar me pošilja s sporočilom: »Glej, pravkar sta prišla k meni z Efrájimskega pogorja dva mladeniča izmed preroških sinov. Daj jima, prosim, talent srebra in dvoje prazničnih oblačil!«

²³Naamán je rekel: »Izvoli vzeti dva talenta!« Prisilil ga je in zavezal dva talenta srebra v dve vreči in še dvoje prazničnih oblačil. Dal jih je dvema svojima hlapcema, da sta jih nosila pred njim.

²⁴Ko je prišel do griča, je to vzel iz njunih rok in shranil v hiši. Odslovil je moža in sta odšla.

²⁵Potem je prišel in se postavil pred svojega gospodarja. Elizej mu je rekel: »Od kod prihajaš, Gehazí?« Rekel je: »Tvoj služabnik ni šel nikamor.«

²⁶Tedaj mu je rekel: »Mar nisem bil v duhu poleg, ko je nekdo stopil s svojega voza in ti šel naproti? Je mar čas, da jemlješ denar, da jemlješ obleke pa oljčne nasade in vinograde, ovce in vole, hlapce in deklet?

²⁷Naamánove gobe naj se držijo tebe in tvojih potomcev na veke!« In odšel je od njega gobav kakor sneg.

2 Kralji 6

Sekira priplava na vrh

¹Preroški sinovi so rekli Elizeju: »Glej, prostor, kjer stanujemo poleg tebe, nam je pretesen.

²Naj gremo k Jordanu, si vzamemo od tam vsak po en hlod in si tam naredimo prostor, da bomo bivali v njem.« Rekel je: »Pojdite.«

³Eden izmed njih je rekel: »Odloči se, prosim, in pojdi s svojimi služabniki!« Rekel je: »Šel bom.«

⁴Šel je torej z njimi. Ko so prišli do Jordana, so sekali les.

⁵Ko pa je eden izmed njih podiral deblo, mu je železno rezilo padlo v vodo. Zavpil je in rekel: »Joj, gospod! Pa še izposojeno je!«

⁶Božji mož je rekel: »Kam je padlo?« Ko mu je pokazal mesto, je odrezal palico in jo vrgel tja, in železno rezilo je priplavalo na vrh.

⁷Potem je rekel: »Vzemi si ga.« In mož je iztegnil roko in ga vzel.

Elizej in arámska vojska

⁸Ko se je arámski kralj vojskoval z Izraelom, se je posvetoval s svojimi služabniki in rekel: »Na tem in tem mestu bom taboril.«

⁹Božji mož pa je Izraelovemu kralju poslal sporočilo in rekel: »Pazi, da ne boš hodil mimo tistega kraja, kajti tam taborijo Arámci!«

¹⁰Izraelov kralj je torej poslal oglednike na kraj, o katerem mu je rekel Božji mož, in ga tako opozarjal; tako je bil tam na preži, ne le enkrat ali dvakrat.

¹¹Zaradi tega je srce arámskega kralja vzkipelo. Poklical je služabnike in jim rekel: »Kaj mi ne boste sporočili, kdo izmed naših drži z Izraelovim kraljem!«

¹²Eden izmed služabnikov je rekel: »Nobeden, moj gospod kralj; ampak prerok Elizej, ki je v Izraelu, sporoča Izraelovemu kralju besede, ki jih govoriš v spalnici.«

¹³Tedaj je rekel: »Pojdite in odkrijte, kje je, da ga dam prijeti!« Sporočili so mu: »V Dotánu je.«

¹⁴In poslal je tja konje, bojne vozove in močno posadko. Prišli so ponoči in obkolili mesto.

¹⁵Ko je sluga Božjega moža naslednje jutro zgodaj vstal in šel iz mesta, glej, je bila okrog mesta vojska s konji in z bojnimi vozovi. Njegov služabnik mu je rekel: »Joj, gospod, kaj naj storimo?«

¹⁶Pa je rekel: »Ne boj se! Kajti teh, ki so z nami, je več kakor tistih, ki so z njimi.«

¹⁷Nato je Elizej molil in rekel: »Gospod, odpri mu vendar oči, da bo videl!« In Gospod je odprl dečku oči in je videl; in glej: gora je bila polna konj in ognjenih voz okrog Elizeja.

¹⁸Ko so Arámci šli nadenj, je Elizej molil h Gospodu in rekel: »Udari, prosim, ta narod s slepoto!« In udaril jih je s slepoto, po Elizejevi besedi.

¹⁹Potem jim je Elizej rekel: »To ni pot in to ni mesto; pojdite za menoj, pa vas pripeljem k možu, ki ga iščete!« In peljal jih je v Samarijo.

²⁰Ko so prišli v Samarijo, je Elizej rekel: »Gospod, odpri jim oči, da bodo videli!« Gospod jim je odprl oči in so videli; in glej, bili so sredi Samarije.

²¹Ko jih je Izraelov kralj videl, je rekel Elizeju: »Ali naj jih do kraja pobijem, oče?«

²²Pa je rekel: »Nikar ne pobijaj! Ali pobijaš tiste, ki si jih ujel s svojim mečem in z lokom? Polôži prednje kruha in vode, da bodo jedli in pili, potem bodo šli k svojemu gospodarju!«

²³Pripravil jim je torej veliko gostijo. Jedli so in pili, nato pa jih je odposlal, da so šli k svojemu gospodarju. Odtlej Arámci niso več prihajali plenit v izraelsko deželo.

Ben Hadád oblega Samarijo

²⁴Potem se je zgodilo, da je arámski kralj Ben Hadád zbral vso svojo vojsko ter šel in oblegal Samarijo.

²⁵V Samariji je nastala velika lakota; oblegali so jo namreč tako dolgo, da je oslovska glava stala osemdeset srebrnikov, četrt peharja čebule pa pet srebrnikov.

²⁶Ko je Izraelov kralj nekoč hodil po obzidju, je neka žena zavpila proti njemu in rekla: »Pomagaj, moj gospod kralj!«

²⁷Rekel je: »Če ti Gospod ne pomaga, od kod naj ti pomagam jaz! Z mlatišča ali iz tlačilnice?«

²⁸Dalje je rekel: »Kaj te muči?« Pa je rekla: »Tale žena mi je rekla: »Daj svojega sina, da ga pojemo danes, mojega pa bomo pojedli jutri.«

²⁹Skuhali smo torej mojega sina in ga pojedli. Drugi dan sem ji rekla: »Daj svojega sina, da ga snemo,« pa je sina skrila.«

³⁰Ko je kralj slišal ženino pripoved, si je pretrgal oblačila – ker je bil na obzidju, je ljudstvo lahko videlo: glej, na njegovem golem telesu je bila raševina –

³¹in je rekel: »Tako naj mi stori Bog in tako doda, če bo danes ostala glava Šafátovega sina Elizeja na njem!«

³²Elizej je sedel v svoji hiši in starešine so sedeli pri njem, ko je kralj poslal k njemu svojega človeka. Poslal je tedaj moža pred seboj; a preden je odposlanec prišel k njemu, je rekel starešinam: »Ali vidite, da ta morilski sin pošilja nekoga, da mi odseka glavo? Glejte, ko pride odposlanec, zaprite vrata in ga porinite ob vrata! Kaj ni slišati za njim korakov njegovega gospodarja?«

³³Ko je še govoril z njimi, je prišel k njemu kralj in rekel: »Glej, ta nesreča je od Gospoda! Le kaj naj še pričakujem od Gospoda?«

2 Kralji 7

¹Elizej pa je rekel: »Poslušajte Gospodovo besedo! Tako govori Gospod: Jutri ob tem času bo pri samarijskih vratih merica bele moke po en šekel in dve merici ječmenove moke po en šekel.«

²Pribočnik, na čigar roko se je kralj opiral, pa je Božjega moža zavrnil in rekel: »Tudi če bi Gospod odprl zapornice na nebu, mar se bo to res zgodilo?« On pa je rekel: »Na svoje oči boš videl, jedel pa tistega ne boš!«

Arámci zbežijo

³Pred mestnimi vrati so bili štirje gobavci; rekli so drug drugemu: »Ali bomo tu sedeli, dokler ne pomremo?«

⁴Če rečemo: »Pojdimo v mesto!«, v mestu pa je lakota, bomo tam umrli. Če pa ostanemo tu, bomo tudi umrli. Zdaj torej pojdite, prestopimo v arámski tabor! Če nas bodo pustili pri življenju, bomo živeli; če pa nas usmrtijo, bomo pač umrli.«

⁵O mraku so vstali in šli proti arámskemu taboru. Ko pa so prišli do konca arámskega tabora, glej, ni bilo tam nikogar.

⁶ Gospod je bil namreč storil, da so v arámskem taboru slišali ropot bojnih voz, topot konj in hrup velike vojske. Pa so rekli drug drugemu: »Glej, Izraelov kralj je najel hetejske in egipčanske kralje, da pridejo nad nas.«

⁷Zato so o mraku vstali in pobegnili. Pustili so šotore, konje, osle in tabor, kakor je bil, in zbežali, da si rešijo življenje.

⁸Ko so torej tisti gobavci prišli do konca tabora, so šli v neki šotor ter jedli in pili; nato so od tam odnesli srebro, zlato in oblačila ter šli in to poskrili. Zatem so se vrnili in šli v drug šotor, odnesli od tam stvari ter šli in jih poskrili.

⁹Tedaj so rekli drug drugemu: »Ne delamo prav. Ta dan je dan veselega oznanila. Če bomo molčali in čakali do jutranjega svita, nas bo doletela kazen. Zato pojdite, pridimo in povejmo kraljevi hiši!«

¹⁰Prišli so, poklicali mestne vratarje, jim sporočili in rekli: »Prišli smo v arámski tabor, a glej, tam ni bilo nikogar, ne človeškega glasu, temveč le konji privezani, osli privezani in šotori, kakor so bili.«

¹¹Vratarji so zaklicali in to sporočili v kraljevo hišo.

¹²Kralj je vstal ponoči in rekel svojim služabnikom: »Naj vam sporočim, kaj so nam storili Arámci. Vedo, da trpimo lakoto, zato so šli iz tabora, se poskrili po planjavi in rekli: Kadar pridejo iz mesta, jih ujamemo žive in potem pridemo v mesto!«

¹³Eden izmed njegovih služabnikov je odgovoril in rekel: »Naj vzamejo pet preostalih konj, ki so ostali tam; ali se jim zgodi kakor vsej Izraelovi množici, ki je ostala tam, ali kakor vsej Izraelovi množici, ki je poginila – pošljimo sle, da vidimo!«

¹⁴Vzeli so dva voznika konjskih vpreg; kralj ju je poslal za arámsko vojsko in rekel: »Pojdita in poglejta!«

¹⁵Šla sta za njimi do Jordana; in glej, vsa pot je bila polna oblek in opreme, ki so jih Arámci na begu pometali proč. Potem sta se odposlanca vrnila in poročala kralju.

¹⁶Tedaj je ljudstvo vdrlo iz mesta in oplnilo arámski tabor. Merica bele moke je bila po en šekel in dve merici ječmenove moke po en šekel, po Gospodovi besedi.

¹⁷Kralj je pribočnika, na čigar roko se je opiral, postavil za nadzornika mestne tržnice. Toda ljudstvo ga je na tržnici pohodilo in je umrl, kakor je bil govoril Božji mož, ko je prišel k njemu kralj.

¹⁸Ko je namreč Božji mož rekel kralju: »Dve merici ječmenove moke bosta jutri ob tem času pri samarijskih mestnih vratih po šekel in merica bele moke po šekel,«

¹⁹je pribočnik odgovoril Božjemu možu in rekel: »Tudi če bi Gospod odprl zapornice na nebu, mar se bo to res zgodilo?« Oni pa je odgovoril in rekel: »Na svoje oči boš videl, jedel pa tistega ne boš!«

²⁰In tako se mu je zgodilo: ljudstvo ga je na tržnici pohodilo do smrti.

2 Kralji 8

Elizej pomaga Šunémki

¹Elizej je govoril ženi, kateri je oživil sina, in rekel: »Vstani in pojdi, ti in tvoja družina, in gostuj, kjer želiš gostovati, kajti Gospod je poklical lakoto, ki že prihaja v deželo za sedem let.«

²Žena je vstala in storila po besedi Božjega moža. Šla je, ona in njena družina, in je gostovala sedem let v filistejski deželi.

³Po sedmih letih, ko se je žena vrnila iz filistejske dežele, je šla h kralju, da bi ga prosila pomoči za svojo hišo in polje.

⁴Kralj je ravno govoril z Gehazíjem, služabnikom Božjega moža, in rekel: »Pripoveduj mi o vseh velikih delih, ki jih je storil Elizej!«

⁵In ko je kralju pripovedoval, kako je oživil nekega umrlega, glej, je žena, kateri je oživil sina, prosila kralja pomoči za svojo hišo in polje. Gehazí je rekel: »Moj gospod kralj, to je tista žena in to je njen sin, ki ga je oživil Elizej!«

⁶Kralj je povprašal ženo in ta mu je povedala. Potem ji je kralj dal nekega dvornika in rekel: »Vrni vse, kar je bilo njenega, tudi vse dohodke s polja od dne, ko je zapustila deželo, do zdaj!«

Elizej v Damasku

⁷Elizej je prišel v Damask, ko je bil arámski kralj Ben Hadád bolan. Sporočili so mu in rekli: »Božji mož je prišel sem.«

⁸Kralj je tedaj rekel Hazaél: »Vzemi s seboj darilo in pojdi Božjemu možu naproti ter po njem povprašaj Gospoda in reci: ›Ali bom ozdravel od te bolezni?‹«

⁹Hazaél mu je šel naproti in vzel s seboj darilo, vsakovrstne damaščanske dobrine, tovor za štirideset kamel. Ko je došel, je stopil predenj in rekel: »Tvoj sin Ben Hadád, arámski kralj, me pošilja k tebi in pravi: ›Ali bom ozdravel od te bolezni?‹«

¹⁰Elizej mu je rekel: »Pojdi in mu reci: ›Gotovo boš ozdravel; a Gospod mi je razodel, da bo gotovo umrl.«

¹¹Uprl je svoj obraz vanj in strmel, dokler ga ni postalo sram. Božji mož je planil v jok.

¹²Hazaél je rekel: »Zakaj joka moj gospod?« Pa je rekel: »Ker vem, koliko hudega boš prizadel Izraelovim otrokom: njihove utrdbe boš poslal v ogenj, mladeniče pobil z mečem, jim potolkel otročiče in razparal nosečnice.«

¹³Hazaél je rekel: »Kaj je tvoj služabnik, ta pes, da bi mogel storiti kaj tako silovitega?« Elizej je rekel: »Gospod mi je razodel, da boš postal kralj nad Arámom.«

¹⁴Nato je odšel od Elizeja in prišel k svojemu gospodarju, ki mu je rekel: »Kaj ti je povedal Elizej?« Pa je rekel: »Rekel mi je, da boš gotovo ozdravel.«

¹⁵Naslednji dan pa je vzel odejo, jo namočil v vodo in mu jo pogrnil čez obraz; tako je umrl. In Hazaél je postal kralj namesto njega.

Judov kralj Jorám

(2 Krn 21,1–20)

¹⁶V petem letu Izraelovega kralja Joráma, Ahábovega sina – ko je bil Judov kralj Józafat – je postal kralj Jorám, sin Judovega kralja Józafata.

¹⁷Dvaintrideset let je imel, ko je postal kralj, in osem let je kraljeval v Jeruzalemu.

¹⁸Hodil je po poti Izraelovih kraljev, kakor je počela Ahábova hiša; imel je namreč Ahábovo hčer za ženo. Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh.

¹⁹Vendar Gospod ni hotel uničiti Juda zaradi svojega služabnika Davida, ker mu je obljubil, da bo njemu in njegovim sinovom dal svetilko za vse dni.

²⁰V njegovih dneh so se Edómci uprli Judovi oblasti in si postavili kralja.

²¹Jorám je tedaj z vsemi bojnimi vozmi krenil v Caír. Vstal je ponoči in potolkel Edómce, ki so bili obkolili njega in poveljnike bojnih voz; ljudstvo pa je pobegnilo v svoje šotore.

²²Edómci pa se upirajo Judovi oblasti do tega dne. Tedaj se je, v istem času, uprla tudi Libna.

²³Druga Joráмова dela in vse, kar je storil – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

²⁴Ko je Jorám legel k svojim očetom, je bil pokopan pri svojih očetih v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Ahazjá.

Judov kralj Ahazjá

(2 Krn 22,1–6)

²⁵V dvanajstem letu Izraelovega kralja Joráma, Ahábovega sina, je postal kralj Ahazjá, sin Judovega kralja Joráma.

²⁶Dvaindvajset let je imel Ahazjá, ko je postal kralj, in eno leto je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Atalja; bila je hči Izraelovega kralja Omrija.

²⁷Hodil je po poti Ahábove hiše in delal, kar je hudo v Gospodovihočeh, kakor Ahábova hiša. Bil je namreč v svaštvu z Ahábovo hišo.

²⁸Z Ahábovim sinom Jorámom je šel v boj proti arámskemu kralju Hazaél v Ramót Gileád in Arámci so Joráma ranili.

²⁹Kralj Jorám se je vrnil, da bi si v Jezreélu ozdravil rane, ki so mu jih zadali Arámci v Rami, ko se je bojeval proti arámskemu kralju Hazaélu. Judov kralj Ahazjá, Jorámov sin, pa je prišel obiskat Ahábovega sina Joráma v Jezreél, ker je bil ranjen.

2 Kralji 9

Elizejev učenec mazili Jehúja za kralja

¹Prerok Elizej je poklical enega izmed preroških sinov in mu rekel: »Opaši si ledja, vzemi s seboj to stekleničko olja in pojdi v Ramót Gileád.

²Ko prideš tja, poišči tam Jehúja, Józafatovega sina in Nimšíjevega vnuka! Vstopi, vzemi ga izmed njegovih tovarišev in ga pelji v notranjo sobo!

³Potem vzemi stekleničko olja, izlij mu ga na glavo in reci: Tako govori Gospod: »Mazilim te za kralja nad Izraelom!« Nato odpri vrata in zbeži; ne obotavljaj se!«

⁴Mladenič – mladi prerok – je torej šel v Ramót Gileád.

⁵Ko je prišel tja, glej, so bili vojaški poveljniki ravno pri posvetu. Rekel je: »Naročilo imam zate, poveljnik.« Jehú je dejal: »Za katerega izmed nas vseh?« Rekel je: »Zate, poveljnik!«

⁶Tedaj je vstal in šel v hišo. Oni pa mu je izlil olje na glavo in mu rekel: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Mazilim te za kralja nad Gospodovim ljudstvom Izraelom.

⁷Udari hišo Ahába, svojega gospodarja! Tako se bom maščeval nad Jezabelo za kri svojih služabnikov prerokov in za kri vseh Gospodovih služabnikov.

⁸Vsa Ahábova hiša bo uničena. Iztrebil bom iz Ahábovega rodu vse moške, nedoletne in polnoletne v Izraelu.

⁹Z Ahábovo hišo bom naredil kakor s hišo Nebátovega sina Jerobeáma in kakor s hišo Ahíjevega sina Bašája.

¹⁰Jezabelo bodo pojedli psi na jezreélskem polju in nihče je ne bo pokopal.« Nato je odprl vrata in zbežal.

¹¹Ko je Jehú prišel k služabnikom svojega gospodarja, so mu rekli: »Je mir s teboj? Zakaj pa je prišel ta blaznež k tebi?« Rekel jim je: »Saj poznate človeka in njegovo govorjenje.«

¹²Pa so rekli: »Laž; povej nam vendar!« Tedaj je rekel: »Tako in tako mi je rekel: Tako govori Gospod: »Mazilim te za kralja Izraelu.««

¹³Vzeli so vsak svoj plašč in jih položili podenj na stopnišču. Trobili so v rog in vzklikali: »Jehú je kralj!«

Jehújeva zarota

¹⁴Tako se je Jehú, Józafatov sin in Nimšíjev vnuk, zarotil proti Jorámu. Jorám je bil tedaj z vsem Izraelom na straži pri Ramót Gileádu pred arámskim kraljem Hazaélom.

¹⁵Potem se je kralj Jorám vrnil, da bi si v Jezreélu zdravil rane, ki so mu jih zadali Arámci, ko se je bojeval z arámskim kraljem Hazaélom. Jehú pa je rekel: »Če ste za to, naj se nihče ne izmuzne iz mesta, da bi šel sporočat v Jezreél.«

¹⁶Potem je Jehú stopil na bojni voz in se odpeljal v Jezreél, kajti tam je ležal Jorám in Judov kralj Ahazjá je prišel obiskat Joráma.

¹⁷Čuvaj, ki je stal na stolpu v Jezreélu, je videl, da prihaja Jehújeva četa, in rekel: »Četo vidim!« Jorám je rekel: »Vzemi konjenika, pošlji jim ga naproti in naj vpraša: »Je mir z vami?««

¹⁸Konjenik mu je jezdil naproti in rekel: »Tako pravi kralj: »Je mir z vami?«« Jehú je rekel: »Kaj ti je mar mir! Obrni se in za mano!« Čuvaj je sporočil in rekel: »Odposlanec je prišel do njih, a se ne vrača.«

¹⁹Tedaj je poslal drugega konjenika. Ko je prišel k njim, je rekel: »Tako pravi kralj: »Je mir z vami?«« Jehú je rekel: »Kaj ti je mar mir! Obrni se in za mano!«

²⁰Čuvaj je sporočil in rekel: »Prišel je do njih, a se ne vrača. Ta vožnja pa je podobna vožnji Nimšíjevega sina Jehúja, vozi namreč kakor blazen.«

²¹Tedaj je Jorám rekel: »Naprezi!« In napregli so njegov voz. Izraelov kralj Jorám in Judov kralj Ahazjá sta odrinila vsak na svojem vozu. Peljala sta se Jehúju naproti in ga srečala na zemljišču Jezreélca Nabóta.

²²Ko je Jorám zagledal Jehúja, je rekel: »Je mir s teboj, Jehú?« Pa je rekel: »Kakšen mir, dokler je toliko vlačuganja tvoje matere Jezabele in njenega vražarstva!«

²³Jorám je zaobrnil, da bi zbežal, in rekel Ahazjáju: »Izdaja, Ahazjá!«

²⁴Toda Jehú je do konca napel lok in ustrelil Joráma v pleča, da mu je šla puščica skozi srce in se je zgrudil na svojem vozu.

²⁵Potem je rekel svojemu pribočniku Bidkárju: »Vzemi ga in vrzi na zemljišče Jezreélca Nabóta! Spomni se le, kako sva skupaj jezdila za njegovim očetom Ahábom, ko je Gospod izrekel proti njemu tole napoved:

²⁶»Nabótovo kri in kri njegovih sinov, ki sem jo videl včeraj, govori Gospod, ti bom zanesljivo povrnil na tem zemljišču, govori Gospod!«. Vzemi in vrzi ga torej na to zemljišče, po Gospodovibesedi!«

Ahazjája ubijejo

(2 Krn 22,7–9)

²⁷Ko je Judov kralj Ahazjá to videl, je pobegnil proti Bet Hagánu. Jehú pa je drvel za njim in rekel: »Tudi njega ustrelite!« Ustrelili so ga na vozu na vzpetini Gur, ki je pri Jibleámu. Ubežal je v Megído in tam umrl.

²⁸Njegovi služabniki so ga z vozom prepeljali v Jeruzalem in ga pokopali v njegovi grobnici ob njegovih očetih v Davidovem mestu.

²⁹V enajstem letu Ahábovega sina Joráma je Ahazjá postal kralj nad Judom.

Jezabelin konec

³⁰Ko je Jehú prišel v Jezreél in je Jezabela to izvedela, si je naličila oči, nališpala glavo in gledala skozi okno.

³¹Ko je vstopil skozi mestna vrata, je rekla: »Je mir s teboj, Zimrí, morilec svojega gospodarja?«

³²Povzdignil je svoj obraz proti oknu in rekel: »Kdo je na moji strani? Kdo?« Dva ali trije dvorjani so pogledali proti njemu.

³³Rekel je: »Vrzite jo dol!« In vrgli so jo dol. Njena kri je oškropila zid in konje, ki so jo pomendrali.

³⁴Potem je šel noter, jedel in pil, nato pa rekel: »Poskrbite za to prekleto in jo pokopljite, saj je kraljeva hči!«

³⁵Šli so torej, da bi jo pokopali, pa niso našli od nje nič drugega kakor lobanjo, noge in del rok.

³⁶Ko so se vrnili in mu to sporočili, je rekel: »To je Gospodova beseda, ki jo je govoril po svojem služabniku Tišbéjcu Eliju in rekel: »Na jezreélskih tleh bodo psi jedli Jezabelino meso.

³⁷In Jezabelino truplo bo kakor gnoj na jezreélskem polju, tako da ne bodo mogli reči: To je Jezabela!«

2 Kralji 10

Jehú iztrebi Ahábovo rodbino

¹Aháb je imel v Samariji sedemdeset sinov. Jehú je napisal pismo in ga poslal v Samarijo jezreélskim poglavarjem, starešinam in vzgojiteljem Ahábovih sinov. Rekel je:

²»Zdaj pa, brž ko pride to pismo do vas, pri vas so namreč sinovi vašega gospodarja, z vami pa so tudi bojni vozovi, konji, utrjena mesta in orožje,

³izberite najboljšega in najbolj zmožnega izmed sinov vašega gospodarja, posadite ga na prestol njegovega očeta in se bojujte za hišo svojega očeta!«

⁴Silno so se prestrašili in so rekli: »Glej, dva kralja nista mogla obstati pred njim, kako bomo obstali mi!«

⁵Dvorni oskrbnik, mestni poglavar, starešine in vzgojitelji so zato Jehúju poslali sporočilo in rekli: »Tvoji služabniki smo, storili bomo vse, kar nam boš ukazal, nikogar ne bomo postavljali za kralja. Naredi, kar je dobro v tvojih očeh!«

⁶Tedaj jim je napisal drugo pismo in rekel: »Če ste na moji strani in meni poslušni, obglavite sinove svojega gospodarja in pridite jutri ob tem času k meni v Jezreél!« Kraljevih sinov pa je bilo sedemdeset; bivali so pri mestnih velikaših, ki so jih vzgajali.

⁷Ko je pismo prišlo do njih, so prijeli kraljeve sinove in vseh sedemdeset pomorili. Njihove glave so deli v košare in mu jih poslali v Jezreél.

⁸Prišel je odposlanec in mu sporočil, da so prinesli glave kraljevih sinov. On pa je rekel: »Do jutra jih denite v dveh kupih pred mestna vrata!«

⁹Zjutraj je šel ven, se postavil in rekel vsemu ljudstvu: »Vi ste pravični. Glejte, jaz sem se zarotil proti svojemu gospodarju in ga ubil. Kdo pa je pobil vse te?

¹⁰Vedite torej, da ni padla na tla nobena Gospodova beseda, ki jo je Gospod govoril Ahábovi hiši! Gospod je storil, kar je govoril po svojem služabniku Eliju.«

¹¹Jehú je pobil vse, ki so še ostali od Ahábove hiše v Jezreél, vse njegove velikaše, znance in duhovnike, in mu ni pustil niti enega samega za ostanek.

¹²Zatem se je Jehú odpravil in šel v Samarijo. Ko je bil na poti v Bet Eked Roím,

¹³je Jehú naletel na brate Judovega kralja Ahazjája in je rekel: »Kdo ste?« Rekli so: »Ahazjájevi bratje smo. Obiskat gremo kraljeve sinove in sinove kraljice matere.«

¹⁴Rekel je: »Zgrabite jih žive!« In zgrabili so žive ter jih pomorili pri vodnjaku v Bet Ekedu: dvainštirideset mož; nobenemu izmed njih ni prizanesel.

¹⁵Ko je odšel od tam, je naletel na Rehábovega sina Jonadába, ki mu je prišel naproti. Pozdravil ga je in mu rekel: »Ali je tvoje srce iskreno, kakor je moje srce do tvojega srca?« Jonadáb je rekel: »Je.« – »Če je tako, mi daj roko!« In ko mu jo je podal, ga je vzel k sebi na voz

¹⁶in rekel: »Pojdi z mano, da boš videl mojo gorečnost za Gospoda!« Peljali so ga torej na njegovem vozu.

¹⁷Ko je prišel v Samarijo, je pobil vse, kar jih je ostalo od Ahábovega rodu v Samariji, tako da ga je iztrebil, po besedi, ki jo je Gospod govoril Eliju.

Jehú iztrebi Báalove malikovalce

¹⁸Jehú je nato zbral vse ljudstvo in jim rekel: »Aháb je malo častil Báala, Jehú pa ga bo močno počastil!

¹⁹Zato skličite k meni vse Báalove preroke, vse njegove služabnike in vse njegove duhovnike! Nobeden ne sme manjkati, kajti Báalu hočem prirediti veliko daritev. Kdor se je ne bo udeležil, ne bo ostal živ!« Jehú pa je to delal zvijačno, da bi uničil Báalove častilce.

²⁰Potem je rekel: »Priredite slovesen shod v čast Báalu!« In oklicali so ga.

²¹Jehú je razposlal glasnike po vsem Izraelu. Prišli so vsi Báalovi častilci; nikogar ni bilo, ki bi ne bil prišel. Šli so v Báalovo hišo in hiša se je napolnila do kraja.

²²Potem je ukazal tistemu, ki je skrbel za obredna oblačila: »Prinesi oblačila vsem Báalovim častilcem!« In prinesel jim je oblačila.

²³Tedaj je šel Jehú z Rehábovim sinom Jonadábom v Báalovo hišo in rekel Báalovim častilcem: »Dobro pogledjte, da ne bo tu med vami katerega izmed Gospodovih častilcev, marveč samo Báalovi!«

²⁴Pristopila sta torej, da bi opravila klavne in žgalne daritve. Jehú pa je postavil zunaj osemdeset mož in rekel: »Kdor bo pustil, da uide kateri izmed mož, ki vam jih izročam, bo dal svoje življenje za njegovo življenje!«

²⁵Ko je Jehú končal žgalno daritev, je ukazal stražarjem in pribočnikom: »Vstopite in jih pobijte, nobeden naj ne uide!« Stražarji in pribočniki so jih pobili z ostrim mečem, jih pometali ven, vdrli v svetišče Báalove hiše,

²⁶spravili stebre iz Báalove hiše in jih sežgali.

²⁷Razdrobili so Báalov kip ter razdejali Báalovo hišo in naredili iz nje stranišča, kakor so še danes.

Jehú vlada v Izraelu

²⁸Tako je Jehú iztrebil Báala iz Izraela.

²⁹Ni pa se odvrnil od grehov Nebátovega sina Jerobeáma, v katere je bil ta zapeljal Izraela: od zlatih telet v Betelu in Danu.

³⁰ Gospod je rekel Jehúju: »Ker si dobro opravil, kar je prav v mojih očeh, in si storil Ahábovi hiši povsem po moji volji, bodo tvoji sinovi do četrtega rodu sedeli na Izraelovem prestolu.«

³¹Vendar se Jehú ni potrudil, da bi se z vsem srcem držal postave Gospoda, Izraelovega Boga; ni se odvrnil od Jerobeámovih grehov, v katere je bil ta zapeljal Izraela.

³²Tiste dni je Gospod začel klestiti Izraela. Hazaél jih je porazil v vseh izraelskih mejnih krajinah

³³vzhodno od Jordana z vso gileádsko deželo, z Gádovci, Rúbenovci in Manásejenci od Aroêrja ob potoku Arnónu, torej v Gileádu in Bašanu.

³⁴Druga Jehújeva dela, vse, kar je napravil, in vse njegovo junaštvo – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

³⁵Ko je Jehú legel k svojim očetom, so ga pokopali v Samariji. Namesto njega je postal kralj njegov sin Joaház.

³⁶Jehú je kraljeval nad Izraelom v Samariji osemindvajset let.

2 Kralji 11

Judova kraljica Atalja

(2 Krn 22,10–12)

¹Ko je Ahazjájeva mati Atalja videla, da je njen sin mrtev, je vstala in hotela pobiti vse králjeve potomce.

²Jošéba, hči kralja Joráma in Ahazjájeva sestra, pa je vzela Ahazjájevega sina Joáša, ga kradoma odnesla izmed kraljevih sinov, ko so bili na tem, da bodo usmrčeni, in ga z dojiljo vred odvedla v spalnico. Tako ga je skrila pred Ataljo, da ni bil usmrčen.

³Pri njej je ostal šest let, skrit v Gospodovi hiši, medtem ko je Atalja kraljevala nad deželo.

Jojadá mazili dečka Joáša

(2 Krn 23,1–11)

⁴V sedmem letu pa je Jojadá razposlal sle in sklical stotnike Karéjcev in stražarjev ter jih povabil k sebi v Gospodovo hišo. Sklenil je z njimi zavezo, jih zaprisegel v Gospodovi hiši in jim pokazal kraljevega sina.

⁵Potem jim je ukazal, rekoč: »Tole morate storiti: Tretjina izmed vas, ki prihaja v službo v soboto in straži kraljevo hišo –

⁶tretjina pri Surskih vratih in tretjina pri mestnih vratih za stražarji –, naj straži hišo;

⁷druga dva vaša oddelka, vsi, ki v soboto odhajajo iz službe v Gospodovo hišo,

⁸obkrožite kralja, vsak z orožjem v roki! Kdor pride do vrst, naj bo usmrčen. Bodite s kraljem, ko bo odhajal in prihajal!«

⁹Stotniki so storili vse, kar je ukazal duhovnik Jojadá. Vsak je vzel svoje može, ki so v soboto prihajali v službo, in tiste, ki so v soboto odhajali iz službe, ter prišel k duhovniku Jojadáju.

¹⁰Duhovnik je dal stotnikom sulice in ščite kralja Davida, ki so bili v Gospodovi hiši.

¹¹Stražarji so se postavili, vsak z orožjem v svoji roki, od južne strani hiše do severne strani okoli oltarja in hiše, da bi zaščitili kralja.

¹²Nato je pripeljal kraljevega sina, mu nadel načelek in mu izročillistino. Tako so ga postavili za kralja in ga mazilili. Ploskali so in rekli: »Živel kralj!«

Ataljo usmrtijo

(2 Krn 23,12–21)

¹³Ko je Atalja slišala vzklikanje stražarjev in ljudstva, je prišla k ljudstvu v Gospodovo hišo.

¹⁴Videla je: glej, kralj je stal pri stebru, kakor je bila navada, in ob kralju častniki in trobentači; vse ljudstvo dežele se je veselilo in trobilo na trobente. Tedaj je Atalja pretrgala svoja oblačila in zavpila: »Zarota, zarota!«

¹⁵Duhovnik Jojadá pa je ukazal stotnikom, ki so bili postavljeni čez vojsko; rekel jim je: »Odpeljite jo ven med vrstami in vsakega, ki bi šel za njo, usmrtite z mečem!« Duhovnik je bil namreč rekel: »Naj ne bo usmrčena v Gospodovi hiši.«

¹⁶Prijeli so jo, in ko je prišla skozi Konjski vhod v kraljevo hišo, je bila tam usmrčena.

¹⁷Nato je Jojadá sklenil zavezo med Gospodom in kraljem in ljudstvom, da bi bili Gospodovo ljudstvo; pa tudi med kraljem in ljudstvom.

¹⁸Vse ljudstvo dežele je vdrlo v Báalovo hišo in jo razdejalo; popolnoma so razbili njegove oltarje in podobe, Báalovega duhovnika Matána pa ubili pred oltarji. Potem je duhovnik postavil straže pri Gospodovi hiši.

¹⁹Vzel je stotnike, Karéjce, stražarje in vse ljudstvo dežele. Pripeljali so kralja iz Gospodove hiše in prišli skozi Vrata stražarjev v kraljevo hišo; sédel je na prestol kraljev.

²⁰Vse ljudstvo dežele se je veselilo in mesto je ostalo mirno. Ataljo pa so usmrtili z mečem v kraljevi hiši.

2 Kralji 12

Judov kralj Joáš popravljá tempelj (2 Krn 24,1–14)

¹Joáš je imel sedem let, ko je postal kralj.

²V sedmem letu Jehúja je Joáš postal kralj in štirideset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Cibjá; bila je iz Beeršébe.

³Joáš je vse svoje dni delal, kar je prav v Gospodovih očeh, ker ga je poučeval duhovnik Jojadá.

⁴Le višin niso odpravili; ljudstvo je še vedno opravljalo klavne in kadilne daritve na višinah.

⁵Joáš je rekel duhovnikom: »Ves denar od svetih reči, ki ga prinesejo v Gospodovo hišo, denar vsakega obiskovalca, posamezniku odmerjene dajatve in ves denar, ki ga kdo prostovoljno prinese v Gospodovohišo,

⁶naj duhovniki prevzemajo sami, vsak od svojega davčnega cenilca. Z njim naj popravljajo okvare na hiši, kjer koli najdejo kakšno.«

⁷Duhovniki pa še v triindvajsetem letu kralja Joáša niso popravili okvar na hiši.

⁸Zato je kralj Joáš poklical duhovnika Jojadája in druge duhovnike in jim rekel: »Zakaj ne popravite okvar na hiši? Odslej ne jemljite več denarja od svojih davčnih cenilcev, ampak ga dajajte za popravilo hiše!«

⁹Duhovniki so privolili v to, da ne bodo več jemali denarja od ljudstva in popravljali okvar na hiši.

¹⁰Duhovnik Jojadá je tedaj vzel skrinjo, izvrtal luknjo v pokrov in jo postavil zraven oltarja na desni strani vhoda v Gospodovo hišo. Vanjo so devali duhovniki, ki so stražili na pragu, ves denar, ki je prihajal v Gospodovo hišo.

¹¹Kadar so videli, da je v skrinji veliko denarja, sta prišla kraljevi pisar in véliki duhovnik ter zavezala in preštela denar, ki se je znašel v Gospodovi hiši.

¹²Prešteti denar sta izročala delovodjem, ki so imeli na skrbi Gospodovo hišo. Ti so ga izplačevali tesarjem in gradbincem, ki so delali v Gospodovi hiši,

¹³zidarjem in kamnosekom, pa tudi za nakup lesa in obdelanih kamnov, da bi se popravile okvare v Gospodovi hiši – skratka za vse stroške pri popravljanju hiše.

¹⁴Za denar, ki se je stekal v Gospodovo hišo, pa niso delali srebrnih skled, nožev, kropil, trobent ali kakršnih koli zlatih in srebrnih posod za Gospodovo hišo,

¹⁵ampak so ga dajali delovodjem, da so z njim popravljali Gospodovo hišo.

¹⁶Od mož, ki sta jim izročala denar, da so ga dajali delavcem, niso terjali obračuna, ker so delali na zaupanje.

¹⁷Denar od spravnihih daritev in daritev za greh pa se ni stekal v Gospodovo hišo, ampak je bil za duhovnike.

Arámci ogrožajo Jeruzalem

(2 Krn 24,23–24)

¹⁸Tedaj je prišel arámski kralj Hazaél, se bojeval proti Gatu in ga zavzel. Ko pa se je Hazaél pripravljaj, da gre nad Jeruzalem,

¹⁹je vzel Judov kralj Joáš vse svete predmete, ki so jih bili posvetili njegovi očetje, Judovi kralji Józafat, Jorám in Ahazjá, in kar je sam posvetil, in vse zlato, ki se je znašlo v zakladnicah Gospodove hiše in kraljeve hiše, in to poslal arámskemu kralju Hazaélu. Tedaj se je ta umaknil od Jeruzalema.

Joáševa smrt

(2 Krn 24,25–27)

²⁰Druga Joáševa dela in vse, kar je storil – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

²¹Vzdignila sta se njegova služabnika, spletla zaroto in ubila Joáša v Bet Milóju, na poti v Silo.

²²Njegova služabnika Šimátin sin Zabád in Šomêrin sin Jozabád sta ga pobila in je umrl. Pokopali so ga pri njegovih očetih v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Amacjá.

2 Kralji 13

Izraelov kralj Joaház

¹V triindvajsetem letu Ahazjájevega sina Joáša, Judovega kralja, je postal kralj nad Izraelom Jehújev sin Joaház in kraljeval v Samariji sedemnajst let.

²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, in zapadal v grehe Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela, in se ni odvrnil od njih.

³Zato se je vnela Gospodova jeza nad Izraelom in dal jih je za vse dni v roke arámskemu kralju Hazaélu in Hazaélovemu sinu Ben Hadádu.

⁴Ko pa je Joaház pomiril Gospodovo obličje, ga je Gospod uslišal; videl je namreč Izraelovo stisko, kako jih arámski kralj stiska.

⁵ Gospod je dal Izraelu rešitelja, da so ušli iz rok Arámcev; Izraelovi sinovi so spet bivali v svojih šotorih kakor nekdam.

⁶A kljub temu se niso odvrnili od grehov Jerobeámove hiše, ki je vanje zapeljala Izraela, marveč so vztrajali v njih. Tudi ašera je še stala v Samariji.

⁷Joaházu pa je od vojske ostalo samo petdeset konjenikov, deset bojnih voz in deset tisoč pešcev, kajti arámski kralj jih je uničil in naredil z njimi kakor s prahom, ki se pohodi.

⁸Druga Joaházova dela, vse, kar je napravil, in njegovo junaštvo – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

⁹Ko je Joaház legel k svojim očetom, so ga pokopali v Samariji. Namesto njega je postal kralj njegov sin Joáš.

Izraelov kralj Joáš

¹⁰V sedemintridesetem letu Judovega kralja Joáša je postal kralj nad Izraelom Joaházov sin Joáš in kraljeval v Samariji šestnajst let.

¹¹Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh; ni se odvrnil od vseh grehov Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela, ampak je vztrajal v njih.

¹²Druga Joáševe dela, vse, kar je naredil, in njegovo junaštvo, kako se je bojeval z Judovim kraljem Amacjájem – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

¹³Ko je Joáš legel k svojim očetom, je na njegov prestol sédel Jerobeám. Joáš je bil pokopan v Samariji pri Izraelovih kraljih.

Elizejeva smrt

¹⁴Elizej pa je zbolel za boleznijo, za katero je tudi umrl. Tedaj je šel k njemu Izraelov kralj Joáš. Jokal je nad njegovim obličjem in rekel: »Moj oče, moj oče, Izraelovo bojno vozovje in njegovi konjeniki!«

¹⁵Elizej mu je rekel: »Vzemi lok in puščice!« Vzel si je lok in puščice.

¹⁶Potem je rekel Izraelovemu kralju: »Iztegni svojo roko na lok!« Ko je iztegnil svojo roko, je Elizej položil svoje roke na králjeve roke

¹⁷in rekel: »Odpri okno proti vzhodu!« Odprl je in Elizej je rekel: »Streljaj!« In je ustrelil. Tedaj je rekel: »Puščica zmage od Gospoda, puščica zmage nad Arámom. Potolkel boš Arámce pri Aféku do kraja.«

¹⁸Nato je rekel: »Vzemi puščice!« Ko jih je vzel, je rekel Izraelovemu kralju: »Udari po tleh!« Udaril je trikrat in odnehal.

¹⁹Božji mož pa se je razjezil nad njim in rekel: »Udariti bi bil moral petkrat ali šestkrat; tedaj bi bil Arámce potolkel do kraja; zdaj pa jih boš potolkel le trikrat.«

²⁰Potem je Elizej umrl in so ga pokopali. V začetku leta so prihajala v deželo moábska roparska krdela.

²¹Ko so nekoč pokopavali nekega moža, glej, so zagledali roparsko krdelo. Moža so vrgli v Elizejev grob in se razšli. Ko pa se je mož dotaknil Elizejevih kosti, je oživel in se postavil na noge.

Zmaga nad Arámci

²²Arámski kralj Hazaél je zatiral Izraela vse Joaházove dni.

²³ Gospodpa jim je izkazal milost in se jih usmilil. Obrnil se je k njim zaradi svoje zaveze z Abrahamom, Izakom in Jakobom; ni jih hotel uničiti in jih vse do zdaj ni zavrgel izpred svojega obličja.

²⁴Ko je arámski kralj Hazaél umrl, je namesto njega postal kralj njegov sin Ben Hadád.

²⁵Joaházov sin Joáš je spet vzel Hazaélovemu sinu Ben Hadádu mesta, ki jih je Hazaél v vojni vzel njegovemu očetu Joaházu. Trikrat ga je Joáš potolkel in dobil nazaj Izraelova mesta.

2 Kralji 14

Kraljestvi do padca Samarije

Judov kralj Amacjá

(2 Krn 25,1–26,2)

¹V drugem letu Joaházovega sina Joáša, Izraelovega kralja, je postal kralj Amacjá, sin Judovega kralja Joáša.

²Petindvajset let je imel, ko je postal kralj, in devetindvajset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Joadána; bila je iz Jeruzalema.

³Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, vendar ne tako kakor njegov oče David; delal je povsem tako, kakor je delal njegov oče Joáš.

⁴Le višin niso odpravili; ljudstvo je še vedno opravljalo klavne in kadilne daritve na višinah.

⁵Brž ko je bila kraljeva oblast trdno v njegovih rokah, je ubil svoja služabnika, ki sta ubila kralja, njegovega očeta.

⁶Sinov obeh ubijalcev pa ni usmrtil – kakor je zapisano v knjigi Mojzesove postave, ki jo je zapovedal Gospod, ko je rekel: »Očetje naj ne bodo usmrčeni zaradi otrok in ne otroci usmrčeni zaradi očetov, ampak vsak naj bo usmrčen za svoj greh.«

⁷Potolkel je Edómce v Ge Melahu, deset tisoč mož, v boju zavzel Selo in ji dal ime Jokteél do tega dne.

⁸Tedaj je Amacjá poslal odposlance k Izraelovemu kralju Joášu, Joaházovemu sinu in Jehújevemu vnuku, in rekel: »Pridi, da se pomeriva!«

⁹Izraelov kralj Joáš pa je Judovemu kralju Amacjáju poslal sporočilo in rekel: »Libanonski osat je cedri libanonski sporočil: »Daj svojo hčer mojemu sinu za ženo!« Pa je privihrala mimo libanonska divjad in pomendrala osat.

¹⁰Temeljito si potolkel Edómce, zato se je tvoje srce prevzelo. Uživaj slavo in ostani doma! Zakaj siliš v nesrečo in hočeš pasti sam in Juda s teboj?«

¹¹Amacjá pa ni poslušal. In prišel je Izraelov kralj Joáš in pomerila sta se, on in Judov kralj Amacjá, pri Bet Šemešu na Judovem.

¹²Juda je bil poražen pred Izraelom, da so zbežali vsak v svoj šotor.

¹³Judovega kralja Amacjája, Joáševega sina in Ahazjájevega vnuka, pa je Izraelov kralj Joáš pri Bet Šemešu ujel in pripeljal v Jeruzalem. Podrl je štiristo komolcev jeruzalemskega obzidja od Efrájimovih do Vogalnih vrat.

¹⁴Vzel je vse zlato in srebro in vse posode, ki so jih našli v Gospodovihiši in v zakladnicah kraljeve hiše, pa še talce in se vrnil v Samarijo.

¹⁵Druga Joáševa dela, kar je naredil in njegovo junaštvo, kako se je bojeval z Judovim kraljem Amacjajem – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

¹⁶Ko je Joáš legel k svojim očetom, je bil pokopan v Samariji pri Izraelovih kraljih. Namesto njega je postal kralj njegov sin Jerobeám.

¹⁷Judov kralj Amacjá, Joášev sin, je živel po smrti Izraelovega kralja Joáša, Joaházovega sina, še petnajst let.

¹⁸Druga Amacjájeva dela – mar niso zapisana v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

¹⁹Ko so v Jeruzalemu spletli zaroto proti njemu, je pobegnil v Lahíš. Vendar so poslali ljudi za njim v Lahíš in ga tam usmrtili.

²⁰Prenesli so ga na konjih in ga pokopali pri njegovih očetih v Jeruzalemu, v Davidovem mestu.

²¹Vse Judovo ljudstvo pa je vzelo Azarjája, ki je imel šestnajst let, in postavili so ga za kralja namesto njegovega očeta Amacjája.

²²Sezidal je Elát in ga spet pripojil Judu, potem ko je kralj legel k svojim očetom.

Izraelov kralj Jerobeám II.

²³V petnajstem letu Judovega kralja Amacjája, Joáševega sina, je postal kralj Jerobeám, sin Izraelovega kralja Joáša, in kraljeval v Samariji enainštirideset let.

²⁴Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh; ni se odvrnil od vseh grehov Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela.

²⁵Pridobil je nazaj Izraelovo ozemlje od Lebó Hamáta do morja Arábe, po besedi Gospoda, Izraelovega Boga, ki jo je govoril po svojem služabniku Jonu, Amitájevem sinu, preroku, ki je bil iz Gat Heferja.

²⁶ Gospod je namreč videl, da je Izraelova stiska silno bridka; prizaneseno ni bilo ne nedoletnim ne polnoletnim in ni ga bilo, ki bi pomagal Izraelu.

²⁷Vendar Gospod ni govoril, da bo Izraelovo ime izbrisal izpod neba, zato jih je rešil po Joáševem sinu Jerobeámu.

²⁸Druga Jerobeáмова dela, vse, kar je storil, in njegovo junaštvo, kako se je bojeval in kako je Izraelu vrnil Damask in Hamát na Judovem – mar ni zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

²⁹Ko je Jerobeám legel k svojim očetom, k Izraelovim kraljem, je namesto njega postal kralj njegov sin Zeharjá.

2 Kralji 15

Judov kralj Azarjá (Uzíja) (2 Krn 26,3–23)

¹V sedemindvajsetem letu Izraelovega kralja Jerobeáma je postal kralj Azarjá, sin Judovega kralja Amacjája.

²Šestnajst let je imel, ko je postal kralj, in dvainpetdeset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Jehólja; bila je iz Jeruzalema.

³Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal njegov oče Amacjá.

⁴Le višin niso odpravili; ljudstvo je še vedno opravljalo klavne in kadilne daritve na višinah.

⁵Gospod pa je udaril kralja s tem, da je bil gobavse do dneva svoje smrti. Bivati je moral v posebni hiši, kraljev sin Jotám pa je bil upravitelj hiše in je vladal ljudstvu v deželi.

⁶Druga Azarjájeva dela in vse, kar je napravil – ali ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

⁷Ko je Azarjá legel k svojim očetom, so ga pokopali pri njegovih očetih v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Jotám.

Izraelov kralj Zeharjá

⁸V osemintridesetem letu Judovega kralja Azarjája je postal kralj nad Izraelom Jerobeámov sin Zeharjá in kraljeval v Samariji šest mesecev.

⁹Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, kakor so delali njegovi očetje; ni se odvrnil od grehov Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela.

¹⁰Proti njemu se je zarotil Jabéšev sin Šalúm, ga potolkel vpričo ljudstva in usmrtil ter postal kralj namesto njega.

¹¹Druga Zeharjájeva dela, glej, so zapisana v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev.

¹²Tole pa je bila beseda, ki jo je Gospod govoril Jehúju in rekel: »Tvoji sinovi bodo do četrtega rodu sedeli na Izraelovem prestolu.« In tako se je zgodilo.

Izraelov kralj Šalúm

¹³Jabéšev sin Šalúm je postal kralj v devetintridesetem letu Judovega kralja Uzíja in kraljeval v Samariji mesec dni.

¹⁴Gadíjev sin Menahém je namreč prišel iz Tirce in prišel v Samarijo. Potolkel je Jabéševega sina Šalúma, ga usmrtil in postal kralj namesto njega.

¹⁵Druga Šalúмова dela in zarota, ki jo je spletel, glej, so zapisani v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev.

¹⁶Tedaj je Menahém udaril po Tifsáhu in po vseh, ki so bili v njem, in po vsej njegovi okolici od Tirce naprej. Ker mu niso odprli, ko je pustošil, je razparal vse njegove nosečnice.

Izraelov kralj Menahém

¹⁷V devetintridesetem letu Judovega kralja Azarjája je postal kralj nad Izraelom Gadíjev sin Menahém in kraljeval v Samariji deset let.

¹⁸Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh; vse življenje se ni odvrnil od grehov Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela.

¹⁹Tedaj je nad deželo prišel asirski kralj Pul; Menahém je dal Pulu tisoč talentov srebra, da bi bila njegova roka z njim in bi utrdil kraljevsko oblast v svoji roki.

²⁰Ta denar je Menahém naprtil Izraelu, vsem premožnim ljudem, da so dali asirskemu kralju po petdeset šeklov na osebo. Asirski kralj se je tedaj umaknil in ni ostal v deželi.

²¹Druga Menahémova dela in vse, kar je storil – ali ni to zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev?

²²Ko je Menahém legel k svojim očetom, je namesto njega postal kralj njegov sin Pekahjá.

Izraelov kralj Pekahjá

²³V petdesetem letu Judovega kralja Azarjája je postal kralj nad Izraelom Menahémov sin Pekahjá in kraljeval v Samariji dve leti.

²⁴Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh; ni se odvrnil od grehov Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela.

²⁵Proti njemu se je zarotil njegov pribočnik Remaljájev sin Pekah in ga pobil v Samariji v stolpu kraljevega dvora z Argóbom in Arjéjem vred. S Pekahom je bilo petdeset Gileádcev. Ko ga je usmrtil, je postal kralj namesto njega.

²⁶Druga Pekahjájeva dela in vse, kar je napravil, glej, je zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev.

Izraelov kralj Pekah

²⁷V dvainpetdesetem letu Judovega kralja Azarjája je postal kralj nad Izraelom Remaljájev sin Pekah in kraljeval v Samariji dvajset let.

²⁸Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh; ni se odvrnil od grehov Nebátovega sina Jerobeáma, ki je bil vanje zapeljal Izraela.

²⁹V dneh Izraelovega kralja Pekaha je prišel asirski kralj Tiglát Piléser in zavzel Ijón, Abél Bet Maáho, Janóah, Kedeš, Hacór, Gileád in Galilejo, vso Neftálijevo deželo; odpeljal je ljudi v izgnanstvo v Asirijo.

³⁰Proti Remaljájevemu sinu Pekahu je Elájev sin Hošéa spletel zaroto, ga potolkel in usmrtil ter postal kralj namesto njega v dvajsetem letu Uzíjevega sina Jotáma.

³¹Druga Pekahova dela in vse, kar je storil, glej, je zapisano v knjigi Letopisi Izraelovih kraljev.

Judov kralj Jotám

(2 Krn 27,1–9)

³²V drugem letu Remaljájevega sina Pekaha, Izraelovega kralja, je postal kralj Jotám, sin Judovega kralja Uzíja.

³³Petindvajset let je imel, ko je postal kralj, in šestnajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Jerúša; bila je Cadókova hči.

³⁴Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh; delal je povsem tako, kakor je delal njegov oče Uzíja.

³⁵Le višin niso odpravili; ljudstvo je še vedno opravljalo klavne in kadilne daritve na višinah. Sezidal pa je Gornja vrata pri Gospodovihiši.

³⁶Druga Jotámova dela, ki jih je napravil – mar niso zapisana v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

³⁷V tistih dneh je Gospod začel pošiljati nad Juda arámskega kralja Recína in Remaljájevega sina Pekaha.

³⁸Ko je Jotám legel k svojim očetom, je bil pokopan pri očetih v mestu svojega očeta Davida. Namesto njega je postal kralj njegov sin Aház.

2 Kralji 16

Judov kralj Aház

(2 Krn 28,1–27)

¹V sedemnajstem letu Remaljájevega sina Pekaha je postal kralj Aház, sin Judovega kralja Jotáma.

²Dvajset let je imel Aház, ko je postal kralj, in šestnajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Ni delal, kar je prav v očeh Gospoda, njegovega Boga, kakor njegov oče David,

³temveč je hodil po poti Izraelovih kraljev. Celo svojega sina je žrtvoval v ognju po gnusni navadi narodov, ki jih je Gospod pregnal izpred Izraelovih sinov.

⁴Opravljal je tudi klavne in kadilne daritve na višinah, na gričih in pod vsakim zelenim drevesom.

⁵Tedaj sta arámski kralj Recín in Izraelov kralj Remaljájev sin Pekah šla v boj proti Jeruzalemu. Obkolila sta Aháza, pa ga nista mogla premagati.

⁶Tisti čas je arámski kralj Recín spet pripojil Elát Arámu in pregnal Judovce iz Eláta. Tedaj so v Elát prišli Edómci in ostali tam do tega dne.

⁷Aház je poslal k asirskemu kralju Tiglát Piléserju odposlance in rekel: »Tvoj služabnik in tvoj sin sem. Pridi in me reši iz rok arámskega kralja in iz rok Izraelovega kralja, ki sta se vzdignila proti meni!«

⁸Potem je Aház vzel srebro in zlato, ki se je našlo v Gospodovi hiši in v zakladnicah kraljeve hiše, ter ga poslal v dar asirskemu kralju.

⁹Asirski kralj ga je uslišal. In asirski kralj je šel nad Damask, ga zavzel in odpeljal ljudi v izgnanstvo v Kir, Recína pa usmrtil.

¹⁰Ko je šel kralj Aház v Damask asirskemu kralju Tiglát Piléserju naproti, je videl oltar, ki je stal v Damasku. Kralj Aház je poslal duhovniku Urijaju osnutek in posnetek oltarja z vsemi podrobnostmi.

¹¹Duhovnik Urijá je sezidal oltar; natanko tako, kakor je kralj Aház sporočil iz Damaska, ga je naredil duhovnik Urijá, še preden je prišel kralj Aház iz Damaska.

¹²Ko je kralj prišel iz Damaska, si je kralj ogledal oltar. Potem se je približal oltarju in se povzpел nanj.

¹³Zažgal je svojo žgalno in jedilno daritev, izlil pitno daritev in pokropil oltar s krvjo mirovnih daritev, ki jih je imel.

¹⁴Bronasti oltar, ki je stal pred Gospodom, pa je odstranil izpred svetišča, s prostora med novimoltarjem in Gospodovo hišo, in ga postavil na severni strani novegaoltarja.

¹⁵Kralj Aház je ukazal duhovniku Urijaju, rekoč: »Na vélikem oltarju zažigaj jutranjo žgalno daritev in večerno jedilno daritev, kraljevo žgalno in jedilno

daritev, pa tudi žgalno daritev vsega ljudstva v deželi, njihovo jedilno in njihove pitne daritve! Po njem pokropi vso kri žgalne in vso kri klavne daritve! Bronasti oltar pa mi bo za vedeževanje.»

¹⁶In duhovnik Urijá je naredil povsem tako, kakor mu je kralj ukazal.

¹⁷Kralj Aház je odlomil stranice na stojalih in odstranil umivalnike, ki so bili na njih. Snel je morje z bronastih volov, ki so ga nosili, in ga položil na kamnit podstavek.

¹⁸Tudi pokriti sobotni hodnik, ki so ga naredili v templju, in kraljev zunanji vhod v Gospodovo hišo je zaradi asirskega kralja odstranil.

¹⁹Druga Aházova dela, ki jih je napravil – ali niso zapisana v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

²⁰Ko je Aház legel k svojim očetom, je bil pokopan pri svojih očetih v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Ezekíja.

2 Kralji 17

Izraelov kralj Hošéa

¹V dvanajstem letu Judovega kralja Aháza je postal kralj nad Izraelom Elájev sin Hošéa in kraljeval v Samariji devet let.

²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, vendar ne tako kakor Izraelovi kralji, ki so bili pred njim.

³Ko je šel nadenj asirski kralj Salmanasar, mu je Hošéa postal podložen in mu je moral plačevati davek.

⁴Asirski kralj pa je odkril zaroto pri Hošéu, ker je poslal odposlance k egiptovskemu kralju Soju in ni dal asirskemu kralju davka kakor vsako leto. Zato ga je asirski kralj prijel in ga vklenil v ječi.

Asirci zavzamejo Samarijo

⁵Potem je asirski kralj krenil nad vso deželo, prišel do Samarije in jo tri leta oblegal.

⁶V devetem Hošéovem letu je asirski kralj Samarijo zavzel, odpeljal Izraelce v izgnanstvo v Asirijo in jih naselil v Haláhu, ob Habórju, reki v Gozánu, in po medijskih mestih.

Razmišljanje o vzrokih, da je Severno kraljestvo propadlo

⁷To se je zgodilo, ker so Izraelovi sinovi grešili proti Gospodu, svojemu Bogu, ki jih je pripeljal iz egiptovske dežele izpod oblasti egiptovskega kralja faraona, in častili druge bogove.

⁸Živel so po zakonih narodov, ki jih je Gospod pregnal izpred Izraelovih sinov, in po razvadah, ki so jih vpeljali Izraelovi kralji.

⁹Izraelovi sinovi so počeli stvari, ki niso bile poštene do Gospoda, njihovega Boga. Gradili so si višine v vseh mestih, od stražnega stolpa do utrjenega mesta.

¹⁰Postavljali so si stebre in ašere na vsakem visokem griču in pod vsakim zelenim drevesom

¹¹in na vseh višinah zažigali kadilo kakor narodi, ki jih je Gospod pregnal izpred njih. Počenjali so hude stvari in jezili Gospoda.

¹²Služili so malikom, o katerih jim je Gospod rekel: »Ne delajte tega!«

¹³ Gospod je svaril Izraela in Juda po vseh svojih prerokih in po vseh vidcih ter rekel: »Odvrnite se od svojih hudobnih poti in se držite mojih zapovedi in zakonov po vsej postavi, ki sem jo zapovedal vašim očetom in vam jo poslal po svojih služabnikih prerokih!«

¹⁴Pa niso poslušali; svoj tilnik so napravili trši, kakor je bil tilnik njihovih očetov, ki niso bili zvesti Gospodu, svojemu Bogu.

¹⁵Zavrgli so njegove zakone in zavezo, ki jo je sklenil z njihovimi očeti, in pričevanja, s katerimi jim je pričeval. Hodili so za praznimi maliki in postali prazni, in za narodi, ki so jih obdajali in glede katerih jim je Gospod ukazal, naj ne delajo kakor oni.

¹⁶Zapustili so vse zapovedi Gospoda, svojega Boga, in si naredili uliti podobi – dve teleti; napravili so ašero, molili vso nebesno vojsko in služili Báalu.

¹⁷Svoje sinove in hčere so žrtvovali v ognju in se ukvarjali z vedeževanjem in s čaranjem. Vdajali so se temu, kar je hudo v Gospodovih očeh, in ga jezili.

¹⁸In Gospod se je silno razsrdil nad Izraelom; odpravil jih je izpred svojega obličja, tako da je preostal samo še Judov rod.

¹⁹Tudi Juda se ni držal zapovedi Gospoda, svojega Boga, temveč so posnemali navade, ki jih je vpeljal Izrael.

²⁰Zato je Gospod zavrgel vse Izraelovo potomstvo, jih stiskal in jih dajal plenilcem v roke, dokler jih ni vrgel izpred svojega obličja.

²¹Ko je bil Gospod odtrgal Izraela od Davidove hiše, so postavili za kralja Nebátovega sina Jerobeáma. Jerobeám je odvrnil Izraela od Gospoda in jih zapeljal v velik greh.

²²Izraelovi sinovi so hodili v vseh grehih, ki jih je delal Jerobeám. Niso se odvrnili od njih,

²³dokler ni Gospod odpravil Izraela izpred svojega obličja, kakor je bil govoril po vseh svojih služabnikih prerokih. In Izrael je moral oditi s svoje zemlje v izgnanstvo v Asirijo do tega dne.

Začetek Samarijanov

²⁴Asirski kralj pa je iz Babilona, iz Kute, Avája, Hamáta in Sefarvájima pripeljal ljudi ter jih naselil po samarijskih mestih namesto Izraelovih sinov. Zasedli so Samarijo in bivali v njenih mestih.

²⁵Ko so se doselili tja, niso častili Gospoda; zato je Gospod poslal mednje leve, da so jih ubijali.

²⁶Tedaj so rekli asirskemu kralju: »Narodi, ki si jih odpeljal in naselil po samarijskih mestih, ne vedo, kako naj prav častijo boga te dežele. Zato je poslal mednje leve; in glej, ti jih morijo, ker ne vedo, kako naj prav častijo boga te dežele.«

²⁷Asirski kralj je ukazal in rekel: »Peljite tja enega izmed duhovnikov, ki ste jih odpeljali od tam! Naj gre, se tam naseli in jih uči, kako naj prav častijo boga te dežele.«

²⁸Prišel je torej eden izmed duhovnikov, ki so jih bili odpeljali iz Samarije, se naselil v Betelu in jih učil, kako naj častijo Gospoda.

²⁹Vendar si je vsak narod naredil svojega boga in ga postavil v svetiščih na višinah, ki so jih napravili Samarijani, vsak narod v mestih, kjer je prebival.

³⁰Ljudje iz Babilona so si naredili Sukót Benóta, ljudje iz Kute so naredili Nergála, ljudje iz Hamáta Ašimája,

³¹Avéjci Nibháza in Tartáka, Sefarvéjci pa so sežigali svoje otroke v ognju sefarvájimskima bogovoma Adramélehu in Anamélehu.

³²Častili so tudi Gospoda, vendar so si postavljali iz svoje srede duhovnike za višine, da so opravljali službo v svetiščih na višinah.

³³Častili so torej Gospoda in služili svojim bogovom po običaju narodov, iz katerih so jih bili odpeljali.

³⁴Vse do tega dne se ravnaajo po svojih nekdanjih običajih. Ne častijo Gospoda in se ne ravnaajo po njegovih zakonih in odlokih, po postavi in zapovedi, ki jih je Gospod zapovedal sinovom Jakoba, kateremu je dal ime Izrael.

³⁵Z njimi je Gospod sklenil zavezo, jim zapovedal in rekel: »Ne častite drugih bogov, ne molite jih, ne služite jim in jim ne darujte,

³⁶marveč Gospoda, ki vas je z veliko močjo in z iztegnjenim laktom izpeljal iz egiptovske dežele; njega častite, njega molite in njemu darujte!

³⁷Držite se zakonov in odlokov, postave in zapovedi, ki vam jih je zapisal, in jih izpolnjujte vse dni! Ne častite drugih bogov!

³⁸Ne pozabite na zavezo, ki sem jo sklenil z vami, in ne častite drugih bogov,

³⁹marveč Gospoda, svojega Boga, častite in rešil vas bo iz rok vseh vaših sovražnikov.«

⁴⁰Pa niso poslušali, temveč so se ravnali po svojem nekdanjem običaju.

⁴¹Ti narodi so torej častili Gospoda in obenem služili malikom. Tudi njihovi otroci in otrok otroci do tega dne delajo tako, kakor so delali njihovi očetje.

2 Kralji 18

Zadnje obdobje kraljestva Juda

Judov kralj Ezekíja

(2 Krn 29,1–2; 31,1)

¹V tretjem letu Elájevega sina Hošéa, Izraelovega kralja, je zavladal Ezekíja, sin Judovega kralja Aháza.

²Petindvajset let je imel, ko je postal kralj, in devetindvajset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Abí; bila je Zeharjájeva hči.

³Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal njegov oče David.

⁴Odstranil je višine, razbil stebre in posekal ašero. Razbil je tudi bronasto kačo, ki jo je bil naredil Mojzes; vse dotlej so ji namreč Izraelci zažigali kadilo. Dali so ji ime Nehuštán.

⁵Ezekíja je zaupal v Gospoda, Izraelovega Boga; med vsemi Judovimi kralji za njim ni bilo njemu enakega, pa tudi med tistimi ne, ki so bili pred njim.

⁶Držal se je Gospoda in ni odstopil od njega; izpolnjeval je zapovedi, ki jih je Gospod zapovedal Mojzesu.

⁷Zato je bil Gospod z njim: česar koli se je lotil, vse se mu je posrečilo. Uprl se je asirskemu kralju in mu ni bil več podložen.

⁸Filistejce je tolkel tja do Gaze in njene okolice, od stražnega stolpa do utrjenega mesta.

⁹V četrtem letu kralja Ezekíja, to je v sedmem letu Elájevega sina Hošéa, Izraelovega kralja, je prišel asirski kralj Salmanasar nad Samarijo in jo oblegal.

¹⁰Po treh letih so jo zavzeli. V šestem Ezekíjevem letu, to je v devetem letu Izraelovega kralja Hošéa, je bila Samarija zavzeta.

¹¹Asirski kralj je odpeljal Izraelce v izgnanstvo v Asirijo; nastanil jih je v Haláhu, ob Habórju, reki v Gozánu, in po medijskih mestih,

¹²ker niso poslušali glasu Gospoda, svojega Boga, in so prelomili njegovo zavezo. Kar je Gospodov služabnik Mojzes zapovedal, sploh niso poslušali in ne izpolnjevali.

Sanheríb grozi Jeruzalemu

(2 Krn 32,1–19; Iz 36,1–22)

¹³V štirinajstem letu kralja Ezekíja je asirski kralj Sanheríb šel nad vsa utrjena Judova mesta in jih osvojil.

¹⁴Judov kralj Ezekíja je poslal asirskemu kralju v Lahíš sporočilo in rekel: »Pregrešil sem se. Obrni se od mene! Kar koli mi boš naložil, bom nosil.« Asirski kralj je tedaj Judovemu kralju Ezekíju naložil tristo talentov srebra in trideset talentov zlata.

¹⁵Ezekíja je izročil vse srebro, ki se je našlo v Gospodovihiši in v zakladnicah kraljeve hiše.

¹⁶V tistem času je Judov kralj Ezekíja dal z vrat Gospodovega templja in s podbojev odluščiti zlato, s katerim jih je bil sam ukazal prekriti, in ga je dal asirskemu kralju.

¹⁷Asirski kralj pa je poslal iz Lahíša Tartána, Rabsarísa in Rabšakéjaz močno vojsko h kralju Ezekíju v Jeruzalem. Šli so in prišli pred Jeruzalem. Ko so dospeli, so se ustavili pri vodovodu h gornjemu zbiralniku, ob cesti k Belivčevemu zemljišču

¹⁸in poklicali kralja. Tedaj so prišli k njim dvorni oskrbnik Hilkijájev sin Eljakím, pisar Šebná in letopisec Asáfov sin Joáh.

¹⁹Rabšaké jim je rekel: »Povejte Ezekíju: Tako govori veliki kralj, asirski kralj: Kakšna je opora, na katero se zanašaš?

²⁰Misliš, da so gole besede že izkušnost in moč za vojskovanje? Na koga se vendar zanašaš, da si se mi uprl?

²¹Zdaj, glej, se zanašaš na ta nalomljeni trstovec, na Egipt, ki se vsakemu, ki se opre nanj, zadere v dlan in jo predre. Tak je faraon, egiptovski kralj, za vse, ki se zanašajo nanj.

²²Če pa mi porečete: »V Gospoda, svojega Boga, zaupamo« – mar ni to on, čigar višine in oltarje je Ezekíja odstranil ter Judu in Jeruzalemu rekel: »Pred tem oltarjem v Jeruzalemu molite!«

²³Zdaj torej sprejmi izziv mojega gospodarja, asirskega kralja: dam ti dva tisoč konj, če premoreš jezdece, da jih posadiš nanje!

²⁴Kako boš odbil enega samega, čeprav najnižjega častnika mojega gospodarja, ko se glede konj in konjenikov zanašaš na Egipt!

²⁵In naposled, ali sem brez Gospodove volje prišel nad ta kraj, da ga opustošim? Gospod mi je rekel: Pojdi nad to deželo in jo opustoši!«

²⁶Tedaj so Hilkijájev sin Eljakím, Šebná in Joáh rekli Rabšakéju: »Govôri s svojimi hlapci po aramejsko! Saj razumemo. Ne govôri z nami po judovsko, ker to sliši ljudstvo, ki je na obzidju!«

²⁷Rabšaké jim je rekel: »Me je mar moj gospodar poslal, da govorim te besede le tvojemu gospodarju in tebi, in ne tudi možem, ki sedijo na obzidju in bodo morali z vami vred jesti svoje blato in piti svoj seč?«

²⁸Tedaj se je Rabšaké ustopil in po judovsko zaklical na ves glas: »Poslušajte besedo velikega kralja, asirskega kralja!

²⁹Takole govori kralj: Naj vas Ezekíja ne zavaja, kajti ne bo vas mogel rešiti iz moje roke.

³⁰Naj vam Ezekíja ne vliva zaupanja v Gospoda in ne govori: Gospod nas bo gotovo rešil in to mesto ne bo dano v roke asirskemu kralju.

³¹Ne poslušajte Ezekíja! Tako namreč govori asirski kralj: Sklenite prijateljstvo z mano in prestopite k meni, pa bo vsak lahko jedel sadove svoje trte in smokve in pil vodo iz svoje kapnice,

³²dokler ne pridem in vas ne vzamem v deželo, podobno vaši, v deželo žita in novega vina, deželo kruha in vinogradov, deželo oljk in medu, da boste živeli in ne umrli. Nikar ne poslušajte Ezekíja, ker vas zapeljuje, ko pravi: »Gospod nas bo rešil!«

- ³³Mar so bogovi narodov mogli rešiti svojo deželo iz rok asirskega kralja?
- ³⁴Kje so bogovi Hamáta in Arpáda? Kje bogovi Sefarvájima, Hene in Avája? So morda rešili Samarijo iz mojih rok?
- ³⁵Kateri izmed bogov teh dežel je rešil svojo deželo iz mojih rok? Pa naj bi Gospod rešil Jeruzalem iz mojih rok!«
- ³⁶Ljudstvo pa je molčalo in mu ni odgovorilo niti besede. Kraljev ukaz se je namreč glasil: »Ne odgovarjajte mu!«
- ³⁷Nato so dvorni oskrbnik Hilkiájev sin Eljakím, pisar Šebná in letopisec Asáfov sin Joáh prišli s pretrganimi oblačili k Ezekíju in mu sporočili Rabšakéjeve besede.

2 Kralji 19

Ezekíja se posvetuje z Izaijem (Iz 37,1–7)

- ¹Ko je kralj Ezekíja to slišal, je pretrgal svoja oblačila, se ogrnil v raševino in šel v Gospodovo hišo.
- ²Poslal je dvornega oskrbnika Eljakíma, pisarja Šebnája in starešine duhovnikov, ogrnjene v raševino, k Amócovemu sinu, preroku Izaiju.
- ³Rekli so mu: »Tako govori Ezekíja: »Dan stiske, kazni in sramote je ta dan! Otroci so že prišli do poroda, ni pa moči, da bi se rodili.
- ⁴Morda je Gospod, tvoj Bog, prisluhnil besedam Rabšakéja, ki ga je njegov gospodar, asirski kralj, poslal zasramovat živega Boga, in ga bo kaznoval za besede, ki jih je Gospod, tvoj Bog, slišal. Zato vzdigni molitev za ostanek, ki se še najde!«
- ⁵Ko so služabniki kralja Ezekíja prišli k Izaiju,
- ⁶jim je Izaija rekel: »Takole recite svojemu gospodarju: Tako govori Gospod: »Ne boj se zaradi besed, ki si jih slišal in so me z njimi sramotili služabniki asirskega kralja!
- ⁷Glej, dal mu bom duha, da bo slišal novico in se vrnil v svojo deželo, v njegovi deželi pa ga bom pustil pasti pod mečem.«

Sanheríbova ponovna grožnja

(Iz 37,8–13)

⁸Rabšaké se je vrnil in našel asirskega kralja v boju z Libno. Slišal je namreč, da je bil odrinil iz Lahíša.

⁹Ko pa je slišal govorico o etiopskem kralju Tirháku: »Glej, napotil se je, da bi se bojeval proti tebi!«, je znova poslal k Ezekíju odposlance in rekel:

¹⁰»Tole recite Judovemu kralju Ezekíju: »Naj te ne zavaja tvoj Bog, ki vanj zaupaš in praviš: Jeruzalem ne bo dan v roke asirskemu kralju.

¹¹Glej, sam si slišal, kaj so asirski kralji storili vsem deželam, ko so jih z zakletvijo pokončali. In ti naj bi se rešil?

¹²Mar so bogovi narodov rešili nje, ki so jih uničili moji očetje: prebivalce Gozána, Harána, Recefa in sinove Edena, ki so bili v Telasárju?

¹³Kje je kralj Hamáta, kralj Arpáda, kralj mesta Sefarvájima, Hene in Avája?«

Ezekíja moli v templju

(Iz 37,14–20)

¹⁴Ezekíja je vzel pisanje iz rok odposlancev in ga prebral. Nato je Ezekíja šel v Gospodovo hišo in ga razgrnil pred Gospodom.

¹⁵Potem je Ezekíja molil pred Gospodom in rekel: »Gospod, Izraelov Bog, ki prestoluješ med kerubi! Ti si Bog, ti edini, vsem kraljestvom na zemlji. Ti si naredil nebo in zemljo.

¹⁶Napni, Gospod, uho in prisluhni! Odpri, Gospod, oči in poglej! Poslušaj besede, ki jih je poslal Sanheríb, da bi osramotil živega Boga!

¹⁷Res so, Gospod, asirski kralji opustošili narode in njihove dežele,

¹⁸njihove bogove pa pometali v ogenj. Saj to niso bogovi, temveč delo človeških rok, les in kamen; zato so jih mogli uničiti.

¹⁹Zdaj torej, Gospod, naš Bog, nas vendar reši iz njegovih rok, da bodo vsa kraljestva na zemlji spoznala, da si ti, Gospod, edini Bog!«

Izaijev odgovor Ezekíju

(Iz 37,21–29)

²⁰Tedaj je Amócov sin Izaija poslal Ezekíju sporočilo in rekel: Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Kar si molil k meni glede asirskega kralja Sanheríba, sem slišal.«

²¹Tole je beseda, ki jo je Gospod govoril o njem: »Posmehuje se ti, zaničuje te devica, hči sionska, z glavo maje za teboj hči jeruzalemska.

²²Koga si sramotil in žalil, proti komu si povzdignil glas in ošabno vzdignil oči? Proti Izraelovemu Svetemu!

²³Po svojih odposlancih si sramotil Gospoda. Rekel si: »S svojimi številnimi vozovi sem se povzpел na višave gora, na skrajna področja Libanona; posekal sem njegove najvišje cedre, njegove izbrane ciprese. Prišel sem do najbolj odmaknjenega prenočišča, do njegovega najgostejšega gozda.

²⁴Izkopal sem vodnjake in pil vodo na tujem, s stopalom svojih nog posušil vse egiptovske veletoke.«

²⁵Kaj nisi slišal: iz daljave sem to pripravljaj, od nekdanjih dni sem to oblikoval, zdaj sem to privedel: da zrušiš v kupe razvalin utrjena mesta.

²⁶Zato so njihovi prebivalci onemogli, preplašili so se in osramotili; postali so bilje na polju, mlado zelišče, trava po strehah, ki uvene, preden se vzdigne.

²⁷Poznam tvoj počitek, tvoj odhod in prihod, tvoje divjanje proti meni.

²⁸Ker divjaš proti meni in se je tvoja prevzetnost vzpela do mojih ušes, ti bom dal svoj obroček v nos, svojo brzdo v usta in te odpeljal po poti, po kateri si prišel.«

Znamenje Božjega varstva

(Iz 37,30–35)

²⁹»To naj ti bo v znamenje: letos boste jedli, kar podraste; drugo leto, kar zraste na ledini; tretje leto pa sejte in žanjite, zasajajte vinograde in jejte njihov sad.

³⁰Rešenci Judove hiše, ki bodo preostali, bodo spet poganjali korenine navzdol in prinašali sad navzgor.

³¹Kajti iz Jeruzalema bo vzniknil ostanek, rešenci z gore Sion. Gospodovagorečnost bo to storila.

³²Zato Gospod tako govori o asirskem kralju: Ne bo prišel v to mesto ne ustrelil tja puščice, ne bo se mu približal s ščitom ne nasul nasipa proti njemu.

³³Po poti, po kateri je prišel, bo šel nazaj, v to mesto pa ne bo prišel, govori Gospod.

³⁴Branil bom to mesto, da ga rešim, zaradi sebe in zaradi Davida, svojega služabnika.«

Sanheríbov konec

(2 Krn 32,20–23; Iz 37,36–38)

³⁵Tisto noč je prišel Gospodov angel in v asirskem taboru pobil sto petinosemdeset tisoč mož. Ko so zjutraj vstali, glej, so vsi bili trupla, mrličí.

³⁶Tedaj je asirski kralj Sanheríb odrinil, šel in se vrnil; ostal je v Ninivah.

³⁷Ko je molil v templju svojega boga Nisróha, sta ga njegova sinova Adraméleh in Sarécer z mečem ubila. Ta dva sta se zatekla v deželo Ararát, namesto njega pa je postal kralj njegov sin Asarhadón.

2 Kralji 20

Ezekíja zboli in ozdravi

(2 Krn 32,24–26; Iz 38,1–8)

¹Tiste dni je Ezekíja zbolel na smrt. K njemu je prišel prerok Izaija, Amócov sin, in mu rekel: »Tako govori Gospod: Daj ukaze za svojo hišo, kajti umrl boš, ne boš preživel!«

²Ta pa je svoj obraz obrnil k steni in molil h Gospodu:

³»Oh, Gospod, spomni se, da sem hodil pred tvojim obličjem v zvestobi in s celim srcem, da sem delal, kar je dobro v tvojih očeh!« In Ezekíja je glasno jokal.

⁴Izaija pa še ni odšel iz srednjega dvora, ko se mu je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁵»Vrni se in reci Ezekíju, knezu mojega ljudstva: Tako govori Gospod, Bog tvojega očeta Davida: Slišal sem tvojo molitev, videl tvoje solze. Glej, ozdravil te bom; tretji dan boš šel gor v Gospodovo hišo.

⁶Tvojim dnem bom pridal petnajst let. Rešil bom tebe in to mesto iz rok asirskega kralja in branil to mesto zaradi sebe in zaradi Davida, svojega služabnika.«

⁷Nato je Izaija rekel: »Prinesite smokvino pogačo!« Prinesli so jo, jo položili na bulo in je oživel.

⁸Ezekíja pa je rekel Izaiju: »Kaj je znamenje, da me bo Gospod ozdravil in bom tretji dan šel gor v Gospodovo hišo?«

⁹Izaija je rekel: »To naj ti bo znamenje od Gospoda, da bo Gospod izpolnil, kar je rekel: ali naj se senca pomakne za deset stopnic naprej, ali naj gre deset stopnic nazaj?«

¹⁰Ezekíja je dejal: »Senca se zlahka pomakne za deset stopnic naprej; a naj se rajši pomakne za deset stopnic nazaj!«

¹¹Prerok Izaija je tedaj klical h Gospodu in ta je pomaknil senco na stopnicah, ki se spušča po Aházovem stopnišču, za deset stopnic nazaj.

Babilonski poslanci pri Ezekíju

(Iz 39,1–8)

¹²Tisti čas je poslal babilonski kralj Merodáh Baladán, Baladánov sin, Ezekíju pisma in dar, ker je slišal, da je bil Ezekíja bolan.

¹³Ezekíja se je odposlancev razveselil in jim razkazal vso zakladnico, srebro in zlato, dišave in dragocena olja, hišno orožarno in vse, kar se je našlo v njegovih zakladnicah. Ni bilo stvari v njegovi hiši in po vsej njegovi oblasti, katere bi jim Ezekíja ne bil pokazal.

¹⁴Tedaj je prišel h kralju Ezekíju prerok Izaija in mu rekel: »Kaj so rekli ti možje in od kod so prišli k tebi?« Ezekíja je rekel: »Iz daljne dežele so prišli, iz Babilona.«

¹⁵Pa je rekel: »Kaj so videli v tvoji hiši?« Ezekíja je rekel: »Vse, kar je v moji hiši, so videli. Ni je stvari v mojih zakladnicah, katere jim ne bi bil pokazal.«

¹⁶Tedaj je Izaija rekel Ezekíju: »Poslušaj Gospodovo besedo:

¹⁷»Glej, pridejo dnevi, ko bo vse, kar je v tvoji hiši in kar so tvoji očetje nabrali do tega dne, odneseno v Babilon. Nič ne bo ostalo, govori Gospod.

¹⁸Nekaj tvojih sinov, ki se ti bodo rodili, bodo vzeli, da bodo za strežaje na dvoru babilonskega kralja.«

¹⁹Ezekíja je rekel Izaiju: »Gospodova beseda, ki si jo govoril, je dobra.« Rekel si je namreč: »Prav, da bosta le v mojih dneh mir in varnost!«

Ezekíjeva smrt

(2 Krn 32,32–33)

²⁰Druga Ezekíjeva dela, vse njegovo junaštvo, kako je napravil vodni zbiralnik in vodovod ter napeljal vodo v mesto – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

²¹Ko je Ezekíja legel k svojim očetom, je namesto njega postal kralj njegov sin Manáse.

2 Kralji 21

Judov kralj Manáse

(2 Krn 33,1–20)

¹Manáse je imel dvanajst let, ko je postal kralj, in petinpetdeset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Hefcí Bah.

²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, in posnemal gnusobe narodov, ki jih je Gospod pregnal izpred Izraelovih sinov.

³Spet je pozidal višine, ki jih je bil razdejal njegov oče Ezekíja, postavil oltarje Báalu, napravil ašero, kakor je storil Izraelov kralj Aháb, molil vso nebesno vojsko in ji služil.

⁴Sezidal je oltarje v Gospodovi hiši, ki je o njej Gospod rekel: »V Jeruzalemu bom postavil svoje ime.«

⁵Vsej nebesni vojski je sezidal oltarje v obeh dvorih Gospodove hiše.

⁶Svojega sina je žrtvoval v ognju, vedeževal je in vražaril, vpeljal zarotovalce duhov in razlagalce znamenj. Storil je veliko takega, kar je hudo v Gospodovih očeh, da bi ga jezil.

⁷Kip Ašere, ki ga je naredil, je postavil v hišo, o kateri je Gospod rekel Davidu in njegovemu sinu Salomonu: »V tej hiši in v Jeruzalemu, ki sem ga izvolil med vsemi Izraelovimi rodovi, bom postavil svoje ime na veke.

⁸Ne bom dopustil, da bi se morale noge Izraelcev še kdaj umakniti z zemlje, ki sem jo dal njihovim očetom, če bodo le zvesto delali vse, kar sem jim zapovedal, v skladu z vso postavo, ki jim jo je zapovedal moj služabnik Mojzes.«

⁹Vendar niso poslušali in Manáse jih je zapeljal, da so počeli še hujše reči kakor narodi, ki jih je Gospod pokončal pred Izraelovimi sinovi.

¹⁰Tedaj je govoril Gospod po svojih služabnikih prerokih in rekel:

¹¹»Ker je Judov kralj Manáse delal te gnusobe, hujše od vsega, kar so pred njim delali Amoréjci, in je še Juda zapeljal v greh s svojimi maliki,

¹²zato tako govori Gospod, Izraelov Bog: Glej, nad Jeruzalem in nad Juda bom spravil tako nesrečo, da bo vsakomur, ki bo to slišal, zvenelo v obeh ušesih.

¹³Razpel bom čez Jeruzalem merilno vrv kakor čez Samarijo, in svinčnico Ahábove hiše in zbrisal bom Jeruzalem, kakor se zbriše posoda: zbriše se in povezne.

¹⁴Zavrgel bom ostanek svoje dediščine in jih dal v roke njihovih sovražnikov; tako bodo za rop in plen vsem svojim sovražnikom,

¹⁵ker so delali, kar je hudo v mojih očeh, in me jezili od dneva, ko so njihovi očetje odšli iz Egipta, do tega dne.«

¹⁶Manáse je tudi prelil silno veliko nedolžne krvi, dokler ni z njo napolnil Jeruzalema od enega do drugega konca, poleg greha, s katerim je Juda zapeljal v greh, da so delali, kar je hudo v Gospodovih očeh.

¹⁷Druga Manásejeva dela, vse, kar je še storil, in greh, s katerim se je pregrešil – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

¹⁸Ko je Manáse legel k svojim očetom, je bil pokopan na vrtu svoje hiše, na Uzájevem vrtu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Amón.

Judov kralj Amón
(2 Krn 33,21–25)

¹⁹Amón je imel dvaindvajset let, ko je postal kralj, in dve leti je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Mešulémeta; bila je hči Harúca iz Jotbe.

²⁰Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, kakor je delal njegov oče Manáse.

²¹Hodil je po vsej poti, ki je po njej hodil njegov oče, služil je malikom, katerim je služil njegov oče, in jih molil.

²²Zapustil je Gospoda, Boga svojih očetov, in ni hodil po Gospodovipoti.

²³Amónovi služabniki pa so se zarotili proti njemu in so kralja usmrtili v njegovi hiši.

²⁴Vendar je ljudstvo dežele pobilo vse, ki so se zarotili proti kralju Amónu; potem je ljudstvo dežele namesto njega postavilo za kralja njegovega sina Jošija.

²⁵Druga Amónova dela, kar je še napravil – mar ni zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

²⁶Pokopali so ga v njegovi grobnici na Uzájevem vrtu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Jošija.

2 Kralji 22

Judov kralj Jošija
(2 Krn 34,1–2)

¹Jošija je imel osem let, ko je postal kralj, in enaintrideset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Jedída; bila je hči Adajája iz Bockáta.

²Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh; hodil je v vsem po poti svojega očeta Davida in ni krenil ne na desno ne na levo.

Odkritje knjige postave (2 Krn 34,8–21)

³V osemnajstem letu kralja Jošija je poslal kralj pisarja Šafána, Acaljájvega sina, Mešulámovega vnuka, v Gospodovo hišo in rekel:

⁴»Pojdi k vélikemu duhovniku Hilkijáju! Naj prešteje denar, ki je bil prinesen v Gospodovo hišo in so ga čuvaji na pragu nabrali od ljudstva.

⁵Naj ga izročijo delavcem, ki nadzorujejo v Gospodovi hiši; ti pa naj ga dajo delavcem, ki so v Gospodovi hiši, da bi popravili okvare v hiši:

⁶tesarjem, gradbincem in zidarjem, pa tudi za nakup lesa in obdelanega kamenja, da hišo popravijo.

⁷Vendar naj denarja, ki ga dajo v njihove roke, ne obračunavajo z njimi, ker delajo na zaupanje.«

⁸Tedaj je véliki duhovnik Hilkijá rekel pisarju Šafánu: »Knjigo postave sem našel v Gospodovi hiši.« In Hilkijá je dal knjigo Šafánu, da jo je bral.

⁹Potem je pisar Šafán prišel h kralju; kralju je poročal o zadevi in rekel: »Tvoji služabniki so izsuli denar, ki se je našel v hiši, in ga izročili delavcem, ki nadzorujejo v Gospodovi hiši.«

¹⁰Nato je pisar Šafán sporočil kralju in rekel: »Duhovnik Hilkijá mi je dal knjigo.« In Šafán jo je bral pred kraljem.

¹¹Ko je kralj slišal besede knjige postave, je pretrgal svoja oblačila.

¹²Potem je kralj ukazal duhovniku Hilkijáju, Šafánovemu sinu Ahikámu, Mihajájevemu sinu Ahbórju, pisarju Šafánu in kraljevemu služabniku Asajáju in rekel:

¹³»Pojdite in povprašajte Gospoda zame, za ljudstvo in za vsega Juda o besedah te knjige, ki se je našla! Velik je namreč Gospodov srd, ki se je vnel zoper nas, ker naši očetje niso poslušali besed te knjige in delali v skladu z vsem, kar je napisano za nas.«

Prerokinja Hulda (2 Krn 34,22–28)

¹⁴Duhovnik Hilkijá, Ahikám, Ahbór, Šafán in Asajá so šli k prerokinji Huldi, ženi Šalúma, Tikvájevega sina in Hasrájevega vnuka, varuha obrednih oblačil, ki je bivala v Jeruzalemu v drugem okraju, in so govorili z njo.

¹⁵Rekla jim je: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Recite možu, ki vas je poslal k meni:

¹⁶Tako govori Gospod: Glej, spravil bom nesrečo nad ta kraj in nad njegove prebivalce – vse besede te knjige, ki jo je bral Judov kralj.

¹⁷Ker so me zapustili in zažigali kadilo drugim bogovom, da bi me jezili z vsakršnimi deli svojih rok, se bo vnel moj srd zoper ta kraj in se ne bo polegel.

¹⁸Judovemu kralju, ki vas je poslal povprašat Gospoda, recite takole: Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Glede besed, ki si jih slišal:

¹⁹Ker se je tvoje srce omečilo in si se ponižal pred Gospodom, ko si slišal, kar sem govoril zoper ta kraj in njegove prebivalce, da bodo postali groza in prekletstvo, in si pretrgal svoja oblačila in jokal pred menoj, sem te tudi jaz uslišal, govori Gospod.

²⁰Zato, glej, ko te bom pridružil tvojim očetom, boš v miru pridružen v svojem grobu. Tvoje oči ne bodo gledale vse nesreče, ki jo bom spravil nad ta kraj.« Potem so kralju sporočili odgovor.

2 Kralji 23

Jošíjeva verska prenova

(2 Krn 34,29–33)

¹Kralj je poslal sle in pri njem so se zbrali vsi Judovi in jeruzalemski starešine.

²Potem je šel v Gospodovo hišo in z njim vsi Judovi možje in vsi jeruzalemski prebivalci, duhovniki in preroki ter vse ljudstvo od najmanjšega do največjega. Prebral je vpričo njih vse besede knjige zaveze, ki se je našla v Gospodovi hiši.

³Nato je kralj stopil k stebru in sklenil zavezo pred Gospodom, da bi hodili za Gospodom in se držali njegovih zapovedi, pričevanj in zakonov z vsem srcem in z vso dušo, da bi uresničevali besede zaveze, ki so zapisane v tej knjigi. In vse ljudstvo je privolilo v zavezo.

⁴Potem je kralj ukazal vélikemu duhovniku Hilkijáju, drugim duhovnikom in čuvajem na pragu, naj spravijo iz Gospodovega templja vso opremo, narejeno za Báala, Ašero in vso nebesno vojsko. Sežgal jo je zunaj Jeruzalema na Cedronskih poljanah in njen pepel odnesel v Betel.

⁵Odpravil je svečenike, ki so jih postavili Judovi kralji, da so zažigali kadilo na višinah po Judovih mestih in v okolici Jeruzalema; pa tudi tiste, ki so zažigali kadilo Báalu, soncu in mesecu, ozvezdjem in vsej nebesni vojski.

⁶Tudi Ašero je spravil iz Gospodove hiše, ven iz Jeruzalema k potoku Cedronu in jo v potoku Cedronu sežgal in zmlél v prah, njen prah pa raztresel po grobeh preprostega ljudstva.

⁷Podrl je tudi stanovanja obrednih vlačugarjev, ki so bila ob Gospodovi hiši in kjer so ženske tkale ogrinjala za Ašero.

⁸Nadalje je odpravil vse duhovnike iz Judovih mest, oskrunil višine od Gebe do Beeršébe, kjer so duhovniki zažigali kadilo. Podrl je višine ob vhodih, ki so bili pred vrati mestnega poglavarja Jošúa na levi strani ob mestnih vratih.

⁹Duhovniki višin pa niso smeli pristopati h Gospodovemu oltarju v Jeruzalemu, le nekvašeni kruh so lahko jedli med svojimi brati.

¹⁰Oskrunil je Tofet, ki je v Ge Ben Hinómu, da ne bi nihče več žrtvoval Molohu sina ali hčere v ognju.

¹¹Odstranil je konje, ki so jih Judovi kralji postavili soncu ob vhodu v Gospodovo hišo pri sobi evnuha Netán Meleha, ki je v prizidku; sončne vozove pa je sežgal v ognju.

¹²Oltarje, ki so bili na strehi Aházove gornje izbe in so jih bili napravili Judovi kralji, in oltarje, ki jih je bil napravil Manáse na obeh dvoriščih

Gospodove hiše, je kralj podrl, na mestu razdrobil in njihov prah stresel v potok Cedron.

¹³Tudi višine, ki so vzhodno od Jeruzalema, južno od Gore razdejanja, ki jih je izraelski kralj Salomon sezidal Astarti, gnusobi Sidóncev, Kemošu, gnusobi Moábcev, in Milkómu, gnusobi Amóncev, je kralj oskrunil.

¹⁴Razbil je stebre in posekal ašere in njihove kraje napolnil s človeškimi kostmi.

¹⁵Tudi oltar v Betelu, višino, katero je bil postavil Nebátov sin Jerobeám, ki je zapeljal Izraela v greh, tudi ta oltar in višino je podrl; sežgal je višino, jo zmlel v prah in sežgal ašero.

¹⁶Ko se je Jošija obrnil, je zagledal grobove, ki so bili tam na gori. Poslal je ljudi in vzel kosti iz grobov, jih sežgal na oltarju in ga tako oskrunil, po Gospodovi besedi, ki jo je napovedal Božji mož, mož, ki je napovedal te reči.

¹⁷Nato je rekel: »Kaj je tisti spomenik, ki ga vidim?« Meščani so mu rekli: »To je grob Božjega moža, ki je prišel z Judovega in napovedal te reči, ki si jih naredil nad oltarjem v Betelu.«

¹⁸Tedaj je rekel: »Pustite ga počivati; nihče naj ne premika njegovih kosti!« Tako so rešili njegove kosti, skupaj s kostmi preroka, ki je prišel iz Samarije.

¹⁹Tudi vsa svetišča in višine, ki so jih po samarijskih mestih napravili Izraelovi kralji in s tem jezili Gospoda, je Jošija odstranil; z njimi je storil prav tako, kakor je storil v Betelu.

²⁰Vse duhovnike višin, ki so bili tam, je žrtvoval na oltarjih in dal na njih sežgati človeške kosti. Potem se je vrnil v Jeruzalem.

Obhajanje pashe

(2 Krn 35,1–19)

²¹Tedaj je kralj ukazal vsemu ljudstvu in rekel: »Obhajajte pasho Gospodu, svojemu Bogu, kakor je pisano v tej knjigi zaveze!«

²²Takšna pasha se namreč ni obhajala od dni sodnikov, ki so sodili Izraela, in vse dni Izraelovih in Judovih kraljev.

²³Šele v osemnajstem letu kralja Jošija se je obhajala ta pasha Gospodu v Jeruzalemu.

²⁴Vrh tega je Jošija iztrebil zarotovalce mrtvih in vedeževalce, hišne bogove in malike, vse gnusobe, ki jih je bilo mogoče videti v Judovi deželi in v Jeruzalemu, da bi tako izpolnil besede postave, zapisane v knjigi, ki jo je duhovnik Hilkijá našel v Gospodovi hiši.

²⁵Pred njim ni bilo kralja, ki bi mu bil enak in bi se bil vrnil h Gospodu z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo, v celem zvest Mojzesovi postavi; tudi za njim ni vstal nobeden, ki bi mu bil enak.

²⁶Vendar se Gospod ni odvrnil od svoje srdite, velike jeze, ko se je vnela njegova jeza nad Judom zaradi vsega izzivanja, s katerim ga je jezil Manáse.

²⁷ Gospod je rekel: »Tudi Juda bom odstranil izpred svojega obličja, kakor sem odstranil Izraela; zavrgel bom to mesto, ki sem ga izvolil, Jeruzalem, in hišo, o kateri sem rekel: Tam bo moje ime.«

Jošijeva smrt
(2 Krn 35,20–36,1)

²⁸Druga Jošijeva dela in vse, kar je še napravil – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

²⁹V njegovih dneh je faraon Neho, egiptovski kralj, šel nad asirskega kralja proti reki Evfratu. Kralj Jošija pa mu je šel nasproti. Ko ga je faraon zagledal v Megídu, ga je usmrtil.

³⁰Njegovi služabniki so ga mrtvega odpeljali iz Megída in ga pripeljali v Jeruzalem. Pokopali so ga v njegovi grobnici. Ljudstvo dežele pa je vzelo Jošijevega sina Joaháza; mazilili so ga in postavili za kralja namesto njegovega očeta.

Judov kralj Joaház
(2 Krn 36,2–4)

³¹Joaház je imel triindvajset let, ko je postal kralj, in tri mesece je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Hamutála; bila je hči Jirmejája iz Libne.

³²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor so delali njegovi očetje.

³³Faraon Neho ga je vklenil v Ribli v deželi Hamátu, da ne bi več kraljeval v Jeruzalemu, deželi pa je naložil globo sto talentov srebra in talent zlata.

³⁴Faraon Neho je postavil Jošíjevega sina Eljakíma za kralja namesto njegovega očeta Jošíja ter ga preimenoval v Jojakíma. Joaháza pa je vzel in odpeljal v Egipt; tam je tudi umrl.

³⁵Jojakím je oddal faraonu srebro in zlato, vendar je moral naložiti deželi davek, da je mogel oddati denar na faraonovo zahtevo. Od ljudstva je izterjal srebro in zlato, od vsakega, kolikor so mu določili, da bi ga dal faraonu Nehu.

Judov kralj Jojakím

(2 Krn 36,5–8)

³⁶Jojakím je imel petindvajset let, ko je postal kralj, in enajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Zebúda; bila je hči Pedajája iz Rume.

³⁷Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor so delali njegovi očetje.

2 Kralji 24

¹V njegovih dneh je prišel babilonski kralj Nebukadnezar. Jojakím mu je bil podložen tri leta, potem se je premislil in se mu uprl.

²Gospod pa je poslal proti njemu krdela Kaldejcev, krdela Arámcev, krdela Moábcev in Amóncev. Poslal jih je proti Judu, da bi ga ugonobili, po besedi, ki jo je bil Gospod govoril po svojih služabnikih prerokih.

³Prav po Gospodovem ukazu je prišlo to nad Juda, da bi ga odstranil izpred svojega obličja zaradi Manásejevih grehov, zaradi vsega, kar je storil,

⁴tudi zaradi nedolžne krvi, ki jo je prelil, saj je napolnil Jeruzalem z nedolžno krvjo. Zato Gospod ni hotel odpustiti.

⁵Druga Jojakíмова dela in vse, kar je še napravil – mar ni to zapisano v knjigi Letopisi Judovih kraljev?

⁶Ko je Jojakím legel k svojim očetom, je namesto njega postal kralj njegov sin Jojahín.

⁷Egiptovski kralj ni več prišel iz svoje dežele, kajti babilonski kralj je zavzel vse, kar je pripadalo egiptovskemu kralju, od Egiptovskega potoka do reke Evfrata.

Judov kralj Jojahín

(2 Krn 36,9)

⁸Jojahín je imel osemnajst let, ko je postal kralj, in tri mesece je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Nehúšta; bila je hči Elnatána iz Jeruzalema.

⁹Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal njegov oče.

Nebukadnezar oblega Jeruzalem

(2 Krn 36,10)

¹⁰V tistem času so služabniki babilonskega kralja Nebukadnezarja odrinili nad Jeruzalem in mesto je bilo oblegano.

¹¹Tudi babilonski kralj Nebukadnezar sam je prišel nad mesto, ko so ga njegovi služabniki oblegali.

¹²Judov kralj Jojahín je šel k babilonskemu kralju, on, njegova mati, njegovi služabniki, knezi in dvorjani. Babilonski kralj pa ga je v osmem letu svojega kraljevanja vzel za ujetnika.

¹³Od tam je odnesel vse zaklade Gospodove hiše in zaklade kraljeve hiše ter v Gospodovem templju razbil vse zlate posode, ki jih je bil napravil izraelski kralj Salomon – kakor je bil govoril Gospod.

¹⁴Odpeljal je v izgnanstvo ves Jeruzalem, vse višje uradnike in vse bojevnike, deset tisoč izgnancev, tudi vse kovače in ključavničarje; nič drugega ni ostalo razen revščine podeželskega ljudstva.

¹⁵Jojahína je odpeljal v izgnanstvo v Babilon; tudi kraljevo mater, kraljeve žene, njegove dvorjane in veljake v deželi je odpeljal iz Jeruzalema v izgnanstvo v Babilon.

¹⁶Tudi vse krepke moške, sedem tisoč, kovače in ključavničarje, tisoč, vse junake, ki so bili zmožni za vojno, je babilonski kralj odpeljal v izgnanstvo v Babilon.

¹⁷Namesto Jojahína pa je postavil za kralja njegovega strica Matanjája in mu spremenil ime v Sedekíja.

Judov kralj Sedekíja
(2 Krn 36,11–14; Jer 52,1–3)

¹⁸Sedekíja je imel enaindvajset let, ko je postal kralj, in enajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Hamutála; bila je hči Jirmejája iz Libne.

¹⁹Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal Jojakím.

²⁰Na Gospodovo jezo se je namreč to godilo v Jeruzalemu in Judu, dokler ju ni zavrzel izpred svojega obličja, ko se je Sedekíja uprl babilonskemu kralju.

2 Kralji 25

Padec Jeruzalema in izgnanstvo
(2 Krn 36,15–20; Jer 39,1–10; 52,4–27)

¹V devetem letu njegovega kraljevanja, v desetem mesecu, desetega v mesecu je babilonski kralj Nebukadnezar prišel z vso svojo vojsko nad Jeruzalem in se utaboril pred njim; zgradili so proti njemu okope krog in krog.

²Tako je bilo mesto oblegano do enajstega leta kralja Sedekíja.

³Deveti dan meseca je v mestu tako pritisnila lakota, da za ljudstvo dežele ni bilo živeža.

⁴Tedaj so prebili mestno obzidje in vsi vojaki so ponoči zbežali skozi vrata med zidovoma, ob kraljevem vrtu, čeprav so Kaldejci imeli mesto obkoljeno. Šli so v smeri proti Arábi,

⁵toda kaldejska vojska je zasledovala kralja in ga dohitela v jerihonskih stepah; vsa njegova vojska pa se je bila že razkropila proč od njega.

⁶Kralja so prijeli, ga pripeljali k babilonskemu kralju v Riblo in mu izrekli sodbo.

⁷Sedekíjeve sinove so pred njegovimi očmi zaklali; Sedekíju je iztaknil oči, ga vklenil v dve bronasti verigi in odpeljal v Babilon.

⁸Sedmi dan petega meseca, to je v devetnajstem letu kralja Nebukadnezarja, babilonskega kralja, je prišel v Jeruzalem Nebuzaradán, poveljnik telesne straže, služabnik babilonskega kralja.

⁹Požgal je Gospodovo hišo, kraljevo hišo in vse jeruzalemske hiše; vsako večjo hišo je požgal z ognjem.

¹⁰Vsa kaldejska vojska, ki je bila s poveljnikom telesne straže, je podrla obzidje okrog Jeruzalema.

¹¹Preostali del ljudstva, ki je ostal v mestu, in prebežnike, ki so prestopili k babilonskemu kralju, in preostalo množico je poveljnik telesne straže Nebuzaradán odpeljal v izgnanstvo.

¹²Nekaj najrevnejših v deželi pa je poveljnik telesne straže pustil kot vinogradnike in poljedelce.

¹³Bronasta stebra v Gospodovi hiši, stojala in bronasto morje v Gospodovi hiši so Kaldejci razbili in bron odnesli v Babilon.

¹⁴Pobrali so tudi posode, lopate, nože, skodele in vse bronaste priprave, ki so se rabile pri bogoslužju.

¹⁵Poveljnik telesne straže je odnesel tudi kadilnice in kropilnice, ki so bile iz čistega zlata in iz čistega srebra.

¹⁶Obeh stebrov, enega morja in stojal, ki jih je Salomon naredil za Gospodovo hišo – vseh teh bronastih predmetov ni bilo mogoče stehtati.

¹⁷En steber je bil visok osemnajst komolcev, na njem je bil bronast glavič, tri komolce visok, krog in krog glaviča je bila mreža z granatnimi jabolki, vse iz brona. Prav tak je bil tudi drugi steber z mrežo.

¹⁸Poveljnik telesne straže je vzel vélikega duhovnika Serajája, drugega duhovnika Cefanjája in tri čuvaje na pragu.

¹⁹Iz mesta je vzel enega častnika, ki je poveljeval vojakom, pet mož izmed kraljevih svetovalcev, ki so jih našli v mestu, tajnika vrhovnega poveljnika, ki je nabiral vojake med prebivalstvom, in šestdeset mož izmed ljudstva dežele, ki so se znašli v mestu.

²⁰Te je torej vzel poveljnik telesne straže Nebuzaradán in jih odpeljal k babilonskemu kralju v Riblo.

²¹In babilonski kralj jih je potolkel in usmrtil v Ribli, v deželi Hamátu. Tako je bil Juda odpeljan s svoje zemlje v izgnanstvo.

Upravitelj Gedaljá

(Jer 40,5–41,18)

²²Čez ljudstvo, ki je ostalo v Judovi deželi in ga je pustil babilonski kralj Nebukadnezar, pa je postavil Ahikámovega sina in Šafánovega vnuka Gedaljája.

²³Ko so vsi vojaški poveljniki in njihovi možje izvedeli, da je babilonski kralj imenoval za upravitelja Gedaljája, so prišli k njemu v Micpo: Netanjájev sin Jišmaél, Karéahov sin Johanán, Tanhúmetov sin Serajá, Netófčan, in Maahčánov sin Jaazanjá s svojimi možmi.

²⁴Gedaljá je njim in njihovim možem prisegel in jim rekel: »Nikar se ne bojte kaldejskih služabnikov, ostanite v deželi in bodite podložni babilonskemu kralju, pa vam bo dobro!«

²⁵Sedmi mesec pa je prišel Netanjájev sin in Elišamájev vnuk Jišmaél, iz kraljeve rodbine, in z njim deset mož. Potolkli so Gedaljája, da je umrl, tudi Jude in Kaldejce, ki so bili pri njem v Micpi.

²⁶Tedaj se je vse ljudstvo, od najmanjšega do največjega, z vojaškimi poveljniki vred vzdignilo in odšlo v Egipt, ker so se bali Kaldejcev.

Kralj Jojahín pomiloščen

(Jer 52,31–34)

²⁷V sedemintridesetem letu izgnanstva Judovega kralja Jojahína, v dvanajstem mesecu, sedemindvajsetega v mesecu, je babilonski kralj Evíl Merodáh v letu, ko je postal kralj, pomilostil Judovega kralja in ga izpustil iz ječe.

²⁸Prijazno je govoril z njim in mu dal višji sedež kakor kraljem, ki so bili pri njem v Babilonu.

²⁹Smel je odložiti jetniško obleko in redno jesti pri njem vse dni svojega življenja.

³⁰Kralj mu je dal obrok kot reden vsakdanji obrok, vse dni njegovega življenja.

1 Kroniška

1 Kroniška 1

Rodovniki

Od Adama do Abrahama

(1 Mz 5,1–32; 10,1–29; 11,10–26; Lk 3,34–38)

- ¹Adam, Set, Enóš,
- ²Kenán, Mahalalél, Jered,
- ³Henoh, Matuzalem, Lameh,
- ⁴Noe, Sem, Ham in Jafet.
- ⁵Jafetovi sinovi: Gomer, Magóg, Madáj, Javán, Tubál, Mešeh in Tirás.
- ⁶Gomerjevi sinovi: Aškenáz, Rifát in Togarmá.
- ⁷Javánovi sinovi: Elišá, Taršiš, Kitéjci in Rodošáni.
- ⁸Hamovi sinovi: Kuš, Micrájim, Put in Kánaan.
- ⁹Kuševi sinovi: Sebá, Havilá, Sabtá, Ramá in Sabtehá. Ramájeva sinova: Šebá in Dedán.
- ¹⁰Kušu se je rodil Nimród, ta je prvi postal junak na zemlji.
- ¹¹Micrájimu so se rodili Ludéjci, Anaméjci, Lehabéjci, Naftuhéjci,
- ¹²Patroséjci, Kasluhéjci, od katerih so izšli Filistejci, in Kaftoréjci.
- ¹³Kánaanu so se rodili Sidón, njegov prvorojenec, Het,
- ¹⁴Jebusejec, Amoréjec, Girgašéjec,
- ¹⁵Hivéjec, Arkéjec, Sinéjec,
- ¹⁶Arvadéjec, Cemaréjec in Hamatéjec.
- ¹⁷Semovi sinovi: Elám, Asúr, Arpahšád, Lud, Arám, Uc, Hul, Geter in Mešeh.
- ¹⁸Arpahšádu se je rodil Šelah, Šelahu se je rodil Eber.
- ¹⁹Eberju sta se rodila dva sina; enemu je bilo ime Peleg, ker se je v njegovih dneh razdelila zemlja, njegovemu bratu pa je bilo ime Joktán.

²⁰Joktánu so se rodili Almodád, Šelef, Hacarmávet, Jerah,

²¹Hadorám, Uzál, Diklá,

²²Obál, Abimaél, Šebá,

²³Ofír, Havilá in Jobáb. Vsi ti so Joktánovi sinovi.

²⁴Sem: Arpahšád, Šelah,

²⁵Eber, Peleg, Regu,

²⁶Serúg, Nahór, Terah,

²⁷Abram, to je Abraham.

Od Abrahama do Jakoba

(1 Mz 25,1–4.12–16; 36,10–43)

²⁸Abrahamova sinova: Izak in Izmael.

²⁹To je njun rodovnik: Izmaelov prvorojenec Nebajót, potem Kedár, Adbeél, Mibsám,

³⁰Mišmá, Dumá, Masá, Hadád, Temá,

³¹Jetúr, Nafíš in Kedma. To so Izmaelovi sinovi.

³²Sinovi Abrahamove stranske žene Ketúre: rodila je Zimrána, Jokšana, Medána, Midjána, Jišbáka in Šuaha. Jokšana sinova sta Šebá in Dedán.

³³Midjánovi sinovi so Efá, Efer, Henoh, Abidá in Eldaá. Vsi ti so Ketúrini sinovi.

³⁴Abrahamu se je rodil Izak. Izakova sinova sta Ezav in Izrael.

³⁵Ezavovi sinovi so Elifáz, Reguél, Jeúš, Jalám in Korah.

³⁶Elifázovi sinovi so Temán, Omár, Cefó, Gatám, Kenáz, Timná in Amálek.

³⁷Reguélovi sinovi so Nahat, Zerah, Šamá in Mizá.

³⁸Seírjevi sinovi so Lotán, Šobál, Cibón, Aná, Dišón, Ecer in Dišán.

³⁹Lotánova sinova sta Horí in Hemám; Lotánova sestra je bila Timna.

⁴⁰Šobálovi sinovi so Alván, Manáhat, Ebál, Šefí in Onám. Cibónova sinova sta Ajá in Aná.

⁴¹Anájev sin je Dišón. Dišónovi sinovi so Hemdán, Ešbán, Jitrán in Kerán.

⁴²Ecerjevi sinovi so Bilhán, Zaaván in Akán. Dišanova sinova sta Uc in Arán.

⁴³Tile so kralji, ki so kraljevali v edómski deželi, preden je zavladal kralj Izraelovim sinovom: Beórjev sin Bela; njegovo mesto se je imenovalo Dinhába.

⁴⁴Ko je Bela umrl, je namesto njega je postal kralj Jobáb, Zerahov sin iz Bocre.

⁴⁵Ko je Jobáb umrl, je namesto njega je postal kralj Hušám iz dežele Temáncev.

⁴⁶Ko je Hušám umrl, je namesto njega je postal kralj Bedádov sin Hadád, ki je pobil Midjánce na moábski planoti; njegovo mesto se je imenovalo Avít.

⁴⁷Ko je Hadád umrl, je namesto njega postal kralj Samlá iz Masréke.

⁴⁸Ko je Samlá umrl, je namesto njega postal kralj Šaúl iz Rehobót Nahárja.

⁴⁹Ko je Šaúl umrl, je namesto njega postal kralj Ahbórjev sin Báal Hanán.

⁵⁰Ko je Báal Hanán umrl, je namesto njega postal kralj Hadád; njegovo mesto se je imenovalo Pagú, njegovi ženi pa je bilo ime Mehetabéla, hči Me Zahábove hčere Matréde.

⁵¹Ko je Hadád umrl, so bili poglavarji v Edómu: poglavar Timná, poglavar Alvá, poglavar Jetét,

⁵²poglavar Oholibáma, poglavar Elá, poglavar Pinón,

⁵³poglavar Kenáz, poglavar Temán, poglavar Mibcár,

⁵⁴poglavar Magdiél, poglavar Irám. To so edómski poglavarji.

1 Kroniška 2

Izraelovi sinovi in Judovi potomci

(1 Mz 46,8–25; Rut 4,18–22; Mt 1,2–6; Lk 3,31–33)

- ¹Tile so Izraelovi sinovi: Ruben, Simeon, Levi, Juda, Isahár, Zábulon,
- ²Dan, Jožef, Benjamin, Neftáli, Gad in Aser.
- ³Judovi sinovi so Er, Onán in Šelá; te tri mu je rodila Šuova hči, Kánaanka. Judov prvorojenec Er pa je bil hudoben v Gospodovih očeh, zato ga je usmrtil.
- ⁴Njegova snaha Tamara mu je rodila Pereca in Zeraha. Vseh Judovih sinov je bilo pet.
- ⁵Percova sinova sta Hecrón in Hamúl.
- ⁶Zerahovi sinovi so Zimrí, Etán, Hemán, Kalkól in Dardá, vseh skupaj pet.
- ⁷Karmíjevi sinovi: Ahár, ki je razmajal Izraela, ker se je pregrešil nad predmetom zakletve.
- ⁸Etánov sin je Azarjá.
- ⁹Hecrónovi sinovi, ki so se mu rodili, so Jerahmeél, Ram in Kaléb.
- ¹⁰Ramu se je rodil Aminadáb, Aminadábu se je rodil Nahšón, vojvoda Judovih sinov.
- ¹¹Nahšónu se je rodil Salmón, Salmónu se je rodil Boaz.
- ¹²Boazu se je rodil Obéd, Obédu se je rodil Jese.
- ¹³Jeseju so se rodili Eliáb, njegov prvorojenec, drugi Abinadáb, tretji Šimá,
- ¹⁴četrty Netanél, peti Radáj,
- ¹⁵šesti Ocem in sedmi David.
- ¹⁶Njihovi sestre sta bili Cerúja in Abigájila. Cerújini sinovi so: Abišáj, Joáb in Asaél, trije.
- ¹⁷Abigájila je rodila Amasája. Amasájev oče je bil Izmaelec Jeter.
- ¹⁸Hecrónovovemu sinu Kalébu je žena Azúba rodila Jerióto, tile pa so njeni sinovi: Ješer, Šobáb, in Ardón.
- ¹⁹Ko je Azúba umrla, si je Kaléb vzel Efráto, ki mu je rodila Hura.

- ²⁰Huru se je rodil Urí, Uríju pa se je rodil Becalél.
- ²¹Zatem je šel Hecrón k hčeri Mahírja, očeta Gileáda. Vzel jo je, ko je imel šestdeset let, in rodila mu je Segúba.
- ²²Segúbu se je rodil Jaír, ki je imel triindvajset mest v gileádski deželi.
- ²³Gešurėjci in Arámci so jim vzeli Jaírove vasi, Kenát z njegovimi naselji, šestdeset mest; vsi ti so sinovi Mahírja, očeta Gileáda.
- ²⁴Po Hecrónovi smrti je šel Kaléb k Efráti. Hecrón je imel tudi ženo Abíjo, ki mu je rodila Ašhúrja, očeta Tekóe.
- ²⁵Sinovi Hecrónovega prvorojenca Jerahmeéla so bili: prvorojenec Ram, Buná, Oren, Ocem in Ahijá.
- ²⁶Jerahmeél je imel še drugo ženo, po imenu Atára, ki je bila mati Onámova.
- ²⁷Sinovi Jerahmeélovega prvorojenca Rama so bili Máac, Jamín in Eker.
- ²⁸Onámova sinova sta bila Šamáj in Jadá. Šamájeva sinova pa Nadáb in Abišúr.
- ²⁹Abišúrjevi ženi je bilo ime Abihájila. Rodila mu je Ahbána in Molída.
- ³⁰Nadábova sinova sta bila Seled in Apájim. Seled je umrl brez otrok.
- ³¹Apájimov sin je bil Jiší, Jišíjev sin je bil Šešán, Šešanov sin pa Ahláj.
- ³²Sinova Šamájevega brata Jadája sta bila Jeter in Jonatan. Jeter je umrl brez otrok.
- ³³Jonatanova sinova sta bila Pelet in Zazá. To so bili Jerahmeélovi sinovi.
- ³⁴Šešán ni imel sinov, ampak le hčere; imel pa je Šešán egiptovskega sužnja po imenu Jarhá.
- ³⁵Svojemu sužnju Jarháju je dal Šešán svojo hčer za ženo, ta mu je rodila Atája.
- ³⁶Atáju se je rodil Natán, Natánu se je rodil Zabád,
- ³⁷Zabádu se je rodil Eflál, Eflálu se je rodil Obéd,

- ³⁸Obédu se je rodil Jehú, Jehúju se je rodil Azarjá,
- ³⁹Azarjáju se je rodil Helec, Helecu se je rodil Elasá,
- ⁴⁰Elasáju se je rodil Sismáj, Sismáju se je rodil Šalúm,
- ⁴¹Šalúmu se je rodil Jekamjá, Jekamjáju se je rodil Elišamá.
- ⁴²Sinova Jerahmeélovega brata Kaléba sta prvorojenec Meša, ki je oče Zifov, in sin Marešá, oče Hebrónov.
- ⁴³Hebrónovi sinovi so Korah, Tapúah, Rekem in Šamá.
- ⁴⁴Šamáju se je rodil Raham, Jorkoámov oče, Rekemu se je rodil Šamáj.
- ⁴⁵Šamájev sin je Maón, Maón pa je Bet Curov oče.
- ⁴⁶Kalébova stranska žena Efa je rodila Harána, Mocája in Gazéza; Haránu se je rodil Gazéz.
- ⁴⁷Jahdájevi sinovi so Regem, Jotám, Gešán, Pelet, Efá in Šáaf.
- ⁴⁸Kalébova stranska žena Maáha je rodila Šeberja in Tirhanája.
- ⁴⁹Rodila je Šáafa, očeta Madmanája, Ševája, očeta Mahbenája in očeta Gíbee. Kalébova hči pa je bila Ahsa.
- ⁵⁰To so bili Kalébovi sinovi. Sinovi Hura, prvorojenca Efrátinega: Šobál, oče Kirját Jearíma,
- ⁵¹Salmón, oče Betlehema, in Haríf, oče Bet Gadêrja.
- ⁵²Sinovi Šobála, očeta Kirját Jearíma, so bili: Reajá, polovica Manáhatovcev,
- ⁵³rodbine Kirját Jearíma: Jéterjevci, Putéjci, Šuméjci, Mišraíti; od teh izhajajo Corčani in Eštaólci.
- ⁵⁴Salmónovi sinovi so: Betlehem, Netófčani, Atrót Bet Joáb in polovica Manáhatovcev, Corčani,
- ⁵⁵rodbine pisarjev, ki so prebivali v Jabécu, Tiratéjci, Šimatéjci in Suhéjci. To so Kenéjci, ki izhajajo iz Hamáta, očeta Bet Rehába.

1 Kroniška 3

Davidovi potomci
(2 Sam 3,2–5; Mt 1,6–12)

- ¹Tile so Davidovi sinovi, ki so se mu rodili v Hebrónu: prvorojenec Amnón od Jezreélke Ahinóam; drugi Daniel od Karmélčanke Abigájile;
- ²tretji Absalom, sin Maáhe, hčere gešúrskega kralja Talmája; četrty Adoníja, sin Hagíte;
- ³peti Šefatjá od Abitále; šesti Jitreám od njegove žene Egle.
- ⁴Šest se mu jih je rodilo v Hebrónu; tu je kraljeval sedem let in šest mesecev; triintrideset let pa je kraljeval v Jeruzalemu.
- ⁵V Jeruzalemu pa so se mu rodili tile: Šimá, Šobáb, Natán in Salomon, štirje od Amiélove hčere Batšébe,
- ⁶dalje Jibhár, Elišamá, Elifélet,
- ⁷Nogah, Nefeg, Jafíja,
- ⁸Elišamá, Eljadá, Elifélet, devet.
- ⁹Vsi ti so Davidovi sinovi brez sinov stranskih žen; Tamara pa je bila njihova sestra.
- ¹⁰Salomonov sin je bil Roboám. Njegov sin je bil Abíja, njegov sin Asá, njegov sin Józafat,
- ¹¹njegov sin Jorám, njegov sin Ahazjá, njegov sin Joáš,
- ¹²njegov sin Amacjá, njegov sin Azarjá, njegov sin Jotám,
- ¹³njegov sin Aház, njegov sin Ezekíja, njegov sin Manáse,
- ¹⁴njegov sin Amón in njegov sin Jošíja.
- ¹⁵Jošíjevi sinovi so prvorojenec Johanán, drugi Jojakím, tretji Sedekíja, četrty Šalúm.
- ¹⁶Jojakímova sinova sta njegov sin Jojahín in Sedekíja.
- ¹⁷Sinovi Jojahína, ujetnika, so njegov sin Šealtíel,
- ¹⁸Malkirám, Pedajá, Šenacár, Jekamjá, Hošamá in Nedabjá.

¹⁹Pedajájeva sinova sta Zerubabél in Šimí. Zerubabélova sinova sta Mešulám in Hananjá; njuna sestra je bila Šelomíta;

²⁰dalje Hašubá, Ohel, Berehjá, Hasadjá, Jušáb Hesed, pet.

²¹Hananjájevi sinovi so Pelatjá in njegov sin Ješajá, njegov sin Refajá, njegov sin Arnán, njegov sin Obadjá, njegov sin Šehanjá.

²²Šehanjájev sin je Šemajá. Šemajájevi sinovi so Hatúš, Jigál, Baríah, Nearjá in Šafát, šest.

²³Nearjájevi sinovi so Eljoenáj, Hizkijá in Azrikám, trije.

²⁴Eljoenájjevi sinovi so Hodavjá, Eljašíb, Pelajá, Akúb, Johanán, Delajá in Ananí, sedem.

1 Kroniška 4

Judovi potomci

¹Judovi sinovi so Perek, Hecrón, Karmí, Hur in Šobál.

²Šobálovemu sinu Reajáju se je rodil Jahat, Jahatu pa sta se rodila Ahumáj in Lahad. To so rodbine Corčanov.

³Tile so Etámovi sinovi: Jezreél, Jišmá, Jidbáš, njihovi sestri pa je bilo ime Haclelpóni.

⁴Penuél je bil oče Gedórja, Ezer oče Hušája. To so sinovi Hura, Efrátinega prvorojenca, očeta Betlehema.

⁵Ašhúr, oče Tekóe, je imel dve ženi, Helo in Naáro.

⁶Naára mu je rodila Ahuzáma, Heferja, Timníja in Ahaštaríja; to so Naárini sinovi.

⁷Helini sinovi pa so Ceret, Cohar in Etnán.

⁸Kocu sta se rodila Anúb in Cobebá ter rodbine Harúmovega sina Aharhéla.

⁹Jabéc je bil bolj slaven kakor njegovi bratje. Njegova mati mu je dala ime Jabéc, ker je rekla: »V bolečini sem ga rodila.«

¹⁰Jabéc pa je klical k Izraelovemu Bogu in rekel: »O, da me vendar blagosloviš in povečaš moje ozemlje; naj bo tvoja roka z menoj, da me obvaruješ pred nesrečo, da me ne zadene bolečina!« In Bog je naklonil, kar je prosil.

¹¹Šuhájevemu bratu Kelúbu se je rodil Mehír, ki je bil Eštónov oče.

¹²Eštónu so se rodili Betrafá, Paséah in Tehiná, oče Ir Naháša; to so možje iz Rehe.

¹³Kenázova sinova sta Otniél in Serajá. Otniélov sin je Hatát.

¹⁴Meonotájú se je rodil Ofrá, Serajájú pa se je rodil Joáb, oče Ge Harašíma; bili so namreč obrtniki.

¹⁵Sinovi Jefunéjevega sina Kaléba so Iru, Elá in Náam. Elájevi sinovi: ... in Kenáz.

¹⁶Jehalelélovi sinovi so Zif, Zifá, Tirjá in Asarél.

¹⁷⁻¹⁸Ezrájevi sinovi so Jeter, Mered, Efer in Jalón. Tile so sinovi faraonove hčere Bitje, ki jo je vzel Mered. Spočela in rodila je Mirjáma, Šamája in Jišbáha, Eštemóovega očeta. Njegova žena Judinja pa je rodila Jereda, Gedórjevega očeta, Heberja, Sohójevega očeta, in Jekutiéla, Zanoáhovega očeta.

¹⁹Sinovi Hodijájeve žene, Nahamove sestre, so Keílin oče Garmít in Eštemóa, Maahčán.

²⁰Šimónovi sinovi so Amnón, Hanánov sin Riná in Tilón. Jišíjeva sinova sta Zohét in Ben Zohét.

²¹Sinovi Judovega sina Šelája so Er, Lehájev oče, in Ladá, Marešájev oče, in rodbine izdelovalcev bisusa v Bet Ašbéi,

²²dalje Jokím in možje iz Kozébe pa še Joáš in Saráf, ki so gospodovali nad Moábom in se vrnili v Betlehem: to so stare stvari.

²³Ti so bili lončarji in so bivali v Netaímu in Gedêri. Tam so bivali pri kralju v njegovi službi.

Simeonovi potomci

- ²⁴Simeonovi sinovi so Nemuél, Jamín, Jaríb, Zerah in Šaúl.
- ²⁵Njegov sin je Šalúm, njegov sin Misbám, njegov sin Mišmá.
- ²⁶Mišmájevi potomci so njegov sin Hamuél, njegov sin Zakúr, njegov sin Šimí.
- ²⁷Šimí je imel šestnajst sinov in šest hčerá. Njegovi bratje pa niso imeli veliko otrok. Vse njihove rodbine se niso tako množile, da bi dosegle Judove sinove.
- ²⁸Prebivali so v Beeršébi, Moládi, Hacár Šuálu,
- ²⁹Baáli, Ecemu, Eltoládu,
- ³⁰Betuélu, Hormi, Ciklágu,
- ³¹Bet Markabótu, Hacár Susímu, Bet Biríju in Šaarájimu. To so njihova mesta do Davidovega kraljevanja.
- ³²Njihova naselja so bila Etám, En Rimón, Tohen in Ašán, pet mest,
- ³³dalje vse njihove vasi, ki so bile okrog teh mest, tja do Báala. To so bila njihova prebivališča. Imeli so tudi svoj rodovnik.
- ³⁴Mešobáb, Jamléh, Amacjájev sin Jošá,
- ³⁵Joél, Jehú, sin Jošibjája, sinú Serajája, Asiélovega sina,
- ³⁶Eljoenáj, Jaakóba, Ješohája, Asajá, Adiél, Jesimiél, Benajá
- ³⁷in Zizá, sin Šifíja, sinú Alóna, sinú Jedajája, sinú Šimríja, sinú Šemajája:
- ³⁸ti poimensko omenjeni so bili voditelji v svojih rodbinah; njihove družine so se močno povečale.
- ³⁹Šli so k vhodu v Gedór, do vzhodne strani doline, da bi poiskali pašnikov za svojo drobnico.
- ⁴⁰Našli so obilno in dobro pašo. Dežela je bila zelo razsežna, tiha in mirna, kajti prejšnji tamkajšnji prebivalci so bili Hamovega rodu.
- ⁴¹V dneh Judovega kralja Ezekíja pa so prišli ti poimensko popisani, udarili po njihovih šotorih, pa tudi po Meunéjcih, ki so jih našli tam, jih z zakletvijo

pokončali do tega dne ter se nastanili na njihovem mestu; kajti tam je bila paša za njihovo drobnico.

⁴²Nekaj izmed njih, izmed Simeonovih sinov, petsto mož, je šlo na gorovje Seír. Na čelu so jim bili Pelatjá, Nearjá, Refajá in Uziél, Jišíjevi sinovi.

⁴³Pobili so ostanek pobeglih Amalečanov in se tam naselili do tega dne.

1 Kroniška 5

Rubenovi potomci

¹Sinovi Izraelovega prvorojenca Rubena – on je bil namreč prvorojenec; ker pa je oskrnil posteljo svojega očeta, je bilo njegovo prvorojenstvo dano sinovoma Izraelovega sina Jožefa. Tako v rodovniku ni bil vpisan kot prvorojenec.

²Čeprav je Juda dobil premoč med svojimi brati in je iz njega izšel vladar, je imel prvorojenstvo Jožef.

³Sinovi Izraelovega prvorojenca Rubena so Henoh, Palú, Hecrón in Karmí.

⁴Joélovi sinovi so njegov sin Šemajá, njegov sin Gog, njegov sin Šimí,

⁵njegov sin Miha, njegov sin Reajá, njegov sin Báal,

⁶njegov sin Beerá, ki ga je asirski kralj Tiglát Piléser odpeljal v izgnanstvo; ta je bil vojvoda Rúbenovcev.

⁷Njegovi bratje po njegovih rodbinah, kakor so zabeleženi v svojem rodovniku, so poglavar Jeiél, Zeharjá,

⁸Bela, sin Azáza, sinú Šamája, Joélovega sina. Ta je prebival v Aroêrju in tja do Nebója in Báal Meóna.

⁹Proti vzhodu je prebival tja do vhoda v puščavo, ki se razteza od reke Evfrata; imeli so namreč veliko živine v gileádski deželi.

¹⁰V Savlovih dneh so se bojevali proti Hagríjvcem. Ko so ti padli od njihove roke, so se nastanili v njihovih šotorih na vsej vzhodni strani Gileáda.

Gadovi potomci

¹¹Gadovi sinovi so prebivali njim nasproti v bašánski deželi tja do Salhe:

- ¹²prvi Joél, drugi Šafám, Janáj in Šafát v Bašánu.
- ¹³Njihovi bratje po svojih družinah so bili Mihael, Mešulám, Šeba, Joráj, Jakán, Ziá in Eber, sedem.
- ¹⁴To so sinovi Abihájila, sinú Huríja, sinú Jaróaha, sinú Gileáda, sinú Mihaela, sinú Ješišája, sinú Jahdója, Buzovega sina.
- ¹⁵Ahí, sin Abdiéla, Guníjevega sina, je bil poglavar njihovih družin.
- ¹⁶Prebivali so v Gileádu, Bašánu in po njegovih naseljih in po vseh šarónskih pašnikih tja do njihovih mej.
- ¹⁷Vsi ti so bili vpisani v rodovnike v dneh Judovega kralja Jotáma in v dneh Izraelovega kralja Jerobeáma.
- ¹⁸Rubenovi in Gadovi sinovi in polovica Manásejevega rodu – vojščaki, možje, ki so nosili ščit in meč, napenjali lok in bili izurjeni v bojevanju, štiriinštirideset tisoč sedemsto šestdeset za boj zmožnih –
- ¹⁹so se vojskovali proti Hagríjevcem in proti Jetúrju, Nafíšu in Nodábu.
- ²⁰Ko so dobili pomoč proti njim, so jim bili dani v roke Hagríjevcem in vsi, ki so bili z njimi; k Bogu so namreč klicali v boju in jih je uslišal, ker so zaupali vanj.
- ²¹Odpeljali so njihovo živino: petdeset tisoč kamel, dvesto petdeset tisoč glav drobnice in dva tisoč oslov, pa še sto tisoč ljudi.
- ²²Veliko zadetih je namreč padlo, ker je bila vojna od Boga. Na njihovem mestu so prebivali do izgnanstva.

Polovica Manásejevega rodu

- ²³Sinovi polovice Manásejevega rodu so prebivali v deželi od Bašána do Báal Hermona, Senírja in gore Hermona; bilo jih je veliko.
- ²⁴Tile so njihovi družinski poglavarji: Efer, Jiší, Eliél, Azriél, Jirmejá, Hodavjá in Jahdiél, bojni junaki, imenitni možje, poglavarji v svojih družinah.
- ²⁵Toda izneverili so se Bogu svojih očetov in se vlačugali z bogovi narodov te dežele, ki jih je Bog pokončal pred njimi.

²⁶Tedaj je Izraelov Bog zbudil duha asirskega kralja Pula, duha asirskega kralja Tiglát Piléserja. Ta je odpeljal Rúbenovce, Gádovce in polovico Manásejevega rodu v izgnanstvo ter jih pripeljal v Haláh, k Habórju, v Haro in k reki Gozán do tega dne.

Levijski potomci

²⁷Levijski sinovi so Geršón, Kehát in Merarí.

²⁸Kehátovi sinovi so Amráam, Jichár, Hebrón in Uziél.

²⁹Amráamovi otroci so Aron, Mojzes in Mirjam. Aronovi sinovi so Nadáb, Abihú, Eleazar in Itamár.

³⁰Eleazarju se je rodil Pinhás, Pinhásu se je rodil Abišúa,

³¹Abišúu se je rodil Bukí, Bukíju se je rodil Uzí,

³²Uzíju se je rodil Zerahjá, Zerahjáju se je rodil Merajót,

³³Merajótu se je rodil Amarjá, Amarjáju se je rodil Ahitúb,

³⁴Ahitúbu se je rodil Cadók, Cadóku se je rodil Ahimáac,

³⁵Ahimáacu se je rodil Azarjá, Azarjáju se je rodil Johanán,

³⁶Johanánu se je rodil Azarjá. Ta je tisti, ki je opravljal duhovniško službo v templju, ki ga je Salomon sezidal v Jeruzalemu.

³⁷Azarjáju se je rodil Amarjá, Amarjáju se je rodil Ahitúb,

³⁸Ahitúbu se je rodil Cadók, Cadóku se je rodil Šalúm,

³⁹Šalúmu se je rodil Hilkijá, Hilkijáju se je rodil Azarjá,

⁴⁰Azarjáju se je rodil Serajá, Serajáju pa se je rodil Joadák.

⁴¹Ko je Gospod po Nebukadnezarjevi roki odpeljal Juda in Jeruzalem v izgnanstvo, je šel tudi Joadák.

1 Kroniška 6

¹Levijski sinovi so Geršón, Kehát in Merarí.

²Tole sta imeni Geršónovih sinov: Libní in Šimí.

- ³Kehátovi sinovi so Amrá́m, Jichá́r, Hebrón in Uziél.
- ⁴Meraríjeva sinova sta Mahlí in Muší. To so Levijeve rodbine po svojih družinah.
- ⁵Geršónovi so njegov sin Libní, njegov sin Jahat, njegov sin Zimá,
- ⁶njegov sin Joáh, njegov sin Idó, njegov sin Zerah in njegov sin Etní.
- ⁷Kehátovi sinovi so njegov sin Aminadáb, njegov sin Korah, njegov sin Asír,
- ⁸njegov sin Elkaná, njegov sin Abiasáf, njegov sin Asír,
- ⁹njegov sin Tahat, njegov sin Uriél, njegov sin Uzíja in njegov sin Šaúl.
- ¹⁰Elkanájeva sinova sta Amasáj in Ahimót;
- ¹¹njegov sin Elkaná, njegov sin Cuf, njegov sin Nahat,
- ¹²njegov sin Eliáb, njegov sin Jerohám, njegov sin Elkaná.
- ¹³Samuelova sinova sta prvorojenec Joél in drugi Abíja.
- ¹⁴Meraríjevi sinovi so Mahlí, njegov sin Libní, njegov sin Šimí, njegov sin Uzá,
- ¹⁵njegov sin Šimá, njegov sin Hagijá in njegov sin Asajá.

Glasbeniki, ki jih je postavil David

- ¹⁶Tile so, ki jih je David postavil za petje v Gospodovi hiši, odkar je skrinja tam našla počivališče.
- ¹⁷Opravljali so službo kot pevci pred prebivališčem shodnega šotora, dokler ni Salomon sezidal Gospodovehiše v Jeruzalemu; po svojem pravu so opravljali svojo službo.
- ¹⁸Tile so, ki so stregli s svojimi sinovi: izmed Kehátovih sinov pevec Hemán, sin Joéla, sinú Samuela,
- ¹⁹sinú Elkanája, sinú Jeroháma, sinú Eliéla, sinú Tohuja,
- ²⁰sinú Cufa, sinú Elkanája, sinú Mahata, sinú Amasája,
- ²¹sinú Elkanája, sinú Joéla, sinú Azarjája, sinú Cefanjája,

- ²²sinú Tahata, sinú Asírja, sinú Abiasáfa, sinú Koraha,
- ²³sinú Jichárja, sinú Keháta, sinú Levija, Izraelovega sina.
- ²⁴Njegov brat je bil Asáf, ki je služboval na njegovi desnici, Asáf, sin Berehjája, sinú Šimája,
- ²⁵sinú Mihaela, sinú Baasejája, sinú Malkijája,
- ²⁶sinú Etníja, sinú Zeraha, sinú Adajája,
- ²⁷sinú Etána, sinú Zimája, sinú Šimíja,
- ²⁸sinú Jahata, sinú Geršóma, Levijevega sina.
- ²⁹Meraríjevi sinovi, njihovi bratje, so službovali na levici: Etán, sin Kušajája, sinú Abdíja, sinú Malúha,
- ³⁰sinú Hašabjája, sinú Amacjája, sinú Hilkijája,
- ³¹sinú Amcíja, sinú Baníja, sinú Šemerja,
- ³²sinú Mahlíja, sinú Mušíja, sinú Meraríja, Levijevega sina.
- ³³Njihovi bratje, leviti, so bili postavljeni za vso službo pri prebivališču Božje hiše.
- ³⁴Aron in njegovi sinovi so darovali na žgalnem in kadilnem oltarju ter izvrševali vsakršno opravilo v presvetem in spravo za Izraela, po vsem, kar je zapovedal Božji služabnik Mojzes.
- ³⁵Tile pa so Aronovi sinovi: njegov sin Eleazar, njegov sin Pinhás, njegov sin Abišúa,
- ³⁶njegov sin Bukí, njegov sin Uzí, njegov sin Zerahjá,
- ³⁷njegov sin Merajót, njegov sin Amarjá, njegov sin Ahitúb,
- ³⁸njegov sin Cadók in njegov sin Ahimáac.

Levitska mesta

(Joz 21,1–42)

- ³⁹Tole so njihova prebivališča po njihovih šotoriščih na njihovem ozemlju: Aronovim sinovom, rodbini Kehátovcev – žreb je namreč odločil zanje –

- ⁴⁰so dali Hebrón v Judovi deželi s pašniki okoli njega.
- ⁴¹Polje tega mesta in njegove vasi pa so dali Jefunéjevemu sinu Kalébu.
- ⁴²Dalje so dali Aronovim sinovom zavetno mesto Hebrón in Libno z njunimi pašniki, Jatír in Eštemóo z njunimi pašniki,
- ⁴³Holón z njegovimi pašniki, Debír z njegovimi pašniki,
- ⁴⁴Ašán z njegovimi pašniki in Bet Šemeš z njegovimi pašniki.
- ⁴⁵Od Benjaminovega rodu pa Gíbeo z njenimi pašniki, Alémet z njegovimi pašniki in Anatót z njegovimi pašniki. Vseh mest je bilo trinajst po njihovih rodbinah.
- ⁴⁶Drugi Kehátovi sinovi so od rodbin rodu, od polovice rodu – Manásejeve polovice – dobili po žrebu deset mest.
- ⁴⁷Geršónovi sinovi so dobili po svojih rodbinah od Isahárjevega rodu, od Aserjevega rodu, od Neftálijevega rodu in od Manásejevega rodu v Bašanu trinajst mest.
- ⁴⁸Meraríjevi sinovi so dobili po svojih rodbinah od Rubenovega, od Gadovega in od Zábulonovega rodu po žrebu dvanajst mest.
- ⁴⁹Tako so dali Izraelovi sinovi levitom mesta z njihovimi pašniki vred.
- ⁵⁰Dali so po žrebu od rodu Judovih sinov, od rodu Simeonovih sinov in od rodu Benjaminovih sinov ta poimensko navedena mesta.
- ⁵¹Nekatere rodbine Kehátovih sinov so dobile mesta svojega ozemlja od Efrájimovega rodu.
- ⁵²Dali so jim zavetno mesto Sihem z njegovimi pašniki na Efrájimovem pogorju, Gezer z njegovimi pašniki,
- ⁵³Jokmeám z njegovimi pašniki, Bet Horón z njegovimi pašniki,
- ⁵⁴Ajalón z njegovimi pašniki in Gat Rimón z njegovimi pašniki.
- ⁵⁵Od polovice Manásejevega rodu Taanáh z njegovimi pašniki in Jibleám z njegovimi pašniki: za rodbine drugih Kehátovih sinov.

⁵⁶Geršónovi sinovi so dobili od rodbin polovice Manásejevega rodu Golán v Bašanu z njegovimi pašniki in Aštarót z njegovimi pašniki.

⁵⁷Od Isahárjevega rodu Kedeš z njegovimi pašniki, Daberát z njegovimi pašniki,

⁵⁸Ramót z njegovimi pašniki in En Ganím z njegovimi pašniki.

⁵⁹Od Aserjevega rodu Mišál z njegovimi pašniki, Abdón z njegovimi pašniki,

⁶⁰Helkát z njegovimi pašniki in Rehób z njegovimi pašniki.

⁶¹Od Neftálijevega rodu Kedeš v Galileji z njegovimi pašniki, Hamón z njegovimi pašniki in Kirjatájim z njegovimi pašniki.

⁶²Preostali Meraríjevi sinovi so dobili od Zábulonovega rodu Rimón z njegovimi pašniki in Tabor z njegovimi pašniki.

⁶³Onkraj Jordana pri Jerihi, na vzhodni strani Jordana, od Rubenovega rodu Becer v puščavi z njegovimi pašniki, Jahac z njegovimi pašniki,

⁶⁴Kademót z njegovimi pašniki in Mefáat z njegovimi pašniki.

⁶⁵Od Gadovega rodu Ramót v Gileádu z njegovimi pašniki, Mahanájim z njegovimi pašniki,

⁶⁶Hešbón z njegovimi pašniki in Jazêr z njegovimi pašniki.

1 Kroniška 7

Isahárjevi potomci

¹Isahárjevi sinovi so Tolá, Puvá, Jašúb in Šimrón, štirje.

²Tolájevi sinovi so Uzí, Refajá, Jeriél, Jahmáj, Jibsám in Šemuél, poglavarji svojih družin po Toláju, vojni junaki po svojih rodovih. Njihovo število v Davidovih dneh je bilo dvaindvajset tisoč šeststo.

³Uzíjev sin je Jizrahjá, Jizrahjájevi sinovi pa Mihael, Obadjá, Joél in Jišijá, pet, sami poglavarji.

⁴Pri njih je bilo po njihovih rodovih in družinah za boj pripravnih vojni čet šestintrideset tisoč mož, kajti imeli so veliko žená in otrok.

⁵Njihovi bratje po vseh Isahárjevih rodbinah so bili vojni junaki: sedeminosemdeset tisoč jih je štel njihov rodovnik v celoti.

Benjaminovi potomci

⁶Benjamin: Bela, Beher, Jediaél, trije.

⁷Belovi sinovi so Ecbón, Uzí, Uziél, Jerimót in Ir, pet družinskih poglavarjev, vojni junaki: njihov rodovnik jih je štel dvaindvajset tisoč štiriintrideset.

⁸Beherjevi sinovi so Zemirá, Joáš, Eliézer, Eljoenáj, Omrí, Jeremót, Abíja, Anatót in Alémet; vsi ti so Beherjevi sinovi.

⁹Njihov rodovnik je štel po rodovih družinskih poglavarjev dvajset tisoč dvesto vojnih junakov.

¹⁰Jediaélov sin je Bilhán, Bilhánovi sinovi pa so Jeúš, Benjamin, Ehúd, Kenaaná, Zetán, Taršiš in Ahišáhar.

¹¹Vsi ti so Jediaélovi sinovi po družinskih poglavarjih, vojni junaki: sedemnajst tisoč dvesto zmožnih za vojsko in bojevanje.

¹²Šupím in Hupím sta Irova sinova, Huším je Ahêrjev sin.

Neftáljevi potomci

¹³Neftáljevi sinovi so Jahaciél, Guní, Jecer in Šalúm, Bilhini potomci.

Manásejevi potomci

¹⁴Manásejeva sinova sta: Asriél, ki ga je rodila njegova arámska stranska žena; rodila je Mahírja, Gileádovega očeta.

¹⁵Mahír je vzel ženi za Hupíma in Šupíma. Njegovi sestri je bilo ime Maáha; drugemu pa je bilo ime Celofhád. Celofhád je imel hčere.

¹⁶Mahírjeva žena Maáha je rodila sina in ga imenovala Pereš. Njegovemu bratu je bilo ime Šereš; njegova sinova pa sta bila Ulám in Rekem.

¹⁷Ulámov sin je bil Bedán. To so sinovi Gileáda, sinú Mahírja, Manásejevega sina.

¹⁸Njegova sestra Moléheta je rodila Išhóda, Abiézerja in Mahlája.

¹⁹Šemidájevi sinovi pa so bili Ahján, Šehem, Likhí in Aníám.

Efrájimovi potomci

²⁰Efrájimovi sinovi so Šutélah, njegov sin Bered, njegov sin Tahat, njegov sin Eladá, njegov sin Tahat,

²¹njegov sin Zabád, njegov sin Šutélah, Ezer in Elád. Možje iz Gata, rojeni v deželi, pa so jih ubili, ker so prišli ropat njihovo živino.

²²Njihov oče Efrájim je veliko dni žaloval in njegovi bratje so ga prišli tolažit.

²³Šel je k svoji ženi; spočela je in rodila sina. Imenoval ga je Berijá, ker se je to zgodilo, ko je bila nesreča v njegovi hiši.

²⁴Njegova hči je bila Šeêra, ki je sezidala Spodnji in Zgornji Bet Horón ter Uzén Šeêro.

²⁵Njegov sin je bil Refah, njegov sin Rešef, njegov sin Telah, njegov sin Tahan,

²⁶njegov sin Ladán, njegov sin Amihúd, njegov sin Elišamá,

²⁷njegov sin Nun in njegov sin Józue.

²⁸Njihova posest in prebivališča so Betel s svojimi naselji, proti vzhodu Naára, proti zahodu Gezer s svojimi naselji, Sihem s svojimi naselji do Aje z njenimi naselji.

²⁹V rokah Manásejevih sinov so bili Bet Šeán s svojimi naselji, Taanáh s svojimi naselji, Megído s svojimi naselji in Dor s svojimi naselji. V teh so prebivali sinovi Izraelovega sina Jožefa.

Aserjevi potomci

³⁰Aserjevi sinovi so Jimná, Jišvá, Jišví, Berijá in njihova sestra Sêraha.

³¹Berijájeva sinova sta Heber in Malkiél, ki je bil Birzájitov oče.

³²Heberju so se rodili Jaflét, Šemer, Hotám in njihova sestra Šua.

³³Jaflétovi sinovi so Pasáh, Bimhál in Ašvát; to so Jaflétovi sinovi.

³⁴Šemerjevi sinovi so Ahí, Rohgá, Hubá in Arám.

³⁵Sinovi njegovega brata Helema so Cofah, Jimná, Šeleš in Amál.

³⁶Cofahovi sinovi so Suah, Harnéfer, Šuál, Berí in Jimrá,

³⁷Becer, Hod, Šamá, Šilšá, Jitrán in Beerá.

³⁸Jeterjevi sinovi so Jefuné, Pispá in Ará.

³⁹Ulájevi sinovi so Aráh, Haiél in Ricjá.

⁴⁰Vsi ti so bili Aserjevi sinovi, družinski poglavarji, izbrani vojni junaki, poglavarji med vojvodi. Njihov rodovnik je štel šestindvajset tisoč mož, za služenje v vojni.

1 Kroniška 8

Benjaminovi potomci

¹Benjaminu so se rodili Bel, njegov prvorojenec, drugi Ašbél, tretji Ahráh,

²četrti Nohá in peti Rafá.

³Belovi sinovi so bili Adár, Gerá, Abihúd,

⁴Abišúa, Naamán, Ahóah,

⁵Gerá, Šefufán in Hurám.

⁶Tile pa so Ehúdovi sinovi. Bili so družinski poglavarji prebivalcev Gebe. Izgnali so jih v Manáhat:

⁷Naamán, Ahijá in Gerá; le-ta jih je izgnal; rodila sta se mu Uzá in Ahihúd.

⁸Šaharájimu so se na moábski planoti – potem, ko je odpustil svoji ženi, Hušímo in Baáro – rodili

⁹od njegove žene Hódeše Jobáb, Cibjá, Mešá, Malkám,

¹⁰Jeúc, Sahejá in Mirmá. To so njegovi sinovi, družinski poglavarji.

¹¹Od Hušíme sta se mu rodila Abitúb in Elpáal.

¹²Elpáalovi sinovi so Eber, Mišám in Šamed. Ta je sezidal Onó in Lod z njegovimi naselji.

¹³Berijá in Šemá sta družinska poglavarja prebivalcev Ajalóna, ki sta pregnala prebivalce Gata.

- ¹⁴Ahjó, Šašák, Jeremót,
¹⁵Zebadjá, Arád, Eder,
¹⁶Mihael, Jišpá in Johá so Berijájevi sinovi.
¹⁷Zebadjá, Mešulám, Hizkí, Heber,
¹⁸Jišmeráj, Jizlijá in Jobáb so Elpáalovi sinovi.
¹⁹Jakím, Zihrí, Zabdí,
²⁰Elienáj, Celetáj, Eliél,
²¹Adajá, Berajá in Šimrát so Šimíjevi sinovi.
²²Jišpán, Eber, Eliél,
²³Abdón, Zihrí, Hanán,
²⁴Hananjá, Elám, Antotijá,
²⁵Jifdejá in Penuél so Šašákovi sinovi.
²⁶Šamšeráj, Šeharjá, Ataljá,
²⁷Jaarešjá, Elijá in Zihrí so Jerohámovi sinovi.
²⁸To so družinski poglavarji po rodovih, poglavarji; ti so bivali v Jeruzalemu.

Savlov rodovnik

- ²⁹V Gibeónu so prebivali oče Gibeóna – njegovi ženi je bilo ime Maáha –
³⁰njegov prvorojeni sin Abdón, dalje Cur, Kiš, Báal, Nadáb,
³¹Gedór, Ahjó in Zeher,
³²Miklót se je rodil Šimá. Tudi ti so prebivali nasproti svojim bratom v Jeruzalemu, s svojimi brati.
³³Neru se je rodil Kiš, Kišu se je rodil Savel, Savlu so se rodili Jonatan, Malkišúa, Abinadáb in Ešbáal.
³⁴Jonatanov sin je Meríb Báal, Meríb Báalu se je rodil Miha.
³⁵Mihovi sinovi so Pitón, Meleh, Tahréa in Aház.

³⁶Aházu se je rodil Joadá, Joadáju so se rodili Alémet, Azmávet in Zimrí. Zimríju se je rodil Mocá.

³⁷Mocáju se je rodil Biná. Njegov sin je Refajá, njegov sin Elasă, njegov sin Acél.

³⁸Acél je imel šest sinov, katerih imena so: Azrikám, Bohrú, Jišmaél, Šearjá, Obadjá in Hanán; vsi ti so Acélovi sinovi.

³⁹Sinovi njegovega brata Ešeka so njegov prvorojenec Ulám, drugi Jeúš in tretji Elifélet.

⁴⁰Ulámovi sinovi so bili možje, ki so bili vojni junaki, lokostrelci; imeli so veliko sinov in vnukov, sto petdeset. Vsi ti so Benjaminovi sinovi.

1 Kroniška 9

¹Tako je bil ves Izrael vpisan v rodovnikih; glej, zapisani so v knjigi Izraelovih kraljev. Juda pa je bil zaradi svoje nezvestobe odpeljan v izgnanstvo v Babilon.

²Prvi, ki so se naselili na njihova posestva v njihovih mestih, so bili Izraelci, duhovniki, leviti in služitelji.

Jeruzalemski prebivalci po izgnanstvu

³V Jeruzalemu so se izmed Judovih, Benjaminovih, Efrájimovih in Manásejevih sinov naselili

⁴Utáj, sin Amihúda, sinú Omríja, sinú Imríja, Baníjevega sina, izmed potomcev Judovega sina Pereca.

⁵Izmed Šilčanov prvorojenec Asajá in njegovi sinovi.

⁶Izmed Zerahovih sinov Jeuél in njegovi bratje, šeststo devetdeset.

⁷Izmed Benjaminovcev: Salú, sin Mešuláma, sinú Hodavjája, Senuájevega sina,

⁸dalje Jerohámov sin Jibnejá in Elá, sin Uzíja, Míhríjevega sina, in Mešulám, sin Šefatjája, sinú Reguéla, Jibnijájevega sina,

⁹ter njihovi bratje po svojih rodovih, devetsto šestinpetdeset. Vsi ti možje so bili družinski poglavarji v svojih družinah.

Duhovniške družine

¹⁰Izmed duhovnikov: Jedajá, Jojaríb, Jahín,

¹¹Azarjá, sin Hilkijája, sinú Mešuláma, sinú Cadóka, sinu Merajóta, sinú Ahitúba, predstojnika v Božji hiši;

¹²dalje Adajá, sin Jeroháma, sinú Pašhúrja, Malkijájevega sina, in Masáj, sin Adiéla, sinú Jahzêraja, sinú Mešuláma, sinú Mešilemóta, Imêrjevega sina,

¹³ter njihovi bratje, poglavarji svojih družin, tisoč sedemsto šestdeset oboroženih junakov, za opravljanje službe v Božji hiši.

Levitske družine

¹⁴Izmed levitov: Šemajá, sin Hašubá, sinú Azrikáma, sinú Hašabjája izmed Merarijevih sinov;

¹⁵Bakbakár, Hereš, Galál, Matanjá, sin Miha, sinú Zihríja, Asáfovega sina,

¹⁶Obadjá, sin Šemajája, sinú Galála, Jedutúnovega sina, in Berehjá, sin Asája, Elkanájevega sina, ki je prebival v vaseh Netóčcanov.

¹⁷Dalje vratarji: Šalúm, Akúb, Talmón, Ahimán in njihovi bratje; Šalúm je bil načelnik.

¹⁸Doslej so bili nameščeni pri kraljevih vratih proti vzhodu. To so vratarji v taboru Levijevih sinov.

¹⁹Šalúm, sin Koréja, sinú Abiasáfa, Kórahovega sina, in njegovi bratje iz njegove družine. Kórahovci opravljajo službo kot čuvaji na pragu v šotoru. Že njihovi očetje so bili v Gospodovem taboru čuvaji pri vhodu.

²⁰Eleazarjev sin Pinhás je bil nekdam njihov predstojnik – Gospod z njim!

²¹Mešelemjájev sin Zerahjá je bil vratar pri shodnem šotoru.

²²Vseh teh, ki so bili izbrani za čuvaje na pragih, je bilo dvesto dvanajst. V rodovnike so bili vpisani v svojih vaseh. David in videc Samuel sta jih postavila za stalno službo.

²³Ti in njihovi sinovi so bili pri vratih v Gospodovi hiši, v hiši šotora na straži.

²⁴Na štirih straneh so bili vratarji, na vzhodu, zahodu, severu in jugu.

²⁵Njihovi bratje v svojih vaseh so morali od časa do časa prihajati za sedem dni, da so jim bili v pomoč;

²⁶kajti tisti štirje višji vratarji so imeli stalno službo. Bili so leviti, ki so nadzorovali sobe in zakladnice v Božji hiši.

²⁷Prenočevali so okoli Božje hiše; morali so namreč stražiti in vsako jutro odpirati.

²⁸Nekateri izmed njih so skrbeli za bogoslužne posode; preštete so jih prinašali in preštete odnašali.

²⁹Drugi izmed njih so bili nastavljeni za pohištvo, za vse priprave svetišča, za belo moko, vino, olje, kadilo in dišave.

³⁰Drugi, izmed sinov duhovnikov, so napravljali iz dišav mazila.

³¹Eden izmed levitov, Matitjá, prvorojenec Kórahovca Šalúma, je ves čas skrbel za to, kar se je peklo v ponvi.

³²Nekaj Kehátovcev, njihovih bratov, pa je bilo zadolženih za to, da so vsako soboto pripravljali položene hlebe.

³³To so pevci, družinski poglavarji levitov, v sobah, sicer brez dolžnosti, ker so bili podnevi in ponoči na delu.

³⁴To so bili družinski poglavarji levitov, poglavarji po svojih rodovih; ti poglavarji so prebivali v Jeruzalemu.

Drug Savlov rodovnik

³⁵V Gibeónu so prebivali oče Gibeóna Jeiél – njegovi ženi je bilo ime Maáha –

³⁶njegov prvorojenec Abdón, dalje Cur, Kiš, Báal, Ner, Nadáb,

³⁷Gedór, Ahjó, Zeher in Miklót.

³⁸Miklótu se je rodil Šimá. Tudi ti so prebivali nasproti svojim bratom v Jeruzalemu, s svojimi brati.

³⁹Neru se je rodil Kiš, Kišu se je rodil Savel, Savlu so se rodili Jonatan, Malkišúa, Abinadáb in Ešbáal.

⁴⁰Jonatanov sin je Meríb Báal, Meríb Báalu se je rodil Miha.

⁴¹Mihovi sinovi so Pitón, Meleh in Tahréa.

⁴²Aházu se je rodil Joadá, Joadáju so se rodili Alémet, Azmávet in Zimrí. Zimríju se je rodil Mocá,

⁴³Mocáju se je rodil Biná. Njegov sin je Refajá, njegov sin Elasá, njegov sin Acél.

⁴⁴Acél je imel šest sinov, katerih imena so: Azrikám, Bohrú, Jišmaél, Šearjá, Obadjá in Hanán; to so Acélovi sinovi.

1 Kroniška 10

Savel pade v boju (1 Sam 31,1–13)

¹Ko so se Filistejci bojevali z Izraelom, so Izraelci zbežali pred Filistejci in popadali smrtno ranjeni na gori Gilbóa.

²Filistejci so se zagnali za Savlom in za njegovimi sinovi; Filistejci so pobili Savlove sinove Jonatana, Abinadába in Malkišúa.

³Boj je težko pritiskal na Savla; odkrili so ga lokostrelci in strelci so ga hudo ranili.

⁴Tedaj je Savel rekel svojemu oprodu: »Izderi svoj meč in me prebodi z njim, da me ne pridejo ti neobrezanci zasmehovat!« Njegov oproda pa ni hotel, ker se je silno bal. Zato je Savel zgrabil meč in se nasadil nanj.

⁵Ko je oproda videl, da je Savel mrtev, se je tudi sam nasadil na meč in umrl.

⁶Tako so umrli Savel in njegovi trije sinovi; tako je umrla vsa njegova hiša hkrati.

⁷Ko so vsi Izraelci, ki so bili v dolini, videli, da so oni zbežali in da so Savel in njegovi sinovi mrtvi, so zapustili svoja mesta in zbežali. Prišli so Filistejci in se naselili v njih.

⁸Drugo jutro so prišli Filistejci pobite oropat. Ko so našli Savla in njegove sinove, ki so padli na gori Gilbóa,

⁹so ga oropali do golega, vzeli njegovo glavo in orožje ter poslali sle po vsej deželi Filistejcev, da bi oznanili veselo novico njihovim malikom in ljudstvu.

¹⁰Njegovo orožje so položili v hišo svojih bogov, njegovo lobanjo pa pribili v Dagónovi hiši.

¹¹Ko je ves Jabéš Gileád slišal o vsem, kar so Filistejci storili Savlu,

¹²so se vzdignili vsi hrabri možje in vzeli Savlovo truplo in trupla njegovih sinov. Prinesli so jih v Jabéš, pokopali njihove kosti pod terebinto v Jabéšu in se postili sedem dni.

¹³Tako je umrl Savel zaradi nezvestobe, ki jo je zagrešil proti Gospodu, ker se ni držal Gospodove besede, pa tudi zato, ker je za svèt vprašal duha mrtvih,

¹⁴namesto da bi vprašal za svèt Gospoda. Zato je ta poskrbel, da je umrl, in je kraljestvo prepustil Jesejevemu sinu Davidu.

1 Kroniška 11

David, utemeljitelj tempeljskega bogoslužja

David postane kralj vseh Izraelcev

(2 Sam 5,1–3)

¹Tedaj se je ves Izrael zbral pri Davidu v Hebrónu in rekel: »Glej, tvoja kost smo in tvoje meso!

²Že prej, ko je bil še Savel kralj, si ti vodil Izraela na vojsko in nazaj. Tebi je Gospod, tvoj Bog, rekel: »Ti boš pasel moje ljudstvo Izraela in boš vladar čez moje ljudstvo Izraela.«

³Vsi Izraelovi starešine so prišli h kralju v Hebrón in David je v Hebrónu sklenil z njimi zavezo pred Gospodom. Mazilili so Davida za kralja čez Izraela po Gospodovi besedi, ki jo je posredoval Samuel.

Jeruzalem zavzet

(2 Sam 5,6–10)

⁴David je šel z vsem Izraelom v Jeruzalem, to je v Jebús; tam so bili Jebusejci prebivalci dežele.

⁵Prebivalci Jebúsa so rekli Davidu: »Ne prideš sem noter!« Vendar je David osvojil utrdbo Sion, to je Davidovo mesto.

⁶David je rekel: »Kdor prvi pobije Jebusejce, bo poglavar in poveljnik.« Cerújin sin Joáb je prišel prvi gor in je postal poglavar.

⁷David se je nastanil v utrdbi, zato so jo imenovali Davidovo mesto.

⁸Pozidal je mesto krog in krog, od Milója pa vse naokrog, Joáb pa je popravil preostalo mesto.

⁹Tako je David vedno bolj napredoval v moči, kajti z njim je bil Gospod nad vojskami.

Davidovi junaki

(2 Sam 23,8–39)

¹⁰Tile so glavni Davidovi junaki, ki so ga pri njegovem vzponu na prestol krepko podpirali z vsem Izraelom vred in ga postavili za kralja, po Gospodovi besedi o Izraelu.

¹¹Tole je seznam Davidovih junakov: Hahmoníjev sin Jašobám, prvi izmed treh; zavihtel je sulico proti tristotim in jih naenkrat pobil.

¹²Za njim je bil Ahóahovec Eleazar, Dodójev sin; ta je bil med tremi junaki.

¹³Bil je z Davidom v Pas Damínu, ko so se Filistejci tam zbirali za boj. Tam je bil kos polja, polnega ječmena. Ko je ljudstvo zbežalo pred Filistejci,

¹⁴sta se ustopila sredi polja in ga branila ter pobila Filistejce. Gospod jima je naklonil veliko zmago.

¹⁵Trije izmed tridesetih glavnih so se po pečini spustili k Davidu k votlini Adulám, ko je vojska Filistejcev taborila v dolini Rafájevcev.

¹⁶David je bil takrat v trdnjavi, posadka Filistejcev pa je bila tedaj v Betlehemu.

¹⁷David je zahrepenel in rekel: »Kdo mi bo dal piti vode iz betlehemskega vodnjaka, ki je pri mestnih vratih?«

¹⁸Tedaj so se trije junaki prebili skozi filistejski tabor, zajeli vode iz betlehemskega vodnjaka, ki je bil pri mestnih vratih, jo vzeli in prinesli Davidu. Pa je ni hotel piti, temveč jo je izlil Gospodu

¹⁹in rekel: »Bog ne daj, da bi to storil! Ali naj pijem kri teh mož z njihovim življenjem vred? Kajti s tveganjem življenja so jo prinesli.« Zato je ni hotel piti. Te reči so storili ti trije junaki.

²⁰Abišáj, Joábov brat, je bil poglavar tridesetih. Ta je zavihtel sulico proti tristotim in jih pobil. Imel je sloveče ime poleg treh.

²¹Bil je dvakrat slavnejši od trideseterice in je postal njihov poveljnik; a onih treh ni dosegel.

²²Benajá, Jojadájev sin, je bil hraber mož iz Kabceéla, ki je storil velika dejanja. Ubil je dva junaka iz Moába. Šel je tudi in ubil leva sredi jame na dan, ko je zapadel sneg.

²³Ubil je tudi Egipčana, pet komolcev visokega velikana. Egipčan je imel v roki sulico kakor tkalsko vrtilo; pa je šel nadenj s palico, iztrgal Egipčanu sulico iz roke in ga ubil z njegovo lastno sulico.

²⁴Te reči je storil Jojadájev sin Benajá. Imel je sloveče ime poleg treh junakov.

²⁵Bil je slaven med trideseterico, vendar onih treh ni dosegel. David ga je postavil na čelo svoje telesne straže.

²⁶Hrabri vojščaki so bili: Joábov brat Asaél, Dodójev sin Elhanán iz Betlehema,

²⁷Haródec Šamót, Péletovec Helec,

²⁸Irá, sin Tekójčana Ikéša, Anatóčan Abiézer,

²⁹Hušán Sibeháj, Ahóahovec Iláj,

³⁰Netófčan Mahráj, Heled, sin Netófčana Baanája,

- ³¹Ribájev sin Itáj iz Gibeát Benamina, Piratónec Benajá,
³²Huráj iz Gáaševih potokov, Arbatéjec Abiél,
³³Baharuméjec Azmávet, Šaalbónec Eljahbá,
³⁴Guníjevec Jašén, Jonatan, sin Hararéjca Šagéja,
³⁵Ahiám, sin Hararéjca Sahárja, Urov sin Elifál,
³⁶Meheréjec Hefer, Gilčan Ahíja,
³⁷Karmélčan Hecró, Ezbájev sin Naaráj,
³⁸Natánov brat Joél, Hagríjev sin Mibhár,
³⁹Amónec Celek, Beeročán Nahráj, oproda Cerújinega sina Joába,
⁴⁰Jéterjevec Irá, Jéterjevec Garéb,
⁴¹Hetejec Urijá, Ahlájev sin Zabád,
⁴²Adiná, sin Rúbenovca Šizája, poglavar Rúbenovcev, in z njim trideseterica,
⁴³Maahájev sin Hanán in Mitnéjec Józafat,
⁴⁴Aštaróčan Uzíja, Šamá in Jeiél, sinova Aroêčana Hotáma,
⁴⁵Šimríjev sin Jediaél in njegov brat Ticéjec Johá,
⁴⁶Mahavéjec Eliél, Elnáamova sinova Jeribáj in Jošavjá, Moábec Jitmá,
⁴⁷Eliél, Obéd, Jaasiél in Mecobajá.

1 Kroniška 12

Prvi Davidovi sobojevniki

- ¹Tile so prišli k Davidu v Ciklág, ko se je moral še umikati pred Kiševim sinom Savlom. Bili so med junaki, ki so pomagali v boju.
²Oboroženi so bili z lokom, z desnico in levico so lučali kamne in z lokom streljali puščice: izmed Savlovih bratov Benjaminovcev
³poglavar Ahiézer in Joáš, sinova Gíbejčana Šemaája, Jeziél in Pelet, Azmávetova sinova, Berahá, Anatóčan Jehú,
⁴Gibeónec Jišmajá, junak med tridesetimi in poveljnik tridesetih,

- ⁵ Jirmejá, Jahaziél, Johanán in Géderčan Jozabád,
- ⁶ Eluzáj, Jerimót, Bealjá, Šemarjá, Harúfčan Šefatjá,
- ⁷ Elkaná, Jišijá, Azarél, Joézer, Jašobám, Kórahovci,
- ⁸ Joelá in Zebadjá, sinova Gedórcana Jeroháma.
- ⁹ Tudi izmed Gadovcev so prestopili k Davidu v trdnjavo v puščavi hrabri vojaki, za boj izurjeni vojščaki, ki so nosili ščit in sulico; njihovi obrazi so bili podobni levom in bili so hitri ko gazele po gorah.
- ¹⁰ Poglavar je bil Ezer, drugi Obadjá, tretji Eliáb,
- ¹¹ četrti Mišmaná, peti Jirmejá,
- ¹² šesti Atáj, sedmi Eliél,
- ¹³ osmi Johanán, deveti Elzabád,
- ¹⁴ deseti Jirmejá, enajsti Mahbanáj.
- ¹⁵ Ti Gádovci so bili vojaški poveljniki, najmanjši je sam veljal za sto, največji za tisoč.
- ¹⁶ Ti so v prvem mesecu šli čez Jordan, ko je preplaval vse svoje bregove, in zapodili v beg vse po nižinah proti vzhodu in zahodu.
- ¹⁷ Tudi nekaj Benjaminovcev in Judovcev je prišlo k Davidu do trdnjave.
- ¹⁸ David je stopil prednje, spregovoril in jim rekel: »Če prihajate k meni miroljubno, da mi pomagate, se bom iz srca družil z vami; če pa zato, da bi me izdali mojim nasprotnikom, čeprav se mojih rok ne drži krivica, naj vidi to Bog naših očetov in razsodi.«
- ¹⁹ Tedaj je duh navdal poglavarja trideseterice Amasája in je rekel: »Tvoji smo, David, in s teboj, Jesejev sin! Mir, mir tebi in mir tvojim pomočnikom! Kajti pomagal ti je tvoj Bog.« Tedaj jih je David sprejel in jih postavil za poveljnike čet.
- ²⁰ Tudi nekaj Manásejevcev je prestopilo k Davidu, ko je prišel s Filistejci v boj proti Savlu. Vendar jim ti niso pomagali, ker so ga filistejski knezi po

posvetu odslovili in rekli: »Glave tvegamo, če bo prestopil k svojemu gospodu Savlu.«

²¹Ko je šel v Ciklág, so od Manáseja prestopili k njemu: Adnáh, Jozabád, Jediaél, Mihael, Jozabád, Elihú in Ciletáj, poveljniki tisočnij v Manáseju.

²²Pomagali so Davidu proti roparski tolpi. Vsi so bili namreč hrabri vojaki in so postali poveljniki v vojski.

²³Dan za dnem so prihajali k Davidu možje v pomoč, dokler tabor ni bil velik kakor Božji tabor.

Davidovi vojaki v Hebrónu

²⁴Tole so števila čet za vojsko oboroženih mož, ki so prišli k Davidu v Hebrón, da bi mu predali Savlovo kraljestvo, po Gospodovih ustih.

²⁵Judovih sinov, ki so nosili ščit in sulico, je bilo šest tisoč osemsto oboroženih za vojsko.

²⁶Izmed Simeonovcev sedem tisoč sto vojnih junakov za vojsko.

²⁷Izmed Lévičevcev štiri tisoč šeststo;

²⁸Joadá, voditelj Aronovcev, in z njim tri tisoč sedemsto;

²⁹Cadók, mlad vojni junak, in dvaindvajset poveljnikov iz njegove družine.

³⁰Izmed Benjaminovcev, Savlovih bratov, tri tisoč; do tedaj se je večina izmed njih zvesto držala Savlove hiše.

³¹Izmed Efrájimcev dvajset tisoč osemsto bojnih junakov, v svojih družinah imenitnih mož.

³²Od polovice Manásejevega rodu osemnajst tisoč, ki so bili izrecno določeni, da pridejo postaviti Davida za kralja.

³³Izmed Isahárjevcev, ki so razumeli znamenja časov, da so vedeli, kaj ima storiti Izrael, dvesto poglavarjev in pod njihovim poveljem vsi njihovi bratje.

³⁴Od Zábulona petdeset tisoč za vojsko zmognih, za boj opremljenih mož, z vsem bojnim orožjem, da bi pomagali z nedeljenim srcem.

³⁵Od Neftálíja tisoč poveljnikov in z njimi sedemintrideset tisoč mož s ščitom in sulico.

³⁶Od Danovcev osemindvajset tisoč šeststo za boj opremljenih mož.

³⁷Od Aserja štirideset tisoč za vojsko zmožnih, za boj opremljenih mož.

³⁸Od onkraj Jordana, od Rúbenovcev, Gádovcev in polovice Manásejevega rodu sto dvajset tisoč mož z vsem vojnim orožjem.

³⁹Vsi ti v bojne vrste razporejeni vojaki so enodušno prišli v Hebrón, da bi postavili Davida za kralja čez vsega Izraela. Pa tudi vsi drugi Izraelci so bili složni v tem, da postavijo Davida za kralja.

⁴⁰Tam pri Davidu so bili tri dni; jedli so in pili, saj so jim to pripravili njihovi bratje.

⁴¹Tudi njihovi sosedge tja do Isahárja, Zábulona in Neftálíja so prinesli živila na oslih, kamelah, mezgih in volih: močnate jedi, smokvine kolače, posušeno grozdje, vino, olje, govedo in drobnice v obilju. Kajti bilo je veselje v Izraelu.

1 Kroniška 13

Prenos skrinje zaveze

(2 Sam 6,1–11)

¹David se je posvetoval s poveljniki tisočnij in stotnij, z vsakim voditeljem.

²Nato je David rekel vsemu Izraelovemu zboru: »Če se vam zdi dobro in je Gospodu, našemu Bogu, po volji, sporočimo vsem našim preostalim bratom po vseh Izraelovih pokrajinah in z njimi duhovnikom in levitom v mestih, kjer so njihovi pašniki, naj se zberejo pri nas,

³da prenesemo skrinjo našega Boga k sebi. Kajti v Savlovem času se zanjo nismo menili.«

⁴Ves zbor se je strinjal, naj se zgodi tako, ker je bil predlog všeč vsemu ljudstvu.

⁵David je torej zbral vse Izraelce od egiptovskega Šihórja do Lebó Hamáta, da bi pripeljali Božjo skrinjo iz Kirját Jearíma.

⁶Nato je šel David z vsem Izraelom v Baalát, v Kirját Jearím, ki je na Judovem, da bi od tam pripeljal Božjo skrinjo, ki se imenuje »Gospod, ki prestoluje med kerubi«.

⁷Božjo skrinjo so peljali na novem vozu iz Abinadábove hiše. Uzá in Ahjó sta peljala voz.

⁸David in ves Izrael sta rajala pred Bogom na vso moč s pesmimi, citrami, harfami, z bobni, s cimbalami in trobentami.

⁹Ko so prišli h Kidónovemu mlatišču, je Uzá iztegnil roko, da bi podprl skrinjo, ker sta jo vola nagnila.

¹⁰Tedaj se je vnela Gospodovajeza nad Uzájem in ga je udaril, ker je iztegnil roko proti skrinji. Umrl je tam pred Bogom.

¹¹David se je vznemiril, ker je Gospod udaril Uzája. Tisti kraj pa se od tega dne imenuje Perek Uzá.

¹²Tisti dan se je David ustrašil Boga in je rekel: »Kako naj spravim k sebi Božjo skrinjo?«

¹³Zato David ni spravil skrinje k sebi v Davidovo mesto, ampak jo je dal odpeljati v hišo Gačana Obéd Edóma.

¹⁴Tako je Božja skrinja ostala tri mesece pri Obéd Edómu, v njegovi hiši. Gospod pa je blagoslovil Obéd Edómovo hišo in vse, kar je imel.

1 Kroniška 14

David se nastani v Jeruzalemu

(2 Sam 5,11–16)

¹Tirski kralj Hirám je poslal k Davidu sle ter cedrovino, kamnoseke in tesarje, da bi mu sezidali hišo.

²David je spoznal, da ga je Gospod potrdil za kralja čez Izraela, ker je bilo njegovo kraljestvo tako povišano zaradi njegovega ljudstva Izraela.

³David si je v Jeruzalemu vzel še več žena in tako se mu je rodilo še več sinov in hčera.

⁴Tole so imena tistih, ki so se mu rodili v Jeruzalemu: Šamúa, Šobáb, Natán, Salomon,

⁵Jibhár, Elišúa, Elpélet,

⁶Nogah, Nefeg, Jafíja,

⁷Elišamá, Beeljadá in Elifélet.

Dve zmagi nad Filistejci

(2 Sam 5,17–25)

⁸Ko so Filistejci slišali, da je bil David maziljen za kralja čez vsega Izraela, so šli vsi Filistejci Davida izzivat. Ko je David to slišal, jim je šel nasproti.

⁹Filistejci so prišli in ropali po dolini Rafájevcev.

¹⁰David je vprašal Boga: »Ali naj grem nad Filistejce? Ali mi jih boš dal v roke?« Gospod mu je rekel: »Pojdi! Dal ti jih bom v roke.«

¹¹Ko so prišli v Báal Peracím, jih je David tam porazil. In David je rekel: »Bog je po moji roki prebil moje sovražnike, kakor se prebijejo vode.« Zato so tisti kraj imenovali Báal Peracím.

¹²Pustili so tam svoje bogove in David jih je ukazal sežgati.

¹³Ko so Filistejci vnovič začeli ropati po dolini,

¹⁴je David spet vprašal Boga. Bog mu je rekel: »Ne hodi za njimi! Obidi jih in udari nanje izza balzamovih dreves.

¹⁵Ko boš zaslišal šum korakov po vrheh balzamovih dreves, tedaj pojdi v boj! Kajti Bog pojde pred teboj, da porazi vojsko Filistejcev.«

¹⁶David je storil tako, kakor mu je Bog zapovedal. In tolkli so vojsko Filistejcev od Gibeóna do Gezerja.

¹⁷Davidova slava se je razširila po vseh deželah in Gospod je navdal s strahom pred njim vse narode.

1 Kroniška 15

Skrinjo prenesejo v Jeruzalem

(2 Sam 6,12–16)

¹Ko si je v Davidovem mestu naredil hiše, je pripravil prostor za Božjo skrinjo in razpel šotor zanjo.

²Tedaj je David rekel, da nihče ne sme nositi Božje skrinje razen levitov, ker je Gospod nje izvolil, da nosijo Gospodovo skrinjo in mu služijo na veke.

³Potem je David zbral vse Izraelce v Jeruzalem, da bi spravil Gospodovo skrinjo na mesto, ki ji ga je pripravil.

⁴Potem je David zbral Aronove sinove in levite:

⁵izmed Kehátovih sinov poglavarja Uriéla in njegovih sto dvajset bratov;

⁶izmed Meraríjevih sinov poglavarja Asajája in njegovih dvesto dvajset bratov;

⁷izmed Geršónovih sinov poglavarja Joéla in njegovih sto trideset bratov;

⁸izmed Elicafánovih sinov poglavarja Šemajája in njegovih dvesto bratov;

⁹izmed Hebrónovih sinov poglavarja Eliéla in njegovih osemdeset bratov;

¹⁰izmed Uziélovih sinov poglavarja Aminadába in njegovih sto dvanajst bratov.

¹¹Nadalje je David poklical duhovnika Cadóka in Abjatárja in levite Uriéla, Asajája, Joéla, Šemajája, Eliéla in Aminadába

¹²ter jim rekel: »Vi ste poglavarji levitskih družin. Posvetite se vi in vaši bratje ter prinesite skrinjo Gospoda, Izraelovega Boga, na mesto, ki sem ji ga pripravil.

¹³Ker prvič niste bili zraven, nas je Gospod, naš Bog, razbil. Nismo se namreč ozirali nanj, kakor je predpisano.«

¹⁴Posvetili so se torej duhovniki in leviti, da bi prinesli skrinjo Gospoda, Izraelovega Boga.

¹⁵Potem so leviti vzdignili Božjo skrinjo z nosilnima drogovoma na rame, kakor je zapovedal Mojzes po Gospodovi besedi.

¹⁶David je ukazal poglavarjem levitov, naj postavijo svoje brate, pevce z glasbili, s harfami, citrami in cimbalami, da bi prepevali z veselim glasom.

¹⁷Leviti so torej postavili Joélovega sina Hemána in izmed njegovih bratov Berehjájevega sina Asáfa; izmed Meraríjevih sinov, njihovih bratov, Kušajájevega sina Etána;

¹⁸in z njimi njihove brate drugega reda: Zeharjája, Jaaziéla, Šemiramóta, Jehiéla, Uníja, Eliába, Benajája, Maasejája, Matitjája, Elifeléhuja, Miknejája, Obéd Edóma in Jeiéla, vratarje.

¹⁹Pevci Hemán, Asáf in Etán so igrali na bronaste cimbale;

²⁰Zeharjá, Jaaziél, Šemiramót, Jehiél, Uní, Eliáb, Maasejá in Benajá na harfe v visoki legi;

²¹Matitjá, Elifeléhu, Miknejá, Obéd Edóm, Jeiél in Azazjá na harfe v nizki legi za spremljavo.

²²Kenanjá, pevovodja levitov, je vodil petje, ker se je razumel na to.

²³Berehjá in Elkaná sta bila vratarja pri skrinji.

²⁴Duhovniki Šebanjá, Józafat, Netanél, Amasáj, Zeharjá, Benajá in Eliézer so trobili na trobente pred Božjo skrinjo; Obéd Edóm in Jehijá sta bila vratarja pri skrinji.

²⁵David, Izraelovi starešine in poveljniki tisočnij so torej šli, da bi z veseljem prenesli skrinjo Gospodove zaveze iz Obéd Edómove hiše.

²⁶Bog je pomagal levitom, ki so nosili skrinjo Gospodove zaveze, zato so darovali sedem juncev in sedem ovnov.

²⁷David je bil ogrnjen s plaščem iz bisusa, prav tako vsi leviti, ki so nosili skrinjo, in pevci ter Kenanjá, glavni pevovodja. David je imel na sebi tudi platnen efód.

²⁸Tako je ves Izrael prenesel skrinjo Gospodove zaveze z radostnim vzklikanjem in s trobljenjem na rog, s trobentami in cimbalami, z brenkanjem na harfe in citre.

²⁹Ko je prišla skrinja Gospodove zaveze v Davidovo mesto, je Savlova hči Mihála gledala skoz okno in videla kralja Davida, kako raja in skače, in ga je zaničevala v srcu.

1 Kroniška 16

Skrinjo postavijo v šotor

(2 Sam 6,17–19)

¹Prinesli so torej Božjo skrinjo in jo postavili sredi šotora, ki ga je David razpel zanj. Nato so darovali pred Bogom žgalne in mirovne daritve.

²Ko je David dokončal darovanje žgalnih in mirovnih daritev, je blagoslovil ljudstvo v Gospodovem imenu.

³Nato je razdelil vsem Izraelcem, možem in ženam, vsakemu hleb kruha, kos mesa in kolač iz suhega grozdja.

⁴Potem je postavil nekaj levitov za službo pri Gospodovi skrinji, da so Gospoda, Izraelovega Boga, hvalili, se mu zahvaljevali in ga slavili,

⁵in sicer Asáfa kot načelnika in Zeharjája kot drugega za njim, Jeiéla, Šemiramóta, Jehiéla, Matitjája, Eliába, Benajája, Obéd Edóma in Jeiéla z glasbili, s harfami in citrami; Asáf je igral na cimbale,

⁶duhovnika Benajá in Jahaziél pa sta stalno trobila na trobento pred Božjo skrinjo zaveze.

Davidova hvalnica

(Ps 96,2–13; 105,1–15; 106,1.47–48)

⁷Takrat, tisti dan, je David prvič izročil Asáfu in njegovim bratom tole hvalnico Gospodu:

⁸Zahvaljajte se Gospodu, kličite njegovo ime, dajte spoznati med ljudstvi njegova dela.

⁹Pojte mu, igrajte mu, premišlajte o vseh njegovih čudovitih delih.

¹⁰Ponašajte se z njegovim svetim imenom, naj se veseli srce tistih, ki iščejo Gospoda!

¹¹Iščite Gospoda in njegovo moč, vedno iščite njegovo obličje.

- ¹²Spominjajte se čudovitih del, ki jih je storil, njegovih znamenj in sodb njegovih ust,
- ¹³zarod njegovega služabnika Izraela, Jakobovi sinovi, njegovi izvoljenci.
- ¹⁴On je Gospod, naš Bog, po vsej zemlji so njegove sodbe.
- ¹⁵Na veke se spominjajte njegove zaveze, besede, ki jo je zapovedal tisoč rodovom,
- ¹⁶ki jo je sklenil z Abrahamom, prisege, ki jo je dal Izaku.
- ¹⁷Za Jakoba jo je postavil kot trden zakon, za Izraela kot večno zavezo,
- ¹⁸ko je dejal: »Tebi bom dal kánaansko deželo, delež vaše dediščine.«
- ¹⁹Ko vas je bilo malo po številu, le peščica in tujci v njej,
- ²⁰ko so potovali od naroda do naroda, od kraljestva do drugega ljudstva,
- ²¹nikomur ni pustil, da bi jih stiskal, zaradi njih je grajal kralje:
- ²²»Ne dotikajte se mojih maziljencev, mojim prerokom ne delajte nič hudega!«
- ²³Pojte Gospodu, vsa zemlja, oznanjujte dan za dnem njegovo odrešenje!
- ²⁴Pripovedujte med narodi o njegovi slavi, med vsemi ljudstvi o njegovih čudovitih delih!
- ²⁵Zakaj Gospod je velik in zelo hvaljen, strašen je nad vsemi bogovi.
- ²⁶Zakaj vsi bogovi ljudstev so ničevnosti, Gospod pa je naredil nebesa.
- ²⁷Veličastvo in sijaj sta pred njim, moč in veselje sta v njegovem bivališču.
- ²⁸Priznajte Gospodu, družine ljudstev, priznajte Gospodu slavo in moč,
- ²⁹priznajte Gospodu slavo njegovega imena, prinesite jedilno daritev in stopite predenj! Padite na kolena pred Gospodom v svetem okrasju,
- ³⁰trepetaj pred njim, vsa zemlja! Zares, trden je svet, ne bo omahnil.
- ³¹Naj se veselijo nebesa, zemlja naj se raduje. Naj govorijo med narodi: »Gospod kraljuje.«

³²Naj buči morje in kar ga napolnjuje, naj se raduje polje in vse, kar je na njem.

³³Tedaj naj vriska drevje v gozdu pred Gospodom, ker prihaja sodit zemljo.

³⁴Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.

³⁵Recite: »Reši nas, Bog naše rešitve! Zberi nas in reši izmed narodov, da se bomo zahvaljevali tvojemu svetemu imenu, da se bomo ponašali s tvojo hvalo.

³⁶Slavljen bodi, Gospod, Izraelov Bog, od vekov do vekov!« Tedaj je vse ljudstvo reklo: »Amen« in »Slava Gospodu!«

Začetek rednega bogočastja

³⁷Tam pred skrinjo Gospodove zaveze je pustil Asáfa in njegove brate, da bi ves čas, kot bo narekoval sleherni dan, opravljali službo pred skrinjo.

³⁸Pa še Obéd Edóma in osemindeset njegovih bratov, Obéd Edóma, Jedutúnovega sina, in Hosája kot vratarja.

³⁹Duhovnika Cadóka in njegove brate duhovnike je poslal pred Gospodovoprebivališče na višini, ki je bila v Gibeónu,

⁴⁰da bi ves čas, zjutraj in zvečer, darovali Gospodu žgalne daritve na žgalnem oltarju, v skladu z vsem, kar je pisano v Gospodovi postavi, ki jo je zapovedal Izraelu.

⁴¹Pri njih sta bila Hemán in Jedutún in drugi, ki so bili izbrani in poimensko določeni, da »hvalijo Gospoda, ker na veke traja njegova dobrota«.

⁴²Hemán in Jedutún sta imela pri sebi trobente in cimbele za godce ter glasbila za nabožne pesmi. Jedutúnovi sinovi pa so bili določeni za vrata.

⁴³Potem je vse ljudstvo odšlo, vsak na svoj dom. Tudi David se je vrnil, da bi blagoslovil svojo hišo.

1 Kroniška 17

Božje obljube Davidovi hiši

(2 Sam 7,1–17)

¹Ko je David prebival v svoji hiši, je rekel preroku Natánu: »Glej, jaz stanujem v cedrovi hiši, skrinja Gospodove zaveze pa je pod šotorskimi pregrinjali.«

²Natán je rekel Davidu: »Stori vse, kar je v tvojem srcu, kajti Bog je s teboj!«

³A še tisto noč se je Natánu zgodila Božja beseda, rekoč:

⁴»Pojdi in povej mojemu služabniku Davidu: Tako govori Gospod: Ti mi ne boš zidal hiše za stanovanje.

⁵Saj nisem prebival v hiši od dne, ko sem izpeljal Izraela, do tega dne, temveč sem bil od šotora do šotora in od prebivališča do prebivališča.

⁶Kjer koli sem hodil med vsem Izraelom, sem mar rekel kateremu izmed Izraelovih sodnikov, ki sem jih postavil za pastirje svojega ljudstva: »Zakaj mi niste postavili cedrove hiše?«

⁷Zdaj torej tako povej mojemu služabniku Davidu: Tako govori Gospod nad vojskami: Jaz sem te vzel s pašnika izza drobnice, da bi bil vladar mojemu ljudstvu Izraelu.

⁸Bil sem s teboj, kjer koli si hodil, in sem iztrebil pred teboj vse tvoje sovražnike. Naredil ti bom ime, ki bo enako imenu velikašev na zemlji.

⁹Določil bom kraj svojemu ljudstvu Izraelu in ga zasadil vanj, da bo prebivalo na svojem in se mu ne bo treba več bati in ga krivičneži ne bodo več izčrpavali kakor nekdanj,

¹⁰od dni, ko sem postavljaj sodnike čez svoje ljudstvo Izraela. Vse tvoje sovražnike bom ponižal. Oznanjam ti, da ti bo Gospod sezidal hišo.

¹¹Ko se ti dopolnijo dnevi in pojdeš k svojim očetom, bom povzdignil tvojega potomca za teboj, enega izmed tvojih sinov, in bom utrdil njegovo kraljestvo.

¹²Ta mi bo sezidal hišo in njegov prestol bom utrdil na veke.

¹³Jaz mu bom oče in on mi bo sin. Svoje milosti mu ne bom odtegnil, kakor sem jo odtegnil tistemu, ki je bil pred teboj.

¹⁴Postavil ga bom v svoji hiši in v svojem kraljestvu na veke. Njegov prestol bo utrjen na veke.«

¹⁵Po vseh teh besedah in po vsem tem videnju je Natán govoril Davidu.

Davidova molitev

(2 Sam 7,18–29)

¹⁶Tedaj je kralj David prišel, se usedel pred Gospodom in rekel: »Kdo sem jaz, Gospod Bog, in kaj je moja hiša, da si me pripeljal do sem?

¹⁷A to je še premalo v tvojih očeh, o Bog; govoril si o hiši svojega služabnika tudi za daljno prihodnost. Ravnal si z menoj kot z imenitnim človekom, Gospod Bog.

¹⁸Pa kaj naj ti David še dalje govori o časti, ki si jo izkazal svojemu služabniku? Saj poznaš svojega služabnika.

¹⁹ Gospod, zaradi svojega služabnika in po svojem srcu si storil vse to veliko dejanje in razodel vse te veličastne reči.

²⁰ Gospod, ni ga tebi enakega. Razen tebe ni Boga po vsem tem, kar smo slišali s svojimi ušesi.

²¹Kdo je kakor tvoje ljudstvo Izrael, edini narod na zemlji, ki ga je Bog šel odkupit za svoje ljudstvo – da si si pridobil ime z velikimi in strah zbujujočimi deli in pregnal narode pred svojim ljudstvom, ki si ga rešil iz Egipta.

²²Dal si svoje ljudstvo Izraela na veke sebi za ljudstvo, in ti, Gospod, si postal njihov Bog.

²³In zdaj, Gospod, naj se na veke uresničuje beseda, ki si jo govoril o svojem služabniku in njegovi hiši, in stôri, kakor si govoril!

²⁴Naj se uresničuje, naj se tvoje ime povečuje na veke in naj se govori: »Gospodnad vojskami je Izraelov Bog, je Bog za Izraela!« In hiša tvojega služabnika Davida naj ostane trdna pred teboj.

²⁵Ti namreč, moj Bog, si razodel svojemu služabniku, da mu boš sezidal hišo. Zato se je tvoj služabnik opogumil, da je molil pred teboj.

²⁶In zdaj, Gospod, ti si Bog in si napovedal svojemu služabniku te dobrine.

²⁷Zdaj si torej sklenil blagosloviti hišo svojega služabnika, da bo obstala pred teboj na veke. Ti sam, Gospod, si namreč blagoslovil in je blagoslovljeno na veke.«

1 Kroniška 18

Davidove zmage

(2 Sam 8,1–14)

¹Zatem je David porazil Filistejce in jih podjarmil. Vzel je iz rok Filistejcev Gat in okoliška naselja.

²Tudi Moábce je porazil in Moábci so postali podložni Davidu in prinašali davek.

³David je porazil tudi Hadadézerja, kralja v Cobi pri Hamátu, ko je šel, da si vzpostavi oblast na veletoku Evfratu.

⁴David mu je vzel tisoč bojnih voz, sedem tisoč konjenikov in dvajset tisoč pešcev. Vse konje pa je David ohromil, le za sto voz jih je pustil.

⁵Ko so Arámci iz Damaska prišli na pomoč Hadadézerju, kralju v Cobi, je David pobil med Arámci dvaindvajset tisoč mož.

⁶Nato je David postavil namestnike v Arámu na področju Damaska. Arámci so postali podložni Davidu in prinašali davek. Tako je Gospod pomagal Davidu povsod, kamor koli je šel.

⁷David je vzel zlate ščite, ki so jih nosili Hadadézerjevi služabniki, in jih prinesel v Jeruzalem.

⁸Iz Hadadézerjevih mest Tibháta in Kuna pa je David vzel zelo veliko brona, iz njega je Salomon naredil bronasto morje, stebra in bronaste posode.

⁹Ko je Toí, kralj v Hamátu, slišal, da je David porazil vso vojsko Hadadézerja, kralja v Cobi,

¹⁰je poslal svojega sina Hadoráma h kralju Davidu, da bi ga pozdravil in mu čestital, da se je bojeval s Hadadézerjem in ga porazil; Hadadézer se je namreč venomer bojeval s Toíjem. S seboj je prinesel vsakovrstne zlate, srebrne in bronaste posode.

¹¹Tudi te je kralj David posvetil Gospodu s srebrom in z zlatom vred, ki ga je odnesel od vseh narodov, od Edómcev, Moábcev, Amóncev, Filistejcev in Amalečanov.

¹²Cerújin sin Abišáj je pobil osemnajst tisoč Edómcev v Ge Melahu.

¹³V Edómu je postavil namestnike in vsi Edómci so postali podložni Davidu. Gospod je namreč pomagal Davidu povsod, kamor koli je šel.

Davidova uprava (2 Sam 8,15–18)

¹⁴David je kraljeval nad vsem Izraelom; vsemu svojemu ljudstvu je sodil in delil pravico.

¹⁵Cerújin sin Joáb je bil poveljnik vojske. Ahilúдов sin Józafat je bil letopisec.

¹⁶Ahitúbov sin Cadók in Abjatárjev sin Abiméleh sta bila duhovnika, Šavšá pa je bil pisar.

¹⁷Joadájev sin Benajá je bil vodja Keretějcev in Péletovcev. Davidovi sinovi pa so bili prvi kralju pri roki.

1 Kroniška 19

Poraz Amóncev in Arámcev (2 Sam 10,1–19)

¹Potem ko je kralj Amóncev Naháš umrl, je namesto njega zavladal njegov sin.

²David je rekel: »Naklonjen hočem biti Nahásevemu sinu Hanúnu, ker je bil njegov oče naklonjen meni.« Zato je David poslal sle, da bi ga potolažil zaradi njegovega očeta. Ko so Davidovi služabniki prišli v deželo Amóncev tolažit Hanúna,

³so amónski knezi rekli Hanúnu: »Misliš, da želi David častiti tvojega očeta, ker ti pošilja tolažnike? Ali niso prišli njegovi služabniki k tebi zato, da bi preiskali, si ogledali in razdejali deželo?«

⁴Zato je dal Hanún Davidove služabnike prijeti, jih obriti in jim odrezati pol oblačila, do sedala, nato jih je odslovil;

⁵in so šli. Ko so Davidu sporočili o teh možeh, jim je poslal sle naproti; možje so bili namreč zelo osramočeni. Kralj je rekel: »Ostanite v Jerihi, dokler vam ne zraste brada, potem se vrnite!«

⁶Amónci so videli, da so se Davidu zamerili, zato so Hanún in Amónci poslali tisoč talentov srebra, da bi si najeli bojnih voz in konjenikov od Arámcev iz Mezopotamije in od Arámcev v Maáhi in Cobi.

⁷Najeli so dvaintrideset tisoč voz in kralja iz Maáhe z ljudstvom. Ti so prišli in se utaborili pred Médebo. Tudi Amónci so se zbrali iz svojih mest in prišli na boj.

⁸Ko je David to slišal, je poslal Joába z vso vojsko junakov.

⁹Amónci so prišli ven in se pred vhodom v mesto postavili v bojno vrsto; kralji, ki so prišli, so bili posebej na polju.

¹⁰Ko je Joáb videl, da ima bojno vrsto spredaj in zadaj, je izbral nekaj izvrstnih Izraelcev in se postavil Arámcem nasproti.

¹¹Preostalo vojsko je izročil svojemu bratu Abišáju, da so se postavili nasproti Amóncem.

¹²Rekel je: »Če bodo Arámci močnejši od mene, mi bodi ti v pomoč. Če pa bodo Amónci močnejši od tebe, pridem jaz tebi na pomoč.

¹³Bodi pogumen in hrabro se bojujva za naše ljudstvo in za mesta našega Boga! Gospod pa naj stori, kar je dobro v njegovih očeh.«

¹⁴Ko je tedaj Joáb z ljudstvom, ki je bilo z njim, krenil v boj z Arámci, so ti zbežali pred njim.

¹⁵Ko pa so Amónci videli, da so Arámci zbežali, so tudi sami zbežali pred njegovim bratom Abišájem in se umaknili v mesto. Joáb je tedaj prišel v Jeruzalem.

¹⁶Ko so Arámci videli, da so jih Izraelci porazili, so poslali sle in pripeljali Arámce, ki so bili onkraj veletoka; načeloval jim je Šobáh, poveljnik Hadadézerjeve vojske.

¹⁷Ko so to sporočili Davidu, je zbral vse Izraelce, prekoračil Jordan, prišel k njim in se jim postavil nasproti. Ko se je David postavil v boj proti Arámcem, so se ti bojevali z njim.

¹⁸Toda Arámci so zbežali pred Izraelom. David je pobil izmed Arámcev sedem tisoč bojevnikov na bojnih vozeh in štirideset tisoč pešcev, tudi poveljnika vojske Šobáha je usmrtil.

¹⁹Hadadézerjevi služabniki so videli, da so jih Izraelci porazili, zato so sklenili mir z Davidom in se mu podredili. Arámci pa niso več hoteli pomagati Amóncem.

1 Kroniška 20

David zavzame Rabo

(2 Sam 11,1; 12,26–31)

¹Ob času, ko se je leto obrnilo, ob času, ko hodijo kralji na vojsko, je Joáb peljal vojsko v boj in opustošil deželo Amóncev. Potem je prišel in oblegal Rabo. David pa je ostal v Jeruzalemu. Ko je Joáb Rabo dotolkel in jo razdejal,

²je David vzel njihovemu kralju krono z glave in ugotovil, da tehta talent zlata; na njej je bil dragocen kamen. Položili so jo Davidu na glavo. Tudi zelo veliko plena je odpeljal iz mesta.

³Ljudi, ki so bili v njem, je odpeljal in jih postavil k žagam, železnim klinom in sekiram. Tako je David storil vsem amónskim mestom. Zatem se je David z vsem ljudstvom vrnil v Jeruzalem.

Davidovi junaki se bojujejo s Filistejci

(2 Sam 21,15–22)

⁴Potem je izbruhnila vojna s Filistejci v Gezerju. Takrat je Hušán Sibeháj ubil Sipája, ki je bil iz rodu Rafájevcev; tako so bili ponižani.

⁵Spet je izbruhnila vojna s Filistejci. Jaírov sin Elhanán je ubil Lahmíja, brata Gačana Goljata, čigar kopjišče je bilo kakor tkalsko vrtilo.

⁶Ko je bila spet vojna v Gatu, je bil tam velik mož, ki je imel po šest in šest prstov: štiriindvajset. Tudi ta je bil Rafájev potomec.

⁷Ko je sramotil Izraela, ga je ubil Jonatan, sin Davidovega brata Šimája.

⁸Ti so bili Rafájevi potomci v Gatu in so padli od Davidove roke in od rok njegovih služabnikov.

1 Kroniška 21

Davidovo ljudsko štetje

(2 Sam 24,1–9)

¹Tedaj je Satan vstal proti Izraelcem in spodbodel Davida, naj prešteje Izraela.

²In David je rekel Joábu in vojskovodjem: »Pojdite in preštejte Izraelce od Beeršébe do Dana in mi sporočite, da bom vedel njihovo število!«

³Joáb pa je rekel: »Gospod naj pomnoži svoje ljudstvo, da jih bo stokrat toliko, kolikor jih je! Ali niso, moj gospod in kralj, vsi ti služabniki mojega gospoda? Čemu to zahteva moj gospod? Zakaj naj si Izrael nakopava krivdo?«

⁴Toda kraljeva beseda je Joába primorala. Joáb je torej odšel, obhodil ves Izrael in se vrnil v Jeruzalem.

⁵Izročil je Davidu število preštetega ljudstva; v vsem Izraelu je bilo milijon sto tisoč z mečem oboroženih mož, v Judu pa štiristo sedemdeset tisoč z mečem oboroženih mož.

⁶Levija in Benamina pa ni prištel mednje, kajti kraljevo povelje se je Joábu upiralo.

Bog kaznuje Davidov greh

(2 Sam 24,10–17)

⁷Tudi v Božjih očeh je bila ta stvar huda, zato je udaril Izraela.

⁸David je rekel Bogu: »Zelo sem grešil, da sem napravil to stvar. A zdaj odpusti, prosim, krivdo svojemu služabniku, saj sem ravnal zelo neumno!«

⁹In Gospod je govoril Gadu, Davidovemu vidcu, in rekel:

¹⁰»Pojdi in Davidu povej: Tako govori Gospod: ›Tri stvari ti predlagam; izberi si eno izmed njih, da ti jo storim!«

¹¹Gad je prišel k Davidu in mu rekel: »Tako govori Gospod: Izberi si

¹²ali tri leta lakote, ali da tri mesece bežiš pred svojimi nasprotniki, dokler te ne doseže meč tvojih sovražnikov, ali da bo tri dni Gospodov meč, kuga, v

deželi in bo Gospodov angel pokončeval po vsem Izraelovem ozemlju. Zdaj se torej odloči, kaj naj odgovorim njemu, ki me je poslal!«

¹³David je rekel Gadu: »V veliki stiski sem. Naj padem Gospodu v roke, ker je njegovo usmiljenje zelo veliko; v človekove roke pa ne bi rad padel.«

¹⁴Tako je Gospod poslal kugo nad Izraela in umrlo je izmed Izraela sedemdeset tisoč mož.

¹⁵Tudi nad Jeruzalem je Bog poslal angela, da bi ga pokončal. Ko pa ga je pokončeval, se je Gospod ozrl in mu je bilo žal zaradi hudega, zato je rekel angelu, ki je pokončeval: »Dosti je, umakni zdaj svojo roko!« Gospodov angel je tedaj stal pri mlatišču Jebusejca Arávna.

¹⁶Ko je David povzdignil oči, je videl Gospodovega angela stati med zemljo in nebom z golim mečem v roki, ki je bil iztegnjen proti Jeruzalemu. Tedaj so padli David in starešine, oblečeni v raševino, na obraz.

¹⁷David pa je rekel Bogu: »Ali nisem jaz ukazal prešteti ljudstva? Jaz sem se pregrešil in zakrivil to gorje; ti pa, ovce, kaj so storili? Gospod, moj Bog, tvoja roka bodi, prosim, proti meni in proti hiši mojega očeta, ne pa v pogubo tvojemu ljudstvu!«

Davidov oltar in daritev

(2 Sam 24,18–25)

¹⁸Tedaj je Gospodov angel ukazal Gadu, da reče Davidu, naj gre in postavi oltar Gospodu na mlatišču Jebusejca Arávna.

¹⁹David je šel gor po Gadovi besedi, ki jo je govoril v Gospodovem imenu.

²⁰Arávna pa se je obrnil in videl angela; njegovi štirje sinovi pri njem so se skrili, Arávna pa je mlatil pšenico.

²¹Ko je David prišel k Arávnu, se je Arávna ozrl in zagledal Davida. Stopil je z mlatišča in se priklonil Davidu z obrazom do tal.

²²David je rekel Arávnu: »Daj mi prostor tega mlatišča, da bom na njem sezidal oltar Gospodu! Prepusti mi ga za polno ceno, da preneha kuga med vsem ljudstvom!«

²³Arávna pa je rekel Davidu: »Vzemi si ga! Moj gospod kralj naj stori, kar je dobro v njegovih očeh. Glej, dam ti vole za žgalno daritev, mlatilni vitel za drva in pšenico za jedilno daritev; vse to dam.«

²⁴Kralj David pa je rekel Arávnu: »Nikakor, ampak kupiti hočem to za polno ceno. Kajti nočem vzeti, kar je tvojega, za Gospoda, da bi daroval žgalno daritev, ki me nič ne stane!«

²⁵Dal je tedaj Arávnu šeststo zlatih šeklov v teži za prostor.

²⁶Nato je David tam sezidal oltar Gospodu ter daroval žgalne in mirovne daritve. Ko je klical h Gospodu, mu je ta odgovoril z ognjem, ki je prišel iz nebes na žgalni oltar.

²⁷In Gospod je ukazal angelu, naj vtakne meč v nožnico.

David izbere prostor za tempelj

²⁸V tistem času, ko je David videl, da mu je Gospod odgovoril na mlatišču Jebusejca Arávna, je tam opravljal daritve.

²⁹ Gospodov šotor, ki ga je naredil Mojzes v puščavi, in žgalni oltar pa sta bila tačas na višini v Gibeónu.

³⁰Toda David ni mogel iti predenj povprašat Boga, ker se je bal meča Gospodovega angela.

1 Kroniška 22

¹Tedaj je David rekel: »Tu naj bo hiša Gospoda Boga in tu žgalni oltar za Izraela.«

Priprave za zidavo templja

²David je ukazal, naj zberejo tujce, ki so bili v Izraelovi deželi, in nastavil kamnoseke, da bi obdelovali kamne za zidavo Božje hiše.

³Tudi obilo železa za žeblje pri vratnicah in za vezi je David pripravil, pa obilo brona, da ga ni bilo mogoče stehtati,

⁴in cedrovih debel brez števila; kajti Sidónci in Tirci so Davidu navozili obilo cedrovega lesa.

⁵David je namreč rekel: »Moj sin Salomon je mlad in neizkušen; hiša pa, ki naj bo sezidana Gospodu, mora biti nadvse veličastna, slavna in poveljevana po vseh deželah. Zato bom naredil zanjo priprave.« David je torej pred svojo smrtjo pripravil veliko reči.

Davidova naročila Salomonu in knezom

⁶Nato je poklical svojega sina Salomona in mu ukazal, naj zida hišo Gospodu, Izraelovemu Bogu.

⁷David je rekel Salomonu: »Sin moj, nameraval sem sezidati hišo imenu Gospoda, svojega Boga,

⁸pa se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč: »Veliko krvi si prelil in vojeval velike vojne; ne boš zidal hiše mojemu imenu, ker si veliko krvi prelil na zemljo pred menoj.

⁹Glej, rodil se ti bo sin; mož miru bo in jaz mu bom naklonil mir pred vsemi njegovimi sovražniki naokrog. Kajti imenoval se bo Salomon in v njegovih dneh bom delil mir in pokoj Izraelu.

¹⁰On bo zidal hišo mojemu imenu; on mi bo sin in jaz mu bom oče. Prestol njegovega kraljevanja nad Izraelom bom utrdil na veke.«

¹¹Zdaj, moj sin, naj bo Gospod s teboj, da se ti posreči sezidati hišo Gospoda, svojega Boga, kakor je govoril o tebi!

¹²Naj ti le da Gospodrazumnost in razsodnost, ko te postavi čez Izraela, da se boš držal postave Gospoda, svojega Boga.

¹³Če se boš skrbno ravnal po zakonih in odlokih, ki jih je Gospod Mojzesu zapovedal za Izraela, tedaj boš uspeval. Bodi močan in pogumen, ne boj se in se ne plaši!

¹⁴Glej, z velikimi naporji sem pripravil za Gospodovo hišo sto tisoč talentov zlata in milijon talentov srebra, toliko brona in železa, da ga ni mogoče stehtati, ker ga je obilo. Tudi les in kamenje sem pripravil, k temu pa še prideni.

¹⁵Pri sebi imaš veliko delavcev, kamnosekov, zidarjev in tesarjev in vsakršnih izvedencev za sleherno delo

¹⁶v zlatu, srebru, bronu in železu, brez števila. Loti se torej dela in Gospod naj bo s teboj!«

¹⁷Potem je David ukazal vsem Izraelovim knezom, naj pomagajo njegovemu sinu Salomonu:

¹⁸»Ali ni Gospod, vaš Bog, z vami in ali vam ni naklonil počitka naokrog? Saj je dal prebivalce dežele v moje roke in dežela se je uklonila pred Gospodom in pred njegovim ljudstvom.

¹⁹Prizadevajte si torej s srcem in z dušo, da boste iskali Gospoda, svojega Boga! Vzdignite se in sezidajte svetišče GospodaBoga, da se skrinja Gospodove zaveze in svete Božje posode prenesejo v hišo, ki naj se sezida Gospodovemu imenu!«

1 Kroniška 23

David uredi levitsko službo

¹Ko se je David postaral in bil zelo v letih, je za kralja nad Izraelom postavil svojega sina Salomona.

²Zbral je vse Izraelove kneze, duhovnike in levite.

³Ko so prešteli levite od tridesetih let navzgor, je bilo njihovo skupno število osemintrideset tisoč mož.

⁴»Štiriindvajset tisoč izmed teh,« je rekel David, »naj vodi delo v Gospodovi hiši, šest tisoč naj bo uradnikov in sodnikov,

⁵štiri tisoč vratarjev, štiri tisoč pa naj jih hvali Gospoda z glasbili, ki sem jih naredil za hvalnice.«

⁶David jih je porazdelil v skupine po Levijevih sinovih, po Geršónu, Kehátu in Meraríju.

⁷Geršónovca sta bila Ladán in Šimí.

⁸Ladánovi sinovi so bili poglavar Jehiél, Zetám in Joél, trije.

⁹Šimíjevi sinovi so bili Šelomít, Haziél in Harán, trije. To so bili poglavarji Ladánovih družin.

¹⁰Šimíjevi sinovi so bili Jahat, Zizá, Jeúš in Berijá; to so bili Šimíjevi sinovi, štirje.

¹¹Jahat je bil poglavar, Zizá drugi; Jeúš in Berijá nista imela veliko sinov, zato so jih imeli za eno družino.

¹²Kehátovi sinovi so bili Amráam, Jichár, Hebrón in Uziél, štirje.

¹³Amráamova sinova sta bila Aron in Mojzes. Aron je bil odbran za to, da bi se posvečal najsvetejšim opravilom: on in njegovi sinovi naj bi na veke zažigali kadilo pred Gospodom, mu služili in blagoslavljali v njegovem imenu na veke.

¹⁴Mojzes pa je bil Božji mož; njegovi sinovi so se prištevali k Levijevemu rodu.

¹⁵Mojzesova sinova sta bila Geršóm in Eliézer.

¹⁶Geršómov sin je bil poglavar Šubaél.

¹⁷Eliézerjev sin je bil poglavar Rehabjá. Drugih sinov Eliézer ni imel, Rehabjájevi sinovi pa so se zelo namnožili.

¹⁸Jichárjev sin je bil poglavar Šelomít.

¹⁹Hebrónovi sinovi so bili: poglavar Jerijá, drugi Amarjá, tretji Jahaziél, četrti Jekamám.

²⁰Uziélova sinova sta bila poglavar Miha, drugi Jišijá.

²¹Meraríjeva sinova sta bila Mahlí in Muší. Mahlíjeva sinova sta bila Eleazar in Kiš.

²²Eleazar je umrl, pa ni imel sinov, ampak samo hčere; te so vzeli njihovi bratje, Kiševi sinovi.

²³Mušíjevi sinovi so bili Mahlí, Eder in Jeremót, trije.

²⁴To so bili Levijevi sinovi po svojih družinah, družinski poglavarji, kakor so bili po imenih v celoti prešteti. Opravljali so delo v službi Gospodove hiše od dvajsetega leta navzgor.

²⁵David je namreč rekel: »Gospod, Izraelov Bog, je naklonil počitek svojemu ljudstvu in se v Jeruzalemu nastanil na veke.

²⁶Zato levitom ni več treba nositi šotor in vseh priprav, potrebnih za službo v njem.«

²⁷Po zadnjih Davidovih naročilih so bili namreč Levijevi sinovi prešteti od dvajsetega leta navzgor.

²⁸Njihova dolžnost je, da Aronovim sinovom pomagajo pri službi v Gospodovi hiši. Nadzorujejo dvore in sobe ter očiščevanje svetih reči in opravljajo delo v službi Božje hiše.

²⁹Skrbijo za položene hlebe, za belo moko pri jedilni daritvi, za nekvašene mlince, za pečenje v ponvi in umešeno pecivo pa za vse prostorninske in dolžinske mere.

³⁰Nastopajo vsako jutro, da hvalijo in slavijo Gospoda, prav tako zvečer.

³¹Tudi pri vsakem darovanju žgalnih daritev za Gospoda ob sobotah, mlajih in praznikih so v številu, ki jim je predpisano, ves čas pred Gospodom.

³²Tako opravljajo posle pri shodnem šotoru, posle pri svetišču in pri Aronovih sinovih, svojih bratih, v službi Gospodove hiše.

1 Kroniška 24

Duhovniki

¹Aronovi sinovi so bili razdeljeni v svoje skupine. Aronovi sinovi so bili Nadáb, Abihú, Eleazar in Itamár.

²Nadáb in Abihú sta umrla pred svojim očetom in nista imela sinov. Zato sta duhovniško službo opravljala Eleazar in Itamár.

³David jih je s pomočjo Cadóka, enega izmed Eleazarjevih sinov, in Ahiméleha, enega izmed Itamárjevih sinov, razdelil po določenem redu v njihovi službi.

⁴Ker pa se je pokazalo, da imajo Eleazarjevi sinovi več mož poglavarjev kakor Itamárjevi, so jih razdelili tako, da je prišlo na Eleazarjeve sinove šestnajst družinskih poglavarjev, na Itamárjeve pa osem.

⁵Razdelili pa so jih z žrebom, te in one. Kajti tako med Eleazarjevimi sinovi kakor med Itamárjevimi sinovi so bili knezi svetišča in knezi Božji.

⁶Netanélov sin pisar Šemajá, levit, jih je popisal vpričo kralja in knezov, duhovnika Cadóka in Abjatárjevega sina Ahiméleha ter duhovniških in levitskih družinskih poglavarjev. Po ena družina je bila izžrebana za Eleazarja in po ena za Itamárja.

⁷Prvi žreb je zadel Jojaríba, drugi Jedajája,

⁸tretji Haríma, četrti Seoríma,

⁹peti Malkijája, šesti Mijamína,

¹⁰sedmi Koca, osmi Abíja,

¹¹deveti Ješúa, deseti Šehanjája,

¹²enajsti Eljašíba, dvanajsti Jakíma,

¹³trinajsti Hupája, štirinajsti Ješebába,

¹⁴petnajsti Bilgája, šestnajsti Imêrja,

¹⁵sedemnajsti Hezírja, osemnajsti Hapicéca,

¹⁶devetnajsti Petahjája, dvajseti Jehezkéla,

¹⁷enaindvajseti Jahína, dvaindvajseti Gamúla,

¹⁸triindvajseti Delajája, štiriindvajseti Maazjája.

¹⁹To je njihov red za njihovo službo, po katerem so morali prihajati v Gospodovo hišo po določbi njihovega očeta Arona, kakor mu je zapovedal Gospod, Izraelov Bog.

Drugi leviti

²⁰Izmed drugih Levijevih potomcev: izmed Amrámovih sinov je bil Šubaél, izmed Šubaélovih sinov Jehdejá;

²¹Rehabjá: izmed Rehabjájevih sinov poglavar Jišijá;

²²izmed Jichárovcev Šelomít, izmed Šelomítovih sinov Jahat.

²³Hebrónovi sinovi so bili Jerijá, drugi Amarjá, tretji Jahaziél, četrtri Jekamám.

²⁴Uziélov sin je bil Miha, izmed Mihovih sinov Šamír.

²⁵Mihov brat je bil Jišijá, izmed Jišijájevih sinov Zerahjá.

²⁶Meraríjevi sinovi so bili Mahlí in Muší ter sinovi njegovega sina Jaazijája.

²⁷Meraríjevi sinovi po njegovem sinu Jaazijáju so bili Šohám, Zakúr in Hebrejec.

²⁸Mahlíjev sin je bil Eleazar, ta ni imel sinov.

²⁹Kišev sin je bil Jerahmeél.

³⁰Mušíjevi sinovi so bili Mahlí, Eder in Jerimót. To so bili Levijevi potomci po svojih družinah.

³¹Tudi ti so žrebali kakor njihovi bratje, Aronovi sinovi, vpričo kralja Davida, Cadóka in Ahiméleha ter duhovniških in levitskih družinskih poglavarjev, v vsaki družini tako poglavar kakor tudi njegov najmlajši brat.

1 Kroniška 25

Pevci

¹David je z voditelji bogoslužja od Asáfovih, Hemánovih in Jedutúnovih sinov odbral za službo tiste, ki naj bi ob zvokih citer, harf in cimbal prerokovali. Seznam mož, ki so opravljali to službo:

²izmed Asáfovih sinov: Zakúr, Jožef, Netanjá in Asaréla, Asáfovi sinovi, pod Asáfovim vodstvom, ki je pod kraljevim vodstvom prerokoval.

³Od Jedutúna: Jedutúnovi sinovi Gedaljá, Cerí, Ješajá, Hašabjá, Matitjá in Šimí, šest, pod vodstvom svojega očeta Jedutúna, ki je ob zvokih citer prerokoval v slavo in hvalo Gospodu.

⁴Od Hemána: Hemánovi sinovi Bukijá, Matanjá, Uziél, Šebuél, Jerimót, Hananjá, Hananí, Eliáta, Gidálti, Romámti Ezer, Jošbekáša, Malóti, Hotír in Mahaziót.

⁵Vsi ti so bili sinovi Hemána, kraljevega vidca, in so po Božji obljubi povečali njegovo moč, saj je dal Bog Hemánu štirinajst sinov in tri hčere.

⁶Vsi ti so pod vodstvom svojega očeta peli v Gospodovi hiši ob zvokih cimbal, harf in citer za službo v Božji hiši, pod vodstvom kralja, Asáfa, Jedutúna in Hemána.

⁷Njihovo število z njihovimi brati vred, izurjenih v petju za Gospoda, samih izvedencev, je bilo dvesto osemnosemdeset.

⁸Glede svojih dolžnosti so žrebali, tako mali kakor véliki, tako izvedenci kakor učenci.

⁹Prvi žreb za Asáfa je zadel Jožefa; drugi Gedaljája, njega, njegove brate in sinove, dvanajst;

¹⁰tretji Zakúrja, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹¹četrti Ceríja, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹²peti Netanjája, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹³šesti Bukijája, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹⁴sedmi Asaréla, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹⁵osmi Ješajája, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹⁶deveti Matanjája, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹⁷deseti Šimíja, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹⁸enajsti Azaréla, njegove sinove in brate, dvanajst;

¹⁹dvanajsti Hašabjája, njegove sinove in brate, dvanajst;

- ²⁰trinajsti Šubaéla, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²¹štirinajsti Matitjája, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²²petnajsti Jeremóta, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²³šestnajsti Hananjája, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²⁴sedemnajsti Jošbekáša, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²⁵osemnajsti Hananíja, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²⁶devetnajsti Malótija, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²⁷dvajseti Eliáta, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²⁸enaindvajseti Hotírja, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ²⁹dvaindvajseti Gidáltija, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ³⁰triindvajseti Mahazióta, njegove sinove in brate, dvanajst;
- ³¹štiriindvajseti Romámti Ezerja, njegove sinove in brate, dvanajst.

1 Kroniška 26

Vratarji

- ¹V skupino vratarjev je sodil izmed Kórahovcev Mešelemjá, sin Koréja, Asáfov potomec.
- ²Mešelemjájevi sinovi so bili prvorojeni Zeharjá, drugi Jediaél, tretji Zebadjá, četrti Jatniél,
- ³peti Elám, šesti Johanán, sedmi Eljoenáj.
- ⁴Obéd Edómovi sinovi so bili prvorojeni Šemajá, drugi Jozabád, tretji Joáh, četrti Sahár, peti Netanél,
- ⁵šesti Amiél, sedmi Isahár, osmi Peuletáj, ker ga je Bog blagoslovil.
- ⁶Tudi njegovemu sinu Šemajáju so se rodili sinovi, ki so postali poglavarji svojim družinam, bili so namreč vojni junaki.
- ⁷Šemajájevi sinovi so bili Otní, Refaél, Obéd, Elzabád, njegovi bratje, vrli možje, Elihú in Semahjá.

⁸Vsi ti so bili Obéd Edómovi potomci, ti, njihovi sinovi in bratje, vrli možje, izurjeni za službo, dvainšestdeset Obéd Edómovih.

⁹Tudi Mešelemjá je imel sinove in brate, vrle može, skupaj osemnajst.

¹⁰Sinovi Meraríjevega potomca Hosája so bili poglavar Šimrí – ni bil sicer prvorojenec, vendar ga je njegov oče postavil za poglavarja –

¹¹drugi Hilkijá, tretji Tebaljá, četrti Zeharjá; vseh Hosájevih sinov in bratov je bilo trinajst.

¹²Te skupine vratarjev, po glavnih možeh, so imele nalogo, da so kakor njihovi bratje opravljale službo v Gospodovi hiši.

¹³Žrebali so po družinah, najsi bo majhni ali veliki, za posamezna vrata.

¹⁴Žreb za vzhodno stran je zadel Šelemjája. Tudi za njegovega sina Zeharjája, razumnega svetovalca, so žrebali, in njega je žreb določil za severno stran,

¹⁵Obéd Edóma za južno stran in njegove sinove za skladišče,

¹⁶Šupíma in Hosája za zahodno stran pri vratih Šaléhet ob strmi cesti, straža pri straži.

¹⁷Na vzhodni strani je bilo šest levitov, na severni strani na dan štirje, na južni strani na dan štirje, pri skladišču po dva in dva,

¹⁸pri stebrišču na zahodni strani štirje za cesto, dva za stebrišče.

¹⁹To so vrste vratarjev izmed Kórahovcev in Meraríjevcev.

Druge levitske službe

²⁰Izmed levitov je Ahijá nadziral zakladnice Božje hiše in zakladnice posvečenih reči.

²¹Med Ladánovimi potomci – to je potomci Geršónovcev, ki izhajajo od Ladána, družinskimi poglavarji Geršónovca Ladána – je bil Jehielí.

²²Jehielíjeva sinova Zatám in njegov brat Joél sta nadzorovala zakladnice v Gospodovi hiši.

²³Izmed Amrámovcev, Isahárjevcev, Hebrónovcev, Jaaziélovcev

²⁴je bil Šubaél, potomec Mojzesovega sina Geršóma, glavni nadzornik zakladnic.

²⁵Izmed njegovih bratov, ki izhajajo od Eliézerja, čigar sin je bil Rehabjá, njegov sin Ješajá, njegov sin Jorám, njegov sin Zihrí, njegov sin Šelomít,

²⁶so Šelomít in njegovi bratje nadzorovali vse zakladnice posvečenih reči, ki so jih posvetili kralj David, družinski poglavarji, poveljniki tisočnij in stotnij in vojskovodje;

²⁷iz vojnega plena so jih posvetili za vzdrževanje Gospodove hiše.

²⁸Tudi vse, kar so posvetili videc Samuel, Kišev sin Savel, Nerov sin Abnêr, Cerújin sin Joáb, vse posvečene reči so bile pod nadzorstvom Šelomíta in njegovih bratov.

²⁹Izmed Isahárjevcev so bili Kenanjá in njegovi sinovi uradniki in sodniki v svetnih zadevah za Izraela.

³⁰Izmed Hebrónovcev so bili Hašabjá in njegovi bratje, vrli možje, tisoč sedemsto po številu, postavljeni za upravo Izraela zahodno od Jordana v vseh Gospodovih zadevah in v kraljevi službi.

³¹Med Hebrónovci je bil Jerijá poglavar Hebrónovcev. – Po njihovih rodbinah in družinah so v štiridesetem letu Davidovega kraljevanja iskali in našli med njimi vrle junake v Jazêr Gileádu.

³²Njegove brate, vojščake, dva tisoč sedemsto družinskih poglavarjev, je postavil kralj David čez Rúbenovce, Gádovce in polovico Manásejevcev za vse Božje in kraljeve zadeve.

1 Kroniška 27

Vojaški oddelki

¹Seznam Izraelovih sinov, družinskih poglavarjev, poveljnikov tisočnij in stotnij in njihovih častnikov, ki so služili kralju v vseh nalogah oddelkov, ki so prihajali in odhajali mesec za mesecem, vse mesece v letu. Vsak oddelek je štel štiriindvajset tisoč mož.

²Prvi oddelek za prvi mesec je vodil Zabdiélov sin Jašobám; v njegovem oddelku je bilo štiriindvajset tisoč mož.

³Bil je izmed Pêrecovih sinov in vrhovni poveljnik za prvi mesec.

⁴Oddelek drugega meseca je vodil Ahóahovec Dodáj; Miklót je bil prvi uslužbenec svojega oddelka. V njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

⁵Poveljnik tretje vojske za tretji mesec je bil Benajá, sin vélikega duhovnika Jojadája; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

⁶Ta Benajá je bil junak med trideseterico in poveljnik trideseterice; njegovemu oddelku je načeloval sin Amizabád.

⁷Četrty za četrty mesec je bil Joábov brat Asaél in za njim njegov sin Zebadjá; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

⁸Peti za peti mesec je bil knez Šamhút, Zêrahovec; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

⁹Šesti za šesti mesec je bil Irá, sin Tekójčana Ikéša; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

¹⁰Sedmi za sedmi mesec je bil Helec, Péletovec izmed Efrájimcev; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

¹¹Osmi za osmi mesec je bil Hušán Sibeháj izmed Zêrahovcev; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

¹²Deveti za deveti mesec je bil Abiézer iz Anatóta izmed Benjaminovcev; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

¹³Deseti za deseti mesec je bil Netófčan Mahráj izmed Zêrahovcev; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

¹⁴Enajsti za enajsti mesec je bil Piratónec Benajá izmed Efrájimcev; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

¹⁵Dvanajsti za dvanajsti mesec je bil Netófčan Heldáj izmed Otniélovcev; v njegovem oddelku jih je bilo štiriindvajset tisoč.

Voditelji rodov

¹⁶Na čelu Izraelovih rodov so bili: pri Rúbenovcih glavni poveljnik Eliézer, Zihríjev sin; pri Simeonovcih Maahájev sin Šefatjá;

¹⁷pri Lévijskih Kemuélov sin Hašabjá; pri Aronovcih Cadók;

¹⁸pri Judovcih Davidov brat Elihú; pri Isahárjevcih Mihaelov sin Omrí;

¹⁹pri Zábuloncih Obadjájev sin Jišmajá; pri Neftálijevcih Azriélov sin Jerimót;

²⁰pri Efrájimcih Azazjájev sin Hošéa; pri polovici Manásejevega rodu Pedajájev sin Joél;

²¹pri gileádski polovici Manásejevega rodu Zeharjájev sin Idó; pri Benjaminovcih Abnêrjev sin Jaasiél;

²²pri Danovcih Jerohámov sin Azarél. To so bili poveljniki Izraelovih rodov.

²³Tistih pod dvajsetimi leti David ni štel, ker je Gospod obljubil, da bo pomnožil Izraela kakor zvezde na nebu.

²⁴Cerújin sin Joáb je začel šteti, pa ni končal; zaradi tega je namreč prišel gnev nad Izraela. Zato število ni prišlo v poročilo v Letopisih kralja Davida.

Civilni uradniki

²⁵Kraljeve zakladnice je nadzoroval Adiélov sin Azmávet, zakladnice po deželi, v mestih, vaseh in stolpih pa Uzíjev sin Jonatan.

²⁶Poljske delavce, ki so obdelovali zemljo, je nadzoroval Kelúbov sin Ezrí;

²⁷vinograde Šimí iz Rame, zaloge v vinskih hramih Šefámelec Zabdí;

²⁸oljke in smokve v Šéfeli Géderčan Báal Hanán; zaloge olja Joáš;

²⁹govedo, ki se je paslo v Šarónu, Šarónec Šitráj; govedo v dolinah Adlájev sin Šafát;

³⁰kamele Izmaelec Obíl; osle Meronočán Jehdejá;

³¹drobnico pa Hagríjevec Jazíz. Vsi ti so bili upravniki premoženja kralja Davida.

³²Davidov stric Jonatan, učen mož in pisar, je bil svetovalec, Hahmoníjev sin Jehiél je skrbel za kraljeve sinove.

³³Ahitófel je bil kraljev svetovalec in Arkéjlec Hušáj kraljev prijatelj.

³⁴Za Ahitófelom sta bila Benajájev sin Jojadá in Abjatár. Joáb pa je bil kraljev vojskovodja.

1 Kroniška 28

Davidovo slovo

¹David je zbral v Jeruzalemu vse Izraelove kneze, voditelje rodov, poveljnike oddelkov, ki so služili kralju, poveljnike tisočnij in stotnij, upravnike vsega premoženja in živine, kar so ju imeli kralj in njegovi sinovi, z dvorniki, junaki in vsemi hrabrimi vojaki.

²Kralj David se je postavil na noge in rekel: »Poslušajte me, moji bratje in moje ljudstvo! Namenil sem se, da bi zidal hišo, v kateri bi počivala skrinja Gospodovezaveze in podnožje našega Boga, in sem pripravljaj zidavo.

³Toda Bog mi je rekel: »Ti ne boš zidal hiše mojemu imenu, ker si vojščak in si prelival kri.«

⁴Vendar je mene Gospod, Izraelov Bog, izvolil izmed vse hiše mojega očeta, da bi bil kralj Izraelu na veke. Izvolil je namreč Juda za vladarja in v Judovem rodu hišo mojega očeta in med sinovi mojega očeta je mene milostno postavil za kralja vsemu Izraelu.

⁵Izmed vseh mojih sinov – saj mi je dal Gospod veliko sinov – pa je izvolil mojega sina Salomona, da bi sedel na prestolu Gospodovega kraljestva nad Izraelom.

⁶Rekel mi je: »Tvoj sin Salomon bo zidal mojo hišo in moje dvore; kajti njega sem si izvolil za sina in jaz mu bom oče.

⁷In utrdil bom njegovo kraljestvo na veke, če bo dosledno živel po mojih zapovedih in odlokih, kakor ta dan.«

⁸Zdaj torej vas prosim pred očmi vsega Izraela, Gospodovega zbora, in pred ušesi našega Boga: Držite se vseh zapovedi Gospoda, svojega Boga, in se poglobljajte vanje, da ostanete v posesti te lepe dežele in jo zapustite v dediščino svojim otrokom za seboj na veke.

⁹Ti pa, moj sin Salomon, spoznaj Boga svojega očeta in mu služi z vsem srcem in z voljno dušo! Kajti Gospod preiskuje vsa srca in pozna vse misli in namene. Če ga boš iskal, ga boš našel; če ga boš zapustil, te bo zavrzel za vselej.

¹⁰Zdaj torej glej, ker te je Gospod izvolil, da sezidaš hišo za svetišče; bodi močan in pojdi na delo!»

¹¹Nato je dal David sinu Salomonu načrt preddverja, poslopij, zakladnic, zgornjih sob, notranjih prostorov, prostora za spravni pokrov;

¹²in načrt vsega, kar je imel v mislih: za dvore Gospodove hiše in vse sobe naokoli, za zakladnice Božje hiše in zakladnice posvečenih reči;

¹³dalje za skupine duhovnikov in levitov, za vsa dela službe v Gospodovi hiši in za vse posode za službo v Gospodovi hiši;

¹⁴za zlate predmete po teži zlata, za vse posode za posamezne službe, za vse posode iz srebra po teži, za vse posode za posamezne službe;

¹⁵težo za zlate svečnike in njihove zlate svetilnice po teži posameznega svečnika in njegovih svetilnic ter za srebrne svečnike po teži svečnika in njegovih svetilnic, kakor so rabili posamezne svečnike.

¹⁶Dalje zlato po teži za mize za položene hlebe, za vsako posamezno mizo in srebro za srebrne mize;

¹⁷nadalje za vilice, kropilnice in kozarce iz čistega zlata in za zlate čaše po teži različnih čaš in za srebrne čaše po teži različnih čaš;

¹⁸za kadilni oltar iz prečiščenega zlata po teži pa načrt za voz, za zlata keruba, ki razprostirata peruti in zaslanjata skrinjo Gospodove zaveze.

¹⁹»Vse to mi je pojasnil v zapisu iz Gospodove roke – vsa dela tega načrta.«

²⁰Potem je David rekel sinu Salomonu: »Bodi močan in pogumen ter pojdi na delo! Ne boj se in se ne plaši, saj je Gospod Bog, moj Bog, s teboj. Ne bo se ti odtegnil in te ne bo zapustil, dokler ne bo končano vse delo službe v Gospodovi hiši.

²¹Glej, tu so skupine duhovnikov in levitov za vso službo v Božji hiši. Za sleherno delo imaš pri sebi prostovoljce, izurjene za vsako službo. Tudi velikaši in vse ljudstvo bodo storili vse, kar boš ukazal.«

1 Kroniška 29

Novi darovi za zidavo templja

¹Kralj David je rekel vsemu zboru: »Moj sin Salomon, edini, ki ga je Bog izvolil, je še mlad in neizkušen, delo pa je veliko. Kajti ta mogočna stavba ni za človeka, ampak za Gospoda Boga.

²Zato sem, kolikor sem mogel, pripravil za hišo svojega Boga zlata za zlate predmete, srebra za srebrne, brona za bronaste, železa za železne in lesa za lesene, dalje oniksove kamne, kamne za vdelavanje, lesketajoče se in pisane kamne, vsakovrstne žlahtne kamne in obilo marmorja.

³Iz ljubezni do hiše svojega Boga dam še, kar imam v svoji posesti zlata in srebra, za hišo svojega Boga povrh vsega tega, kar sem pripravil za sveto hišo:

⁴tri tisoč talentov zlata, ofírskega zlata in sedem tisoč talentov prečiščenega srebra, da se prevlečejo stene poslopij,

⁵pa zlata za zlate in srebra za srebrne predmete in za vsa dela, ki jih bodo opravili umetniki. Kdo je torej danes pripravljen prostovoljno darovati z radodarno roko Gospodu?«

⁶Tedaj so prostovoljno darovali družinski poglavarji, voditelji Izraelovih rodov, poveljniki tisočnij in stotnij in kraljevi upravniki.

⁷Za službo v Božji hiši so dali pet tisoč talentov zlata, deset tisoč darejkov, deset tisoč talentov srebra, osemnajst tisoč talentov brona in sto tisoč talentov železa.

⁸Kdor je imel drage kamne, jih je dal v zaklad Gospodove hiše v oskrbo Geršónovca Jehiéla.

⁹Ljudstvo se je veselilo njihovih prostovoljnih darov, ker so s celim srcem prostovoljno darovali Gospodu. Tudi kralj David se je zelo veselil.

Davidova molitev

¹⁰Tedaj je David slavil Gospoda vpričo vsega zbora; David je rekel: »Slavljen Gospod, Bog našega očeta Izraela, od vekov na veke!

¹¹Tvoji, o Gospod, so veličina, moč, čast, sijaj in veličastvo. Tvoje je namreč vse, kar je v nebesih in na zemlji. Tvoje, o Gospod, je kraljestvo in ti se vzdiguješ kot glava nad vse.

¹²Od tebe prihajata bogastvo in slava in ti gospoduješ nad vsem. V tvoji roki sta moč in oblast in v tvoji roki je, da narediš vse veliko in močno.

¹³Zdaj torej, naš Bog, se ti zahvaljujemo in slavimo tvoje veličastno ime.

¹⁴Zares: kdo sem jaz in kaj je moje ljudstvo, da bi mogli prostovoljno toliko darovati? Saj je od tebe vse in iz tvoje roke smo ti dali.

¹⁵Mi smo le tujci in gostači pred tabo kakor vsi naši očetje; kakor senca so naši dnevi na zemlji in nobenega upanja ni.

¹⁶O Gospod, naš Bog, vsa ta obilica, ki smo jo pripravili, da bi ti sezidali hišo za tvoje sveto ime, je iz tvoje roke in tvoje je vse.

¹⁷Vem, moj Bog, da preizkušaš srce in ljubiš odkritosrčnost; z iskrenim srcem sem prostovoljno daroval vse to in zdaj z veseljem vidim, kako ti tvoje tu navzoče ljudstvo prostovoljno daruje.

¹⁸ Gospod, Bog naših očetov Abrahama, Izaka in Izraela, ohrani za vedno v srcu svojega ljudstva take misli in namene in obračaj k sebi njihova srca!

¹⁹Mojemu sinu Salomonu pa daj, da se bo z vsem srcem držal tvojih zapovedi, pričevanj in zakonov, da bo naredil vse in sezidal mogočno stavbo, ki sem jo pripravil!«

²⁰Potem je David rekel vsemu zboru: »Slavite Gospoda, svojega Boga!« In ves zbor je slavil Gospoda, Boga svojih očetov, pokleknili so in se priklonili Gospodu in kralju.

²¹In darovali so Gospodu klavne daritve. Naslednji dan so darovali Gospodu žgalne daritve: tisoč juncev, tisoč ovnov, tisoč jagnjet z njihovimi pitnimi daritvami vred in veliko klavnih daritev za ves Izrael.

²²Z velikim veseljem so tisti dan jedli in pili pred Gospodom.

Salomon postane kralj

(1 Kr 1,38–40; 2,12)

Tedaj so drugič postavili Davidovega sina Salomona za kralja in ga mazilili za Gospodovega vladarja, Cadóka pa za duhovnika.

²³Nato je Salomon sédel na Gospodov prestol kot kralj namesto svojega očeta Davida. Vladal je srečno in ves Izrael mu je bil poslušen.

²⁴Vsi knezi in junaki in vsi sinovi kralja Davida so se uklonili kralju Salomonu.

²⁵Gospod je silno povelíchal Salomona pred očmi vsega Izraela in mu naklonil kraljevi sijaj, kakršnega ni imel pred njim noben kralj v Izraelu.

Davidova smrt

(1 Kr 2,10–12)

²⁶Jesejev sin David je torej kraljeval nad vsem Izraelom.

²⁷Njegovo kraljevanje nad Izraelom je trajalo štirideset let: v Hebrónu je kraljeval sedem let, v Jeruzalemu pa triintrideset let.

²⁸Umrí je v lepi starosti, poln let, bogastva in slave. Namesto njega pa je postal kralj njegov sin Salomon.

²⁹Dela kralja Davida, prva in zadnja, glej, so zapisana v spisih vidca Samuela, v spisih preroka Natána in v spisih vidca Gada

³⁰s poročili o vsem njegovem kraljevanju, o njegovem junaštvu in o časih, ki jih je preživel sam, ves Izrael in vsa kraljestva dežel.

2 Kroniška

2 Kroniška 1

Salomonovo kraljevanje

Salomon si izprosi modrost

(1 Kr 3,4–15)

¹Salomon, Davidov sin, si je utrdil kraljevo oblast; Gospod, njegov Bog, je bil z njim in ga je visoko povzdignil.

²Salomon je sklical vse Izraelce, poveljnike tisočnij in stotnij, sodnike in vse vojvode po vsem Izraelu, družinske poglavarje.

³In šli so, Salomon in ves zbor z njim, na višino, ki je bila v Gibeónu. Tam je bil namreč Božji shodni šotor, ki ga je bil naredil Gospodov služabnik Mojzes v puščavi. –

⁴Skrinjo zaveze pa je David prenesel iz Kirját Jearíma na mesto, ki ga je sam pripravil zanjo: postavil je namreč zanjo šotor v Jeruzalemu. –

⁵Tudi bronasti oltar, ki ga je naredil Becalél, Uríjev sin in Hurov vnuk, je bil tam pred Gospodovim prebivališčem; tega sta Salomon in zbor poiskala.

⁶Salomon je tam na bronastem oltarju, ki je bil pred Gospodom, pri shodnem šotoru, daroval tisoč žgalnih daritev.

⁷Tisto noč se je Bog prikazal Salomonu in mu rekel: »Prosi, kaj naj ti dam!«

⁸Salomon je rekel Bogu: »Ti si mojemu očetu Davidu izkazoval veliko naklonjenost, mene pa si postavil za kralja namesto njega.

⁹O Gospod Bog, naj se zdaj uresniči tvoja obljuba mojemu očetu Davidu. Postavil si me namreč za kralja čez ljudstvo, ki je številno kakor prah zemlje.

¹⁰Daj mi zdaj modrost in znanje, da bom znal odhajati in prihajati pred tem ljudstvom! Kajti kdo bi sicer mogel vladati temu tvojemu velikemu ljudstvu?«

¹¹Bog je rekel Salomonu: »Ker ti je bilo to pri srcu in nisi prosil bogastva, premoženja in slave, ne smrti svojih sovražnikov, in tudi nisi prosil dolgega življenja, temveč si prosil zase modrosti in znanja, da bi mogel vladati mojemu ljudstvu, kateremu sem te postavil za kralja,

¹²ti bosta dana modrost in znanje. Pa tudi bogastvo, premoženje in slavo ti bom dal, kakršnih niso imeli kralji, ki so bili pred teboj, in tudi za tabo ne bo takšnega.«

¹³Nato se je Salomon z višine v Gibeónu, izpred shodnega šotora, vrnil v Jeruzalem in kraljeval nad Izraelom.

Salomonova vojaška in trgovska dejavnost

(9,25–28; 1 Kr 10,26–29)

¹⁴Salomon si je nabral bojnih voz in konjenikov: imel je tisoč štiristo voz in dvanajst tisoč konjenikov. Nastanil jih je v mestih za bojne vozove in pri sebi v Jeruzalemu.

¹⁵Kralj je dosegel, da je bilo v Jeruzalemu srebra in zlata kakor kamenja; dosegel je tudi, da je bilo ceder toliko kakor divjih smokev v Šéfeli.

¹⁶Konje za Salomona so dobivali iz Egipta in iz Koéja. Kraljevi kupci so jih dobavljali iz Koéja za določeno ceno.

¹⁷Voz, ki so ga pripeljali iz Egipta, je stal šeststo šeklov srebra, konj pa sto petdeset. Tako so jih posredovali tudi vsem hetejskim in arámskim kraljem.

Priprave na zidanje templja

(1 Kr 5,15–32)

¹⁸Salomon je sklenil zidati hišo Gospodovemu imenu, sebi pa kraljevo hišo.

2 Kroniška 2

¹Tedaj je Salomon nabral sedemdeset tisoč nosačev, osemdeset tisoč kamnosekov v gorovju in tri tisoč šeststo nadzornikov nad njimi.

²Salomon je tirkemu kralju Hirámu poslal sporočilo in rekel: »Kakor si sodeloval z mojim očetom Davidom in mu poslal cedrovino, da si je sezidal hišo za stanovanje ...

³Glej, jaz pa nameravam zidati hišo imenu Gospoda, svojega Boga, in mu jo posvetiti, da bodo pred njim zažigali dišeče kadilo, redno polagali položene hlebe in opravljali žgalne daritve zjutraj in zvečer, ob sobotah, mlajih in praznikih Gospoda, našega Boga; to je Izraelcem naloženo na veke.

⁴Hiša, ki jo nameravam zidati, bo velika; naš Bog je namreč večji kakor vsi bogovi.

⁵A kdo bi mu mogel sezidati hišo, saj ga nebo in nebes nebesa ne morejo obseči? In kdo sem jaz, da mu zidam hišo? A saj jo le zato, da se bo pred njim zažigalo kadilo.

⁶Pošlji mi zdaj moža, izurjenega za dela v zlatu, srebru, bronu, železu, rdečem škrlatu, karmezinu in višnjevem škrlatu. Naj zna tudi rezbariti, da se bo pridružil umetnikom, ki so pri meni v Judu in v Jeruzalemu in jih je pripravil že moj oče David.

⁷Pošlji mi tudi cedrovega, cipresovega in sándalovega lesa z Libanona! Vem namreč, da znajo tvoji služabniki sekati les na Libanonu; glej, moji služabniki pa bodo delali s tvojimi služabniki,

⁸da mi bodo pripravili obilo lesa, ker bo hiša, ki jo nameravam zidati, velika in čudovita.

⁹Glej, gozdnim delavcem, ki bodo sekali les, tvojim služabnikom, bom dajal za prehrano dvajset tisoč kadi pšenice, dvajset tisoč kadi ječmena, dvajset tisoč čebrov vina in dvajset tisoč čebrov olja.«

¹⁰Tirski kralj Hirám je odgovoril v pismu, ki ga je poslal Salomonu: »Ker Gospod ljubi svoje ljudstvo, te je postavil za kralja nad njim.«

¹¹Hirám je še rekel: »Slavljen Gospod, Izraelov Bog, ki je naredil nebo in zemljo in dal kralju Davidu modrega sina, obdarjenega z razumnostjo in razsodnostjo, da bo sezidal hišo Gospodu, sebi pa kraljevo hišo.

¹²Zdaj ti torej pošiljam modrega in z razsodnostjo obdarjenega moža Hirám Abíja,

¹³ki je sin ene izmed Danovih hčera, njegov oče pa je Tirec. Izurjen je za dela v zlatu, srebru, bronu, železu, kamnu, lesu, v rdečem in višnjevem škrlatu, bisusu in karmezinu. Zna tudi rezljati vsakršne rezbarije in uresničiti vsakršno zamisel, ki mu jo predložijo, skupaj s tvojimi umetniki in z umetniki mojega gospoda Davida, tvojega očeta.

¹⁴Zdaj naj moj gospod pošlje svojim služabnikom pšenice, ječmena, olja in vina, kakor je govoril.

¹⁵Mi bomo posekali les z Libanona, kolikor ga boš potreboval, in ti ga v splavih spravili po morju v Jafo. Ti pa boš poskrbel, da ga prepeljejo gor v Jeruzalem.«

¹⁶Potem je Salomon preštel vse tujce, ki so bivali v izraelski deželi, podobno kot jih je preštel njegov oče David; našlo se jih je sto triinpetdeset tisoč šeststo.

¹⁷Sedemdeset tisoč izmed njih je določil za nosače, osemdeset tisoč za kamnoseke v gorovju, tri tisoč šeststo pa za nadzornike, da bi ljudi priganjali k delu.

2 Kroniška 3

Salomon zida tempelj

(1 Kr 6,1–22)

¹Salomon je začel zidati Gospodovo hišo v Jeruzalemu na griču Moríja, ki ga je izbral že njegov oče David – na kraju, ki ga je pripravil David – na mlatišču Jebusejca Arávna.

²Zidati je začel drugi dan drugega meseca v četrtem letu svojega kraljevanja.

³Tole so temelji, ki jih je Salomon določil za Božjo hišo: dolžina šestdeset komolcev – komolcev po nekdanji meri – in širina dvajset komolcev.

⁴Preddverje, ki je bilo spredaj, je bilo v smeri širine hiše dolgo dvajset, visoko pa sto dvajset komolcev. Znotraj ga je prevlekel s čistim zlatom.

⁵Véliko hišo je obložil s cipresovino, jo prevlekel z najboljšim zlatom in na njej oblikoval palme in verižaste čope.

⁶Hišo je polepšal tudi s tem, da jo je obložil z dragimi kamni. Zlato je bilo parvájimsko zlato.

⁷Tako je hišo oblekel z zlatom: njeno ogredje, prage, stene in vrata; na stene pa je vrezal kerube.

⁸Napravil je tudi hišo za presveto. To je bilo v smeri širine hiše dolgo dvajset komolcev in široko dvajset komolcev. Prevlekel ga je z najboljšim zlatom, za šeststo talentov.

⁹Teža žebļev je bila petdeset šeklov zlata. Tudi gornje izbe je oblekel z zlatom.

Tempeljska oprema

(1 Kr 6,23–28; 7,15–51)

¹⁰V presvetem je naredil dva keruba, rezbarsko delo, in prevlekli so ju z zlatom.

¹¹Peruti kerubov so segale dvajset komolcev v dolžino. Pet komolcev dolga perut enega se je dotikala stene hiše, druga pet komolcev dolga perut pa je segala do peruti drugega keruba.

¹²Pet komolcev dolga perut drugega keruba se je dotikala stene hiše, druga pet komolcev dolga perut pa je segala do peruti onega drugega keruba.

¹³Peruti teh kerubov so se torej razprostirale dvajset komolcev v širino. Stala pa sta na nogah in gledala proti hiši.

¹⁴Naredil je tudi zagrinjalo iz višnjevega in rdečega škrlata, karmezina in bisusa ter na njem oblikoval kerube.

¹⁵Pred hišo je postavil dva stebra, petintrideset komolcev visoka; glavič, ki je bil na vrhu, je meril pet komolcev.

¹⁶Naredil je verižaste čope, podobne ogrlici, in jih vdelal na vrh stebrov. Naredil je tudi sto granatnih jabolk in jih vdelal v verižaste čope.

¹⁷Stebra je postavil pred svetišče, enega na desno, drugega na levo. Tistega na desni je poimenoval Jahín, onega na levi pa Boaz.

2 Kroniška 4

¹Naredil je tudi bronast oltar, dvajset komolcev dolg, dvajset komolcev širok in deset komolcev visok.

²Nato je naredil ulito morje. Od enega roba do drugega je merilo deset komolcev, bilo je okrogle oblike, pet komolcev visoko, trideset komolcev pa je znašal njegov obseg.

³Pod njim so ga krog in krog obdajale podobe volov, po deset na komolec. V dveh vrstah so morje obdajali voli, ki so bili uliti hkrati z njim.

⁴Stalo je na dvanajstih volih: trije so bili obrnjeni proti severu, trije proti zahodu, trije proti jugu in trije proti vzhodu. Na njih je počivalo morje. S svojim zadnjim delom so bili vsi obrnjeni navznoter.

⁵Debelo je bilo za dlan in njegov rob je bil oblikovan kakor rob čaše, podoben lilijinemu cvetu. Držalo je tri tisoč čebrov.

⁶Potem je naredil deset umivalnikov: pet jih je dal na južno in pet na severno stran; v njih so izpirali, kar je bilo pripravljeno za žgalno daritev. Morje pa je bilo za duhovnike, da so se v njem umivali.

⁷Dalje je naredil deset zlatih svečnikov, kakor je bilo predpisano, in jih postavil v tempelj, pet na desno in pet na levo.

⁸Tudi je naredil deset miz in jih postavil v tempelj, pet na desno in pet na levo. Tudi sto zlatih kropilnic je izdelal.

⁹Nato je napravil dvor za duhovnike in veliki dvor pa še vrata na dvor; vrata je prevlekel z bronom.

¹⁰Morje je postavil na desno stran, proti jugovzhodu.

¹¹Hirám je naredil tudi posode, lopate in kropilnice. Tako je dokončal delo, ki ga je za kralja Salomona opravljal pri Božji hiši:

¹²dva stebra in zaobljena glaviča vrh obeh stebrov; dve mreži, da sta zastirali oba zaobljena glaviča vrh stebrov;

¹³štiristo granatnih jabolok za obe mreži, dve vrsti granatnih jabolok za vsako mrežo, da sta zastirali zaobljena glaviča na stebrih;

¹⁴naredil je stojala, naredil umivalnike na stojalih;

¹⁵eno morje in dvanajst volov pod njim;

¹⁶pa še posode, lopate in vilice z vsemi pripravami, ki so sodile zraven, je Hirám Abí naredil kralju Salomonu za Gospodovo hišo, iz glajenega brona.

¹⁷Uliti pa jih je dal kralj v ilovnati zemlji v Jordanski dolini med Sukótom in Cerédo.

¹⁸Salomon je dal vse te priprave izdelati v veliki množini, tako da se teža brona ni dala ugotoviti.

¹⁹Salomon je naredil vse priprave v Božji hiši: zlati oltar, mize, na katerih so bili hlebi obličja;

²⁰svečnike in njihove svetilke iz čistega zlata, da bi po predpisu gorele pred notranjim svetiščem;

²¹zlate cvetove, svetilnice in utrinjala, vse iz najčistejšega zlata;

²²nože, kropilnice, skodele in kadilnice iz čistega zlata. Tudi vhod v hišo, notranja vrata v presveto in vrata hiše v glavni prostor so bili iz zlata.

2 Kroniška 5

¹Tako je bilo vse delo, ki ga je kralj Salomon opravil za Gospodovo hišo, dokončano. In Salomon je dal vanjo prenesti svete predmete, ki jih je bil posvetil njegov oče David: srebro, zlato in vse priprave je spravil v zakladnice Božje hiše.

Posvetitev templja

(1 Kr 8,1–13)

²Tedaj je Salomon sklical Izraelove starešine in vse poglavarje rodov, kneze družin Izraelovih sinov, v Jeruzalem, da bi prenesli skrinjo Gospodove zaveze iz Davidovega mesta, to je s Siona.

³Vsi Izraelovi možje so se zbrali pri kralju ob prazniku, to je v sedmem mesecu.

⁴Ko so prišli vsi Izraelovi starešine, so leviti vzdignili skrinjo.

⁵Prenesli so gor skrinjo, shodni šotor in vse svete priprave v šotoru; nosili so jih levitski duhovniki.

⁶Kralj Salomon in ves Izraelov zbor, ki se je zbral ob njem pred skrinjo, je daroval toliko drobnice in goveda, da ju zaradi množine niso mogli ne prešteti ne izmeriti.

⁷Potem so duhovniki skrinjo Gospodove zaveze prinesli na njeno mesto, v notranje svetišče hiše, v presveto, pod peruti kerubov.

⁸Keruba sta razprostirala peruti nad mestom, kjer je stala skrinja, tako da sta keruba krila skrinjo in njena drogova od zgoraj.

⁹Drogova sta bila tako dolga, da je bilo njuna konca videti iz svetišča pred notranjim svetiščem, od zunaj pa ju ni bilo videti. Tam sta ostala do tega dne.

¹⁰V skrinji ni bilo drugega kakor dve tabli, ki ju je bil vanjo položil Mojzes pod Horebom, ko je Gospod sklenil zavezo z Izraelovimi sinovi ob izhodu iz Egipta.

¹¹Ko so duhovniki prišli iz svetišča – vsi navzoči duhovniki ne glede na njihove skupine so se namreč prej posvetili –

¹²in ko so prišli še vsi leviti pevci, Asáf, Hemán, Jedutún, njihovi sinovi in bratje in so se oblečeni v bisus postavili s cimbalami, harfami in citrami na vzhodno stran oltarja – ob njih je bilo še sto dvajset duhovnikov, ki so znali trobiti na trobente –

¹³so trobentači in pevci enodušno in skladno zapeli v slavo in zahvalo Gospodu. Kakor hitro je zadonel glas trobent, cimbal in drugih glasbil v čast Gospodu, »ker je dober, ker na veke traja njegova dobrot«, je hišo, Gospodovo hišo, napolnil oblak,

¹⁴tako da duhovniki zaradi oblaka niso mogli pristopiti, da bi opravili bogoslužje. Kajti Gospodov veličastvo je napolnilo Božjo hišo.

2 Kroniška 6

¹Tedaj je Salomon rekel: »Gospod je rekel, da hoče prebivati v temnem oblaku.

²In jaz sem ti sezidal veličastno hišo, mesto, kjer boš prebival na veke.«

Salomonov govor

(1 Kr 8,14–21)

³Nato se je kralj obrnil in blagoslovil ves Izraelov zbor, ki je medtem stal.

⁴Rekel je: »Slavljen, Gospod, Izraelov Bog, ki je s svojimi usti govoril mojemu očetu Davidu in s svojimi rokami izpolnil obljubo:

⁵»Od dneva, ko sem izpeljal svoje ljudstvo iz egiptovske dežele, si nisem iz nobenega Izraelovega rodu izbral mesta, kjer bi se sezidala hiša, da bi tam bilo moje ime. Tudi nisem nikogar izbral za vladarja nad svojim ljudstvom Izraelom.

⁶Pač pa sem izbral Jeruzalem, da bo v njem moje ime, in Davida sem izbral, da bi bil na čelu mojega ljudstva Izraela.«

⁷Moj oče David je sicer imel namen zidati hišo imenu Gospoda, Izraelovega Boga.

⁸Toda Gospod je rekel mojemu očetu Davidu: »Imel si namen zidati hišo mojemu imenu. Lepo, da si imel ta namen!

⁹Vendar te hiše ne boš zidal ti, ampak tvoj sin, ki se ti bo rodil; on bo zidal hišo mojemu imenu.«

¹⁰ Gospod je izpolnil obljubo, ki jo je dal: jaz sem stopil na mesto svojega očeta Davida in sedim na Izraelovem prestolu, kakor je Gospod obljubil. Sezidal sem hišo imenu Gospoda, Izraelovega Boga,

¹¹in tja postavil skrinjo, v kateri je Gospodova zaveza, ki jo je sklenil z Izraelovimi sinovi.«

Salomonova molitev

(1 Kr 8,22–53)

¹²Nato je vpričo vsega Izraelovega zbora stopil pred Gospodov oltar in razprostrl roke.

¹³Salomon je namreč napravil bronast oder in ga postavil v sredo zunanjega dvora; bil je pet komolcev dolg, pet komolcev širok in tri visok. Stopil je nanj, pokleknil pred vsem Izraelovim zborom, razprostrl roke proti nebu

¹⁴in rekel: »Gospod, Izraelov Bog, ni tebi enakega Boga ne v nebesih ne na zemlji. Ti ohranjaš zavezo in naklonjenost svojim služabnikom, ki z vsem srcem hodijo pred tvojim obličjem.

¹⁵Svojemu služabniku Davidu, mojemu očetu, si izpolnil, kar si mu obljubil. Kar si z usti govoril, si z roko naredil, kakor priča ta dan.

¹⁶ Gospod, Izraelov Bog, izpolni zdaj svojemu služabniku Davidu, mojemu očetu, kar si mu obljubil, ko si rekel: »Ne bo odstranjen izpred mojega obličja nobeden izmed tvojih, ki bodo sedeli na Izraelovem prestolu, če se bodo le tvoji potomci držali svoje poti, da bodo hodili v skladu z mojo postavo, kakor si ti hodil pred mojim obličjem.«

¹⁷Zdaj torej, Gospod, Izraelov Bog, naj se uresniči beseda, ki si jo dal svojemu služabniku Davidu.

¹⁸Toda mar Bog res more prebivati pri ljudeh na zemlji? Glej, nebo in nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!

¹⁹Vendar se ozri na molitev svojega služabnika in na njegovo prošnjo, Gospod, moj Bog, in usliši klic in molitev, ki jo tvoj služabnik moli pred teboj.

²⁰Naj bodo tvoje oči noč in dan uprte v to hišo, v kraj, o katerem si obljubil, da boš tam postavil svoje ime; da boš uslišal molitev, ki jo tvoj služabnik moli na tem kraju.

²¹Poslušaj prošnje svojega služabnika in svojega ljudstva Izraela, ko bodo molili na tem kraju. Prisluhni s kraja, kjer prebivaš, iz nebes, poslušaj in odpuščaj!

²²Če se kdo pregreši zoper svojega bližnjega in zahtevajo od njega, da se s prisego zapriseže, in pride zapriseč pred tvoj oltar v tej hiši,

²³prisluhni iz nebes, ukrepaj in razsodi med svojima služabnikoma, da krivemu povrneš in njegovo početje spraviš na njegovo glavo, pravičnega pa opravičiš in mu povrneš po njegovi pravičnosti!

²⁴Kadar bo tvoje ljudstvo Izrael poraženo pred sovražnikom, ker se bodo pregrešili proti tebi, pa se bodo vrnili, slavili tvoje ime in v tej hiši molili in prosili pred teboj,

²⁵prisluhni iz nebes in odpusti greh svojega ljudstva Izraela in jih pripelji nazaj v deželo, ki si jo dal njim in njihovim očetom.

²⁶Ko se bo nebo zaprlo in ne bo dežja, ker se bodo pregrešili proti tebi, pa bodo molili obrnjeni proti temu kraju, slavili tvoje ime in se spreobrnili od svojih grehov, ker jih boš ponižal,

²⁷poslušaj v nebesih in odpusti greh svojih služabnikov in svojega ljudstva Izraela – saj jim ti kažeš pravo pot, po kateri naj hodijo – in pošlji dež svoji deželi, ki si jo dal svojemu ljudstvu v dediščino!

²⁸Če bo v deželi nastala lakota, če se pojavijo kuga, snet, rja, kobilica rojivka in glodalka, če bo sovražnik oblegal katero njihovih mest, naj pride kakršna koli nadloga ali bolezen:

²⁹vsaki molitvi, vsaki prošnji katerega koli človeka ali vsega tvojega ljudstva Izraela, ki bo doživljal stisko in bolečino in razprostrl roke proti tej hiši,

³⁰prisluhni iz nebes, s kraja, kjer prebivaš, ter odpusti in povrni vsakemu po vseh njegovih delih, ker poznaš njegovo srce – saj edino ti poznaš srca človeških otrok –

³¹da se te bodo bali in hodili po tvojih poteh vse dni, dokler bodo živeli v deželi, ki si jo dal našim očetom.

³²Tudi tujca, ki ni iz tvojega ljudstva Izraela, temveč bo prišel iz daljne dežele zaradi tvojega velikega imena, tvoje močne roke in iztegnjenega lakta – če pride molit v to hišo,

³³poslušaj iz nebes, s kraja, kjer prebivaš, in izpolni, za kar te bo tujec goreče prosil, da bodo vsi narodi na zemlji spoznali tvoje ime, se te bali kakor tvoje ljudstvo Izrael in se prepričali, da je tvoje ime priklicano na to hišo, ki sem jo sezidal.

³⁴Če bo šlo tvoje ljudstvo na vojsko zoper sovražnike, kamor koli jih boš poslal, in bodo molili k tebi, obrnjeni proti temu mestu, ki si ga izvolil, in proti hiši, ki sem jo sezidal tvojemu imenu,

³⁵prisluhni iz nebes njihovi molitvi in prošnji in ravnaj z njimi pravično!

³⁶Če se bodo pregrešili nad teboj – saj ni človeka, ki bi ne grešil – in se boš razjezil nad njimi ter jih izročil sovražniku in jih bodo zmagovalci ulete odpeljali v daljno ali bližnjo deželo,

³⁷pa bodo šli vase v deželi, kjer bodo ujeti, se spreobrnili in te milo prosili v deželi svojega ujetništva in rekli: Grešili smo, delali húdo in ravnali krivično;

–

³⁸če se bodo v deželi svojega ujetništva, kamor jih bodo odpeljali, z vsem srcem in z vso dušo vrnili k tebi in bodo molili k tebi, obrnjeni proti deželi, ki si jo dal njihovim očetom, proti mestu, ki si ga izvolil, in proti hiši, ki sem jo sezidal tvojemu imenu;

³⁹potem usliši iz nebes, s kraja, kjer prebivaš, njihovo molitev in prošnje. Ravnaj z njimi pravično in odpusti svojemu ljudstvu, kar bodo zagrešili zoper tebe!

⁴⁰Tvoje oči, moj Bog, naj bodo zdaj odprte in tvoja ušesa pozorna na molitev na tem kraju.

⁴¹Vzdigni se torej, Gospod Bog, k svojemu počivališču, ti in skrinja tvoje moči. Tvoji duhovniki, Gospod Bog, naj oblečejo odrešenje, tvoji zvesti naj se veselijo v sreči.

⁴² Gospod Bog, ne zavračaj obličja svojega maziljenca. Spominjaj se dobrot, ki si jih delil svojemu služabniku Davidu!«

2 Kroniška 7

Daritev ob posvetitvi templja

(1 Kr 8,62–66)

¹Ko je Salomon dokončal molitev, je šinil ogenj z neba in použil žgalno daritev in klavne daritve. Gospodovo veličastvo je napolnilo tempelj.

²Duhovniki niso mogli stopiti v Gospodovo hišo, ker je Gospodovo veličastvo napolnilo Gospodovo hišo.

³Vsi Izraelovi sinovi so videli, kako sta se ogenj in Gospodovo veličastvo spustila na tempelj; pokleknili so na tlak, se priklonili z obrazom do tal ter molili in hvalili Gospoda, »ker je dober, ker na veke traja njegova dobrot«.

⁴Nato sta kralj in vse ljudstvo darovala klavne daritve pred Gospodom.

⁵Kralj Salomon je daroval v klavno daritev dvaindvajset tisoč glav goveda in sto dvajset tisoč ovc. Tako sta kralj in vse ljudstvo posvetila Božjo hišo.

⁶Duhovniki so stali na svojih mestih, prav tako leviti z glasbili za Gospoda, ki jih je naredil kralj David, da so slavili Gospoda – »ker na veke traja njegova dobrot« – ko so spremljali Davidove hvalnice. Na drugi strani so duhovniki trobili na trobente, vsi Izraelci pa so medtem stali.

⁷Salomon je posvetil tudi sredino dvora pred Gospodovo hišo. Tam je namreč daroval žgalne daritve in tolščo mirovnih daritev, ker bronasti oltar, ki ga je naredil Salomon, ni mogel sprejeti žgalne in jedilne daritve in tolšče.

⁸Salomon in z njim ves Izrael, silno velik zbor od Lebó Hamáta do Egiptovskega potoka, je v tistem času obhajal praznik sedem dni.

⁹Osmi dan so imeli slovesen shod; sedem dni so namreč obhajali posvečenje oltarja in sedem dni so praznovali.

¹⁰Triindvajseti dan sedmega meseca je odpustil ljudstvo domov, vesele in dobre volje zaradi dobrote, ki jo je Gospod storil Davidu, Salomonu in svojemu ljudstvu Izraelu.

Bog se Salomonu znova prikaže

(1 Kr 9,1–9)

¹¹Tako je Salomon dokončal Gospodovo hišo in kraljevo hišo; vse, kar je Salomon želel narediti v Gospodovi hiši in v svoji hiši, je srečno izpeljal.

¹²Tedaj se mu je ponoči prikazal Gospod in mu rekel: »Slišal sem tvojo molitev in si izbral ta kraj za hišo daritve.

¹³Če bom zaprl nebo in ne bo dežja, ali če bom velel kobilici, naj obžre deželo, ali poslal kugo med svoje ljudstvo,

¹⁴pa se bo moje ljudstvo, ki kliče nase moje ime, ponižalo, molilo in iskalo moje obličje ter se odvrnilo od svojih hudobnih poti, bom prisluhnil iz nebes, jim odpustil greh in ozdravil njihovo deželo.

¹⁵Zdaj so moje oči odprte in moja ušesa pozorna na molitev na tem kraju.

¹⁶Zdaj sem namreč to hišo izvolil in posvetil, da bo tam na veke moje ime; moje oči in moje srce bodo tam vse dni.

¹⁷Če boš tudi ti hodil pred mojim obličjem, kakor je hodil tvoj oče David, in boš delal vse, kar ti zapovedujem, se držal mojih zakonov in odlokov,

¹⁸bom utrdil prestol tvojega kraljevanja, kakor sem se zavezal tvojemu očetu Davidu, ko sem rekel: »Nobeden od tvojih, ki bodo vladali v Izraelu, ne bo odstranjen.«

¹⁹Če pa se boste odvrnili in zapustili moje zakone in zapovedi, ki sem vam jih predložil, ter šli in služili drugim bogovom in jih molili,

²⁰vas bom izruval iz svoje dežele, ki sem vam jo dal, in zavrgel izpred svojega obličja to hišo, ki sem jo posvetil svojemu imenu, in jo dal v pregovor in zasmeh vsem ljudstvom.

²¹Nad to hišo, nekdam tako veličastno, bo osupel vsak, ki bo šel mimo, in rekel: »Zakaj je Gospodtako napravil s to deželo in s to hišo?«

²²Tedaj bodo rekli: »Ker so zapustili Gospoda, Boga svojih očetov, ki jih je izpeljal iz egiptovske dežele, in se oklenili drugih bogov, jih molili in jim služili; zato je spravi nadnje vso to nesrečo.«

2 Kroniška 8

Druga Salomonova dela

(1 Kr 9,10–28)

¹Ko se je izteklo dvajset let, v katerih je Salomon sezidal Gospodovohišo in svojo hišo,

²je Salomon spet pozidal mesta, ki mu jih je dal Hirám, in v njih naselil Izraelove sinove.

³Potem je šel na Hamát Cobo in jo osvojil.

⁴Zgradil je Tadmór v puščavi in vsa mesta za skladišča, ki jih je zgradil v Hamátu.

⁵Zgradil je tudi Zgornji Bet Horón in Spodnji Bet Horón, utrjeni mesti z obzidjem, z vrati in zapahi;

⁶pa tudi Baalát in vsa mesta za skladišča, ki jih je imel, vsa mesta za bojne vozove, mesta za konjenike in kar je še želel sezidati v Jeruzalemu, na Libanonu in na vsem ozemlju, kjer je vladal.

⁷Vse ljudi, kar jih je preostalo od Hetejcev, Amoréjcev, Perizéjcev, Hivéjcev in Jebusejcev, ki niso bili izmed Izraelcev –

⁸njihove potomce, ki so še ostali za njimi v deželi in jih Izraelovi sinovi niso pokončali – je Salomon določil za tlako do tega dne.

⁹Izmed Izraelcev pa ni nikogar napravil za sužnja pri svojem delu, temveč so bili njegovi vojaki, častniki, pribočniki, poveljniki nad njegovimi bojnimi vozmi in konjeniki.

¹⁰Višjih nadzornikov, ki jih je imel kralj Salomon, je bilo dvesto petdeset in so nadzorovali ljudstvo.

¹¹Faraonovo hčer je Salomon preselil iz Davidovega mesta v hišo, ki jo je sezidal zanjo; rekel je namreč: »Moja žena ne bo stanovala v hiši Izraelovega kralja Davida, kajti prostori, kamor je prišla Gospodovaskrinja, so sveti.«

¹²Tedaj je Salomon daroval Gospodu žgalne daritve na Gospodovemoltarju, ki ga je sezidal pred tempeljskim preddverjem.

¹³Daroval je, kakor je bilo po Mojzesovi zapovedi določeno za posamezne dneve: ob sobotah, mlajih in o prazničnih dneh – trikrat na leto – ob prazniku nekvašenega kruha, ob prazniku tednov in ob šotorskem prazniku.

¹⁴Po odloku svojega očeta Davida je postavil skupine duhovnikov za njihovo službo in levite za njihova opravila, da so prepevali in stregli pred duhovniki, kakor je bilo predpisano za posamezen dan, ter vratarje po njihovih skupinah za posamezna vrata; tako je namreč ukazal David, Božji mož.

¹⁵V ničemer niso odstopili od kraljevega ukaza glede duhovnikov in levitov, pa tudi glede zakladnic ne.

¹⁶Tako je bilo vse Salomonovo delo dokončano: od dne, ko je položil temelj za Gospodovo hišo, in dokler ni bila dokončana; Gospodova hiša je bila popolna.

¹⁷Potem je Salomon šel v Ecjón Geber in Elát na morskem obrežju v edómski deželi.

¹⁸Hirám mu je po svojih služabnikih poslal ladje in ljudi, ki so bili vajeni morja. S Salomonovimi služabniki vred so prišli v Ofír, od tam pripeljali štiristo petdeset talentov zlata in ga prinesli kralju Salomonu.

2 Kroniška 9

Obisk kraljice iz Sabe

(1 Kr 10,1–13)

¹Ko je kraljica iz Sabe slišala o Salomonovem slovesu, je prišla v Jeruzalem, da bi Salomona preizkušala z ugankami; imela je zelo veliko spremstvo, kamele so nosile dišave, veliko zlata in dragih kamnov. Ko je prišla k Salomonu, se je z njim pogovarjala o vsem, kar ji je ležalo na srcu.

²Salomon ji je pojasnil vse, kar ga je vprašala. Ni je bilo reči, ki bi bila Salomonu zakrita in katere bi ji ne bil pojasnil.

³Ko je kraljica iz Sabe videla Salomonovo modrost in hišo, ki jo je sezidal,

⁴pa jedi na njegovi mizi, kako sedijo njegovi dostojanstveniki in strežejo njegovi služabniki, pa njihova oblačila, točaje in njihova oblačila in njegovo žgalno daritev, ki jo je daroval v Gospodovi hiši, je strmela.

⁵Rekla je kralju: »Kako res je, kar sem slišala o tvojih dosežkih in tvoji modrosti v svoji deželi!

⁶Nisem verjela, kar so pravili, dokler nisem prišla in videla na svoje oči. A glej, še pol mi niso povedali o veličini tvoje modrosti; tako presegaš sloves, o katerem sem slišala.

⁷Blagor tvojim možem, blagor tem tvojim služabnikom, ki venomer stojijo pred tabo in poslušajo tvojo modrost.

⁸Naj bo slavljen Gospod, tvoj Bog, ki je imel veselje nad teboj in te je posadil na svoj prestol kot kralja v službi Gospoda, tvojega Boga. Ker tvoj Bog ljubi Izraela in ga hoče ohraniti na veke, te je določil za kralja nad njimi, da bi uveljavljal pravico in pravičnost.«

⁹Potem je dala kralju sto dvajset talentov zlata ter silno veliko dišav in dragih kamnov. Nikdar ni bilo takih dišav, kakor jih je kraljica iz Sabe podarila kralju Salomonu.

¹⁰Tudi Hirámovi in Salomonovi služabniki, ki so dovažali zlato iz Ofírja, so pripeljali sándalov les in drage kamne.

¹¹Kralj je iz sandalovine napravil stopnice za Gospodovo hišo in v kraljevo hišo ter citre in harfe za pevce. Kaj takega prej ni bilo videti v Judovi deželi.

¹²Kralj Salomon pa je kraljici iz Sabe dal vse, česar si je zaželela in za kar je prosila – veliko več od tistega, kar je sama prinesla kralju. Potem se je odpravila in se s služabniki vrnila v svojo deželo.

Salomonovo bogastvo in slava

(1,14–17; 1 Kr 10,14–29)

¹³Zlato, ki se je letno stekalo k Salomonu, je tehtalo šeststo šestinšestdeset zlatih talentov,

¹⁴poleg tega, kar so prinašali trgovci in prekupčevalci. Tudi vsi arabski kralji in deželni upravitelji so prinašali Salomonu zlata in srebra.

¹⁵Kralj Salomon je napravil dvesto ščitov iz kovanega zlata: šeststo šeklov kovanega zlata je šlo za vsakega;

¹⁶in tristo ščitkov iz kovanega zlata: za vsak ščitek je šlo tristo šeklov zlata. Kralj jih je spravil v hišo libanonskega gozda.

¹⁷Nadalje je kralj napravil velik slonokoščen prestol in ga prevlekel s čistim zlatom.

¹⁸Prestol je imel šest stopnic in zlat podnožnik, ki so bili pritrjeni nanj. Na obeh straneh sedeža sta bili naslonjali za roke; ob naslonjalah sta stala dva leva,

¹⁹dvanajst levov pa je stalo na šesterih stopnicah na obeh straneh. Kaj takega niso naredili še v nobenem kraljestvu.

²⁰Tudi vse posode za pitje je imel kralj Salomon iz zlata in vsa oprema v hiši libanonskega gozda je bila iz čistega zlata. Srebro v Salomonovih dneh ni bilo kaj dosti cenjeno.

²¹Kralj je imel namreč ladje, ki so s Hirámovimi služabniki plule v Taršíš; po enkrat na tri leta so prihajale taršíške ladje in dovažale zlato, srebro, slonovino, opice in pavijane.

²²Tako je kralj Salomon prekašal vse kralje na zemlji po bogastvu in modrosti.

²³Vsi kralji na zemlji so ga želeli videti, da bi slišali modrost, ki mu jo je Bog položil v srce.

²⁴Vsak je prinesel svoje darilo: srebrne in zlate predmete, oblačila, orožje, dišave, konje in mezge, in sicer iz leta v leto.

²⁵Salomon je premogel štiri tisoč pregraj za konje, prav toliko bojnih voz in dvanajst tisoč konjenikov. Nastanil jih je v mestih za bojne vozove in pri sebi v Jeruzalemu.

²⁶ Gospodoval je nad vsemi kralji od veletoka do filistejske dežele in egiptovske meje.

²⁷Kralj je dosegel, da je bilo v Jeruzalemu srebra kakor kamenja; dosegel je tudi, da je bilo ceder toliko kakor divjih smokev v Šéfeli.

²⁸Konje so za Salomona uvažali iz Egipta in od vsepovsod.

Salomonova smrt

(1 Kr 11,41–43)

²⁹Preostala Salomonova dela, od prvih do zadnjih – mar niso zapisana v delih preroka Natána, v prerokovanju Ahíja iz Šila in v videnjih vidca Jedója v zvezi z Nebátovim sinom Jerobeámom?

³⁰Salomon je kraljeval v Jeruzalemu nad vsem Izraelom štirideset let.

³¹Potem je Salomon legel k svojim očetom. Pokopali so ga v mestu njegovega očeta Davida. Namesto njega je postal kralj njegov sin Roboám.

2 Kroniška 10

Zgodovina Judovega kraljestva

Upor proti Roboámu

(1 Kr 12,1–24)

¹Roboám je šel v Sihem; v Sihem je namreč prišel ves Izrael, da bi ga postavil za kralja.

²Ko pa je za to izvedel Nebátov sin Jerobeám, ki je bil v Egiptu, kamor je zbežal pred kraljem Salomonom, se je vrnil iz Egipta.

³Poslali so ponj in ga poklicali. Jerobeám in ves Izrael sta prišla k Roboámu, ga nagovorila in rekla:

⁴»Tvoj oče nam je otežil jarem; olajšaj nam zdaj trdo službo svojega očeta in težki jarem, ki nam ga je naložil, pa ti bomo služili.«

⁵Rekel jim je: »Čez tri dni se vrnite k meni!« In ljudstvo je odšlo.

⁶Kralj Roboám se je posvetoval s starešinami, ki so bili v službi pri njegovem očetu Salomonu, ko je še živel, in je rekel: »Kako svetujete, da odgovorim temu ljudstvu?«

⁷Spregovorili so in mu rekli: »Če boš dober do ljudstva, jim ugodil in jim govoril prijazne besede, bodo tvoji služabniki vse dni.«

⁸Toda zavrgel je nasvet, ki so mu ga dali stari, in se posvetoval z mladimi, ki so zrasli z njim in bili zdaj v njegovi službi.

⁹Rekel jim je: »Kaj svetujete, da odgovorim temu ljudstvu, ki mi je govorilo in reklo: ›Olajšaj jarem, ki nam ga je naložil tvoj oče?‹«

¹⁰Mladi, ki so zrasli z njim, so spregovorili in mu rekli: »Takole reci temu ljudstvu, ki ti je govorilo in reklo: »Tvoj oče nam je jarem otežil, ti pa nam ga olajšaj!«; takole jim reci: »Moj mezinček je debelejši kakor ledja mojega očeta.

¹¹No, moj oče vam je naložil težek jarem, jaz pa bom vaš jarem še obtežil. Moj oče vas je ustrahoval z biči, jaz pa vas bom s škorpionji.«

¹²Tretji dan je prišel Jerobeám z vsem ljudstvom k Roboámu, kakor je kralj govoril in rekel: »Tretji dan se vrnite k meni!«

¹³Kralj jim je trdo odgovoril. Nasvet starih je namreč kralj Roboám zavrgel

¹⁴in jim po nasvetu mladih govoril in rekel: »Moj oče vam je naložil težek jarem, jaz pa ga bom še obtežil. Moj oče vas je ustrahoval z biči, jaz pa vas bom s škorpionji.«

¹⁵Kralj torej ni poslušal ljudstva; vmes je namreč posegel Bog, da Gospod uresniči besedo, ki jo je po Ahíju iz Šila govoril Nebátovemu sinu Jerobeámu.

¹⁶Ko je ves Izrael videl, da jih kralj noče poslušati, je ljudstvo kralju odvrnilo in reklo: »Kakšen delež imamo še pri Davidu? Nimamo dediščine pri Jesejevem sinu! V svoje šotore, Izrael! Glej zdaj na svojo hišo, David!« Tako je ves Izrael odšel v svoje šotore.

¹⁷Nad Izraelovimi sinovi, ki so prebivali v Judovih mestih, pa je Roboám ostal kralj.

¹⁸Ko je kralj Roboám poslal tja Adoniráma, nadzornika pri obveznem delu, so ga Izraelovi sinovi obsuli s kamenjem, da je umrl. Kralju Roboámu pa se je posrečilo skočiti na voz in ubežati v Jeruzalem.

¹⁹Izrael se do tega dne upira Davidovi hiši.

2 Kroniška 11

¹Ko je Roboám prišel v Jeruzalem, je zbral Judovo in Benjaminovo hišo, sto osemdeset tisoč izbranih bojevnikov, da bi se vojskovali z Izraelom in kraljestvo vrnili Roboámu.

²Tedaj se je Božjemu možu Šemajáju zgodila Gospodova beseda, rekoč:

³»Reci Salomonovemu sinu Roboámu, Judovemu kralju, in vsemu Izraelu v Judu in Benjaminu:

⁴Tako govori Gospod: »Ne hodite se bojevat s svojimi brati! Vrnite se vsak na svoj dom, kajti po moji volji se je to zgodilo!« Poslušali so Gospodove besede in se vrnilo in niso šli nad Jerobeáma.

Utrjevanje Juda in Benjamina

⁵Roboám je prebival v Jeruzalemu in po Judu gradil utrjena mesta.

⁶Dozidal je Betlehem, Etám, Tekóo,

⁷Bet Cur, Sohó, Adulám,

⁸Gat, Maréšo, Zif,

⁹Adorájim, Lahíš, Azéko,

¹⁰Coro, Ajalón in Hebrón, utrjena mesta v Judu in Benjaminu.

¹¹Te postojanke je dobro utrdil in v njih namestil poveljnike ter zaloge hrane, olja in vina,

¹²v vsako mesto pa tudi ščite in sulice. Tako jih je zelo močno utrdil. Juda in Benjamin sta bila njegova.

Duhovniki in leviti podprejo Roboáma

¹³Duhovniki in leviti, ki so bili po vsem Izraelu, so se javljali pri njem z vseh koncev.

¹⁴Leviti so namreč zapustili svoje pašnike in posestva in šli na Judovo in v Jeruzalem, ker so jih Jerobeám in njegovi sinovi odstavili od Gospodovega duhovništva

¹⁵in si postavili duhovnike za višine, za kozle in za teleti, ki ju je naredil.

¹⁶Za njimi so iz vseh Izraelovih rodov prihajali v Jeruzalem tisti, ki so odkritosrčno iskali Gospoda, Izraelovega Boga. Tu so lahko darovali Gospodu, Bogu svojih očetov.

¹⁷Utrjevali so Judovo kraljestvo in podpirali Salomonovega sina Roboáma tri leta; tri leta je namreč hodil po Davidovi in Salomonovi poti.

Roboámove poroke

¹⁸Roboám si je vzel za ženo Mahaláto, hčer Davidovega sina Jerimóta in Abihájile, hčere Jesejevega sina Eliába.

¹⁹Rodila mu je sinove Jeúša, Šemarjája in Zaháma.

²⁰Za njo je vzel Absalomovo hčer Maáho, ta mu je rodila Abíja, Atája, Zizája in Šelomíta.

²¹Absalomovo hčer Maáho je imel Roboám najrajši med vsemi svojimi ženami in stranskimi ženami – imel je namreč osemnajst žená in šestdeset stranskih žen; rodilo se mu je osemindvajset sinov in šestdeset hčerá.

²²Roboám je postavil Maáhinega sina Abíja za prvega kneza med njegovimi brati, ker ga je namenil za kralja.

²³Razumno je ravnal, ko je vse svoje sinove porazdelil po vseh Judovih in Benjaminovih okrajih, po vseh utrjenih mestih, jim dal obilo živeža in jim poiskal vrsto žená.

2 Kroniška 12

Faraon Šišák napade Juda

(1 Kr 14,25–28)

¹Ko si je Roboám utrdil kraljevsko oblast in postal močan, je zapustil Gospodovo postavo, in z njim ves Izrael.

²V petem letu kralja Roboáma pa je prišel nad Jeruzalem egiptovski kralj Šišák – ker so se izneverili Gospodu –

³s tisoč dvesto bojnimi vozovi in šestdeset tisoč konjeniki. Vojaštva, ki je prišlo z njim iz Egipta, je bilo brez števila: Libijci, Súkijci, Etiopci.

⁴Zavzel je utrjena mesta v Judu in prišel do Jeruzalema.

⁵Tedaj je prišel k Roboámu in Judovim knezom, ki so se pred Šišákom umaknili v Jeruzalem, prerok Šemajá in jim rekel: »Tako govori Gospod: Vi ste zapustili mene, zato sem tudi jaz vas prepustil Šišákovi roki.«

⁶Izraelovi knezi in kralj pa so se ponižali in rekli: »Pravičen je Gospod.«

⁷Ko je Gospod videl, da so se ponižali, se je Šemajáju zgodila Gospodova beseda, rekoč: »Ker so se ponižali, jih ne bom pokončal; v kratkem jim bom naklonil rešitev. Moj srd se ne bo razlil čez Jeruzalem po Šišákovi roki,

⁸vendar mu bodo podložni, da bodo vedeli, kaj pomeni služiti meni in kaj služiti kraljestvom drugih dežel.«

⁹Egiptovski kralj Šišák je torej šel nad Jeruzalem. Pobral je zaklade iz Gospodove hiše in zaklade iz kraljeve hiše: vse je odnesel. Pobral je tudi zlate ščite, ki jih je naredil Salomon.

¹⁰Namesto njih je kralj Roboám napravil bronaste ščite in jih izročil poveljnikom telesne straže, ki je stražila pri vhodu v kraljevo hišo.

¹¹Kadar koli je šel kralj v Gospodovo hišo, so prišli telesni stražarji in jih nosili, potem pa so jih spet odnesli v stražarnico.

¹²Ker se je ponižal, se je Gospodova jeza odvrnila od njega, tako da niso bili popolnoma uničeni. Tudi v Judu je bilo namreč še nekaj dobrega.

Roboámova smrt

(1 Kr 14,21–22.29–31)

¹³Kralj Roboám se je utrdil v Jeruzalemu in je kraljeval. Enainštirideset let je imel, ko je postal kralj, in sedemnajst let je vladal v Jeruzalemu, v mestu, ki ga je Gospod izvolil izmed vseh Izraelovih rodov, da tam postavi svoje ime. Njegovi materi je bilo ime Naáma; bila je Amónka.

¹⁴Delal je, kar je húdo, ker ni pripravil svojega srca, da bi iskalo Gospoda.

¹⁵Roboámova dela, od prvih do zadnjih – mar niso zapisana v delih preroka Šemajája in vidca Jedója, pa tudi rodovnik? Med Roboámom in Jerobeámom so bile vse dni vojne.

¹⁶Ko je Roboám legel k svojim očetom, je bil pokopan v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Abíja.

2 Kroniška 13

Abíja

(1 Kr 15,1–8)

- ¹V osemnajstem letu kralja Jerobeáma je nad Judom zavladal Abíja.
- ²Tri leta je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Mihája; bila je hči Uriéla iz Gíbee. Med Abíjem in Jerobeámom je bila vojna.
- ³Abíja je začel boj z vojsko hrabrih vojščakov – štiristo tisoč izbranih mož. Jerobeám pa je krenil v boj proti njemu z osemsto tisoč izbranimi možmi, hrabrimi vojščaki.
- ⁴Abíja se je postavil na hrib Cemarájim, ki je v Efrájimskem pogorju, in rekel: »Poslušajte me, Jerobeám in vsi Izraelci!
- ⁵Mar res ne veste, da je Gospod, Izraelov Bog, kraljevanje nad Izraelom na veke izročil Davidu, njemu in njegovim sinovom s solno zavezo?
- ⁶Toda Nebátov sin Jerobeám, služabnik Davidovega sina Salomona, se je vzdignil in uprl svojemu gospodarju.
- ⁷Ob njem so se zbrali malopridneži in ničvredneži ter uklonili Salomonovega sina Roboáma, ker je bil mlad in neodločen in jim ni bil kos.
- ⁸In zdaj mislite, da se boste kosali z Gospodovim kraljestvom, ki ga imajo v rokah Davidovi potomci, ker vas je pač zelo veliko in imate pri sebi zlati teleti, ki vam ju je Jerobeám naredil za bogova.
- ⁹Ali niste pregnali Gospodovih duhovnikov, Aronovih potomcev, in levitov in si naredili duhovnike kakor ljudstva drugih dežel? Kdor koli pride z mladim juncem in s sedmimi ovni, da bi se dal posvetiti, lahko postane duhovnik nebogov.
- ¹⁰Naš Bog pa je Gospod in mi ga nismo zapustili. Kot duhovniki služijo Gospodu Aronovi sinovi; tudi leviti so na delu.
- ¹¹Jutro za jutrom in večer za večerom darujejo Gospodu žgalne daritve in dišeče kadilo, polagajo hlebe na čisto mizo in vsak večer prižigajo svetilke na zlatem svečniku. Mi se namreč držimo določbe Gospoda, našega Boga, vi pa ste ga zapustili.

¹²Glejte, z nami je na čelu Bog in njegovi duhovniki z donečimi trobentami, da zatrobijo v boj proti vam! Izraelci, nikar se ne bojujte proti Gospodu, Bogu vaših očetov, kajti ne boste imeli uspeha!»

¹³Jerobeám jih je obkolil z zasedo, ki jim je prišla za hrbet, tako da so bili pred Judovci, zaseda pa za njimi.

¹⁴Ko so se Judovci obrnili, glej, so bili napadeni spredaj in zadaj. Zavpili so h Gospodu, duhovniki so zatrobili na trobente

¹⁵in Judovi možje so zagnali bojni krik. Ko so Judovi možje kričali, je Bog udaril po Jerobeámu in vsem Izraelu pred Abíjem in Judom.

¹⁶Izraelovi sinovi so bežali pred Judovci in Bog jih je dal v njihove roke.

¹⁷Abíja in njegovo ljudstvo sta jim prizadela hud poraz. Izmed Izraelcev je padlo pobitih petsto tisoč izbranih mož.

¹⁸Tisti čas so bili torej Izraelovi sinovi ponižani, Judovci pa so se okrepili, ker so se oprli na Gospoda, Boga svojih očetov.

¹⁹Abíja je zasledoval Jerobeáma in mu odvzel mesta Betel in njegova naselja, Ješáno in njena naselja ter Efrón in njegova naselja.

²⁰Jerobeám si v Abíjevih dneh ni več opomogel; Gospod ga je udaril in je umrl.

²¹Abíja pa se je močno okrepil. Vzel si je štirinajst žená in rodilo se mu je dvaindvajset sinov in šestnajst hčerá.

²²Druga Abíjeva dela, njegove poti in besede so zapisani v razlagi preroka Idója.

²³Ko je Abíja legel k svojim očetom, so ga pokopali v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Asá. V njegovih dneh je imela dežela deset let mir.

2 Kroniška 14

Asá

(1 Kr 15,11–12)

¹Asá je delal, kar je dobro in prav v očeh Gospoda, njegovega Boga.

²Odpravil je tuje oltarje in višine, razbil stebre in posekal ašere.

³Rekel je Judovcem, naj iščejo Gospoda, Boga svojih očetov, in se ravnaajo po postavi in zapovedi.

⁴Iz vseh Judovih mest je odstranil višine in kadilne oltarje. In kraljevina je pod njim imela mir.

⁵Po Judu je lahko zidal utrjena mesta, ker je dežela imela mir. Tista leta se mu ni bilo treba vojskovati, kajti Gospod mu je naklonil počitek.

⁶Zato je rekel Judovcem: »Zidajmo ta mesta in jih obdajmo z obzidjem, s stolpi, z vrati in zapahi, dokler je dežela še naša! Ker smo iskali Gospoda, svojega Boga, ker smo ga iskali, nam je naklonil počitek krog in krog.« In zidali so in imeli uspeh.

⁷Asá je imel vojsko, v kateri je bilo tristo tisoč Judovcev, ki so nosili dolge ščite in sulice, in dvesto osemdeset tisoč Benjaminovcev, ki so nosili male ščite in streljali z lokom – bili so sami hrabri vojščaki.

Etiopski napad odbit

⁸Proti njim je krenil Etiopce Zerah z vojsko, ki je štela milijon mož in tristo bojnih voz; prišel je do Maréše.

⁹Asá mu je šel nasproti; v dolini Cefáti pri Maréši so se razporedili za boj.

¹⁰Asá je klical h Gospodu, svojemu Bogu, in rekel: »Gospod, če ti priskočiš na pomoč, zate ni razlike med mogočnim in nemočnim; pomagaj nam torej, Gospod, naš Bog! Nate se zanašamo in v tvojem imenu smo se prišli bojevat s to množico. O Gospod, ti si naš Bog; noben smrtnik naj se ne skuša meriti s teboj!«

¹¹In Gospod je udaril po Etiopcih pred Asájem in pred Judovci. Etiopci so se spustili v beg,

¹²Asá pa jih je podil s svojo vojsko do Gerárja. Padlo je toliko Etiopcev, da se niso več opomogli: zlomili so se pred Gospodom in pred njegovo vojsko. Judovci so odnesli silno veliko plena.

¹³Premagali so vsa mesta okrog Gerárja, kajti ljudi je navdal strah Gospodov; opleni so vsa mesta, ker je bilo v njih veliko blaga.

¹⁴Udarili so tudi na šotore lastnikov čred, odgnali veliko drobnice in kamel ter se vrnili v Jeruzalem.

2 Kroniška 15

Asá posluša preroka Azarjája (1 Kr 15,13–15)

¹Ko je Božji duh prišel na Odédovega sina Azarjája,

²je šel Asáju naproti in mu rekel: »Poslušajte me, Asá in ves Juda in Benjamin! Gospod je z vami, kadar ste vi z njim. Če ga boste iskali, se vam bo dal najti. Če pa ga boste zapustili, vas bo zapustil.

³Izrael je bil dolgo brez pravega Boga, brez duhovnika, ki bi ga učil, in brez postave.

⁴V svoji stiski pa se je vrnil h Gospodu, Izraelovemu Bogu; iskali so ga in dal se jim je najti.

⁵Takrat ni bil varen tisti, ki je odhajal na pot ali se je vračal, saj je med vsemi prebivalci dežel vladala velika zmešnjava.

⁶Pokončavali so se: en narod drug narod in eno mesto drugo mesto, kajti Bog jih je begal z vsakovrstno nadlogo.

⁷Bodite torej močni! Vaše roke naj ne omagajo, kajti za vaše delo vas čaka nagrada.«

⁸Ko je Asá slišal te besede in prerokovanje Odéda, se je opogumil in odstranil gnusobe iz vse Judove in Benjaminove dežele in iz mest, ki jih je osvojil v Efrájimskem pogorju, ter obnovil Gospodov oltar, ki je stal pred Gospodovim preddverjem.

⁹Sklical je vse Judovce in Benjaminovce in tiste Efrájimce, Manásejevce in Simeonovce, ki so se naselili pri njih – mnogi iz Izraela so se namreč zatekli k njemu, ko so videli, da je z njim Gospod, njegov Bog.

¹⁰Zbrali so se v Jeruzalemu tretji mesec v petnajstem letu Asájevega kraljevanja

¹¹in darovali tisti dan Gospodu od plena, ki so ga pripeljali: sedemsto volov in sedem tisoč glav drobnice.

¹²Potem so se zavezali, da bodo iskali Gospoda, Boga svojih očetov, z vsem srcem in z vso dušo;

¹³kdor koli pa ne bo iskal Gospoda, Izraelovega Boga, bo usmrčen, naj bo majhen ali velik, moški ali ženska.

¹⁴Prisegli so Gospodu na ves glas, z vriskanjem med donenjem trobent in rogov.

¹⁵Ves Juda se je veselil prisege, saj so prisegli iz vsega srca; z vso voljo so ga iskali in dal se jim je najti. Gospod jim je naklonil počitek krog in krog.

¹⁶Kralj Asá je celo svoji materi Maáhi odvzel čast kraljice matere, ker je Ašeri napravila ostudno podobo. Asá je podrl njeno ostudno podobo, jo zdrobil in sežgal v potoku Cedronu.

¹⁷Višin pa niso odstranili iz Izraela. Vendar je bilo Asájevo srce neoporečno vse njegove dni.

¹⁸V Božjo hišo je prinesel posvečene darove svojega očeta in svoje darove: srebro, zlato in posodje.

¹⁹In ni bilo več vojne do petintridesetega leta Asájevega kraljevanja.

2 Kroniška 16

Zaveza z Arámom proti Izraelu

(1 Kr 15,16–22)

¹V šestintridesetem letu Asájevega kraljevanja je Izraelov kralj Bašá krenil nad Juda in utrdil Ramo, da Judovemu kralju Asáju ne bi dopustil izhoda in dohoda.

²Asá pa je vzel srebro in zlato iz zakladnic Gospodove hiše in kraljeve hiše in ga poslal arámskemu kralju Ben Hadádu, ki je bival v Damasku, s sporočilom:

³»Zaveza je med menoj in teboj, kakor med mojim in tvojim očetom. Glej, pošiljam ti srebra in zlata. Daj, razderi zavezo z Izraelovim kraljem Bašájem, da se umakne od mene.«

⁴Ben Hadád je prisluhnil kralju Asáju in poslal poveljnike svoje vojske proti Izraelovim mestom. Osvojili so Ijón, Dan, Abél Majim in vsa mesta za skladišča v Neftáliju.

⁵Ko je Bašá slišal o tem, je nehal graditi Ramo in je opustil svoje delo.

⁶Kralj Asá pa je pripeljal vse Judovce in odnašali so kamenje in les, s katerim je Bašá gradil Ramo; s tem je gradil Gebo in Micpo.

⁷Tisti čas je prišel videc Hananí k Judovemu kralju Asáju in mu rekel: »Ker si se zanašal na arámskega kralja in se nisi zanesel na Gospoda, svojega Boga, je vojska arámskega kralja ušla tvoji roki.

⁸Mar niso bili Etiopci in Libijci velikanska vojska s premnogimi vozmi in konjeniki? A ker si se zanesel na Gospoda, ti jih je dal v roke.

⁹Kajti Gospodove oči se sprehajajo po vsej zemlji, da okrepijo tiste, ki so mu z vsem srcem predani. V tem si ravnal neumno; odslej se boš namreč moral vojskovati!«

¹⁰Asá se je razsrdil nad vidcem in ga vrgel v ječo; kajti bil je besen nanj zaradi tega. In Asá je v tistem času grdo ravnal tudi z nekaterimi izmed ljudstva.

Asá zboli in umre

(1 Kr 15,23–24)

¹¹Asájeva dela, glej, so od prvih do zadnjih zapisana v Knjigi Judovih in Izraelovih kraljev.

¹²V devetintridesetem letu svojega kraljevanja je Asá zbolel na nogah in bolezen je postajala vedno hujša. A tudi v svoji bolezni ni iskal pomoči pri Gospodu, temveč pri zdravnikih.

¹³Nato je Asá legel k svojim očetom: umrl je v enainštiridesetem letu svojega kraljevanja.

¹⁴Pokopali so ga v grobu, ki si ga je izsekal v Davidovem mestu. Položili so ga na ležišče, ki so ga napolnili z dišavami in z vsakovrstnimi mazili, pripravljenimi v skladu z dišavarsko umetnostjo. V slovo so mu zakurili tudi velikanski kres.

2 Kroniška 17

Józafat

¹Namesto njega je postal kralj njegov sin Józafat, ki se je še okrepil nasproti Izraelu.

²V vseh utrjenih Judovih mestih je nastanil vojsko in razpostavil posadke po Judovi deželi in po Efrájimovih mestih, ki jih je osvojil njegov oče Asá.

³ Gospod je bil z Józafatom, ker je hodil po prvih potih svojega očeta Davida in ni iskal Báalov,

⁴ampak je iskal Boga svojega očeta, živel po njegovih zapovedih in ni delal kakor Izraelci.

⁵Zato je Gospod utrdil kraljestvo v njegovi roki; ves Juda je prinašal darila Józafatu, tako da je imel obilo bogastva in slave.

⁶Njegovo srce je bilo pogumno na Gospodovih potih in še naprej je iz Juda odpravljajl višine in ašere.

⁷V tretjem letu svojega kraljevanja je poslal svoje načelnike Ben Hajila, Obadjája, Zeharjája, Netanéla in Mihajája, da bi učili po Judovih mestih,

⁸in z njimi levite Šemajája, Netanjája, Zebadjája, Asaéla, Šemiramóta, Jonatana, Adoníja, Tobija in Tob Adoníja; z njimi pa duhovnika Elišamája in Joráma.

⁹Učili so po Judu in imeli s seboj knjigo Gospodove postave; obhodili so vsa Judova mesta in učili ljudstvo.

¹⁰Strah Gospodov je navdal vsa kraljestva dežel okoli Juda, da se niso vojskovala z Józafatom.

¹¹Nekateri Filistejci so Józafatu prinašali darila in srebro kot davek; celo Arabci so mu dajali drobnico: sedem tisoč sedemsto ovnov in sedem tisoč sedemsto kozlov.

¹²Tako je Józafat postajal čedalje mogočnejši. Po Judu je gradil utrdbe in mesta za skladišča;

¹³po Judovih mestih je nakopičil velike zaloge. V Jeruzalemu pa je imel vojake, hrabre bojavnike.

¹⁴Tako so bili razporejeni glede na svojo družino: iz Juda so bili poveljniki tisočnij: vojskovodja Adná s tristo tisoč hrabrimi vojaki;

¹⁵ob njem vojskovodja Johanán in z njim dvesto osemdeset tisoč hrabrih vojakov;

¹⁶ob njem Zihríjev sin Amasjá, ki se je prostovoljno posvetil Gospodu, in z njim dvesto tisoč hrabrih vojakov.

¹⁷Iz Benjamina pa hrabri bojevnik Eljadá in z njim dvesto tisoč z lokom in s ščitom oboroženih mož,

¹⁸poleg njega pa še Jozabád in z njim sto osemdeset tisoč oboroženih vojakov.

¹⁹Vsi ti so služili kralju – poleg tistih, ki jih je kralj nastanil v utrjenih mestih po vsem Judu.

2 Kroniška 18

Novi boji z Arámci

(1 Kr 22,1–12)

¹Józafat je bil zelo bogat in slaven, pa je vendar stopil v svaštvo z Ahábom.

²Čez nekaj let je šel k Ahábu v Samarijo. Zanj in za ljudi, ki so bili z njim, je Aháb zaklal obilo drobnice in volov in ga nagovarjal, da bi šel nad Ramót Gileád.

³Izraelov kralj Aháb je rekel Judovemu kralju Józafatu: »Boš šel z mano nad Ramót Gileád?« Rekel mu je: »Jaz sem kakor ti, moje ljudstvo je kakor tvoje ljudstvo, s teboj bomo v boju.«

⁴Nato je Józafat rekel Izraelovemu kralju: »Povprašaj, prosim, še danes za Gospodovo besedo!«

⁵Izraelov kralj je torej zbral preroke, štiristo mož, in jim rekel: »Ali naj gremo v boj za Ramót Gileád ali naj to opustim?« Rekli so: »Pojdi. Bog ga bo dal kralju v roke!«

⁶A Józafat je rekel: »Mar ni tu nobenega Gospodovega preroka več, da bi ga mogli povprašati?«

⁷Izraelov kralj je rekel Józafatu: »Še nekdo je, po katerem bi mogli vprašati Gospoda, vendar ga jaz sovražim, ker o meni nikoli ne prerokuje nič dobrega, temveč vse dni le húdo: Jimlájev sin Miha.« Józafat pa je rekel: »Kralj naj ne govori tako.«

⁸Izraelov kralj je torej poklical nekega dvornika in ukazal: »Pojdi hitro po Jimlájevemu sina Miha!«

⁹Izraelov kralj in Judov kralj Józafat sta v slavnostnih oblačilih sedela vsak na svojem prestolu, sedela sta na trgu pri Samarijskih vratih, vsi preroki pa so prerokovali pred njima.

¹⁰Kenaanájev sin Cidkijá pa si je naredil železna rogova in rekel: »Tako govori Gospod: »S tema boš prebodel Arámce in jih pokončal.««

¹¹In vsi preroki so prerokovali tako: »Pojdi v Ramót Gileád in bodi uspešen; Gospod ga bo dal kralju v roke.«

Miha napove polom

(1 Kr 22,13–28)

¹²Odposlanec, ki je šel klicat Miha, mu je govoril in rekel: »Glej, preroki so kralju soglasno napovedali uspeh. Naj bo tudi tvoja beseda kakor katerega izmed njih; napovej uspeh!«

¹³Miha pa je rekel: »Kakor živi Gospod: kar mi poreče Bog, to bom govoril!«

¹⁴Ko je prišel h kralju, mu je kralj rekel: »Miha, ali naj gremo v boj za Ramót Gileád ali naj to opustim?« Rekel mu je: »Pojdite in bodite uspešni! Dani vam bodo v roke.«

¹⁵Kralj pa mu je rekel: »Kolikokrat naj te še rotim, da mi povej samo resnico v Gospodovem imenu?«

¹⁶Tedaj je rekel: »Videl sem, da je ves Izrael razkropljen po gorah kakor ovce, ki nimajo pastirja. In Gospod je rekel: ›Ti so brez gospodarja, vsak naj se v miru vrne na svoj dom.««

¹⁷Izraelov kralj je rekel Józafatu: »Ti nisem rekel, da o meni ne prerokuje nič dobrega, temveč le húdo?«

¹⁸Oni pa je nadaljeval: »Zato poslušajte Gospodovo besedo! Videl sem Gospoda sedeti na njegovem prestolu in vso nebeško vojsko stati ob njem na njegovi desnici in na njegovi levici.

¹⁹In Gospod je rekel: ›Kdo bo premotil Izraelovega kralja Ahába, da bo šel in padel pri Ramót Gileádu?‹ Eden je rekel tako, drugi drugače.

²⁰Tedaj je prišel duh, se postavil pred Gospoda in rekel: ›Jaz ga bom premotil.‹ Gospod mu je rekel: ›S čim?‹

²¹Rekel je: ›Pojdem in bom lažniv duh v ustih vseh njegovih prerokov.‹ Rekel je: ›Ti ga moraš premotiti, ti boš to tudi zmogel; pojdi in stôri tako!‹

²²Zdaj vidiš, da je Gospod dal lažnivega duha v usta teh tvojih prerokov; Gospod je govoril húdo zoper tebe.«

²³Tedaj je pristopil Kenaanájev sin Cidkijá, udaril Miha po licu in rekel: »Kako pa je Gospodov duh odšel od mene, da govori s teboj?«

²⁴Miha je rekel: »Glej, videl boš tisti dan, ko boš begal iz izbe v izbo, da bi se skril.«

²⁵Izraelov kralj pa je rekel: »Primate Miha in ga spet peljite k mestnemu poglavarju Amónu in kraljeviču Joášu

²⁶ter recite: »Tako je rekel kralj: Denita tegale v ječo in ga hranita z malo kruha in vode, dokler se ne vrnem v miru!«

²⁷Miha pa je rekel: »Če se res vrneš v miru, potem Gospod ni govoril po meni.« Dalje je rekel: »Poslušajte, vsa ljudstva!«

Ahábov poraz in smrt

(1 Kr 22,29–37)

²⁸Izraelov kralj in Judov kralj Józafat sta torej šla nad Ramót Gileád.

²⁹Izraelov kralj je rekel Józafatu: »Jaz se preoblečem in grem v bitko, ti pa bodi oblečen v svoja oblačila!« Izraelov kralj se je torej preoblekel in šla sta v boj.

³⁰Arámski kralj pa je ukazal poveljnikom svojih bojnih voz in rekel: »Ne napadajte ne majhnega ne velikega, marveč samo Izraelovega kralja!«

³¹Ko so poveljniki bojnih voz zagledali Józafata, so rekli: »To je gotovo Izraelov kralj.« Obrnili so se proti njemu, da bi ga napadli; Józafat pa je zavpil in Gospod mu je pomagal: Bog jih je odgnal od njega.

³²Ko so namreč poveljniki bojnih voz opazili, da ni Izraelov kralj, so ga nehali zasledovati.

³³Nekdo pa je na slepo srečonapel lok in zadel Izraelovega kralja med pas in oklep. Tedaj je rekel svojemu vozniku: »Obrni in odpelji me z bojišča, ker sem ranjen!«

³⁴Ker pa se je bitka tisti dan razvnela, je Izraelov kralj vendarle ostal na vozu stojé Arámcem nasproti do večera. Ko pa je sonce zahajalo, je umrl.

2 Kroniška 19

¹Judov kralj Józafat pa se je v miru vrnil domov v Jeruzalem.

²Tedaj je stopil predenj videc Jehú, Hananijev sin, in mu rekel: »Ali moraš pomagati krivičnežu in ljubiti tiste, ki sovražijo Gospoda? Zaradi tega je nad teboj Gospodov gnev.

³Vendar se je na tebi le našlo nekaj dobrega: odpravil si namreč ašere iz dežele in pripravil srce, da bi iskal Boga.«

Józafatove reforme

⁴Józafat je prebival v Jeruzalemu. Spet je šel med ljudstvo od Beeršébe do Efrájimskega pogorja in jih spreobračal h Gospodu, Bogu njihovih očetov.

⁵Postavil je sodnike v deželi po vseh Judovih utrjenih mestih, od mesta do mesta.

⁶Sodnikom je rekel: »Glejte, kaj boste delali, kajti ne smete soditi po človeško, ampak v imenu Gospoda, ki je z vami, ko razsojate.

⁷Strah Gospodov naj bo v vas! Pazite, kako boste delali, kajti pri Gospodu, našem Bogu, ni krivice ne pristranskosti ne sprejemanja podkupnine!«

⁸Tudi v Jeruzalemu je Józafat postavil nekaj levitov, duhovnikov in Izraelovih družinskih poglavarjev za Gospodovo razsodišče in za pravde jeruzalemskih prebivalcev.

⁹Ukazal jim je in rekel: »Tako ravnajte v strahu Gospodovem, v zvestobi in z vsem srcem:

¹⁰pri vsaki pravdi, s katero pridejo k vam bratje, ki razsojajo v svojih mestih, naj gre za prelitje krvi ali za postavo, zapoved, zakone ali odloke, jih poučite, da se ne pregrešijo proti Gospodu in ne pride gnev nad vas in vaše brate. Tako delajte, pa se ne boste pregrešili!

¹¹Glejte, véliki duhovnik Amarjá bo vaš predstojnik v vseh Gospodovih zadevah, Jišmaélov sin Zebadjá, knez Judove hiše, pa v vseh kraljevih zadevah, leviti pa vam bodo služili kot uradniki. Pogumno delajte in Gospod naj bo z dobrim!«

2 Kroniška 20

Napad z vzhoda

¹Zatem so prišli Moábci in Amónci in z njimi Meunéjci, da se spopadejo z Józafatom.

²Prišli so in sporočili Józafatu: »Velika množica prihaja nadte z one strani morja, iz Edóma: so že v Hacecón Tamáru, to je v En Gediju.«

³Józafat se je prestrašil, se zatekel h Gospodu in razglasil post po vsem Judu.

⁴Judovci so se zbrali, da bi iskali pomoči od Gospoda; tudi iz vseh Judovih mest so prišli iskat Gospoda.

Józafatova molitev in zmaga

⁵Józafat je vstal v zboru Judovcev in Jeruzalemcev v Gospodovi hiši pred novim dvorom

⁶in rekel: »Gospod, Bog naših očetov! Ali nisi ti Bog v nebesih in tisti, ki vlada vsem kraljestvom narodov? V tvoji roki sta moč in oblast in nihče se ti ne more upirati.

⁷Mar nisi ti, naš Bog, pregnal prebivalcev te dežele pred svojim ljudstvom Izraelom in jo dal potomcem svojega prijatelja Abrahama na veke?

⁸Prebivali so v njej in ti v njej sezidali svetišče za tvoje ime ter rekli:

⁹»Če pride nad nas nesreča, meč, kazenska sodba, kuga ali lakota, se bomo zbrali pred to hišo in pred tabo – saj je v tej hiši tvoje ime; iz svoje stiske bomo klicali k tebi in ti nas boš slišal in rešil.«

¹⁰Glej, zdaj nam Amónci in Moábci in tisti s Seírskega gorovja, med katere Izraelcem na poti iz egiptovske dežele nisi dovolil priti – ognili so se jim namreč in jih niso pokončali:

¹¹glej, ti nam vračajo s tem, da nas hočejo pregnati s tvoje posesti, ki si nam jo dal v last.

¹²O naš Bog, mar jih ne boš obsodil? Mi smo namreč nemočni pred to veliko množico, ki prihaja nad nas. Ne vemo, kaj naj storimo: vate so uprte naše oči!«

¹³Vsi Judovci so torej stali pred Gospodom, z otroki, ženami in sinovi.

¹⁴Tedaj je sredi zbora prišel Gospodov duh nad levita izmed Asáfovih sinov Jahaziéla, Zeharjájevega sina, Benajájevega vnuka, Jeiélovega pravnuka in Matanjájevega prapravnuka.

¹⁵Rekel je: »Pozorno prisluhnite, vsi Judovci in jeruzalemski prebivalci in kralj Józafat! Tako vam govori Gospod: Ne bojte se in se ne plašite pred to veliko množico, kajti ne boste se bojevali vi, temveč Bog.

¹⁶Jutri jim pojdite nasproti; glejte, prihajali bodo po vzpetini Cic; našli jih boste na koncu doline pred Jeruélško puščavo.

¹⁷A tokrat se vam ne bo treba bojevati: samo razpostavite se in čakajte, Judovci in Jeruzalemci, pa boste videli zmago, ki vam jo bo naklonil Gospod! Ne bojte se in se ne plašite! Jutri pojdite proti njim in Gospod bo z vami.«

¹⁸Józafat je pokleknil z obrazom do tal in vsi Judovci in jeruzalemski prebivalci so padli pred Gospodom na tla in molili Gospoda.

¹⁹Leviti izmed Kehátovcev in Karéjcev pa so vstali in s silno povzdignjenim glasom slavili Gospoda, Izraelovega Boga.

²⁰Drugo jutro so se vzdignili in krenili v puščavo Tekóo. Ko so odhajali, je vstal Józafat in rekel: »Poslušajte me, Judovci in jeruzalemski prebivalci! Zanesite se na Gospoda, svojega Boga, pa boste zanesljivo vzdržali; zanesite se na njegove preroke in boste uspeli!«

²¹Po posvetovanju z ljudstvom je postavil tiste, ki naj opevajo in slavijo Gospoda v svetem okrasju, hodijo pred vojsko in govorijo: Zahvaljujte se Gospodu, ker na veke traja njegova dobrota.

²²Ko so začeli vriskati in prepevati, je Gospod pripravil zasedo Amóncem, Moábcem in tistim s Seírskega gorovja, ki so prišli nad Juda, in so se pobili:

²³Amónci in Moábci so se vzdignili nad prebivalce Seírskega gorovja in jih z zakletvijo pokončali in uničili. Ko pa so opravili s Seírci, so se pobili še med seboj.

²⁴Ko so Judovci prišli do kraja, kjer se odpre razgled na puščavo, in se ozrli po množici, glej, so ležala trupla po tleh: nobeden ni utekel.

²⁵Józafat in njegovo ljudstvo sta šla zaplenit plen. Našli so veliko živine, opremo, oblačila in dragocenosti; nabrali so si toliko, da niso mogli nesti. Tri dni so pobirali plen, toliko ga je bilo.

²⁶Četrty dan so se zbrali v dolini Beráha in tam slavili Gospoda, zato tisti kraj še danes imenujejo »Slavilna dolina«.

²⁷Nato so se vsi Judovi možje in Jeruzalemci z Józafatom na čelu odpravili in se veseli vrnili v Jeruzalem, saj jih je Gospod razveselil z zmago nad sovražniki.

²⁸S harfami, citrami in trobentami so prišli v Jeruzalem h Gospodovi hiši.

²⁹Strah Božji je navdal vsa kraljestva po deželah, ko so slišali, da se je Gospod bojeval z Izraelovimi sovražniki.

³⁰Józafatovo kraljestvo je imelo mir, ker mu je njegov Bog naklonil počitek krog in krog.

Konec Józafatovega kraljevanja

(1 Kr 22,41–50)

³¹Tako je Józafat kraljeval nad Judom. Petintrideset let je imel, ko je postal kralj, in petindvajset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Azúba; bila je Šilhíjeva hči.

³²Hodil je po poti svojega očeta Asája in ni krenil z nje; delal je, kar je prav v Gospodovihočeh.

³³Le višin niso odpravili in ljudstvo se še ni s srcem obrnilo k Bogu svojih očetov.

³⁴Druga Józafatova dela, od prvih do zadnjih, glej, so zapisana v spisih Hananijevega sina Jehúja, ki so bili uvrščeni v Knjigo Izraelovih kraljev.

³⁵Potem se je Judov kralj Józafat povezal z Izraelovim kraljem Ahazjájem; ta je bil krivičen v svojem ravnanju.

³⁶Pridružil se mu je pri izdelavi ladij, ki naj bi plule v Taršíš; ladje sta izdelala v Ecjón Geberju.

³⁷Dodavájev sin Eliézer iz Maréše pa je tako prerokoval zoper Józafata: »Ker si se povezal z Ahazjajem, bo Gospod uničil tvoje delo!« In res so se ladje razbile in niso mogle v Taršiš.

2 Kroniška 21

Jorám

(1 Kr 22,51; 2 Kr 8,16–19)

¹Józafat je legel k svojim očetom in bil pokopan pri svojih očetih v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Jorám.

²Ta je imel brate, Józafatove sinove: Azarijája, Jehiéla, Zeharijája, Azarijája, Mihaela in Šefatjája; vsi ti so bili sinovi Judovega kralja Józafata.

³Oče jim je dal veliko daril v srebru, zlatu in dragocenih predmetih obenem z utrjenimi mesti v Judu; kraljestvo pa je dal Jorámu, ker je bil prvorojenec.

⁴Ko je Jorám prevzel kraljevo oblast za svojim očetom in se utrdil, je z mečem pomoril vse svoje brate, pa še nekaj Izraelovih knezov.

⁵Dvaintrideset let je imel Jorám, ko je postal kralj, in osem let je kraljeval v Jeruzalemu.

⁶Hodil je po poti Izraelovih kraljev, kakor je počela Ahábova hiša; imel je namreč Ahábovo hčer za ženo. Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh.

⁷Vendar Gospod ni hotel uničiti Davidove hiše zaradi zaveze, ki jo je bil sklenil z Davidom, in ker je obljubil, da bo njemu in njegovim sinovom dal svetilko za vse dni.

Upor Edómcev

(2 Kr 8,20–22)

⁸V njegovih dneh so se Edómci uprli Judovi oblasti in si postavili kralja.

⁹Jorám je tedaj s svojimi poveljniki in z vsemi bojnimi vozmi krenil tja čez. Vstal je ponoči in potolkel Edómce, ki so obkolili njega in poveljnike bojnih voz.

¹⁰Edómci pa se upirajo Judovi oblasti do tega dne. Tedaj se je, v istem času, tudi Libna uprla njegovi oblasti, ker je zapustil Gospoda, Boga svojih očetov.

Elijevo pismo

¹¹Postavil je tudi višine po Judovem hribovju, zavêdel je jeruzalemske prebivalce v malikovanje in tako zapeljal Juda.

¹²Tedaj mu je prišlo od preroka Elija pismo, ki se je glasilo: »Tako govori Gospod, Bog tvojega očeta Davida: Ker nisi hodil po poteh svojega očeta Józafata in po poteh Judovega kralja Asája,

¹³marveč si hodil po poteh Izraelovih kraljev in zapeljal Juda in jeruzalemske prebivalce v malikovanje, kakor je Ahábova hiša zapeljala Izraela v malikovanje, in ker si pomoril celo svoje brate, rodbino svojega očeta, ki so bili boljši od tebe:

¹⁴glej, zato bo Gospod hudo udaril tvoje ljudstvo, tvoje sinove in žene in vse tvoje imetje,

¹⁵sam pa boš hudo zbolel, obolel boš na črevesju, dokler ti ne bo naposled črevo zaradi bolezni izlezlo.«

¹⁶Gospod je podžgal proti Jorámu Filistejce in Arabce, ki prebivajo blizu Etiopcev.

¹⁷Napadli so Judovo deželo, vdrli vanjo in zajeli vse imetje, ki so ga našli v kraljevi hiši, tudi njegove sinove in žene; noben sin mu ni ostal razen Joaháza, njegovega najmlajšega sina.

Jorám zboli in umre

(2 Kr 8,23–24)

¹⁸Po vsem tem ga je Gospod udaril z neozdravljivo boleznijo v črevesju.

¹⁹Minevali so dnevi, in ko sta se iztekli dve leti, mu je črevo zaradi bolezni izlezlo in je umrl v hudih mukah. Njegovo ljudstvo ni zakurilo kresa njemu v čast, kakor so ga zakurili v slovo njegovim očetom.

²⁰Dvaintrideset let je imel, ko je postal kralj, in osem let je kraljeval v Jeruzalemu. Odšel je, ne da bi se kdo žalostil. Pokopali so ga v Davidovem mestu, vendar ne v kraljevih grobovih.

2 Kroniška 22

Ahazjá (2 Kr 8,25–29)

¹Jeruzalemski prebivalci so namesto njega postavili za kralja njegovega najmlajšega sina Ahazjája; vse starejše je namreč pomorila tolpa, ki je z Arabci vdrla v tabor. Tako je postal kralj Ahazjá, sin Judovega kralja Joráma.

²Dvaindvajset let je imel Ahazjá, ko je postal kralj, in eno leto je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Atalja; bila je Omrijeva hči.

³Tudi on je hodil po poteh Ahábove hiše, kajti njegova mati ga je napeljevala h krivičnemu ravnanju.

⁴Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, kakor Ahábova hiša. Po očetovi smrti so mu bili namreč oni svetovalci – v njegovo pogubo.

⁵Po njihovem nasvetu je tudi šel z Ahábovim sinom Jorámom, Izraelovim kraljem, v boj proti arámskemu kralju Hazaél v Ramót Gileád, in Arámci so Joráma ranili.

⁶Vrnil se je, da bi si v Jezreélu ozdravil rane, ki so mu jih zadali v Rami, ko se je bojeval proti arámskemu kralju Hazaél. Judov kralj Ahazjá, Jorámov sin, pa je prišel obiskat Ahábovega sina Joráma v Jezreél, ker je bil bolan.

Ahazjája ubijejo (2 Kr 9,27–29)

⁷Bog pa je sklenil, da bo Ahazjáju v pogubo, ker je šel k Jorámu. Ko je namreč prišel tja, je šel z Jorámom nasproti Nimšíjevemu sinu Jehúju, ki ga je Gospod mazilil, da bi iztrebil Ahábovo hišo.

⁸Ko je torej Jehú opravljal sodbo nad Ahábovo hišo, je poiskal Judove kneze in sinove Ahazjájevih bratov, ki so bili v Ahazjájevi službi, in jih pobil.

⁹Nato je iskal Ahazjája; ujeli so ga, ko se je skrival v Samariji, ga pripeljali k Jehúju in ga usmrtili. Potem so ga pokopali, kajti dejali so: »Sin Józafata je, ki je z vsem srcem iskal Gospoda!« Ahazjájeva hiša tako ni imela nikogar več, ki bi bil zmožen prevzeti kraljevo oblast.

Kraljica Atalja (2 Kr 11,1–3)

¹⁰Ko je Ahazjájeva mati Atalja videla, da je njen sin mrtev, je vstala in hotela pobiti vse kraljeve potomce Judove hiše.

¹¹Jošéba, kraljeva hči, pa je vzela Ahazjájevega sina Joáša, ga kradoma odnesla izmed kraljevih sinov, ko so bili na tem, da bodo usmrčeni, in ga z doviljo vred odvedla v spalnico. Tako ga je Jošéba, hči kralja Joráma in žena duhovnika Jojadája – ker je bila Ahazjájeva sestra – skrila pred Ataljo, da ga ni usmrtila.

¹²Pri njih je ostal šest let, skrit v Božji hiši, medtem ko je Atalja kraljevala nad deželo.

2 Kroniška 23

Jojadá mazili dečka Joáša

(2 Kr 11,4–12)

¹V sedmem letu pa se je Jojadá opogumil in sklenil zavezništvo s stotniki: z Jerohámovim sinom Azarjájem, Johanánovim sinom Jišmaélom, Obédovim sinom Azarjájem, Adajájevim sinom Maasejájem in Zihríjevim sinom Elišafátom.

²Ti so obhodili Juda ter zbrali levite iz vseh Judovih mest in poglavarje Izraelovih družin. Ko so prišli v Jeruzalem,

³je ves zbor sklenil s kraljem zavezo v Božji hiši. Jojadájim je rekel: »Glejte, kraljevi sin! On naj zavlada, kakor je Gospoddoločil glede Davidovih potomcev.

⁴Tole morate storiti: Tretjina izmed vas, duhovniki in leviti, ki prihajate v službo v soboto, bodite čuvaji na tempeljskih pragih;

⁵tretjina naj bo pri kraljevi hiši, tretjina pri Temeljnih vratih, vse ljudstvo pa v dvorih Gospodove hiše.

⁶A v Gospodovo hišo naj ne hodi nihče razen duhovnikov in levitov, ki strežejo; ti smejo vstopiti, ker so posvečeni, vse ljudstvo pa naj se drži Gospodove določbe.

⁷Leviti naj obkrožijo kralja, vsak z orožjem v svoji roki. Kdor pride v hišo, naj bo usmrčen. Bodite s kraljem, ko bo prihajal in odhajal.«

⁸Leviti in vsi Judovci so storili vse, kar je ukazal duhovnik Jojadá. Vsak je vzel svoje može, ki so v soboto prihajali v službo, s tistimi, ki so v soboto odhajali iz službe; duhovnik Jojadá namreč ni odpustil oddelkov.

⁹Duhovnik Jojadá je dal stotnikom sulice ter vélike in male ščite kralja Davida, ki so bili v Božji hiši.

¹⁰Vse ljudstvo, vsakega s sulico v roki, pa je razpostavil od južne strani hiše do severne strani okoli oltarja in hiše, da bi zaščitili kralja.

¹¹Nato so pripeljali kraljevega sina, mu nadeli načelek in mu izročili listino. Tako so ga postavili za kralja; Jojadá in njegovi sinovi so ga mazilili ter vzklikali: »Živel kralj!«

Ataljo usmrtijo

(2 Kr 11,13–20)

¹²Ko je Atalja slišala vzklikanje ljudstva, ki je vrelo skupaj in slavilo kralja, je prišla k ljudstvu v Gospodovo hišo.

¹³Videla je: glej, kralj je stal pri svojem stebru ob vhodu in ob kralju častniki in trobentači. Vse ljudstvo dežele se je veselilo in trobilo na trobente, pevci pa so s svojimi glasbili spremljali prepevanje. Tedaj je Atalja pretrgala svoja oblačila in vzkliknila: »Zarota, zarota!«

¹⁴Duhovnik Jojadá pa je pripeljal stotnike, postavljene čez vojsko, in jim rekel: »Odpeljite jo ven med vrstami in vsak, ki bi šel za njo, naj bo usmrčen z mečem!« Duhovnik je namreč rekel: »Ne usmrtite je v Gospodovi hiši!«

¹⁵Prijeli so jo, in ko je prišla skozi Konjska vrata v kraljevo hišo, so jo tam usmrtili.

¹⁶Nato je Jojadá sklenil zavezo med seboj in vsem ljudstvom in kraljem, da bi bili Gospodovo ljudstvo.

¹⁷Vse ljudstvo je prišlo v Báalovo hišo in jo razdejalo; njegove oltarje in podobe so razbili, Báalovega duhovnika Matána pa ubili pred oltarji.

¹⁸Nadzorstvo nad Gospodovo hišo je Jojadá zaupal levitskim duhovnikom, ki jih je že David porazdelil za Gospodovo hišo, da bi darovali Gospodu žgalne daritve, kakor je pisano v Mojzesovi postavi, z veseljem in s petjem po Davidovih določilih.

¹⁹Postavil je tudi vratarje pri vratih Gospodovehiše, da bi ne vstopil kdo, ki bi bil kakor koli nečist.

²⁰Potem je vzel stotnike, veljake, ljudske oblastnike in vse ljudstvo dežele in pripeljal kralja iz Gospodove hiše; skozi Gornja vrata so prišli v kraljevo hišo in kralja posadili na kraljevi prestol.

²¹Vse ljudstvo dežele se je veselilo in mesto je ostalo mirno, potem ko so Ataljo usmrtili z mečem.

2 Kroniška 24

Joáš popravlja tempelj

(2 Kr 12,1–17)

¹Joáš je imel sedem let, ko je postal kralj, in štirideset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Cibja; bila je iz Beeršébe.

²Joáš je vse dni duhovnika Jojadája delal, kar je prav v Gospodovihočeh.

³Jojadá mu je priskrbel dve ženi in rodili so se mu sinovi in hčere.

⁴Zatem se je Joáš odločil, da prenovi Gospodovo hišo.

⁵Zbral je duhovnike in levite in jim rekel: »Pojdite po Judovih mestih in zbirajte od vsega Izraela denar, da se bo iz leta v leto popravljala hiša vašega Boga! In pohitite s tem!« Levitom pa se ni mudilo.

⁶Kralj je torej poklical vélikega duhovnika Jojadája in mu rekel: »Zakaj nisi zahteval, da bi leviti v Judu in Jeruzalemu pobirali davek, ki sta ga bila Gospodov služabnik Mojzes in Izraelov zbor naložila za šotor pričevanja?«

⁷Atalja, ta zloba, in njeni sinovi so namreč vdirali v Božjo hišo in vse posvečene darove iz Gospodove hiše nosili Báalom.

⁸Kralj je tedaj ukazal narediti skrinjo in jo postaviti zunaj pri vratih Gospodove hiše.

⁹Po Judu in v Jeruzalemu pa so razglasili, naj prinašajo Gospodu davek, ki ga je Božji služabnik Mojzes naložil Izraelu v puščavi.

¹⁰Vsi poglavarji in vse ljudstvo so ga z veseljem prinašali in metali v skrinjo, dokler ni bila polna.

¹¹Kadar so leviti skrinjo prinesli na kraljevi urad – ko so opazili, da je v njej veliko denarja – sta prišla kraljevi pisar in uradnik vélikega duhovnika ter skrinjo spraznila. Potem so jo odnesli in spet postavili na njeno mesto. Tako so delali dan za dnem in nabrali veliko denarja.

¹²Kralj in Jojadá sta ga izročala delovodjem, ki so bili v službi pri Gospodovi hiši. Ti so najemali kamnoseke in tesarje, da bi obnovili Gospodovo hišo, pa tudi kovače in bronarje, da bi popravili Gospodovo hišo.

¹³Delovodje so bili delavni in obnova jim je šla dobro od rok. Božji hiši so spet dali prvotno podobo in jo še utrdili.

¹⁴Ko so to opravili, so preostali denar prinesli pred kralja in Jojadája. Z njim so naredili posode za Gospodovo hišo: bogoslužne in daritvene posode, skodele ter zlate in srebrne posode. Dokler je živel Jojadá, so redno darovali žgalne daritve v Gospodovihiši.

Joáš odpade od Gospoda

¹⁵Jojadá pa se je postaral, dnevi so se mu iztekli in je umrl. Sto trideset let je bil star, ko je umrl.

¹⁶Pokopali so ga pri kraljih v Davidovem mestu, ker je napravil veliko dobrega v Izraelu, za Boga in za njegovo hišo.

¹⁷Po Jojadájevi smrti so prišli Judovi višji uradniki in se kralju vdano poklonili. Tedaj jih je kralj začel poslušati.

¹⁸In zapustili so hišo Gospoda, Boga svojih očetov, in služili ašeram in malikom. Gnev je prišel nad Juda in Jeruzalem zaradi te njihove krivde.

¹⁹Vendar je pošiljal mednje preroke, da bi jih spet vrnil h Gospodu. Pričevali so proti njim, a niso poslušali.

²⁰Tedaj je Božji duh navdal Zaharija, sina duhovnika Jojadája; stopil je pred ljudstvo in jim rekel: »Tako govori Bog: Zakaj prestopate Gospodove zapovedi? Ne boste imeli uspeha. Ker ste zapustili Gospoda, je tudi on vas zapustil.«

²¹A zarotili so se proti njemu in ga na kraljevo povelje obsuli s kamenjem v dvoru Gospodove hiše.

²²Kralj Joáš se ni spominjal dobrote, ki mu jo je izkazal Zaharijev oče Jojadá, temveč je ubil njegovega sina. Ko je ta umiral, je rekel: »Gospod naj vidi in povrne!«

Arámci ogrožajo Jeruzalem

(2 Kr 12,18–19)

²³Ko se je izteklo leto, je arámska vojska krenila proti Joášu. Prišli so v Juda in v Jeruzalem in pokončali med ljudstvom vse višje uradnike ljudstva, ves njihov plen pa poslali kralju v Damask.

²⁴Čeprav je arámska vojska prišla z malo možmi, jim je Gospod dal v roke zelo veliko vojsko, ker so zapustili Gospoda, Boga svojih očetov. Tako so kaznovali Joáša.

Joáševa smrt

(2 Kr 12,20–22)

²⁵Ko so odšli od njega – pustili so ga hudo ranjenega – sta se njegova služabnika zarotila proti njemu zavoľo krvi sinu duhovnika Jojadája in ga ubila v postelji. Tako je umrl. Pokopali so ga v Davidovem mestu, vendar ga niso pokopali v kraljevih grobovih.

²⁶Ta, ki sta se zarotila proti njemu, sta bila: Zabád, sin Amónke Šimate, in Jozabád, sin Moábke Šomêre.

²⁷Njegovi sinovi, kopica izrekov proti njemu in obnova Božje hiše, glej, so zapisani v razlagi Knjige kraljev. Namesto njega je postal kralj njegov sin Amacjá.

2 Kroniška 25

Amacjá

(2 Kr 14,1–6)

¹Amacjá je imel petindvajset let, ko je postal kralj, in devetindvajset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Joadána; bila je iz Jeruzalema.

²Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, vendar ne z vsem srcem.

³Brž ko si je utrdil kraljevo oblast, je ubil služabnika, ki sta umorila kralja, njegovega očeta.

⁴Njunih sinov pa ni usmrtil – kakor je zapisano v postavi, v Mojzesovi knjigi, kjer je Gospod zapovedal in rekel: »Očetje naj ne umrejo zaradi otrok in otroci naj ne umrejo zaradi očetov, ampak vsak naj umre za svoj greh!«

Pokol Edómcev

⁵Amacjá je sklical Judovce in jih po družinah, vse Judovce in Benjaminovce, dodelil poveljnikom tisočnij in stotnij. Preštel je dvajsetletnike in navzgor ter ugotovil, da je tristo tisoč nabornikov, ki so sposobni iti na vojsko in vihteti sulico in ščit.

⁶Vrh tega je za sto talentov srebra najel sto tisoč hrabrih vojakov iz Izraela.

⁷Toda k njemu je prišel Božji mož in rekel: »Kralj, nikar naj ne hodi s teboj Izraelova vojska, kajti Gospod ni z Izraelom, z nobenimi Efrájimci!

⁸Raje pojdi sam ter se pripravi in okrepi za bitko, sicer te Bog vrže na tla pred sovražnikom, kajti Bog ima moč, da ti pomaga ali pa te zavrže.«

⁹Amacjá je rekel Božjemu možu: »Kaj pa naj bo s sto talenti, ki sem jih dal izraelskim četam?« Božji mož je rekel: »Gospod ti more dati veliko več kakor to.«

¹⁰Amacjá je torej odslovil čete, ki so prišle iz Efrájima k njemu, in jih poslal domov. Zelo so se razjezili nad Judovci in se vrnili domov silno jezni.

¹¹Amacjá pa je svoje ljudstvo pogumno vodil v boj, šel v Ge Melah in potolkel deset tisoč Seírcev.

¹²Deset tisoč pa so jih Judovci živih ujeli, jih pripeljali na vrh pečine in pahnili z vrha pečine, da so se vsi raztreščili.

¹³Čete pa, ki jih je Amacjá odpustil, da niso šle z njim v boj, so vdrle v Judova mesta od Samarije do Bet Horóna, pobile v njih tri tisoč ljudi ter naropale veliko plena.

¹⁴Ko se je Amacjá po bitki z Edómci vrnil in prinesel bogove Seírcev, si jih je postavil za bogove, molil pred njimi in jim zažigal kadilo.

¹⁵Zato se je vnela Gospodova jeza zoper Amacjája. Poslal je k njemu preroka, da mu je rekel: »Zakaj si se zatekel k bogovom ljudstva, ki svojega ljudstva niso mogli rešiti iz tvoje roke?«

¹⁶Ko je še govoril, mu je kralj rekel: »Smo te mar postavili za kraljevega svetovalca? Nehaj! Čemu naj te dam ubiti?« Prerok je nehal, vendar je rekel: »Vem, da te je Bog sklenil pokončati, ker si to storil in nisi poslušal mojega nasveta.«

Izrael porazi Juda

(2 Kr 14,8–14)

¹⁷Potem se je Judov kralj Amacjá posvetoval, poslal Izraelovemu kralju Joášu, Joaházovemu sinu in Jehújevemu vnuku, sporočilo in rekel: »Pridi, da se pomeriva!«

¹⁸Izraelov kralj Joáš pa je Judovemu kralju Amacjáju poslal sporočilo in rekel: »Libanonski osat je cedri libanonski sporočil: »Daj svojo hčer mojemu sinu za ženo!« Pa je privihrala mimo libanonska divjad in pomendrala osat. –

¹⁹Rekel si si: »Glej, potolkel si Edómce!« In tvoje srce se je prevzelo in zahlepelo po slavi. Ostani vendar doma! Zakaj siliš v nesrečo in hočeš pasti sam in Juda s teboj?«

²⁰Amacjá pa ni poslušal – kajti Bog je sklenil, da jih da v sovražnikove roke, ker so se zatekli k edómskim bogovom.

²¹In prišel je Izraelov kralj Joáš in pomerila sta se, on in Judov kralj Amacjá, pri Bet Šemešu na Judovem.

²²Juda je bil poražen pred Izraelom, zato so zbežali vsak v svoj šotor.

²³Judovega kralja Amacjája, Joáševega sina in Joaházovega vnuka, pa je Izraelov kralj Joáš pri Bet Šemešu ujel in ga pripeljal v Jeruzalem. Podrl je štiristo komolcev jeruzalemskega obzidja, od Efrájimovih do Vogalnih vrat.

²⁴Vzel je vse zlato in srebro in vse posode, ki so jih našli v Božji hiši, pri Obéd Edómu, in zaklade kraljeve hiše, pa še talce, in se vrnil v Samarijo.

Amacjájeva smrt

(2 Kr 14,17–20)

²⁵Judov kralj Amacjá, Joášev sin, je živel po smrti Izraelovega kralja Joáša, Joaházovega sina, še petnajst let.

²⁶Druga Amacjájeva dela, od prvih do zadnjih – glej, mar niso zapisana v Knjigi Judovih in Izraelovih kraljev?

²⁷Od časa, ko se je Amacjá odvrnil od Gospoda, so v Jeruzalemu spletli zaroto proti njemu. Pobegnil je v Lahíš, vendar so poslali ljudi za njim v Lahíš in ga tam usmrtili.

²⁸In pripeljali so ga nazaj na konjih in pokopali pri njegovih očetih v Judovem mestu.

2 Kroniška 26

Uzíja (Azarjá)

(2 Kr 14,21–22; 15,1–3)

¹Vse Judovo ljudstvo je vzelo Uzíja, ki je imel šestnajst let, in postavili so ga za kralja namesto njegovega očeta Amacjája.

²Sezidal je Elát in ga spet pripojil Judu, potem ko je kralj legel k svojim očetom.

³Šestnajst let je imel Uzíja, ko je postal kralj, in dvainpetdeset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Jehólja; bila je iz Jeruzalema.

⁴Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal njegov oče Amacjá.

⁵Iskal je Boga, dokler je živel Zeharjá, ki ga je poučeval v strahu Božjem; in dokler je iskal Gospoda, mu je Bog naklanjal srečo.

⁶Šel je in se vojskoval s Filistejci, podrl obzidje v Gatu, obzidje v Jabnéju in obzidje v Ašdódu ter sezidal mesta pri Ašdódu in drugod med Filistejci.

⁷Bog mu je pomagal proti Filistejcem in proti Arabcem, ki so prebivali v Gur Báalu, in proti Meunéjcem.

⁸Tudi Amónci so plačevali davek Uzíju. Njegovo ime je zaslovelo do vhoda v Egipt, kajti postal je zelo mogočen.

⁹V Jeruzalemu je Uzíja sezidal stolpe na Vogalnih vratih, na Dolinskih vratih in na Vogalu ter jih utrdil.

¹⁰Tudi v puščavi je sezidal stolpe in skopal veliko vodnjakov. Imel je namreč veliko živine v Šéfeli in na planjavi, poljedelce in vinogradnike na gričevnatem svetu in na rodovitnih krajih; kajti ljubil je zemljo.

¹¹Uzíja je imel tudi vojsko opremljenih bojevnikov, ki so hodili v boj v četah, prešteti pri njihovem naboru, ki sta ga opravila pisar Jeiél in uradnik Maasejá pod vodstvom Hananjája, enega izmed kraljevih poveljnikov.

¹²Skupno število družinskih poglavarjev teh hrabrih junakov je bilo dva tisoč šeststo.

¹³Pod njihovim poveljem je vojska štela tristo sedem tisoč petsto mož, ki so se bojevali s silno močjo, da bi pomagali kralju proti sovražniku.

¹⁴Uzíja je zanje, za vso vojsko, oskrbel ščite, sulice, čelade, loke in kamenje za prače.

¹⁵V Jeruzalemu je namestil bojne stroje, ki so jih izumili strokovnjaki, na stolpih in na vogalih, da bi streljali s puščicami in z velikimi kamni. Njegovo ime je zaslovelo daleč, ker je dobival čudežno pomoč, dokler ni postal mogočen.

Napuh in odpad (2 Kr 15,4–7)

¹⁶Ko pa je postal mogočen, se je njegovo srce prevzelo, da je ravnal pogubno. Izneveril se je Gospodu, svojemu Bogu, in je šel v Gospodovtempelj, da bi na kadilnem oltarju opravil kadilno daritev.

¹⁷Prišel pa je za njim duhovnik Azarjá in z njim osemdeset Gospodovihduhovnikov, vrlih mož.

¹⁸Ti so se kralju Uzíju postavili po robu in rekli: »Nimaš pravice, Uzíja, da bi zažigal kadilo Gospodu, imajo jo samo duhovniki, Aronovi sinovi, ki so posvečeni za to, da opravljajo kadilno daritev. Pojdi iz svetišča, kajti izneveril si se; to ti ne bo v slavo pri Gospodu Bogu.«

¹⁹Uzíja se je razsrdil; ko pa je držal v roki kadilnico, da bi kadil, in bil poln jeze na duhovnike, so se mu vpričo duhovnikov v Gospodovi hiši poleg kadilnega oltarja pokazale gobena čelu.

²⁰Obrnil se je k njemu duhovnik Azarjá in vsi drugi duhovniki, in glej, po čelu je bil gobav. Hitro so ga izgnali od tam, a tudi sam je hitel ven, ker ga je Gospod udaril.

²¹Kralj Uzíja je bil gobav do dneva svoje smrti. Kot gobavec je moral bivati v posebni hiši, ker je bil izključen iz Gospodove hiše. Njegov sin Jotám je upravljal kraljevo hišo in vladal ljudstvu v deželi.

²²Druga Uzíjeva dela, od prvih do zadnjih, je popisal Amócov sin prerok Izaija.

²³In Uzíja je legel k svojim očetom; pokopali so ga pri njegovih očetih na polju pri grobišču kraljev, ker so rekli: »Gobavje.« Namesto njega je postal kralj njegov sin Jotám.

2 Kroniška 27

Jotám

(2 Kr 15,32–38)

¹Jotám je imel petindvajset let, ko je postal kralj, in šestnajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Jerúša; bila je Cadókova hči.

²Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal njegov oče Uzíja, razen da ni stopil v Gospodov tempelj. Ljudstvo pa je še vedno ravnalo pogubno.

³On je sezidal Gornja vrata pri Gospodovi hiši; pa tudi pri obzidju na Ofelu je veliko zidal.

⁴Nadalje je sezidal mesta v Judovem pogorju ter gradove in stolpe v gozdnatih krajih.

⁵Vojskoval se je s kraljem Amóncev in ga premagal. Tisto leto so mu Amónci dali sto talentov srebra, deset tisoč kadi pšenice in deset tisoč kadi ječmena. To so mu dali Amónci tudi drugo in tretje leto.

⁶Tako je Jotám postal mogočen, ker je uravnavał svoja pota pred Gospodom, svojim Bogom.

⁷Druga Jotámova dela, vse njegove vojske in njegovi posegi, glej, so zapisani v Knjigi Izraelovih in Judovih kraljev.

⁸Petindvajset let je imel, ko je postal kralj, in šestnajst let je kraljeval v Jeruzalemu.

⁹Jotám je legel k svojim očetom in pokopali so ga v Davidovem mestu. Namesto njega je postal kralj njegov sin Aház.

2 Kroniška 28

Aház

(2 Kr 16,1–4)

¹Aház je imel dvajset let, ko je postal kralj, in šestnajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Ni delal, kar je prav v Gospodovih očeh, kakor njegov oče David,

²temveč je hodil po poteh Izraelovih kraljev. Tudi je delal ulite podobe za Báale.

³Vrh tega je opravljal kadilno daritev v Ge Ben Hinómu in žrtvoval svoje sinove v ognju po gnusni navadi narodov, ki jih je Gospod pregnal izpred Izraelovih sinov.

⁴Opravljal je tudi klavne in kadilne daritve na višinah, na gričih in pod vsakim zelenim drevesom.

Arámci in Izraelci porazijo Juda

(2 Kr 16,5–6)

⁵Zato ga je Gospod, njegov Bog, dal v roke arámskemu kralju. Premagali so ga, mu odpeljali veliko ujetnikov in jih pripeljali v Damask. Tudi je prišel v roke Izraelovemu kralju, ta mu je prizadel hud poraz.

⁶Remaljájev sin Pekah je namreč pobil v Judu v enem dnevu sto dvajset tisoč hrabrih bojevnikov, ker so zapustili Gospoda, Boga svojih očetov.

⁷Vrh tega je Zihrí, Efrájimov junak, ubil kraljevega sina Maasejája, upravnika dvora Azrikáma in Elkanája, drugega za kraljem.

Prerok Odéd posreduje

⁸Izraelovi sinovi so od svojih bratov odpeljali dvesto tisoč ujetih žena, sinov in hčera; od njih so pobrali tudi veliko plena in ga prinesli v Samarijo.

⁹Tam pa je bil Gospodov prerok z imenom Odéd. Šel je naproti vojski, ki je prihajala v Samarijo, in jim rekel: »Glejte, ker se je Gospod, Bog vaših očetov, razsrdil nad Judovci, vam jih je dal v roke. Vi pa ste jih pobijali z besnostjo, ki sega do neba.

¹⁰In zdaj si hočete Judovce in Jeruzalemce podjarmiti za hlapce in dekle. Ali niste torej tudi sami krivi pred Gospodom, vašim Bogom?

¹¹Poslušajte me zdaj in vrnite ujetnike, ki ste jih odpeljali svojim bratom, sicer pride nad vas Gospodova srdita jeza.«

¹²Proti tistim, ki so prišli iz vojske, so vstali nekateri izmed poglavarjev Efrájimovih sinov, Johanánov sin Azarjá, Mešilemótov sin Berehjá, Šalúmov sin Hizkijá in Hadlájev sin Amasá,

¹³a rekli so jim: »Ne vodite ujetnikov sem, saj bi nam s tem nakopali krivdo pred Gospodom. Vi hočete še množiti naše grehe in našo krivdo, a že tako je naša krivda velika in srdita je Gospodova jeza nad Izraelom.«

¹⁴Tedaj je četa pustila ujetnike in plen pred knezi in vsem zborom.

¹⁵Vzdignili so se poimensko določeni možje in se zavzeli za ujetnike. Golim med njimi so dali oblačila iz plena, jih oblekli in obuli, jim dali jesti in piti, ter jih pomazilili. Vse, ki so opešali, so posadili na osle in jih odpeljali v Jeriho, mesto palm, v bližino njihovih rojakov. Potem so se vrnili v Samarijo.

Asirija noče pomagati Judu

(2 Kr 16,7–9)

¹⁶Tisti čas je kralj Aház poslal odposlance k asirskim kraljem, da bi mu pomagali.

¹⁷Edómci so namreč spet prišli, porazili Judovce in odpeljali ujetnike.

¹⁸Tudi Filistejci so vdrli v mesta v Šéfeli in v Judovi južni pokrajini, zavzeli Bet Šemeš, Ajalón, Gederót, Sohó in njegova naselja, Timno in njena naselja, Gimzó in njegova naselja in se tam naselili.

¹⁹ Gospod je namreč ponižal Juda zaradi Izraelovega kralja Aháza, ker je uvajal v Judu razuzdanost in se popolnoma izneveril Gospodu.

²⁰Asirski kralj Tiglát Piléser je res prišel nadenj in ga stiskal, namesto da bi ga podprl.

²¹Čeprav je Aház oropal Gospodovo hišo, kraljevo hišo in hiše knezov in to dal asirskemu kralju, mu to ni nič pomagalo.

Aházov odpad in smrt

(2 Kr 16,10–20)

²²V času, ko so ga stiskali, se je še bolj izneveril Gospodu, ta kralj Aház.

²³Daroval je namreč damaščanskim bogovom, ki so ga porazili, in si rekel: »Bogovi arámskih kraljev so le-tem pomagali, njim bom daroval, da bodo pomagali še meni.« A ti so bili v padec njemu in vsemu Izraelu.

²⁴Aház je zbral opremo Božje hiše in jo razbil; zaprl je vrata Gospodove hiše in si naredil oltarje na vseh vogalih v Jeruzalemu.

²⁵V vsakem Judovem mestu je napravil višine, da bi zažigali kadilo tujim bogovom. Tako si je nakopaval srd Gospoda, Boga svojih očetov.

²⁶Druga njegova dela in vse njegove poti, od prvih do zadnjih, glej, so zapisani v Knjigi Judovih in Izraelovih kraljev.

²⁷Ko je Aház legel k svojim očetom, so ga pokopali v mestu, v Jeruzalemu; niso ga namreč položili v grobove Izraelovih kraljev. Namesto njega je postal kralj njegov sin Ezekíja.

2 Kroniška 29

Ezekíja
(2 Kr 18,1–3)

¹Ezekíja je imel petindvajset let, ko je postal kralj, in devetindvajset let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Abíja; bila je Zeharjájeva hči.

²Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal njegov oče David.

Tempelj očistijo

³Prvo leto svojega kraljevanja, v prvem mesecu, je odprl vrata Gospodove hiše in jih popravil.

⁴Poklical je duhovnike in levite, jih zbral na Vzhodnem trgu

⁵in jim rekel: »Poslušajte me, leviti! Posvetite se zdaj in posvetite hišo Gospoda, Boga svojih očetov, ter odpravite nesnago iz svetišča!

⁶Kajti naši očetje so se izneverili in delali, kar je hudo v očeh Gospoda, našega Boga, ter ga zapustili. Obrnili so svoj obraz od Gospodovega prebivališča in mu pokazali hrbet.

⁷Zaprli so celo preddverna vrata, pogasili svetilnice, niso zažigali kadila ne darovali Izraelovemu Bogu žgalne daritve v svetišču.

⁸Zato je prišel Gospodov gnev nad Juda in Jeruzalem in naredil jih je za predmet strahu, groze in zasmeha, kakor vidite s svojimi očmi.

⁹Zaradi tega, glejte, so naši očetje padli pod mečem in so naši sinovi, naše hčere in žene v ujetništvu.

¹⁰Zdaj sem se namenil v svojem srcu, da sklenem zavezo z Gospodom, Izraelovim Bogom, da se njegova srdita jeza odvrne od nas.

¹¹Ne bodite torej nemarni, moji sinovi. Vas je namreč izvolil Gospod, da bi stregli pred njim v njegovi službi, da bi mu služili in zažigali kadilo.«

¹²Tedaj so se vzdignili leviti: Amasájev sin Mahat in Azarjájev sin Joél izmed Kehátovcev; izmed Meraríjevcev Abdíjev sin Kiš in Jehalelélov sin Azarjá; izmed Geršónovcev Zimájev sin Joáh in Joáhov sin Eden;

¹³izmed Elicafánovcev Šinarí in Jeiél; izmed Asáfovcev Zeharjá in Matanjá;

¹⁴izmed Hemánovcev Jehiél in Šimí in izmed Jedutúnovcev Šemajá in Uziél.

¹⁵Zbrali so svoje brate in se posvetili. Potem so po kraljevem ukazu prišli, da bi po Gospodovih besedah očistili Gospodovo hišo.

¹⁶Duhovniki so šli očistiti notranjost Gospodovehiše; vse nečiste reči, ki so jih našli v Gospodovem templju, so odnesli v dvor Gospodove hiše, leviti pa so jih prevzeli in odnesli k potoku Cedronu.

¹⁷Posvečevati so začeli prvi dan prvega meseca, osmi dan meseca pa so prišli v Gospodovo preddverje. Potem so še osem dni posvečevali Gospodovo hišo, šestnajsti dan prvega meseca pa so končali.

¹⁸Nato so šli h kralju Ezekíju in rekli: »Očistili smo vso Gospodovo hišo, žgalni oltar z vsemi njegovimi pripravami in mizo za položene hlebe z vsemi njenimi pripravami.

¹⁹Vse priprave, ki jih je kralj Aház med svojim kraljevanjem v svojem odpadu oskrunil, smo popravili in posvetili. Glej, pred Gospodovim oltarjem so.«

Bogoslužje v templju obnovijo

²⁰Kralj Ezekíja je zgodaj vstal, zbral mestne poglavarje in šel v Gospodovo hišo.

²¹Pripeljali so sedem juncev, sedem ovnov, sedem jagnjet in sedem kozlov v daritev za greh za kraljestvo, za svetišče in za Juda. Rekel je Aronovim sinovom, duhovnikom, naj jih darujejo na Gospodovem oltarju.

²²Zaklali so torej junce, duhovniki so prestregli kri in poškopili z njo oltar. Zaklali so ovne in poškopili s krvjo oltar. Zaklali so jagnjeta in poškopili s krvjo oltar.

²³Nato so pripeljali kozle v daritev za greh pred kralja in zbor in ti so položili roke nanje.

²⁴Duhovniki pa so jih potem zaklali in poškopili z njihovo krvjo oltar v daritev za greh, da bi dosegli spravo za vse Izraelce. Za vse Izraelce je namreč kralj naročil žgalno daritev in daritev za greh.

²⁵Postavil je tudi levite v Gospodovi hiši s cimbalami, harfami in citrami po določbi Davida, kraljevega vidca Gada in preroka Natána; kajti ta določba je prišla po prerokih od Gospoda.

²⁶Leviti so se torej razpostavili z Davidovimi glasbili, duhovniki pa s trobentami.

²⁷Ezekíja je ukazal, naj darujejo žgalno daritev na oltarju. Ko se je začela, so začeli Gospodu peti in trobiti ob spremljavi glasbil Davida, Izraelovega kralja.

²⁸Ves zbor je padel na kolena; petje se je razlegalo in trobente so donele vse dotlej, dokler se žgalna daritev ni končala.

²⁹Ko pa je bila končana, so pokleknili kralj in vsi, ki so bili z njim, in molili.

³⁰Kralj Ezekíja in poglavarji so rekli levitom, naj hvalijo Gospoda z besedami Davida in vidca Asáfa. In z veseljem so peli hvalnice, poklekovali in molili.

³¹Nato je Ezekíja spregovoril in rekel: »Zdaj ste se posvetili Gospodu. Pristopite in pripeljite živali za klavne in slavlne daritve h Gospodovihiši!« Zbor je pripeljal živali za klavne in slavlne daritve in vsak, ki je le hotel, je pripeljal živali za žgalne daritve.

³²Število teh živali, ki jih je zbor pripeljal, je bilo: sedemdeset juncev, sto ovnov in dvesto jagnjet, vse to v žgalno daritev Gospodu.

³³Posvečenih darov je bilo šeststo juncev in tri tisoč ovc.

³⁴Duhovnikov pa je bilo premalo in niso mogli odreti vseh živali za žgalne daritve. Zato so jim pomagali njihovi bratje leviti, dokler ni bilo delo opravljeno in se duhovniki niso posvetili. Leviti so se namreč posvečevali z večjo gorečnostjo kakor duhovniki.

³⁵Poleg številnih žgalnih daritev so bile tudi tolšče mirovnih in pitnih daritev za žgalno daritev. Tako je bila spet urejena služba v Gospodovi hiši.

³⁶Ezekíja in vse ljudstvo so se veselili, da jim je Bog to pripravil, saj se je vsa stvar zgodila izredno hitro.

2 Kroniška 30

Obhajanje pashe

¹Ezekíja je razposlal sle k vsemu Izraelu in Judu ter napisal pisma Efrájimu in Manáseju, da bi prišli h Gospodovi hiši v Jeruzalem obhajat pasho Gospodu, Izraelovemu Bogu.

²Kralj, njegovi velikaši in ves zbor v Jeruzalemu so na posvetu sklenili, da bodo obhajali pasho v drugem mesecu.

³Niso je namreč mogli obhajati ob njenem času, ker se še ni posvetilo zadosti duhovnikov in se ljudstvo še ni zbralo v Jeruzalemu.

⁴To se je zdelo prav kralju in vsemu zboru.

⁵Sklenili so razglasiti po vsem Izraelu od Beeršébe do Dana, naj pridejo obhajati pasho Gospodu, Izraelovemu Bogu, v Jeruzalem. Saj je mnogi niso obhajali, kakor je bilo predpisano.

⁶Hitri sli so šli s pismi kralja in njegovih velikašev po vsem Izraelu in Judu ter so na kraljev ukaz oznanili: »Izraelovi sinovi, vrnite se h Gospodu, Bogu Abrahamovemu, Izakovemu in Izraelovemu, da se spet obrne k vam preostalim, ki ste se rešili iz pesti asirskih kraljev.

⁷Ne bodite kakor vaši očetje in kakor vaši bratje, ki so se izneverili Gospodu, Bogu svojih očetov, tako da jih je naredil za predmet groze, kakor lahko sami vidite.

⁸Zdaj torej ne bodite trdovratni kakor vaši očetje, podajte roko Gospodu in pridite v njegovo svetišče, ki ga je posvetil na veke, ter služite Gospodu, svojemu Bogu, da se odvrne od vas njegova srdita jeza.

⁹Če se boste namreč vrnili h Gospodu, bodo vaši bratje in sinovi našli usmiljenje pri tistih, ki so jih odpeljali v ujetništvo, in se bodo vrnili v to deželo. Kajti Gospod, vaš Bog, je milostljiv in usmiljen in ne bo obrnil svojega obličja od vas, če se povrnete k njemu.«

¹⁰Hitri sli so hiteli od mesta do mesta po Efrájimovi in Manásejevi deželi in tja do Zábulona; toda zasmehovali so jih in zasramovali.

¹¹Le nekateri možje iz Aserja, Manáseja in Zábulona so se ponižali in prišli v Jeruzalem.

¹²Tudi v Judu je delovala roka Boga, saj jim je dal, da so se enodušno odzvali povabilu, ki ga je po Gospodovem naročilu poslal kralj z velikaši.

¹³Zbralo se je torej v Jeruzalemu veliko ljudstva, da bi obhajali v drugem mesecu praznik nekvašenega kruha; bil je zelo velik zbor.

¹⁴Vzdignili so se in podrli oltarje, ki so bili v Jeruzalemu; prav tako so odstranili vse kadilne oltarje in jih pometali v potok Cedron.

¹⁵Štirinajsti dan drugega meseca so zaklali pashalno jagnje. Duhovnike in levite je bilo sram, zato so se posvetili in darovali žgalne daritve v Gospodovi hiši.

¹⁶Zasedli so svoja mesta, kakor je predpisano v postavi Božjega moža Mojzesa. Duhovniki so škropili s krvjo, ki so jim jo podajali leviti.

¹⁷Ker jih je bilo v zboru veliko, ki se niso posvetili, so morali leviti klati pashalna jagnjeta za vse, ki niso bili čisti, da so jih posvetili Gospodu.

¹⁸Velik del ljudstva, mnogi iz Efrájima, Manáseja, Isahárja in Zábulona se niso očistili, ampak so jedli pashalno jagnje proti predpisu. Toda zanje je molil Ezekíja: »Dobri Gospod naj odpusti

¹⁹vsem, ki s pripravljenim srcem iščejo Boga, Gospoda, Boga svojih očetov, čeprav ne s čistostjo, ki jo zahtevajo svete reči.«

²⁰ Gospod je uslišal Ezekíja in ljudstvu prizanesel.

²¹V Jeruzalemu zbrani Izraelovi sinovi so z velikim veseljem sedem dni obhajali praznik nekvašenega kruha. Leviti in duhovniki so dan na dan na vso moč peli Gospodu hvalnice v Gospodovo čast.

²²Ezekíja je pohvalil vse levite, ki so pokazali veliko izurjenost v službi Gospodu. Praznovanje so dokončali v sedmih dneh: opravljali so mirovne daritve in slavili Gospoda, Boga svojih očetov.

²³Tedaj je ves zbor sklenil praznovati še sedem dni in z veseljem so praznovali še sedem dni.

²⁴Judov kralj Ezekíja je namreč zboru podaril tisoč juncev in sedem tisoč ovc, velikaši pa so zboru podarili tisoč juncev in deset tisoč ovc. Tedaj se je veliko duhovnikov posvetilo.

²⁵Veselil se je ves Judov zbor, duhovniki, leviti in vsa množica tistih, ki so prišli iz Izraela, pa tudi tujci, ki so prišli iz Izraelove dežele in se naselili v Judu.

²⁶V Jeruzalemu je bilo veliko veselje, saj česa takega ni bilo v Jeruzalemu od Davidovega sina Salomona, Izraelovega kralja.

²⁷Potem so vstali levitski duhovniki in ljudstvo blagoslovili. Uslišan je bil njihov glas in njihova molitev je prišla do njegovega svetega prebivališča v nebesih.

2 Kroniška 31

Bogoslužne določbe

¹Ko je bilo vse to končano, so šli vsi Izraelci, ki so bili navzoči, v Judova mesta, razbili stebre, posekali ašere ter do zadnjega podrli višine in oltarje po vsem Judu, Benjaminu, Efrájimu in Manáseju. Potem so se vsi Izraelovi sinovi vrnili v svoja mesta, vsak na svojo posest.

²Ezekíja je postavil skupine duhovnikov in levitov po njihovih skupinah, vsakega duhovnika in levita za njegovo službo: za žgalne in mirovne daritve, za bogoslužje ter za slavlne daritve in hvalnice pri vratih Gospodovega tabora.

³Kraljev prispevek iz njegovega imetja je bil za žgalne daritve: za žgalne daritve zjutraj in zvečer, za žgalne daritve ob sobotah, mlajih in praznikih, kakor je pisano v Gospodovipostavi.

⁴Tudi je ukazal ljudstvu, ki je prebivalo v Jeruzalemu, naj dajejo deleže duhovnikom in levitom, da bi se mogli trdno držati Gospodove postave.

⁵Brž ko so ta ukaz razglasili, so Izraelovi sinovi prinašali obilo prvin žita, vina, olja, medu in vseh poljskih pridelkov; prinašali so desetino vsega v obilju.

⁶Tudi Izraelci in Judovci, ki so prebivali v Judovih mestih, so dajali desetino goveda in drobnice ter desetino posvečenih reči, ki so bile posvečene Gospodu, njihovemu Bogu. Zlagali so jih na kupe.

⁷V tretjem mesecu so začeli zlagati na kupe, v sedmem mesecu pa so kupe dokončali.

⁸Ko so Ezekíja in velikaši prišli gledat kupe, so slavili Gospoda in njegovo ljudstvo Izraela.

⁹Ezekíja je duhovnike in levite spraševal o teh kupih.

¹⁰Véliki duhovnik Azarjá iz Cadókove hiše mu je rekel: »Odkar so začeli nositi dajatve v Gospodovo hišo, jemo do sitega in še veliko ostaja. Kajti Gospod je blagoslovil svoje ljudstvo, zato imamo tolikšno zalogo.«

Preureditev duhovnikov in levitov

¹¹Tedaj je Ezekíja rekel, naj napravijo shrambe v Gospodovi hiši. Ko so jih naredili,

¹²so vanje zvesto nosili dajatve, desetine in posvečene darove. Višji nadzornik nad tem je bil levit Konanjá, drugi pa njegov brat Šimí.

¹³Jehiél, Azazjá, Nahat, Asaél, Jerimót, Jozabád, Eliél, Jismahjá, Mahat in Benajá pa so bili nadzorniki pod vodstvom Konanjája in njegovega brata Šimíja po določbi kralja Ezekíja in predstojnika Božje hiše Azarjája.

¹⁴Jimnájev sin levit Koré, vratar pri Vzhodnih vratih, je bil nadzornik nad tem, kar so prostovoljno darovali Bogu, in je oddajal Gospodove dajatve in presvete darove.

¹⁵V duhovniških mestih so mu zvesto pomagali Eden, Minjamín, Ješúa, Šemajá, Amarjá in Šehanjá. Svojim bratom – po skupinah – starim in mladim, so razdeljevali njihove deleže,

¹⁶razen tistih, ki so bili v rodovnikih, moškim od treh let navzgor, vsem, ki so hodili v Gospodovo hišo v svojo vsakdanjo službo po svojih opravilih in po svojih skupinah.

¹⁷Duhovniki so bili vpisani v rodovnik po svojih družinah, leviti od dvajsetih let navzgor pa po svojih opravilih in po svojih skupinah.

¹⁸Vpisani so bili v celotnem številu z vsemi svojimi otročiči, ženami, sinovi in hčera. S svojo zvestobo so se nenehno posvečevali.

¹⁹Za duhovnike, Aronove sinove, ki so prebivali na ozemlju v okolici svojih mest, so bili v vsakem posameznem mestu poimensko določeni možje, da so oddajali deleže vsakemu moškemu med duhovniki in vsakemu v rodovnik vpisanemu levitu.

²⁰Tako je storil Ezekíja po vsem Judu. Delal je, kar je dobro, prav in resnično pred Gospodom, njegovim Bogom.

²¹Pri vsakem delu, ki ga je začel za službo v Božji hiši, za postavo in zapoved, ko je iskal svojega Boga, je delal z vsem srcem in je uspeval.

2 Kroniška 32

Sanheríb grozi Jeruzalemu

(2 Kr 18,13–35; Iz 36,2–22)

¹Po teh dejanjih zvestobe je prišel asirski kralj Sanheríb, vdrl v Juda, oblegal utrjena mesta in jih hotel zavzeti.

²Ko je Ezekíja videl, da je Sanheríb prišel z namenom, da napade Jeruzalem,

³se je posvetoval s svojimi poveljniki in junaki, da bi zasuli studence zunaj mesta. Ko so ga podprli,

⁴se je zbralo veliko ljudi in zasuli so vse studence in potok, ki je tekel sredi dežele; dejali so: »Čemu naj bi asirski kralji pri svojem prihodu našli obilo vode?«

⁵Odločno se je spravil na delo, pozidal vse obzidje, kolikor je bilo porušeno, zgradil na njem stolpe in drug zid od zunaj, utrdil Miló v Davidovem mestu in naredil veliko orožja in ščitov.

⁶Postavil je tudi vojne poveljnike nad ljudstvom in jih zbral pri sebi na trgu pri mestnih vratih ter jim govoril na srce:

⁷»Bodite močni in hrabri, ne bojte se in se ne plašite pred asirskim kraljem in pred vso to množico, ki je pri njem. Kajti z nami je večji kakor z njim!

⁸Z njim je le mesena roka, z nami pa je Gospod, naš Bog, da nam pomaga in vodi naše boje.« In ljudstvo se je po besedah Judovega kralja Ezekíja opogumilo.

⁹Za tem je asirski kralj Sanheríb, ko je bil sam z vsem svojim vojaštvom pred Lahíšem, poslal svoje služabnike v Jeruzalem k Judovemu kralju Ezekíju in k vsem Judovcem, ki so bili v Jeruzalemu, s sporočilom:

¹⁰»Tako govori asirski kralj Sanheríb: Na kaj se zanašate, da vztrajate v obleganem Jeruzalemu?

¹¹Ali vas ne vara Ezekíja, da bi vas izročil v smrt od lakote in žeje, ko pravi: »Gospod, naš Bog, nas bo rešil iz rok asirskega kralja?«

¹²Mar ni to tisti Ezekíja, ki je odpravil njegove višine in oltarje ter ukazal Judu in Jeruzalemu: »Pred enim edinim oltarjem molite in na njem zažigajte kadilo?«

¹³Ali ne veste, kaj sem storil jaz in moji očetje vsem narodom po deželah? So mar bogovi narodov po deželah res mogli rešiti svojo deželo iz mojih rok?

¹⁴Kateri med vsemi bogovi teh narodov, ki so jih moji očetje z zakletvijo pokončali, je mogel rešiti svoje ljudstvo iz mojih rok, pa bi vas vaš Bog mogel rešiti iz mojih rok?

¹⁵Naj vas zdaj Ezekíja ne zavaja in ne vara, nikar mu ne verjemite! Kajti noben bog katerega koli naroda ali kraljestva ni mogel rešiti svojega ljudstva iz mojih rok in iz rok mojih očetov. Koliko manj vas bodo vaši bogovi rešili iz mojih rok!«

¹⁶Njegovi služabniki so še več govorili zoper Gospoda Boga in zoper njegovega služabnika Ezekíja.

¹⁷Tudi pisma je pisal, da bi sramotil Gospoda, Izraelovega Boga, in je takole govoril zoper njega: »Kakor bogovi narodov po deželah niso rešili svojega ljudstva iz mojih rok, tako tudi Ezekíjev Bog ne bo rešil svojega ljudstva iz mojih rok.«

¹⁸To so klicali po judovsko z močnim glasom tudi jeruzalemskemu ljudstvu, ki je bilo na obzidju, da bi jih oplašili in prestrašili in tako zavzeli mesto.

¹⁹In govorili so o jeruzalemskem Bogu kakor o bogovih ljudstev na zemlji, ki so delo človeških rok.

Sanheríbov konec

(2 Kr 19,35–37; Iz 37,36–38)

²⁰Zaradi tega sta kralj Ezekíja in Amócov sin prerok Izaija molila in vpila k nebesom.

²¹In Gospod je poslal angela, ta je pobil vse vojne junake, kneze in poveljnike v taboru asirskega kralja, da se je s sramoto vrnil v svojo deželo. Ko je stopil v hišo svojega boga, sta ga tam njegova lastna sinova podrla z mečem.

²²Tako je rešil Gospod Ezekíja in jeruzalemske prebivalce iz rok asirskega kralja Sanheríba in iz rok vseh drugih ter jim naklonil počitek krog in krog.

²³Mnogi so tedaj prinašali darila za Gospoda v Jeruzalem in dragocenosti za Judovega kralja Ezekíja, ki je bil odslej zelo ugleden pri vseh narodih.

Ezekíja zboli in ozdravi

(2 Kr 20,1–11; Iz 38,1–8)

²⁴Tiste dni je Ezekíja zbolel na smrt. Molil je h Gospodu in ta mu je govoril in mu dal znamenje.

²⁵Ezekíja pa ni bil hvaležen za izkazano dobroto, ker se je njegovo srce prevzelo. Zato se je vnel gnev nanj, na Juda in Jeruzalem.

²⁶Toda Ezekíja se je za prevzetnost svojega srca ponižal z jeruzalemskimi prebivalci vred. V Ezekíjevih dneh Gospodov gnev ni prišel nadnje.

Ezekíjeva slava

(2 Kr 20,12–21; Iz 39,1–8)

²⁷Ezekíja je bil zelo bogat in slaven. Naredil si je zakladnice srebra, zlata, dragih kamnov, dišav, ščitov in vsakovrstnega dragocenega posodja.

²⁸Imel je tudi skladišča za pridelke žita, vina in olja, hleve za vsakovrstne živali in staje za črede.

²⁹Napravil si je tudi mesta in imel obilo drobnice in goveda. Bog mu je dal silno dosti imetja.

³⁰Isti Ezekíja je zasul zgornji iztok gihonske vode in jo usmeril navzdol proti zahodu Davidovega mesta. Uspeval je pri vseh svojih podjetjih.

³¹Toda ob poslancih babilonskih knezov, ki so jih poslali k njemu, da bi poizvedeli o znamenju, ki se je zgodilo v deželi, ga je Bog zapustil, da bi ga preizkusil in spoznal vse, kar je v njegovem srcu.

³²Druga Ezekíjeva dela in njegova dobra dejanja, glej, so zapisana v videnju Amócovega sina preroka Izaija in v Knjigi Judovih in Izraelovih kraljev.

³³Ezekíja je legel k svojim očetom; pokopali so ga zgoraj ob poti h grobovom Davidovih sinov. Ves Juda in jeruzalemski prebivalci so mu izkazali čast ob njegovi smrti. Namesto njega je postal kralj njegov sin Manáse.

2 Kroniška 33

Manáse

(2 Kr 21,1–9)

¹Manáse je imel dvanajst let, ko je postal kralj, in petinpetdeset let je kraljeval v Jeruzalemu.

²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, in posnemal gnusobe narodov, ki jih je Gospod pregnal izpred Izraelovih sinov.

³Spet je pozidal višine, ki jih je podrl njegov oče Ezekíja, postavil oltarje Báalom, napravil ašere, molil vso nebesno vojsko in ji služil.

⁴Sezidal je oltarje v Gospodovi hiši, ki je o njej Gospod rekel: »V Jeruzalemu bo moje ime na veke.«

⁵Vsej nebesni vojski je sezidal oltarje v obeh dvorih Gospodove hiše.

⁶Svoje sinove je žrtvoval v ognju v Ge Ben Hinómu. Vedeževal je, vražaril in čaral, vpeljal zarotovalce duhov in razlagalce znamenj; storil je veliko takega, kar je hudo v Gospodovih očeh, da bi ga jezil.

⁷Kip malika, ki ga je naredil, je postavil v Božjo hišo, o kateri je Bog rekel Davidu in njegovemu sinu Salomonu: »V tej hiši in v Jeruzalemu, ki sem ga izvolil med vsemi Izraelovimi rodovi, bom postavil svoje ime na vekomaj.

⁸Ne bom dopustil, da bi se morale noge Izraelcev še kdaj umakniti z zemlje, ki sem jo določil vašim očetom, če bodo le zvesto delali vse, kar sem jim po Mojzesu zapovedal v vsej postavi, v zakonih in odlokih.«

⁹Toda Manáse je zapeljal Juda in jeruzalemske prebivalce, da so delali še hujše reči kakor narodi, ki jih je Gospod pokončal pred Izraelovimi sinovi.

Manásejeva molitev uslišana

¹⁰ Gospod je govoril Manáseju in njegovemu ljudstvu, vendar se niso menili za to.

¹¹Tedaj je Gospod pripeljal nadnje vojskovodje asirskega kralja. Ti so Manáseja ujeli s kavlji, ga zvezali z bronastima verigama in odvedli v Babilon.

¹²Ko je bil v stiski, je Gospoda, svojega Boga, milo prosil usmiljenja in se zelo ponižal pred Bogom svojih očetov.

¹³Ko je molil k njemu, se mu je dal preprosi, uslišal je njegovo prošnjo in ga pripeljal nazaj v Jeruzalem v njegovo kraljestvo. Tedaj je Manáse spoznal, da je Gospod res Bog.

¹⁴Za tem je naredil zid zunaj Davidovega mesta zahodno od Gihona v dolini do vhoda pri Ribjih vratih in okoli Ofela. Sezidal ga je zelo visoko. Postavil je tudi vojaške poveljnike po vseh utrjenih mestih v Judu.

¹⁵Potem je odstranil tuje bogove in kip iz Gospodove hiše in vse oltarje, ki jih je postavil na griču Gospodove hiše in v Jeruzalemu, ter jih zmetal iz mesta.

¹⁶ Gospodov oltar pa je popravil in na njem daroval mirovne in slavlne daritve in zapovedal Judovcem, naj služijo Gospodu, Izraelovemu Bogu.

¹⁷Toda ljudstvo je še vedno darovalo na višinah, vendar le Gospodu, svojemu Bogu.

Manásejeva smrt

(2 Kr 21,17–18)

¹⁸Druga Manásejeva dela, njegova molitev k njegovemu Bogu in besede vidcev, ki so mu govorili v imenu Gospoda, Izraelovega Boga, glej, so v zgodovini Izraelovih kraljev.

¹⁹Njegova molitev in njeno uslišanje, ves njegov greh in njegova nezvestoba, tudi kraji, na katerih je pozidal višine in postavil ašere in izrezane podobe, preden se je ponižal, glej, so zapisani v Dejanjih vidcev.

²⁰Ko je Manáse legel k svojim očetom, so ga pokopali na vrtu njegove hiše. Namesto njega je postal kralj njegov sin Amón.

Amónovo kratko kraljevanje

(2 Kr 21,19–26)

²¹Amón je imel dvaindvajset let, ko je postal kralj, in dve leti je kraljeval v Jeruzalemu.

²²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, kakor je delal njegov oče Manáse. Vsem izrezanim podobam, ki jih je naredil njegov oče Manáse, je daroval in jim služil.

²³A ni se ponižal pred Gospodom, kakor se je ponižal njegov oče Manáse, še pomnožil je krivdo.

²⁴Njegovi služabniki pa so se zarotili proti njemu in ga usmrtili v njegovi hiši.

²⁵Vendar je ljudstvo dežele pobilo vse, ki so se zarotili proti kralju Amónu; potem je ljudstvo dežele namesto njega postavilo za kralja njegovega sina Jošija.

2 Kroniška 34

Jošija

(2 Kr 22,1–2)

¹Jošija je imel osem let, ko je postal kralj, in enaintrideset let je kraljeval v Jeruzalemu.

²Delal je, kar je prav v Gospodovih očeh; hodil je po potih svojega očeta Davida in ni krenil ne na desno ne na levo.

³V osmem letu svojega kraljevanja, ko je bil še deček, je začel iskati Boga svojega očeta Davida. V dvanajstem letu je začel očiščevati Juda in Jeruzalem višin in ašer, izrezanih in ulitih podob.

⁴Vpričo njega so podrli oltarje Báalov. Sončne stebre, ki so bili vrh njih, je razbil. Ašere ter izrezane in ulite podobe je zdrobil in zmel ter jih raztresel po grobovih tistih, ki so jim darovali.

⁵Kosti duhovnikov je sežgal na njihovih oltarjih in tako očistil Juda in Jeruzalem.

⁶Tudi v Manásejevih, Efrájimovih in Simeonovih mestih do Neftálja in na sosednjih ozemljih

⁷je podrl oltarje, zdrobil ašere in izrezane podobe v prah ter razbil vse sončne stebre po vsej Izraelovi deželi. Potem se je vrnil v Jeruzalem.

Odkritje knjige postave

(2 Kr 22,3–13)

⁸V osemnajstem letu svojega kraljevanja, ko je očistil deželo in hišo, je poslal Acaljájvega sina Šafána, mestnega poglavarja Maasejája in Joaházovega sina letopisca Joáha, da bi popravili hišo Gospoda, njegovega Boga.

⁹Ko so prišli k vélikemu duhovniku Hilkijáju, so izročili denar, ki se je stekal v Božjo hišo in so ga nabrali leviti, čuvaji na pragu, od Manáseja in Efrájima

in od vsega Izraelovega ostanka, kakor tudi od vsega Juda in Benjamina ter od jeruzalemskih prebivalcev.

¹⁰Izročili so ga delavcem, ki so nadzorovali v Gospodovihiši, ti pa so ga dali delavcem, ki so delali v Gospodovi hiši, da bi se hiša obnovila in popravila.

¹¹Dali so ga tesarjem in stavbarjem, da bi nakupili obdelano kamenje in les za vezi in opremili z ogredjem stavbe, ki so jih opustošili Judovi kralji.

¹²Možje so ta posel opravljali na zaupanje. Nadzorniki nad njimi so bili leviti Jahat in Obadjá izmed Merarijevcev ter Zeharjá in Mešulám izmed Kehátovcev. Leviti, kolikor jih je bilo izvedenih v glasbilih,

¹³so bili postavljeni čez nosače in so vodili vse delavce pri slehernem delu. Nekateri izmed levitov so bili pisarji, uradniki in vratarji.

¹⁴Ko so jemali denar, ki se je stekal v Gospodovo hišo, je duhovnik Hilkijá našel knjigo Gospodove postave, ki je bila dana po Mojzesu.

¹⁵Hilkijá je spregovoril in rekel pisarju Šafánu: »Knjigo postave sem našel v Gospodovi hiši!« In Hilkijá je dal knjigo Šafánu.

¹⁶Šafán je prinesel knjigo h kralju; kralju je poročal še o zadevi in rekel: »Vse, kar je bilo tvojim služabnikom naročeno, so storili.

¹⁷Izsuli so denar, ki se je našel v Gospodovi hiši, in ga izročili nadzornikom in delavcem.«

¹⁸Nato je pisar Šafán sporočil kralju in rekel: »Duhovnik Hilkijá mi je dal knjigo.« In Šafán je bral iz nje pred kraljem.

¹⁹Ko je kralj slišal besede postave, je pretrgal svoja oblačila.

²⁰Potem je kralj ukazal Hilkijáju, Šafánovemu sinu Ahikámu, Mihajájevemu sinu Abdónu, pisarju Šafánu in kraljevemu služabniku Asajáju:

²¹»Pojdite in povprašajte Gospoda zame in za tiste, ki so preostali v Izraelu in Judu, o besedah te knjige, ki se je našla. Velik je namreč Gospodov srd, ki se je izlil na nas, ker se naši očetje niso držali Gospodove besede in delali v skladu z vsem, kar je pisano v tej knjigi.«

Prerokinja Hulda

(2 Kr 22,14–20)

²²Hilkijá in tisti, ki jim je kralj ukazal, so šli k prerokinji Huldi, ženi Šalúma, Tikvájevega sina in Hasrájevega vnuka, varuha obrednih oblačil, ki je bivala v Jeruzalemu v drugem okraju, in so govorili z njo o tem.

²³Rekla jim je: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Recite možu, ki vas je poslal k meni:

²⁴Tako govori Gospod: Glej, spravil bom nesrečo nad ta kraj in nad njegove prebivalce, vsa prekletstva, zapisana v tej knjigi, ki so jo brali pred Judovim kraljem.

²⁵Ker so me zapustili in zažigali kadilo drugim bogovom, da bi me jezili z vsakršnimi deli svojih rok, se bo izlil moj srd zoper ta kraj in se ne bo polegel.

²⁶Judovemu kralju, ki vas je poslal povprašat Gospoda, recite takole: Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Glede besed, ki si jih slišal:

²⁷Ker se je tvoje srce omečilo in si se ponižal pred Bogom, ko si slišal njegove besede zoper ta kraj in njegove prebivalce, in ker si se ponižal pred menoj in si pretrgal svoja oblačila in jokal pred menoj, sem te tudi jaz uslišal, govori Gospod.

²⁸Glej, ko te bom pridružil tvojim očetom, boš v miru pridružen v svojem grobu. Tvoje oči ne bodo gledale vse nesreče, ki jo bom spravil nad ta kraj in njegove prebivalce.« Potem so kralju sporočili odgovor.

Obnovitev zaveze

(2 Kr 23,1–20)

²⁹Kralj je poslal sle in zbral vse Judove in jeruzalemske starešine.

³⁰Potem je šel v Gospodovo hišo, skupaj z vsemi Judovimi možmi in jeruzalemskimi prebivalci, duhovniki in leviti ter vsem ljudstvom od največjega do najmanjšega. Prebral je vpričo njih vse besede knjige zaveze, ki se je našla v Gospodovi hiši.

³¹Nato je kralj stopil na svoj prostor in sklenil zavezo pred Gospodom, da bi hodili za Gospodom in se držali njegovih zapovedi, pričevanj in zakonov z

vsem srcem in z vso dušo, da bi uresničevali besede zaveze, ki so zapisane v tej knjigi.

³²Pridobil je vse, ki so bili v Jeruzalemu in v Benjaminu, in jeruzalemski prebivalci so ravnali po zavezi Boga, Boga svojih očetov.

³³Jošija je tedaj odpravil vse gnusobe iz vseh pokrajin Izraelovih sinov in zavezal vse, ki so bivali v Izraelu, da so služili Gospodu, svojemu Bogu. Vse njegove dni niso odstopili od Gospoda, Boga svojih očetov.

2 Kroniška 35

Obhajanje pashe

(2 Kr 23,21–23)

¹Jošija je v Jeruzalemu obhajal pasho Gospodu. Štirinajsti dan prvega meseca so klali pashalno jagnje.

²Postavil je duhovnike za njihova opravila in jih spodbudil za službo v Gospodovi hiši.

³Levitom, ki so poučevali vse Izraelce in bili posvečeni Gospodu, je rekel: »Postavite sveto skrinjo v hišo, ki jo je sezidal Davidov sin Salomon, Izraelov kralj; ni vam je treba več nositi na rami. Služite zdaj Gospodu, svojemu Bogu, in njegovemu ljudstvu Izraelu!

⁴Pripravite se po svojih družinah in po svojih skupinah, kakor je predpisal Izraelov kralj David in kakor je predpisal njegov sin Salomon.

⁵Postavite se v svetišču po skupinah družin svojih bratov, sinov ljudstva, vedno po ena skupina levitske družine!

⁶Potem zakoljite pashalno jagnje, posvetite se in ga pripravite za svoje brate! Ravnajte po Gospodovi besedi, ki je bila dana po Mojzesu!«

⁷Jošija je ljudstvu, vsem navzočim, podaril za pashalne daritve čredo trideset tisoč jagnjet in kozličev in tri tisoč glav goveda; to je bilo od kraljevega imetja.

⁸Tudi njegovi velikaši so prostovoljno darovali ljudstvu, duhovnikom in levitom. Hilkijá, Zeharjá in Jehiél, predstojniki Božje hiše, so dali

duhovnikom za pashalno daritev dva tisoč šeststo jagnjet in tristo glav goveda.

⁹Konanjá in njegova brata Šemajá in Netanél, dalje Hašabjá, Jeiél in Jozabád, predstojniki levitov, so podarili levitom za pashalne daritve pet tisoč jagnjet in petsto glav goveda.

¹⁰Ko je bilo za službo vse pripravljeno, so se duhovniki postavili na svoje mesto, enako leviti po svojih skupinah, kakor je ukazal kralj.

¹¹Potem so zaklali pashalno jagnje; duhovniki so škropili s krvjo, ki so jo jemali iz rok levitov, ti pa so daritvene živali odrli.

¹²Izločali so dele za žgalno daritev, da so jih razdeljevali po skupinah družin sinovom ljudstva in so jih ti darovali Gospodu, kakor je predpisano v Mojzesovi knjigi; enako so delali z govedjo.

¹³Potem so pashalno jagnje, kakor je predpisano, pekli na ognju; posvečene darove pa so kuhali v loncih, kotlih in skledah in jih hitro nosili vsemu ljudstvu.

¹⁴Potlej so pripravili daritveni obed zase in za duhovnike; kajti duhovniki, Aronovi sinovi, so imeli opraviti z darovanjem žgalnih daritev in tolšče do noči. Leviti so torej pripravili obed zase in za duhovnike, Aronove sinove.

¹⁵Pevci, Asáfovi potomci, so bili po določbi Davida, Asáfa, Hemána in Jedutúna, kraljevega vidca, na svojih mestih, vratarji pa pri posameznih vratih. Njim ni bilo treba prekinjati službe, ker so zanje pripravili njihovi bratje leviti.

¹⁶Tako je bilo urejeno vse bogoslužje tisti dan, ko so obhajali pasho in darovali žgalne daritve na Gospodovem oltarju, kakor je ukazal kralj Jošíja.

¹⁷Tako so Izraelovi sinovi, ki so bili navzoči, takrat obhajali pasho in praznik nekvašenega kruha sedem dni.

¹⁸Pasha kakor ta se v Izraelu ni obhajala vse od dni preroka Samuela. Tudi nobeden izmed Izraelovih kraljev ni obhajal take pashe, kakor jo je obhajal

Jošija z duhovniki in leviti, z vsemi Judovci in Izraelci, ki so se sešli, ter z jeruzalemskimi prebivalci.

¹⁹Ta pasha se je obhajala v osemnajstem letu Jošijevega kraljevanja.

Jošijeva smrt

(2 Kr 23,28–30a)

²⁰Po vsem tem, ko je Jošija obnovil hišo, se je šel egiptovski kralj Necho bojevat h Kárkemišu ob Evfratu, Jošija pa mu je šel nasproti.

²¹Oni je poslal k njemu odposlanca in rekel: »Kaj imam s tabo, Judov kralj? Danes ne prihajam nadte, ampak nad hišo, s katero se bojujem. In Bog mi je rekel, naj pohitim. Nikar se ne postavljaš proti Bogu, ki je z menoj, da te ne uniči!«

²²Jošija pa se ni obrnil proč, ampak ga je sklenil napasti. Ni poslušal Nehovih besed, ki so prišle iz Božjih ust, in je šel v boj v ravnini pri Megídu.

²³Strelci so zadeli kralja Jošija; kralj je rekel služabnikom: »Odpeljite me, ker sem hudo ranjen!«

²⁴Služabniki so ga prenesli z bojnega voza na drug voz, ki ga je imel, in ga pripeljali v Jeruzalem. Umrli je in bil pokopan v grobišču svojih očetov. Ves Juda in Jeruzalem je žaloval za Jošijem.

²⁵Jeremija je zložil žalostinko na Jošija; vsi pevci in pevke so opevali Jošija v svojih žalostinkah vse do danes in jih udomačili v Izraelu. Glej, zapisane so tudi v zbirki žalostink.

²⁶Druga Jošijeva dela, njegova dobra dejanja v skladu s tem, kar je pisano v Gospodovi postavi,

²⁷ter njegova dela, prva in zadnja, glej, so zapisana v Knjigi Izraelovih in Judovih kraljev.

2 Kroniška 36

Joaház

(2 Kr 23,30b–35)

¹Ljudstvo dežele je vzelo Jošijevega sina Joaháza in ga namesto njegovega očeta postavilo za kralja v Jeruzalemu.

²Joaház je imel triindvajset let, ko je postal kralj, in tri mesece je kraljeval v Jeruzalemu.

³Egiptovski kralj ga je odstavil v Jeruzalemu, deželi pa je naložil globo sto talentov srebra in talent zlata.

⁴Potem je egiptovski kralj postavil za kralja nad Judom in Jeruzalemom njegovega brata Eljakíma ter ga preimenoval v Jojakíma. Njegovega brata Joaháza pa je Neho vzel in ga odpeljal v Egipt.

Joakím

(2 Kr 23,36–24,7)

⁵Joakím je imel petindvajset let, ko je postal kralj, in enajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Delal je, kar je hudo v očeh Gospoda, njegovega Boga.

⁶Nadenj je prišel babilonski kralj Nebukadnezar in ga zvezal z bronastima verigama, da bi ga odpeljal v Babilon.

⁷Tudi del opreme iz Gospodove hiše je Nebukadnezar spravil v Babilon in ga postavil v svoj tempelj v Babilonu.

⁸Druga Jojakímova dela, gnusobe, ki jih je počel, in kaj se mu je pripetilo, glej, je zapisano v Knjigi Izraelovih in Judovih kraljev. Namesto njega je postal kralj njegov sin Jojahín.

Jojahín

(2 Kr 24,8–17)

⁹Jojahín je imel osem let, ko je postal kralj, in tri mesece in deset dni je kraljeval v Jeruzalemu. Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh.

¹⁰Ko se je leto obrnilo, ga je dal kralj Nebukadnezar pripeljati v Babilon z dragoceno opremo iz Gospodove hiše. Za kralja nad Judom in Jeruzalemom pa je postavil njegovega brata Sedekíja.

Sedekíja

(2 Kr 24,18–20; Jer 52,1–3)

¹¹Sedekíja je imel enaindvajset let, ko je postal kralj, in enajst let je kraljeval v Jeruzalemu.

¹²Delal je, kar je hudo v očeh Gospoda, njegovega Boga. Ni se ponižal pred prerokom Jeremijem, ki je govoril iz Gospodovih ust.

¹³Vrh tega se je uprl kralju Nebukadnezarju, ki ga je zaprisegel pri Bogu. Otrdil je svoj tilnik in zakrknil srce, da se ni povrnil h Gospodu, Izraelovemu Bogu.

¹⁴Tudi vsi vodilni duhovniki in ljudstvo so kopičili nezvestobo, posnemali vse gnusobe narodov in oskrunili Gospodovo hišo, ki si jo je dal posvetiti v Jeruzalemu.

Padec Jeruzalema in izgnanstvo

(2 Kr 25,1–21; Jer 52,4–27)

¹⁵ Gospod, Bog njihovih očetov, jim je po svojih poslancih spet in spet pošiljal opomine, ker se mu je smililo njegovo ljudstvo in njegovo prebivališče.

¹⁶Toda zasmehovali so Božje poslane, zaničevali njegove opomine in zasramovali njegove preroke, dokler ni Gospodov srd na ta narod tako vzkipel, da ni bilo več ozdravljenja.

¹⁷Tedaj je pripeljal nadnje kralja Kaldejcev in ta je v hiši njihovega svetišča z mečem pobil njihove mladeniče. Prizanesel ni ne mladeniču ne mladenki, ne staremu ne sivolasemu; vse mu je dal v roke.

¹⁸Tudi vse posode Božje hiše, velike in majhne, zaklade Gospodove hiše ter zaklade kralja in njegovih velikašev, vse je spravil v Babilon.

¹⁹Zažgali so Božjo hišo, podrli jeruzalemsko obzidje in požgali z ognjem vse palače v njem, da so pokončali vso dragoceno opremo v njih.

²⁰Kar jih je preostalo meču, je odpeljal v ujetništvo v Babilon. Bili so sužnji njemu in njegovim sinovom do začetka perzijskega kraljestva,

²¹da se je izpolnila Gospodova beseda v Jeremijevih ustih: Dokler dežela ni zadostila za svoje sobote, je morala vse dni, ko je bila opustošena, počivati, dokler se ni dopolnilo sedemdeset let.

Kirovo dovoljenje za vrnitev

(Ezr 1,1–3)

²²V prvem letu perzijskega kralja Kira je Gospod – da se je izpolnila Gospodova beseda v Jeremijevih ustih – obudil duha perzijskega kralja Kira, da je razglasil po vsem svojem kraljestvu in tudi pisno naznanil:

²³»Tako govori perzijski kralj Kir: Vsa kraljestva na zemlji mi je dal Gospod, Bog nebes, in mi naročil, naj mu sezidam hišo v Jeruzalemu, ki je v Judeji. Kdor med vami je iz vsega njegovega ljudstva, naj bo z njim Gospod, njegov Bog, in naj gre ...«

Ezra

Ezra 1

Vzpostavitev bogoslužja v Jeruzalemu

Kirovo dovoljenje za vrnitev

(2 Krn 36,22–23)

¹V prvem letu perzijskega kralja Kira je Gospod – da se je izpolnila Gospodova beseda iz Jeremijevih ust – obudil duha perzijskega kralja Kira, da je razglasil po vsem svojem kraljestvu in tudi pisno naznanil:

²»Tako govori perzijski kralj Kir: Vsa kraljestva na zemlji mi je dal Gospod, Bog nebes, in mi naročil, naj mu sezidam hišo v Jeruzalemu, ki je v Judeji.

³Kdor med vami je iz vsega njegovega ljudstva, naj bo z njim njegov Bog. Naj gre v Jeruzalem, ki je v Judeji, in naj zida hišo Gospoda, Izraelovega Boga. On je Bog, ki biva v Jeruzalemu.

⁴Ves ostanek na katerem koli kraju, kjer so ti ljudje prebivali kot tujci, naj može tistega kraja podprejo s srebrom, z zlatom, dobrinami in živino kakor tudi s prostovoljnimi darovi za hišo Boga, ki biva v Jeruzalemu.«

⁵Tedaj so vstali družinski poglavarji iz Juda in Benjamina, duhovniki in leviti: vsi, v katerih je Bog obudil njih duha, da pojdejo in pozidajo Gospodovo hišo, ki je v Jeruzalemu.

⁶Vsi njihovi sosedje so jim okrepili roke s srebrnimi predmeti, z zlatom, dobrinami, živino in dragocenostmi. Poleg tega pa je vsak tudi daroval še kaj zraven.

⁷Kralj Kir je dal prinesiti tudi predmete Gospodove hiše, ki jih je bil iz Jeruzalema prinesel Nebukadnezar in jih položil v hišo svojih bogov.

⁸Perzijski kralj Kir jih je dal prinesiti po zakladničarju Mitridátu ter jih izročil Šešbacárju, Judovemu knezu.

⁹To je njihovo število: trideset zlatih čaš, tisoč srebrnih čaš, devetindvajset nožev,

¹⁰trideset zlatih posod, štiristo deset srebrnih posod druge vrste in tisoč drugih predmetov.

¹¹Vseh zlatih in srebrnih predmetov je bilo pet tisoč štiristo. Vse te je Šešbacár vzel s seboj, ko so se izgnanci vračali iz Babilona v Jeruzalem.

Ezra 2

Seznam Judov, ki so se vrnili

(Neh 7,6–72)

¹To pa so sinovi pokrajine, ki so se vrnili iz ujetništva in jih je v izgnanstvo v Babilon odpeljal babilonski kralj Nebukadnezar. Vrnili so se v Jeruzalem in v Judejo, vsak v svoje mesto.

²Prišli so z Zerubabélom, Ješúom, Nehemijem, Serajájem, Reelajájem, Mordohajem, Bilšánom, Mispéretom, Bigvájem, Rehúmom in Baanájem. Število mož Izraelovega ljudstva je tole:

³Paróševih sinov dva tisoč sto dvainsedemdeset;

⁴Šefatjájevih sinov tristo dvainsedemdeset;

⁵Aráhovih sinov sedemsto petinsedemdeset;

⁶Pahat Moábovih sinov, to je Ješúovih in Joábovih sinov, dva tisoč osemsto dvanajst;

⁷Elámovih sinov tisoč dvesto štiriinpetdeset;

⁸Zatújevih sinov devetsto petinštirideset;

⁹Zakájevih sinov sedemsto šestdeset;

¹⁰Baníjevih sinov šeststo dvainštirideset;

¹¹Bebájevih sinov šeststo triindvajset;

¹²Azgádovih sinov tisoč dvesto dvaindvajset;

¹³Adonikámovih sinov šeststo šestinšestdeset;

¹⁴Bigvájevih sinov dva tisoč šestinpetdeset;

¹⁵Adínovih sinov štiristo štiriinpetdeset;

- ¹⁶Atêrjevih, to je Ezekíjevih sinov, osemindvetdeset;
- ¹⁷Becájevih sinov tristo triindvajset;
- ¹⁸Jorájevih sinov sto dvanajst;
- ¹⁹Hašúmovih sinov dvesto triindvajset;
- ²⁰Gibárjevih sinov petindevetdeset.
- ²¹Sinov iz Betlehema je bilo sto triindvajset;
- ²²mož iz Netófe šestinpetdeset;
- ²³mož iz Anatóta sto osemindvajset;
- ²⁴sinov iz Azmáveta dvainštirideset;
- ²⁵sinov iz Kirját Jearíma, Kefíre in Beeróta sedemsto triinštirideset;
- ²⁶sinov iz Rame in Gebe šeststo enaindvajset;
- ²⁷mož iz Mihmása sto dvaindvajset;
- ²⁸mož iz Betela in Aja dvesto triindvajset.
- ²⁹Sinov iz Nebója dvainpetdeset;
- ³⁰sinov iz Magbíša sto šestinpetdeset;
- ³¹sinov iz drugega Eláma tisoč dvesto štiriinpetdeset;
- ³²sinov iz Haríma tristo dvajset;
- ³³sinov iz Loda, Hadída in Onója sedemsto petindvajset;
- ³⁴sinov iz Jerihe tristo petinštirideset;
- ³⁵sinov iz Senaája pa je bilo tri tisoč šeststo trideset.
- ³⁶Duhovniki: Jedajájevih sinov iz Ješúove hiše devetsto triinsedemdeset;
- ³⁷Imêrjevih sinov tisoč dvainpetdeset;
- ³⁸Pašhúrjevih sinov tisoč dvesto sedeminštirideset;
- ³⁹Harímovih sinov tisoč sedemnajst.
- ⁴⁰Leviti: Ješúovih in Kadmiélovih, to je Hodavjájevih sinov štiriinsedemdeset.

⁴¹Pevci: Asáfovih sinov sto osemindvajset.

⁴²Sinovi vratarjev: Šalúmovih, Atêrjevih, Talmónovih, Akúbovih, Hatitájevih in Šobájevih sinov, vseh skupaj sto devetintrideset.

⁴³Služitelji: Cihájevi sinovi, Hasufájevi sinovi, Tabaótovi sinovi,

⁴⁴Kerósovi sinovi, Siájevi sinovi, Padónovi sinovi,

⁴⁵Lebanájevi sinovi, Hagabájevi sinovi, Akúbovi sinovi,

⁴⁶Hagábovi sinovi, Salmájevi sinovi, Hanánovi sinovi,

⁴⁷Gidélovi sinovi, Gaharjevi sinovi, Reajájevi sinovi,

⁴⁸Recínovi sinovi, Nekodájevi sinovi, Gazámovi sinovi,

⁴⁹Uzájevi sinovi, Paséahovi sinovi, Besájevi sinovi,

⁵⁰Asnájevi sinovi, sinovi Meunéjcev, sinovi Nefuséjcev,

⁵¹Bakbúkovi sinovi, Hakufájevi sinovi, Harhúrjevi sinovi,

⁵²Baclútovi sinovi, Mehidájevi sinovi, Haršájevi sinovi,

⁵³Barkósovi sinovi, Siserájevi sinovi, Temahovi sinovi,

⁵⁴Necíahovi sinovi in Hatifájevi sinovi.

⁵⁵Sinovi Salomonovih služabnikov: Sotájevi sinovi, Soféretovi sinovi, Perudájevi sinovi,

⁵⁶Jaalájevi sinovi, Darkónovi sinovi, Gidélovi sinovi,

⁵⁷Šefatjájevi sinovi, Hatílovi sinovi, Pohêret Cebájimovi sinovi in Amíjevi sinovi.

⁵⁸Vseh služiteljev in sinov Salomonovih služabnikov je bilo tristo dvaindevetdeset.

⁵⁹Ti, ki so prišli iz Tel Melaha, Tel Harše, Kerúb Adóna in Imêrja ter niso mogli dokazati izvora hiše svojega očeta in da je njihova rodbina izraelska, pa so bili:

⁶⁰Delajájevi sinovi, Tobijevi sinovi in Nekodájevi sinovi, šeststo dvainpetdeset oseb.

⁶¹Med sinovi duhovnikov: Habajájevi sinovi, Kocovi sinovi in Barzilájevi sinovi; Barziláj si je vzel ženo izmed hčera Gileádca Barzilája in bil poimenovan z njimovim imenom.

⁶²Ti so iskali svoj rodovniški seznam, in ker ga niso našli, so jih izločili iz duhovništva.

⁶³Upravnik jim je rekel, naj ne jedo od presvetega, dokler ne vstane duhovnik z urímom in tumímom.

⁶⁴Vsega zbora je bilo dvainštirideset tisoč tristo šestdeset oseb,

⁶⁵poleg njihovih hlapcev in dekel, ki jih je bilo sedem tisoč tristo sedemintrideset. Poleg njih je bilo še dvesto pevcev in pevk.

⁶⁶Njihovih konj je bilo sedemsto šestintrideset, njihovih mezgov dvesto petinštirideset,

⁶⁷njihovih kamel štiristo petintrideset in njihovih oslov šest tisoč sedemsto dvajset.

⁶⁸Nekateri od družinskih poglavarjev so ob prihodu v Gospodovo hišo v Jeruzalemu velikodušno prispevali za Božjo hišo, da bi jo postavili na njenem mestu.

⁶⁹Po svojih možnostih so darovali v stavbni sklad enainšestdeset tisoč zlatih darejkov, pet tisoč min srebra ter sto duhovniških oblačil.

⁷⁰Nato so se duhovniki, leviti, del ljudstva, pevci, vratarji in služitelji naselili po svojih mestih in ves Izrael je bil v svojih mestih.

Ezra 3

Judje obnovijo oltar in temelje svetišča

¹Ko je prišel sedmi mesec in so Izraelovi sinovi že prebivali v svojih mestih, se je vse ljudstvo enodušno zbralo v Jeruzalemu.

²Tedaj se je vzdignil Jocadákov sin Ješúa in njegovi bratje duhovniki ter Šealtiélov sin Zerubabél in njegovi bratje, da bi zgradili oltar Izraelovemu Bogu in nanj prinašali žgalne daritve, kakor je zapisano v postavi Božjega moža Mojzesa.

³Oltar so postavili na njegovo mesto, kajti navdajal jih je strah pred ljudstvi dežel. Na njem so Gospodu darovali žgalne daritve, žgalne daritve zjutraj in zvečer.

⁴Obhajali so tudi šotorski praznik, kakor je predpisano, in darovali dan na dan žgalne daritve po številu in po običaju za posamezne dni.

⁵Potem so darovali stalno žgalno daritev, daritve ob mlajih in ob vseh Gospodu posvečenih praznikih, kakor tudi daritve vsakogar, ki je Gospodu daroval prostovoljni dar.

⁶S prvim dnem sedmega meseca so začeli Gospodu darovati žgalne daritve, čeprav temelji za Gospodov tempelj še niso bili položeni.

⁷Kamnosekom in tesarjem so dali denar; Sidóncem in Tircem pa živež, pijačo in olje, da bi z Libanona po morju spravili cedrov les v Jafo, kakor jim je bil dovolil perzijski kralj Kir.

⁸V drugem letu in drugem mesecu po svojem prihodu k Božji hiši v Jeruzalemu so se lotili dela Šealtiélov sin Zerubabél, Jocadákov sin Ješúa in drugi njihovi bratje, duhovniki in leviti, ter vsi, ki so iz ujetništva prišli v Jeruzalem. Levite, ki so imeli več ko dvajset let, so postavili, da vodijo delo pri Gospodovi hiši.

⁹Ješúa, njegovi sinovi in njegovi bratje, Kadmiél, njegovi sinovi ter Judovi sinovi so bili postavljeni, da skupaj skrbijo za delo pri Božji hiši. Prav tako tudi Henadáдови sinovi, njihovi sinovi in bratje, leviti.

¹⁰Ko so stavbarji polagali temelje za Gospodov tempelj, so se s trobentami postavili duhovniki v slovesnih oblačilih in s cimbalami leviti, Asáfovi sinovi, ter slavili Gospoda s hvalnicami izraelskega kralja Davida.

¹¹Peli so izmenoma in prepevaje hvalili Gospoda: »Ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota nad Izraelom.« Vse ljudstvo pa je glasno klicalo, vzklikalo je z močnim glasom in slavilo Gospoda, ker so položili temelje za Gospodovo hišo.

¹²Mnogi izmed duhovnikov, levitov in starejših poglavarjev družin, ki so videli prvo hišo, so jokali na ves glas, medtem ko so polagali temelje te hiše. Mnogi drugi pa so povzdignili glas v veselju in radosti,

¹³tako da ni bilo mogoče razločiti med radostnim vzklikanjem in jokom ljudstva, kajti ljudstvo je na ves glas vzklikalo in vrišč se je razlegal daleč naokrog.

Ezra 4

Nasprotovanje Judovih sovražnikov

¹Ko so Judovi in Benjaminovi sovražniki slišali, da sinovi izgnanstva zidajo tempelj Gospodu, Izraelovemu Bogu,

²so se približali Zerubabél in družinskim poglavarjem ter jim rekli: »Z vami bomo zidali. Tako kot vi tudi mi iščemo vašega Boga. Mar mu ne darujemo tudi mi od časa Asarhadóna, asirskega kralja, ki nas je pripeljal sem?«

³Zerubabél, Ješúa in Izraelovi družinski poglavarji so jim tedaj rekli: »Ni vaša ali naša skrb, da skupaj zidamo hišo za našega Boga. Sami jo bomo zidali Gospodu, Izraelovemu Bogu, kakor nam je naročil perzijski kralj Kir.«

⁴Ljudstvo v deželi je tedaj skušalo oslabiti roke judovskemu ljudstvu in ga je strašilo, da ne bi zidali.

⁵Tudi so podkupovali svetovalce, da bi pokvarili njihov načrt; in tako je bilo vse dni perzijskega kralja Kira, vse do kraljevanja perzijskega kralja Dareja.

Tožno pismo zoper Juda in Jeruzalem

⁶V dneh Ahasvérjevega kraljevanja so na začetku njegovega kraljevanja Judovi sovražniki napisali obtožbo zoper prebivalce Juda in Jeruzalema.

⁷V Artakserksovih dneh pa so Bišlám, Mitridát in Tabeél z drugimi tovariši napisali Artakserksu, perzijskemu kralju, listino v aramejski pisavi in v aramejskem prevodu.

⁸Upravitelj Rehúm in pisar Šimšáj sta kralju Artakserksu to listino zoper Jeruzalem napisala takole:

⁹»Upravitelj Rehúm, pisar Šimšáj in drugi njuni tovariši, sodniki, poslanci, nadzorniki, uradniki, Êrehčani, Babilonci, Sužáni, to je Elámci,

¹⁰ter ostanek ljudstev, ki jih je v ujetništvo odpeljal veliki in slavni Asenapár ter jih naselil v mestu Samarija in drugod onkraj reke itd.«

¹¹To pa je prepis pisma, ki so mu ga poslali: »Kralju Artakserksu, tvoji služabniki, mo¿je onkraj reke itd.

¹²Znano bodi kralju, da Judje, ki so odšli od tebe in prišli k nam v Jeruzalem, zidajo uporno in hudobno mesto, obnavljajo obzidje in utrjujejo temelje.

¹³Zdaj bodi znano kralju: če to mesto pozidajo in obnovijo njegovo obzidje, ne bodo več plačevali davkov, dajatev in cestnine, kralji pa bodo trpeli škodo.

¹⁴Ker pa mi uživamo sol kraljeve palače in ni primerno za nas, da bi videli njegovo sramoto, pošiljamo to kralju in sporočamo,

¹⁵naj preiščejo knjigo spominov tvojih očetov. V knjigi spominov boš našel in izvedel, da je to mesto uporno mesto, škodljivo za kralje in za pokrajine, in da so se v njegovi sredi že od davnih dni vrstile vstaje. Zato je bilo mesto tudi razdejano.

¹⁶Kralju torej naznanjamo: če to mesto spet pozidajo in obnovijo njegovo obzidje, potem zate ne bo več deleža onkraj reke.«

Artakserksov odlok

¹⁷Kralj je nato poslal odgovor: »Upravitelju Rehúmu, pisarju Šimšájju in drugim njunim tovarišem, ki prebivajo v Samariji, in drugod onkraj reke, pozdrav itd.

¹⁸Pismo, ki ste mi ga poslali, so pred menoj natančno prebrali.

¹⁹Izdal sem tudi povelje, naj se stvari preiščejo, in našli so, da se je to mesto že od nekdanjih dni povzdigovalo zoper kralje in da so se v njem vrstile vstaje in upori.

²⁰V Jeruzalemu so bili postavljeni kralji, ki so bili mogočni in so imeli oblast povsod onkraj reke. Njim so plačevali davke, dajatve in cestnino.

²¹Zdaj torej izdajte povelje, naj tisti možje prenehajo in naj tega mesta več ne zidajo, dokler ne ukažem drugače.

²²Pazite, da ne bi pri tem ravnali zanikrno, kajti izguba bi bila lahko velika, kralji pa bi trpeli škodo.«

²³Brž ko so prebrali prepis pisma kralja Artakserksa pred Rehúmom, pisarjem Šimšájem in njunimi tovariši, so ti hitro odšli nad Jude v Jeruzalem ter jim s silo in z močjo onemogočili delo.

²⁴Tako je bilo ustavljeno delo pri Božji hiši v Jeruzalemu; ustavljeno je bilo do drugega leta kraljevanja perzijskega kralja Dareja.

Ezra 5

Zidanje templja se nadaljuje

¹Med Judi, ki so bili v Judeji in v Jeruzalemu, sta tedaj opravljala preroško službo v imenu Izraelovega Boga, ki je bil nad njima, preroka Agej in Idójev sin Zaharija.

²Vstala sta tedaj Šealtiélov sin Zerubabél in Joadákov sin Ješúa ter začela zidati Božjo hišo, ki je v Jeruzalemu. Z njima sta bila Božja preroka in sta ju podpirala.

³V tistem času so prišli k njim Tatenáj, upravitelj onstran reke, Šetár Boznáj in njuni tovariši ter jim rekli takole: »Kdo vam je dal povelje, da zidate to hišo in dokončate obzidje?«

⁴Dalje so jim rekli takole: »Kako je ime tem možem, ki gradijo to stavbo?«

⁵Toda Božje oko je bilo nad Judovimi starešinami; niso jih ustavili, dokler zadeva ni odšla k Dareju, da bi glede tega odgovorili z uradnim pismom.

Jude obtožijo pri kralju Dareju

⁶Prepis pisma, ki so ga kralju Dareju poslali Tatenáj, upravitelj onstran reke, Šetár Boznáj in njuni tovariši, načelniki onstran reke.

⁷Poslali so poročilo, v katerem je bilo napisano takole: »Kralju Dareju vse dobro!

⁸Kralju bodi znano, da smo prišli v Judovo pokrajino k hiši velikega Boga. Ta se zida z obdelanimi kamni, stene pa oblagajo z lesom. To delo se skrbno opravlja in napreduje pod njihovimi rokami.

⁹Vprašali smo tedaj njihove starešine in jim rekli takole: »Kdo vam je dal povelje, da zidate to hišo in dokončate obzidje?«

¹⁰Tudi smo jih vprašali po njihovih imenih. Da ti stvar naznamo, smo popisali imena mož, ki so jim na čelu.

¹¹Tako so nam odgovorili in rekli: »Služabniki Boga nebes in zemlje smo. Zidamo hišo, ki je bila pozidana že pred tem, pred mnogimi leti. Velik Izraelov kralj jo je zidal in dokončal.

¹²Ker pa so naši očetje razjezili Boga nebes, jih je izročil v roke Kaldejca, babilonskega kralja Nebukadnezarja, ki je to hišo razdejal, ljudstvo pa odvedel v izgnanstvo v Babilon.

¹³Toda v prvem letu perzijskega kralja Kira je kralj Kir izdal povelje, naj se ta Božja hiša spet pozida.

¹⁴Tudi zlate in srebrne predmete Božje hiše, ki jih je bil Nebukadnezar vzel iz templja, ki je v Jeruzalemu, in jih dal prenesti v tempelj v Babilon, je kralj Kir vzel iz templja v Babilonu in jih izročil možu, Šešbacárju po imenu, ki ga je postavil za upravitelja.

¹⁵Njemu je rekel: Vzemi te predmete, pojdi in jih odloži v tempelj v Jeruzalemu. Tudi Božja hiša naj se pozida na svojem mestu.

¹⁶Nato je ta Šešbacár odšel, položil temelje za Božjo hišo v Jeruzalemu in od tedaj do zdaj se zida, a še ni končana.«

¹⁷Zdaj naj se torej, če se kralju zdi primerno, preišče v kraljevi zakladnici tam v Babilonu, ali je kralj Kir kdaj izdal povelje, da se ta Božja hiša v Jeruzalemu pozida; nam pa naj glede tega sporočijo kraljevo odločitev.«

Ezra 6

Odgovor kralja Dareja

¹Takrat je kralj Darej izdal povelje, naj iščejo v knjižnici v Babilonu, kjer hranijo zaklade.

²V trdnjavi Ekbátana, ki je v medijski pokrajini, so našli zvitek. Tako je bilo napisano na njegovi notranji strani: »V spomin! –

³V prvem letu kralja Kira je kralj Kir izdal povelje glede Božje hiše v Jeruzalemu: Hiša naj se pozida kot kraj, kjer se bodo darovale daritve, in tudi njeni temelji naj se utrdijo. Njena višina naj bo šestdeset komolcev in njena širina šestdeset komolcev.

⁴Tri vrste naj bodo iz obdelanih kamnov in ena vrsta iz lesa, stroške pa naj poravnajo iz kraljeve hiše.

⁵Tudi zlate in srebrne predmete Božje hiše, ki jih je bil Nebukadnezar vzel iz templja v Jeruzalemu in jih odnesel v Babilon, naj vrnejo, da pridejo v jeruzalemski tempelj. Odložijo naj jih na njihovo mesto v Božji hiši.«

⁶»Zdaj bodite torej, Tatenáj, upravitelj onkraj reke, Šetár Boznáj in vajini tovariši, nadzorniki onkraj reke, daleč stran od tam.

⁷Pustite, naj se pozida ta Božja hiša. Upravitelj Judeje in Judovi starešine naj pozidajo Božjo hišo na njenem mestu.

⁸In jaz sam sem izdal povelje, kako ravnati s tistimi Judovimi starešinami, ki zidajo to Božjo hišo: Tem možem naj stroške natančno in brez odlašanja poravnajo iz kraljevih dohodkov, to je od davkov onkraj reke.

⁹Kar je potrebno, namreč junci, ovni in jagnjeta za žgalne daritve Bogu v nebesih, potem pšenica, sol, vino in olje, pa naj dan na dan skrbno izdajajo, kakor porečejo duhovniki.

¹⁰Darujejo naj jih kot prijetno vonjavo Bogu v nebesih in molijo naj za življenje kralja in njegovih sinov.

¹¹Izdajam pa tudi povelje: Kdor koli prekrši ta odlok, naj iz njegove hiše izderejo bruno, njega samega obesijo in pritrdijo nanj, njegovo hišo pa spremenijo v razvaline.

¹²Bog, ki je tam nastanil svoje ime, naj pokonča vsakega kralja ali ljudstvo, ki bi iztegnilo svojo roko, da bi spremenili, uničili Božjo hišo, ki je v Jeruzalemu. Jaz, Darej, sem izdal povelje, in natančno naj se izpolni.«

¹³Tatenáj, upravitelj onkraj reke, Šetár Boznáj in njuni tovariši so tedaj do potankosti storili, kakor jim je ukazal kralj Darej.

¹⁴Tako so Judovi starešine uspešno zidali dalje po napovedih prerokov Ageja in Idójevega sina Zaharija. In dokončali so zidavo po zapovedi Izraelovega Boga in po povelju perzijskih kraljev Kira, Dareja in Artakserksa.

¹⁵Dokončali so hišo do tretjega dne meseca adárja, v šestem letu kraljevanja kralja Dareja.

Posvetitev templja in obhajanje pashe

¹⁶Izraelovi sinovi, duhovniki, leviti in preostali sinovi izgnanstva so nato v veselju obhajali posvetitev te Božje hiše.

¹⁷Za posvetitev te Božje hiše so darovali sto juncev, dvesto ovnov, štiristo jagnjet ter dvanajst kozličev po številu Izraelovih rodov, za grehe vsega Izraela.

¹⁸Potem so duhovnike po njihovih vrstah in levite po njihovih oddelkih postavili za službo Božjo v Jeruzalemu, kakor je zapisano v Mojzesovi knjigi.

¹⁹Štirinajsti dan prvega meseca pa so sinovi izgnanstva obhajali pasho.

²⁰Duhovniki in leviti so se zato vsi hkrati očistili, da bi bili čisti. Žrtvovali so pasho za vse sinove izgnanstva, za svoje brate duhovnike in zase.

²¹In jedli so Izraelovi sinovi, tisti, ki so se vrnili iz izgnanstva, in vsi, ki so se z njimi ločili od nečistosti narodov dežele, da bi iskali Gospoda, Izraelovega Boga.

²²Sedem dni so v veselju obhajali praznik nekvašenega kruha, kajti Gospod jih je razveselil, ko jim je naklonil srce asirskega kralja, da je utrdil njihove roke za delo pri Božji hiši Izraelovega Boga.

Ezra 7

Ezrova skrb za obnovo Ezrova osebnost in njegova naloga

¹Po teh dogodkih, za vladanja perzijskega kralja Artakserksa, je Ezra, sin Serajája, sinú Azarjája, sinú Hilkijája,

²sinú Šalúma, sinú Cadóka, sinú Ahitúba,

³sinú Amarjája, sinú Azarjája, sinú Merajóta,

⁴sinú Zerahjája, sinú Uzíja, sinú Bukijá,

⁵sinú Abišúa, sinú Pinhása, sinú Eleazarja, sinú vélikega duhovnika Arona, ta Ezra

⁶prišel iz Babilona. Bil je pismouk, izveden v Mojzesovi postavi, ki jo je dal Gospod, Izraelov Bog. Kralj mu je dal vse, kar koli ga je prosil, kajti roka Gospoda, njegovega Boga, je bila nad njim.

⁷V sedmem letu kralja Artakserksa pa so šli nekateri izmed Izraelovih sinov in izmed duhovnikov, levitov, pevcev, vratarjev in služiteljev v Jeruzalem.

⁸V Jeruzalem je prišel v petem mesecu, v sedmem kraljevem letu,

⁹ker je bil za odhod iz Babilona določen prvi dan prvega meseca. In prvi dan petega meseca je prišel v Jeruzalem, kajti dobrohotna roka njegovega Boga je bila z njim.

¹⁰Ezra je namreč pripravil svoje srce, da bi preiskoval Gospodovo postavo in izpolnjeval ter v Izraelu učil zakon in pravo.

Artakserksovo pismo

¹¹To je prepis pisma, ki ga je dal kralj Artakserkses Ezru, duhovniku in pismouku, razlagalcu Gospodovih besed, zapovedi in njegovih zakonov za Izraela.

¹²»Artakserkses, kralj nad kralji, duhovniku Ezru, razlagalcu postave Boga, ki je v nebesih, polnost vsega itd.

¹³Izdal sem povelje, naj gre s teboj vsakdo izmed Izraelovega ljudstva, njegovih duhovnikov in levitov, ki je v mojem kraljestvu in ki je voljan iti v Jeruzalem.

¹⁴Kralj in mojih sedem svetovalcev te pošiljamo, da preiskuješ nad Judom in v Jeruzalemu po postavi svojega Boga, katera je v tvoji roki,

¹⁵in da odneseš srebro in zlato, katero kralj in njegovi svetovalci radovoljno darujejo Izraelovemu Bogu; njegovo bivališče je v Jeruzalemu.

¹⁶Odnesi tudi vse srebro in zlato, ki se bo našlo po vsej babilonski pokrajini, skupaj s prostovoljnimi prispevki ljudstva in duhovnikov, ki so jih ti darovali za hišo svojega Boga v Jeruzalemu.

¹⁷S tem denarjem boš po vesti nakupil volov, ovnov, jagnjet ter jedilnih in pitnih darí in jih daroval na oltarju, ki je v hiši vašega Boga v Jeruzalemu.

¹⁸Z drugim zlatom in srebrom, kolikor ga ostane, pa storite, kakor se zdi prav tebi in tvojim bratom; po volji vašega Boga storite.

¹⁹Predmete, ki so ti jih izročili za čaščenje v hiši tvojega Boga, postavi pred Boga v Jeruzalem.

²⁰Druge potrebščine za hišo tvojega Boga, ki jih moraš oskrbeti, pa boš oskrbel iz kraljeve zakladnice.

²¹Jaz, kralj Artakserkses, sem dalje izdal povelje vsem zakladničarjem onkraj reke: kar koli bo zahteval Ezra, duhovnik in pismouk postave nebeškega Boga, naj se natančno stori:

²²do sto talentov srebra, do sto kadi pšenice, do sto čebrov vina, do sto čebrov olja, soli pa brez predpisa.

²³Vse, kakor je zapovedal nebeški Bog, naj se natančno stori za hišo nebeškega Boga, da ne pride jeza nad kraljestvo kralja in njegovih sinov.

²⁴Dalje vam naznanjamo, naj nihče ne nalaga davkov, dajatev in cestnine nobenemu od duhovnikov, levitov, pevcev, vratarjev, služiteljev in strežnikov te Božje hiše.

²⁵Ti, Ezra, pa po modrosti svojega Boga, po modrosti, ki je v tvoji roki, postavi sodnike in pravdnike, ki naj sodijo vsemu ljudstvu onkraj reke, vsem namreč, ki poznajo postavo tvojega Boga; tiste pa, ki je ne poznajo, poučite!

²⁶Vsakemu, kdor ne izpolnjuje postave tvojega Boga in kraljeve postave, naj izrečejo strogo sodbo bodisi s smrtjo ali z izgonom, bodisi z denarno kaznijo ali z ječo.«

²⁷Blagoslovljen bodi Gospod, Bog naših očetov, ki je položil kralju v srce to, da se poveliča Gospodova hiša, ki je v Jeruzalemu,

²⁸meni pa je naklonil dobroto pred kraljem, njegovimi svetovalci in pred vsemi mogočnimi kraljevimi knezi. Tako sem se opogumil, kajti roka Gospoda, mojega Boga, je bila z menoj, in zbral sem Izraelove poglavarje, da pojdejo z menoj.

Ezra 8

Ezrovi tovariši

¹Tole so po njihovih rodovnikih poglavarji svojih družin, ki so za vladanja kralja Artakserksa šli z menoj iz Babilona:

²Od Pinhásovih sinov Geršóm. Od Itamárjevih sinov Daniel. Od Davidovih sinov Hatúš,

³Šehanjájev sin. Od Paróševih sinov Zeharjá in z njim v rodovnik vpisanih sto petdeset moških.

⁴Od Pahat Moábovih sinov Zerahjájev sin Eljoenáj in z njim dvesto moških.

⁵Od Šehanjájevih sinov Jahaziélov sin in z njim tristo moških.

⁶Od Adínovih sinov Jonatanov sin Ebed in z njim petdeset moških.

- ⁷Od Elámovih sinov Ataljájev sin Ješajá in z njim sedemdeset moških.
- ⁸Od Šefatjájevih sinov Mihaelov sin Zebadjá in z njim osemdeset moških.
- ⁹Od Joábovih sinov Jehiélov sin Obadjá in z njim dvesto osemnajst moških.
- ¹⁰Od Šelomítovih sinov Josifjájev sin in z njim sto šestdeset moških.
- ¹¹Od Bebájevih sinov Bebájev sin Zeharjá in z njim osemindvajset moških.
- ¹²Od Azgádovih sinov Katánov sin Johanán in z njim sto deset moških.
- ¹³Od Adonikámovih sinov, ki so zadnji, pa so imena: Elifélet, Jeiél in Šemajá ter z njimi šestdeset moških.
- ¹⁴Od Bigvájevih sinov Utáj ter Zabúd in z njima sedemdeset moških.

Priprave za vrnitev v Jeruzalem

- ¹⁵Tedaj sem jih zbral ob reki, ki teče proti Ahaváju, in tam smo se utaborili za tri dni. Opazoval sem med ljudstvom in duhovniki, pa nobenega od sinov levitov ni bilo tam.
- ¹⁶Nato sem poslal po poglavarje Eliézerja, Ariéla, Šemajája, Elnatána, Jaríba, Elnatána, Natána, Zeharjája, Mešuláma ter po učitelja Jojaríba in Elnatána.
- ¹⁷Naročil sem jim, naj gredo k Idóju, poglavarju v kraju Kasífja, ter v njihova usta položil besede, ki naj jih govorijo pred Idójem in njegovimi brati, služitelji v kraju Kasífja, da nam pripeljejo strežnikov za hišo našega Boga.
- ¹⁸Ker je bila roka našega Boga dobrotljiva z nami, so nam pripeljali razumnega moža izmed Mahlíjevih sinov, sinú Levijevega, sinú Izraelovega, namreč Šerebjája z njegovimi osemnajstimi sinovi in brati;
- ¹⁹dalje Hašabjája in z njim Ješajája izmed Meraríjevih sinov, njegove brate in njunih dvajset sinov;
- ²⁰ter od služiteljev, ki so jih David in knezi dali levitom v službo, dvesto dvajset služiteljev; vsi so bili označeni po imenih.
- ²¹Nato sem tam ob reki Ahavá razglasil post, da bi se ponižali pred svojim Bogom in si od njega izprosili srečno pot zase, za svoje otročiče in za vse svoje imetje.

²²Sramoval sem se namreč, da bi od kralja prosil za vojsko in konjenike, ki bi nas na poti branili pred sovražnikom, kajti kralju smo rekli: »Roka našega Boga je dobrotljiva do vseh, ki ga iščejo; njegova moč in njegova jeza pa je nad vsemi, ki ga zapustijo.«

²³Postili smo se torej in prosili svojega Boga za to; in uslišal nas je.

²⁴Potem sem izmed knezov duhovnikov odbral dvanajst mož: Šerebjája ter Hašabjája in z njima deset drugih med njunimi brati.

²⁵Odtehtal sem jim srebra, zlata ter drugih stvari kot dar za hišo našega Boga, ki so jih podarili kralj, njegovi svetovalci, njegovi knezi in vsi Izraelci, ki so se znašli tam.

²⁶V njihove roke sem odtehtal šeststo petdeset talentov srebra, za sto talentov srebrnih priprav in sto talentov zlata.

²⁷Dalje dvajset zlatih posod za tisoč darejkov in dve lepi pozlačeni bronasti posodi, dragoceni kakor zlato.

²⁸In rekel sem jim: »Vi ste sveti Gospodu in posode so svete. Srebro in zlato je prostovoljen dar Gospodu, Bogu vaših očetov.

²⁹Varujte jih in pazite, dokler jih v Jeruzalemu, v izbah hiše Gospodove ne odtehtate pred knezi duhovnikov in levitov ter pred knezi Izraelovih družin.«

³⁰Duhovniki in leviti so torej vzeli odtehtano srebro, zlato in druge stvari, da bi jih odnesli v Jeruzalem, v hišo našega Boga.

Potovanje in prihod v Jeruzalem

³¹Dvanajstega dne prvega meseca smo odrinili od reke Ahavá, da pojdemo v Jeruzalem. Roka našega Boga pa je bila nad nami in na poti nas je reševal pred sovražniki in zasledovalčevo roko.

³²Prišli smo v Jeruzalem in tam prebili tri dni.

³³Četrty dan smo v hiši našega Boga v roke duhovnika Meremóta, sinú Urijája, odtehtali srebro, zlato in priprave. Z njim je bil tudi Pinhásov sin Eleazar in ob njima sta bila še levita, Ješúov sin Jozabád ter Binújev sin Noadjá.

³⁴Vse je ustrezalo številu in teži: vsa teža je bila v tistem času tudi popisana.

³⁵Sinovi izgnanstva, ki so prišli iz ujetništva, so tedaj darovali žgalne daritve Izraelovemu Bogu: dvanajst juncev za ves Izrael, šestindevetdeset ovnov, sedeminsedemdeset jagnjet in dvanajst kozličev v daritev za greh; vse kot žgalno daritev Gospodu.

³⁶Potem so kraljeva naročila predali kraljevim načelnikom in oskrbnikom onkraj reke, in podprli so ljudstvo in hišo Božjo.

Ezra 9

Zlo mešanih zakonov

¹Ko je bilo to končano, so k meni pristopili knezi ter rekli: »Izraelsko ljudstvo, duhovniki in leviti se kljub njihovim gnusobam še niso ločili od ljudstev dežel; od Kánaancev, Hetejcev, Perizéjcev, Jebusejcev, Amóncev, Moábcev, Egipčanov in Amoréjcev.

²Kajti izmed njihovih hčerá so jemali žene zase in za svoje sinove ter oskrunili sveti zarod z ljudstvi dežel. Roka knezov in predstojnikov je bila med prvimi pri tej stvari.«

³Ko sem to slišal, sem raztrgal svoje oblačilo in plašč, si pulil lase z glave in iz brade ter potrť obsedel.

⁴Takrat so se ob meni zbrali vsi, ki so se zaradi grozot izgnanstva bali besed Izraelovega Boga. Jaz pa sem sedel potrť do večerne daritve.

⁵Pri večerni daritvi sem se vzdignil od svojega ponižanja ter s pretrganim oblačilom in plaščem pokleknil na kolena in iztegnil svoje roke h Gospodu, svojemu Bogu.

⁶Rekel sem: »Moj Bog, sramujem se in zardevam, ne da bi povzdignil svoje obličje k tebi, moj Bog. Kajti naše krivde so velike nad našo glavo in naša krivda je zrasla do nebes.

⁷Od dni naših očetov do tega dne smo v veliki krivdi. Zaradi naših krivd so izročili nas, naše kralje in naše duhovnike v roke kraljev dežel, pod meč, v ujetništvo in v plen ter v očitno sramoto, do tega dne.

⁸Zdaj pa nam je bil Gospod, naš Bog, vsaj za kratek čas naklonjen; pustil nam je ostanek in nam dal oporiščena kraju svoje svetosti. Naš Bog nam je razsvetlil oči in nam dal nekaj malega tolažbe v naši sužnosti.

⁹Zares, sužnji smo, toda v naši sužnosti nas naš Bog ni zapustil. Izkazal nam je naklonjenost pred perzijskimi kralji, in dali so nam pogum, da povzdignemo hišo svojega Boga in obnovimo njene ruševine, ter nam dal, da imamo trdno zavetje v Judu in Jeruzalemu.

¹⁰In zdaj, naš Bog, kaj naj po vsem tem še rečemo? Kajti zapustili smo tvoje zapovedi,

¹¹ki si jih zapovedal po svojih služabnikih prerokih, ko si rekel: »Dežela, ki stopate vanjo, da jo dobite v last, je oskrunjena dežela zaradi nečistovanja ljudstev dežel, zaradi njihovih gnusob, s katerimi so jo polnili v svojem nečistovanju od ust do ust.

¹²Zdaj torej ne dajajte svojih hčerá njihovim sinovom in njihovih hčerá ne jemljite za svoje sinove. Nikoli ne hrepenite po njihovi sreči in blaginji. Tako boste močni in uživali boste dobrine dežele in jo zapustili svojim sinovom v dediščino na veke.«

¹³Po vsem tem, kar je prišlo nad nas zaradi naših hudobnih dejanj in zaradi naše velike krivde – čeprav si nam ti, naš Bog, prizanašal bolj, kakor smo zaslužili v svoji krivdi, in nam naklonil tale ostanek –,

¹⁴mar se bomo spet vrnili nazaj in kršili tvoje zapovedi ter stopali v svaštvo s temi gnusnimi ljudstvi? Ali se ne boš razjezil nad nami in nas pokončal, da ne bo več ne ostanka in ne rešencev?

¹⁵ Gospod, Izraelov Bog, ti si pravičen, kajti ostali smo kot rešenci, kakor se ta dan vidi. Glej, pred teboj smo s svojo krivdo. Res je, da zaradi nje ne bi smeli stati pred tvojim obličjem.«

Ezra 10

Tu je žene naj odpustijo

¹Ko je Ezra molil in se jokaje obtoževal, zleknjen pred Božjo hišo, se je ob njem zbrala zelo velika množica Izraelovih mož, žena in otrok. Ljudstvo je bridko jokalo.

²Tedaj je spregovoril Šehanjá, Jehiélov sin izmed Elámovih sinov, in rekel Ezru: »Pregrešili smo se proti svojemu Bogu in si za žene jemali tujke izmed ljudstev dežele. Vendar je glede tega še upanje za Izraela.

³Sklenimo zdaj zavezo, da odpustimo vse žene in kar je iz njih rojeno, po nasvetu mojega gospoda in teh, ki se boje zapovedi našega Boga. Ravna naj se po postavi!

⁴Vstani, kajti za tvojo stvar gre. Mi smo s teboj. Bodi močan in ukrepaj!«

⁵Ezra je tedaj vstal in zaprisegel kneze duhovnikov, levitov in vsega Izraela, da bodo storili tako. In ti so mu zaprisegli.

⁶Nato se je Ezra vzdignil izpred hiše Božje in šel v izbo Eljašíbovega sina Johanána. Šel je tja, vendar ni jedel kruha ne pil vode, kajti žaloval je zaradi gorja izgnanstva.

⁷Potem so v Judu in Jeruzalemu vsem sinovom izgnanstva razglasili, naj se zberejo v Jeruzalemu.

⁸Vsakomur pa, kdor v treh dneh ne pride, naj po sklepu knezov in starešin zaplenijo vse, kar ima, sam pa naj bo izobčen iz zbora izgnanstva.

Zbor ljudstva za odslovitev tujih žena

⁹Tedaj so se vsi Judovi in Benjaminovi možje v treh dneh zbrali v Jeruzalemu. To je bilo dvajseti dan devetega meseca. Vse ljudstvo je zaradi dela in silnega dežja trepetaje sedelo na trgu Božje hiše.

¹⁰In vstal je duhovnik Ezra ter jim rekel: »Pregrešili ste se s tem, da ste si vzeli tujke za žene. Tako ste pomnožili Izraelovo krivdo.

¹¹Dajte zdaj hvalo Gospodu, Bogu vaših očetov, in izpolnite njegovo voljo. Ločite se od ljudstev dežele in od tujih žena!«

¹²Vsa občina je takrat odgovorila in rekli so z močnim glasom: »Da, po tvojih besedah bomo storili.

¹³Toda ljudstvo je številno in čas dežja je, pa nimamo moči, da bi stali zunaj. Delo se tudi ne dá opraviti v enem dnevu ali dveh, kajti veliko nas je, ki smo se v tej zadevi pregrešili.

¹⁴Naši knezi naj nastopijo za vso občino in vsak, ki si je v naših mestih vzel tujko za ženo, naj pride ob določenem času in z njim starešine posameznega mesta ter njegovi sodniki, dokler se glede te zadeve jeza našega Boga ne odvrne od nas.«

¹⁵Samo Asaélov sin Jonatan in Tikvájev sin Jahzejá sta se temu uprla, Mešulám in levit Šabetáj pa sta ju podprla.

¹⁶Sinovi izgnanstva so storili tako. Duhovnik Ezra si je tedaj izbral može, poglavarje družin po njihovih očetovskih hišah, vse zaznamovane po imenih. Ti so sedli na prvi dan desetega meseca, da bi zadevo raziskali.

¹⁷In z vsemi možmi, ki so si vzeli tujke za žene, so končali do prvega dne prvega meseca.

Zapisnik mož s tujimi ženami

¹⁸Med sinovi duhovnikov, ki so si vzeli tujke za žene, so se znašli: Izmed sinov Jocadákovega sina Ješúa in njegovih bratov Maasejá, Eliézer, Jaríb in Gedaljá.

¹⁹Obljubili so, da bodo odpustili svoje žene, pravna daritev za njihovo krivdo pa je bil oven.

²⁰Izmed Imêrjevih sinov Hanán in Zebadjá.

²¹Izmed Harímovih sinov Maasejá, Elija, Šemajá, Jehiél in Uzíja.

²²Izmed Pašhúrjevih sinov Eljoenáj, Maasejá, Jišmaél, Netanél, Jozabád in Elasá.

²³Izmed levitov Jozabád, Šimí, Kelajá, imenovan tudi Kalitá, Petahjá, Juda in Eliézer.

- ²⁴Izmed pevcev Eljašíb. Izmed vratarjev Šalúm, Telem in Urí.
- ²⁵Med Izraelci: Izmed Paróševih sinov Ramjá, Jizijá, Malkijá, Mijamín, Eleazar, Malkijá in Benajá.
- ²⁶Izmed Elámovih sinov Matanjá, Zeharjá, Jehiél, Abdí, Jeremót in Elija.
- ²⁷Izmed Zatújevih sinov Eljoenáj, Eljašíb, Matanjá, Jeremót, Zabád in Azizá.
- ²⁸Izmed Bebájevih sinov Jonatan, Hananjá, Zabáj in Atláj.
- ²⁹Izmed Baníjevih sinov Mešulám, Malúh, Adajá, Jašúb, Šeál in Jeremót.
- ³⁰Izmed Pahat Moábovih sinov Adná, Kelál, Benajá, Maasejá, Matanjá, Becalél, Binúj in Manáse.
- ³¹Izmed Harímovih sinov Eliézer, Jišijá, Malkijá, Šemajá, Šimón,
- ³²Benjamin, Malúh in Šemarjá.
- ³³Izmed Hašúmovih sinov Matenáj, Matatá, Zabád, Elifélet, Jeremáj, Manáse in Šimí.
- ³⁴Izmed Baníjevih sinov Maadáj, Amráam, Uél,
- ³⁵Benajá, Bedjá, Keluhí,
- ³⁶Vanjá, Meremót, Eljašíb,
- ³⁷Matanjá, Matenáj in Jaasáj.
- ³⁸Izmed Binújevih sinov Šimí,
- ³⁹Šelemjá, Natán, Adajá,
- ⁴⁰Mahnadbáj, Šašáj, Šaráj,
- ⁴¹Azarél, Šelemjá, Šemarjá,
- ⁴²Šalúm, Amarjá in Jožef.
- ⁴³Izmed Nebójevih sinov Jeiél, Matitjá, Zabád, Zebiná, Jadáj, Joél in Benajá.
- ⁴⁴Vsi ti so si vzeli tujke za žene. Med njimi so bile tudi žene, ki so imele otroke.

Nehemija

Nehemija 1

Nehemijevo delo za obnovo Jeruzalema Nehemija obvestijo o usodi Jeruzalema

¹Besede Nehemija, Hahaljájevega sina: V mesecu kislévu, v dvajsetem letu, sem bil v mestni trdnjavi v Suzah.

²Tedaj je prišel Hananí, eden izmed mojih bratov, in z njim nekaj mož iz Juda. Povprašal sem jih o Judih, ki so se rešili ali preostali iz ujetništva, ter o Jeruzalemu.

³Rekli so mi: »Ti, ki so ostali ali so preostali iz ujetništva, ondi v pokrajini, so v veliki stiski in sramoti. Jeruzalemsko obzidje je v razvalinah in njegova vrata požgana z ognjem.«

Nehemijeva molitev

⁴Ko sem slišal te besede, sem se usedel, jokal in žaloval dneve in dneve; postil sem se in molil pred nebeškim Bogom.

⁵Rekel sem: »O Gospod, nebeški Bog, veliki in strašni Bog, ki ohranja zavezo in naklonjenost njim, ki ga ljubijo in izpolnjujejo njegove zapovedi.

⁶Naj bo tvoje uho čuječe in tvoje oči naj bodo odprte, da prisluhneš prošnji svojega služabnika. Noč in dan zdaj opravljam molitve pred teboj za Izraelove sinove, tvoje služabnike. Priznavam grehe Izraelovih sinov, grehe, s katerimi smo grešili zoper tebe. Tudi jaz in hiša mojega očeta smo grešili.

⁷Popolnoma smo se ti izneverili in nismo izpolnjevali zapovedi, zakonov in odlokov, ki si jih določil po svojem služabniku Mojzesu.

⁸Spomni se zdaj besede, ki si jo zapovedal Mojzesu, svojemu služabniku, ko si rekel: »Če se pregrešite, vas razkropim med ljudstva.

⁹Če pa se vrnete nazaj k meni in boste spet izpolnjevali moje zapovedi ter se po njih ravнали, vas, čeprav razkropljene do skrajnih meja neba, od ondod zberem in pripeljem nazaj, na kraj, ki sem ga izvolil, da tam prebiva moje ime.«

¹⁰Ti so tvoji služabniki in tvoje ljudstvo, ki si jih rešil s svojo silno močjo in s svojo krepko roko.

¹¹Oh, moj Gospod, prosim, naj vendar tvoje uho prisluhne prošnji tvojega služabnika in molitvi tvojih služabnikov, ki se hočejo bati tvojega imena. Bodi danes, prosim, naklonjen svojemu služabniku in mu izkaži usmiljenje pred tem možem!« Bil sem tedaj točaj pri kralju.

Nehemija 2

Nehemiju dovolijo, da gre v Jeruzalem

¹V mesecu nisánu, v dvajsetem letu kralja Artakserksa, je bilo vino pred njim. Vzel sem vino in ga ponudil kralju. Pred njim nisem bil nikoli videti slabe volje.

²Tedaj mi je kralj rekel: »Čemú ta žalostni obraz? Nisi morda bolan? Če ne, kaj te stiska v srcu?« In silno sem se zbal.

³Nato sem rekel kralju: »Živel kralj na veke! Kako naj ne bi bil žalosten moj obraz, ko pa je mesto, kjer so grobovi mojih očetov, opustošeno in njegova vrata požgana z ognjem.«

⁴Kralj mi je rekel: »Ali si česa želiš?« V molitvi sem se obrnil k nebeškemu Bogu

⁵in rekel kralju: »Če je kralju prav in ti je tvoj hlapec po volji, me pošlji v Judejo, v mesto, kjer so grobovi mojih očetov, da ga spet pozidam.«

⁶Kralj, ob katerem je sedela njegova žena, mi je še rekel: »Kako dolgo bo trajalo tvoje potovanje in kdaj se spet vrneš?« Kralju se je zdelo prav, da me pošlje in da mu naznanim čas.

⁷Tudi sem rekel kralju: »Če je kralju prav, naj mi izdajo pisma za namestnike onkraj reke, da me pustijo na drugo stran in da pridem v Judejo.

⁸In pismo za Asáfa, paznika kraljevega gozda, ki naj mi dá lesa, da popravim vrata trdnjave, ki je ob hiši, potem za mestno obzidje in za hišo, v katero pojdem.« Kralj mi je dal vsega, kajti nad menoj je bila dobrotljiva roka mojega Boga.

⁹Tako sem prišel k namestnikom onkraj reke in jim izročil kraljeva pisma. Z menoj je kralj poslal tudi vojaške kneze in konjenike.

¹⁰Ko sta to slišala Horónec Sanbalát in služabnik Amónec Tobija, jima je bilo silno nevšečno, kajti prišel je človek, ki bo odslej skrbel za dobro Izraelovih sinov.

Nehemija si ogleda mestno obzidje

¹¹Prišel sem v Jeruzalem in bil tam tri dni.

¹²Potem sem ponoči vstal in nekaj mož z menoj. Nikomur nisem pripovedoval, kaj mi je Bog položil na srce in kaj naj storim za Jeruzalem. Razen živinčeta, na katerem sem jahal, tudi živali nisem nobene vzel s seboj.

¹³Tako sem odšel ponoči skozi Dolinska vrata k Zmajevemu studencu in do Gnojnih vrat. Ogledoval sem si jeruzalemsko obzidje, ki je bilo v razvalinah in njegova vrata požgana z ognjem.

¹⁴Potem sem šel dalje k Studenčnim vratom in h kraljevemu ribniku. Tam ni bilo mesta, kjer bi ga mogel prebroditi z živaljo.

¹⁵Zato sem se ponoči povzpел po dolini navzgor in si ogledoval obzidje. Vrnil sem se in prišel domov skozi Dolinska vrata.

¹⁶Oblastniki pa niso vedeli, kam sem šel in kaj sem delal. Tudi nisem do takrat še nič povedal ne Judom ne duhovnikom ne plemičem ne oblastnikom ali komu drugemu, kar jih je bilo zadolženih za delo.

¹⁷Zdaj pa sem jim rekel: »Vidite, v kakšni nadlogi smo se znašli. Jeruzalem je v razvalinah, njegova vrata so požgana z ognjem. Pridite, pozidajmo jeruzalemsko obzidje, da nam ne bo več v sramoto.«

¹⁸Potem sem jim še povedal, kako dobrotljiva je bila nad menoj roka mojega Boga, in tudi, kaj mi je kralj rekel. Tedaj so rekli: »Vstanimo in zidajmo!« In okrepili so svoje roke za dobro.

¹⁹Ko so to slišali Horónec Sanbalát, hlapec Amónec Tobija ter Arabec Gešem, so nas zasramovali in se nam rogali. Rekli so: »Kaj je to, kar delate? Ali se hočete upreti kralju?«

²⁰Jaz pa sem jih zavrnil in jim rekel: »Nebeški Bog nam bo naklonil uspeh in mi, njegovi služabniki, hočemo vstati in zidati. Vi pa ne boste imeli ne deleža ne pravičnosti in ne spomina v Jeruzalemu.«

Nehemija 3

Razdelitev dela

¹Tedaj se je vzdignil véliki duhovnik Eljašíb s svojimi brati duhovniki in pozidali so Ovčja vrata. Posvetili so jih in postavili okvir za vrata. Potem so nadaljevali delo do stolpa Mea, ga posvetili in nadaljevali do Hananélovega stolpa.

²Zraven so zidali možje iz Jerihe, ob teh Imríjev sin Zahúr.

³Ribja vrata so zidali Senaájevi sinovi. Naredili so ogrodje in postavili okvir za vratnice, z vezmi in zapahi.

⁴Poleg njih je bil pri utrjevanju udeležen Meremót, sin Kocovega sina Urijája. Ob njih je utrjeval Mešulám, sin Mešezabélovega sina Berehjája, ob tem pa Baanájev sin Cadók.

⁵Poleg njih so utrjevali še Tekójčani, toda njihovi odličniki niso upognili svojega tilnika, da bi delali za svoje gospodarje.

⁶Stara vrata sta utrjevala Paséahov sin Jojadá in Besodjájev sin Mešulám. Naredila sta ogrodje in postavila okvir za vrata, z vezmi in zapahi.

⁷Ob njih so utrjevali še Gibeónec Melatjá, Meronočán Jadón, možje iz Gibeóna in Micpe, in sicer pri sedežu namestnika onkraj reke.

⁸Poleg teh je utrjeval Harhajájev sin, zlatar Uziél, in ob njem sin dišavarjev Hananjá. Obnovili so Jeruzalem do Širokega zidu.

⁹Zraven njih je utrjeval Hurov sin Refajá, načelnik polovice jeruzalemskega okraja.

¹⁰Poleg njih je nasproti svoje hiše utrjeval Harumáfov sin Jedajá. Ob njem je utrjeval tudi Hašabnejájev sin Hatúš.

¹¹Drugi del s Pečnim stolpom sta utrjevala Harúmov sin Malkijá in Pahat Moábov sin Hašúb.

¹²Zraven pa je s svojimi hčeramí utrjeval tudi Lohéšev sin Šalúm, načelnik druge polovice jeruzalemskega okraja.

¹³Dolinska vrata je utrjeval Hanún in prebivalci Zanóaha. Pozidali so jih in postavili okvir za vrata, z vezmi in zapahi; pa še tisoč komolcev obzidja do Gnojnih vrat.

¹⁴Gnojna vrata je utrjeval Rehábov sin Malkijá, načelnik okraja Bet Kerem. Pozidal jih je in postavil okvir za vrata, z vezmi in zapahi.

¹⁵Studenčna vrata je utrjeval Kolhozéjev sin Šalún, načelnik okraja Micpa. Pozidal jih je, napravil streho in postavil okvir za vrata, z vezmi in zapahi. Poleg tega pa še zid ob ribniku Síloa, od kraljevega vrta do stopnišča, ki vodi iz Davidovega mesta.

¹⁶Za njim je utrjeval Azbúkov sin Nehemija, načelnik polovice okraja Bet Cur, in sicer nasproti Davidovih grobnic ter do umetnega ribnika in vojašnice.

¹⁷Za njim sta utrjevala levita Rehúm, Baníjev sin, in ob njem Hašabjá, načelnik polovice okraja Keíl, za svoj okraj.

¹⁸Za njim so utrjevali njuni bratje in Henadádov sin Binúj, načelnik druge polovice okraja Keíl.

¹⁹Ob tem je utrjeval tudi Ješúajev sin Ezer, načelnik v Micpi, in sicer na drugem koncu, vzdolž klanca proti orožarni na vogalu.

²⁰Za njim je z veliko vnemo utrjeval Zabájev sin Baruh, na drugem koncu, od vogala do hišnih vrat vélikega duhovnika Eljašíba.

²¹Za njim je utrjeval, na drugem koncu, od Eljašíbovih hišnih vrat do konca Eljašíbove hiše, Meremót, sin Kocovega sina Urijája.

²²Za tem so utrjevali duhovniki, možje iz okolice.

²³Za temi sta utrjevala, vsak pred svojo hišo, Benjamin in Hašúb. Za njima je poleg svoje hiše utrjeval Azarjá, sin Ananjájevega sina Maasejája.

²⁴Za njim je na drugem koncu, in sicer od Azarjájeve hiše do kota na vogalu, utrjeval Henadádov sin Binúj,

²⁵Uzájev sin Palál pa z nasprotne strani; od kota in stolpa, ki gre od gornje kraljeve hiše do dvorišča jetnišnice; za njim Paróšev sin Pedajá.

²⁶Služitelji, ki so bivali na Ofelu, pa nasproti Vodnih vrat proti vzhodu in na dvigajočem se stolpu.

²⁷Za njimi so utrjevali Tekójčani na drugem koncu, z nasprotne strani velikega dvigajočega se stolpa do ofelskega obzidja.

²⁸Nad Konjskimi vrati so utrjevali duhovniki, vsak pred svojo hišo.

²⁹Nato je pred svojo hišo utrjeval Imêrjev sin Cadók in za njim je utrjeval Šehanjájev sin Šemajá, čuvaj pri Vzhodnih vratih.

³⁰Za njim sta utrjevala Šelemjájev sin Hananjá in šesti Caláfov sin, Hanún, na drugem koncu. Potem je pred svojo izbo utrjeval še Berehjájev sin Mešulám.

³¹Za njim je utrjeval Malkijá, zlatarjev sin, in sicer od hiše služiteljev in trgovcev, nasproti Stražnim vratom, pa do gornje stavbe na vogalu.

³²Med gornjo stavbo na vogalu in Ovčjimi vrati pa so utrjevali zlatarji in trgovci.

Nasprotniki se posmehujejo

³³Ko je Sanbalát slišal, da zidamo obzidje, se je razsrdil in silno razburil ter se posmehoval Judom.

³⁴Vpričo svojih bratov in samarijske vojske je rekel: »Kaj le počnejo ti bedni Judje? Mar se jim bo to dopustilo? Mar bodo darovali? Mar bodo končali v enem dnevu? Mar bodo iz kupa pepela oživili požgano kamenje?«

³⁵Tudi Amónec Tobija, ki je bil ob njem, je rekel: »Naj le zidajo! Ko pa bo na kamniti zid skočila lisica, se jim bo ta podrl.«

³⁶»O naš Bog, poslušaj, kako nas zaničujejo. Obrni njihovo sramotenje njim samim na glavo in izroči jih kot plen v deželo ujetništva!

³⁷Ne pokrij njihove krivde in njihovega greha ne izbriši izpred svojega obličja, kajti žalili so tiste, ki so zidali.«

³⁸Obzidje smo gradili dalje. Celotno obzidje je bilo popravljeno do polovice višine. Srce ljudstva je bilo namreč vneto za delo.

Nehemija 4

Nehemija uredi obrambo

¹Ko so Sanbalát, Tobija, Arabci, Amónci in Ašdódčani slišali, da delo na jeruzalemskem obzidju napreduje in da smo zapolnili vrzeli, so se silno razjezili.

²Vsi skupaj so se zarotili, da pojdejo in napadejo Jeruzalem ter naredijo v njem zmedo.

³Mi pa smo molili k svojemu Bogu in proti njim postavljali stražo podnevi in ponoči.

⁴Judje so tedaj rekli: »Izčrpana je moč težaka, podrtija je velika; ne bomo mogli pozidati obzidja.«

⁵Naši nasprotniki pa so rekli: »Ne bodo ne vedeli in ne videli, ko pridemo v njihovo sredo. Pobili jih bomo in ustavili delo.«

⁶Judje pa, ki so prebivali poleg njih, so prišli in nam desetkrat rekli: »Iz katerega koli kraja ste, vrnite se k nam!«

⁷Takrat sem na spodnjem koncu, na kraju z druge strani obzidja in na prostih mestih postavil ljudstvo po rodbinah z njih meči, sulicami in loki.

⁸Ko sem vso stvar dobro preudaril, sem vstal in rekel odličnikom, oblastnikom in ostanku ljudstva: »Nikar se jih ne bojte! Spominjajte se velikega in strašnega Gospoda! Bojujte se za svoje brate, za svoje sinove, za svoje hčere, za svoje žene in za svoje hiše!«

⁹Ko so naši sovražniki slišali, da nam je stvar znana in da je Bog uničil njihov načrt, smo se spet vsi vrnili na obzidje, vsak na svoje delo.

¹⁰Od tistega dne dalje je bila polovica mojih mladeničev na delu, druga polovica pa je stražila s sulicami, ščiti, loki in oklepi. Za vso Judovo hišo so stali poglavarji.

¹¹Tisti, ki so gradili obzidje, kakor tisti, ki so nosili gradivo, so bili oboroženi. Z eno od svojih rok je vsakdo opravljal svoje delo, z drugo pa je držal za orožje.

¹²Vsak od zidarjev je imel okrog ledij opasan meč in tako je zidal. Trobentač z rogom pa je bil ob meni.

¹³Rekel sem tudi odličnikom, oblastnikom in ostanku ljudstva: »Dela je veliko in obsežno je, mi pa smo razkropljeni po obzidju, daleč drug od drugega.

¹⁴Zato se z mesta, kjer zaslišite glas roga, pridružite nam! Naš Bog se bo bojeval za nas.«

¹⁵Tako smo nadaljevali delo. Polovica jih je držala sulice, vse od jutranje zore do prihoda zvezd.

¹⁶V tistem času sem tudi rekel ljudstvu: »Vsak naj čez noč ostane s svojim hlapcem v Jeruzalemu, da nam bo ponoči stražil, podnevi pa delal.«

¹⁷In nismo slačili svojih oblačil ne jaz ne moji bratje ne moji mladeniči ne stražniki; vsak je imel tudi orožje v desnici.

Nehemija 5

Nehemijevi ukrepi zoper oderuštvo

¹Nastalo pa je veliko vpitje ljudstva in njihovih žena zoper lastne judovske brate.

²Nekateri so rekli: »Naših sinov, naših hčera in nas je mnogo. Vzemimo si žita, da bomo jedli in ostali pri življenju.«

³Drugi pa so rekli: »Mi smo zastavili svoja polja, svoje vinograde in svoje hiše, da so nam dali žita v času lakote.«

⁴Spet drugi so rekli: »Za dajatve kralju smo si za ceno svojih polj in svojih vinogradov izposodili denar.

⁵Zdaj, naše meso je kakor meso naših bratov, naši sinovi pa so, kakor njihovi sinovi. Glejte vendar, svoje sinove in svoje hčere smo oddali v sužnost; nekatere od naših hčera pa so celo tlačanke. Nič ne moremo storiti proti temu, saj so naša polja in naši vinogradi v posesti drugih.«

⁶Ko sem poslušal njihovo vpitje in te besede, sem se zelo razsrdil.

⁷Premišljeval sem v svojem srcu, potem pa pokaral odličnike in oblastnike ter jim rekel: »Vi torej odirate vsak svojega brata.« Nato sem sklical veliko zborovanje.

⁸Rekel sem jim: »Mi smo svoje brate Jude, ki so bili prodani drugim narodom, odkupovali, kolikor je bilo v naši moči. Vi pa svoje brate prodajate in nam naj bodo prodani!« In molčali so in niso našli besed.

⁹Nato sem rekel: »Ni dobro to, kar delate. Ali ne bi bili dolžni hoditi v strahu našega Boga, da ne bomo v sramoto narodom, našim sovražnikom?

¹⁰Tudi jaz, moji bratje in moji mladeniči smo jim posodili denarja in žita, in zdaj jim odpustimo ta dolg.

¹¹Še danes jim vrnite njihova polja, vinograde, oljčnike in hiše, pa tudi obresti za denar, žito, vino in za olje, ki ste jim ga posodili.«

¹²Rekli so: »Vrnili bomo in ničesar ne bomo terjali od njih. Tako bomo storili, kakor si nam rekel.« Potem sem sklical duhovnike in jih zaprisegel, da storijo tako.

¹³Tudi sem iztresel svoje žepe ter rekel: »Tako iztresi Bog iz njegove hiše in njegove posesti vsakogar, ki te obljube ne bo izpolnil. Naj bo tako iztresen in izprazen!« Ves zbor je tedaj rekel: »Amen!« In hvalili so Gospoda. Ljudstvo pa je storilo po tej besedi.

¹⁴Vrh tega, od dne, ko mi je bilo ukazano, naj bom za namestnika v judovski deželi – od dvajsetega leta pa do dvaintridesetega leta kralja Artakserksa, dvanajst let – nismo ne jaz ne moji bratje živeli od dohodkov, ki gredo namestnikom.

¹⁵Prvotni namestniki, ki so bili pred menoj, so bili namreč ljudstvu v breme. Od njih so jemali kruh in vino, pa tudi denar – štirideset šeklov srebra. Tudi njihovi služabniki so tlačili ljudstvo. Jaz pa tega nisem delal zaradi strahu Božjega.

¹⁶Sam sem bil udeležen pri utrjevanju tega obzidja in nobenega polja nismo kupili. In vsi moji služabniki so sodelovali tam pri delu.

¹⁷Moje mize pa so bili deležni tudi Judje in oblastniki – sto petdeset oseb – kakor tudi vsi tisti, ki so prihajali k nam izmed narodov v okolici.

¹⁸Kar se je vsak dan pripravljalo – en vol, šest glav drobnice in perutnina –, je šlo na moje stroške. Vsakih deset dni pa še za vsakogar vina v izobilju. Ob vsem tem nisem terjal kruha, ki gre namestnikom, kajti delo je težilo to ljudstvo.

¹⁹Moj Bog, spominjaj se v moje dobro vsega, kar sem storil za to ljudstvo!

Nehemija 6

Nove spletke nasprotnikov

¹Ko so Sanbalát, Tobija, Arabec Gešem in drugi naši sovražniki slišali, da sem dogradil obzidje in da na njem ni več vrzeli, čeprav do takrat še nisem nataknil vratnic v vrata,

²sta mi Sanbalát in Gešem dala sporočiti: »Pridi, srečajmo se v Kefirímu, v dolini Onó.« Tam sta mi hotela storiti zlo.

³Poslal sem sle k njima, rekoč: »Veliko delo opravljam, zato ne morem priti. Zakaj naj delo stoji, ko bi ga zapustil in prišel k vama?«

⁴Štirikrat sta poslala k meni isti predlog, a jaz sem jima ga vedno zavrnil.

⁵Potem je Sanbalát petič za isto stvar poslal k meni svojega služabnika z odprtim pismom v roki.

⁶V njem je bilo napisano: »Med narodi se sliši govorica in tudi Gešem pravi, da se ti in Judje hočete upreti. Zato tudi zidaš obzidje in hočeš tako postati njihov kralj.

⁷Celo preroke si postavil, naj o tebi razglašajo po Jeruzalemu in govorijo: »Kralja imamo v Judeji.« Te govorice bo zagotovo slišal kralj; zato pridi, da se skupaj posvetujemo.«

⁸Jaz pa sem mu poslal sporočilo, rekoč: »Nič takega se še ni zgodilo, kar pripoveduješ, ampak si si to sam izmislil v svojem srcu.«

⁹Kajti vsi so nas strašili in so rekli: »Njihove roke bodo opustile delo in ne bo dokončano.« »Zdaj utrdi moje roke!«

¹⁰Tedaj sem odšel v hišo Šemajája, sinú Delajája, sinú Mehetabéla. Bil je doma zaklenjen in je rekel: »Srečajva se v Božji hiši, sredi templja! Zapriva tempeljska vrata, kajti prišli bodo, da te umorijo. Da, ponoči pridejo in te umorijo.«

¹¹In rekel sem: »Mož, kakršen sem jaz, naj zbeži? Kdo, ki je kakor jaz, more stopiti v tempelj in ostati pri življenju? Ne grem!«

¹²Spoznal sem namreč, da ga ne pošilja Bog, ampak je nad menoj prerokoval, ker sta ga podkupila Tobija in Sanbalát.

¹³Bil je plačan in jaz naj bi se zbal, storil tako in se pregrešil. Šlo jima je za to, da me spravita na slab glas in me tako osramotita.

¹⁴Moj Bog, spominjaj se vsega, kar sta mi storila Tobija in Sanbalát; tudi prerokinje Noádje in drugih prerokov, ki so me strašili.

¹⁵Obzidje je bilo končano petindvajsetega elúla, v dvainpetdesetih dneh.

¹⁶Ko so vsi naši sovražniki to slišali in vsi narodi okrog nas to videli, so bili zelo potrti. Spoznali so, da je bilo to delo opravljeno po našem Bogu.

¹⁷V tistih dneh so tudi mnogi izmed judovskih odličnikov pošiljali svoja pisma Tobiju in Tobijeva pisma so prihajala k njim.

¹⁸Mnogi izmed Judov so bili namreč njegovi zavezniki, saj je bil zet Aráhovega sina Šehanjája. Njegov sin Johanán si je vzel hčer Berehjájevega sina Mešuláma.

¹⁹Tudi so vpričo mene govorili o njegovih dobrih lastnostih, njemu pa poročali o mojih izjavah. Da bi me strašil, je Tobija še pošiljal pisma.

Nehemija 7

Dela na obzidju so končana

¹Ko je bilo obzidje pozidano in sem postavil vrata, sem umestil vratarje, pevce in levite.

²Za upravitelja nad Jeruzalemom sem postavil svojega brata Hananija in grajskega načelnika Hananjája. Ta je bil zanesljiv mož in bogaboječ bolj kot toliko drugih.

³Njima sem tudi rekel: »Jeruzalemskih vrat ne odpirajte, dokler sonce ne začne greti in dokler ste še pokonci, jih zaprite in zapahnite vratnice. Tudi stražo postavite izmed jeruzalemskih prebivalcev, vsakega na njegovo stražno mesto, pred njegovo hišo.«

⁴Mesto je bilo prostrano in veliko, ljudstva pa zelo malo v njegovi sredi in hiše še niso bile pozidane.

Seznam Judov, ki so se vrnili

(Ezr 2,1–70)

⁵Tedaj mi je Bog položil na srce, naj zberem odličnike, oblastnike in ljudstvo, da jih popišemo. Našel sem rodovniško knjigo tistih, ki so se vrnili med prvimi, in v njej sem našel zapisano:

⁶To so sinovi pokrajine, ki so se vrnili iz ujetništva, kamor jih je bil odpeljal babilonski kralj Nebukadnezar. Vrnili so se nazaj v Jeruzalem in v Judejo, vsak v svoje mesto.

⁷Prišli so z Zerubabélom, Ješúom, Nehemijem, Azarjájem, Raamjájem, Nahamánijem, Mordohajem, Bilšánom, Mispéretom, Bigvájem, Rehúmom in Baanájem. Število mož iz Izraelovega ljudstva je bilo:

⁸Paróševih sinov dva tisoč sto dvainsedemdeset;

⁹Šefatjájevih sinov tristo dvainsedemdeset;

¹⁰Aráhovih sinov šeststo dvainpetdeset;

- ¹¹Pahat Moábovih sinov, to je Ješúovih in Joábovih sinov, dva tisoč osemsto osemnajst;
- ¹²Elámovih sinov tisoč dvesto štiriinpetdeset;
- ¹³Zatújevih sinov osemsto petinštirideset;
- ¹⁴Zakájevih sinov sedemsto šestdeset;
- ¹⁵Binújevih sinov šeststo oseminštirideset;
- ¹⁶Bebájevih sinov šeststo osemindvajset;
- ¹⁷Azgádovih sinov dva tisoč tristo dvaindvajset;
- ¹⁸Adonikámovih sinov šeststo sedeminšestdeset;
- ¹⁹Bigvájevih sinov dva tisoč sedeminšestdeset;
- ²⁰Adínovih sinov šeststo petinpetdeset;
- ²¹Atêrjevih, to je Ezekíjevih sinov, osemindevetdeset;
- ²²Hašúmovih sinov tristo osemindvajset;
- ²³Becájevih sinov tristo štiriindvajset;
- ²⁴Harífovih sinov sto dvanajst;
- ²⁵Gibeónovih sinov petindevetdeset;
- ²⁶mož iz Betlehema in Netófe je bilo sto osemnosemdeset;
- ²⁷mož iz Anatóta sto osemindvajset;
- ²⁸mož iz Bet Azmáveta dvainštirideset;
- ²⁹mož iz Kirját Jearíma, Kefíre in Beeróta sedemsto triinštirideset;
- ³⁰mož iz Rame in Gebe šeststo enaindvajset;
- ³¹mož iz Mihmása sto dvaindvajset;
- ³²mož iz Betela in Aja sto triindvajset;
- ³³mož iz drugega Nebója dvainpetdeset;
- ³⁴sinov drugega Eláma tisoč dvesto štiriinpetdeset;

- ³⁵sinov iz Haríma tristo dvajset;
- ³⁶sinov iz Jerihe tristo petinštirideset;
- ³⁷sinov iz Loda, Hadída in Onója sedemsto enaindvajset;
- ³⁸sinov iz Senaája tri tisoč devetsto trideset.
- ³⁹Duhovniki: Jedajájevih sinov iz Ješúove rodbine devetsto triinsedemdeset;
- ⁴⁰Imêrjevih sinov tisoč dvainpetdeset;
- ⁴¹Pašhúrjevih sinov tisoč dvesto sedeminštirideset;
- ⁴²Harímovih sinov tisoč sedemnajst.
- ⁴³Leviti: Ješúovih, to je Kadmiélovih, Baníjevih in Hodavjájevih sinov, štiriinsedemdeset.
- ⁴⁴Pevci: Asáfovih sinov sto oseminštirideset.
- ⁴⁵Vratarji: Šalúmovih, Atêrjevih, Talmónovih, Akúbovih, Hatitájevih in Šobájevih sinov sto osemintrideset.
- ⁴⁶Služitelji: Cihájevi sinovi, Hasufájevi sinovi, Tabaótovi sinovi,
- ⁴⁷Kerósovi sinovi, Siájevi sinovi, Padónovi sinovi,
- ⁴⁸Lebanájevi sinovi, Hagabájevi sinovi, Salmájevi sinovi,
- ⁴⁹Hanánovi sinovi, Gidélovi sinovi, Gaharjevi sinovi,
- ⁵⁰Reajájevi sinovi, Recínovi sinovi, Nekodájevi sinovi,
- ⁵¹Gazámovi sinovi, Uzájevi sinovi, Paséahovi sinovi,
- ⁵²Besájevi sinovi, sinovi Meunéjcev, sinovi Nefuséjcev,
- ⁵³Bakbúkovi sinovi, Hakufájevi sinovi, Harhúrjevi sinovi,
- ⁵⁴Baclútovi sinovi, Mehidájevi sinovi, Haršájevi sinovi,
- ⁵⁵Barkósovi sinovi, Siserájevi sinovi, Temahovi sinovi,
- ⁵⁶Necíahovi sinovi, Hatifájevi sinovi.

⁵⁷Sinovi Salomonovih služabnikov: Sotájevi sinovi, Soféretovi sinovi, Perudájevi sinovi,

⁵⁸Jaalájevi sinovi, Darkónovi sinovi, Gidélovi sinovi,

⁵⁹Šefatjájevi sinovi, Hatílovi sinovi, Pohêret Cebájimovi sinovi, Amónovi sinovi.

⁶⁰Vseh služiteljev in sinov Salomonovih služabnikov je bilo tristo dvaindevetdeset.

⁶¹Ti pa, ki so prišli iz Tel Melaha, Tel Harše, Kerúb Adóna in Imêrja, niso mogli dokazati svojega očetovskega izvora, in če so izmed Izraelcev, so bili:

⁶²Delajájevi sinovi, Tobijevi sinovi, Nekodájevi sinovi, šeststo dvainštirideset oseb.

⁶³Med sinovi duhovnikov pa: Habajájevi sinovi, Kocovi sinovi, Barzilájevi sinovi. Barziláj si je vzel ženo izmed hčera Gileádca Barzilája in je bil preimenovan po njegovem imenu.

⁶⁴Ti so iskali svoj rodovniški seznam, a ga niso našli. Tako so bili izključeni iz duhovništva.

⁶⁵Upravnik jim je rekel, naj ne jedo od presvetega, dokler ne vstane duhovnik z urímom in tumímom.

⁶⁶Vseh v zboru je bilo dvainštirideset tisoč tristo šestdeset oseb,

⁶⁷brez njihovih hlapcev in njihovih dekel. Teh je bilo sedem tisoč tristo sedemintrideset. Z njimi je bilo še dvesto petinštirideset pevcev in pevk,

⁶⁸štiristo petintrideset kamel in šest tisoč sedemsto dvajset oslov.

⁶⁹Nekateri od družinskih poglavarjev so darovali prispevke za gradnjo. Upravnik je dal v zakladnico tisoč zlatih darejkov, petdeset skodelic in petsto trideset duhovniških oblačil.

⁷⁰Družinski poglavarji so darovali tudi za stavbni sklad, in sicer dvajset tisoč zlatih darejkov in dva tisoč dvesto min srebra.

⁷¹Kar pa je daroval ostanek ljudstva, je bilo: dvajset tisoč zlatih darejkov, dva tisoč min srebra in sedeminšestdeset duhovniških oblačil.

⁷²Nato so se duhovniki, leviti, vratarji, pevci, del ljudstva, služitelji in vsi Izraelci naselili po svojih mestih. In ko je prišel sedmi mesec, so Izraelovi sinovi že bili v svojih mestih.

Nehemija 8

Branje postave

¹Vse ljudstvo se je tedaj enodušno zbralo na trgu, ki je pred Vodnimi vrati, in reklo pismouku Ezru, naj prinese knjigo Mojzesove postave, ki jo je Gospod zapovedal Izraelu.

²In duhovnik Ezra je dal prinesti postavo pred zbor, pred moške in žene, in pred vse tiste, ki so ji mogli z razumevanjem prisluhniti. To je bilo prvi dan sedmega meseca.

³Na trgu pred Vodnimi vrati je bral iz nje, od trenutka, ko se je zdanilo, do popoldneva, pred moškimi in ženami in pred tistimi, ki so mogli umeti. Ušesa vsega ljudstva so bila obrnjena proti knjigi postave.

⁴Pismouk Ezra je stal na lesenem odru, ki so ga za to pripravili, in poleg njega so stali: na njegovi desni Matitjá, Šemaá, Anajá, Urijá, Hilkijá in Maasejá; na njegovi levici pa Pedajá, Mišaél, Malkijá, Hašúm, Hašbadána, Zeharjá in Mešulám.

⁵Ko je Ezra, ki je stal višje od ljudstva, odprl knjigo pred očmi vsega ljudstva, je vse ljudstvo vstalo.

⁶Ezra je hvalil Gospoda, velikega Boga, vse ljudstvo pa je s povzdignjenimi rokami odgovarjalo: »Amen! Amen!« Pripognili so se ter poklonili Gospodu z obrazom do zemlje.

⁷Nato so Ješúa, Baní, Šerebjá, Jamín, Akúb, Šabetáj, Hodijá, Maasejá, Kelitá, Azarjá, Jozabád, Hanán, Pelajá in leviti ljudstvu razlagali postavo. Ljudstvo pa je ostalo na svojih mestih.

⁸In brali so iz knjige Božje postave po odstavkih, razlagali pomen, da so mogli razumeti, kar so brali.

⁹Tedaj so Nehemija, ki je bil upravnik, duhovnik ter pismouk Ezra in leviti, ki so poučevali ljudstvo, rekli vsemu ljudstvu: »Ta dan je svet Gospodu, vašemu Bogu. Ne žalujte in ne jokajte!« Vse ljudstvo je namreč jokalo, ko so slišali besede postave.

¹⁰Dalje jim je rekel: »Pojdite, nasitite se s tolstim mesom in se napijte sladkega vina. Pošljite delež tudi tistemu, ki nima nič pripravljeno. Kajti svet je ta dan našemu Gospodu. Ne bodite žalostni, kajti Gospodovo veselje je vaša moč.«

¹¹Leviti so mirili ljudstvo in govorili: »Ostanite mirni, ta dan je svet. Ne bodite žalostni!«

¹²Vse ljudstvo je tako odšlo jest in pit. Poslali so delež tudi ubogim in obhajali praznik v velikem veselju, kajti umeli so besede, ki so jim bile oznanjene.

Šotorski praznik

¹³Drugi dan so se družinski poglavarji vsega ljudstva, duhovniki in leviti zbrali ob pismouku Ezru, da bi mogli bolje doumeti besede postave.

¹⁴V postavi so našli mesto, kjer je bilo zapisano, da je Gospodpo Mojzesu ukazal, naj Izraelovi sinovi med praznikom v sedmem mesecu prebivajo v šotorih.

¹⁵Oznanili in razglasili so po vseh svojih mestih in po Jeruzalemu, rekoč: »Pojdite v gore in prinesite nam oljčnih vej, vej divjih oljk, mirtovih in palmovih vej ter vej listnatega drevja, da naredimo šotore, kakor je zapisano.«

¹⁶Ljudstvo je odšlo in prinesli so vej ter si napravili šotore, vsak na svoji strehi, na dvorišču ali v dvoru Božje hiše. Tudi na trgu pred Vodnimi vrati in na trgu pred Efrájimovimi vrati.

¹⁷Vsi iz zbora, ki so se vrnil iz ujetništva, so si naredili šotore in v njih prebivali. Izraelovi sinovi namreč niso tako delali od dni Nunovega sina Józueta do tistega dne. In bilo je silno veliko veselje.

¹⁸Dan na dan so zatem brali iz knjige Božje postave, od prvega do poslednjega dne. Obhajali so praznik sedem dni, osmi dan pa so po običaju imeli praznični shod.

Nehemija 9

Spokorno bogoslužje

¹Štiriindvajseti dan istega meseca so se Izraelovi sinovi zbrali v raševnikih in z zemljo na glavi, da bi se postili.

²Tedaj se je Izraelov zarod ločil od vseh tujih sinov. Pristopili so in izpovedali svoje grehe in krivde svojih očetov.

³Vstali so, vsak na svojem mestu, in so brali iz knjige postave Gospoda, svojega Boga, eno četrtno dneva. Eno četrtno dneva pa so se spovedovali in klanjali pred Gospodom, svojim Bogom.

⁴Tedaj so stopili na levitski oder Ješúa, Baní, Kadmiél, Šebanjá, Buní, Šerebjá, Baní in Kenáni. Vpili so z močnim glasom h Gospodu, svojemu Bogu.

⁵In leviti Ješúa, Kadmiél, Baní, Hašabjá, Šerebjá, Hodijá, Šebanjá in Petahjá so rekli: »Vstanite, slavite Gospoda, svojega Boga, od vekov na veke! Bodi slavljen ime tvojega veličastva, vzvišeno nad vso slavo in hvalo!«

Slovesna molitev

⁶Ti Gospod, le ti edini, ti si naredil nebesa, nebes nebesa in vso njihovo vojsko, zemljo in vse, kar je na njej, morja in vse, kar je v njih. Ti si vsemu podaril življenje, in nebeška vojska se tebi priklanja.

⁷Ti, Gospod, si Bog, ki si izvolil Abrama, ga izpeljal iz Ura Kaldejcev in mu dal ime Abraham.

⁸Zvesto si pred seboj našel njegovo srce, z njim sklenil zavezo, da boš dal zemljo Kánaancev, Hetejcev in Amoréjcev, Perizéjcev, Jebusejcev in Girgašéjcev njegovemu zarodu. Izpolnil si svoje besede, kajti ti si Pravični.

⁹V Egiptu si videl stisko naših očetov, prisluhnil si njih klicu pri Trstičnem morju.

¹⁰Delal si znamenja in čudeže pred faraonom, pred vsemi njegovimi hlapci in pred vsem ljudstvom v njegovi deželi. Dobro si vedel, da so z njimi grdo ravnali in si naredil ime, kakršno je še ta dan.

¹¹Razdelil si morje pred njimi in sredi morja so hodili po suhem. Njihove preganjalce si pahnili v vodne globine, kakor kamen v silno vodovje.

¹²V oblačnem stebru si jih vodil podnevi in v ognjenem stebru ponoči, da jim je bilo svetlo na poti, po kateri naj bi hodili.

¹³Na Sinajsko goro si stopil in iz nebes z njimi govoril. Dal si jim prave sodbe, resnične postave, dobre zakone in zapovedi.

¹⁴Oznanil si jim svojo sveto soboto, jim po Mojzesu, svojem služabniku, določil zapovedi, zakone in postavo.

¹⁵Iz nebes si jim dajal kruha v njihovi lakoti in v njihovi žeji si jim preskrbel vodo iz skale. Rekel si, naj gredo in vzamejo v posest deželo, za katero si vzdignil svojo roko, da jim jo boš dal.

¹⁶Oni, naši očetje, pa so bili prevzetni, otrdili so svoj vrat in niso poslušali tvojih zapovedi.

¹⁷Niso hoteli poslušati in se spominjati tvojih čudovitih del, ki si jih storil med njimi. Otrdili so svoj vrat, postavili so si vodja, da bi se vrnili v svojo sužnost, v Egipt. Ti pa si Bog, ki odpuščaš, milostljiv in usmiljen, počasen v jezi in obilen v dobroti, da jih nisi zapustil.

¹⁸Tudi ko so si naredili ulito tele in rekli: »To je tvoj Bog, ki te je izpeljal iz Egipta,« ter počeli velika bogoskrunstva,

¹⁹jih v svojem velikem usmiljenju nisi zapustil v puščavi. Oblačnega stebra pred njimi podnevi nisi odstranil, da si jih vodil po poti; in ognjenega stebra ponoči, da si jim razsvetljeval pot, po kateri naj bi hodili.

²⁰Svojega dobrega duha si jim dal, da bi jih modril, mane nisi odvrnil od njihovih ust in dajal si jim vode v njihovi žeji.

²¹Štirideset let si zanje skrbel, nič jim ni manjkalo v puščavi. Njihova oblačila niso razpadla in noge jim niso otekle.

²²Dal si jim kraljestva in ljudstva in jih razdelil po deležih. V last so dobili Sihónsko deželo, deželo hešbónskega kralja, deželo bašánskega kralja Oga.

²³Njihove sinove si pomnožil kakor zvezde na nebu ter jih pripeljal v deželo, za katero si rekel njihovim očetom, da pridejo in jo dobijo v last.

²⁴Prišli so sinovi in dobili deželo v last, pred njimi si ponižal prebivalce kánaanske dežele in jih dal v njihove roke; tudi njih kralje in ljudstvo dežele, da so z njimi ravnali po svoji volji.

²⁵Zavzeli so utrjena mesta in rodovitno zemljo, v last so dobili hiše, polne vsega dobrega, izkopane vodnjake, vinograde in oljčnike ter obilje sadnega drevja. Jedli so, se nasitili, se okrepili in se naslajali v tvoji veliki dobroti.

²⁶Toda postali so uporni, ločili so se od tebe, vrgli so tvojo postavo za svoj hrbet. Ubijali so tvoje preroke, ki so jih opominjali, da bi jih vrnili k tebi; počeli so velika bogokletstva.

²⁷Potem si jih dal nasprotnikom v roke, da so jih stiskali. V času svoje stiske so klicali k tebi in ti si jih iz nebes uslišal. V svojem velikem usmiljenju si jim dal rešitelje, da jih rešijo iz rok njihovih nasprotnikov.

²⁸Komaj pa si jim naklonil počitek, so ponovno delali húdo pred teboj. Zato si jih prepustil v roke njihovim sovražnikom, da so gospodovali nad njimi. Vrnili so se in klicali k tebi in ti si jih iz nebes uslišal ter jih v svojem usmiljenju reševal veliko časa.

²⁹Svaril si jih, da bi jih vrnil k svoji postavi, toda bili so prevzetni in niso poslušali tvojih zapovedi. Pregrešili so se proti tvojim sodbam, po katerih ima človek življenje, če jih izpolnjuje. Obrnili so trdovratna ledja, otrdili svoj vrat in te niso poslušali.

³⁰Mnogo let si imel potrpljenje z njimi, jih s svojim duhom svaril po svojih prerokih, pa niso prisluhnili. Zato si jih dal v roke narodov dežel.

³¹Vendar jih v svojem velikem usmiljenju nisi uničil, nisi jih zapustil, kajti milostljiv in usmiljen Bog si.

³²Zdaj torej, naš Bog, veliki, močni in strašni Bog, ki ohranjaš zavezo in milost, ne spreglej vseh stisk, ki so zadele nas, naše kralje in naše kneze, naše duhovnike in naše preroke, naše očete in vse tvoje ljudstvo, od dni asirskih kraljev do tega dne.

³³Ti si pravičen v vsem, kar je prišlo nad nas, kajti ti si bil zvest, mi pa smo krivično ravnali.

³⁴Tudi naši kralji, naši knezi, naši duhovniki in naši očetje se niso ravnali po tvoji postavi, niso izpolnjevali tvojih zapovedi in tvojih določb, po katerih si jih svaril.

³⁵V svojem kraljestvu in ob tvojih obilnih dobrotah, ki si jim jih izkazoval, v prostrani in rodovitni deželi, ki si jim jo dal, ti niso služili in se niso odvrnili od svojih hudobnih dejanj.

³⁶Glej, danes smo sužnji mi in tudi dežela, ki si jo dal našim očetom, da bi uživali njene sadove in njene dobrate. Glej, zaradi tega smo sužnji.

³⁷Večina njenih obilnih sadov gre kraljem, ki si jih zaradi naših grehov postavil nad nas. Ti razpolagajo po svoji volji z našimi telesi in z našo živino in mi smo v veliki stiski.

Nehemija 10

Ljudstvo se obveže, da bo izpolnjevalo postavo

¹Po vsem tem se trdno obvežemo in zapišemo; na zapečateni listini naj bodo tudi naši knezi, naši leviti in naši duhovniki.

²Na zapečateni listini so bili: upravnik Nehemija, Hahaljájev sin, Sedekíja,

³Serajá, Azarjá, Jirmejá,

⁴Pašhúr, Amarjá, Malkijá,

- ⁵Hatúš, Šebanjá, Malúh,
⁶Harím, Meremót, Obadjá,
⁷Daniel, Ginetón, Baruh,
⁸Mešulám, Abíja, Mijamín,
⁹Maazjá, Bilgá, Šemajá. Ti so bili duhovniki.
¹⁰Leviti: Azanjájev sin Ješúa, Binúj izmed Henadádovih sinov, Kadmiél
¹¹in njihovi bratje Šebanjá, Hodijá, Kelitá, Pelajá, Hanán,
¹²Miha, Rehób, Hašabjá,
¹³Zahúr, Šerebjá, Šebanjá,
¹⁴Hodijá, Baní, Benínu.
¹⁵Poglavarji ljudstva: Paróš, Pahat Moáb, Elám, Zatú, Baní,
¹⁶Buní, Azgád, Bebáj,
¹⁷Adoníja, Bigváj, Adín,
¹⁸Atêr, Ezekíja, Azúr,
¹⁹Hodijá, Hašúm, Becáj,
²⁰Haríf, Anatót, Nebáj,
²¹Magpiáš, Mešulám, Hezír,
²²Mešezabél, Cadók, Jadúa,
²³Pelatjá, Hanán, Ananjá,
²⁴Hošéa, Hananjá, Hašúb,
²⁵Lohéš, Pilhá, Šobék,
²⁶Rehúm, Hašabná, Maasejá,
²⁷Ahíja, Hanán, Anán,
²⁸Malúh, Harím, Baaná.

²⁹Preostalo ljudstvo, duhovniki, leviti, vratarji, pevci, služitelji in vsi, ki so se ločili od ljudstev dežel k Božji postavi, njihove žene, sinovi, hčere, vsi umni in razumni,

³⁰se pridružujemo svojim bratom in svojim odličnikom. Prihajamo z obljubo in s prisego, da se bomo držali Božje postave, ki je bila dana po Mojzesu, Božjem služabniku, in se bomo ravnali ter izpolnjevali vse zapovedi Gospoda, našega Gospoda, njegove odloke in njegove zakone.

³¹Tudi ne bomo dajali svojih hčera ljudstvom dežele in ne jemali njihovih hčera za svoje sinove.

³²Od ljudstev dežele, ki bodo prinašali blago in druge pridelke na sobotni dan na prodaj, ne bomo jemali ničesar od njih na sobotni ali sveti dan. Vsako sedmo leto bomo počivali in odpustili vsakršen dolg.

³³Tudi smo si naložili zapoved, da bomo letno dajali tretjino šekla za službo v Božji hiši,

³⁴za položene hlebe, za nenehno jedilno daritev in za nenehno žgalno daritev; za daritev ob sobotah, ob mlajih, za praznične in svete daritve, za daritve za greh in v spravo za Izraela ter za vsakršno opravilo v hiši našega Boga.

³⁵Duhovniki, leviti in ljudstvo smo žrebali glede dajatve drv, ki jih bomo prinašali za hišo našega Boga ob določenih časih, leto za letom, po svojih družinah, da bodo gorela na oltarju Gospoda, našega Boga, kakor je zapisano v postavi.

³⁶Dalje bomo redno, leto za letom, prinašali v Gospodovo hišo prvine svoje zemlje in prvine vsakršnega sadnega drevja,

³⁷prvorojence svojih sinov in svoje živine, kakor je zapisano v postavi. Tudi prvence svojega goveda in svoje drobnice bomo oddajali v hišo našega Boga, za duhovnike, ki opravljajo službo v hiši našega Boga.

³⁸Prvine svojih testenin in svojih darov povzdignjenja, sadov vsakršnega drevja, vina in olja bomo prinašali duhovnikom v izbe hiše našega Boga,

kakor tudi levitom desetino od naše zemlje. Levitom gre v vseh mestih tudi desetina od našega dela.

³⁹Duhovnik izmed Aronovih sinov naj bo z leviti, kadar leviti prejemajo desetino. Leviti naj od desetine oddajo deseti del v hišo našega Boga, v izbe hišne zakladnice.

⁴⁰V te izbe naj Izraelovi sinovi in sinovi levitov prinašajo dar povzdignjenja, žito, novo vino in olje. Tam so priprave svetišča, službujoči duhovniki, vratarji in pevci. In nikoli ne bomo zapustili hiše našega Boga.

Nehemija 11

Zapisniki prebivalcev

¹Knezi ljudstva so se naselili v Jeruzalemu, preostalo ljudstvo pa je žrebalo, da bi enega od desetih naselili v Jeruzalemu, svetem mestu, drugih devet pa po drugih mestih.

²Ljudstvo je blagoslavljal vse ljudi, ki so se prostovoljno naselili v Jeruzalemu.

³To pa so poglavarji pokrajine, ki so se naselili v Jeruzalemu in po Judovih mestih. Naselili so se vsak na svoji posesti, v svojih mestih: Izraelci, duhovniki, leviti, služitelji in sinovi Salomonovih služabnikov.

⁴V Jeruzalemu so se naselili Judovi in Benjaminovi sinovi. Med Judovimi sinovi so bili: Atajá, sin Uzíja, sinú Zaharija, sinú Amarjája, sinú Šefatjája, sinú Mahalaléla, izmed Perecovih sinov;

⁵Maasejá, sin Baruha, sinú Kolhozéja, sinú Hazajája, sinú Adajája, sinú Jojaríba, sinú Zaharija, sinú Šilčana.

⁶Vseh Perecovih sinov, ki so prebivali v Jeruzalemu, je bilo štiristo osemindvajset; sami hrabri možje.

⁷To pa so Benjaminovi sinovi: Salú, sin Mešuláma, sinú Joéda, sinú Pedajája, sinú Kolajája, sinú Maasejája, sinú Itiéla, sinú Ješajája.

⁸Za njim še Gabáj in Saláj; skupaj devetsto osemindvajset oseb.

⁹Zihríjev sin Joél je bil njihov nadzornik, Senuájev sin Juda pa upravitelj mesta.

¹⁰Med duhovniki so bili: Jojaríbov sin Jedajá, Jahín,

¹¹Serajá, sin Hilkiájaja, sinú Mešuláma, sinú Cadóka, sinú Merajóta, sinú Ahitúba, predstojnika Božje hiše,

¹²in njihovi bratje, ki so opravljali delo na hiši; skupaj osemsto dvaindvajset oseb. Potem še Adajá, sin Jeroháma, sinú Pelaljája, sinú Amcíja, sinú Zeharjája, sinú Pašhúrja, sinú Malkijája

¹³in njegovi bratje, družinski poglavarji; skupaj dvesto dvainštirideset oseb. Dalje Amaššáj, sin Azaréla, sinú Ahzája, sinú Mešilemóta, sinú Imêrja,

¹⁴in njihovi bratje, hrabri junaki; skupaj sto osemindvajset oseb. Njihov nadzornik je bil Hagedolímov sin Zabdiél.

¹⁵Med leviti so bili: Šemajá, sin Hašúba, sinú Azrikáma, sinú Hašabjája, sinú Buníja.

¹⁶Potem Šabetáj in Jozabád, izmed poglavarjev levitov. Ta dva sta bila odgovorna za zunanja dela pri Božji hiši.

¹⁷Dalje Matanjá, sin Miha, sinú Zabdíja, sinú Asáfa. Ta je bil prvi pevec hvalnic in je začel molitev. Dalje Bakbukjá, drugi med svojimi brati, in Abdá, sin Šamúa, sinú Galála, sinú Jedutúna.

¹⁸Vseh levitov v svetem mestu je bilo dvesto štiriinosemdeset.

¹⁹Vratarji so bili: Akúb, Talmón in njuni bratje, ki so stražili pri vratih; skupaj sto dvainsedemdeset oseb.

²⁰Drugi Izraelci, duhovniki in leviti pa so bili po vseh Judovih mestih, vsak na svoji posesti.

²¹Služitelji pa so prebivali na Ofelu. Čez služitelje sta bila postavljena Cihá in Gišpá.

²²Nadzornik levitov v Jeruzalemu je bil Uzí, sin Baníja, sinú Hašabjája, sinú Matanjája, sinú Miha, izmed Asáfovih sinov. Ti so prepevali pri službi v Božji hiši.

²³Glede teh je kralj naročil in jim določil oskrbnino za vsak dan.

²⁴Mešezabélov sin Petahjá, izmed sinov Judovega sina Zeraha, pa je bil kralju pri roki za vse zadeve ljudstva.

²⁵Kar zadeva vasi po njihovih poljih, so se nekateri izmed Judovih sinov naselili v Kirját Arbi in v njenih naseljih, dalje v Dibónu in v njegovih naseljih, v Kabceélu in v njegovih vaseh,

²⁶ter v Ješúi, v Moladáju, v Bet Peletu,

²⁷v Hacár Šuálu, v Beeršébi in v njenih naseljih,

²⁸v Ciklágu, v Mehóni in njeni okolici,

²⁹v En Rimónu, v Cori, v Jarmútu,

³⁰v Zanoáhu, v Adulámu in v njegovih vaseh, v Lahíšu in na njegovih poljanah, v Azéki in v njenih naseljih. Bili so naseljeni od Beeršébe do Ge Hinóma.

³¹Benjaminovi sinovi pa so bili v Gebi, v Mihmásu, v Aji, v Betelu in v njegovih naseljih,

³²v Anatótu, v Nobu, v Anánji,

³³v Hacórju, v Rami, v Gitájimu,

³⁴v Hadídu, v Cebojímu, v Nebalátu,

³⁵v Lodu, v Onóju in v dolini obrtnikov.

³⁶Od levitov pa so bili nekateri med Judovci, drugi pa z Benjaminovci.

Nehemija 12

Zapisnik duhovnikov in levitov

¹Tile so duhovniki in leviti, ki so šli s Šealtielovim sinom Zerubabélom in z Ješúom: Serajá, Jirmejá, Ezrá,

²Amarjá, Malúh, Hatúš,

³Šehanjá, Rehúm, Meremót,

⁴Idó, Ginetón, Abíja,

⁵Mijamín, Maadjá, Bilgá,

⁶Šemajá, Jojaríb, Jedajá,

⁷Salú, Amók, Hilkijá, Jedajá. Ti so bili poglavarji duhovnikov in njihovih bratov v Ješúovih dneh.

⁸Leviti: Ješúa, Binúj, Kadmiél, Šerebjá, Juda in Matanjá, ki je skupaj s svojimi brati bil določen za petje hvalnic.

⁹Bakbukjá in Uní, njihova brata, sta jim pri službi stala nasproti.

¹⁰Ješúu se je rodil Jojakím, Jojakímu se je rodil Eljašíb, Eljašíbu se je rodil Jojadá,

¹¹Jojadáju se je rodil Jonatan in Jonatanu se je rodil Jadúa.

Duhovniki in leviti v Jojakímovem času

¹²V Jojakímovih dneh so bili poglavarji družin duhovniki: Serajájeve družine Merajá, Jirmejájeve Hananjá,

¹³Ezrove Mešulám, Amarjájeve Johanán,

¹⁴Malúhove Jonatan, Šebanjájeve Jožef,

¹⁵Harímove Adná, Merajótove Helkáj,

¹⁶Idójeve Zeharjá, Ginetónove Mešulám,

¹⁷Abíjeve Zihrí, Minjamínove ..., Maadjájeve Piltáj,

¹⁸Bilgájeve Šamúa, Šemajájeve Jonatan,

¹⁹Jojaríbove Matenáj, Jedajájeve Uzí,

²⁰Salájeve Kaláj, Amókove Eber,

²¹Hilkijájeve Hašabjá, Jedajájeve Netanél.

²²Leviti, poglavarji družin, so bili popisani v dneh Eljašíba, Jojadája, Johanána in Jadúa, duhovniki pa, ko je kraljeval Perzijec Darej.

²³Levijski sinovi, ki so bili prav tako poglavarji družin, so bili popisani v knjigo letopisov do dni Eljašíbovega sina Johanána.

²⁴Poglavarji levitov, Hašabjá, Šerebjá in Kadmiélov sin Ješúa, skupaj z njihovimi brati, ki so jim pri petju hvalnic stali nasproti, so izmenično prepevali pesmi in hvalnice, po zapovedi Božjega moža Davida.

²⁵Matanjá, Bakbukjá, Obadjá, Mešulám, Talmón in Akúb so bili čuvaji in vratarji pri skladiščnih vratih.

²⁶Svojo službo so opravljali v dneh Jojakíma, sina Ješúa, sinú Joadákovega, in v dneh namestnika Nehemija ter duhovnika in pismouka Ezra.

Posvetitev jeruzalemskega obzidja

²⁷Za posvetitev jeruzalemskega obzidja so po vseh njihovih krajih poiskali levite, da so prišli v Jeruzalem in tako v veselju obhajali praznik posvetitve s hvalnicami in s petjem, s cimbalami, s harfami in s citrami.

²⁸Pevci so prišli iz vseh okoliških predelov Jeruzalema in iz netóččanskih vasi,

²⁹iz Bet Gilgála ter z gebskih in azmávetskih poljan. Pevci so si namreč zgradili vasi v jeruzalemski okolici.

³⁰Duhovniki in leviti so se tedaj očistili, očistili ljudstvo, vrata in obzidje.

³¹Nato sem popeljal Judove kneze na obzidje in jih razporedil v dva velika hvalniška zbora. Eden je šel po obzidju na desno, proti Gnojnim vratom.

³²Za njimi pa so šli Hošajá ter polovica Judovih knezov,

³³Azarjá, Ezra, Mešulám,

³⁴Juda, Benjamin, Šemajá in Jirmejá.

³⁵Med sinovi duhovnikov s trobentami pa Zeharjá, sin Jonatana, sinú Šemajája, sinú Matanjája, sinú Mihajája, sinú Zahúrja, sinú Asáfa,

³⁶in njegovi bratje Šemajá, Azarél, Milaláj, Gilaláj, Maáj, Netanél, Juda ter Hananí z glasbili Božjega moža Davida. Pismouk Ezra pa je bil pred njimi.

³⁷Ko so prišli do Studenčnih vrat, so se na nasprotni strani povzpeli po stopnicah Davidovega mesta in nato navzgor po obzidju k Davidovi hiši in do Vodnih vrat na vzhodu.

³⁸Drugi hvalniški zbor pa je šel na levo in jaz s polovico ljudstva za njimi, gor po obzidju do Pečnega stolpa in do Širokega zidu.

³⁹Nato do Efrájimovih vrat, do Starih in do Ribjih vrat. Dalje do Hananélovega stolpa, do stolpa Mea in Ovčjih vrat. Pri Jetniških vratih smo se ustavili.

⁴⁰Dva hvalniška zbora sta se potem postavila v Božjo hišo. Tudi jaz in polovica oblastnikov skupaj z menoj.

⁴¹Potem duhovniki Eljakím, Maasejá, Minjamín, Mihajá, Eljoenáj, Zeharjá, Hananjá s trobentami,

⁴²in Maasejá, Šemajá, Eleazar, Uzí, Johanán, Malkijá, Elám in Ezer s pevci, ki so prepevali pod Jizrahjájevim vodstvom.

⁴³Tisti dan je ljudstvo darovalo številne klavne daritve in se veselilo, kajti Bog jih je obdaril z velikim veseljem. Tudi žene in otroci so se veselili in veselje Jeruzalema je bilo slišati daleč naokoli.

Službe za duhovnike in levite

⁴⁴Tisti dan so bili nekateri možje postavljeni za nadzornike pri skladiščnih izbah za darove povzdignjenja, za prvine in za desetine, da bi vanje zbirali od polj posameznih mest, po postavi določeno količino za duhovnike in levite. Judje so bili namreč zelo veseli navzočih duhovnikov in levitov.

⁴⁵Ti so skrbeli za službo svojemu Bogu in za službo očiščevanja. Tako tudi pevci in vratarji, po zapovedi Davida in njegovega sina Salomona.

⁴⁶Kajti od nekdaj, od dni Davida in Asáfa, ki je bil vodja pevcev, so slavili Boga s hvalno in zahvalno pesmijo.

⁴⁷Ves Izrael je tudi v Zerubabélovih in Nehemijevih dneh dan za dnem oddajal pristojbine za pevce in vratarje ter posvečene darove za levite. Leviti pa so del posvečenih darov oddajali Aronovim sinovom.

Nehemija 13

Nehemijevo drugo poslanstvo

Tujci naj se ločijo od Izraelcev

(5 Mz 23,4–6)

¹Tistega dne smo na ušesa ljudstva brali iz Mojzesove knjige. V njej smo našli zapisano, naj Amónec in Moábec nikoli ne stopita v Božje občestvo,

²ker Izraelovim sinovom nista prišla naproti s kruhom in vodo, temveč sta proti njim najela Bileáma, da bi jih preklel. Naš Bog je kletev obrnil v blagoslov.

³Ko so slišali postavo, so vse tujce izločili iz Izraela.

Nehemijeve reforme

⁴Pred tem je duhovnik Eljašíb, Tobijev sorodnik, ki je bil postavljen čez izbe hiše našega Boga,

⁵njemu pripravil veliko izbo. Tja so prej dajali jedilne daritve, kadilo, priprave in desetine od žita, vina in olja, po zapovedi namenjene za levite, pevce in vratarje, ter prispevke duhovnikom.

⁶Ko se je to zgodilo, nisem bil v Jeruzalemu, kajti v dvaintridesetem letu babilonskega kralja Artakserksa sem se vrnil h kralju. Po določenem času sem prosil kralja,

⁷da sem spet šel v Jeruzalem. Spoznal sem zlo, ki ga je storil Eljašíb, ko je Tobiju uredil prostor v dvorih Božje hiše.

⁸To me je zelo prizadelo in pometal sem vse stvari Tobijeve hiše ven iz izbe.

⁹Potem sem rekel, naj počistijo izbe in spet spravijo tja priprave Božje hiše, jedilne daritve in kadilo.

¹⁰Izvedel sem tudi, da levitom niso dajali pristojbin in da so leviti ter pevci, določeni za službo, zbežali vsak na svojo posest.

¹¹Oštel sem oblastnike in rekel: »Zakaj je Božja hiša zapuščena?« Potem sem jih zbral skupaj in postavil na njihova mesta.

¹²Ves Juda je tedaj prinesel v skladišča desetine od žita, vina in olja.

¹³Za nadzornike nad skladišči sem postavil duhovnika Šelemjája, pismouka Cadóka in Pedajája izmed levitov. Njim v pomoč pa je bil Hanán, sin Zahúrja, sinú Matanjája. Ti so namreč veljali za zanesljive ljudi. Njim je bila zaupana tudi delitev dajatev med njihove brate.

¹⁴»Moj Bog, spominjaj se tega in ne izbriši moje dobrote, ki sem jo izkazoval za Božjo hišo in za službo v njej!«

Odredbe glede sobote

¹⁵V tistih dneh sem v Judu opazil, da so ljudje ob sobotah stiskali grozdje ali pospravljali snopje in ga nakladali na osle. Tudi z vinom, grozdem, smokvami in z vsakovrstnimi posli so se v Jeruzalemu ukvarjali na sobotni dan. Posvaril sem tudi tiste, ki so na ta dan prodajali živila.

¹⁶Tirci pa, ki so se tu naselili, so prinašali ribe in vsakovrstno blago ter ga v soboto prodajali po Jeruzalemu Judovim sinovom.

¹⁷Opozoril sem Judove odličnike in jim rekel: »Kaj je ta hudobija, kar počenjate in tako oskrunjate sobotni dan?

¹⁸Ali niso tako delali vaši očetje in je naš Bog nad nas in nad to mesto poslal vso to nesrečo? Vi pa še povečujete srd nad Izraelom, ko oskrunjate soboto.«

¹⁹Potem sem rekel, naj še pred soboto in ko bo mrak nad jeruzalemskimi vrati, zaprejo vratnice. Tudi sem rekel, naj jih ne odpirajo vse do dneva po soboti, in postavil nekaj svojih služabnikov pri vratih, da ne bi nikakršno blago prišlo skozi na sobotni dan.

²⁰Tako so morali tržci in prodajalci raznovrstnega blaga enkrat ali dvakrat prenočiti zunaj Jeruzalema.

²¹Posvaril sem jih in jim rekel: »Zakaj prenočujete pred obzidjem? Če to storite še enkrat, bom iztegnil svojo roko nad vas.« Od tistega časa niso več prihajali ob sobotah.

²²Levitom pa sem rekel, naj se očistijo in pridejo stražit vrata, da se bo posvečeval sobotni dan. »Moj Bog, tudi tega se spominjaj in mi prizanesi po svoji veliki dobroti!«

Prepoved mešanih zakonov

²³V tistih dneh sem tudi videl Judovce, ki so bili vzeli Ašdódke, Amónke in Moábke za žene.

²⁴Polovica njihovih sinov je govorila po ašdódsko ali jezik drugih narodov, niso pa znali govoriti po judovsko.

²⁵Oštel sem jih in preklel, udaril po nekaterih možeh med njimi in jih zlasal. Potem sem jih pri Bogu zarotil: »Ne dajajte svojih hčera njihovim sinovom in njihovih hčera ne jemljite za svoje sinove ali zase!

²⁶Ali se ni zoper to pregrešil Salomon, Izraelov kralj? Med mnogimi narodi ni bilo kralja kakor on. Bil je ljub svojemu Bogu in Bog ga je postavil za kralja nad vsem Izraelom in tudi njega so tuje žene zapeljale v greh.

²⁷Zdaj se to sliši o vas, kako počenjate to veliko hudobijo in se izneverjate Bogu, ko jemljete tujke za žene.«

²⁸Eden izmed Jojadájevih sinov, sin vélikega duhovnika Eljašíba, pa je bil zet Horónca Sanbaláta; tega sem spodil od sebe.

²⁹»Moj Bog, spominjaj se jih, kajti oskrunili so duhovništvo in tudi zavezo z duhovniki in leviti!«

³⁰Tako sem jih očistil vsega tujega, določil službe duhovnikom in levitom, vsakemu po njegovi dolžnosti.

³¹Poskrbel sem tudi za dajatve drv ob določenih časih in za prvine. »Moj Bog, spominjaj se me v dobro!«

Estera

Estera 1

Kralj Ahasvér priredi gostijo

¹Bilo je v dneh Ahasvérja, tistega Ahasvérja, ki je kraljeval od Indije do Etiopije nad sto sedemindvajsetimi pokrajinami.

²Tiste dni, ko je kralj Ahasvér sedel na prestolu svojega kraljestva v prestolnici Suze,

³je v tretjem letu svojega kraljevanja napravil vsem svojim knezom in služabnikom gostijo, na kateri so bili pri njem vojni poveljniki Perzije in Medije s plemiči in pokrajinski poglavarji,

⁴medtem ko je razkazoval sijajno bogastvo svojega kraljestva in bleščečo slavo svoje veličine, mnogo dni, sto osemdeset dni.

⁵Ko so se ti dnevi dopolnili, je kralj vsemu ljudstvu, kar se ga je našlo v prestolnici Suze, od najvišjega do najnižjega, napravil sedemdnevno gostijo na dvorišču v vrtu kraljeve palače.

⁶Na srebrnih drogovihrh alabastrnih stebrov so bile z vrvicami iz bele tančice in rdečega škrlata pripete tkanine iz belega platna in bombaža ter iz vijoličastega škrlata. Na tleh, ki so bila iz dragih kamnov, alabastra, biserovine in pisanega marmorja, so stali zlati in srebrni ležalniki.

⁷Pijačo so točili v zlate posode, posode različnih vrst. Kraljevega vina je bilo v izobilju, kakor se spodobi kraljevski darežljivosti.

⁸Pili so po naročilu, naj nikogar ne silijo, kajti kralj je zapovedal vsem upraviteljem svojega dvora, naj vsakemu postrežejo po želji.

⁹Kraljica Vaští pa je pripravila ženam gostijo v palači kralja Ahasvérja.

Kralj zavrže Vaští

¹⁰Sedmi dan, ko je bil kralj Ahasvér od vina dobre volje, je ukazal Mehumánu, Bizetáju, Harbonáju, Bigtáju, Abagtáju, Zetárju in Karkásu, sedmim evnuhom, ki so služili kralju Ahasvérju,

¹¹naj privedejo kraljico Vaští s kraljevsko krono pred kralja, da bi ljudstvu in knezom pokazal njeno lepoto, kajti bila je lepa na pogled.

¹²Kraljica Vaští pa ni hotela priti na kraljevo besedo, ki ji jo je po evnuhih sporočil. Zato se je kralj zelo razsrdil in njegova jeza se je razvnela.

¹³Tedaj je kralj dejal modrim, ki so poznali čase, kajti tako so bile kraljeve zadeve predložene vsem, ki so bili izvedeni v zakonu in pravu,

¹⁴tistim, ki so mu bili blizu, Karšenáju, Šetárju, Admátu, Taršíšu, Meresu, Marsenáju, Memuhánu, sedmim perzijskim in medijskim knezom, ki so smeli gledati kraljevo obličje, tistim, ki so sedeli prvi v kraljestvu:

¹⁵»Kaj je treba po zakonu storiti s kraljico Vaští, ker ni storila po povelju kralja Ahasvérja, ki ji ga je bil sporočil po evnuhih?«

¹⁶Tedaj je Memuhán odgovoril pred kraljem in pred knezi: »Kraljica Vaští se ni pregrešila samo proti kralju, temveč tudi proti vsem knezom in vsem ljudstvom v vseh pokrajinah kralja Ahasvérja.

¹⁷Kajti kraljičino dejanje se bo razvedelo med vsemi ženami, da bodo prezirale svoje može in bodo govorile: »Kralj Ahasvér je ukazal, naj pripeljejo kraljico Vaští predenj, pa ni prišla.«

¹⁸Še danes bodo perzijske in medijske kneginje, ki so slišale o kraljičinem dejanju, o tem govorile vsem kraljevim knezom in tako bo preziranja in jeze na pretek.

¹⁹Če se kralju zdi dobro, naj od njega izide kraljevski odlok, ki naj bo zapisan v zakonik Perzije in Medije in ga ne bo mogoče preklicati, da kraljica Vaští ne sme več stopiti pred kralja; kralj pa naj izroči njeno kraljevsko dostojanstvo drugi, ki je boljša od nje.

²⁰Ko bodo odlok, ki ga bo kralj izdal, razglasili po vsem njegovem kraljestvu – zares, prostrano je –, bodo vse žene dajale čast svojim možem, od velikih do majhnih.«

²¹Ta predlog je bil kralju in knezom všeč in kralj je storil po Memuhánovem nasvetu.

²²Poslal je pisma v vse svoje pokrajine, in sicer v vsako pokrajino v njeni pisavi in vsakemu ljudstvu v njegovem jeziku, da bi bil vsakdo gospodar v svoji hiši in bi govoril v jeziku svojega ljudstva.

Estera 2

Estera postane kraljica

¹Po teh dogodkih, ko se je jeza kralja Ahasvérja polegla, se je spomnil na Vaští, na to, kar je storila, in na to, kar je bilo sklenjeno proti njej.

²Tedaj so rekli kraljevi mladeniči, ki so mu stregli: »Naj se za kralja poiščejo mladenke, device, lepe na pogled.

³Naj kralj v vsaki pokrajini svojega kraljestva postavi poverjenike, ki bodo zbrali vse mladenke, device, lepe na pogled, v prestolnico Suze, v ženski dvor pod nadzorstvo kraljevega evnuha Hegája, varuha ženà; naj jim dajo njihova mazila.

⁴Dekle, ki bo kralju všeč, naj postane kraljica namesto Vaští.« Ta beseda je bila kralju všeč in storil je tako.

⁵V prestolnici Suze je živel Jud po imenu Mordohaj, sin Jaíra, sinú Šimíja, sinú Kiša, Benjaminovca,

⁶ki je bil izgnan iz Jeruzalema med izgnanci, ki so bili izgnani z Judovim kraljem Jojahínom, ki jih je izgnal babilonski kralj Nebukadnezar.

⁷Bil je rednik Hadáse, to je Estere, hčere svojega strica, ker ni imela več ne očeta ne matere. Dekle je bilo lepe postave in lepo na pogled. Ko sta ji umrla oče in mati, si jo je Mordohaj vzela za hčer.

⁸Ko so razglasili kraljev ukaz in njegovo odločbo in so v prestolnici Suze zbrali mnogo deklet pod Hegájevo nadzorstvo, so tudi Estero vzeli v kraljevo palačo pod nadzorstvo Hegája, varuha ženà.

⁹Dekle je bilo lepo v njegovih očeh in je našlo naklonjenost pred njegovim obličjem. Hitro ji je priskrbel mazila in živež ter sedem izbranih služabnic iz kraljeve palače. Potem je premestil njo in njene služabnice v najboljše prostore ženskega dvora.

¹⁰Estera ni razodela ne svojega ljudstva ne svojega rodu, ker ji je bil Mordohaj ukazal, naj tega ne razodene.

¹¹Mordohaj pa se je dan za dnem sprehajal pred dvoriščem ženskega dvora, da bi izvedel, kako se Estera počuti in kaj se z njo dogaja.

¹²Ko je prišla za vsako dekle vrsta, da gre h kralju Ahasvérju, ob koncu dvanajstih mesecev po predpisih za žene, ker je bil to redni čas za njihovo lepotičenje, šest mesecev z oljem mire, šest mesecev z balzamom in z drugimi ženskimi lepotili,

¹³je tako dekle prišlo h kralju; dali so ji vse, kar koli je hotela vzeti iz ženskega dvora s seboj v kraljevo palačo.

¹⁴Zvečer je prišla, zjutraj pa se je vrnila v drug ženski dvor pod nadzorstvo kraljevega evnuha Šaašgáza, varuha stranskih ženà. Ni prišla več h kralju, razen če je kralju ugajala in jo je dal z imenom poklicati.

¹⁵Ko je Estera, hči Abihájila, strica Mordohaja, ki si jo je bil vzel za hčer, prišla na vrsto, da gre h kralju, ni zahtevala nič drugega kot to, kar je določil kraljevi evnuh Hegáj, varuh ženà. In zgodilo se je, da je Estera našla naklonjenost v očeh vseh, ki so jo videli.

¹⁶Tako so vzeli Estero h kralju Ahasvérju v njegovo kraljevo palačo v desetem mesecu, to je v mesecu tébetu, v sedmem letu njegovega kraljevanja.

¹⁷Kralj je vzljubil Estero bolj kot vse druge žene in našla je milost in naklonjenost pred njim, bolj kot vse mladenke. Posadil ji je kraljevsko krono na glavo in jo naredil za kraljico namesto Vaští.

¹⁸Potem je kralj napravil veliko gostijo vsem svojim knezom in služabnikom, gostijo Esteri na čast, pokrajinam je naklonil davčni popust in s kraljevsko darežljivostjo razdelil darove.

Mordohaj in Hamán

- ¹⁹Ko so drugič zbirali mladenke in je Mordohaj sedel pri kraljevih vratih,
- ²⁰Estera ni razodela ne svojega rodu ne svojega ljudstva, kakor ji je bil Mordohaj ukazal. Mordohajevo besedo je Estera izpolnjevala kakor takrat, ko je bila še rejenka pri njem.
- ²¹Tiste dni, ko je Mordohaj sedel pri kraljevih vratih, sta se raztogotila Bigtán in Tereš, dva izmed kraljevih evnuhov, stražnikov pri vhodu, in iskala sta priložnost, da iztegneta roko po kralju Ahasvérju.
- ²²To je izvedel Mordohaj in razodel kraljici Esteri. Estera pa je v Mordohajevem imenu povedala kralju.
- ²³Ko so stvar raziskali in odkrili, da je res, so oba obesili na vislice. Dogodek pa so vpričo kralja zapisali v knjigo letopisov.

Estera 3

- ¹Po teh dogodkih je kralj Ahasvér povzdignil Hamedátovega sina Hamána, Agágovca. Podelil mu je visoko dostojanstvo in mu dal častni sedež pred vsemi knezi, ki so bili pri njem.
- ²Vsi kraljevi služabniki, ki so bili pri kraljevih vratih, so se priklanjali in padali na kolena pred Hamánom; tako je bil namreč kralj zanj ukazal. Mordohaj pa se ni klanjal in ni padal na kolena.
- ³Kraljevi služabniki, ki so bili pri kraljevih vratih, so rekli Mordohaju: »Zakaj prestopaš kraljevo zapoved?«
- ⁴In ko so mu prigovarjali dan na dan, pa jih ni poslušal, so to naznanili Hamánu, da bi videli, ali bo obveljal Mordohajev izgovor; rekel jim je bil namreč, da je Jud.
- ⁵Ko je Hamán videl, da se mu Mordohaj ne klanja in ne pada na kolena, ga je obšlo razburjenje.
- ⁶A zdelo se mu je premalo, da bi samo nad Mordohaja iztegnil roko. Ker so mu razodeli, kateremu narodu pripada Mordohaj, je Hamán iskal priložnost,

da bi vse Jude, ki so prebivali po Ahasvérjevem kraljestvu, pokončal skupaj z Mordohajem.

Smrtni žreb za Jude

⁷Prvega meseca, to je meseca nisána, v dvanajstem letu kralja Ahasvérja, so pred Hamánom metali pur, to je žreb, od dneva do dneva in od meseca do meseca, do dvanajstega meseca, ki je mesec adár.

⁸Tedaj je Hamán rekel kralju Ahasvérju: »Obstaja ljudstvo, razkropljeno in raztreseno med ljudstvi, po vseh pokrajinah tvojega kraljestva; njihovi zakoni so drugačni od vsakega drugega ljudstva, in kraljevih zakonov ne izpolnjujejo. Ne bo dobro za kralja, če jih pusti pri miru.

⁹Če je kralju všeč, naj se zapiše, da jih je treba uničiti. In odtehtal bom na roke zakladničarjem deset tisoč talentov srebra, da ga spravijo v kraljevo zakladnico.«

¹⁰Tedaj si je kralj snel z roke svoj pečatni prstan ter ga dal Hamedátovemu sinu Hamánu, Agágovcu, sovražniku Judov.

¹¹In kralj je rekel Hamánu: »Srebro ti je prepuščeno, pa tudi ljudstvo, da storiš z njim, kar je dobro v tvojih očeh.«

¹²In poklicani so bili kraljevi pisarji, prvega meseca, trinajstega dne, in bilo je napisano, kakor je Hamán ukazal kraljevim namestnikom, načelnikom vseh pokrajin ter poglavarjem vseh ljudstev, vsaki pokrajini v njeni pisavi in vsakemu ljudstvu v njegovem jeziku; napisano je bilo v imenu kralja Ahasvérja in zapečateneno s kraljevim prstanom.

¹³Pismo so po hitrih slih poslali v vse kraljeve pokrajine, naj pokončajo, pomorijo in pogubijo vse Jude, od mladeniča do starca, otroke in žene, v enem dnevu, trinajsti dan dvanajstega meseca, to je meseca adárja, in naj zaplenijo njihovo imetje.

¹⁴Prepis pisma naj izdajo kot zakon v vsaki pokrajini in ga razglasijo vsem ljudstvom, da bi bila pripravljena na ta dan.

¹⁵Hitri sli so urno odpotovali po kraljevem povelju, in v prestolnici Suze je bil izdan zakon. Kralj in Hamán sta sedla popivat, mesto Suze pa je bilo zbegano.

Estera 4

Mordohaj in Estera naredita načrt

¹Ko je Mordohaj izvedel vse, kar se je zgodilo, je pretrgal svoja oblačila, si nadel raševnik in pepel, šel po sredi mesta ter vpil z glasnim in bridkim vpitjem.

²Prišel je do kraljevih vrat, kajti v raševniku nihče ni smel stopiti skozi kraljeva vrata.

³Tudi v vsaki pokrajini, kamor koli sta prišla kraljev ukaz in njegov zakon, je bilo veliko žalovanje med Judi, post, jok in tarnanje; mnogi so si postiljali na raševini in pepelu.

⁴Ko so Esterine služabnice in njeni evnuhi prišli in ji to povedali, se je kraljica zelo prestrašila. Poslala je oblačila, da bi vanje oblekli Mordohaja in mu odvzeli raševnik, pa jih ni sprejel.

⁵Tedaj je Estera poklicala Hatáha, enega izmed kraljevih evnuhov, ki ji ga je bil postavil za služabnika, in ga poslala k Mordohaju, da bi izvedela, kaj to pomeni in čemú je tako.

⁶Hatáh je šel k Mordohaju na mestni trg, ki je bil pred kraljevimi vrati,

⁷in Mordohaj mu je povedal vse, kar se mu je zgodilo, tudi o vsoti srebra, ki ga je Hamán obljubil odtehtati v kraljevo zakladnico, za uničenje Judov.

⁸Izročil mu je tudi prepis ukaza, ki je bil izdan v Suzah, za njihovo pokončanje, da ga pokaže Esteri, ji sporoči in ji naroči, naj gre h kralju iskat milosti in ga prosit za svoje ljudstvo.

⁹Hatáh je prišel in Esteri sporočil Mordohajeve besede.

¹⁰Estera je Hatáhu rekla in mu sporočila za Mordohaja:

¹¹»Vsi kraljevi služabniki in ljudstvo v kraljevih pokrajinah vedo, da je za vsakega moškega ali žensko, ki pride h kralju v notranji dvor, ne da bi bil

poklican, en zakon: da ga usmrtijo; razen tistega, proti kateremu kralj iztegne zlato žezlo: ta ostane pri življenju. Jaz pa nisem bila poklicana, da bi prišla h kralju teh trideset dni.«

¹²Mordohaju so sporočili Esterine besede.

¹³Mordohaj je dejal, da bi odgovorili Esteri: »Nikar si ne misli v svoji duši, da se boš ti edina med Judi rešila v kraljevi palači.

¹⁴Kajti če boš v tem času res molčala, pride od drugod Judom olajšanje in rešitev, ti in hiša tvojega očeta pa se boste pogubili. Kdo ve, če nisi prav za čas, kakršen je zdaj, prišla do kraljevskega dostojanstva?«

¹⁵Estera je rekla, da bi odgovorila Mordohaju:

¹⁶»Pojdi, zberi vse Jude, ki so v Suzah, in postite se zame! Tri dni ne jejte in ne pijte, ne ponoči ne podnevi! Tudi jaz in moje služabnice se bomo tako postile. Tako pojdem h kralju, čeprav je proti zakonu, in če moram umreti, umrem.«

¹⁷Mordohaj je šel in storil vse, kakor mu je bila Estera naročila.

Estera 5

Estera pred kraljem

¹In bilo je tretji dan, ko je Estera oblekla kraljevska oblačila in stopila v notranji dvor kraljeve hiše, nasproti kraljevi hiši. Kralj je sedel na svojem kraljevskem prestolu v kraljevi hiši nasproti vhodu v hišo.

²Ko je kralj zagledal kraljico Estero, ki je stala v dvoru, je našla naklonjenost v njegovih očeh in kralj je iztegnil proti Esteri zlato žezlo, ki je bilo v njegovi roki. Estera se je približala in se dotaknila konca njegovega žezla.

³Kralj ji je rekel: »Kaj ti je, kraljica Estera? Kaj je tvoja želja? Če bi tudi bilo do pol kraljestva, ti bo dano.«

⁴Estera je rekla: »Če je kralju všeč, naj pride kralj danes s Hamánom na gostijo, ki sem jo zanj pripravila.«

⁵Kralj je dejal: »Brž pokličite Hamána, da izvršimo Esterino besedo.« Kralj in Hamán sta torej prišla na gostijo, ki jo je pripravila Estera.

⁶Kralj je na vinski gostiji dejal Esteri: »Kaj je tvoja želja? Dano ti bo. Kaj je tvoja prošnja? Če bi tudi bilo do pol kraljestva, se ti bo izpolnilo.«

⁷Estera je odgovorila in rekla: »Moja želja in moja prošnja?

⁸Če sem našla milost v kraljevih očeh in če je kralju všeč, da ustreže moji želji in izpolni mojo prošnjo, naj pride kralj s Hamánom na gostijo, ki jima jo bom pripravila, in jutri bom storila po kraljevi besedi.«

Vislice za Mordohaja

⁹Tega dne je Hamán odšel vesel in dobre volje. Ko pa je Hamán pri kraljevih vratih zagledal Mordohaja, ki ni vstal in se pred njim ni zganil, je Hamána napolnila jeza nad Mordohajem.

¹⁰Vendar se je Hamán zadržal. Ko je prišel domov, je poslal sle in dal priversti svoje prijatelje in svojo ženo Zêrešo.

¹¹In Hamán jim je pripovedoval o sijaju svojega bogastva, o svojih mnogih sinovih in o vsem, s čimer ga je kralj poveličal, in kako ga je povišal nad kneze in kraljeve služabnike.

¹²Nazadnje je Hamán rekel: »In celo kraljica Estera ni dala nikomur priti s kraljem na gostijo, ki jo je pripravila, razen meni, in tudi za jutri sem s kraljem povabljen k njej.

¹³Toda vse to mi nič ne pomeni, dokler vidim, da sedi Jud Mordohaj pri kraljevih vratih.«

¹⁴Njegova žena Zêreša in vsi njegovi prijatelji so mu rekli: »Naj naredijo petdeset komolcev visoke vislice in jutri zjutraj govori s kraljem, naj nanje obesijo Mordohaja. Potem pojdi vesel s kraljem na gostijo.« Predlog je bil Hamánu všeč in dal je narediti vislice.

Estera 6

Kralj počasti Mordohaja

¹Tisto noč je kralju spanje ubežalo, zato si je dal prinesiti knjigo spominov, letopise, da so jo brali pred kraljem.

²Našli so zapisano, kako je Mordohaj sporočil o Bigtánu in Terešu, dveh kraljevih evnuhih, stražnikih pri vhodu, ki sta iskala priložnost, da bi iztegnila roko po kralju Ahasvérju.

³Kralj je rekel: »Kaj je bilo storjeno za Mordohaja, za njegovo čast in veličino?« Kraljevi služabniki, ki so mu stregli, so odgovorili: »Nič ni bilo storjeno zanj.«

⁴Kralj je rekel: »Kdo je na dvoru?« Prav tedaj je Hamán prišel v preddvor kraljeve hiše, da bi kralju predlagal, naj Mordohaja obesijo na vislice, ki jih je bil zanj pripravil.

⁵Kraljevi služabniki so rekli: »Glej, Hamán stoji na dvoru.« Kralj je rekel: »Naj vstopi.«

⁶Ko je Hamán prišel, mu je kralj rekel: »Kaj naj se zgodi možu, ki ga kralj želi počastiti?« Hamán je rekel v svojem srcu: »Koga drugega kakor mene želi kralj počastiti?«

⁷In Hamán je odvrnil kralju: »Možu, ki ga želi kralj počastiti,

⁸naj prinesejo kraljevsko oblačilo, kakršno je nosil kralj, in privedejo konja, na kakršnem je jezdil, ko so ga kronali za kralja.

⁹Oblačilo in konja naj izroče kateremu izmed plemenitih kraljevih knezov. Tako naj oblečejo moža, ki ga kralj želi počastiti, posadijo naj ga na konja in vodijo po mestnem trgu ter kličejo pred njim: »Tako se godi možu, ki ga kralj želi počastiti!«

¹⁰Kralj je rekel Hamánu: »Brž vzemi oblačilo in konja, kakor si rekel, in stori tako Judu Mordohaju, ki sedi pri kraljevih vratih. Ne izpusti ničesar od vsega, kar si dejal.«

¹¹Hamán je vzel oblačilo in konja, oblekel Mordohaja, ga posadil na konja in vodil po mestnem trgu ter klical pred njim: »Tako se godi možu, ki ga kralj želi počastiti.«

¹²Potem se je Mordohaj vrnil h kraljevim vratom, Hamán pa je hitel domov potrto in z zakrito glavo.

¹³In Hamán je pripovedoval svoji ženi Zêreši in vsem svojim prijateljem vse, kar se mu je pripetilo. Tedaj so mu rekli njegovi modreci in njegova žena Zêreša: »Če je Mordohaj, pred katerim si začel padati, judovskega rodu, ne boš uspel proti njemu, ampak boš gotovo padel pred njim.«

¹⁴Ko so še govorili z njim, so prišli kraljevi evnuhi in hitro odvedli Hamána na gostijo, ki jo je pripravila kraljica Estera.

Ester 7

Hamána obesijo

¹Kralj in Hamán sta torej prišla, da bi pila s kraljico Estero.

²Kralj je tudi ta drugi dan na vinski gostiji rekel Esteri: »Kaj je tvoja želja, kraljica Estera? Dano ti bo. Kaj je tvoja prošnja? Če bi tudi bilo do pol kraljestva, se ti bo izpolnilo.«

³Kraljica Estera je odgovorila in rekla: »Če sem našla milost v tvojih očeh, o kralj, in če je kralju všeč, naj mi bo podarjeno moje življenje na mojo željo in moje ljudstvo na mojo prošnjo.

⁴Kajti prodani smo, jaz in moje ljudstvo za pokončanje, morijo in pogubo. Ko bi bili prodani za sužnje in dekle, bi molčala, kajti ta stiska ne bi veljala kot oškodovanje kralja.«

⁵Tedaj je kralj Ahasvér vprašal kraljico Estero: »Kdo je to in kje je ta, ki ga nagiba srce, da bi storil tako?«

⁶Ester je rekla: »Mož stiske in sovražnik je Hamán, ta hudobnež.« Hamána je spreletel strah pred kraljem in kraljico.

⁷Kralj je v svojem razburjenju vstal od vinske gostije proti vrtu palače. Hamán pa je ostal, da bi pri kraljici Esteri prosil za svoje življenje, kajti videl je, da je kralj že sklenil pogubo zanj.

⁸Kralj se je vrnil z vrta palače v hišo vinske gostije, prav ko se je Hamán zgrudil na ležalnik, kjer je bila Estera. Kralj je dejal: »Ali hoče celo kraljici delati silo pri meni v hiši?« Komaj je prišla beseda iz kraljevih ust, že so Hamánu zagrnili obličje.

⁹Harboná, eden od kraljevih evnuhov, je rekel pred kraljem: »Glej, tudi vislice, katere je Hamán dal napraviti za Mordohaja, ki je govoril kralju v dobro, stojijo v Hamánovi hiši, petdeset komolcev visoke.« Kralj je dejal: »Obesite ga nanje!«

¹⁰In obesili so Hamána na vislice, ki jih je pripravil za Mordohaja, in kraljevo razburjenje se je poleglo.

Estera 8

Kraljeva naklonjenost se obrne k Judom

¹Kralj Ahasvér je tistega dne dal Esteri hišo Hamána, nasprotnika Judov. Mordohaj pa je prišel pred kralja, ker je Estera povedala, kaj ji je bil.

²Kralj je snel svoj pečatni prstan, ki ga je dal odvzeti Hamánu, in ga izročil Mordohaju, Estera pa je postavila Mordohaja nad Hamánovo hišo.

³Estera je ponovno govorila pred kraljem; padla mu je pred noge in ga jokaje prosila, da bi odvrnil hudobni načrt Agágovca Hamána in naklep, ki ga je koval proti Judom.

⁴Kralj je iztegnil proti Esteri zlato žezlo. Estera je vstala, stopila pred kralja

⁵in spregovorila: »Če je kralju všeč in če sem našla milost pred njim, če je zadeva pravilna pred kraljem in sem dobra v njegovih očeh, naj se zapiše, da kralj preklicuje pismo, naklep Hamedátovega sina Hamána, Agágovca, katero je dal napisati, da bi pogubil Jude, ki so po vseh kraljevih pokrajinah.

⁶Kajti kako bi mogla gledati nesrečo, ki naj zadene moje ljudstvo? Kako bi mogla gledati pogubo svojega sorodstva?«

⁷Kralj Ahasvér je rekel kraljici Esteri in Judu Mordohaju: »Glejta, Hamánovo hišo sem dal Esteri, njega samega pa so obesili na vislice, ker je iztegnil svojo roko po Judih.

⁸Vidva pa napišita glede Judov, kakor se zdi dobro v vajinih očeh, v kraljevem imenu in zapečatita s kraljevim prstanom! Kajti pisma, ki je bilo napisano v kraljevem imenu in zapečateno s kraljevim prstanom, ni mogoče preklicati.«

⁹Tisti čas, to je triindvajsetega dne tretjega meseca, ki je mesec siván, so poklicali kraljeve pisarje in natanko tako, kakor je Mordohaj ukazal, so pisali Judom, namestnikom, načelnikom in poglavarjem sto sedemindvajsetih pokrajin od Indije do Etiopije, vsaki pokrajini v njeni pisavi in vsakemu ljudstvu v njegovem jeziku, tudi Judom v njihovi pisavi in v njihovem jeziku.

¹⁰Pisati je dal v imenu kralja Ahasvérja in zapečatil s kraljevim prstanom ter po hitrih slih, ki so jezdili na državnih poštnih konjih, vzrejenih v žrebčarnah, razposlal pisma,

¹¹po katerih je kralj Judom po vseh mestih dovolil, da se zberejo in postavijo v bran za svoje življenje. Vsako oboroženo krdelo ljudstva ali pokrajine, ki bi jih napadlo, smejo skupaj z ženami in otroki pokončati, pomoriti in pogubiti ter zapleniti njihovo premoženje,

¹²po vseh pokrajinah kralja Ahasvérja na isti dan, na trinajsti dan dvanajstega meseca, ki je mesec adár.

¹³Prepis pisma naj izdajo kot zakon v vsaki posamezni pokrajini in ga razglasijo vsem ljudstvu, da bi bili Judje pripravljeni na ta dan, da se maščujejo nad svojimi sovražniki.

¹⁴Hitri sli so po kraljevem povelju urno in naglo odjezdili na državnih poštnih konjih, v prestolnici Suze pa so izdali zakon.

¹⁵Mordohaj je od kralja odšel v kraljevskem oblačilu iz vijoličastega škrlata in belega platna, z veliko zlato krono ter s plaščem iz tančice in rdečega škrlata. Mesto Suze je vriskalo od veselja.

¹⁶Pri Judih je bila luč in veselje, radost in čast.

¹⁷V vsaki pokrajini in v vsakem mestu, povsod, kamor sta dospela kraljev ukaz in njegova odločba, je pri Judih vladalo veselje in radost, gostija in praznik. Mnogi izmed ljudstev dežele so postali Judje, ker je padel nanje strah pred Judi.

Estera 9

Véliki dan Judov

¹V dvanajstem mesecu, ki je mesec adár, trinajstega dne, ko naj bi se izvršila kraljev ukaz in njegova odločba, na dan, ko so se sovražniki Judov nadejali, da jih bodo zmogli, se je obrnilo tako, da so Judje zmagali nad svojimi črtilci.

²Po vseh pokrajinah kralja Ahasvérja so se Judje zbrali v svojih mestih, da bi iztegnili roke po tistih, ki so jim hoteli húdo. In nihče ni vzdržal pred njimi, ker je strah navdal vsa ljudstva.

³In vsi poglavarji pokrajin, namestniki, načelniki in kraljevi uradniki so podpirali Jude, ker jih je navdal strah pred Mordohajem.

⁴Zares, Mordohaj je bil velik v kraljevi hiši. Glas o njem je šel po vseh pokrajinah, kajti ta mož Mordohaj je postajal vse večji.

⁵Judje so udarili po vseh svojih sovražnikih, z udarcem meča, umora in pogube, ter s svojimi črtilci ravnali po svoji volji.

⁶V prestolnici Suze so Judje pomorili in pogubili petsto mož.

⁷Tudi Paršandáta, Dalfóna, Aspáta,

⁸Poráta, Adaljája, Aridáta,

⁹Parmášta, Arisája, Aridája in Jezáta,

¹⁰deset sinov Hamedátovega sina Hamána, nasprotnika Judov, so umorili. Toda po plenu niso iztegnili svojih rok.

¹¹Isti dan so kralju sporočili število umorjenih v mestu Suze.

¹²Kralj je dejal kraljici Esteri: »V prestolnici Suze so Judje pomorili in pogubili petsto mož, tudi deset Hamánovih sinov. Kaj šele so naredili v drugih kraljevih pokrajinah! Vendar kaj je tvoja želja? Dano ti bo. Kaj je še tvoja prošnja? Izpolnilo se ti bo.«

¹³Estera je rekla: »Če je kralju všeč, naj Judom v Suzah dovoli, da smejo tudi jutri ravnati po odloku današnjega dne; deset Hamánovih sinov pa naj obesijo na vislice.«

¹⁴Kralj je velel, naj storijo tako. V Suzah so izdali odlok, deset Hamánovih sinov pa so obesili.

¹⁵Judje v Suzah so se torej zbrali tudi štirinajsti dan meseca adárja in v Suzah pomorili tristo mož. Toda po plenu niso iztegnili svojih rok.

¹⁶Tudi drugi Judje, ki so prebivali v kraljevih pokrajinah, so se zbrali in postavili v bran za svoje življenje; pridobili so si mir pred svojimi sovražniki. Pomorili so petinsedemdeset tisoč svojih sovražnikov. Toda po plenu niso iztegnili svojih rok.

¹⁷To je bilo trinajsti dan meseca adárja; štirinajsti dan pa so počivali, to je bil dan gostije in veselja.

Praznik purím

¹⁸Judje v Suzah pa so se zbrali trinajstega in štirinajstega dne ter počivali petnajstega dne, in ta dan so napravili za dan gostije in veselja.

¹⁹Zato imajo podeželski Judje, ki prebivajo v mestih brez obzidja, štirinajsti dan meseca adárja za dan veselja in gostije ter za praznik, ko drug drugemu pošiljajo darove.

²⁰Mordohaj je popisal te dogodke in poslal pisma vsem Judom po vseh pokrajinah kralja Ahasvérja, bližnjim in daljnim,

²¹in jim naročil, naj vsako leto meseca adárja praznujejo štirinajsti dan in tudi petnajsti dan

²²kot dneva, na katera so Judje dosegli mir pred svojimi sovražniki, in kot mesec, ki se jim je iz stiske spremenil v veselje in iz žalovanja v praznik. Ta

dneva naj obhajajo kot dneva gostije in veselja, ko si drug drugemu pošiljajo darove in delijo darila ubogim.

²³Kar so začeli opravljati in kar jim je Mordohaj pisal, so Judje sprejeli kot stalno navado.

²⁴Kajti Hamedátov sin Hamán, Agágovec, nasprotnik vseh Judov, se je zarotil proti Judom, da bi jih pogubil; vrgel je pur, to je žreb, da bi jih ugonobil in pogubil,

²⁵ko pa je to prišlo pred kralja, je s pismom ukazal, naj se njegov hudobni naklep, ki ga je bil zasnoval proti Judom, obrne na njegovo glavo in naj obesijo njega in njegove sinove na vislice.

²⁶Zato so ta dneva imenovali purím, po besedi pur. Zato so – po vseh besedah tega pisma in po tem, kar so glede tega sami videli in kar se jim je pripetilo –

²⁷Judje določili in zase, za svoje potomce in za vse, ki bi se jim pridružili, sprejeli kot navado, ki je ni mogoče odpraviti, da bodo ta dva dneva vsako leto praznovali, kot je predpisano, in v določenem času.

²⁸Ta dneva bodo ohranili v spominu in ju iz roda v rod praznovali v vsaki družini, v vsaki pokrajini in v vsakem mestu. Ta dneva žrebov naj med Judi ne izgineta in njun spomin naj ne premine med njihovimi potomci.

²⁹In kraljica Estera, Abihájilova hči, je skupaj z Judom Mordohajem pisala za vso potrditev veljavnosti praznika purím, z drugim pismom.

³⁰Vsem Judom v vseh sto sedemindvajsetih pokrajinah Ahasvérjevega kraljestva sta poslala pismo z besedami miru in zvestobe,

³¹da bi ohranjali ta dneva purím ob njunem času, kakor sta jim določila Jud Mordohaj in kraljica Estera in kakor so si zase in za svoje potomce določili predpise o postu in o žalovanju.

³²Esterin ukaz je določil te predpise o prazniku purím in zapisan je bil v knjigo.

Estera 10

Mordohajevo dostojanstvo

¹Kralj Ahasvér je naložil davek deželi in pomorskim otokom.

²Vsa njegova silna in mogočna dela kakor tudi natančno poročilo o veličini, h kateri je povzdignil Mordohaja, so zapisana v knjigi letopisov medijskih in perzijskih kraljev.

³Zares, Jud Mordohaj je bil drugi za kraljem Ahasvérjem, velik med Judi in priljubljen pri svojih številnih bratih. Prizadeval si je za dobro svojega ljudstva in govoril v blagor vsemu svojemu rodu.

Job

Job 1

Zasnova Jobova zvestoba in sreča

¹V deželi Uc je živel mož po imenu Job. Ta mož je bil popoln in iskren, bal se je Boga in se varoval hudega.

²Rodilo se mu je sedem sinov in tri hčere.

³Imel je sedem tisoč ovac in tri tisoč kamel, petsto parov volov, petsto oslic in zelo veliko služinčadi. Mož je bil največji med vsemi sinovi Vzhoda.

⁴Njegovi sinovi pa so imeli navado, da so v hiši vsakega ob zanj določenem času pripravljali gostijo in vabili tudi svoje tri sestre, da so jedle in pile z njimi.

⁵Ko so se zvrstili dnevi gostije, je Job pošiljal ponje in jih očiščeval. Vstajal je zgodaj zjutraj in daroval žgalne daritve po številu njih vseh. Job je namreč rekel: »Morda so moji sinovi grešili in žalili Boga v svojih srcih.« Tako je Job delal vsakikrat.

Satan pred Bogom

⁶Napočil je dan, ko so prišli Božji sinovi in se postavili pred Gospoda. Med njimi je prišel tudi satan.

⁷ Gospod je rekel satanu: »Od kod prihajaš?« Satan je odgovoril Gospodu in rekel: »Potikal sem se po zemlji in se sprehajal po njej.«

⁸ Gospod je rekel satanu: »Si kaj mislil v svojem srcu na mojega služabnika Joba? Ni mu enakega na zemlji, mož je popoln in iskren, boji se Boga in se varuje hudega.«

⁹Satan pa je odgovoril Gospodu in rekel: »Mar se Job zastonj boji Boga?

¹⁰Mar ne varuješ ti njega, njegove hiše in vsega, kar je njegovega naokrog? Blagoslavljaš delo njegovih rok in njegova posest se širi v deželi.

¹¹Samo iztegni svojo roko in se dotakni vsega, kar ima, resnično, v obraz te bo preklinjal!«

¹²In Gospod je rekel satanu: »Glej, vse, kar ima, naj bo v tvoji roki, le nanj ne izteguj svoje roke!« In satan je odšel izpred Gospodovega obličja.

Job izgubi imetje in otroke

¹³Ko so njegovi sinovi in njegove hčere nekega dne jedli in pili vino v hiši svojega najstarejšega brata,

¹⁴je prišel k Jobu sel in rekel: »Voli so orali in oslice so se pasle poleg njih,

¹⁵vpadli so Sabéjci in jih ugrabili, hlapce pa pobili z ostrim mečem, le jaz sam sem ušel, da ti sporočim.«

¹⁶Ko je ta še govoril, je prišel drug in rekel: »Božji ogenj je padel z neba in požgal ovce in hlapce ter jih pokončal, le jaz sam sem ušel, da ti sporočim.«

¹⁷Ko je ta še govoril, je prišel drug in rekel: »Kaldejci so se razporedili v tri krdela, planili na kamele in jih ugrabili, hlapce pa pobili z ostrim mečem, le jaz sam sem ušel, da ti sporočim.«

¹⁸Ko je ta še govoril, je prišel drug in rekel: »Tvoji sinovi in tvoje hčere so jedli in pili vino v hiši svojega najstarejšega brata.

¹⁹In glej, silen vihar je prihrumel iz puščave in pretresel štiri vogale hiše, da se je sesula na otroke in so umrli, le jaz sam sem ušel, da ti sporočim.«

²⁰Tedaj je Job vstal in pretrgal svoja oblačila, si ostrigel glavo, padel na tla in molil.

²¹Govoril je: »Nag sem prišel iz materinega telesa in nag se vrnem tja. Gospod je dal, Gospod je vzel, naj bo hvaljeno ime Gospodovo!«

²²Pri vsem tem Job ni grešil in ni rekel nič žaljivega proti Bogu.

Job 2

Satan drugič pred Bogom

¹Napočil je dan, ko so prišli Božji sinovi in se postavili pred Gospoda. Med njimi je prišel tudi satan in se postavil pred Gospoda.

² Gospod je rekel satanu: »Od kod prihajaš?« Satan je odgovoril Gospodu in rekel: »Potikal sem se po zemlji in se sprehajal po njej.«

³ Gospod je rekel satanu: »Si kaj mislil v svojem srcu na mojega služabnika Joba? Ni mu enakega na zemlji, mož je popoln in iskren, boji se Boga in se varuje hudega. Še vedno je trden v svoji popolnosti, ti pa si me nahujskal proti njemu, da bi ga pogoltnil brez vzroka.«

⁴Satan pa je odgovoril Gospodu in rekel: »Kožo za kožo! Za svoje življenje da človek vse, kar ima.

⁵Samo iztegni svojo roko in se dotakni njegovih kosti in mesa, resnično, v obraz te bo preklinjal!«

⁶In Gospod je rekel satanu: »Glej, v tvoji roki naj bo, le njegovemu življenju prizanesi!«

Job izgubi zdravje

⁷Satan je odšel izpred Gospodovega obličja in udaril Joba s hudimi uljesi od podplatov njegovih nog do temena.

⁸Vzel si je črepinjo, da se je z njo strgal, in sedel v pepelu.

⁹Tedaj mu je rekla njegova žena: »Ali se boš še oklepal svoje popolnosti? Boga prekolni in umri!«

¹⁰On pa ji je rekel: »Govoriš, kakor govori brezbožna ženska! Tudi dobro smo prejeli od Boga, zakaj bi hudega ne sprejeli?« Pri vsem tem Job ni grešil s svojimi ustnicami.

Obisk treh prijateljev

¹¹Ko so trije Jobovi prijatelji slišali o vsem hudem, ki je prišlo nadenj, so prišli vsak iz svojega kraja: Elifáz Temánec, Bildád Suhéjec in Cofár Naámčan. Dogovorili so se namreč, da pojdejo skupaj, mu izrazijo sožalje in ga potolažijo.

¹²Ko pa so od daleč povzdignili svoje oči in ga niso spoznali, so povzdignili svoj glas in zajokali. Pretrgali so vsak svoje oblačilo in si natresli prahu na glavo.

¹³Sedeli so z njim na tleh sedem dni in sedem noči in nobeden mu ni rekel besede, ker so videli, da je njegova bolečina zelo velika.

Job 3

Prvi krog pogovora Prvi Jobov govor: Job se pritoži Prekolne svoj dan

- ¹Potem je Job odprl svoja usta in preklel svoj dan.
- ²Spregovoril je in rekel:
- ³Naj zgine dan, ko sem se rodil, in noč, ko so rekli: Deček je bil spočet!
- ⁴Tisti dan naj se spremeni v temo, naj se zanj ne meni Bog od zgoraj, naj ne sije nanj svetloba!
- ⁵Naj se ga polastita tema in smrtna senca, naj visi nad njim oblak: naj ga preganjajo kakor tisti, ki imajo dan žalovanja!
- ⁶Tisto noč naj vzame tema, naj se ne pridruži dnevom leta, naj ne pride v število mesecev!
- ⁷Tista noč naj bo osamljena, v njej naj se ne razlega vriskanje!
- ⁸Naj jo izvržejo preklinjevalci dneva, ki so zmožni izzvati Leviatána!
- ⁹Naj otemniijo zvezde njenega somraka, zaman naj čaka na svit, naj ne vidi trepalnic jutranje zore!
- ¹⁰Ker ni zaprla pred menoj materinega telesa in ni prikrila trpljenja mojim očem!

Job hrepeni po miru mrtvih

- ¹¹Zakaj nisem umrl v materinem naročju, prišel iz materinega telesa in izdihnil?
- ¹²Zakaj so me sprejela kolena, zakaj prsi, da sem sesal?
- ¹³Kajti zdaj bi ležal in miroval, spal in počival
- ¹⁴s kralji in svetovalci zemlje, ki so si obnavljali porušena mesta,
- ¹⁵ali z veljaki, ki so imeli zlato in si polnili hiše s srebrom,
- ¹⁶ali bi kot na skrivnem splavljeni ne bival, kakor otroci, ki niso videli svetlobe.

¹⁷Tam krivičniki nehajo besneti, tam se oddahnejo tisti, ki so jim pošle moči.

¹⁸Skupaj ujeti počivajo, ne slišijo priganjalčevega glasu.

¹⁹Mali in veliki sta tam, suženj je prost, brez gospodarja.

Čemu takšno življenje

²⁰Čemú se daje luč trpečemu, življenje zagrenjenim v duši?

²¹Tem, ki hrepenijo po smrti, pa ne pride, ki jo iščejo bolj kakor zaklade,

²²se veselijo pokopa in se radujejo, ko najdejo grob,

²³možu, ki mu je pot prikrita in ga Bog ogradi?

²⁴Moj vsakdanji kruh je moje vzdihovanje, kakor voda se razlivajo moji kriki.

²⁵Strah, ki sem se ga bal, je prišel nadme, kar mi je zbuvalo grozo, me je zadelo.

²⁶Nimam miru, nimam počitka, nimam pokoja, prišel je trepet.

Job 4

Prvi Elifázov govor: Elifáz ugovarja Zlo ne zadeva pravičnih

¹Nato je spregovoril Elifáz Temánec in rekel:

²Boš užaljen, če ti kdo poskusi odgovoriti? Kdo pa bi mogel zadržati besede?

³Glej, številne si poučeval in krepil utrujene roke.

⁴Omahujoče so dvigale tvoje besede, utrjeval si klecava kolena.

⁵Zdaj pa, ko je prišlo nadte, si užaljen, ko je zadelo tebe, si prestrašen.

⁶Mar ni tvoj strah Božji tvoja opora, tvoje popolno življenje tvoje upanje?

⁷Pomisli vendar, kdo je bil nedolžen, a je propadel, kje so se iskreni izgubili?

⁸Kakor sem videl: kateri snujejo zlo in sejejo trpljenje, ga tudi žanjejo.

⁹Pred Božjim dihom propadejo, pred sapo njegove jeze izginejo.

¹⁰Rjovenje leva in tuljenje tigra utihne, zobje levičev se zdrobijo.

¹¹Lev pogine, če nima plena, in leviči se razkropijo.

Božja sodba je pravična

- ¹²Prikradla se mi je skrivnostna beseda, moje uho je ujelo njen šepet.
- ¹³Pri igri misli v nočnih sanjah, ko globoko spanje objema ljudi,
- ¹⁴me je spreletel strah in trepet in mi pretresel vse kosti.
- ¹⁵Neki duh je šinil čez moj obraz, dlake po telesu so se mi naježile.
- ¹⁶Obstal je, pa ga nisem spoznal, prikazen je bila pred mojimi očmi in zaslišal sem šepetav glas:
- ¹⁷»Ali more biti človek bolj pravičen kakor Bog, ali more biti mož bolj čist kakor njegov Stvarnik?
- ¹⁸Glej, svojim služabnikom ne zaupa, pri svojih angelih najde napako,
- ¹⁹a prebivalce ilnatih hiš, katerih temelj je v prahu, zdrobi prej kakor molja.
- ²⁰Od jutra do večera se strejo, ne da bi kdo mignil, propadejo za vselej.
- ²¹Mar ne izgine tudi najuspešnejši med njimi? Umirajo, ker niso modri!«

Job 5

Zlo zadeva bedake

- ¹Le kliči! Kdo te bo uslišal? Na koga izmed svetih se boš obrnil?
- ²Kajti bedaka ubija žalost, prostaka mori jeza.
- ³Sam sem videl bedaka, ki je pognal korenine, a sem na mah moral prekleti njegovo bivališče.
- ⁴Njegovi otroci so daleč od rešitve, strti so pri vratih in rešitelja ni.
- ⁵Kdor je lačen, poje njegov pridelek, njega pa ujame v zagrade in klada stre njihovo moč.
- ⁶Kajti zlo ne prihaja iz tal in trpljenje ne poganja iz zemlje,
- ⁷temveč je človek rojen za trpljenje in tisti, ki jih čaka strela, letajo visoko.

Rešitev je pri Bogu

- ⁸Jaz pa bi se obrnil na Boga, Bogu bi predložil svojo zadevo.

- ⁹On dela velike in nedoumljive reči, čudeže brez števila.
- ¹⁰Daje dež na zemljo, vodo pošilja na polja.
- ¹¹Visoko vzdiguje ponižane, žalostni dosega rešitev.
- ¹²Uničuje naklepe prekanjenih, njihove roke nimajo uspeha.
- ¹³Ujame modre v njihovi prekanjenosti, načrt zvijačnih se izjalovi.
- ¹⁴Podnevi padajo v temo, opoldne tavajo kakor ponoči.
- ¹⁵On rešuje pred mečem iz njihovih ust, ubožca iz roke močnega.
- ¹⁶Tako ima revež upanje, krivica pa mora zapreti svoja usta.

Tolažilne obljube

- ¹⁷Glej, srečen človek, ki ga Bog opominja, ne zavračaj vzgoje Mogočnega!
- ¹⁸On ranjuje in obvezuje, udarja in njegove roke ozdravljajo.
- ¹⁹Iz šestih nadlog te bo rešil, v sedmi te ne bo zadelo nič hudega.
- ²⁰Ob lakoti te bo rešil smrti, v boju izpod oblasti meča.
- ²¹Pred šibo jezika boš obvarovan, ne boš se bal, da bi prišlo opustošenje.
- ²²Opustošenju in pomanjkanju se boš smejal, krdel po deželi se ne boš bal.
- ²³Mejniki na polju bodo tvoji zavezniki, krdela po polju bodo živela s teboj v miru.
- ²⁴Spoznal boš, da tvoj šotor uživa mir, skrbel boš za svoj dom, ne da bi ti kaj manjkalo.
- ²⁵Videl boš, kako se množi tvoj rod, tvoje potomstvo kakor trava po zemlji.
- ²⁶V grob pojdeš v zreli starosti, kakor spravljajo snope ob njihovem času.
- ²⁷Glej, to smo raziskali, tako je: poslušaj to in spoznaj tudi ti!

Job 6

Drugi Jobov govor: Job nadaljuje pritožbo Želi, da bi ga Bog uničil

- ¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:

²O, da bi kdo stehtal mojo žalost, in obenem položil na tehtnico moje trpljenje!

³Zdaj bi bila težja kakor pesek ob morju, zato so bile zmedene moje besede.

⁴Kajti puščice Mogočnega tičijo v meni, moj duh pije njihovo jezo, Božje grožnje se vrstijo pred menoj.

⁵Mar riga divji osel, kadar se pase, ali muka vol pri svoji krmi?

⁶Mar uživa kdo plehke jedi brez soli ali je beljak dobrega okusa?

⁷Gabijo se mi, da bi se jih dotaknil: vse to je kakor jedi, ki se mi upirajo!

⁸O, da bi se izpolnilo, kar si želim, da bi mi Bog naklonil, po čemer hrepenim!

⁹Naj se Bog odloči in me stre, naj zamahne s svojo roko in me poseka!

¹⁰Moja tolažba naj bo v tem, da v bolečini poskakujem, naj ne prizanaša, ker ne skrivam besed svetega.

¹¹Kolikšna pa je moja moč, da bi vzdržal, in kakšen je moj konec, da bi še potrpel?

¹²Mar je moja moč kakor moč kamnov, ali je moje meso iz brona?

¹³Kaj nisem brez vsakršne pomoči, mi ni odvzeta sleherna opora?

Varljivi prijatelji

¹⁴Kdor prijatelju odreka dobroto, zapušča strah Mogočnega:

¹⁵Moji bratje varajo kakor hudournik, odhajajo kakor struga hudournikov.

¹⁶Vsi črni so od mraza, pokriva jih sneg.

¹⁷Ko se otajajo, se porazgubijo, v vročini izginejo s svojega mesta.

¹⁸Steze njihove poti se ožijo, postajajo plitve in se izgubljajo.

¹⁹Poglejte steze v Temá, pričakujte od njih poti v Sabo:

²⁰Zmedeni so, ker so imeli upanje, pridejo k njemu in so osramočeni.

Naj ne obvelja krivica

²¹Kajti zdaj ste šli v nič, gledate razdejanje in ste prestrašeni.

- ²²Mar sem rekel: »Dajte mi kaj, darujte mi od svojega imetja?«
- ²³ali: »Rešite me iz rok nasprotnika, odkupite me iz rok nasilnikov?«
- ²⁴Poučite me in bom umolknil, pojasnite mi, v čem se motim!
- ²⁵Kakšno moč imajo prave besede in kaj dokazuje vaš dokaz?
- ²⁶Mar boste imeli govorice za dokaz, trpinove besede pa za veter?
- ²⁷Vrgli ste se nad siroto in se spravili nad svojega prijatelja.
- ²⁸Zdaj me, prosim, poslušajte, v obraz vam res ne bom lagal.
- ²⁹Premislite se vendar, da ne obvelja krivica in se še moja pravičnost ne sprevrže v njej.
- ³⁰Mar je na mojem jeziku krivica, mar moj okus ne čuti podtikanja!

Job 7

Bedno življenje

- ¹Mar ni človek najemnik na zemlji in njegovi dnevi niso dninarjevi dnevi?
- ²Kakor hlapec hrepeni po senci, kakor dninar čaka na plačilo,
- ³tako so mi odmerjeni meseci, polni gorja, dodeljene so mi noči, polne trpljenja.
- ⁴Kadar grem spat, mislim, kdaj bom vstal, kadar vzamem za mero večer, naveličan prehitevam čas do mraka.
- ⁵Moje telo je obdano s črvi in prsteno skorjo, moja koža se grbanči in razpada.
- ⁶Moji dnevi so hitrejši kakor tkalski čolniček, minevajo brez upanja.

Bog naj razloži in odneha

- ⁷Spomni se, da je moje življenje le dih, moje oko ne bo več videlo sreče.
- ⁸Oko, ki me zdaj še gleda, me ne bo več videlo, tvoj pogled me bo iskal, pa me ne bo več.
- ⁹Kakor se oblak razprši in izgine, tako ne vstane več tisti, ki gre v podzemlje.

- ¹⁰Ne vrne se več v svojo hišo, njegov kraj ga več ne pozna.
- ¹¹Zato ne bom zadrževal svojih ust, govoril bom v stiski svojega duha, tožil bom v bridkosti svoje duše.
- ¹²Mar sem morje ali morska pošast, da si postavil stražo proti meni?
- ¹³Kadar rečem: Moja postelja me bo tolažila, moje ležišče me bo rešilo skrbi,
- ¹⁴tedaj me strašiš s sanjami in me plašiš s prikaznimi.
- ¹⁵Moja duša hrepeni po zadušitvi, raje ima smrt kakor moje kosti.
- ¹⁶Odpovedujem, saj ne bom živel večno, odnehaj, kajti moji dnevi so le dih!
- ¹⁷Kaj je človek, da ga tako upoštevaš in misliš nanj v svojem srcu,
- ¹⁸da ga obiskuješ vsako jutro, ga preizkušaš vsak trenutek?
- ¹⁹Kako dolgo ne boš odmaknil pogleda od mene, ne odnehal, da bi vsaj slino požrl?
- ²⁰Če sem kaj zagrešil, kaj sem ti, varuh ljudi, s tem prizadel? Zakaj si me postavil za tarčo, da sem sam sebi v breme?
- ²¹Zakaj ne odpustiš moje pregrehe, ne odvzameš moje krivde? Kajti zdaj bom legel v zemljo, in če me boš iskal, me ne bo več.

Job 8

Prvi Bildádov govor: Bildád oporeka Bog ravna pravično – tudi z Jobom

- ¹Nato je spregovoril Bildád Suhéjlec in rekel:
- ²Doklej boš tako govoril in bodo besede tvojih ust silen veter?
- ³Mar Bog prevrača pravico, ali Mogočni prevrača pravičnost?
- ⁴Če so tvoji otroci grešili proti njemu, jih je izročil oblasti njihovega greha!
- ⁵Ti pa, če boš iskal Boga in prosil milosti Mogočnega,
- ⁶če si čist in iskren, se bo zdaj zavzel zate in ti spet dal prebivališče, ki ti gre.
- ⁷Tvoja prejšnja sreča se bo zdela majhna, prihodnja pa bo silno narasla.

Krivičniki propadajo

- ⁸Le vprašaj prejšnje rodove, premisli, kar so dognali njihovi očetje!
- ⁹Mi smo od včeraj in ne vemo nič, saj so naši dnevi na zemlji le senca.
- ¹⁰Mar te ne bodo oni poučili in ti povedali, jemali besed iz svojega srca?
- ¹¹Ali raste trstika, kjer ni močvirja, poganja bičje, kjer ni vode?
- ¹²Še zelen in ne porezan se posuši prej kot vsaka trava.
- ¹³Taka je usoda vseh, ki pozabljajo na Boga, brezbožnežovo upanje propade.
- ¹⁴Njegovo pričakovanje je nitka, njegovo upanje je pajčevina.
- ¹⁵Opira se na svojo hišo, a ne obstane, oprijemlje se je, a ne vzdrži.
- ¹⁶Poln soka je pred soncem in njegova mladika mu poganja na vrtu.
- ¹⁷Korenine pa se mu stiskajo na groblji, pod sabo gleda bivališče iz kamenja.
- ¹⁸Ko ga pogoltne iz njegovega kraja, ga ta zataji: »Nisem te videl!«
- ¹⁹Glej, tako je z njegovo veselo potjo, iz zemlje pa že poganjajo drugi.

Tolažilne obljube

- ²⁰Glej, Bog ne zavrača popolnega in ne drži roke hudobnim.
- ²¹Dal bo, da se bodo smehljala tvoja usta in veselile tvoje ustnice.
- ²²Tvoji sovražniki pa se bodo odeli v sramoto in bivališče krivičnikov bo izginilo.

Job 9

Tretji Jobov govor: Job se brani Človek ne more imeti prav pred Bogom

- ¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:
- ²Resnično vem, da je tako: kako bi mogel človek biti pravičen pred Bogom?
- ³Če bi se kdo hotel pravdati z njim, bi mu ne mogel od tisoč reči odgovoriti ene same.
- ⁴Modrega srca je in silne moči, kdo bi se mu uprl in ostal cel?
- ⁵On prestavlja gore, ne da bi opazile, kako jih prevrača v svojem srdcu.

⁶On premika zemljo z njenega mesta, da se majejo njeni stebri.

⁷On zapoveduje soncu, da ne vzide, in zapira zvezde.

⁸Sam razpenja nebo in stopa po morskih valovih.

⁹Ustvaril je Veliki voz in Orion, Gostosevce in ozvezdja na jugu.

¹⁰On dela velike reči, ki so nedoumljive, in čudovite, ki jim ni števila.

Pokončuje poštene in krivične

¹¹Če hodi poleg mene, ga ne vidim, kadar odide, ne opazim.

¹²Če kaj odvzame, kdo mu lahko zabrani, kdo mu more reči: »Kaj delaš?«

¹³Bog ne odstopa od svoje jeze, pred njim se uklanjajo Rahabovi pomagači.

¹⁴In kako bi mu mogel odgovarjati jaz, izbirati besede proti njemu?

¹⁵Čeprav sem pravičen, bi ne mogel odgovoriti, temveč bi moral prositi za svojo pravico.

¹⁶Če bi ga poklical, naj mi odgovori, ne verjamem, da bi poslušal moj glas.

¹⁷Zdrobil bi me v viharju, brez vzroka bi pomnožil moje rane.

¹⁸Ne bi pustil, da bi si oddahnil, temveč bi me napolnil z bridkostmi.

¹⁹Če gre za moč, glej, silen je, če gre za pravico, kdo mi bo za pričo?

²⁰Čeprav sem pravičen, bi me obsodila lastna usta, čeprav sem brezgrajen, bi me izpridila.

²¹Čeprav sem brezgrajen, ne poznam svoje duše, zavračam svoje življenje.

²²Vseeno je, zato rečem: Brezgrajnega in krivičnega pokončuje!

²³Če bi udarec vsaj povzročil takojšnjo smrt, tako pa se smeje preizkušnji nedolžnih!

²⁴Deželo je dal v roke krivičniku, njenim sodnikom zakriva obraz. Če to ni on, kdo je potem?

Job mora biti obdolžen

²⁵Moji dnevi so hitrejši ko tekač, bežijo, nič dobrega ne vidijo.

- ²⁶Drsijo mimo kakor čolni iz trstja, kakor orel, ki plane na plen.
- ²⁷Tudi če rečem: Pozabil bom svojo bridkost, spremenil svoj obraz in gledal veselo,
- ²⁸me je vendar groza vseh teh bolečin, saj vem, da me ne boš oprostil.
- ²⁹Jaz moram veljati za krivega, čemú naj se še trudim?
- ³⁰Če bi se umil s snegom, si očistil roke z lugom,
- ³¹me boš ti spet pogreznil v mlakužo, da se me bo še obleka sramovala.

Ni razsodnika

- ³²Saj on ni človek kakor jaz, da bi ga poklical in bi šla skupaj na sodišče.
- ³³Med nama ni razsodnika, ki bi položil svojo roko na naju,
- ³⁴odmaknil od mene njegovo šibo, da me strah pred njim ne bi preganjal!
- ³⁵Tedaj bi govoril, ne da bi se ga bal, ker pa ni tako, sem prepuščen sam sebi!

Job 10

Bog naj razloži in odneha

- ¹Življenje se mi studi, prepustil se bom tožbi nad njim, govoril bom v bridkosti svoje duše.
- ²Rekel bom Bogu: Ne obsojaj me, razloži mi, zakaj se pravdaš z menoj!
- ³Ti ugaja, da uporabljaš silo, da zametuješ delo svojih rok in podpiraš naklep krivičnikov?
- ⁴Ali imaš mesene oči, mar vidiš le tako, kakor vidi človek?
- ⁵So tvoji dnevi kakor človekovi dnevi ali tvoja leta kakor moževa leta,
- ⁶da iščeš pri meni krivdo in stikaš za mojo zmoto,
- ⁷čeprav veš, da nisem krivičen in me nihče ne more rešiti iz tvoje roke?
- ⁸Tvoje roke so me oblikovale in naredile, na mah pa si se obrnil in me pogoltnil.
- ⁹Spomni se vendar, da si me naredil iz ila in me boš spet spremenil v prah.

- ¹⁰Ali me nisi natočil kakor mleko, me strdil kakor sir?
- ¹¹S kožo in z mesom si me oblekel, s kostmi in kitami si me sklenil.
- ¹²Podelil si mi prijazno življenje in tvoja skrb je varovala mojega duha.
- ¹³V svojem srcu pa si skrival to, vem, da je to bilo že v tvojih mislih.
- ¹⁴Če sem kdaj kaj zagrešil, si me opazoval in mi ne odpuščaš moje krivde.
- ¹⁵Če bi bil krivičen, gorje mi! Še ko sem pravičen, ne smem vzdigniti glave, nasičen s sramoto in napojen s ponižanjem.
- ¹⁶In komaj jo vzdignem, me že preganjaš kakor lev in me kar naprej strahuješ.
- ¹⁷Nove priče kličeš proti meni, večáš svojo jezo name in vedno nova krdela prihajajo nadme.
- ¹⁸Zakaj si me spravil iz materinega telesa? O, da bi bil izdihnil in me ne bi bilo videlo oko!
- ¹⁹Bil bi, kakor bi me ne bilo, iz materinega telesa bi me bili prenesli v grob.
- ²⁰Mar se ne izteka kratki čas mojih dni? Naj odstopi od mene, da se še malo poveselimo,
- ²¹preden odidem brez vrnitve v deželo teme in smrtne sence,
- ²²v deželo, mračno kakor polnoč, polno smrtne sence in brez reda, kjer je sij podoben temi.

Job 11

Prvi Cofárjev govor: Cofár pritiska Job nosi krivdo

- ¹Nato je spregovoril Cofár Naámčan in rekel:
- ²Mar bo toliko besed ostalo brez odgovora, ali naj ima prav blebetač?
- ³Tvoje besedičenje jemlje smrtnikom besedo, rogaš se, pa ni nikogar, ki bi te osramotil.
- ⁴Rekel si: »Moj nauk je čist, iskren sem v tvojih očeh!«

- ⁵O, da bi Bog spregovoril in odprl svoje ustnice proti tebi!
- ⁶Pokazal bi ti skrito stran modrosti, saj sta obe strani potrebni za uspeh, in bi spoznal, da Bog pozablja del tvoje krivde.
- ⁷Ali moreš doumeti Božjo globočino, spoznati popolnost Mogočnega?
- ⁸Višja je kakor nebo, kaj boš naredil, globlja je kakor podzemlje, kaj boš dognal?
- ⁹Daljša je kakor zemlja in širša kakor morje.
- ¹⁰Če pridrvi in vklene ter kliče na sodbo, kdo bi mu zabranil?
- ¹¹Saj pozna nečimrne smrtnike in vidi zlo, ne da bi pazil.
- ¹²Puhloglavec se dela pametnega, toda človek se rodi kakor žrebe divje oslice.

Vabilo k spreobrnjenju

- ¹³Če boš pripravil svoje srce in povzdignil k njemu svoje roke,
- ¹⁴če boš odstranil zlo s svojih rok in ne boš trpel krivice v svoji hiši,
- ¹⁵boš povzdignil svoj obraz brez madeža, trden boš, ne boš se bal.
- ¹⁶Tedaj boš pozabil na trpljenje, spominjal se ga boš kakor vode, ki je odtekla.
- ¹⁷Življenje ti bo sijalo kakor poldan, tema ti bo kakor jutro.
- ¹⁸Prepričal se boš, da je še upanje, vkopal se boš in varno spal.
- ¹⁹Počival boš in nihče te ne bo motil, številni bodo iskali tvojo naklonjenost.
- ²⁰Oči krivičnikov pa bodo ugasnile, njihovo pribežališče bo propadlo, njihovo upanje bo le: izdihniti dušo!

Job 12

Drugi krog pogovora Četrty Jobov govor: Job preide v napad Prijatelji mu delajo krivico

- ¹Nato je spregovoril Job in rekel:
- ²Zares, vi ste ljudstvo in z vami bo umrla modrost!

³A tudi jaz imam razum kakor vi, nisem slabši od vas in komu te stvari niso znane?

⁴Postal sem tisti, ki se mu njegov prijatelj posmehuje, ko vpije k Bogu, da bi ga uslišal, predmet posmeha, čeprav pravičen in popoln:

⁵svetilka, nadležna tistim, ki lagodno premišljujejo, postavljena za tiste, ki jim kleca noga.

⁶Uspevajo pa šotori roparjev in varna bivališča teh, ki izzivajo Boga, kakor je pač Bog pripravil s svojo roko.

Bog razveljavlja človeško modrost

⁷Vprašaj vendar živali, da te poučijo, in ptice pod nebom, da ti oznanijo.

⁸Poprôsi zemljo, da te pouči, in ribe v morju ti bodo povedale.

⁹Katera izmed vseh teh ne ve, da je to naredila Gospodova roka?

¹⁰V njegovi roki je življenje vseh bitij, duh slehernega človeškega telesa.

¹¹Mar uho ne preizkuša besed, kakor grlo pokuša jed:

¹²»Pri osivelem je modrost, dolgo življenje pomeni razsodnost,« –

¹³pri njem je modrost in moč, on ima svèt in razsodnost!

¹⁴Kar on podre, nihče ne pozida, in kogar on zapre, ga nihče ne izpusti.

¹⁵Glej, on zadrži vode in se posuše, jih spusti in razrijejo zemljo.

¹⁶Pri njem sta moč in uspeh, zapeljani in zapeljivec sta njegova.

¹⁷Svetovalce odpravlja bose in sodnike dela blodne.

¹⁸Kraljem odvezuje pas in jim opasuje ledja z vrvjo.

¹⁹Duhovnike odpravlja bose in starešine podira.

²⁰Zanesljivim odvzema besedo in starim jemlje razsodnost.

²¹Na imenitne zliva prezir in stiskanim rahlja vezi.

²²Odkriva, kar je pogreznjeno v temo, in spravlja na dan smrtno senco.

²³Narode povečuje in jih pokončuje, narode razširja in jih ugonablja.

²⁴Poglavarjem ljudstva v deželi jemlje razum in jih speljuje v zmedo brez izhoda.

²⁵Tavajo v temi brez svetlobe, speljuje jih kakor pijanca.

Job 13

Prijatelji tvezejo laži

¹Glejte, vse to je videlo moje oko, slišalo moje uho in razumelo.

²Kar veste vi, vem tudi jaz, nisem slabši od vas!

³Toda jaz hočem govoriti z Mogočnim, hočem razpravljati z Bogom!

⁴Kajti vi obkladate z lažmi, vi vsi ste lažni zdravniki!

⁵O, da bi umolknili in molčali, to bi se vam štelo v modrost.

⁶Poslušajte vendar moj zagovor, prisluhnite dokazom mojih ustnic!

⁷Mar boste v imenu Boga navajali krivico in zanj varljivo govorili?

⁸Ali se boste postavljali na njegovo stran, če razsojate v imenu Boga?

⁹Bo zadovoljen, če vas zasliši, ali ga boste varali, kakor varajo človeka?

¹⁰Strogo vas bo kaznoval, če na skrivnem ravnate pristransko.

¹¹Ali vas ne bo prestrašilo njegovo veličastvo, vas ne bo prevzel njegov strah?

¹²Vaši izreki so besede iz pepela, vaši zagovori so zagovori iz ila!

Job pripravlja pravdo z Bogom

¹³Umolknite in pustite, da bom govoril jaz, pa naj kar koli pride nadme!

¹⁴Čemú naj svoje meso držim v zobeh? Svoje življenje polagam na dlan!

¹⁵Pa naj me umori, ne obotavljam se! Le svoje poti hočem braniti pred njim.

¹⁶Že to bi bila zame rešitev, saj mu noben brezbožnež ne pride pred oči.

¹⁷Poslušajte, kaj razodevajo moje besede, kaj razlagam vašim ušesom.

¹⁸Glejte, pripravil sem pravdo, vem, da bom jaz imel prav!

¹⁹Kdo je tisti, ki bi se pravdal z menoj? Kajti zdaj bom umolknil in izdihnil!

Pokaži mi moj greh in mojo zmoto

- ²⁰Samo dveh reči mi ne delaj, tedaj se ne bom skrival pred teboj:
- ²¹svojo roko odmakni od mene in naj me ne plaši tvoj strah!
- ²²Potem pokliči in bom odgovarjal, ali pa bom jaz govoril in boš ti odgovarjal.
- ²³Koliko je mojih krivd in zmot, pokaži mi moj greh in mojo zmoto!
- ²⁴Zakaj si zakrivaš obraz in me imaš za svojega nasprotnika?
- ²⁵Boš plašil že odpadli list, preganjal suho strnje?
- ²⁶Predpisuješ mi grenčice in mi nalagaš grehe moje mladosti.
- ²⁷Moje noge devlješ v klado, nadzoruješ vse moje steze in gledaš na odtise mojih nog.
- ²⁸Mož pa razpada kakor trohnoba, kakor obleka, ki jo razjeda molj.

Job 14

Čemú pravda z minljivim človekom

- ¹Človek, rojen iz žene, živi malo časa in je poln trepetanja.
- ²Požene kakor cvetica in uvene, beži kakor senca in se nikdar ne ustavi.
- ³In še nad takim odpiraš svoje oko in me vodiš s seboj k sodbi!
- ⁴Kdo pride čist iz nečistega? Nihče!
- ⁵Ker si mu odmeril dneve, določil število njegovih mesecev in mu postavil mejo, ki je ne sme prestopiti,
- ⁶obrni se proč od njega, naj se odpočije, dokler se ne razveseli svojega dneva kakor dninar!
- ⁷Kajti za drevo je upanje: če ga kdo poseka, spet požene, njegov poganjek ne odneha.
- ⁸Čeprav njegova korenina v zemlji peša in njegovo deblo v prsti umira,
- ⁹če le začuti vodni hlap, spet zabrsti in požene veje kakor sadika.
- ¹⁰Mož pa umre in obleži, človek izdihne, in potem kje je?

¹¹Voda odteče iz jezera, reka usahne in se posuši:

¹²Tako človek, ki je legel, ne vstane več, dokler ne preide nebo, se ne prebudi, ne vstane iz svojega spanja.

Job bo zaupal, dokler bo živ

¹³O, da bi me shranil v podzemlje, me skril, dokler se ne poleže tvoja jeza, mi določil rok, potem pa se me spomnil!

¹⁴Ko človek umre, ali bo oživel? Vse dni svojega najemništva bom čakal, da se bo vrnila moja čast:

¹⁵poklical boš in ti bom odgovoril, tožilo se ti bo po delu svojih rok.

¹⁶Kajti zdaj šteješ moje korake, na mojo zmoto pa se ne oziraš:

¹⁷moj greh je zapečaten v mošnji, mojo krivdo prikrivaš.

¹⁸Toda še gora se podre in razpade, skala se utrga s svojega mesta,

¹⁹voda brusi kamenje in naliv odnaša prah zemlje, tako uničuješ človekovo upanje.

²⁰Za vselej ga premagaš in odide, spačiš mu obraz in ga preženeš.

²¹Njegovi otroci morda uživajo ugled, on tega ne ve, ali pa so zaničevani, on tega ne dojema.

²²Čuti le bolečino svojega telesa, njegova duša žaluje nad njim.

Job 15

**Drugi Elifázov govor: Elifáz vrne napad
Job je predrzen in zvit**

¹Nato je spregovoril Elifáz Temánec in rekel:

²Mar modri odgovarja s puhlim znanjem in si napihuje trebuh z vzhodnim vetrom?

³Ali dokazuje z besedo, ki nič ne koristi, z govorjenjem, ki nič ne pomaga?

⁴Ti pa devlješ v nič strah Božji in zavračaš premislek pred Bogom.

⁵Tvoja krivda dela tvoja usta zgovorna, uporabljaš jezik prekanjenih.

- ⁶Pobijajo te tvoja usta, ne jaz, tvoje ustnice pričajo proti tebi.
- ⁷Mar si se rodil kot prvi človek, si bil ustvarjen pred gorami?
- ⁸Mar si poslušal na Božjem zborovanju in si osvojil vso modrost?
- ⁹Kaj veš ti, mi pa ne vemo, kaj razumeš, nam pa ni znano?
- ¹⁰Tudi med nami so stari in osiveli ljudje, starejši po dnevih življenja kakor tvoj oče.
- ¹¹Ali je Božja tolažba zate premajhna, mila beseda namenjena tebi?
- ¹²Kam te zanaša srce in kam ti strmijo oči,
- ¹³da obračaš svojega duha proti Bogu, da spuščaš take besede iz svojih ust?
- ¹⁴Kaj je človek, da bi mogel biti čist, rojeni iz žene, da bi mogel biti pravičen?
- ¹⁵Glej, on ne zaupa svojim svetim, v njegovih očeh še nebesa niso čista.
- ¹⁶Koliko manj, kdor je ostuden in pokvarjen, mož, ki pije krivico kakor vodo!

Krivični živi v strahu in kmalu umre

- ¹⁷Hočem te poučiti, poslušaj me, kar sem videl, bom povedal!
- ¹⁸Kar učijo modri, ki ne prikrivajo tega, kar so dobili od svojih očetov,
- ¹⁹ko je bila dežela samo njim izročena in še noben tujec ni prišel mednje.
- ²⁰Krivičnik se muči vse svoje dni, malo let je shranjenih za nasilnika.
- ²¹Glas o strahotah mu zveni v ušesih, sredi miru pride nadenj pokončevalec.
- ²²Ne more se zanašati, da se bo vrnil iz teme, določen je za meč.
- ²³Bega sem in tja za kruhom: Kje je? Ve, da je zanj pripravljen dan teme.
- ²⁴Preganjata ga stiska in tesnoba, pritiskata ga kakor kralj, pripravljen za napad.
- ²⁵Ker je iztegnil svojo roko proti Bogu, uprl se je Mogočnemu.
- ²⁶Spustil se je trdovratno proti njemu s svojim močnim, izbočenim ščitom.
- ²⁷Obraz si je pokrnil s tolščo, nabral si je masti na ledja.

²⁸Prebival je v zdaj porušenih mestih, v hišah, kjer nihče ne stanuje, ki so bile določene za razvaline.

²⁹Ne obogati in njegovo imetje ne obstane, ne širi posesti po deželi.

³⁰Ne ogne se temi, njegovo mladiko posuši pripeka, izgine pred dihom njegovih ust.

³¹Ne more se zanašati na varljivo ničevost, kajti ničevost je njegovo povračilo.

³²Preden pride njegov dan, se bo dopolnilo, njegova veja ne bo zelena.

³³Kakor trta odvrže svoj zakrneli grozd, kakor oljka otrese svoje cvetje.

³⁴Kajti brezbožnežovo združenje je nerodovitno, ogenj požre šotore podkupovanja.

³⁵Spočenjajo trpljenje in rojevajo zlo, njihov trebuh pripravlja prevaro.

Job 16

Peti Jobov govor: Job išče pomoči pri Bogu Nadležni tolažniki

¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:

²Takih reči sem slišal že dosti, vi vsi ste nadležni tolažniki:

³»Bo že konec praznih besedi?« ali: »Kaj te podžiga, da ugovarjaš?«

⁴Tudi jaz bi govoril kakor vi, ko bi bili vi na mojem mestu. Rotil bi vas z govori in z glavo zmajeval nad vami.

⁵Krepčal bi vas s svojimi usti, sočutje pa bi zadrževalo moje ustnice.

Bog in ljudje ga preganjajo

⁶Če govorim, ne preneha moja bolečina, in če umolknem, mar odide od mene?

⁷Tedaj me šele utruja, prestrašil si vso mojo družbo.

⁸Ko me pestiš, je za pričo, in moja shiranost se vzdigne proti meni, obtožuje me v obraz.

⁹Njegova jeza sika in me preganja, škriplje z zobmi proti meni, moj nasprotnik me ostro pogleduje.

¹⁰Proti meni odpirajo svoja usta, z zasramovanjem me bijejo po licih, vsi hkrati se zbirajo proti meni.

¹¹Bog me je predal hudobnežu, pahnil me je v roke krivičnikov.

¹²Mirno sem živel, pa me je stresel, me zgrabil za tilnik in me raztreščil, postavil me je sebi za tarčo.

¹³Obletavajo me njegove strelice, prebada mi obisti in mi ne prizanaša, moj žolč razliva po zemlji.

¹⁴Rano za rano odpira na meni, zaganja se vame kakor bojevnik.

¹⁵Raševnik sem si sešil za svojo kožo, svoj ponos sem upognil v prah.

¹⁶Moj obraz je zabuhel od joka, na mojih trepalnicah je smrtna senca,

¹⁷čeprav ni bilo nasilja v mojih rokah in je bila moja molitev čista.

Edina priča – Bog v nebesih

¹⁸O zemlja, ne vpijaj moje krvi, naj ne bo počivališča za mojo pritožbo!

¹⁹Tudi zdaj, glejte, je v nebesih priča zame, moj porok je na višavah.

²⁰Moji sli so moji klici, moje oko preliva solze k Bogu:

²¹Naj se potegne za moža, ki stoji pred Bogom, kakor sin človekov za svojega prijatelja!

²²Kajti le še nekaj let bo prešlo in odšel bom po stezi brez vrnitve.

Job 17

Edini porok – Job

¹Moj duh je razdejan, moji dnevi ugašajo, le grob me še čaka.

²Zares, zasmehovalci so pred menoj, moje oko bedi ob njihovih žalitvah.

³Postavi, prosim, moje poroštvo zraven sebe! Kdo bi se rad oprl na mojo roko?

⁴Kajti njihovemu srcu si zastrl dojemljivost, zato jih ne boš povzdignil.

⁵Da bi kaj dobil, se sklicuje na prijatelje, medtem ko njegovim otrokom ugašajo oči!

Pošteni so pretreseni

⁶Postavil me je za pregovor ljudstvom, sem človek, ki mu pljujejo v obraz.

⁷Moje oči ugašajo od žalosti, vsi moji udje so kakor senca.

⁸Iskreni so pretreseni nad tem, kako se nedolžni vzdiguje proti brezbožnežu,

⁹kako se pravični drži svoje poti in čistih rok povečuje svojo moč.

¹⁰Premislite se vendar vsi in pristopite, čeprav ne najdem modrega med vami!

¹¹Moji dnevi so minili, moji načrti so uničeni, želje mojega srca.

¹²Noč delajo za dan, skorajšnjo luč iz teme.

¹³Čeprav še zaupam, je že podzemlje moj dom, v temi si postiljam ležišče.

¹⁴Grobu pravim: »Ti si moj oče,« črvom: »Moja mati, moja sestra.«

¹⁵Kje je torej moje upanje? Moje upanje! Kdo ga more zagledati?

¹⁶Vse bo šlo v podzemlje, ko se skupaj pogrezneva v prah.

Job 18

Drugi Bildádov govor: Bildád dokazuje Zakon o pravičnem povračilu drži

¹Nato je spregovoril Bildád Suhéjec in rekel:

²Kdaj boste nehali govoriti? Premislite, nato bomo govorili!

³Zakaj nas imate za živali in si v vaših očeh prikrivamo,

⁴da si nekdo trga dušo v svoji jezi? Mar naj se zaradi tebe zemlja izprazni ali naj se skala zvali s svojega mesta!

Krivičnik se ujame in propade

⁵Luč krivičnikov vendar ugasne, plamen njegovega ognjišča ne žari.

⁶Luč v njegovem šotoru se utrne, svetilka ugasne nad njim.

⁷Čvrsti koraki se mu zapletejo, njegov načrt ga podre.

- ⁸Njegove noge ga pripeljejo v mrežo, stopi na prikrito jamo.
- ⁹Past ga zgrabi za peto, klada ga močno pritiska.
- ¹⁰Zanka je skrita zanj na zemlji, past je pripravljena zanj na stezi.
- ¹¹Povsod ga strašijo grozote in se mu zaganjajo pod noge.
- ¹²Lakota oslabi njegovo moč, ob njegovi strani je pripravljena poguba.
- ¹³Lakota požre ude v njegovi koži, njegove ude požre prvorojenec smrti.
- ¹⁴Izgnan je iz svojega šotoru, ki vanj zaupa, smrt ga vodi h kralju strahov.
- ¹⁵Ona prebiva v njegovem šotoru brez njegovih ljudi, po njegovem bivališču se raztrosi žveplo.
- ¹⁶Spodaj se mu posušijo korenine, zgoraj se mu osuje krošnja.
- ¹⁷Spomin nanj izgine z zemlje, na ulicah ni več njegovega imena.
- ¹⁸Pahnejo ga s svetlobe v temo, preženejo ga z zemeljskega kroga.
- ¹⁹Nima potomstva ne nasledstva med svojim ljudstvom, nihče ne ostane v njegovem bivališču.
- ²⁰Nad njegovim dnevom strmijo na zahodu, ljudem na vzhodu se ježijo lasje.
- ²¹Da, tako je s krivičnikovim bivališčem, tako je s krajem, ki ne pozna Boga.

Job 19

Šesti Jobov govor: Job se popolnoma opre na Boga Vztraja pri svoji pravici

- ¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:
- ²Kako dolgo boste še žalostili mojo dušo in me pobijali z besedami?
- ³Že desetič me sramotite in vas ni sram, da me pestite?
- ⁴Morda je res, da se motim, da pomota tiči pri meni.
- ⁵Toda vi se res samo širokoustite proti meni in mi dokazujete mojo sramoto.
- ⁶Spoznajte vendar, da me je uklonil Bog in vrgel name svojo mrežo!

⁷Glejte, pritožujem se nad nasiljem, pa nisem uslišan, kličem na pomoč, pa ni pravice!

Osamljen v stiski

⁸Pot mi je zaprl, da ne morem naprej, moje steze je zavil v temo.

⁹Mojo čast mi je vzel kakor obleko in mi snel krono z glave.

¹⁰Opustošil me je krog in krog, da ginem, kakor drevo je izruval moje upanje.

¹¹Proti meni razvnema svojo jezo in ravna z menoj kakor s svojimi nasprotniki.

¹²Njegova krdela prodirajo združeno, si nasipajo pot proti meni in od vseh strani oblegajo moj šotor.

¹³Moji bratje so se oddaljili od mene, moji znanci so se mi odtujili.

¹⁴Moji bližnji so me zapustili, moji sorodniki so me pozabili.

¹⁵Moji gostači in moje dekle me imajo za tujca, v njihovih očeh sem postal pritepenec.

¹⁶Svojega hlapca kličem, pa mi ne odgovori, s svojimi usti ga prosim usmiljenja.

¹⁷Moj duh je tuj moji ženi, studim se otrokom svojega telesa.

¹⁸Paglavci me prezirajo, ko vstanem, govorijo proti meni.

¹⁹Vsi moji zaupniki me mrzijo, tisti, ki jih ljubim, se obračajo proti meni.

²⁰Moje okostje se staplja z mojo kožo in mojim mesom, rešujem se s kožo v zobeh.

Prošnja za usmiljenje

²¹Usmilite se me, usmilite se me, vi, moji prijatelji, kajti Božja roka me je zadela!

²²Zakaj me preganjate kakor Bog in niste siti mojega mesa?

Jobova vera je trdna

²³O, da bi kdo zapisal moje besede, o, da bi jih vrezal v ploščo!

²⁴Da bi jih z železnim pisalom in s svincem za vselej vklesal v kamen!

²⁵Jaz vem, da je moj Odkupitelj živ in se bo poslednji vzdignil nad prah.

²⁶Še potem, ko bo ta moja koža raztrgana, bom iz svojega mesa gledal Boga.

²⁷To vidim sam, moje oči so uvidele in nihče drug, shranjeno je v mojem srcu, v mojih prsih!

Opomin prijateljem

²⁸Le govorite: »Kako ga bomo še preganjali!« Toda korenina vprašanja je pri meni!

²⁹Prestrašite se meča, kajti srditost prinaša za krivde meč, da spoznate, da sodba je.

Job 20

Drugi Cofárjev govor: Cofár prepričuje Krivičnikova sreča je kratka

¹Nato je spregovoril Cofár Naámčan in rekel:

²Zato mi moje misli narekujejo odgovor, zaradi tega sem razdražen:

³poslušati moram grajo, ki me sramoti, a duh mi po moji pameti daje odgovor:

⁴Ali veš, da je tako že od nekdaj, odkar je človek postavljen na zemljo?

⁵Sreča krivičnikov je kratka, brezbožnežovo veselje traja le trenutek.

⁶Čeprav se njegova postava vzdiguje do neba in se njegova glava dotika oblakov,

⁷izgine za vselej kakor njegovo blato, kateri so ga gledali, porečejo: Kje je?

⁸Izgine kakor sanje in ga ni več najti, izgubi se kakor nočna prikazen.

⁹Oko ga je gledalo, pa ga ne bo več, njegov kraj ga ne bo več videl.

¹⁰Njegovi sinovi bodo iskali naklonjenost pri revežih, njegove roke morajo vračati lastno imetje.

¹¹Njegove kosti so še polne mladosti, a mora z njimi leči v zemljo.

- ¹²Ker je v njegovih ustih hudobija sladka, jo skriva pod svojim jezikom,
¹³jo varuje in je ne izpusti, zadržuje jo v svojem grlu.
¹⁴Jed pa se mu v notranjosti spreminja, postaja gadji strup v njegovem telesu.
¹⁵Bogastvo, ki ga je pogoltnil, izbruha, iz njegovega trebuha ga požene Bog.
¹⁶Gadji strup sesa, umori ga kačji jezik.
¹⁷Ne gleda prekopov med rekami, potokov medu in skute.
¹⁸Vrača, kar je pridobil, in ne uživa, ne veseli se bogatega dobička.
¹⁹Kajti zatiral in zapuščal je reveže, vzel si je hišo, ki je ni sezidal.
²⁰Ker ne ve, kdaj je njegovemu trebuhu zadosti, se ne reši svoje poželjivosti.
²¹Nič ne uide njegovi požrešnosti, zato njegova sreča ne more trajati.
²²Ko je poln obilja, pride v stisko, vsa teža trpljenja pride nadenj.
²³Ko si hoče napolniti trebuh, pošlje Bog nadenj togoto svoje jeze in dežuje po njem s svojo hrano.
²⁴Če uide železnemu orožju, ga zadene bronast lok,
²⁵predre ga in pogleda iz njegovega hrbta, zasveti se iz njegovega žolča in zalotijo ga smrtni strahovi.
²⁶Čeprav je v temi spravljeno njegovo bogastvo, ga požre ogenj, ki ga nihče ni podnetil, in poruši, kar še ostane v njegovem šotoru.
²⁷Nebo razodene njegovo krivdo in zemlja vstane proti njemu.
²⁸Bogastvo njegove hiše izgine, skopni, ko pride nadenj Božja jeza.
²⁹Taka je usoda, ki jo je krivičniku namenil Bog, dediščina, ki mu jo je Bog določil.

Job 21

Tretji krog pogovora Sedmi Jobov govor: Job ovrže trditve prijateljev Resnica je čisto drugačna

- ¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:

- ²Poslušajte, kaj razodevajo moje besede, v tem naj bo vaše sočutje!
- ³Potrpite z menoj, zdaj bom jaz govoril, ko bom nehal, pa se posmehuj!
- ⁴Mar sem jaz tisti, ki vsiljujem človeku svoje razglabljanje, ali kako da se ne naveličam?
- ⁵Obrnite se k meni in ostrmite, položite si roko na usta!
- ⁶Če pomislim na to, se prestrašim, telo mi drgeta od groze.

Sreča in lahka smrt krivičnikov

- ⁷Zakaj krivičniki žive iz roda v rod, si slede in povečujejo bogastvo?
- ⁸Njihov rod stoji trdno pred njimi, njihovi potomci so jim pred očmi.
- ⁹Njihove hiše uživajo mir brez strahu, Božje šibe ni nad njimi.
- ¹⁰Njihov bik plemeni in ne zaman, krava se jim oteli in ne izvrže.
- ¹¹Svoje otročiče izpuščajo kakor drobnico, njihovi otroci rajajo.
- ¹²Pojó ob bobnu in citrah, se vesele ob zvokih flavte.
- ¹³Svoje dni preživljajo v sreči in se na hitro pogrezajo v podzemlje.

Krivičniki umirajo brez trpljenja

- ¹⁴Pa so Bogu govorili: »Pojdi od nas, ne maramo vedeti za tvoje poti!
- ¹⁵Kaj je Mogočni, da bi mu služili, kaj nam koristi, da bi ga prosili?«
- ¹⁶Glejte, njihova sreča ni v njihovi roki, mišljenje krivičnikov mi je tuje!
- ¹⁷A koliko časa luč krivičnikov ugaša, prihaja nadnje poguba in jim odmerja muke v svoji jezi?
- ¹⁸Saj so kakor slama pred vetrom, kakor pleve, ki jih odpihne vihar!
- ¹⁹Bog hrani njegovo imetje za njegove sinove – naj mu povrne in naj občuti!
- ²⁰Z lastnimi očmi naj gleda svoj propad, naj pije jezo Mogočnega!

Po smrti ni razlike

- ²¹Kajti kaj mu mar, kaj je za njim v njegovi hiši, ko se zvrsti število njegovih mesecev?

- ²²Mar bo kdo učil razsodnosti Boga, ki sodi najvišja bitja?
- ²³Eden umre popolnoma srečen, ves zadovoljen in miren.
- ²⁴Njegovi boki so polni masti in mozeg njegovih kosti je še sočen.
- ²⁵Drugi umre z zagrenjeno dušo, ne da bi bil kdaj okusil srečo.
- ²⁶Oba enako ležita zdaj v zemlji in prekrivajo ju črvi.
- ²⁷Glejte, poznam vaše misli, naklepe, ki jih snujete proti meni.
- ²⁸Ko pravite: Kje je imenitnikova hiša, kje je šotor, kjer so prebivali krivičniki?
- ²⁹Mar niste spraševali popotnikov in ne sprejemate njihovega pričevanja,
- ³⁰da se hudobnež obdrži vse do dneva smrti, do dneva prehoda so postreženi.
- ³¹Kdo graja vpričo njega njegovo ravnanje, kdo mu bo povrnil to, kar je počel?
- ³²Nesejo ga še do groba in skrbijo za njegovo gomilo.
- ³³Lahka mu je gruda na pokopališču: sleherni bo prišel za njim, pred njim pa so tam že nešteti.
- ³⁴Kako me boste utolažili s praznimi besedami? Od vaših ugovorov ostane samo prevara!

Job 22

Tretji Elifázov govor: Elifáz udari zadnjič in se poslovi Jobove domnevne krivde

- ¹Nato je spregovoril Elifáz Temánec in rekel:
- ²Ali more biti človek Bogu v pomoč, da bi mu pomagal s svojo dojemljivostjo?
- ³Mar ima Mogočni korist, če si pravičen, ali ima dobiček, če izpopolniš svoje poti?
- ⁴Ali te zaradi tvojega strahu opominja, prihaja s teboj na sodbo?
- ⁵Kaj ni velika tvoja hudobija in ni konca tvojih krivd?

⁶Rubil si brez vzroka svoje brate, jim do nagega slačil obleko.

⁷Utrujenemu nisi dal vode in lačnemu si kratil kruh.

⁸Človeku s trdim laktom je pripadala dežela, z osornim obrazom je prebival v njej.

⁹Vdove si odpuščal prazne in trdi lakti so pestili sirote.

¹⁰Zato so zanke okrog tebe, straši te osupljiva groza

¹¹ali tema, da ne vidiš, in poplava vode te zagrinja.

Bog vidi vse

¹²Mar ni Bog visoko na nebu? Glej zvezde v zenitu, kako visoko so!

¹³Zato si mislil: »Kaj Bog ve! Ali more soditi skoz oblake?

¹⁴Oblaki ga zastirajo, da nič ne vidi, saj se sprehaja nad nebesnim obokom.«

¹⁵Ali se hočeš držati poti davnine, po kateri so nekdam hodili zlobni ljudje,

¹⁶ki jih je odneslo pred časom in je povodenj spodkopala njihov temelj,

¹⁷ki so Bogu govorili: »Pojdi od nas!« in: »Kaj jim more storiti Mogočni!«

¹⁸Čeprav je on polnil njihove hiše! Mišljenje krivičnih mi je tuje!

¹⁹Pravični gledajo in se veselijo, zasmehuje jih nedolžni:

²⁰Resnično, naši nasprotniki so uničeni, ogenj je požrl njihov ostanek.

Elifáz se miroljubno poslovi

²¹Spravi se vendar z njim in se pomiri, tako bo k tebi prišla sreča!

²²Sprejmi vendar pouk iz njegovih ust, vzemi si k srcu njegove besede!

²³Če se boš vrnil k Mogočnemu, si boš opomogel, odgnal boš krivico daleč od svojega šotora.

²⁴Imej suho zlato za prah, ofirsko zlato za kamne iz potoka.

²⁵Mogočni bo tvoje suho zlato, tvojega srebra bo na kupe.

²⁶Tedaj se boš veselil nad Mogočnim in vzdigoval k Bogu svoje obličje.

²⁷Prosil ga boš in te bo uslišal, izpolnjeval boš svoje zaobljube.

²⁸Kar koli boš sklenil, boš dosegel in luč bo svetila na tvojih poteh.

²⁹Ker so poniževali, si rekel: »Ošabnost!«, toda tistega, ki je pobešenih oči, rešuje.

³⁰Reševal bo tega, ki ni nedolžen, in rešen bo po čistosti tvojih rok.

Job 23

Osmi Jobov govor: Job išče Boga Hrepenenje po srečanju z Bogom

¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:

²Tudi danes je moje razglabljanje grenko, moj odgovor je težak zaradi vzdihovanja.

³O, da bi vedel, kje ga najdem, da bi prišel pred njegov sodni stol.

⁴Razložil bi pred njim svojo pravdo, moja usta bi bila polna dokazov.

⁵Razumel bi besede, s katerimi bi mi odgovoril, dojel bi, kar bi mi povedal.

⁶Mar bi nasilno razpravljaj z menoj? Ne, samo pozoren bi bil do mene.

⁷Položil bi predenj izpričano poštenje in za vselej obranil svojo pravico.

⁸Če se odpravim proti vzhodu, ga ne bo, če grem proti zahodu, ga ne bom opazil.

⁹Če dela na severu, ga ne bom zagledal, če se obrne proti jugu, ga ne bom videl.

¹⁰Ker pozna pot k meni, naj me preizkusi, izkazal se bom kakor zlato!

¹¹Njegovih stopinj se je držala moja noga, ubiral sem njegovo pot in nisem skrenil.

¹²Od zapovedi njegovih ustnic nisem odstopil, v svojem naročju sem hranil besede njegovih ust.

¹³Toda on ostaja isti, kdo ga more odvrniti? Stori, kar mu duša poželi.

¹⁴Tako bo dopolnil tudi mojo usodo in takih sklepov je pri njem še več.

¹⁵Zato sem prestrašen pred njegovim obličjem, preudarjam in se ga bojim.

¹⁶Bog mi je vzel pogum, Mogočni me je prestrašil.

¹⁷Ker nisem izginil pred nočjo, je pred menoj razgrnil temo.

Job 24

Razpravljavci ropajo drug drugega

¹Zakaj kljub temu, da Mogočnemu časi niso prikriti, tisti, ki ga poznajo, ne dočakajo njegovih sodnih dni?

²Mejnike predstavljajo, ropajo in pasejo črede.

³Osla odganjajo sirotam, vdovi rubijo vola.

⁴Ubožce suvajo s poti, ponižani v deželi so skupaj zakriti.

⁵Glej, prikazali so se divji osli v pustinji, s svojim delom se pehajo za hrano, v puščavi iščejo kruh za otroke.

⁶Žanjejo na polju, ki ni njihovo, trgajo v vinogradu, ki si ga prisvajajo po krivici.

⁷Nagi prenočujejo, brez obleke, v mrazu nimajo odeje.

⁸Premočeni so od naliva z gora, brez zavetja se stiskajo k pečini.

⁹Siroto trgajo od materinih prsi, jemljejo v zastavo, kar ubožec potrebuje.

¹⁰Nagi hodijo, brez obleke, lačni nosijo snope.

¹¹V svojih ogradah počivajo opoldne, mastijo v stiskalnicah, pa so žejni.

¹²Iz mesta se vzdigujejo vzdih smrtnikov, duša ranjenih vpije na pomoč, a Bog se ne zmeni za pritožbe.

Prijatelji imajo radi temo

¹³Oni so med nasprotniki svetlobe, ne poznajo njenih poti in ne stojijo na njenih stezah.

¹⁴Pred zoro vstaja morilec, ki ubija ponižanega in ubožca, in ponoči oživi kakor tat!

¹⁵Tudi prešušnikovo oko čaka na somrak in pravi: »Nobeno oko me ne sme videti,« in si zakrinka obraz.

¹⁶Ponoči vdirajo v hiše, podnevi pa se zaklepajo, saj ne marajo svetlobe.

Bog jim ne bo dolgo prizanašal

¹⁷Kajti z jutrom bo nastopila zanj smrtna senca in bo spoznal strahove smrtne sence.

¹⁸Hitro bo splaval na površje: preklet bo njihov delež v deželi, ne bo zahajal na pot v vinograde.

¹⁹Suša in vročina bosta pustošili, snežnica bo izginila v podzemlje.

²⁰Njegova sladka postelja ga bo pozabila, ne bo se več spominjala črva, krivica se bo zrušila kakor drevo.

²¹Popasel bo jalovo ženo, da ne bo rodila, in vdove ne bo razveselil.

²²Čeprav je močan kakor bik, bo vstajal, ne da bi imel upanje v življenje.

²³Misli, da je na varnem in se zanaša, toda njegove oči so na njegovih poteh.

²⁴Vzdignejo se za malo časa in izginejo, zrušijo se, skrčijo se do kraja, zmanejo se kakor rese pri klasu.

²⁵Če ni res tako, kdo me postavi na laž in razveljavi moj govor!

Job 25

**Tretji Bildádov govor: Bildád vztraja do konca
Bog vse vidi in vse vodi**

¹Nato je spregovoril Bildád Suhéjec in rekel:

²Vladarstvo in strah sta pri njem, ki dela mir na svojih višavah.

³Mar je mogoče prešteti njegova krdela, nad kom ne vzhaja njegova luč?

⁴Kako bi mogel človek biti pravičen pred Bogom, kako bi mogel biti čist rojeni iz žene?

⁵Glej, luna ni zmeraj svetla in zvezde niso čiste v njegovih očeh:

⁶koliko manj človek, ta črv, sin človekov, ta glista!

Job 26

**Deveti Jobov govor: Uvod
Bog res vse vidi in vodi**

- ¹Tedaj je spregovoril Job in rekel:
- ²Kako si pomagal temu, ki je brez moči, podprl laketa, ki ni čvrst!
- ³Kakšen nasvet si dal temu, ki ni moder, in pokazal veliko razumnost!
- ⁴Koga si predstavljal z besedami in čigavo sopenje je prihajalo iz tebe?
- ⁵Mar rojevajo pokojni izpod morja in njegovih prebivalcev?
- ⁶Podzemlje je odkrito pred njim, kraljestvo mrtvih je brez zagrinjala.
- ⁷On razpenja nad praznino severno nebo, zemljo drži obešeno nad ničem.
- ⁸Vodo hrani v svojih oblakih in meglica se ne pretrga pod njimi.
- ⁹On zastira obličje svojega prestola, razteguje po njem svoj oblak.
- ¹⁰Odmerja krog okoli površine vode, kjer luč meji s temo.
- ¹¹Stebri neba se majejo, osupli pred njegovo grožnjo.
- ¹²S svojo močjo je ustavil morje, s svojim umom je ubil Rahaba.
- ¹³Ob njegovem dihu se je zvedrilo nebo, njegova roka je prebodla hitro kačo.
- ¹⁴Glej, to so le drobci njegovega delovanja, le šepet je, ki ga slišimo o njem. A grom njegove vsemoččnosti, kdo ga more razumeti!

Job 27

Job priseže in obdolži prijatelje

- ¹Nato je Job nadaljeval svoj govor in rekel:
- ²Kakor živi Bog, ki mi je vzel pravico, Mogočni, ki mi je raztožil dušo,
- ³dokler bo dih življenja v meni in bo Božji dih v mojem nosu,
- ⁴moje ustnice ne bodo izrekle krivice, moj jezik ne bo izgovoril laži!
- ⁵Gorje mi, če bi vam dal prav, dokler ne izdihnem, ne odstopim od svoje popolnosti!
- ⁶Trdno se držim svoje pravičnosti in je ne izpustim, vest mi ne očita niti enega od mojih dni.
- ⁷Naj obvelja za krivega moj nasprotnik, za krivičnega moj nasprotovalec!

Prijatelje čaka kazen

- ⁸Kajti kakšno upanje ima brezbožnež, če izkorišča, ker mu Bog prizanaša?
- ⁹Mar bo Bog uslišal njegovo pritožbo, ko pride nadenj stiska?
- ¹⁰Se bo lahko veselil Mogočnega, klical Boga ob vsakem času?
- ¹¹Poučil vas bom o Božjem ravnanju, ne bom prikrival, kako je z Mogočnim.
- ¹²Glejte, vi vsi ste to videli, zakaj zdaj to dajete v nič?
- ¹³To je delež krivičnega človeka pri Bogu, dediščina, ki jo krivičniki dobijo od Mogočnega:
- ¹⁴Če se mu množijo sinovi, se za meč, njegovi otroci se ne bodo nasitili s kruhom.
- ¹⁵Tisti, ki bodo ostali za njim, bodo s smrtjo pokopani, njegove vdove jih ne bodo objokovale.
- ¹⁶Čeprav si kopiči srebro kakor prah in si pripravlja oblačil kakor iz ila:
- ¹⁷on jih pripravlja, a pravični jih oblači, in srebro dobi nedolžni.
- ¹⁸Postavil si je hišo kakor molj, kakor senčnico, ki si jo naredi čuvaj.
- ¹⁹Bogat bo šel spat, a tega ne bo storil ponovno, komaj bo odprl svoje oči, ga ne bo več.
- ²⁰Strahovi ga bodo zajeli kakor povodenj, čez noč ga bo odnesel vihar.
- ²¹Vzhodni veter ga bo vzdignil in bo moral iti, odnesel ga bo iz njegovega kraja.
- ²²Spustil se bo nadenj in mu ne bo prizanašal, pred njegovo roko bo moral kar naprej bežati.
- ²³Zaploskal bo z rokami proti njemu in zatulil proti njemu iz svojega kraja.

Job 28

Človek pozna skrivnosti zemlje

- ¹Kajti obstaja rudnik srebra in kraj, kjer čistijo zlato.
- ²Železo pridobivajo iz zemlje in baker talijo iz kamna.

³Človek dela konec temi in raziskuje do skrajne meje kamne v temi in smrtni senci.

⁴Vsekal je dolino v živo skalo, kamni, pozabljeni pod nogami, so popustili, pred človekom so klonili.

⁵Zemlja, iz katere raste kruh, se spodaj spreminja kakor ogenj.

⁶Njeni kamni so ležišče safirja, tudi zlati prah je v njem.

⁷Orel ne pozna te steze, jastrebovo oko je ni zagledalo.

⁸Ponosne zveri je niso zasledile, lev ni stopil nanjo.

⁹V živo skalo je posegel s svojo roko, gore je prevrnil s temeljev.

¹⁰Vsekal je predore v skale, vsakršne dragocenosti je videlo njegovo oko.

¹¹Raziskal je globine rek, in kar je bilo skrito, je spravil na svetlo.

Modrost pa je zakrita

¹²Modrost pa, kje jo je moč najti, kje je kraj razumnosti?

¹³Človek ne ve za njeno nahajališče, ni je najti v deželi živih.

¹⁴Vodovje govori: V meni je ni! Morje pravi: Pri meni je ni!

¹⁵Čistega zlata ni mogoče ponuditi zanjo, ne odtehtati srebra za njeno ceno.

¹⁶Ne da se odtehtati z zlatom iz Ofirja, ne z dragocenim oniksom in s safirjem.

¹⁷Nihče je ne primerja z zlatom in s steklom, ne menja se z nakitom iz čistega zlata.

¹⁸Korald in kristala niti ne omenjajo, cena modrosti presega bisere.

¹⁹Nihče je ne primerja z etiopskim topazom, ne da se odtehtati s čistim zlatom.

²⁰Od kod torej prihaja modrost, kje je doma razumnost?

²¹Zagrnjena je očem vseh živih, tudi pticam pod nebom je prikrita.

²²Kraljestvo mrtvih in smrt pravita: Le govoriti sva slišala o njej!

Samo Bog ve zanjo

- ²³Bog razume pot do nje, on pozna njen kraj.
- ²⁴On zre do koncev zemlje, vidi vse, kar je pod nebom.
- ²⁵Ko pripravlja utež za veter in z mernikom odmerja vodo,
- ²⁶ko pripravlja postavo za dež in pot blisku in gromu,
- ²⁷tedaj jo gleda in jo razodeva, jo potrjuje in tudi razkriva.
- ²⁸Človeku pa pravi: Glej, strah Gospodov je modrost, ogibati se hudega je razumnost!

Job 29

Srečna preteklost

- ¹Tedaj je Job nadaljeval svoj govor in rekel:
- ²O, da bi bilo z menoj kakor v prejšnjih mesecih, kakor v dnevih, ko me je Bog varoval!
- ³Ko mi je njegova svetilka sijala nad glavo in sem ob njegovi luči hodil skozi temo.
- ⁴Kakor sem bil v dnevih svojega obilja, ko je bilo Božje prijateljstvo nad mojim šotorom.
- ⁵Ko je bil Mogočni še z menoj in so me obdajali moji otroci.
- ⁶Ko so se moje poti kopale v smetani in mi je skala točila potoke olja.
- ⁷Ko sem hodil skozi vrata v mesto, na trgu postavljaj svoj sedež.
- ⁸Mladenci so se poskrili, ko so me zagledali, starci so se vzdignili in stali.
- ⁹Veljaki so nehali govoriti in si polagali roko na usta,
- ¹⁰plemičem je zaprlo sapo, jezik se jim je prilepil k nebu.
- ¹¹Kajti blagrovalo me je uho, ki me je slišalo, in hvalilo oko, ki me je videlo.
- ¹²Saj sem reševal ponižanega, ki je klical na pomoč, siroto, ki je bila brez pomoči.

- ¹³Blagoslov ogroženih je prihajal nadme in vdovi sem razveseljeval srce.
- ¹⁴Oblačil sem pravičnost, da me je ogrinjala, pravica mi je bila kakor plašč in pokrivalo.
- ¹⁵Slepemu sem bil oko in kruljavemu noga.
- ¹⁶Ubožcem sem bil oče in potegoval sem se za pravico neznanca.
- ¹⁷Krivičniku sem razbijal čeljusti in trgal plen iz njegovih zob.
- ¹⁸Mislil sem: V svojem gnezdu bom umrl in svoje dni množil kakor pesek.
- ¹⁹Moja korenina je imela pot do vode in rosa je prenočevala na mojih vejah.
- ²⁰Moja čast se je obnavljala pri meni in moj lok je bil vedno prožen v moji roki.
- ²¹Poslušali so me in so bili pozorni, molče so čakali na moj nasvet.
- ²²Ko sem nehal govoriti, niso ugovarjali, moja beseda je rosila nanje.
- ²³Kakor na dež so čakali name, odpirali so usta kakor za pomladni naliv.
- ²⁴Če sem se jim nasmehnil, niso mogli verjeti, sijaja mojega obličja niso kalili.
- ²⁵Izbiral sem jim pot in sedel kot glava, bil sem na prestolu kakor kralj nad vojsko, kot tisti, ki tolaži žalujoče.

Job 30

Bridka sedanjost

- ¹Zdaj pa me zasmehujejo ljudje, ki so po dnevih mlajši od mene, katerih očetov nisem imel za vredne, da bi jih pridružil psom svoje črede.
- ²In kaj naj mi pomeni moč njihovih rok? Njihova krepost je razpadla.
- ³Izčrpani od pomanjkanja in lakote glodajo suho pokrajino, včeraj pusto in zapuščeno.
- ⁴Pobirajo lobodo v grmovju in korenina košeničice jim je za hrano.
- ⁵Pregnani so od ljudi, za njimi vpijejo kakor za tatovi.
- ⁶Prebivajo v rečnih koritih, v podzemeljskih jamah in skalnih votlinah.

- ⁷Tulijo med grmovjem, pregnani so pod trnje.
- ⁸Bedasti sinovi in sinovi brez imena, z bičem izgnani iz dežele.
- ⁹A zdaj so iz mene naredili zbadljivko, imajo me za pregovor.
- ¹⁰Studim se jim, držijo se proč od mene, mojemu obrazu ne prizanašajo s pljunki.
- ¹¹Ker se je odvezal z vrvi, me napada, nagobčnik so odvrgli pred menoj.
- ¹²Vzdigujejo se proti odprti desnici, spodnašajo mi noge in nasipajo pogubne steze proti meni.
- ¹³Mojo pot so razdrli, trudijo se, da bi me uničili, a jim nihče ne more pomagati.
- ¹⁴Premikajo se, kakor se širi razpoka v obzidju, valijo se pod ruševinami.
- ¹⁵Strahovi so se obrnili proti meni, kakor veter je odletela moja čast, kakor oblak je šla mimo moja blaginja.
- ¹⁶Zdaj se moja duša v meni žalosti, zajeli so me dnevi ponižanja.
- ¹⁷Noč mi razjeda kosti, moje glodajoče muke se ne poležejo.
- ¹⁸Moja obleka se hoče z vso silo potuhniti, oprijemlje se me kakor ovratnik moje srajce.
- ¹⁹Razkazuje me kot blato, enak sem prahu in pepelu.
- ²⁰Kličem te na pomoč, a me ne uslišiš, stojim pred teboj, a me samo gledaš.
- ²¹Postal si okruten do mene, napadaš me s trdo pestjo.
- ²²Vzdiguješ me, goniš me v viharju in me spretno mehčaš.
- ²³Saj vem, da me poganjaš v smrt, v zbirno hišo vseh živih.
- ²⁴Vendar ne izteguje roke v uničenje, če v svojem propadanju kliče k njim na pomoč.
- ²⁵Mar nisem jokal pred tistim, ki je imel težak dan, ali moja duša ni žalovala pred ubožcem:

²⁶kajti pričakoval sem srečo, a je prišlo húdo, čakal sem svetlobo, a je prišla tema.

²⁷V moji notranjosti vre in ne odneha, zadeli so me dnevi bridkosti.

²⁸Mračen hodim, brez sonca, vstajam na zborovanju in kličem na pomoč.

²⁹Postal sem brat šakalom in tovariš nojem.

³⁰Koža počrnela odpada od mene, moje kosti gorijo v vročici.

³¹Moje citre se oglašajo kot žalostinka, moja piščal daje glas jokajočih.

Job 31

Job priseže Bogu

¹Sklenil sem zavezo s svojimi očmi, in kako sem pazil nanjo kakor na devico!

²Kakšen delež bi sicer imel od Boga od zgoraj, dediščino od Mogočnega z višav?

³Mar ne pogubo za krivičnika, izgon za zlobneža?

⁴Mar ne vidi mojih poti, ne šteje vseh mojih korakov?

⁵Mar sem hodil za goljufijo, je hitela moja noga za prevaro?

⁶Naj me pretehta na pravični tehtnici in Bog bo spoznal mojo popolnost!

⁷Mar je moj korak skrenil s poti in mi je srce hodilo za mojimi očmi, da se je madež prijel mojih rok?

⁸Naj drugi pojé, kar posejem, naj porujejo moje sadike!

⁹Mar mi je oko uhajalo za žensko, da sem prežal na vrata svojega sosedu?

¹⁰Naj moja žena melje za drugega, tujci naj legajo k njej.

¹¹Kajti to bi bila sramota, krivda za obsodbo.

¹²To bi bil ogenj, ki požira do uničenja, in bi izkoreninil vse moje imetje.

¹³Mar sem preziral pravico svojega hlapca ali svoje dekle, ko sta prišla v spor z menoj?

¹⁴Kaj bi storil, ko bi se vzdignil Bog, mu odgovoril, ko bi preiskoval?

- ¹⁵Ali ni moj Stvarnik v materinem telesu naredil tudi njega, ali naju ni isti v materinem naročju obeh upodobil?
- ¹⁶Mar sem odrekel revežem, kar so želeli, sem pustil, da so vdovi ugašale oči?
- ¹⁷Sem svoj zalogaj pojedel sam in sirotek ni jedel od njega?
- ¹⁸Kakor je bilo v mojem otroštvu, mi je rastel kot očetu, kakor sem bil v telesu svoje matere, sem jo vodil.
- ¹⁹Mar sem gledal, ko je kdo ginil brez obleke, ko je bil ubožec brez odeje?
- ²⁰Kaj me niso blagoslavljal njegova ledja, ko se je grel pod volno z mojih ovac?
- ²¹Mar sem kdaj s svojo roko zamahnil proti siroti, ker sem videl pri vratih korist zase?
- ²²Naj mi pleča odpadejo s hrbta, naj se mi roka odtrga z ramena!
- ²³Kajti bal sem se, da me udari Bog, pred njegovim veličastvom ne vzdržim.
- ²⁴Mar sem imel zlato za svoje zatočišče in sem suhemu zlatu govoril: Moje upanje?
- ²⁵Mar sem se veselil, da imam veliko premoženje, da je moja roka veliko pridobila?
- ²⁶Mar sem gledal k soncu, ki sije, ali k luni, ki svetla potuje,
- ²⁷in mi je srce uhajalo na skrivnem, da sem jima z roko pošiljal poljube?
- ²⁸Tudi to bi bila krivda za obsodbo, saj bi zatajil Boga tam zgoraj.
- ²⁹Mar sem se veselil, če je moj sovražnik padel, vriskal, da ga je zadelo zlo?
- ³⁰Saj nisem pustil, da bi se bila zmotila moja usta in bi mu bil s kletvijo privoščil smrt.
- ³¹Mar niso ljudje v mojem šotoru govorili: Kdo se ni nasitil z njegovim mesom?
- ³²Tujec ni smel prenočevati zunaj, popotniku sem odpiral svoja vrata.

³³Mar kot človek prikrivam svoje grehe, skrivam krivdo v svojih prsih?

³⁴Ker se bojim velike množice in me je strah pred prezirom rodov, bi molčal in ne prišel skozi vrata!

Job podpiše prisego

³⁵O, da bi me kdo poslušal! Glejte, tu je moj podpis! Mogočni naj mi odgovori in listino naj napiše moj nasprotnik!

³⁶Kako jo bom nosil na ramenih, si jo nadel kot častno krono!

³⁷Število svojih korakov mu bom naznanil, kakor knez bom pristopil k njemu.

³⁸Če je moja njiva vpila name in so z njo vred jokale njene brazde,

³⁹če sem njen sad užival brez plačila in žalil njenega lastnika:

⁴⁰naj trnje požene namesto pšenice, namesto ječmena plevel! Konec Jobovih govorov.

Job 32

Razplet Elihújev govor

¹Ti trije možje so nehali odgovarjati Jobu, ker je bil pravičen v svojih očeh.

²Tedaj se je razsrdil Elihú, Barahélov sin, Buzéjec iz Rámovega rodu. Nad Jobom se je razsrdil, ker je trdil, da je pravičen bolj kakor Bog.

³In nad njegovimi tremi prijatelji se je razsrdil, ker niso našli pravega odgovora, a so obsojali Joba.

⁴Elihú je počakal na pogovor z Jobom, ker so bili oni starejši od njega.

⁵Ko je Elihú videl, da ni v ustih treh mož odgovora, se je razsrdil.

Elihú se predstavi in prosi za besedo

⁶Nato je spregovoril Elihú, Barahélov sin, Buzéjec, in rekel: Mlad sem po številu svojih dni, vi pa ste priletni, zato sem se obotavljal in se bal, da bi vam povedal, kar vem.

⁷Mislil sem: Starost naj govori, vrsta let naj pokaže modrost!

- ⁸Toda v človeku je duh, dih Mogočnega jih dela razumne.
- ⁹Ne drži, da so ugledni vedno modri, da le stari vedo, kaj je prav!
- ¹⁰Zato pravim: Poslušajte me, tudi jaz hočem povedati, kar vem!
- ¹¹Glejte, čakal sem vaših besed, poslušal sem vaše razumne misli, ko ste iskali primernih besed.
- ¹²Pazljivo sem vas poslušal, a glejte, nobeden ni ovrigel Joba, nobeden izmed vas ni spodbil njegovih trditev.
- ¹³Nikar ne recite: Naleteli smo na modrost, Bog ga lahko užene, človek ne!
- ¹⁴Govorov ni obrnil proti meni, ne bom ga zavračal z vašimi besedami.
- ¹⁵Potrti so, ne morejo več odgovarjati, zmanjkalo jim je besed.
- ¹⁶Mar naj še čakam, ko več ne govorijo, ko stojijo in več ne odgovarjajo?
- ¹⁷Tudi jaz bom razložil svoje mnenje, tudi jaz bom povedal, kar vem.
- ¹⁸Kajti poln sem besed, duh v moji notranjosti me priganja.
- ¹⁹Glejte, moja notranjost je kakor mošt brez odprtine, je na tem, da počí kakor novi mehovi.
- ²⁰Govoriti hočem, da se olajšam, razprl bom svoje ustnice in spregovoril.
- ²¹Do nikogar ne bom pristranski, smrtnika ne bom izvzemal.
- ²²Če bom koga izvzemal, ne da bi vedel, naj me moj Stvarnik hitro prekine!

Job 33

Tudi Elihújeva modrost je človeku dojemljiva

- ¹Poslušaj torej, Job, moj govor, prisluhni vsem mojim besedam!
- ²Glej, odprl sem svoja usta, moj jezik naj govori pred mojim grlom.
- ³Moje besede prihajajo iz iskrenega srca, moje ustnice govorijo čisto resnico.
- ⁴Božji duh me je ustvaril, dih Mogočnega me je oživil.
- ⁵Če moreš, mi odgovôri, pripravi se, postavi se mi nasproti!
- ⁶Glej, pred Bogom sem toliko vreden kakor ti, tudi jaz sem upodobljen iz ila.

⁷Glej, strah pred menoj te ne plaši, moje prigovarjanje te ne izsiljuje.

⁸Govoril si na moja ušesa, slišal sem glas tvojih besed:

⁹»Čist sem, brez greha, čeden in brez krivde.

¹⁰Glej, pretveze išče proti meni, ima me za svojega nasprotnika.

¹¹Moje noge polaga v klado, vse moje steze nadzoruje.«

Trpljenje je Božja odrešilna govorica

¹²Glej, v tem nimaš prav, ti odgovarjam: Bog je večji kakor človek!

¹³Zakaj se pritožuješ proti njemu, da ne odgovori z nobeno besedo?

¹⁴Bog namreč govori na svoj način, drugače pa se na to ne ozira.

¹⁵V sanjah, v nočnem videnju, ko ljudi objema trdno spanje, v spancu na ležišču:

¹⁶tedaj odpira ljudem uho in jih straši v njihovih vezeh,

¹⁷da bi človeka odvrnil od dejanj, ki skrivajo moževo ošabnost.

¹⁸Njegovo dušo zadržuje pred pogubo, njegovo življenje pred odhodom v usmrtitev.

¹⁹Na njegovem ležišču ga opominja z bolečino, boj v njegovih kosteh se podaljšuje.

²⁰Njegovo življenje zavrača hrano, njegova slast prej zeleno jed.

²¹Njegovo meso upada, da ga ni moč videti, njegove kosti, ki jih ni bilo videti, so gole.

²²Njegova duša se bliža pogubi, njegovo življenje prinašalcem smrti.

²³Čeprav je proti njemu kak angel, eden izmed tisočerih poslancev, ki naznanjajo človeku, kaj je prav,

²⁴se ga usmili in reče: »Izpusti ga, da se ne pogrezne v jamo, dobil sem odkupnino!«

²⁵Meso se mu napne kakor v mladosti, vrne se v svoje mlade dni.

²⁶Prosi Boga, ki mu je milostljiv, z vzklikanjem gleda njegovo obličje, ker vrača človeku njegovo pravičnost.

²⁷Pokaže se ljudem in reče: »Grešil sem in kršil pravico, a Bog mi ni povrnil.

²⁸Rešil je mojo dušo, da se ni pogreznila v jamo, moje življenje se veseli svetlobe.«

²⁹Glej, vse to dela Bog po dvakrat, trikrat na človeku,

³⁰da mu dušo odvrne od pogube, da mu sije svetloba živih.

³¹Pazi, Job, poslušaj me, mólči, dokler govorim!

³²Če imaš razloge, odgovôri mi, govôri, rad ti bom dal prav!

³³Če ne, me poslušaj, mólči, učil te bom modrosti!

Job 34

Kdo je mož kakor Job

¹Nato je spregovoril Elihú in rekel:

²Poslušajte, modri, moje besede, vi, razumni, prisluhnite mi!

³Kajti uho preizkuša besede, kakor grlo pokuša jed.

⁴Hočemo preiskati, kaj je prav, dognati med seboj, kaj je dobro.

⁵Kajti Job je rekel: »Imam prav, a Bog je zavrnil mojo pravico.

⁶Kljub svoji pravici veljam za lažnika, brez krivde me zadeva zahrbtna puščica.«

⁷Kdo je mož kakor Job, ki pije sramotenje kakor vodo

⁸in bo odšel v družbo hudodelcev, da bo hodil s krivičnimi ljudmi,

⁹kajti rekel je: »Nič ne pomaga človeku, če živi z Bogom v prijateljstvu!«

Bog je res pravičen

¹⁰Zato me, razumni ljudje, poslušajte! Gnusna je Bogu krivica, Mogočnemu podtikanje!

¹¹Saj plačuje človeku po njegovem delu, vsakemu vrača po njegovem ravnanju.

¹²Res je, Bog ne obsoja po krivici, Mogočni ne prevrača pravice.

¹³Kdo mu je zaupal zemljo, kdo je naredil ves zemeljski krog?

¹⁴Če bi začel misliti le nase in bi svojega duha in svoj dih potegnil k sebi,

¹⁵bi hkrati izdihnilo vse meso, človek bi se povrnil v prah.

Ne sodite, da ne boste sojeni

¹⁶Če si razumen, poslušaj to, prisluhni glasu mojih besed!

¹⁷Mar lahko odloča nekdo, ki sovraži pravico, mar boš mogočen obsojal pravičnega?

¹⁸On pravi kralju: »Izprijenec!« in odličnikom: »Krivičnik!«,

¹⁹ker ni pristranski s knezi in ne daje prednosti bogatemu pred revežem, saj so vsi delo njegovih rok.

²⁰V trenutku umrejo in sredi noči: ljudstvo klone in odide, mogočneža zavrne, ne da bi uporabilo silo.

²¹Njegove oči so obrnjene na človekove poti, vidi vse njegove korake.

²²Ni teme in ne smrtne sence, kamor bi se mogli hudodelci skriti.

²³Saj ne prepušča še človeku, naj gre k Bogu na sodbo.

²⁴Mogotce odstranja brez preiskave in postavlja druge na njihovo mesto.

²⁵Tako pozna njihova dela, prežene noč in so strti.

²⁶Potisne jih med krivičnike na kraju, kjer vsi vidijo,

²⁷ker so krenili od njega in niso došli vseh njegovih poti.

²⁸Spravili so predenj reveževo pritožbo in pritožbe zatiranih sliši.

²⁹Če pa on ostaja miren, kdo sme obsojati, in če si zakriva obraz, kdo ga vidi: naj bo nad narodom ali nad posameznikom,

³⁰pred vladanjem brezbožnega človeka ali pred zankami, ki jih nastavlja ljudstvo?

³¹Ker govorim izkušenim možem, sem prinesel v zastavo, ne pa jemljem.

³²Česar sam ne vidim, mi pokaži ti, če sem storil krivico, je ne bom več.

³³Mar bo poplačal po tvoje, če si odstopil? Ker odločaš ti in ne jaz, povej, kar veš!

Job naj sam premisli

³⁴Razumni možje mi pravijo in moder mož, ki me posluša:

³⁵»Job ne govori razumno, njegove besede niso dojemljive.

³⁶Prosimo, naj Job do konca presodi sam sebe, ker odgovarja kakor zlobni ljudje.

³⁷Saj povečuje svojo zmoto, potiska greh med nas in kopiči svoje besede proti Bogu!«

Job 35

Bog ne uslišuje praznega vpitja

¹Nato je spregovoril Elihú in rekel:

²Misliš, da imaš prav, ko praviš: »Bolj pravičen sem kakor Bog!«,

³ko pa sprašuješ, kaj ti koristi: »Kaj mi pomaga, da nisem v zmoti?«

⁴Na to ti hočem odgovoriti in tvojim prijateljem ob tebi.

⁵Ozri se v nebo in opazuj, poglej oblake visoko nad seboj!

⁶Če si grešil, kaj mu boš s tem storil, če povzročaš veliko pregreh, kaj mu boš naredil?

⁷Če si pravičen, kaj mu boš s tem dal, ali kaj bo dobil iz tvoje roke?

⁸Tvoja krivičnost prizadene le človeka, kakršen si ti, tvoja pravičnost koristi le sinu človekovemu.

⁹Zaradi množice nasilnikov vpijejo, kličejo na pomoč zaradi lakta oblastnikov:

- ¹⁰Vendar ne pove, kje je, Bog, moj Stvarnik, ki ponoči navdihuje pesmi,
¹¹ki nas dela razumnejše od živali na zemlji, modrejše kakor ptice pod nebom.
¹²Tam se pritožujejo, pa ne odgovarja, ker so prizadeti napuhnjeni.
¹³Bog ne uslišuje praznega vpitja, Mogočni se nanj ne ozira.
¹⁴Tudi kadar praviš, da ga ne vidiš, leži pravda pred njim in ti mu zaupaj!
¹⁵Zdaj pa, ko se njegova jeza ne pokaže in se ne zmeni dosti za prestopek,
¹⁶pomeni, da odpira Job usta v prazno in kopiči besede brez razsodnosti!

Job 36

Ponižanje človeka očiščuje

- ¹Nato je Elihú nadaljeval in rekel:
²Počakaj še malo, da ti razložim, kajti še imam besed Bogu v prid!
³Od daleč bom jemal svoje znanje, da bom zagotovil svojemu Stvarniku pravičnost.
⁴Saj moje besede res niso prevara, človek s popolnim spoznanjem je pri tebi.
⁵Glej, Bog je močan in ne odstopa, močan je in silnega duha.
⁶Krivičnika ne ohranja pri življenju, zatiranim pa vrača pravico.
⁷Od pravičnih ne obrača svojih oči, temveč jih jemlje na prestol za kralje, postavlja jih za vselej in uživajo ugled.
⁸Če pa so vklenjeni v železje, zvezani z vrvmi ponižanja,
⁹jim kaže njihova dela in pregrehe, ker se prevzemajo.
¹⁰Odpira jim uho, da jih vzgaja, govori jim, naj se odvrnejo od zla.
¹¹Če poslušajo in ubogajo, dopolnijo svoje dni v sreči, svoja leta v veselju.
¹²Če pa ne poslušajo, odidejo v usmrtitev, izdihnejo brez spoznanja.
¹³Brezbožni v srcu se vdajajo jezi, ne kličejo na pomoč, ko jih vklepa.
¹⁴Njihova duša umre v cvetu mladosti, njihovo življenje med vlačugami.

¹⁵Ponižanega pa rešuje s ponižanjem, s stisko jim odpira uho.

Elihú sviri pred nasiljem

¹⁶Tudi izzivanje iz ust tvojega nasprotnika je bilo sproščeno govorjenje brez trdne podlage in spokojnost tvoje mize je bila sočna omaka.

¹⁷Kakor si bil poln krivične sodbe, tako bodo podprli pravično sodbo.

¹⁸Naj te jeza ne zapelje v izsiljevanje in visoka odkupnina naj te ne zavaja!

¹⁹Mar te bo obvaroval pred stisko tvoj klic na pomoč in vsa naprezanja tvoje moči?

²⁰Nikar si ne želi noči, ko bodo ljudstva iztrebljena s svojega mesta!

²¹Varuj se, ne obračaj se k zlu, kajti za to si se odločil v sili.

²²Glej, Bog je vzvišen v svoji moči, kdo je učitelj kakor on?

²³Kdo mu predpisuje pot in kdo mu sme reči: »Naredil si krivico!«

Božje veličastvo v naravi

²⁴Spomni se, da moraš hvaliti njegovo delo, ki so ga možje opevali.

²⁵Vsi ljudje se ozirajo vanj, človek mora gledati od daleč.

²⁶Glej, Bog je tako velik, da ga ne doumemo, števila njegovih let ni mogoče dognati.

²⁷On zbira vodne kaplje, da izlivajo iz njegove megle dež,

²⁸ki rosi iz oblakov, pada na množico ljudi.

²⁹Kdo more doumeti plavanje oblakov, grmenje iz njegovega šotora?

³⁰Glej, okrog sebe razprostira svojo luč in pokriva dno morja.

³¹Kajti s tem sodi ljudstva, daje hrano za obilje.

³²Svoje roke si pokriva z bliskom in ukazuje, kam naj udari.

³³Njegov tresk ga naznanja, ko se vnema njegova jeza zaradi hudobije.

Job 37

¹Tudi od tega mi drhti srce in poskakuje na svojem mestu.

- ²Poslušajte, kaj govori grmenje njegovega glasu, mrmranje, ki doni iz njegovih ust!
- ³Pod vsem nebom ga razširja in svoj blisk pošilja do koncev zemlje.
- ⁴Za bliski hrumi glas, grmi z mogočnim glasom, ne zadržuje jih, čeprav se njegov glas razlega.
- ⁵Bog čudovito grmi s svojim glasom, dela velike reči, ki jih ne razumemo.
- ⁶Snegu ukazuje: »Padaj na zemljo!«, dežju in njegovim silnim nalivom.
- ⁷Z roko pritiska vsakega človeka, da bi vsi ljudje v tem spoznali njegovo delo.
- ⁸Tudi zver gre v svoje skrivališče, zadržuje se v svojih brlogih.
- ⁹Z juga prihaja vihar in s severa mraz.
- ¹⁰Od Božjega diha se dela led, vodna površina se strdi.
- ¹¹Jasno nebo obtežuje z oblaki, njegova svetloba pa razpršuje megle.
- ¹²Po svoji izvedenosti določa spremembe, da opravljajo svoje delo na površju zemeljskega kroga:
- ¹³naj bo za šibo ali za njegovo deželo ali za dobroto; on to povzroči.
- ¹⁴Poslušaj to, Job, postoj, opazuj čudovita Božja dela!
- ¹⁵Ali veš, kako Bog vlada z njimi, kako blisk vzplameni v oblakih?
- ¹⁶Ali veš, kako plavajo oblaki, čudežna dela Vsevednega,
- ¹⁷ti, ki so ti oblačila pretopla, kadar zemlja zaradi juga miruje?
- ¹⁸Ali moreš kakor on obokati nebo, trdno kakor kovinsko ogledalo?
- ¹⁹Pouči nas, kaj naj mu rečemo, mi smo brez moči zaradi teme!
- ²⁰Kdo mu bo povedal, da bi jaz rad govoril? Mar je kdaj kdo dejal, da želi svojo pogubo?
- ²¹Včasih ne vidimo sončne luči, kadar sije nad oblaki, ko pa potegne veter, jih pomete:
- ²²od severa pride zlat sijaj, okrog Boga je strašno veličastvo.

²³Mogočnega ne moremo najti, prevzvišen je v moči, pravice in pristne pravičnosti ne zatira.

²⁴Zato se ga ljudje bojijo, ne ozira se na vse razumne modrijane.

Job 38

Prvi Gospodov govor: Bog razodeva Jobu svoje znanje

¹Tedaj je Gospod iz viharja spregovoril Jobu in rekel:

²Kdo je ta, ki zatemnjuje posvèt z govori brez znanja?

³Opaši kakor junak svoja ledja, vprašal te bom in ti me pouči!

Stvarjenje kopnega

⁴Kje si bil, ko sem utemeljeval zemljo? Povej to, če imaš kaj razuma!

⁵Kdo je določil njene mere, ali morda veš? Ali kdo je potegnil čeznjo merilno vrvico?

⁶Na čem stojijo njeni stebri, ali kdo je položil njen vogalni kamen,

⁷ko so se skupaj veselile jutranje zvezde in vriskali vsi Božji sinovi?

Ukročeno morje

⁸Kdo je zaprl morje z vrati, ko je izbruhnilo in ušlo iz materinega naročja?

⁹Ko sem mu dal za oblačilo meglice, za njegove plenice temne oblake,

¹⁰ko sem nasipal proti njemu svojo mejo, mu postavil zapah in vrata

¹¹ter rekel: »Do sem pojdeš, naprej pa ne, tu bo obstala moč tvojih valov!«

Menjava dneva in noči

¹²Si kdaj, odkar živiš, zapovedal jutru, pokazal zori njeno mesto,

¹³da prime za robove zemlje in strese z nje krivičnike,

¹⁴se spremeni kakor vosek pod pečatom in stoji kakor obleka?

¹⁵Krivičnikom pa se njihova luč odtegne, že vzdignjeni laketi se zlomi.

Podzemlje in skrajni konci zemlje

¹⁶Si prišel do vrelcev morja, se sprehajal po dnu pravodovja?

¹⁷Ali so se ti odprla vrata smrti, si videl vrata smrtne sence?

- ¹⁸Si dojel razsežnosti zemlje, povej, če vse to veš!
¹⁹Kje je pot k prebivališču luči in kje je kraj teme,
²⁰da ju popelješ do njunih meja, ju poučiš o stezah do njunega doma?
²¹Ti veš, saj si se takrat že rodil, število tvojih let je veliko!

Nebesne shrambe

- ²²Si prišel do zalog snega in videl zaloge toče,
²³ki sem jih pripravil za čas stiske, za dan bitke in vojne?
²⁴Kje je pot do tja, kjer se deli luč, od koder se po zemlji širi vzhodnik?
²⁵Kdo je predril nalivu odtok in pot blisku in gromu,
²⁶da pada dež na zemljo, kjer ni ljudi, na puščavo, ki v njej ni človeka,
²⁷da napaja puste goličave, daje, da poganja zelenje?
²⁸Ali ima dež očeta, kdo rodi rosne kaplje?
²⁹Iz čigavega telesa prihaja led, kdo poraja slano izpod neba?
³⁰Vode se strdijo kakor v kamen, gladina vodovja je trdno sklenjena.

Upravljanje nebesnih teles in pojavov

- ³¹Ali ti držiš skupaj Gostosevce, ali ti rahljaš vezi Orion?
³²Ali izpeljuješ živalski krog ob njegovem času in vodiš Medveda z njegovimi mladiči?
³³Ali poznaš zakone neba in določaš njegov vpliv na zemljo?
³⁴Ali moreš povzdigniti svoj glas do oblakov, da bi te pokrila obilica vode?
³⁵Ali moreš pošiljati bliske, da bi odhajali in ti govorili: »Tukaj smo!«
³⁶Kdo je položil modrost v zametke ali kdo je dal petelinu razumnost?
³⁷Kdo šteje oblake z modrostjo in nagiblje mehove neba,
³⁸ko se prah sprijemlje v prst in se stapljajo grude?

Divje živali

- ³⁹Mar ti loviš plen za levinjo in tešiš lakoto levičem,

⁴⁰ko ležijo v brlogih, čepijo na preži v goščavi?

⁴¹Kdo pripravlja plen za krokarja, ko njegovi mladiči vpijejo k Bogu in omahujejo brez hrane?

Job 39

¹Veš za čas, ko kotijo divje koze, nadziraš porodne bolečine košut?

²Šteješ mesece njihove brejosti, veš za čas, kdaj bodo povrgle?

³Sključijo se, skotijo svoje mladiče, rešijo se svojih bolečin.

⁴Njihovi mladiči se krepijo in rastejo na prostem, odhajajo in se ne vračajo več k njim.

⁵Kdo je dal hitremu oslu prostost, kdo je razvezal vezi divjemu oslu,

⁶ki sem mu dal puščavo za dom, solnato pokrajino za bivališče?

⁷Smeje se mestnemu vrvenju, ne sliši gonjačevega vpitja.

⁸Za svojo pašo raziskuje gore, stika za vsako zelenjavo.

⁹Ti bo divji vol hotel služiti, prenočevati pri tvojih jasliah?

¹⁰Boš divjega vola z vrvjo prisilil v razor, bo vlekel za teboj brazdo po dolini?

¹¹Mu boš zaupal, ker je silno močan, in mu prepustil svoj pridelek?

¹²Mu boš verjel, da bo šel domov, pripeljal tvoj posevek na mlatišče?

¹³Nojeva perut je vesela, kot da je krilo in perje štoklje,

¹⁴saj prepušča zemlji svoja jajca in jih greje na tleh.

¹⁵Pozablja, da jih lahko stre noga, zdrobi divja žival.

¹⁶Trdo ravna s svojimi mladiči, kakor da bi ne bili njegovi, ni ga strah, da bo njegov trud zaman.

¹⁷Kajti Bog mu je odrekel modrost, razsodnosti mu ni dodelil.

¹⁸V trenutku, ko se požene v višino, zasmehuje konja in njegovega jezdeca.

¹⁹Si ti podelil konju moč, odel njegov vrat z grivo?

- ²⁰Mu ti daješ, da skače kakor kobilica? Njegovo silno rezgetanje zbuja grozo.
- ²¹S kopitom koplje in se veseli, silen gre orožju nasproti.
- ²²Zaničuje strah in se ne plaši, meču se ne izmika.
- ²³Na njem rožlja tulec, bliskata se sulica in kopje.
- ²⁴V drgetu in razburjenju požira tla, ne stoji pri miru, kadar se oglasi rog.
- ²⁵Kolikorkrat se oglasi rog, zahrže: Huj! Že od daleč voha bitko, klicanje poveljnikov in bojni krik.
- ²⁶Ali sokol po tvoji pameti postane goden, razpenja svoje peruti proti jugu?
- ²⁷Se orel na tvoje povelje vzdiguje visoko, da si napravi gnezdo v višavi?
- ²⁸V skalah prebiva in prenočuje, na skalnem zobu v zaklonišču.
- ²⁹Od tam si išče hrano, daleč vidijo njegove oči.
- ³⁰Njegovi mladiči hlepijo po krvi, kjer so trupla, tam je on.

Job 40

- ¹Tedaj je Gospod spregovoril Jobu in rekel:
- ²»Se bo nasprotovalec še prepiral z Mogočnim? Kdor obtožuje Boga, naj odgovori!«

Prvi Jobov odgovor: Job prizna, da je premajhen

- ³Nato je Job odgovoril Gospodu in rekel:
- ⁴Glej, premajhen sem. Kaj naj ti odgovorim? Svojo roko si polagam na usta.
- ⁵Enkrat sem govoril, pa ne bom več odgovarjal, dvakrat, pa ne bom več poskušal.

Drugi Gospodov govor: Bog razodeva Jobu svojo moč

- ⁶Tedaj je Gospod iz viharja spregovoril Jobu in rekel:
- ⁷Opaši kakor junak svoja ledja, vprašal te bom in ti me pouči!
- ⁸Hočeš razveljaviti mojo sodbo, me obsoditi, da bi ti imel prav?
- ⁹Ali imaš lakot kakor Bog, grmiš z glasom kakor on?

Bog ponudi Jobu svoje mesto

- ¹⁰Okrási se z vzvišenostjo in veličastvom, obleci se v dostojanstvo in sijaj!
- ¹¹Izlij izbruhe svoje jeze, poglej vsakega prevzetneža in ga ponižaj!
- ¹²Poišči vsakega ošabneža in ga ukloni, potlači krivičnike na njihovem mestu!
- ¹³Skupaj jih zakoplji v zemljo, potisni njihovo obličje v temo!
- ¹⁴Potem te bom hvalil tudi jaz, da ti daje zmago tvoja desnica.

Behemót

- ¹⁵Poglej Behemóta, ki sem ga naredil kakor tebe, hrani se s travo kakor govedo.
- ¹⁶Glej njegovo moč v njegovih ledjih, njegovo čvrstost v mišicah njegovega trebuha.
- ¹⁷Svoj rep izteguje kakor cedra, kite njegovih beder so prepletene.
- ¹⁸Njegovo okostje je bronasto ogrodje, njegove kosti so kakor železne palice,
- ¹⁹on je prvenec Božjih del, nosi vgrajen svoj meč.
- ²⁰Saj mu gore dajejo hrano, vse poljske živali se igrajo tam.
- ²¹Pod lotosovimi grmi leži, skrit v trstju in močvirju.
- ²²Lotosovi grmi ga pokrivajo s senco, obdajajo ga vrbe ob vodi.
- ²³Glej, tok reke zadržuje, ne zbeži, miren je, čeprav mu Jordan dere proti gobcu.
- ²⁴Lovi ga v njegove tolmane, nos mu prebada z zajetji.

Leviatán

- ²⁵Moreš s trnkom izvleči Leviatána, mu z vrvjo ukrotiti jezik?
- ²⁶Mu vtikaš vrv iz protja skozi nozdrvi, mu s kavljem prebadaš čeljust?
- ²⁷Ali te pogosto prosi, milo govori s teboj?
- ²⁸Hoče skleniti zavezo s teboj, ga lahko najameš za stalnega služabnika?
- ²⁹Se igraš z njim kakor ptiček, ga lahko daš na vrvico za svoje dékle?

³⁰Ali trži z njim ribiška družba, ga delijo med trgovce?

³¹Ali lahko zasajaš kavlje v njegovo kožo, ribiške osti v njegovo glavo?

³²Položi svojo roko nanj! Pomisli na boj! Nikar ne nadaljuj!

Job 41

¹Če bo njegovo zaupanje ogoljufano, mar bo podlegel tistemu, kateremu se je pokazal?

²Ne bo postal okruten, če ga bo izzival? In kdo je, ki se postavlja pred menoj?

³Kdo je prišel predme, da naj poravnam? Pod vsem nebom, moj je!

⁴Ne bom molčal o njegovih udih, o moči in lepoti njegove postave.

⁵Kdo je privzdignil robove njegove obleke, kdo je predril njegov dvojni nagobčnik?

⁶Kdo je odprl vrata njegovega obličja? Okrog njegovih zob je groza.

⁷Prsni koš je ogrodje iz ščitov, čvrsto so strnjeni kakor s pečatom.

⁸Drug za drugim se tesno vrstijo, še sapica ne prodre mednje.

⁹Drug drugega se trdno držijo, stikajo se in se ne razklepajo.

¹⁰Njegovo kihanje izžareva svetlobo, njegove oči so kakor trepalnice zore.

¹¹Iz njegovega žrela švigajo plamenice, uhajajo ognjene iskre.

¹²Iz njegovih nozdrvi se vzdiguje dim kakor iz puhajočega lonca nad ločjem.

¹³Njegovo dihanje je žgoče oglje, plamen mu šviga iz žrela.

¹⁴V njegovem tilniku prebiva moč, pred njim poskakuje obup.

¹⁵Podgrlje njegovega telesa je napeto, kakor zlito je na njem, nič ohlapno.

¹⁶Njegovo srce je trdo kakor kamen, trdo kakor spodnji mlinski kamen.

¹⁷Kadar se vzdigne, se prestrašijo junaki, preplašeni klonejo.

¹⁸Kogar doseže, mu meč ne pomaga, ne kratka sulica ne ščit.

¹⁹Železo ima za slamo, bron za trhel les.

²⁰Puščica ga ne požene v beg, kamni iz prače se mu spreminjajo v strnje.

²¹Kij mu je kakor strnje, frčanju kopja se smeje.

²²Pod seboj ima ostre črepinje, po blatu se vlačí kakor mlatilne sani.

²³Globoko vodo vzvalovi kakor kotel, morje speni, da je kakor mazilo.

²⁴Za sabo pušča svetlo stezo, vodovje spreminja v sivino.

²⁵Ni mu enakega na zemlji, narejen je brez strahu.

²⁶Na vse gleda prezirljivo, to je kralj vseh zverin.

Job 42

Drugi Jobov odgovor: Job odstopi

¹Nato je Job odgovoril Gospodu in rekel:

²Zdaj vem, da vse premoreš in ni ovire za noben tvoj sklep.

³»Kdo je ta, ki brez znanja zamegljuje posvèt?« Zato sem govoril in nisem razumel reči, ki so zame pretežke in jih ne poznam.

⁴Poslušaj torej ti, jaz pa bom govoril, vprašal te bom in ti me pouči!

⁵Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko.

⁶Zato odstopam in se kesam v prahu in pepelu.

Sklep

Job dobi pravdo s prijatelji

⁷Potem ko je Gospod tako govoril Jobu, je Gospod rekel Elifázu Temáncu: Moj srd se je vnel proti tebi in proti tvojima dvema prijateljema, saj o meni niste govorili prav kakor moj služabnik Job.

⁸Zdaj si torej vzemite sedem juncev in sedem ovnov, pojdite k mojemu služabniku Jobu in jih darujte v žgalno daritev zase, moj služabnik Job pa naj moli za vas. Le zaradi njega vam ne bom poplačal po vaši norosti, kajti o meni niste govorili prav kakor moj služabnik Job.

⁹Tedaj so šli Elifáz Temánec, Bildád Suhéjec in Cofár Naámčan in so storili, kakor jim je ukazal Gospod. In Gospod se je ozrl na Joba.

Bog nagradi Joba

¹⁰In Gospod je obrnil Jobovo usodo, ko je prosil za svoje prijatelje. In Gospod je dvakratno povrnil Jobu vse, kar je imel prej.

¹¹Tedaj so prišli k njemu vsi njegovi bratje, vse njegove sestre in vsi njegovi znanci ter so jedli z njim v njegovi hiši. Izrazili so mu sožalje in ga potolažili za vse húdo, ki ga je Gospod poslal nadenj. Dali so mu tudi vsak po en cekin in po en zlat uhan.

¹²Gospod pa je poslej Joba blagoslavljal še bolj ko prej. Imel je štirinajst tisoč ovac in šest tisoč kamel, tisoč parov volov in tisoč oslic.

¹³Imel je sedem sinov in tri hčere.

¹⁴Prvi je dal ime Golobica, drugi Dišavka in tretji Lepotica.

¹⁵V vsej deželi ni bilo tako lepih žensk, kakor so bile Jobove hčere. Njihov oče jim je dal dediščino med njihovimi brati.

¹⁶Job je potem živel še sto štirideset let in videl svoje sinove in svoje vnuke do četrtega rodu.

¹⁷In Job je umrl star in nasičen z dnevi.

Psalmi

Psalmi 1

Prva knjiga
(Ps 1–41)
Psalm 1
Dvoje poti življenja

¹Blagor človeku, ki ne hodi po nasvetu krivičnih, ne stopa na pot grešnikov in ne poseda v družbi porogljivcev,

²temveč se veseli v Gospodovi postavi in premišljuje njegovo postavo podnevi in ponoči.

³Tak je kakor drevo, zasajeno ob vodnih strugah, ki daje svoj sad ob svojem času in njegovo listje ne ovane; vse, kar dela, uspeva.

⁴Ni pa tako s krivičnimi, temveč so kakor pleve, ki jih veter raznaša.

⁵Zato krivični ne bodo obstali ob sodbi, ne grešniki v zboru pravičnih.

⁶Zakaj Gospod pozna pot pravičnih, pot krivičnih pa vodi v pogubo.

Psalmi 2

Psalm 2
Bog in njegov Maziljenec

¹Zakaj hrumijo narodi in ljudstva razmišljajo prazne reči?

²Kralji zemlje so se dvignili, oblastniki se skupaj posvetujejo proti Gospodu in proti njegovemu Maziljencu:

³»Pretrgajmo njihove spona, njihove vezi vrzimo s sebe.«

⁴Ta, ki prestoluje v nebesih, se smeje, Gospod se jim posmehuje.

⁵Potem jim spregovori v svoji jezi, v svojem srdu jih prestraši:

⁶»Jaz sem posvetil svojega kralja na Sionu, svoji sveti gori.«

⁷Razglasil bom Gospodov zakon. Rekel mi je: »Ti si moj sin, danes sem te rodil.

⁸Zahtevaj od mene, in dam ti narode v dediščino, v lastnino konce zemlje.

⁹Razbil jih boš z železno palico, kakor lončarjevo posodo jih boš zdrobil.«

¹⁰Zdaj torej, kralji, bodite razumni, dajte se posvariti, sodniki zemlje!

¹¹Služite Gospodu v strahu, radujte se v trepetu!

¹²Prizadevajte si za iskrenost, sicer se razjezi in izginete na poti, zakaj skoraj bo vzplamenela njegova jeza. Blagor vsem, ki se zatekajo k njemu.

Psalmi 3

Psalm 3 Pri Bogu je rešitev

¹*Davidov psalm, ob begu pred Absalomom, svojim sinom.*

² Gospod, kako veliko je mojih nasprotnikov! Mnogi vstajajo zoper mene,

³mnogi pravijo moji duši: »Ni rešitve zanj pri Bogu.« *Sela.*

⁴Ti pa, Gospod, si ščit zame, moja slava in tisti, ki mi dviga glavo.

⁵S svojim glasom kličem h Gospodu in me usliši s svoje svete gore. *Sela.*

⁶Jaz sem legel počivat in zaspal, prebudil sem se, ker me je Gospod podpiral.

⁷Ne bojim se množic ljudstva, ki so se postavile naokrog zoper mene.

⁸Vstani, Gospod, reši me, moj Bog! Saj ti udariš vse moje sovražnike po čeljustih, zobe krivičnikov razbiješ.

⁹ Gospodova je rešitev, nad tvojim ljudstvom naj bo tvoj blagoslov! *Sela.*

Psalmi 4

Psalm 4 Spokojnost v skupnosti z Bogom

¹*Zborovodju, na godala. Davidov psalm.*

²Kadar te kličem, mi odgovori, Bog moje pravičnosti! V stiski si mi odprl širjave, izkaži mi milost, usliši mojo molitev.

³Človeški sinovi, doklej bo moja čast v zasramovanje, doklej boste ljubili prazne reči in iskali slepilo? *Sela.*

⁴Vedite, da si je Gospod odbral pobožnega, Gospod me usliši, ko kličem k njemu.

⁵Srdite se, a nikar ne grešite, govorite v svojem srcu, na svojem ležišču in molčite! *Sela.*

⁶Darujte prave daritve in zaupajte v Gospoda.

⁷Mnogi pravijo: »Kdo nam bo dal videti dobro?« Dvigni, Gospod, nad nami svetlobo svojega obličja!

⁸Dal si več veselja v moje srce kakor v času, ko je obilje njihovega žita in vina.

⁹V miru bom hkrati legel in spal, saj ti sam, Gospod, me pustiš varno prebivati.

Psalmi 5

Psalm 5 Jutranja molitev

¹*Zborovodju, na piščali. Davidov psalm.*

²Poslušaj moje izreke, o Gospod, dojemim moje vzdihovanje.

³Prisluhni glasu moje tožbe, moj Kralj in moj Bog, saj k tebi molim.

⁴Gospod, zjutraj poslušaj moj glas, zjutraj polagam predte molitev in čakam.

⁵Zares, ti nisi Bog, ki bi se veselil krivičnosti, hudobni ne more gostovati pri tebi.

⁶Bahači ne morejo obstati pred tvojimi očmi, ti sovražiš vse hudodelce.

⁷Ugonabljaš tiste, ki govore za slepilo, krvoločneža in varljivca mrzi Gospod.

⁸Jaz pa po tvoji veliki dobroti prihajam v tvojo hišo, padam na kolena proti tvojemu svetemu templju v tvojem strahu.

⁹Gospod, vodi me v svoji pravičnosti zaradi mojih sovražnikov, uravnavaj svojo pot pred mano.

¹⁰Zares, v njihovih ustih ni resnice, njihova notranjost je pogubna; odprt grob je njihovo grlo, s svojim jezikom se prilizujejo.

¹¹Obtoži jih krivde, o Bog, naj padejo zaradi svojih naklepov; zaradi njihovih mnogih hudodelstev jih odženi, saj so se ti uprli.

¹²A veselijo naj se vsi, ki se zatekajo k tebi, vekomaj naj vriskajo; zavaruj jih, da bodo ukali v tebi tisti, ki tvoje ime ljubijo.

¹³Saj ti, Gospod, blagoslavljaš pravičnega, kakor s ščitom ga kronaš z milostjo.

Psalmi 6

Psalm 6 Klic v stiski

¹*Zborovodju, na godala v oktavi. Davidov psalm.*

² Gospod, v svojem gnevu me ne grajaj, v svoji srditosti me ne karaj!

³Izkaži mi milost, Gospod, ker sem onemogel, ozdravi me, Gospod, ker so moje kosti potrte.

⁴Tudi moja duša je silno potrta; a ti, Gospod, doklej?

⁵Vrni se, Gospod, reši moje življenje, odreši me zaradi svoje dobrote!

⁶Zakaj v smrti ni spomina nate, kdo se ti zahvaljuje v podzemlju?

⁷Utrujen sem od vzdihovanja, vsako noč oblivam svojo posteljo, s solzami močim svoje ležišče.

⁸Moje oko je otopelo od žalosti, postaralo se je med vsemi mojimi nasprotniki.

⁹Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico, kajti Gospod je uslišal glas mojega ihtenja.

¹⁰ Gospod je uslišal mojo prošnjo, Gospod je sprejel moje molitev.

¹¹Osramočeni bodo, zelo bodo zmedeni vsi moji sovražniki, obrnili se bodo, mahoma bodo osramočeni.

Psalmi 7

Psalm 7 Molitev nedolžnega, ki ga preganjajo

¹*Davidova žalostinka, ki jo je pel Gospodu zaradi Benjaminovca Kuša.*

- ² Gospod, moj Bog, k tebi se zatekam, odreši me vseh mojih preganjalcev in me reši!
- ³ Sicer raztrgajo kakor lev mojo dušo, iztrgajo jo, in ni rešitelja.
- ⁴ Gospod, moj Bog, če sem to storil, če je v mojih rokah krivica,
- ⁵ če sem svojemu prijatelju vračal húdo ali svojega nasprotnika oropal brez vzroka,
- ⁶ naj sovražnik preganja mojo dušo in jo ujame, v tla naj potepta moje življenje, moja čast naj položi v prah. *Sela.*
- ⁷ Vstani, Gospod, v svoji jezi, vzdigni se zoper besnost mojih nasprotnikov, zbudi se, moj Bog, ki si ukazal sodbo.
- ⁸ Zbor narodov naj se zbere okrog tebe, nad njim se vrni v višavo.
- ⁹ Gospod, ki sodi ljudstva, sodi me, Gospod, po moji pravičnosti, po moji popolnosti, ki je v meni.
- ¹⁰ Naj se vendar konča hudobija krivičnih, nakloni trdnost pravičnemu! Tisti, ki preizkuša srca in obisti, je pravični Bog.
- ¹¹ Moj ščit je pri Bogu, rešitelju iskrenih v srcu.
- ¹² Bog je pravičen sodnik, Bog, ki je vsak dan togoten.
- ¹³ Če se kdo ne spreobrne, nabrusi svoj meč; svoj lok je napel in ga pripravil.
- ¹⁴ Nadel si je smrtonosno orožje, iz svojih puščic je naredil bakle.
- ¹⁵ Glej, snuje zlo, z muko spočne in rodi prevaro.
- ¹⁶ Koplje luknjo in jo pogloblja, vendar pade v jamo, ki jo je naredil.
- ¹⁷ Njegova zloba se vrne na njegovo glavo, na njegovo teme se spusti njegovo nasilje.
- ¹⁸ Zahvaljeval se bom Gospodu, ker je pravičen, opeval bom ime Gospoda Najvišjega.

Psalmi 8

Psalm 8

Božje veličastvo – človekovo dostojanstvo

¹*Zborovodju, po »Gitít«. Davidov psalm.*

² Gospod, naš Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji! Svoje veličastvo si povzdignil nad nebesa.

³ Iz ust otročičev in dojenčkov si postavil trdnjavo zaradi svojih nasprotnikov, da brzdaš sovražnika in maščevalca.

⁴ Ko gledam nebo, delo tvojih prstov, luno in zvezde, ki si jih utrdil:

⁵ Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga obiskuješ?

⁶ Naredil si ga malo nižjega od Boga, s slavo in častjo si ga ovenčal.

⁷ Dal si mu oblast nad deli svojih rok, vse si položil pod njegove noge:

⁸ vse ovce in govedo, in tudi živali na polju,

⁹ ptice neba in ribe morja, vse, kar se giblje po morskih stezah.

¹⁰ Gospod, naš Gospod, kako čudovito je tvoje ime po vsej zemlji!

Psalmi 9

Psalm 9

Bog je rešitelj stiskanih

¹*Zborovodju, po »Mut labbén«. Davidov psalm.*

Alef

² Gospod, slavil te bom z vsem svojim srcem, pripovedoval bom o vseh tvojih čudovitih delih.

³ V tebi se bom veselil in ukal, opeval bom tvoje ime, Najvišji.

Bet

⁴ Ko se moji sovražniki obrnejo nazaj, se spotaknejo in izginejo izpred tvojega obličja.

⁵ Zakaj ti si branil mojo pravico in sodbo, si sédel na prestol, pravični sodnik.

Gimel

⁶ Zapretil si narodom, pogubil krivičnika, njihovo ime si izbrisal na vekov veke.

⁷Sovražniki so pokončani, razvaline so za vedno; izruval si njihova mesta, njih spomin se je izgubil.

He

⁸Toda Gospod prestoluje na veke, za sodbo je utrdil svoj prestol.

⁹On sam bo sodil svet s pravičnostjo, razsojal med ljudstvi po pravici.

Vav

¹⁰Tako je Gospod zatiranemu zavetje, zavetje v času njegove stiske.

¹¹Kateri poznajo tvoje ime, zaupajo vate, kajti ti, Gospod, ne zapustiš njih, ki te iščejo.

Zajin

¹²Igrajte Gospodu, ki ima prestol na Sionu, oznanjajte med ljudstvi njegova dela,

¹³kajti on, ki maščuje prelito kri, se jih je spomnil, ni pozabil vpitja nesrečnih.

Het

¹⁴Izkaži mi milost, o Gospod, glej mojo nesrečo zaradi mojih sovražnikov, ti, ki me vzdiguješ izpred vrat smrti,

¹⁵da bom pripovedoval o vsej tvoji hvali, ob vratih hčere sionske, se radoval v tvojem odrešenju.

Tet

¹⁶Narodi so se pogreznili v jamo, ki so jo naredili, v mrežo, ki so jo nastavili, se jim je ujela noga.

¹⁷ Gospod se je dal spoznati, pripravil je sodbo; v delu lastnih rok se je ujel krivičnik. Higajon, *Sela*.

Jod

¹⁸Krivičniki se morajo vrniti v podzemlje, vsi narodi, ki na Boga pozabljajo.

Kaf

¹⁹Zakaj ubogi ne bo za vselej pozabljen, ne upanje nesrečnih za vedno izgubljeno.

²⁰Vstani, Gospod, ne daj, da prevlada človek, naj bodo narodi sojeni pred tvojim obličjem.

²¹ Gospod, položi vanje grozo, naj narodi vedo, da so umrljivi. *Sela.*

Psalmi 10

Psalm 10 (9 B) Bog je rešitelj stiskanih (nadaljevanje) *Lamed*

¹ Zakaj, Gospod, stojiš v daljavi, se skrivaš v času stiske?

² Zaradi ošabnosti krivičnih nesrečni izgoreva; naj se ujamejo v naklepih, ki so jih zasnovali.

³ Krivični se hvali s poželjivostjo svoje duše, ropar preklinja in zasramuje Gospoda.

⁴ Krivičnik ga v svoji ošabnosti ne išče, »Ni Boga!«, v tem so vse njegove hudobne misli.

⁵ Njegove poti uspevajo v vseh časih, tvoje sodbe so tam gori, predaleč od njega; na vse svoje nasprotnike gleda zviška.

⁶ V svojem srcu pravi: »Ne bom omahnil, od roda do roda ne bom padel v nesrečo.«

Pe

⁷ Njegova usta so polna kletev, prevare in zatiranja, pod njegovim jezikom sta zloba in zlo.

⁸ V zaselkih sedi v zasedi, na skrivnem ubije nedolžnega,

Ajin

njegove oči čakajo na nesrečnika.

⁹ Na skrivnem preži kakor lev v zasedi, preži, da bi ujel nesrečnika; ujame nesrečnika, tako da ga potegne v svojo mrežo.

¹⁰ Potuhne se, počene, z vso svojo silo pade na žrtve.

¹¹ V svojem srcu pravi: »Bog je pozabil, skril je svoj obraz, ne vidi, za vedno.«

Kof

¹²Vstani, Gospod Bog! Vzdigni svojo roko! Nikar ne pozabljal nesrečnih!

¹³Zakaj krivičnik Boga zasramuje, v svojem srcu pravi: »Ne boš kaznoval.«

Reš

¹⁴Videl si muko in žalost, gledaš, da jih vzameš v svoje roke. Slabotni se prepušča tebi, siroti si postal pomočnik.

Šin

¹⁵Zdrôbi laket krivičniku in hudobnežu, kaznuj njegovo krivičnost, da je ne bo več.

¹⁶ Gospod je kralj na vekov veke, narodi so izginili iz njegove dežele.

Tav

¹⁷ Gospod, ti si uslišal hrepenenje ponižnih, krepíš jim srce, tvoje uho je pozorno,

¹⁸da daš pravico siroti in zatiranemu, da ne bo več strašil človek, ki je iz zemlje.

Psalmi 11

Psalm 11 (10)

Bog preiskuje vse ljudi

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

H Gospodu se zatekam, kako morete reči moji duši: »Bežite na vašo goro kakor ptica!

²Zakaj glej, krivični napenjajo lok, uravnavajo svoje puščice na tetivi, da bi v temi streljali na iskrene v srcu;

³ko so temelji razrušeni, kaj more storiti pravični?«

⁴ Gospod je v svojem svetem templju, Gospod ima svoj prestol v nebesih; njegove oči gledajo, njegov pogled preizkuša človeške otroke.

⁵ Gospod preizkuša pravičnega in krivičnega, tistega, ki ljubi nasilje, sovraži njegova duša.

⁶Na krivične bo dal deževati zanke, ogenj, žveplo in hudo nevihto, to je delež njihove čaše.

⁷Zakaj Gospod je pravičen, ljubi pravičnost, iskreni bodo gledali njegovo obličje.

Psalmi 12

Psalm 12 (11) Varstvo v Božji besedi

¹*Zborovodju, v oktavi. Davidov psalm.*

²Pomagaj, Gospod, ker ni več pobožnega, izmed človeških sinov je izginila zvestoba.

³Puhlice govorijo drug drugemu, z laskavimi ustnicami, z dvoličnim srcem govorijo.

⁴Gospod naj iztrebi vse laskave ustnice, jezik, ki govori prevzetno,

⁵tiste, ki pravijo: »S svojim jezikom bomo zmagali, naše ustnice so z nami, kdo nam je gospod?«

⁶»Zaradi nasilja nad nesrečnimi, zaradi vzdihovanja ubogih se bom zdaj vzdignil,« govori Gospod, »naklonil bom rešitev njemu, ki si jo želi.«

⁷Gospodovi izreki so čisti izreki, srebro prečiščeno v topilnici na zemlji, sedemkrat očiščeno.

⁸Ti, Gospod, nas boš varoval, čual nas boš pred tem rodом na veke.

⁹Naokrog hodijo krivični, podlost je prišla nad človeške sinove.

Psalmi 13

Psalm 13 (12) Kako dolgo?

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

²Doklej, Gospod, me boš vedno pozabljal? Doklej boš skrival svoje obličje pred mano?

³Doklej bom moral dajati nasvete v svoji duši, nositi bolečino v svojem srcu dan za dnem? Doklej se bo moj sovražnik povzdigoval nad mano?

⁴Poglej, usliši me, Gospod, moj Bog, razsvetli mi oči, sicer zaspim do smrti,

⁵sicer bo moj sovražnik rekel: »Premagal sem ga,« moji nasprotniki se bodo radovali, ker sem omahnil.

⁶Jaz pa zaupam v tvojo dobroto, moje srce se raduje, ker si me rešil. Peti hočem Gospodu, ker mi je povrnil dobro.

Psalmi 14

Psalm 14 (13) Človek brez Boga (Ps 53,1–7)

¹*Zborovodju. Davidov.*

Bedak pravi v svojem srcu: »Ni Boga.« Ravnaajo pokvarjeno, počenjajo ostudna dejanja, ni ga, ki bi delal dobro.

² Gospod gleda dol iz nebes na človeške sinove, da bi videl, ali je kateri razumen, kateri, ki Boga išče.

³Vsi so zablodili, vsi skupaj so se izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, ni ga niti enega.

⁴Mar nimajo spoznanja vsi hudodelci, ki jedo moje ljudstvo, kakor jedo kruh, a Gospoda ne kličejo.

⁵Tam se jih loti strah in groza, kajti Bog je z rodom pravičnega.

⁶Sklep nesrečnega hočete zasramovati, a Gospod je njegovo zatočišče.

⁷O da bi prišla s Siona Izraelova rešitev! Ko bo Gospod obrnil usodo svojega ljudstva, se bo Jakob radoval, veselil se bo Izrael.

Psalmi 15

Psalm 15 (14) Gost na sveti gori

¹*Davidov psalm.*

Gospod, kdo sme biti gost v tvojem šotoru, kdo sme prebivati na tvoji sveti gori?

²Kdor hodi v popolnosti, ravna pravično in govori resnico v svojem srcu.

³Ne obrekuje s svojim jezikom, ne počne bližnjemu nič slabega, ne kliče zasramovanja proti svojemu bližnjemu.

⁴Zavrženi je v njegovih očeh vreden prezira, a izkazuje čast tistim, ki se bojijo Gospoda. Če je prisegel v svojo škodo, tega ne preklicuje.

⁵Svojega denarja ne daje za obresti, zoper nedolžnega ne sprejema podkupnine. Kdor tako dela, ne bo omahnil na veke.

Psalmi 16

Psalm 16 (15) Delež pri Bogu

¹*Davidov miktám.*

Varuj me, o Bog, saj se zatekam k tebi.

² Gospodu pravim: »Ti si moj Gospod, moja sreča, ničesar ni nad tabo,«

³svetim, ki so v deželi: »Moji knezi, v njih je vse moje veselje.«

⁴Naj se množijo bolečine tistim, ki hitijo za drugim. Ne bom jim daroval krvavih pitnih daritev, ne bom nosil njih imen na svojih ustnicah.

⁵ Gospod, delež moje dediščine in moja čaša, ti imaš v rokah mojo usodo.

⁶Merilne vrvi so padle zame na ljubkih krajih, zares, dediščina mi ugaja.

⁷Slavim Gospoda, ki mi svetuje, tudi ponoči me opominja moje srce.

⁸Vedno postavljam predse Gospoda; ker je na moji desnici, ne bom omahnil.

⁹Zato se moje srce veseli, moja duša se raduje; tudi moje meso bo prebivalo varno.

¹⁰Zakaj moje duše ne boš prepustil podzemlju, svojemu zvestemu ne boš dal videti trohnobe.

¹¹Daješ mi spoznati pot življenja; polnost veselja je pred tvojim obličjem, večne radosti na tvoji desnici.

Psalmi 17

Psalm 17 (16) Prošnja po nedolžnem preganjanega

¹*Davidova molitev.*

Poslušaj, Gospod, pravično stvar, prisluhni mojemu ječanju; sliši mojo molitev z ustnic brez prevare.

²Od tebe naj pride moja sodba, tvoje oči gledajo na iskrenost.

³Preizkusil si moje srce, obiskal si me ponoči, pretopil si me, ničesar nisi našel; moje misli ne gredo skozi moja usta.

⁴Ob človeških dejanjih, po besedi tvojih ustnic, sem se varoval nasilnikovih poti.

⁵Moji koraki se držijo tvojih steza, moje noge ne omahujejo.

⁶Jaz sem te klical, saj me boš uslišal, o Bog; nagni k meni svoje uho, usliši moj izrek.

⁷Pokaži svoje čudovite dobrote, rešitelj tistih, ki se zatekajo pred tvojimi nasprotniki k tvoji desnici.

⁸Varuj me kakor zenico v očesu, skrij me v senci svojih peruti,

⁹pred krivičniki, ki počenjajo nasilje nad mano, mojimi smrtnimi sovražniki, ki me obdajajo.

¹⁰Svoje brezčutno srce so zaprli, njihova usta govorijo prevzetno.

¹¹Našim korakom sledijo, zdaj me obkrožajo, svoje oči naprezajo, da bi me vrgli na tla.

¹²Njegova podoba je kakor podoba leva, ki hlepi, da bi trgal, kakor mlad lev, ki preži v skrivališču.

¹³Vstani, Gospod, stopi pred njegov obraz, spravi ga na kolena, osvobodi me krivičnika s svojim mečem,

¹⁴s svojo roko smrtnikov, o Gospod, smrtnikov, katerih delež je v posvetnem življenju. S svojo zalogo jim napolni trebuh; naj se nasitijo njihovi sinovi in pustijo ostanek še svojim otrokom.

¹⁵Jaz pa bom v pravičnosti gledal tvoje obličje, ko se prebudim, se bom sitil ob tvoji podobi.

Psalmi 18

Psalm 18 (17) Kralj se zahvaljuje za rešitev (2 Sam 22,1–51)

¹Zborovodju. *Od Gospodovega služabnika Davida, ki je govoril Gospodu besede te pesmi na dan, ko ga je Gospodrešil iz pesti vseh njegovih sovražnikov in iz Savlove roke.* ²Rekel je:

Ljubim te, Gospod, moja moč,

³ Gospod, moja skala, moja trdnjava, moj osvoboditelj; moj Bog, moja pečina, kamor se zatekam, moj ščit, rog moje rešitve, moje zavetje.

⁴Hvaljen bodi, kličem Gospodu, in že sem rešen svojih sovražnikov.

⁵Obdale so me vrvi smrti, Beliálovi hudourniki so me prestrašili.

⁶Vrvi podzemlja so me obdale, zanke smrti so bile pred mano.

⁷Ko mi je bilo tesno, sem klical Gospoda, k svojemu Bogu sem klical na pomoč. Slišal je moj glas iz svojega templja, moje vpitje je pred njegovim obličjem, prišlo je v njegova ušesa.

⁸Tedaj se je zemlja zamajala in vztrepetala, temelji gora so se stresli, zamajali so se, ker se je vnela njegova jeza.

⁹Iz njegovih nosnic se je vzdignil dim, iz njegovih ust požirajoč ogenj, oglje je bruhalo iz njega.

¹⁰Nagnil je nebo in se spustil, temen oblak je bil pod njegovimi nogami.

¹¹Jezdil je na kerubu in letal, jadral je na perutih vetra.

¹²Temo je postavil za svoje skrivališče, okrog sebe svoj šotor, temo vode, oblake sopar.

¹³Iz sijaja pred njim so prihajali oblaki, toča in žareče oglje.

¹⁴ Gospod je zagrmel na nebu, Najvišji se je oglasil s točo in žarečim ogljem.

- ¹⁵Poslal je svoje puščice, razkropil jih je, mnogo bliskov, podil jih je.
- ¹⁶Pokazale so se struge voda, razkrili so se temelji zemeljskega kroga od tvoje grožnje, o Gospod, od puhanja tvojih nosnic.
- ¹⁷Pošlje pomoč od zgoraj, vzame me, potegne me iz velikega vodovja.
- ¹⁸Reši me mojega močnega nasprotnika, mojih sovražnikov, ker so močnejši od mene.
- ¹⁹Na dan moje nesreče so prišli predme, toda Gospod mi je bil opora.
- ²⁰Odpeljal me je na prostrano polje, otel me je, ker ima veselje nad mano.
- ²¹Gospod mi plačuje po moji pravičnosti, po čistosti mojih rok mi povrača;
- ²²ker sem se držal Gospodovih poti in nisem odpadel od svojega Boga;
- ²³ker so bile vse njegove sodbe pred mano in njegovih zakonov nisem odstranil.
- ²⁴Do njega sem bil popoln in sem se varoval svoje krivde.
- ²⁵Gospod mi je torej povrnil po moji pravičnosti, po čistosti mojih rok pred njegovimi očmi.
- ²⁶Z zvestim si zvest, s popolnim si popoln;
- ²⁷z iskrenim si iskren, s prekanjenim si prebrisan.
- ²⁸Zares, ti rešuješ nesrečno ljudstvo, prevzetne oči pa ponižuješ.
- ²⁹Zares, ti mi prižigaš svetilko, o Gospod; moj Bog mi razsvetljuje temo.
- ³⁰Zares, s teboj napodim sovražna krdela, s svojim Bogom preskočim zidovje.
- ³¹To je Bog, njegova pot je popolna, Gospodov izrek je prečiščen, ščit je vsem, ki se zatekajo k njemu.
- ³²Zares, kdo je Bog razen Gospoda, kdo je skala razen našega Boga;
- ³³Boga, ki me z močjo opasuje in mi daje pot popolnosti?
- ³⁴Dela mi noge kakor košutam in me postavlja na moje višine.
- ³⁵Uči moje roke za vojno, moje lakte za napenjanje bronastega loka.

³⁶Dal si mi ščit svoje rešitve, tvoja desnica me podpira, tvoja skrbnost me dela velikega.

³⁷Razširjaš moje korake pod mano, moji členki ne klekajo.

³⁸Zasledujem svoje sovražnike in jih dohitevam, ne vračam se, dokler jih ne pokončam.

³⁹Razbijem jih, da ne morejo več vstati, padejo pod moje noge.

⁴⁰Z močjo me opasuješ za spopad, moje napadalce upogibaš pod mene.

⁴¹Dal si, da mi moji nasprotniki obračajo hrbet, svoje sovražnike utišam.

⁴²Kličejo na pomoč, a ni rešitelja, h Gospodu, a jim ne odgovori.

⁴³Zmeljem jih kakor prah pred vetrom, poteptam jih kakor blato na cesti.

⁴⁴Osvobajaš me prepira z ljudstvom, postavljaš me za poglavarja narodov, ljudstvo, ki ga nisem poznal, mi služi.

⁴⁵Brž ko slišijo z ušesi, so mi pokorni, sinovi tujcev se mi dobrikajo.

⁴⁶Sinovi tujcev podležejo, prihajajo iz svojih utrdb.

⁴⁷Naj živi Gospod, slavljenja moja skala, naj bo vzvišen Bog moje rešitve,

⁴⁸Bog, ki mi daje maščevanje, ki je ljudstva spravil podme!

⁴⁹Osvobajaš me od mojega sovražnika, še več, povzdiguješ me nad moje napadalce, rešuješ me nasilnega človeka.

⁵⁰Zato te bom slavil med narodi, o Gospod, pel bom tvojemu imenu,

⁵¹ki svojemu kralju naklanja velike zmage, in izkazuje dobroto svojemu maziljencu Davidu in njegovemu zarodu na veke.

Psalmi 19

Psalm 19 (18)

Božje veličastvo v naravi in postavi

¹Zborovodju. Davidov psalm.

²Nebesa pripovedujejo o Božji slavi, nebesni svod sporoča o delu njegovih rok.

- ³Dan izreka dnevu govor, noč razglaša noči znanje.
- ⁴To ni govor, to niso besede, njihov glas je neslišen;
- ⁵po vsej zemlji gre njihov val, do konca sveta njihove besede. Na njih je postavil šotor soncu,
- ⁶ki kakor ženin odhaja iz svoje sobe, veseli se kakor junak, da teče po poti.
- ⁷S konca neba je njegov vzhod, njegov preobrat nad njihovimi konci, nič ne ostane skrito pred njegovo vročino.
- ⁸ Gospodova postava je popolna, poživlja dušo; Gospodovo pričevanje je zanesljivo, nevednega dela modrega.
- ⁹ Gospodovi ukazi so pravi, razveseljujejo srce; Gospodova zapoved je jasna, razsvetljuje oči.
- ¹⁰ Gospodov strah je čist, ostaja na veke; Gospodove sodbe so resnica, vse skupaj pravične.
- ¹¹Bolj so zaželeni kakor zlato, bolj kakor obilje čistega zlata; bolj kakor med so sladke, kakor med iz satovja.
- ¹²Tudi tvoj služabnik dobiva svarilo po njih, v izpolnjevanju teh je bogato plačilo.
- ¹³Kdo razume napake? Prikritih me očisti!
- ¹⁴Tudi pred prevzetneži zadržuj svojega služabnika, naj ne gospodujejo nad mano. Tedaj bom brez graje, prost bom velike pregrehe.
- ¹⁵Naj ti bodo v veselje izreki mojih ust, premišljanje mojega srca pred tvojim obličjem, Gospod, moja skala, moj rešitelj.

Psalmi 20

Psalm 20 (19) Prošnja za kralja

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

- ²Naj te usliši Gospod na dan stiske, ime Jakobovega Boga naj te varuje.
- ³Naj ti pošlje pomoč iz svetišča, s Siona naj te podpira.

⁴Naj se spominja vseh tvojih jedilnih daritev, tvojo žgalno daritev naj naredi slastno. *Sela.*

⁵Naj ti daje po tvojem srcu in ves tvoj načrt naj izpolni.

⁶Radovati se hočemo v tvoji zmagi in v imenu našega Boga razobesiti zastave; naj izpolni Gospod vse tvoje prošnje.

⁷Zdaj vem, da Gospod pomaga svojemu maziljencu do zmage; iz svojih svetih nebes mu odgovarja z zmagovito močjo svoje desnice.

⁸Ti na vozove, oni na konje, mi pa se zanašamo na ime Gospoda, našega Boga.

⁹Oni klecnejo in padejo, mi pa vstanemo in se obdržimo.

¹⁰ Gospod, pomagaj kralju do zmage, usliši nas na dan, ko te kličemo.

Psalmi 21

Psalm 21 (20)

Zahvalna molitev za kraljevo zmago

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

² Gospod, kralj se veseli v tvoji moči, v tvoji zmagi, kako zelo se raduje!

³Hrepenenje njegovega srca si mu dal, prošnje njegovih ustnic nisi odrekel. *Sela.*

⁴Zares, prehitel si ga z blagoslovi dobrega, na glavo si mu položil krono iz čistega zlata.

⁵Za življenje te je prosil, ti si mu ga podelil: dolgost dni vekomaj in za vedno.

⁶Velika je njegova slava v tvoji pomoči, veličastvo in sijaj polagaš nanj.

⁷Zares, postavil si ga v blagoslov za vedno, osrečil si ga z veseljem svojega obličja.

⁸Zares, kralj zaupa v Gospoda, zaradi dobrote Najvišjega ne bo omahnil.

⁹Tvoja roka bo segla po vseh tvojih sovražnikih, tvoja desnica bo dosegla tvoje nasprotnike.

¹⁰Položil jih boš kakor v gorečo peč, v času svojega obličja, o Gospod. V svoji jezi jih bo pogoltnil, ogenj jih bo použil.

¹¹Njihov sad boš iztrebil z zemlje, njihov zarod izmed človeških sinov.

¹²Če nagibajo hudobijo nad te, snujejo hudoben načrt, ničesar ne bodo zmogli.

¹³Zares, ti jih prisiliš k umiku, s svojimi tetivami boš meril v njihove obraze.

¹⁴Vzdigni se, Gospod, v svoji moči, opevali in hvalili bomo tvojo mogočnost.

Psalmi 22

Psalm 22 (21) Trpljenje in upanje pravičnega

¹*Zborovodju, po napevu Košuta ob zori. Davidov psalm.*

²Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil? Daleč od moje rešitve so besede mojega vpitja.

³Moj Bog, kličem podnevi, pa me ne uslišiš, ponoči, pa ni pomiritve zame.

⁴In ti si Sveti, prestoluješ nad hvalnicami Izraela.

⁵Vate so zaupali naši očetje, zaupali so, in si jih osvobodil.

⁶K tebi so klicali, in so bili rešeni, vate so zaupali, in niso bili osramočeni.

⁷Jaz pa sem črv, ne človek, sramotenje ljudi, prezir ljudstva.

⁸Vsi, ki me vidijo, me zasmehujejo, kremžijo ustnice, zmajujejo z glavo:

⁹»Prepuštil se je Gospodu, naj ga osvobodi, naj ga reši, saj ima z njim veselje.«

¹⁰Zares, ti si me potegnil iz telesa, me varoval na prsih moje matere.

¹¹K tebi sem bil vržen iz naročja, od materinega telesa si ti moj Bog.

¹²Ne bodi daleč od mene, saj je stiska blizu, saj ni nikogar, ki bi pomagal.

¹³Obkrožilo me je mnogo juncev, bašanski biki so me obdali;

¹⁴svoje gobce so razprli proti meni kakor lev, ki trga in rjove.

¹⁵Razlil sem se kakor voda, vse moje kosti so se razklenile. Moje srce je postalo kakor vosek, raztopilo se je sredi mojega telesa.

- ¹⁶Suha kakor črepinja je moja sila, moj jezik se lepi na nebo; v smrtni prah si me položil.
- ¹⁷Obkrožili so me psi, drhal hudobnežev me je obkolila; prebodli so mi roke in noge.
- ¹⁸Lahko preštejem vse svoje kosti, oni gledajo, buljijo vame.
- ¹⁹Razdeljujejo si moja oblačila in za mojo suknjo žrebajo.
- ²⁰Ti pa, Gospod, ne bodi daleč! Moja moč, hiti mi pomagat!
- ²¹Reši pred mečem mojo dušo, iz pasje šape, mojo edino;
- ²²odreši me iz levjega gobca, izpred bivolskih rogov si me uslišal.
- ²³Oznanjal bom tvoje ime svojim bratom, sredi zbora te bom hvalil.
- ²⁴Tisti, ki se bojite Gospoda, hvalite ga, ves Jakobov zarod, častite ga, trepetajte pred njim, ves Izraelov rod.
- ²⁵Zakaj ni preziral in ni zaničeval nesreče nesrečnega. Ni skrival pred njim svojega obličja; ko je k njemu klical na pomoč, je slišal.
- ²⁶Od tebe je moja hvalnica v velikem zboru; svoje zaobljube bom izpolnil pred tistimi, ki se ga bojijo.
- ²⁷Ubogi bodo jedli in se nasitili, hvalili bodo Gospoda tisti, ki ga iščejo; naj vam oživi srce za vedno.
- ²⁸Spomnili se bodo in se vrnili h Gospodu vsi konci zemlje; pred njim bodo padle na kolena vse družine narodov.
- ²⁹Zakaj Gospodu gre kraljestvo, vladarju nad narodi.
- ³⁰Jedo in padajo na kolena vsi rejeni na zemlji, pred njim se klanjajo vsi, ki so se pogreznili v prah, vsak, ki ni mogel ohraniti svoje duše pri življenju.
- ³¹Zarod mu bo služil, o mojem Gospodu bodo pripovedovali rodu.
- ³²Prišli bodo in oznanjali ljudstvu, ki bo rojeno, njegovo pravičnost; da je on to naredil.

Psalmi 23

Psalm 23 (22)
Dobri pastir in gostitelj

¹*Davidov psalm.*

Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka.

²Na zelenih pašnikih mi daje ležišče; k vodam počitka me vodi.

³Mojo dušo poživlja, vodi me po pravih stezah zaradi svojega imena.

⁴Tudi če bi hodil po globeli smrtne sence, se ne bojim hudega, ker si ti z menoj, tvoja palica in tvoja opora, ti me tolažita.

⁵Pred mano pogrinjaš mizo vpričo mojih nasprotnikov; z oljem mi maziliš glavo, moja čaša je prepolna.

⁶Le dobrota in milina me bosta spremljali vse dni mojega življenja; prebival bom v hiši Gospodovi vse dni življenja.

Psalmi 24

Psalm 24 (23)
Vhod v svetišče

¹*Davidov psalm.*

Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje, zemeljski krog in njegovi prebivalci.

²Zakaj on jo je osnoval na morjih, on jo je utrdil na veletokih.

³Kdo se bo povzpел na Gospodovo goro, kdo sme stati na njegovem svetem kraju?

⁴Tisti, ki je nedolžnih rok in čistega srca, ki svoje duše ne vzdiguje k praznim rečem in ne prisega po krivem.

⁵Prejel bo blagoslov od Gospoda, pravičnost od Boga svoje rešitve.

⁶To je rod tistih, ki po njem povprašujejo, ki iščejo tvoje obličje, Jakob. *Sela.*

⁷Vzdignite, vrata, svoje glave, vzdignite se, starodavne duri, da vstopi kralj slave.

⁸Kdo je to, kralj slave? Gospod, silen junak, Gospod, junak v boju.

⁹Vzdignite, vrata, svoje glave, vzdignite se, starodavne duri, da vstopi kralj slave.

¹⁰Kdo je ta, kralj slave? Gospod nad vojskami, on je kralj slave. *Sela.*

Psalmi 25

Psalm 25 (24) Prošnja za odpuščanje in varstvo

¹*Davidov psalm.*

Alef

K tebi, Gospod, vzdigujem svojo dušo.

Bet

²Moj Bog, vate zaupam, naj ne bom osramočen, naj ne ukajo nad menoj moji sovražniki.

Gimel

³Tudi vsi tisti, ki zaupajo vate, ne bodo osramočeni, osramočeni bodo, kateri so se za nič izneverili.

Dalet

⁴Svoje poti, Gospod, mi daj spoznati, svojih steza me uči.

He

⁵Vodi me v svoji resnici in me uči, saj si ti Bog moje rešitve;

Vav

vate upam ves dan.

Zajin

⁶Spomni se, Gospod, svojega usmiljenja, svojih dobrot, saj so od vekomaj.

Het

⁷Grehov moje mladosti in mojih hudodelstev se ne spominjaj, ti se me spominjaj po svoji zvestobi, zaradi svoje dobrote, o Gospod.

Tet

⁸Dober in iskren je Gospod, zato poučuje grešnike na poti.

Jod

⁹Ponižne vodi v pravici, ponižne uči svojo pot.

Kaf

¹⁰Vse Gospodove steze so dobrota in zvestoba za tiste, ki ohranjajo njegovo zavezo in njegova pričevanja.

Lamed

¹¹ Gospod, zaradi svojega imena odpusti mojo krivdo, ker je velika.

Mem

¹²Kdo je mož, ki se boji Gospoda? Njega poučuje o poti, ki naj jo izbere.

Nun

¹³Njegova duša vztraja v dobrem, njegov zarod bo podedoval deželo.

Sameh

¹⁴ Gospodovo zaupanje je za tiste, ki se ga bojijo, njegova zaveza, da jim jo da spoznati.

Ajin

¹⁵Moje oči so vedno uprte v Gospoda, zakaj on potegne moje noge iz mreže.

Pe

¹⁶Obrni se k meni in mi izkaži milost, ker sem osamljen in nesrečen.

Cade

¹⁷Stiske mojega srca olajšaj, iz mojih tesnob me odpelji.

(Kof)

¹⁸Glej mojo nesrečo in muko, odpusti vse moje grehe.

Reš

¹⁹Glej moje sovražnike, kako jih je veliko, z divjim sovraštvom me sovražijo.

Šin

²⁰Varuj mojo dušo in me reši, naj ne bom osramočen, ker se zatekam k tebi.

Tav

²¹Popolnost in iskrenost naj me varujeta, saj upam vate.

²²Reši Izraela, o Bog, iz vseh njegovih stisk.

Psalmi 26

Psalm 26 (25)
Molitev nedolžnega

¹*Davidov psalm.*

Gospod, prisodi mi pravico, zakaj hodil sem v svoji popolnosti in sem v Gospoda zaupal, ne bom omahoval.

²Preizkusi me, Gospod, in me skušaj, prečisti mi obisti in srce,

³zakaj tvoja dobrota je pred mojimi očmi, hodil sem v tvoji zvestobi.

⁴Ne posedam s puhlimi ljudmi, pri hinavcih nočem vstopati.

⁵Sovražim zbor hudobnežev, s krivičniki nočem posedati.

⁶V nedolžnosti si umivam roke, da smem hoditi okrog tvojega oltarja, o Gospod,

⁷da lahko glasno izrekam zahvalo, da pripovedujem o vseh tvojih čudovitih delih.

⁸ Gospod, ljubim prebivališče tvoje hiše, kraj, kjer prebiva tvoja slava.

⁹Ne poberi z grešniki moje duše, s krvoločneži mojega življenja,

¹⁰razuzdanost je v njihovih rokah in njihova desnica je polna podkupnine.

¹¹Jaz pa bom hodil v svoji popolnosti, reši me in mi izkaži milost.

¹²Moja noga stoji na ravnem, v zborih bom slavil Gospoda.

Psalmi 27

Psalm 27 (26)
Bog je luč in rešitev

¹*Davidov psalm.*

Gospod je moja luč in moja rešitev, koga bi se moral bati? Gospod je trdnjava mojega življenja, pred kom bi moral trepetati?

²Ko se mi hudobneži približajo, da bi požrli moje meso, moji nasprotniki in sovražniki proti meni, se spotaknejo in padejo.

³Tudi če se tabor vojske utabori proti meni, se moje srce ne boji; tudi če proti meni izbruhne vojna, jaz pri tem zaupam.

⁴Za eno prosim Gospoda, to skušam doseči: da bi prebival v Gospodovi hiši vse dni svojega življenja, da bi zrl Gospodovo milino, premišljal v njegovem templju.

⁵Zakaj on mi daje varstvo v svojem zavetišču na dan nesreče, skriva me v skrivališču svojega šotoru, na skalo me vzdigne.

⁶In zdaj se dviga moja glava nad mojimi sovražniki, ki me obdajajo; daroval bom v njegovem šotoru daritve ob vzklikanju; peti in igrati hočem Gospodu.

⁷Poslušaj, Gospod, moj glas, s katerim kličem, izkaži mi milost in me usliši!

⁸Tebi pravi moje srce: »Iščite moje obličje!« Tvoje obličje, Gospod, iščem.

⁹Ne skrivaj svojega obličja pred mano! Ne zavračaj v jezi svojega služabnika! Moja pomoč si postal, ne zavrzi in ne zapusti me, Bog moje rešitve.

¹⁰Zares, moj oče in moja mati sta me zapustila, Gospod pa me sprejema.

¹¹Úči me, Gospod, svojo pot, vodi me po ravni stezi zaradi mojih sovražnikov.

¹²Ne izročaj me volji mojih nasprotnikov, kajti zoper mene so vstale krive priče, ki besnijo od nasilja.

¹³Verujem, da bom videl dobroto Gospodovo v deželi živih.

¹⁴Upaj v Gospoda, bodi močan, tvoje srce naj se opogumi, upaj v Gospoda.

Psalmi 28

Psalm 28 (27) Prošnja in zahvala

¹*Davidov psalm.*

K tebi, Gospod, kličem, moja skala, ne bodi gluha zame! Če boš molčal pred menoj, bom podoben tistim, ki se pogrezajo v jamo.

²Usliši glas moje prošnje, ko kličem k tebi na pomoč, ko vzdigujem svoje roke k notranjemu svetišču tvojega templja.

³Ne odpravi me s krivičniki, skupaj s hudodelci, s tistimi, ki prijazno govorijo s svojimi bližnjimi, a imajo hudobijo v svojem srcu.

⁴Daj jim po njihovem delovanju, po hudobiji njihovih dejanj; po delu njihovih rok jim daj, vrni jim njihovo plačilo.

⁵Zakaj ne menijo se za Gospodova dejanja, za delo njegovih rok; naj jih poruši in ne pozida več.

⁶Naj bo slavljen Gospod, ker je uslišal glas moje prošnje.

⁷ Gospod je moja moč in moj ščit, vanj je zaupalo moje srce; prejel sem pomoč in srce mi vriska, s svojo pesmijo se mu zahvaljujem.

⁸ Gospod je moč svojemu ljudstvu, on je rešilna trdnjava svojemu maziljencu.

⁹Reši svoje ljudstvo, blagoslavljalj svojo dediščino, pasi in nosi jih na veke.

Psalmi 29

Psalm 29 (28) Božje veličastvo v nevihti

¹*Davidov psalm.*

Dajajte Gospodu, Božji sinovi, dajajte Gospodu slavo in moč!

²Dajajte Gospodu slavo njegovega imena, padite na kolena pred Gospodom v svetem okrasju!

³Glas Gospodov je nad vodami, Bog veličastva grmi, Gospod je nad silnimi vodami.

⁴Glas Gospodov je v moči, glas Gospodov je v sijaju.

⁵Glas Gospodov lomi cedre, Gospod lomi cedre libanonske.

⁶Daje, da Libanon poskakuje kakor teliček, Sirjón kakor mlad bivol.

⁷Glas Gospodov siplje ognjene plamene.

⁸Glas Gospodov pretresa puščavo, Gospod pretresa kadéško puščavo.

⁹Glas Gospodov zvija hraste in razgalja gozdove; v njegovem templju vse kliče: »Slava!«

¹⁰ Gospod je prestoloval nad potopom, Gospod prestoluje kot kralj na veke.

¹¹ Gospod daje moč svojemu ljudstvu, Gospod bo blagoslovil svoje ljudstvo z mirom.

Psalmi 30

Psalm 30 (29) Zahvala za rešitev

¹*Psalm. Pesem ob posvečenju Davidove hiše.*

²Povzdigujem te, Gospod, ker si me potegnil iz vodnjaka in nisi pustil, da bi se moji sovražniki veselili nad mano.

³ Gospod, moj Bog, k tebi sem klical na pomoč, in ti si me ozdravil.

⁴ Gospod, iz podzemlja si potegnil mojo dušo, oživil si me izmed tistih, ki se pogrezajo v jamo.

⁵Pojte Gospodu, njegovi zvesti, slavite spomin njegove svetosti!

⁶Zakaj njegova jeza traja le trenutek, njegova dobrohotnost vse življenje; zvečer se naseli jokanje, proti jutru pa pride vriskanje.

⁷Jaz pa sem rekel v svojem zadovoljstvu: »Ne bom omahnil na veke.«

⁸ Gospod, v svoji dobrohotnosti si me postavil kot trdno goro; skril si svoje obličje, bil sem zmeden.

⁹K tebi, Gospod, kličem, svojega Gospoda prosim milosti:

¹⁰»Kakšna bo korist od moje krvi, od mojega pokopa v jamo? Mar te bo prah slavil, mar bo oznanjal tvojo zvestobo?

¹¹Poslušaj, Gospod, izkaži mi milost, Gospod, bodi mi pomočnik!«

¹²Moje žalovanje si mi spremenil v rajanje, odvezal si mi raševnik in me opasal z veseljem,

¹³da ti bo moja duša prepevala in ne bo molčala. Gospod, moj Bog, na veke se ti bom zahvaljeval.

Psalmi 31

Psalm 31 (30) V tvoje roke izročam svojega duha

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

²K tebi, Gospod, se zatekam, naj ne bom osramočen na veke, v svoji pravičnosti me osvobodi.

³Nagni k meni svoje uho, hitro me reši. Bodi mi utrjena skala, trdnjavska hiša, da me rešiš.

⁴Zakaj ti si moja skala in moja trdnjava, zaradi svojega imena me boš peljal in vodil.

⁵Potegnil me boš iz mreže, ki so mi jo nastavili, kajti ti si moja trdnjava.

⁶V tvoje roke izročam svojega duha, rešil si me, Gospod, zvesti Bog.

⁷Sovražim tiste, ki varujejo puhle malike, zaupam pa v Gospoda.

⁸Radoval in veselil se bom nad tvojo dobroto, ker si videl mojo bedo, spoznal stiske moje duše.

⁹Nisi me izročil v roke sovražnika, moje noge si postavil na širjavo.

¹⁰Izkaži mi milost, Gospod, ker sem v stiski, moje oko je otopelo od žalosti, moja duša in moje telo.

¹¹Zakaj moje življenje jemlje konec od bridkosti, moja leta od vzdihovanja. Zaradi moje krivde se je spotaknila moja moč, moje kosti so razpadle.

¹²Vsem svojim nasprotnikom sem v sramotenje, še bolj svojim sosedom, strah vzbujam svojim znancem, tisti, ki me vidijo zunaj, zbežijo pred mano.

¹³Pozabljen sem iz srca kakor mrtev, postal sem kakor izgubljena posoda.

¹⁴Da, slišim šušljanje mnogih, groza vsenaokrog; ko šušljajo skupaj zoper mene, premišljujejo, kako bi mi vzeli dušo.

¹⁵Jaz pa vate zaupam, o Gospod, pravim: »Ti si moj Bog.«

¹⁶V tvoji roki so moji časi, reši me iz rok mojih sovražnikov in preganjalcev.

¹⁷Razjasni svoj obraz nad svojim služabnikom, odreši me v svoji dobroti.

¹⁸ Gospod, naj ne bom osramočen, ker sem te klical, osramočeni naj bodo krivičniki, molče naj gredo v podzemlje.

¹⁹Naj onemijo lažnive ustnice, ki drzno govorijo zoper pravičnega, z ošabnostjo in zaničevanjem.

²⁰Kako velika je tvoja dobrota, ki si jo prihranil za tiste, ki se te bojijo, jo pripravil za tiste, ki se zatekajo k tebi pred človeškimi sinovi.

²¹Skrivaš jih v skrivališču svojega obličja pred človeškimi spletkami; skrivaš jih v šotoru pred prepirom jezikov.

²²Slavljen naj bo Gospod, ker mi je izkazal čudovito dobroto v obleganem mestu.

²³Jaz pa sem rekel v svoji malodušnosti: »Odrezan sem izpred tvojih oči.« Toda uslišal si glas moje prošnje, ko sem k tebi klical na pomoč.

²⁴Ljubite Gospoda, vsi njegovi pobožni! Gospod čuva zveste, a vrača čez mero tistemu, ki ravna ošabno.

²⁵Bodite močni, vaše srce naj se opogumi, vsi vi, ki pričakujete Gospoda!

Psalmi 32

Psalm 32 (31) Veselite zaradi odpuščanja

¹*Davidov psalm. Pouk.*

Blagor tistemu, ki mu je pregreha odpuščena, ki mu je greh pokrit.

²Blagor človeku, ki mu Gospod ne prišteva krivde in v njegovem duhu ni prevare.

³Ko sem molčal, so moje kosti postale krhke zaradi mojega vpitja ves dan,

⁴zakaj dan in noč je pritiskala name tvoja roka, moja moč je oslabela v poletni vročini. *Sela.*

⁵Svoj greh sem ti dal spoznati, svoje krivde nisem prikrival; dejal sem: »Priznal bom svoje pregrehe Gospodu.« In ti si odpustil krivdo mojega greha. *Sela.*

⁶Zaradi tega naj k tebi moli vsak, ki je zvest, v ustreznem času. Kadar naplavijo velike vode, njega ne bodo dosegle.

⁷Ti si moje skrivališče, čuvaš me pred stisko, s spevi osvoboditve me obdajaš. *Sela.*

⁸Modril te bom in te učil na poti, po kateri moraš hoditi, svetoval bom, moje oko je nad tabo.

⁹Ne bodite kakor konj, kakor mezeg brez razuma; z uzdo in vajetmi krotijo njuno divjost, sicer se ti ne približata.

¹⁰Veliko bolečin ima krivičnik, kdor pa zaupa v Gospoda, tega on obdaja z dobroto.

¹¹Veselite se v Gospodu, radujte se, pravični, vriskajte vsi, ki ste iskreni v srcu.

Psalmi 33

Psalm 33 (32) Hvalnica mogočnemu in dobremu Bogu

¹Vriskajte, pravični, v Gospodu, iskrenim pristaja hvala;

²zahvaljujte se Gospodu s citrami, na harfo desetih strun mu igrajte;

³pojte mu novo pesem, dobro igrajte ob vzklikanju.

⁴Zakaj Gospodova beseda je prava, vse njegovo delo je v zvestobi;

⁵ljubi pravičnost in pravico, zemlja je polna Gospodove dobrote.

⁶Z Gospodovo besedo so bila narejena nebesa, z dihom njegovih ust vsa njihova vojska.

⁷Kakor jez zbira morske vode, v zbirališča daje oceane.

⁸Vsa zemlja naj se boji Gospoda, vsi prebivalci sveta naj pred njim trepetajo.

⁹Zakaj dejal je in je nastalo, ukazal je in je stalo.

¹⁰Gospod podira namere narodov, zametuje načrte ljudstev.

¹¹Gospodov nasvet pa ostane na veke, misli njegovega srca od roda do roda.

¹²Blagor narodu, ki je Gospod njegov Bog, ljudstvu, ki si ga je izbral za dediščino.

- ¹³Z nebes gleda Gospod, vidi vse človeške sinove.
- ¹⁴S kraja, kjer ima prestol, opazuje vse prebivalce zemlje;
- ¹⁵on, ki oblikuje srce vsem skupaj, ki pazi na vsa njihova dela.
- ¹⁶Noben kralj ne zmaga z veliko vojsko, junak se ne reši z veliko silo.
- ¹⁷Konj je lažno upanje za zmago, s svojo veliko močjo ne more reševati.
- ¹⁸Glej, Gospodovo oko je na tistih, ki se ga bojijo, na tistih, ki pričakujejo njegovo dobroto,
- ¹⁹da reši smrti njihovo dušo in jih oživlja v lakoti.
- ²⁰Naša duša pričakuje Gospoda, on je naša pomoč in naš ščit.
- ²¹Zares, v njem se veseli naše srce, kajti v njegovo sveto ime zaupamo.
- ²²Tvoja dobrota, Gospod, naj bo nad nami, kakor smo upali vate.

Psalmi 34

Psalm 34 (33) Pod Božjim varstvom

¹*Davidov psalm, ko se je delal blaznega pred Abimélehom in ga je ta spodil, da je odšel.*

Alef

²Slavil bom Gospoda ob vsakem času, njegova hvalnica bo vedno v mojih ustih.

Bet

³Z Gospodom se hvali moja duša, ponižni naj slišijo in se veselijo.

Gimel

⁴Poveličujte z menoj Gospoda, povzdigujmo njegovo ime vsi skupaj.

Dalet

⁵Iskal sem Gospoda, in me je uslišal, vseh mojih strahov me je rešil.

He

⁶Glejte nanj, da boste žareli, vaši obrazi naj se ne sramujejo.

Zajin

⁷Ta nesrečnik je klical, in Gospod je slišal, iz vseh njegovih stisk ga je rešil.

Het

⁸Angel Gospodov utrjuje tabor okrog tistih, ki se ga bojijo, da jih rešuje.

Tet

⁹Okusite in glejte, kako dober je Gospod. Blagor možu, ki se zateka k njemu!

Jod

¹⁰Bojte se Gospoda, vi, njegovi sveti, saj nič ne manjka njim, ki se ga bojijo.

Kaf

¹¹Mladi levi trpijo pomanjkanje in stradajo, a tistim, ki iščejo Gospoda, ne manjka nič dobrega.

Lamed

¹²Pridite, sinovi, poslušajte me, strahu Gospodovega vas bom učil.

Mem

¹³Kdo je mož, ki ima veselje nad življenjem, ki ljubi dneve, da bi videl dobro?

Nun

¹⁴Zadržuj svoj jezik od zla, svoje ustnice od zvijačnega govorjenja.

Sameh

¹⁵Ogiblji se zla in delaj dobro, išči mir in se zanj zavzemaj.

Ajin

¹⁶Gospodove oči so uprte v pravične, njegova ušesa v njihovo klicanje.

Pe

¹⁷Gospodovo obličje je zoper hudodelce, da izbriše z zemlje njihov spomin.

Cade

¹⁸Vpili so, in Gospod je uslišal, iz vseh njihovih stisk jih je rešil.

Kof

¹⁹Blizu je Gospod tistim, ki so skrušenega srca, in tiste, ki so potrtega duha, rešuje.

Reš

²⁰Veliko nesreč zadene pravičnega, a iz vseh ga Gospod rešuje.

Šin

²¹Varuje vse njegove kosti, nobena izmed njih se ne bo zlomila.

Tav

²²Krivičnika bo usmrtila nesreča, sovražnike pravičnega bo zadela krivda.

²³ Gospod odkupuje duše svojih služabnikov, nihče od teh, ki se zatekajo k njemu, si ne bo nakopal krivde.

Psalmi 35

**Psalm 35 (34)
Molitev pravičnega, ki ga tožijo po krivem**

¹*Davidov psalm.*

Pravdaj se z njimi, Gospod, ki se pravdajo z mano, vojskuj se zoper nje, ki se vojskujejo zoper mene!

²Primi za ščit in oklep, vzdigni se, da mi pomagaš!

³Zavihti sulico in kopje proti mojim preganjalcem! Reci moji duši: »Jaz sem tvoja rešitev.«

⁴Naj bodo osramočeni in zasramovani, tisti, ki mi strežejo po življenju. Naj se obrnejo nazaj, naj se sramujejo, tisti, ki snujejo mojo nesrečo.

⁵Naj bodo kakor pleve pred vetrom, kadar jih suva angel Gospodov.

⁶Njihova pot naj bo temna in spolzka, ko jih preganja angel Gospodov.

⁷Zakaj brez vzroka so mi nastavili svojo mrežo, brez vzroka so zame izkopali jamo.

⁸Naj pride nanj poguba, ki je ne pozna, njegova mreža, ki jo je nastavil, naj ga ujame, v pogubi naj pade vanjo.

⁹Moja duša pa se bo radovala v Gospodu, veselila se bo v njegovi zmagi.

¹⁰Vse moje kosti bodo govorile: »Gospod, kdo je kakor ti, ki rešuješ nesrečnega pred močnejšim od njega, nesrečnega in revnega pred njegovim roparjem?«

¹¹Vstajajo krive priče; česar ne vem, me sprašujejo.

¹²Vračajo mi slabo za dobro, moja duša je zapuščena.

¹³Ko so oni zboleli, je bila raševina moja obleka; s postom sem pokoril svojo dušo in moja molitev se mi je vračala v prsi.

¹⁴Kakor če bi mi bil prijatelj ali brat, sem hodil okrog, kakor bi bil žaloval za materjo, mračen sem se sključil.

¹⁵A ob mojem padcu se veselijo, zberejo se, zberejo se proti meni, pripravljeni za udarec, ne da bi jaz vedel, trgajo in ne odnehajo.

¹⁶Kakor najbolj brezbožni zasmehovalci so z zobmi škripali zoper mene.

¹⁷ Gospod, doklej boš gledal? Daj, da se vrne moja duša iz njihovih pogub, izmed mladih levov moja edina!

¹⁸Zahvaljeval se ti bom v velikem zboru, v mogočnem ljudstvu te bom hvalil.

¹⁹Naj se ne veselijo nad mano moji lažnivi nasprotniki, tisti, ki so me sovražili brez vzroka, naj si ne pomežikujejo.

²⁰Saj ne govorijo miroljubno, proti mirnim v deželi snujejo varljive besede.

²¹Na široko odpirajo svoja usta proti meni, pravijo: »Aha, aha, naše oko je videlo.«

²²Videl si, Gospod, nikar ne molči, Gospod, ne bodi daleč od mene!

²³Zbudi se, prebudi se za mojo pravico, moj Bog in moj Gospod, za mojo pravdo.

²⁴Prisodi mi pravico po svoji pravičnosti, Gospod, moj Bog, naj se ne veselijo nad mano.

²⁵Naj ne pravijo v svojem srcu: »Ah! Naša duša!« Naj ne pravijo: »Pa smo ga pogoltnili!«

²⁶Naj bodo osramočeni, naj se sramujejo vsi skupaj, tisti, ki se veselijo moje nesreče. Naj se ogrnejo s sramoto in zasramovanjem, kateri se povzdigujejo nadme.

²⁷Vriskali in veselili se bodo, kateri imajo veselje nad mojim opravičenjem; vedno bodo govorili: »Velik je Gospod, ki ima veselje nad srečo svojega služabnika.«

²⁸Potem bo moj jezik oznanjal tvojo pravičnost, ves dan tvojo hvalo.

Psalmi 36

Psalm 36 (35) Grešnikova hudobija in Božja dobrota

¹*Zborovodju. Od Gospodovega služabnika Davida.*

²Hudodelski govor krivčniku je sredi njegovega srca, ni strahu Božjega pred njegovimi očmi.

³Zakaj v svojih očeh si preveč laska, da bi odkril svojo krivdo in jo sovražil.

⁴Besede njegovih ust so zloba in prevara, nehal je ravnati razumno, delati dobro.

⁵Zlobno misli na svojem ležišču, stopa na pot, ki ni dobra, hudobije ne zavrača.

⁶Gospod, v nebesih je tvoja dobrota, tvoja zvestoba sega do oblakov.

⁷Tvoja pravičnost je kakor božanske gore, tvoja sodba je kakor neizmerna globočina, Gospod, ti rešuješ ljudi in živali.

⁸O Bog, kako dragocena je tvoja dobrota! Človeški sinovi se zatekajo v senco tvojih peruti.

⁹Opajajo se z obiljem tvoje hiše, v reki svojih radosti jih napajaš.

¹⁰Zakaj v tebi je izvir življenja, v tvoji luči vidimo luč.

¹¹Ohrani svojo dobroto njim, ki te poznajo, svojo pravičnost iskrenim v srcu.

¹²Naj ne pride do mene noga prevzetnosti, roka krivičnih naj me ne prežene.

¹³Tam so padli hudodelci, podrti so bili, pa ne morejo vstati.

Psalmi 37

Psalm 37 (36) Navidezna sreča krivičnih

¹*Davidov psalm.***Alef**

Ne razburjaj se nad hudobneži, ne zavidaj tistim, ki delajo izprijeno,

²zakaj kakor trava bodo hitro oveneli, kakor zeleno zelišče bodo usahnili.

Bet

³Zaupaj v Gospoda in delaj dobro, prebivaj v deželi in se pasi v zaupanju.

⁴Razveseljuj se v Gospodu, pa ti bo dal, kar želi tvoje srce.

Gimel

⁵Izroči svojo pot Gospodu, zaupaj vanj, in on bo storil.

⁶Dal bo, da tvoja pravičnost zasije kakor luč, tvoja pravica kakor poldan.

Dalet

⁷Bodi miren pred Gospodom, zaupaj se mu; ne huduj se nad tistim, ki mu pot uspeva, nad možem, ki dela hudobne načrte.

He

⁸Popusti v jezi, zapusti srditost; ne huduj se, to bi se slabo končalo.

⁹Zakaj hudobneži bodo iztrebljeni, kateri pa upajo v Gospoda, bodo dedovali deželo.

Vav

¹⁰Še malo, in ni več krivičnika; pregledaš njegov prostor, pa ga ni več.

¹¹Ponižni pa bodo dedovali deželo, oživiljali se bodo ob velikem miru.

Zajin

¹²Krivični snuje hudoben načrt zoper pravičnega, z zobmi škriplje zoper njega.

¹³ Gospod se mu smeje, ker vidi, da prihaja njegov dan.

Het

¹⁴Meč so potegnili krivični, napeli so svoje loke, da bi pobili nesrečnega in ubogega, da bi poklali tiste, ki hodijo po pravi poti.

¹⁵Njihov meč bo prišel v njihova srca, njihovi loki se bodo polomili.

Tet

¹⁶Večje dobro je malenkost za pravičnega, kakor bogastvo mnogih krivičnih,

¹⁷zakaj lakti krivičnih se bodo polomili, pravične pa podpira Gospod.

Jod

¹⁸ Gospod pozna dneve popolnih, njihova dediščina bo ostala na veke.

¹⁹Ne bodo osramočeni v času nesreče, v dneh lakote bodo nasičeni.

Kaf

²⁰Krivični se bodo izgubili, Gospodovi sovražniki so kakor sijaj pašnikov: preminejo, v dimu preminejo.

Lamed

²¹Krivični si izposoja, a ne vrača, pravični pa je usmiljen in daje.

²²Zares, njegovi blagoslovljeni bodo podedovali deželo, njegovi prekleti pa bodo iztrebljeni.

Mem

²³Zaradi Gospoda so koraki moža trdni, nad njegovo potjo ima veselje.

²⁴Če pade, ne obstane na tleh, ker Gospod podpira njegovo roko.

Nun

²⁵Bil sem mlad, tudi postaral sem se, vendar nisem videl, da bi bil pravični zapuščen in da bi bil njegov zarod prosil kruha.

²⁶Ves dan je usmiljen in posoja, njegov zarod je v blagoslov.

Sameh

²⁷Ogibaj se slabega in delaj dobro, in tako prebivaj na veke,

²⁸zakaj Gospod ljubi pravico in ne zapušča svojih zvestih;

Ajin

na veke bodo obvarovani, zarod krivičnih pa bo iztrebljen.

²⁹Pravični bodo deželo podedovali, za vedno bodo v njej prebivali.

Pe

³⁰Usta pravičnega izgovarjajo modrost, njegov jezik govori pravico.

³¹Postava njegovega Boga je v njegovem srcu, njegovi koraki ne omahujejo.

Cade

³²Krivični preži na pravičnega in išče, da bi ga usmrtil.

³³ Gospod ga ne bo prepustil njegovi roki, ne bo ga obsodil, ko mu bodo sodili.

Kof

³⁴Upaj v Gospoda in drži se njegove poti, in povzdignil te bo, da boš deželo podedoval, videl boš, kako bodo krivični iztrebljeni.

Reš

³⁵Videl sem krivičnika nasilnega, razraščal se je kakor bujna mladika.

³⁶Ko sem šel mimo, glej, ga ni bilo več; iskal sem ga, pa ga ni bilo najti.

Šin

³⁷Drži se popolnega, glej iskrenega, kajti miroljubnemu možu se obeta prihodnost.

³⁸Grešniki pa bodo pokončani vsi skupaj, prihodnost krivičnih bo iztrebljena.

Tav

³⁹Rešitev pravičnih prihaja od Gospoda, njihovega zavetja ob času stiske.

⁴⁰ Gospod jim pomaga in jih osvobaja, osvobaja jih krivičnih in jih rešuje, ker se zatekajo k njemu.

Psalmi 38

Psalm 38 (37)
Prošnja bolnika

¹*Davidov psalm. V spomin.*

² Gospod, v svojem gnevu me ne kaznuj, v svoji srditosti me ne karaj!

³Zakaj tvoje puščice so me zadele, tvoja roka se je spustila name.

⁴Nič zdravega ni na mojem mesu zaradi tvoje togote, ni miru na mojih kosteh zaradi mojega greha.

⁵Zakaj moje krivde so mi zrasle čez glavo kakor težko breme, pretežke so postale zame.

⁶Moje rane zaudarjajo in se gnojijo zaradi moje nespameti.

- ⁷Upognil in sključil sem se do konca, ves dan hodim žalosten,
- ⁸kajti moja ledja so polna prisada, nič zdravega ni na mojem mesu.
- ⁹Izčrpan sem in pobit do konca, vpijem od nemira svojega srca.
- ¹⁰Gospod, pred teboj je vse moje hrepenenje, moje vzdihovanje ti ni prikrito.
- ¹¹Srce mi razbija, moč me je zapustila, luč mojih oči, tudi te niso z mano.
- ¹²Moji prijatelji in tovariši stojijo proč od moje nadloge, moji bližnji stojijo daleč stran.
- ¹³Tisti, ki mi strežejo po življenju, nastavljajo zanko, tisti, ki iščejo mojo nesrečo, govorijo pogubno, prevare snujejo vsak dan.
- ¹⁴Jaz pa sem kakor gluhi, ne slišim, kakor mutec, ki ne odpira svojih ust.
- ¹⁵Postal sem kakor mož, ki ne sliši in nima ugovorov v svojih ustih.
- ¹⁶Zares, vate, Gospod, sem upal, ti boš uslišal, Gospod, moj Bog.
- ¹⁷Zakaj pravim: »Sicer se bodo veselili zaradi mene, ko mi noga omahne, se bodo šopirili nad mano.«
- ¹⁸Zakaj jaz sem nagnjen k padcu, moja bolečina je vedno z mano.
- ¹⁹Zares, svojo krivdo priznavam, zaskrbljen sem zaradi svojega greha.
- ²⁰Sovražniki mojega življenja so mogočni, mnogo jih je, ki me v laži sovražijo.
- ²¹Tisti, ki mi vračajo slabo za dobro, me obtožujejo za dobro, za katero si prizadevam.
- ²²Ne zapusti me, o Gospod, moj Bog, ne bodi daleč od mene!
- ²³Hiti mi pomagat, moj Gospod, moja rešitev!

Psalmi 39

Psalm 39 (38) Človekova bednost

¹Zborovodju za Jedutúna. Davidov psalm.

²Dejal sem: »Varoval bom svoje poti, da ne bi grešil s svojim jezikom; svoja usta bom obvaroval z uzdo, dokler bo krivičnik pred mano.«

³Onemel sem v popolno tišino, molčati moram o dobrem, moja bolečina je neznosna.

⁴Srce je žarelo v moji notranjosti, ob mojem stokanju je zagorel ogenj, govoril sem s svojim jezikom:

⁵ Gospod, daj mi spoznati moj konec, kolikšna je mera mojih dni, spoznati hočem, kako sem minljiv.

⁶Glej, moje dni si dal le pedenj dolge, moj čas je kakor nič pred tabo; vse je le dih, vsak pokončen človek. *Sela.*

⁷Le kot podoba hodi mož okrog, za prazen nič hrumijo, kopiči, a ne ve, kdo bo pobiral.

⁸In zdaj, kaj naj upam, o Gospod? Moje pričakovanje velja tebi.

⁹Vseh mojih pregreh me reši, ne izročaj me v sramotenje bedaku.

¹⁰Onemel sem, ne odprem svojih ust, zakaj ti si to storil.

¹¹Odvрни od mene svojo nadlogo, zaradi teže tvoje roke minevam.

¹²S kaznijo za krivdo moža strahuješ, razjedaš kakor molj njegovo dragocenost: le dih je vsak človek. *Sela.*

¹³ Gospod, usliši mojo molitev, poslušaj moje vpitje, ne bodi gluh za moje solze, saj sem le gost pri tebi, priseljenec kakor vsi moji očetje.

¹⁴Glej proč od mene, da bom veder, preden grem in me ni več.

Psalmi 40

Psalm 40 (39) Zahvala in prošnja za pomoč (Ps 70,2–6)

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

²Trdno sem upal v Gospoda, pa se je sklonil k meni in uslišal moje klicanje.

³Potegnil me je iz pogubne jame, iz blatnega močvirja, moje noge postavil na skalo, utrdil moje korake.

⁴Dal mi je v usta novo pesem, hvalnico našemu Bogu. Mnogi bodo videli in se bali, zaupali bodo v Gospoda.

⁵Blagor možu, ki je stavil v Gospoda svoje zaupanje in se ni obračal k upornikom, k tistim, ki se zapletajo v slepilo.

⁶Veliko si storil ti, Gospod, moj Bog, svojih čudovitih del in misli za nas, ničesar ni mogoče primerjati s tabo. Hotel bi oznanjati, govoriti, preveč jih je, da bi jih mogel prešteti.

⁷Nad klavnimi in jedilnimi daritvami nisi imel veselja, izoblikoval si mi ušesa, žgalnih daritev in daritev za greh nisi zahteval.

⁸Tedaj sem rekel: »Glej, prihajam; v zvitku knjige je pisano o meni:

⁹Izpolnjevati tvojo voljo, moj Bog, me veseli, tvoja postava je v mojem srcu.«

¹⁰Oznanjeval sem pravičnost v velikem zboru; glej, svojih ustnic ne zadržujem, Gospod, ti sam veš.

¹¹Tvoje pravičnosti nisem skrival v svojem srcu, o tvoji zvestobi in pomoči sem govoril, nisem prikrival tvoje dobrote in zvestobe pred velikim zborom.

¹²Ti, Gospod, mi ne boš odtegnil svojega usmiljenja, tvoja dobrota in tvoja zvestoba me bosta vedno čuvali.

¹³Zakaj obdale so me nesreče, ki jim ni števila; zajele so me moje krivde, da ne morem več videti; več jih je kakor las na moji glavi, moje srce me je zapustilo.

¹⁴Blagovoli me, Gospod, rešiti, Gospod, hiti mi pomagat.

¹⁵Naj bodo osramočeni, naj se sramujejo vsi skupaj, tisti, ki mi strežejo po življenju, da bi mi ga vzeli; naj se umaknejo, naj bodo zasramovani, katerim je všeč moja nesreča.

¹⁶Naj osupnejo, ko bodo za petami lastni sramoti, kateri mi pravijo: »Aha, aha!«

¹⁷Naj se radujejo, naj se veselijo v tebi vsi, ki te iščejo. Naj vedno govorijo: »Velik je Gospod,« kateri ljubijo tvojo pomoč.

¹⁸Jaz pa sem nesrečen in reven, a Gospod misli name. Ti si moja pomoč in moj osvoboditelj, moj Bog, nikar se ne mudi.

Psalmi 41

Psalm 41 (40) Bolnikova tožba in prošnja

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

²Blagor mu, ki misli na slabotnega, na dan nesreče ga bo Gospod rešil.

³ Gospod ga varuje in ohranja pri življenju, v deželi je blagrovan. Ne izročaj ga pohlepu njegovih sovražnikov!

⁴ Gospod ga podpira na bolniški postelji; vse njegovo ležišče obračaš v njegovi bolezni.

⁵Jaz sem dejal: »Gospod, izkaži mi milost, ozdravi mojo dušo, zakaj grešil sem zoper tebe.«

⁶Moji sovražniki govorijo hudobno o meni: »Kdaj bo umrl, da njegovo ime izgine?«

⁷Če me kdo pride pogledat, govori puhlice, njegovo srce si nabira zlobo; ko pride ven na cesto, govori o tem.

⁸Zoper mene skupaj šepetajo vsi moji sovražniki, zoper mene snujejo nesrečo:

⁹»Peklenska kuga ga je zadela, zdaj, ko je legel, ne bo več vstal.«

¹⁰Tudi mož mojega miru, ki sem mu zaupal, ki je jedel moj kruh, je vzdignil peto proti meni.

¹¹Ti pa, Gospod, mi izkaži milost, vzdigni me, da jim poplačam!

¹²Po tem spoznam, da imaš veselje z mano: da moj sovražnik ne bo vzklikal nad mano.

¹³Mene pa si zaradi moje popolnosti podpiral, postavljaš me pred svoje obličje na veke.

¹⁴Slavljen bodi Gospod, Izraelov Bog, od vekomaj do vekomaj! Amen, amen.

Psalmi 42

Druga knjiga

(Ps 42–72)

Psalm 42 (41)

Hrepenenje po Bogu in njegovem svetišču

¹*Zborovodju. Pouk Korahovih sinov.*

²Kakor hrepeni jelen po potokih voda, tako hrepeni moja duša po tebi, o Bog.

³Mojo dušo žeja po Bogu, po živem Bogu. Kdaj bom prišel in se pojavil pred Božjim obličjem?

⁴Moje solze so mi postale kruh podnevi in ponoči, ko mi ves dan govorijo: »Kje je tvoj Bog?«

⁵Tega se bom spominjal in izlival svojo dušo: kako sem šel s trumo, da bi prišel do Božje hiše, z glasom vriskanja in hvale v vrvenju praznične množice.

⁶Zakaj si potrta, moja duša, in se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, svojega rešitelja

⁷in svojega Boga. Moja duša v meni je vsa pobita, zato se te spominjam: od jordanske dežele sem in vrhov Hermona, od gore Micár.

⁸Brezno kliče breznu, glasu tvojih slapov; vsa tvoja butanja in tvoji valovi so šli čez mene.

⁹Podnevi ukazuje Gospod svojo dobroto, ponoči je njegova pesem z mano, molitev k Bogu mojega življenja.

¹⁰Pravim Bogu, svoji skali: »Zakaj si me pozabil? Zakaj hodim mračen, ko me stiska sovražnik?«

¹¹Z morilskim udarcem v moje ude me sramotijo moji nasprotniki, ko mi ves dan govorijo: »Kje je tvoj Bog?«

¹²Zakaj si potrta, moja duša, zakaj se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, rešitve njegovega obličja, mojega Boga.

Psalmi 43

Psalm 43 (42)
Prošnja v stiski

¹Prisodi mi pravico, o Bog, pravdaj se za mojo pravdo! Iz brezbožnega naroda, pred varljivcem in izprijencem me reši!

²Ti si vendar Bog mojega zavetja, zakaj si me zavrzel? Zakaj hodim mračen, ko me stiska sovražnik?

³Pošlji svojo luč in svojo zvestobo, ti naj me vodita; naj me pripeljeta k tvoji sveti gori, k tvojemu bivališču.

⁴Stopil bom k Božjemu oltarju, k Bogu veselja moje radosti; hvalil te bom s citrami, o Bog, moj Bog.

⁵Zakaj si potrta, moja duša, zakaj se vznemirjaš v meni? Upaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, svojega rešitelja in svojega Boga.

Psalmi 44

Psalm 44 (43)
Klic v stiski

¹*Zborovodju. Pouk Korahovih sinov.*

²O Bog, na svoja ušesa smo slišali, naši očetje so nam pripovedovali o delu, ki si ga opravil v njihovih dneh, v dneh starodavnosti.

³Ti sam, tvoja roka, si razlastil narode, nje pa zasadil, ljudstva si udaril, nje pa odposlal.

⁴Zakaj dežele niso zasedli s svojim mečem, ni jih rešil njihov lakot, to je storila tvoja desnica, tvoj lakot, svetloba tvojega obličja, ker si jih ljubil.

⁵Ti si tisti, moj kralj, o Bog; naroči rešitve Jakobu.

⁶S teboj odbijamo svoje nasprotnike, s tvojim imenom poteptamo naše napadalce.

⁷Zares, ne zaupam svojemu loku, moj meč me ne more rešiti.

⁸Zares, rešil si nas pred našimi nasprotniki, osramotil si naše sovražnike.

⁹Z Bogom se ves dan ponašamo, tvoje ime hvalimo na veke. *Sela.*

¹⁰In vendar, zavrgel si nas in nas izročil zasramovanju, ne greš z našimi vojskami.

¹¹Delaš, da se obračamo nazaj pred nasprotnikom in si naši sovražniki nabirajo plen.

¹²Daješ nas kakor ovce za hrano, med narode si nas razkropil.

¹³Prodal si svoje ljudstvo za malenkost, nisi povečal imetja z njihovo ceno.

¹⁴Dal si nas v sramotenje sosedom, v zasmehovanje in posmeh tistim, ki nas obkrožajo.

¹⁵Dal si nas v pregovor med narodi, v zmajevanje z glavo med ljudstvi.

¹⁶Ves dan me spremlja moje zasramovanje, obraz mi pokriva sramota

¹⁷zaradi glasu zasmehovalca in sramotilca, zaradi sovražnika in maščevalca.

¹⁸Vse to je prišlo na nas, a te nismo pozabili, nismo se izneverili tvoji zavezi.

¹⁹Naše srce se ni odvrnilo, naši koraki niso zavili s tvoje steze,

²⁰ko si nas pobil na kraju šakalov, nas pokril s smrtno senco.

²¹Ko bi bili pozabili ime svojega Boga, iztegovali svoje roke k tujemu bogu,

²²mar Bog tega ne bi bil odkril? Saj on pozna srčne skrivnosti.

²³Zares, zaradi tebe nas ves dan pobijajo, imajo nas za klavne ovce.

²⁴Zbudi se! Zakaj spiš, o Gospod? Prebudi se, ne zavрни nas za vedno!

²⁵Zakaj skrivaš svoje obličje, pozabljaš našo nesrečo in našo stisko?

²⁶Zares, v prah se pogreza naša duša, zemlje se drži naše telo.

²⁷Vzdigni se! Pomagaj nam! Reši nas zaradi svoje dobrote!

Psalmi 45

Psalm 45 (44)

Kraljevska svatbena pesem

¹*Zborovodju, po napevu Lilije. Pouk Korahovih sinov. Ljubezenska pesem.*

²Srce mi prekipeva od dobre besede, s svojo pesmijo se obračam h kralju, moj jezik je pisalo hitrega pisca.

- ³Lep, najlepši si med človeškimi sinovi, s tvojih ustnic lije milina, zato te je Bog blagoslovil na veke.
- ⁴Opaši si svoj meč okoli ledij, o junak, svoje veličastvo in svoj sijaj.
- ⁵To je tvoj sijaj, uspevaj. Jezdi za resnico in milino pravičnosti, strašnih del naj te uči tvoja desnica.
- ⁶Tvoje puščice so ostre; ljudstva padejo pod tebe, tisti, ki so v srcu sovražniki kralja.
- ⁷Tvoj prestol, o Bog, traja na vekov veke, žezlo pravičnosti je žezlo tvojega kraljestva.
- ⁸Ljubil si pravičnost in sovražil krivičnost, zato te je Bog, tvoj Bog, mazilil z oljem veselja bolj kakor tvoje vrstnike.
- ⁹Mira in aloja, kasija so vsa tvoja oblačila, iz slonokoščenih palač te razveseljujejo strune.
- ¹⁰Kraljevske hčere so med tvojimi dragimi, na tvoji desnici stoji družica z zlatom iz Ofirja.
- ¹¹Poslušaj, hči, glej, nagni svoje uho, pozabi na svoje ljudstvo in hišo svojega očeta.
- ¹²Če kralj hrepeni po tvoji lepoti, on je vendar tvoj gospod, se mu pokloni.
- ¹³Tirska hči je tam z darilom, tvoj obraz milujejo bogati iz ljudstva.
- ¹⁴Vsa bleščeča je kraljeva hči v notranjem prostoru, iz zlatih pletenin je njena obleka.
- ¹⁵V pisanih oblačilih jo vodijo h kralju, za njo so device, njene družice, pripeljane so k tebi.
- ¹⁶Vodijo jih z vzkliki veselja in radosti, prihajajo v kraljevo palačo.
- ¹⁷Namesto tvojih očetov bodo tvoji sinovi, postavil jih boš za kneze po vsej deželi.

¹⁸Tvojega imena se bom spominjal v vseh rodovih, zato te bodo ljudstva hvalila na vekov veke.

Psalmi 46

Psalm 46 (45) Bog je naše zavetje

¹*Zborovodju. Psalm Korahovih sinov, po napevu Dekleta. Pesem.*

²Bog nam je zatočišče in moč, pomoč v stiskah, vedno navzoča.

³Zato se ne bojimo, ko se zemlja spreminja in se gore majejo v osrčju morja;

⁴najsi hrumijo in se penijo njegove vode, najsi se tresejo gore ob njegovem vzdigovanju. *Sela.*

⁵Reka! Njeni tokovi razveseljujejo Božje mesto, najsvetejše med bivališči Najvišjega.

⁶Bog je v njegovi sredi, ne bo omahovalo, Bog mu bo pomagal ob nastopu jutra.

⁷Narodi so hrumeli, kraljestva omahovala; povzdignil je svoj glas, zemlja se je zamajala.

⁸Gospod nad vojskami je z nami, trdnjava nam je Bog Jakobov. *Sela.*

⁹Pridite, glejte dejanja Gospoda, ki je naredil strahote na zemlji.

¹⁰Končuje vojne do konca zemlje, lok lomi, razbija sulico, vozove sežiga z ognjem.

¹¹Odnehajte in spoznajte, da sem jaz Bog, vzvišen med narodi, vzvišen na zemlji.

¹²Gospod nad vojskami je z nami, trdnjava nam je Bog Jakobov. *Sela.*

Psalmi 47

Psalm 47 (46) Kralj vseh narodov

¹*Zborovodju. Psalm Korahovih sinov.*

²Vsa ljudstva, ploskajte z rokami, vzklikajte Bogu z glasom vriskanja!

- ³Zakaj Gospod, Najvišji, je strašen, velik kralj nad vso zemljo.
- ⁴Pod nas spravlja ljudstva, narode pod naše noge.
- ⁵Izbira nam našo dediščino, ponos Jakoba, ki ga ljubi. *Sela.*
- ⁶Bog se je vzdignil med vzklikanjem, Gospod med donenjem roga.
- ⁷Prepevajte Bogu, prepevajte, prepevajte našemu kralju, prepevajte.
- ⁸Zakaj Bog je kralj vse zemlje; pojte pesem pouka.
- ⁹Bog kraljuje nad narodi, Bog sedi na prestolu svoje svetosti.
- ¹⁰Knezi ljudstev se zbirajo, ljudstvo Abrahamovega Boga; zakaj ščiti zemlje pripadajo Bogu, nad vse je povzdignjen.

Psalmi 48

Psalm 48 (47) Vzvišenost svetega mesta

¹*Pesem. Psalm Korahovih sinov.*

- ²Velik je Gospod in zelo hvaljen v mestu našega Boga, na njegovi sveti gori;
- ³lepa v višini, veselje vse zemlje, je gora Sion na skrajnem severu, dvor velikega kralja.
- ⁴Bog se je v njenih palačah razodel kot trdnjava.
- ⁵Zakaj glej, kralji so se zbrali, skupaj so šli v sprevodu.
- ⁶Oni so videli, tako so ostrmeli, bili so zmedeni, razbežali so se.
- ⁷Tam jih je obšel trepet, bolečina kakor porodnico.
- ⁸Z vzhodnim vetrom razbiješ ladje iz Taršiša.
- ⁹Kakor smo slišali, tako smo videli v mestu Gospoda nad vojskami, v mestu našega Boga: Bog ga utrjuje na veke. *Sela.*
- ¹⁰Razmišljamo o tvoji dobroti, o Bog, sredi tvojega templja.
- ¹¹Kakor tvoje ime, o Bog, tako tvoja hvalnica sega do konca zemlje; tvoja desnica je polna pravičnosti.
- ¹²Veseli se, Sionska gora, radujejo naj se hčere judovske zaradi tvojih sodb.

¹³Obkrožite Sion in ga obhodite, preštejte njegove stolpe.

¹⁴Vzemite si k srcu njegovo obzidje, prehodite njegove palače, da boste pripovedovali poznejšemu rodu:

¹⁵Zares, to je Bog, naš Bog na vekov veke; on nas bo vodil prek smrti.

Psalmi 49

Psalm 49 (48)

Konec bogatinov in upanje pravičnih

¹*Zborovodju. Psalm Korahovih sinov.*

²Poslušajte to, vsa ljudstva, prisluhnite, vsi prebivalci na svetu,

³tako človeški sinovi, tako sinovi moža, skupaj bogati in ubogi.

⁴Moja usta bodo govorila modre izreke, premišljanje mojega srca so razumni izreki.

⁵Svoje uho nagnem k modremu izreku, s citrami bom razodeval svojo uganko.

⁶Zakaj bi se bal v dneh nesreče, ko me obdaja krivda tistih, ki so mi za petami,

⁷tistih, ki zaupajo v svoje premoženje, se ponašajo z obiljem svojega bogastva?

⁸Nihče nikakor ne more odkupiti brata, ne more dati Bogu odkupnine za svoje življenje.

⁹Predraga je odkupnina za njihovo dušo, primanjkovala bo na veke.

¹⁰Pa bo živel za vedno? Ne bo videl groba?

¹¹Saj vendar vidi: modri umirajo, skupaj izgineta norec in neumnež, drugim zapuščata svoje premoženje,

¹²svojo notranjost, svoje hiše na veke, svoja bivališča od roda do roda, čeprav sta po svojih imenih imenovala pokrajine.

¹³Človek v sijaju se ne sme uspavati, podoben je živalim, ki poginejo.

¹⁴To je pot tistih, ki noro zaupajo, za njimi gredo, kateri imajo veselje z njihovimi besedami. *Sela.*

¹⁵Kakor ovce jih ženejo v podzemlje, smrt jih žene na pašo, zjutraj pravični gospodujejo nad njimi. Njihova podoba mora izginiti v podzemlju, daleč od bivališča zanj.

¹⁶Toda Bog bo odkupil mojo dušo iz rok podzemlja, saj me vzame. *Sela.*

¹⁷Ne boj se, če bogatí mož, če se množi slava njegove hiše;

¹⁸zakaj ob svoji smrti ničesar ne vzame s sabo, njegova slava ne gre dol za njim.

¹⁹Če v svojem življenju blagruje svojo dušo – hvalijo te, ker si si dobro uredil –

²⁰mora iti k rodu svojih očetov, ki nikoli več ne bodo videli luči.

²¹Človek v sijaju se ne sme uspavati, podoben je živalim, ki poginejo.

Psalmi 50

Psalm 50 (49) Pravo Božje čaščenje

¹*Asáfov psalm.*

Bog bogov, Gospod, je govoril, poklical je zemljo od sončnega vzhoda do njegovega zahoda.

²S Siona, popolne lepote, se je Bog zasvetil.

³Naš Bog prihaja in ne bo molčal; ogenj pred njim vse požira, okrog njega divja neurje.

⁴Kliče k nebesom od zgoraj in k zemlji, da sodi svoje ljudstvo:

⁵»Zberite mi moje zveste, ki so z daritvijo sklenili mojo zavezo.«

⁶Nebesa oznanjajo njegovo pravičnost, zakaj Bog sam je sodnik. *Sela.*

⁷»Poslušaj, moje ljudstvo, govoril bom, Izrael, zoper tebe bom pričal; Bog, tvoj Bog sem jaz.

- ⁸Ne grajam te zaradi tvojih klavnih daritev, tvoje žgalne daritve so vedno pred mano.
- ⁹Nočem jemati junca iz tvoje posesti, kozlov iz tvojih staj.
- ¹⁰Zakaj moje je vse gozdno živalstvo, živali na tisočernih gorah.
- ¹¹Poznam vse gorske ptice, kar se giblje na polju, je pred mano.
- ¹²Ko bi bil lačen, bi ne pravil tebi, zakaj moj je svet in kar ga napolnjuje.
- ¹³Mar naj jem meso volov, pijem kri kozlov?
- ¹⁴Daruj Bogu hvalno daritev, izpolni Najvišjemu svoje zaobljube.
- ¹⁵Potem me kliči na dan stiske, rešil te bom in me boš častil.«
- ¹⁶Krivičniku pa Bog pravi: »Kaj ti je, da naštevaš moje zapovedi in nosiš mojo zavezo v svojih ustih?
- ¹⁷Ti vendar sovražiš opomin in zametuješ moje besede.
- ¹⁸Če vidiš tatu, tečeš z njim, s prešuštniki imaš svoj delež.
- ¹⁹Svoja usta pošiljaš v hudobijo, svoj jezik vpregaš k prevari.
- ²⁰Sediš, govoriš zoper brata, sina svoje matere omadežuješ.
- ²¹To si storil, in jaz naj bi molčal? Si predstavljaš, da sem kakor ti? Grajam te, pred tvojimi očmi razgrinjam obtožbo.
- ²²Razumite vendar to vi, ki Boga pozabljate, sicer bom trgal, in ne bo rešitelja.
- ²³Kdor daruje hvalno daritev, mi izkazuje čast, kdor hodi pravo pot, mu pokažem Božje odrešenje.«

Psalmi 51

Psalm 51 (50) Grešnikova izpoved

- ¹Zborovodju. Davidov psalm, ²ko je prišel k njemu prerok Natán, ker je šel k Batšébi.

- ³Izkaži mi milost, o Bog, po svoji dobroti, po obilnosti svojega usmiljenja izbriši moje pregrehe!
- ⁴Popolnoma me operi moje krivde, mojega greha me očisti!
- ⁵Zakaj svoje pregrehe priznavam, moj greh je vedno pred mano.
- ⁶Zoper tebe, tebe samega, sem grešil, hudobijo v tvojih očeh sem storil, da se izkažeš pravičnega, kadar govoriš, neoporečnega, kadar sodiš.
- ⁷Glej, v krivdi sem bil rojen, v grehu me je spočela moja mati.
- ⁸Glej, veseliš se zvestobe v notranjosti, v skrivnostih mi daješ spoznanje modrosti.
- ⁹Očisti me greha s hizopom, da postanem čist, operi me, da postanem bel bolj kot sneg.
- ¹⁰Daj, da bom slišal radost in veselje, naj se radujejo kosti, ki si jih potrl.
- ¹¹Skrij svoje obličje pred mojimi grehi, vse moje krivde izbriši.
- ¹²Čisto srce, o Bog, mi ustvari, stanovitnega duha obnovi v moji notranjosti.
- ¹³Ne poženi me izpred svojega obličja, svojega svetega duha ne vzemi od mene.
- ¹⁴Vrni mi veselje svojega odrešenja, z voljnim duhom me podpiraj.
- ¹⁵Upornike bom učil tvojih poti, da se grešniki vrnejo k tebi.
- ¹⁶Reši me prelite krvi, o Bog, Bog moje rešitve: moj jezik bo vzklikal tvoji pravičnosti.
- ¹⁷ Gospod, odpri moje ustnice, in moja usta bodo oznanjala tvojo hvalo.
- ¹⁸Zakaj nad klavno daritvijo nimaš veselja, če bi ti namenil žgalno daritev, bi je ne maral.
- ¹⁹Moja daritev Bogu je potrta duha, potrtega in pobitega srca, o Bog, ne preziraš.
- ²⁰Po svoji volji stori dobro Sionu, pozidaj jeruzalemske zidove.

²¹Tedaj boš imel veselje nad daritvami pravičnosti, nad žgalno in celostno daritvijo; tedaj bodo darovali junce na tvojem oltarju.

Psalmi 52

Psalm 52 (51)

Sodba nad nasilnim mogočnikom

¹Zborovodju. Davidov pouk, ²ko je Edómeč Doég prišel k Savlu in mu sporočil: »David je prišel v Ahimélehovo hišo.«

³Kaj se hvališ s hudobijo, nasilnik? Božja dobrota traja ves dan.

⁴Pogubo snuje tvoj jezik, je kakor nabrušena britev, o ti varljivec!

⁵Rajši imaš slabo kakor dobro, rajši laž kakor pravo govorjenje. *Sela.*

⁶Rad imaš vse besede zmešnjave, jezik prevare.

⁷Sam Bog te bo strmoglavil za vedno, zgrabil te bo in iztrgal iz šotora, izkoreninil te bo iz dežele živih. *Sela.*

⁸Pravični bodo videli in se bali, nad njim se bodo posmehovali:

⁹»To je mož, ki ni postavil Boga za svojo trdnjavo, temveč je zaupal v obilje svojega bogastva, se krepil v svoji pogubi.«

¹⁰Jaz pa sem kakor zeleneča oljka v hiši Božji; zaupam v Božjo dobroto na vekov veke.

¹¹Zahvaljeval se ti bom na veke, ker si to storil; upal bom v tvoje ime, ker je dobro, vpričo tvojih zvestih.

Psalmi 53

Psalm 53 (52)

Človek brez Boga

(Ps 14,1–7)

¹Zborovodju, po »Mahalát«. Davidov pouk.

²Bedak pravi v svojem srcu: »Ni Boga.« Ravnaajo pokvarjeno, počenjajo krivična dejanja, ni ga, ki bi delal dobro.

³Bog gleda dol iz nebes na človeške sinove, da bi videl, ali je kateri razumen, kateri, ki Boga išče.

⁴Vsi so odpadli, vsi skupaj so se izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, ni ga niti enega.

⁵Mar nimajo spoznanja, hudodelci, ki jedo moje ljudstvo, kakor jedo kruh, a Boga ne kličejo.

⁶Tam se jih loti strah in groza, ko se ni zgodilo nič strašnega, kajti Bog je razmetal kosti tvojih oblegovalcev; osramotil jih boš, ker jih je Bog zavrgel.

⁷O da bi prišla s Siona Izraelova rešitev! Ko bo Bog obrnil usodo svojega ljudstva, se bo Jakob radoval, veselil se bo Izrael.

Psalmi 54

Psalm 54 (53) Prošnja za pomoč

¹Zborovodju, na godala. Davidov pouk, ²ko so prišli Zífovci k Savlu in rekli:
»Ali ni David skrit pri nas?«

³O Bog, reši me s svojim imenom, s svojo oblastjo mi sodi.

⁴O Bog, usliši mojo molitev, prisluhni izrekom mojih ust.

⁵Zakaj tujci so se vzdignili zoper mene, nasilneži mi strežejo po življenju, niso postavili Boga pred sebe. *Sela.*

⁶Glej, Bog mi pomaga, Gospod je med tistimi, ki podpirajo mojo dušo.

⁷Naj se vrne hudobija na moje nasprotnike, v svoji zvestobi jih utišaj.

⁸Prostovoljno ti bom daroval, hvalil bom tvoje ime, Gospod, ker je dobro.

⁹Zakaj iz vsake stiske me je rešil, moje oko gleda na moje sovražnike.

Psalmi 55

Psalm 55 (54) Tožba zapuščenega in prevaranega

¹Zborovodju, na godala. Davidov pouk.

²Poslušaj, o Bog, mojo molitev, ne skrivaj se pred mojo prošnjo!

³Pazi name in me usliši! Blodim okrog v svojem žalovanju.

⁴Vznemirjen sem zaradi glasu sovražnika, zaradi stiskanja krivičnika; zakaj name valijo zlobo, v jezi me obtožujejo.

⁵Moje srce se krči v moji notranjosti, smrtni strahovi so me obšli.

⁶Strah in trepet prihaja name, groza me je pokrila.

⁷Tedaj sem dejal: »Kdo mi bo dal peruti kakor golobu? Odletel bi in poiskal bivališče.

⁸Glej, daleč bi pobegnil, prenočeval bi v puščavi. *Sela.*

⁹Hitro bi si poiskal zavetje pred besnečim vetrom, pred viharjem.«

¹⁰Zmešaj, Gospod, razkolji njihov jezik! Zakaj vidim nasilje in pravdo v mestu.

¹¹Podnevi in ponoči ga obdajajo po njegovih zidovih, zloba in hudobija sta v njegovi sredi;

¹²poguba je v njegovi sredi, ne umakneta se z njegovega trga zatiranje in prevara.

¹³Zares, ni sovražnik tisti, ki me zasramuje, to bi prenesel; ni se moj nasprotnik povzdigoval nad mano, pred njim bi se mogel skriti.

¹⁴To si ti, človek, ki je enak meni, moj prijatelj in moj zaupnik,

¹⁵s katerim sva imela skupaj sladek dogovor v Božji hiši, hodila sva z množico.

¹⁶Naj jih preseneti smrt, živi naj se pogreznejo v podzemlje, zakaj hudobije so v njihovem bivališču, v njihovi sredi.

¹⁷Jaz pa k Bogu kličem, in Gospod me bo rešil.

¹⁸Zvečer, zjutraj in opoldne bom tožil in stokal. Slišal bo moj glas,

¹⁹v miru odkupil mojo dušo iz bitke proti meni, kajti preveč jih je proti meni.

²⁰Bog bo slišal in jih bo ponižal, on, ki prestoluje od začetka; *Sela.* zakaj zanje ni sprememb in se Boga ne bojijo.

²¹Iztegnil je roke na svoje prijatelje, prelomil je zavezo.

²²Gladka kakor maslo so bila njegova usta, a njegovo srce je želelo bitko; mehkejša kakor olje so bile njegove besede, a so bile goli meči.

²³Vrzi svoje breme na Gospoda, on bo skrbel zate, nikoli ne bo dopustil, da bi pravični omahnil.

²⁴Ti pa, o Bog, jih boš pogreznil v najglobljo jamo. Krvoločneži in varljivci ne bodo doživeli polovice svojih dni. Jaz pa bom zaupal vate.

Psalmi 56

Psalm 56 (55) Tožba preganjanega

¹*Zborovodju, po napevu Golob daljnih bogov. Davidov miktám, ko so ga Filistejci prijeli v Gatu.*

²Izkaži mi milost, o Bog! Zakaj človek me tepta, ves dan me stiska bojevnik.

³Moji nasprotniki ves dan teptajo, da, mnogi se zviška bojujejo zoper mene.

⁴Na dan, ko se bojim, zaupam vate.

⁵V Boga, čigar besedo hvalim, v Boga zaupam, ne bojim se: kaj mi more storiti človek?

⁶Ves dan grenijo moje zadeve, vse njihove misli so proti meni, v nesrečo.

⁷Shajajo se, skrivajo se, oni pazijo na sledove mojih korakov, kakor da čakajo na mojo dušo.

⁸Naj gre po zlu rešitev zanje! V jezi potolci narode, o Bog!

⁹Ti sam si štel moje tavanje, spravi moje solze v svojem mehu, mar niso v tvojem štetju?

¹⁰Tedaj se bodo obrnili nazaj moji sovražniki, na dan, ko bom klical; to vem, da je Bog na moji strani.

¹¹V Boga, katerega besedo hvalim, v Gospoda, katerega besedo hvalim,

¹²v Boga zaupam, ne bojim se: kaj mi more storiti človek?

¹³Dolžan sem ti, o Bog, obljube, izpolnil ti bom zahvalne daritve,

¹⁴ker si mojo dušo rešil pred smrtjo, kajne, moje noge pred padcem, da bi hodil pred Bogom v luči življenja.

Psalmi 57

Psalm 57 (56) Zaupanje v Boga (Ps 108,2–6)

- ¹*Zborovodju, Ne uničuj. Davidov miktám, ko je pred Savlom bežal v votlino.*
- ²Izkaži mi milost, o Bog, izkaži mi milost, saj se k tebi zateka moja duša. V senco tvojih peruti se zatekam, dokler ne gre mimo poguba.
- ³Kličem k Bogu, Najvišjemu, k Bogu, ki dokončuje delo nad mano.
- ⁴Naj pošlje kaj iz nebes in me reši. Posmehuje se tisti, ki me tepta, *Sela.* naj Bog pošlje svojo dobroto in svojo zvestobo.
- ⁵Moja duša je sredi med levi, ležim med takšnimi, ki požirajo človeške sinove. Njihovi zobje so kopje in puščice, njihov jezik je oster meč.
- ⁶Vzdigni se nad nebesa, o Bog, nad vso zemljo tvoja slava!
- ⁷Mrežo so pripravili mojim korakom, moja duša se je upognila. Pred menoj so skopali jamo, padli so v njeno sredino. *Sela.*
- ⁸Moje srce je pripravljeno, o Bog, moje srce je pripravljeno, peti hočem in igrati.
- ⁹Zbudi se, moja duša, zbudi se, harfa in citre, zbuditi hočem jutranjo zarjo.
- ¹⁰Hvalil te bom med ljudstvi, o Gospod, opeval te bom med narodi,
- ¹¹zakaj do nebes je velika tvoja dobrota, do oblakov tvoja zvestoba.
- ¹²Vzdigni se nad nebesa, o Bog, nad vso zemljo tvoja slava!

Psalmi 58

Psalm 58 (57) Obsodba krivičnih sodnikov

- ¹*Zborovodju, Ne uničuj. Davidov miktám.*
- ²Ali res govorite prav, mogočniki, sodite iskreno človeške sinove?
- ³Ne, v srcu počenjate izprijene reči, v deželi vaše roke pripravljajo pot nasilju.

⁴Krivičniki se odtujujejo vse od materinega naročja, od materinega telesa sem se motijo, kateri lažnivo govorijo.

⁵Strup imajo, ki je podoben kačjemu strupu, so kakor gluhi gad, ki si maši ušesa,

⁶ki ne posluša glasu rotilcev, izkušenega čarovnika čarovnikov.

⁷O Bog, polomi jim zobe v ustih, zdrobi kočnike mladim levom, o Gospod!

⁸Izginejo naj kakor voda, ki odteka, naj nameri svoje puščice, ki so kakor odrezane.

⁹Kakor polž, ki gre v raztopino, splavljeni zarodek, ki nikoli ne vidi sonca.

¹⁰Preden vaši lonci začutijo ogenj trnja, naj ga Bog pomete, sveže ali žareče.

¹¹Pravični naj se veseli, saj je gledal maščevanje, noge naj si umiva v krvi krivičnega.

¹²In človek bo dejal: »Zares, je sad za pravičnega, zares, je Bog, ki sodi na zemlji.«

Psalmi 59

Psalm 59 (58)

Tožba zoper preganjalce

¹*Zborovodju, Ne uničuj. Davidov miktám, ko je Savel poslal može stražiti njegovo hišo, da bi ga usmrtili.*

²Moj Bog, reši me pred mojimi sovražniki, brani me pred tistimi, ki so se vzdignili zoper mene!

³Reši me pred hudodelci, krvoločnežev me odreši!

⁴Zakaj glej, prežijo na mojo dušo, mogočniki se shajajo zoper mene, to ni moje hudodelstvo, ne moj greh, o Gospod.

⁵Ne da bi bil kriv, tekajo in se pripravljajo; zbudi se, pridi mi naproti in glej!

⁶Ti, Gospod, Bog nad vojskami, si Izraelov Bog; prebudi se, da kaznuješ vse narode, ne izkazuj milosti vsem tem, ki z nezvestobo počenjajo zlo. *Sela.*

⁷Zvečer se vračajo, renčijo kakor psi, klatijo se okrog po mestu.

⁸Glej, obrekujejo s svojimi usti, meči so na njihovih ustnicah: »Kdo neki sliši?«

⁹Toda ti, Gospod, se jim smeješ, vse narode zasmehuješ.

¹⁰Moja moč, tebe se bom držal, kajti Bog je moja trdnjava.

¹¹Bog, ki mi izkazuje dobroto, bo prišel predme, Bog mi bo dal videti moje nasprotnike.

¹²Ne pobij jih, sicer se moje ljudstvo preda pozabljanju; s svojo vojsko jih preganjaj in poderi, naš ščit, o Gospod!

¹³Zaradi greha svojih ust, zavoljo govorjenja ustnic, naj se ujamejo v svoj napuh, zaradi preklinjanja in laži, ki jih govorijo.

¹⁴Pokončaj jih v srditosti, pokončaj jih, da jih ne bo več; naj spoznajo, da Bog vlada nad Jakobom do koncev zemlje. *Sela.*

¹⁵Zvečer se vračajo, renčijo kakor psi, klatijo se okrog po mestu.

¹⁶Stikajo za živežem; če se ne nasitijo, zavijajo.

¹⁷Jaz pa bom opeval tvojo moč, zjutraj bom vriskal zaradi tvoje dobrote, ker si mi bil trdnjava, zavetišče na dan, ko sem bil v stiski.

¹⁸Moja moč, hočem ti prepevati, kajti Bog je moja trdnjava, Bog, ki mi izkazuje dobroto.

Psalmi 60

Psalm 60 (59) Molitev poraženega ljudstva (Ps 108,7–14)

¹*Zborovodju, po napevu Liliya pričevanja. Davidov miktám za poučevanje, ²ko se je bojeval z Aramejci iz Mezopotamije in z Aramejci iz Cobe in ko se je Joáb vrnil ter pobil Edómce v Solni dolini, dvanajst tisoč mož.*

³O Bog, zavrzel si nas, prebil si nas, razjezil si se, daj, da se vrnemo!

⁴Stresel si zemljo, razklal si jo, zaceli njene razpoke, ker omahuje!

⁵Svojemu ljudstvu si dal videti trdoto, napojil si nas z omotičnim vinom.

- ⁶Njim, ki se te bojijo, si dal znamenje, da bi bežali pred lokostrelcem. *Sela.*
- ⁷Da bodo rešeni tvoji ljubljenci, pomagaj s svojo desnico in nas usliši.
- ⁸Bog je govoril v svojem svetišču: »Vriskal bom, razdelil bom Sihem, Sukótsko dolino bom premeril.
- ⁹Moj je Gileád, moj je Manáse, Efrájim je čelada moje glave, Juda je moje žezlo.
- ¹⁰Moáb je moj umivalnik, na Edóma bom vrgel svoje obuvalo, nad Filistejo bom vzklikal od veselja.«
- ¹¹Kdo me bo pripeljal v utrjeno mesto, kdo me bo vodil do Edóma?
- ¹²Mar ne ti, o Bog, ki si nas zavrgel, o Bog, ki ne greš z našimi vojskami?
- ¹³Nakloni nam pomoč pred nasprotnikom, puhlica je človeška rešitev.
- ¹⁴Z Bogom bomo vršili junaška dejanja, on bo poteptal naše nasprotnike.

Psalmi 61

Psalm 61 (60) Prošnja za kralja

¹*Zborovodju, na godala. Davidov psalm.*

- ²Usliši, o Bog, moje ječanje, prisluhni moji molitvi.
- ³Od konca zemlje kličem k tebi, ko moje srce upada; na skalo, ki je zame previsoka, me pelji.
- ⁴Zakaj bil si mi zatočišče, močen stolp pred sovražnikom.
- ⁵V tvojem šotoru bom bival na veke, zatekal se bom v skrivališče tvojih peruti. *Sela.*
- ⁶Zakaj ti, o Bog, si slišal moje zaobljube, dal si mi dediščino tistih, ki se bojijo tvojega imena.
- ⁷Dodaj dneve kraljevim dnevom, njegova leta, kakor rod za rod.
- ⁸Naj na veke prestoluje pred Bogom, dobrota in zvestoba naj ga čuvata.

⁹Tako bom opeval tvoje ime za vedno, da bom izpolnjeval svoje zaobljube dan za dnem.

Psalmi 62

Psalm 62 (61) Le v Bogu je rešitev

¹*Zborovodju, po napevu Jedutúna. Davidov psalm.*

²Le k Bogu teži moja duša, da se pomiri, od njega je moja rešitev.

³Le on je moja skala in moja rešitev, moja trdnjava: ne bom veliko omahoval.

⁴Doklej se boste zaganjali v človeka, ga morili, vi vsi, kakor nagnjeno steno, kakor zid, ki se maje?

⁵Da, posvetujejo se, da ga pahnejo z njegove višine, laž jim je v veselje. Z usti blagoslavlajo, v svoji notranjosti pa preklinjajo. *Sela.*

⁶Le pri Bogu se umiri, moja duša, kajti od njega je moje upanje.

⁷Le on je moja skala in moja rešitev, moja trdnjava: ne bom omahoval.

⁸Pri Bogu sta moje rešenje in moja slava, moja močna skala, moje zavetje je v Bogu.

⁹Zaupajte vanj ob vsakem času, o ljudstvo, pred njim izlivajte svoja srca! Bog nam je zatočišče. *Sela.*

¹⁰Le dih so človeški sinovi, slepilo so sinovi moža; če bi stopili na tehtnico, so vsi skupaj lažji kakor dih.

¹¹Ne zaupajte v zatiranje, z ropanjem se ne varajte! Če premoženje raste, nanj srca ne navezujte!

¹²Eno je Bog govoril, to dvoje sem slišal: da je moč pri Bogu,

¹³in da je tvoja, Gospod, dobrota; zakaj ti plačuješ vsakemu po njegovem delu.

Psalmi 63

Psalm 63 (62) Hrepenenje po Bogu

¹*Davidov psalm, ko je bil v Judovski puščavi.*

²O Bog, moj Bog si ti, željno te iščem, po tebi žeja moja dušo; moje telo medli po tebi na suhi, izčrpani zemlji brez vode.

³Tako sem v svetišču zrl vate, da bi videl tvojo moč in tvojo slavo;

⁴zakaj tvoja dobrota je boljša kakor življenje, moje ustnice te smejo slaviti.

⁵Tako te bom slavil v svojem življenju, v tvojem imenu bom vzdigoval svoje roke.

⁶Kakor z maščobo in oljem se bo nasičevala moja duša, z vriskajočimi ustnicami bodo hvalila moja usta,

⁷ko se te bom spominjal na svojem ležišču, v nočnih stražah premišljeval o tebi;

⁸zakaj bil si mi pomoč, v senci tvojih peruti vriskam.

⁹Moja duša se te je oklepala, podpirala me je tvoja desnica.

¹⁰Oni pa, ki mi pogubno strežejo po življenju, bodo prišli v globočine zemlje.

¹¹Naj vsakega izročijo ostrini meča, naj postanejo delež šakalov.

¹²Kralj pa se bo veselil v Bogu, hvalil se bo vsak, ki nanj prisega; zakaj zamašena bodo usta tistim, ki lažno govorijo.

Psalmi 64

Psalm 64 (63)

Božja sodba nad krivičniki

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

²Poslušaj, o Bog, moj glas, kadar tožim, strahu pred sovražnikom čuvaj moje življenje.

³Skrij me pred krogom hudobnežev, pred vrvežem hudodelcev,

⁴ki brusijo svoj jezik kakor meč, namerjajo svojo puščico, grenko besedo,

⁵da bi na skrivnem streljali na popolnega, nenadoma streljajo nanj in se ne bojijo.

⁶Oklepajo se hudobnega naklepa, pripovedujejo, kako bi prikrili zanke, pravijo: »Kdo neki more videti?«

⁷Iščejo izprijene reči: »Dokončali smo iskanje iskanega, človekova notranjost, srce je globoko.«

⁸Bog strelja nanje s puščico, nenadoma jih zadenejo udarci.

⁹Hoteli so, da se spotakne: naj bo nad njimi njihov jezik! Z glavo majejo – vsak, ki jih vidi.

¹⁰Vsi ljudje se bojijo, oznanjajo Božja dejanja, njegovo delo razumevajo.

¹¹Pravični se veseli v Gospodu, k njemu se zateka, ponašajo se vsi, ki so iskreni v srcu.

Psalmi 65

Psalm 65 (64) Zahvalni spev

¹*Zborovodju. Davidov psalm. Pesem.*

²Tebi pristaja hvalnica, o Bog na Sionu, tebi je izpolnjena obljuba.

³Uslišiš molitev, k tebi prihaja vse meso.

⁴Besede krivde so bile močnejše od mene, ti izbrišeš naša hudodelstva.

⁵Blagor mu, kogar izvoliš in mu pustiš, da se približa, da prebiva v tvojih dvorih. Naj se nasičujemo z dobrotami tvoje hiše, s svetostjo tvojega templja.

⁶S strašnimi rečmi nam odgovarjaš v pravičnosti, o Bog našega odrešenja, zaupanje vseh koncev zemlje in oddaljenih morij;

⁷ti, ki s svojo močjo utrjuješ gore, opasan z mogočnostjo,

⁸ki umirjaš šumenje morij, šumenje njih valov in hrup narodov.

⁹Prebivalci koncev zemlje se prestrašijo zaradi tvojih znamenj; začetek jutra in večera vabiš, naj vriskata.

¹⁰Obiskal si zemljo in ji dal obilje, z mnogimi rečmi si jo obogatil. Božji potok je poln vode, pripravljáš njihovo žito, zares, tako jo pripravljáš:

¹¹napajaš njene brazde, poravnavaš grude, z deževjem jo rahljaš, njeno brstje blagoslavljaš.

¹²Leto kronaš s svojimi dobrinami, tvoje steze kapljajo olje.

¹³Pašniki v puščavi kapljajo, griči se opasujejo z radostjo.

¹⁴Trate se oblačijo z ovcami, doline se ogrinjajo z žitom; vzklikajo od veselja, tudi pojejo.

Psalmi 66

Psalm 66 (65)

Bog je zvesti varuh svojega ljudstva

¹*Zborovodju. Pesem. Psalm.*

Vzklikajte Bogu, vsa zemlja,

²pojte slavo njegovega imena, dajte slavo njegovi hvalnici.

³Recite Bogu: »Kako strašna so tvoja dela! Zaradi obilice tvoje mogočnosti se ti prilizujejo tvoji sovražniki.

⁴Vsa zemlja pada pred teboj na kolena, prepevajo ti, prepevajo tvojemu imenu.« *Sela.*

⁵Pridite in glejte Božja dejanja, strašen je pri delu med človeškimi sinovi.

⁶Morje je spremenil v kopno, peš so šli čez reko; tam se hočemo v njem veseliti.

⁷S svojo silnostjo vlada na veke, njegove oči nadzorujejo narode: uporniki naj se ne povzdigujejo. *Sela.*

⁸Slavite, ljudstva, našega Boga, dajte, da se sliši glas njegove hvalnice.

⁹On nas je ohranil pri življenju in ni dal, da bi naša noga omahovala.

¹⁰Zares, preizkusil si nas, o Bog, prečistil si nas, kakor prečistijo srebro.

¹¹Pripeljal si nas v zanko, položil si breme na naša ledja.

¹²Ljudem si dopustil, da jezdijo po naših glavah, prišli smo v ogenj in vodo, in vendar si nas popeljal v obilje.

¹³Prišel bom v tvojo hišo z žgalnimi daritvami, izpolnil ti bom svoje zaobljube,

¹⁴ki so jih izrekle moje ustnice, govorila moja usta, ko sem bil v stiski.

¹⁵Daroval ti bom žgalne daritve pitancev skupaj z dimom ovnov, pripravil ti bom vole in kozle. *Sela.*

¹⁶Pridite, poslušajte, pripovedovati hočem, vi vsi, ki se Boga bojite, kaj je storil moji duši.

¹⁷K njemu sem klical s svojimi usti, povelečevanje je bilo pod mojim jezikom.

¹⁸Ko bi bil v srcu videl zlobo, bi me Gospod ne bil uslišal.

¹⁹Toda Bog me je slišal, prisluhnil je glasu moje prošnje.

²⁰Slavljen bodi Bog, ki ni zavrgel moje molitve in svoje dobrote od mene.

Psalmi 67

Psalm 67 (66) Prošnja za Božji blagoslov

¹*Zborovodju, na godala. Psalm. Pesem.*

²Bog naj nam izkaže milost in nas blagoslovi, naj razjasni svoje obličje med nami, *Sela.*

³da na zemlji spoznajo tvojo pot, med vsemi narodi tvoje odrešenje.

⁴Naj se ti ljudstva zahvaljujejo, o Bog, naj se ti zahvaljujejo vsa ljudstva.

⁵Naj se veselijo in radujejo narodi, ker sodiš ljudstva pošteno, vodiš narode na zemlji. *Sela.*

⁶Naj se ti ljudstva zahvaljujejo, o Bog, naj se ti zahvaljujejo vsa ljudstva.

⁷Zemlja je dala svoj pridelek, Bog, naš Bog nas blagoslavlja.

⁸Bog nas blagoslavlja, naj ga častijo vsi konci zemlje.

Psalmi 68

Psalm 68 (67) Zmagoslavje Izraelovega Boga

¹*Zborovodju. Davidov psalm. Pesem.*

- ²Bog se vzdigne, njegovi sovražniki se razkropijo, njegovi nasprotniki bežijo pred njegovim obličjem.
- ³Kakor se razprši dim, jih razpršiš, kot se stopi vosek na ognju, tako krivičniki izginejo pred Bogom.
- ⁴Pravični pa se veselijo, vriskajo pred Bogom, poskakujejo od veselja.
- ⁵Pojte Bogu, igrajte njegovemu imenu, povelečujte njega, ki jezdi skozi puščavo; ime mu je Gospod, vriskajte pred njegovim obličjem.
- ⁶Oče sirotam in pokrovitelj vdovam je Bog v svojem svetem bivališču.
- ⁷Bog nastanja osamljene v hišo, vodi ujetnike ven, v srečo, uporniki pa prebivajo v suhi deželi.
- ⁸O Bog, ko si šel pred svojim ljudstvom, ko si stopal skozi divjino, *Sela*.
- ⁹se je zemlja tresla, tudi nebesa so rosila pred Bogom, tistim s Sinaja, pred Bogom, Izraelovim Bogom.
- ¹⁰Daješ, da pada obilen dež, o Bog, tvoja dediščina se je izčrpala, ti si jo utrdil.
- ¹¹Tvoja čreda je v njej prebivala, v svoji dobroti si jo pripravil ubožcu, o Bog.
- ¹² Gospod daje besedo, glasnic je velika vojska.
- ¹³Kralji vojska bežijo, bežijo, a prisrčna iz hiše deli plen.
- ¹⁴Če boste prebivali med ovčjimi stajami, bodo golobje peruti pretkane s srebrom, njegovo perje z rumenim zlatom.
- ¹⁵Ko je Mogočni v njej razpršil kralje, je padel sneg na Calmónu.
- ¹⁶O božanska, bašánska gora, o gora z mnogimi vrhovi, bašánska gora!
- ¹⁷Zakaj gledate z zavistjo, gore z mnogimi vrhovi, na goro, ki si jo je Bog zaželel za svoje bivališče, kjer bo Gospod prebival na veke?
- ¹⁸Božjih voz je dve miriadi, tisoči vzvišenih, Gospod je med njimi; Sinaj je v svetišču.

¹⁹Povzpel si se na višavo, ujete peljal ujetnike, od ljudi si sprejel darove, celo od upornikov, da bi Gospod Bog imel bivališče.

²⁰Naj bo slavljen Gospod dan za dnem! Nosi nas Bog, naša rešitev. *Sela.*

²¹Ta Bog je za nas zmagoviti Bog, pri Gospodu Bogu je izhod iz smrti.

²²Resnično, Bog razbija glave svojim sovražnikom, lasato teme njemu, ki hodi po krivih potih.

²³ Gospod je rekel: »Iz Bašana jih spet pripeljem, spet jih pripeljem iz morskih globin,

²⁴da boš breдел po krvi s svojo nogo, da bo jezik tvojih psov imel svoj delež od sovražnikov.«

²⁵Videli so tvoje sprevede, o Bog, sprevede mojega Boga, mojega kralja, v svetišče:

²⁶spredaj pevci, zadaj godci, sredi dekleta, ki tolčejo na bobne.

²⁷Slavite Boga v zborih, Gospoda, vi, ki ste iz Izraelovega izvira.

²⁸Tam je Benjamin, najmlajši, ki jih vodi, Judovi knezi, njihova glasna množica, Zábulonovi knezi, Neftáljevi knezi.

²⁹Ukaži svoji moči, o Bog; pokaži svojo moč, o Bog, ki si delal za nas.

³⁰Iz tvojega templja nad Jeruzalemom ti kralji prinašajo darove.

³¹Zagrôzi zverinam v trstju, čredi bikov s teleti ljudstev; poteptaj tiste, ki hlepijo po srebru, razkropi narode, ki se radi vojskujejo!

³²Iz Egipta naj prihajajo bogate tkanine, Etiopija naj proti Bogu izteguje svoje roke.

³³Kraljestva zemlje, pojte Bogu, igrajte Gospodu, *Sela.*

³⁴ki se vozi po nebesih, starodavnih nebesih, ki daje svoj glas, svoj mogočni glas.

³⁵Predajte moč Bogu! Nad Izraelom je njegovo veličastvo, njegova moč je na oblakih.

³⁶Strašen si, o Bog, iz svojih svetišč; Izraelov Bog je tisti, ki daje moč in silo ljudstvu. Slavljen bodi Bog!

Psalmi 69

Psalm 69 (68) Klic iz velike stiske

¹*Zborovodju, po napevu Lilije. Davidov psalm.*

²Reši me, o Bog, kajti voda mi sega že do grla.

³Pogreznil sem se globoko v blato in ni trdnih tal; prišel sem v globine vode, odplavlja me vrtinec.

⁴Utrudil sem se z vpitjem, moje grlo je hripavo; oči mi pešajo, ko svojega Boga pričakujem.

⁵Več jih je kakor las na moji glavi, ki me sovražijo brez vzroka; močni so tisti, ki me hočejo utišati, moji lažnivi sovražniki; česar nisem naropal, naj bi zdaj vračal.

⁶O Bog, ti poznaš mojo nespamet, moje krivde ti niso prikrite.

⁷Naj ne bodo osramočeni zaradi mene, kateri upajo vate, o Gospod, Bog nad vojskami; naj ne bodo zasramovani zaradi mene, kateri te iščejo, o Izraelov Bog.

⁸Zakaj zaradi tebe prenašam sramotenje, obraz mi pokriva zasramovanje.

⁹Tujec sem postal svojim bratom, neznanec sinovom svoje matere.

¹⁰Zakaj gorečnost za tvojo hišo me použiva, sramotenja tvojih sramotilcev so padla name.

¹¹Če sem v postu izjokal svojo dušo, mi je bilo v sramotenje.

¹²Če sem si za obleko nadel raševino, sem pri njih prišel v pregovor.

¹³O meni govoričijo tisti, ki sedijo ob vratih, pobrenkavajo si tisti, ki pijejo opojno pijačo.

¹⁴Jaz pa svojo molitev naslavljam nate, o Gospod, v času dobrohotnosti, o Bog. V obilju svoje dobrote me usliši, v zvestobi svoje rešitve!

- ¹⁵Reši me iz blata, da se ne pogreznem, naj se rešim svojih sovražnikov in iz globočin vodovja!
- ¹⁶Naj me ne odplavi tok vode, naj me ne pogoltne globina, naj vodnjak ne zapre svojega žrela nad mano!
- ¹⁷Usliši me, Gospod, zakaj tvoja dobrota je obilna, po svojem velikem usmiljenju se obrni k meni!
- ¹⁸Ne skrivaj svojega obličja pred svojim služabnikom, zakaj tesno mi je, hitro me usliši!
- ¹⁹Približaj se moji duši, odkupi jo, zaradi mojih sovražnikov me reši!
- ²⁰Ti poznaš mojo nečast, sramoto in zasramovanje, pred teboj so vsi moji nasprotniki.
- ²¹Sramotenje mi je strlo srce, da sem neozdravljiv; pričakoval sem sočutja, a ga ni bilo, tolažnikov, a jih nisem našel.
- ²²V hrano so mi dali strupa, za mojo žejo so me napajali s kisom.
- ²³Njihova miza naj postane pred njimi zanka, ko so v miru, naj postane past.
- ²⁴Naj jim otemniijo oči, da ne bodo videli, daj, da jim bodo ledja vedno majava.
- ²⁵Izlij nanje svojo togoto, tvoja srdita jeza naj jih zajame.
- ²⁶Njihov tabor naj postane pustinja, v njihovih šotorih naj nihče ne prebiva.
- ²⁷Zakaj tistega, ki si ga ti udaril, preganjajo, pripovedujejo si o ranah tvojih prebodenih.
- ²⁸Nalagaj jim krivdo na krivdo in naj ne bodo deležni tvoje pravičnosti.
- ²⁹Naj bodo izbrisani iz knjige življenja, naj ne bodo zapisani med pravične.
- ³⁰Jaz pa sem nesrečen in prenašam bolečine, tvoja pomoč, o Bog, naj me povzdigne.
- ³¹Hvalil bom Božje ime s pesmijo, poveličeval ga bom z zahvalo.
- ³²Gospodu to bolj ugaja kakor vol, bik z rogovi in parklji.

- ³³Ponižni vidijo, veselijo se; vi, ki iščete Boga, naj oživi vaše srce.
- ³⁴Zakaj Gospod posluša uboge, svojih jetnikov ne zaničuje.
- ³⁵Naj ga hvalijo nebesa in zemlja, morja in vse, kar se v njih giblje.
- ³⁶Zakaj Bog bo rešil Sion in pozidal mesta Judove dežele, da bodo prebivali tam in jo podedovali.
- ³⁷Zarod njegovih služabnikov jo bo podedoval, kateri njegovo ime ljubijo, bodo v njej prebivali.

Psalmi 70

Psalm 70 (69) Prošnja za Božjo pomoč (Ps 40,14–18)

¹*Zborovodju. Davidov psalm. V spomin.*

- ²O Bog, da me rešiš, Gospod, hiti mi pomagat.
- ³Naj bodo osramočeni, naj se sramujejo tisti, ki mi strežejo po življenju; naj se umaknejo, naj bodo zasramovani, katerim je všeč moja nesreča.
- ⁴Naj se obrnejo, da bodo za petami lastni sramoti, kateri pravijo: »Aha, aha!«
- ⁵Naj se radujejo, naj se veselijo v tebi vsi, ki te iščejo. Naj vedno govorijo: »Bog je velik,« kateri ljubijo tvojo pomoč.
- ⁶Jaz pa sem nesrečen in ubog, o Bog, hiti k meni. Ti si moja pomoč in moj rešitelj, Gospod, nikar se ne mudi.

Psalmi 71

Psalm 71 (70) Zaupanje v Božjo zvestobo

- ¹K tebi, Gospod, se zatekam, naj ne bom osramočen na veke.
- ²V svoji pravičnosti me reši in osvobodi, nagni k meni svoje uho in me odreši.
- ³Bodi mi utrjena skala, h kateri lahko vedno pridem. Odločil si, da me boš odrešil, zakaj ti si moja skala in moja trdnjava.
- ⁴Moj Bog, osvobodi me iz rok krivičnika, iz pesti hudobneža in zatiralca;

- ⁵zakaj ti si moje upanje, o Gospod, moje zaupanje, Gospod, od moje mladosti.
- ⁶Nate sem se opiral od materinega telesa, od naročja moje matere si moj varuh, tebi velja moja hvalnica za vedno.
- ⁷Za mnoge sem kakor čudež, ti si moje močno zatočišče.
- ⁸Moja usta so polna tvoje hvale, ves dan tvoje slave.
- ⁹Ne zavrzi me v času starosti, ko gre moja moč h koncu, me ne zapusti!
- ¹⁰Zakaj moji sovražniki govorijo o meni, tisti, ki prežijo na moje življenje, se skupaj posvetujejo
- ¹¹in pravijo: »Bog ga je zapustil, zasledujte in zgrabite ga, saj ni rešitelja.«
- ¹²O Bog, ne bodi daleč od mene! Moj Bog, hiti mi pomagat!
- ¹³Naj bodo osramočeni, naj preminejo, kateri me obtožujejo, naj se obdajo s sramotenjem in zasramovanjem, kateri iščejo mojo nesrečo.
- ¹⁴Jaz pa bom vedno pričakoval, pridajal bom k vsej tvoji hvali.
- ¹⁵Moja usta bodo oznanjala tvojo pravičnost, ves dan tvoje odrešenje, kajti ne poznam njunega seštevka.
- ¹⁶Prišel bom s silnimi deli Gospoda Boga, slavil bom tvojo pravičnost, samo tvojo.
- ¹⁷O Bog, učil si me od moje mladosti, do zdaj sem oznanjal tvoja čudovita dela.
- ¹⁸Tudi do starosti in osivelosti, o Bog, me ne zapusti, dokler ne oznanim tvoje moči temu rodu, vsakemu, ki pride, tvojo mogočnost.
- ¹⁹Tvoja pravičnost, o Bog, sega do višin, ti si storil velika dela; o Bog, kdo je kakor ti?
- ²⁰Dal si mi videti stiske, mnoge in hude. Znova mi boš dal življenje, znova me boš vzdignil iz oceanov.
- ²¹Povečal boš mojo veličino, znova me boš potolažil.

²²Tudi jaz se ti bom zahvaljeval s harfo za tvojo zvestobo, o moj Bog, igral ti bom na citre, o Sveti Izraelov.

²³Moje ustnice bodo vriskale, ker bom prepeval tebi, moja duša, ki si jo odrešil.

²⁴Tudi moj jezik bo ves dan izrekal tvojo pravičnost, ker so osramočeni, ker se sramujejo, kateri iščejo mojo nesrečo.

Psalmi 72

Psalm 72 (71) Kralj miru in njegovo kraljestvo

¹*Salomonov psalm.*

O Bog, daj svoje sodbe kralju, svojo pravičnost kraljevemu sinu.

²Naj sodi tvoje ljudstvo po pravičnosti, tvoje nesrečnike po pravici.

³Naj gore prinesejo mir ljudstvu in griči pravičnost.

⁴Naj brani nesrečne med ljudstvom, rešuje sinove ubogega in potepta okrutneža.

⁵Naj se te bojijo, ko vzide sonce, vpričo lune, rod za rodom.

⁶Naj pride dol kakor dež na travo, kakor pršenje, ki namaka zemljo.

⁷V njegovih dneh naj cveti pravični in obilje miru, dokler ne ugasne luna.

⁸Naj vlada od morja do morja, od veletoka do koncev zemlje.

⁹Pred njim naj se pripogibajo prebivalci puščave, njegovi sovražniki naj ližejo prah.

¹⁰Kralji iz Taršiša in z otokov naj izročajo darove, kralji iz Sabe in Sebe naj prinašajo davek.

¹¹Vsi kralji naj se mu klanjajo, vsi narodi naj mu služijo.

¹²Zakaj rešil bo ubogega, ki kliče na pomoč, nesrečnega, ki nima pomočnika.

¹³Sočutje bo imel do slabotnega in ubogega, odrešil bo duše ubogih.

¹⁴Pred zatiranjem in nasiljem jih bo rešil, v njegovih očeh bo njihova kri dragocena.

¹⁵Naj živi, naj mu dajejo zlato iz Sabe, zanj naj vedno kdo moli, ves dan naj ga blagoslavlja.

¹⁶Naj bo obilje žita v deželi, naj valovi do vrha gorovja. Njegov sad naj bo kakor Libanon, naj cvetijo ljudje iz mesta kakor zelišče zemlje.

¹⁷Njegovo ime naj ostane na veke, njegovo ime naj se širi pred soncem. V njem naj se blagoslavlja, vsi narodi naj ga blagrujejo.

¹⁸Naj bo slavljen Gospod Bog, Izraelov Bog, ki opravlja čudovita dela, on edini.

¹⁹Naj bo slavljeno ime njegove slave na veke, naj se napolni z njegovo slavo vsa zemlja. Amen in amen.

²⁰Končane so molitve Jesejevega sina Davida.

Psalmi 73

Tretja knjiga (Ps 73–89) Psalm 73 (72) Navidezna sreča hudobnih

¹*Asáfov psalm.*

Zares, dober je Bog do Izraela, do tistih, ki so čisti v srcu.

²Jaz pa – moje noge so se skoraj spotaknile, moji koraki so malodane spodrsnili.

³Zakaj ljubosumen sem bil na bahače, ko sem videl mir krivičnikov.

⁴Zakaj nadlog nimajo do svoje smrti, njihovo telo je zdravo.

⁵Ni jih, kjer je človeška muka, skupaj z drugimi ljudmi niso tepeni.

⁶Zato je ošabnost njihova ogrlica, pokriva jih obleka nasilja.

⁷Njihove oči izstopajo iz zamaščenosti, domišljavosti njihovih src prekipevajo.

⁸Posmehujejo se in govorijo hudobno, zatirajo, ko govorijo zviška.

- ⁹Svoja usta postavljajo v nebesa, njihov jezik teka po zemlji.
- ¹⁰Zato se njegovo ljudstvo vrača semkaj in zajemajo si obilne vode.
- ¹¹Govorijo: »Kako bi Bog mogel vedeti? Mar je vednost pri Najvišjem?«
- ¹²Glej, takšni so krivičniki, vedno brez skrbi si kopičijo bogastvo.
- ¹³Torej sem zaman prečistil svoje srce in si v nedolžnosti umival roke.
- ¹⁴Saj sem bil pretepan ves dan, vsako jutro me je zadela kazen.
- ¹⁵Če bi dejal: »Pripovedoval bom kakor oni,« glej, bi izdal rod tvojih sinov.
- ¹⁶Ko sem premišljeval, da bi to spoznal, je bila v mojih očeh muka,
- ¹⁷dokler nisem prispel do Božjega svetišča, spoznal njihovega konca.
- ¹⁸Zares, na spolzka tla jih postavljaš, podiraš jih v razvaline.
- ¹⁹Kako jih v hipu obide groza, končajo, popolnoma preminejo od preplaha.
- ²⁰Kakor sanje ob prebujenju, o Gospod, ko se zbudiš, zavržeš njihove privide.
- ²¹Ko se mi je z grenkobo polnilo srce in me je zbadalo v ledvicah,
- ²²sem bil neumen in nisem spoznal, živina sem bil pri tebi.
- ²³Toda jaz bom vedno s tabo, prijel si me za desno roko.
- ²⁴S svojim nasvetom me vodi, potem pa me vzemi v slavo.
- ²⁵Koga imam v nebesih? Če sem s teboj, si ničesar ne želim na zemlji.
- ²⁶Moje meso in moje srce gresta h koncu, skala mojega srca in moj delež je Bog na veke.
- ²⁷Zakaj glej, tisti, ki so daleč od tebe, se bodo pogubili, utišaš vsakega, ki z vlačuganjem odpade od tebe.
- ²⁸Jaz pa, Božja bližina je dobrina zame, v Gospoda Boga sem postavil svoje zatočišče, da bi pripovedoval o vseh tvojih delih.

Psalmi 74

Psalm 74 (73) Tožba nad razdejanim svetiščem

¹*Asáfov pouk.*

Zakaj, o Bog, nas zavračaš za vedno, se kadi tvoja jeza proti ovcam tvoje paše?

²Spomni se občestva, ki si ga pridobil oddavnaj, ki si ga odkupil za rod svoje dediščine, Sionske gore, na kateri prebivaš.

³Vzdigni svoje korake k večnim razvalinam: v svetišču je sovražnik vse opustošil.

⁴Rjuli so tvoji nasprotniki sredi tvojega zbirališča, postavili so svoje prapore kot znamenja.

⁵Spoznati je bilo mogoče, kakor da dviga kvišku sekire v goščavi,

⁶in zdaj, vsa njegova rezbarska dela so razsekali s sekirami in lomilkami.

⁷V ogenj so poslali tvoje svetišče, do tal so oskrunili bivališče tvojega imena.

⁸Rekli so v svojem srcu: »Skupaj z njihovim zarodom!« Požgali so vsa Božja zbirališča v deželi.

⁹Ne vidimo več svojih znamenj, ni več nobenega preroka, nihče med nami ne ve doklej.

¹⁰Doklej, o Bog, bo nasprotnik zasramoval, bo mar sovražnik sramotil tvoje ime za vedno?

¹¹Zakaj odteguješ svojo roko? Tvoja desnica iz srede tvojih prsi! Pokončaj!

¹²Bog je vendar moj kralj od nekdanj, tisti, ki povzroča zmage sredi dežele.

¹³Ti si s svojo močjo razdelil morje, razbil si glave morskim pošastim nad vodami.

¹⁴Ti si zdrobil glave Leviatánu, dal si ga za hrano prebivalcem puščave.

¹⁵Ti si razklal studence in potoke, posušil si neusahljive reke.

¹⁶Tvoj je dan in tudi noč je tvoja, ti si postavil luno in sonce.

¹⁷Ti si določil vse meje zemlje, poletje in zimo, ti si ju oblikoval.

¹⁸Spomni se tega: sovražnik zasramuje Gospoda, bedasto ljudstvo sramoti tvoje ime.

¹⁹Ne izročaj zverem duše svoje grlice, življenja svojih nesrečnih ne pozablaj za vedno.

²⁰Glej na zavezo, zakaj napolnile so se temine zemlje s pašniki nasilja.

²¹Zatirani naj se ne obrača zasramovan, nesrečni in ubogi naj hvalita tvoje ime.

²²Vstani, o Bog, pravdaj se s svojo pravdo, spomni se, kako te bedak ves dan zasramuje!

²³Ne pozablaj glasu svojih nasprotnikov, besnenja svojih napadalcev, ki se venomer vzdiguje.

Psalmi 75

Psalm 75 (74) Samo Bog je vladar

¹*Zborovodju, Ne uničuj. Asáfov psalm. Pesem.*

²Zahvaljujemo se ti, o Bog, zahvaljujemo se, tvoje ime je blizu tistim, ki pripovedujejo o tvojih čudovitih delih.

³Zares, določil bom ustrezen čas, sodil bom z iskrenostjo.

⁴Majejo se zemlja in vsi njeni prebivalci, jaz sem tisti, ki utrjuje njene stebre. *Sela.*

⁵Bahačem pravim: »Ne bahajte se!« Krivičnikom: »Ne vzdigujte roga!

⁶Ne vzdigujte v višino svojega roga, ne govorite s predrznim grlom!«

⁷Zares, niti od vzhoda niti od zahoda, niti iz gorske puščave;

⁸zares, Bog je tisti, ki sodi: tega poniža, onega poviša.

⁹Zares, v Gospodovih rokah je čaša in vino se peni, polno mešanice; iz tega bo nalil, še droži bodo morali srkati, piti bodo morali vsi krivičniki zemlje.

¹⁰Jaz pa bom vedno oznanjal, prepeval bom Jakobovemu Bogu.

¹¹Vse rogove krivičnih bom odsekal, naj se povzdignejo rogov pravičnega.

Psalmi 76

Psalm 76 (75) Razodetje Boga na Sionu

¹*Zborovodju, na godala. Asáfov psalm. Pesem.*

²V Judu se je dal Bog spoznati, v Izraelu je njegovo ime veliko.

³V Salemu je bil njegov šotor, na Sionu njegovo prebivališče.

⁴Tam je razbil bliske loka, ščit, meč in bojno orožje. *Sela.*

⁵Ti si sijoč, veličasten, bolj kakor gore plena.

⁶Oplenjeni so bili močni v srcu, zadremali so v svoje spanje, nihče od bojevnikov ni našel svoje roke.

⁷Od tvoje grožnje, Bog Jakobov, sta otrpnila voz in konj.

⁸Ti, strašen si ti, kdo bo mogel obstati pred tabo od tedaj, odkar je tvoja jeza?

⁹Iz nebes si dal slišati sodbo, zemlja se je zbala in utihnila,

¹⁰ko je vstal Bog k sodbi, da bi rešil vse ponižne na zemlji. *Sela.*

¹¹Tudi človeška srditost ti bo v hvalo, ostanek srditosti si boš opasal.

¹²Napravite zaobljube in jih izpolnite Gospodu, svojemu Bogu! Vsi, ki ga obkrožajo, naj prinašajo darove Strašnemu;

¹³on pristriže duha knezov, strašen je za kralje zemlje.

Psalmi 77

Psalm 77 (76) Spomin na Izraelovo preteklost

¹*Zborovodju, po Jedutúnovem napevu. Asáfov psalm.*

²Moj glas gre k Bogu, moram vpiti, moj glas gre k Bogu, da mi bo prisluhnil.

³Na dan svoje stiske iščem Gospoda, ponoči se moja roka izteguje in ne omaguje, moja duša se noče potolažiti.

⁴Spominjam se Boga in vzdihujem, tožim in moj duh obupuje. *Sela.*

- ⁵Veke mojih oči razpiraš, zbežan sem, da ne morem govoriti.
- ⁶Preudarjam dneve od nekdanj, leta davnih vekov.
- ⁷Ponoči se spominjam svoje glasbe, s svojim srcem tožim in moj duh išče:
- ⁸»Nas bo mar Gospod na veke zavračal, ne bo nikoli več dobrohoten?
- ⁹Je za vedno izginila njegova dobrot, je končal izrek za vse rodove?
- ¹⁰Je Bog pozabil biti milostljiv, je v jezi zaprl svoje usmiljenje?« *Sela.*
- ¹¹In dejal sem: »V tem je moja bolečina, da se je spremenila desnica Najvišjega.«
- ¹²Spominjam se del Gospodovih, zares, od nekdanj se spominjam tvojega čudeža.
- ¹³Premišljam o vsem tvojem delovanju, o tvojih dejanjih tožim.
- ¹⁴O Bog, v svetišču je tvoja pot; kateri bog je velik kakor Bog?
- ¹⁵Ti si Bog, ki dela čudeže, spoznati daješ svojo moč med ljudstvi.
- ¹⁶Z laktom si odrešil svoje ljudstvo, Jakobove in Jožefove sinove. *Sela.*
- ¹⁷Videle so te vode, o Bog, videle so te vode, stokale so, tudi morske globine so trepetale.
- ¹⁸Oblaki so lili vode, oglašali so se oblaki, tudi tvoje puščice so švigale.
- ¹⁹Glas tvojega groma je bil v viharju, bliski so razsvetljevali zemeljski krog, trepetala in tresla se je zemlja.
- ²⁰Čez morje je vodila tvoja pot, tvoja steza čez velike vode, a tvojih sledov ni bilo mogoče spoznati.
- ²¹Kakor čredo si vodil svoje ljudstvo, z Mojzesovo in Aronovo roko.

Psalmi 78

Psalm 78 (77)

Božja naklonjenost in Izraelova nehvaležnost

¹*Asáfov pouk.*

Poslušaj, moje ljudstvo, moja postavo, nagnite svoja ušesa k izrekom mojih ust.

²Odprl bom svoja usta v priliki, dal bom žuboreti uganke iz davnine,

³kar smo slišali, reči, ki jih poznamo, in so nam jih naši očetje pripovedovali.

⁴Ne bomo prikrivali pred njihovimi sinovi, temveč bomo pripovedovali poznejšemu rodu o slavnih Gospodovih delih in njegovi moči, o njegovih čudežih, ki jih je storil.

⁵Postavil je pričevanje v Jakobu, postavo je položil v Izraelu, ki ju je zapovedal našim očetom, naj v njiju poučijo svoje sinove;

⁶da bodo spoznali, poznejši rod, sinovi, ki bodo še rojeni, vstali in pripovedovali svojim sinovom;

⁷da bodo v Boga stavili svoje zaupanje in ne bodo pozabili Božjih del, temveč bodo njegove zapovedi izpolnjevali;

⁸da ne bodo kakor njihovi očetje, trdovraten in uporen rod, rod, ki ni utrdil svojega srca in njegov duh ni bil Bogu zvest.

⁹Efrájimovi sinovi, dobro oboroženi lokostrelci, so se obrnili na dan bitke.

¹⁰Niso se držali Božje zaveze in niso hoteli živeti po njegovi postavi.

¹¹Pozabili so njegova dela, njegove čudeže, ki jim jih je pokazal.

¹²Pred njihovimi očeti je delal čudeže, v egiptovski deželi, na poljani Coana.

¹³Razklal je morje in jih prepeljal skozenj, ustavil je vodo kakor jez.

¹⁴Podnevi jih je vodil z oblakom, vso noč z ognjeno svetlobo.

¹⁵Skale je razklal v puščavi in jim dal piti kakor iz neizmernih oceanov.

¹⁶Iz skale je dal privreti potoke, vode je pustil teči dol kakor reke.

¹⁷Še vedno pa so grešili zoper njega, da so se v puščavi upirali Najvišjemu.

¹⁸Preizkušali so Boga v svojem srcu, ko so zahtevali jed po želji svoje duše.

¹⁹Govorili so zoper Boga, rekli so: »Bo mogel Bog v puščavi pogrniti mizo?

- ²⁰Res, udaril je po skali, da so pritekale vode in so drli potoki. Bo lahko dal tudi kruha, bo pripravil meso za svoje ljudstvo?»
- ²¹Zato se je Gospod razsrdil, ko je to slišal, ogenj je vzplamenel zoper Jakoba, da, jeza je vzkipela zoper Izraela.
- ²²Zakaj v Boga niso verovali in niso zaupali v njegovo rešitev.
- ²³Zapovedal je oblakom od zgoraj, odprl je nebeška vrata.
- ²⁴Pustil jim je deževati mano za hrano, dal jim je nebeškega žita.
- ²⁵Človek je jedel kruh močnih, poslal jim je hrane do sitega.
- ²⁶Z neba je spustil vzhodnik, s svojo močjo je pripeljal jug.
- ²⁷Dal je, da je padalo meso kakor prah, krilate ptice kakor pesek na morju.
- ²⁸Dal je, da je padalo v sredo tabora, vse okrog njihovih bivališč.
- ²⁹Jedli so in se zelo nasitili, dal jim je, kar so si poželeli.
- ³⁰Niso še potešili svojega poželenja, jed so imeli še v ustih,
- ³¹že se je zoper nje vzdignila Božja jeza in pobila najmočnejše med njimi, na kolena je spravila Izraelove mladeniče.
- ³²Kljub temu so še vedno grešili, niso verjeli njegovim čudovitim delom.
- ³³Zato je storil, da so jim dnevi minevali v prazno, njihova leta v grozi.
- ³⁴Ko jih je pobijal, so ga iskali, spreobrnili so se in Boga iskali.
- ³⁵Spomnili so se, da je Bog njihova skala, Bog Najvišji njihov rešitelj.
- ³⁶Toda prilizovali so se mu s svojimi usti, varali so ga s svojim jezikom.
- ³⁷Njihovo srce ni bilo trdno z njim, niso verovali v njegovo zavezo.
- ³⁸Toda on je usmiljen, izbrisal jim je krivdo in jih ni uničil, pogosto je storil, da se je obrnila njegova jeza, ni prebudil vse svoje srditosti.
- ³⁹Spomnil se je: zares, meso so, dih, ki odhaja in se ne vrača.
- ⁴⁰Kolikokrat so se mu upirali v puščavi, ga žalostili v divjini.
- ⁴¹Znova in znova so Boga preizkušali, izzivali Svetega Izraelovega.

- ⁴²Niso se več spomnili njegove roke, dneva, ko jih je odkupil od nasprotnika,
- ⁴³ko je v Egiptu delal znamenja, svoje čudeže na poljani Coana:
- ⁴⁴v kri je spremenil njihove reke in njihove potoke, da niso mogli piti;
- ⁴⁵muhe je poslal nadnje, da bi jih pikale, žabe, da bi jih uničile;
- ⁴⁶njihov pridelek je dal gosenicam, sad njihovega dela kobilicam;
- ⁴⁷njihove trte je pobil s točo, njihove murve s slano;
- ⁴⁸njih živino je izročil toči, njihove črede bliskom;
- ⁴⁹poslal je nadnje svojo srdito jezo, bes, togoto in stisko, krdelo angelov nesreče;
- ⁵⁰pripravil je pot svoji jezi, njihove duše ni zadržal pred smrtjo, njihovo življenje je izročil kugi;
- ⁵¹udaril je vse prvorojence v Egiptu, prvi sad moči v Hamovih šotorih.
- ⁵²Potem je odpeljal svoje ljudstvo kakor ovce, vodil jih je kakor čredo v puščavi;
- ⁵³vodil jih je varno, da se niso bali, njihove sovražnike pa je pokrilo morje.
- ⁵⁴Popeljal jih je v območje svoje svetosti, na tisto goro, ki jo je pridobila njegova desnica;
- ⁵⁵pred njimi je izgnal narode, z merilno vrvjo jim dodelil dediščino, v njihovih šotorih je nastanil Izraelove rodove.
- ⁵⁶Preizkušali so ga, upirali so se Bogu Najvišjemu, njegovih pričevanj se niso držali;
- ⁵⁷oddaljili so se, odpadli so kakor njihovi očetje, obrnili so se kakor nezanesljiv lok.
- ⁵⁸Jezili so ga s svojimi višinami, z maliki so ga dražili k ljubosumnosti.
- ⁵⁹Bog je slišal in vzkipel, odločno je zavrgel Izraela.
- ⁶⁰Zapustil je prebivališče v Šilu, šotor, kjer je prebival med ljudmi.

- ⁶¹Svojo moč je dal v ujetništvo, svoje veličastvo v roke nasprotnika.
- ⁶²Svoje ljudstvo je izročil meču, vzkipel je nad svojo dediščino:
- ⁶³njihove mladeniče je žrl ogenj, njihove mladenke niso bile slavljene;
- ⁶⁴njihovi duhovniki so padali pod mečem in njihove vdove jih niso mogle objokovati.
- ⁶⁵ Gospod se je prebudil kakor tisti, ki spi, kakor junak, ki se je razvedril z vinom.
- ⁶⁶Svoje nasprotnike je udaril od zadaj, zadal jim je večno sramotenje.
- ⁶⁷Zavrgel je Jožefov šotor, Efrájimovega rodu ni izvolil.
- ⁶⁸Izvolil pa je Judov rod, goro Sion, ki jo ljubi.
- ⁶⁹Kakor višine je sezidal svoje svetišče, kakor zemljo, ki jo je utemeljil na veke.
- ⁷⁰Izbral je svojega služabnika Davida, vzel ga je iz ovčjih staj.
- ⁷¹Pripeljal ga je od doječih, da bi pasel njegovo ljudstvo Jakoba, njegovo dediščino Izraela.
- ⁷²Pasel jih je s popolnostjo svojega srca, z razumnostjo svojih rok jih je vodil.

Psalmi 79

Psalm 79 (78) Tožba nad razdejanjem Jeruzalema

¹*Asáfov psalm.*

O Bog, narodi so prišli v tvojo dediščino, oskrunili so tvoj sveti tempelj, Jeruzalem so spremenili v kup razvalin.

²Trupla tvojih služabnikov so dali za hrano pticam neba, meso tvojih zvestih zverem zemlje;

³prelivali so njihovo kri kakor vodo okrog Jeruzalema, ni bilo pogrebca.

⁴Postali smo sramotenje našim sosedom, v zasmehovanje in posmeh tistim, ki nas obkrožajo.

⁵Doklej, Gospod? Se boš jezil za vedno? Bo gorela kakor ogenj tvoja gorečnost?

⁶Izlij svojo srditost nad narode, ki te ne poznajo, nad kraljestva, ki ne kličejo tvojega imena.

⁷Zakaj požrli so Jakoba, njegov pašnik so opustošili.

⁸Ne spominjaj se proti nam krivd prednikov. Hitro naj pride pred nas tvoje usmiljenje. Zakaj postali smo zelo slabotni.

⁹Pomagaj nam, Bog naše rešitve, zaradi slave svojega imena. Reši nas, izbriši naše grehe zaradi svojega imena.

¹⁰Zakaj bi narodi govorili: »Kje je njihov Bog?« Naj narodi spoznajo pred našimi očmi maščevanje za prelito kri tvojih služabnikov.

¹¹Naj pride do tebe ujetnikovo vzdihovanje, po velikosti svojega lakta naredi, da bodo na smrt obsojeni preživeli.

¹²Povrni našim sosedom sedemkrat v naročje njihovo zasramovanje, s katerim so te sramotili, o Gospod.

¹³Mi pa, tvoje ljudstvo, ovce tvoje paše, se ti bomo zahvaljevali na veke, od roda do roda bomo pripovedovali tvojo hvalnico.

Psalmi 80

Psalm 80 (79)

Prošnja za obnovitev Izraela

¹*Zborovodju, po napevu Lilije. Asáfovo pričevanje. Psalm.*

²Izraelov pastir, poslušaj! Ti, ki vodiš Jožefa kakor čredo, ti, ki sediš na kerubih, pokaži se!

³Pred Efrájimom, Benjaminom in Manásejem zbudi svojo silo, pridi nas rešit.

⁴O Bog, spreobrne nas, razjasni svoje obličje, da bomo rešeni.

⁵Gospod, Bog nad vojskami, doklej boš kadil jezo proti molitvi tvojega ljudstva?

⁶S kruhom solza si jih hranil, s trojno mero solza si jih napajal.

- ⁷Postavil si nas za spor našim sosedom, naši sovražniki se nam posmehujejo.
- ⁸O Bog nad vojskami, spreobrne nas, razjasni svoje obličje, da bomo rešeni.
- ⁹Trto si dal pripeljati iz Egipta, izgnal si narode, da si jo zasadiš.
- ¹⁰Pred njo si pospravil, pogrnala je svoje korenine in napolnila zemljo.
- ¹¹Gore so bile pokrite z njeno senco, božanske cedre z njenimi vejami.
- ¹²Svoje mladike je iztezala do morja, svoje poganjke do veletoka.
- ¹³Zakaj si podrl njene ograde, da jo skubejo vsi, ki gredo po poti?
- ¹⁴Merjasec iz gozda jo grize, poljske živali jo popasejo.
- ¹⁵O Bog nad vojskami, vrni se vendar, ozri se z nebes in glej, obišči to trto,
- ¹⁶grebenico, ki jo je zasadila tvoja desnica, nad sinom, ki si ga okrepil zase.
- ¹⁷Požgana je z ognjem, posekana, naj izginejo pred grožnjo tvojega obličja.
- ¹⁸Naj bo tvoja roka nad možem tvoje desnice, nad sinom človekovim, ki si ga okrepil zase.
- ¹⁹Ne bomo se obrnili proč od tebe, poživi nas, da bomo klicali tvoje ime.
- ²⁰O Gospod, Bog nad vojskami, spreobrne nas, razjasni svoje obličje, da bomo rešeni.

Psalmi 81

Psalm 81 (80) Pesem ob prazniku

¹*Zborovodju, po »Gitit«. Asáfov psalm.*

- ²Vrskajte Bogu, naši môči, vzklikajte Jakobovemu Bogu.
- ³Dvignite pesem, dajte boben, milo doneče citre skupaj s harfo.
- ⁴Trobite na rog ob mlaju, ob polni luni na dan našega praznika.
- ⁵Zakaj to je zakon za Izraela, pravo za Jakobovega Boga.
- ⁶Kot pričevanje ga je postavil v Jožefu, ko je nastopil zoper egiptovsko deželo. Jezik, ki ga nisem poznal, sem slišal:

⁷»Odtegnil sem njegovo ramo od bremena, njegove roke so se odmaknile od košare.

⁸V stiski si klical, pa sem te rešil, odgovoril sem ti v skrivališču grmenja, preizkušal sem te pri vodah Meríbe. *Sela*.

⁹Poslušaj, moje ljudstvo, pričeval bom zoper tebe; o Izrael, ko bi me poslušal!

¹⁰Naj ne bo tujega boga pri tebi, ne padaj na kolena pred drugim bogom.

¹¹Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki sem te izpeljal iz egiptovske dežele; široko odpri usta, da jih napolnim.

¹²Toda moje ljudstvo ni poslušalo mojega glasu, Izrael ni maral zame.

¹³Zato sem jih prepustil zakrknjenosti njih srca: naj hodijo po svojih načrtih.

¹⁴O, da bi me moje ljudstvo poslušalo! Izrael, naj hodijo po mojih potih.

¹⁵Skoraj bi ponižal njihove sovražnike, zoper njihove nasprotnike bi obrnil svojo roko.

¹⁶Gospodovi sovražniki bi pred njim klečeplazili, njihov čas bi bil končan za vedno.

¹⁷Hranil bi ga s srčiko pšenice, nasičeval bi ga z medom iz skale.«

Psalmi 82

Psalm 82 (81) Obsodba krivičnih sodnikov

¹*Asáfov psalm.*

Bog vstane v Božjem zboru, sredi bogov sodi:

²»Doklej boste sodili napačno, dajali prednost krivičnim? *Sela*.

³Sodite za slabotnega in siroto, odločajte prav za nesrečnega in revnega.

⁴Osvobajajte slabotnega in ubogega, rešujte ga iz rok krivičnih.«

⁵Ne spoznajo, ne razumejo, v temi tavajo, majejo se vsi temelji zemlje.

⁶Jaz sem rekel: »Bogovi ste, sinovi Najvišjega vi vsi;

⁷toda kakor človek morate umreti, kakor kateri izmed knezov morate pasti.«

⁸Vzdigni se, o Bog, sodi zemljo, zakaj ti imaš v lasti vse narode.

Psalmi 83

Psalm 83 (82) Zoper Izraelove sovražnike

¹*Pesem. Asáfov psalm.*

²O Bog, ne bodi tiho, ne molči in ne miruj, o Bog!

³Zakaj glej, tvoji nasprotniki hrumijo, tvoji sovražniki vzdigujejo glave.

⁴Zoper tvoje ljudstvo kujejo naklep, posvetujejo se zoper tvoje varovance.

⁵Pravijo: »Pridite, iztrebimo jih iz naroda, da se Izraelovo ime ne bo več spominjalo!«

⁶Zares, enodušno se skupaj posvetujejo, zoper tebe sklepajo zavezo:

⁷šotori Edóma in Izmaelci, Moáb in Hagárovci,

⁸Gebál, Amón in Amálek, Filisteja s prebivalci Tira,

⁹tudi Asúr se jim je pridružil, bili so lakot Lotovim sinovom. *Sela.*

¹⁰Stori jim kakor Midjánu, kakor Siseráju, kakor Jabínu ob potoku Kišónu.

¹¹Bili so pokončani pri En Doru, postali so gnoj za zemljo.

¹²Stori jim, njihovim knezom, kakor Orébu in Zeébu, kakor Zebahu in Calmunáju, vsem njihovim voditeljem,

¹³ki so rekli: »Osvojiti si hočemo pašnike Božje.«

¹⁴Moj Bog, naredi jih kakor vrtinec, kakor slamo pred vetrom.

¹⁵Kakor ogenj, ki vžiga gozd, kakor plamen, ki ožarja gore,

¹⁶tako jih preganjaj s svojim viharjem, s svojo nevihto jih zmedi.

¹⁷Napolni njihove obraze s sramoto, da bodo iskali tvoje ime, o Gospod!

¹⁸Naj bodo osramočeni in zmedeni do vekov, naj se sramujejo in naj izginejo.

¹⁹In spoznali bodo, da si ti, tvoje ime je Gospod, edini Najvišji nad vso zemljo.

Psalmi 84

Psalm 84 (83) Veselje nad svetiščem

¹Zborovodju, po »Gitít«. Psalm Korahovih sinov.

²Kako ljuba so tvoja prebivališča, Gospod nad vojskami!

³Moja duša hrepeni, celo medli po Gospodovih dvorih, moje srce in moje meso vriskata k živemu Bogu.

⁴Celo ptica si najde dom, lastovka gnezdo zase, kamor položi svoje mladiče, pri tvojih oltarjih, Gospod nad vojskami, moj Kralj in moj Bog.

⁵Blagor njim, ki stanujejo v tvoji hiši: še te bodo smeli hvaliti. *Sela.*

⁶Blagor človeku, čigar moč je v tebi, v njegovem srcu so ceste.

⁷Ko hodijo po dolini joka, jo spreminjajo v kraj s studencem, tudi zgodnji dež jo pokriva z blagoslovi.

⁸Hodijo od hrabrosti do hrabrosti, Bog bogov se pokaže na Sionu.

⁹ Gospod, Bog nad vojskami, usliši mojo molitev, poslušaj, o Bog Jakobov! *Sela.*

¹⁰Naš ščit, glej, o Bog, ozri se na obraz svojega maziljenca!

¹¹Da, en dan v tvojih dvorih je boljši kakor tisoč drugih; raje ostanem na pragu hiše svojega Boga, kakor da bi stanoval v šotorih krivičnosti.

¹²Zares, sonce in ščit je Gospod Bog, milost in slavo daje Gospod, ne odreka dobrine tistim, ki hodijo v popolnosti.

¹³ Gospod nad vojskami, blagor človeku, ki zaupa vate.

Psalmi 85

Psalm 85 (84) Blizu je Božje odrešenje

¹Zborovodju. Psalm Korahovih sinov.

² Gospod, dobrohoten si bil svoji deželi, omogočil si Jakobovo vrnitev.

³Odpustil si krivdo svojemu ljudstvu, pokrnil si vse njihove grehe. *Sela.*

- ⁴Zadržal si vso svojo besnost, odvrnil si se od svoje srdite jeze.
- ⁵Spreobrne nas, Bog, naš rešitelj, odstrani svojo nejevoljo, ki jo imaš z nami.
- ⁶Se boš vekomaj srdil nad nami, boš podaljševal svojo jezo od roda do roda?
- ⁷Nas ne boš znova poživil, da se bo tvoje ljudstvo veselilo v tebi?
- ⁸Pokaži nam, Gospod, svojo dobroto, daj nam svoje odrešenje!
- ⁹Poslušam, kaj govori Gospod Bog: Zares, govori o miru svojemu ljudstvu in svojim zvestim in naj se ne obračajo k norosti.
- ¹⁰Zares, blizu je njegova rešitev tistim, ki se ga bojijo, da bo slava prebivala v naši deželi.
- ¹¹Dobrota in zvestoba se bosta srečali, pravičnost in mir se bosta poljubila.
- ¹²Iz zemlje bo pognala zvestoba, z nebes bo gledala pravičnost.
- ¹³Gospod bo tudi dal, kar je dobro, naša dežela bo dajala pridelek.
- ¹⁴Pred njim bo šla pravičnost in utirala pot njegovim korakom.

Psalmi 86

Psalm 86 (85) Molitev v stiski

¹*Davidova molitev.*

- Nagni, Gospod, svoje uho, usliši me, ker sem nesrečen in reven.
- ²Varuj mojo dušo, zakaj veren sem, reši svojega služabnika, ti, moj Bog, ki zaupa vate.
- ³Izkaži mi milost, o Gospod, saj ves dan kličem k tebi.
- ⁴Razveseli dušo svojega služabnika, saj k tebi, Gospod, vzdigujem svojo dušo.
- ⁵Zakaj ti, Gospod, si dober in odpuščaš, ti si poln dobrote do vseh, ki te kličejo.
- ⁶Poslušaj, Gospod, mojo molitev, prisluhni glasu moje prošnje.
- ⁷Na dan svoje stiske te kličem, kajti ti me uslišiš.
- ⁸Gospod, ni ti enakega med bogovi, ni del, ki bi bila, kakor so tvoja.

⁹Vsi narodi, ki si jih naredil, bodo prišli, padali bodo na kolena pred tabo, Gospod, tvoje ime bodo slavili.

¹⁰Zakaj ti si velik in delaš čudovite reči, ti si Bog, ti edini.

¹¹Úči me, Gospod, svojo pot, hodil bom v tvoji resnici, zedini moje srce, da se bo balo tvojega imena.

¹²Zahvaljujem se ti, Gospod, moj Bog, z vsem svojim srcem, tvoje ime častim na veke,

¹³zakaj velika je tvoja dobrota do mene, rešil si mojo dušo iz globine podzemlja.

¹⁴O Bog, prevzetneži so se vzdignili zoper mene, drhal nasilnežev mi streže po življenju, niso postavili tebe pred sebe.

¹⁵A ti, Gospod, si usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi.

¹⁶Obrni se k meni in mi izkaži milost, daj svojo moč svojemu služabniku, reši sina svoje služabnice.

¹⁷Stori na meni znamenje za dobro; moji sovražniki bodo videli in bodo osramočeni, zakaj ti, Gospod, si mi pomagal in me potolažil.

Psalmi 87

Psalm 87 (86) Pesem o Sionu

¹*Psalm Korahovih sinov. Pesem.*

Na svetih gorah je njegova ustanova,

² Gospod ima rajši sionska vrata kakor vsa Jakobova prebivališča.

³Častne reči se govorijo o tebi, o Božje mesto! *Sela.*

⁴Rahab in Babilon štejem med tiste, ki me poznajo; glej, Filisteja, Tir in Etiopija pravijo: »Ta je tam rojen.«

⁵Toda o Sionu se bo reklo: »Mož za možem je v njem rojen, on sam ga utrjuje, Najvišji.«

⁶ Gospod bo našteval med vpisovanjem ljudstev: »Ta je tam rojen.« *Sela.*

⁷ Pojejo pri rajanju: »Vsi moji studenci so v tebi.«

Psalmi 88

Psalm 88 (87) Molitev v skrajni stiski

¹ *Pesem. Psalm Korahovih sinov. Zborovodju, po »Mahalát« za odgovor.
Pouk Ezráhovca Hemána.*

² Gospod, Bog moje rešitve, podnevi vpijem, ponoči sem pred tabo.

³ Naj pride pred tebe moja molitev, nagni svoje uho k mojemu ječanju.

⁴ Zakaj moja duša se je nasitila z nesrečami, moje življenje je prispelo do podzemlja.

⁵ Prištet sem med tiste, ki se pogrezajo v jamo, postal sem kakor mož brez moči.

⁶ Med mrtve pripuščen, sem kakor prebodeni, ki ležijo v grobu, ki se jih več ne spominjaš, saj oni so odrezani od tvoje roke.

⁷ Položil si me v spodnjo jamo, v temine, v globine.

⁸ Vame se je uprla tvoja srditost, vsem svojim valovom si dal udarjati obme. *Sela.*

⁹ Moje znance si oddaljil od mene, postavil si me, da sem jim v gnus, zaprt sem, ne morem iti ven.

¹⁰ Moje oko je postalo motno zaradi bede, Gospod, vsak dan kličem k tebi, svoje roke iztegujem proti tebi.

¹¹ Boš mar delal čudeže za mrtve, bodo mar vstale sence, da bi te slavile? *Sela.*

¹² Mar pripovedujejo o tvoji dobroti v grobu, o tvoji zvestobi v pogubi?

¹³ Se v temi spoznava tvoj čudež, tvoja pravičnost v deželi pozabljenja?

¹⁴ Jaz pa, Gospod, k tebi kličem na pomoč, zjutraj prihaja moja molitev pred tebe.

¹⁵ Zakaj, Gospod, zavračaš mojo dušo, skrivaš svoje obličje pred mano?

¹⁶Nesrečen sem in na robu smrti od mladosti, prenašal sem tvoje grozote, obupan sem.

¹⁷Prek mene gredo tvoji srdi, tvoje strahote me uničujejo.

¹⁸Ves dan me obkrožajo kakor povodenj, vsi skupaj me obdajajo.

¹⁹Oddaljil si od mene prijatelja in tovariša, samo temà je še moja znanka.

Psalmi 89

Psalm 89 (88) Hvalnica in prošnja zvestemu Bogu

¹*Pouk Ezráhovca Etána.*

² Gospodove dobrote bom opeval na veke, rodu za rodom bom s svojimi usti oznanjal tvojo zvestobo.

³Zakaj pravim: »Na veke se gradi dobrota, nebesa, v njih si utrdil svojo zvestobo.«

⁴Zavezo sem sklenil s svojim izvoljencem, prisegel sem Davidu, svojemu služabniku:

⁵»Tvoj zarod bom ustanovil za vedno, za vse rodove bom postavil tvoj prestol.« *Sela.*

⁶Nebesa se ti zahvaljujejo za tvoj čudež, o Gospod, za tvojo zvestobo v zboru svetih.

⁷Zakaj kdo na oblaku se lahko primerja z Gospodom, je podoben Gospodu med Božjimi sinovi?

⁸Bog je močno spoštovan v krogu svetih, strašen nad vsemi, ki ga obdajajo.

⁹ Gospod, Bog nad vojskami, kdo je kakor ti? Mogočen si, Gospod, in tvoja zvestoba te obdaja.

¹⁰Ti gospoduješ nad objestnostjo morja, ko se vzdigujejo njegovi valovi, jih pomirjaš.

¹¹Ti si pogazil Rahaba kakor prebodenega, s svojim močnim laktom si razkropil svoje sovražnike.

- ¹²Tvoja so nebesa, tvoja je tudi zemlja, zemeljski krog in kar ga napolnjuje, ti si jih ustanovil.
- ¹³Sever in jug, ti si ju ustvaril; Tabor in Hermon vriskata nad tvojim imenom.
- ¹⁴Tvoj je lakot junaške sile, močna je tvoja roka, tvoja desnica se dviga.
- ¹⁵Pravičnost in pravica sta temelj tvojega prestola, dobrota in zvestoba gresta pred tabo.
- ¹⁶Blagor ljudstvu, ki pozna veselo vzklikanje, Gospod, v svetlobi tvojega obličja bodo hodili.
- ¹⁷Ves dan se bodo radovali nad tvojim imenom, povišani bodo zaradi tvoje pravičnosti.
- ¹⁸Zakaj ti si čast njihove moči, s svojo dobrohotnostjo nam dvigaš rog.
- ¹⁹Zakaj Gospodu pripada naš ščit, Svetemu Izraelovemu naš kralj.
- ²⁰Tedaj si govoril v videnju svojim zvestim in si rekel: Pomoč sem naklonil junaku, iz ljudstva sem povzdignil izvoljenca.
- ²¹Našel sem Davida, svojega služabnika, s svojim svetim oljem sem ga mazilil,
- ²²da bi bila moja roka trdna z njim, da bi ga krepil tudi moj lakot.
- ²³Sovražnik ga ne bo varal, sin izprijenosti ga ne bo poniževal.
- ²⁴Pred njim bom razbil njegove nasprotnike, njegove sovražnike bom potolkel.
- ²⁵Moja zvestoba in dobrota bosta z njim, v mojem imenu se bo dvigal njegov rog.
- ²⁶Na morje bom položil njegovo roko, na veletoke njegovo desnico.
- ²⁷On me bo klical: »Moj oče si ti, moj Bog, skala moje rešitve.«
- ²⁸Jaz ga bom postavil tudi za prvorojenca, za najvišjega kraljem zemlje.
- ²⁹Na veke mu bom ohranjal svojo dobroto, moja zaveza mu bo ostala zvesta.

- ³⁰Za vedno bom postavil njegovo potomstvo, njegov prestol kakor dneve nebes.
- ³¹Če bodo njegovi sinovi zapustili mojo postavo in ne bodo hodili po mojem pravu,
- ³²če bodo prelomili moje zakone in se mojih zapovedi ne bodo držali,
- ³³bom s palico kaznoval njihovo hudodelstvo, njihovo krivdo z udarci.
- ³⁴Toda svoje dobrote ne bom odtegnil od njega, ne bom ga zatajil v svoji zvestobi.
- ³⁵Ne bom prelomil svoje zaveze, izjav svojih ust ne bom spreminjal.
- ³⁶Enkrat sem prisegel pri svoji svetosti, Davida zares ne bom varal.
- ³⁷Njegov zarod bo ostal na veke, njegov prestol bo kakor sonce pred mano,
- ³⁸kakor je luna, trdna na veke, zvesta priča na nebu. *Sela.*
- ³⁹Ti pa si ga odklonil in zavrgel, razsrdil si se nad svojim maziljencem.
- ⁴⁰Opustil si zavezo s svojim služabnikom, do tal si onečastil njegov diadem.
- ⁴¹Predrl si vse njegove zidove, njegove utrdbe spremenil v razvaline.
- ⁴²Vsi, ki hodijo po poti, ga plenijo, postal je v sramotenje svojim sosedom.
- ⁴³Vzdignil si desnico njegovih nasprotnikov, razveselil si vse njegove sovražnike.
- ⁴⁴Obrnil si tudi ostrino njegovega meča, nisi ga podpiral v vojni.
- ⁴⁵Naredil si konec njegovemu sijaju, na tla si zagnal njegov prestol.
- ⁴⁶Skrajšal si dneve njegove mladosti, nanj si razgrnil sramoto. *Sela.*
- ⁴⁷Doklej, Gospod? Se boš skril za vedno? Bo gorela kakor ogenj tvoja srditost?
- ⁴⁸Spomni se, kako kratko je moje življenje, za kakšno puhlico si ustvaril vse človeške sinove.
- ⁴⁹Kdo je mož, ki živi in ne vidi smrti, ki otme svojo dušo iz oblasti podzemlja? *Sela.*

⁵⁰Kje so tvoje prejšnje dobre, o Gospod? Prisegel si jih Davidu v svoji zvestobi.

⁵¹Spomni se, Gospod, na sramotenje svojih služabnikov, v svojih prsih nosim vse te mnoge narode;

⁵²ti sramotijo kot tvoji sovražniki, o Gospod, ti sramotijo stopinje tvojega maziljenca.

⁵³Slavljen bodi Gospod na veke: Amen, amen.

Psalmi 90

Četrta knjiga

(Ps 90–106)

Psalm 90 (89)

Minljiv človek pred večnim Bogom

¹*Molitev Božjega moža Mojzesa.*

Gospod, ti si bil naše prebivališče od roda do roda.

²Preden so bile rojene gore in si oblikoval zemljo in svet, od vekov in na veke si ti Bog.

³Ti vračaš človeka k prsti in govoriš: »Vrnite se, človeški sinovi.«

⁴Zakaj v tvojih očeh je tisoč let kakor včerajšnji dan, ki je minil, kakor nočna straža.

⁵Ti jih razliješ, spanec bodo zjutraj, kakor trava, ki poganja:

⁶zjutraj vzcvete in poganja, zvečer ovane in usahne.

⁷Zares, zaradi tvoje jeze ginevamo, zaradi tvoje srditosti smo zmedeni.

⁸Naše krivde postavljaš predse, našo skrivnost v luč svojega obličja.

⁹Zakaj vsi naši dnevi minevajo v tvojem srdu, svoja leta končujemo kakor vzdih.

¹⁰Dni naših let je sedemdeset let, če smo krepki, osemdeset let, in njihova vihravost je muka in zlo, hitro mine in mi odletimo.

¹¹Kdo pozna moč tvoje jeze, kako se te je treba bati, tvojo besnost?

¹²Tako nam daj spoznati štetje naših dni, da pridemo do srčne modrosti.

¹³Vrni se, Gospod! Doklej? Bodi usmiljen do svojih služabnikov!

¹⁴Zjutraj nas nasiti s svojo dobroto, da bomo vriskali in se veselili vse svoje dni.

¹⁵Razveseli nas kakor ob dneh, ko si nas tepel, ob letih, ko smo videli nesrečo.

¹⁶Naj se pokaže tvoje delo tvojim služabnikom, tvoj sijaj nad njihovimi sinovi.

¹⁷Milina Gospoda, našega Boga, naj bo nad nami! Delo naših rok utrdi nad nami, delo naših rok, utrdi ga!

Psalmi 91

Psalm 91 (90) Zatočišče pod Božjimi perutmi

¹Tisti, ki stanuje v zavetju Najvišjega, ki prenočuje v senci Mogočnega,

²pravi Gospodu: »Moje zatočišče in moja trdnjava, moj Bog, ki vanj zaupam.«

³Zares, on te bo rešil iz ptičarjeve zanke, pred pogubno kugo.

⁴S svojimi krili te pokrije, pod njegove peruti se zatečeš; ščit in oklep sta njegova zvestoba.

⁵Ne boš se bal nočne strahote, ne puščice, ki leti podnevi,

⁶tudi ne kuge, ki hodi v temi, ne žela, ki pustoši opoldne.

⁷Naj jih pade tisoč na tvoji strani, deset tisoč na tvoji desnici, tebi se to ne bo približalo.

⁸Samo s svojimi očmi boš gledal, pa boš videl plačilo krivičnikov.

⁹Zares, ti, Gospod, si moje zatočišče, Najvišjega si postavil za svoje prebivališče;

¹⁰ne bo te zadela nesreča, udarec se ne bo približal tvojemu šotoru.

¹¹Zakaj svojim angelom bo zate zapovedal, naj te varujejo na vseh tvojih potih.

¹²Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.

¹³Čez leva in gada boš stopal, poteptal boš mladega leva in morsko pošast.

¹⁴Ker mi je vdan, ga hočem osvoboditi, branil ga bom, ker spoznava moje ime.

¹⁵Klič me, pa ga uslišim, z njim sem, ko je v stiski, rešim ga in mu izkažem čast.

¹⁶Z dolgotjjo dni ga nasitim, pokazal mu bom svoje rešenje.

Psalmi 92

Psalm 92 (91) Pravični uspeva kakor palma

¹*Psalm. Pesem za sobotni dan.*

²Dobro je zahvaljevati se Gospodu, prepevati tvojemu imenu, Najvišji,

³oznanjati zjutraj tvojo dobroto, tvojo zvestobo ponoči

⁴na liro in harfo, z razleganjem na citre.

⁵Zakaj razveselil si me, Gospod, s svojim delovanjem, nad deli tvojih rok vriskam.

⁶Kako velika so tvoja dela, o Gospod, zelo globoke so tvoje misli.

⁷Neumen mož ne more spoznati, norec tega ne more razumeti.

⁸Ko krivičniki poganjajo kakor zelišče, vsi hudodelci cvetejo, da bodo za vedno pokončani.

⁹Ti pa, Gospod, boš vzvišen na veke.

¹⁰Zakaj glej, tvoji sovražniki, o Gospod, zakaj glej, tvoji sovražniki izginejo, vsi hudodelci se razpršijo.

¹¹Visoko mi vzdiguješ rog kakor bivol, kopam se v svežem olju.

¹²Moje oko gleda na moje obrekovalce, na hudobneže, ki vstajajo zoper mene; moja ušesa slišijo.

¹³Pravični poganja kakor palma, raste kakor cedra na Libanonu.

¹⁴Kateri so vsajeni v Gospodovi hiši, v dvorih našega Boga poganjajo.

¹⁵Še v starosti rodijo sadove, ostanejo polni soka in zelenja,

¹⁶da oznanjajo, da je Gospod pravičen, moja skala, v njem ni izprijenosti.

Psalmi 93

Psalm 93 (92) Bog je kralj veseljstva

¹ Gospod kraljuje, oblečen v veličastvo, Gospod je oblečen v moč, opasal se je, zares, trden je svet, ne bo omahnil.

²Tvoj prestol je trden od nekdaj, ti si od vekomaj.

³Reke so se vzdignile, o Gospod, reke so vzdignile svoj glas, reke so vzdignile svoje pljuskanje.

⁴Bolj kakor glas mnogih voda, mogočnih morskih valov, je mogočen Gospod na višavah.

⁵Tvoja pričevanja so zelo zanesljiva; svetost pristaja tvoji hiši, Gospod, za dolgost dni.

Psalmi 94

Psalm 94 (93) Bog obrne na brezbožne njihovo krivdo

¹Bog maščevanja, o Gospod, Bog maščevanja, pokaži se!

²Vzdigni se, sodnik zemlje, obrni na prevzetne njihovo dejanje!

³Doklej, Gospod, bodo krivičniki, doklej bodo krivičniki vriskali od veselja?

⁴Blebetajo, govorijo predrzno, širokoustijo se vsi hudodelci.

⁵Tvoje ljudstvo, Gospod, teptajo, tvojo dediščino stiskajo.

⁶Vdovo in tujca ubijajo, sirote morijo.

⁷Govorijo: »Gospod ne vidi, Jakobov Bog ne opazi.«

⁸Razumite, neumneži med ljudstvom! Vi norci, kdaj boste razumni?

⁹Ta, ki je zasadil uho, da bi ne slišal? Ta, ki je ustvaril oko, da bi ne videl?

- ¹⁰Tisti, ki vzgaja narode, da ne kaznuje, tisti, ki uči človeka spoznanja?
- ¹¹ Gospod pozna človekove misli, zakaj one so prazne.
- ¹²Blagor človeku, ki ga opominjaš, o Gospod, in ga učiš iz svoje postave,
- ¹³da ga pomiriš po dneh nesreče, dokler se krivičniku koplje jama.
- ¹⁴Zares, Gospod ne bo zavrgel svojega ljudstva, svoje dediščine ne bo zapustil.
- ¹⁵Zakaj k pravičnosti se bo vrnila pravica in zanjo bodo vsi iskreni v srcu.
- ¹⁶Kdo se vzdigne zame zoper hudobneže, kdo se postavi zame zoper hudodelce?
- ¹⁷Če mi Gospod ne bi pomagal, bi kmalu prebival v kraju tišine.
- ¹⁸Če sem mislil: »Moja noga omahuje,« me je tvoja dobrot, Gospod, podpirala.
- ¹⁹Ko se v meni množijo vznemirljive misli, mi tvoje tolažbe razveseljujejo dušo.
- ²⁰Se lahko družim s teboj prestol pogube, ki ustvarja muko v imenu zakona?
- ²¹Zbirajo se zoper dušo pravičnega in nedolžno kri obsojajo.
- ²²Toda Gospod mi je postal utrdba, moj Bog skala mojega zatočišča.
- ²³On obrne nanje njihovo zlobo, v njihovi hudobiji jih utiša, utiša jih Gospod, naš Bog.

Psalmi 95

Psalm 95 (94) Klic k zahvali in pokorščini

- ¹Pojdite, vriskajmo Gospodu, vzklikajmo skali našega odrešenja.
- ²Stopimo predenj s hvalo, vzklikajmo mu s slavospevi.
- ³Zakaj Gospod je velik Bog, velik kralj nad vsemi bogovi.
- ⁴V njegovi roki so brezna zemlje, vrhovi gora so njegovi.
- ⁵Njegovo je morje, on ga je naredil, pa tudi kopno, njegove roke so ga oblikovale.

⁶Pridite, padimo na kolena in se priklonimo, pokleknimo pred Gospodom, ki nas je naredil.

⁷Zakaj on je naš Bog, mi ljudstvo njegove paše, čreda njegove roke. Ko bi danes poslušali njegov glas!

⁸Ne zakrknite svojih src kakor v Meríbi, kakor na dan Mase v puščavi,

⁹kjer so me vaši očetje skušali, me preizkušali, čeprav so videli moje delovanje.

¹⁰Štirideset let se mi je ta rod studil, pa sem rekel: »Ti so ljudstvo, ki se moti v srcu, ti ne poznajo mojih poti.«

¹¹Tako sem prisegel v svoji jezi: »Ne bodo stopili v moj počitek.«

Psalmi 96

Psalm 96 (95) Kralj in sodnik vsega sveta (1 Krn 16,23–33)

¹Pojte Gospodu novo pesem, pojte Gospodu, vsa zemlja!

²Pojte Gospodu, njegovo ime slavite, oznanjujte dan za dnem njegovo odrešenje!

³Pripovedujte med narodi o njegovi slavi, med vsemi ljudstvi o njegovih čudovitih delih!

⁴Zakaj Gospod je velik in zelo hvaljen, strašen je nad vsemi bogovi.

⁵Zakaj vsi bogovi ljudstev so ničevnosti, Gospod pa je naredil nebesa.

⁶Veličastvo in sijaj sta pred njim, moč in čast sta v njegovem svetišču.

⁷Priznajte Gospodu, družine ljudstev, priznajte Gospodu slavo in moč!

⁸Priznajte Gospodu slavo njegovega imena, prinesite jedilno daritev in pridite v njegove dvore!

⁹Padite na kolena pred Gospodom v svetem okrasju, trepetaj pred njim, vsa zemlja!

¹⁰Govorite med narodi: »Gospod kraljuje, zares, trden je svet, ne bo omahnil; ljudstva bo sodil z iskrenostjo.«

¹¹Naj se veselijo nebesa, zemlja naj se raduje, naj buči morje in kar ga napolnjuje.

¹²Naj vriska od veselja polje in vse, kar je na njem, tedaj naj vriskajo vsa drevesa v gozdu

¹³pred Gospodom, ker prihaja, ker prihaja sodit zemljo. Sodil bo svet s pravičnostjo, ljudstva po svoji zvestobi.

Psalmi 97

Psalm 97 (96) Bog je vzvišen nad vso zemljo

¹ Gospod kraljuje, naj se raduje zemlja, naj se veselijo nešteti otoki.

²Oblak in mrak ga obdajata, pravičnost in pravica sta temelj njegovega prestola.

³Ogenj gre pred njegovim obličjem, naokrog požira njegove nasprotnike.

⁴Njegovi bliski razsvetlujejo zemeljski krog, zemlja to vidi in trepeče.

⁵Gore se topijo pred Gospodom kakor vosek, pred gospodarjem vse zemlje.

⁶Nebesa oznanjajo njegovo pravičnost, vsa ljudstva vidijo njegovo slavo.

⁷Vsi častilci podob so osramočeni, vsi, ki se hvalijo z ničevnostmi, pred njim padajo na kolena vsi bogovi.

⁸Sion to sliši in se veseli, radujejo se hčere judovske zaradi tvojih sodb, o Gospod;

⁹zakaj ti, Gospod, si Najvišji nad vso zemljo, zelo si vzvišen nad vsemi bogovi.

¹⁰Vi, ki ljubite Gospoda, sovražite hudo! Tisti, ki varuje življenje svojih zvestih, jih bo rešil iz rok krivičnih.

¹¹Luč je vsajena za pravičnega, za iskrene v srcu veselje.

¹²Veselite se, pravični, v Gospodu, zahvaljujte se spominu njegove svetosti!

Psalmi 98

Psalm 98 (97) Odrešenje prihaja

¹*Psalm.*

Pojte Gospodu novo pesem, ker je storil čudovita dela; njegova desnica mu je pomagala, njegov sveti laket.

² Gospod je dal spoznati svoje odrešenje, očem narodov je razodel svojo pravičnost.

³Spomnil se je svoje dobrote in zvestobe za Izraelovo hišo. Vsi konci zemlje so videli odrešenje našega Boga.

⁴Vzklíkajte Gospodu, vsa zemlja, vedri bodite, vriskajte in prepevajte!

⁵Igrajte Gospodu na citre, na citre z glasom pesmi,

⁶s trobentami in z glasom roga vzklíkajte pred kraljem, Gospodom!

⁷Naj buči morje in kar ga napolnjuje, zemeljski krog in njegovi prebivalci,

⁸reke naj ploskajo z rokami, hkrati naj vriskajo gore

⁹pred Gospodom, ker prihaja sodit zemljo. Sodil bo svet s pravičnostjo, ljudstva z iskrenostjo.

Psalmi 99

Psalm 99 (98) Gospod je sveti Bog

¹ Gospod kraljuje, ljudstva trepetajo, sedi na kerubih, zemlja se maje.

² Gospod je velik na Sionu, vzvišen je nad vsemi ljudstvi.

³Naj slavijo tvoje ime, veliko in strašno. Svet je on.

⁴Kraljeva moč je, da ljubi pravico. Ti si utrdil iskrenost, pravico in pravičnost v Jakobu si ti naredil.

⁵Povzdiguje Gospoda, našega Boga, padite na kolena k podnožju njegovih nog. Svet je on.

⁶Mojzes in Aron med svojimi duhovniki, Samuel med tistimi, ki kličejo njegovo ime, kličejo h Gospodu, in on jih usliši.

⁷V oblačnem stebru jim govori, varovali so njegova pričevanja in zakon, ki jim ga je dal.

⁸ Gospod, naš Bog, ti si jih uslišal, bil si jim Bog, ki odpušča, toda maščevalec nad njihovimi zlimi dejanji.

⁹Povzdigujte Gospoda, našega Boga, padite na kolena k njegovi sveti gori. Zakaj svet je Gospod, naš Bog.

Psalmi 100

Psalm 100 (99)

Poziv k hvalnici

¹*Psalm v zahvalo.*

Vzklikajte Gospodu, vsa zemlja,

²služite Gospodu z veseljem, pridite predenj z vriskanjem!

³Spoznajte, da je Gospod Bog: on nas je naredil in mi smo njegovi, njegovo ljudstvo, čreda njegove paše.

⁴Pridite k njegovim vratom z zahvalo, v njegove dvore s hvalnico! Zahvaljujte se mu, slavite njegovo ime!

⁵Zakaj Gospod je dober, na veke traja njegova dobrot, od roda do roda njegova zvestoba.

Psalmi 101

Psalm 101 (100)

Kraljeva zaobljuba

¹*Davidov psalm.*

Dobroto in pravico bom opeval, tebi, Gospod, hočem igrati.

²Razumen bom na pošteni poti: kdaj prideš k meni? Hodil bom v popolnosti svojega srca, v notranjosti svoje hiše.

³Ne bom postavljaj pred svoje oči pogubnih reči. Delo odpadnikov sovražim, ne bo se me držalo.

- ⁴Izprijeno srce se mora umakniti od mene, slabega nočem poznati.
- ⁵Tistega, ki na skrivnem obrekuje svojega bližnjega, njega bom utišal. Tistega, ki je visokih oči in pohlepnega srca, njega ne morem prenašati.
- ⁶Moje oči bodo na zvestih v deželi, da bodo bivali z mano. Kdor hodi po popolni poti, on mi bo služil.
- ⁷Ne bo prebival v notranjosti moje hiše, kdor dela varljive reči. Kdor govori laži, ne obstane pred mojimi očmi.
- ⁸Vsako jutro bom utišal vse krivičnike v deželi, da iztrebim iz Gospodovega mesta vse hudodelce.

Psalmi 102

Psalm 102 (101) Med obupavanjem in upanjem

- ¹*Molitev nesrečnega, ki je oslabil in pred Gospodom izliva svojo tožbo.*
- ²Gospod, usliši mojo molitev, moje vpitje naj pride k tebi!
- ³Ne skrivaj svojega obličja pred mano na dan, ko mi je tesno; nagni k meni svoje uho, na dan, ko kličem, me hitro usliši!
- ⁴Zakaj v dimu minevajo moji dnevi, moje kosti tlijo kakor žerjavica.
- ⁵Potolčeno je kakor zelišče, posušilo se je moje srce, ker pozabljam uživati svoj kruh.
- ⁶Zaradi glasu mojega vzdihovanja se mi kost lepi na kožo.
- ⁷Podoben sem kavki v puščavi, postal sem kakor sova na ruševinah.
- ⁸Bedim in sem postal kakor ptica, osamljena na strehi.
- ⁹Ves dan me zasramujejo moji sovražniki, moji zasmehovalci prisegajo proti meni.
- ¹⁰Zares, pepel uživam kakor kruh, svojo pijačo mešam z jokom,
- ¹¹zaradi tvoje togote in gneva, ker si me vzdignil in vrgel.
- ¹²Moji dnevi so kakor senca, ki se nagiba, in jaz se sušim kakor zelišče.

- ¹³Ti pa, Gospod, prestoluješ na veke, tvoj spomin je od roda do roda.
- ¹⁴Ti se boš vzdignil, usmilil se boš Siona, zakaj čas je, da mu izkažeš milost, zakaj prišel je čas.
- ¹⁵Zakaj tvoji služabniki imajo veselje nad njegovimi kamni, njegovemu prahu izkazujejo milost.
- ¹⁶Narodi se bodo bali Gospodovega imena, vsi kralji zemlje tvoje slave.
- ¹⁷Zakaj Gospod je pozidal Sion, prikazal se je v svoji slavi,
- ¹⁸ozrl se je na molitev oropanih, ni preziral njihove molitve.
- ¹⁹To je zapisano za poznejši rod, ljudstvo, ki bo ustvarjeno, bo hvalilo Gospoda.
- ²⁰Zakaj Gospod je gledal s svoje svete višine, z nebes je zrl proti zemlji,
- ²¹da bi slišal ujetnikovo vzdihovanje, da bi oprostil sinove smrtnosti;
- ²²da bi na Sionu oznanjali ime Gospodovo, njegovo hvalo v Jeruzalemu,
- ²³ko se ljudstva zberejo skupaj in kraljestva, da bi služila Gospodu.
- ²⁴Mojo moč je zlomil na poti, skrajšal je moje dneve.
- ²⁵Pravim: »Moj Bog, ne dvigni me sredi mojih dni, ko tvoja leta gredo rod za rodom.«
- ²⁶Nekdaj si utemeljil zemljo in nebo je delo tvojih rok.
- ²⁷Ona dva bosta prešla, ti pa ostaneš. Vsa se bosta postarala kakor obleka, zamenjal ju boš kakor oblačilo, in zamenjala se bosta.
- ²⁸Ti pa si isti in tvoja leta ne bodo minila.
- ²⁹Sinovi tvojih služabnikov se bodo namestili, njihov zarod bo trden pred tabo.

Psalmi 103

Psalm 103 (102) Hvalnica Božji ljubezni

¹*Davidov psalm.*

Slávi, moja duša, Gospoda, vsa moja notranjost njegovo sveto ime.

²Slávi, moja duša, Gospoda, ne pozabi nobenega dejanja njega,

³ki odpušča vso tvojo krivdo, ki ozdravlja vse tvoje bolezni,

⁴ki iz jame rešuje tvoje življenje, ki te krona z dobroto in usmiljenjem,

⁵ki tvoja leta nasičuje z dobrinami; kakor orlu se obnavlja tvoja mladost.

⁶Gospod opravlja dela pravičnosti, dela pravice za vse zatirane.

⁷Mojzesu je dal spoznati svoje poti, Izraelovim sinovom svoja dela.

⁸Usmiljen in milostljiv je Gospod, počasen v jezi in bogat v dobroti.

⁹Ne pravda se venomer, ne očita na veke.

¹⁰Z nami ne ravna po naših grehih, ne vrača nam po naših krivdah.

¹¹Zakaj kakor je nebo visoko nad zemljo, je njegova dobrota silna nad tistimi, ki se ga bojijo.

¹²Kakor je vzhod oddaljen od zahoda, oddaljuje od nas naša hudodelstva.

¹³Kakor oče izkazuje usmiljenje nad otroki, Gospod izkazuje usmiljenje nad tistimi, ki se ga bojijo.

¹⁴Zakaj on pozna našo sestavo, spominja se, da smo prah.

¹⁵Človek, kakor trava so njegovi dnevi, kakor cvetica na polju, tako cvete.

¹⁶Komaj zaveje veter vanjo, je ni več, njen kraj je ne pozna več.

¹⁷Toda Gospodova dobrota je od vekomaj, do vekomaj za tiste, ki se ga bojijo, njegova pravičnost do otrok otrok

¹⁸za tiste, ki se držijo njegove zaveze in se spominjajo njegovih ukazov, da bi jih izpolnjevali.

¹⁹Gospod je postavil svoj prestol v nebesih, njegovo kraljestvo vlada nad vesoljstvom.

²⁰Slavite Gospoda, njegovi angeli, vi, silni junaki, ki izpolnjujete njegovo besedo s poslušanjem glasu njegove besede.

²¹Slavite Gospoda, vse njegove vojske, vi, njegovi služabniki, ki izpolnujete njegovo voljo.

²²Slavite Gospoda, vsa njegova dela, na vseh krajih njegovega gospostva. Slávi, moja duša, Gospoda.

Psalmi 104

Psalm 104 (103) Hvalospev Stvarniku

¹Slávi, moja duša, Gospoda. Gospod, moj Bog, zelo si velik, veličastvo in sijaj si oblekel.

²Ogrinjaš se s svetlobo kakor s plaščem, razpenjaš nebo kakor šotor.

³Na vodah postavlja gornje sobe, iz oblakov dela svoj voz, hodi na perutih vetra.

⁴Vetrove dela za svoje poslance, za svoje služabnike plamteč ogenj.

⁵Zemljo je postavil na njene temelje, da se na veke vekov ne bo majala.

⁶Z oceanom si jo pokrili kakor z obleko, prek gora so stale vode.

⁷Pred tvojimi grožnjami so zbežale, pred glasom tvojega grmenja odhitele.

⁸Vzdignile so se gore, pogreznile doline na kraj, ki si jim ga določil.

⁹Postavil si mejo, ki je ne smejo prekoračiti, da nikoli več ne pokrijejo zemlje.

¹⁰Studence pošilja v potoke, ki se pomikajo med gorami.

¹¹Napajajo vse poljske živali, divji osli si gasijo žejo.

¹²Ob njih prebivajo ptice pod nebom, izmed vej se oglašajo.

¹³Iz svojih gornjih sob napaja gore, s sadom tvojih del se nasičuje zemlja.

¹⁴Za živino pusti poganjati travo, za človekovo delo zelišče, da pridobiva kruh iz zemlje.

¹⁵Vino razveseljuje srce človeku, da pusti sijati obraze bolj kakor olje, kruh podpira srce človeku.

¹⁶Nasičujejo se Gospodova drevesa, libanonske cedre, ki jih je nasadil.

- ¹⁷Tam si ptice spletaajo gnezda, štokrlja ima svoj dom na cipresah.
- ¹⁸Visoke gore so za kozoroge, skale so zatočišče za jazbece.
- ¹⁹Naredil je luno za letne čase, sonce pozna svoj zahod.
- ²⁰Polagaš temo in nastopi noč, v njej se plazijo vse gozdne živali.
- ²¹Mladi levi rjovejo za plenom, da od Boga zahtevajo svojo hrano.
- ²²Ko vzide sonce, se zberejo in v svojih skrivališčih poležejo.
- ²³Človek odhaja k svojemu opraviilu, na svoje delo do večera.
- ²⁴Kako veliko je tvojih del, o Gospod! Vsa si naredil z modrostjo, zemlja je polna tvojih ustvarjenih bitij.
- ²⁵To morje, veliko in širokih rok, tam so plazilci brez števila, majhne in velike živali.
- ²⁶Tam prehajajo ladje, Leviatán, ki si ga naredil, da bi se z njim igral.
- ²⁷Vsa ta bitja čakajo nate, da jim daš hrano ob pravem času:
- ²⁸daješ jim, pobirajo, odpreš svojo roko, nasičena so z dobrinami.
- ²⁹Skriješ svoje obličje, prestrašijo se; vzameš jim dih, preminejo, in se v svoj prah povrnejo;
- ³⁰pošlješ svoj dih, ustvarjena so, in prenoviš obličje zemlje.
- ³¹ Gospodova slava naj traja na veke, Gospod naj se veseli nad svojimi deli.
- ³²Pogleda na zemljo, in ta se strese, dotakne se gorá, in te se kadijo.
- ³³Pel bom Gospodu v svojem življenju, igral bom svojemu Bogu, dokler bom bival.
- ³⁴Naj mu bo prijetna moja pesem, jaz se bom veselil v Gospodu.
- ³⁵Grešniki naj izginejo z zemlje, naj ne bo več krivičnikov. Slávi, moja duša, Gospoda. Aleluja!

Psalmi 105

Psalm 105 (104) Čudovita Izraelova zgodovina

(1 Krn 16,8–22)

- ¹Zahvaljujte se Gospodu, kličite njegovo ime, dajte spoznati med ljudstvi njegova dela.
- ²Pojte mu, igrajte mu, premišlajte o vseh njegovih čudovitih delih.
- ³Ponašajte se z njegovim svetim imenom, naj se veseli srce tistih, ki iščejo Gospoda.
- ⁴Iščite Gospoda in njegovo moč, vedno iščite njegovo obličje.
- ⁵Spominjajte se čudovitih del, ki jih je storil, njegovih znamenj in sodb njegovih ust,
- ⁶zarod njegovega služabnika Abrahama, Jakobovi sinovi, njegovi izvoljenci.
- ⁷On je Gospod, naš Bog, po vsej zemlji so njegove sodbe.
- ⁸Na veke se spominja svoje zaveze, besede, ki jo je zapovedal tisoč rodovom,
- ⁹ki jo je sklenil z Abrahamom, prisege, ki jo je dal Izaku.
- ¹⁰Za Jakoba jo je postavil kot zakon, za Izraela kot večno zavezo,
- ¹¹ko je dejal: »Tebi bom dal kánaansko deželo, delež vaše dediščine.«
- ¹²Ko jih je bilo malo po številu, le peščica in tujci v njej,
- ¹³ko so potovali od naroda do naroda, od kraljestva do drugega ljudstva,
- ¹⁴ni pustil človeku, da bi jih stiskal, zaradi njih je grajal kralje:
- ¹⁵»Ne dotikajte se mojih maziljencev, mojim prerokom ne delajte nič hudega!«
- ¹⁶Priklical je lakoto v deželo, zlomil je vsako steblo za kruh.
- ¹⁷Poslal je moža pred njimi, za sužnja je bil prodan Jožef.
- ¹⁸Z verigo so mučili njegove noge, v železo je prišla njegova duša
- ¹⁹do časa, ko je prišla njegova beseda, ko ga je prečiščeval Gospodov izrek.
- ²⁰Poslal je kralja, da ga je izpustil, vladarja ljudstev, da mu je odprl.
- ²¹Postavil ga je za gospodarja svoji hiši, za vladarja nad vsem svojim imetjem,

²²da bi zvezal njegove kneze z njegovo dušo in njegove starešine učil modrosti.

²³Izrael je prišel v Egipt, Jakob je gostoval v Hamovi deželi.

²⁴Svoje ljudstvo je naredil zelo plodonosno, naredil ga je močnejšega od njegovih nasprotnikov.

²⁵Spremenil jim je srce, da so sovražili njegovo ljudstvo, da so zahrbtno ravnali z njegovimi služabniki.

²⁶Poslal je Mojzesa, svojega služabnika, in Arona, ki ga je izvolil.

²⁷Med njimi sta oznanila besede njegovih znamenj, čudeže v Hamovi deželi.

²⁸Poslal je temo, in se je stemnilo, in niso se uprli njegovim besedam.

²⁹V kri je spremenil njihove vode, usmrtil je njihove ribe.

³⁰Njihova dežela je mrgolela od žab, do soban njihovih kraljev.

³¹Rekel je, in prišel je mrčes, komarji po vsej njihovi pokrajini.

³²Za dež jim je dal točo, plameneč ogenj po njihovi deželi.

³³Stolkel jim je trte in smokve, polomil je drevje njihovih pokrajin.

³⁴Rekel je, in prišle so kobilice in gosenice brez števila;

³⁵požrle so vse zelišče v njihovi deželi, požrle so sadove njihove zemlje.

³⁶Udaril je vse prvorojene v njihovi deželi, prvi sad vse njihove moškosti.

³⁷Odpeljal jih je s srebrom in z zlatom, nobeden med njegovimi rodovi ni doživel poloma.

³⁸Egipt je bil vesel njihovega odhoda, kajti strah pred njimi je padel nanje.

³⁹Razgrnil je oblak za zaščito, ogenj, da je razsvetljeval noč.

⁴⁰Prosili so, in pripeljal je prepelice, nasičeval jih je z nebeškim kruhom.

⁴¹Odprl je skalo, in pritekla je voda, tekla je v suhih pokrajinah kakor reka.

⁴²Zakaj spomnil se je svoje svete besede, Abrahama, svojega služabnika.

⁴³Odpeljal je svoje ljudstvo v veselju, v vriskanju svoje izvoljence.

- ⁴⁴Dal jim je dežele narodov, trud ljudstev so podedovali,
⁴⁵da bi varovali njegove zakone in čuvali njegove postave. Aleluja!

Psalmi 106

Psalm 106 (105) Spokorna molitev Božjega ljudstva (1 Krn 16,34–36)

- ¹Aleluja! Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.
- ²Kdo more izraziti silna Gospodova dela, razglašati vso njegovo hvalo?
- ³Blagor njim, ki varujejo pravico, ki v vsakem času ravna jo pravično.
- ⁴Spomni se me, Gospod, z dobrohotnostjo do svojega ljudstva, obišči me s svojim odrešenjem,
- ⁵da bom videl srečo tvojih izvoljencev, da se bom veselil ob veselju tvojega ljudstva, da se bom ponašal s tvojo dediščino.
- ⁶Grešili smo skupaj z našimi očeti, delali smo húdo, ravnali smo krivično.
- ⁷Naši očetje v Egiptu niso razumevali tvojih čudovitih del; niso se spominjali tvoje velike dobrote in so se uprli ob morju, Trstičnem morju.
- ⁸Pa jih je rešil zaradi svojega imena, da bi razodel svojo mogočnost.
- ⁹Zagrozil je Trstičnemu morju, da se je posušilo, vodil jih je skozi oceane kakor skozi puščavo.
- ¹⁰Rešil jih je iz sovražnikove roke, otel jih je iz nasprotnikove roke.
- ¹¹Vode so pokrile njihove nasprotnike, niti eden od njih ni preživel.
- ¹²Potem so verovali njegovim besedam, peli so njegovo hvalnico.
- ¹³Hitro so pozabili njegova dela, niso čakali na njegov nasvet.
- ¹⁴Poželjivo so hlepeli v puščavi, Boga so preizkušali v pustinji.
- ¹⁵Dal jim je, kar so zahtevali, a poslal je nadnje sušico.
- ¹⁶Zavidali so Mojzesu v taboru, Aronu, Gospodovemu svetemu.

- ¹⁷Odprla se je zemlja in pogoltnila Datána, pokrila Abirámovo krdelo.
- ¹⁸Ogenj se je vnel zoper njuno krdelo, plamen je požgal krivičnike.
- ¹⁹Ob Horebu so naredili tele, padli so na kolena pred ulito podobo.
- ²⁰Zamenjali so svojo Slavo za podobo bika, ki jé zelišče.
- ²¹Pozabili so Boga, svojega rešitelja, ki je delal velika znamenja v Egiptu,
- ²²čudovita dela v Hamovi deželi, strašne reči ob Trstičnem morju.
- ²³Skoraj bi rekel, da jih iztrebi, če ne bi bil Mojzes, njegov služabnik, stal pred njim na prelomu, da je zadržal njegovo srditost pred uničevanjem.
- ²⁴Zaničevali so čudovito deželo, niso verovali v njegovo besedo;
- ²⁵godrnjali so v svojih šotorih, Gospodovega glasu niso poslušali.
- ²⁶Zato je vzdignil proti njim svojo roko, da jih pusti pasti v puščavi,
- ²⁷da pusti pasti njihove potomce med narode in jih razkropi po deželah.
- ²⁸Potem so se oklenili Báal Peórja, jedli so daritve mrtvih.
- ²⁹Srdili so ga s svojimi dejanji, da je med njimi izbruhnila nadloga.
- ³⁰Vstal je Pinhás in razsodil, potem se je nadloga zaustavila.
- ³¹To se mu je štelo v pravičnost od roda do roda na veke.
- ³²Razdražili so ga ob vodah Meríbe, da je zaradi njih Mojzesa zadela nesreča;
- ³³njegovega duha so zagrenili, da je govoril nepremišljeno s svojimi ustnicami.
- ³⁴Niso iztrebili ljudstev, o katerih jim je bil Gospod govoril,
- ³⁵temveč so se pomešali z narodi, učili so se njihovih del.
- ³⁶Služili so njihovim malikom, in ti so jim postali past.
- ³⁷Darovali so svoje sinove in svoje hčere demonom.
- ³⁸Prelivali so nedolžno kri, kri svojih sinov in hčera, ki so jih darovali kánaanskim malikom, da se je dežela s krvjo oskrunila.

- ³⁹Omadeževali so se s svojimi deli, s svojimi dejanji so se onečaščali.
- ⁴⁰ Gospodova jeza se je vnela nad njegovim ljudstvom, zamrzil je svojo dediščino.
- ⁴¹Izročil jih je v roke narodom, da so njihovi sovražniki vladali nad njimi.
- ⁴²Njihovi sovražniki so jih stiskali, bili so podjarmljeni, pod njihovo roko.
- ⁴³Velikokrat jih je reševal, oni pa so bili trdovratni v svojem upor in so bili ponižani po svoji krivdi.
- ⁴⁴Vendar se je ozrl na njihovo stisko, ko je slišal njihovo tožbo.
- ⁴⁵Zanje se je spomnil svoje zaveze, zaradi svoje velike dobrote si je premislil.
- ⁴⁶Pripravil jim je usmiljenje pred vsemi njihovimi osvajalci.
- ⁴⁷Reši nas, Gospod, naš Bog, izberi nas izmed narodov, da se bomo zahvaljevali tvojemu svetemu imenu, da se bomo ponašali s tvojo hvalo.
- ⁴⁸Slavljen bodi, Gospod, Izraelov Bog, od vekov in do vekov! Vse ljudstvo naj reče: »Amen!« Aleluja!

Psalmi 107

Peta knjiga (Ps 107–150) Psalm 107 (106) Zahvalna pesem odrešenih

- ¹Zahvaljajte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.
- ²Naj govorijo Gospodovi rešenci, ki jih je odkupil iz nasprotnikove roke
- ³in jih je zbral iz vseh dežel: z vzhoda in zahoda, s severa in juga.
- ⁴Zablodili so v puščavi na pustinski poti, naseljenega mesta niso našli.
- ⁵Bili so lačni in žejni, njihova duša v njih je omagala.
- ⁶V svoji stiski so vpili h Gospodu, iz njihovih tesnob jih je rešil:
- ⁷vodil jih je po pravi poti, da so šli proti naseljenemu mestu.

⁸Naj se zahvaljujejo Gospodu za njegovo dobroto, za njegova čudovita dela v blagor človeškim sinovom,

⁹ker je nasitil poželjivo grlo in napolnil lačno dušo z dobrim.

¹⁰Nekateri so bivali v temi in smrtni senci, jetniki bede in železja,

¹¹ker so se upirali Božjim besedam in so zasmehovali sklep Najvišjega.

¹²Srce jim je ponižal z mukami, spotaknili so se, pa ni bilo pomočnika.

¹³V svoji stiski so vpili h Gospodu, iz njihovih tesnob jih je rešil:

¹⁴potegnil jih je iz teme in smrtne sence, pretrgal jim je spone.

¹⁵Naj se zahvaljujejo Gospodu za njegovo dobroto, za njegova čudovita dela v blagor človeškim sinovom,

¹⁶ker je razbil bronasta vrata in presekali železne zapahe.

¹⁷Neumni so zaradi poti svojega hudodelstva, zaradi svojih krivd so trpeli muke.

¹⁸Vsako jed je mrzila njihova duša, dospeli so do vrat smrti.

¹⁹V svoji stiski so vpili h Gospodu, njihovih tesnob jih je odrešil:

²⁰poslal je svojo besedo in jih ozdravil, potegnil jih je iz njihovih jam.

²¹Naj se zahvaljujejo Gospodu za njegovo dobroto, za njegova čudovita dela v blagor človeškim sinovom.

²²Naj darujejo zahvalne daritve, z vriskanjem naj pripovedujejo o njegovih delih.

²³Tisti, ki so z ladjami odpluli na morje, da bi trgovali na velikih vodah,

²⁴tisti so videli Gospodova dela in njegove čudeže v vrtincu.

²⁵Rekel je, in je vzdignil veter, nevihto, ki je visoko dvignila valove.

²⁶Vzpenjali so se do neba, spuščali do brezen, njihova duša je v nesreči drhtela.

²⁷Opotekali so se in omahovali kakor pijani, vsa njihova modrost je bila pogoltnjena.

²⁸V svoji stiski so vpili h Gospodu, iz njihovih tesnob jih je izpeljal.

²⁹Vihar je spremenil v tišino, utihnili so valovi.

³⁰Razveselili so se, da so se pomirili, vodil jih je v pristanišče po njihovi želji.

³¹Naj se zahvaljujejo Gospodu za njegovo dobroto, za njegova čudovita dela v blagor človeškim sinovom.

³²Naj ga povzdigujejo v zboru ljudstva, v krogu starešin naj ga hvalijo.

³³Spremenil je reke v puščavo, izvire voda v suho pokrajino;

³⁴rodovitno deželo v solno puščavo zaradi hudobije prebivalcev v njej.

³⁵Spremenil je puščavo v vodno površino, suho deželo v izvire voda.

³⁶Tja je naselil lačne, da so ustanovili mesto za bivanje;

³⁷posejali so polja in zasadili vinograde, vzgojili so sad za žetev.

³⁸Blagoslavljal jih je, da so se silno množili, njihove živine jim ni zmanjševal.

³⁹Potem jih je bilo manj in so oslabei zaradi zatiranja, nesreče in žalosti.

⁴⁰On, ki zliva zaničevanje nad kneze in jih pušča, da blodijo po puščavi brez potov,

⁴¹je ščitil ubogega pred bedo in naredil družine kakor črede.

⁴²Ko pravični to vidijo, se veselijo, vse izprijeno pa zapre svoja usta.

⁴³Kdor je moder, bo na te reči pozoren; naj ljudje dojamejo Gospodove dobrote.

Psalmi 108

Psalm 108 (107)
Hvalnica in prošnja
 (Ps 57,8–12; 60,7–14)

¹*Pesem. Davidov psalm.*

²O Bog, moje srce je trdno, peti hočem, igrati hočem: to je moja slava!

- ³Zbudite se, harfa in citre, zbuditi hočem jutranjo zarjo.
- ⁴Gospod, slavil te bom med ljudstvi, prepeval ti bom med narodi,
- ⁵zakaj večja kakor nebesa je tvoja dobrot, do oblakov sega tvoja zvestoba.
- ⁶Vzdigni se nad nebesa, o Bog, nad vso zemljo naj bo tvoja slava!
- ⁷Da bodo rešeni tvoji ljubljenci, pomagaj s svojo desnico in me usliši!
- ⁸Bog je govoril v svojem svetišču: »Vrskal bom od veselja, razdelil bom Sihem, Sukótsko dolino bom premeril.
- ⁹Moj je Gileád, moj je Manáse. Efrájim je čelada moje glave, Juda je moje žezlo.
- ¹⁰Moáb je posoda mojega umivanja, na Edóma bom vrgel svoj čevelj; nad Filistejo bom vzklikal od veselja.«
- ¹¹Kdo me pripelje v utrjeno mesto, kdo me bo vodil do Edóma?
- ¹²Mar ne ti, o Bog, ki si nas zavrgel, o Bog, ki ne hodiš več z našimi vojskami?
- ¹³Nakloni nam pomoč pred nasprotnikom, zakaj človeška pomoč je neučinkovita.
- ¹⁴Z Bogom bomo delali mogočne reči, on bo poteptal naše nasprotnike.

Psalmi 109

Psalm 109 (108) Lastna kletev plačilo tožnikov

¹*Zborovodju. Davidov. Psalm.*

O Bog moje hvalnice, ne mólči!

- ²Zakaj usta krivičnosti in usta prevare se odpirajo proti meni, govorijo mi z lažnivim jezikom.
- ³Z besedami sovraštva me obkrožajo, brez vzroka se bojujejo zoper mene.
- ⁴Za mojo ljubezen me obtožujejo, jaz pa molim.
- ⁵Vračajo mi slabo za dobro, sovraštvo za mojo ljubezen.
- ⁶Določi zoper njega krivičnika, tožnik naj stoji na njegovi desnici.

- ⁷Ko ga bodo sodili, naj se izkaže kot krivičnik, njegova molitev naj bo v greh.
- ⁸Njegovih dni naj bo malo, njegovo službo naj prevzame kdo drug.
- ⁹Njegovi otroci naj postanejo sirote, njegova žena vdova.
- ¹⁰Njegovi otroci naj popolnoma zaidejo, naj prosjačijo, naj beračijo zunaj svojih ruševin.
- ¹¹Upnik naj zaseže vse, kar je njegovega, tujci naj plenijo njegov dosežek.
- ¹²Naj ne bo nikogar, ki bi mu izkazal dobroto, naj ne bo nikogar, ki bi bil milostljiv do njegovih sirot.
- ¹³Njegovo potomstvo naj bo namenjeno za iztrebljenje, v naslednjem rodu naj bo njihovo ime izbrisano.
- ¹⁴ Gospodu naj se pokliče v spomin krivda njegovih očetov, greh njegove matere naj se ne izbriše;
- ¹⁵vedno naj bodo pred Gospodom, da njihov spomin izbriše z zemlje,
- ¹⁶ker se ni spomnil, da bi izkazoval dobroto, preganjal je nesrečnega in ubogega moža, da bi usmrtil obupanega v srcu.
- ¹⁷Ljubil je kletev: naj pride nanj. Ni maral blagoslova: naj bo daleč od njega.
- ¹⁸Oblačil se je v kletev kakor v svoj plašč, naj pride v njegovo notranjost kakor voda, v njegove kosti kakor olje;
- ¹⁹naj mu bo kakor obleka, s katero se pokriva, kakor pas, ki se z njim vedno opasuje.
- ²⁰To je Gospodovo plačilo mojih tožnikov, tistih, ki hudobno govorijo zoper mene.
- ²¹Ti pa, o Gospod, moj Gospod, delaj v moje dobro zaradi svojega imena; ker je obilna tvoja dobrota, me reši,
- ²²zakaj nesrečen in reven sem, moje srce je prebodeno v moji notranjosti.
- ²³Odhajam kakor senca, ki se izgublja, iztresen sem kakor kobilice.
- ²⁴Moja kolena klecajo zaradi posta, brez olja je moje meso shujšalo.

²⁵Postal sem jim predmet sramotenja, vidijo me, majejo s svojo glavo.

²⁶Pomagaj mi, Gospod, moj Bog, odreši me po svoji dobroti.

²⁷Naj spoznajo, da je to tvoja roka, ti, Gospod, si to storil.

²⁸Oni preklinjajo, a ti blagoslavljaš; vstali so, a bodo osramočeni, tvoj služabnik pa se sme veseliti.

²⁹Moji tožniki naj se oblačijo z zasramovanjem, kakor s plaščem naj se pokrivajo s svojo sramoto.

³⁰Zelo se bom zahvaljeval Gospodu s svojimi usti, sredi množice ga bom hvalil,

³¹saj stoji na desnici ubogega, da ga reši pred tistimi, ki sodijo njegovo dušo.

Psalmi 110

Psalm 110 (109) Ustoličenje kralja duhovnika

¹*Davidov psalm.*

Gospodov govor mojemu Gospodu: »Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožje tvojih nog.«

²Žezlo tvoje moči pošilja Gospod s Siona, vladaj sredi svojih sovražnikov.

³Tvoje ljudstvo bo voljno na dan tvoje moči v svetem sijaju. Iz naročja jutranje zarje pride zate rosa tvojega otroštva.

⁴ Gospod je prisegel in se ne bo kesal: »Ti si duhovnik na veke po Melkízedekovem redu.«

⁵Moj Gospod je na tvoji desnici; na dan svoje jeze pobije kralje.

⁶Sodi med narodi, vse polno je trupel; razbija glave širom po zemlji.

⁷Na poti pije iz potoka, zato lahko vzdigne glavo.

Psalmi 111

Psalm 111 (110) Bog je dobrotnik svojega ljudstva

¹Aleluja!

Alef

Zahvaljujem se Gospodu z vsem srcem

Bet

v krogu pravičnih, v skupnosti.

Gimel

²Velika so Gospodova dela,

Dalet

preiskujejo jih vsi, ki imajo veselje z njimi.

He

³Veličastvo in sijaj je njegovo delovanje,

Vav

njegova pravičnost ostaja na veke.

Zajin

⁴Naredil je spomin za svoja čudovita dela,

Het

milostljiv in usmiljen je Gospod.

Tet

⁵Hrano je dal tistim, ki se ga bojijo,

Jod

na veke se spominja svoje zaveze.

Kaf

⁶Moč svojih del je razodel svojemu ljudstvu,

Lamed

da bi mu dal dediščino narodov.

Mem

⁷Dela njegovih rok so zvestoba in pravica,

Nun

vsi njegovi ukazi so zanesljivi,

Sameh

⁸postavljeni za vedno, na veke,

Ajin

izpolnjeni v zvestobi in iskrenosti.

Pe

⁹Odrešitev je poslal svojemu ljudstvu,

Cade

na veke je zapovedal svojo zavezo;

Kof

sveto in častljivo je njegovo ime.

Reš

¹⁰Začetek modrosti je strah Gospodov,

Šin

razumevanje, dobro za vse, ki se ravna po njem.

Tav

Njegova hvalnica ostaja na veke.

Psalmi 112

Psalm 112 (111) Blagoslov pravičnih

¹Aleluja!

Alef

Blagor možu, ki se boji Gospoda,

Bet

z njegovimi zapovedmi ima veliko veselje.

Gimel

²Mogočen bo v deželi njegov zarod,

Dalet

rod iskrenih bo blagoslovljen.

He

³Premoženje in bogastvo sta v njegovi hiši,

Vav

njegova pravičnost ostaja na veke.

Zajin

⁴Iskrenim zasije luč v temi:

Het

milostljiv, usmiljen in pravičen.

Tet

⁵Dobro je možu, ki je milostljiv in posoja,

Jod

ki svoje reči ureja pravično.

Kaf

⁶Zakaj na veke ne bo omahnil,

Lamed

za večni spomin bo pravični.

Mem

⁷Ne boji se zlobne govorice,

Nun

njegovo srce je trdno, gotovo v Gospodu.

Sameh

⁸Njegovo srce je stanovitno, ne boji se,

Ajin

dokler gleda na svoje nasprotnike.

Pe

⁹Razsul je, dal je ubogim;

Cade

njegova pravičnost ostane na veke,

Kof

njegov rog se vzdiguje v slavi.

Reš

¹⁰Krivičnik to vidi in se huduje,

Šin

škriplje z zobmi in gine,

Tav

hrepenenje krivičnikov se izgubi.

Psalmi 113

Psalm 113 (112)
Bog poviša ponižane

- ¹Aleluja! Hvalite, Gospodovi služabniki, hvalite ime Gospodovo.
²Ime Gospodovo naj bo slavljen od zdaj in na veke;
³od sončnega vzhoda do njegovega zahoda naj bo hvaljeno ime Gospodovo.
⁴Gospod je vzvišen nad vsemi narodi, nad nebesa sega njegova slava.
⁵Kdo je kakor Gospod, naš Bog, ki ima prestol na višavi;
⁶kakor tisti, ki gleda v nižave v nebesih in na zemlji?
⁷Iz prahu vzdiguje slabotnega, iz blata potegne ubogega,
⁸da ga posadi med kneze, med kneze svojega ljudstva.
⁹Nerodovitni ženi daje bivati v hiši kot veseli materi otrok. Aleluja!

Psalmi 114

Psalm 114 (113 A)
Ko je Izrael šel iz Egipta

- ¹Ko je šel Izrael iz Egipta, Jakobova hiša stran od tujega ljudstva,
²je Juda postal njegovo svetišče, Izrael njegovo gospostvo.
³Morje je to videlo in zbežalo, Jordan se je obrnil nazaj.
⁴Gore so poskakovale kakor ovni, hribi kakor jagnjeta.
⁵Kaj ti je, morje, da bežiš, Jordan, da se obračaš nazaj,
⁶gore, da poskakujete kakor ovni, hribi kakor jagnjeta?
⁷Trepetaj, zemlja, pred Gospodom, pred obličjem Jakobovega Boga,
⁸ki skalo spreminja v ribnik, kremen v studenec vode.

Psalmi 116**Psalm 116 (114–115)**

Zahvalna pesem

- ¹ Ljubim Gospoda, ker posluša moj glas, mojo prošnjo za milost.
- ² Zakaj svoje uho je nagnil k meni, v svojih dneh ga bom klical.
- ³ Obdale so me vrvi smrti, dosegle so me stiske podzemlja, dosegel sem stisko in žalost.
- ⁴ Gospodovo ime kličem: »O Gospod, osvobodi mojo dušo!«
- ⁵ Milostljiv je Gospod in pravičen, naš Bog je usmiljen.
- ⁶ Gospod varuje preproste, bil sem slaboten, pa me je rešil.
- ⁷ Vrni se k svojemu počitku, duša moja, kajti Gospod ti je povrnil dobro.
- ⁸ Zares, rešil si mojo dušo pred smrtjo, moje oči pred solzami, moje noge pred padcem.
- ⁹ Hodil bom pred Gospodom v deželah živih.
- ¹⁰ Verujem, tudi če pravim: »Zelo sem nesrečen.«
- ¹¹ Rekel sem v svojem nemiru: »Vsak človek je lažnik.«
- ¹² Kaj naj vrnem Gospodu za vse njegove dobrote nad mano?
- ¹³ Čašo odrešenja bom vzdignil in klical bom ime Gospodovo.
- ¹⁴ Svoje zaobljube Gospodu bom izpolnil pred vsem njegovim ljudstvom.
- ¹⁵ Dragocena je v očeh Gospodovih smrt njegovih zvestih.
- ¹⁶ O Gospod, zares sem tvoj služabnik, tvoj služabnik sem, sin tvoje služabnice, razvozlal si moje vezi.
- ¹⁷ Tebi bom daroval zahvalno daritev in klical bom ime Gospodovo.
- ¹⁸ Svoje zaobljube Gospodu bom izpolnil pred vsem njegovim ljudstvom,
- ¹⁹ v dvorih Gospodove hiše, v tvoji sredi, Jeruzalem. Aleluja!

Psalmi 117

Psalm 117 (116) Hvalnica Bogu

¹Hvalite Gospoda, vsi narodi, slavite ga, vsa ljudstva.

²Zakaj silna je nad nami njegova dobrota, Gospodova zvestoba traja na veke. Aleluja!

Psalmi 118

Psalm 118 (117) Zahvala ljudstva ob prazniku

¹Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.

²Naj vendar reče Izrael: »Ker na veke traja njegova dobrota.«

³Naj vendar reče Aronova hiša: »Ker na veke traja njegova dobrota.«

⁴Naj vendar rečejo tisti, ki se bojijo Gospoda: »Ker na veke traja njegova dobrota.«

⁵Iz stiske sem klical Gospoda, Gospod me je uslišal na planem.

⁶Gospod je na moji strani, ne bom se bal; kaj mi more storiti človek?

⁷Gospod mi je naklonjen, ko mi pomaga, in jaz lahko gledam na tiste, ki me sovražijo.

⁸Bolje se je zatekati h Gospodu kakor zaupati v človeka.

⁹Bolje se je zatekati h Gospodu kakor zaupati v kneze.

¹⁰Vsi narodi so me obkolili, v Gospodovem imenu, zares, jih posekam.

¹¹Obkolili so me, da, obkolili, v Gospodovem imenu, zares, jih posekam.

¹²Obkolili so me kakor čebele; ugasnejo kakor ogenj v trnju, v Gospodovem imenu, zares, jih posekam.

¹³Sunil si me, sunil, da bi padel, toda Gospod mi je pomagal.

¹⁴Gospod je moja moč in moja pesem, bil mi je v rešitev.

¹⁵Glas vriskanja in zmagoslavja v šotorih pravičnih: »Gospodova desnica dela mogočne reči,

¹⁶Gospodova desnica se je vzdignila, Gospodova desnica dela mogočne reči.«

¹⁷Ne bom umrl, ne, živel bom in pripovedoval o Gospodovih delih.

- ¹⁸ Gospod me je kruto karal, toda ni me izročil smrti.
- ¹⁹ Odprite mi vrata pravičnosti, stopil bom skoznje, zahvalil se bom Gospodu.
- ²⁰ To so vrata h Gospodu, pravični stopajo skoznje.
- ²¹ Zahvaljujem se ti, ker si me uslišal in si mi bil v rešitev.
- ²² Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen.
- ²³ Od Gospoda je bilo to; to je čudovito v naših očeh.
- ²⁴ To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in se ga veselimo.
- ²⁵ Prosimo te, Gospod, daj vendar rešitev! Prosimo te, Gospod, daj vendar srečo!
- ²⁶ Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu, blagoslovljamo vas iz Gospodove hiše.
- ²⁷ Gospod je Bog, on nas razsvetljuje; povežite se v praznični sprevod z vejicami, vse do rogov oltarja.
- ²⁸ Moj Bog si ti, hočem se ti zahvaljevati, moj Bog, tebe hočem povzdigovati.
- ²⁹ Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.

Psalmi 119

Psalm 119 (118) Vesetje nad Božjo besedo in postavo *Alef*

- ¹ Blagor njim, katerih pot je popolna, ki hodijo v Gospodovi postavi.
- ² Blagor njim, ki čuvajo njegova pričevanja, ki ga z vsem srcem iščejo.
- ³ Sploh niso ravnali izprijeno, hodili so po njegovih potih.
- ⁴ Ti si razglasil svoje ukaze, da bi se jih natančno držali.
- ⁵ O da bi bile moje poti trdne v izpolnjevanju tvojih zakonov!
- ⁶ Potem ne bom osramočen, ko bom gledal na vse tvoje zapovedi.
- ⁷ Zahvalil se ti bom z iskrenim srcem, ko se bom učil sodb tvoje pravičnosti.
- ⁸ Držal se bom tvojih zakonov; ne zapusti me popolnoma.

Bet

- ⁹Kako lahko ohrani mladenič svojo pot čisto? Če bo izpolnjeval tvojo besedo.
- ¹⁰Z vsem svojim srcem te iščem, ne daj, da zablodim od tvojih zapovedi.
- ¹¹Tvoj izrek hranim v svojem srcu, da ne bi grešil zoper tebe.
- ¹²Slavljen si, o Gospod; úči me svojih zakonov.
- ¹³S svojimi ustnicami oznanjam vse sodbe tvojih ust.
- ¹⁴Nad potjo tvojih pričevanj imam veselje kakor nad vsem bogastvom.
- ¹⁵O tvojih ukazih hočem premišljati in gledati na tvoja pota.
- ¹⁶Ob tvojih zakonih se bom naslajal, tvojih besed ne pozabljam.

Gimel

- ¹⁷Stori dobro svojemu služabniku, živel bom in izpolnjeval tvojo besedo.
- ¹⁸Odpri mi oči, da bom gledal čudovita dela tvoje postave.
- ¹⁹Jaz sem tujec na zemlji, ne skrivaj pred menoj svojih zapovedi.
- ²⁰Moja duša kipi v hrepenenju po tvojih sodbah vsak trenutek.
- ²¹Ti si zagrozil prekletim prevzetnežem, ki zablodijo od tvojih zapovedi.
- ²²Odvрни od mene sramotenje in zaničevanje, ker izpolnjujem tvoja pričevanja.
- ²³Četudi knezi sedijo in se posvetujejo zoper mene, tvoj služabnik premišlja o tvojih zakonih.
- ²⁴Da, tvoja pričevanja so moja naslada, so možje mojega sveta.

Dalet

- ²⁵Na prah se lepi moja duša, poživi me s svojo besedo.
- ²⁶Pripovedoval sem o svojih potih in si me uslišal, úči me svojih zakonov.
- ²⁷Pot svojih ukazov mi daj razumeti, da bom premišljal o tvojih čudovitih delih.
- ²⁸Moja duša toči solze od žalosti, vzdigni me s svojo besedo.

²⁹Umakni od mene lažno pot, svojo postavo mi milostno razodeni.

³⁰Izbral sem pot zvestobe, tvoje sodbe postavljam najvišje.

³¹Navezan sem na tvoja pričevanja, Gospod, ne daj, da doživim sramoto.

³²Po poti tvojih zapovedi bom tekel, kajti ti mi boš srce razširil.

He

³³Úči me, Gospod, pot svojih zakonov, čuval jo bom do konca.

³⁴Daj mi razumnost, da bom čuval tvojo postavo, in se je držal z vsem srcem.

³⁵Vodi me po stezi svojih zapovedi, kajti v njej je moje veselje.

³⁶Nagni moje srce k svojim pričevanjem in ne k iskanju dobička.

³⁷Daj, da moje oči ne bodo videle slepila, na svoji poti me poživi.

³⁸Izpolni svojemu služabniku svoj izrek, dan tistim, ki se te bojijo.

³⁹Daj, da gre mimo mene sramotenje, katerega me je groza, kajti tvoje sodbe so dobre.

⁴⁰Glej, hrepenim po tvojih ukazih, v svoji pravičnosti me poživi.

Vav

⁴¹ Gospod, naj pridejo k meni tvoje dobrote, tvoje odrešenje po tvojem izreku.

⁴²Potem bom odgovoril besedo svojemu sramotilcu, ker zaupam v tvojo besedo.

⁴³Nikoli ne iztrgaj iz mojih ust besede resnice, ker pričakujem tvojo sodbo.

⁴⁴Vedno se bom držal tvoje postave, na veke in vekomaj.

⁴⁵Hodil bom po planem, ker iščem tvoje ukaze.

⁴⁶Pred kralji bom govoril o tvojih pričevanjih, ne bom osramočen,

⁴⁷naslajal se bom ob tvojih zapovedih, ki jih ljubim.

⁴⁸Vzdigoval bom svoje roke k tvojim zapovedim, ki jih ljubim, in premišljal bom o tvojih zakonih.

Zajin

⁴⁹Spomni se za svojega služabnika besede, na katero si postavil moje pričakovanje.

⁵⁰To je moja tolažba v moji bedi, da me tvoj izrek poživlja.

⁵¹Prevzetneži me silno zasramujejo, toda od tvoje postave ne skrenem.

⁵²Spominjam se tvojih sodb iz davnine, Gospod, pa se potolažim.

⁵³Razburjenje me grabi pred krivičniki, ki zapuščajo tvojo postavo.

⁵⁴Pesmi so mi postali tvoji zakoni v hiši mojega popotovanja.

⁵⁵ Gospod, ponoči se spominjam tvojega imena, držal se bom tvoje postave.

⁵⁶To je nastalo zame, ker sem čuval tvoje ukaze.

Het

⁵⁷Pravim: »Gospod, moj delež je, da izpolnjujem tvoje besede.«

⁵⁸Z vsem srcem si prizadevam, da bi bil blag tvoj obraz, izkaži mi milost po svojem izreku.

⁵⁹Pomislil sem na svoja pota, svoje noge hočem obrniti k tvojim pričevanjem.

⁶⁰Hitim in se ne obotavljam, ko se je treba držati tvojih zapovedi.

⁶¹Vrvi krivičnikov so me zvezale, nisem pozabil tvoje postave.

⁶²Opolnoči vstajam, da se ti zahvaljujem za sodbe tvoje pravičnosti.

⁶³Družabnik sem vsem, ki se te bojijo, ki izpolnjujejo tvoje ukaze.

⁶⁴ Gospod, zemlja je polna tvoje dobrote, úči me svojih zakonov.

Tet

⁶⁵Dobro si storil s svojim služabnikom, po svoji besedi, o Gospod.

⁶⁶Úči me dobrohotnosti, razsodnosti in vednosti, ker zaupam v tvoje zapovedi.

⁶⁷Ko še nisem bil ponižan, sem blodil, zdaj pa se držim tvojega izreka.

⁶⁸Dober si in delaš dobro, úči me svojih zakonov.

⁶⁹Prevzetneži so me z lažjo umazali, jaz pa z vsem srcem čuvam tvoje ukaze.

⁷⁰Njihovo srce je brez čuta kakor mast, jaz se naslajam ob tvoji postavi.

⁷¹Dobro je zame, da so me zadele nadloge, da se učim tvojih zakonov.

⁷²Postava tvojih ust je zame boljša kakor tisoči zlatnikov in srebrnikov.

Jod

⁷³Tvoje roke so me naredile in utrdile, daj mi razumnosti, da se bom učil tvojih zapovedi.

⁷⁴Tisti, ki se te bojijo, me vidijo in se veselijo, kajti pričakujem tvoje besede.

⁷⁵Vem, Gospod, da so tvoje sodbe pravične, da si me v zvestobi ponižal.

⁷⁶Naj bo vendar tvoja dobrota tista, ki me tolaži, po tvojem izreku svojemu služabniku.

⁷⁷Naj pride tvoje usmiljenje nadme, da bom živel, kajti tvoja postava je moja naslada.

⁷⁸Osramočeni naj bodo prevzetneži, ker me z lažjo varajo, jaz pa bom premišljal o tvojih ukazih.

⁷⁹K meni naj se obrnejo tisti, ki se te bojijo, tisti, ki poznajo tvoja pričevanja.

⁸⁰Moje srce naj bo popolno v tvojih zakonih, da ne doživim sramote.

Kaf

⁸¹Moja duša hrepeni po tvojem odrešenju, pričakujem tvojo besedo.

⁸²Moje oči hrepenijo po tvojem izreku, pravim: »Kdaj me boš potolažil?«

⁸³Zakaj postal sem kakor meh v dimu, tvojih zakonov nisem pozabil.

⁸⁴Koliko je dni tvojega služabnika? Kdaj boš izvršil sodbo nad mojimi preganjalci?

⁸⁵Prevzetneži so mi izkopali jame, tisti, ki ne ravnaajo po tvoji postavi.

⁸⁶Vse tvoje zapovedi so zvestoba; z lažjo me preganjajo, pomagaj mi.

⁸⁷Skoraj bi me bili pokončali na zemlji, toda jaz nisem zapustil tvojih ukazov.

⁸⁸Po svoji dobroti me oživi, pa se bom držal pričevanja tvojih ust.

Lamed

- ⁸⁹ Gospod, na veke ostaja tvoja beseda, trdno stoji v nebesih.
- ⁹⁰ Od roda do roda traja tvoja zvestoba, utrdil si zemljo, ona je stala.
- ⁹¹ Po tvojih sodbah danes stojijo reči, kajti vse so tvoji služabniki.
- ⁹² Ko bi ne bila tvoja postava moja naslada, tedaj bi bil v svoji bedi že propadel.
- ⁹³ Na veke ne bom pozabil tvojih ukazov, kajti z njimi si me poživil.
- ⁹⁴ Tvoj sem, reši me, kajti iskal sem tvoje ukaze.
- ⁹⁵ Krivičniki so prežali name, da bi me pogubili, tvoja pričevanja hočem razumeti.
- ⁹⁶ K vsaki popolnosti sem videl mejo, tvoja zapoved je zelo široka.

Mem

- ⁹⁷ Kako ljubim tvojo postavo, ves dan je ona moje premišljevanje.
- ⁹⁸ Tvoja zapoved me dela modrejšega od mojih sovražnikov, kajti ona je vedno moja.
- ⁹⁹ Postal sem modrejši kakor vsi moji učitelji, kajti tvoja pričevanja so moje premišljevanje.
- ¹⁰⁰ Več razumem kakor starci, ker čuvam tvoje ukaze.
- ¹⁰¹ Od vsake slabe poti odvrčam svoje noge, da bi izpolnjeval tvojo besedo.
- ¹⁰² Nisem se umaknil od tvojih sodb, ker si me ti učil.
- ¹⁰³ Kako sladki so mojemu nebu tvoji izreki, bolj kakor med mojim ustom.
- ¹⁰⁴ Iz tvojih ukazov zajemam razumnost, zato sovražim vsako lažno pot.

Nun

- ¹⁰⁵ Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, luč moji stezi.
- ¹⁰⁶ Prisegel sem, in bom vztrajal, da se držim tvojih pravičnih sodb.
- ¹⁰⁷ Zelo sem postal nesrečen, Gospod, poživi me s svojo besedo.
- ¹⁰⁸ Naj ti vendar ugajajo darovi mojih ust, o Gospod, úči me svojih sodb.

109 Moja duša je vedno v moji roki, vendar ne pozabljam tvoje postave.

110 Krivičniki so nastavili zanko zame, vendar nisem zablodil od tvojih ukazov.

111 Tvoja pričevanja so moja dediščina na veke, kajti ta so veselje mojega srca.

112 Trudim se, da bi izpolnjeval tvoje zakone, na veke, do konca.

Sameh

113 Sovražim razdvojene, a ljubim tvojo postavo.

114 Ti si moje skrivališče in ščit, pričakujem tvojo besedo.

115 Umaknite se od mene, hudobneži, zapovedi svojega Boga hočem čuvati.

116 Podpiraj me po svojem izreku, da bom živel, ne daj, da doživim sramoto v svojem pričakovanju.

117 Podpiraj me, da se rešim, vedno bom gledal na tvoje zakone.

118 Zavračaš vse, ki zablodijo od tvojih zakonov, kajti le laž je njihova pretkanost.

119 Vse krivičnike na zemlji si spremenil v žindro, zato ljubim tvoja pričevanja.

120 Moje meso trepetja od groze pred tabo, bojim se tvojih sodb.

Ajin

121 Ravnal sem v skladu s pravico in pravičnostjo, ne izročaj me mojim zatiralcem.

122 Nastopi v dobro svojega služabnika, naj me ne zatirajo prevzetneži.

123 Moje oči hrepenijo po tvojem odrešenju, po izreku tvoje pravičnosti.

124 Ravnaj s svojim služabnikom po svoji dobroti, uči me svojih zakonov.

125 Tvoj služabnik sem, daj mi razumnost, da bom spoznal tvoja pričevanja.

126 Čas je, da Gospod kaj ukrene, prelomili so tvojo postavo.

127 Zato ljubim tvoje zapovedi bolj kakor zlato, bolj kakor čisto zlato.

128 Zato ravnaj prav po vseh tvojih ukazih, vsako lažno pot sovražim.

Pe

- 129 Tvoja pričevanja so čudovita, zato jih čuva moja duša.
- 130 Razkritje tvojih besed razsvetljuje, nevednim daje razumnost.
- 131 Široko odpiram usta in sopem, ker hrepenim po tvojih zapovedih.
- 132 Obrni se k meni in mi izkaži milost, po sodbi za tiste, ki ljubijo tvoje ime.
- 133 Naredi moje korake trdne s svojim izrekom, ne pusti, da bi nad mano vladala kakšna zloba.
- 134 Reši me človeškega zatiranja, da se bom držal tvojih ukazov.
- 135 Razjasni svoj obraz nad svojim služabnikom, úči me svojih zakonov.
- 136 Moje oči točijo solze v potokih, ker se ne držijo tvoje postave.

Cade

- 137 Pravičen si, o Gospod, in iskren v svojih sodbah.
- 138 Razglasil si svoja pričevanja v pravičnosti, in popolno zvestobo.
- 139 Moja gorečnost me razjeda, ker so moji nasprotniki pozabili tvoje besede.
- 140 Tvoj izrek je zelo prečiščen, in tvoj služabnik ga ljubi.
- 141 Majhen sem in preziran, tvojih ukazov nisem pozabil.
- 142 Tvoja pravičnost je pravičnost na veke, tvoja postava je resnica.
- 143 Stiska in nadloga sta me zadeli, tvoje zapovedi so moja naslada.
- 144 Pravičnost so tvoja pričevanja na veke, daj mi razumnost, da bom živel.

Kof

- 145 Kličem iz vsega srca, Gospod, usliši me, čuval bom tvoje zakone.
- 146 K tebi kličem, odreši me, tvojih pričevanj se bom držal.
- 147 Prehitevam zoro in kličem na pomoč, pričakujem tvojo besedo.
- 148 Moje oči prehitevajo nočne straže, da premišljam o tvojih izrekih.
- 149 Poslušaj moj glas po svoji dobroti, o Gospod, po svoji sodbi me poživi.
- 150 Približujejo se razuzdani preganjalci, daleč so od tvoje postave.
- 151 Gospod, ti si blizu, vse tvoje zapovedi so resnica.

152 Iz tvojih pričevanj sem spoznal že davno, da si jih postavil za vekomaj.

Reš

153 Ozri se na mojo bedo in me reši, ker nisem pozabil na tvojo postavo.

154 Brani mojo pravico in me odreši, po svojem izreku me poživi.

155 Daleč od krivičnikov je odrešenje, ker tvojih zakonov ne iščejo.

156 Gospod, tvoje usmiljenje je veliko, po svojih sodbah me poživi.

157 Veliko je mojih preganjalcev in nasprotnikov, od tvojih pričevanj nisem skrenil.

158 Videl sem odpadnike, pa se mi je zastudilo, ker se ne držijo tvojega izreka.

159 Glej, kako ljubim tvoje ukaze, o Gospod, po svoji dobroti me poživi.

160 Načelo tvoje besede je resnica, vsaka sodba tvoje pravičnosti je za veke.

Šin

161 Knezi me preganjajo brez vzroka, toda moje srce se boji le tvoje besede.

162 Veselim se tvojega izreka kakor kdo, ki najde velik plen.

163 Laž sovražim in mrzim, tvojo postavo ljubim.

164 Sedemkrat na dan te hvalim zaradi sodb tvoje pravičnosti.

165 Velika je blaginja za tiste, ki ljubijo tvojo postavo, zanje ni nevarnosti, da bi se spotaknili.

166 Gospod, upam v tvoje odrešenje, izpolnjujem tvoje zapovedi.

167 Tvojih pričevanj se drži moja duša, zelo jih ljubim.

168 Držim se tvojih ukazov in pričevanj, kajti vsa moja pota so pred tabo.

Tav

169 Gospod, moje ječanje naj se približa tvojemu obličju, po svoji besedi mi daj razumnost.

170 Moja prošnja naj pride pred tebe, po svojem izreku me reši.

171 Moje ustnice naj izlivajo hvalnico, kajti učiš me svojih zakonov.

- ¹⁷²Moj jezik naj opeva tvoj izrek, kajti vse tvoje zapovedi so pravičnost.
- ¹⁷³Tvoja roka naj bo pripravljena, da mi pomaga, kajti izbral sem tvoje ukaze.
- ¹⁷⁴ Gospod, hrepenim po tvojem odrešenju, tvoja postava je moja naslada.
- ¹⁷⁵Naj živi moja duša in te hvali, tvoja sodba naj mi pomaga.
- ¹⁷⁶Zablodil sem kakor izgubljena ovca: išči svojega služabnika, kajti nisem pozabil tvojih zapovedi.

Psalmi 120

Psalm 120 (119)
Krik miroljubnih med napadalci
¹*Stopniška pesem.*

- V svoji stiski sem klical h Gospodu in mi je odgovoril.
- ² Gospod, reši mojo dušo pred lažnivimi ustnicami, pred jezikom prevare.
- ³Kaj ti bo dal, kaj ti bo dodal, jezik prevare?
- ⁴Puščice junaka, ošiljene, žerjavico iz bodičevja.
- ⁵Gorje mi, da bivam v Mešehu, da prebivam v kedárskih šotorih.
- ⁶Dovolj dolgo je prebivala moja duša med ljudmi, ki sovražijo mir.
- ⁷Jaz sem za mir; ko začnem govoriti, so oni za vojno.

Psalmi 121

Psalm 121 (120)
Bog je Izraelov varuh
¹*Stopniška pesem.*

- Svoje oči vzdigujem h goram: od kod bo prišla moja pomoč?
- ²Moja pomoč je od Gospoda, ki je naredil nebo in zemljo.
- ³Naj ne da, da bi tvoja noga omahovala, tvoj varuh naj ne dremlje.
- ⁴Glej, ne dremlje, ne spi, Izraelov varuh.
- ⁵ Gospod je tvoj varuh, Gospod je tvoja senca, nad tvojo desno roko.
- ⁶Podnevi te ne bo udarilo sonce, ne luna ponoči.

- ⁷ Gospod te bo varoval vsega hudega, varoval bo tvoje življenje.
- ⁸ Gospod bo varoval tvoje odhajanje in prihajanje, od zdaj in do večnosti.

Psalmi 122

Psalm 122 (121) Prošnja za mir v Jeruzalemu

¹*Davidova stopniška pesem.*

Veselil sem se, ko so mi rekli: »V Gospodovo hišo pojdemo.«

²Naše noge so se ustavile ob tvojih vratih, Jeruzalem.

³Jeruzalem, pozidan kot mesto, popolnoma povezano med sabo,

⁴tja se vzpenjajo rodovi, Gospodovi rodovi; pričevanje za Izraela je, da slavi ime Gospodovo.

⁵Zares, tam so postavljeni sodni prestoli, prestoli za Davidovo hišo.

⁶Prosimo za mir v Jeruzalemu: tisti, ki te ljubijo, naj živijo v miru;

⁷mir naj bo med tvojimi zidovi, varnost v tvojih palačah.

⁸Zaradi svojih bratov in prijateljev bom vendar dejal: »Mir naj vlada v tebi.«

⁹Zaradi hiše Gospoda, našega Boga, bom iskal blaginjo zate.

Psalmi 123

Psalm 123 (122) Oči preziranih se ozirajo k Bogu

¹*Stopniška pesem.*

Svoje oči vzdigujem k tebi, ki imaš prestol v nebesih.

²Glej, kakor so oči hlapcev uprte k roki svojih gospodarjev, kakor oči dekle k roki svoje gospodinje, tako so naše oči uprte h Gospodu, našemu Bogu, dokler nam ne izkaže milosti.

³Izkaži nam milost, Gospod, izkaži nam milost, ker smo prenasičeni z zaničevanjem.

⁴Dovolj se je nasičevala naša duša z zasmehovanjem samozavestnih, z zaničevanjem prevzetnih.

Psalmi 124

Psalm 124 (123) Pomoč v Božjem imenu

¹*Davidova stopniška pesem.*

Ko ne bi bil Gospod tisti, ki je bil za nas – naj vendar reče Izrael,
²ko ne bi bil Gospod tisti, ki je bil za nas, ko so ljudje vstajali zoper nas,
³tedaj bi nas bili žive pogoltnili v svoji srditi jezi zoper nas;
⁴tedaj bi nas bile odnesle vode, hudournik bi bil tekel čez nas;
⁵tedaj bi bile tekle čez nas deroče vode.
⁶Slavljen bodi Gospod, ki nas ni izročil njihovim zobem v plen.
⁷Naša duša je kakor ptica, ki se je rešila iz zanke lovcev; zanka se je pretrgala,
in mi smo se rešili.
⁸Naša pomoč je v imenu Gospodovem, ki je naredil nebo in zemljo.

Psalmi 125

Psalm 125 (124) O dediščini pravičnih

¹*Stopniška pesem.*

Tisti, ki zaupajo v Gospoda, so kakor gora Sion, ta ne omahuje, na veke ostane.
²Jeruzalem, gore so okrog njega, tako je Gospod okrog svojega ljudstva od zdaj in na veke.
³Zakaj žezlo krivičnosti ne bo počivalo nad deležem pravičnih, da pravični ne bi iztegovali svojih rok po izprijenosti.
⁴Gospod, stori dobro dobrim, tistim, ki so iskreni v svojih srcih.
⁵Tiste pa, ki omahujejo na svojih krivih potih, naj jih Gospod odpelje, hudodelce. Mir nad Izraelom!

Psalmi 126

Psalm 126 (125) Božji izviri veselja

¹*Stopniška pesem.*

Ko je Gospod obrnil usodo Siona, smo bili kakor tisti, ki sanjajo.

²Tedaj so bila naša usta polna smeha in naš jezik vriskanja; tedaj so govorili med narodi: »Velike reči je Gospod storil zanje.«

³Velike reči je Gospod storil za nas, bili smo veseli.

⁴Gospod, omogoči našo vrnitev, kakor vrnitev potokov v Negebu.

⁵Tisti, ki sejejo s solzami, žanjejo z vriskanjem.

⁶Odhaja, odchaja z jokom, ko nosi seme za setev; prihaja, prihaja z vriskanjem, ko nosi svoje snope.

Psalmi 127

Psalm 127 (126)

Vse je odvisno od Božjega blagoslova

¹*Salomonova stopniška pesem.*

Če Gospod ne zida hiše, se zaman trudijo z njo njeni graditelji; če Gospod ne varuje mesta, zaman bedi tisti, ki straži.

²Zaman je, da vstajate zgodaj, da hodite pozno počivat, da jeste kruh bridkosti, saj ga svojemu prijatelju daje v spanju.

³Glej, Gospodova dediščina so sinovi, nagrada je sad telesa.

⁴Kakor puščice v junakovi roki, takšni so sinovi iz mladosti.

⁵Blagor možu, ki je napolnil svoj tul z njimi! Ne bodo osramočeni, ko bodo govorili s sovražniki pri vratih.

Psalmi 128

Psalm 128 (127)

Blagoslov Božjih častilcev

¹*Stopniška pesem.*

Blagor vsakemu, ki se boji Gospoda, ki hodi po njegovih poteh.

²Sadove truda svojih rok boš zares užival, blagor tebi, tebi bo dobro.

³Tvoja žena bo kakor rodovitna trta sredi tvoje hiše; tvoji otroci bodo kakor oljčne mladike okrog tvoje mize.

⁴Glej, tako bo blagoslovljen mož, ki se boji Gospoda.

⁵Blagoslovi naj te Gospod s Siona, da boš užival blaginjo Jeruzalema vse dni svojega življenja,

⁶da boš videl svojih otrok otroke. Mir nad Izraelom!

Psalmi 129

Psalm 129 (128) Stiska in rešitev Siona

¹*Stopniška pesem.*

Mnogokrat so me stiskali že od mladosti, naj vendar pove Izrael,

²mnogokrat so me stiskali že od mladosti, vendar me niso premagali.

³Po mojem hrbtu so orali orači, rezali so dolge brazde.

⁴Gospod je pravičen, razsekal je vrvi krivičnikov.

⁵Naj bodo osramočeni in naj se umaknejo vsi, ki sovražijo Sion.

⁶Naj bodo kakor trava na strehah, ki se posuši, preden jo kdo izruva,

⁷da žanjec ne napolni svoje roke in vezalec snopov svojega naročja;

⁸da mimoidoči ne porečejo: »Gospodov blagoslov naj bo nad vami!«
Blagoslavljamo vas v Gospodovem imenu.

Psalmi 130

Psalm 130 (129) Prošnja iz globine

¹*Stopniška pesem.*

Iz globočine kličem k tebi, o Gospod,

²Gospod, usliši moj glas; tvoja ušesa naj bodo pozorna na glas moje prošnje.

³Če boš pozoren na krivde, o Gospod, Gospod, kdo bo mogel obstati?

⁴Toda s teboj je odpuščanje, da bi te strahoma spoštovali.

- ⁵Upam v Gospoda, moja duša upa, čakam na njegovo besedo,
⁶moja duša čaka na Gospoda bolj kakor stražarji na jutro, stražarji na jutro.
⁷Izrael, pričakuj Gospoda! Zakaj pri Gospodu je dobrota, pri njem je obilje rešitve.
⁸On bo rešil Izraela vseh njegovih krivd.

Psalmi 131

Psalm 131 (130) Otroška spokojnost

¹*Davidova stopniška pesem.*

Gospod, moje srce ni prevzetno, moje oči se ne povzdigujejo. Ne poganjam se za velikimi dejanji, za čudovitejšimi od mene.

²Nasprotno, potešil in pomiril sem svojo dušo kakor otrok v naročju svoje matere, kakor otrok je v meni moja duša.

³Izrael, upaj v Gospoda, od zdaj dalje in na veke!

Psalmi 132

Psalm 132 (131) Izvolitev Siona in maziljenca

¹*Stopniška pesem.*

Gospod, spomni se Davida, vse njegove bede,

²ko je prisegel Gospodu, obljubil Močnemu Jakobovemu:

³»Ne bom stopil v šotor svoje hiše, ne bom se povzpел na ležišče svoje postelje,

⁴ne bom dal spanja svojim očem, dremanja svojim trepalnicam,

⁵dokler ne najdem mesta za Gospoda, bivališča za Močnega Jakobovega.«

⁶Glej, slišali smo o tem v Efráti, našli smo to na Jáarskih poljanah.

⁷Stopimo v njegova prebivališča, padimo na kolena k podnožju njegovih nog.

⁸Vzdigni se, Gospod, k svojemu počivališču, ti in skrinja tvoje moči!

⁹Tvoji duhovniki naj oblečejo pravičnost, tvoji zvesti naj vriskajo.

- ¹⁰Zaradi Davida, svojega služabnika, ne zavračaj obličja svojega maziljenca.
- ¹¹Gospod je Davidu prisegel; to je resnica, od katere se ne bo odvrnil: »Od sadu tvojega telesa bom posadil na tvoj prestol.
- ¹²Če bodo tvoji sinovi ohranili mojo zavezo in moje pričevanje, katerega jih hočem učiti, bodo tudi njihovi sinovi za vedno sedeli na tvojem prestolu.«
- ¹³Zakaj Gospod je izbral Sion, zaželel si ga je za prebivališče:
- ¹⁴»To je moje počivališče za vedno, tu bom prebival, ker sem si ga zaželel.
- ¹⁵Njegovo hrano bom obilno blagoslavljal, njegove uboge bom nasičeval s kruhom.
- ¹⁶Njegove duhovnike bom oblačil z odrešenjem, njegovi zvesti bodo vriskali od veselja.
- ¹⁷Tam bom dal pognati rog Davidu, pripravil bom svetilko svojemu maziljencu.
- ¹⁸Njegove sovražnike bom oblekel s sramoto, na njem pa bo cvetela njegova krona.«

Psalmi 133

Psalm 133 (132) Blagoslov bratske sloge

¹*Davidova stopniška pesem.*

Glejte, kako dobro in kako prijetno je, če bratje složno prebivajo skupaj!

²Je kakor najboljše olje na glavi, ki teče na brado, Aronovo brado, ki teče na ovratnik njegove obleke.

³Je kakor rosa s Hermona, ki pada na sionske gore. Zakaj tam je Gospod zapovedal blagoslov, življenje na veke.

Psalmi 134

Psalm 134 (133) Hvalnica ponoči

¹*Stopniška pesem.*

Glejte, slavite Gospoda vsi služabniki Gospodovi, ki v nočeh stojite v hiši Gospodovi.

²Vzdigujte svoje roke k svetišču in slavite Gospoda.

³Blagoslovi naj te Gospod s Siona, ki je naredil nebo in zemljo.

Psalmi 135

Psalm 135 (134) Hvalnica edinemu pravemu Bogu

¹Aleluja! Hvalite ime Gospodovo, hvalite, Gospodovi služabniki,

²ki stojite v hiši Gospodovi, v dvorih hiše našega Boga.

³Hvalite Gospoda, kajti Gospod je dober, igrajte njegovemu imenu, ker je prijetno.

⁴Zakaj Gospod si je izbral Jakoba, Izraela za svojo posebno lastnino.

⁵Zares, spoznal sem, da je Gospod velik, naš Gospod je pred vsemi bogovi.

⁶Vse, kar ugaja Gospodu, naredi v nebesih in na zemlji, v morjih in vseh globinah.

⁷Od konca zemlje dvigne meglice, za dež dela bliske, iz svojih shramb privede veter.

⁸Udaril je egiptovske prvorojence, od ljudi do živali.

⁹Poslal je znamenja in čudeže, v tvoji sredi, Egipt, proti faraonu in vsem njegovim služabnikom.

¹⁰Udaril je številne narode, pobil mogočne kralje:

¹¹Sihóna, amoréjskega kralja, Oga, bašánskega kralja, in vsa kánaanska kraljestva.

¹²Njihovo deželo je dal v dediščino, v last Izraelu, svojemu ljudstvu.

¹³ Gospod, tvoje ime ostaja na veke, Gospod, tvoj spomin od roda do roda.

¹⁴Zakaj Gospod bo sodil svoje ljudstvo, nad svojimi služabniki bo imel sočutje.

- ¹⁵Maliki narodov so srebro in zlato, delo človeških rok.
- ¹⁶Usta imajo, pa ne govorijo, oči imajo, pa ne vidijo,
- ¹⁷ušesa imajo, pa ne poslušajo, tudi ni diha v njihovih ustih.
- ¹⁸Kakor oni so tisti, ki so jih naredili, vsak, ki zaupa vanje.
- ¹⁹Hiša Izraelova, slavite Gospoda, hiša Aronova, slavite Gospoda;
- ²⁰hiša Levijeva, slavite Gospoda, tisti, ki se bojite Gospoda, slavite Gospoda.
- ²¹Naj bo slavljen Gospod s Siona, ki prebiva v Jeruzalemu. Aleluja!

Psalmi 136

Psalm 136 (135) Božja dobrota traja vekomaj

- ¹Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrota.
- ²Zahvaljujte se Bogu bogov, ker na veke traja njegova dobrota.
- ³Zahvaljujte se Gospodu gospodov, ker na veke traja njegova dobrota;
- ⁴njemu, ki je sam storil velike čudeže, ker na veke traja njegova dobrota;
- ⁵njemu, ki je z razumnostjo naredil nebesa, ker na veke traja njegova dobrota;
- ⁶njemu, ki je zemljo razprostrl nad vodami, ker na veke traja njegova dobrota;
- ⁷njemu, ki je naredil velike luči, ker na veke traja njegova dobrota;
- ⁸sonce za gospodovanje podnevi, ker na veke traja njegova dobrota;
- ⁹luno in zvezde za gospodovanje ponoči, ker na veke traja njegova dobrota;
- ¹⁰njemu, ki je udaril Egipt po njegovih prvorojencih, ker na veke traja njegova dobrota;
- ¹¹njemu, ki je Izraela izpeljal iz njihove srede, ker na veke traja njegova dobrota;
- ¹²z močno roko in z iztegnjenim laktom, ker na veke traja njegova dobrota;

¹³njemu, ki je razdelil Trstično morje na dvoje, ker na veke traja njegova dobrota;

¹⁴in je odpeljal Izraela po njegovi sredini, ker na veke traja njegova dobrota;

¹⁵in je stresel faraona in njegovo vojsko v Trstično morje, ker na veke traja njegova dobrota;

¹⁶njemu, ki je vodil svoje ljudstvo skozi puščavo, ker na veke traja njegova dobrota;

¹⁷njemu, ki je udaril velike kralje, ker na veke traja njegova dobrota;

¹⁸ki je pobil mogočne kralje, ker na veke traja njegova dobrota;

¹⁹Sihóna, amoréjskega kralja, ker na veke traja njegova dobrota;

²⁰in Oga, bašánskega kralja, ker na veke traja njegova dobrota;

²¹in dal je njihovo deželo v dediščino, ker na veke traja njegova dobrota;

²²v last Izraelu, svojemu služabniku, ker na veke traja njegova dobrota;

²³ki se nas je spomnil v naši nizkosti, ker na veke traja njegova dobrota;

²⁴in nas je iztrgal našim nasprotnikom, ker na veke traja njegova dobrota;

²⁵ki daje kruha vsemu mesu, ker na veke traja njegova dobrota;

²⁶zahvaljujte se Bogu nebes, ker na veke traja njegova dobrota.

Psalmi 137

Psalm 137 (136) Ob babilonskih rekah

¹Ob rekah Babilona, tam smo sedeli in jokali, ko smo se spominjali Siona.

²Na vrbe v njegovi sredi smo obesili svoje citre,

³kajti tam so naši osvajalci zahtevali od nas besede pesmi, naši mučitelji veselo rajanje: »Zapojte nam katero sionskih pesmi!«

⁴Kako bi mogli peti Gospodovo pesem na tuji zemlji?

⁵Če pozabim tebe, Jeruzalem, naj moja desnica pozabi prijem.

⁶Jezik naj se mi prilepi k nebu, če se te ne bom spominjal, če ne bom povzdignil Jeruzalema nad vrh svojega veselja.

⁷Spomni se, Gospod, zoper sinove Edóma, dneva Jeruzalema, ko so govorili: »Porušite, porušite vse do temeljev v njem!«

⁸Hči babilonska, uničevalka, blagor mu, ki ti poplača tvoje dejanje, ki si nam ga storila!

⁹Blagor mu, ki zgrabi in trešči tvoje otročiče ob skalo!

Psalmi 138

Psalm 138 (137) Zahvala za Božjo dobroto in zvestobo

¹*Davidov psalm.*

Zahvaljujem se ti z vsem svojim srcem, vpričo angelov ti prepevam.

²Padam na kolena k tvojemu svetemu templju in se zahvaljujem tvojemu imenu za tvojo dobroto in tvojo zvestobo, ker si nadvse povečal svoje ime in svojo obljubo.

³Na dan, ko sem klical, si me uslišal, povečal si moč v moji duši.

⁴Gospod, vsi kralji na zemlji te bodo slavili, ker so slišali izreke tvojih ust.

⁵Peli bodo o Gospodovih poteh, kajti velika je Gospodova slava.

⁶Zakaj Gospod je vzvišen in vidi nizkega, ošabnega pa spozna od daleč.

⁷Če hodim sredi stiske, me ohranjaš pri življenju. Zoper jezo mojih sovražnikov izteguješ svojo roko in tvoja desnica mi pomaga.

⁸Gospod bo izpolnil načrt v moje dobro. Gospod, tvoja dobrota traja na veke, ne zapústi dela svojih rok.

Psalmi 139

Psalm 139 (138) Pred vsepričujočim in vsevednim Bogom

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

Gospod, preizkusil si me in me poznaš.

- ²Poznaš moje sedenje in moje vstajanje, od daleč razumeš moje misli.
- ³Opazuješ moje potovanje in moje počivanje, z vsemi mojimi potmi si seznanjen.
- ⁴Zares, besede še ni na mojem jeziku, glej, ti, Gospod, si jo že spoznal v celoti.
- ⁵Zadaj in spredaj me obdajaš in name polagaš svojo roko.
- ⁶Prečudovito je zame spoznanje, previsoko je, ne morem ga doseči.
- ⁷Kam naj grem pred tvojim duhom, kam naj zbežim pred tvojim obličjem?
- ⁸Če se povzpnem v nebesa, si tamkaj, če si pripravim ležišče v podzemlju, si zraven.
- ⁹Če bi dvignil peruti jutranje zarje, če bi prebival na koncu morja,
- ¹⁰tudi tam bi me vodila tvoja roka, držala bi me tvoja desnica.
- ¹¹Če bi rekel: »Vsaj tema me bo zgrabila, svetloba okrog mene se bo v noč spremenila,«
- ¹²tudi tema ne bo pretemna zate, noč bo svetila kakor dan, kakor tema, tako svetloba.
- ¹³Zares, ti si ustvaril moje ledvice, me stkal v materinem telesu.
- ¹⁴Zahvaljujem se ti, ker sem tako čudovito ustvarjen, čudovita so tvoja dela, moja duša to dobro pozna.
- ¹⁵Moje kosti niso bile skrite pred tabo, ko sem bil narejen na skrivnem, stkan v globočinah zemlje.
- ¹⁶Moj zarodek so videle tvoje oči. V tvojo knjigo so bili vsi zapisani, dnevi, ki so bili oblikovani, ko ni še nobeden od njih obstajal.
- ¹⁷In zame, kako težke so tvoje misli, o Bog, kako silna so njihova načela!
- ¹⁸Če bi jih štel, bi jih bilo več kot peska; kadar se prebudim, sem še vedno pri tebi.
- ¹⁹O, da bi pobil krivčnika, o Bog! Krvoločneži, umaknite se od mene:

²⁰tisti, ki govorijo o tebi hudobnemu načrtu v prid, ki se nesmiselno vzdigujejo zoper tebe!

²¹ Gospod, mar tvojih sovražnikov ne sovražim, se mi ne studijo tisti, ki vstajajo zoper tebe?

²²S popolnim sovraštvom jih sovražim, postali so moji sovražniki.

²³Preizkusi me, o Bog, spoznaj moje srce, preizkusi me in spoznaj moje vznemirljive misli!

²⁴Poglej, ali je pri meni pot bridkosti, in vodi me po večni poti!

Psalmi 140

Psalm 140 (139)

Prošnja za varstvo pred sovražniki

¹*Zborovodju. Davidov psalm.*

²Reši me, Gospod, pred hudobnim človekom, čuvaj me pred možmi nasilja,

³ki v srcu premišlujejo hudobije, vsak dan netijo vojne.

⁴Svoje jezike brusijo kakor kača, gadji strup je pod njihovimi ustnicami. *Sela.*

⁵Varuj me, Gospod, pred rokami krivičnika, čuvaj me pred možmi nasilja, ki premišlujejo, kako bi izpodnesli moje korake.

⁶Prevzetneži so nastavili zanko zame in vrvi, razpeli so mrežo ob poti, pasti so položili zame. *Sela.*

⁷Dejal sem Gospodu: »Ti si moj Bog, prisluhni, Gospod, glasu moje prošnje.

⁸ Gospod, moj Gospod, moč moje rešitve, zaščitil si mojo glavo na dan boja.

⁹ Gospod, ne izpolni krivičnikove želje, njegovega naklepa; ne dopusti, da bi se dvignili.« *Sela.*

¹⁰Glava tistih, ki me obdajajo, muka njihovih ustnic naj jih pokrije.

¹¹Naj dežuje nanje žareče ogle, naj jih strmoglavi v ogenj, v brezno, da nikoli ne vstanejo.

¹²Jezikač naj ne bo trden na zemlji, nasilnika naj hudobija prežene v prepad.

¹³Vem, da bo Gospod izvršil sodbo za nesrečnega, pravico za ubogega.

¹⁴Zares, pravični se bodo zahvaljevali tvojemu imenu, iskreni bodo prebivali pred tvojim obličjem.

Psalmi 141

Psalm 141 (140) Prošnja za varstvo

¹*Davidov psalm.*

Gospod, kličem te, pohiti k meni, poslušaj moj glas, kadar te kličem!

²Moja molitev naj se kakor kadilo usmerja predte, vzdigovanje mojih rok kakor večerna daritev.

³Postavi, Gospod, stražo k mojim ustom, čuvaj vrata mojih ustnic!

⁴Ne nagibaj mojega srca k slabi besedi, da bi počenjal krivična početja z možmi, ki so hudodelci; ne bom pokusil njihovih poslastic.

⁵Naj me tepe pravični, to je dobrota, naj me graja, to je olje za glavo; naj se ne krasi moja glava, zakaj moja molitev bo vztrajna proti njihovim hudobijam.

⁶Vrženi so v skalnate roke svojih sodnikov, potem slišijo moje izreke, saj so bili prijetni.

⁷Kakor če kdo orje in rije po zemlji, so raztresene naše kosti ob žrelu podzemlja.

⁸Zares, Gospod, moj Gospod, moje oči se obračajo k tebi, k tebi se zatekam, ne zapusti moje duše!

⁹Varuj me pred zanko, ki so mi jo nastavili, pred pastmi hudodelcev!

¹⁰Krivičniki naj hkrati padejo vsak v svojo mrežo, medtem ko bom jaz šel mimo.

Psalmi 142

Psalm 142 (141) Tožba zapuščenega pravičnika

¹*Davidov pouk, ko je bil v votlini. Molitev.*

²S svojim glasom vpijem h Gospodu, s svojim glasom prosim Gospoda za milost.

³Pred njim izlivam svojo tožbo, pred njim sporočam svojo stisko.

⁴Ko moj duh omaguje v meni, ti poznaš mojo stezo. Na poti, ki po njej hodim, so nastavili zanko zame.

⁵Ozri se na desno in glej, nikogar ni, ki bi me poznal. Pribežališče je izginilo od mene, nikogar ni, ki bi spraševal po moji duši.

⁶K tebi vpijem, o Gospod; dejal sem: »Ti si moje zatočišče, moj delež v deželi živih.«

⁷Prisluhni mojemu ječanju! Zakaj postal sem zelo slaboten. Reši me pred mojimi preganjalci! Zakaj močnejši so od mene.

⁸Izpelji iz zapora mojo dušo, da se bom zahvaljeval tvojemu imenu. Pravični bodo naredili krog okrog mene, ker mi boš povrnil dobro.

Psalmi 143

Psalm 143 (142) Spokorna prošnja za pomoč

¹*Davidov psalm.*

Gospod, usliši moje molitev, prisluhni moji prošnji, v svoji zvestobi me usliši, v svoji pravičnosti.

²Ne privedi k sodbi svojega služabnika, saj ni nihče, ki živi, pravičen pred tabo.

³Zares, sovražnik preganja mojo dušo, na tla je potlačil moje življenje; preselil me je v temine, kakor večno mrtve.

⁴Moj duh omaguje v meni, moje srce je otrpnilo v moji sredi.

⁵Spominjam se dni od nekdanj, premišljam o vsem tvojem delovanju, o delu tvojih rok premišljujem.

⁶Svoje roke iztegujem k tebi, mojo dušo žeja po tebi kakor izčrpano deželo. *Sela.*

⁷Hitro me usliši, o Gospod, moj duh pojema. Ne skrivaj svojega obličja pred mano, da ne bom podoben tistim, ki se pogrezajo v jamo.

⁸Daj mi zjutraj zaznati svojo dobroto, saj vate zaupam! Daj mi spoznati pot, po kateri naj hodim, kajti k tebi vzdigujem svojo dušo!

⁹Reši me pred mojimi sovražniki, o Gospod, k tebi se zatekam!

¹⁰Úči me izpolnjevati tvojo voljo, saj si ti moj Bog! Tvoj dobri duh naj me vodi po ravni deželi.

¹¹Zaradi svojega imena, Gospod, me boš ohranil živega, v svoji pravičnosti boš izpeljal iz stiske mojo dušo.

¹²V svoji dobroti boš utišal moje sovražnike, pogubil boš vse, ki pestijo mojo dušo, zakaj jaz sem tvoj služabnik.

Psalmi 144

Psalm 144 (143) Hrepenenje po Božji bližini in blagoslovu

¹*Davidov.*

Slavljen bodi Gospod, moja skala, ki uči moje roke za boj, moje prste za vojno;

²moja dobrota in moja trdnjava, moja utrdba in moj osvoboditelj, moj ščit in tisti, h kateremu se zatekam, tisti, ki moje ljudstvo spravlja pod mene.

³Gospod, kaj je človek, da ga hočeš spoznati, sin človekov, da misliš nanj?

⁴Človek je podoben hlapu, njegovi dnevi so kakor senca, ki izgine.

⁵Gospod, nagni svoje nebo in stopi dol, dotakni se gora, da se bodo kadile.

⁶Zabliskaj blisk in jih razkropi, pošlji svoje puščice in jih spodi.

⁷Iztegni svoje roke z višave, osvobodi me in me reši iz velikih voda, iz roke sinov tujcev,

⁸katerih usta govorijo puhlice in katerih desnica je desnica laži.

⁹O Bog, novo pesem ti hočem peti, na harfo desetih strun ti hočem igrati;

¹⁰tebi, ki daješ zmago kraljem, ki osvobajaš Davida, svojega služabnika, pred mečem nesreče.

¹¹Osvobodi me in me reši iz roke sinov tujcev, katerih usta govorijo puhlice in katerih desnica je desnica laži.

¹²Naši sinovi naj bodo kakor sadike, odrasli v svoji mladosti; naše hčere naj bodo kakor vogali, izklesani za graditev palače.

¹³Naše žitnice naj bodo polne, segajo naj od vrste do vrste. Naših ovac naj bo na tisoče, na desetisoče na naših poljanah.

¹⁴Naše govedo naj bo breje, naj ne bo nezgode in splava, na naših ulicah naj ne bo kričanja.

¹⁵Blagor ljudstvu, ki mu gre tako, blagor ljudstvu, čigar Bog je Gospod.

Psalmi 145

Psalm 145 (144) Hvalnica Božjemu kraljestvu

¹*Davidova hvalnica.*

Alef

Povzdigoval te bom, moj Bog, o Kralj, slavil bom tvoje ime na vekov veke.

Bet

²Vsak dan te bom slavil, hvalil bom tvoje ime na vekov veke.

Gimel

³Velik je Gospod in zelo hvaljen, njegova veličina je nedoumljiva.

Dalet

⁴Rod za rodom bo slavil tvoja dela, tvoja mogočna dela bodo oznanjali.

He

⁵O sijaju slave tvojega veličastva, o tvojih čudežih bom premišljal.

Vav

⁶O moči tvojih strašnih del bodo govorili, pripovedoval bom o tvojih velikih dejanjih.

Zajin

⁷Spomin na tvojo veliko dobroto bodo izrekli, zaradi tvoje pravičnosti bodo vriskali.

Het

⁸Milostljiv in usmiljen je Gospod, počasen v jezi in velik v dobroti.

Tet

⁹ Gospod je dober do vsakega, njegovo usmiljenje je nad vsemi njegovimi deli.

Jod

¹⁰ Gospod, zahvaljevala se ti bodo vsa tvoja dela, tvoji zvesti te bodo slavili.

Kaf

¹¹O slavi tvojega kraljestva bodo govorili, o tvoji mogočnosti bodo pripovedovali,

Lamed

¹²da dajo spoznati človeškim sinovom tvoja mogočna dela, slavo sijaja tvojega kraljestva.

Mem

¹³Tvoje kraljestvo je kraljestvo vseh vekov, tvoje vladarstvo skozi vse rodove.

Nun

Gospod je zanesljiv v vseh svojih besedah, dobrotljiv v vseh svojih delih.

Sameh

¹⁴ Gospod podpira vse, ki padajo, vzdiguje vse, ki so upognjeni.

Ajin

¹⁵Oči vseh čakajo nate, ti jim daješ hrano ob pravem času;

Pe

¹⁶odpiraš svojo roko in tešiš željo vsemu živemu.

Cade

¹⁷ Gospod je pravičen na vseh svojih poteh, dobrotljiv v vseh svojih delih.

Kof

¹⁸ Gospod je blizu vsem, ki ga kličejo, vsem, ki ga kličejo v zvestobi.

Reš

¹⁹Izpolni željo svojih častilcev, usliši njihovo klicanje in jih reši.

Šin

²⁰Gospod varuje vse, ki ga ljubijo, vse krivičnike pa bo pokončal.

Tav

²¹Moja usta naj govorijo Gospodovo hvalnico, vse meso naj slavi njegovo sveto ime na vekov veke.

Psalmi 146

Psalm 146 (145) O večni Božji zvestobi

¹Aleluja! Hvali, moja duša, Gospoda.

²Hvalil bom Gospoda v svojem življenju, igral bom svojemu Bogu, dokler bom bival.

³Ne zaupajte knezom, sinu človekovemu, pri katerem ni rešitve.

⁴Ko njegov duh odide, se vrne v svojo zemljo, tisti dan propadejo njegovi načrti.

⁵Blagor mu, komur je Bog Jakobov v pomoč in je njegovo upanje v Gospodu, njegovem Bogu,

⁶ki je naredil nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih, ki varuje zvestobo na veke,

⁷ki pomaga do pravice zatiranim, daje kruha lačnim; Gospod osvobaja jetnike.

⁸ Gospod odpira oči slepim, Gospod vzdiguje upognjene, Gospod ljubi pravične.

⁹ Gospod varuje tujce, podpira siroto in vdovo, pot krivičnikov pa izkrivlja.

¹⁰ Gospod bo kraljeval na veke, tvoj Bog, o Sion, od roda do roda. Aleluja!

Psalmi 147

Psalm 147 (146–147) Hvalnica Vsemogočnemu

- ¹ Aleluja! Zakaj dobro je prepevati našemu Bogu, zakaj prijeten je, hvalnica je primerna.
- ² Gospod je graditelj Jeruzalema, zbira Izraelove pregnancy,
- ³ on, ki zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane;
- ⁴ on, ki zvezdam določa število, vsem daje imena.
- ⁵ Velik je naš Gospod in silen v moči, za njegovo razumnost ni števila.
- ⁶ Gospod podpira ponižne, krivičnike ponižuje do zemlje.
- ⁷ Zapojte Gospodu zahvalo, igrajte našemu Bogu na citre.
- ⁸ On zagrinja nebo z oblaki, zemlji pripravlja dež, pusti, da poganja trava po gorah.
- ⁹ On daje njen živež živini, mladim vranom, ki kličejo.
- ¹⁰ S silo konja nima veselja, moževe mečnice mu niso po volji.
- ¹¹ Gospodu so po volji takšni, ki se ga bojijo, ki pričakujejo njegovo dobroto.
- ¹² Slávi, Jeruzalem, Gospoda, hvali svojega Boga, Sion!
- ¹³ Zakaj utrdil je zapahe tvojih vrat, blagoslovil je tvoje sinove v tvoji sredi.
- ¹⁴ Naklanja mir tvojim mejam, s srčiko pšenice te nasičuje.
- ¹⁵ Svoj izrek pošilja na zemljo, hitro teče njegova beseda.
- ¹⁶ Sneg daje kakor volno, kakor pepel siplje slano.
- ¹⁷ Svoj led meče kakor drobtine; kdo more obstati pred njegovim mrazom?
- ¹⁸ Pošlje svojo besedo, in jih odtaja, svojemu vetru veli, da piha, vode stečejo.
- ¹⁹ Jakobu sporoča svoje besede, Izraelu svoje zakone in sodbe.
- ²⁰ Ni storil tako nobenemu narodu; njegovih sodb niso spoznali. Aleluja!

Psalmi 148

Psalm 148 Hvalnica veselja

- ¹ Aleluja! Hvalite Gospoda z nebes, hvalite ga na višavah!

- ²Hvalite ga, vsi njegovi angeli, hvalite ga, vse njegove vojske!
- ³Hvalita ga, sonce in luna, hvalite ga, vse svetle zvezde!
- ⁴Hvalite ga, nebes nebesa, ve vode, ki ste nad nebom!
- ⁵Naj hvalijo ime Gospodovo, zakaj on je ukazal, in bili so ustvarjeni.
- ⁶Postavil jih je za vselej, na veke, dal je zakon, ki ne preide.
- ⁷Hvalite Gospoda z zemlje, morske pošasti in vse globine;
- ⁸ogelj in toča, sneg in megla, viharji veter, ki izpolnjuje njegovo besedo;
- ⁹gore in vsi griči, sadno drevje in vse cedre;
- ¹⁰zveri in vsa živina, laznina in krilate ptice;
- ¹¹kralji zemlje in vsa ljudstva, knezi in vsi vladarji na zemlji;
- ¹²mladeniči in mladenke, starčki in dečki!
- ¹³Naj hvalijo ime Gospodovo, zakaj le njegovo ime je vzvišeno, njegovo veličastvo je nad zemljo in nebom.
- ¹⁴Vzdignil je rog svojemu ljudstvu, hvalnico za vse njegove zveste, za Izraelove sinove, za ljudstvo, ki mu je blizu. Aleluja!

Psalmi 149

Psalm 149 Zmagoslavna pesem Siona

- ¹Aleluja! Pojte Gospodu novo pesem, njegovo hvalnico v zborih zvestih!
- ²Izrael naj se veseli v njem, ki ga je naredil, sinovi sionski naj se radujejo v svojem Kralju.
- ³Naj hvalijo njegovo ime s plesom, na boben in citre naj mu igrajo.
- ⁴Zakaj Gospodu je po volji njegovo ljudstvo, ponižne venča z zmago.
- ⁵Zvesti naj vriskajo od veselja v njegovi slavi, naj vriskajo na svojih ležiščih.
- ⁶V njihovem grlu naj bodo Božji slavospeli in dvorezni meči v njihovi roki,
- ⁷da se maščujejo nad narodi, da kaznujejo ljudstva;

⁸da njihove kralje vklenejo v okove, njihove odličnike v železne verige;
⁹da izvršijo nad njimi napisano sodbo, to je čast za vse njegove zveste.
 Aleluja!

Psalmi 150

Psalm 150 Veliki hvalospev

¹Aleluja! Hvalite Boga v njegovem svetišču, hvalite ga na nebesnem svodu njegove moči!
²Hvalite ga v njegovih silnih delih, hvalite ga zaradi obilja njegove veličine!
³Hvalite ga z glasom roga, hvalite ga s harfo in citrami;
⁴hvalite ga z bobnom in plesom, hvalite ga s strunami in flavto;
⁵hvalite ga na cimbale zvočne, hvalite ga na cimbale doneče!
⁶Vse, kar diha, naj hvali Gospoda. Aleluja!

Pregovori

Pregovori 1

Razprava o modrosti

Uvod

- ¹Pregovori Salomona, sina Davidovega, kralja Izraelovega:
- ²Za spoznavanje modrosti in vzgoje, za razumevanje razumnih izrekov,
- ³za sprejemanje vzgoje k dojemljivosti, pravičnosti, razsodnosti in poštenosti,
- ⁴da bi dajali preprostim previdnost, mladeniču znanje in preudarnost.
- ⁵Poslušal jih bo modri in povečal izobrazbo, razumni bo pridobil izvedenost,
- ⁶da bo razumel pregovor in rek, besede modrih in njihova dognanja.
- ⁷Strah Gospodov je začetek znanja, modrost in vzgojo zaničujejo bedaki.

Grešniki vabijo mlade

- ⁸Poslušaj, sin moj, vzgojo svojega očeta, ne zametuj nauka svoje matere.
- ⁹Kajti ljubek venec bosta tvoji glavi, ogrlici tvojemu vratu.
- ¹⁰Sin moj, če te grešniki zavajajo, se jim ne vdaj.
- ¹¹Če pravijo: »Pojdi z nami, prežimo na kri! Postavimo nedolžnemu zasedo brez razloga!
- ¹²Pogoltnimo jih žive, kakor podzemlje, cele, kakor se pogrezajo v jamo!
- ¹³Našli bomo vsakršno dragoceno imetje, napolnili svoje hiše s plenom.
- ¹⁴Vrzi svoj žreb v naši sredi, naj bo ena mošnja nam vsem!«
- ¹⁵Sin moj, ne hodi z njimi na pot, zadrži svojo nogo pred njihovo stezo.
- ¹⁶Kajti njihove noge drve v hudobijo, hite prelivat kri.
- ¹⁷Zaman se namreč razpenja mreža pred očmi vseh ptičev:
- ¹⁸tako oni prežijo na lastno kri, postavljajo zasedo lastnemu življenju.
- ¹⁹Takšne so poti vsakogar, ki utrjava, utržek jemlje življenje svojemu lastniku.

Modrost vabi mlade

- ²⁰Modrost se oglašá zunaj, na trgih povzdiguje svoj glas,
- ²¹na stekališču ulic kliče, na vhodu, pri mestnih vratih izreka svoje izreke:
- ²²»Doklej boste, prostaki, ljubili prostaštvo? Posmehljivci ljubijo posmeh, norci sovražijo spoznanje!
- ²³Obrnite se k mojemu opominu, glejte, točila vam bom svojega duha, razodevala vam bom svoje besede.
- ²⁴Ker sem klicala, pa ste se branili, iztezala svojo roko, pa se nihče ni zmenil,
- ²⁵in ste zavrgli vse moje nasvete in niste sprejeli mojega opomina,
- ²⁶se bom tudi jaz smejala vaši pogubi, se posmehovala, ko pride vaš strah,
- ²⁷ko pride vaš strah kakor ujma, in pridrvi vaša poguba kakor vihar, ko prideta nad vas stiska in nadloga.
- ²⁸Tedaj me bodo klicali, pa ne bom odgovorila, koprnili bodo po meni, pa me ne bodo našli.
- ²⁹Zato, ker so sovražili spoznanje in niso marali strahu Gospodovega,
- ³⁰se ne menili za moje nasvete, odklonili vsak moj opomin,
- ³¹zato bodo uživali sadove svojega ravnanja, se sitili po svojih načrtih.
- ³²Kajti upornost bo ugonobila prostake, lahkomišelnost bo pokončala norce.
- ³³Kdor pa me posluša, bo prebival na varnem, miren bo in se ne bo bal hudega.«

Pregovori 2

Pomen vzgoje

- ¹Sin moj, če sprejemaš moje izreke in hraniš pri sebi moje zapovedi,
- ²tako da tvoje uho posluša modrost, da nagibaš svoje srce k razumnosti,
- ³da, če kličeš razsodnost, daješ svoj glas razumnosti,
- ⁴če jo iščeš kakor srebro, jo odkopavaš kakor zaklade,

- ⁵tedaj boš razumel strah Gospodov in boš dosegel spoznanje Boga.
- ⁶Kajti Gospod daje modrost, iz njegovih ust prihajata spoznanje in razumnost.
- ⁷Iskrenim pripravlja uspeh, ščit je tem, ki hodijo v popolnosti.
- ⁸Takó pazi na steze pravice, varuje pot svojih zvestih.
- ⁹Tedaj boš razumel pravičnost in pravico, poštenost in sleherno dobro pot.
- ¹⁰Kajti modrost pride v tvoje srce, spoznanje bo vseč tvoji duši.
- ¹¹Preudarnost te bo varovala, razumnost te bo ohranjala.
- ¹²Obvarovala te bo slabe poti, ljudi, ki govore varljivo,
- ¹³ki zapuščajo prave poti, da hodijo po temačnih poteh,
- ¹⁴ki se veselijo zlih dejanj, se radujejo zlobnih prevar,
- ¹⁵ki so njihove poti izkrivljene in blodijo po svojih stezah.
- ¹⁶Obvarovala te bo tuje ženske, tujke, ki gladi s svojim govorjenjem,
- ¹⁷ki zapušča izvoljenca svoje mladosti, ki pozablja na zavezo svojega Boga.
- ¹⁸Kajti njena hiša se pogreza k smrti, njene steze k pokojnim.
- ¹⁹Nihče, ki hodi k njej, se ne vrne in ne doseže poti v življenje.
- ²⁰Zato hodi po poteh dobrih, drži se poti pravičnih.
- ²¹Kajti iskreni bodo prebivali v deželi, popolni bodo ostali v njej,
- ²²hudobne pa bodo iztrebili iz dežele, varljivce bodo iztrgali iz nje.

Pregovori 3

Ljubi Gospoda, svojega Boga

- ¹Sin moj, ne pozabi mojega nauka, tvoje srce naj se drži mojih zapovedi.
- ²Kajti pomnožile ti bodo število dni in let življenja in srečo.
- ³Dobrota in zvestoba naj te ne zapustita, priveži si ju okrog vratu, zapiši ju na tablo svojega srca.
- ⁴Tako boš našel milost in dobro dojemljivost pri Bogu in pri ljudeh.

- ⁵Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj.
- ⁶Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnaval tvoje steze.
- ⁷Ne imej sam sebe za modrega, boj se Gospoda in varuj se hudega.
- ⁸To bo zdravilo za tvoje telo, poživilo za tvoje kosti.
- ⁹Časti Gospoda s svojim imetjem, s prvinami vseh svojih pridelkov.
- ¹⁰Tvoje žitnice bodo polne hrane, tvoje kadi bodo prekipevale od mošta.
- ¹¹Ne zametuj, sin moj, Gospodove vzgoje, njegov opomin naj ti ne bo nadležan.
- ¹²Kajti kogar Gospod ljubi, ga opominja in mu hoče dobro kakor oče sinu.

Modrost je drevo življenja

- ¹³Blagor človeku, ki najde modrost, možu, ki si pridobi razumnost.
- ¹⁴Kajti pridobiti njo je bolje kakor pridobiti srebro, njen sad je boljši od zlata.
- ¹⁵Dragocenejša je kakor biseri, nobena tvoja želja ji ni enakovredna.
- ¹⁶Dolgo življenje je v njeni desnici, v njeni levici sta bogastvo in čast.
- ¹⁷Njene poti so prijetne poti, vse njene steze so mirne.
- ¹⁸Drevo življenja je tem, ki se je oprimejo, kdor se je drži, je srečen.
- ¹⁹Gospod je z modrostjo postavil zemljo, z razumnostjo utrdil nebo,
- ²⁰z njegovim znanjem se odpirajo pravodovja in oblaki spuščajo roso.

Gospod bo tvoj varuh

- ²¹Sin moj, to dvoje naj ti ne uide izpred oči, ohrani strumnost in preudarnost.
- ²²Tvoji duši bosta življenje, tvojemu vratu okras.
- ²³Tedaj boš varno hodil po svoji poti, tvoja noga se ne bo spotikala.
- ²⁴Kadar boš legel, se ne boš bal, kadar boš ležal, bo tvoje spanje sladko.
- ²⁵Ne boš se bal presenetljivega strahu, da bi prišlo opustošenje krivičnikov.
- ²⁶Kajti Gospod bo tvoje zaupanje, varoval bo tvojo nogo pred zanko.

Ljubi svojega bližnjega

- ²⁷Ne odklanjaj dobrote potrebnemu, če je v tvoji moči, da jo izkažeš.
- ²⁸Ne reci svojemu bližnjemu: »Pojdi in pridi nazaj, jutri ti bom dal,« če to imaš.
- ²⁹Ne snuj hudega zoper svojega bližnjega, ko zaupno prebiva pri tebi.
- ³⁰Ne prepiraj se z nikomer brez vzroka, če ti ni storil nič žalega.
- ³¹Ne zavidaj nasilnemu človeku, ne ubiraj nobene njegove poti.
- ³²Kajti odpadnik se gnusi Gospodu, z iskrenimi pa je zaupen.
- ³³ Gospodovo prekletstvo je v krivičnikovi hiši, bivališče pravičnih pa blagoslavlja.
- ³⁴Kakor se posmehljivcem posmehuje, tako ponižnim daje milost.
- ³⁵Modri podedujejo čast, norce povzdiguje sramota.

Pregovori 4

Sprejemaj izročilo svojih dedov

- ¹Poslušajte, otroci, očetovo vzgojo, prisluhnite, da spoznate razumnost.
- ²Kajti dajem vam dobro izobrazbo, ne zapuščajte mojega nauka.
- ³Tudi jaz sem bil sin svojemu očetu, nežen in edinec pred obličjem svoje matere.
- ⁴Učil me je in mi govoril: »Tvoje srce naj se drži mojih besed, izpolnjuj moje zapovedi in boš živel.
- ⁵Pridobivaj si modrost, pridobivaj si razumnost, ne pozabi je in ne odvrčaj se od izrekov mojih ust.
- ⁶Ne zapusti je, pa te bo varovala, ljubi jo, pa te bo ohranjala.
- ⁷Začetek modrosti je: pridobivaj si modrost, z vsem svojim imetjem si pridobivaj razumnost.
- ⁸Povzdigujo jo in te bo povišala, prinesla ti bo čast, če jo boš objemal.
- ⁹Dala ti bo ljubek venec na glavo, podarila ti bo sijajno krono.«

Dve poti

¹⁰Poslušaj, sin moj, in sprejemaj moje izreke, pomnožila se ti bodo leta življenja.

¹¹Pokazal sem ti pot modrosti, te vodil po pravih stezah.

¹²Ko boš hodil, tvoj korak ne bo utesnjen, ko boš hitel, se ne boš spotaknil.

¹³Drži se vzgoje, nikar je ne zapuščaj, hrani jo, saj je tvoje življenje.

¹⁴Na stezo krivičnikov ne hodi, ne stopaj na pot hudobnih.

¹⁵Ogni se je, ne stopaj nanjo, odvrni se od nje in pojdi mimo.

¹⁶Kajti ne zaspijo, če koga ne oškodujejo, spanec beži od njih, če koga ne izpodnesejo.

¹⁷Saj jedo kruh krivice, pijejo vino nasilja.

¹⁸Steza pravičnih je kakor svit zore, ki se vedno bolj sveti do polnega dne.

¹⁹Pot krivičnih pa je kakor tema, nič ne vedo, ob kaj se bodo spotaknili.

Varuj svoje srce

²⁰Sin moj, pazi na moje besede, nagni svoje uho k mojim izrekom.

²¹Naj ti ne uidejo izpred oči, hrani jih v svojem srcu.

²²Kajti življenje so temu, ki jih najde, zdravje celemu njegovemu telesu.

²³Z vso skrbjo varuj svoje srce, kajti iz njega izvira življenje.

²⁴Odpravi od sebe izkrivljenost ust, oddalji od sebe popačenost ustnic.

²⁵Tvoje oči naj gledajo naravnost, tvoje trepalnice naj bodo naravnane predte.

²⁶Izravnaj stezo svojih nog, vse tvoje poti naj bodo utrjene.

²⁷Ne odstopaj ne na desno ne na levo, odvrni svojo nogo od hudega.

Pregovori 5

Pomladni viharji

¹Sin moj, pazi na mojo modrost, nagni svoje uho k moji razumnosti,

²da boš skrbel za preudarnost in bodo tvoje ustnice ohranjale spoznanje.

³Kajti ustnice tujke cedijo med, njena usta so bolj božajoča kot olje.

- ⁴Njen konec pa je grenek kakor pelin, oster kakor dvorezen meč.
- ⁵Njene noge se spuščajo k smrti, njeni koraki se pogrezajo v podzemlje.
- ⁶Poti življenja ne izravnava, da njene steze blodijo, ne spoznava.
- ⁷Zdaj me torej, sinovi, poslušajte, ne odstopajte od izrekov mojih ust.
- ⁸Tvoja pot naj gre daleč od nje, ne približuj se vratom njene hiše,
- ⁹da ne boš dajal drugim svoje časti, svojih let krutemu,
- ¹⁰da se ne bodo tujci sitili s tvojim premoženjem, v hiši tujca s tvojimi napor,
- ¹¹ti pa boš nazadnje stokal, ko boš izčrpal svoje meso in svoje telo.
- ¹²Govoril boš: »Kako da sem sovražil vzgojo in je moje srce zaničevalo opomin,
- ¹³da nisem poslušal glasu svojih učiteljev, ne nagnil ušesa k svojim vzgojiteljem,
- ¹⁴še tik preden sem se znašel v vsem hudem sredi zbora in skupnosti?«

Imej svoj vodnjak in svojo ženo

- ¹⁵Pij vodo iz svojega vodnjaka, studenčnico iz svojega studenca.
- ¹⁶Naj se tvoji zbiralniki raztekajo naokrog, vodna korita na trge.
- ¹⁷Naj bodo samo tvoji, naj ne bodo tvoji in obenem tuji.
- ¹⁸Naj bo blagoslovljen tvoj vrelec, razveseljuj se z ženo svoje mladosti.
- ¹⁹Ljubka košuta in mila srna! Njena čustva naj te vsak čas opajajo, bodi vedno zamaknjen v njeno ljubezen.
- ²⁰Zakaj bi, sin moj, blodil za tujo, objemal prsi tujke?
- ²¹Kajti Gospod ima pred očmi človekove poti, opazuje vse njegove steze.
- ²²Krivičnika ujamejo njegove krivde, zadrigne se z vezmi svojega greha.
- ²³Umrl bo, ker ni sprejel vzgoje, izgubljen bo zaradi svoje velike bednosti.

Pregovori 6

Varuj se poročstva

- ¹Sin moj, če si sprejel poroštvo za svojega bližnjega, dal svojo roko za tujca,
²se zavezal z izreki svojih ust, se ujel z izreki svojih ust,
³tedaj stori to, sin moj, in reši se, ker si prišel v roke svojega bližnjega: pojdi, trepetaj in priganjaj svojega bližnjega.
⁴Ne dovoljuy spanja svojim očem, ne počitka svojim trepalnicam.
⁵Reši se kakor gazela iz roke, kakor ptica iz ptičarjeve roke.

Lenoba, vseh grdob grdoba

- ⁶Pojdi k mravlji, lenuh, glej njene poti in postani moder.
⁷Kajti nima poveljnika ne nadzornika ne vladarja,
⁸vendar si poleti pripravlja hrano, si ob žetvi nabira živež.
⁹Lenuh, doklej boš spal, kdaj se boš vzdignil iz svojega spanja?
¹⁰Malo boš spal, malo dremal, malo držal roke križem in počival:
¹¹in siromaštvo pride k tebi kakor klatež, pomanjkanje kakor oboroženec.

Kdor drugim jamo koplje, sam pade vanjo

- ¹²Podel človek, ničev mož je, kdor hodi okrog z izkrivljenimi usti.
¹³Mežika z očmi, drobi z nogami, kaže s prsti.
¹⁴Kuje hudobijo v svojem izprijenem srcu, seje prepire vsak čas.
¹⁵Zato bo v trenutku prišla njegova poguba, v hipu se bo zrušil in ne bo zdravila.

Sedem gnusob pred Gospodom

- ¹⁶Šest reči sovraži Gospod, sedem se jih gnusi njegovi duši:
¹⁷prevzetne oči, lažniv jezik in roke, ki prelivajo nedolžno kri,
¹⁸srce, ki kuje zle naklepe, noge, ki se spuščajo v tek za hudobijo,
¹⁹kriva priča, ki govori laži, in kdor seje prepire med brate.

Ne prešuštvuj

- ²⁰Izpolnjuj, sin moj, zapoved svojega očeta, ne zametuj nauka svoje matere.

- ²¹Priklepaj ju vedno na svoje srce, pripenjaj si ju okrog vratu.
- ²²Kadar hodiš, naj te vodi, kadar spiš, naj te varuje, kadar se zbudiš, naj se pogovarja s teboj.
- ²³Kajti zapoved je svetilka in nauk je luč, vzgojni opomini so pot življenja,
- ²⁴da te obvarujejo pred ženo bližnjega, pred gladkim jezikom tujke.
- ²⁵Ne poželi njene lepote v svojem srcu, naj te ne ujame s svojimi trepalnicami,
- ²⁶kajti samski vlačugi zadostuje kos kruha, poročena žena pa ugrabi dragoceno življenje.
- ²⁷Mar lahko kdo nastrga žerjavice v svoje naročje, ne da bi mu zgorela obleka?
- ²⁸Mar lahko kdo hodi po žerjavici, ne da bi si ožgal noge?
- ²⁹Tako kdor hodi k ženi svojega bližnjega: kdor koli se je dotakne, ne ostane brez kazni.
- ³⁰Ne zaničujejo tatu, ki krade, da bi potešil svoje poželenje, ker je lačen.
- ³¹Vendar mora zasačeni povrniti sedemkratno, dati mora vse imetje svoje hiše.
- ³²Kdor prešuštvuje z ženo, nima pameti, kdor dela to, si uničuje življenje.
- ³³Nakopava si udarce in zaničevanje, njegova sramota ne bo izbrisana.
- ³⁴Kajti moževa jeza gori in ne bo prizanesel na dan maščevanja,
- ³⁵ne bo se ozrl na nobeno odškodnino, ne bo odnehal, čeprav boš kopičil darila.

Pregovori 7

Mladenič in zapeljivka

- ¹Sin moj, varuj moje izreke, hrani v sebi moje zapovedi.
- ²Pazi na moje zapovedi, da boš živel, na moj nauk kakor na zenico svojega očesa.

- ³Priveži si jih na prste, zapiši jih na tablo svojega srca.
- ⁴Reci modrosti: »Ti si moja sestra,« »Znanka!« kliči razumnosti,
- ⁵da te obvaruje tuje ženske, tujke, ki gladi s svojim govorjenjem.
- ⁶Kajti pri oknu svoje hiše, skozi rešetko sem pogledal,
- ⁷pa sem videl med preprostimi, prepoznal med mladeniči fantiča brez pameti:
- ⁸stopil je v ulico okrog vogala in šel proti njeni hiši.
- ⁹V mraku, v večernem času, sredi noči in teme.
- ¹⁰In glej, ženska mu pride naproti, napravljena kot vlačuga in osvajalka src.
- ¹¹Živahna je in izzivajoča, njene noge ne vzdržijo doma.
- ¹²Zdaj je na ulici zdaj na trgu, na vsakem vogalu zalezuje.
- ¹³Objame ga in ga poljubi, upre svoj obraz in mu reče:
- ¹⁴»Mirovno daritev sem bila dolžna, danes sem izpolnila svojo zaobljubo.
- ¹⁵Zato sem ti šla naproti, da te povabim, in sem te našla.
- ¹⁶Postlala sem si posteljo z blazinami, s pisanimi pregrinjali iz egiptovskega platna.
- ¹⁷Odišavila sem si ležišče z miro, aloo in cimetom.
- ¹⁸Pridi, pijva naslade do jutra, uživajva v ljubezni.
- ¹⁹Kajti moža ni doma, odšel je na daljno pot.
- ²⁰S seboj je vzel mošnjo denarja, o polni luni pride domov.«
- ²¹Premoti ga s svojim zavzetim prigovarjanjem, spelje ga s svojimi gladkimi ustnicami.
- ²²Takoj gre za njo, kakor gre vol v zakol, kakor bedak stopica k privezi.
- ²³Dokler ji puščica ne razpara jeter, ko ptica prileti na vabo, ne spozna, da gre za njeno življenje.
- ²⁴Zdaj torej, sinovi, poslušajte me, pazite na izreke mojih ust.

²⁵Tvoje srce naj ne zaide na njene poti, naj ne zablodi na njene steze.

²⁶Kajti veliko jih je, ki jih je ranjene zavrгла, številne so vse njene žrtve.

²⁷V njeni hiši so poti v podzemlje, spuščajo se v smrtne hrame.

Pregovori 8

Modrost vabi odrasle

¹Mar ne kliče modrost, ne povzdiguje razumnost svojega glasu?

²Postavila se je na vhod v trdnjavo, na cesto, na stičišče vseh poti.

³Pri vratih, v ustju mesta, na vhodu k vratom kliče:

⁴»Možje, vas kličem, moj klic je namenjen človeškim otrokom.

⁵Razumite, prostaki, previdnost, norci, spametujte se.

⁶Poslušajte, ker govorim o vzvišenih rečeh, svoje ustnice odpiram za to, kar je prav.

⁷Moja usta govore resnico, krivica je gnusoba mojim ustnicam.

⁸Vsi izreki mojih ust so pravi, v njih ni nič zvijačnega ali izkrivljenega.

⁹Vsi so razvidni razumnemu, pristni tem, ki so našli spoznanje.

¹⁰Sprejmite raje mojo vzgojo kakor srebro, spoznanje raje kakor čisto zlato.

¹¹Kajti modrost je boljša od biserov, nobena želja ji ni enakovredna.

¹²Jaz, modrost, dajem stanovanje previdnosti, vzdržujem spoznanje preudarnosti.

¹³Strah Gospodov sovraži hudobijo, prevzetnost, napuh, hudobno pot in hinavska usta sovražim.

¹⁴Pri meni sta svèt in uspeh, pri meni sta razumnost in moč.

¹⁵Po meni kraljujejo kralji, oblastniki določajo pravico.

¹⁶Po meni poveljujejo veljaki, po meni so imenitni vsi pravični sodniki.

¹⁷Ljubim té, ki me ljubijo, kateri me iščejo, me najdejo.

¹⁸Pri meni so bogastvo in čast, trajno imetje in pravičnost.

¹⁹Moj sad je boljši kot zlato in kot čisto zlato, moj pridelek je boljši kot izbrano srebro.

²⁰Hodim po poti pravičnosti, po sredi stezá pravice,

²¹da oskrbujem svoje ljubljence z imetjem in polnim njihove zakladnice.«

Modrost pri stvarjenju

²² Gospod me je imel v začetku svojih poti, pred svojimi pradavnimi deli.

²³Bila sem zasnovana od vekomaj, od začetka, preden je bila zemlja.

²⁴Bila sem spočeta, ko še ni bilo pravodovja, ko še ni bilo zbiralnikov, polnih vodá.

²⁵Preden so bile utrjene gore, pred hribi sem bila spočeta,

²⁶ko še ni naredil zemlje in pokrajin, ne prvine prahu sveta.

²⁷Ko je pripravljajl nebo, sem bila tam, ko je zarisoval obzorje nad pravodovjem,

²⁸ko je zgoraj krepil oblake in utrjeval zbiralnike pravodovja,

²⁹ko je postavljajl morju njegovo mejo, da vode ne prestopijo njegovega obrežja, ko je zarisoval temelje zemlje,

³⁰sem kot njegov ljubljencek bila ob njem, se veselila dan za dnem, se ves čas igrala pred njim.

³¹Igrala sem se na njegovem zemeljskem krogu in moje veselje je bilo pri človeških otrocih.

Modrost prinaša življenje

³²Zdaj torej, otroci, poslušajte me! Blagor tem, ki se drže mojih poti.

³³Poslušajte vzgojo in bodite modri, nikar je ne zametujte.

³⁴Blagor človeku, ki me posluša, bedi dan za dnem pri mojih vratih in čaka na pragu mojih duri.

³⁵Kajti kdor me najde, najde življenje in prejme milost od Gospoda.

³⁶Kdor pa me zgreši, rani svojo dušo, vsi, ki me sovražijo, ljubijo smrt.

Pregovori 9

Modrost vabi na gostijo

- ¹Modrost si je naredila hišo, izklesala si je sedem stebrov.
²Zaklala je svojo živino, namešala svojega vina in pogrnila svojo mizo.
³Razpošilja svoje dekline in kliče na križiščih utrjenega mesta:
⁴»Kdo je preprost? Naj pride sem!« Temu, ki pogrša razumnost, pravi:
⁵»Pridite, jejte moj kruh, pijte vino, ki sem ga namešala.«

Salomon svari pred posmehljivcem

- ⁶Pustite prostake, da boste živeli, stopajte po poti razumnosti.
⁷Kdor vzgaja posmehljivca, si nakopava sramoto, kdor opominja krivičnika, se omadežuje.
⁸Ne opominjaj posmehljivca, da te ne bo sovražil, opominjaj modrega, da te bo ljubil.
⁹Pouči modrega in bo še modrejši, pojasni pravičnemu in bo pomnožil znanje.
¹⁰Začetek modrosti je strah Gospodov, spoznanje svetih je razumnost.
¹¹Kajti po meni se ti pomnožijo dnevi, se ti podaljšajo leta življenja.
¹²Če si moder, si zase moder, če pa se posmehuješ, boš sam trpel.

Tudi norost vabi na gostijo

- ¹³Gospa norost je živahna, prostaška in ničesar ne ve.
¹⁴Sedi pri vhodu svoje hiše na prestolu utrjenega mesta
¹⁵in vabi mimoidoče, ki hočejo naprej po svoji poti:
¹⁶»Kdo je preprost? Naj pride sem!« Temu, ki pogrša razumnost, pravi:
¹⁷»Ukradena voda je sladka, skriven kruh je dober.«
¹⁸Ta pa ne spozna, da so tam pokojni, njeni gostje so v globinah podzemlja.

Pregovori 10

Salomonovi pregovori – prva zbirka Kar kdo seje, to bo žet

- ¹Salomonovi pregovori. Moder sin razveseljuje očeta, nori sin pa je žalost svoje matere.
- ²Krivični zakladi nič ne koristijo, pravičnost pa rešuje smrti.
- ³Gospod ne pusti, da bi stradal pravični, zavrača pa pohlep krivičnih.
- ⁴Lena roka pripravlja revščino, roka pridnih bogatí.
- ⁵Kdor poleti spravlja, je dojemljiv sin, kdor ob žetvi dremlje, je sramoten sin.
- ⁶Glavo pravičnega bo pokrtil blagoslov, usta krivičnih pa nasilje.
- ⁷Spomin na pravičnega bo blagoslovljen, ime krivičnih bo strohnelo.
- ⁸Kdor je modrega srca, sprejema zapovedi, kdor je bedastih ustnic, se ugonablja.
- ⁹Kdor hodi v popolnosti, hodi varno, kdor pa izkrivlja svoje poti, bo razkrinkan.
- ¹⁰Kdor mežika z očmi, si zadaja bolečino, kdor je bedastih ustnic, se ugonablja.
- ¹¹Usta pravičnega skrivajo vir življenja, usta krivičnih pa nasilje.
- ¹²Sovraštvo zbuja prepire, ljubezen pa pokriva vse napake.
- ¹³Na ustnicah razumnega počiva modrost, šiba za hrbet človeka brez pameti.
- ¹⁴Modri hranijo spoznanje, usta bedaka pa bližnjo pogubo.
- ¹⁵Imetje je bogatemu močna trdnjava, revščina siromakom poguba.
- ¹⁶Zaslужek pravičnega priteka za življenje, dohodek krivičnega pa za greh.
- ¹⁷Kdor se drži vzgoje, potuje v življenje, kdor zapušča opomin, zablodi.
- ¹⁸Kdor skriva sovraštvo, je lažnivih ustnic, kdor pa izreče žaljivko, je norec.
- ¹⁹Kjer je veliko besed, ne manjka greha, kdor je dojemljiv, pa brzda svoje ustnice.
- ²⁰Jezik pravičnega je izbrano srebro, srce krivičnih je komajda kaj.

- ²¹Ustnice pravičnega jih hranijo veliko, bedaki pa mrjo, ker jim manjka razumnost.
- ²² Gospodov blagoslov bogatí, pehanje ne doda ničesar.
- ²³Kakor je norec vesel, da počenja hudobijo, tako je modrec vesel, da je moder.
- ²⁴Strah krivičnika pride nadenj, željo pravičnih izpolni.
- ²⁵Krivičnik premine, kakor gre mimo vihar, pravični pa stoji na trajnem temelju.
- ²⁶Kar je kis za zobe in kar je dim za oči, je lenuh za tiste, ki ga najamejo.
- ²⁷Strah Gospodov podaljšuje dni življenja, leta krivičnikov pa se krajšajo.
- ²⁸Zaupanje pravičnih je veselo, pričakovanje krivičnih pa propade.
- ²⁹ Gospodova pot je obramba popolnemu in poguba tem, ki delajo húdo.
- ³⁰Pravični se nikdar ne premakne, krivični pa ne bodo prebivali v deželi.
- ³¹Usta pravičnega bodo poganjala modrost, hinavski jezik pa bo izruvan.
- ³²Ustnice pravičnega izražajo dobrohotnost, usta krivičnih pa prevare.

Pregovori 11

Dobra vaga v nebesa pomaga

- ¹Goljufiva tehtnica je Gospodu gnusoba, pravična utež pa mu je všeč.
- ²Kamor je prišel napuh, je prišla tudi sramota, modrost pa prebiva s skromnimi.
- ³Popolnost vodi iskrene, pokvarjenost ugonablja varljivce.
- ⁴Bogastvo ne koristi na dan jeze, pravičnost pa rešuje smrti.
- ⁵Pravičnost ravna popolnemu njegovo pot, krivični pa v svoji krivici propade.
- ⁶Pravičnost rešuje iskrene, varljivci pa se ujamejo v lastne spletke.

- ⁷Ko krivičnik umre, propade njegovo pričakovanje, zaupanje v bogastvo propade.
- ⁸Pravični se reši iz stiske, krivični pa stopi na njegovo mesto.
- ⁹Brezbožnež pogublja svojega bližnjega z usti, pravični pa se rešujejo s spoznanjem.
- ¹⁰Mesto se raduje sreče pravičnih, nad pogubo krivičnih pa vriska.
- ¹¹Blagoslov iskrenih povzdiguje mesto, usta krivičnih pa ga podirajo.
- ¹²Kdor je brez pameti, zaničuje svojega bližnjega, razumen mož pa molči.
- ¹³Kdor hodi kot obrekovalec, izdaja skrivnost, kdor je zanesljivega duha, skriva besedo.
- ¹⁴Kjer ni izvedenosti, ljudstvo propada, kjer je veliko svetovalcev, je blaginja.
- ¹⁵Kdor je porok za tujca, zaide v težave, kdor pa ne mara poročstva, živi mirno.
- ¹⁶Ljubezniva žena prinaša čast, močni prinašajo bogastvo.
- ¹⁷Dober človek dela dobro sam sebi, kruti pa muči sam sebe.
- ¹⁸Krivični pripravlja goljufiv zaslužek, kdor seje pravičnost, pa resnično plačilo.
- ¹⁹Kdor se drži pravičnosti, gre v življenje, kdor se poganja za krivico, hiti v smrt.
- ²⁰Kdor je izkrivljenega srca, je Gospodu gnusoba, kdor hodi brezgrajno, mu je všeč.
- ²¹Hudobnež gotovo ne ostane brez kazni, rod pravičnih pa se reši.
- ²²Zlat obroček v prašičjem rilcu je lepa ženska brez okusa.
- ²³Pravični lahko pričakujejo le srečo, krivične čaka jeza.
- ²⁴Eden razsiplje in še bogatí, drugi stiska čez mero, pa leze v revščino.
- ²⁵Kdor je radodaren, bo sit, kdor daje piti, bo napojen.

²⁶Kdor zadržuje žito, ga ljudstvo preklinja, blagoslov pa je nad glavo tega, ki ga prodaja.

²⁷Kdor si prizadeva za dobro, si pridobiva naklonjenost, kdor pa snuje hudobijo, ga bo zadela.

²⁸Kdor zaupa v svoje bogastvo, propade, pravični pa poganjajo kakor zelenje.

²⁹Kdor žali svojo hišo, dobi v delež veter, bedak bo hlapec modremu.

³⁰Sad pravičnega je drevo življenja, duše pridobiva, kdor je moder.

³¹Glej, pravični je v zemlji poplačan, koliko bolj, kdor je krivičen in grešen!

Pregovori 12

Koreni znanja so grenki, plodovi sladki

¹Kdor ljubi vzgojo, ljubi spoznanje, kdor sovraži opomin, ostane surovež.

²Kdor je dober, prejme milost od Gospoda, snovalca naklepov pa obsoja.

³Nihče se ne bo uveljavil s krivico, korenina pravičnih pa se ne premakne.

⁴Vrta žena je krona svojemu možu, ostudna pa je kakor trohnoba v njegovih kosteh.

⁵Misli pravičnih iščejo pravico, izvedenost krivičnih pa prevaro.

⁶Besede krivičnih prežijo na kri, usta iskrenih pa življenja rešujejo.

⁷Krivičniki bodo propadli in jih ne bo več, hiša pravičnih pa bo stala.

⁸Človeka hvalijo zaradi njegove dojemljivosti, kdor je spačenega srca, bo zaničevan.

⁹Na boljšem je, kdor je skromen, pa krije svoje potrebe, kot pa tisti, ki je ugleden, pa mu manjka kruha.

¹⁰Pravični skrbi za svojo živino, srce krivičnih pa je kruto.

¹¹Kdor obdeluje svojo zemljo, ima kruha do sitega, kdor se poganja za prazne reči, ostane brez razumnosti.

¹²Krivičnikovo poželenje je jama pogubljenih, korenika pravičnih pa daje sad.

- ¹³Hudobnež se zaplete z grehom svojih ustnic, pravični pa se reši iz stiske.
- ¹⁴Vsak se pošteno siti s sadovi svojih ust, delo človekovih rok se mu povrača.
- ¹⁵Bedaku se njegova pot zdi prava, modri pa posluša nasvet.
- ¹⁶Bedak takoj pokaže svojo jezo, pametni pa prikriva žalitev.
- ¹⁷Kdor govori resnico, izpričuje pravico, kriva priča pa prevaro.
- ¹⁸Kdor govori lahkomišno, prebada kakor meč, jezik modrih pa ozdravlja rane.
- ¹⁹Poštene ustnice veljajo za vselej, varljiv jezik le za trenutek.
- ²⁰V srcu teh, ki kujejo hudobijo, bo razočaranje, pri teh, ki snujejo mir, pa bo veselje.
- ²¹Pravičnega ne zadene nič hudega, krivični pa so polni gorja.
- ²²Lažnive ustnice so Gospodu gnusoba, vseh pa so mu tisti, ki si prizadevajo za resnico.
- ²³Previden človek skriva svoje spoznanje, srce norcev pa razglaša lastno bedaštvo.
- ²⁴Roka pridnih bo vladala, lena bo na prisilnem delu.
- ²⁵Skrb v srcu tare človeka, dobra beseda pa ga razveseljuje.
- ²⁶Pravični pusti, da ga njegov bližnji poučuje, pot krivičnih pa jih zapeljuje.
- ²⁷Lenuh ne ujame svojega plena, priden človek pa dragoceno imetje.
- ²⁸Na stezi pravičnosti je življenje, smer steze ni smrt.

Pregovori 13

Lepa beseda lepo mesto najde

- ¹Moder sin uboga očeta, posmehljivec pa ne posluša svarila.
- ²Vsak pošteno uživa sadove svojih ust, duša varljivcev uživa nasilje.
- ³Kdor pazi na svoja usta, ohranja življenje, kdor pa razteza svoje ustnice, mu grozi poguba.

- ⁴Lenuh hoče, a je brez volje, volja pridnih pa se izpolni.
- ⁵Pravični sovraži lažno besedo, krivični pa povzroča zadrege in sramoto.
- ⁶Pravičnost varuje pot popolnega, krivičnost pokončuje grešnika.
- ⁷Nekdo se dela bogatega, pa nima ničesar, drugi se dela ubogega, pa ima veliko imetje.
- ⁸Bogastvo je odkupnina za človekovo življenje, ubožec pa ne čuti grožnje.
- ⁹Luč pravičnih veselo gori, svetilka krivičnih pa bo ugasnila.
- ¹⁰Puhloglavec z ošabnostjo povzroča prepir, pri teh, ki sprejemajo nasvet, pa je modrost.
- ¹¹Na hitro pridobljeno imetje se manjša, kdor pa ga zbira po malem, ga večja.
- ¹²Pričakovanje, ki se oddaljuje, stiska srce, upanje, ki prihaja, pa je drevo življenja.
- ¹³Kdor zametuje besedo, se zadolžuje, kdor pa upošteva zapoved, je poplačan.
- ¹⁴Nauk modrega je vrelec življenja, da se ogne zankam smrti.
- ¹⁵Dobrohotna dojemljivost pridobiva naklonjenost, pot varljivcev pa se vleče.
- ¹⁶Previdni dela vse s spoznanjem, norec pa raztresa bedaštvo.
- ¹⁷Krivičnikov poslanec pada v hudobijo, glasnik resnice pa prinaša zdravje.
- ¹⁸Kdor zavrača vzgojo, uživa revščino in sramoto, kdor pa upošteva opomin, si pridobiva ugled.
- ¹⁹Izpolnjena želja je prijetna duši, zato je ogibati se hudega norcem gnusoba.
- ²⁰Kdor hodi z modrimi, bo moder, kdor se druží z norci, bo propadel.
- ²¹Grešnike preganja hudobija, pravične nagrajuje dobrota.
- ²²Dobri zapušča dediščino sinovom svojih sinov, grešnikovo imetje pa je shranjeno za pravičnega.
- ²³Veliko živeža daje krčevina revnih, marsikdo pa jo zapravi s krivičnostjo.
- ²⁴Kdor prizanaša šibi, sovraži svojega sina, kdor pa ga ljubi, ga zgodaj vzgaja.

²⁵Pravični jé in se nasiti, trebuh krivičnih pa ostaja lačen.

Pregovori 14

Počasi meljejo mlini pravičnosti

¹Pametna žena zida svojo hišo, bedasta pa jo podira s svojimi rokami.

²Kdor hodi v iskrenosti, se boji Gospoda, kdor izkrivlja svoje poti, ga zaničuje.

³V bedakovih ustih je bahaška šiba, modre pa varujejo njihove ustnice.

⁴Kjer ni volov, so jasli prazne, kjer je močan vol, je pridelek velik.

⁵Zvesta priča ne laže, kriva priča pa izreka laži.

⁶Posmehljivec išče modrost, pa je ni, razumnemu pa je spoznanje lahko.

⁷Pojdi proč od norega človeka, saj nisi srečal razumnih ustnic.

⁸Modrost previdnega je v tem, da razume svojo pot, bednost norcev pa je prevara.

⁹Bedake zasmehuje greh, med iskrenimi pa vlada dobrohotnost.

¹⁰Srce pozna grenkobo svoje duše, tujec ne more prodreti v njegovo veselje.

¹¹Hiša krivičnih se podre, šotor iskrenih pa razcvete.

¹²Marsikatera pot se zdi človeku prava, njen konec pa so poti smrti.

¹³Srce začne boleti tudi od smeha, konec veselja je žalost.

¹⁴Odpadnik se bo nasičeval s sadom svojih poti, dober človek pa s sadovi tega, kar je v njem.

¹⁵Preprosti verjame vsaki besedi, previdni pa pazi na svoje korake.

¹⁶Modri se boji in se ogiblje hudega, norec dela prestopke in zaupa vase.

¹⁷Kdor je nagle jeze, dela bedarijo, preudaren človek pa se obvladuje.

¹⁸Prostaki so dobili v delež bedo, previdni pa se venčajo s spoznanjem.

¹⁹Hudobni bodo klonili pred poštenimi, krivični pred vrati pravičnega.

²⁰Revež je zoprn celo svojemu bližnjemu, prijatelji bogatega pa so številni.

- ²¹Kdor zaničuje svojega bližnjega, propada, kdor je usmiljen z reveži, je srečen.
- ²²Mar ne blodijo, kateri kujejo zlo? Kateri kujejo srečo, pa uživajo dobroto in zvestobo.
- ²³Vsak trud prinaša dobiček, beseda na ustnicah pa le pomanjkanje.
- ²⁴Krona modrih je njihovo bogastvo, beda norcev je njihovo bedaštvo.
- ²⁵Poštena priča rešuje življenja, kriva izreka laži.
- ²⁶V strahu Gospodovem je trdno zaupanje, svojim sinovom daje zatočišče.
- ²⁷Strah Gospodov je vrelec življenja, da se človek ogne zankam smrti.
- ²⁸Številen narod je kralju v ponos, izumiranje ljudstva je oblastniku v padec.
- ²⁹Kdor je počasen za jezo, kaže veliko razsodnost, kdor je nagle jeze, povzdiguje bedaštvo.
- ³⁰Zdravo srce je telesu življenje, ljubosumje pa je trohnoba v kosteh.
- ³¹Kdor zatira siromaka, sramoti njegovega stvarnika, časti ga, kdor je usmiljen z revežem.
- ³²Krivični propade v svoji nadlogi, pravični je varen celo v svoji smrti.
- ³³Modrost počiva v srcu razumnega, sredi norcev pa se da spoznati.
- ³⁴Pravičnost povzdiguje narod, greh je sramota ljudstvom.
- ³⁵Kraljeva dobrota spremlja dojemljivega služabnika, sramotnega pa njegova jeza.

Pregovori 15

Mila in žaljiva beseda

- ¹Mil odgovor pomirja togoto, žaljiva beseda pa zbuja jezo.
- ²Jezik modrih podarja spoznanje, usta norcev izlivajo bedaštvo.
- ³Gospodove oči so v slehernem kraju, opazujejo hudobne in dobre.
- ⁴Zdravje jezika je drevo življenja, napaka v njem je rana v duhu.

- ⁵Bedak zavrača očetovo vzgojo, kdor pa pazi na opomin, je previden.
- ⁶Hiša pravičnega je veliko zavetje, v prihodku krivičnika pa je ogroženost.
- ⁷Ustnice modrih trosijo spoznanje, srce norcev pa ni zanesljivo.
- ⁸Daritev krivičnih je Gospodu gnusoba, molitev iskrenih pa mu je všeč.
- ⁹Krivičnikova pot je Gospodu gnusoba, ljubi pa tega, ki se poteguje za pravičnost.
- ¹⁰Huda kazen bo zadela tega, ki zapusti pravo pot, kdor sovraži opomin, bo umrl.
- ¹¹Podzemlje in brezno sta Gospodu pred očmi, koliko bolj pa srca človeških otrok.
- ¹²Posmehljivec ne mara tega, ki ga opominja, zato ne hodi k modrim.
- ¹³Veselo srce jasni obraz, v ranjenem srcu je duša potrta.
- ¹⁴Srce razumnega išče spoznanje, usta norcev mulijo bedaštvo.
- ¹⁵Potrtemu so vsi dnevi žalostni, veselo srce pa ima stalno gostijo.
- ¹⁶Boljše je uboštvo v strahu Gospodovem kakor veliko bogastvo v pehanju.
- ¹⁷Boljša je zelenjavna jed, kjer je ljubezen, kakor pitan vol, kjer je sovraštvo.
- ¹⁸Jezljiv človek izzove prepir, potrpežljivi pa pomiri spor.
- ¹⁹Lenuhova pot je kakor trnova živa meja, steza iskrenih pa je uglajena.
- ²⁰Moder sin razveseljuje očeta, nori človek zaničuje svojo mater.
- ²¹Bedaštvo je veselje temu, ki nima razumnosti, pameten človek pa hodi naravnost.
- ²²Kjer ni posvetovanja, se načrti izjalovijo, kjer je veliko svetovalcev, se uresničijo.
- ²³Človek ima veselje z odgovorom svojih ust, kako dobrodejna je beseda o pravem času.

- ²⁴Steza življenja vodi dojemljivega navzgor, da se ogne podzemlju, ki je spodaj.
- ²⁵ Gospod ošabnim podira hišo, vdovi pa utrjuje mejo.
- ²⁶Hudobni naklepi so Gospodu gnusoba, prijazni izreki mu ugajajo.
- ²⁷Kdor utrjava, ogroža svojo hišo, kdor sovraži podkupnino, bo živel.
- ²⁸Srce pravičnega premisli, preden odgovori, usta krivičnih točijo hudobije.
- ²⁹ Gospod je daleč od krivičnih, sliši pa molitev pravičnih.
- ³⁰Svetloba oči razveseljuje srce, dobra novica poživlja kosti.
- ³¹Uho, ki posluša opominjanje življenja, bo prebivalo med modrimi.
- ³²Kdor zavrača vzgojo, zametuje svojo dušo, kdor pa sprejema opomin, bogati srce.
- ³³Strah Gospodov je šola modrosti, pred častjo hodi ponižnost.

Pregovori 16

Spoštuj Gospoda in kralja

- ¹Človekovi so preudarki v srcu, Gospodov pa odgovor z jezika.
- ²Človeku se zde vse njegove poti čiste, Gospod pa preizkuša duhove.
- ³ Gospodu priporočaj svoja dela in tvoji načrti se bodo uresničili.
- ⁴ Gospod usmerja vsakega k njegovemu plačilu, tudi krivičnika k dnevu bridkosti.
- ⁵Vsak ošabnež je Gospodu gnusoba, gotovo ne ostane brez kazni.
- ⁶Z dobroto in zvestobo se očiščuje krivda, s strahom Gospodovim pa se človek ogiba hudega.
- ⁷Če so človekove poti Gospodu všeč, pomiri z njim tudi njegove sovražnike.
- ⁸Bolje je imeti malo po pravici kakor veliko bogastvo po krivici.
- ⁹Človekovo srce načrtuje svojo pot, a Gospod vodi njegove korake.
- ¹⁰Božji izrek je na kraljevih ustnicah, njegova usta se ne motijo v sodbi.

¹¹Pravična tehtnica in skodelici so Gospodova last, njegovo delo so vse uteži v skrinjici.

¹²Krivična dejanja so kraljem gnusoba, kajti s pravičnostjo se utrjuje prestol.

¹³Poštene ustnice so kraljem všeč, ljubijo tega, ki govori resnico.

¹⁴Kraljeva jeza je glasnik smrti, a moder mož jo pomiri.

¹⁵V jasnem kraljevem obličju je življenje, njegova naklonjenost je kakor oblak pomladnega dežja.

Pazi na svoja usta

¹⁶Pridobiti si modrost je bolje kot zlato, pridobiti si razumnost je več vredno ko srebro.

¹⁷Pot iskrenih se ogiba hudega, kdor pazi na svojo pot, si ohrani življenje.

¹⁸Pred razsulom hodi napuh, pred padcem ošabnost duha.

¹⁹Bolje je biti krotek s ponižnimi kakor deliti plen z ošabnimi.

²⁰Kdor je dojemljiv za besedo, najde srečo, blagor mu, ki zaupa v Gospoda.

²¹Kdor je modrega srca, velja za razumnega, kdor je sladkih ustnic, povečuje izobrazbo.

²²Dojemljivost je vir življenja za tega, ki jo ima, vzgoja bedakov je bedaštvo.

²³Srce modrega dela njegova usta dojemljiva, povečuje izobrazbo na njegovih ustnicah.

²⁴Prijazni izreki so satovje medu, sladki za dušo in zdravi za kosti.

²⁵Marsikatera pot se človeku zdi prava, njen konec pa so poti smrti.

²⁶Delavčev tek dela zanj, kajti njegova usta ga priganjajo.

²⁷Podel človek sprošča hudobijo, na njegovih ustnicah je kakor žgoč ogenj.

²⁸Spletkarski človek povzroča prepir, obrekovalec razdvaja prijatelje.

²⁹Nasilen človek zavaja svojega bližnjega, zapeljuje ga na pot, ki ni dobra.

³⁰Kdor poveša oči, misli na spletke, kdor stiska ustnice, je že zagrešil hudobijo.

³¹Sivi lasje so častna krona, najti jo je na poti pravičnosti.

³²Potrpežljiv človek je boljši kakor junak, gospodar nad svojim duhom boljši kakor osvajalec mesta.

³³Žreb se meče v naročje, vsaka njegova odločitev pa prihaja od Gospoda.

Pregovori 17

Kjer ljudje v miru žive, jim rajske ptice žvrgole

¹Boljši je zalogaj suhega kruha v miru kakor hiša, polna mesa, v prepiru.

²Dojemljiv hlapec bo gospodar ostudnemu sinu, dediščino bo delil z brati.

³Plavž je za srebro, peč je za zlato, srca pa preizkuša Gospod.

⁴Hudobnež rad prisluhne varljivim ustnicam, lažnivec rad posluša zloben jezik.

⁵Kdor žali reveža, sramoti njegovega stvarnika, kdor se veseli pogube drugih, ne ostane brez kazni.

⁶Krona starih so otrok otroci, slava otrok so njihovi očetje.

⁷Bedastemu ne pristoji slovesen govor, plemenitemu človeku še manj lažnivo govorjenje.

⁸Drag kamen je dar v očeh njegovega lastnika, kamor koli se obrne, je dojemljiv.

⁹Kdor prikriva prekršek, išče ljubezni, kdor ga z besedo podvaja, ločuje prijatelje.

¹⁰Razumnega bolj prizadene grožnja kakor sto udarcev norca.

¹¹Hudobnež išče le upor, krut sel bo poslan proti njemu.

¹²Bolje je srečati medvedko, oropano mladičev, kakor norca v njegovi bednosti.

¹³Kdor vrača húdo za dobro, mu húdo ne odide iz hiše.

- ¹⁴Začeti prepir je kakor odjeziti vodo, opústi pravdo, preden se sproži.
- ¹⁵Kdor oprošča krivega in kdor obsoja pravičnega, oba sta gnusoba Gospodu.
- ¹⁶Čemú denar v norčevi roki? Da si kupi modrost, če pa nima razuma?
- ¹⁷Prijatelj ljubi v vsakršnih časih in brat se izkaže v stiski.
- ¹⁸Kdor je brez razuma, daje roko, sprejema poroštvo za svojega bližnjega.
- ¹⁹Kdor ljubi pregreho, ljubi prepir, kdor povišuje svoja vrata, išče razdejanja.
- ²⁰Kdor je zvijačnega srca, ne bo našel sreče, kdor je lažnivega jezika, bo padel v hudobijo.
- ²¹Kdor rodi norca, mu bo v žalost, oče bedaka ne bo imel veselja.
- ²²Veselo srce podarja zdravje, potrtr duh pa suši kosti.
- ²³Krivičnik sprejema podkupnino iz naročja, da prevrača poti pravice.
- ²⁴Modrost je pred obličjem razumnega, norčeve oči pa so na koncu sveta.
- ²⁵Ponoreli sin je v žalost svojemu očetu, grenkoba svoji materi.
- ²⁶Ni pošteno denarno kaznovati pravičnega, tepsti plemenite ni primerno.
- ²⁷Kdor brzda svoje besede, ljubi spoznanje, kdor je mirnega duha, je razumen človek.
- ²⁸Tudi bedak velja za modrega, kadar molči, za razumnega, kadar drži svoje ustnice zaprte.

Pregovori 18

Spravljalivost in prepirljivost

- ¹Kdor se hoče spreti, išče pretvezo, prepira se ob vsaki priložnosti.
- ²Norec ne išče veselja v razumnosti, temveč v razkazovanju svojega srca.
- ³Kadar pride krivica, pride tudi prezir, s sramoto pride zaničevanje.
- ⁴Besede človekovih ust so globoka voda, izvir modrosti je narasel hudournik.
- ⁵Ni pošteno držati s krivičnim, pravičnega tlačiti v pravdi.
- ⁶Norčeve ustnice se spuščajo v prepir, njegova usta izzivajo udarce.

⁷Norcu so njegova usta v pogubo, njegove ustnice so past za njegovo življenje.

⁸Podpihovalčeve besede so kakor slaščice, lezejo v notranjost telesa.

⁹Kdor je malomaren pri svojem delu, je brat podiralcu.

¹⁰ Gospodovo ime je utrjen stolp, pravični se zateka vanj in je na varnem.

¹¹Imetje je bogatemu močna trdnjava, kakor visoko obzidje v njegovo obrambo.

¹²Človekovo srce se povzdiguje pred padcem, ponižnost stopa pred častjo.

¹³Kdor vrača besedo, preden sliši, je to bedaštvo, v sramoto mu je.

¹⁴Človekov duh prenaša telesno bolečino, a kdo bo vzdignil potrtega duha?

¹⁵Razumno srce si pridobiva spoznanje, uho modrih išče spoznanje.

¹⁶Darilo odpira človeku pot, pripelje ga pred veljake.

¹⁷V pravdi ima prvi prav, potem pride njegov nasprotnik in ga preizkuša.

¹⁸Prepire končuje žreb, ta odloča med močnimi.

¹⁹Užaljen brat je hujši kot utrjeno mesto, prepiri so kakor grajski zapah.

²⁰Vsak želodec se siti s sadovi svojih ust, siti se s pridelkom svojih ustnic.

²¹Smrt in življenje sta v oblasti jezika, kdor ga rad uporablja, bo jedel njegov sad.

²²Kdor je našel ženo, je našel nekaj dobrega, prejel je milost od Gospoda.

²³Revež govori milo, bogatin odgovarja trdo.

²⁴Kdor ima mnogo prijateljev, se mora izpriditi, toda obstaja prijatelj, ki je bolj vdan kakor brat.

Pregovori 19

Revež in zvijačnež

¹Boljši je revež, ki hodi v svoji popolnosti, kakor kdor je zvijačnih ustnic in norec.

- ²Kjer ni spoznanja, ni dobrega čuta, kdor je zaletavih nog, greši.
- ³Človekovo bedaštvo spodnaša njegovo pot, njegovo srce pa se jezi na Gospoda.
- ⁴Bogastvo pridobiva veliko prijateljev, siromaka pa njegov prijatelj zapušča.
- ⁵Kriva priča ne ostane brez kazni, kdor govori laži, se ne reši.
- ⁶Mnogi se potegujejo za naklonjenost plemenitih, vsak je prijatelj radodarnemu človeku.
- ⁷Reveža sovražijo vsi njegovi bratje, toliko bolj se mu oddaljujejo njegovi prijatelji: sledi njihovim izrekom, njim pa ne.
- ⁸Kdor pridobiva razsodnost, ljubi svoje življenje, kdor pazi na razumnost, najde srečo.
- ⁹Kriva priča ne ostane brez kazni, kdor govori laži, se pogubi.
- ¹⁰Norec ni vreden rahločutja, še manj hlapec, da bi gospodoval nad veljaki.
- ¹¹Človekova dojemljivost zadržuje njegovo jezo, šteje si v čast, da spregleda žalitev.
- ¹²Kraljeva jeza je kakor besnenje leva, njegova naklonjenost pa kakor rosa na travi.
- ¹³Ponoreli sin je svojemu očetu v pogubo, ženski prepiri so stalno kapljanje dežja.
- ¹⁴Hiša in imetje sta dediščina po očetih, dojemljiva žena pa je od Gospoda.
- ¹⁵Lenoba spodnaša v mrtvilo, kdor je omahljive volje, bo lačen.
- ¹⁶Kdor se drži zapovedi, varuje svoje življenje, kdor zaničuje njegove poti, umre.
- ¹⁷Kdor je usmiljen s siromakom, posoja Gospodu, povrnil mu bo njegovo delo.
- ¹⁸Vzgajaj svojega sina, saj je upanje, tvoja duša naj se ne prevzdigne, da bi ga izročil smrti.

- ¹⁹Srdit človek nosi kazen, kajti če posreduješ, še kaj dodaš.
- ²⁰Poslušaj nasvet in sprejemaj vzgojo, da boš nekoč postal moder.
- ²¹V človekovem srcu je veliko načrtov, uresniči pa se Gospodov sklep.
- ²²Kar je zaželeno pri človeku, je njegova dobrot, boljši je revež kakor lažnivec.
- ²³Strah Gospodov vodi v življenje, kdor se siti z njim, bo spal, nič hudega ga ne zadene.
- ²⁴Lenuh spusti svojo roko v skledo, a je ne more prnesti k svojim ustom.
- ²⁵Udari posmehljivca in preprosti bo postal previden, opomni razumnega in bo pridobil spoznanje.
- ²⁶Kdor grdo ravna z očetom in preganja mater, je ostuden in ogaben sin.
- ²⁷Nehaj, sin moj, poslušati vzgojo, pa boš zablodil od razumnih izrekov.
- ²⁸Podla priča se posmehuje pravici, usta krivičnih govtajo sprevrženost.
- ²⁹Obsodbe so pripravljene za posmehljivce, udarci za hrbte norcev.

Pregovori 20

Vino in druge zablude

- ¹Posmehljivec je vino, razgrajac je opojna pijača, kdor se omamlja z njima, ne bo postal moder.
- ²Kraljeva jeza je kakor besnenje leva, kdor ga razjezi, izgubi življenje.
- ³Človeku je v čast, če odstopi od pravde, norec pa se spušča v spore.
- ⁴Lenuh noče jeseni orati, išče ob žetvi, pa nič ni.
- ⁵Nasvet je v človekovem srcu globoka voda, razumen človek ga zajame.
- ⁶Marsikdo sreča človeka, ki je dober, kdo pa najde človeka, ki je zvest?
- ⁷Pravični hodi v svoji popolnosti, blagor njegovim otrokom za njim.
- ⁸Kralj, ki sedi na sodnem stolu, s pogledom preiskuje vsako hudobijo.
- ⁹Kdo more reči: »Moje srce je čisto, prost sem svojega greha?«

- ¹⁰Dvojna utež in dvojna mera, oboje je Gospodu gnusoba.
- ¹¹Že otrok razodeva s svojimi dejanji, ali je njegovo delo čisto in iskreno.
- ¹²Uho, ki posluša, in oko, ki gleda, oboje je naredil Gospod.
- ¹³Ne ljubi spanja, da ne obubožaš, imej oči odprte, siti se s kruhom.
- ¹⁴»Slabo je, slabo,« pravi kupec, ko si izbaranta, tedaj se hvali.
- ¹⁵Zlato in veliko biserov je nekaj, dragoceno imetje pa so razumne ustnice.
- ¹⁶Vzemi mu obleko, če je bil porok za tujca, rubi ga kakor tujca.
- ¹⁷Sladek je človeku prisleparjeni kruh, nato pa so njegova usta polna peska.
- ¹⁸S posvetovanjem utrjuješ načrt, z izvedenostjo dobiš bitko.
- ¹⁹Kdor hodi kot obrekljivec, izdaja skrivnost, ne imej opravka z jezikavcem.
- ²⁰Kdor preklinja svojega očeta in svojo mater, mu bo svetilka ugasnila sredi noči.
- ²¹V začetku na hitro pridobljena dediščina pozneje nima blagoslova.
- ²²Ne reci: »Povrnil bom húdo.« Zaupaj v Gospoda in pomagal ti bo.
- ²³Dvojna utež je gnusoba Gospodu, goljufiva tehtnica ni dobra.
- ²⁴Gospod vodi človekove korake, smrtnik pa, mar razume svojo pot?
- ²⁵Past je za človeka, če izusti: »Posvečeno,« in šele nato preudarja, kaj je obljubil.
- ²⁶Moder kralj razgrinja krivične in kroži po njih z mlatilnim kolesom.
- ²⁷Človekov duh je Gospodova svetilka, preiskuje sleherni del telesa.
- ²⁸Dobrota in zvestoba obdajata kralja, ki z dobroto utrjuje svoj prestol.
- ²⁹Ponos mladeničev je njihova moč, čast starcev siva glava.
- ³⁰Modrice in rane očiščujejo zlo in udarci notranjost srca.

Pregovori 21

Boj se Boga in kralja

- ¹Králjevo srce je v Gospodovi roki kakor vodni prekopi, usmerja ga, kamor mu je ljubo.
- ²Človeku se zdi vsaka njegova pot pravilna, Gospod pa preizkuša srca.
- ³Držati se pravičnosti in pravice je Gospodu ljubše kakor daritev.
- ⁴Vzvišene oči in napuhnjeno srce, svetilka krivičnih je greh.
- ⁵Zamisli pridnega prinašajo vedno dobiček, kdor je zaletav, pa je vedno v pomanjkanju.
- ⁶Zakladi, nabrani z lažnivim jezikom, so razpuhtela sapa teh, ki iščejo smrt.
- ⁷Nasilje krivičnih odnese nje same, ker se branijo delati, kar je prav.
- ⁸Pot nasilnega človeka je ovinkasta, ravnanje iskrenega vodi naravnost.
- ⁹Bolje je prebivati v kotu na strehi kakor s prepirljivo ženo v skupnem domu.
- ¹⁰Krivičnikova duša privošči húdo, njegov bližnji ne najde usmiljenja pri njem.
- ¹¹Če je posmehljivec kaznovan, preprosti postane moder, če je dojemljiv za modrega, pridobi spoznanje.
- ¹²Pravični dojema krivičnikovo hišo, ki potiska krivičnike k hudobiji.
- ¹³Kdor si zatiska uho pred reveževo tožbo, bo tudi sam vpil, pa ne bo uslišan.
- ¹⁴Skriven dar pomirja jezo, darilo v naročje velik srd.
- ¹⁵Ravnati pravično je pravičnemu veselje in poguba hudodelcem.
- ¹⁶Človek, ki zaide s poti dojemljivosti, bo počival v zboru pokojnih.
- ¹⁷Kdor ljubi veselje, bo obubožal, kdor ljubi vino in mazilno olje, ne bo obogatel.
- ¹⁸Krivični je odkupnina za pravičnega, prevarljivec za iskrene.
- ¹⁹Bolje je prebivati v pusti deželi kakor s prepirljivo in jezljivo ženo.
- ²⁰Dragocen zaklad in olje sta v hiši modrega, ponorel človek ju pogoltne.

- ²¹Kdor se poganja za pravičnostjo in dobroto, najde življenje, pravičnost in čast.
- ²²Modri se povzpne v mesto junakov in poruši trdnjavo, ki se je nanjo zanašalo.
- ²³Kdor pazi na svoja usta in svoj jezik, bo svoje življenje obvaroval stiske.
- ²⁴Ošabnež, predrznež, posmehljivec je njegovo ime, kdor nastopa z objestno ošabnostjo.
- ²⁵Lenuha ubija njegovo nagnjenje, ker se njegove roke branijo dela.
- ²⁶Ves dan se predaja svojemu nagnjenju, pravični pa daje in ne stiska.
- ²⁷Daritev krivičnih je gnusoba, še bolj, če darujejo s slabim namenom.
- ²⁸Kriva priča bo propadla, kdor je ubogljiv, govori za vselej.
- ²⁹Krivičen človek zakrkne svoj obraz, iskreni pa utrjuje svoje poti.
- ³⁰Ni modrosti ne razumnosti ne sveta nasproti Gospodu.
- ³¹Konj je pripravljen za dan boja, a zmaga prihaja od Gospoda.

Pregovori 22

Vrednost dobrega imena

- ¹Dobro ime je boljše kakor veliko bogastvo, priljubljenost je boljša od srebra in zlata.
- ²Bogati in revni se srečujeta, Gospod je naredil oba.
- ³Previdni opazi zlo in se skrije, prostaki rinejo naprej in se poškodujejo.
- ⁴Nasledek ponižnosti je strah Gospodov, bogastvo, čast in življenje.
- ⁵Lovilne pasti so na poti izprijenega, kdor pazi na svoje življenje, se jih na daleč ogiblje.
- ⁶Vzgajaj otroka primerno njegovi poti, tudi ko se postara, ne bo krenil z nje.
- ⁷Bogati ukazuje revežem, kdor si izposodi, je hlapec upniku.
- ⁸Kdor seje krivico, žanje izgubo, poganjek njegove jeze bo usahnil.

- ⁹Kdor je prijaznih oči, bo blagoslovljen, ker daje revežu od svojega kruha.
- ¹⁰Spôdi posmehljivca, pa bo izginil prepir, konec bo pravdanja in žalitev.
- ¹¹Ljubitelj čistega srca in prijaznih ustnic ima za prijatelja kralja.
- ¹²Gospodove oči ohranjajo vse spoznanje, besede prevarljivca ovrže.
- ¹³Lenuh pravi: »Lev je zunaj, sredi trga me bo ubil.«
- ¹⁴Usta tujk so globoka jama, na kogar se Gospod jezi, pade vanjo.
- ¹⁵V otrokovem srcu je zakoreninjeno bedaštvo, vzgojna šiba ga spravi iz njega.
- ¹⁶Kdor stiska reveža, da sam bogatí, bo dajal bogatemu, da bo sam obubožal.

Besede modrih – prva zbirka

- ¹⁷Nagni svoje uho in poslušaj besede modrih, nastavi svoje srce za moje spoznanje.
- ¹⁸Kajti prijetne ti bodo, če jih boš ohranil v svojih prsih, če se bodo vse utrdile na tvojih ustnicah.
- ¹⁹Da bo tvoje zaupanje v Gospodu, jih danes dam spoznati tudi tebi.
- ²⁰Mar ti jih nisem napisal trideset z nasveti in s spoznanjem,
- ²¹da ti pokažem pristnost resničnih izrekov, da boš vračal resnične izreke temu, ki te pošilja!
- ²²Ne odiraj reveža, ker je reven, ne stiskaj ubožca pri mestnih vratih.
- ²³Kajti Gospod bo branil njihovo pravdo, vzel bo življenje tistim, ki jih odirajo.
- ²⁴Ne druží se z jezljivim človekom, nikar ne hodi s togotnim,
- ²⁵da se ne navadiš njegovih poti in ne ujameš zanke za svoje življenje.
- ²⁶Ne bodi med tistimi, ki segajo v roko, med tistimi, ki jamčijo za dolgove.
- ²⁷Če ne boš imel s čim plačati, zakaj bi ti jemali posteljo izpod tebe!
- ²⁸Ne prestavljaj starega mejnika, ki so ga postavili tvoji očetje.

²⁹Si videl človeka, ki je bil spreten pri svojem delu? Pred kralji bo stal, ne bo stal pred mračnjaki.

Pregovori 23

¹Kadar sedeš k obedu z veljakom, dobro premisli, koga imaš pred seboj.

²Nastavi si nož na grlo, če si velik jedec.

³Ne želi si njegovih slaščic, to je zapeljiva jed.

⁴Ne trudi se za bogastvo, odnehaj po svoji razsodnosti.

⁵Komaj ga obletiš z očesom, ga že ni več, ker si naredi peruti kakor orel, ki zleti proti nebu.

⁶Ne jej kruha pri tistem, ki ima hudoben pogled, ne želi si njegovih slaščic.

⁷Kajti on je kakor samovoljen preračunljivec: »Jej in pij,« ti pravi, a njegovo srce ni s teboj.

⁸Zalogaj, ki si ga pojedel, boš izbruhnil in zavrgel tebi namenjene lepe besede.

⁹Ne govori ušesom norca, ker bo preziral tvoje dojemljive besede.

¹⁰Ne prestavljaj starega mejnika in ne hodi na polje sirot.

¹¹Kajti njihov rešitelj je močan, branil bo njihovo pravdo proti tebi.

¹²Nagibaj svoje srce k vzgoji, svoja ušesa k razumnim izrekom.

¹³Ne odteguj vzgoje otroku, če ga boš udaril s šibo, ne bo umrl.

¹⁴Udariš ga s šibo, njegovo dušo pa rešiš podzemlja.

¹⁵Sin moj, če bo tvoje srce modro, bo z menoj vred veselo tudi moje srce.

¹⁶Moje prsi se bodo radovale, kadar bodo tvoje ustnice govorile spodobno.

¹⁷Tvoje srce naj ne zavida grešnikom, temveč naj se vedno boji Gospoda.

¹⁸Tako si boš zagotovil prihodnost, tvoje upanje se ne bo izjalovilo.

¹⁹Poslušaj, sin moj, in bodi moder, stopaj po poti svojega srca.

- ²⁰Ne bodi med popivači vina, ne med požeruhi mesa.
- ²¹Kajti pijanec in požeruh obubožata, zaspanec se oblači v cunje.
- ²²Poslušaj svojega očeta, ki ti je dal življenje, ne zaničuj svoje matere, ko se postara.
- ²³Pridobivaj si resnico in je ne prodajaj, modrost in vzgojo in razumnost.
- ²⁴Oče pravičnega bo imel veliko radost, kdor ima modrega otroka, se ga bo veselil.
- ²⁵Naj se veselita tvoj oče in tvoja mati, naj se raduje tvoja porodnica.
- ²⁶Zaupaj mi, sin moj, svoje srce, tvoje oči naj imajo rade moje poti.
- ²⁷Kajti vlačuga je globoka jama, tujka je ozek vodnjak.
- ²⁸V zasedi preži kakor ropar in množi odpadnike med ljudmi.
- ²⁹Kdo ima gorje, kdo žalovanje? Kdo prepire, kdo skrbi? Kdo udarce brez potrebe, kdo motne oči?
- ³⁰Tisti, ki se zadržujejo pri vinu in hodijo pokušat zamešano pijačo.
- ³¹Ne glej vina, kako se rdeči, kako se iskri v kozarcu, se gladko pretaka.
- ³²Naposled piči kakor kača, brizgne strup kakor gad.
- ³³Tvoje oči bodo gledale čudno, tvoje srce bo govorilo zmedeno.
- ³⁴Tak boš kakor človek, ki leži sredi morja, kakor tisti, ki sedi na vrhu jambora:
- ³⁵»Bili so me, pa me ni bolelo, topli so me, pa nisem čutil, kdaj se zbudim, da ga spet poiščem!«

Pregovori 24

- ¹Ne zavidaj hudobnim ljudem, ne želi si biti med njimi.
- ²Kajti njihovo srce misli na ropanje, njihove ustnice govore o nasilju.
- ³Modrost zida hišo, razumnost jo utrjuje.
- ⁴Spoznanje polni shrambe z vsem dragocenim in žlahtnim imetjem.

- ⁵Moder mož je obdarjen z mogočnostjo, človek spoznanja krepi moč.
- ⁶Kajti bitko boš dobil z izvedenostjo, zmaga je v velikem številu svetovalcev.
- ⁷Modrost je za bedaka previsoka, pri mestnih vratih ne odpira svojih ust.
- ⁸Kdor snuje hudobijo, se imenuje nosilec naklepov.
- ⁹Snovanje bedaka je greh, posmehljivec je gnusoba ljudem.
- ¹⁰Če obupuješ na dan preizkušnje, je tvoja moč majhna.
- ¹¹Rešuj tiste, ki jih vlečejo v smrt, brani te, ki se opotekajo proti morišču.
- ¹²Če boš rekel: »Glej, tega človeka ne poznamo!« mar ta, ki tehta srca, ne bo tega opazil? Ta, ki te ohranja pri življenju, pozna vse in vrača človeku po njegovem delu.
- ¹³Jej med, sin moj, ker je dober, čisto strd, ki je sladka tvojemu grlu.
- ¹⁴Tako je modrost prijetna tvoji duši, če jo najdeš, poskrbiš za prihodnost, tvoje upanje se ne bo izjalovilo.
- ¹⁵Ne zalezuj kot krivičnik prebivališča pravičnega, ne razdiraj njegovega ležišča.
- ¹⁶Kajti sedemkrat pade pravični in spet vstane, krivični pa se spotikajo v hudobijo.
- ¹⁷Če tvoj sovražnik pade, se nikar ne vesêli, če se spotakne, naj se tvoje srce ne raduje.
- ¹⁸Da ne bo videl Gospod in bo hudo v njegovih očeh, odvrnil bo svojo jezo od njega.
- ¹⁹Ne jezi se zaradi hudobnežev, ne zavidaj krivičnikom.
- ²⁰Kajti hudobnež nima prihodnosti, svetilka krivičnikov bo ugasnila.
- ²¹Boj se Gospoda, sin moj, in kralja, in z uporniki se ne druží.
- ²²Kajti hipoma pride od njiju poguba in kdo ve za padec, ki ga pripravljata!

Besede modrih – druga zbirka

- ²³Tudi te so od modrih. Ni dobro, ozirati se v sodbi na osebo.
- ²⁴Kdor pravi krivičnemu: »Ti imaš prav!« tega kolnejo ljudstva, ga sovražijo narodi.
- ²⁵Tem pa, ki grajajo, gre dobro, blagoslov in sreča prihajata nadnje.
- ²⁶Na ustnice poljublja, kdor odgovarja z iskrenimi besedami.
- ²⁷Pripravi si delo zunaj, priskrbi si ga na polju, potem si ustvari dom.
- ²⁸Ne pričaj na slepo proti svojemu bližnjemu, da bi zavajal s svojimi ustnicami.
- ²⁹Ne govori: »Kakor je on storil meni, tako storim jaz njemu, vsakemu povrnem po njegovem delu!«
- ³⁰Šel sem mimo polja lenega moža, mimo vinograda malomarnega človeka.
- ³¹In glej, ves je bil zaraščen s koprivami, trnje je prekrivalo njegovo površje, njegova kamnita ograja je bila razdrta.
- ³²Gledal sem in si vzel k srcu, opazoval sem in sprejel nauk:
- ³³Malo boš spal, malo dremal, malo držal roke križem in počival;
- ³⁴in siromaštvo pride k tebi kakor klatež, pomanjkanje kakor oboroženec.

Pregovori 25

Salomonovi pregovori – druga zbirka

- ¹Tudi to so Salomonovi pregovori, ki so jih prepisali možje Judovega kralja Ezekíja.
- ²Bogu je v čast, če kaj prikriva, kraljem pa je v čast, če kaj odkrijejo.
- ³Nebo v višino, zemlja v globino in srce kraljev nimajo dna.
- ⁴Odstrani žlindro iz srebra, pa bo zlatar imel kovino.
- ⁵Odstrani krivičnika izpred kralja, pa se bo njegov prestol utrdil s pravico.
- ⁶Ne bahaj se pred kraljem, ne postavljaš se na mesto veljakov.

⁷Kajti boljše je, da ti reko: »Pomakni se naprej!« kakor da te odrivajo nazaj pred imenitnim, ki so ga videle tvoje oči.

⁸Ne spuščaj se prehitro v pravdo, da ne boš nazadnje v zadregi, če te tvoj bližnji sramotno ovrže.

⁹S svojim bližnjim se pravdaj za svojo pravico, skrivnosti drugega pa ne razkrivaj,

¹⁰da te ne bo osramotil, ko bo izvedel, in se ti obrekovanje ne povrne.

¹¹Zlata jabolka v srebrnih koških so besede, izrečene o pravem času.

¹²Zlat uhan z dragocenim obeskom je moder vzgojitelj za poslušno uho.

¹³Kakor snežen hlad v času žetve je zanesljiv sel tistemu, ki ga pošilja, tako poživlja dušo svojega gospodarja.

¹⁴Oblak in veter brez dežja je človek, ki se hvali s praznimi obljubami.

¹⁵Potrpežljivost pomiri sodnika, mil jezik stre kost.

¹⁶Če si našel med, ga jej zmerno, da se ga ne boš prenajedel in ga izbruhal.

¹⁷Poredko zahajaj v hišo svojega bližnjega, da se te ne naveliča in te ne zasovraži.

¹⁸Kij, meč in ostra puščica je človek, ki priča po krivem proti svojemu bližnjemu.

¹⁹Majav zob, izpahnjena noga je varljiv zaupnik v času stiske.

²⁰Ropar oblačila v mrzlem dnevu, kis na rano, to je pevec pesmi potrtemu srcu.

²¹Če je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti kruha, če je žejen, mu daj piti vode.

²²Tako mu boš zbiral žerjavico na glavo in Gospod ti bo povrnil.

²³Severni veter prinaša deževje, hinavski jezik pa jezen obraz.

²⁴Bolje je prebivati v kotu na strehi kakor s prepirljivo ženo v skupnem domu.

²⁵Hladna voda žejnemu človeku je dobra novica iz daljne dežele.

²⁶Skaljen studenec, izgubljen izvirek je pravični, ki klone pred krivičnim.

²⁷Jesti veliko medu ni dobro, preiskovati težke reči je slava.

²⁸Razdejano mesto brez obzidja je človek, ki se ne obvlada.

Pregovori 26

¹Kakor sneg poletju in kakor dež ob žetvi, tako se čast ne spodobi norcu.

²Kakor vrabec, ki leta, kakor lastovka, ki se spreletava, tako kletev brez razloga nikdar ne dospe.

³Konju bič, oslu nagobčnik, norcem pa šibo po hrbtu.

⁴Ne odgovarjaj norcu po njegovem bedaštvu, da mu še sam ne postaneš enak.

⁵Odgovarjaj norcu po njegovem bedaštvu, da se ne bo zdel sam sebi moder.

⁶Odseka si noge in pije nasilje, kdor pošilja naročila po norcu.

⁷Mlahave so goleni pod hromim, pregovor pa v ustih norcev.

⁸Kakor kdor zavije kamen v pračo, tak je, kdor izkaže norcu čast.

⁹Trn se zabode v roko pijancu, pregovor pa v usta norcev.

¹⁰Pravdač pripeljuje za pričo kogar koli, najema norca in najema mimoidoče.

¹¹Kakor se pes vrača k svojemu izbljuvku, tako norec ponavlja svojo bedarijo.

¹²Si videl človeka, ki se je sam sebi zdel moder? Več upanja je za norca kakor zanj.

Lenuh in hinavec

¹³Lenuh pravi: »Lev je na poti, lev je med cestami.«

¹⁴Vrata se vrtijo na svojem tečaju, lenuh na svoji postelji.

¹⁵Lenuh spusti svojo roko v skledo, a je preslab, da bi jo ponesel k svojim ustom.

¹⁶Lenuh se sam sebi zdi modrejši kakor sedem pametnih, ki ugovarjajo.

¹⁷Kakor kdor zgrabi psa za ušesa, je mimoidoči, ki se vtika v tuj spor.

¹⁸Kakor blaznež, ki strelja puščice, strelice in smrt,

- ¹⁹tak je človek, ki vara svojega bližnjega in pravi: »Saj sem se le šalil.«
- ²⁰Ko poidejo drva, ogenj ugasne, ko ni podpihovalca, preneha prepír.
- ²¹Oglje je za žerjavico in drva za ogenj, prepírljivec pa za podžiganje spora.
- ²²Podpihovalčeve besede so kakor slaščice, lezejo v notranjost telesa.
- ²³Srebrilo iz žlindre, naneseo na lončeno posodo, so žareče ustnice s hudobnim srcem.
- ²⁴S svojimi ustnicami se sovražnik hlíni, v svoji notranjosti pa snuje prevaro.
- ²⁵Če milo govori, mu ne zaupaj, kajti v njegovem srcu je sedmero gnusob.
- ²⁶Sovrašтво, ki se skriva pod hlimbo, bo pred množico razodelo svojo hudobijo.
- ²⁷Kdor koplje jamo, pade vanjo, kdor vali skalo, se zvali nanj.
- ²⁸Lažniv jezik sovraži svoje poražence, gladka usta pripravljajo pogubo.

Pregovori 27

Ne hvali dneva pred večerom

- ¹Ne hvali se z jutrišnjim dnem, ker ne veš, kaj današnji prinaša.
- ²Hvali naj te drug, ne tvoja usta, tujec, ne tvoje ustnice.
- ³Težak je kamen in breme je pesek, težja od obeh je bedakova jeza.
- ⁴Togota je kruta in jeza je prekipevajoča, a kdo vzdrži pred ljubosumnostjo!
- ⁵Boljši je očiten opomin kakor hlinjena ljubezen.
- ⁶Prijateljevi udarci so pošteni, sovražnikovi poljubi pa hinavski.
- ⁷Kdor je sit, tepta čisto strd, kdor je lačen, mu je vse grenko sladko.
- ⁸Kakor ptica, ki blodi daleč od svojega gnezda, tak je človek, ki zapusti svoj kraj.
- ⁹Srce se veseli olja in kadila in sladkosti prijatelja, izvirajoče iz življenjskega nasveta.

- ¹⁰Svojega prijatelja in prijatelja svojega očeta ne zapuščaj, da ti ob težkem dnevu ne bo treba hoditi v hišo svojega brata; boljši je bližnji sosed kakor oddaljeni brat.
- ¹¹Bodi moder, sin moj, in razveseljuj moje srce, da bom zavrnil tistega, ki me bo sramotil z besedo.
- ¹²Previdni opazi zlo in se skrije, prostaki rinejo naprej in se poškodujejo.
- ¹³Vzemi mu obleko, če je bil porok za tujca, rubi ga kakor tujca.
- ¹⁴Kdor navsezgodaj pozdravlja svojega bližnjega na ves glas, se mu to šteje za kletev.
- ¹⁵Stalno kapljanje ob deževnem dnevu in prepirljiva žena sta si enaka:
- ¹⁶kdor jo ustavlja, ustavlja veter, njegova desnica srečuje olje.
- ¹⁷Železo se brusi z železom, človek brusi svojega bližnjega.
- ¹⁸Kdor goji smokvo, uživa njen sad, kdor varuje svojega gospodarja, je spoštovan.
- ¹⁹Kakor vodna gladina obrača obraz k obrazu, tako srce človeka k človeku.
- ²⁰Podzemlje in kraj mrtvih nista nikdar sita, tudi človekove oči niso nikdar site.
- ²¹Kar je topilnik za srebro in plavž za zlato, to je človek za usta, ki mu prinašajo hvalo.
- ²²Če bi stolkel bedaka s tolkačem v stopi med pšenom, bi se njegovo bedaštvo ne ločilo od njega.
- ²³Skrbno pazi na obraze svoje drobnice, bodi s srcem pri čredah.
- ²⁴Imetje namreč ni za zmeraj, niti krona ne gre iz roda v rod.
- ²⁵Seno se odpelje in prikaže se otava, pospravi se trava z gora.
- ²⁶Janjce imaš za obleko, nagrada polja so kozlički.
- ²⁷Kozjega mleka je dovolj za tvojo hrano, za prehrano tvoje hiše in za življenje tvojih dekel.

Pregovori 28

Strah ima velike oči

- ¹Krivični beži, čeprav ga nihče ne preganja, pravični pa je pogumen kakor levič.
- ²Zaradi razprtij v deželi se pogosto menjajo njeni veljaki, med razumnimi ljudmi pa dolgo vlada, kdor vzdržuje red.
- ³Obubožan gospodar, ki stiska reveže, je hudourniški naliv, ki ne prinaša kruha.
- ⁴Kateri zapuščajo postavo, hvalijo krivičnika, kateri se drže postave, se bojujejo proti njim.
- ⁵Hudobni ljudje ne razumejo pravice, kateri iščejo Gospoda, pa razumejo vse.
- ⁶Boljši je revež, ki hodi v svoji popolnosti, kakor človek, ki je na krivih poteh, četudi je bogat.
- ⁷Kdor se drži postave, je razumen sin, kdor se druží s požeruhi, dela sramoto svojemu očetu.
- ⁸Kdor povečuje svoje imetje z obrestmi in podražitvami, ga zbira za tistega, ki ima usmiljenje z revnimi.
- ⁹Kdor odvrta svoje uho, da ne posluša postave, je tudi njegova molitev gnusoba.
- ¹⁰Kdor zapeljuje iskrene na slabo pot, pade sam v svojo pogubo, popolni pa dosežejo srečo.
- ¹¹Bogat človek se zdi sam sebi moder, a razumen revež ga razkrinka.
- ¹²Ko pravični slavijo zmago, je velik praznik, ko pa se povzdignejo krivični, se ljudje poskrijejo.
- ¹³Kdor prikriva svoje pregrehe, nima sreče, kdor pa jih prizna in jih opusti, doseže usmiljenje.
- ¹⁴Blagor človeku, ki je vedno v strahu, kdor pa zakrke svoje srce, pade v hudobijo.

- ¹⁵Besneč lev in sestradan medved je krivičen vladar siromašnemu ljudstvu.
- ¹⁶Veljak brez razumnosti je velik izsiljevalec, kdor pa sovraži utriganje, bo dolgo živel.
- ¹⁷Človek, ki ga stiska krivda prelite človeške krvi, je na begu do groba; ne zaustavljajte ga!
- ¹⁸Kdor živi popolno, bo rešen, kdor pa je na krivih poteh, bo v hipu propadel.
- ¹⁹Kdor obdeluje svojo zemljo, se siti s kruhom, kdor pa se poganja za prazne reči, se siti z revščino.
- ²⁰Kdor je pošten, bo užival velik blagoslov, kdor pa hoče hitro obogateti, ne bo brez kazni.
- ²¹Ni dobro, ozirati se na osebo, zaradi zalogaja kruha se bo mož uprl.
- ²²Lakomnik hiti, da bi obogatel, pa ne ve, da pride nadenj pomanjkanje.
- ²³Kdor človeka opominja, se nazadnje bolj prikupi, kakor kdor gladi z jezikom.
- ²⁴Kdor krade očetu in materi ter pravi: »To ni greh!« je tovariš ubijalcu.
- ²⁵Lakomnik izziva prepir, kdor pa zaupa v Gospoda, ima vsega v obilju.
- ²⁶Kdor se zanaša na svojo pamet, je norec, kdor pa hodi z modrostjo, bo rešen.
- ²⁷Kdor daje revnemu, ne bo trpel pomanjkanja, kdor pa si zapira oči pred njim, bo obsut s kletvami.
- ²⁸Ko se vzdigujejo krivični, se ljudje poskrijejo, ko propadejo, se pomnožijo pravični.

Pregovori 29

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga

- ¹Človek, ki kljub opominom ostane trdovraten, se hipoma zruši in mu ni zdravila.

- ²Kadar uspevajo pravični, se ljudstvo veseli, kadar vlada krivični, ljudstvo zdihuje.
- ³Kdor ljubi modrost, razveseljuje svojega očeta, kdor pa se druží z vlačugami, zapravlja imetje.
- ⁴S pravičnostjo utrjuje kralj deželo, kdor pa dajatve izsiljuje, jo ugonablja.
- ⁵Mož, ki gladi svojega bližnjega, razpenja mrežo njegovim korakom.
- ⁶V grehu hudobnega človeka je zadruga, pravični pa se veseli in raduje.
- ⁷Pravični pozna pravice revnih, krivični pa ne razume spoznanja.
- ⁸Posmehljivci razburjajo mesto, modri pa pomirjajo jezo.
- ⁹Če se modri pravda z bedakom, ta besni ali se krohoče, a miru ni.
- ¹⁰Krvoločneži sovražijo popolnega, iskreni pa se zavzemajo zanj.
- ¹¹Norec pokaže vso svojo jezo, modri pa jo zadržuje in kroti.
- ¹²Če vladar posluša lažnive besede, bodo vsi njegovi služabniki krivični.
- ¹³Revež in oderuh se srečujeta, Gospod razsvetljuje oči obema.
- ¹⁴Kralju, ki po pravici sodi reveže, je njegov prestol utrjen na veke.
- ¹⁵Šiba in opominjanje dosejata modrost, razpuščen otrok pa dela sramoto svoji materi.
- ¹⁶Ko vladajo krivični, se množi greh, pravični pa bodo videli njihov padec.
- ¹⁷Vzgajaj svojega sina, pripravljaj ti bo počitek, z radostmi bo navdajal tvojo dušo.
- ¹⁸Brez videnja ljudstvo podivja, kdor se pa drži postave, je srečen.
- ¹⁹Hlapec se ne poboljša samo z besedami, čeprav jih razume, ne uboga.
- ²⁰Si videl človeka, ki je bil hiter v besedah? Več upanja je za norca kakor zanj.
- ²¹Kdor od mladosti razvaja svojega hlapca, bo na koncu k temu prištet.
- ²²Jezljiv človek povzroča prepir, hud togotnež velik greh.

²³Ošabnost človeka ponižuje, ponižnega duha pa spremlja čast.

²⁴Kdor drži s tatom, sovraži svoje življenje, sliši poziv, a ga ne gre naznanit.

²⁵Strah pred človekom nastavlja zanko, kdor pa zaupa v Gospoda, bo obvarovan.

²⁶Mnogi iščejo vladarjevo naklonjenost, a človekova pravica prihaja od Gospoda.

²⁷Pravičnim je gnusoba hudoben človek, krivičnemu pa je gnusoba, kdor hodi po pravi poti.

Pregovori 30

Agúrjeve besede

¹Besede Agúrja, Jakéjevega sina. Izrek. Govor tega moža: Utrujen sem, o Bog, utrujen, o Bog, in izčrpan.

²Kajti najbolj surov sem od ljudi in nimam človeške razumnosti.

³Nisem se učil modrosti, da bi imel spoznanje svetih.

⁴Kdo se je povzpел v nebo in se spustil nazaj, kdo je zbral veter v svoje pesti? Kdo je zajel vodo s plaščem, kdo je postavil zemlji vse meje? Kako mu je ime in kako je ime njegovemu sinu, ali veš?

⁵Vsak izrek Boga je prečiščen, ščit je tem, ki zaupajo vanj.

⁶Ničesar ne dodajaj njegovim besedam, da te ne ovrže in postavi na laž.

⁷Za dvoje te prosim, ne odrekaj mi tega, preden umrem:

⁸Hinavščino in lažnive besede oddalji od mene, ne dajaj mi ne revščine ne bogastva, dodeljuj mi moj kos kruha,

⁹da te, presit, ne zatajim in ne rečem: »Kdo je Gospod?« ali da obubožan ne kradem in ne skrunim Božjega imena.

¹⁰Ne obrekuj služabnika pri njegovem gospodarju, da te ne prekolne in ne boš nosil krivde:

¹¹rod, ki preklinja svojega očeta in ne blagoslavlja svoje matere,

¹²rod, ki se sam sebi zdi čist, pa ni očiščen svojih madežev,

¹³rod, ki ima ošabne oči in prevzetne trepalnice,

¹⁴rod, ki ima meče namesto zob in nože namesto kočnikov, da požira ubožce z zemlje, reveže izmed ljudi.

Številčni pregovori

¹⁵Pijavka ima dve hčeri: »Daj! Daj!« Tri reči niso nikdar site, štiri nikdar ne reko »zadosti«:

¹⁶podzemlje in jalova maternica, zemlja ni nikdar sita vode in ogenj nikdar ne reče »zadosti!«

¹⁷Oko, ki zasramuje očeta in zaničuje materino pričakovanje, naj izkljujejo krokarji ob potokih, naj ga požro mladi orli.

¹⁸Tri reči se mi zde prečudovite, štirih ne morem dojeti:

¹⁹pot orla po nebu, pot kače po skalovju, pot ladje po odprtem morju in pot mladeniča z dekletom.

²⁰Pot prešuštnice pa je taka: Uživa, potem si obriše usta in reče: »Nič hudega nisem storila.«

²¹Zaradi treh reči se trese zemlja, zaradi štirih ne more vzdržati:

²²zaradi hlapca, ki postane kralj, in zaradi bedaka, ki je sit kruha,

²³zaradi zoprne ženske, ki se omoži, in zaradi dekle, ki nasledi svojo gospodinjo.

²⁴Štiri stvari so prav majhne na zemlji, vendar so modrejše od modrijanov:

²⁵mravlje, nemočno ljudstvo, vendar si poleti pripravljajo živež,

²⁶jazbeci, nejunaško ljudstvo, vendar si v pečini postavljajo bivališče,

²⁷kobilice, ki nimajo kralja, vendar vzletajo v jatah,

²⁸kuščarica, ki se opira z rokama, vendar prebiva v kraljevih palačah.

²⁹Trije so, ki imajo lep korak, štirje, ki imajo lepo hojo:

- ³⁰lev, junak med živalmi, ki se pred nikomer ne umakne,
³¹spodrecani petelin in kozel ter kralj na čelu svoje vojske.
³²Če omahneš, ko si se povzdignil, in če kaj naklepaš, roko na usta:
³³kajti kdor udarja po mleku, dobi maslo, kdor udarja po nosu, prelije kri, in
 kdor udarja po obrazu, izzove prepir.

Pregovori 31

Lemuélove besede

- ¹Besede Lemuéla, kralja, izrek, s katerim ga je vzgajala njegova mati.
²Kaj naj ti povem, sin moj, kaj, sin mojega naročja, kaj, sin mojih obljub!
³Ne dajaj svoje moči ženskam, ne svojih poti pogubnicam kraljev.
⁴Ne spodobi se kraljem, o Lemuél, ne spodobi se kraljem, da bi pili vino, ne
 oblastnikom želja po opojni pijači.
⁵Sicer bi pili in pozabljali postavo, prevračali bi pravico vseh ponižanih.
⁶Dajajte opojno pijačo umirajočemu, vino zagrenjenim v duši:
⁷naj pije in naj pozabi na svojo revščino, naj ne misli več na svoje trpljenje.
⁸Odpiraj svoja usta za mutca, za pravico vseh prizadetih.
⁹Odpiraj svoja usta, razsojaj pravično, brani ponižanega in ubožca.

Pohvala vrli ženi

Alef

- ¹⁰Vrlo ženo, kdo jo najde! Njena vrednost je daleč nad biseri.

Bet

- ¹¹Srce njenega moža zaupa vanjo, povračila ne pogreša.

Gimel

- ¹²Izkazuje mu dobroto in ne hudega vse dni svojega življenja.

Dalet

- ¹³Skrbi za volno in lan in dela s pridnimi rokami.

He

- ¹⁴Je kakor trgovčeva ladja, od daleč prinaša svoj kruh.

Vav

¹⁵Vstaja, ko je še noč, in daje hrano svoji družini, obrok svojim deklam.

Zajin

¹⁶Ogleda si njivo in jo kupi, z zaslužkom svojih rok zasadi vinograd.

Het

¹⁷Opasuje z močjo svoje boke in utrjuje svoje lakte.

Tet

¹⁸Čuti, kdaj je kupčija zanjo ugodna, njena svetilka ponoči ne ugasne.

Jod

¹⁹Svoje roke izteguje k preslici, njene dlani prijemajo vreteno.

Kaf

²⁰Svojo dlan odpira potrebnemu, svojo roko podaja ubogemu.

Lamed

²¹Za svojo družino se ne boji snega, kajti vsa njena družina ima dvojno obleko.

Mem

²²Pripravlja si odeje, njena obleka sta tančica in škrlat.

Nun

²³Njen mož je poznan pri mestnih vratih, ko sedi med starešinami dežele.

Sameh

²⁴Platno izdeluje in ga prodaja, pasove oddaja trgovcu.

Ajin

²⁵Moč in čast sta njeno oblačilo, smeji se prihodnjemu dnevu.

Pe

²⁶Svoja usta odpira modro, dober pouk je na njenem jeziku.

Cade

²⁷Pazi na poti svoje družine in ne jé lenuharskega kruha.

Kof

²⁸Njeni sinovi vstajajo in jo blagrujejo, njen mož vstaja in jo hvali:

Reš

²⁹»Veliko hčerá si je pridobilo imetje, ti prekašáš vse.«

Šin

³⁰Milina je varljiva in lepota je prazna, žena, ki se boji Gospoda, pa je vredna hvale.

Tav

³¹Dajajte ji od sadov njenih rok, njena dela naj jo hvalijo pri mestnih vratih.

Pridigar

Pridigar 1

Zgodovina se ponavlja

- ¹Besede Pridigarja, Davidovega sina, kralja v Jeruzalemu.
- ²»Nečimrnost čez nečimrnost,« pravi Pridigar, »nečimrnost čez nečimrnost, vse je nečimrnost!«
- ³Kakšen dobiček ima človek od vsega svojega truda, s katerim se muči pod soncem?
- ⁴Rodovi odhajajo, rodovi prihajajo, svet pa vedno ostaja.
- ⁵Sonce vzhaja, sonce zahaja, hiti proti svojemu kraju, kjer vzhaja.
- ⁶Veter piha proti jugu in se obrača proti severu, obrača se, obrača in piha, veter se vedno znova obrača.
- ⁷Vse reke tečejo v morje, a morje se ne prenapolni, v kraj, kamor reke teko, tja teko vedno znova.
- ⁸Vse reči so utrujajoče, človek jih ne more razložiti. Oko se ne nasiti z gledanjem, uho se ne napolni s poslušanjem.
- ⁹Kar je bilo, bo spet, kar se je zgodilo, se bo spet zgodilo, nič ni novega pod soncem.
- ¹⁰Kaj je, o čemer bi se reklo: »Glej, to je novo!« Bilo je že zdavnaj, v vekih, ki so bili pred nami.
- ¹¹Na prednike ni spomina, tudi na zanamce, ki še bodo, ne bo spomina nanje pri tistih, ki bodo živeli pozneje.

Dobra in slaba stran izobrazbe

- ¹²Jaz, Pridigar, sem bil kralj nad Izraelom, v Jeruzalemu.
- ¹³Namenil sem se modro preiskati in dognati vse, kar se dela pod nebom. Mučno opravilo je dal Bog ljudem, da se ubadajo z njim.

¹⁴Videl sem vsa dela, ki se opravljajo pod soncem: In glej, vse je nečimrnost in lovljenje vetra.

¹⁵Kar je ukrivljeno, ne more biti zravnano, kar manjka, ne more biti všteto.

¹⁶Govoril sem v svojem srcu in rekel: Glej, poglobil in razširil sem modrost bolj kakor vsi, ki so bili pred menoj v Jeruzalemu, moje srce se je naučilo veliko modrosti in znanja.

¹⁷Nato sem obrnil svoje srce, da bi spoznal modrost in znanje, zablude in topost. Spoznal sem, da je tudi to lovljenje vetra.

¹⁸Kajti kjer je veliko modrosti, je veliko žalosti, kdor si več znanje, si več bolečino.

Pridigar 2

Dobra in slaba stran bogastva

¹Rekel sem v svojem srcu: »Daj, da poskusim z veseljem! Uživaj dobro!« Pa glej, tudi to je nečimrnost.

²O smehu sem rekel: Bloden je! O veselju: Kaj to pomaga?

³Iskal sem s svojim srcem, kakor da bi svoje telo poživiljal z vinom: modro sem vodil svoje srce in se držal toposti, da bi videl, ali je to sreča za ljudi, kar delajo pod soncem tistih nekaj dni svojega življenja.

⁴Opravil sem velika dela: Sezidal sem si hiše, zasadil sem si vinograde.

⁵Napravil sem si vrtove in sadovnjake ter zasadil v njih drevje z vsakršnim sadjem.

⁶Naredil sem si vodnjake, da sem iz njih namakal gaj rastočega drevja.

⁷Nakupil sem si hlapcev in dekel, imel sem hišnike, imel sem tudi velike črede goveda in drobnice, več ko vsi, ki so bili pred menoj v Jeruzalemu.

⁸Nakopičil sem si zlata in srebra, zaklade kraljev in dežel, oskrbel sem si pevcev in pevk in radosti človeških otrok, točaja in točajke.

⁹Postal sem velik in presegal vse, ki so bili pred menoj v Jeruzalemu, tudi moja modrost je ostala pri meni.

¹⁰Kar koli so mi oči poželele, ničesar jim nisem odrekel. Svojemu srcu nisem zabranil nobenega veselja, moje srce se je veselilo nad vsem mojim trdom, to mi je bilo plačilo za ves moj trud.

¹¹Ozrl sem se po vseh svojih delih, ki so jih opravile moje roke, in po trdu, ki sem ga imel pri uresničevanju: in glej, vse je nečimrnost in lovljenje vetra, ni dobička pod soncem.

Dobra in slaba stran modrosti

¹²Ozrl sem se, da bi videl modrost ter zablode in topost. Kako je s človekom, ki hodi po stopinjah kralja, ki so ga bili postavili že davno.

¹³Videl sem, da ima modrost enako prednost pred topostjo, kakor ima svetloba prednost pred temo:

¹⁴Modri ima oči v svoji glavi, norec pa hodi v temi. Spoznal pa sem tudi, da zadene oba ista usoda.

¹⁵Tedaj sem rekel v svojem srcu: Ista usoda kakor norca zadene tudi mene! Čemú sem nekoč modroval o dobičku? Zato sem rekel v svojem srcu: Tudi to je nečimrnost!

¹⁶Niti spomin na modrega niti spomin na norca ni trajen. Ker se v daljnih prihodnjih dneh vse pozabi, tako modri umre skupaj z norcem.

¹⁷Tako sem zasovražil življenje, ker mi je postalo zoprno delo, ki se opravlja pod soncem: kajti vse je nečimrnost in lovljenje vetra.

Človek mora zapustiti vse

¹⁸Zasovražil sem ves svoj trud, s katerim sem se mučil pod soncem in ga bom zapustil človeku, ki bo prišel za menoj.

¹⁹Kdo ve, bo moder ali bo tepec? Vendar bo razpolagal z vsem mojim trdom, kar sem si z muko in modrostjo pridobil pod soncem: tudi to je nečimrnost.

²⁰Tedaj sem se obrnil, da bi svoje srce izročil obupu zaradi vsega truda, s katerim sem se mučil pod soncem.

²¹Kar si namreč kdo pridobi s trdom, z modrostjo, z znanjem in spretnostjo, to zapusti v delež človeku, ki se ni trudil za to: Tudi to je nečimrnost in velika nadloga.

²²Kaj koristi človeku ves njegov trud in prizadevanje njegovega srca, s katerim se muči pod soncem?

²³Da, vsi njegovi dnevi so bolečine, njegovo opravilo je žalost, še ponoči njegovo srce ne počiva: tudi to je nečimrnost.

Vse je v Božjih rokah

²⁴Ni sreče v človeku, ki jé in pije in izkazuje svoji duši dobroto s svojim trdom: videl sem, da je tudi to iz Božje roke.

²⁵Kdo bo namreč jedel in kdo bo užival navzven kakor jaz?

²⁶Človeku, ki mu je všeč, on daje modrost, spoznanje in veselje, grešniku pa daje muko, da zbira in kopiči, da zapusti tistemu, ki je Bogu všeč: tudi to je nečimrnost in lovljenje vetra.

Pridigar 3

Človekova dejanja so protislovna

¹Vse ima svojo uro, vsako veselje ima svoj čas pod nebom:

²Je čas rojevanja in čas umiranja, čas sajenja in čas ruvanja nasada.

³Je čas pobijanja in čas zdravljenja, čas podiranja in čas zidanja.

⁴Je čas jokanja in čas smejanja, čas žalovanja in čas plesanja.

⁵Je čas zametavanja biserov in čas zbiranja biserov, čas objemanja in čas odtegovanja objemanju.

⁶Je čas pridobivanja in čas zapravljanja, čas hranjenja in čas zametavanja.

⁷Je čas paranja in čas šivanja, čas molčanja in čas govorjenja.

⁸Je čas ljubezni in čas sovraštva, čas vojne in čas miru.

Božje delo je skrivnostno

- ⁹Kakšen dobiček ima, kdor dela, od tega, da se trudi?
- ¹⁰Videl sem opravilo, ki ga Bog daje ljudem, da se ubadajo z njim:
- ¹¹dela vse lepo ob svojem času, tudi večnost jim je položil v srce, da človek dela, ki ga je Bog naredil, ne more doumeti od začetka do konca.
- ¹²Spoznal sem, da ni dobrega v njih, razen da se veselijo in delajo dobro v svojem življenju.
- ¹³Tudi to, da človek je in pije in se veseli dobrega pri vsem svojem trudu, je Božji dar.
- ¹⁴Spoznal sem, da vse, kar Bog dela, ostane na veke. Nič se temu ne more dodati, nič od tega odvzeti. Bog dela tako, da bi se ga bali.
- ¹⁵Kar je, je že od davnaj, kar bo, je bilo že davno: Bog išče, kar je preteklo.

Brez Boga smo živali

- ¹⁶Še sem videl pod soncem: na kraju pravice je tam krivica, na kraju pravičnosti je tam krivica.
- ¹⁷Rekel sem v svojem srcu: Pravičnega in krivičnega bo sodil Bog, kajti čas za vsakršno veselje in nad vsakršnim dejanjem je tam.
- ¹⁸Rekel sem v svojem srcu: S človeškimi otroki je tako, da jih Bog preizkuša in jim pokaže, da so sami zase živina.
- ¹⁹Kajti usoda ljudi je usoda živali, isto usodo imajo: kakor te umrejo, tako umrejo oni, vsi imajo isti dih življenja, človek nima prednosti pred živino, kajti vse je nečimrnost.
- ²⁰Vse gre v isti kraj: vse je nastalo iz prahu in vse se vrača v prah.
- ²¹Kdo ve, ali se življenjski dih ljudi vzdiguje navzgor in ali se življenjski dih živali spušča v zemljo navzdol?
- ²²Videl sem, da ni nič boljšega, kakor da se človek veseli svojih del, ker je to njegov delež: kdo ga bo pripeljal k temu, da bi videl, kaj bo za njim?

Pridigar 4

V družbi vlada zavist

¹Spet sem se ozrl in videl vsa zatiranja, ki se dogajajo pod soncem: Glej, solze zatiranih in nimajo tolažnika, nasilje prihaja iz roke njihovih zatiralcev in nimajo tolažnika.

²Tedaj sem blagroval mrtve, ki so že davno umrli, bolj kakor žive, ki še živijo:

³bolj kakor oboje pa blagrujem tistega, ki ga še ni, ki ni videl hudega dogajanja, ki se godi pod soncem.

⁴Videl sem ves trud in vso spretnost pri delu, kajti to je zavist enega človeka proti drugemu: tudi to je nečimrnost in lovljenje vetra.

⁵Norec drži križem svoje roke in jé svoje meso:

⁶boljše je polno prgišče miru kakor polno naročje truda in lovljenja vetra.

Gorje samemu

⁷Spet sem se ozrl in videl nečimrnost pod soncem:

⁸nekdo je sam in nima ne tovariša ne sina ne brata. Pa vsemu njegovemu trudu ni konca, tudi njegove oči se ne nasitijo bogastva: »In za koga se trudim ter odrekam uživanje svoji duši?« Tudi to je nečimrnost in hudo opravilo.

⁹Boljše je, da sta dva kakor eden, ker imata dobro plačilo za svoj trud:

¹⁰če namreč eden pade, ga njegov tovariš vzdigne, gorje pa enemu, če pade, ker ni drugega, da bi ga vzdignil.

¹¹Tudi če dva spita skupaj, jima je toplo, a kako naj se ogreje en sam?

¹²In če koga izsiljujejo, mu dva stopita ob stran: trojna vrvica se ne pretrga hitro.

Učljiv mladenič in okorel kralj

¹³Boljši je ubog, pa moder mladenič, kakor star in ponorel kralj, ki se ne pusti več poučiti.

¹⁴Kajti prvi prihaja iz hiše odrinjenih, da bo kraljeval, drugi pa se kljub svojemu kraljevskemu stanu rodi ubog.

¹⁵Videl sem vse, ki živijo in hodijo pod soncem, na strani prvega mladeniča, ki bo nastopil namesto drugega:

¹⁶ni bilo konca množici ljudstva, vsem tistim, ki jim je načeloval. Vendar se ga pozneje živeči niso veselili: tudi to je nečimrnost in lovljenje vetra.

Boj se Boga

¹⁷Pazi na svojo nogo, kadar stopaš v Božjo hišo. Stopi naprej, da boš poslušal, to je bolje kakor darovanje norcev. Tí se namreč ne zavedajo, da delajo húdo.

Pridigar 5

¹Ne bodi prehiter s svojimi usti, tvoje srce naj se ne prenagli, kadar hočeš izreči besedo pred Bogom. Bog je namreč v nebesih, ti pa si na zemlji, zato naj bo tvojih besed malo.

²Zaradi velike zaposlenosti prihaja do sanj, zaradi mnogih besed prihaja do norega govorjenja.

³Kadar Bogu kaj obljubiš, ne odlašaj z izpolnitvijo: norci mu namreč niso všeč, kar si obljubil, izpolni!

⁴Bolje je, da ne obljubiš, kakor da obljubiš, a ne izpolniš.

⁵Ne dopuščaj svojim ustom, da bi ti ugonabljala telo, in ne govori pred poslancem, da je bila pomota. Čemú naj bi se Bog jezil zaradi tvojega govorjenja in uničil delo tvojih rok?

⁶Kajti pri mnogih sanjah je veliko nečimrnosti in besed: zato se boj Boga!

Oblast in denar

⁷Če vidiš, da v državi zatirajo ubožca in si lastijo sodbo in pravico, ne čudi se temu veselju, kajti nad visokim bedi višji in nad njima so še višji.

⁸Prednost zemlje je v vsem, kralj je polju podrejen.

⁹Kdor ljubi denar, se denarja ne nasiti, in kdor ljubi bogastvo, se dobička ne nasiti: tudi to je nečimrnost.

¹⁰Kjer se množi imetje, se množijo tisti, ki ga uživajo: kakšen dobiček ima njegov lastnik, razen da ga je videl na svoje oči?

¹¹Spanje delavca je sladko, naj jé malo ali veliko, bogatinu pa sitost ne pusti, da bi zaspal.

Bogastvo je treba zapustiti

¹²Bridka je žalost, ki sem jo videl pod soncem: prihranjeno bogastvo je njegovemu lastniku v žalost.

¹³Bogastvo bo propadlo zaradi žalostne nadloge: imel bo sina, v njegovi roki pa ne bo ničesar.

¹⁴Kakor je prišel iz materinega telesa, tako bo nag spet odšel, kakor je prišel. Ničesar si ne bo vzel za svoj trud, ničesar ne bo v njegovi roki, ko bo odhajal.

¹⁵Tudi to je bridka žalost: takšen, kakršen je prišel, tak mora oditi; kakšen dobiček ima, da se trudi za veter?

¹⁶Tudi vse svoje dni jé v temi, v veliki žalosti, bridkosti in jezi.

Veselo sprejemaj, kar ti Bog daje

¹⁷Glej, to sem spoznal za dobro in lepo: da človek jé in pije in uživa dobro pri vsem svojem trudu, s katerim se muči pod soncem, v številu dni svojega življenja, ki mu jih je Bog dal, kajti to je njegov delež.

¹⁸Vsakemu človeku, ki mu je Bog dal bogastvo in imetje in mu dopustil, da to uživa, da jemlje svoj delež in se veseli pri svojem trudu, je to Božji dar.

¹⁹Tako ne premišlja preveč o dneh svojega življenja, ker Bog napolnjuje njegovo srce z veseljem.

Pridigar 6

Tudi smrt je dobrodošla

¹Je pa húdo, ki sem ga videl pod soncem, in pritiska na človeka:

²mož, ki mu Bog daje bogastvo, imetje in čast, in njegovi duši ne manjka nič od vsega, po čemer hrepeni, Bog pa mu ne dopušča, da bi to užival, temveč bo to užival kdo drug. To je nečimrnost in huda bridkost.

³Če se človeku rodi sto otrok in živi veliko let, da je veliko dni njegovih let, pa se njegova duša ne nasiti dobrin in bi ne dočakal tudi pogreba, rečem, da je mrtvorojeni na boljšem kakor on:

⁴pride namreč v nečimrnost in odide v temo, njegovo ime je pokrito s temo.

⁵Niti sonca ni videl ne poznal, vendar ima ta več miru kakor oni.

⁶In če bi živel dvakrat tisoč let in bi ne videl sreče: mar ne gre vse v en kraj?

Človekovo spoznanje je omejeno

⁷Ves človekov trud je za njegova usta, vendar se slast nikoli ne poteši.

⁸Kakšno prednost ima modri pred norcem, kakšno pred prostakom ta, ki se zna vesti pred ljudmi?

⁹Bolje je gledati z očmi kakor iskati s poželenjem. Tudi to je nečimrnost in lovljenje vetra.

¹⁰Kar biva, je že davno dobilo svoje ime, znano je, kaj je človek: ne more se pravdati z močnejšim od sebe.

¹¹Veliko je namreč besed, ki povečujejo nečimrnost: kakšen dobiček ima človek od tega?

¹²Kdo ve, kaj je dobro za človeka v življenju, v tistih nekaj dnevih njegovega nečimrnega življenja, ki jih preživi kakor senca? Kdo bo namreč razodel človeku, kaj se bo zgodilo za njim pod soncem?

Pridigar 7

Dan smrti je boljši ko dan rojstva

¹Dobro ime je boljše kakor dragoceno olje, dan smrti je boljši ko dan rojstva.

²Bolje je hoditi v hišo žalovanja, kakor hoditi v hišo gostije: kajti tam je konec vsakega človeka, kdor še živi, si vzame to k srcu.

³Žalost je boljša ko smeh, kajti potrnost na obrazu plemeniti srce.

⁴Srce modrih je v hiši žalovanja, srce norcev pa v hiši veselja.

⁵Boljši je, kdor posluša grajo modrega, kakor kdor posluša pesem norcev.

⁶Kajti kakor prasketanje trnja pod loncem, tak je smeh norca. A tudi to je nečimrnost.

⁷Kajti zatiranje znori modrega in podkupnina pogubi srce.

Potrpežljivost je boljša ko domišljavost

⁸Konec reči je boljši ko njen začetek, potrpežljivost je boljša ko domišljavost.

⁹Ne predajaj se žalosti v svojem duhu, kajti žalost se zadržuje v prsih norcev.

¹⁰Ne reci: »Kako to, da so bili prejšnji časi boljši od sedanjih,« ker tega ne vprašuješ iz modrosti.

¹¹Dobra je modrost, ki je povezana z dediščino, taka je prednost za te, ki gledajo sonce.

¹²Sama modrost je namreč v senci, sam denar je v senci: Prednost je v spoznavanju modrosti, ta daje življenje tistemu, ki si jo pridobi.

¹³Glej Božje delo: kdo more zravnati, kar je on ukrivil?

¹⁴Ob dnevu sreče bodi dobre volje, ob hudem dnevu pa pomisli: tudi to, kakor ono, je naredil Bog, tako da človek nikakor ne more dognati, kaj ga čaka.

Zmernost je boljša ko pretiravanje

¹⁵Marsikaj sem videl v svojih nečimrnih dneh: je pravični, ki propade kljub svoji pravičnosti, in je krivični, ki dolgo živi kljub svoji krivičnosti.

¹⁶Ne bodi preveč pravičen in ne delaj se pretirano modrega: zakaj bi se ugonabljal?

¹⁷Ne bodi preveč krivičen in ne bodi tepec. Zakaj bi umrl pred svojim časom?

¹⁸Dobro je, da se oprimeš tega, pa tudi onega ne izpustiš iz rok. Kdor se boji Boga, izpelje oboje.

¹⁹Modrost daje modremu več moči, kakor je ima deset mogotcev, ki živijo v mestu.

²⁰Na zemlji ni pravičnega človeka, ki bi delal samo dobro in bi nikoli ne pogrešil.

²¹Tudi vseh govoric, ki krožijo, si ne jemlji k srcu, sicer bi poslušal, kako te sramoti tvoj hlapec.

²²Večkrat pa si, tvoje srce to ve, tudi ti druge sramotil.

Tudi ženska lahko razočara

²³Vse to sem modro preizkusil. Rekel sem: Dosegel bom modrost, pa je ostala daleč od mene.

²⁴Daleč je, kar je bilo daleč, globoko, pregloboko. Kdo more to doseči?

²⁵Obrnil sem se, da bi s svojim srcem spoznal, raziskal in dosegel modrost in razsodnost, da bi spoznal varljivost norosti in topost zablod.

²⁶Našel sem grenkobo, hujšo od smrti: žensko, ki je kletka, njeno srce vrša, njene roke okovi. Kdor je Bogu všeč, ji uide, grešnik pa se vanjo ujame.

²⁷Glej, to sem našel, pravi Pridigar, drugo za drugim, da bi dosegel razsodnost.

²⁸Kar je še iskala moja duša, nisem našel: enega človeka izmed tisoč sem našel, nisem pa našel med vsemi njimi ženske.

²⁹Glej, samo to sem našel: Bog je človeka ustvaril iskrenega, oni pa iščejo veliko spletk.

Pridigar 8

Spoštuj kralja

¹Kdo je kakor modri? Kdo ve za razlago stvari? Človekova modrost razsvetljuje njegov obraz in spreminja njegovo trdoto.

²Jaz pravim: Pazi na kraljeva usta; ko pa gre za izjavo prisege Bogu,

³se ne prenagli. Pojdi proč od njegovega obličja, ne ostani pri hudobni zadevi, kajti vse, kar hoče, lahko stori.

⁴Kraljeva beseda je odločilna, kdo mu more reči: »Kaj delaš?«

⁵Kdor se drži zapovedi, ne pozna hudobije, srce modrega ve za čas in sodbo.

⁶Kajti vsako veselje ima svoj čas in sodbo, veliko zlo je za človeka, kar pritiska nanj:

⁷kajti nihče ne ve, kaj bo nastalo, kajti kadar bo nastalo, kdo mu bo povedal?

⁸Noben človek nima oblasti nad dihom, da bi mogel zadržati dih življenja, in nihče nima oblasti nad dnevom smrti, za smrtni boj ni odloga, krivica ne reši tega, ki jo počenja.

Človeške sodbe so površne

⁹Vse to sem gledal, ko sem svoje srce obračal k slehernemu dogajanju, ki se godi pod soncem v času, ko človek vlada nad človekom njemu v škodo.

¹⁰Pri tem sem gledal pokopane krivičnike: pridejo in odidejo s svetega kraja, v mestu pa pozabljajo, kako so delali. Tudi to je nečimrnost.

¹¹Ker obsodbe nad hudodelci ne izpolnijo takoj, ljudem pač narašča pogum, da delajo húdo.

¹²Grešnik stokrat stori hudobijo, pa še dolgo živi. Vendar tudi vem, da bo dobro tem, ki se boje Boga, prav zato, ker se ga boje.

¹³Krivičniku pa ne bo dobro in si kakor senca ne bo podaljšal dni, ker se ne boji Boga.

¹⁴Nečimrnost je, kar se dogaja na zemlji: So pravični, ki se jim godi, kakor da bi delali krivično, in so krivični, ki se jim godi, kakor da bi delali pravično. Zato rečem: tudi to je nečimrnost.

¹⁵Zato odobravam veselje, ker ni sreče za človeka pod soncem, razen da jé in pije in se veseli. To naj ga spremlja pri njegovem trudu vse dni življenja, ki mu jih Bog daje pod soncem.

Božje delo je skrivnostno

¹⁶Ko sem dal svoje srce, da bi spoznal modrost in videl muko, ki se dogaja na zemlji, saj ne podnevi ne ponoči človek ne okusi spanja na svojih očeh,

¹⁷sem videl vse Božje delo: človek ne more doumeti dogajanja, ki se godi pod soncem. Kakor koli se človek trudi, da bi ga preiskal, ga ne more doumeti. Četudi modri misli, da ga pozna, ga ne more doumeti.

Pridigar 9

Vse je v Božjih rokah

¹Vse to sem si vzel k srcu, vse to sem uvidel: pravični in modri ter njihova dela so v Božji roki. Ne ljubezni ne sovraštva človek ne more predvideti: vse je pred njim.

²Vse čaka ista usoda kakor vsakega: pravičnega in krivičnega, dobrega in čistega in nečistega, tega, ki daruje, in tega, ki ne daruje, tako dobrega kakor grešnega, tega, ki prisega, kakor tega, ki se prisege boji.

³To je žalostno pri vsem, kar se godi pod soncem: vse čaka ista usoda. Tudi srce človeških otrok je polno hudega, dokler žive, so zablode v njihovih srcih. Potem pa k mrtvim!

⁴Kdor je pridružen vsem živim, ima še upanje, kajti živ pes je boljši kakor mrtev lev.

⁵Živi namreč vedo, da bodo umrli, mrtvi pa ne vedo ničesar več, zanje ni več plačila, saj je pozabljen spomin nanje.

⁶Davno je minila njihova ljubezen, njihovo sovraštvo in njihova zavist, na veke nimajo več deleža pri vsem, kar se godi pod soncem.

Veselo sprejemaj, kar ti Bog daje

⁷Pojdi, jej z veseljem svoj kruh in pij veselega srca svoje vino, saj se Bog že od davnaj veseli tvojega dela.

⁸Tvoja oblačila naj bodo vedno bela, na tvoji glavi naj ne manjka olja.

⁹Uživaj življenje z ženo, ki jo ljubiš, vse dni svojega nečimrnega življenja, kolikor ti jih je dal pod soncem, vse svoje nečimrne dni. Kajti to je tvoj delež v življenju in pri tvojem trudu, s katerim se mučiš pod soncem.

¹⁰Vse, kar išče tvoja roka, da bi naredila, naredi z vso močjo: ne dela ne preudarjanja ne spoznanja ne modrosti namreč ni v podzemlju, kamor greš.

Čas in naključje

¹¹Ozrl sem se in videl pod soncem: hitri ne dobijo stave v teku ne junaki bitke niti modri kruha niti pametni bogastva in ne razumni naklonjenosti, kajti čas in naključje jih zadevata vse.

¹²Človek ne ve niti za svoj čas: kakor se ribe ujamejo v pogubno mrežo, kakor se ptice ujamejo v past, tako se zapletajo ljudje v hudem času, ki jih hipoma zadene.

¹³Tudi to, sem videl, je modrost pod soncem, zdela se mi je velika:

¹⁴bilo je majhno mesto in v njem malo ljudi. Prišel je nadenj mogočen kralj in ga obkolil ter zgradil proti njemu velike okope.

¹⁵V njem pa je bil siromašen, moder mož. Ta je rešil mesto s svojo modrostjo, vendar se potem nihče ni spomnil tega siromašnega moža.

¹⁶Tedaj sem rekel: boljša je modrost ko moč, toda siromakovo modrost zaničujejo in njegovih besed ne poslušajo.

¹⁷Mirne besede modrih zaslužijo več posluha kakor vpitje vladarja med norci.

¹⁸Modrost je boljša ko bojno orožje, en odpadnik pa pokvari veliko dobrega.

Pridigar 10

Znanje in ugled

¹Mazilar voha mrtve muhe in izliva olje proč: dragocenejša ko znanje brez ugleda je majhna topost.

²Srce modrega je v njegovi desnici, srce norca pa v njegovi levici.

³Tudi na poti, po kateri hodi tepec, mu manjka pameti in vsakemu kaže, da je tepec.

⁴Če se vladarjeva jeza vzdigne proti tebi, ne zapústi svojega mesta, kajti umirjenost poravnava velike napake.

⁵Žalostno je, kar sem videl pod soncem in kar po pomoti prihaja od vladarja:

⁶tepec je postavljen na najvišja mesta, bogati pa sedijo spodaj.

⁷Videl sem sužnje na konjih, prvaki pa so kot sužnji hodili po tleh.

Rane pri delu in govorjenju

⁸Kdor koplje jamo, pade vanjo, kdor podira zid, ga piči kača.

⁹Kdor lomi kamne, se rani pri njih, kdor cepi drva, se udari pri njih.

¹⁰Če je sekira topa in kdo nenabrušeno vihti, mora napenjati moči; bolje je uporabiti modrost.

¹¹Če piči kača, ki ni zagovorljiva, zagovarjalec nima uspeha.

¹²Besede iz ust modrega prinašajo naklonjenost, ustnice norca pa jo požirajo.

¹³Začetek besed iz njegovih ust je topost, konec njegovih ust je huda zabloda.

¹⁴Tepec kopiči besede, človek pa ne ve, kaj je, in kdo naj mu pove, kaj bo za njim?

¹⁵Izčrpava ga nadloga norcev, ker ne zna priti v mesto.

Delavnost in vestnost

¹⁶Gorje ti, dežela, kjer je tvoj kralj deček in se tvoji prvaki goste že zjutraj.

¹⁷Blagor ti, dežela, kjer je tvoj kralj sin plemenitih in tvoji prvaki jedo o pravem času, za okrepitev in ne za pijanost.

¹⁸Zaradi lenobe se poseda tramovje, zaradi zanikrnih rok kaplja v hišo.

¹⁹Za zabavo pripravljajo gostijo in vino dela življenje veselo: denar plača vse.

²⁰Niti v svojih mislih ne preklinjaj kralja niti v svoji spalnici ne preklinjaj bogatina. Kajti ptica izpod neba bi raznesla tvoj glas, krilati ptič bi razglasil tvojo misel.

Pridigar 11

Delaj pridno in pogumno

¹Razpošiljaj svoj kruh po vodi, po mnogih dneh ga boš spet našel.

²Daj delež sedmim ali tudi osmim, ker ne veš, kakšno zlo bo prišlo nad deželo.

³Če se zbirajo oblaki, bodo izlili dež na zemljo. Če pade drevo proti jugu ali proti severu, kamor pade, tam obleži.

⁴Kdor pazi na veter, ne seje, kdor gleda na oblake, ne žanje.

⁵Kakor ne poznaš poti vetra, ne zarodka v telesu nosečnice, tako ne poznaš delovanja Boga, ki dela vse to.

⁶Zjutraj sej svoje seme in do večera naj ne miruje tvoja roka: saj ne veš, kaj bo uspelo, to ali ono ali pa bo morda oboje enako dobro.

Veseli se, mladenič

⁷Svetloba je sladka, gledati sonce ugaja očem.

⁸Tudi če človek živi veliko let, naj se vseh veseli, misli pa naj tudi na temne dni, saj jih bo veliko: vse, kar pride, je nečimrnost.

⁹Vesêli se, mladenič, v svoji mladosti, tvoje srce naj te osrečuje v tvojih mladih dneh. Hôdi po poteh svojega srca, za pogledi svojih oči. Vedi pa, da te za vse to Bog pripelje pred sodbo.

¹⁰Preganjaj jezo iz svojega srca, odganjaj hudobijo iz svojega telesa, kajti otroštvo in mladost sta nečimrnost.

Pridigar 12

Prihajata starost in smrt

¹Spominjaj se svojega Stvarnika v dnevih svoje mladosti: dokler ne pridejo hudi dnevi in se ne približajo leta, o katerih porečeš: »Niso mi všeč.«

²Dokler ne otemnijo sonce, svetloba, mesec in zvezde in se ne vračajo oblaki po nevihti.

³To je dan, ko se tresejo varuhi hiše in se krivijo močni možje. Mlinarice pešajo, ker jih je premalo, gledalke skoz okenca otemnijo.

⁴Vrata na ulico se zapirajo, glas mlina se znižuje, privzdiguje se v glas ptiča, vse pesmi zamirajo.

⁵Strah jih je višin, na poti jih je groza. Mandljevec odcveti, kobilica otrpne, kaprovec se razpoči: kajti človek odhaja v hišo svoje večnosti in žalovalci krožijo po ulici.

⁶Dokler se ne oddalji srebrna vrstica in ne zbeži zlat obroček, se ne razbije vrč pri studentu in se črpalno kolo ne stre v vodnjak.

⁷Prah se vrne v zemljo, kakor je bil, duh pa se vrne k Bogu, ki ga je dal.

⁸»Nečimrnost čez nečimrnost,« pravi Pridigar, »vse je nečimrnost.«

Boj se Boga

⁹Poleg tega, da je Pridigar bil moder, je tudi učil ljudstvo spoznanja, poslušal je in raziskoval, uredil je veliko pregovorov.

¹⁰Pridigar je skušal najti privlačne besede in odkrito napisati resnične besede.

¹¹Besede modrih so kakor osti in kakor zabiti klini: primerke v zbirki daje en pastir.

¹²Drugih poleg teh se varuj, moj sin! Pisanju mnogih knjig ni konca, veliko učenja utruja telo.

¹³Končna beseda po vsem, kar si slišal: Boj se Boga in izpolnjuj njegove zapovedi, kajti to je za človeka vse!

¹⁴Bog namreč pripelje pred sodbo vsako dejanje, tudi vsako zakrito, naj bo dobro ali húdo.

Visoka pesem

Visoka pesem 1

¹Pesem pesmi, ki je Salomonova.

Zaročenka

²Poljublja naj me s poljubi svojih ust! Saj je tvoja ljubezen opojnejša od vina,

³opojnejša od vonja tvojih olj. Imenitno olje je tvoje ime, zato te ljubijo dekleta.

⁴Povleci me za sabo, teciva; kralj naj me povede v svoje sobane. Radovali in veselili se te bomo, opevali bomo tvojo ljubezen. Bolj kot slastno vino te ljubijo.

⁵Črna sem in lepa, hčere jeruzalemske, kot kedárski šotori, kot šalmska šotorna pregrinjala.

⁶Nikar ne strmite vame, če sem ogorela, če me je ožgalo sonce! Sinovi moje matere so se razjezili name: postavili so me za varuhinjo vinogradov; svojega vinograda pa nisem varovala.

⁷Ti, ki te ljubi moja duša, povej mi, kje paseš, kje daješ počitek opoldne, da ne bom kot tista, ki je zagrnjena med čredami tvojih vrstnikov.

Zbor mladenk

⁸Če tega ne veš, najlepša med ženami, kreni po sledih drobnice in pasi svoje kozice pri pastirskih stanovih.

Zaročenec

⁹Z žrebico med faraonovo konjenico bi te primerjal, moja draga.

¹⁰Tvoja lica so ozaljšana z obeski, tvoj vrat z nizi biserov.

¹¹Zlate obeske ti naredimo, s srebrnimi okraski.

Zaročenka

¹²Ko je kralj na svojem ležalniku, moja narda daje svoj vonj.

¹³Moj ljubi mi je mošnjiček mire, med nedri mi počiva.

¹⁴Moj ljubi mi je ciprov grozd v engédijskih vinogradih.

Zaročenec

¹⁵Kako lepa si, moja draga, kako lepa! Tvoje oči so golobi.

Zaročenka

¹⁶Kako lep si, moj ljubi, zares očarljiv! Zares razkošno je najino ležišče;

¹⁷trami najinega doma so cedre, najin opaž ciprese.

Visoka pesem 2

¹Šarónska narcisa sem, dolinska lilija.

Zaročenec

²Kakor lilija med robidami, taka je moja draga med mladenkami.

Zaročenka

³Kakor jablana med gozdnim drevjem, tak je moj ljubi med mladeniči. Z užitkom posedam v njeni senci in njen sad je sladek mojim ustom.

⁴V vinski hram me je peljal in njegov prapor nad mano je ljubezen.

⁵Okrepčajte me z rozinovimi kolači, poživite me z jabolki, ker sem bolna od ljubezni.

⁶Njegova levica je pod mojo glavo, njegova desnica me objema.

⁷Rotim vas, hčere jeruzalemske, pri gazelah ali poljskih srnah: Ne budite in ne motite ljubezni, dokler se veseli!

⁸Glas mojega ljubega! Glej ga, prihaja: skače čez gore, preskakuje griče.

⁹Moj ljubi je podoben gazeli ali mlademu jelenu. Glej, že stoji za našim zidom, pogleduje skozi okna, oprezuje skozi mrežo.

¹⁰Moj ljubi spregovori in mi reče:

Zaročenec

Vstani, moja draga, lepotica moja, odpravi se,

¹¹ker glej, zima je minila, deževje ponehalo, prešlo.

¹²Cvetice so se prikazale v deželi, čas petja je prišel in glas grlice je slišati v naši deželi.

¹³Smokva zori svoje prve sadove in trte dehtijo v cvetju. Vstani, moja draga, lepotica moja, odpravi se!

¹⁴Golobica moja v skalnih duplinah, v zavetju pečine, pokaži mi svojo postavo, daj mi slišati svoj glas; zakaj tvoj glas je prijeten in tvoja postava prikupna.

Zaročenka

¹⁵Polovite nama lisice, male lisice, uničevalke vinogradov, ker sta najina vinograda v cvetju.

¹⁶Moj ljubi je moj in jaz sem njegova, med lilijami pase.

¹⁷Preden zaveje dan in se razbežijo sence, se vrni, moj ljubi. Bodi podoben gazeli ali mlademu jelenu v razgrápanih gorah!

Visoka pesem 3

¹Na svojem ležišču sem ponoči iskala njega, ki ga ljubi moja duša; iskala sem ga, pa ga nisem našla.

²Vstala bom in krožila po mestu, po ulicah in trgih. Iskala bom njega, ki ga ljubi moja duša. Iskala sem ga, pa ga nisem našla.

³Našli so me čuvarji, ki krožijo po mestu: »Ste videli njega, ki ga ljubi moja duša?«

⁴Komaj sem šla mimo njih, že sem našla njega, ki ga ljubi moja duša. Prijela sem ga in ga nisem spustila, dokler ga nisem pripeljala v hišo svoje matere, v izbo nje, ki me je spočela.

⁵Rotim vas, hčere jeruzalemske, pri gazelah ali poljskih srnah: Ne budite in ne motite ljubezni, dokler se veseli!

Zbor mladenk

⁶Kdo je ta, ki prihaja iz puščave kakor dimni steber, odišavljena z miro in s kadilom, z vsemi trgovčevimi vonjavami?

⁷Glej, nosilnica – Salomonova je! Šestdeset junakov je okoli nje izmed Izraelovih junakov.

⁸Vsi so opasani z mečem, izurjeni za boj, vsak z mečem ob boku zavoljo nočnih strahov.

⁹Kralj Salomon si je izdelal prenosen prestol iz libanonskega lesa:

¹⁰njegove stebre je naredil iz srebra, njegovo naslonjalo iz zlata, sedež je škrlaten, sreda opremljena z ljubeznijo jeruzalemskih hčera.

¹¹Pridite ven, pogledjte, hčere sionske, kralja Salomona s krono, s katero ga je kronala njegova mati na njegov poročni dan, na dan veselja njegovega srca.

Visoka pesem 4

Zaročenec

¹Kako lepa si, moja draga, kako lepa! Tvoje oči so golobi za tvojo tenčico. Tvoji lasje so kot čreda koz, ki se zgrinjajo z gileádske gore.

²Tvoji zobje so kot čreda strižnih ovc, ki so prišle s kopanja; vse imajo dvojčke, jalove ni med njimi.

³Kot škrlaten trak sta tvoji ustni, tvoja usta so ljubka. Kot kos granatnega jabolka je tvoje sencè za tvojo tenčico.

⁴Kakor Davidov stolp je tvoj vrat, sezidan v plasteh; tisoč zaslonov visi na njem, sami ščiti junakov.

⁵Tvoji dojki sta kakor dva mladiča, gazelina dvojčka, ki se paseta med lilijami.

⁶Preden zaveje dan in se razbežijo sence, pohitim h gori mire in h griču kadila.

⁷Vsa lepa si, moja draga, in madeža ni na tebi.

⁸Pridi z Libanona, nevesta, pridi z Libanona, pridi; spusti se z vrha Amáne, z vrha Senírja in Hermona, iz levjih votlin, z gorá panterjev!

⁹Osvojila si mi srce, moja sestra, nevesta, osvojila si mi srce z enim samim pogledom, z enim biserom v svoji ogrlici.

¹⁰Kako lepa je tvoja ljubezen, moja sestra, nevesta, kako prija tvoja ljubezen, bolj kakor vino, in vonj tvojih mazil bolj kot vse dišave.

¹¹Tvoje ustnice kapljajo med, nevesta, med in mleko sta pod tvojim jezikom in vonj tvojih oblačil je kot vonj Libanona.

¹²Zaklenjen vrt je moja sestra, nevesta, zaklenjen izvir, zapečaten vrelec.

¹³Tvoje krilo je gaj granatovcev z žlahtnimi sadeži, nasad cipra z nardami,

¹⁴narde in žafrana, kolmeža in cimeta z vsakršnim kadilnim drevjem, mire in aloe z vsemi vrhunskimi balzami;

¹⁵vrtni vrelec, studenec žive vode, ki dere z Libanona.

Zaročenka

¹⁶Zdrami se, sever, privrši, jug! Preprihaj moj vrt, naj se cedijo njegove dišave! Moj ljubi naj pride v svoj vrt in uživa njegovo žlahtno sadje.

Visoka pesem 5

Zaročenec

¹Prihajam v svoj vrt, moja sestra, nevesta, trgam svojo miro s svojim balzomom, jem svoje satje s svojim medom, pijem svoje vino s svojim mlekom.

Zbor mladenk

Jejta, draga, pijta, opijta se z ljubeznijo!

Zaročenka

²Spala sem, a moje srce je bedelo. Glas mojega ljubega, ki trka!

Zaročenec

Odpri mi, moja sestra, moja draga, golobica moja, moja krasotica, kajti moja glava je polna rose, moji kodri nočnih kapljic.

Zaročenka

³Slekla sem si obleko, kako naj se spet oblačim? Umila sem si noge, kako bi jih mogla umazati?

⁴Moj ljubi je iztegnil roko skozi lino in srce mi je vzkipelo zanj.

⁵Vstala sem, da bi odprla svojemu ljubemu; z rok mi je kapljala mira, s prstov topna mira na držaj zapaha.

⁶Odprla sem svojemu ljubemu, a moj ljubi se je obrnil proč, odšel je. Moja duša se je topila, ko je govoril. Iskala sem ga, pa ga nisem našla, klicala sem ga, pa mi ni odgovoril.

⁷Našli so me čuvarji, ki krožijo po mestu; pretepli so me, me ranili, strgali so ogrinjalo z mene, ti čuvarji obzidja.

⁸Rotim vas, hčere jeruzalemske: Če najdete mojega ljubega, kaj mu sporočite? Da sem bolna od ljubezni!

Zbor mladenk

⁹V čem tvoj ljubi prekaša druge, najlepša med ženami? V čem tvoj ljubi prekaša druge, da nas tako rotiš?

Zaročenka

¹⁰Moj ljubi je žareč in rdeč, med deset tisoči opazen.

¹¹Njegova glava je zlato, čisto zlato; njegovi kodri so bujni, črni kot vran.

¹²Njegove oči so kot golobi ob potokih vodá: kopljejo se v mleku, počivajo v jamicah.

¹³Njegova lica so kot dišavne gredice, na katerih rastejo dišavna zelišča. Njegove ustnice so lilije, ki kapljajo tekočo miro.

¹⁴Njegove roke so zlati obročki, okrašeni z dragulji. Njegov život gladka slonova kost, prekrita s safirji.

¹⁵Njegove noge so alabastrni stebri, postavljeni na zlatih podstavkih. Njegova postava je kakor Libanon, izbrana kakor cedre.

¹⁶Njegova usta so sama sladkost, ves očarljiv je. Tak je moj ljubi, tak moj dragi, hčere jeruzalemske.

Visoka pesem 6

Zbor mladenk

¹Kam je šel tvoj ljubi, najlepša med ženami? Kam se je obrnil tvoj ljubi, da ga bomo iskale s teboj?

Zaročenka

²Moj ljubi je šel dol v svoj vrt, k dišavnim gredicam, da pase po vrtovih in trga lilije.

³Jaz sem svojega ljubega in moj ljubi je moj, med lilijami pase.

Zaročenec

⁴Lepa si, moja draga, kakor Tirca, privlačna kakor Jeruzalem, strašna kakor vojska v zastavah.

⁵Obrni oči od mene, ker me vznemirjajo. Tvoji lasje so kot čreda koz, ki se zgrinjajo z Gileáda.

⁶Tvoji zobje so kakor čreda ovc, ki so prišle s kopanja; vse imajo dvojčke in jalove ni med njimi.

⁷Kot kos granatnega jabolka je tvoje sencè za tvojo tenčico.

⁸Šestdeset je kraljic, osemdeset stranskih žen in deklet brez števila.

⁹Ena sama je moja golobica, krasotica moja, edinka je svoji materi, ljubljenska svoji porodnici. Mladenke jo vidijo in blagrujejo, kraljice in stranske žene, in jo hvalijo:

¹⁰»Kdo je ta, ki se razgleduje kakor zora, lepa kakor luna, čista kakor sonce, strašna kakor vojska v zastavah?«

Zaročenka

¹¹Šla sem dol v orehov vrt pogledat zelenje v dolini, gledat, ali že trta poganja, ali granatovci cveto.

¹²Nisem vedela, da me je moje srce naredilo za bojni voz mojemu krasnemu junaku.

Visoka pesem 7

Zbor mladenk

¹Vrni se, vrni, Šulámka, vrni se, vrni, da si te ogledamo!

Zaročenka

Kaj hočete ogledovati Šulámko pri plesu med taboroma?

Zaročenec

²Kako lepe so tvoje noge v sandalah, knežja hči! Obline tvojih bokov so kot koralde, delo mojstrovih rok.

³Tvoje naročje je vrčasta posoda; naj ji ne manjka odišavljenega vina. Tvoj trebuh je kup pšenice, z lilijami obdan.

⁴Tvoji dojki sta kakor dva mladiča, gazelina dvojčka.

⁵Tvoj vrat je kot slonokoščen stolp, tvoje oči so ribniki v Hešbónu, pri Batrabímskih vratih. Tvoj nos je kot libanonski stolp, ki gleda proti Damasku.

⁶Tvoja glava na tebi je kot Karmel in kodri na tvoji glavi kakor škrlat, kralja so prevzele kite.

⁷Kako lepa si in kako zala, ljubezen v radostih!

⁸Tvoja postava je podobna palmi in tvoje prsi grozdom.

⁹Dejal sem: Splezal bom na palmo, segel po njenih šopih. Tvoje prsi naj bodo kot grozdi vinske trte in vonj tvojega diha kakor jabolka,

¹⁰tvoja usta kot najboljše vino, ki teče mojemu ljubemu v slast, drsi po ustnicah spečih.

Zaročenka

¹¹Jaz sem svojega ljubega in on hrepeni po meni.

¹²Pridi, moj ljubi, pojdiva na deželo, prenočujva po vaseh.

¹³Navsezgodaj se odpraviva v vinograde, videla bova, ali že trta poganja, ali se cvetje razpira, ali granatovci cveto. Tam ti bom podarila svojo ljubezen.

¹⁴Nadliščki dajejo svoj vonj in pri naših vratih je sólo žlahtno sadje: novo in staro, moj ljubi, zate sem ga shranila.

Visoka pesem 8

¹O, da bi mi bil kakor brat, ki je sesal na prsih moje matere! Če bi te srečala zunaj, bi te lahko poljubila, pa me ne bi zaničevali.

²Peljala bi te, te pripeljala v hišo svoje matere; moral bi me poučiti. Napajala bi te z odišavljenim vinom, z moštom svojih granatovcev.

³Njegova levica je pod mojo glavo in njegova desnica me objema.

⁴Rotim vas, hčere jeruzalemske: Ne budite in ne motite ljubezni, dokler se veseli!

Zbor mladenk

⁵Kdo je ta, ki prihaja iz puščave in se naslanja na svojega ljubega?

Zaročenka

Pod jablano sem te zbudila. Tam te je spočela tvoja mati, tam je spočela in te rodila.

⁶Deni me kot pečat na svoje srce, kot pečat na svoj laketi! Zakaj močna kakor smrt je ljubezen, silna kakor podzemlje ljubezenska strast! Njene strele so ognjene strele, Gospodov plamen.

⁷Velike vode ne morejo pogasiti ljubezni in reke je ne morejo preplaviti. Če bi kdo dal za ljubezen vse bogastvo svoje hiše, bi ga še vedno zaničevali.

Zaročenkini bratje

⁸Sestrico imamo, nima še prsi. Kaj bomo storili svoji sestri na dan, ko jo bodo snubili?

⁹Če je zid, sezidamo na njej srebrni branik, če je vrata, jo zapremo s cedrovino.

Zaročenka

¹⁰Jaz sem zid in moje prsi so kakor stolpi. Tako sem postala v njegovih očeh kakor tista, ki je našla mir.

Zaročenec

¹¹Salomon je imel vinograd v Báal Hamónu; vinograd je izročil varuhom: vsak naj bi dajal za njegov sad po tisoč srebrnikov.

¹²Moj lastni vinograd je pred mano: Tistih tisoč naj bo zate, Salomon, in dvesto za varuhe njegovega sadu!

¹³Ti, ki bivaš v vrtovih – spremljevalci poslušajo tvoj glas – daj, da ga slišim!

Zaročenka

¹⁴Pohiti, moj ljubi, bodi podoben gazeli ali mlademu jelenu na balzamovih gorah!

Izaija

Izaija 1

Prvi del Gorje, uporni Izrael

¹Videnje Izaija, Amócovega sina, ki ga je prejel o Judu in o Jeruzalemu v dneh Uzíja, Jotáma, Aháza in Ezekíja, Judovih kraljev.

²Poslušajte, nebesa, prisluhni, zemlja, kajti Gospod je govoril: Otroke sem vzredil in povzdignil, oni pa so se mi uprli.

³Vol pozna svojega gospodarja in osel jasli svojega lastnika, Izrael ne pozna, moje ljudstvo ne razume.

⁴Gorje, pregrešni narod, ljudstvo, obteženo s krivdo, zarod hudodelcev, izprijeni otroci! Zapustili so Gospoda, zavrgli so Svetega Izraelovega, obrnili so mi hrbet.

⁵Kam naj bi bili še udarjeni, ko nadaljujete z odpadom? Glava je vsa razbolela, srce je vse oslabeledo.

⁶Od podplata na nogi do glave ni nič zdravega na njem: samo rana in podplutba in gnojno vnetje. Niso jih očistili ne obvezali in ne namazali z oljem.

⁷Vaša dežela je opustošena, vaša mesta so požgana z ognjem. Vašo zemljo žro pred vami tujci, opustošena je kakor razdejanje tujcev.

⁸Hči sionska je ostala kakor senčnica v vinogradu, kakor koliba v kumaričnem polju, kakor mesto po obleganju.

⁹Ko bi nam Gospod nad vojskami ne prihranil ostanka, bi postali že kakor Sódoma, Gomóri bi bili podobni.

Pridite, pravdajmo se

¹⁰Poslušajte Gospodovo besedo, knezi sódomski, prisluhni nauku našega Boga, ljudstvo gomórsko!

¹¹Čemú mi bodo vaše številne klavne daritve, govori Gospod. Sit sem žgalnih daritev ovnov in maščobe pitancev. Krvi juncev, jagnjet in kozlov ne maram.

¹²Kadar se prihajate postavljat pred moje obličje, kdo zahteva to iz vaše roke, da teptajte moje dvore!

¹³Nehajte mi prinašati ničeve daritve, kadilo mi je gnusoba. Nehajte z mlaji, s sobotami in sklicevanjem shodov, ne prenesem zlagáne slovesnosti.

¹⁴Vaše mlaje in vaša praznovanja sovraži moja duša. Postali so mi nadležni, ne morem jih več prenašati.

¹⁵Kadar iztegujete svoje roke, si zakrivam oči pred vami. Tudi če množite svoje molitve, vas ne poslušam, vaše roke so polne krvi.

¹⁶Umijte se, očistite se! Odstranite svoja hudobna dejanja izpred mojih oči, nehajte delati húdo.

¹⁷Naučite se delati dobro, skrbite za pravico. Pomagajte zatiranemu, zagovarjajte siroto, branite vdovo.

¹⁸Pridite, pravdajmo se, govori Gospod: Če so vaši grehi rdeči kakor škrlat, bodo beli kakor sneg, če so rdeči kakor bagrenina, bodo beli kakor volna.

¹⁹Če me boste radi poslušali, boste uživali dobrine dežele.

²⁰Če pa nočete in se upirate, vas meč požre, kajti Gospodova usta so govorila.

Tožba nad Jeruzalemom

²¹Kako se je sprevrgla v vlačugo zvesta prestolnica! Polna je bila pravice, pravičnost je bivala v njej, zdaj pa morilci.

²²Tvoje srebro se je sprevrglo v žlindro, tvoje vino je zmešano z vodo.

²³Tvoji prvaki so uporniki in pajdaši tatov. Vsi ljubijo podkupnino in zahtevajo povračila. Nočejo braniti sirote in pravda vdove ne pride do njih.

²⁴Zato govori Gospod, Bog nad vojskami, Močni Izraelov: Gorje! Obračunal bom s svojimi nasprotniki, maščeval se bom nad svojimi sovražniki.

²⁵Svojo roko bom obrnil proti tebi, kot plavž bom izžgal tvojo žlindro in izločil ves tvoj svinec.

²⁶Postavil ti bom spet sodnike kot v začetku in svetovalce, kakor je bilo od kraja. Potem boš spet dobila ime Prestolnica pravičnosti, Zvesta trdnjava.

²⁷Hči sionska se bo rešila s pravico, njeni spreobrnjenci s pravičnostjo.

²⁸Uporniki in grešniki pa bodo hkrati pokončani, tisti, ki zapuščajo Gospoda, bodo pogubljeni.

²⁹Da, sram vas bo zaradi terebint, ki jih ljubite, sramovali se boste vrtov, ki jih imate radi.

³⁰Kajti postali boste kakor terebinta, ki ji listje vene, kakor vrt, ki nima vode.

³¹Mogočnej bo postal predivo in njegovo delo iskra, gorelo bo oboje skupaj in nihče ne bo mogel pogasiti.

Izaija 2

Mesijanski mir

(Mih 4,1–3)

¹Beseda, ki jo je prejel Izaija, Amócov sin, o Judu in Jeruzalemu.

²Zgodilo se bo poslednje dni: Gora hiše Gospodove bo trdno stala kot najvišja med gorami, vzdigovala se bo nad griči. In vsi narodi bodo hiteli k njej,

³številna ljudstva bodo prišla in rekla: »Pridite, pojdimo na Gospodovo goro, k hiši Jakobovega Boga. Poučil nas bo o svojih potih in hodili bomo po njegovih stezah. Kajti s Siona bo prišla postava in Gospodova beseda iz Jeruzalema.«

⁴Razsojal bo med narodi, dokazoval številnim ljudstvom. Svoje meče bodo prekovali v lemeže in svoje sulice v srpe. Narod ne bo več vzdignil meča proti narodu, ne bodo se več učili vojskovanja.

⁵Hiša Jakobova, pridite, hodímo v Gospodovi luči.

Gospodov dan bo strašen

⁶Zavračaš namreč svoje ljudstvo, hišo Jakobovo, kajti polni so vedežev z Vzhoda in čarovnikov kakor Filistejci, pomešani so z otroki tujcev.

⁷Njihova dežela je polna zlata in srebra, njihovih zakladov ni konca. Njihova dežela je polna konj, njihovih bojnih voz ni konca.

⁸Njihova dežela je polna malikov, častijo delo svojih rok, ki so ga naredili njihovi prsti.

⁹A smrtnik bo klonil, človek bo ponižan, ne boš jim odpustil.

¹⁰Zlezi v pečino, skrij se v zemljo, v strahu pred Gospodom in pred njegovim vzvišenim veličastvom.

¹¹Prevzetne smrtnikove oči se bodo povesele, človekova ošabnost bo klonila, samo Gospod bo vzvišen tisti dan.

¹²Kajti dan Gospoda nad vojskami pride nad vse ošabne in visoke in nad vse mogočne, da bodo ponižani,

¹³nad vse libanonske cedre, visoke in mogočne, in nad vse bašánske hraste,

¹⁴nad vse visoke gore in nad vse vzvišene griče,

¹⁵nad vse visoke stolpe in nad vsa utrjena obzidja,

¹⁶nad vse taršíske ladje in nad vsa zaželená pristanišča.

¹⁷Smrtnikova prevzetnost bo klonila, človekova ošabnost bo ponižana, samo Gospod bo vzvišen tisti dan.

¹⁸Maliki bodo popolnoma izginili:

¹⁹ljudje bodo šli v skalnate votline in v zemeljske jame, v strahu pred Gospodom in pred njegovim vzvišenim veličastvom, ko se bo vzdignil, da prestraši zemljo.

²⁰Tisti dan bodo ljudje vrgli krtom in netopirjem svoje srebrne in zlate malike, ki so si jih naredili, da bi jih molili,

²¹in bodo šli v gorske votline in v skalne razpoke, v strahu pred Gospodom in pred njegovim vzvišenim veličastvom, ko se bo vzdignil, da prestraši zemljo.

²²Obrnite se proč od človeka, saj je kakor dih v njegovem nosu, tako malo je vreden.

Izaija 3

Brezvladje v Jeruzalemu

- ¹Glej, Gospod, Bog nad vojskami, bo odvzel Jeruzalemu in Judu podporo in palico, vso podporo kruha in vso podporo vode:
- ²vojaka in bojevnika, sodnika in preroka, vedeža in starešina,
- ³petdesetnika in veljaka, svetovalca in izurjenega obrtnika in pazljivega zagovarjalca.
- ⁴Postavil jim bom dečke za prvake, vladajo naj jim razvajenci.
- ⁵Ljudje bodo zatirali drug drugega, vsak svojega bližnjega, deček bo predrzen do starega, potepuh do spoštovanega.
- ⁶Potem bo kdo silil brata v hiši svojega očeta: »Obleko imaš, bodi naš poglavar, in ta podrtija naj bo v tvojih rokah.«
- ⁷Ta pa bo tisti dan vzkliknil in rekel: »Nisem zdravnik, v moji hiši ni ne kruha ne obleke, ne postavljajte me za poglavarja ljudstvu.«
- ⁸Kajti Jeruzalem se ruši, Juda se podira, ker so njihovi jeziki in dejanja proti Gospodu, da žaliyo oči njegovega veličastva.
- ⁹Izraz njihovih obrazov priča proti njim, svoj greh oznanjajo kakor Sódoma, gorja niso prikrili svojim dušam, nakopali so si húdo.
- ¹⁰Povejte pravičnim, da jim bo dobro, ker bodo uživali sadove svojih del.
- ¹¹Gorje krivičniku, godilo se mu bo hudo, ker se mu bo vračalo po delih njegovih rok.
- ¹²Izsiljevalci odirajo moje ljudstvo, vladajo mu ženske. Ljudstvo moje, tvoji vodniki so zapeljivci, razdrli so pot tvojih stezá.
- ¹³ Gospod se je vzdignil, da razsodi, stoji, da sodi ljudstva.
- ¹⁴ Gospod prihaja k sodbi s starešinami svojega ljudstva in z njegovimi prvaki. Vi ste izropali vinograd, v vaših hišah je ubožcu ukradeno blago.
- ¹⁵Zakaj teptate moje ljudstvo in bijete v obraz uboge, govori Gospod, Bog nad vojskami.

Bog grozi prevzetnicam

¹⁶ Gospod je rekel: Ker so prevzetne hčere sionske, hodijo z iztegnjenim vratom in mežikajo z očmi, hodijo stopicaje in poskočno in zvončkljajo s sponkami na nogah,

¹⁷bo Gospod ogolil teme hčerá sionskih, Gospod bo razgalil njihovo lepoto.

¹⁸Tisti dan bo Gospod odvzel okrasje: ogležnjice, sončke in lunice,

¹⁹uhane, zapestnice in tančice,

²⁰rutice, verižice, pasove, dišavnice in obeske,

²¹prstane in nosne obročke,

²²praznične obleke in ogrinjala, ovratnice in torbice,

²³zrcala, pentljice, turbane in pajčolane.

²⁴Namesto balzama bo smrad, namesto pasu vrv, namesto kodrov bo ostrižena glava, namesto prazničnih oblek raševina, pečat sramote namesto lepote.

Prestolnica bo polna vdov

²⁵Tvoji možje bodo padli pod mečem, tvoji mladeniči v boju.

²⁶Njena vrata bodo stokala in žalovala, zapuščena bo sedela na tleh.

Izaija 4

¹Tisti dan se bo sedem žená oklenilo enega moža in reklo: »Svoj kruh bomo jedle in s svojo obleko se bomo oblačile, samo tvoje ime naj nosimo, odvzemi nam sramoto!«

Ostane se bo rešil

²Tisti dan bo Gospodova mladika v okras in slavo, sad dežele pa v ponos in slavo Izraelovim ubežnikom.

³Kdor bo ostal na Sionu, kdor bo preživel v Jeruzalemu, se bo imenoval sveti, vsi, ki so zapisani za življenje v Jeruzalemu.

⁴Ko bo Gospod izmil umazanijo hčerá sionskih in izpral prelito kri Jeruzalema iz njegove srede, z duhom pravice in z duhom očiščenja,

⁵bo ustvarjal Gospod nad vsemi bivališči gore Sion in nad njenimi trgi podnevi oblak, ponoči pa dim in žar plamenečega ognja, kajti baldahin stoji nad vsako slavo.

⁶Čez dan bo dajal senco pred vročino, zaklon in zavetje pred viharjem in dežjem.

Izaija 5

Pesem o vinogradu

¹Zapel bom o svojem ljubem, pesem svojega ljubega o njegovem vinogradu. Moj ljubi je imel vinograd na rodovitnem griču.

²Prekopal ga je, ga otrebil in zasadil z žlahtno trto. Sredi njega je sezidal stolp in v njem izdolbel tudi stiskalnico. Upal je, da bo dajal grozdje, pa je dal viničje.

³Zdaj pa, jeruzalemski prebivalci in Judovi možje, razsodite med menoj in mojim vinogradom.

⁴Kaj sem mogel še storiti svojemu vinogradu, pa mu nisem storil? Zakaj sem upal, da bo dajal grozdje, pa je dal viničje?

⁵Zdaj vam bom povedal, kaj bom storil svojemu vinogradu: odstranil mu bom ograjo, da bo izropan, podrl mu bom obzidje, da bo poteptan.

⁶Spremenil ga bom v pustinjo, ne bo obrezovan ne okopavan, poganjala bosta trnje in osat in prepovedal bom oblakom, da bi dež rosili nanj.

⁷Kajti hiša Izraelova je vinograd Gospoda nad vojskami, Judovi možje so nasad njegovega veselja. Upal je, da bo pravica, pa glej, zatiranje, da bo pravičnost, pa glej, vpitje.

Šest preroških groženj

⁸Gorje njim, ki dodajajo hišo hiši, priključujejo njivo njivi, dokler ne zmanjka prostora in ste edini, ki prebivate sredi dežele.

⁹ Gospod nad vojskami je naznanil mojim ušesom: Prisegam: številne hiše bodo opustošene, velike so in lepe, a bodo brez prebivalcev.

- ¹⁰Kajti vinograd desetih oralov bo dajal en čebèr, posev enega tovara bo dajal en škaf.
- ¹¹Gorje njim, ki vstajajo zgodaj zjutraj in iščejo opojno pijačo, ki se zadržujejo pozno v noč in jih ogreva vino.
- ¹²Citre in harfa, boben in piščal in vino so pri njihovem popivanju, ne opazijo pa Gospodovega dela, ne vidijo, kaj delajo njegove roke.
- ¹³Zato pojde moje ljudstvo v izgnanstvo, ker nima spoznanja. Njegovo slavo bo usmrtila lakota, njegovo ljudstvo bo umorila žeja.
- ¹⁴Zato bo podzemlje odprlo svoje žrelo, čezmerno bo razprlo svoja usta, in zdrknili bodo vanj njegovi odličniki in ljudstvo, njegovo bučanje in vriskanje.
- ¹⁵Smrtnik bo klonil, človek bo ponižan, oči prevzetnikov se bodo povesele.
- ¹⁶ Gospod nad vojskami bo vzvišen pri sodbi, sveti Bog se bo izkazal svetega s pravičnostjo.
- ¹⁷Jagnjeta se bodo pasla kot na svojem pašniku, tujci bodo uživali opustošenje bogatašev.
- ¹⁸Gorje njim, ki krivdo vlačijo za sabo z vrvmi goljufije, pregreho kakor voz na konopcih.
- ¹⁹In pravijo: Naj pohiti, naj pospeši svoje delovanje, da ga vidimo, naj se približa in naj nastopi sklep Svetega Izraelovega, da ga spoznamo!
- ²⁰Gorje njim, ki hudemu pravijo dobro, dobremu pa húdo, ki temo delajo za luč, luč pa za temo, ki grenko delajo za sladko, sladko pa za grenko.
- ²¹Gorje njim, ki so modri v lastnih očeh, ki imajo sebe za razumne.
- ²²Gorje njim, ki so hrabri, kadar se napajajo z vinom, pogumni, kadar mešajo opojno pijačo,
- ²³ki oproščajo krivičnega zaradi podkupnine in kratijo pravico pravičnemu.
- ²⁴Zato bo, kakor če ognjeni jezik požre strnje in se vročina plamena izgubi: njihova korenina bo postala kakor trhlenina in njihov cvet bo odletel kakor

prah, ker zametujejo postavo Gospoda nad vojskami in prezirajo besedo Svetega Izraelovega.

²⁵Zato se vnema Gospodova jeza proti njegovemu ljudstvu, izteguje nadenj svojo roko in ga udarja. Gore se tresejo in njihova trupla so kakor smeti sredi ulic. Pri vsem tem se njegova jeza ne poleže, njegova roka je še iztegnjena.

Bog grozi z Asirci

²⁶Vzdignil bo bojno zastavo za narod iz daljave, mu požvižgal do konca dežele, in glej, pohitel bo in hitro prišel.

²⁷Nobeden ni utrujen in ne omahuje, nobeden ni dremoten ne zaspan. Nobenemu se ne odpne pas okrog ledij, nobenemu se ne strga jermen pri obuvalu.

²⁸Njegove puščice so ostre, vsi njegovi loki so napeti. Kopita njegovih konj so kakor kremen, njegova kolesa so kakor vihar.

²⁹Rjove kakor levinja, kakor rjovejo leviči. Zbesni in zgrabi plen, pobegne in ni rešitelja.

³⁰Tisti dan bo besnel nad Judom, kakor besni morje. Kdor bo pogledal po deželi, bo videl tesnobno temo, svetloba se bo stemnila v mrak.

Izaija 6

Bog pokliče Izaija za preroka

¹V letu, ko je umrl kralj Uzíja, sem videl Gospoda, ki je sedel visoko na vzvišenem prestolu in njegova vlečka je napolnjevala svetišče.

²Nad njim so stali serafi in vsak je imel po šest peruti: z dvema si je zakrival obraz, z dvema si je zakrival noge in z dvema je letel.

³Drug drugemu so vzklikali in govorili: »Svet, svet, svet je Gospod nad vojskami, vsa zemlja je polna njegovega veličastva!«

⁴Podboji vrat so se stresali od glasu vzklikajočih in svetišče je bilo polno dima.

⁵Tedaj sem rekel: »Gorje mi, izgubljen sem, ker sem mož z nečistimi ustnicami, prebivam sredi ljudstva z nečistimi ustnicami in so moje oči videle kralja, Gospoda nad vojskami!«

⁶Tedaj je priletel k meni eden izmed serafov in v svoji roki držal žerjavico, ki jo je bil s kleščami vzel z oltarja.

⁷Dotaknil se je mojih ustnic in rekel: »Glej, tole se je dotaknilo tvojih ustnic, tvoja krivda je izbrisana, tvoj greh je odpuščen.«

⁸Nato sem slišal glas Gospoda: »Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?« Rekel sem: »Tukaj sem, pošlji mene!«

⁹Rekel je: »Pojdi in reci temu ljudstvu: Poslušajte, poslušajte, a ne razumevajte, glejte, glejte, a ne spoznavajte!

¹⁰Otôpi srce temu ljudstvu, otéži mu ušesa, zatisni mu oči: da ne bo videlo s svojimi očmi, ne slišalo s svojimi ušesi, da njegovo srce ne bo razumelo, da se ne bo spreobrnilo in ne bo ozdravelo!«

¹¹Rekel sem: »Doklej, Gospod?« Rekel je: »Dokler ne bodo mesta opustošena in brez prebivalcev, hiše brez ljudi in dežela opustošena puščava,

¹²dokler Gospod ne požene ljudi v daljavo in ne bo v deželi velika zapuščenost.

¹³Med njimi pa je desetina, ki se bo spreobrnila in bo izvzeta; kakor od terebinte in od hrasta, ko ju podró, ostane korenina, bo njena korenina sveto seme.«

Izaija 7

Izaija opominja kralja Aháza

¹V dnevih Aháza, Jotámovega sina, Uzíjevega vnuka, Judovega kralja, se je odpravil Recín, arámski kralj, s Pékahom, Remaljájevim sinom, Izraelovim kraljem, proti Jeruzalemu v boj proti njemu, a se ni mogel bojevati proti njemu.

²Sporočili so Davidovi hiši in rekli: »Arám tabori v Efrájim!« Njihovo srce in srce njihovega ljudstva je vztrepetal, kakor trepeta drevje v gozdu pred vetrom.

³ Gospod pa je rekel Izaiju: »Pojdi Aházu naproti, ti in tvoj sin Šeár Jašúb, na konec vodovoda h gornjemu zbiralniku, ob cesti k Belivčevemu zemljišču.

⁴Reci mu: »Varuj se in ostani miren, ne boj se! Tvoje srce naj se ne plaši teh dveh koncev kadečih se ogorkov razvnete Recínove jeze, to je Aráma in Remaljájevega sina.

⁵Ker je Arám z Efrájimom in Remaljájevim sinom naredil hudoben naklep zoper tebe in rekel:

⁶Pojdimo nad Juda, prestrašimo ga in si ga podvrzimo ter postavimo v njem Tabeálovega sina za kralja,

⁷tako govori GospodBog: To ne bo uspelo in se ne bo zgodilo,

⁸kajti glava Aráma je Damask in glava Damaska je Recín. (Še petinšestdeset let in Efrájim bo razbit, prenehal bo biti ljudstvo.)

⁹Glava Efrájima je Samarija in glava Samarije je Remaljájev sin. Če ne boste verovali, ne boste obstali.«

Bog očiščuje in ohranja Davidovo hišo

¹⁰ Gospod je še govoril Aházu in rekel:

¹¹»Izprosi si znamenje od Gospoda, svojega Boga, v globini podzemlja ali v višavi zgoraj!«

¹²Aház pa je rekel: »Ne bom prosil ne preizkušal Gospoda.«

¹³Nato je rekel Izaija: »Poslušajte vendar, Davidova hiša: vam je premalo, da utrujate ljudi, ko utrujate še mojega Boga?

¹⁴Zato vam bo Gospod sam dal znamenje: Glej, mladenka bo spočela in rodila sina in mu dala ime Emanuel.

¹⁵Skuto in med bo jedel, da bo znal zavračati húdo in izbirati dobro.

¹⁶Kajti preden bo znal deček zavračati húdo in izbirati dobro, bo opustošena dežela, ki te je groza dveh njenih kraljev.

¹⁷ Gospod bo privedel nadte, nad tvoje ljudstvo in nad hišo tvojega očeta dneve, kakršni niso prišli, odkar je Efrájim odpadel od Juda – asirskega kralja.«

¹⁸Tisti dan bo Gospod požvižgal muhi, ki je na koncu Nila v Egiptu, in čebeli, ki je v asirski deželi.

¹⁹Vse bodo prišle in sedle po hudourniških strugah in po skalnih razpokah, po vseh goščavah in po vseh napajališčih.

²⁰Tisti dan bo Gospod obril z britvijo, najeto onstran Evfrata, z asirskim kraljem, glavo in dlako med nogami, tudi brado bo postrigel.

²¹Tisti dan bo vsak redil le telico in dve ovci.

²²Ker bo glavno pridobivanje mleka, bo jedel skuto, da, skuto in med bo jedel vsak, kdor bo ostal v deželi.

²³Tisti dan bo vsaka površina, kjer je tisoč trt, vrednih tisoč srebrnikov, zarasla z robidovjem in s trnjem.

²⁴S puščicami in z lokom bodo hodili tja, ker bo vsa dežela zarasla z robidovjem in s trnjem.

²⁵Na vse griče, ki jih okopavajo z motiko, pa ne bo prišel strah pred robidovjem in trnjem: krčilo jih bo govedo, teptala jih bo drobnica.

Izaija 8

Damask in Samarija bosta padla

¹ Gospod mi je rekel: »Vzemi si večjo ploščico in napiši nanjo s človeško pisavo: Mahér Šalál Haš Baz. – Hitro pleni, urno ropaj.«

²Vzel sem zanesljivi priči, duhovnika Urijája in Jeberehjájevega sina Zeharjája.

³Potem sem šel k prerokinji in ta je spočela in rodila sina. Tedaj mi je Gospod rekel:

⁴»Daj mu ime Mahér Šalál Haš Baz, kajti še preden bo deček znal klicati »Moj oče« in »Moja mati«, bodo bogastvo Damaska in plen Samarije nesli pred asirskim kraljem.«

Samo prestolnica bo ostala

⁵ Gospod mi je še govoril in rekel:

⁶»Ker to ljudstvo zavračasioaške vode, ki tečejo mirno in veselo pred Recínom in Remaljájevim sinom,

⁷zato bo, glej, Gospod pripeljal nadnje silne in velike vode Evfrata: asirskega kralja in vso njegovo slavo. Vzdignil se bo iz vseh svojih strug in prestopil vse svoje bregove.

⁸Pridrl bo nad Juda, poplavljal bo in prestopal, narastel bo do grla. In njegove razpete peruti bodo polnile širino tvoje dežele, o Emanuel!

⁹Združite se, narodi, in bodite poraženi, prisluhnite, vse daljne dežele sveta: opašite se in bodite poraženi, opašite se in bodite poraženi!

¹⁰Naredite načrt, uničen bo, izgovorite besedo, ne bo uspela, kajti z nami je Bog.«

Bojte se samo Gospoda nad vojskami

¹¹Da, tako mi je rekel Gospod, ko me je držal za roko in me svaril, da ne bi hodil po poti tega ljudstva, in mi govoril:

¹²»Ne imenujte zarota vsega, kar to ljudstvo imenuje zarota, in tega, česar se boji, se ne bojte in se ne plašite.

¹³Gospoda nad vojskami imejte za svetega, on naj bo vaš strah, on naj bo vaš preplah.

¹⁴On bo svetišče, kamen spotike in skala pohujšanja, za obe Izraelovi hiši, zanka in zadruga za prebivalce Jeruzalema.

¹⁵Mnogi se bodo ob njem spotaknili in padli, se razbili, zapletli in ujeli.«

Izaijevo pričevanje

¹⁶Zakleni pričevanje, zapečati postavo v srca mojih učencev.

¹⁷Čakal bom Gospoda, ki zdaj zakriva svoj obraz pred Jakobovo hišo, in bom zaupal vanj.

¹⁸Glejte, jaz in otroci, ki mi jih je dal Gospod, smo za znamenje in prerokbo v Izraelu, od Gospoda nad vojskami, ki prebiva na gori Sion.

¹⁹Kajti pravili vam bodo: »Vprašajte rotilce duhov in vedeže, ki grulijo in mrmrajo. Mar ljudstvo ne sprašuje svojih bogov, mrtvih za žive?«

²⁰Proti postavi in pričevanju bodo govorili, kakor je ta beseda, ki ne oznanja jutranje zarje.

²¹Klatil se bo okrog pobit in lačen, ker bo lačen, se bo jezil, preklinjal bo svojega kralja in Boga in se obračal navzgor.

²²Gledal bo po zemlji, in glej, tam bo stiska in tema, ki ji ne more uiti, nadloga in megla, ki je ne more pregnati,

²³ker noče prihiteti k tistemu, ki ga potiska vanjo.

Prihaja knez miru

V preteklih časih je ponižal Zábulonovo deželo in Neftálijevo deželo, v prihodnjih časih pa bo povzdignil pot ob morju, Transjordanijo, pogansko Galilejo.

Izaija 9

¹Ljudstvo, ki je hodilo v temi, je zagledalo veliko luč, nad prebivalci v deželi smrtne sence je zasvetila luč.

²Zbudil si silno radost, naredil si veliko veselje. Veselijo se pred teboj, kakor se veselijo ob žetvi, kakor se radujejo, ko delijo plen.

³Kajti jarem njegovega bremena in palico na njegovem hrbtu, šibo njegovega priganjača si zlomil kot na dan Midjáncev.

⁴Kajti vsak vojaški škorenj, ki hrupno koraka, in ogrinjalo, ki je prepojeno s krvjo, bo sežgano, bo hrana za ogenj.

⁵Kajti dete nam je rojeno, sin nam je dan. Oblast je na njegovih ramah, imenuje se: Čudoviti svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez miru.

⁶Oblast se bo širila in miru ne bo konca na Davidovem prestolu in v njegovem kraljestvu. Vzpostavil ga bo in utrdil s pravico in pravičnostjo od zdaj in na veke. Gorečnost Gospoda nad vojskami bo to naredila.

Bog grozi Izraelu

⁷ Gospod je poslal besedo zoper Jakoba, padla je v Izrael.

⁸Spoznalo jo bo vse ljudstvo, Efrájim in prebivalci Samarije, ki v napuhu in s prevzetnim srcem pravijo:

⁹»Opeka je razpadla, zidali bomo s klesanimi kamni, sikomóre so posekane, nadomestili jih bomo s cedrami.«

¹⁰Toda Gospod vzdiguje zoper nje Recínove nasprotnike in spodbada njihove sovražnike,

¹¹Aráma z vzhoda in Filistejce od zahoda, da žro Izraela na vsa usta. Pri vsem tem se njegova jeza ne odvrne, njegova roka je še iztegnjena.

¹²Ljudstvo pa se ne spreobrne k njemu, ki ga tepe, ne išče Gospoda nad vojskami.

¹³Zato Gospod odseka Izraelu glavo in rep, krošnjo in ločje v enem dnevu.

¹⁴Stari in ugledni je glava, prerok, ki uči laži, je rep.

¹⁵Vodniki tega ljudstva so zapeljivci in tisti, ki jih vodijo, so pogubljeni.

¹⁶Zato se Gospod ne veseli njegovih mladeničev in nima usmiljenja z njegovimi sirotami in vdovami, ker so vsi skrunilci in hudodelci in vsaka usta bedasto govorijo. Pri vsem tem se njegova jeza ne odvrne, njegova roka je še iztegnjena.

¹⁷Da, krivičnost gori kakor ogenj, použiva robidovje in trnje, požiga drevesa gostega gozda, da se vrtinči v dimnih stebrih.

¹⁸Srd Gospoda nad vojskami požiga deželo in ljudstvo je kakor hrana za ogenj, drug drugemu ne prizanašajo.

¹⁹Žro na desni, vendar so lačni, jedo na levi, vendar niso siti, jedo meso lastnega lakta:

²⁰Manáse Efrájima, Efrájim Manáseja, oba skupaj sta proti Judu. Pri vsem tem se njegova jeza ne odvrne, njegova roka je še iztegnjena.

Izaija 10

¹Gorje njim, ki izdajajo krivične odloke in pišejo okrutne sodbe,

²da zavračajo pritožbe revnih in jemljejo pravico stiskanim med mojim ljudstvom, da so vdove njihov plen in ropajo sirote.

³Kaj boste naredili na dan obiskanja, pred viharjem, ki bo prišel iz daljave? H komu boste tekli po pomoč, kje boste pustili svoje bogastvo?

⁴Kdor se ne bo upogibal med ujetimi, bo padel med pobitimi. Pri vsem tem se njegova jeza ne odvrne, njegova roka je še iztegnjena.

Gospod grozi Asircem

⁵Gorje Asircu! Šiba moje jeze, palica mojega srda je v njegovi roki.

⁶Pošljem ga nad skrunilni narod, nad ljudstvo, ki se nanj srdim, in mu ukažem, naj ga pleni in opleni, naj ga ropa in izropa, naj ga potepta kakor blato na cesti.

⁷On pa si tega ne predstavlja tako, njegovo srce ne misli tako, temveč namerava uničiti in iztrebiti nemalo narodov.

⁸Rekel je namreč: »Mar niso moji prvaki obenem tudi kralji?

⁹Mar ni kakor Kárkemiš tudi Kalne, mar ni kakor Arpád tudi Hamát, mar ni kakor Damask tudi Samarija?

¹⁰Kakor je moja roka osvojila kraljestva malikov, katerih podobe so bile močnejše, kot so jeruzalemske in samarijske,

¹¹mar ne bom, kakor sem storil Samariji in njenim malikom, storil tako tudi Jeruzalemu in njegovim podobam?»

¹²Ko bo Gospod dokončal vse svoje delo na gori Sion in v Jeruzalemu, bo obračunal s sadovi iz prevzetnega srca asirskega kralja in s slavo v njegovih ošabnih očeh.

¹³Rekel je namreč: »S svojo močno roko sem delal in s svojo modrostjo, ker sem razumen. Odstranil sem meje med ljudstvi, oropal sem njihove zakladnice in kot junak odstavil prestolujoče.

¹⁴Moja roka je pograbila bogastva ljudstev kakor gnezdo, kakor kdo pobere zapuščena jajca, tako sem jaz pobral vso zemljo. Ni ga bilo, ki bi bil zganil s perutjo, odprl kljun ali začivkal.«

¹⁵Mar se baha sekira pred njim, ki z njo seka? Mar se postavlja žaga pred njim, ki jo vleče? Kakor da bi šiba vihtela njega, ki jo vzdiguje, kakor da bi palica vzdigovala njega, ki ni les.

¹⁶Zato bo Gospod, Bog nad vojskami, poslal med njegove debeluhe sušico in pod njegovo slavo bo zagorel požar, kakor zagori ogenj.

Samo ostanek se bo rešil

¹⁷Izraelova luč bo postala ogenj, njegov Sveti bo plamen, ki bo požgal in použil njegovo trnje in njegovo robidovje v enem dnevu.

¹⁸Slavo njegovega gozda in njegovega sadovnjaka bo uničil od duše do mesa: bo kakor bolehavec, ki hira.

¹⁹Ostanek dreves od njegovega gozda bo majhen, otrok jih bo lahko zapisal.

²⁰Tisti dan se Izraelov ostanek, ubežnik Jakobove hiše, ne bo več opiral nanj, ki ga je tepel, temveč se bo zvesto opiral na Gospoda, Svetega Izraelovega.

²¹Ostanek, ostanek Jakobov se bo spreobrnil k močnemu Bogu.

²²Čeprav bi bilo tvojega ljudstva, o Izrael, kakor je peska ob morju, se bo spreobrnil le njegov ostanek. Sklenjeno je pokončanje, ki razliva pravičnost.

²³Kajti pokončanje, ki je sklenjeno, bo izvršil Gospod, Bog nad vojskami, po vsej deželi.

Bog bo kaznoval Asirce

²⁴Zato tako govori Gospod, Bog nad vojskami: »Ne boj se, moje ljudstvo, ki prebivaš na Sionu, Asirca, ki te tepe s šibo in vzdiguje nadte svojo palico kakor Egipčani.

- ²⁵Kajti le še malo časa, pa bo srd prenehal in moja jeza bo njemu v pogubo.
- ²⁶Gospod nad vojskami bo zavihtel bič nad njim, kakor je potolkel Midjánce pri Orébovi skali in kakor je vzdignil svojo palico nad morje proti Egipčanom.
- ²⁷Tisti dan bo vzel njegovo breme s tvojega hrbta, njegov jarem s tvojega tilnika, jarem bo uničen zaradi maziljenja.«

Bliskovit pohod Asircev

- ²⁸Pride nad Ajo, gre skozi Migrón, v Mihmásu pusti svoj pratež.
- ²⁹Prekoračijo prelaz: »V Gebi prenočimo!« Ramá trepeti, Savlova Gíbea beži.
- ³⁰Povzdigni svoj glas, hči galímska! Prisluhni, Láješa, odgovori, Anatót!
- ³¹Madména beži, prebivalci Gebíma, razkropite se!
- ³²Še danes bo stal v Nobu in žugal z roko proti gori hčere sionske, proti jeruzalemskemu griču.

Bog jih zaustavi

- ³³Pa glej, Gospod, Bog nad vojskami, bo z grozno močjo oklestil krošnjo, visoki bodo posekani, vzvišeni bodo podrti.
- ³⁴Drevesa gostega gozda bodo padla pod sekiro, Libanon se bo prevrnil v svojem veličastvu.

Izaija 11

Mesija bo Davidov sin

- ¹Mladika požene iz Jesejeve korenike, poganjek obrodi iz njegove korenine.
- ²Na njem bo počival Gospodov duh: duh modrosti in razumnosti, duh svéta in moči, duh spoznanja in strahu Gospodovega.
- ³Navdihoval ga bo s strahom Gospodovim, da ne bo sodil po videzu svojih oči, ne odločal po sluhu svojih ušes.
- ⁴Pravično bo sodil siromake, pošteno bo branil stiskane v deželi. Udarjal bo deželo s šibo svojih ust, z dihom svojih ustnic bo pokončeval krivičnika.
- ⁵Pravičnost bo pas njegovih ledij, zvestoba bo pas njegovih kolkov.

Kraljestvo miru

⁶Volk bo prebival z jagnjetom in panter bo ležal s kozličem. Teliček in levič se bosta skupaj redila, majhen deček ju bo poganjal.

⁷Krava in medvedka se bosta skupaj pasli, njuni mladiči bodo skupaj ležali in lev bo jedel slamo kakor govedo.

⁸Dojenček se bo igral nad gadjo luknjo in odstavljeni bo iztezal svojo roko v modrasjo odprtino.

⁹Ne bodo škodovali ne uničevali na vsej moji sveti gori, kajti dežela bo polna Gospodovega spoznanja, kakor vode pokrivajo morsko globino.

Izgnanci se bodo vrnil

¹⁰Tisti dan bo Jesejeva korenina stala kot znamenje za ljudstva, njo bodo iskali narodi in njeno bivališče bo slavno.

¹¹Tisti dan bo Gospod spet iztegnil svojo roko, da odkupi ostanek svojega ljudstva, ki bo ostal v Asiriji in Egiptu, v Patrósu, Etiopiji in Elámu, v Šinárju, Hamátu in na morskih obrežjih.

¹²Vzdignil bo znamenje za narode in zbral Izraelove pregnancy, združil bo Judove razkropljence od štirih koncev zemlje.

¹³Prenehala bo Efrájimova ljubosumnost in Judovi sovražniki bodo uničeni, Efrájim ne bo več ljubosumen na Juda in Juda ne bo več sovražil Efrájima.

¹⁴Skupaj bosta poletela proti morju na ramena Filistejcem, skupaj bosta oplnila sinove Vzhoda, iztegnila bosta svoji roki nad Edóm in Moáb, sinovi Amóna jima bodo pokorni.

¹⁵ Gospod bo osušil egiptovski morski zaliv, zamahnil bo s svojo roko nad Evfratom, z žarom svojega diha ga bo razcepil na sedem rokavov, da ga bodo lahko prekoračili v sandalah.

¹⁶Pot za ostanek njegovega ljudstva, ki ga bo odpustil Asirec, bo takšna, kakor je bila Izraelova, ko je odšel iz egiptovske dežele.

Izaija 12

Zahvalna pesem

¹Tisti dan boš rekel: Zahvaljujem se ti, Gospod, ker si se jezil name, a se je tvoja jeza pomirila in si me potolažil.

²Glej, Bog je moja rešitev, zaupam in se ne bojim, kajti moja moč in moja pesem je Gospod Bog, bil je moja rešitev.

³Z veseljem boste zajemali vodo iz studencev odrešenja.

⁴Tisti dan boste rekli: Zahvaljujte se Gospodu, kličite njegovo ime, oznanjajte med narodi njegova dela, razglašajte, da je vzvišeno njegovo ime.

⁵Pojte Gospodu, ker je storil velika dela, naj bodo znana po vsej zemlji.

⁶Zaukaj in zavriskaj, ki prebivaš na Sionu, ker je velik v tvoji sredi Sveti Izraelov.

Izaija 13

Grožnja Babilonu

¹Izrek o Babilonu, ki ga je prejel Izaija, Amócov sin:

²Na golem griču vzdignite znamenje, glasno jim kličite, mahajte z roko, da bodo vstopili skozi vrata imenitnih.

³Jaz sam sem ukazal svojim posvečenim, sklical sem bojavnike za mojo jezo, navdušene nad mojim veličastvom.

⁴Glas hrumenja po gričih, kakor številnega ljudstva! Glas bučanja kraljestev, zbranih narodov! Gospod nad vojskami pregleduje vojsko za boj.

⁵Prihajajo iz daljne dežele, s konca neba, Gospod in orodje njegovega srda, da pokonča vso deželo.

⁶Tulite, kajti dan Gospodov je blizu, prihaja kakor opustošenje od Mogočnega.

⁷Zato bodo vse roke omahnile, vsako človeško srce bo splahnelo.

⁸Prestrašile jih bodo bolečine, zgrabili jih bodo krči, zvijali se bodo kakor porodnica, osupli bodo drug pred drugim, obrazi jim bodo goreli v vročici.

⁹Glej, dan Gospodov prihaja, poln je krutosti, togote in srdite jeze, da deželo spremeni v puščavo in iztrebi njene grešnike iz nje.

¹⁰Kajti zvezde neba in njegova ozvezdja ne bodo več dajala svoje svetlobe, sonce bo otemnelo že ob svojem vzhodu in luna ne bo več odsevala svoje svetlobe.

¹¹Kaznoval bom svet za njegovo hudobijo, krivičnike za njihovo krivdo, uničil bom napuh prevzetnih, ponižal bom ošabnost nasilnih.

¹²Storil bom, da bo smrtnik dražji od zlata, človek dražji od ofírskega zlata.

¹³Zato bom stresel nebo in zemlja bo zgrmela s svojega mesta zaradi togote Gospoda nad vojskami na dan njegove srdite jeze.

¹⁴Kakor splašena gazela in kakor ovce, ki jih nihče ne zbira, se bodo obrnili vsak k svojemu ljudstvu in bežali vsak v svojo deželo.

¹⁵Kdor bo ujet, bo preboden, kdor bo zajet, bo padel pod mečem.

¹⁶Njihovi otročiči bodo pobiti pred njihovimi očmi, njihove hiše bodo izropane, njihove žene oskrunjene.

¹⁷Glej, razdražil bom proti njim Medijce, ki se ne menijo za srebro in nimajo veselja nad zlatom.

¹⁸Njihovi loki bodo pobijali dečke, ne bodo se usmilili sadu materinega telesa, njihovo oko ne bo prizanašalo otrokom.

¹⁹Babilon, biser kraljestev, ponosno slavo Kaldejcev, bo Bog porušil kakor Sódomo in Gomóro.

²⁰Nikoli več ne bo naseljen, od rodu do rodu ne bo več obljuden, beduin ne bo tam šotoril, pastirji ne bodo tam počivali.

²¹Tam bodo poležavale zveri, njihove hiše bodo napolnile sove, tam bodo prebivali noji, tam bodo skakali kozjenogi.

²²Hijene bodo tulile v njihovih dvorih, šakali v razkošnih gradovih. Blizu je njegov čas, da pride, njegovi dnevi se ne bodo zavlekli.

Izaija 14

Izraelci se bodo vrnili

¹ Gospod se bo usmilil Jakoba, ponovno bo izvolil Izraela in jih pripeljal v njihovo deželo. Pridružili se jim bodo tudi tujci in se bodo držali Jakobove hiše.

² Sprejemala jih bodo ljudstva in jih pripeljala v njihovo deželo. In Izraelova hiša si jih bo podredila v Gospodovi deželi za hlapce in dekletke: podjarmili bodo svoje osvajalce, gospodovali bodo svojim zatiralcem.

Satira o babilonskem kralju

³ Ko ti potem Gospod nakloni počitek po tvoji muki, po tvojem trepetanju in po tvojem trdem suženjstvu, ki te je pritiskalo,

⁴ tedaj zapoj to zbadljivko zoper babilonskega kralja in reci: Kako je končal zatiralec, končala predrznost!

⁵ Gospod je zlomil palico krivičnikov, žezlo vladarjev,

⁶ ki je togotno udarjalo ljudstva, udarjalo brez odnehanja, v jezi podjarmljalo narode, preganjalo brez postanka.

⁷ Vsa zemlja miruje in počiva, zagnala je vrisk.

⁸ Zaradi tebe se veselijo celo ciprese, libanonske cedre: »Odkar si mrtev, ne pride nihče, da bi nas posekal.«

⁹ Spodnje podzemlje vzdrhteva zaradi tebe, pred srečanjem ob tvojem prihodu. Zaradi tebe prebuja pokojne, vse zemeljske veljake, vzdiguje z njihovih prestolov vse kralje narodov.

¹⁰ Vsi te nagovarjajo in pravijo: »Tudi ti si podlegel kakor mi, postal si nam podoben.

¹¹ V podzemlje se je pogreznilo tvoje veličastvo in brnenje tvojih harf. Pod seboj imaš postlano s črvi, tvoja odeja so gliste.

¹² Kako si padel z neba, danica, sin zore, zgrmel na zemljo, zmagovalec narodov.

¹³Ti pa si rekel v svojem srcu: »Povzpel se bom v nebo, nad Božje zvezde bom povzdignil svoj prestol. Na gori zborovanja bom sedel, na skrajnem severu.

¹⁴Povzpel se bom nad višino oblakov, meril se bom z Najvišjim.«

¹⁵Pa si se pogreznil v podzemlje, na dno jame.

¹⁶Tisti, ki te vidijo, te pogledujejo in te opazujejo: »Mar je to mož, ki je pretresal zemljo in rušil kraljestva,

¹⁷spreminjal svet v puščavo in podiral mesta, ki svojim ujetnikom ni odpiral ječe?«

¹⁸Vsi kralji narodov počivajo v slavi, vsak v svoji grobnici.

¹⁹Ti pa si vržen stran od svojega groba, kakor ostuden izrodek, pokrit si s pobitimi, z mečem prebodenimi, ki se pogrezajo na kamnito dno jame, kakor poteptano truplo.

²⁰Ne boš se jim pridružil s pogrebom, ker si uničil svojo deželo, pobil svoje ljudstvo. Nikdar več ne bo omenjen zarod hudodelcev.

²¹Pripravite morišče za njegove otroke, zaradi krivde njihovih očetov, da ne bodo več vstali, dobili v last dežele in napolnili sveta z mesti.

²²Vzdignil se bom proti njim, govori Gospod nad vojskami, in iztrebil Babilonu ime in ostanek, steblo in poganjek, govori Gospod nad vojskami.

²³Spremenil ga bom v prebivališče ježev in v močvirje, pometel ga bom z metlo uničenja, govori Gospod nad vojskami.

Asirija bo strta

²⁴ Gospod nad vojskami je prisegel in rekel: Kakor sem se namenil, tako se bo zgodilo, kakor sem sklenil, tako se bo izpolnilo:

²⁵v svoji deželi bom zdrobil Asirca, na svojih gorah ga bom poteptal, odvzel jim bom njegov jarem, njegovo breme jim bo padlo z ramen.

²⁶Tak je sklep, ki sem ga naredil nad vso zemljo, taka je roka, ki je iztegnjena nad vse narode.

²⁷Kajti Gospod nad vojskami je sklenil, in kdo bo to preprečil? Njegova roka je iztegnjena, in kdo jo bo zavrnil?

Grožnja Filistejcem

²⁸V letu, ko je umrl kralj Aház, je nastal tale izrek:

²⁹Ne veseli se, vsa Filisteja, da se je zlomila palica, ki te je tepla, kajti iz kačje korenine bo pognal modras, njegov sad pa bo leteči zmaj.

³⁰Prvorojenci siromakov se bodo pasli na mojem pašniku, revni bodo mirno ležali, tvojo koreniko pa bom usmrtil z lakoto, pobila bo tudi tvoj ostanek.

³¹Tulite, vrata, vpij, mesto, obupuj, vsa Filisteja! Kajti od severa prihaja dim, nobeden se ne izmakne iz njegovih čet.

³²Kakšen naj bo odgovor poslancem poganov? »Gospod je utemeljil Sion, k njemu se zatekajo ubožci njegovega ljudstva.«

Izaija 15

Grožnja Moábu

¹Izrek o Moábu: Zares, v eni noči bo premagan, Ar Moáb pokončan, zares, v eni noči bo premagan, Kir Moáb pokončan.

²Vzpenjajo se v tempelj v Dibón, da bi jokali na višinah, nad Nebójem in nad Médebo tuli Moáb. Vse glave so ostrižene, vse brade so obrite.

³Po njihovih ulicah se opasujejo z raševnikom, po njihovih strehah in trgih vse tuli in se spušča v jok.

⁴Vpijeta Hešbón in Elalé, do Jahaca se sliši njihov glas, zato trepetajo moábski junaki, njihova duša jim trepeta.

⁵Srce mi toži zaradi Moába, njegovi prebivalci so bežali do Coarja, do Eglát Šelišije. Na vzpetino Luhít se vzpenjajo med jokom, po poti v Horonájim vzdigujejo vpitje zaradi propada.

⁶Kajti vode v Nimrímu so se spremenile v suhe struge, trava se je posušila, zelí so ovenele, zelenja ni več.

⁷Zato nosijo čez Vrbov potok, kar jim je ostalo in kar so rešili.

⁸Kajti vpitje obkroža moábske meje, njihovo tuljenje se razlega do Eglájima, njihovo tuljenje se sliši do Beêr Elíma.

⁹Kajti dibónske struge bodo napolnjene s krvjo, poslal pa bom Dibónu še drugo zlo: leva za ubežnike iz Moába in za ostanek v deželi.

Izaija 16

Moábci se bodo zatekli v Jeruzalem

¹Pošljite jagnjeta vladarju dežele, iz Sele skozi puščavo na goro hčere sionske.

²Kakor blodeče ptice, vržene iz gnezda, bodo hčere moábske na brodovih čez Arnón.

³»Dajte nasvet, izdajte ukaz, svojo senco razgrni kakor noč sredi poldneva, skrivaj pregnancy, ne izdajaj beguncev!«

⁴Naj prebivajo pri tebi moábški pregnanci, bodi jim zavetje pred pokončevalcem. Kajti konec je zatiranja, prenehalo je pustošenje, tlačitelj je odšel iz dežele.

⁵Prestol je postavljen v milosti in na njem sedi v zvestobi sodnik v šotoru Davidovem, ki si prizadeva za pravico in je hiter za pravičnost.

Žalostinka nad Moábom

⁶Slišali smo o Moábovi ošabnosti, o njegovi silni ošabnosti, o njegovem napuhu, ošabnosti in predrznosti, o njegovem praznem bahanju.

⁷Zato bodo Moábci tulili nad Moábom, vsi bodo tulili. Zaradi grozdnih kolačev v Kir Heresu bodo zdihovali do kraja pobiti.

⁸Kajti uvela bodo hešbónska polja, sibmanska trta, gospodarji narodov bodo pomendrali njene vitice. Segale so do Jazêrja, se vile po puščavi, njene rozge so se bohotile, se poganjale čez morje.

⁹Zato objokujem sibmansko trto, kakor jo objokuje Jazêr, te zalivam s svojimi solzami, Hešbón in Elalé, kajti v tvojo letino in v tvojo trgatev bo padel bojni krik.

¹⁰Iz sadovnjaka bosta pobrana radost in veselje, v vinogradih ne bodo vriskali in ne klicali, mastilec ne bo več mastil vina v stiskalnicah, vzklikanje bo prenehalo.

¹¹Zato trepeta moje osrčje nad Moábom kakor citre, moja notranjost nad Kir Heresom.

¹²Moáb se bo prikazoval in se trudil na višini, hodil bo v svoje svetišče molit, pa ne bo nič dosegel.

¹³To je beseda, ki jo je Gospod že davno povedal o Moábu.

¹⁴Zdaj pa govori Gospod in pravi: V treh letih, kakor so najemnikova leta, bo Moábova slava zaničevana z vsem številnim ljudstvom, ostanek bo majhen, skromen, neznaten.

Izaija 17

Grožnja Damasku

¹Izrek o Damasku: Glej, Damask bo kot mesto izginil in bo kup razvalin.

²Porušena mesta bodo opuščena, spremenila se bodo v pašnike za črede, ki bodo počivale in nihče jih ne bo motil.

³Efrájimu bo odvzeta trdnjava in Damasku kraljestvo, Arámov ostanek bo majhen, kakor bo majhna slava sinov Izraelovih, govori Gospod nad vojskami.

Ostanek Izraelovega kraljestva

⁴Tisti dan se bo Jakobova slava zmanjšala, njegovo obilno telo bo splahnelo.

⁵Bo kot tedaj, ko žanjec pospravi žito in njegov lakot požanje klasje, kot tedaj, ko pobere klasje v dolini Rafájevcev.

⁶Ostali bodo le pobirki, kot tedaj, ko otrese oljko: dva, trije sadeži na vrhu krošnje, štiri, pet na vejah sadnega drevesa, govori Gospod, Bog Izraelov.

Dežela bo zavrgla malike

⁷Tisti dan se bo človek ozrl na svojega Stvarnika, njegove oči bodo gledale na Svetega Izraelovega.

⁸Ne bo se več oziral na oltarje, delo svojih rok, ne na to, kar so izdelali njegovi prsti, ne bo več gledal ašer in sončnih stebrov.

⁹Tisti dan bodo utrjena mesta kakor zapuščena zemlja brez pluga in setve, ki je bila opuščena pred sinovi Izraelovimi: opustošena bodo.

¹⁰Ker si pozabila na Boga svoje rešitve in se nisi spominjala skale svojega zavetja, zato sadiš ljubke sadike in zasajaš tuje rozge.

¹¹Na dan sajenja jim daješ zrasti in v jutru zasaditve cveteti, trgatev pa bo zbežala na dan bolečine in silne bridkosti.

Napadalec bo pregnan

¹²Gorje, hrumenje številnih narodov, hrumijo kakor hrumenje morja, bučanje ljudstev, bučijo kakor bučanje silnih vodá.

¹³Ljudstva bučijo kakor bučanje velikih vodá, on pa jim zagrozi in pobegnejo v daljavo, podijo se kakor pleve po gričih pred vetrom, kakor vrtinec listja pred viharjem.

¹⁴Proti večeru, glej, strahota, pred svitom jih ni več. Tak je delež tistih, ki nas plenijo, usoda tistih, ki nas ropajo.

Izaija 18

Grožnja Nubiji

¹Gorje ti, dežela brenčočih peruti, onkraj etiopskih rek,

²ki pošiljaš poslance po morju, v čolnih iz trstja po vodi: »Pojdite, hitri poslanci, k narodu, ki je postaven in zagorel, k ljudstvu, ki se ga od nekdaj in vselej boje, k narodu, ki je nasilen in okrut, ki mu reke presekavajo deželo!«

³Vsi prebivalci sveta in naseljenci zemlje, pogledajte, kakor tedaj, ko kdo vzdigne znamenje na gorah, prisluhnite, kakor tedaj, ko kdo zatrobi na rog.

⁴Kajti tako mi je rekel Gospod: »Miren bom in gledal bom iz svojega prebivališča kakor žgoča vročina na svit, kakor deževni oblak na vročino ob žetvi.«

⁵Kajti pred trgatvijo, ko se osuje cvet in iz cveta postaja zrel grozd, bo porezal rozge s srpom, odstranil in polomil bo mladike.

⁶Skupaj bodo prepuščeni gorskim jastrebom in poljskim živalim, na njih bodo letovali jastrebi, na njih bodo zimovale vse poljske živali.

⁷Tisti čas bo prineslo darove Gospodu nad vojskami postavno in zagorelo ljudstvo, ljudstvo, ki se ga od nekdanj in vselej boje, narod, ki je nasilen in okruten, ki mu reke presekavajo deželo, na kraj, kjer prebiva ime Gospoda nad vojskami, na goro Sion.

Izaija 19

Grožnja Egiptu

¹Izrek o Egiptu: Glej, Gospod jezdi na hitrem oblaku in pride v Egipt. Egiptovski maliki se tresejo pred njim, srce Egipčanov upada v njihovi notranjosti.

²Izzval bom Egipčane proti Egipčanom in bojeval se bo vsak proti svojemu bratu in vsak proti svojemu bližnjemu, mesto proti mestu, kraljestvo proti kraljestvu.

³Duh Egipčanov se bo zmedel v njihovi notranjosti, pogoltnil bom njihov nasvet. Obračali se bodo na malike in rotilce, na zaklinjevalce in vedeže.

⁴Egipt bom dal v roke trdemu gospodarju, strog kralj jim bo gospodoval, govori Gospod, Bog nad vojskami.

⁵Voda v Nilu bo izhlapela, reka bo usahnila in se posušila.

⁶Rokavi reke se bodo usmradili, egiptovski prekopi se bodo izpraznili in posušili, trstje in ločje bo ovenelo.

⁷Trava ob Nilu, ob ustju Nila, in vsa setev ob Nilu se bosta posušili, izginili in ne bo ju več.

⁸Ribiči bodo vzdihovali in žalovali, vsi, ki mečejo trnek v Nil in razpenjajo mrežo po vodi, bodo medleli.

⁹Razočarani bodo tisti, ki pridelujejo česani lan, in tisti, ki predejo bombaž.

¹⁰Pazniki bodo potrti, vsi dninarji zagrenjeni v duši.

¹¹Coanski prvaki so sami bedaki, modri faraonovi svetovalci dajejo surove nasvete. Kako morete praviti faraonu: »Sin modrih sem, sin kraljev iz davnine!«

¹²Kje so torej tvoji modrijani? Naj ti vendar oznanijo in naj spoznajo, kaj namerava Gospod nad vojskami z Egiptom.

¹³Coanski prvaki so bedasti, memfiški prvaki so zmedeni, zapeljali so Egipt, vogalni kamni njegovih rodov.

¹⁴ Gospod je natočil vanje duha vrtoglavosti, da zavajajo Egipt pri vseh njegovih dejanjih, kakor omahuje pijanec, ko bruha.

¹⁵Tako Egipt ne naredi ničesar več, naj dela glava ali rep, krošnja ali ločje.

Egipčani in Asirci se bodo spreobrnili

¹⁶Tisti dan bodo Egipčani podobni ženskam, trepetali bodo in se tresli pred zamahom roke Gospoda nad vojskami, ki jo bo vzdignil proti njim.

¹⁷Judova dežela bo Egiptu v strah, vsakdo, ki mu bo omenjena, bo trepetal pred odločitvijo Gospoda nad vojskami, ki jo je naredil proti njemu.

¹⁸Tisti dan bo pet mest v egiptovski deželi govorilo kánaanskijezik in prisegalo pri Gospodu nad vojskami, eno se bo imenovalo Sončno mesto.

¹⁹Tisti dan bo Gospodov oltar sredi egiptovske dežele in Gospodovspominski steber ob njeni meji.

²⁰Ta bo za znamenje in pričevanje za Gospoda nad vojskami v egiptovski deželi. Ko bodo vpili h Gospoduzaradi zatiralcev, jim bo poslal rešitelja, ki jih bo branil in rešil.

²¹ Gospod se bo dal spoznati Egipčanom in Egipčani bodo tisti dan spoznali Gospoda. Služili mu bodo s klavnimi in jedilnimi daritvami, Gospodu bodo delali zaobljube in jih izpolnjevali.

²² Gospod bo udaril Egipt, udaril in ozdravil, obrnili se bodo h Gospodu, uslišal jih bo in ozdravil.

²³Tisti dan bo peljala cesta iz Egipta v Asirijo, Asirci bodo hodili v Egipt in Egipčani v Asirijo, Egipčani bodo skupaj z Asirci služili Gospodu.

²⁴Tisti dan bo Izrael tretji v zavezi z Egiptom in z Asirijo, kot blagoslov sredi zemlje,

²⁵ker ga bo Gospod nad vojskami blagoslovil in rekel: »Blagoslovljeno naj bo moje ljudstvo, Egipt, in delo mojih rok, Asirija, in moja dediščina, Izrael.«

Izaija 20

Grožnja Egiptu in Etiopiji

¹V letu, ko je vojskovodja, ki ga je poslal Sargon, asirski kralj, prišel nad Ašdód, ga oblegal in zavzel,

²tisti čas je Gospod govoril po Izaiju, Amócovem sinu, in rekel: »Pojdi, sleci si raševnik z ledij in sezuj si čevlje z nog!« Storil je tako in hodil brez vrhnje obleke in bos.

³Tedaj je Gospod rekel: »Kakor hodi moj služabnik Izaija že tri leta brez vrhnje obleke in bos za znamenje in prerokbo za Egipt in Etiopijo,

⁴tako bo asirski kralj gnal sužnje iz Egipta in pregnancy iz Etiopije, mlade in stare, brez vrhnje obleke in bose, z razgaljeno zadnjo platjo, Egiptu v sramoto.

⁵Tedaj bodo prestrašeni in razočarani zaradi Etiopije, ki so se nanjo ozirali, in zaradi Egipta, ki so se z njim ponašali.

⁶Prebivalci tega obrežja bodo rekli tisti dan: »Glejte, tako je s tistimi, ki smo se nanje ozirali, kamor smo se za pomoč zatekali, da bi nas rešili pred asirskim kraljem. Kako naj se rešimo mi?«

Izaija 21

Grožnja Babilonu

¹Izrek o obmorski puščavi: Kakor drvijo viharji z juga, prihaja iz puščave, iz strašne dežele.

²Hudo videnje mi je bilo oznanjeno: Varljivec vara, pokončevalec pokončuje:
»Vzdigni se, Elám, obkôli, Medija, naredi konec vsemu vzdihovanju!«

³Zato so moja ledja polna krčev, popadajo me bolečine kakor bolečine porodnice. Omotičen sem, da ne slišim, zbegan sem, da ne vidim.

⁴Srce mi trepetá, groza me prevzema. Večer, ki sem si ga želel, se mi sprevračá v grozo:

⁵pripravljanje mize, razgrinjanje preproge, uživanje hrane in pijače.
»Vzdignite se, prvaki, namažite ščite!«

⁶Kajti tako mi je rekel Gospod: »Pojdi, postavi stražarja, naj oznani, kar bo videl:

⁷če bo videl voz z dvema bojevnikoma, jezdeca na oslu, jezdeca na kameli.«
Opazoval je pazljivo, zelo pazljivo.

⁸Oglednik je vzkliknil: »Na opazovalnici, Gospod, vselej stojim podnevi, na straži stojim vse noči.«

⁹In glej, prišel je voznik, mož na dvovpregi. Spregovoril je in rekel: »Padel je, padel je Babilon in vse podobe njegovih bogov so raztreščene po tleh.«

¹⁰O moja mlatev, otrok mojega mlatišča, kar sem slišal od Gospoda nad vojskami, od Boga Izraelovega, sem vam oznanil.

Tolažba Dumi

¹¹Izrek o Dumi: Kličejo mi iz Seírja: »Stražar, kako dolga je še noč, stražar, kako dolga je še noč?«

¹²Stražar pravi: »Prišlo bo jutro, četudi je noč! Če hočete vprašati, vprašajte, pridite spet.«

Grožnja Arabiji

¹³Izrek o Arabiji: V gozdu boste zvečer prenočili, na poteh Dedánovcev.

¹⁴Pridite žejnim naproti z vodo, prebivalci dežele Temá, postrezite s kruhom beguncem.

¹⁵Kajti bežali bodo pred meči, pred golim mečem, pred napetim lokom in pred hudim bojem.

¹⁶Kajti tako mi je rekel Gospod: Še eno leto, kakor so najemnikova leta, in konec bo vse kedárske slave.

¹⁷Ostanek lokostrelcev kedárskih sinov bo majhen po številu, kajti Gospod, Bog Izraelov, je govoril.

Izaija 22

Grožnja Jeruzalemu

¹Izrek o Dolini videnja: Kaj ti je vendar, da ste se vsi povzpeli na strehe,

²ti, bučanja polna, živahna prestolnica, radostno mesto? Tvoji prebodeni niso bili prebodeni z mečem, niso umrli v boju.

³Vsi tvoji voditelji so se hkrati razbežali, ujeti so bili brez loka v rokah. Vsi tvoji skrivači so bili hkrati ujeti, čeprav so zbežali daleč.

⁴Zato pravim: Obrnite se proč od mene, naj se bridko razjočem. Ne trudite se, da bi me potolažili, zaradi opustošenja hčere mojega ljudstva.

⁵Kajti dan zmede, teptanja in zmešnjave je pripravil Gospod, Bog nad vojskami: v Dolini videnja spodkopavajo obzidje, stokanje se vzdiguje proti gori.

⁶Elám nosi tulce v bojni vrsti konjenikov, Kir odkriva ščite.

⁷Tvoje krasne doline so polne bojnih voz, konjeniki se postavljajo na položaje pri mestnih vratih.

⁸Razdejali bodo Judovo kritje. Tisti dan ste se ozirali po orožarni v gozdni palači.

⁹Videli ste, da ima Davidovo mesto veliko razpok, lovili ste vodo v spodnji zbiralnik.

¹⁰Šteli ste jeruzalemske hiše in podirali hiše, da bi utrdili obzidje.

¹¹Naredili ste zbiralnik med obema zidovoma za vodo starega ribnika, niste pa se ozirali nanj, ki je to naredil, niste pa gledali nanj, ki je to od daleč pripravil.

¹² Gospod, Bog nad vojskami vas je klical tisti dan k joku in žalovanju, k britju in opasovanju z raševino.

¹³Pa glej, radost in veselje, pobijanje goveda in klanje drobnice, uživanje mesa in pitje vina: »Jejmo in pijmo, kajti jutri bomo umrli!«

¹⁴ Gospod nad vojskami se je razodel mojim ušesom: Ta krivda vam gotovo ne bo odpuščena, dokler ne umrete, govori Gospod, Bog nad vojskami.

Grožnja oskrbniku Šebnájju

¹⁵Tako govori Gospod, Bog nad vojskami: Pojdi, stopi k temu oskrbniku, k Šebnájju, upravitelju dvora:

¹⁶»Kaj imaš tukaj in koga imaš tukaj, da si tukaj izklesal zase grob?« Visoko si je izklesal grob, izdolbel si je počivališče v steni.

¹⁷Glej, Gospod te bo vrgel, silovito vrgel, ovil te bo in zavil.

¹⁸Zmotal te bo v klobčič in zakotalil kakor žogo v prostrano in širo deželo. Tam boš umrl in tam bodo vozovi tvoje slave, ti, sramota dvoru svojega gospodarja.

¹⁹Vrgel te bom iz tvoje službe in te pahnil s tvojega mesta.

Bog izbere Eljakíma

²⁰Tisti dan bom poklical svojega služabnika Eljakíma, Hilkiájjevega sina.

²¹Oblekel ga bom v tvoja oblačila in ga opasal s tvojim pasom. Izročil mu bom tvojo oblast in bo oče jeruzalemskim prebivalcem in Judovi hiši.

²²Na njegove rame bom dal ključ Davidove hiše: ko bo odprl, ne bo nihče zaprl, ko bo zaprl, ne bo nihče odprl.

²³Zabil ga bom kot klin na trdno mesto, prestol slave bo za hišo svojega očeta.

²⁴Na njem bo slonela vsa slava hiše njegovega očeta: mladike in poganjki, vse majhne posode, od skodelic do vsakršnih vrčev.

²⁵Tisti dan pa, govori Gospod nad vojskami, bo odstranjen klin, zabiti na trdnem mestu, zrušilo, odpadlo in razdrlo se bo breme, ki je na njem, kajti Gospod je govoril.

Izaija 23

Grožnja Tiru in Sidónu

¹Izrek o Tiru: Tulite, taršíške ladje, kajti Tir je porušen in brez hiš. Ko so prišli iz dežele Kitéjcev, jim je bilo to razodeto.

²Umolknite, prebivalci otoka, trgovec sidónski, ki so te potniki čez morje napolnjevali.

³Po širokih vodah sta prihajali k njemu Šihórjeva setev in Nilova žetev, v njem so trgovali narodi.

⁴Sramuj se, Sidón, kajti morje pravi, morska trdnjava pravi: »Nisem imela porodnih bolečin in nisem rodila, nisem vzredila mladeničev, ne povzdignila devic.«

⁵Ko bo novica prišla v Egipt, se bodo tresli ob novici o Tiru:

⁶prepeljite se v Taršíš, tulite, prebivalci otoka.

⁷Ali je to vaše radostno mesto, ki izvira iz pradavnih dni, ki so ga njegove noge prinašale, da se je od daleč naseljevalo?

⁸Kdo je tako odločil zoper Tir, ki je delil krone, ki so mu bili trgovci prvaki, najbogatejši prekupčevalci na zemlji?

⁹ Gospod nad vojskami je tako odločil, da poniža vsako prevzetno slavo, da osramoti vse bogataše na zemlji.

¹⁰Razlij se po svoji deželi kakor Nil, hči taršíška, tu ni več pristanišča.

¹¹Iztegnil je svojo roko čez morje, potresel je kraljestva, Gospod je ukazal zoper Kánaan, naj zrušijo njegove utrdbe.

¹²Rekel je: Ne raduj se več, ponižana devica, hči sidónska, vstani, prepelji se h Kitéjcem, tudi tam ne bo pokoja zate.

¹³Glej, dežela Kaldejcev je kakor ljudstvo, ki ga ni bilo, Asirci so jo utemeljili za suhe kraje: postavili so svoje stolpe, razdejali njene zgradbe, jo spremenili v ruševine.

¹⁴Tulite, taršiške ladje, ker je vaša utrdba porušena.

Pozabljeni Tir bo obnovljen

¹⁵Tisti dan bo Tir pozabljen za sedemdeset let, za dobo enega kralja. Po sedemdesetih letih se bo hčeri tirske godilo, kakor pravi pesem o vlačugi:

¹⁶»Vzemi citre, hodi po mestu, pozabljena vlačuga! Lepo igray, pridno poj, da se te spomnijo.«

¹⁷Po sedemdesetih letih bo Gospod obiskal hčer tirske, ki bo spet prišla do svojega zaslužka in trgovala z vsemi kraljestvi sveta na površju zemlje.

¹⁸Njen dobiček in njen zaslužek pa bosta posvečena Gospodu. Ne bo se kopičil in ne shranjeval, temveč bo njen dobiček pripadal tistim, ki prebivajo pred Gospodovim obličjem, da bodo jedli do sitega in se lepo oblačili.

Izaija 24

Grožnja vsemu svetu

¹Glej, Gospod bo razoral zemljo in jo razril, spačil bo njeno površje in razkropil njene prebivalce.

²In godilo se bo: kakor ljudstvu tako duhovniku, kakor hlapcu tako njegovemu gospodarju, kakor dekli tako njeni gospodinji, kakor kupcu tako prodajalcu, kakor najemalcu tako posojevalcu, kakor dolžniku tako njegovemu upniku.

³Zemlja bo razorana in razrita, oropana in oplenjena, kajti Gospod je izrekel to besedo.

⁴Zemlja vene in omahuje, svet se suši in omahuje, sušita se višava in zemlja.

⁵Zemlja je oskrunjena pod njenimi prebivalci, ker so prestopali postave, kršili predpise, razdrli večno zavezo.

⁶Zato prekletstvo žre zemljo, njeni prebivalci se morajo pokoriti, zato se prebivalci zemlje redčijo, le malo ljudi je ostalo.

Žalostinka nad prestolnico

⁷Grozdje vene, trta se suši, vzdihujejo vsi, ki so bili veselega srca.

⁸Prenehala je radost bobnov, minilo je bučanje pojočih, prenehala je radost citer.

⁹Pri petju ne pijejo vina, pivcem je grenka opojna pijača.

¹⁰Zmedeno mesto je potrto, vsi vhodi v hiše so zaprti.

¹¹Po ulicah tarnajo zaradi vina, vse veselje je minilo, pregnana je radost iz dežele.

¹²V mestu je ostala le puščoba, vrata so razbita na drobne koščke.

Ostane se bo rešil

¹³Kajti tako bo na zemlji med ljudstvi, kakor tedaj, ko otresejo oljke, kakor ob paberkovanju, ko je končana trgatev.

¹⁴Povzdignili bodo svoj glas in zavriskali, nad Gospodovim veličastvom bodo šumeli kakor morje:

¹⁵»Zato slavite Gospoda na vzhodu, na morskih obrežjih ime Gospoda, Boga Izraelovega.«

¹⁶S konca sveta slišimo petje: »Slava Pravičnemu!«

Nihče ne uide Bogu

Jaz pa pravim: Poguba prihaja nadme, poguba prihaja nadme, gorje mi! Varljivci varajo, varljivci varajo s prevarami.

¹⁷Groza, jama in zanka so pred teboj, prebivalec zemlje.

¹⁸Kdor zbeži pred krikom groze, pade v jamo, kdor zleze iz jame, se ujame v zanko, kajti zapornice neba so odprte in temelji zemlje se tresejo.

¹⁹Zemlja poka in se trga, zemlja se drobi in razpada, zemlja se maje in omahuje.

²⁰Zemlja se opoteka kakor pijanec, se ziblje kakor koliba. Hudo jo teži njena krivda, padla je in ne more več vstati.

²¹Tisti dan bo Gospod kaznoval vojsko višave na višavi in kralje zemlje na zemlji.

²²Zbrani bodo kakor ujetniki v jami, zaprti bodo v ječi in po mnogih dneh kaznovani.

²³Luna bo zardela in sonce bo obledelo, kajti zavladal bo Gospod nad vojskami, na gori Sion in v Jeruzalemu in pred njegovimi starešinami bo njegovo veličastvo.

Izaija 25

Odrešeni se zahvaljujejo

¹ Gospod, ti si moj Bog, slavim te in hvalim tvoje ime, ker uresničuješ čudovite sklepe, oddavnaj zvesto in zanesljivo.

²Kajti spremenil si mesto v grobljo, utrjeno mesto v razvalino, palača tujcev ni več mesto, nikdar več ne bo pozidana.

³Zato te časti močno ljudstvo, mesto silnih narodov se te boji.

⁴Kajti bil si zavetje siromaku, zavetje ubožcu v njegovi stiski, zatočišče pred viharjem, senca pred vročino. Kajti pihanje nasilnikov se je ustavilo kakor vihar pred zidom,

⁵kakor vročino v suši krotiš bučanje tujcev: kakor vročina v senci pod oblakom, tako ponehuje pesem nasilnikov.

Mesijanska slovesnost

⁶ Gospod nad vojskami bo na tej gori pripravil vsem ljudstvu gostijo s sočnimi jedmi, gostijo z žlahtnimi vini, s sočnimi in mozgatimi jedmi, s prečiščenimi žlahtnimi vini.

⁷Na tej gori bo pretrgal zagrinjalo, ki zagrinja vsa ljudstva, in pokrivalo, ki pokriva vse narode:

⁸za vselej bo uničil smrt. Gospod Bog bo obrisal solze z vseh obrazov in z vse zemlje bo odstranil sramoto svojega ljudstva, kajti Gospod je govoril.

⁹Tisti dan bodo rekli: Glejte, to je naš Bog, čakali smo ga in nas je odrešil. To je Gospod, ki smo ga čakali, radujmo in veselimo se, da nas je odrešil.

¹⁰Kajti Gospodova roka bo počivala na tej gori.

Grožnja Moábu

Moáb pa bo poteptan na svojem mestu, kakor poteptajo slamo v gnojnico.

¹¹Iztegoval bo svoje roke iz nje, kakor jih izteguje plavalec pri plavanju. In ponižal bo njegovo ošabnost in mahanje njegovih rok.

¹²Visoko utrdbo tvojega obzidja bo razdejal, zravnal z zemljo, porušil do prahu.

Izaija 26

Hvalnica Jeruzalemu

¹Tisti dan bodo v Judovi deželi peli tole pesem: Imamo utrjeno mesto, odrešenje je naredil za obzidje in nasip.

²Odprite vrata, da bo vstopil pravični narod, ki varuje zvestobo.

³Kdor ti je predan, mu ohranjaš mir, mir, ker zaupa vate.

⁴Zaupajte v Gospoda vekomaj, kajti samo Gospod Bog je večna skala.

⁵Saj je uklonil prebivalce na višavah, vzvišeno trdnjavo, in jo zravnal, zravnal z zemljo, porušil do prahu.

⁶Teptajo jo noge, noge ubogega, koraki siromakov.

Božje sodbe so pravične

⁷Steza pravičnega je ravna, ti izravnaváš pot pravičnega.

⁸Da, na stezi tvojih sodb, o Gospod, te čakamo, po tvojem imenu in po tvojem spominu hrepeni naša duša.

⁹Moja duša hrepeni po tebi ponoči, duh v moji notranjosti te išče zgodaj zjutraj. Saj kadar tvoje sodbe zadevajo zemljo, se prebivalci na svetu učijo pravičnosti.

¹⁰Če je krivičnik pomiloščen, se ne nauči pravičnosti, na zemlji izkrivlja resnico in ne vidi Gospodove vzvišenosti.

¹¹ Gospod, tvoja roka je vzdignjena, oni pa tega ne vidijo. Videli bodo in bodo osramočeni, gorečnost za ljudstvo bo ogenj za tvoje nasprotnike, ki jih bo požrl.

Bog rešuje svoje ljudstvo

¹² Gospod, ti nam pripravljaj mir, kajti vse, kar se je z nami zgodilo, si nam ti naredil.

¹³ Gospod, naš Bog, vladali so nam drugi gospodarji, ne ti, a samo tvoje ime slavimo.

¹⁴Mrtvi ne bodo oživali, pokojni ne bodo vstali, zato si jih kaznoval in uničil, izbrisal si vsak spomin nanje.

¹⁵Pomnožil si svoje ljudstvo, Gospod, pomnožil si svoje ljudstvo in se proslavil, razširil si vse meje dežele.

Umrli bodo vstali

¹⁶ Gospod, v stiski so te iskali, tvoj nauk jim je bil tesnoben šepet.

¹⁷Kakor se nosečnica pred porodom zvija, vpije v svojih bolečinah, tako smo bili pred teboj, Gospod:

¹⁸zanosili smo, se zvižali, rodili pa smo veter. Deželi nismo prinesli rešitve, niso se rodili prebivalci na svet.

¹⁹Tvoji mrtvi bodo oživali, moja trupla bodo vstala. Zbudite se in vriskajte, ki počivate v prahu! Kajti tvoja rosa je rosa luči, zemlja bo rodila pokojne.

Zemlja bo odkrila prelito kri

²⁰Pojdi, moje ljudstvo, stopi v svoje hrame in zakleni vrata za seboj, skrij se za kratek čas, dokler ne mine togota.

²¹Kajti glej, Gospod prihaja s svojega mesta, da bo kaznoval krivdo prebivalcev na zemlji. Zemlja bo odkrila svojo kri in ne bo več zakrivala svojih pobitih.

Izaija 27

¹Tisti dan bo Gospod s svojim težkim, velikim in močnim mečem kaznoval Leviatána, kačo, ki pobegne, Leviatána, zvito kačo, ubil bo zmaja, ki je v morju.

Božja vinska gorica

²Tisti dan zapojte o vinski gorici:

³»Jaz, Gospod, jo varujem, vsak čas jo zalivam, da je kdo ne poškoduje, jo varujem noč in dan.

⁴Ne srdim se: Če mi daje robidovje in trnje, grem v boj proti njej in jo vso požgem.

⁵Če pa hoče ostati v mojem varstvu, naj sklene mir z menoj, mir naj sklene z menoj.«

Bog bo obnovil Izraela

⁶V prihodnjih dneh se bo Jakob ukoreninil, Izrael bo brstel in cvetel in napolnil zemeljski krog s sadom.

⁷Mar ga je udaril, kakor je udaril tiste, ki so njega udarjali? Mar ga je pobil, kakor je pobil tiste, ki so njega pobijali?

⁸S pregonom in s pregnanstvom se je pravdal z njim, odnesel ga je s svojim silnim vetrom, na dan, ko je zapihal vzhodnik.

⁹Zato bo s tem poravnana Jakobova krivda, in to bo ves sad očiščenja od njegovega greha: ko bo vse oltarne kamne naredil kakor zdrobljene apnenčaste kamne, ašere in sončni stebri ne bodo več stali.

¹⁰Kajti utrjeno mesto bo osamljeno, nasebina izpraznjena in zapuščena kot puščava. Tam se bo paslo tele, tam bo počivalo in obiralo njegovo grmičevje.

¹¹Ko bo vejevje suho, se bo polomilo, prišle bodo ženske in ga požgale. Da, to ljudstvo ni razumno, zato se ga njegov stvarnik ne bo usmilil, njegov upodabljavac mu ne bo milostljiv.

¹²Tisti dan bo Gospod otepel klasje od Evfrata do Egiptovskega potoka. In vi, Izraelovi sinovi, se boste zbrali drug za drugim.

¹³Tisti dan bodo zatrobili na véliki rog: prišli bodo tisti, ki so se razgubili po asirski deželi, in tisti, ki so bili pregnani v egiptovsko deželo, in molili bodo Gospoda na sveti gori v Jeruzalemu.

Izaija 28

Grožnja Samariji

¹Gorje prevzetni kroni Efrájimovih pijancev, uvelemu cvetu njegove sijajne lepote, na griču sredi rodovitne nižine omamljenih od vina.

²Glej, Gospod ima silnega junaka, ki z močjo ugonablja deželo, kakor toča, ki klesti, in vihar, ki odnaša, kakor poplavljaajoče vode silnega naliva.

³Poteptana bo z nogami ponosna krona Efrájimovih pijancev.

⁴In uvelemu cvetu njegove sijajne lepote, na griču sredi rodovitne nižine, se bo zgodilo kakor zgodnji smokvi pred poletjem, če jo kdo zagleda: komaj je v njegovi pesti, jo pogoltne.

⁵Tisti dan bo Gospod nad vojskami krasna krona in sijajen venec ostanku svojega ljudstva,

⁶duh pravice tistemu, ki bo sedel in sodil, in hrabrost tistim, ki bodo odbijali napad pri vratih.

Grožnja duhovnikom in lažnim prerokom

⁷Tudi ti se izgublajo zaradi vina in blodijo zaradi opojne pijače, duhovnik in prerok se izgubljata zaradi opojne pijače, zmedena sta od vina. Blodijo zaradi opojne pijače, izgublajo se v videnjih, omahujejo v razsodbah.

⁸Kajti vse mize so polne izbljuvkov, ni mesta brez umazanije.

⁹»Koga bo poučeval v znanju in koga bo modril s svojim oznanilom? Oproščene od mleka, odstavljene od prsi?

¹⁰Zapoved na zapoved, zapoved na zapoved, pravilo na pravilo, pravilo na pravilo, malo sèm, malo tja.«

¹¹Da, z jecljavimi ustnicami in v tujem jeziku bo govoril temu ljudstvu on,

¹²ki jim je pravil: »Tu naj bo počitek, dajte počitka utrujenemu, tu naj bo oddih.« A niso hoteli poslušati.

¹³Zato bo zanje Gospodova beseda: Zapoved na zapoved, zapoved na zapoved, pravilo na pravilo, pravilo na pravilo, malo sèm, malo tja, da bodo šli in padli vznak, se polomili, zapletli in ujeli.

Vogalni kamen – Mesija

¹⁴Zato poslušajte Gospodovo besedo, vi, posmehljivci, ki vodite to ljudstvo v Jeruzalemu!

¹⁵Vi, ki pravite: »Sklenili smo zavezo s smrtjo, naredili smo pogodbo s podzemljem. Kadar pride poplavlajoča povodenj, nas ne bo dosegla, ker smo si laž postavili za zavetje in se skrili v prevaro.«

¹⁶Zato tako govori Gospod Bog: Glej, utemeljil bom na Sionu kamen, preizkušen kamen, dragocen vogalni kamen, utemeljeni temelj, kdor se nanj opre, ne bo omahnil.

¹⁷Naredil bom pravico za merilno vrstico in pravičnost za grezilo. Toča bo potolkla zavetje laži in skrivališče bo poplavela voda.

Konec posmehljivcev

¹⁸Razdrla se vam bo zaveza s smrtjo in vaša pogodba s podzemljem ne bo več veljala. Kadar pride poplavlajoča povodenj, vas bo zagrnila.

¹⁹Kadar koli pride, vas zagrabi, saj bo prihajala jutro za jutrom, podnevi in ponoči. Tedaj bo razumevanje slišane zbuvalo samo grozo.

²⁰Prekratka bo postelja, da bi se iztegnil, odeja preozka, da bi se zavil.

²¹Kajti kakor na gori Peracím se bo vzdignil Gospod, kakor v dolini Gibeón se bo razsrdil, da naredi svoje delo, presenetljivo delo, da opravi svoje opravilo, čudno opravilo.

²²In zdaj se nikar ne posmehujte, da se vam vezi ne bodo še zategnile. Kajti slišal sem od Gospoda, Boga nad vojskami: odločeno je, da bo dokončno uničena vsa zemlja.

Za oranjem pride setev

²³Prisluhnite in poslušajte moj glas, pazite in poslušajte moj govor.

²⁴Mar orač vse dni orje za setev, obrača in brana svojo njivo?

²⁵Mar ni tako: ko ji poravna površje, raztroši koper, vrže kumino, poseje pšenico, proso in ječmen po lehah, piriko na kraju?

²⁶Njegov Bog ga navaja, da pravilno ravna, on ga poučuje.

Mlatič ravna pazljivo

²⁷Kopra vendar ne mlati s sanmi in voznega kolesa ne zapeljuje na kumino, temveč koper otepa s palico in kumino s krepelcem.

²⁸Žito mlati s teptanjem, vendar ga ne mlati kar naprej: omane ga s kolesom in z govedom, s konji pa ga ne tepta.

²⁹Tudi to prihaja od Gospoda nad vojskami, njegov načrt je čudovit, njegov uspeh je velik.

Izaija 29

Obleganje in rešitev prestolnice

¹Gorje ti, Ariél, Ariél, trdnjava, kjer je David taboril! Dodajte letu leto, prazniki naj se zvrstijo.

²In pritisnil bom na Ariél, postala bo stokanje in ječanje, postala mi bo kakor Ariél.

³Utaboril se bom okrog tebe kakor David, obdal te bom z okopom, naredil bom nasip proti tebi.

⁴Pogreznjena boš govorila iz zemlje, tvoje govorjenje se bo privzdigovalo iz prahu, tvoj glas bo prihajal iz zemlje kakor iz trebuha, tvoje govorjenje bo hropelo iz prahu.

⁵Toda množica tvojih sovražnikov bo kakor droben prah, množica tvojih nasilnikov bo kakor pleve, ki letijo mimo, v trenutku, hipoma se bo zgodilo:

⁶ Gospod nad vojskami te bo obiskal z gromom, potresom in mogočnim glasom, z vetrom, viharjem in plamenom požrešnega ognja.

⁷Kakor sanje, kakor nočno videnje bo množica vseh narodov, ki se bo vojskovala proti Ariél, vseh, ki se bodo bojevali proti njej, jo obkoljevali in stiskali.

⁸Kakor če se sanja lačnemu, da jé, pa se zbudi in je njegov želodec prazen, ali kakor če se sanja žejnemu, da pije, pa se zbudi in je izčrpan in njegovo grlo je suho, tako se bo godilo množici narodov, ki se bodo vojskovali proti gori Sion.

Zaslepljeno ljudstvo

⁹Le čudite se in ostajajte začudeni, le slepite se in ostajajte zaslepljeni! Opijajte se, pa ne z vinom, omahujte, pa ne zaradi pijače!

¹⁰Kajti Gospod je izlil na vas duha omrtvelosti, vaše oči, preroke, je zaprl in vaše glave, vidce, je zastrl.

¹¹Tako vam je postalo razodetje vseh teh reči kakor vsebina zapečatenene knjige: če jo dajo komu, ki zna brati, in mu rečejo: »Preberi to,« reče: »Ne morem, saj je zapečatenena.«

¹²Če pa dajo knjigo komu, ki ne zna brati, in mu rečejo: »Preberi to,« reče: »Ne znam brati.«

¹³In Gospod je rekel: Ker mi to ljudstvo prihaja naproti le s svojimi usti in me časti le s svojimi ustnicami, njegovo srce pa je daleč od mene in mu je moj strah le priučena človeška zapoved,

¹⁴zato bom, glej, še naprej presenečal to ljudstvo, presenetljivo presenečal, da bo izginila modrost njegovih modrih in se skrila razumnost njegovih razumnih.

Izrael bo spregledal

¹⁵Gorje njim, ki se huliijo pred Gospodom, da bi zakrili svoj namen in bi ostalo v temi njihovo početje, ki govorijo: »Kdo nas vidi in kdo nas pozna?«

¹⁶To vaše sprevračanje! Mar je lončar cenjen kakor glina, da bi mogel izdelek reči o izdelovalcu: »Ni me izdelal,« ali lonec reči lončarju: »Ničesar ne razume.«

¹⁷Mar ni le malo časa še in Libanon bo postal vrt, vrt pa bo veljal za gozd.

¹⁸Tisti dan bodo gluhi zaslišali besede knjige in iz mraka in teme bodo spregledale oči slepih.

¹⁹Ubožci se bodo spet veselili v Gospodu in najbolj revni med ljudmi se bodo radovali nad Svetim Izraelovim.

²⁰Kajti nasilnikov ne bo več, posmehljivci bodo izginili, iztrebljeni bodo vsi, ki snujejo hudobijo,

²¹tisti, ki pogublajo ljudi z besedo, ki sodniku pri vratih nastavljajo zanko in z zmedo izpodrivajo pravičnega.

²²Zato tako govori Gospod, Bog hiše Jakobove, ki je rešil Abrahama: Odslej pa Jakob ne bo več osramočen, odslej njegov obraz ne bo več obledel:

²³kajti ko bodo njegovi otroci videli delo mojih rok v svoji sredi, bodo posvečevali moje ime, posvečevali bodo Svetega Jakobovega, bali se bodo Boga Izraelovega.

²⁴Kateri so zmedenega duha, bodo spoznali razumnost in godrnjači bodo sprejeli pouk.

Izaija 30

Zveza z Egiptom je ničeva

¹Gorje upornim sinovom, govori Gospod: Delajo načrt, ki ni od mene, sklepajo pogodbo, ki ni v mojem duhu, da kopičijo greh na greh.

²Hodijo in se spuščajo v Egipt, ne da bi me vprašali: zanašajo se na faraonovo moč, zatekajo se v egiptovsko senco.

³Faraonova moč vam bo v sramoto, zatočišče v egiptovski senci v zasmeh.

⁴Ko bodo njihovi prvaki dospeli do Coana in njihovi poslanci prišli do Hanésa,

⁵bodo vsi razočarani nad ljudstvom, ki jim ne bo koristilo, ki jim ne bo v pomoč in ne v korist, temveč le v sramoto in v zadrego.

⁶Izrek o živalih v Negebu: Skozi deželo stiske in nadloge, levinje in rjovečega leva, gada in krilatega zmaja, nosijo na hrbtih oslov svoje imetje, na grbah velblodov svoje zaklade, ljudstvu, ki jim ne bo koristilo.

⁷Pomoč Egipta je ničeva in prazna, zato ga imenujem: Rahab, ki počiva.

Ljudstvo se upira

⁸Pojdi zdaj, napiši to na tablo vpričo njih, zapiši v knjigo, da bo za prihodnji čas, za pričo na veke.

⁹Kajti to je uporno ljudstvo, lažnivi sinovi, sinovi, ki ne marajo poslušati Gospodove postave.

¹⁰Vidcem pravijo: »Ne imejte videnj!« in prerokom: »Ne prerokujte nam odkrito! Govorite nam to, kar ugaja, prerokujte nam prevare.

¹¹Zavijte s poti, krenite s steze, spravite izpred nas Svetega Izraelovega!«

¹²Zato tako govori Sveti Izraelov: Ker zaničujete to besedo in se zanašate na nasilje in prevaro ter se opirate nanju,

¹³zato vam bo ta krivda kakor razpadajoča razpoka, izbočena v visokem obzidju, ki hipoma, v trenutku pride njegov razpad.

¹⁴Razpade, kakor se zdrobi lončarjeva posoda, ki se razbije in se nikomur ne smili, tako da med njenimi drobci ni najti črepinje, da bi vzel ogenj z ognjišča ali zajel vodo iz korita.

¹⁵Kajti tako vam je rekel Gospod Bog, Sveti Izraelov: Če se spreobrnete in ostanete mirni, boste rešeni, v mirovanju in zaupanju je vaša moč, pa niste hoteli.

¹⁶Rekli ste: »Nikakor ne, na konjih bomo bežali!« zato boste res bežali. »Na hitrih konjih bomo jezdili!« zato vas bodo vaši zasledovalci dohiteli.

¹⁷Tisoč vas bo bežalo pred grožnjo enega, pred grožnjo petih boste bežali, dokler ne boste ostali kakor drog na vrhu gore, kakor znamenje na griču.

Ljudstvo se bo spreobrnilo

¹⁸Zato Gospod čaka, da se vas usmili, zato se bo vzdignil, da vas potolaži, kajti Gospod je Bog pravice, blagor vsem, ki zaupajo vanj.

¹⁹Da, ljudstvo na Sionu, ki prebivaš v Jeruzalemu, ne boš se več jokalo. Usmilil se te bo na tvoje glasno vpitje, brž ko ga zasliši, te bo uslišal.

²⁰Čeprav vam Gospod daje kruh stiske in vodo nadloge, se tvoj Učitelj ne bo več skrival, temveč bodo tvoje oči gledale tvojega Učitelja.

²¹Tvoja ušesa bodo slišala za teboj besedo, ki bo pravila: »To je pot, po njej hodite!« če boste morali iti na desno ali na levo.

²²Za okuženo boš razglasil srebrno prevleko svojih izrezljanih malikov in zlato obleko svojih ulitih podob. Zavrgel jih boš kot umazanijo: »Ven!« jim boš rekel.

²³Potem bo dal dežja za tvoje seme, ki ga boš posejal na polju, in kruha kot pridelek polja: redilen bo in izdaten. Tvoja živina se bo tisti dan pasla po prostranih pašnikih.

²⁴Voli in osli, ki obdelujejo polje, pa bodo jedli osoljen zdrob, ki bo prečiščen z vilami in velnico.

²⁵Na vsaki visoki gori in na vsakem vzvišenem griču bodo potoki izvirajočih vodá, na dan velike morije, ko bodo padli stolpi.

²⁶Tedaj bo luna svetila kakor sonce, sončna svetloba pa bo sedemkratna, kakor svetloba sedmih dni, na dan, ko bo Gospod obvezal poškodbo svojega ljudstva in ozdravil rano lastnega udarca.

Grožnja Asiriji

²⁷Glej, Gospodovo ime prihaja iz daljave, njegova jeza plameni, njegova grožnja je silna. Njegove ustnice so polne togote, njegov jezik je kakor ogenj, ki požira.

²⁸Njegov dih je kakor poplavljač hudournik, ki sega do vratu, da preseje narode s sitom uničenja in natakne ljudstvom na čeljusti pogubno uzdo.

²⁹Tedaj boste peli pesem kakor v noči, ko slavite praznik. Iz srca se boste veselili kakor tisti, ki se odpravljajo s piščalmi, da gredo na goro Gospodovo, k Skali Izraelovi.

³⁰ Gospod pa bo dal slišati svoj veličastni glas in pokazal svoj lakot, ki se bo spuščal, s srdito pretnjo in s plamenom ognja, ki požira, z viharnim nalivom in s kameno točo.

³¹Asirec se bo ustrašil glasu Gospoda, ki ga bo udarjal s palico.

³²Ob vsakem prihodu padajoče šibe, ki jo bo Gospod spuščal nadenj, se bo z bobni in citrami in bojnimi zamahi bojeval proti njemu.

³³Že davno je pripravljeno sežigališče, tudi tisto za kralja je pripravljeno, visoka in široka je grmada, zraven ogenj in veliko drv. Gospodov dih jo bo vžgal kakor potok žvepla.

Izaija 31

Bog bo branil in rešil Jeruzalem

¹Gorje njim, ki hodijo v Egipt po pomoč, se zanašajo na konje, zaupajo v bojne vozove, ker jih je veliko, in v konjenike, ker so silno močni, ne ozirajo pa se na Svetega Izraelovega in ne iščejo Gospoda!

²A tudi on je moder, da pošlje zlo in ne prekliče svojih besed. Vzdignil se bo zoper hišo hudobnežev, zoper pomoč hudodelcev.

³Egipčani so ljudje, ne Bog, njihovi konji so meso, ne duh. Ko bo Gospod iztegnil svojo roko, se bo spotaknil pomočnik in padel varovanec, vsi skupaj bodo pokončani.

⁴Kajti tako mi je rekel Gospod: Kakor rjove lev ali levič nad svojim plenom, ko se polno pastirjev zbere proti njemu, pa se ne prestraši njihovega glasu in ne klone pred njihovim hrumenjem, tako se bo Gospod nad vojskami postavil v boj za sionsko goro in njen vrh.

⁵Kakor krilati ptiči bo Gospod nad vojskami branil prestolnico Jeruzalem, jo branil in rešil, jo varoval in osvobodil.

⁶Vrnite se k njemu, od katerega ste globoko padli, sinovi Izraelovi!

⁷Da, tisti dan bo vsak zavrgel svoje srebrne in zlate malike, ki so vam jih naredile vaše roke.

⁸Asirec bo padel pod mečem, ki ni človekov, požrl ga bo meč, ki ni človeški. Bežal bo pred mečem in njegovi mladeniči bodo tlačani.

⁹Njegova skala bo od groze izginila, njegovi prvaki bodo trepetali že pred bojnim znamenjem, govori Gospod, ki ima ognjišče na Sionu, peč v Jeruzalemu.

Izaija 32

Kraljestvo pravičnosti

¹Glej, kralj bo kraljeval pravično, prvaki bodo vladali po postavah.

²Vsak bo kakor zavetje pred vetrom in zaklonišče pred nalivom, kakor potoki vodá v puštinji, kakor senca mogočne skale v izsušeni deželi.

³Oči vidcev ne bodo več zaprte, ušesa poslušalcev bodo poslušala.

⁴Srce zaletavih se bo naučilo spoznanja, jezik jecljavih bo naglo in razločno govoril.

⁵Bedaka ne bodo razglašali za plemenitega, podleža ne bodo več imenovali spoštovanega.

⁶Kajti bedak govori bedasto, njegovo srce snuje zlo, da počenja bogoskrunstvo in varljivo govori o Gospodu, da zaničuje željo lačnega in žejnemu odreka pijačo.

⁷Podleževe podlosti so hudobne, on snuje zvijače, da z lažnivimi besedami pogublja siromake, tudi ko ubožec zagovarja pravico.

⁸Plemeniti snuje plemenito in se poteguje za plemenito.

Lahkomiselne ženske

⁹Lahkomiselne ženske, vstanite, poslušajte moj glas! Brezskrbne hčere, prisluhnite mojim besedam!

¹⁰Še leto in dan in boste, brezskrbne, trepetale, kajti odpadla bo trgatev, pospravljanje ne bo prišlo.

¹¹Tresite se, lahkomiselne, trepetajte, brezskrbne. Slecite se in razgalite, opašite si ledja z raševino.

¹²Bíjte se po prsih zaradi krasnih polj, zaradi rodovitnih trt,

¹³zaradi njiv mojega ljudstva, kjer poganja trnje in grmovje, da, zaradi vseh veselih hiš, zaradi radostnega mesta.

¹⁴Kajti palača bo zapuščena, hrumenje mesta bo zamrlo, dvorski grič in stražni stolp bosta brlog za vselej, v veselje divjim oslom, za pašnik čredam.

Pravičnost bo prinesla mir

¹⁵Tedaj se bo duh z višave razlil na nas in puščava bo postala vrt, vrt pa bo veljal za gozd.

¹⁶V puščavi bo imela dom pravica, pravičnost bo prebivala v vrtu.

¹⁷Delo pravičnosti bo mir, sad pravičnosti bo počitek in varnost na veke.

¹⁸Moje ljudstvo bo prebivalo v mirnem kraju, v varnih domovih in brezskrbnih počivališčih.

¹⁹Ko bodo otresali gozd, bo padalo kakor toča in mesto se bo z vrha širilo v nižino.

²⁰Blagor vam, ki boste sejali ob vseh vodah in puščali, da bodo voli in osli prosto hodili.

Izaija 33

Gospod je naše upanje

¹Gorje ti, uničevalec, ki sam še nisi uničen, varljivec, ki ga še niso prevarali! Ko boš nehal uničevati, boš uničen, ko boš nehal varati, te bodo prevarali.

² Gospod, bodi nam milostljiv, vate upamo. Ti si bil njihov lakot vsako jutro, bodi tudi naša rešitev v času stiske.

³Pred glasom množice bežijo ljudstva, če se vzdigneš, se razkropijo narodi.

⁴Plen poberejo, kakor ga poberejo gosenice, kakor naletavajo kobilice, planejo po njem.

⁵ Gospod je vzvišen, saj prebiva na višavah, on napolnjuje Sion s pravico in pravičnostjo.

⁶On je varnost tvojih časov, bogastvo odrešenja, modrosti in spoznanja, strah Gospodov je njegov zaklad.

⁷Glej, Ariélci vpijejo zunaj, poslanci miru bridko jokajo.

⁸Ceste so zapuščene, popotniki so izginili. Prelamlja zavezo, zaničuje mesta, ne spoštuje človeka.

⁹Dežela vene in se suši, Libanon se sramuje in omaguje, Šarón je postal kakor puščava, Bašán in Karmel odmetavata listje.

¹⁰Zdaj vstanem, govori Gospod, zdaj se vzdignem, zdaj se povzpnem.

¹¹Spočeli boste vročino, rodili boste strnje, vaše sopenje bo ogenj, ki vas bo požrl.

¹²Ljudstva bodo žgano apno, posekano trnje, sežgano v ognju.

¹³Poslušajte vi, ki ste daleč, kaj sem naredil, vi, ki ste blizu, spoznajte mojo moč.

¹⁴Grešniki na Sionu se tresejo, drget prevzema skrunilce: kdo od nas bo obstal ob ognju, ki požira, kdo od nas bo obstal ob večnem plamenu?

¹⁵Kdor ravna pravično in govori odkrito, kdor odklanja utrgavanje in izsiljevanje, kdor otresa svojo roko, da ne sprejema podkupnine, kdor si maši uho, da ne posluša o prelivanju krvi, kdor si zatiska oči, da ne vidi hudega.

¹⁶Ta prebiva na višavah, trdnjave na pečinah so mu varno bivališče, svoj kruh dobiva, voda mu je zagotovljena.

Svetla prihodnost Jeruzalema

¹⁷Tvoje oči bodo gledale kralja v njegovi lepoti, ogledovale si bodo prostrano deželo.

¹⁸Tvoje srce bo strahoma preudarjalo: Kje je tisti, ki je štel, kje je tisti, ki je tehtal, kje je tisti, ki je štel stolpe?

¹⁹Drznega ljudstva ne boš več videl, ljudstva zamolke govorice, ki je nisi razumel, jecljavega jezika, ki ga nisi poznal.

²⁰Poglej na Sion, mesto naših praznikov: tvoje oči bodo videle Jeruzalem, varno bivališče, šotor, ki ga ne selijo, ki mu klinov nikdar ne izrujejo in se mu nobena vrv ne utrga.

²¹Ker je mogočni Gospod tam za nas mesto potokov, rek in širokih rokavov, ne bo prišel vanj čoln na vesla, mogočna ladja ga ne bo preplula.

²²Kajti Gospod je naš sodnik, Gospod je naš zakonodajalec, Gospod je naš kralj, on nas rešuje.

²³Tvoje vrvi bodo potrgane, ne bodo več trdno držale jambora in ne razpenjale zastave. Tedaj bodo delili plen, velik rop, hromi bodo grabili po plenu.

²⁴In noben prebivalec ne bo več rekel: »Bolan sem.« Ljudstvo, ki bo tam prebivalo, bo oproščeno krivde.

Izaija 34

Bog bo sodil narode

- ¹Približajte se, narodi, da boste slišali, prisluhnite, o ljudstva! Naj posluša zemlja in vse, kar jo napolnjuje, svet in vse, kar se na njem poraja.
- ²Kajti Gospod se je razsrdil na vse narode, se razjezil na vso njihovo vojsko, zaklel jih je, dal jih je v klanje.
- ³Njihovi pobiti bodo razmetani, iz njihovih trupel se bo dvigal smrad, gore bodo prepojene z njihovo krvjo.
- ⁴Vsa nebesna vojska bo izginila, nebo se bo zvilo kakor knjižni zvitek, vsa njegova vojska bo popadala, kakor pade listje s trte, kakor pade s smokve.
- ⁵Kajti na nebu se je opil moj meč, glej, spušča se nad Edóm, nad ljudstvo, ki sem ga z zakletvijo izročil sodbi.
- ⁶Gospodov meč je poln krvi, zamaščen je s tolščo, s krvjo jagnjet in kozlov, z ledvično tolščo oinov. Kajti Gospodovo je klanje v Bocri, veliki pokol v deželi Edóm.
- ⁷Nosorogi bodo padli z njimi, junci z junaki. Njihova dežela se bo napojila z njihovo krvjo, njihova zemlja bo mastna od tolšče.
- ⁸Kajti to je dan Gospodovega maščevanja, leto povračila za pravdo Siona.
- ⁹Njegovi potoki se bodo spremenili v smolo, njegova zemlja v žveplo, njihova dežela bo goreča smola.
- ¹⁰Ne podnevi ne ponoči ne bo ugasnila, njen dim se bo dvigal na veke. Iz roda v rod bo ostajala pusta, na vekov veke ne bo nihče hodil po njej.
- ¹¹Polastila se je bosta pelikan in jež, sova in vran bosta prebivala v njej. Gospod bo potegnil čeznjo vrvico zmešnjave in grezilo praznote.
- ¹²Njihovi plemiči bodo razglašali, da ni več kraljestva, in vseh njenih prvakov bo konec.
- ¹³Njene palače bo preraslo trnje, v njenih trdnjavah bosta kopriva in osat. Postala bo brlog za šakale, ograda za noje.
- ¹⁴Zbirale se bodo divje mačke in hijene, kozjenogi bo srečaval svojega tovariša. Tam bo ždela večča, našla si bo kraj počitka.

¹⁵Tam bo gnezdila kača skakalka in odlagala, zalegala in varovala v njeni senci. Tam se bodo zbirali jastrebi, vsak s svojim tovarišem.

¹⁶V Gospodovi knjigi poiščite in preberite: Nobena izmed njih ni odsotna, nobena ne pogreša svoje tovarišice, kajti poklicala so jih Gospodova usta, njegov duh jih je zbral.

¹⁷On sam je zanje vrgel žreb, njegova roka jim je z vrvico odmerila delež. Na vekomaj jo bodo imele v lasti, iz roda v rod bodo prebivale v njej.

Izaija 35

Vrnitev na Sion

¹Naj vriskata puščava in goljava, raduje naj se pustinja in naj cvete kakor narcisa.

²Bujno naj cvete, naj se raduje in radostna vriska. Dano ji bo veličastvo Libanona, krasota Karmela in Šaróna. Gledali bodo Gospodovo veličastvo, krasoto našega Boga.

³Okrepíte utrujene roke, utrdíte klecava kolena.

⁴Recite njim, ki so plahega srca: »Bóдите močni, nikar se ne bojte! Glejte, vaš Bog! Maščevanje prihaja, Božje povračilo, on prihaja, da vas reši!«

⁵Tedaj bodo spregledale oči slepih, gluhih se bodo odprla ušesa.

⁶Tedaj bo hromi skakal kakor jelen, jezik nemega bo vriskal. Kajti v puščavi se bodo odprli vrelci, v pustinji potoki.

⁷Goljava bo postala jezero, žejna dežela vrelci vodá, počivališče v pokrajini šakalov bo trata za trstje in bičje.

⁸Tam bo utrjena pot, imenovali jo bodo Sveta pot, nečisti ne bo hodil po njej. Gospod jim bo utiral pot, niti bedni ne bodo zašli.

⁹Tam ne bo leva, huda zver ne bo stopila nanjo, ne bo je najti, tam bodo hodili le odrešeni.

¹⁰ Gospodovi osvobodenci se bodo vrnil in prišli s pesmijo na Sion. Nad njihovo glavo bo večno veselje, dosegli bodo radost in veselje, žalost in vzdihovanje bosta zbežala.

Izaija 36

Sanheríb grozi Jeruzalemu

(2 Kr 18,13–37; 2 Krn 32,1–19)

¹V štirinajstem letu kralja Ezekíja je asirski kralj Sanheríb šel nad vsa utrjena Judova mesta in jih osvojil.

²Asirski kralj je poslal iz Lahíša h kralju Ezekíju v Jeruzalem Rabšakéja z močno vojsko. Ta se je ustavil pri vodovodu h gornjemu zbiralniku, ob cesti k Belivčevemu zemljišču.

³Tedaj so prišli k njim dvorni oskrbnik, Hilkijájev sin Eljakím, pisar Šebná in letopisec, Asáfov sin Joáh.

⁴Rabšaké jim je rekel: »Povejte Ezekíju: Tako govori veliki kralj, asirski kralj: Kakšna je opora, na katero se zanašaš?

⁵Praviš, da je govorjenje ustnic že izkušnost in moč za vojskovanje? Na koga se vendar zanašaš, da si se mi uprl?

⁶Zdaj, glej, se zanašaš na ta nalomljeni trstovec, na Egipt, ki se vsakemu, ki se opre nanj, zadere v dlan in jo predre. Tak je faraon, egiptovski kralj, za vse, ki se zanašajo nanj.

⁷Če pa mi porečete: »V Gospoda, svojega Boga, zaupamo« – mar ni to on, čigar višine in oltarje je Ezekíja odpravil ter Judu in Jeruzalemu rekel: »Pred tem oltarjem molite?«

⁸Zdaj torej sprejmi izziv mojega gospodarja, asirskega kralja: dam ti dva tisoč konj, če premoreš jezdece, da jih posadiš nanje!

⁹Kako boš odbil enega samega, čeprav najnižjega častnika mojega gospodarja, ko se glede konj in konjenikov zanašaš na Egipt?

¹⁰In naposled, ali sem brez Gospodove volje prišel nad ta kraj, da ga pokončam? Gospod mi je rekel: »Pojdi nad to deželo in jo opustoši!«

¹¹Tedaj so Hilkijájev sin Eljakím, Šebná in Joáh prosili Rabšakéja: »Govôri s svojimi hlapci po aramejsko! Saj razumemo. Ne govôri z nami po judovsko, ker to sliši ljudstvo, ki je na obzidju!«

¹²Rabšaké jim je rekel: »Me je mar moj gospodar poslal, da govorim te besede le tvojemu gospodarju in tebi, in ne tudi možem, ki sedijo na obzidju in bodo morali skupaj z vami jesti svoje blato in piti svoj seč?«

¹³Tedaj se je Rabšaké ustopil in po judovsko zaklical na ves glas: »Poslušajte besedo velikega kralja, asirskega kralja!

¹⁴Tako govori kralj: Naj vas Ezekíja ne zavaja, kajti ne bo vas mogel rešiti.

¹⁵Naj vam Ezekíja ne vliva zaupanja v Gospoda in ne pravi: Gospod nas bo gotovo rešil in to mesto ne bo dano v roke asirskemu kralju.

¹⁶Ne poslušajte Ezekíja! Kajti tako govori asirski kralj: Sklenite prijateljstvo z mano in prestopite k meni, pa bo vsak lahko jedel sadove svoje trte in smokve in pil vodo iz svoje kapnice,

¹⁷dokler ne pridem in vas ne vzamem v deželo, podobno vaši, v deželo žita in vina, deželo kruha in vinogradov.

¹⁸Naj vas Ezekíja ne zapeljuje, ko pravi: »Gospod nas bo rešil!« Mar so bogovi narodov mogli rešiti svojo deželo iz rok asirskega kralja?

¹⁹Kje so bogovi Hamáta in Arpáda? Kje bogovi Sefarvájima? So morda rešili Samarijo iz mojih rok?

²⁰Kateri izmed bogov teh dežel je rešil svojo deželo iz mojih rok? Pa naj bi Gospod rešil Jeruzalem iz mojih rok?«

²¹Molčali so in mu niso odgovorili niti besede, kajti kraljev ukaz je pravil: »Ne odgovarjajte mu!«

²²Nato so dvorni oskrbnik, Hilkijájev sin Eljakím, pisar Šebná in letopisec, Asáfov sin Joáh, prišli s pretrganimi oblačili k Ezekíju in mu naznanili Rabšakéjeve besede.

Izaija 37

Ezekíja se posvetuje z Izaijem

(2 Kr 19,1–7)

¹Ko je kralj Ezekíja to slišal, si je pretrgal oblačila, se ogrnil v raševino in šel v Gospodovo hišo.

²Poslal je dvornega oskrbnika Eljakíma, pisarja Šebnája in starešine duhovnikov, ogrnjene v raševino, k Amócovemu sinu, preroku Izaiju.

³Rekli so mu: »Tako govori Ezekíja: »Dan stiske, kazni in sramote je ta dan! Otroci so prišli do poroda, ni pa moči, da bi se rodili.

⁴Morda je Gospod, tvoj Bog, prisluhnil besedam Rabšakéja, ki ga je njegov gospodar, asirski kralj, poslal zasramovat živega Boga, in ga bo kaznoval za besede, ki jih je Gospod, tvoj Bog, slišal. Zato vzdigni molitev za ostanek, ki se še najde!«

⁵Ko so služabniki kralja Ezekíja prišli k Izaiju,

⁶jim je Izaija rekel: »Tako recite svojemu gospodarju: Tako govori Gospod: »Ne boj se zaradi besed, ki si jih slišal in so me z njimi sramotili služabniki asirskega kralja!

⁷Glej, dal mu bom duha, da bo slišal novico in se vrnil v svojo deželo, v njegovi deželi pa ga bom pustil pasti pod mečem.«

Sanheríbova ponovna grožnja

(2 Kr 19,8–13)

⁸Rabšaké se je vrnil in našel asirskega kralja v boju z Libno. Slišal je namreč, da je bil odrinil iz Lahíša.

⁹Ko pa je o etiopskem kralju Tirháku slišal praviti: »Glej, napotil se je, da bi se bojeval zoper tebe!« je poslal odposlance k Ezekíju in rekel:

¹⁰»Tako povejte Judovemu kralju Ezekíju in recite: »Naj te ne zavaja tvoj Bog, ki vanj zaupaš in praviš: Jeruzalem ne bo dan v roke asirskemu kralju.

¹¹Glej, sam si slišal, kaj so asirski kralji storili vsem deželam, da so jih z zakletvijo pokončali. In ti naj bi se rešil?

¹²Mar so bogovi narodov rešili nje, ki so jih uničili moji očetje: prebivalce Gozána, Harána, Recefa in sinove Edena, ki so bili v Telasárju?

¹³Kje je kralj Hamáta, kralj Arpáda, kralj mesta Sefarvájima, Hene in Avája?«

Ezekíja moli v templju

(2 Kr 19,14–19)

¹⁴Ezekíja je vzel pisanje iz rok odposlancev in ga prebral. Nato je Ezekíja šel v Gospodovo hišo in ga razgrnil pred Gospodom.

¹⁵Potem je Ezekíja molil pred Gospodom in rekel:

¹⁶»Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, ki prestoluješ med kerubi! Ti si Bog, ti edini vsem kraljestvom na zemlji, ti si naredil nebo in zemljo.

¹⁷Napní, Gospod, uho in prisluhni! Odpri, Gospod, oči in poglej! Poslušaj besede, ki jih je poslal Sanheríb, da bi osramotil živega Boga!

¹⁸Res so, Gospod, asirski kralji opustošili narode in njihove dežele,

¹⁹njihove bogove pa pometali v ogenj. Saj to niso bogovi, temveč delo človeških rok, les in kamen, zato so jih mogli uničiti.

²⁰Zdaj torej, Gospod, naš Bog, nas vendar reši iz njegovih rok, da bodo vsa kraljestva na zemlji spoznala, da si ti, Gospod, edini Bog!«

Izaijev odgovor Ezekíju

(2 Kr 19,20–28)

²¹Tedaj je Amócov sin Izaija poslal sporočilo Ezekíju in rekel: Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Ker si molil k meni glede asirskega kralja Sanheríba,

²²je to beseda, ki jo je Gospod govoril o njem: Posmehuje se ti, zaničuje te devica, hči sionska, z glavo maje za teboj hči jeruzalemska.

²³Koga si sramotil in žalil, proti komu si povzdignil glas in ošabno vzdignil oči? Proti Svetemu Izraelovemu!

²⁴Po svojih odposlancih si sramotil Gospoda. Rekel si: »S svojimi številnimi vozovi sem se povzpел na višave gora, na skrajna področja Libanona; posekal njegove najvišje cedre, njegove izbrane ciprese; prišel sem do najbolj odmaknjenega prenočišča, do njegovega najbolj gostega gozda.

²⁵Izkopaval sem vodnjake in pil vodo, s stopalom svojih nog sem posušil vse egiptovske veletoke.«

²⁶Kaj nisi slišal: iz daljave sem to pripravljaj že zdavnaj, od nekdanjih dni sem to oblikoval, zdaj sem to privedel, da zrušiš v kupe razvalin utrjena mesta.

²⁷Zato so njihovi prebivalci onemogli, prestrašili so se in osramotili, postali so bilje na polju, mlado zelišče, trava po strehah, ki uvene, preden se dvigne.

²⁸Poznam tvoj počitek, tvoj odhod in tvoj prihod, tvoje divjanje proti meni.

²⁹Ker divjaš proti meni in se je tvoja prevzetnost vzpela do mojih ušes, ti bom dal svoj obroček v nos, svojo brzdo v usta, in te odpeljal po poti, po kateri si prišel.

Znamenje Božjega varstva

(2 Kr 19,29–34)

³⁰To naj ti bo v znamenje: letos jejte lanski presežek, drugo leto podrastek, tretje leto pa sejte in žanjite, zasajajte vinograde in jejte njihov sad.

³¹Ubežniki Judove hiše, ki bodo preostali, bodo spet poganjali korenine navzdol in prinašali sad navzgor.

³²Kajti iz Jeruzalema bo vzniknil ostanek, ubežniki z gore Sion. Gorečnost Gospoda nad vojskami bo to storila.

³³Zato Gospod tako govori o asirskem kralju: »Ne bo prišel v to mesto in ne ustrelil tja puščice, ne bo se mu približal s ščitom, ne nasul nasipa proti njemu.

³⁴Po poti, po kateri je prišel, bo šel nazaj, v to mesto pa ne bo prišel, govori Gospod.

³⁵Branil bom to mesto, da ga rešim, zaradi sebe in zaradi Davida, svojega služabnika.«

Sanheribov konec

(2 Kr 19,35–37; 2 Krn 32,20–23)

³⁶Tedaj je prišel Gospodov angel in v asirskem taboru pobil sto petinosemdeset tisoč mož. Ko so zjutraj vstali, glej, so bili vsi trupla, mrlič.

³⁷Tedaj je asirski kralj Sanheríb odrinil, šel in se vrnil; ostal je v Ninivah.

³⁸Ko je molil v hiši svojega boga Nisróha, sta ga njegova sinova Adraméleh in Sarécer z mečem ubila. Ta dva sta se zatekla v deželo Ararát, njegov sin Asarhadón pa je postal kralj namesto njega.

Izaija 38

Ezekíja zboli in ozdravi

(2 Kr 20,1–10; 2 Krn 32,24–26)

¹Tiste dni je Ezekíja zbolel na smrt. K njemu je prišel prerok Izaija, Amócov sin, in mu rekel: »Tako govori Gospod: Daj ukaze za svojo hišo, kajti umrl boš, ne boš preživel!«

²Ta pa je svoj obraz obrnil k steni in molil h Gospodu:

³»Oh, Gospod, spomni se, da sem v zvestobi in s celim srcem hodil pred tvojim obličjem, da sem delal, kar je dobro v tvojih očeh!« In Ezekíja je glasno jokal.

⁴In Gospodova beseda se je zgodila Izaiju, rekoč:

⁵»Pojdi in povej Ezekíju: Tako govori Gospod, Bog tvojega očeta Davida: Slišal sem tvojo molitev, videl tvoje solze. Glej, pridal bom tvojim dnevom petnajst let.

⁶Rešil bom tebe in to mesto iz rok asirskega kralja in branil to mesto.

⁷To naj ti bo znamenje od Gospoda, da bo Gospod izpolnil, kar je rekel:

⁸glej, pomaknil bom senco na stopnicah, ki se v soncu spušča po Aházovem stopnišču, za deset stopnic nazaj.« In sonce se je vrnilo za deset stopnic nazaj po stopnicah, ki jih je prešlo.

Ezekíjeva zahvalna molitev

⁹Pesem Ezekíja, Judovega kralja, ko je bil bolan in je spet ozdravel:

¹⁰Rekel sem: Sredi svojih dni bom odšel skozi vrata podzemlja, oropan bom ostanka svojih let.

¹¹Rekel sem: Ne bom gledal GospodaBoga v deželi živih, ne bom več videl človeka med prebivalci večnega pokoja.

¹²Moj dom bodo izruvali in odnesli proč kakor pastirski šotor. Komaj sem svoje življenje navil kakor tkalec, me bo odrezal od osnutka, od jutra do večera me boš pokončal.

¹³Umirjal sem se do jutra: kakor lev bo zdrobil vse moje kosti, od dneva do noči me boš pokončal.

¹⁴Čivkal sem kakor lastovka in vrabec, grulil kakor golob. Moji pogledi v višavo so bili utrujeni: Gospod, v stiski sem, potegni se zame!

¹⁵Kako naj govorim, da mi je rekel: naredil je! Veselo bom preživeljval vsa svoja leta zaradi grenkobe, ki mi je morila dušo.

¹⁶O Gospod, z grenkobami se ljudje poživljajo, življenje mojega duha je v vsaki od njih: okrepil si me in me poživil.

¹⁷Glej, v blagor mi je bila grenka bolečina, saj si obvaroval moje življenje pred jamo uničenja. Vrgel si za svoj hrbet vse moje grehe.

¹⁸Podzemlje te namreč ne more hvaliti, smrt te ne more slaviti. Tisti, ki so padli v jamo, ne morejo zaupati v tvojo zvestobo.

¹⁹Le kdor živi, kdor živi, te slavi, kakor jaz danes. Oče oznanja sinovom tvojo zvestobo.

²⁰ Gospod je tu, da me rešuje, zato udarjajmo na strune vse dni svojega življenja v hiši Gospodovi!

²¹Izaija je rekel: »Naj vzamejo kepo smokev in jo položijo na uljé, da ozdravi.«

²²In Ezekíja je rekel: »Kaj je znamenje, da pojdem v Gospodovo hišo?«

Izaija 39

Babilonski poslanci pri Ezekíju (2 Kr 20,12–19)

¹Tisti čas je poslal babilonski kralj Merodáh Baladán, Baladánov sin, Ezekíju pisma in dar, ker je slišal, da je bil Ezekíja bolan in da je ozdravel.

²Ezekíja se je odposlancev razveselil in jim razkazal hišno zakladnico, srebro in zlato, dišave in dragocena olja, vso hišno orožarno in vse, kar se je našlo v njegovih zakladnicah. Ni bilo stvari v njegovi hiši in po vsej njegovi oblasti, katere bi jim Ezekíja ne bil pokazal.

³Tedaj je prišel h kralju Ezekíju prerok Izaija in mu rekel: »Kaj so rekli ti možje in od kod so prišli k tebi?« Ezekíja je rekel: »Iz daljne dežele so prišli k meni, iz Babilona.«

⁴Pa je rekel: »Kaj so videli v tvoji hiši?« Ezekíja je rekel: »Vse, kar je v moji hiši, so videli. Ni je stvari v mojih zakladnicah, katere jim ne bi bil pokazal.«

⁵Tedaj je Izaija rekel Ezekíju: »Poslušaj besedo Gospoda nad vojskami:

⁶»Glej, prišli bodo dnevi, ko bo vse, kar je v tvoji hiši in kar so tvoji očetje do tega dne nabrali, odneseno v Babilon. Nič ne bo ostalo, govori Gospod.

⁷Nekaj tvojih sinov, ki se ti bodo rodili, bodo vzeli, da bodo za strežaje na dvoru babilonskega kralja.«

⁸Ezekíja je rekel Izaiju: »Gospodova beseda, ki si jo govoril, je dobra.« Rekel si je namreč: »Zares, mir in varnost bosta v mojih dneh!«

Izaija 40

Drugi del Bog bo rešil svoje ljudstvo

¹Tolažite, tolažite moje ljudstvo, govori vaš Bog.

²Govorite hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kazen za vse svoje grehe.

³Glas kliče: V puščavi pripravite pot Gospodu, zravnajte v pustinji cesto našemu Bogu!

⁴Vsaka dolina naj se vzdigne in vsak hrib in grič naj se poniža, kar je vijugasto, naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina.

⁵Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in videlo ga bo hkrati vse meso, kajti Gospodova usta so govorila.

⁶Glas pravi: »Kliči!« Pa rečem: »Kaj naj kličem?« »Vse meso je trava, vsa njegova dobrota kot cvetica na polju.

⁷Trava se posuši, cvetica ovne, ko Gospodov dih pihne vanjo; zares, ljudstvo je trava.

⁸Trava se posuši, cvetica ovne, beseda našega Boga pa obstane na veke.«

Hči sionska – znanilka veselja

⁹Povzpni se na visoko goro, znanilka veselja, Sion, močno povzdigni svoj glas, znanilka veselja, Jeruzalem, povzdigni ga, ne boj se! Povej Judovim mestom: »Glejte, vaš Bog!

¹⁰Glejte, Gospod Bog prihaja z močjo, njegov lakot vlada zanj. Glejte, njegovo plačilo je z njim, njegovo povračilo pred njim.

¹¹Kakor pastir pase svojo čredo, jo zbira s svojim laktom, jagnjeta nosi v svojem naročju, počasi vodi doječe.«

Bog je velik

¹²Kdo je s svojim prgiščem izmeril morja in s pedjo razmejil nebo, z merico zajel prah zemlje, s tehtnico odtehtal gore in s skodelicama griče?

¹³Kdo je naperil Gospodovega duha in ga kot njegov svetovalec poučil?

¹⁴S kom se je posvetoval in ga je modril ter ga učil poti pravice, ga učil spoznanja in mu kazal pot razumnosti?

¹⁵Glej, narodi so kakor kaplja z vedra, veljajo kakor prašek na tehtnici, glej, otoke vzdiguje kakor zrna.

¹⁶Libanon nima dovolj drv za ogenj, njegovih živali ni dovolj za žgalno daritev.

¹⁷Vsi narodi so kakor nič pred njim, manj kakor nič in zmedo mu pomenijo.

¹⁸Komu torej hočete primerjati Boga, kakšno podobo hočete postaviti poleg njega?

¹⁹Malika je ulil kovač, zlatar ga je prevlekel z zlatom, srebrar s srebrnimi verižicami.

²⁰Kdor je bil preubog za takšen dar, je izbral les, ki ne trohni, in si poiskal spretnega rezbarja, da bi naredil malika, ki se ne bo majal.

²¹Mar ne poznate, ali ne slišite? Ali vam ni oznanjeno od začetka, mar ne razumete temeljev sveta?

²²On je, ki prestoluje nad zemeljskim krogom, katerega prebivalci so kakor kobilice, ki razprostira nebo kakor pregrinjalo, ga razpenja kakor šotor za prebivanje.

²³On, ki daje v nič kneze, spravlja v zmedo zemeljske sodnike.

²⁴Komaj so vsajeni, komaj vsejani, komaj se njihovo steblo ukorenini v zemlji, že pihne vanje, da se posušijo in vihar jih odnese kakor strnje.

²⁵»Komu me torej hočete primerjati, da bi mu bil enak?« govori Sveti.

²⁶Povzdignite kvišku svoje oči in pogledjte: kdo je ustvaril te reči? On, ki izpeljuje njihovo vojsko po vrsti in kliče vse po imenu: zaradi njegove vrhovne oblasti in silne moči nobena ne manjka.

Zaupajte Bogu

²⁷Zakaj torej praviš, o Jakob, govoriš, o Izrael: »Moja pot je zakrita Gospodu, moja pravica uhaja mojemu Bogu.«

²⁸Mar ne veš, ali nisi slišal: Gospod je večni Bog, Stvarnik koncev zemlje. Ne omaga in ne opeša, njegova razumnost se ne da raziskati.

²⁹Omagujočemu daje moč, onemoglemu povečuje vzdržljivost.

³⁰Mladenci omagujejo in pešajo, mladci se spotikajo in padajo,

³¹tisti pa, ki zaupajo v Gospoda, obnavljajo svojo moč, vzdigujejo trup kakor orli, tekajo, pa ne opešajo, hodijo, pa ne omagajo.

Izaija 41

Kdo je poklical Kira?

¹Umolknite pred menoj, otoki, ljudstva naj okrepijo svojo moč. Približajo naj se in govorijo, skupaj pristopimo k pravdi!

²Kdo je obudil tega z vzhoda, ki ga kliče pravičnost, da stopa za njo, da postavlja predenj narode in mu podreja kralje, spreminja vsak meč v prah, vsak lok v razneseno strnje?

³Podi jih in mirno hiti naprej, s svojimi nogami ne hodi po stezi.

⁴Kdo je to storil in naredil? On, ki kliče rodove od začetka: Jaz, Gospod, ki sem prvi in sem pri poslednjih še isti.

⁵Otoki so gledali in se prestrašili, konci zemlje so se stresli, približali so se in pristopili:

⁶vsak pomaga svojemu sosedu in pravi svojemu bratu: »Bodi srčen!«

⁷Livar osrčuje zlatarja, gladilec s kladivom kovača ob nakovalu. O spoju pravi: »Dober je!« in ga z žebli utrjuje, da bi se ne majal.

Izrael je Gospodov služabnik

⁸Ti pa, Izrael, moj služabnik, Jakob, ki sem ga izvolil, potomec Abrahama, mojega prijatelja,

⁹ki sem te vzel s koncev zemlje, te poklical iz njenih skrajnih kotov in ti rekel: »Ti si moj služabnik, izvolil sem te in te nisem zavrzel.«

¹⁰Ne boj se, saj sem s teboj, nikar se plaho ne oziraj, saj sem jaz tvoj Bog. Okrepil te bom in ti pomagal, podpiral te bom z desnico svoje pravičnosti.

¹¹Glej, sramovali se bodo in zardevali vsi, ki so razdraženi proti tebi, postali bodo kakor nič in bodo propadli, tisti, ki se pravdajo s teboj.

¹²Iskal jih boš, pa jih ne boš našel, tistih, ki se prepirajo s teboj. Postali bodo kakor nič in kot praznina, tisti, ki se spopadajo s teboj.

¹³Kajti jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki te držim za desnico in ti pravim: »Ne boj se, jaz ti bom pomagal.«

¹⁴Ne boj se, o Jakob, črviček, krdelce Izraelovo, jaz ti bom pomagal, govori Gospod, Sveti Izraelov je tvoj odkupitelj.

¹⁵Glej, naredil te bom za mlatilne sani, nove, z mnogimi zobmi. Mlatil boš gore in jih drobil, griče boš naredil kakor pleve.

¹⁶Véjal jih boš in odnesel jih bo veter, vihar jih bo razpršil. Ti pa se boš veselil v Gospodu, se hvalil s Svetim Izraelovim.

¹⁷Revni in ubogi iščejo vodo, pa je ni, njihov jezik se suši od žeje. Jaz, Gospod, jih bom uslišal, jaz, Izraelov Bog, jih ne bom zapustil.

¹⁸Na golih gričih bom odprl reke in studence sredi dolin, puščavo bom spremenil v jezero vodá, suho deželo v vrelce vodá.

¹⁹V puščavo bom zasadil cedro, akacijo, mirto in oljko, v puščavo bom postavil cipreso, brest in jelko skupaj,

²⁰da bodo videli in spoznali, opazili in hkrati doumeli, da je to naredila Gospodova roka, da je to ustvaril Sveti Izraelov.

Bog izziva malike

²¹Predstavite svojo pravdo, govori Gospod, prinesite svoje dokaze, govori Jakobov kralj.

²²Naj pristopijo in nam oznanijo reči, ki se bodo pripetile. Prejšnje reči, katere so, oznanite, da si bomo vzeli k srcu in spoznali njihovo izpolnitev, ali dajte nam slišati prihodnje reči.

²³Oznanite reči, ki pridejo nazadnje, pa bomo spoznali, da ste vi bogovi. Da, storite kaj dobrega ali slabega, pa se bomo čudili in gledali hkrati.

²⁴Glejte, vi ste nič in vaše delo je ničevo, gnusoba je, kdor vas izbere.

²⁵Obudil sem ga s severa in je prišel, od sončnega vzhoda bo klical moje ime. Kneze bo mendral kakor ilovico, kakor lončar tepta glino.

²⁶Kdo je to oznanil od začetka, da bi vedeli, in vnaprej, da bi rekli: »Prav je.« Nihče ni oznanil, nihče ni dal slišati, nihče ni slišal vaših besed.

²⁷Prvi oznanjam Sionu: »Glej, tu so!« in dajem Jeruzalemu glasnika veselja.

²⁸Gledam naokrog, pa ni nikogar, med njimi ni svetovalca, ki bi ga mogel vprašati in bi mi vrnil besedo.

²⁹Glejte, vsi ti so nič, ničeva so vsa njihova dela, njihove ulite podobe so veter in zmeda.

Izaija 42

Prvi spev o Gospodovem služabniku

¹Glejte, moj služabnik, ki ga podpiram, moj izvoljeni, ki se ga veseli moja duša. Položil sem nanj svojega duha, narodom bo delil pravico.

²Ne bo vpil, ne bo povzdigoval in ne dal slišati svojega glasu po ulicah.

³Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, zvesto bo delil pravico.

⁴Ne bo opešal in ne klonil, dokler ne vzpostavi pravice na zemlji in otoki ne dočakajo njegove postave.

⁵Tako govori Bog, Gospod, ki je ustvaril nebo in ga razpel, ki je razprostrl zemljo in njeno rast, dal dih ljudem na njej in duha hodečim po njej.

⁶Jaz, Gospod, sem te poklical v pravičnosti in te prijel za roko, varujem te in te postavljam za zavezo ljudstvu in za luč narodom,

⁷da odpreš slepe oči in izpelješ jetnike iz zapora, iz ječe tiste, ki sedijo v temi.

⁸Jaz sem Gospod, to je moje ime, svoje slave ne dam drugemu, ne svoje hvale malikom.

⁹Glejte, prejšnje reči so se uresničile, oznanjam pa nove reči, preden vzklijejo, vam jih dajem slišati.

Hvalnica Gospodu

¹⁰Pojte Gospodu novo pesem, njegovo hvalnico s konca zemlje: prebivalci ob morju in vse, kar ga napolnjuje, otoki in njihovi naseljenci.

¹¹Vzklíkajo naj puščava in njena mesta, vasi, ki v njih prebiva Kedár, vriskajo naj prebivalci na pečinah, oglašajo naj se z vrhov gorá.

¹²Dajejo naj slavo Gospodu, njegovo hvalo naj oznanjajo po otokih.

¹³ Gospod izhaja kakor junak, vzbuja gorečnost kakor bojevnik, zaganja bojni vik in krik, nad sovražniki se izkazuje kot junak.

Čas odrešenja je tu

¹⁴ Dolgo sem molčal, tiho sem bil in se premagoval, zdaj stokam kakor porodnica, duši me in težko diham.

¹⁵ Opustošil bom gore in griče, posušil bom vse njihovo zelenje, reke bom spremenil v struge in jezera posušil.

¹⁶ Popeljal bom slepe po poti, ki je ne poznajo, po stezah, ki jih ne poznajo, jih bom vodil, temò bom pred njimi spremenil v svetlobo, grebene v ravnino. To so reči, ki jih bom storil, in jih ne bom opustil.

¹⁷ Umaknili se bodo nazaj, popolnoma osramočeni bodo tisti, ki zaupajo v malike, ki pravijo ulitim podobam: »Vi ste naši bogovi!«

Zaslepljeno ljudstvo

¹⁸ Gluhi, poslušajte, slepi, spreglejte, da boste videli!

¹⁹ Kdo je slep, če ne moj služabnik, ali gluhi kakor moj glasnik, ki ga pošiljam? Kdo je slep kakor zaupnik, slep kakor Gospodov služabnik?

²⁰ Vidi veliko reči, pa se jih ne drži, ušesa ima odprta, pa ne sliši.

²¹ Gospod je hotel tako zaradi svoje pravičnosti, da bi naredil postavo veliko in slavno.

²² Vendar je to ljudstvo oropano in oplenjeno, vsi so zaprti v ječah in vtaknjeni v zapore. Postali so plen brez rešitelja, rop, ki zanj nihče ne reče: »Daj nazaj!«

²³ Kdo izmed vas bo prisluhnil temu, pazil in poslušal za prihodnost?

²⁴ Kdo je izročil Jakoba v plenjenje in Izraela roparjem? Mar ne Gospod, ki smo grešili zoper njega, tisti, ki niso hoteli hoditi po njegovih poteh in niso poslušali njegove postave?

²⁵ Zato je nanj izlil srd svoje jeze in vojno vihro. Divjala je okrog njega, toda ni spoznal, žgala ga je, pa si ni vzela k srcu.

Izaija 43

Bog bo rešil Izraela

¹Zdaj pa tako govori Gospod, tvoj stvarnik, o Jakob, tvoj upodabljavac, o Izrael: Nikar se ne boj, saj sem te odkupil, poklical sem te po imenu: moj si!

²Ko pojdeš čez vodo, bom s teboj, ko čez reke, te ne poplavijo, ko pojdeš skoz ogenj, ne zgoriš in plamen te ne bo ožgal.

³Saj sem jaz, Gospod, tvoj Bog, Sveti Izraelov, tvoj rešitelj. Kot odkupnino zate dam Egipt, Etiopijo in Sebo v zamenjavo zate.

⁴Ker si drag v mojih očeh, spoštovan in te ljubim, dam ljudi v zameno zate in ljudstva v zameno za tvoje življenje.

⁵Ne boj se, saj sem jaz s teboj. Tvoje otroke pripeljem z vzhoda, zberem te od zahoda.

⁶Severu porečem: »Daj!« in jugu: »Nikar ne zadržuj!« Pripelji moje sinove iz daljave, moje hčere s konca zemlje,

⁷vsakega, ki ima ime po meni, ki sem ga sebi v slavo ustvaril, upodobil in naredil.

Izrael je Božja priča

⁸Pripelji ljudstvo, ki je slepo, čeprav ima oči, ki so gluhi, čeprav imajo ušesa.

⁹Zberó naj se hkrati vsi narodi, snidejo naj se vsa ljudstva. Kdo izmed njih bo to oznanil in nam dal slišati prejšnje reči? Privedejo naj svoje priče, da imajo prav, naj slišijo in naj reko: »Res je!«

¹⁰Vi ste moje priče, govori Gospod, in moji služabniki, ki sem jih izvolil, da spoznate in mi verjamete, da uvidite, da sem to jaz! Pred menoj ni bil noben bog upodobljen in za menoj ne bo nobeden.

¹¹Jaz, jaz sem Gospod, razen mene ni rešitelja.

¹²Jaz sem oznanil, rešil in dal slišati, in ni bilo med vami tujega boga. Vi ste moje priče, govori Gospod, in jaz sem Bog.

¹³Tudi odslej sem isti, ni ga, ki bi iztrgal iz moje roke, delam in kdo mi bo preprečil?

Nova pot skozi puščavo

¹⁴Tako govori Gospod, vaš odkupitelj, Sveti Izraelov: Zaradi vas posežem v Babilon in podrem vse zapahe, Kaldejce, na njihovih bahatih ladjah.

¹⁵Jaz sem Gospod, vaš Sveti, Izraelov stvarnik, vaš kralj.

¹⁶Tako govori Gospod, ki je utrl pot skozi morje in stezo skozi deroče vode,

¹⁷ki vodi v boj vozove in konje, vojsko in junake: Zdaj ležijo vsi skupaj in ne vstanejo več, stleli so kakor stenj in ugasnili.

¹⁸Ne spominjajte se prejšnjih reči, ne mislite na nekdanje reči.

¹⁹Glejte, nekaj novega storim, zdaj klije, mar ne opazite? Da, speljal bom pot skozi puščavo in reke skozi puščavo.

²⁰Slavile me bodo poljske živali, šakali in noji, da sem dal vodo v puščavi in reke v puščavi, da sem napojil svoje ljudstvo, svoje izvoljeno,

²¹ljudstvo, ki sem ga zase upodobil, da bodo pripovedovali mojo hvalo.

Bog odpušča zaradi sebe

²²Vendar nisi klical mene, Jakob, se trudil zame, Izrael.

²³Nisi mi prinašal jagnjet kot svoje žgalne daritve, ne me častil s svojimi klavnimi daritvami. Nisem ti nalagal jedilnih daritev, ne zahteval od tebe kadila.

²⁴Nisi mi z denarjem kupoval dišečega trsta, ne me krepčal s tolščo klavnih daritev. Le usužnjeval si me s svojimi grehi, utrujal si me s svojimi krivdami.

²⁵Jaz sem, jaz sem tisti, ki izbrisujem tvoje prestopke zaradi sebe in se ne spominjam tvojih grehov.

²⁶Spomni me, skupaj presodiva, pripoveduj ti, da se izkažeš pravičnega.

²⁷Tvoj prvi oče je grešil in tvoji sredniki so se mi upirali.

²⁸Zato sem osramotil prvake svetišča in izročil Jakoba v zakletev, Izraela v zasmeh.

Izaija 44

Ne boj se, Izrael

¹Zdaj pa poslušaj, Jakob, moj služabnik, Izrael, ki sem ga izvolil!

²Tako govori Gospod, ki te je naredil, te oblikoval od materinega telesa in ti pomaga: Ne boj se, moj služabnik, Jakob, Ješurún, ki sem ga izvolil!

³Kajti razlil bom vodo po žejni deželi, potoke po izsušeni zemlji. Razlil bom svojega duha na tvoj zarod in svoj blagoslov na tvoje potomce.

⁴Rastli bodo kakor sredi trave, kakor vrbe ob potokih vodá.

⁵Ta bo dejal: »Gospodov sem!« drugi si bo dal ime po Jakobu, oni si bo napisal na roko: »Gospodova last« in si dal ime »Izrael«.

Samo Gospod je Bog

⁶Tako govori Gospod, Izraelov kralj, in njegov odkupitelj, Gospod nad vojskami: Jaz sem prvi in jaz sem poslednji, razen mene ni Boga!

⁷Kdo je kakor jaz? Naj zakliče, naj oznani in mi razloži: odkar sem ustanovil starodavno ljudstvo, prihodnje reči in tiste, ki prihajajo, naj jim oznanijo.

⁸Ne plašite se in ne bojte se! Mar vam nisem to zdavnaj dal slišati in oznanil? Vi ste moje priče: ali je še kakšen Bog razen mene? Ni je skale, ne poznam je.

Bedni malikovalci

⁹Vsi izdelovalci malikov so zmedeni, njihovi ljubljenci nič ne koristijo. Njihove priče ne vidijo nič in ne vedo ničesar, zato bodo osramočeni.

¹⁰Kdor upodobi boga ali ulije malika, nima od tega nobene koristi.

¹¹Glejte, vsi, ki ga častijo, bodo osramočeni, umetniki so samo ljudje. Vsi naj se zbero in se postavijo: hkrati bodo prestrašeni in osramočeni.

¹²Kdor obdeluje železo s sekačem in se trudi z mehom, ga oblikuje s kladivi in obdeluje s svojim močnim laktom, postane lačen in je brez moči, ne pije vode in omaga.

¹³Kdor obdeluje les, napne vrstico, ga začrtuje s svinčnikom, obdeluje z dleti in očrtuje s šestilom. Tako ga izdelava podobnega možu, krasnemu človeku, da dobi svoj prostor v hiši.

¹⁴Poseka si cedre, vzame cipreso ali hrast, ki se mu odebeli med gozdnim drevjem, vsadi cedro in dež ji daje, da zraste.

¹⁵Človek jih uporablja za kurjavo, vzame jih in se ogreje, kuri z njimi in peče kruh. Naredi pa si tudi boga in ga časti, izdelava iz njih malika in se mu klanja.

¹⁶Polovico pokuri v ognju, od ostale polovice je meso, speče pečenko in se nasiti. Tudi ogreje se in pravi: »Ah, ogrel sem se, čutim toploto.«

¹⁷Iz ostanka pa si naredi malika za boga, pada predenj in se mu priklanja. Moli k njemu in pravi: »Reši me, kajti ti si moj bog!«

¹⁸Ne spoznajo in ne razumejo, kajti njihove oči so zaslepljene, da ne spregledajo, in njihova srca, da ne doumejo.

¹⁹Nihče si ne vzame k srcu, nima spoznanja ne razumnosti, da bi dejal: Polovico sem pokuril v ognju, na žerjavici sem spekel kruh, spekel sem meso in ga pojedel, iz ostanka pa naj naredim gnusobo, naj se priklanjam pred lesenim štorom?

²⁰Kdor se veseli pepela, ga je zapeljalo sprijeno srce. Ta ne rešuje svojega življenja in ne reče: »Mar ni prevara v moji desni?«

Bog bo rešil svoje ljudstvo

²¹Spomni se na te reči, Jakob, Izrael, saj si ti moj služabnik! Upodobil sem te za služabnika, ti si moj, Izrael, ne bom te pozabil.

²²Tvoje prestopke sem izbrisal kakor oblak in tvoje grehe kakor meglice, vrni se k meni, saj sem te odkupil.

²³Vriskajte, nebesa, saj je bil Gospod na delu, vzklikajte, o globočine zemlje! Zaženite vrisk, o gore, gozd in vsa drevesa v njem, kajti Gospod je odkupil Jakoba in se poveličal v Izraelu.

Bog je gospodar sveta in zgodovine

²⁴Tako govori Gospod, ki te je odkupil in te oblikoval od materinega telesa: Jaz sem, Gospod, ki sem vse naredil, ki sem sam razpel nebo, razprostrl zemljo – kdo je bil z menoj?

²⁵Razdiram znamenja čarovnikov, vedeževalce razkrinkavam, modrece odrivam nazaj in otopavam njihovo učenost.

²⁶Povzdigujem besedo svojega služabnika in izpolnjujem načrt svojih glasnikov. O Jeruzalemu pravim: »Naseljen bo!« o Judovih mestih: »Pozidana bodo!« in njihove razvaline bom vzdignil.

²⁷Globini morja pravim: »Usahni, tvoje tokove bom posušil.«

²⁸O Kiru pravim: »Moj pastir!« vso mojo voljo bo izpolnil. O Jeruzalemu bo dejal: »Naj bo pozidan!« in o templju: »Naj bo postavljen!«

Izaija 45

Kir je Božji poslanec

¹Tako govori Gospod svojemu maziljencu, Kiru, ki sem ga prijel za desnico, da pred njim porazim narode in odpašem ledja kraljem, da pred njim odprem duri in nobena vrata ne ostanejo zaprta.

²Jaz bom hodil pred teboj in zravnaval okope, razbijal bronasta vrata in lomil železne zapahe.

³Dal ti bom skrite zaklade, bogastva v skrivališčih, in spoznal boš, da sem jaz Gospod, ki sem te poklical po imenu, Izraelov Bog!

⁴Zaradi svojega služabnika Jakoba in svojega izvoljenca Izraela sem te poklical po imenu in te odlikoval, ne da bi me bil poznal.

⁵Jaz sem Gospod in drugega ni, razen mene ni nobenega Boga, opasal sem te, ne da bi me bil poznal.

⁶Naj spoznajo od sončnega vzhoda in zahoda, da ni nobenega razen mene, jaz sem Gospod in drugega ni.

⁷Delam svetlobo in ustvarjam temo, narejam mir in ustvarjam gorje, jaz, Gospod, delam vse to.

⁸Rosite, nebesa, od zgoraj in oblaki naj dežujejo pravičnost. Odpre naj se zemlja in rodi rešitev, naj hkrati požene pravičnost, jaz, Gospod, sem to ustvaril.

Bog brani svojo odločitev

⁹Gorje mu, kdor se prepira s svojim upodabljavcem, on, črepinja med prstenimi črepinjami. Mar pravi glina svojemu lončarju: »Kaj delaš?« ali: »Tvoj izdelek ni nikakršno ročno delo.«

¹⁰Gorje mu, kdor reče očetu: »Čemu oplajaš?« ali ženi: »Čemu rojevaš?«

¹¹Tako govori Gospod, Sveti Izraelov in njegov upodabljavec: Mar me boste zasliševali glede mojih otrok in mi ukazovali glede dela mojih rok?

¹²Jaz sem naredil zemljo in ustvaril človeka na njej, jaz sem s svojimi rokami razprostrl nebo in poveljujem vsej njegovi vojski.

¹³Jaz sem ga obudil s pravičnostjo in bom zravnal vse njegove poti. On bo pozidal moje mesto in odpustil moje izgnance, brez kupnine in brez odškodnine, govori Gospod nad vojskami.

Izraelov Bog je edini rešitelj

¹⁴Tako govori Gospod: Bogastvo Egipta, blago Etiopije in postavni Sabéjci bodo prišli k tebi in bodo tvoji, hodili bodo za teboj. Prišli bodo v okovih in se poklonili pred teboj. Prosili te bodo: »Le pri tebi je Bog, drugega ni, drugje ni Boga.«

¹⁵Resnično, ti si skriti Bog, Bog Izraelov, rešitelj.

¹⁶Osramočeni in zmedeni bodo vsi hkrati, izdelovalci malikov bodo razočarani odšli.

¹⁷Izraela pa bo Gospod odrešil z večnim odrešenjem. Ne boste osramočeni in ne zmedeni, nikoli ne!

¹⁸Kajti tako govori Gospod, ki je ustvaril nebo. On je Bog, ki je upodobil zemljo in jo naredil, on jo je utrdil. Ni je ustvaril kot zmešnjava, za bivanje jo je oblikoval. Jaz sem Gospod in drugega ni.

¹⁹Govoril nisem na skrivnem, v kakšnem temnem kotu zemlje. Nisem rekel Jakobovim potomcem: »Iščite me v zmešnjavi!« Jaz, Gospod, govorim pravičnost, oznanjam, kar je prav.

²⁰Zberite se in pridite, pristopite vsi skupaj, ubežniki izmed narodov: oni ne spoznajo, nosijo lesenega malika in molijo k bogu, ki ne more rešiti.

²¹Oznanite in predložite, posvetujte se skupaj: kdo je to dal slišati oddavnaj, od tedaj oznanil? Mar ne jaz, Gospod, saj razen mene ni Boga, pravičnega Boga in rešitelja ni poleg mene.

²²Obrnite se k meni in rešite se, vsi konci zemlje, kajti jaz sem Bog in drugega ni.

²³Sam pri sebi sem prisegel, iz mojih ust je prišla pravičnost, beseda, ki se ne bo vrnila: meni se bo upogibalo vsako koleno, prisegal vsak jezik.

²⁴»Samo v Gospodu,« mi bo vsak rekel, »je pravičnost in moč.« K njemu bodo prišli in bodo osramočeni vsi, ki so razdraženi proti njemu.

²⁵V Gospodu bodo našli pravičnost in se hvalili vsi Izraelovi potomci.

Izaija 46

Babilonski bogovi bodo propadli

¹Zgrudil se je Bel, omahnil je Nebó! Njune podobe so postale živali in živinčeta, ki vas nosijo in omagajo pod bremenom.

²Omahnila sta in se hkrati zgrudila, nista mogla rešiti bremena, njuna duša je šla v ujetništvo.

³Poslušajte me, hiša Jakobova, in ves ostanek hiše Izraelove, ki sem vas vzel nase od materinega telesa, vas nosil že od materinega naročja:

⁴do vaše starosti ostanem isti, do vaših sivih las vas bom tovoril. Jaz sem naredil, jaz bom nosil, jaz bom tovoril in osvobodil.

⁵S kom me hočete vzporejati in enačiti, da bi me primerjali in bi si bila podobna?

⁶Ti, ki stresajo zlato iz mošenj in tehtajo srebro z jezičkom, si najamejo zlatarja, da iz njega naredi boga, padajo pred njim in ga častijo.

⁷Vzdigujejo ga na ramena, nosijo ga in polagajo na podstavek, kjer stoji in se ne gane s svojega mesta. Če kdo vpije k njemu, ne odgovori, iz njegove stiske ga ne reši.

Bog je gospodar prihodnosti

⁸Spominjajte se tega in bodite močni, vzemite si k srcu, uporniki!

⁹Spominjajte se prejšnjih reči, iz davnine, kajti jaz sem Bog in drugega ni, Bog, in ni ga kakor jaz.

¹⁰Od začetka oznanjam konec, od davnine to, kar se še ni zgodilo. Pravim: Moj sklep obvelja in vsako svojo željo izpolnim.

¹¹Od vzhoda kličem roparico, iz daljne dežele moža po svojem načrtu. Kakor sem govoril, tako bom izpeljal, kakor sem oblikoval, tako bom to naredil.

¹²Poslušajte me, trdosrčni, ki ste daleč od pravičnosti!

¹³Približal sem svojo pravičnost, ni daleč in moje rešenje ne bo mudilo. Podaril bom Sionu rešenje, Izraelu svoj sijaj.

Izaija 47

Spev o padcu Babilona

¹Stopi dol in sedi v prah, devica, hči babilonska! Sedi na tla, brez prestola, hči kaldejska! Kajti ne bodo te več imenovali mehka in nežna.

²Vzemi mlin in melji moko, odgrni si tančico, vzdigni krilo, razgali stegno, breži čez reke!

³Naj se odkrije tvoja nagota, naj se pokaže tvoja sramota! Maščeval se bom in nikomur ne bom prizanesel.

⁴Naš odkupitelj, njegovo ime je Gospod nad vojskami, je Sveti Izraelov.

⁵Tiho sédi in pojdi v temò, hči kaldejska! Kajti ne bodo te več imenovali vladarica kraljestev.

⁶Razsrdil sem se na svoje ljudstvo, oskrunil sem svojo dediščino, dal sem jih tebi v roke: nisi jim izkazovala usmiljenja, starcu si nalagala svoj silno težki jarem.

⁷Rekla si: »Na veke ostanem, vladarica za vselej.« Nisi si vzela k srcu teh reči, nisi se spominjala njihovega konca.

⁸Zdaj torej poslušaj to, razvajenka, ki brez skrbi sediš na prestolu, ki praviš v svojem srcu: »Jaz in nihče drug, ne bom sedela kot vdova, ne poznala izgube.«

⁹Nadte pa bo prišlo oboje, nenadoma, v enem dnevu, izguba vseh otrok in vdovstvo bosta v polni meri prišla nadte, kljub tvojim številnim čarovnijam, kljub zelo veliki moči tvojih zarotitev.

¹⁰Čutila si se varno v svoji hudobiji, rekla si: »Nihče me ne vidi.« Tvoja modrost in tvoja učenost sta te zapeljali, da si rekla v svojem srcu: »Jaz in nihče drug.«

¹¹Prišlo pa bo nadte húdo, ne boš ga znala odvrniti, zadela te bo poguba, ne boš je mogla zaustaviti, hipoma bo prišlo nadte uničenje, ki ga ne poznaš.

¹²Nastopi vendar s svojimi zarotitvami in s svojimi številnimi čarovnijami, ki si se z njimi trudila od svoje mladosti, morda si utegneš opomoči, morda boš vlila strah.

¹³Utrujena si od svojih številnih posvetov: naj vendar nastopijo in naj te rešijo, ki razdeljujejo nebo, gledajo zvezde, oznanjajo ob mlajih, kaj bo prišlo nadte.

¹⁴Glej, postali so kakor strnje, ogenj jih bo požgal, ne morejo si rešiti življenja iz oblasti plamena. To ni žerjavica, da bi se človek ogrel, ne ogenj, da bi kdo sedel ob njem.

¹⁵Takšni so ti postali tisti, s katerimi si se trudila, ki so s tabo trgovali od tvoje mladosti: vsak bo zavil na svojo stran, nihče te ne bo rešil.

Izaija 48

Bog kliče, očita in obljublja

¹Poslušajte to, hiša Jakobova, vi, ki imate ime po Izraelu in ste izšli iz Judovega studenca, prisegate pri Gospodovem imenu in slavite Boga Izraelovega, ne v resnici in ne v pravičnosti!

²Kajti po svetem mestu imajo ime in na Boga Izraelovega se opirajo, Gospod nad vojskami je njegovo ime.

³Prejšnje reči sem tedaj oznanil: iz mojih ust so izšle in dal sem jih slišati, takoj sem jih naredil in prišle so.

⁴Ker sem vedel, da si trmast, da je tvoj vrat železna kita in tvoje čelo bron,

⁵sem ti tedaj oznanil, preden je prišlo, sem ti dal slišati, da ne bi rekel: »Moj malik je to naredil, moja zrezljana in ulita podoba je to ukazala.«

⁶Slišal si, poglej, vse to, vi pa, mar ne boste oznanili? Dal sem ti slišati odslej nove reči, in skrite, ki jih nisi poznal.

⁷Zdaj so ustvarjene in ne od nekdanj, pred današnjim dnem nisi slišal zanje, tako ne moreš reči: »Glej, poznam jih!«

⁸Niti nisi poslušal, niti nisi spoznal, tvoje uho že od nekdanj ni odprto. Saj vem, da zmeraj varaš, da so te od materinega telesa klicali upornik.

⁹Zaradi svojega imena zadržujem svojo jezo, zaradi svoje hvale jo krotim, da te ne iztrebim.

¹⁰Glej, pretopil sem te, pa ne v srebro, v topilnici trpljenja sem te preizkusil.

¹¹Zaradi sebe, zaradi sebe delam, kako bi se mogel oskruniti? Svoje slave ne dam drugemu!

Bog poučuje preroka in ljudstvo

¹²Poslušaj me, Jakob, Izrael, ki sem te poklical! Jaz sem tisti, jaz sem prvi in jaz sem poslednji.

¹³Moja roka je utemeljila zemljo in moja desna je razpela nebo, jaz ju kličem, da stojita skupaj.

¹⁴Zberite se vsi in poslušajte! Kdo izmed njih je oznanil te reči? Tisti, ki ga ljubi Gospod, bo izpolnil njegovo voljo nad Babilonom in nad zarodom Kaldejcev.

¹⁵Jaz, jaz sem govoril in ga poklical, pripeljal sem ga in on bo uspel na svoji poti.

¹⁶Stopite k meni, poslušajte to: Od začetka nisem na skrivnem govoril, od časa, ko je to nastajalo, sem bil tam. In zdaj je Gospod Bog poslal mene in svojega duha.

¹⁷Tako govori Gospod, tvoj odkupitelj, Sveti Izraelov: Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki te učim, kar ti koristi, ki te vodim po poti, po kateri moraš hoditi.

¹⁸O da bi bil pazil na moje zapovedi! Tedaj bi bil tvoj mir kakor reka, tvoja pravičnost kakor morski valovi.

¹⁹Tvojega zaroda bi bilo kakor peska in potomcev tvojega rodu kakor njegovih zrn. Njegovo ime bi ne bilo iztrebljeno, bi ne bilo izbrisano izpred mojega obličja.

Vrnitev iz Babilona

²⁰Pojdite iz Babilona, bežite iz Kaldeje! Oznanite z veselim glasom, dajte slišati to, razglasite to do konca zemlje in recite: »Gospod je odkupil svojega služabnika Jakoba!«

²¹Niso bili žejni, ko jih je vodil po puščavah, točil jim je vodo iz skale, razklal je skalo in pritekla je voda.

²²»Ni miru,« govori Gospod, »za krivičnike.«

Izaija 49

Drugi spev o Gospodovem služabniku

¹Poslušajte me, otoki, prisluhnite, ljudstva iz daljave! Gospod me je poklical v materinem telesu, mi dal ime že v materinem naročju.

²Moja usta je naredil kakor oster meč, skril me je v senci svoje roke, naredil me je za gladko puščico, me skril v svojem tulcu.

³Rekel mi je: »Ti si moj služabnik, Izrael, ki se bom v tebi poveljčal.«

⁴Jaz pa sem rekel: »Zaman sem se trudil, v votlo in prazno sem potratil svojo moč.« In vendar je moja pravica pri Gospodu, moje plačilo je pri mojem Bogu.

⁵Zdaj pa govori Gospod, ki me je v materinem telesu upodobil za svojega služabnika, da bi Jakoba pripeljal spet k njemu in Izraela zbral pri njem – tako sem bil počaščen v Gospodovih očeh in moj Bog je bil moja moč –

⁶rekel je: »Premalo je, da kot moj služabnik vzpostaviš le Jakobove rodove in privedeš nazaj Izraelove rešence. Zato sem te postavil za luč narodom, da boš moje odrešenje do konca zemlje.«

⁷Tako govori Gospod, Izraelov odkupitelj, njegov Sveti, njemu, ki je zaničevan do dna duše, preziran od tujega ljudstva in hlapec vladajočim: »Kralji bodo gledali in vstajali, prvaki bodo padali na kolena zaradi Gospoda, ki je zvest, zaradi Svetega Izraelovega, ki te je izvolil.«

⁸Tako govori Gospod: »Ob času milosti sem te uslišal, na dan rešitve sem ti pomagal. Varujem te in te postavljam za zavezo ljudstvu, da vzdigneš deželo in dobiš opustošene dediščine,

⁹da rečeš jetnikom: »Pridite ven,« tem, ki so v temi: »Prikažite se!« Pasli bodo po poteh, po vseh golih gričih bo njihova paša.

¹⁰Ne bodo lačni in ne bodo žejni, vročina in sonce jih ne bosta mučila, kajti vodil jih bo ta, ki je usmiljen z njimi, spremljal jih bo k vodnim vrelcem.

¹¹Vse svoje gore bom naredil za pot, moji cestni nasipi bodo visoki.

¹²Glej, ti bodo prišli od daleč, glej, oni s severa in z zahoda, oni iz dežele Siním.«

¹³Vriskajte, nebesa, in raduj se, zemlja, gore, zaženite vrisk! Kajti Gospod tolaži svoje ljudstvo in se usmili svojih ubogih.

Prestolnica bo polna ljudstva

¹⁴Hči sionska pa pravi: »Zapustil me je Gospod, Gospod je name pozabil.«

¹⁵Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim.

¹⁶Glej, na obe dlani sem te napisal, tvoje obzidje je vedno pred menoj.

¹⁷Tvoji graditelji hitijo, tvoji podiralci in uničevalci odhajajo od tebe.

¹⁸Povzdigni svoje oči naokrog in poglej, vsi se zbirajo, prihajajo k tebi. Kakor jaz živim, govori Gospod, vse té si boš ovesila kakor nakit, se z njimi opasala kakor nevesta.

¹⁹Kajti tvoje razvaline in tvoje podrtine, tvoja opustošena dežela – da, zdaj boš pretesna za vse prebivalce, daleč bodo tisti, ki so te goptali.

²⁰Spet ti bodo pravili na ušesa sinovi, ki si jih pogrešala: »Pretesen je zame ta kraj, umakni se mi, da bom lahko prebival.«

²¹Tedaj boš rekla v svojem srcu: »Kdo mi je té rodil? Bila sem osamela in usahla, pregnana in zavržena, le kdo je té vzredil? Glej, sama sem ostala, od kod so torej tile?«

²²Tako govori Gospod Bog: »Glej, svojo roko bom vzdignil proti narodom, svoje znamenje bom zavihtel proti ljudstvom, in prinesli bodo tvoje sinove v naročju, nosili tvoje hčere na ramah.

²³Kralji bodo postali tvoji oskrbniki, njihove kneginje tvoje dojilje. Klanjali se ti bodo z obrazom do tal in lizali prah tvojih nog. In spoznala boš, da sem jaz Gospod, da niso osramočeni tisti, ki vame zaupajo.«

²⁴»Mar je mogoče močnemu odvzeti plen, mar more ujetnik uiti nasilniku?«

²⁵Da, tako govori Gospod: »Ujetnik bo močnemu vzet in plen bo nasilniku ušel. S tvojimi pravdarji se bom jaz pravdal, tvoje otroke bom jaz rešil.

²⁶Storil bom, da bodo tvoji zatiralci jedli lastno meso in se opijali z lastno krvjo kakor z vinom. In vse meso bo spoznalo, da sem jaz, Gospod, tvoj rešitelj in tvoj odkupitelj, Močni Jakobov.«

Izaija 50

Bog zaslišuje svoje ljudstvo

¹Tako govori Gospod: Kje je ločitveni list vaše matere, s katerim bi jo bil odpustil? Ali kdo izmed mojih upnikov je tisti, ki bi mu vas bil prodal? Glejte, zaradi svojih krivd ste bili prodani, zaradi vaših pregreh je bila odpuščena vaša mati.

²Zakaj ni bilo nikogar, ko sem prihajal, zakaj ni nihče odgovoril, ko sem klical? Mar je moja roka prekratka za osvoboditev, mar nimam moči za rešitev? Glejte, s svojo grožnjo izsušujem morje, reke spreminjam v puščavo, ribe v njih ginejo brez vode in umirajo od žeje.

³Nebo obláčim v črnino, raševnik mu dajem za ogrinjalo.

Tretji spev o Gospodovem služabniku

⁴ Gospod Bog mi je dal jezik učencev: da bi znal krepiti omagujoče, zgodaj zbuja besedo, zgodaj mi zbuja uho, da prisluhnem kakor učenci.

⁵ Gospod Bog mi je odprl uho in jaz se nisem upiral, nisem se umaknil nazaj.

⁶Svoj hrbet sem nastavljal tistim, ki so me bili, svoje lice tistim, ki so mi pulili brado. Svojega obraza nisem skrival pred sramotenjem in pljunki.

⁷Toda Gospod Bog mi pomaga, zato se nisem dal zmesti. Zato sem naredil svoj obraz kakor kremen, saj sem vedel, da ne bom osramočen.

⁸Blizu je ta, ki me opravičuje, kdo se bo pravdal z menoj? Nastopiva skupaj! Kdo si lasti mojo pravico? Naj se mi približa.

⁹Glej, Gospod Bog mi pomaga, kdo me bo razglasil za krivega? Glej, vsi tisti bodo razpadli kakor obleka, molj jih bo požrl.

Gospodov služabnik tolaži in grozi

¹⁰Kdo izmed vas se boji Gospoda? Naj posluša glas njegovega služabnika. Kdor hodi v temi in nima luči, naj zaupa v Gospodovo ime, naj se opira na svojega Boga.

¹¹Glejte, vi vsi, ki razpihujete ogenj in se oborožujete z gorečimi puščicami, pojdite v žar svojega ognja, med puščice, ki ste jih prižgali! Iz moje roke vas bo to zadelo, ležali boste v bolečinah.

Izaija 51

¹Poslušajte me vi, ki si prizadevate za pravičnost, vi, ki iščete Gospoda! Glejte na skalo, iz katere ste izklesani, na odprtino jame, iz katere ste izkopani.

²Glejte na Abrahama, svojega očeta, in na Saro, ki vas je rodila. Kajti bil je sam, ko sem ga poklical, pa sem ga blagoslovil in namnožil.

³Da, Gospod bo potolažil hčer sionsko, potolažil bo vse njene razvaline. Iz puščave bo naredil raj, iz pustinje Gospodov vrt. V njej bodo doma radost in veselje, hvalnica in glas pesmi.

⁴Poslušaj me, moje ljudstvo, prisluhni mi, moj narod! Kajti od mene prihaja postava in svoje pravo postavljam za luč narodom.

⁵Blizu je moja pravičnost, moje odrešenje prihaja, moji lakti bodo sodili ljudstva, mene čakajo obrežja, v moj laket zaupajo.

⁶Povzdignite svoje oči proti nebu, ozrite se navzdol na zemljo, kajti nebo bo izginilo kakor dim, zemlja bo razpadla kakor obleka in njeni prebivalci bodo preminili kakor mušice. Moje odrešenje pa ostaja na veke, moja pravičnost ne bo prenehala.

⁷Poslušajte me, vi, ki poznate pravičnost, ljudstvo, ki nosi v svojem srcu mojo postavo. Ne bojte se sramotenja ljudi, ne plašite se njihovega zmerjanja.

⁸Kajti molj jih bo požrl kakor obleko, črv jih bo razjedel kakor volno, moja pravičnost pa ostaja na veke, moje odrešenje od roda do roda.

Zbúdi se, Gospod

⁹Zbúdi se, zbúdi, obleci moč, laket Gospodov! Zbúdi se kakor v nekdanih dneh, v davnih rodovih! Mar nisi ti razsekal Rahaba, prebodel zmaja?

¹⁰Mar nisi ti posušil morja, vode velikega vodovja, globine morja spremenil v pot, da so odkupljeni šli čez?

¹¹ Gospodovi osvobodenci se bodo vrnili in prišli s pesmijo na Sion. Nad njihovo glavo bo večno veselje, dosegli bodo radost in veselje, žalost in vzdihovanje bosta zbežala.

¹²Jaz sem, jaz, ki vas tolažim. Kdo si ti, da se bojiš umrljivega človeka, sina človekovega, ki je kakor trava?

¹³Pozabil si Gospoda, ki te je naredil, razprostrl nebo in utemeljil zemljo, in si vedno trepetal, vsak dan, pred jezo zatiralca, ki se je pripravljala, da te pogubi. In kje je zdaj zatiralčeva jeza?

¹⁴Zvezani bo kmalu oproščen, ne bo umrl in šel v jamo, ne bo pogrešal kruha.

¹⁵Jaz sem Gospod, tvoj Bog, ki burka morje, da hrumijo njegovi valovi, njegovo ime je Gospod nad vojskami.

¹⁶Svoje besede sem položil v tvoja usta, skril sem te v senco svoje roke, da bi vsadil nebo in utemeljil zemljo ter rekel Sionu: »Ti si moje ljudstvo!«

Prebudi se, Jeruzalem

¹⁷Prebudi se, prebudi, vstani, prestolnica Jeruzalem, ki si pila iz Gospodove roke kelih njegovega srda. Čašo omamnega keliha si izpila in posrkala.

¹⁸Nikogar ni bilo, ki bi jo vodil, od vseh sinov, ki jih je rodila, nikogar, ki bi jo prijel za roko, od vseh sinov, ki jih je vzredila.

¹⁹To dvoje te je doletelo: – kdo žaluje s tabo? – opustošenje in razdejanje, lakota in meč, kdo te pomiluje?

²⁰Tvoji sinovi ležijo modrikasti po vseh vogalih ulic kakor antilopa v mreži. Polni so Gospodovega srda, grožnje tvojega Boga.

²¹Zato poslušaj to, ubožica, omamljena, pa ne od vina:

²²Tako govori tvoj Gospod Bog, tvoj Bog, ki brani pravico svojega ljudstva: Glej, vzel bom iz tvoje roke omamni kelih, čašo keliha svojega srda, ne boš ga več pila.

²³Dal ga bom v roke tvojim zatiralcem, ki so ti pravili: »Vrzi se na tla, da gremo čezte!« in nastavljala si svoj hrbet kakor tla, kakor cesto za popotnike.

Izaija 52

Zbúdi se, Sion

¹Zbúdi se, zbúdi, obleci svojo moč, o Sion, obleci svoja praznična oblačila, o Jeruzalem, sveta prestolnica, kajti ne bo več stopil vate neobrezani in nečisti!

²Otresi si prah in vstani, ujetnica, Jeruzalem, odveži si vezi z vratu, ujetnica, hči sionska!

³Kajti tako govori Gospod: Zastonj ste bili prodani, brez denarja boste odkupljeni.

⁴Kajti tako govori Gospod Bog: Moje ljudstvo je šlo najprej v Egipt, da bi tam prebivalo v tujini, nato ga je do skrajnosti stisnil Asirec.

⁵Zdaj pa, čemu sem tukaj, govori Gospod, saj je bilo moje ljudstvo odpeljano zastonj, njegovi gospodovalci vriskajo, govori Gospod, in moje ime je še vedno vsak dan zasramovano.

⁶Zato naj moje ljudstvo spozna moje ime, zato naj tisti dan spozna, da sem jaz, ki govorim: Glej, tukaj sem!

Têci, glasnik miru

⁷Kako ljubke so na gorah noge glasnika, ki oznanja mir, prinaša veselo novico, oznanja rešitev in pravi Sionu: »Tvoj Bog kraljuje!«

⁸Poslušaj, tvoji stražarji povzdigujejo glas, vsi skupaj vriskajo, saj gledajo iz oči v oči Gospodovo vrnitev na Sion.

⁹Vzklikajte, vriskajte vse skupaj, jeruzalemske razvaline! Kajti Gospod je potolažil svoje ljudstvo, odkupil Jeruzalem.

¹⁰ Gospod je razgalil svoj sveti lakot pred očmi vseh narodov in vsi konci zemlje bodo videli odrešenje našega Boga.

¹¹Umaknite se, umaknite se, pojdite od tam, ne dotikajte se nečistega, pojdite iz njihove srede, očistite se, vi, ki nosite Gospodove posode!

¹²Kajti ne boste odšli v naglici, ne potovali v diru, saj bo Gospod šel pred vami in zbiral vas bo Bog Izraelov.

Četrty spev o Gospodovem služabniku

¹³Glej, moj služabnik bo imel uspeh, povzpel se bo in povzdignil in bo silno vzvišen.

¹⁴Kakor so se številni zgražali nad njim, ker je bil njegov obraz tako nečloveško iznakažen in njegova postava ni bila več podobna človeški,

¹⁵tako bo presenetil številne narode, kralji si bodo zatisnili usta pred njim. Tisti, ki jim ni bil oznanjen, bodo videli, tisti, ki niso slišali, bodo razumeli.

Izaija 53

¹Kdo bo veroval, kar smo slišali, nad kom se je razodel Gospodov lakot?

²Pognal je kakor mladika pred njim, kakor korenika iz suhe zemlje. Ni imel podobe ne lepote, da bi ga hoteli videti, ne zunanosti, da bi si ga želeli.

³Bil je zaničevan in zapuščen od ljudi, mož bolečin in znanec bolezni, kakor tisti, pred katerim si zakrivajo obraz, je bil zaničevan in nismo ga cenili.

⁴V resnici je nosil naše bolezni, naložil si je naše bolečine, mi pa smo ga imeli za zadetega, udarjenega od Boga in ponižanega.

⁵On pa je bil ranjen zaradi naših prestopkov, strt zaradi naših krivd. Kazen za naš mir je padla nanj, po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.

⁶Mi vsi smo tavalili kakor ovce, obrnili smo se vsak na svojo pot, Gospod pa je naložil nanj krivdo nas vseh.

⁷Bil je mučen, a se je uklonil in ni odprl svojih ust, kakor jagnje, ki ga peljejo v zakol, in kakor ovca, ki umolkne pred tistimi, ki jo strižejo, in ne odpre svojih ust.

⁸Iz zatiranja in iz obsodbe je bil vzet, kdo premišlja o njegovem rodu? Kajti bil je odrezan iz dežele živih, zadet zaradi prestopka mojega ljudstva.

⁹Dali so mu grob pri krivičnih, gomilo pri bogatem, čeprav ni storil nobenega nasilja in ni bilo zvijače v njegovih ustih.

¹⁰ Gospodu je bilo po volji, da ga stre z bridkostjo: če dá svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni, Gospodova volja bo uspevala po njegovi roki.

¹¹Za muko svoje duše bo videl luč, se sitil, s svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik opravičil številne, njihove krivde bo naložil nase.

¹²Zato mu bom številne dal v delež, mogočne bo delil kot plen, ker je dal svoje življenje v smrt in bil prištet med prestopnike, nosil pa je grehe številnih in prosil za prestopnike.

Izaija 54

Jeruzalem, Božja nevesta

¹Zavriskaj, jalovka, ki nisi rodila, zaženi vrisk in vzklikni, ki nisi imela porodnih bolečin! Kajti osamela bo imela več otrok kakor omožena, govori Gospod.

²Razširi prostor svojega šotora, razpni pregrinjala svojih bivališč. Nikar ne varčuj! Podaljšaj svoje vrvi, utrdi svoje kole!

³Kajti razširila se boš na desno in na levo, tvoji potomci bodo podedovali narode in naselili opuščena mesta.

⁴Ne boj se, saj ne boš osramočena, ne daj se zmesti, saj ne boš zaničevana. Pozabila boš sramoto svojega deklišstva in očitkov zaradi svojega vdovstva se ne boš več spominjala.

⁵Kajti tvoj mož je tvoj stvarnik, njegovo ime je Gospod nad vojskami. Tvoj odkupitelj je Sveti Izraelov, imenuje se Bog vse zemlje.

⁶Da, kakor ženo, ki je zapuščena in v duši žalostna, te je Gospod poklical, kakor ženo iz mladosti, ki je zavržena, govori tvoj Bog.

⁷Za kratek čas sem te zapustil, a z velikim usmiljenjem te zberem.

⁸V izbruhu gneva sem za hip zakril svoj obraz pred teboj, a z večno ljubeznijo se te usmilim, govori Gospod, tvoj odkupitelj.

⁹Ta čas je zame, kakor so bili Noetovi dnevi: kakor sem prisegel, da Noetove vode ne bodo več preplavile zemlje, tako prisegam, da se ne bom več jezil nad teboj in ti ne bom več grozil.

¹⁰Kajti gore se bodo premaknile in griči omajali, moja milost pa se ne bo odmaknila od tebe in moja zaveza miru se ne bo omajala, pravi tvoj usmiljeni, Gospod.

Nova prestolnica Jeruzalem

¹¹O uboga, razmršena, nikoli potolažena! Glej, sam bom položil v malto tvoje kamne, utemeljil te bom s safiri.

¹²Postavil ti bom nadzidke iz rubinov, tvoja vrata iz ognjencev in vso tvojo ograjo iz žlahtnih kamnov.

¹³Vsi tvoji sinovi bodo Gospodovi učenci in velik bo mir tvojih sinov.

¹⁴Utrjena boš v pravičnosti: daleč boš od zatiranja, ne boš se ga več bala, daleč boš od pogube, ne bo se ti več približala.

¹⁵Glej, če kdo vpade in napade, nihče ne bo od mene, kdor te bo napadel, bo padel pred teboj.

¹⁶Glej, jaz sem ustvaril kovača, ki razpihuje tleče oglje in izdeluje orožje za njegovo delo, in jaz sem ustvaril pokončevalca, da uničuje.

¹⁷Nobeno oblikovano orožje ne bo uspelo proti tebi, in vsak jezik, ki se bo na sodbi vzdignil proti tebi, boš obdolžila. To je dediščina Gospodovih služabnikov in njihova pravičnost je od mene, govori Gospod.

Izaija 55

Pridite vsi, ki ste žejni

¹O vsi, ki ste žejni, pridite k vodi, in vi, ki nimate denarja, pridite, kupite in jejte! Pridite, kupite brez denarja, brez plačila vino in mleko!

²Zakaj trošite denar za to, kar ni kruh, in svoj zaslužek za to, kar ne nasiti? Poslušajte, poslušajte me in jejte dobro, naj uživa v sočni jedi vaša duša.

³Nagnite svoje uho in pridite k meni, poslušajte in bo živela vaša duša. Vcepil vam bom večno zavezo, Davidove dobrote, ki so zanesljive.

⁴Glej, za pričo narodom sem ga postavil, za voditelja in zapovednika narodom.

⁵Glej, narode, ki jih ne poznaš, boš poklical, in narodi, ki te ne poznajo, bodo prihiteli k tebi, zaradi Gospoda, tvojega Boga, in zaradi Svetega Izraelovega, ki te je poveljčal.

Božja beseda je živa

⁶Iščite Gospoda, dokler se daje najti, kličite ga, dokler je blizu!

⁷Krivični naj zapusti svojo pot in hudobni svoje misli. Vrne naj se h Gospodu, da se ga bo usmilil, k našemu Bogu, ki je velik v odpuščanju.

⁸Kajti moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti, govori Gospod.

⁹Kajti kakor je nebo visoko nad zemljo, tako visoko so moje poti nad vašimi potmi in moje misli nad vašimi mislimi.

¹⁰Kajti kakor pride dež in sneg izpod neba in se ne vrača tja, ne da bi napojil zemljo, jo naredil rodovitno in brstečo, dal sejalcu seme in uživalcu kruh,

¹¹takó bo z mojo besedo, ki prihaja iz mojih ust: ne vrne se k meni brez uspeha, temveč bo storila, kar sem hotel, in uspela v tem, za kar sem jo poslal.

Na poti iz Babilona

¹²Da, z veseljem boste odšli in v miru vas bodo vodili. Gore in griči bodo zagnali vrisk pred vami in vsa drevesa po polju bodo ploskala z rokami.

¹³Namesto trnja bodo rastle ciprese, namesto kopriv bodo rastle mirte. To se bo zgodilo Gospodu v slavo, v trajno znamenje, ki ne bo iztrebljeno.

Izaija 56

Tretji del

Hiša molitve za vsa ljudstva

¹Tako govori Gospod: Pazite na pravico, ravnajte pravično, kajti moje odrešenje bo kmalu prišlo in moja pravičnost se bo kmalu razodela.

²Blagor človeku, ki to dela, in sinu človekovemu, ki se tega drži: ki pazi na soboto, da je ne skruni, in varuje svojo roko, da ne stori nič hudega.

³Tujec, ki se bo pridružil Gospodu, naj nikar ne govori: »Gospod me bo gotovo ločil od svojega ljudstva.« In skopljenec naj ne govori: »Glej, suho drevo sem.«

⁴Kajti tako govori Gospod: Skopljencem, ki pazijo na moje sobote, izbirajo to, kar mi ugaja, in se držijo moje zaveze,

⁵bom v svoji hiši in znotraj svojega obzidja dal prostor in ime, ki bo boljše od sinov in hčerá. Dal jim bom večno ime, ki ne bo iztrebljeno.

⁶Tujce, ki se bodo pridružili Gospodu, da bi mu služili, ljubili Gospodovo ime in bili njegovi služabniki, vse, ki bodo pazili na soboto in je ne bodo skrunili, temveč se bodo držali moje zaveze,

⁷bom pripeljal na svojo sveto goro in jih razveseljeval v svoji hiši molitve: njihove žgalne in klavne daritve bodo prijetne na mojem oltarju, kajti moja hiša se bo imenovala hiša molitve za vsa ljudstva.

⁸Tako govori Gospod Bog, ki zbira Izraelove razkropljence: še bom zbiral k njemu, k njegovim že zbranim.

Pokvarjeni voditelji

⁹Vse poljske živali, pridite jest, vse živali iz gozda!

¹⁰Čuvaji so slepi, vsi nič ne vedo. Vsi so nemi psi, ne morejo lajati, sanjarijo, poležavajo in ljubijo spanje.

¹¹Ti psi so silno požrešni, ne poznajo sitosti. To so pastirji, ki ne poznajo razumnosti, vsi so se obrnili na svojo pot, vsi do zadnjega za svojim dobičkom:

¹²»Pridite, vzel bom vina, napijmo se opojne pijače, jutrišnji dan naj bo kakor današnji in še veliko boljši!«

Izaija 57

¹Pravični izgine, pa si nihče ne vzame k srcu, zvesti ljudje so pobrani, pa nihče ne razume; da, pred hudobijo je pobran pravični.

²Naj pride mir, na svojih ležiščih naj počivajo tisti, ki hodijo pošteno.

Bog grozi malikovalcem

- ³Vi pa stopite sèm, sinovi čarovnice, zarod, ki prešuštvuješ in se vlačugaš!
- ⁴Iz koga se norčujete, proti komu se širokoustite in iztezate svoj jezik? Mar niste otroci pregrehe, zarod prevare?
- ⁵Vi, ki se razvnemate med hrasti, pod vsakim zelenim drevesom, ki žrtvujete otroke po dolinah v skalnatih prepadih?
- ⁶Med zglajenimi kamni v strugi je tvoj delež, ti, ti so tvoj žreb, tudi njim si izlivala pitno daritev, darovala jedilno daritev. Mar naj bom potolažen s tem?
- ⁷Na visoki in vzvišeni gori si postavljala svoje ležišče, tudi tja si se vzpenjala, da bi darovala klavno daritev.
- ⁸Za vrati in za podboji si postavljala svoje znamenje, da, stran od mene si se razgaljala in vzpenjala, razširjala si svoje ležišče in si izgovarjala od njih plačilo, ljubila si njihovo ležišče, zrla v njihovo nagoto.
- ⁹K Molohu si hodila z oljem in množila svoja mazila, pošiljala si daleč svoje sle in se poniževala do podzemlja.
- ¹⁰Utrudila si se zaradi številnih poti, vendar nisi rekla: »Zaman je!« Našla si življenjsko moč, zato nisi opešala.
- ¹¹Koga si se plašila in bala, da si varala in se mene nisi spominjala, ne si vzela k srcu? Mar jaz nisem molčal in mižal in se mene nisi bala?
- ¹²Jaz bom oznanil tvojo pravičnost in tvoja dejanja ti ne bodo pomagala.
- ¹³Ko boš vpila, naj te reši kopica tvojih malikov, jih bo vse odnesel veter, sapa jih bo vzela, kdor pa se k meni zateka, bo podedoval deželo in dobil v last mojo sveto goro.

Bog tolaži svoje ljudstvo

- ¹⁴Rekli bodo: Nasipajte, nasipajte, zravnajte pot, odstranite ovire s poti za moje ljudstvo!

¹⁵Kajti tako govori Visoki in Vzvišeni, ki večno prebiva in je njegovo ime sveto: Na višavi in v svetišču prebivam, sem pa hkrati pri potrtem in ponižnem v duhu, da poživljam duha ponižnim, da poživljam srce potrtem.

¹⁶Kajti ne pravdam se na veke in ne srdim se za vselej, sicer bi opešal duh pred mano in duše, ki sem jih naredil.

¹⁷Zaradi njegovega pohlepa po dobičku sem se jezil, ga udarjal, se skrival in se jezil, on pa je hodil uporno po poti svojega srca.

¹⁸Videl sem njegove poti, pa ga bom ozdravil in vodil, pomiril in potolažil bom njega in njegove žalujoče.

¹⁹Ustvaril bom sad ustnic: »Mir, mir daljnemu in bližnjemu,« govori Gospod, »ozdravil ga bom.«

²⁰Krivičniki pa so kakor razburkano morje, ki se ne more umiriti, in njegovi valovi burkajo glen in blato.

²¹»Ni miru,« govori moj Bog, »za krivičnike.«

Izaija 58

Pravi post

¹Kliči na vse grlo, ne zadržuj se, povzdiguje svoj glas kakor rog! Oznanjaj mojemu ljudstvu njegove prestopke, hiši Jakobovi njene grehe!

²Iščejo me namreč dan za dnem in želijo spoznati moje poti, kakor narod, ki ravna pravično in ne zapušča sodbe svojega Boga. Od mene terjajo pravične sodbe, želijo si Božje bližine:

³»Zakaj se postimo, ti pa tega ne vidiš, pokorimo svojo dušo, ti pa tega ne veš?« Glejte, na dan svojega posta opravljate svoj posel in priganjate vse svoje delavce.

⁴Glejte, postite se tako, da se pravdate in prepirate, da se bijete z zlobno pestjo. Ne postite se, kakor je treba na dan, ko naj bi se slišal vaš glas na višavi.

⁵Mar je takšen post, ki sem ga izbral, dan, ko človek pokori svojo dušo? Da pripogibaš svojo glavo kakor loček in ležiš na raševniku in pepelu? Mar boš to razglašal za post in za dan, ki je Gospodu po volji?

⁶Mar ni to post, kakršnega sem izbral: da odpneš krivične spone in razvežeš vezi jarma, da odpustiš na svobodo zatirane in zlomiš vsak jarem?

⁷Mar ni v tem, da daješ lačnemu svoj kruh in pripelješ uboge brezdomce v hišo, kadar vidiš nagega, da ga oblečeš, in se ne potuhneš pred svojim rojakom?

⁸Tedaj napoči kakor zarja tvoja luč in tvoje zdravje se bo hitro razcvetelo. Pred teboj bo hodila tvoja pravičnost in Gospodovo veličastvo te bo zbiralo.

⁹Tedaj boš klical in Gospod bo odgovoril, stokal boš in bo rekel: »Tukaj sem!« Če odpraviš jarem iz svoje srede, kazanje s prstom in varljivo govorjenje,

¹⁰če daješ lačnemu, kar imaš sam rad, in sitiš revežu grlo, bo vzšla v temi tvoja luč in tvoja temina bo kakor poldan.

¹¹Gospod te bo vedno vodil in ti sitil dušo v suhih krajih, okrepil ti bo kosti in postal boš kakor namakan vrt, kakor vodni vrelec, ki mu voda ne usahne.

¹²Pozidal boš prastare razvaline, vzpostavil boš temelje prejšnjih rodov. Dobil boš ime Zazidalec razpok, Obnovitelj ulic za prebivanje.

Posvečevanje sobote

¹³Če zadržiš svojo nogo na soboto, da ne delaš po svoji volji na moj sveti dan, če imenuješ soboto užitek in Gospodov sveti dan častitljiv, če ga častiš, namesto da bi šel po svojih poteh, namesto da bi iskal svojo voljo in govoril prazne besede,

¹⁴tedaj se boš veselil pred Gospodom, dal ti bom, da boš jezdil čez višine dežele, dal ti bom, da boš užival dediščino svojega očeta Jakoba, kajti Gospodova usta so govorila.

Izaija 59

Bog zaslišuje svoje ljudstvo

¹Glejte, Gospodova roka ni prekratka, da bi ne mogel odrešiti, in njegovo uho ni gluho, da bi ne mogel slišati.

²Pač pa so vaše krivde postale pregrade med vami in vašim Bogom, vaši grehi so zagrnili njegovo obličje pred vami, da ne sliši.

³Kajti vaše roke so oskrunjene s krvjo in vaši prsti s krivdo, vaše ustnice govorijo laži in vaš jezik golči krivico.

⁴Nihče ne kliče po pravičnosti, nihče ne sodi po resnici, opira se na zmešnjavo in govori puhlo, spočenja muko in rojeva zlobo.

⁵Nesejo gadja jajca in predejo pajčevino, kdor jé od njihovih jajc, umre, iz tistega, ki se izvali, zleze gad.

⁶Njihova vlakna niso za obleko, nihče se ne ogrne z njihovim izdelkom, njihova dela so zlobna dela, v njihovih rokah so nasilna dejanja.

⁷Njihove noge drvijo v hudobijo, hitijo prelivat nedolžno kri. Njihove misli so zlobne misli, pustošenje in razdejanje sta na njihovih cestah.

⁸Poti miru ne poznajo, ni pravice na njihovih stezah. Skrivali so svoje poti, nihče, kdor hodi po njih, ne pozna miru.

Ljudstvo priznava svoje grehe

⁹Zato je pravica daleč od nas, pravičnost ne seže do nas, čakamo luči, pa glej, tema je, svitanja, pa hodimo v temini.

¹⁰Kakor slepi tipamo po steni, tipamo kakor brez oči, opoldne se spotikamo kakor v mraku, pri polni moči smo kakor mrtvi.

¹¹Vsi renčimo kakor medvedje, otožno grulimo kakor golobje, čakamo pravice, pa je ni, odrešenja, pa je daleč od nas.

¹²Kajti naši prestopki pred teboj so številni in naši grehi pričajo zoper nas. Da, naši prestopki so pred nami, svoje krivde poznamo.

¹³Uprli smo se in tajili Gospoda, krenili stran od svojega Boga, zagovarjali smo oderuštvo in kršitve, spočenjali in prinašali smo lažnive besede iz srca.

¹⁴Pravica je potisnjena nazaj, pravičnost mora stati od daleč, kajti resnica se je spotaknila na trgu, poštenost nima moči, da bi prišla.

¹⁵Resnica je zapuščena, kdor se ogiba hudega, se izroča v plenjenje.

Bog bo rešil Sion

Gospod je videl in v njegovih očeh je bilo hudo, da ni pravice.

¹⁶Videl je, da ni bilo človeka, osupnil je, da ni bilo posrednika. Zato mu je bil v pomoč njegov lakot, njegova pravičnost ga je podpirala.

¹⁷Nadel si je pravičnost kakor oklep, čelado odrešenja na glavo, nadel si je obleko maščevanja kakor plašč, ovil si je gorečnost kakor ogrinjalo.

¹⁸Po njihovih delih, po njih bo poplačal: s srditostjo svojim nasprotnikom, s povračilom svojim sovražnikom, otokom bo poplačal s povračilom.

¹⁹In bali se bodo Gospodovega imena od zahoda, od sončnega vzhoda njegovega veličastva, kajti prišel bo kakor utesnjena reka, ki jo žene Gospodov dih.

²⁰Prišel bo kot odkupitelj za Sion, za tiste, ki so se v Jakobu odvrnili od prestopkov, govori Gospod.

²¹Jaz pa – to je moja zaveza z njimi, govori Gospod: Moj duh, ki je na tebi, in moje besede, ki sem ti jih položil v usta, se ne bodo umaknile iz tvojih ust, ne iz ust tvojega potomstva, ne iz ust potomcev tvojega potomstva, govori Gospod, od zdaj in na veke.

Izaija 60

Prestolnica Jeruzalem privlači ves svet

¹Vstani, zasij, kajti prišla je tvoja luč in Gospodovo veličastvo je vzšlo nad teboj.

²Kajti glej, tema pokriva zemljo in megla ljudstva, nad teboj pa vzhaja Gospod in njegovo veličastvo sije nad teboj.

³Narodi bodo prišli k tvoji luči, kralji k siju tvoje zarje.

⁴Povzdigni oči naokrog in poglej, vsi se zbirajo, prihajajo k tebi. Tvoji sinovi prihajajo od daleč, tvoje hčere peljejo pod roko.

⁵Tedaj boš videla in žarela, srce ti bo drhtelo in se širilo, kajti k tebi se bo obrnilo bogastvo morja, imetje narodov bo prišlo k tebi.

⁶Množica velblodov te bo zagrnila, dromedarji iz Midjána in Efe, prišli bodo vsi iz Sabe. Zlata in kadila bodo prinesli, Gospodovo hvalo bodo oznanjali.

⁷Vsa kedárska drobnica se bo zbrala pri tebi, nebajótski ovni ti bodo stregli. Povzpeli se bodo na moj spravni oltar, hišo svojega veličastva bom povelíčal.

⁸Kdo so ti, ki letijo kakor oblak, kakor golobi k svojim golobnjakom?

⁹Da, k meni se zgrinjajo obrežja, taršíške ladje so spredaj, da pripeljejo tvoje sinove od daleč, z njimi tudi njihovo srebro in zlato, za ime Gospoda, tvojega Boga, za Svetega Izraelovega, ki te je povelíčal.

Ves svet se zbira okrog prestolnice

¹⁰Sinovi tujcev bodo zidali tvoja obzidja, njihovi kralji ti bodo stregli, kajti v svojem gnevu sem te udaril, po svoji milosti pa sem se te usmilil.

¹¹Tvoja vrata bodo vedno odprta, noč in dan se ne bodo zaprla, da pripeljejo k tebi množico narodov, njihove kralje kot vodilne.

¹²Da, vsak narod in vsako kraljestvo, ki ti ne bo hotelo služiti, bo izginilo, ti narodi bodo povsem pokončani.

¹³Veličastvo Libanona bo prišlo k tebi, cipresa, brest in jelka hkrati, da bodo povelíčali prostor mojega svetišča, in proslavil bom podnožje svojih nog.

¹⁴K tebi bodo prišli sklonjeni sinovi tvojih tlačiteljev, padli bodo na kolena pred stopala tvojih nog, vsi, ki so te zaničevali. Imenovali te bodo Gospodova prestolnica, Sion Svetega Izraelovega.

¹⁵Ker si bila zapuščena, osovražena in brez popotnika, te bom naredil za večni ponos, za veselje iz roda v rod.

¹⁶Sesala boš mleko narodov, prsi kraljev boš sesala in spoznala boš, da sem jaz Gospod, tvoj rešitelj, tvoj odkupitelj, Močni Jakobov.

¹⁷Namesto brona bom prinesel zlata, namesto železa bom prinesel srebra, namesto lesa bron, namesto kamna železo. Za nadzornika ti bom postavil mir, za priganjača pravičnost.

¹⁸V tvoji deželi ne bo več slišati o nasilju, ne o pustošenju in razdejanju v tvojih mejah. Svoja obzidja boš imenovala Odrešenje, svoja vrata Hvalnica.

Večno sonce nad prestolnico

¹⁹Za luč podnevi ti ne bo več sonce in za mesečino ti ne bo svetila luna, temveč bo Gospod tvoja večna luč, tvoj Bog bo tvoje veličastvo.

²⁰Tvoje sonce ne bo več zašlo, tvoja luna ne bo več pobrana, kajti Gospod bo tvoja večna luč, končani bodo dnevi tvojega žalovanja.

²¹Tvoje ljudstvo bodo sami pravičniki za vselej bodo imeli v lasti deželo, bodo mladika, ki sem jo zasadil, delo mojih rok za moje povelicanje.

²²Iz najmanjšega jih bo tisoč, iz najšibkejšega mogočen narod, jaz, Gospod, pospešim to ob svojem času.

Izaija 61

Prerokovo poslanstvo

¹Duh Gospoda Boga je nad menoj, ker me je Gospod mazilil. Poslal me je, da oznanim blagovest ubogim, da povežem strte v srcu, da okličem jetnikom prostost, zapornikom osvoboditev,

²da oznanim leto Gospodove milosti, dan maščevanja našega Boga, da potolažim vse, ki žalujejo,

³da se obrnem k žalujočim na Sionu in jim dam venec namesto pepela, olje veselja namesto žalovanja, ogrinjalo za hvalnico namesto potrtega duha. Imenovali se bodo Hrasti pravičnosti, Gospodov nasad za njegovo povelicanje.

Vse izvoljeno ljudstvo – Božji duhovniki

⁴Pozidali bodo prastare razvaline, spet bodo vzdignili nekdanje ruševine, obnovili bodo zapuščena mesta, ruševine številnih rodov.

⁵Tujci bodo pristopili in pasli vaše črede, sinovi drugorodcev bodo vaši orači in viničarji.

⁶Vi pa se boste imenovali Gospodovi duhovniki, imenovali vas bodo služabnike našega Boga. Bogastvo narodov boste uživali in se ponašali z njihovo slavo.

⁷Namesto vaše dvojne sramote in zaničevanja bodo razglašali svoj delež. Zato bodo v svoji deželi podedovali dvojni delež, njihovo veselje bo večno.

⁸Kajti jaz, Gospod, ljubim pravico in sovražim krivičen rop. Zvesto jim bom dal njihovo plačilo, sklenil bom z njimi večno zavezo.

⁹Njihov rod bo znan med narodi, njihovi potomci med ljudstvi. Vsi, ki jih bodo videli, bodo priznali, da so zarod, ki ga je Gospod blagoslovil.

Zahvalna pesem

¹⁰Silno se veselim v Gospodu, moja duša se raduje v mojem Bogu. Zakaj odel me je z oblačilom odrešenja, ovil me je z ogrinjalom pravičnosti, kakor ženina, ki si nadene venec, kakor nevesto, ki se okraši z nakitom.

¹¹Saj kakor zemlja poraja svojo rast in kakor vrt poganja svoje seme, tako bo Gospod Bog dal poganjati pravičnost in hvalo pred vsemi narodi.

Izaija 62

Sion, Božja nevesta

¹Zaradi hčere sionske ne bom molčal, zaradi hčere jeruzalemske ne bom miroval, dokler ne vzide kakor svit njena pravičnost in ne zagori kakor plamenica njeno odrešenje.

²Narodi bodo videli tvojo pravičnost, vsi kralji tvojo slavo. Dali ti bodo novo ime, ki ga bodo določila Gospodova usta.

³Krasna krona boš v Gospodovi roki, kraljevski venec v roki svojega Boga.

⁴Ne bodo ti več rekli Zapuščena, tvoji deželi ne bodo več rekli Osamljena, temveč te bodo imenovali Pri njej je moja radost, tvojo deželo Omožena. Kajti Gospod bo imel veselje nad teboj in tvoja dežela bo imela moža.

⁵Kajti kakor se mladenič poroči z devico, tako se bo tvoj graditelj poročil s teboj, kakor se ženin veseli neveste, tako se tebe veseli tvoj Bog.

⁶Na tvoja obzidja, Jeruzalem, sem postavil stražarje, ves dan in vso noč, nikoli ne bodo umolknili. Vi, ki kličete v spomin Gospodu, ne mirujte.

⁷Ne dajte mu miru, dokler je ne vzpostavi, dokler hčere jeruzalemske ne napravi za hvalo na zemlji.

⁸Gospod je prisegel s svojo desnico in s svojim močnim laktom: Tvojega žita ne bom več dajal tvojim sovražnikom za hrano in sinovi tujcev ne bodo več pili tvojega vina, ki si se trudila zanj.

⁹Ne, tisti, ki ga žanjejo, ga bodo jedli in hvalili Gospoda, tisti, ki ga berejo, ga bodo pili v mojih svetih dvorih.

Sion, tvoj Odrešenik prihaja

¹⁰Pojdite, pojdite skozi vrata, pripravite pot ljudstvu! Nasipajte, nasipajte cesto, odstranite kamenje, vzdignite zastavo za ljudstva.

¹¹Glejte, Gospod je razglasil do konca zemlje: Povejte hčeri sionski: »Glej, tvoje odrešenje prihaja, glej, njegovo plačilo je z njim, njegovo povračilo pred njim.«

¹²Imenovali vas bodo Sveto ljudstvo, Gospodovi odkupljenci, in tebe bodo imenovali Iskana, Nezapuščena prestolnica.

Izaija 63

Pesem o Božji sodbi

¹»Kdo je ta, ki prihaja iz Edóma, v pordečenih oblačilih iz Bocre, ta, ki je veličasten v svoji obleki in ponosno stopa v svoji silni moči?« »Jaz sem, ki govorim v pravičnosti, močan, da odrešim.«

²»Zakaj je rdeča tvoja obleka in so tvoja oblačila kakor mastilčeva v stiskalnici?«

³»Sam sem mastil v čeburu, izmed ljudstev ni bilo nikogar z menoj. Pohodil sem jih v svoji jezi, poteptal sem jih v svoji srditosti. Njihova kri je oškropila moja oblačila, umazal sem si vso obleko.

⁴Kajti dan maščevanja mi je bil na srcu, prišlo je leto mojega odkupljenja.

⁵Oziral sem se, pa ni bilo pomočnika, osupnil sem, pa me nihče ni podprl. Tedaj mi je pomagal moj lakot, moja srditost me je podprla.

⁶V svoji jezi sem strl ljudstva, potolkel sem jih v svoji srditosti in jim spustil sok na zemljo.«

Božje usmiljenje v zgodovini

⁷ Gospodove dobrote bom klical v spomin, Gospodova slavna dela, po vsem, kar nam je storil Gospod, hiši Izraelovi po veliki dobroti, ki jim jo je izkazal po svojem usmiljenju, po obilju svojih dobrot.

⁸Rekel je: »Saj so moje ljudstvo, sinovi, ki ne bodo lagali!« in jim je postal rešitelj

⁹v sleherni njihovi stiski: ne kak poslanec ali angel, njegovo obličje jih je rešilo, v svoji ljubezni in prizanesljivosti jih je sam odkupil, vzdignil jih je in jih nosil vse dni iz davnine.

¹⁰Oni pa so se upirali in žalili njegovega svetega duha. Zato se jim je spremenil v sovražnika, on sam se je bojeval proti njim.

¹¹In spomnilo se je nekdanjih dni, Mojzesa, njegovo ljudstvo: Kje je ta, ki je popeljal iz vode pastirje njegove črede? Kje je ta, ki je položil nanj svojega svetega duha,

¹²ki je Mojzesovo desnico vodil s svojim veličastnim laktom, ki je pred njim razdelil vode, da bi ovekovečil svoje ime,

¹³ki jih je vodil skozi vodovja kakor konja skozi puščavo, in niso se spotaknili?

¹⁴Kakor živino, ki stopa v dolino, jih je Gospodov duh vodil k počitku, tako si vodil svoje ljudstvo, da bi povečal svoje ime.

Bog, spomni se nas

¹⁵Ozri se iz nebes in poglej iz svojega svetega in veličastnega bivališča: kje sta tvoja gorečnost in tvoja moč? Utrip tvojega srca in tvoje usmiljenje sta se zaustavila pred menoj.

¹⁶Saj si ti naš oče, kajti Abraham nas ne pozna in Izrael nas ne razloči. Ti, Gospod, si naš oče, Naš odkupitelj iz davnine ti je ime.

¹⁷Zakaj si dopustil, Gospod, da smo zašli s tvojih poti, zakaj si nam zakrknil srce, da se te ne bojimo? Vrni se zaradi svojih služabnikov, zaradi rodov, ki so tvoja dediščina.

¹⁸Tvoje sveto ljudstvo je bilo lastnik le malo časa, naši nasprotniki so razdejali tvoje svetišče.

¹⁹Davno smo postali kakor tisti, ki jim ti ne vladaš, kakor tisti, ki ne kličejo nase tvojega imena.

O da bi predrl nebo in stopil dol, da bi se pred teboj tresle gore!

Izaija 64

¹Kakor požiga ogenj dračje in vre ogenj vodo, so za razodetje tvojega imena tvojim nasprotnikom narodi trepetali pred teboj.

²Ko si delal strašne reči, ki jih nismo pričakovali, si stopil dol, pred teboj so se tresle gore.

³Od vekomaj niso slišali, mi nismo zaznali, oko ni videlo Boga razen tebe, ki bi kaj storil za tistega, ki ga čaka.

⁴Naproti prihajaš tistemu, ki z veseljem ravna pravično, tistim, ki se te spominjajo na tvojih potih. Glej, ti si se srdil in mi smo grešili, če bi se vedno držali tvojih poti, bi bili rešeni.

⁵Vsi smo postali kakor umazanec, vsa naša pravična dela kakor umazana obleka. Vsi smo oveneli kakor listje, naša krivda nas je odnesla kakor veter.

⁶Nikogar ni, ki bi klical tvoje ime, ki bi se prebudil, da bi se te držal, kajti skril si svoj obraz pred nami, prepustil si nas môči naše krivde.

⁷In zdaj, Gospod, si ti naš oče! Mi smo glina, ti si naš upodabljavec, vsi smo delo tvojih rok.

⁸Ne srdi se preveč, Gospod, ne spominjaj se vekomaj krivde, glej, ozri se vendar, vsi smo tvoje ljudstvo.

⁹Tvoja sveta mesta so postala puščava, hči sionska je postala puščava, hči jeruzalemska pustinja.

¹⁰Hiša našega posvečenja in našega poveličanja, kjer so te slavili naši očetje, je postala pogorišče ognja, sleherna naša dragocenost je postala razvalina.

¹¹Se boš, Gospod, pri tem še obotavljal, boš molčal in nas poniževal čez mero?

Izaija 65

Izrael je uporno ljudstvo

¹Dal sem se poiskati tistim, ki niso po meni spraševali, dal sem se najti tistim, ki niso po meni poizvedovali. Rekel sem: »Glejte, tu sem, glejte, tu sem!« narodu, ki ni klical mojega imena.

²Ves dan sem iztegoval svoje roke proti upornemu ljudstvu, kajti to hodi po poti, ki ni dobra, po svojih lastnih mislih,

³k ljudstvu, ki me draži vedno pred mojim obličjem, ki opravlja žgalne daritve po vrtovih in zažiga kadilo po opekah,

⁴ki poseda po grobovih in prenočuje po zapuščenih krajih, ki uživa svinjsko meso in ima v svojih posodah gnusno juho,

⁵ki pravi: »Drži se zase, ne bližaj se mi, svet sem zate!« Ti so dim v mojem nosu, ogenj, ki ves dan gori.

⁶Glej, to je zapisano pred menoj: Ne bom molčal, temveč bom poplašal, poplašal bom v njihovo naročje:

⁷vaše krivde in hkrati krivde vaših očetov, govori Gospod, ki so zažigali kadilo na gorah in me sramotili po gričih, odmeril bom njihovo plačilo najprej v njihovo naročje.

Ostanek bo rešen

⁸Tako govori Gospod: Kakor se najde sok v grozdu in rečejo: »Ne uničuj ga, blagoslov je v njem!« tako bom jaz storil zaradi svojih služabnikov, ne bom uničil vsega.

⁹Iz Jakoba bom dal iziti potomstvo, iz Juda dediča svojih gorá, moji izvoljenci jih bodo podedovali, moji služabniki bodo prebivali tam.

¹⁰Šarón bo pašnik za drobnico, dolina Ahór bo počivališče za govedo: za moje ljudstvo, ki me bo iskalo.

¹¹Vi pa, ki zapuščate Gospoda, ki pozabljate na mojo sveto goro, ki pripravljate mizo Sreči in polnite vrč Usodi,

¹²vas sem odločil za meč, vsi se boste priklonili za zakol, ker sem klical, pa niste odgovorili, govoril, pa niste poslušali, ampak ste delali hudo v mojih očeh in ste si izvolili, kar mi ni po volji.

¹³Zato tako govori Gospod Bog: Glejte, moji služabniki bodo jedli, vi pa boste stradali, glejte, moji služabniki bodo pili, vi pa boste žejni, glejte, moji služabniki se bodo veselili, vi pa se boste sramovali,

¹⁴glejte, moji služabniki bodo vriskali od veselja v srcu, vi pa boste vpili od bolečine v srcu in tulili od bridkosti v duši.

¹⁵Svoje ime boste zapustili mojim izvoljencem v kletev: Gospod Bog te bo usmrtil, svojim služabnikom pa bo dal drugo ime.

¹⁶Kdor bo hotel biti blagoslovljen v deželi, bo blagoslovljen v Bogu, ki je zvest, kdor bo prisegal v deželi, bo prisegal pri Bogu, ki je zvest, kajti prejšnje stiske bodo pozabljene, da, skrite bodo pred mojimi očmi.

Novo nebo in nova zemlja

¹⁷Kajti glej, ustvaril bom novo nebo in novo zemljo, prejšnje reči ne bodo več prihajale v spomin, ne bodo več prišle do srca.

¹⁸Da, veselite in radujte se na veke tega, kar bom ustvaril: kajti glej, ustvaril bom Jeruzalem za radost, njegovo ljudstvo za veselje.

¹⁹Radoval se bom z Jeruzalemom in se veselil nad svojim ljudstvom, v njem ne bo več slišati glasu jokanja ne glasu tarnanja.

²⁰Tam ne bo več otročiča, ki bi živel le malo dni, ne starca, ki bi ne dopolnil svojih dni, kajti kdor bo umrl star sto let, bo umrl mlad, kdor pa ne bo dočakal sto let, bo veljal za prekletega.

²¹Zidali bodo hiše in v njih prebivali, zasajali vinograde in uživali njihov sad.

²²Ne bodo zidali, drug pa prebival, ne bodo sadili, drug pa užival, kajti kakor so dnevi drevesa, bodo dnevi mojega ljudstva, moji izvoljenci bodo uživali delo svojih rok.

²³Ne bodo se trudili zaman, ne rojevali za naglo smrt, saj bodo potomstvo Gospodovih blagoslovljencev – in njihovi potomci z njimi.

²⁴Preden bodo klicali, bom odgovarjal, ko bodo še govorili, bom usliševal.

²⁵Volk in jagnje se bosta skupaj pasla, lev bo jedel slamo kakor govedo in kača bo imela prah za svoj kruh. Ne bodo škodovali ne uničevali na vsej moji sveti gori, govori Gospod.

Izaija 66

Pravi in lažni verniki

¹Tako govori Gospod: Nebo je moj prestol in zemlja podnožje mojih nog: kakšna je torej hiša, ki mi jo hočete sezidati, in kakšen je kraj za moje počivališče?

²Saj je vse to naredila moja roka, tako je vse nastalo, govori Gospod. Gledam pa na tistega, ki je ponižen, ki je potr v duhu in se trese pred mojo besedo.

³Kdor kolje vola, ubija človeka, kdor žrtvuje ovco, lomi tilnik psu, kdor daruje jedilno daritev – svinjsko kri, kdor zažiga kadilo, časti malike. Kakor so oni izbrali svoje poti in jim ugajajo njihove gnusobe,

⁴tako bom tudi jaz izbral zanje muke in spravil nadnje grozo. Saj sem klical, pa ni nihče odgovoril, govoril sem, pa niso poslušali. Delali so, kar je hudo v mojih očeh, in izbirali, kar mi ni po volji.

Božja sodba

⁵Poslušajte Gospodovo besedo, vi, ki se tresete pred njegovo besedo: Vaši bratje, ki vas sovražijo in vas zavračajo zaradi mojega imena, pravijo: »Naj se Gospod pokaže v svojem veličastvu, da bomo videli vaše veselje.« Toda osramočeni bodo.

⁶Poslušaj, bučanje iz mesta, poslušaj, iz templja! Gospodov glas je, ki deli plačilo svojim sovražnikom.

Rojstvo novega ljudstva

⁷Preden je imela krče, je rodila, preden so prišle porodne bolečine, je povila dečka.

⁸Kdo je videl kaj takega? Kdo je slišal kaj takega? Mar pride dežela na svet v enem dnevu? Se cel narod rodi hkrati? Komaj se je hči sionska zvila, je že rodila svoje otroke.

⁹»Mar naj jaz, ki odpiram naročje, ne rodim?« govori Gospod. »Mar naj jaz, ki dajem, da rojevajo, zaprem naročje?« govori tvoj Bog.

¹⁰Veselite se s hčerjo jeruzalemsko, radujte se nad njo, vsi, ki jo ljubite, uživajte z njo veselje, vsi, ki žalujete nad njo,

¹¹da se nasesate in nasitite iz prsi njenih tolažb, da se nasrkate in okrepite iz naročja njene slave.

¹²Kajti tako govori Gospod: Glej, napeljal bom k njej mir kakor reko, slavo narodov kakor poplavljač hudournik, in boste sesali, v naročju vas bodo nosili, na kolenih ljubkovali.

¹³Kakor mati tolaži svojega otroka, vas bom jaz tolažil, v Jeruzalemu boste potolaženi.

¹⁴Videli boste in vaše srce se bo veselilo, vaše kosti bodo brstele kakor trava. Gospodova roka bo očitna na njegovih služabnikih in njegova togota na njegovih sovražnikih.

Sodba nad narodi

¹⁵Kajti glej, Gospod bo prišel v ognju, njegovi vozovi so kakor vihar, da bo v srditosti zvrnil svojo jezo, svojo grožnjo v ognjenih plamenih.

¹⁶Kajti Gospod bo sodil z ognjem, s svojim mečem vse meso, veliko bo prebodenih po Gospodu.

¹⁷Tisti, ki se posvečujejo in očiščujejo za vrtove in hodijo za enim, ki je na sredi, ki uživajo svinjsko meso, omadeževane jedi in miši, bodo hkrati pokončani, govori Gospod.

Bog bo zbral vse narode v Jeruzalemu

¹⁸Jaz poznam njihova dela in njihove misli, prišel bom, da zberem vse narode in jezike, prišli bodo in gledali moje veličastvo.

¹⁹Položil bom nanje znamenje in tiste, ki bodo ubežali, bom poslal k narodom: v Taršiš, Pul in Lud, ki napenjajo loke, v Tubál in Javán, oddaljena obrežja, ki še niso slišala mojega oznanila, ne videla mojega veličastva, in oznanili bodo moje veličastvo med narodi.

²⁰In pripeljali bodo vse vaše brate izmed vseh narodov v dar Gospodu, na konjih, na vozeh, na nosilnicah, na mezgih in na dromedarjih, na mojo sveto goro v Jeruzalem, govori Gospod, kakor prinašajo Izraelovi sinovi jedilno daritev v čisti posodi v Gospodovo hišo.

²¹Nekatere izmed njih bom vzel za duhovnike, za levite, govori Gospod.

²²Kajti kakor novo nebo in nova zemlja, ki ju narejam, da stojita pred menoj, govori Gospod, tako bosta stali vaše potomstvo in vaše ime.

²³Od mlaja do mlaja, od sobote do sobote bo prihajalo vse meso molit predme, govori Gospod.

²⁴Ko bodo odhajali, bodo videli trupla ljudi, ki so se mi uprli. Njihov črv ne umre in njihov ogenj ne ugasne, gnusoba bodo vsemu mesu.

Jeremija

Jeremija 1

Uvod

¹Góvori Hilkijájevega sina Jeremija, izmed duhovnikov, ki so bili v Anatótu v Benjaminovi deželi;

²beseda Gospodova, ki se mu je zgodila v dneh Judovega kralja Jošíja, Amónovega sina, v trinajstem letu njegovega vladanja.

³Zgodila se je tudi v dneh Judovega kralja Jojakíma, Jošíjevega sina, in do konca enajstega leta Judovega kralja Sedekíja, Jošíjevega sina, do izгона Jeruzalemcev v petem mesecu.

Bog pokliče Jeremija za preroka

⁴Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

⁵»Preden sem te upodobil v materinem telesu, sem te poznal; preden si prišel iz materinega naročja, sem te posvetil, te postavil za preroka narodom.«

⁶Jaz pa sem rekel: »Oh, Gospod Bog, glej, ne znam govoriti, ker sem še deček.«

⁷A Gospod mi je odgovoril: »Nikar ne govôri: deček sem; kajti h komur koli te pošljem, boš šel, in kar koli ti ukažem, boš govoril.

⁸Nikar se jih ne boj, saj sem jaz s teboj, da te rešujem, govori Gospod.«

⁹Potem je Gospod iztegnil svojo roko in se dotaknil mojih ust; Gospodmi je rekel: »Glej, svoje besede polagam v tvoja usta.

¹⁰Glej, postavljam te ta dan nad narode in kraljestva, da ruješ in podiraš, da uničuješ in rušiš, da zidaš in sadiš.«

Prvi videnji

¹¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč: »Kaj vidiš, Jeremija?« Rekel sem: »Mandljevo vejo vidim.«

¹² Gospod mi je rekel: »Prav vidiš; kajti bedim nad svojo besedo, da jo izpolnim.«

¹³Drugič se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč: »Kaj vidiš?« Rekel sem: »Vidim kotel, v katerem kipi; njegova odprtina se nagiba od severa sèm.«

¹⁴Tedaj mi je Gospod rekel: »S severa prikipi nesreča nad vse prebivalce dežele.

¹⁵Kajti glej, pokličem vse rodove severnih kraljestev, govori Gospod. Pridejo in vsak postavi svoj prestol pred jeruzalemskimi vrati, pred vsem njegovim obzidjem naokrog, pred vsemi Judovimi mesti.

¹⁶Tedaj jim izrečem sodbo za vso njihovo hudobijo, ker so me zapustili, zažigali kadilo drugim bogovom in molili delo svojih rok. –

¹⁷Ti pa si opaši ledja, vstani in jim govori vse, kar ti ukažem. Ne ustraši se jih, da te jaz ne prestrašim pred njimi.

¹⁸Glej, danes te naredim za utrjeno mesto, za železen steber, za bronasto obzidje proti vsej deželi, proti Judovim kraljem, proti njegovim knezom, proti njegovim duhovnikom in proti ljudstvu dežele.

¹⁹Bojevali se bodo proti tebi, pa te ne bodo premagali, ker sem jaz s teboj, govori Gospod, da te rešujem.«

Jeremija 2

Prerokbe proti Judu in Jeruzalemu Izraelska skupnost odpadla od Boga

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Pojdi, kliči prestolnici Jeruzalem na ušesa in reci: Tako govori Gospod: Spominjam te na predanost tvoje mladosti, na ljubezen tvoje zaročne dobe, ko si hodila za menoj v puščavi, v deželi, kjer ne sejejo.

³Svet je Izrael Gospodu, prvina njegovega pridelka. Vsi, ki ga jedó, postanejo krivi, nesreča jih zadene, govori Gospod.

⁴Poslušajte Gospodovo besedo, Jakobova hiša in vse rodbine Izraelove hiše.

⁵Tako govori Gospod: Kaj so vaši očetje našli krivičnega na meni, da so se oddaljili od mene, da so šli za puhlimi maliki in postali puhli?

⁶Niso rekli: »Kje je Gospod, ki nas je izpeljal iz egiptovske dežele, ki nas je vodil po puščavi, po pusti in jamasti deželi, po sušni in mračni deželi, po deželi, skozi katero nihče ne hodi in kjer ne prebiva noben človek?«

⁷Pripeljal sem vas v rodovitno deželo, da bi uživali njene sadove in njene dobrine. A ko ste prišli, ste oskrunili mojo deželo in mojo dediščino spremenili v gnusobo.

⁸Duhovniki niso rekli: »Kje je Gospod?« Čuvarji postave me niso hoteli poznati in pastirji so se mi upirali. Preroki so prerokovali v Báalovem imenu in hodili za tistimi, ki ne morejo pomagati.

⁹Zato vas še naprej obtožujem, govori Gospod, obtožujem sinove vaših sinov.

¹⁰Pojdite vendar na otoke Kitéjcev in pogledjte! Pošljite v Kedár in skrbno preiščite, pogledjte, ali se je godilo kaj takega!

¹¹Ali je kakšen narod zamenjal bogove? In tisto sploh niso bogovi! Moje ljudstvo pa je svoje Veličastvo zamenjalo z nečim, kar ne more pomagati.

¹²Osupnite nad tem, nebesa, zgrozite se vsa presunjena, govori Gospod.

¹³Saj je moje ljudstvo storilo dvojno hudobijo: zapustili so mene, studenec žive vode, in si izkopali kapníce, razpokane kapníce, ki ne držijo vode.

Bolečina in bridkost

¹⁴Je mar Izrael suženj ali v hiši rojen služabnik? Zakaj je potem postal plen?

¹⁵Nanj rjovejo mladi levi, povzdigujejo svoj glas. Njegovo deželo so spremenili v puščavo, njegova mesta so razdejana, brez prebivalca.

¹⁶Tudi sinovi Memfisa in Tahpanhésa ti brijejo glavo.

¹⁷Ali te ni to doletelo zato, ker si zapustil Gospoda, svojega Boga, v času, ko te je vodil po poti?

Kaj Bog še očita izraelski skupnosti

¹⁸In zdaj, kaj imaš od poti v Egipt? Da piješ vodo iz Nila? In kaj imaš od poti v Asirijo? Da piješ vodo iz Evfrata?

¹⁹Tvoja hudobija te tepe in tvoj odpad te kaznuje. Vedi torej in uvidi, kako hudo in bridko je, da si zapustila Gospoda, svojega Boga, in nisi imela mojega strahu, govori Gospod Bog nad vojskami.

²⁰Zakaj že zdavnaj si zlomila svoj jarem, raztrgala vezi in rekla: »Ne bom služila!« A na vsakem visokem griču in pod vsakim zelenim drevesom si poležavala kot vlačuga.

²¹Sam sem te zasadil kot plemenito trto, kot pravo, pristno sadiko. Kako si se mi spridila v poganjke viničja?

²²Čeprav si se umivala s pepeliko in uporabljala še toliko mila: tvoja krivda ostaja umazana pred mano, govori Gospod Bog.

²³Kako moreš reči: »Nisem se omadeževala, za Báali nisem hodila?« Poglej na svoje početje v dolini, spoznaj, kaj si delala, lahka kamela, ki teka vseppek;

²⁴divja oslica, vajena puščave, ki lovi sapo v divjem poželenju. Kdo jo bo zadržal, ko se goni? Kdor koli jo išče, se mu ni truditi: v njenem mesecu jo najde.

²⁵Glej, da se tvoja noga ne zbosi in tvoje grlo ne užeja! Pa si rekla: »Nikakor ne! Kajti tujce ljubim in hodim za njimi!«

²⁶Kakor je osramočen tat, ko ga zalotijo, tako bo osramočena Izraelova hiša: njihovi kralji in knezi, njihovi duhovniki in preroki,

²⁷ki pravijo lesu: »Ti si moj oče!« in skali: »Ti si me rodila!« Meni kažejo hrbet, ne obraza, v svoji nesreči pa govorijo: »Vstani in nas reši!«

²⁸Kje so tedaj bogovi, katere si si naredil? Naj vstanejo, če te morejo rešiti v času tvoje nesreče! Kajti številni kakor tvoja mesta so tvoji bogovi, o Juda.

²⁹Zakaj se pravdate z menoj? Vsi ste se mi uprli, govori Gospod.

³⁰Zaman sem tepel vaše sinove: opomina niso sprejeli; vaš lastni meč je žrl vaše preroke kakor lev, ki kolje.

³¹O, kakšen rod ste! Glejte vendar na Gospodovo besedo! Ali sem postal puščava za Izraela, dežela goste teme? Zakaj govori moje ljudstvo: »Lahko se potikamo okrog, k tebi ne pridemo več«?

³²Mar dekle pozabi svoj nakit, nevesta svoj okrasni pas? Moje ljudstvo pa me pozablja že brezštevne dni.

³³Kako dobro znaš ubrati pot, ko iščeš ljubimce! Tako si se na svojih poteh naučila tudi hudobij.

³⁴Tudi v tvojih rokavih sem našel kri nedolžnih siromakov. Našel sem jo, ne da bi jo bil iskal, saj je bila na vseh.

³⁵Ti pa praviš: »Nedolžna sem vendar. Gotovo se njegova jeza odvrne od mene.« Glej, kličem te na odgovor, ker praviš: »Nisem grešila.«

³⁶Kako lahko miselno pohajaš in spreminjaš svojo pot! Tudi Egipt te bo spravil v sramoto, kakor te je spravila v sramoto Asirija.

³⁷Tudi od tam pojdeš z rokami na glavi, kajti Gospod je zavrnil tiste, na katere se zanašaš; ne boš imela sreče z njimi.

Jeremija 3

Prelom zaveze

¹Recimo, da mož odslovi svojo ženo in gre ona od njega in se poroči z drugim: ali se bo on še vrnil k njej? Se ni ta zemlja oskrunila do kraja? Tudi ti si se vlačugala z mnogimi ljubimci: bi se rada spet vrnila k meni? govori Gospod.

²Povzdigni oči h goljavam in glej! Kje nisi občevala? Ob poteh si čakala nanje kakor Arabec v puščavi. Tako si omadeževala deželo s svojim vlačuganjem in hudobijo.

³Zato se je deževje odmaknilo in ni bilo pomladnega dežja. Vendar si imela čelo vlačuge, prav nič sram te ni bilo.

⁴Zdaj mi pa na lepem kličeš: »Moj oče! Ti prijatelj moje mladosti!

⁵Ali se bo na veke jezil? Mi to zmeraj oponašal?« Glej, tako govoriš, a delaš hudobije. To znaš!

Poziv k spreobrnjenju

⁶ Gospod mi je rekel v dneh kralja Jošija: »Ali si videl, kaj je delala odpadnica, Izrael? Hodila je na vsak visok grič in pod vsako zeleno drevo ter se tam vlačugala.

⁷Rekel sem si: Potem ko je vse to počela, se bo vrnila k meni. Pa se ni vrnila. Juda, njena sestra verolomnica, je to opazila.

⁸Videla je tudi, da sem odpadnico Izrael zaradi vsega njenega prešuštvovanja odslovil in ji dal ločitveni list. Toda verolomnica, njena sestra Juda, se ni bala, ampak je šla in se vlačugala še sama.

⁹S svojim lahkomiselnim vlačuganjem je omadeževala deželo in prešuštovala s kamnom in lesom.

¹⁰Pri vsem tem se tudi verolomnica, njena sestra Juda, ni vrnila k meni z vsem srcem, ampak le na videz, govori Gospod.«

¹¹Tedaj mi je Gospod rekel: Pravičnejša se je pokazala odpadnica Izrael kakor verolomnica Juda.

¹²Pojdi, oznanjaj te besede proti severu in reci: »Vrni se, odpadnica Izrael, govori Gospod. Ne bom vas več mrko gledal, kajti dobrohoten sem, govori Gospod. Ne bom se jezil na veke.

¹³Samo priznaj svojo krivdo, da si se upirala Gospodu, svojemu Bogu, in rajši tekala k tujcem pod vsako zeleno drevo, mojega glasu pa nisi poslušala, govori Gospod.«

Mesijansko ljudstvo na Sionu

¹⁴Vrnite se, odpadli sinovi, govori Gospod. Kajti jaz sem vaš gospodar. Vzel vas bom, enega iz mesta, dva iz družine, in vas pripeljem na Sion.

¹⁵Dal vam bom pastirjev po svojem srcu, da vas bodo pasli z znanjem in razsodnostjo.

¹⁶Ko se boste namnožili in narasli v deželi, tiste dni, govori Gospod, ne bodo več rekli: »Skrinja Gospodove zaveze!« Nihče ne bo pomislil nanjo, ne bodo se je spominjali in je ne pogrešali, in nove ne bodo več naredili.

¹⁷Tisti čas bodo Jeruzalem imenovali Gospodov prestol. Tja se bodo stekali vsi narodi, h Gospodovemu imenu v Jeruzalem, in ne bodo več sledili trmi svojega hudobnega srca.

¹⁸Tiste dni pojde Judova hiša k Izraelovi hiši in iz severne dežele prideta skupaj v deželo, ki sem jo dal v dediščino vašim očetom.

Nadaljevanje pesmi o spreobrnjenju

¹⁹Sam pri sebi sem rekel: Kako rad bi te prištel med sinove in ti dal prijazno deželo, prelepo dediščino med narodi! Rekel sem si: »Moj oče« bi me klicala in se ne bi več obrnila od mene.

²⁰A kakor kdaj žena izda svojega soproga, tako ste vi izdali mene, Izraelova hiša, govori Gospod.

²¹Glas se sliši na goljavah, jok in tožbe Izraelovih sinov, ker so zašli na krivo pot, pozabili Gospoda, svojega Boga.

²²Spreobrnite se, odpadli sinovi, ozdraviti hočem vaš odpad! »Glej, prihajamo k tebi. Saj si ti Gospod, naš Bog.

²³Zares, le prevara prihaja z gričev – ta podivjanost na hribih! Zares, le pri Gospodu, našem Bogu, je rešitev za Izraela.

²⁴Sramotni malik je od naše mladosti žrl trud naših očetov, njihovo drobnico in govedo, njihove sinove in hčere.

²⁵Ležati moramo v svoji sramoti, naša nečast naj nas pokrije, ker smo grešili proti Gospodu, svojemu Bogu, mi in naši očetje; od svoje mladosti do tega dne nismo poslušali glasu Gospoda, našega Boga.«

Jeremija 4

¹Če si se voljan vrniti, Izrael, govori Gospod, se vrni k meni! Če odpraviš svoje gnusobe izpred mojega obličja, ne boš taval kot begunec.

²Če boš resnicoljubno, prav in pravično prisegal: »Kakor živi Gospod«, bodo narodi blagoslovljeni v njem in se bodo ponašali z njim.

³Tako namreč govori Gospod možem v Judu in Jeruzalemu: Preorjite si ledino in ne sejte med trnje.

⁴Obrežite se za Gospoda, odpravite sprednjo kožico svojih src, Judovci in jeruzalemski prebivalci. Sicer moja jeza šine kakor ogenj in zagori, da je nihče ne pogasi – zaradi hudobije vaših dejanj.

Sovražni vpad s severa

⁵Sporočajte v Judu, razglašajte v Jeruzalemu; trobite na rog po deželi, vpijte na ves glas in recite: »Zberite se! V utrjena mesta pojdemo!«

⁶Vzdignite prapor proti Sionu, poiščite zavetje, ne ustavljajte se, kajti nesrečo pripeljem s severa in veliko razdejanje.

⁷Lev prihaja iz svoje goščave, pokončevalec narodov se odpravlja, odhaja iz svojega kraja, da naredi iz tvoje dežele pustinja. Tvoja mesta bodo porušena, brez prebivalca.

⁸Zato si oblecite raševnike, žalujte in vpijte: »Gospodova srdita jeza se ni odvrnila od nas.«

⁹Zgodí se tisti dan, govori Gospod: pogum upade kralju in knezom, duhovniki ostrmijo, osupnejo preroki.

¹⁰Na to porečem: »Oh, GospodBog, kako hudo si prevaral to ljudstvo in Jeruzalem, ko si rekel: Mir boste imeli – pa nam meč streže po življenju!«

¹¹Tisti čas bo rečeno temu ljudstvu in Jeruzalemu: Žgoč veter z goljav v puščavi vleče proti hčeri mojega ljudstva, pa ne da bi prevejal in prečistil:

¹²presilen veter je za to! Na moj ukaz prihaja; zdaj jim tudi jaz izrečem sodbo.

¹³»Glej, prihaja kakor oblaki, kot vihar so njegovi bojni vozovi, hitrejši od orlov njegovi konji. Gorje nam, izgubljeni smo!«

¹⁴Operi svoje srce hudobije, Jeruzalem, da se rešiš. Doklej bodo ždeli v tvojih prsih zlobni načrti?

¹⁵Kajti glas sporoča iz Dana in razglaša stisko z Efrájimskega pogorja:

¹⁶»Opozorite narode: ›Glejte jih!‹ Razglasite po Jeruzalemu: ›Oblegovalci pridejo iz daljne dežele in zaženejo bojni klic proti Judovim mestom.

¹⁷Kakor poljski čuvaji obkolijo Jeruzalem, ker se mi je uprl, govori Gospod.

¹⁸Tvoje poti in tvoja dela so ti to napravili, to je tvoja nesreča – res, bridko je, saj ti sega do srca.«

Preroka boli narodova stiska

¹⁹O moje obisti, moje obisti! Zvijam se v bolesi! O stene mojega srca! Kako mi razbija srce! Ne morem molčati, ker slišim glas rogá, bojni hrup.

²⁰Polom za polomom oznanjajo, opustošena je vsa dežela, naglo so uničeni moji šotori, v hipu šotorski zastori.

²¹Doklej bom gledal vojaški prapor, poslušal glas rogá?

²²»Zakaj neumno je moje ljudstvo; nočejo me poznati. Nespametni sinovi so in nerazsodni; pametni za počenjanje hudobije, ne znajo pa delati dobro.«

²³Gledam zemljo – in glej: pusta je in prazna; k nebu – njegove svetlobe ni.

²⁴Gledam gore – in glej: tresejo se, vsi hribi drhtijo.

²⁵Gledam – in glej: ni več človeka, vse ptice neba so odletele.

²⁶Gledam – in glej: rodovitna dežela je puščava. Razdejana so vsa njena mesta pred Gospodom, pred njegovo srdito jezo.

²⁷Da, tako govori Gospod: »Vsa dežela bo opustošena, vendar je ne bom uničil do kraja.

²⁸Zato se zemlja ogrne v žalost in zgoraj potemni nebo, zakaj govoril sem in sklenil, ne kesam se in ne odstopam od tega.«

²⁹Pred hrupom konjenice in lokostrelcev beži vse mesto; v goščave gredo, se vzpenjajo med skale. Vsa mesta so zapuščena, nihče ne prebiva v njih.

³⁰In ti, opustošena, kaj počneš, da se oblačiš v škrlat, da se krasiš z zlatim nakitom, da si z ličilom obkrožaš oči? Zaman se zaljšaš: ljubimci te zavračajo, strežejo ti po življenju.

³¹Krike slišim kakor pri ženi v porodnih krčih, ječanje kakor pri ženski, ki prvič rojeva, glas hčere sionske, ki stoka in vije roke: »Joj, gorje mi, moje življenje bo plen ubijalcev.«

Jeremija 5

Judova hudobija priklicuje kazen

¹Obhodite jeruzalemske ulice, glejte in poizvedujte, iščite po njegovih trgih, ali najdete človeka, ali je kdo, ki dela prav in se trudi za zvestobo – pa bom mestu odpustil!

²Čeprav govore: »Kakor živi Gospod,« prisegajo po krivem.

³ Gospod, ali tvoje oči ne iščejo zvestobe? Tepel si jih, pa niso stokali; pokončeval si jih, a niso marali za opomin. Obraze so si delali trše od skale, niso se marali spreobrniti.

⁴Rekel sem si: »To so pač siromaki, neumni so, saj ne poznajo Gospodove poti, postave svojega Boga.

⁵K velikim hočem iti in bom govoril z njimi, saj ti poznajo Gospodovo pot, postavo svojega Boga.« A prav ti so zlomili jarem, raztrgali vezi.

⁶Zato jih udari lev iz gozda, jih podavi volk iz stepe; panter preži pred njihovimi mesti, kdor pojde iz njih, bo raztrgan. Številna so namreč njihova hudodelstva, mnogokratni njihovi odpadi.

⁷Kako naj ti torej odpustim? Tvoji sinovi so me zapustili in prisegali pri njih, ki niso Bog. Nasičeval sem jih, pa so prešuštovali, v vlačugini hiši so se gnetli.

⁸Kakor tolsti, pohotni žrebci so, vsak rezgeče po ženi svojega bližnjega.

⁹Mar naj jih ne kaznujem za vse to? govori Gospod. Naj se ne maščujem nad takim narodom?

¹⁰Povzpnite se na njegove terase in jih razdenite, vendar jih ne uničite do kraja. Posekajte njegove trte, saj niso več Gospodove.

¹¹Kruto sta me izdali, Izraelova in Judova hiša, govori Gospod.

Proti tistim, ki tajijo Gospoda

¹²Tajijo Gospoda in pravijo: »Saj ga ni. Nesreča ne bo prišla nad nas, meča in lakote ne bomo videli.

¹³Preroki so le dih in trdne besede ni v njih: kar na njih naj se tisto uresniči!«

¹⁴Zato tako govori Gospod, Bog nad vojskami: Ker govorite to besedo, glej, bom naredil iz svojih besed ogenj v tvojih ustih in iz tega ljudstva les, ki ga ogenj poruši!

¹⁵Glej, pripeljem narod iz daljave nad vas, Izraelova hiša, govori Gospod. Trdoživ narod, starodaven narod je to, narod, ki njegovega jezika ne znaš in ne razumeš, kaj govori.

¹⁶Njegov tul je kakor odprt grob, vsi so junaki.

¹⁷Použije ti žetev in kruh, použije ti sinove in hčere, použije ti drobnico in govedo, použije ti trto in smokvo. Utrjena mesta, ki se zanašajo nanje, ti z mečem razdene.

¹⁸Vendar vas tudi tiste dni, govori Gospod, ne uničim do kraja.

¹⁹Če pa porečete: »Zakaj nam je Gospod, naš Bog, vse to storil?« jim reci: »Kakor ste mene zapustili in služili tujim bogovom v svoji deželi, tako boste služili tujcem v deželi, ki ni vaša.«

Opomin

²⁰Sporočajte to v Jakobovi hiši, razglašajte v Judu in učite:

²¹»Poslušaj vendar to, neumno in nerazsodno ljudstvo, ki ima oči, pa ne vidi, ušesa, pa ne sliši.«

²²Mar se me ne bojite, govori Gospod, in se ne tresete pred menoj, ki sem postavil sipino morju za mejo kot večno pregrado, ki je ne more prestopiti? Čeprav se zaletavajo valovi, ne morejo nič, čeprav bučijo, ne pridejo čez.

²³A to ljudstvo ima trmasto in uporno srce. Obrnili so se proč in odšli.

²⁴Ne pravijo v svojem srcu: »Bojmo se Gospoda, svojega Boga, ki daje jesenski dež in pomladanski dež ob svojem času, ki nam ohranja tedne, določene za žetev.«

²⁵Vaše krivde vam to odmikajo, vaši grehi odvrčajo srečo od vas.

Krivda velikih

²⁶Res, krivičneži se najdejo v mojem ljudstvu, sklonjeni preže kakor ptičarji, zanke nastavljajo in lovijo ljudi.

²⁷Kakor kletka, ki je polna ptičev, tako so njihove hiše polne prigoljufanega blaga. Zato so postali veliki in bogati,

²⁸debeli so in zavaljeni. Njihova hudobija presega vse meje; ne zavzemajo se za pravico, pravico sirote – in vendar uspevajo! Ne prisojajo pravice ubogim.

²⁹Mar naj ne kaznujem tega? govori Gospod. Naj se ne maščujem nad takim narodom?

³⁰Strahotne in grozne reči se godijo v deželi:

³¹preroki prerokujejo lažnivo, duhovniki vladajo na svojo roko. In mojemu ljudstvu je to všeč! A kaj boste storili, ko pride konec?

Jeremija 6

Še o sovražnem vpadu

¹Benjaminovi sinovi, poiščite zavetje zunaj Jeruzalema! V Tekói trobite na rog, proti Bet Keremu vzdignite prapor! Kajti od severa grozi nesreča in veliko razdejanje.

²Uničil bom hčer sionsko, zalo in nežno.

³Nadnjo pridejo pastirji s svojimi čredami, okrog nje postavijo svoje šotore, vsak popase, kar mu bo pri roki.

⁴»Posvetite se za boj proti njej! Vstanite! Napadimo opoldne!« »Gorje nam! Dan se že nagiba, že se daljšajo večerne sence.«

⁵»Vstanite! Napadimo ponoči! Uničimo njene palače!«

⁶Kajti tako govori Gospod nad vojskami: Posekajte njeno drevje, naredite nasip proti Jeruzalemu. To je mesto, ki mora biti kaznovano: znotraj njega je eno samo zatiranje!

⁷Kakor se v vodnjaku nabira vedno sveža voda, tako se v njem nabira vedno nova hudobija. »Nasilje, opustošenje!« odmeva v njem. Bolečine in rane so mi vedno pred očmi.

⁸Daj se posvariti, Jeruzalem! Sicer se ti moja duša odtuji, sicer te naredim pustinjo, neobljudeno deželo.

⁹Tako govori Gospod nad vojskami: »Paberkujejo naj, paberkujejo kakor na trti Izraelov ostanek! Izteguj svojo roko kakor trgalec po rozgah!«

¹⁰Komu naj govorim in koga naj svarim, ki bi poslušal? Glej, njihovo uho je neobrezano, ne morejo poslušati. Glej, Gospodova beseda jim je v zasmeh, nimajo veselja nad njo.

¹¹Zato sem poln Gospodovega srda, komaj ga še zadržujem. »Izlij ga na otroka na cesti in na skupino mladeničev. Ujeti bodo možje in žene, starci in zelo priletni.

¹²Njihove hiše bodo prešle na druge z njihovimi polji in ženami vred, ker bom iztegnil roko nad prebivalce dežele, govori Gospod.

¹³Kajti vsi od najmanjšega do največjega se pehajo za dobičkom. Varajo vsi, od preroka do duhovnika.

¹⁴Zlom mojega ljudstva hočejo ozdraviti na lahko, s tem da govorijo: »Mir, mir«, ko vendar ni miru.

¹⁵Mar se sramujejo, ker so počenjali gnusobo? Ne, sploh se ne sramujejo, sploh ne znajo zardeti. Zato bodo padli s tistimi, ki padajo, se spotaknili ob času njih kaznovanja, govori Gospod.«

¹⁶Tako govori Gospod: Ustavite se na poteh in se razglejte, vprašajte po stezah starodavnih časov, kje je pot k dobremu, in hodite po njej: in našli boste počitek svojim dušam. Pa so rekli: »Ne bomo hodili!«

¹⁷Postavil sem za vas stražarje: »Pazite na glas roga!« Pa so rekli: »Ne bomo pazili!«

¹⁸Zato poslušajte, narodi, vedi, skupnost, kaj bo z njimi.

¹⁹Poslušaj, zemlja; glej, nad to ljudstvo bom spravljal nesrečo, sad njihovih naklepov. Saj niso pazili na moje besede, zavrgli so mojo postavo.

²⁰Čemu mi je kadilo, ki prihaja iz Sabe, dišeči cimet iz daljne dežele? Vaših žgalnih daritev ne maram, vaše klavne daritve mi niso všeč.

²¹Zato tako govori Gospod: »Glej, ovire nastavim temu ljudstvu, spotaknili se bodo obnje očetje in sinovi hkrati, sosed in prijatelj bosta izginila.«

²²Tako govori Gospod: Glej, ljudstvo prihaja iz severne dežele, velik narod se vzdiguje s koncev zemlje.

²³Z lokom in kopjem je opremljen, grozovit je in brez usmiljenja. Hrumi, kakor bi bučalo morje, na konjih jezdi, razporejen kakor en mož za boj proti tebi, hči sionska.

²⁴»Slišali smo novico o njem: omahujejo nam roke, tesnoba nas obhaja, bolečina kakor porodnico.

²⁵Ne hodite na polje, ne stopajte na cesto, kajti sovražnik ima meč: groza vsepovsod!«

²⁶Hči mojega ljudstva, obleci si raševnik, valjaj se v pepelu! Žaluj z bridko tožbo kakor za edincem, ker naglo pride nad nas pokončevalec.

²⁷Za preizkuševalca sem te postavil, kot trdnjavo sredi svojega ljudstva, da spoznaš in preizkusiš njihovo pot.

²⁸Vsi so trmasti uporniki, hodijo kot obrekljivci, kot bron in železo, vsi so pokvarjenci.

²⁹Meh je puhal svinec iz njihovega kršca; zaman je topil in topil: hudobni se ne dajo izločiti.

³⁰Imenujejo jih »zavrženo srebro«, kajti Gospod jih je zavrgel.

Jeremija 7

Prerok govori v templju

- ¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, rekoč:
- ²Postavi se k vratom Gospodove hiše; tam oznani to besedo in reci: Poslušajte Gospodovo besedo, vsi Judovci, ki prihajate skozi ta vrata molit Gospoda.
- ³Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Poboljšajte svoje poti in svoja dejanja, pa storim, da boste prebivali v tem kraju.
- ⁴Ne zanašajte se na varljive besede, češ: »Gospodov tempelj, Gospodov tempelj, Gospodov tempelj je to.«
- ⁵Le če zares poboljšate svoje poti in svoja dejanja, če boste res pravično ravnali drug z drugim,
- ⁶če ne boste zatirali tujca, sirote in vdove, ne prelivali nedolžne krvi na tem kraju ne hodili v svojo nesrečo za drugimi bogovi,
- ⁷tedaj storim, da boste prebivali v tem kraju, v deželi, ki sem jo dal vašim očetom od vekov in na veke.
- ⁸Glejte, zanašate se na varljive besede, ki ne veljajo nič.
- ⁹Kradete, morite, prešuštvujete, krivo prisegate, Báalu zažigate kadilo in hodite za drugimi bogovi, ki jih ne poznate,
- ¹⁰potem pa prihajate in stopate predme v tej hiši, na katero je priklicano moje ime, in govorite: »Rešeni smo,« pa še naprej počenjate vse te gnusobe.
- ¹¹Ali je ta hiša, na katero je priklicano moje ime, postala v vaših očeh jama razbojnikov? Dobro, potem tudi jaz tako gledam nanjo, govori Gospod.
- ¹²Pojdite vendar v moj kraj, v Šilo, kjer sem nekdanj naredil, da je prebivalo moje ime, in pogledjte, kaj sem mu storil zaradi hudobije svojega ljudstva Izraela!
- ¹³Ker pa ste zdaj počeli vsa tista dejanja, govori Gospod, in niste poslušali, čeprav sem vam govoril, še in še govoril, in ne odgovorili, čeprav sem vas klical:

¹⁴bom storil tej hiši, na katero je priklicano moje ime in na katero se vi zanašate, in kraju, ki sem ga dal vam in vašim očetom, kakor sem storil Šilu.

¹⁵Zavrgel vas bom izpred svojih oči, kakor sem zavrgel vse vaše brate, ves Efrájimov rod.

Ljudstvo malikuje

¹⁶Ti pa ne moli za to ljudstvo, ne povzdiguje zanj mile prošnje in molitve ter ne posreduje pri meni, ker te ne bom poslušal.

¹⁷Mar ne vidiš, kaj počenjajo v Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah?

¹⁸Otroci nabirajo drva, očetje prižigajo ogenj in ženske gnetejo testo, da naredijo kolače za kraljico neba; drugim bogovom darujejo pitne daritve, da me jezijo.

¹⁹Mar jezijo mene, govori Gospod, ali ne sami sebe, za sramoto njihovih obrazov?

²⁰Zato tako govori Gospod Bog: Glej, moja jeza in togota se razlijeta nad ta kraj, nad ljudi in nad živino, nad drevje poljá in sad zemlje; gorela bo in ne ugasne.

Poslušnost, ne daritve

²¹Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Še žgalne daritve prištejte med svoje klavne daritve in pojejte njih meso!

²²Tisti dan, ko sem vaše očete izpeljal iz egiptovske dežele, jim nisem nič govoril in nič zapovedal o žgalnih in klavnih daritvah,

²³ampak sem jim tole stvar zapovedal; rekel sem: »Poslušajte moj glas, tako bom vaš Bog in vi boste moje ljudstvo. Hodite po vsej poti, ki vam jo zapovedujem, da vam bo dobro!«

²⁴Pa niso poslušali ne nastavili ušesa, ampak so hodili po svojih sklepih v trmi svojega hudobnega srca; hrbet so mi pokazali in ne obraza.

²⁵Od dne, ko so vaši očetje odšli iz egiptovske dežele, do tega dne sem nenehno dan na dan pošiljal k vam vse svoje služabnike preroke.

²⁶Toda niso me poslušali ne nastavili ušesa, temveč so bili trdovratni, ravnali so huje kot njihovi očetje.

²⁷Povej jim vse te besede, a ne bodo te poslušali, pokliči jih, a ne bodo ti odgovorili.

²⁸Tedaj jim reci: »To je narod, ki ne posluša glasu Gospoda, svojega Boga, in ne sprejema opomina. Konec je zvestobe, izginila je iz njihovih ust.«

Kazen za žrtvovanje otrok malikom

²⁹Ostrizi svoje dolge lase in jih vrzi proč; na goljavah zapoj žalostinko! Kajti Gospod je zavrzel in zapustil rod, ki ga spravlja v bes.

³⁰Judovci so namreč delali, kar je hudo v mojih očeh, govori Gospod. Postavili so svoje gnusobe v hišo, na katero je priklicano moje ime, in jo oskrunili.

³¹V Ge Ben Hinómu so zgradili višino Tofet, da so žrtvovali svoje sinove in hčere v ognju, česar jim nisem zapovedal in kar mi še na misel ni prišlo.

³²Zato, glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko ne bodo več rekli Tofet in Ge Ben Hinóm, ampak Dolina morije; tedaj bodo v Tofetu pokopavali, ker drugod ne bo prostora.

³³Trupla tega ljudstva bodo žrle ptice neba in zveri zemlje, ne da bi jih kdo podil proč.

³⁴Tedaj poskrbim, da v Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah umolkne glas vriskanja in glas veselja, glas ženina in glas neveste, ker se bo dežela spremenila v razdejanje.

Jeremija 8

¹Tisti čas, govori Gospod, bodo izgrebli kosti Judovih kraljev, kosti njegovih knezov, kosti duhovnikov, kosti prerokov in kosti jeruzalemskih prebivalcev iz njihovih grobov

²ter jih razmetali pred sonce, luno in vso nebesno vojsko, katere so ljubili, jim služili, za katerimi so hodili, katere so spraševali za svet in jih molili; ne bodo jih zbirali ne pokopavali, za gnoj bodo na površju zemlje.

³Tedaj bo vsemu ostanku, ki preostane od tega hudobnega rodu, na vseh krajih, kamor jih zavržem, smrt ljubša kot življenje, govori Gospod nad vojskami.

Trma brez primere

⁴Reci jim: Tako govori Gospod: Ali ne vstane, kdor pade? Ali se ne vrne, kdor zablodi?

⁵Zakaj pa to ljudstvo, Jeruzalem, vztraja v svojem odpadu? Trdno se drže slepila in se nočejo vrniti.

⁶Pazim in poslušam: govorijo, kar ni prav; nihče se ne kesa svoje hudobije, da bi rekel: »Kaj sem storil!« Vsak se v svojem teku obrača proč kakor konj, ki podivja v bitki.

⁷Celo štoklja pod nebom pozna svoj čas, grlica, lastovka in žerjav se pri prihodu drže svojega časa: moje ljudstvo pa ne pozna Gospodove postave.

Pokvarjeni duhovniki in preroki

⁸Kako morete reči: »Modri smo. Gospodova postava je pri nas!« Že! A glej, lažnivo pisalo pisarjev je iz nje naredilo laž.

⁹Modri bodo osramočeni, prestrašeni in ujeti. Glej, Gospodovo besedo so zavrgli. Kakšno modrost še imajo?

¹⁰Zato bom dal njihove žene drugim, njihove njive zavojevalcem. Kajti vsi od najmanjšega do največjega se pehajo za dobičkom. Varajo vsi, od preroka do duhovnika.

¹¹Zlom hčere mojega ljudstva hočejo ozdraviti na lahko, s tem da govorijo: »Mir, mir«, ko vendar ni miru.

¹²Mar se sramujejo, ker so počenjali gnusobo? Ne, sploh se ne sramujejo, ne znajo zardeti. Zato bodo padli s tistimi, ki padajo, se spotaknili ob času njih kaznovanja, govori Gospod.

¹³Če odločno sežem po njih, govori Gospod, ni grozdja na trti ne smokev na figovcu, še listje je ovenelo: zato jih izročim takim, ki jih bodo znali ukloniti!

Nove grožnje

¹⁴Čemu posedamo tu? Zberite se in pojdimo v utrjena mesta, naj tam končamo! Kajti Gospod, naš Bog, hoče naš konec, daje nam piti zastrupljeno vodo, ker smo grešili zoper Gospoda.

¹⁵Upali smo na mir, pa ni nič dobrega, na čas ozdravljenja, pa glej, strah.

¹⁶Od Dana se sliši prhanje njegovih konj, od rezgetanja njegovih žrebcev se trese vsa dežela. Prihajajo žret deželo in kar jo napolnjuje, mesta z njihovimi prebivalci.

¹⁷Glejte, pošiljam na vas kače strupenjače, proti katerim ni nobenega zarotila, da vas opikajo, govori Gospod.

Preroka boli narodova nesreča

¹⁸Veselje je šlo, žalost me navdaja, moje srce je potrto.

¹⁹Čuj, hči mojega ljudstva kliče na pomoč iz daljne dežele: »Ali ni več Gospoda na Sionu, ni več tam njegovega Kralja?« – »Zakaj so me jezili z izrezanimi podobami, s tujimi praznimi maliki?« –

²⁰»Minila je žetev, poletje je mimo, mi pa še nismo rešeni!«

²¹Ker se je zlomila hči mojega ljudstva, sem se tudi jaz zlomil, medlim, groza me prevzema.

²²Ali ni več balzama v Gileádu, ni tam nobenega zdravnika? Zakaj se ne zaceli rana hčeri mojega ljudstva?

²³O, da bi moja glava bila voda in moje oko studenec solza, da bi lahko jokal dan in noč nad pobitimi hčere mojega ljudstva!

Jeremija 9

Nezvestoba ljudstva

¹O, da bi imel v puščavi popotniško koč: zapustil bi svoje ljudstvo in odšel od njih! Kajti vsi so prešuštniki, truma sleparjev.

²Svoj jezik napenjajo kakor lok; z lažjo in nezvestobo gospodujejo v deželi. Letajo od hudobije do hudobije, mene pa ne poznajo, govori Gospod.

³Vsak naj se varuje svojega prijatelja, naj ne zaupa nobenemu bratu, kajti vsak brat na vso moč goljufa in vsak prijatelj hodi okrog in obrekuje.

⁴Drug drugega varajo, nobeden ne govori resnice. Svoj jezik so navadili na laž, ne naveličajo se delati krivice.

⁵Prebivaš sredi zvijačnosti, zaradi zvijačnosti me nočejo poznati, govori Gospod.

⁶Zato tako govori Gospod nad vojskami: Glej, topil jih bom in preizkušal. Kaj drugega naj bi storil zaradi hčere mojega ljudstva?

⁷Njihov jezik je morilna puščica, govori zvijačno; z usti vsak miroljubno govori z bližnjim, v srcu pa mu nastavlja past.

⁸Mar naj jih ne kaznujem za vse to? govori Gospod. Naj se ne maščujem nad takim narodom?

Žalostinka o Sionu

⁹Jok in žalovanje začnem zavoljo gorá, žalostinko zavoljo pašnikov v puščavi. Opusteli so, nihče ne hodi čeznje, ne sliši se več glas črede. Od ptic neba do živine, vse je ubežalo, odšlo.

¹⁰Iz Jeruzalema bom naredil kup razvalin, brlog šakalov. Judova mesta bom spremenil v puščavo, kjer nihče ne prebiva.

¹¹Kdo je tako moder, da bo to razumel, in komu so govorila Gospodova usta, da bo to sporočil? Zakaj propada dežela in je opustela kakor puščava, da nihče ne hodi skozi jo?

¹² Gospod govori: Ker so zapustili mojo postavo, ki sem jim jo predložil, in niso poslušali mojega glasu, ne po njem živeli,

¹³ampak so sledili trmi svojega srca in Báalom, kakor so jih naučili njihovi očetje,

¹⁴zato tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glej, hranil jih bom, to ljudstvo, s pelinom in jih napajal z zastrupljeno vodo.

¹⁵Razkropil jih bom med narode, ki jih niso poznali ne oni sami ne njihovi očetje, in bom za njimi poslal meč, dokler jih ne pokončam.

¹⁶Tako govori Gospod nad vojskami: Dajte, pokličite žalovalke, da pridejo, in pošljite po izurjene ženske.

¹⁷Hitro naj pridejo in zapojejo žalostinko nad nami, da se naše oči raztope v solzah in prikaplja voda z naših trepalnic.

¹⁸Čuj, glas žalostinke se sliši s Siona: »Kako smo uničeni, silno osramočeni, ker moramo zapustiti deželo, ker so podrli naše domove.«

¹⁹Poslušajte torej, ženske, Gospodovo besedo! Vaše uho naj sprejme besedo njegovih ust! Učite svoje hčere žalostinko, druga drugo pogrebno pesem:

²⁰»Smrt nam je prilezla skoz okna, prišla v naše palače, pobrala je otroka s ceste, mladeniče s trgov.«

²¹Govôri: »Tako govori Gospod: Človeška trupla padajo kakor gnoj na površje polja, kakor požeto žito za žanjcem, ki ga nihče ne pobira.«

Prava modrost

²²Tako govori Gospod: Modri naj se ne ponaša s svojo modrostjo, močni naj se ne ponaša s svojo močjo, bogati naj se ne ponaša s svojim bogastvom.

²³Kdor se marveč hoče ponašati, naj se ponaša s tem, da je razumen in pozna mene, da sem jaz Gospod, ki delam dobro, prav in pravično na zemlji. To mi je namreč všeč, govori Gospod.

Lažna obreza

²⁴Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bom kaznoval vse, ki so kljub obrezi neobrezani:

²⁵Egipt in Juda, Edóm, Amónce in Moáb ter vse ostrižene na sencih, ki bivajo v puščavi; kajti vsi ti narodi so neobrezani in vsa Izraelova hiša je neobrezanega srca.

Jeremija 10

Maliki in resnični Bog

- ¹Poslušajte besedo, ki vam jo govori Gospod, Izraelova hiša!
- ²Tako govori Gospod: Ne učite se poti narodov in ne bojte se znamenj na nebu, kajti le pogani se jih bojijo.
- ³Običaji ljudstev so namreč ničnost, le les, ki ga posekajo v gozdu in ga obrtnikova roka obdela s sekiro.
- ⁴Okraší ga s srebrom in z zlatom, pritrdi z žebli in s kladivom, tako da ne omahne.
- ⁵Maliki so kakor strašilo na polju s kumaricami, ne morejo govoriti; nositi jih morajo, ker ne morejo hoditi. Ne bojte se jih, saj ne morejo škodovati, a tudi dobro storiti ni v njihovi moči.
- ⁶Nobeden ni tebi, Gospod, enak; ti si velik in veliko je tvoje ime v môči.
- ⁷Kdo bi se te ne bal, kralj narodov? Zares, tebi to pritiče. Saj med vsemi modreci narodov in v vseh njihovih kraljestvih ni nobeden tebi enak.
- ⁸Vsi po vrsti so neumni in bedasti, nauk o ničnostih: les je to.
- ⁹Kovano srebro prinašajo iz Taršíša in zlato iz Ufáza. Delo kiparja in rok zlatarja so, višnjev in rdeč škrlat je njihovo oblačilo, vsi so delo spretnih obrtnikov.
- ¹⁰Gospod pa je resnični Bog, živi Bog in večni Kralj. Od njegovega gneva se strese zemlja, narodi ne vzdržijo njegovega srda.
- ¹¹Tako jim recite: »Bogovi, ki niso naredili neba in zemlje, naj izginejo z zemlje in izpod neba.«
- ¹²On je naredil zemljo s svojo močjo, utemeljil svet s svojo modrostjo in s svojo razumnostjo razpel nebo.
- ¹³Ko zadoni njegov glas, zašumijo vode na nebu, on vzdiguje meglo od konca zemlje; ob dežju dela bliske in iz svojih shramb spušča veter.

¹⁴Vsak človek je neumen, če tega ne ve; osramočen je vsak podobar zaradi rezane podobe, ker je njegova podoba prevara, ker v njej ni duha.

¹⁵Ničnost so, smešno delo; ob času njih kaznovanja bodo uničene.

¹⁶Jakobov delež ni kakor oni, saj je stvarnik vsega; in Izrael je rod njegove dediščine. Gospod nad vojskami mu je ime.

Preplah v deželi

¹⁷Poberi s tal svojo culo, prebivalka obleganega kraja.

¹⁸Tako namreč govori Gospod: Glej, tokrat izženem prebivalce dežele in jih spravim v stisko, da me najdejo.

¹⁹Gorje mi zaradi mojega zloma, strašen je moj udarec! A rekel sem: To je moja bolečina, ki jo bom moral prenesti.

²⁰Moj šotor je razdejan, vse moje vrvi so potrgane, moji otroci so odšli od mene in jih ni več. Nikogar ni, ki bi spet razpel moj šotor in razgrnil moje zastore.

²¹Pastirji so bili suroveži, niso iskali Gospoda, zato niso imeli uspeha, vsa njihova čreda se je razkropila.

²²Čuj, glas! Glej, prihaja: silen hrup iz severne dežele, da se Judova mesta spremenijo v puščavo, v brlog šakalov.

Jeremijeva molitev

²³Vem, Gospod: človek ne usmerja svoje poti, popotnik ne določa svojih korakov.

²⁴Kaznuj me, Gospod, vendar kakor je prav, nikar v svoji jezi, da me ne ponižáš preveč.

²⁵Razlij svoj srd nad narode, ki te ne poznajo, nad rodove, ki ne kličejo tvojega imena. Kajti požrli so Jakoba; požrli so ga in pokončali in opustošili njegov pašnik.

Jeremija 11

Jeremija in besede zaveze

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, rekoč:

²Poslušajte besede te zaveze. Govôri jih Judovim možem in jeruzalemskim prebivalcem.

³Reci jim: Tako govori Gospod, Izraelov Bog. Preklet bodi vsak, kdor ne posluša besed te zaveze,

⁴ki sem jo zapovedal vašim očetom tisti dan, ko sem jih izpeljal iz egiptovske dežele, iz talilnice železa, in rekel: Poslušajte moj glas in delajte vse tako, kakor vam zapovedujem. Tako boste moje ljudstvo in jaz bom vaš Bog,

⁵da izpolnim prisego, ki sem jo dal vašim očetom, da jim dam deželo, v kateri se cedita mleko in med, kakor ta dan. Tedaj sem odgovoril in rekel: »Velja, Gospod.«

Prelom zaveze

⁶Potem mi je rekel Gospod: Oznani vse te besede v Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah; reci: Poslušajte besede te zaveze in jih izpolnajte.

⁷Kajti vaše očete sem od tistega dne, ko sem jih pripeljal iz egiptovske dežele, pa do tega dne nenehno najresneje opominjal, rekoč: Poslušajte moj glas.

⁸Pa niso poslušali ne nastavili ušesa, ampak je vsak hodil v trmi svojega hudobnega srca. Zato sem poslal nadnje vse besede te zaveze, katero sem jim ukazal izpolnjevati, pa je niso izpolnjevali.

⁹ Gospod mi je še rekel: Zarota je med Judovimi možmi in jeruzalemskimi prebivalci:

¹⁰vrnili so se h krivdam svojih davnih očetov, ki niso marali poslušati mojih besed; hodili so za drugimi bogovi in jim služili. Izraelova in Judova hiša sta prelomili zavezo, ki sem jo sklenil z njihovimi očeti.

¹¹Zato tako govori Gospod: Glej, spravim nadnje nesrečo, ki ji ne bodo mogli uteči. In če bodo vpili k meni, jih ne bom uslišal.

¹²Judova mesta in jeruzalemski prebivalci naj gredo in vpijejo k bogovom, katerim so zažigali kadilo. A nikakor jim ne bodo mogli pomagati ob času njihove nesreče!

¹³Tvoji bogovi, Juda, so postali številni kakor tvoja mesta, in kolikor je ulic v Jeruzalemu, toliko oltarjev ste postavili sramoti, oltarjev, na katerih zažigate kadilo Báalu.

¹⁴Ti pa ne moli za to ljudstvo in ne povzdiguje svoje mile prošnje in molitve, ker jih ne bom uslišal, ko bodo klicali k meni spričo svoje nesreče.

¹⁵Kaj hoče moja ljuba v moji hiši s svojimi sramotnimi dejanji? Ali bodo zaobljube in posvečeno meso mogli odvrniti nesrečo od tebe? Se tedaj moreš veseliti?

¹⁶»Zeleno oljko z lepimi sadeži in bujno rastjo« te je nekoč imenoval Gospod. A s hrumom velikega viharja bom zažgal ogenj na njej, da ji bodo veje zgorele.

¹⁷ Gospod nad vojskami te je zasadil, a ti je zagrozil z nesrečo zavoljo hudobije, ki jo počenjata Izraelova in Judova hiša, da me jezita, ko zažigata kadilo Báalu.

Jeremija preganjajo v Anatótu

¹⁸ Gospod mi je dal spoznati in tako sem spoznal; takrat si mi razkril njihova dejanja.

¹⁹Bil sem kakor krotko jagnje, ki ga peljejo v zakol. Nisem vedel, da so kovali naklepe proti meni: »Pokončajmo drevo z njegovim sadom vred in iztrebimo ga iz dežele živih, da njegovo ime ne bo več ostalo v spominu.«

²⁰ Gospod nad vojskami, ti sodiš pravično, preizkušaš obisti in srce, naj vidim tvoje maščevanje nad njimi, saj sem tebi zaupal svojo pravdo.

²¹Zato tako govori Gospod proti ljudem v Anatótu: Tiste, ki ti strežejo po življenju in govorijo: »Ne prerokuj v Gospodovem imenu, sicer umreš od naših rok« –

²²zato tako govori Gospod nad vojskami – glej, tiste bom kaznoval; mladi umrejo pod mečem, njihovi sinovi in hčere umrejo od lakote.

²³Nobeden izmed njih ne preostane. Kajti nesrečo pripeljem nad ljudi v Anatótu, leto njihovega kaznovanja.

Jeremija 12

Jeremija se pritožuje Bogu

¹Ti, Gospod, imaš prav, kadar koli se pravdam s teboj, vendar bi o nekaterih sodbah rad govoril s teboj: Zakaj je pot krivičnih uspešna? Zakaj žive v miru vsi, ki izdajalsko izdajajo?

²Zasadil si jih, pogнали so korenine, rastejo in dajejo sad. Blizu si njihovim ustom, a daleč od njihovega srca.

³Ti, Gospod, me poznaš, me vidiš, preizkusil si moje srce, da je s tabo. Izloči jih kakor ovce za zakol, določi jih za dan poboja.

⁴Doklej naj žaluje dežela, se suši zelišče po vsem polju? Zaradi hudobije njenih prebivalcev poginjajo živina in ptice, ker pravijo: »Ne vidi naše prihodnosti.«

Bog odgovarja preroku

⁵Če te je upehala že tekma s pešci, kako boš tekmoval s konji?! Če se le v mirni deželi čutiš varnega, kaj boš počel v goščavi Jordana?

⁶Kajti celo tvoji bratje in hiša tvojega očeta, celo ti so te izdali, tudi ti vpijejo za tabo na vse grlo. Ne verjemi jim, čeprav lepo govorijo s tabo!

Gospodova žalostinka o razdejanju dežele

⁷Zapustil sem svojo hišo, zavrzel svojo dediščino, ljubljenko svojega srca sem dal v roke njenih sovražnikov.

⁸Moja dediščina je postala zame kakor lev v gozdu. Proti meni je vzdignila svoj glas, zato jo sovražim.

⁹Moja dediščina mi je kakor pisana roparica, ptice roparice, spravite se nanjo! Dajte, zberite se, vse poljske živali, pridite žret.

¹⁰Veliko pastirjev pustoši moj vinograd, menderajo moj delež, spreminjajo moj ljubljani delež v opustelo puščavo.

¹¹V pustinjo ga spreminjajo, opustel žaluje po meni. Vsa dežela je opustošena, a nihče si tega ne jemlje k srcu.

¹²Čez vse goljave v puščavi vdirajo pokončevalci; kajti Gospod ima meč, ki žre od enega do drugega konca dežele, nobeno meso nima miru.

¹³Sejejo pšenico, žanjejo trnje, mučijo se, pa nič ne dosežejo. Osramočeni so pri svojih žetvah zaradi Gospodove srdite jeze.

Sodba in rešitev sosednih narodov

¹⁴Tako govori Gospod o vseh mojih hudobnih sosedih, ki segajo po dediščini, ki sem jo dal svojemu ljudstvu Izraelu: »Glej, izrujem jih iz njihove dežele in Judovo hišo izrujem iz njihove srede.

¹⁵Potem ko jih izrujem, se jih bom spet usmilil in jih pripeljal nazaj, vsakega v njegovo dediščino in vsakega v njegovo deželo.

¹⁶Če se potem dobro naučijo poti mojega ljudstva, da bodo prisegali pri mojem imenu: »Kakor živi Gospod«, kakor so učili moje ljudstvo prisegati pri Báalu, tedaj se bodo nastanili sredi mojega ljudstva.

¹⁷Če pa ne bodo poslušali, bom takšen narod neusmiljeno izruval in uničil,« govori Gospod.

Jeremija 13

Platneni pas

¹Tako mi je rekel Gospod: »Pojdi, kupi si platnen pas in si ga deni okrog ledij; v vodo pa ga ne devaj!«

²Kupil sem si pas po Gospodovibesedi in si ga del okrog ledij.

³In drugič se mi je zgodila Gospodovabeseda, rekoč:

⁴»Vzemi pas, ki si ga kupil in ga nosiš okrog ledij; vstani, pojdi k Evfratu in ga tam skrij v skalni razpoki!«

⁵Šel sem in ga skril pri Evfratu, kakor mi je Gospod ukazal.

⁶Čez veliko dni mi je Gospod rekel: »Vstani, pojdi k Evfratu in vzemi pas, ki sem ti ga ukazal tam skriti!«

⁷Šel sem k Evfratu, poiskal in vzel pas z mesta, kjer sem ga skril. A glej, pas je bil pokvarjen in ni bil za nobeno rabo.

⁸Tedaj se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁹»Tako govori Gospod: Prav tako bom uničil Judovo prevzetnost in veliko jeruzalemsko prevzetnost.

¹⁰Ti hudobni ljudje, ki nočejo poslušati mojih besed, ki vztrajajo v trmi svojega srca in hodijo za drugimi bogovi, da jim služijo in jih molijo, naj postanejo kakor ta pas, ki ni za nobeno rabo.

¹¹Kakor se namreč pas ovije moževih ledij, tako sem privil k sebi vso Izraelovo in vso Judovo hišo,« govori Gospod, »da bi bili moje ljudstvo, moja slava, moja čast in moj okras. Vendar niso poslušali.«

Uničeni vinski mehovi

¹²Govôri jim tele besede: Tako govori Gospod, Izraelov Bog: »Vsak meh je treba napolniti z vinom. Če ti odvrnejo: »Mar ne vemo sami, da je vsak meh treba napolniti z vinom?«

¹³jim reci: »Tako govori Gospod: Glejte, vse prebivalce te dežele, kralje, ki sedijo na Davidovem prestolu, duhovnike in preroke in vse jeruzalemske prebivalce napolnim s pijanostjo

¹⁴in jih uničim, enega za drugim, očete in sinove hkrati,« govori Gospod. Ne bom jim prizanesel, ne bo mi jih žal, brez usmiljenja jih bom uničil.«

Bog svari pred prevzetnostjo

¹⁵Poslušajte in prisluhnite, ne povišujte se, kajti sam Gospod govori.

¹⁶Dajajte slavo Gospodu, svojemu Bogu, preden se stemni, preden se vam noge spotaknejo v mrakobnih gorah. Ko boste čakali na luč, jo bom spremenil v smrtno senco, v temen oblak.

¹⁷Če ne boste poslušali, bom zaradi vašega napuha na tihem jokal in pretakal solze. Moje oko se bo topilo v solzah, ker bodo Gospodovo čredo peljali v ujetništvo.

Proti kralju Jojahínu in njegovi materi

¹⁸Reci kralju in kraljici materi: »Sédita zelo nizko, kajti vajina prelepa krona vama je padla z glave.

¹⁹Mesta v Negebu so zaprta, nihče jih ne odpre. Ves Juda bo odpeljan v izgnanstvo, v celoti bo odpeljan.«

Grožnja prestolnici Jeruzalem

²⁰Povzdignite oči in glejte: s severa prihajajo. Kje je čreda, tebi zaupana, kje ovce, tvoj ponos?

²¹Kaj porečeš, ko ti ljubimce, ki si jih navadila nase, postavijo za gospodarje? Ali te ne popadejo bolečine kakor ženo na porodu?

²²Če govoriš v svojem srcu: »Zakaj me je to zadelo?« Zaradi tvoje velike krivde ti je vzdignjen rob krila, so ti ožuljene pete.

²³Ali more Etiopec spremeniti svojo polt, panter svoje maroge? Pa bi vi zmogli delati dobro, vi, ki ste se navadili hudega!

²⁴Raztresem jih kakor pleve, ki jih raznaša puščavski veter.

²⁵To je tvoja usoda, tvoj delež, ki sem ti ga odmeril, govori Gospod, ker si me pozabila in se zanašala na laž.

²⁶Še jaz ti bom rob krila vzdignil do obraza, da se bo videla tvoja sramota.

²⁷Tvoje prešuštvovanje, tvoj pohotni rezget, tvoje sramotno vlačuganje, tvoje gnusobe sem videl po holmih na polju. Gorje ti, Jeruzalem, ker se nočeš očistiti! Po vsem tem ... doklej še?

Jeremija 14

Ob hudi suši

¹Beseda Gospodova, ki se je zgodila Jeremiju v zvezi s sušo.

²Juda žaluje in njegova mesta hirajo; ljudje medlijo na tleh in v Jeruzalemu se razlega vpitje.

³Veljaki pošiljajo služinčad po vodo; ti pridejo k mlakam: ne najdejo vode, vračajo se s praznimi posodami; osramočeni so in razočarani, zakrivajo si glavo.

⁴Zaradi zemlje, ki je osupla, ker ni dežja v deželo, si kmetje osramočeni zakrivajo glavo.

⁵Celo košuta, če stori na polju, pusti mladiča, ker ni trave.

⁶Divji osli stoje na goljavah in lovijo sapo kakor šakali. Njihove oči so opešale, ker ni več zelenja.

Izraelovo upanje je Gospod

⁷Če naše krivde pričajo zoper nas, Gospod, ukrepaj zaradi svojega imena! Veliko je namreč odpadov, s katerimi smo grešili zoper tebe.

⁸Ti, Izraelovo upanje, njegov rešitelj v času stiske, zakaj bi bil kakor tujec v deželi, kakor popotnik, ki se ustavi le, da prenoči?

⁹Zakaj bi bil kakor zbežan mož, kakor junak, ki ne more pomagati? Saj si vendar sredi nas, Gospod, in tvoje ime je priklicano na nas. Nikar nas ne zapusti!

¹⁰Tako govori Gospod o tem ljudstvu: Zares, radi blodijo, svojih nog ne znajo zadržati. Gospodu pa niso všeč. Zdaj se spominja njihove krivde in kaznuje njihove grehe.

¹¹Dalje mi je Gospod rekel: »Ne moli za blagor tega ljudstva.

¹²Čeprav se postijo, ne slišim njihovega vzklikanja; čeprav darujejo žgalno in jedilno daritev, mi nista všeč. Temveč z mečem, z lakoto in s kugo jih pokončam.«

Obsodba krivih prerokov

¹³Tedaj sem rekel: »Oh, Gospod Bog, glej, preroki jim pravijo: »Meča ne boste videli, lakota vas ne bo zadela, resničen mir vam bom dal v tem kraju!«

¹⁴ Gospod pa mi je rekel: »Laž prerokujejo preroki v mojem imenu. Nisem jih poslal ne jim ukazal niti jim govoril. Lažnivo videnje, prazno prerokovanje in sleparijo svojega srca vam prerokujejo.«

¹⁵ Zato Gospod tako govori o prerokih, ki prerokujejo v mojem imenu, ne da bi jih poslal, in ki obljublajo, da meča in lakote ne bo v to deželo: Z mečem in lakoto bodo ti preroki pokončani.

¹⁶ Ljudje pa, katerim prerokujejo, bodo ležali po jeruzalemskih ulicah kot žrtve lakote in meča. Nihče jih ne pokoplje, njih, njihovih žená, njihovih sinov in hčerá. Tako razlijem nanje njihovo hudobijo.

¹⁷ To besedo jim govôri: Moje oči naj točijo solze noč in dan in naj ne prenehajo, kajti hud zlom je strl devico, hčer mojega ljudstva, strahoten udarec.

¹⁸ Če grem na polje, glej z mečem prebodene; če pridem v mesto, glej od lakote oslabele. Tudi prerok in duhovnik tavata po deželi in ne razumeta.

Ljudstvo prosi usmiljenja

¹⁹ Mar si Juda popolnoma zavrgel? Se ti je Sion pristudil? Zakaj nas tepeš, da nam ni ozdravljenja? Upali smo na mir, pa ni nič dobrega; na čas ozdravljenja, pa glej, strah.

²⁰ Priznavamo, Gospod, svojo krivičnost, krivdo svojih očetov, res, grešili smo zoper tebe.

²¹ Ne zaničuj nas zaradi svojega imena, ne omalovažuj prestola svojega veličastva! Spomni se in ne prelamljaj svoje zaveze z nami!

²² Ali so med puhlimi maliki narodov taki, ki morejo prinesiti dež? Ali daje plohe sámó nebo? Mar nisi ti tisti, Gospod, naš Bog? Zato upamo vate, saj ti delaš vse to!

Jeremija 15

Kazen je neizogibna

¹ Gospod mi je rekel: »Tudi če bi Mojzes in Samuel stopila predme, se moje srce ne bi obrnilo k temu ljudstvu. Spôdi mi jih izpred oči, naj odidejo.

²Če ti rečejo: »Kam naj gremo?« jim reci: Tako govori Gospod: »H kugi, kdor je za kugo, pod meč, kdor je za meč, v lakoto, kdor je za lakoto, v ujetništvo, kdor je za ujetništvo.«

³Štiri rodove spravim proti njim, govori Gospod: Meč, da jih pobije, pse, da jih odvedejo, ptice neba in zveri zemlje, da jih požro in pokončajo.

⁴Naredil bom iz njih grozo za vsa kraljestva na zemlji zaradi Ezekíjevega sina Manáseja, Judovega kralja, zavrlo tega, kar je počenjal v Jeruzalemu.

Prestolnica Jeruzalem bo kaznovana

⁵Kdo bo imel usmiljenje s teboj, Jeruzalem, kdo te bo pomiloval? Kdo se bo obrnil, da bi te povprašal, kako ti je?

⁶Ti si me zavrgla, govori Gospod, obrnila si mi hrbet. Zato bom iztegnil roko proti tebi in te uničil, naveličal sem se prizanašati.

⁷Vejal sem jih z velnico pri vratih dežele. Oropal sem svoje ljudstvo otrok, pokončal sem ga, ker se niso odvrnili od svojih poti.

⁸Njegove vdove sem napravil številnejše kakor pesek ob morju. Pri belem dnevu sem jim pripeljal pokončevalca nad mater mladih mož, storil sem, da sta jo naglo popadla strah in groza.

⁹Onemogla je mati sedmero otrok; omedlela je. Še za dne je njeno sonce zašlo. Osramočena je bila in zmedena. Preostale izročim meču vpričo njihovih sovražnikov, govori Gospod.

Jeremijeve tožbe in Božji odgovor

¹⁰Gorje mi, moja mati, da si me rodila, moža, ki je v sporu in prepiru z vso deželo! Nisem posojal in niso mi posojali, vendar me vse preklinja.

¹¹ Gospod govori: Ali te nisem pooblastil za dobro, ali ne za to, da ob nesreči in v stiski posreduješ za sovražnike?

¹²Se mar železo zlomi, železo s severa in bron?

¹³Tvoje imetje in tvoje prihranke izročim v plen, zastonj, zaradi vseh tvojih grehov na vsem tvojem ozemlju.

¹⁴Naredim te za sužnja tvojih sovražnikov v deželi, ki je ne poznaš. Kajti ogenj se je vžgal v moji jezi, zoper vas gori.

¹⁵Ti veš, Gospod, spomni se me in zavzemi se zame! Maščuj se zame nad mojimi preganjalci! V svoji potrpežljivosti mi ne vzemi življenja! Vedi, da zaradi tebe trpim zasramovanje.

¹⁶Če so prišle tvoje besede, sem jih požiral, tvoja beseda mi je bila v radost in veselje srca, kajti tvoje ime je priklicano name, Gospod, Bog nad vojskami.

¹⁷Nisem sedel v krogu veseljakov, da bi se zabaval; spričo tvoje roke sem sedel samotni, ker si me napolnil s togoto.

¹⁸Zakaj je moja bolečina brezkončna in moja rana neozdravljiva, da se ne more zaceliti? Postal si mi varljiv hudournik, voda, na katero se ni mogoče zanesti.

¹⁹Zato tako govori Gospod: Če se spreobrneš, storim, da se vrneš in boš spet stal pred menoj. Če boš izrekal tehtne besede, nič plehkega, boš kakor moja usta. Oni se morajo obrniti k tebi, ti pa se ne smeš obrniti k njim.

²⁰Tedaj naredim iz tebe z bronom utrjen zid proti temu ljudstvu. Bojevali se bodo proti tebi, pa te ne bodo premagali, ker sem jaz s teboj, da te rešim in osvobodim, govori Gospod.

²¹Osvobodim te iz rok hudobnih in odkupim iz pesti nasilnikov.

Jeremija 16

Samotno prerokovo življenje je kakor znamenje

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Ne jemlji si žene in ne imej sinov in hčerá v tem kraju!

³Kajti tako govori Gospod o sinovih in hčerah, ki se rodijo v tem kraju, o njihovih materah, ki jih rodijo, in o njih očetih, ki so jim dali življenje v tej deželi:

⁴Bridke smrti bodo umrli, ne bodo objokovani ne pokopani, za gnoj bodo na površju zemlje; meč in lakota jih bosta pokončala. Njihova trupla bodo v žrtje pticam neba in zverem zemlje.

⁵Tako namreč govori Gospod: Ne stopaj v nobeno hišo žalosti, ne hodi k nobenemu žalovanju in ne objokuj jih, ker bom temu ljudstvu odtegnil svoj mir, govori Gospod, dobroto in usmiljenje.

⁶Veliki in majhni bodo umirali v tej deželi, ne bodo pokopani ne objokovani, nihče si ne bo delal vrezov ne si strigel glave zaradi njih.

⁷Ne bodo lomili kruha žalosti, da bi koga potolažili zaradi umrlega. Nikomur ne bodo ponudili čaše tolažbe za njegovega očeta ali mater.

⁸Tudi ne hodi v hišo, kjer je gostija, da bi z njimi sedel, jedel in pil.

⁹Kajti tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glej, storil bom, da na tem kraju, pred vašimi očmi, v vaših dneh umolkne glas vriskanja in glas veselja, glas ženina in glas neveste.

¹⁰In ko oznaniš temu ljudstvu vse te besede in ti rečejo: »Zakaj nam Gospod grozi z vso to veliko nesrečo? V čem sta naša krivda in greh, s katerim smo se pregrešili proti Gospodu, svojemu Bogu?«

¹¹Jim reci: »Ker so me zapustili vaši očetje« – govori Gospod – »in so hodili za drugimi bogovi, jim služili in jih molili, mene pa zapustili in se niso držali moje postave.

¹²A vi ste delali še huje kakor vaši očetje. Glejte namreč, vsak izmed vas sledi trmi svojega hudobnega srca, mene pa ne poslušā.

¹³Zato vas bom vrgel iz te dežele v deželo, ki je niste poznali ne vi ne vaši očetje. Tam boste lahko dan in noč služili tujim bogovom. Jaz pa vam ne bom izkazal milosti.«

Obljuba vrnitve iz izgnanstva

¹⁴Zato, glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko ne bodo več govorili: »Kakor živi Gospod, ki je Izraelove sinove pripeljal iz egiptovske dežele,«

¹⁵ampak: »Kakor živi Gospod, ki je Izraelove sinove pripeljal iz severne dežele in iz vseh dežel, kamor jih je zavrzel.« Pripeljal jih bom nazaj v njihovo deželo, ki sem jo dal njihovim očetom.

Sovražniki bodo polovili krivce

¹⁶Glej, poslal bom veliko ribičev, govori Gospod, da jih polovijo. Nato pošljem veliko lovcev, da jih polovijo na vsaki gori in na vsakem griču in v skalnih razpokah.

¹⁷Kajti moje oči zasledujejo njihove poti; niso skrite mojemu obličju. Njihova krivda ni prikrita mojim očem.

¹⁸Dvojno povrnem njihovo krivdo in njihov greh, ker so oskrunili mojo deželo s trupli svojih ogabnih malikov in napolnili mojo dedno posest s svojimi gnusobami.

Spreobrnjenje narodov

¹⁹ Gospod, moja moč in moja trdnjava, moje pribežališče ob dnevu stiske! Narodi pridejo k tebi s koncev zemlje in porečejo: Sámó laž so podedovali naši očetje, ničevost, od katere ni koristi.

²⁰Ali si človek more narediti bogove? Pa saj to niso bogovi!

²¹»Zato, glej, jim dam spoznati, tokrat jim dam spoznati svojo roko in svojo mogočnost: naj spoznajo, da mi je ime Gospod.«

Jeremija 17

Judova krivda in kazen

¹Judov greh je zapisan z železnim pisalom, z diamantno konico vrezan na tablo njihovega srca in na rogove njihovih oltarjev.

²Še njihovi otroci se spominjajo njihovih oltarjev in njihovih ašer ob zelenem drevju, na visokih gričih,

³v hribih in na ravnem. Tvoje imetje, vse tvoje prihranke izročim v plen, tvoje višine spričo greha na vsem tvojem ozemlju.

⁴Svojo dediščino, ki sem ti jo dal, boš moral zapustiti. Naredil te bom za sužnja tvojih sovražnikov v deželi, ki je ne poznaš. Kajti ogenj ste vžgali v moji jezi, ki bo na veke gorel.

Modri izreki

⁵Tako govori Gospod: Preklet mož, ki zaupa v človeka in se opira na meso, njegovo srce pa se odmika od Gospoda.

⁶Je kakor suh grm v puščavi, ne vidi, ko pride kaj dobrega; prebiva v izsušeni puščavi, v solnati, neobljudeni deželi.

⁷Blagoslovljen mož, ki zaupa v Gospoda in je Gospod njegovo zaupanje.

⁸Je kakor drevo, zasajeno ob vodi, ki steza svoje korenine k potoku, ne boji se, ko pride vročina, njegovo listje ostane zeleno; v sušnem letu ne trpi pomanjkanja in ne neha roditi sadu.

⁹Srce je zvijačnejše od vsega in zahrbtno; kdo ga more doumeti? –

¹⁰Jaz, Gospod, preiskujem srce, preizkušam obisti, da dam vsakemu po njegovih potih in po sadu njegovih dejanj.

¹¹Kakor jerebica, ki vali, česar ni znesla, je tisti, ki krivično pridobiva bogastvo: sredi svojih dni ga mora zapustiti in ob svojem koncu je bedak.

Juda naj zaupa v tempelj in Gospoda

¹²Prestol veličastva, vzvišen od začetka, je kraj našega svetišča.

¹³Izraelovo upanje – Gospod! Vsi, ki te zapustijo, bodo osramočeni; v prah bodo zapisani, kateri odstopajo od tebe, ker so zapustili Gospoda, studenec žive vode.

Prerokova molitev

¹⁴Ozdravi me, Gospod, in bom ozdravljen, reši me in bom rešen, saj si ti moja hvala.

¹⁵Glej, oni mi pravijo: »Kje je Gospodova beseda? Naj vendar pride!«

¹⁶Jaz se nisem izmikal, da bi bil pastir za tabo. Dneva poloma si nisem želel. Ti veš. Kar je prišlo z mojih ustnic, je bilo pred tvojim obličjem.

¹⁷Nikar mi ne bodi za strah, ti, moje pribežališče ob dnevu nesreče!

¹⁸Osramočeni naj bodo moji preganjalci, jaz pa naj ne bom osramočen. Oni naj osupnejo, jaz pa naj ne osupnem. Pripelji nadnje dan nesreče, z dvojnim udarcem jih zlomi!

Posvečevanje sobote

¹⁹Tako mi je rekel Gospod: Pojdi, postavi se ob Vratih sinov ljudstva, skozi katera vstopajo in izstopajo Judovi kralji, in ob vseh jeruzalemskih vratih.

²⁰Reci jim: Poslušajte Gospodovo besedo, Judovi kralji, vsi Judovci in vsi jeruzalemski prebivalci, ki hodite skozi ta vrata.

²¹Tako govori Gospod: Varujte se – za vaše življenje gre! – da bi nosili breme sobotni dan in ga prinašali skozi jeruzalemska vrata.

²²Tudi ne nosite sobotni dan nobenega bremena iz svojih hiš. Ne opravljajte nobenega dela, temveč posvečujte sobotni dan, kakor sem zapovedal vašim očetom.

²³Pa niso poslušali ne nastavili ušesa, temveč so ostali trdovratni, niso ubogali in ne sprejeli opomina.

²⁴Če me boste zdaj res poslušali, govori Gospod, in sobotni dan ne boste prinašali nobenega bremena skozi vrata tega mesta, temveč boste sobotni dan posvečevali in ne opravljali ta dan nobenega dela,

²⁵tedaj bodo prihajali skozi vrata tega mesta kralji in knezi, ki sedijo na Davidovem prestolu, na vozovih se bodo peljali in na konjih jahali, oni, njihovi knezi, Judovi možje in jeruzalemski prebivalci; in to mesto ostane večno naseljeno.

²⁶Tedaj bodo prihajali iz Judovih mest, iz jeruzalemske okolice, iz Benjaminove dežele, iz Šéfele, s hribovitega sveta in iz Negeba ter prinašali žgalne, klavne, jedilne daritve in kadilo ter prinašali zahvalne daritve v Gospodovo hišo.

²⁷Če pa me ne boste poslušali, da bi posvečevali sobotni dan, s tem da ne boste nosili bremena in sobotni dan ne hodili skozi jeruzalemska vrata, tedaj zažgem ogenj v njegovih vratih, ki požre jeruzalemske palače in ne ugasne.

Jeremija 18

Jeremija pri lončarju

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, rekoč:

²»Vstani, pojdi v lončarjevo hišo; tam ti bom naznanil svoje besede.«

³Šel sem torej v lončarjevo hišo in glej, lončar je ravno delal pri lončarskem kolovratu.

⁴Kadar se mu je posoda, ki jo je oblikoval iz gline, v roki pokvarila, je iz nje naredil drugo, kakor se je lončarju zdelo prav.

⁵Tedaj se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁶Mar ne morem, Izraelova hiša, storiti z vami kakor ta lončar? govori Gospod. Glejte, kakor je glina v lončarjevi roki, tako ste vi v moji roki, Izraelova hiša!

⁷Včasih zagrozim kakšnemu narodu ali kraljestvu, da ga bom izruval, zrušil in ugonobil.

⁸Če pa se tisti narod odvrne od svoje hudobije, zaradi katere sem mu grozil, mi je žal nesreče, ki sem mu jo mislil prizadeti.

⁹Spet drugič govorim kakšnemu narodu ali kraljestvu, da ga bom zidal in sadil.

¹⁰Če pa potem dela, kar je hudo v mojih očeh, in ne posluša mojega glasu, mi je žal dobrote, ki sem mu jo nameraval izkazati.

¹¹Zdaj torej reci Judovim možem in jeruzalemskim prebivalcem: Tako govori Gospod: Glejte, nesrečo snujem proti vam in naklep kujem zoper vas. Odvrnite se vendar vsak od svoje hudobne poti, popravite svoje poti in svoja dela.

¹²Oni pa rečejo: »Ni govora! Po svojih mislih hočemo ravnati; vsi hočemo delati po trmi svojega hudobnega srca.«

Izrael je pozabil na Gospoda

¹³Zato tako govori Gospod: Le povprašajte pri narodih! Kdo je že slišal kaj takega? Prav grozno reč je zagrešila devica Izraelova.

¹⁴Mar libanonski sneg skopni na skalnatih planjavah? Mar usahnejo gorske vode, osvežujoče, žuboreče?

¹⁵Mene pa je moje ljudstvo pozabilo, ničevim malikom zažiga kadilo. Spotaknili so se na svojih poteh, starodavnih stezah, in krenili na stranpoti, na neudelano pot.

¹⁶Svojo deželo spreminjajo v puščino, v večno roganje; kdor koli gre skozi jo, zgrožen zmaje z glavo.

¹⁷Kakor vzhodni veter jih razkropim pred sovražnikom; hrbet jim pokažem, ne obraza, ob dnevu njihove stiske.

Zarota proti Jeremiju

¹⁸Tedaj so rekli: »Dajte, skujmo naklepe proti Jeremiju, kajti duhovnikov pouk ne bo propadel ne modrečev nasvet ne prerokova beseda. Dajte, udarimo ga z jezikom in ne menimo se za njegove besede!«

¹⁹Zmeni se zame, Gospod, in poslušaj glas mojih tožnikov!

²⁰Mar se dobro vrača s hudim, ker mi kopljejo jamo! Spomni se, kako sem stal pred teboj, da bi govoril v njihov prid, da bi odvrnil tvoj srd od njih.

²¹Zato predaj njihove otroke lakoti in jih izroči oblasti meča! Njihove žene naj bodo brez otrok in vdove, njihove moške naj pobere smrt, njihove mladce naj v boju pobije meč.

²²Vpitje naj odmeva iz njihovih domov, ko naglo pripelješ nadnje roparsko tolpo. Kajti jamo kopljejo, da me ujamejo, zanke nastavljajo mojim nogam.

²³A ti, Gospod, poznaš ves njihov smrtonosni načrt proti meni. Ne odvezuj jih krivde, njih greha ne izbriši izpred svojega obličja; naj se spotaknejo pred tabo, ob času svoje jeze ukrepaj proti njim!

Jeremija 19

Razbiti vrč in njegova simbolika

¹Tako govori Gospod: Pojdi si kupit lončen vrč! Vzemi s seboj nekaj starešin ljudstva in duhovnikov.

²Pojdi v Ge Ben Hinóm ob vhodu Črepinjskih vrat in oznani tam besede, ki ti jih bom govoril.

³Reci: Poslušajte Gospodovo besedo, Judovi kralji in jeruzalemski prebivalci. Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glejte, spravil bom tako nesrečo nad ta kraj, da bo vsakemu, ki bo slišal zanjo, brnelo po ušesih.

⁴Kajti zapustili so me in mi odtujili ta kraj, ko so na njem zažigali kadilo drugim bogovom, ki jih niso poznali ne oni ne njihovi očetje ne Judovi kralji, ter napolnili ta kraj s krvjo nedolžnih;

⁵sezidali so Báalove višine, da so sežigali svoje sinove v ognju kot žgalne daritve Báalu, čeprav tega nisem zapovedal ne govoril in mi še na misel ni prišlo.

⁶Zato, glejte, pridejo dnevi, govori Gospod, ko se ta kraj ne bo več imenoval Tofet in Ge Ben Hinóm, ampak Dolina moríje.

⁷Tedaj razblinim na tem kraju načrte Juda in Jeruzalema ter poskrbim, da padejo pod mečem svojih sovražnikov in po rokah tistih, ki jim strežejo po življenju. Njihova trupla dam žreti pticam neba in zverem zemlje.

⁸To mesto spremenim v grozo in zasmeh; vsak, ki bo hodil mimo, bo zgrožen in se bo rogal zaradi vseh njegovih udarcev.

⁹Dal jim bom jesti meso njihovih sinov in hčerá; jedli bodo meso drug drugega med obleganjem in v stiski, v katero jih bodo spravili njihovi sovražniki in tisti, ki jim strežejo po življenju.

¹⁰Razbij vrč pred očmi mož, ki pojdejo s tabo,

¹¹in jim reci: Tako govori Gospod nad vojskami: To ljudstvo in to mesto razbijem tako, kakor razbiješ lončarsko posodo, ki je ni več mogoče popraviti. V Tofetu bodo pokopavali, ker drugje ne bo več prostora za pokopavanje.

¹²Tako storim temu kraju in njegovim prebivalcem, govori Gospod: to mesto naredim podobno Tofetu.

¹³Jeruzalemske hiše in hiše Judovih kraljev naj bodo nečiste kakor kraj Tofet, vse hiše, kjer so na strehah vsej nebesni vojski zažigali kadilo in drugim bogovom opravljali pitne daritve.

¹⁴Ko je Jeremija prišel iz Tofeta, kamor ga je Gospod poslal prerokovat, je stopil v dvor Gospodove hiše in rekel vsemu ljudstvu:

¹⁵Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glejte, spravim nad to mesto in nad vsa njegova mesta vso nesrečo, ki sem mu z njo zagrozil; trdovratni so namreč in ne poslušajo mojih besed.

Jeremija 20

Jeremija in Pašhúr

¹Duhovnik Pašhúr, Imêrjev sin, ki je bil glavni nadzornik v Gospodovihiši, je slišal, kako je Jeremija prerokoval vse to.

²Tedaj je Pašhúr dal preroka Jeremija pretepsti in ga del v okove pri gornjih Benjaminovih vratih ob Gospodovi hiši.

³Ko je drugo jutro izpustil Jeremija iz okovov, mu je Jeremija rekel: »Gospod te ne imenuje več Pašhúr, ampak Groza vsepovsod.

⁴Kajti tako govori Gospod: Glej, naredil bom, da boš v grozo sebi in svojim prijateljem. Ti bodo padli pod mečem svojih sovražnikov in to boš videl na svoje oči. Vsega Juda dam v roke babilonskemu kralju, ta pa jih bo odvedel v izgnanstvo v Babilon in jih pobil z mečem.

⁵Dal bom vse bogastvo tega mesta, vse njegovo premoženje in vse njegove dragocenosti; vse zaklade Judovih kraljev bom dal v roke njihovih sovražnikov. Ti jih oplenijo, vzamejo in spravijo v Babilon.

⁶Ti, Pašhúr, in vsi tvoji domači pojdete v ujetništvo; v Babilon prideš, tam umreš in tam boš pokopan, ti in vsi tvoji prijatelji, ki si jim prerokoval lažnivo.«

Prerokova huda stiska

⁷Zapeljal si me, Gospod, in dal sem se zapeljati. Premočan si bil zame in si zmagal. Ves dan sem v posmeh, vsi se norčujejo iz mene.

⁸Kadar koli govorim, moram vpiti, »Nasilje in zatiranje!« moram klicati. Zares, Gospodova beseda mi je ves dan v sramotenje in zasmeh.

⁹Če rečem: »Ne bom ga več omenjal ne več govoril v njegovem imenu,« je v mojem srcu kakor goreč ogenj, zaprt v mojih kosteh. Trudim se, da bi ga ugasil, pa ne morem.

¹⁰Že slišim šušljanje mnogih – groza vsepovsod –: »Naznanite ga! Naznanimo ga!« Vsi moji zaupni prijatelji prežé, da se spotaknem: »Morda se bo dal zapeljati, pa ga bomo premagali in se maščevali nad njim.«

¹¹A Gospod je z menoj kakor strahovit junak. Zato se bodo moji preganjalci opotekli in ne bodo zmagali, zelo bodo osramočeni, ker se jim ne bo posrečilo: sramota bo večna, nepozabna.

¹² Gospod nad vojskami, ki preizkušaš pravičnega, ki vidiš obisti in srce, naj vidim tvoje maščevanje nad njimi, saj sem tebi zaupal svojo pravdo.

¹³Pojte Gospodu, slavite Gospoda, ker rešuje življenje ubogega iz rok hudodelcev.

¹⁴Preklet bodi dan, ko sem bil rojen, dan, ko me je mati rodila: naj ne bo blagoslovljen!

¹⁵Preklet naj bo mož, ki je sporočil mojemu očetu: »Otrok, sin se ti je rodil,« in ga silno razveselil.

¹⁶Naj se temu človeku godi kakor mestom, ki jih je Gospod neusmiljeno razdejal. Naj sliši vpitje zjutraj in bojni krik opoldne,

¹⁷ker me ni umoril v materinem telesu, da bi mi mati postala grob in bi njeno telo ostalo večno noseče.

¹⁸Zakaj sem prišel iz materinega naročja, da okušam trud in žalost, da moji dnevi minevajo v samoti?

Jeremija 21

Odgovor Sedekíjevim odposlancem

¹Beseda, ki se je od Gospoda zgodila Jeremiju, ko je kralj Sedekíja poslal k njemu Malkijájevega sina Pašhúrja in duhovnika Cefanjája, Masejájevega sina, in rekel:

²»Povprašaj vendar za nas Gospoda, kajti babilonski kralj Nebukadnezar se vojskuje proti nam. Morda nam bo Gospod storil kakor pri vseh svojih čudovitih delih, da se ta umakne od nas.«

³Jeremija pa jima je rekel: »Tako recita Sedekíju:

⁴Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Glej, nazaj bom obrnil bojno orožje v vaših rokah, s katerim se bojujete proti babilonskemu kralju in Kaldejcem, ki vas oblegajo zunaj obzidja, in ga spravil na kup sredi tega mesta.

⁵Sam se bom bojeval z vami z iztegnjeno roko in z močnim laktom, z jezo, s srdom in z velikim gnevom.

⁶Udaril bom prebivalce tega mesta, ljudi in živali, z veliko kugo, da umrejo.

⁷Zatem, govori Gospod, bom dal Judovega kralja Sedekíja, njegove služabnike in ljudstvo, kar ga preostane v tem mestu od kuge, od meča in lakote, v roke babilonskega kralja Nebukadnezarja, v roke njihovih sovražnikov in v roke tistih, ki jim strežejo po življenju. On jih bo udaril z rezilom meča, ne bo jim prizanašal, ne bo imel sočutja ne usmiljenja.«

⁸Temu ljudstvu pa reci: »Tako govori Gospod: Glejte, predlagam vam pot življenja in pot smrti.

⁹Kdor ostane v tem mestu, umre pod mečem, za lakoto in kugo. Kdor pa pojde ven in se preda Kaldejcem, ki vas oblegajo, bo živel; njegovo življenje bo njegov vojni plen.

¹⁰Kajti svoje obličje obračam proti temu mestu, in sicer v nesrečo, ne v dobro, govori Gospod, v roko babilonskemu kralju bo dano, da ga sežge v ognju.«

Opomin kraljevi hiši

¹¹Hiši Judovega kralja pa reci: Poslušajte Gospodovo besedo,

¹²Davidova hiša, tako govori Gospod: Že zjutraj sodite pravično, rešujte oropanega iz rok izkoriščevalca! Sicer izbruhne moj srd kakor ogenj in bo gorel, da ga nihče ne ugasi, zaradi hudobije vaših dejanj.

¹³Glej, proti tebi sem, prebivalca doline, skala na planoti, govori Gospod. O, vi, ki pravite: »Kdo bo prišel nad nas, kdo bo vdrl v naša bivališča?«

¹⁴Kaznoval vas bom po sadovih vaših dejanj, govori Gospod, in zanetil ogenj v njenem gozdu, ki požre vse okoli nje.

Jeremija 22

Klic k spreobrnjenju

¹Tako govori Gospod: Pojdi dol v hišo Judovega kralja in tam govôri to besedo!

²Reci: Poslušaj Gospodovo besedo, Judov kralj, ki sediš na Davidovem prestolu, ti, tvoji služabniki in tvoje ljudstvo, ki hodite skozi ta vrata.

³Tako govori Gospod: Delajte prav in pravično! Rešujte oropanega iz rok izkoriščevalca! Ne zapostavljajte tujca, sirote in vdove! Ne bodite nasilni in ne prelivajte nedolžne krvi na tem kraju!

⁴Če boste to besedo res izpolnjevali, pojdejo kralji, ki sedijo na Davidovem prestolu, njihovi služabniki in njihovo ljudstvo na vozovih in konjih skozi vrata te hiše.

⁵Če pa teh besed ne boste poslušali, prisegam pri sebi, govori Gospod, da bo ta hiša postala razvalina.

⁶Tako namreč govori Gospod o hiši Judovega kralja: Kakor Gileád si mi, kakor vrh Libanona. In vendar te bom spremenil v puščavo, v nenaseljeno mesto.

⁷Odbral bom zoper tebe pokončevalce, ljudi in orožje. Posekali bodo tvoje izbrane cedre in jih vrgli v ogenj.

⁸Ko bodo številni narodi hodili mimo tega mesta in rekli drug drugemu: »Zakaj je Gospod tako storil temu velikemu mestu?«,

⁹bodo rekli: »Zato, ker so zapustili zavezo z Gospodom, svojim Bogom, in molili druge bogove ter jim služili.«

Izrek proti Joaházu

¹⁰Ne jokajte za mrtvim, ne žalujte za njim! Bridko pa jokajte za odhajajočim, ker se ne bo več vrnil ne videl svoje rojstne dežele.

¹¹Tako namreč govori Gospod o Jošíjevem sinu Šalúmu, Judovem kralju, ki je postal kralj namesto svojega očeta Jošíja in je odšel iz tega kraja: »Sèm se ne vrne več;

¹²kajti v kraju, kamor so ga odpeljali v izgnanstvo, bo umrl in te dežele ne bo več videl.«

Izrek proti Jojakímu

¹³Gorje mu, kdor si zida hišo brez pravičnosti, in gornje sobe brez pravice; kdor pusti svojega bližnjega garati brez plačila in mu ne da njegovega zaslužka;

¹⁴kdor pravi: »Sezidal si bom veliko hišo in prostorne gornje sobe.« Na njej napravi okna, jo obloži s cedrovino in škrlatno rdeče pobarva.

¹⁵Mar si postal kralj zato, da bi tekmoval v cedrovini? Ali ni tvoj oče jedel in pil? Pa je vendar delal prav in pravično; tedaj mu je šlo dobro.

¹⁶Zavzemal se je za pravico stiskanih in ubogih; tedaj je šlo dobro. To se pravi poznati mene! govori Gospod.

¹⁷Tvoje oko in srce pa gre le za dobičkom in za tem, da bi prelival nedolžno kri, da bi zatiral in izsiljeval.

¹⁸Zato tako govori Gospod o Jošíjevem sinu Jojakímu, Judovem kralju: Ne bodo ga objokovali: »Ojoj, moj brat! Ojoj, moja sestra!« Ne bodo ga objokovali: »Ojoj, gospod! Ojoj, veličanstvo!«

¹⁹Kakor osel bo pokopan: odvlekli ga bodo in vrgli onkraj jeruzalemskih vrat.

Izrek proti prestolnici Jeruzalem

²⁰Pojdi na Libanon in vpij, povzdigni svoj glas v Bašánu; vpij z Abaríma, zakaj pobiti so vsi tvoji ljubimci.

²¹Prigovarjal sem ti, ko ti je šlo še dobro. Pa si rekla: »Ne bom poslušala.« Takšna je bila tvoja pot od mladosti: nisi hotela poslušati mojega glasu.

²²Vse tvoje pastirje bo pasel veter, tvoji ljubimci bodo šli v ujetništvo. Tedaj boš namreč osramočena in zasramovana zaradi vse svoje hudobije.

²³Ti, ki prebivaš na Libanonu in gnezdiš na cedrah, kako boš ječala, ko te popadejo bolečine, podobne krčem porodnice!

Izrek proti Jojahínu

²⁴Kakor jaz živim, govori Gospod, četudi bi bil Jojakímov sin Jojahín, Judov kralj, pečatni prstan na moji desni roki, bi te odtrgal proč.

²⁵Dal te bom v roke tistih, ki ti strežejo po življenju, v roke tistih, pred katerimi te je groza, v roke babilonskega kralja Nebukadnezarja in v roke Kaldejcev.

²⁶Tebe in tvojo mater, ki te je rodila, bom vrgel v drugo deželo, kjer se nista rodila; tam bosta umrla.

²⁷V deželo, kamor bosta hrepenela, da bi se vrnila, se ne bosta vrnila.

²⁸Je ta mož Jojahín preziran, razbit lonec ali posoda, ki je nihče ne mara? Zakaj so bili zavrženi, on in njegovi potomci, in vrženi v deželo, ki je ne poznajo?

²⁹O dežela, dežela, dežela, poslušaj Gospodovo besedo!

³⁰Tako govori Gospod: Vpišite tega moža: »brez otrok, mož, ki ni imel sreče v svojih dneh!« Kajti nikomur izmed njegovih potomcev se ne bo posrečilo, da bi sedel na Davidovem prestolu in še vladal v Judu.

Jeremija 23

Zanemarjena čreda bo spet v dobrih rokah

¹Gorje pastirjem, ki pogubljajo in razganjajo ovce moje paše, govori Gospod.

²Zato tako govori Gospod, Izraelov Bog, zoper pastirje, ki pasejo moje ljudstvo: Vi ste razgnali moje ovce, jih razkropili in niste skrbeli zanje. Bom pa jaz skrbel, da kaznujem vaša hudobna dejanja, govori Gospod.

³Sam bom zbral ostanek svojih ovc iz vseh dežel, kamor sem jih razkropil, in jih pripeljal nazaj na njihov pašnik, da se bodo plodile in množile.

⁴Postavil jim bom pastirje, da jih bodo pasli. Ne bodo se več bale ne plašile in nobena ne bo pogrešana, govori Gospod.

Mesija, pravi pastir

⁵Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko obudim Davidu pravično mladiko. Vladal bo kot kralj in bo modro ravnal, prav in pravično bo delal v deželi.

⁶V njegovih dneh bo Juda rešen in Izrael bo prebival na varnem. To pa je ime, s katerim ga bodo klicali: »Gospod, naša pravičnost.«

⁷Zato, glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko ne bodo več rekli: »Kakor živi Gospod, ki je pripeljal Izraelove sinove iz egiptovske dežele,«

⁸ampak: »Kakor živi Gospod, ki je potomce Izraelove hiše odpeljal iz severne dežele in iz vseh dežel, kamor jih je bil razkropil, in jih pripeljal, da bodo prebivali na svoji zemlji.«

Zbirka izrekov proti krivim prerokom

⁹O prerokih: V meni se trga srce, vse moje kosti se tresejo. Kakor pijan človek sem postal, zaradi Gospoda in njegovih svetih besed kakor mož, ki ga je premagalo vino.

¹⁰Dežela je namreč polna prešuštnikov; zaradi tega prekletstva dežela žaluje, posušili so se pašniki v puščavi. Njihovo tekanje je hudobno, njihova moč ni prava.

¹¹Dà, tudi prerok in duhovnik sta brezbožna. Celo v svoji hiši odkrivam njuno hudobijo, govori Gospod.

¹²Zato jim bo njihova pot postala kakor spolzka tla, v temo bodo porinjeni in padli bodo v njej. Kajti nesrečo spravim nadnje, leto njih kaznovanja, govori Gospod.

¹³Pri samarijskih prerokih sem videl ogabnost: Prerokovali so pri Báalu in zapeljevali moje ljudstvo Izraela.

¹⁴Pri jeruzalemskih prerokih sem videl grozote: prešuštvujejo, hodijo v laži in krepijo roke hudodelcem, tako da se nihče ne odvrne od svoje hudobije. Vsi so mi postali kakor Sódoma, njegovi prebivalci kakor Gomóra.

¹⁵Zato Gospod nad vojskami tako govori proti prerokom: Glej, hranil jih bom s pelinom in jih napajal z zastrupljeno vodo. Od jeruzalemskih prerokov se je namreč razlila brezbožnost po vsej deželi.

¹⁶Tako govori Gospod nad vojskami: Nikar ne poslušajte besed prerokov, ki vam prerokujejo in vas slepijo. Oznanjajo videnja lastnega srca, ne pa tega, kar prihaja iz Gospodovih ust.

¹⁷Zaničevalcem Gospodove besede nenehno pravijo: »Mir boste imeli.« Vsem, ki vztrajajo v trmi svojega srca, pravijo: »Nad vas ne pride nesreča.«

¹⁸Kdo je bil vendar na posvetu pri Gospodu, da je videl in slišal njegovo besedo? Kdo je pazil na njegovo besedo in jo poslušal?

¹⁹Glej, Gospodov vihar! Srd je izbruhnil, vrtinčast vihar; razbesnel se bo nad glavo krivičnih.

²⁰ Gospodova jeza se ne odvrne, dokler ne uresniči in ne izpolni načrtov njegovega srca. Poznejše dni boste to jasno razumeli.

²¹Nisem poslal teh prerokov, pa vendar tekajo; nisem jim govoril, pa vendar prerokujejo!

²²Ko bi bili na posvetu pri meni, bi mojemu ljudstvu oznanjali moje besede in jih odvrčali z njihove hudobne poti in od njihovih hudobnih dejanj.

²³Sem jaz Bog le v bližini, govori Gospod, in ne tudi Bog v daljavi?

²⁴Ali se more kdo tako povsem skriti, da ga ne bi videl? govori Gospod. Mar ne napolnjujem nebes in zemlje? govori Gospod.

²⁵Slišal sem, kaj govorijo preroki, ki v mojem imenu prerokujejo laž in pravijo: »Sanjalo se mi je, sanjalo se mi je.«

²⁶Doklej še bo tako v srcu teh prerokov, ki prerokujejo laž in širijo sleparijo svojega srca?

²⁷Svoje sanje pripovedujejo drug drugemu; z njimi bi radi dosegli, da bi moje ljudstvo pozabilo moje ime, kakor so njihovi očetje pozabili moje ime zaradi Báala.

²⁸Prerok, ki ima sanje, naj pripoveduje sanje; kdor pa ima mojo besedo, naj zvesto govori mojo besedo. Kaj ima slama skupnega z žitom? govori Gospod.

²⁹Ali ni moja beseda kakor ogenj? govori Gospod. Mar ni kakor kladivo, ki razbija skalo?

³⁰Zato, glej, pojdem nad preroke, govori Gospod, ki drug drugemu kradejo moje besede.

³¹Glej nad preroke, govori Gospod, ki uporabljajo svoj jezik, da izrekajo Božje izreke.

³²Glej nad preroke, ki oznanjajo lažnive sanje, govori Gospod, ki jih pripovedujejo in zavajajo moje ljudstvo s svojimi lažmi in s svojim bahanjem. Jaz jih nisem poslal in jim ne zapovedal, zato čisto nič ne koristijo temu ljudstvu, govori Gospod.

³³Kadar te to ljudstvo ali prerok ali duhovnik vpraša: »Kaj je z Gospodovim bremenom?« mu reci: »Vi ste breme in jaz vas bom zavrgel, govori Gospod.«

³⁴Če prerok, duhovnik ali ljudstvo poreče »Gospodovo breme«, ga bom kaznoval z njegovo hišo vred.

³⁵Tako pravite drug drugemu in med seboj: »Kaj je odgovoril Gospod?« ali »Kaj je rekel Gospod?«

³⁶ Gospodovega bremena pa ne omenjajte več. Breme bo vsakemu njegova lastna beseda, ker prevračate besede živega Boga, Gospoda nad vojskami, našega Boga.

³⁷Takole reci preroku: »Kaj ti je odgovoril Gospod?« ali »Kaj je govoril Gospod?«

³⁸Če pa govorite »Gospodovo breme«, tako govori Gospod: Ker uporabljate besedo »Gospodovo breme«, čeprav sem poslal k vam, rekoč: Ne recite »Gospodovo breme«,

³⁹zato, glejte, vas popolnoma pozabim in vas z mestom vred, ki sem ga dal vam in vašim očetom, vržem izpred svojega obličja.

⁴⁰Nad vas spravim večni očitek in večno sramoto, ki se ne bo pozabila.

Jeremija 24

Dve košari smokev

¹ Gospod mi je dal videti dve košari smokev, postavljeni pred Gospodovim templjem. To je bilo potem, ko je babilonski kralj Nebukadnezar odpeljal iz Jeruzalema Jojakímovega sina Jojahína, Judovega kralja, in Judove višje uradnike s kovači in ključavničarji vred ter jih privedel v Babilon.

²V eni košari so bile zelo dobre smokve, kakor tiste zgodnje; v drugi košari pa so bile prav zanič, tako slabe, da jih ni bilo mogoče jesti.

³ Gospod mi je rekel: »Kaj vidiš, Jeremija?« Rekel sem: »Smokve. Dobre so zelo dobre, slabe pa so zelo slabe, tako slabe, da jih ni mogoče jesti.«

⁴Tedaj se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁵Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Kakor na te dobre smokve se hočem dobrotno ozreti na Judove izgnance, ki sem jih poslal iz tega kraja v deželo Kaldejcev.

⁶Dobrotno bom obrnil oči nanje in jih pripeljal nazaj v to deželo. Pozidal jih bom in ne podiral, jih zasajal in ne ruval.

⁷Dal jim bom srce, da me bodo spoznali: da sem Gospod. Oni bodo moje ljudstvo in jaz bom njihov Bog, ko se vrnejo k meni z vsem srcem.

⁸A kakor s slabimi smokvami, ki so tako zanič, da jih ni mogoče jesti – tako govori Gospod – tako bom ravnal s Sedekíjem, Judovim kraljem, z njegovimi

višjimi uradniki in ostankom v Jeruzalemu, ki so ostali v tej deželi, in s tistimi, ki so se naselili v egiptovski deželi.

⁹Naredim jih za grozo vsem kraljestvom na zemlji, za sramoto in pregovor, za posmeh in prekletstvo po vseh krajih, kamor jih preženem.

¹⁰Nadnje pošljem meč, lakoto in kugo, dokler ne bodo povsem iztrebljeni z zemlje, ki sem jo dal njim in njihovim očetom.

Jeremija 25

Tudi Babilon – Božji bič za Juda – bo kaznovan

¹Beseda, ki se je v četrtem letu Jošijevega sina Jojakíma, Judovega kralja – to je bilo prvo leto babilonskega kralja Nebukadnezarja – zgodila Jeremiju za vse Judovo ljudstvo.

²Prerok Jeremija jo je govoril vsemu Judovemu ljudstvu in vsem jeruzalemskim prebivalcem in rekel:

³Od trinajstega leta Amónovega sina Jošija, Judovega kralja, do tega dne, to je triindvajset let, se mi je godila Gospodova beseda. Neutrudno sem vam govoril, pa niste poslušali.

⁴ Gospod je nenehno pošiljal k vam vse svoje služabnike preroke, pa niste poslušali ne nastavljali ušesa, da bi slišali,

⁵ko je govoril: Odvrnite se, vsak s svoje hudobne poti in od svojih hudobnih dejanj, in prebivali boste na zemlji, ki jo je Gospod dal vam in vašim očetom od vekov in na veke!

⁶Ne hodite za drugimi bogovi, da bi jim služili in jih molili! Ne jezite me z delom svojih rok, pa vam ne prizadenem nič hudega.

⁷A me niste poslušali, govori Gospod, temveč ste me jezili z delom svojih rok, sebi v pogubo.

⁸Zato tako govori Gospod nad vojskami: Ker niste poslušali mojih besed,

⁹glejte, pošljem po vse rodove s severa, govori Gospod, in po babilonskega kralja Nebukadnezarja, svojega služabnika. Pripeljem jih nad to deželo in nad

njene prebivalce in nad vse te narode naokrog. Pokončam jih z zakletvijo in jih naredim za grozo, v zasmeh in večno opustošenje.

¹⁰Od njih preženem glas vriskanja in glas veselja, glas ženina in glas neveste, ropot mlina in luč svetilke.

¹¹Vsa ta dežela bo groza, opustošenje, in ti narodi bodo služili babilonskemu kralju sedemdeset let.

¹²Ko se dopolni sedemdeset let, bom kaznoval babilonskega kralja in tisti narod, govori Gospod, za njihovo krivdo; tudi deželo Kaldejcev, ki jo spremenim v večno puščino.

¹³Nad to deželo izpolnim vse, kar je zapisano v tej knjigi, kar je Jeremija prerokoval proti vsem narodom.

¹⁴Tudi oni bodo namreč služili mnogim narodom in velikim kraljem. Povrnili jim bom po njihovem početju in po delu njihovih rok.

Prerokbe proti tujim narodom **Videnje o čaši srda**

¹⁵Da, tako mi je govoril Gospod, Izraelov Bog: Vzemi iz moje roke to čašo z vinom srda in daj piti iz njega vsem narodom, h katerim te pošljem.

¹⁶Naj pijejo, se opotekajo in norijo zaradi meča, ki ga pošljem mednje.

¹⁷Vzel sem torej čašo iz Gospodove roke in dal piti vsem narodom, h katerim me je poslal Gospod:

¹⁸Jeruzalemu in Judovim mestom, njegovim kraljem in višjim uradnikom, da jih naredim za grozo in opustošenje, zasmeh in kletev – kakor je ta dan;

¹⁹faraonu, egiptovskemu kralju, njegovim služabnikom, višjim uradnikom in vsemu njegovemu ljudstvu;

²⁰vsej mešanici ljudstev, vsem kraljem v Ucovi deželi, vsem kraljem v deželi Filistejcev: v Aškelónu, Gazi, Ekrónu in ostanku v Ašdódu;

²¹Edómu, Moábu in Amóncem;

²²vsem kraljem v Tiru, vsem kraljem v Sidónu in kraljem otokov onkraj morja;

²³Dedánu, Temáju, Buzu in vsem ostriženim na sencih;

²⁴vsem kraljem v Arabiji in vsem kraljem mešanice rodov, ki prebivajo v puščavi;

²⁵vsem kraljem v Zimríju, vsem kraljem v Elámu in vsem kraljem v Mediji;

²⁶vsem kraljem na severu, bližnjim in daljnim, enemu za drugim, vsem kraljestvom sveta, kar jih je na zemlji; za njimi pa bo pil kralj v Šešáhu.

²⁷Potem jim reci: Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Pijte, opijanite se in bljuvajte. Padite, da ne vstanete več, pred mečem, ki ga pošljem med vas.

²⁸Če bi se branili vzeti čašo iz tvojih rok, da bi pili, jim reci: Tako govori Gospod nad vojskami: Morate piti!

²⁹Kajti glejte: nesrečo začnem v mestu, na katero je priklicano moje ime. Pa naj bi vam bilo prizaneseno! Ne bo vam prizaneseno, saj pokličem meč nad vse prebivalce zemlje, govori Gospod nad vojskami.

Sodba nad svetom

³⁰Ti prerokuj proti njim vse te besede in jim reci: Gospod rjove z višave, iz svojega svetega prebivališča se oglašá. Silno rjove čez svoj pašnik, vpije kakor tlačilci grozdja proti vsem prebivalcem zemlje.

³¹Do konca zemlje se razlega hrup, kajti Gospod ima tožbo zoper narode, sodil bo vse meso, krivične bo izročil meču, govori Gospod.

³²Tako govori Gospod nad vojskami: Glej, nesreča se bo širila od naroda do naroda, hud vihar se bo vzdignil od koncev zemlje.

³³Oni dan bodo tisti, ki jih je Gospod smrtno ranil, ležali od enega konca zemlje do drugega. Ne bodo objokovani ne pobrani ne pokopani: za gnoj bodo na površju zemlje.

³⁴Tulite, pastirji, kričite! Valjajte se po pepelu, vodje črede, kajti dopolnili so se vam dnevi pokola; razpršil vas bom in padli boste kakor dragocena posoda.

³⁵Uničeno je zatočišče pastirjem, za vodje črede ni več pribežališča.

³⁶Sliši se kričanje pastirjev, tuljenje vodij črede, ker Gospod pustoši njihov pašnik.

³⁷Uničeni so mirni tamarji zaradi Gospodove srdite jeze.

³⁸Kakor mlad lev je zapustil svoj brlog, ker je njihova dežela postala pustinja zaradi besnega zatiralca, zaradi njegove srdite jeze.

Jeremija 26

Prerokbe proti Izraelu in Judu Jeremija govori v templju

¹V začetku vladanja Jošíjevega sina Jojakíma, Judovega kralja, se je zgodila ta beseda od Gospoda, rekoč:

²Tako govori Gospod: Postavi se v dvor Gospodove hiše in govôri vsem, ki pridejo iz Judovih mest molit v Gospodovo hišo; govôri vse besede, ki sem ti jih ukazal, da jim jih govoriš; ne opuščaj nobene besede.

³Morda prisluhnejo in se odvrnejo, vsak s svoje hudobne poti. Tedaj mi bo žal za húdo, ki jim ga nameravam storiti zaradi njihovih hudobnih dejanj.

⁴Povej jim: Tako govori Gospod: Če me ne boste poslušali ne izpolnjevali moje postave, ki sem vam jo dal,

⁵in ne pazili na besede mojih služabnikov prerokov, ki jih pošiljam, nenehno pošiljam k vam, pa jih ne poslušate,

⁶naredim tej hiši kakor Šilu in to mesto dam za kletev vsem narodom na zemlji.

⁷Duhovniki, preroki in vse ljudstvo je slišalo, kako je Jeremija govoril te besede v Gospodovi hiši.

⁸Ko je do konca izgovoril vse, kar mu je Gospod ukazal, naj pove vsemu ljudstvu, so ga duhovniki, preroki in vse ljudstvo zgrabili in rekli »Umreti moraš!

⁹Zakaj si prerokoval v Gospodovem imenu in rekel: Kakor Šilu se bo zgodilo tej hiši in to mesto bo razdejano, da tu nihče več ne bo prebival?« In vse ljudstvo se je v Gospodovi hiši zbralo okoli Jeremija.

Sodna obravnava proti Jeremiju

¹⁰Ko so Judovi višji uradniki slišali o teh rečeh, so prišli iz kraljeve hiše h Gospodovi hiši in se usedli pri vhodu Novih vrat Gospodove hiše.

¹¹Duhovniki in preroki so rekli višjim uradnikom in vsemu ljudstvu: »Ta človek zasluži smrtno obsodbo. Prerokoval je namreč proti temu mestu, kakor ste slišali na svoja ušesa.«

¹²Jeremija pa je rekel vsem višjim uradnikom in vsemu ljudstvu: »Gospod me je poslal prerokovat o tej hiši in o tem mestu vse besede, ki ste jih slišali.

¹³Zdaj torej poboljšajte svoje poti in svoja dejanja in poslušajte glas Gospoda, svojega Boga, da bo Gospodu žal za húdo, s katerim vam je zagrozil.

¹⁴Glejte, v vaših rokah sem; storite z mano, kar je dobro in prav v vaših očeh.

¹⁵Samo eno vedite: če me usmrtite, spravite nedolžno kri nase, na to mesto in na njegove prebivalce! Saj me je Gospod v resnici poslal k vam, da vam na ušesa povem vse te besede.«

¹⁶Tedaj so rekli višji uradniki in vse ljudstvo duhovnikom in prerokom: »Ta človek ne zasluži smrtne kazni, saj nam je govoril v imenu Gospoda, našega Boga.«

¹⁷Vstali so nekateri izmed deželnih starešin in rekli vsemu zbranemu ljudstvu:

¹⁸»Mihej Moréšečan je bil prerok v dnevih Ezekíja, Judovega kralja, in je rekel vsemu Judovemu ljudstvu: ›Tako govori Gospod nad vojskami: Sion bo preoran kakor njiva, Jeruzalem bo kup razvalin, tempeljski grič gozdna višina.«

¹⁹Pa ga je Judov kralj Ezekíja in ves Juda za to usmrtil? Mar se ni zbal Gospoda in skušal pomiriti Gospodovo obličje? Potem je bilo Gospodužal za húdo, s katerim jim je zagrozil. Mi pa naj si nakopljemo na glavo tako veliko hudobijo?»

Usoda manj zavarovanega Jeremijevega posnemovalca

²⁰Še en mož je tedaj prerokoval v Gospodovem imenu: Šemajájev sin Urijá iz Kirját Jearíma. Prerokoval je proti temu mestu in proti tej deželi z istimi besedami kakor Jeremija.

²¹Kralj Jojakím, vsi njegovi junaki in vsi njegovi višji uradniki so slišali njegove govore. Tedaj ga je kralj skušal usmrtiti. Ko je Urijá to izvedel, se je zbal, pobegnil je in prišel v Egipt.

²²Kralj Jojakím pa je poslal nekatere v Egipt, Ahbórjevega sina Elnatána in druge može z njim.

²³Ti so odvedli Urijája iz Egipta in ga privedli h kralju Jojakímu. Ta ga je z mečem ubil in njegovo truplo vrgel h grobovom preprostega ljudstva.

²⁴Šafánov sin Ahikám pa je varoval Jeremija, da ga niso dali v roke ljudstva, da bi ga usmrtilo.

Jeremija 27

Jeremijevo simbolno znamenje izgnanstva

¹V začetku vladanja Jošíjevega sina Sedekíja, Judovega kralja, se je Jeremiju zgodila ta beseda od Gospoda, rekoč:

²Tako mi je rekel Gospod: Napravi si vezi in jarem ter si jih deni na vrat.

³Potem daj sporočiti edómskemu, moábskemu, amónskemu, tirskemu in sidónskemu kralju po poslancih, ki so prišli v Jeruzalem k Sedekíju, Judovemu kralju,

⁴daj jim tole naročilo za njihove gospodarje: Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Tako povejte svojim gospodarjem:

⁵Jaz sem naredil zemljo, ljudi in živali na površju zemlje s svojo veliko močjo in z iztegnjenim laktom, in jo dajem, komur se mi zdi prav.

⁶Zdaj dajem vse te dežele v roko svojemu služabniku Nebukadnezarju, babilonskemu kralju. Tudi poljske živali mu dajem, da mu bodo služile.

⁷Vsi narodi naj bodo podložni njemu, njegovemu sinu in vnuku, dokler ne pride čas tudi za njegovo deželo in ga podjarmijo številni narodi in veliki kralji.

⁸Narod pa in kraljestvo, ki ne bo hotelo služiti njemu, babilonskemu kralju Nebukadnezarju, in ne bo nastavilo svojega vratu pod jarem babilonskega kralja, ta narod bom kaznoval z mečem, z lakoto in s kugo, govori Gospod, dokler ga ne pokončam z njegovo roko.

⁹Vi torej ne poslušajte svojih prerokov, vedeževalcev, sanjačev, ugibalcev in čarovnikov, ki vam govorijo: Ne boste podložni babilonskemu kralju.

¹⁰Kajti laž vam prerokujejo, da bi vas spravili z vaše zemlje: izgnal vas bom, da izginete.

¹¹Narod pa, ki bo uklonil vrat pod jarem babilonskega kralja in mu bo podložen, bom mirno pustil na njegovi zemlji, govori Gospod, da jo bo obdeloval in prebival na njej.

Prerok svari kralja in ljudstvo

¹²Judovemu kralju Sedekíju sem govoril vse te besede: Uklonite vratove pod jarem babilonskega kralja in bodite podložni njemu in njegovemu ljudstvu, pa boste živeli.

¹³Zakaj bi umirala, ti in tvoje ljudstvo, pod mečem, za lakoto in kugo, kakor je Gospod zagrozil narodu, ki noče biti podložen babilonskemu kralju?

¹⁴Ne poslušajte govorov prerokov, ki vam pravijo: »Ne boste podložni babilonskemu kralju.« Kajti laž vam prerokujejo.

¹⁵Saj jih nisem poslal, govori Gospod, oni v mojem imenu prerokujejo lažnivo, da bi vas izgnal in bi pomrli vi in preroki, ki vam prerokujejo.

¹⁶Potem sem rekel duhovnikom in vsemu temu ljudstvu: Tako govori Gospod: Ne poslušajte besed svojih prerokov, ki vam prerokujejo: »Glejte, posode Gospodove hiše se zdaj kmalu vrnejo iz Babilona!« Kajti laž vam prerokujejo.

¹⁷Ne poslušajte jih. Bodite podložni babilonskemu kralju, pa boste živel. Zakaj naj bi to mesto postalo razvalina?

¹⁸Če so res preroki in je Gospodova beseda pri njih, naj posredujejo pri Gospodu nad vojskami, da ne pridejo v Babilon posode, ki so še ostale v Gospodovi hiši, v hiši Judovega kralja in v Jeruzalemu.

¹⁹Tako namreč govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, o morju, o stojalih in o drugih posodah, ki so še ostale v tem mestu

²⁰in jih babilonski kralj Nebukadnezar ni pobral, ko je odpeljal Jojakímovega sina Jojahína, Judovega kralja, iz Jeruzalema v Babilon z vsemi Judovimi in jeruzalemskimi veljaki vred.

²¹Tako namreč govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, o posodah, ki so še ostale v Gospodovi hiši, v hiši Judovega kralja in v Jeruzalemu:

²²V Babilon jih odnesejo in tam ostanejo do dneva, ko se ozrem po njih, govori Gospod, in jih pripeljem in vrnem v ta kraj.

Jeremija 28

Hananjá krivo prerokuje

¹Tisto leto, v začetku vladanja Sedekíja, Judovega kralja, v četrtem letu, v petem mesecu, mi je rekel Azúrjev sin Hananjá, prerok iz Gibeóna, v Gospodovi hiši pred duhovniki in vsem ljudstvom:

²»Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Zlomil bom jarem babilonskega kralja.

³Čez dve leti vrnem v ta kraj vse posode Gospodove hiše, ki jih je babilonski kralj Nebukadnezar pobral iz tega kraja in jih spravil v Babilon.

⁴Tudi Jojakímovega sina Jojahína, Judovega kralja, in vse Judove izgnance, ki so prišli v Babilon, vrnem v ta kraj, govori Gospod, kajti zlomil bom jarem babilonskega kralja.«

⁵Prerok Jeremija pa je rekel preroku Hananjáju pred duhovniki in pred vsem ljudstvom, ki je stalo v Gospodovi hiši.

⁶Prerok Jeremija je rekel: »Res, tako naj stori Gospod. Gospod naj izpolni tvoje besede, ki si jih prerokoval, da bo vrnil posode Gospodove hiše in vse izgnance iz Babilona v ta kraj.

⁷Vendar poslušaj to besedo, ki jo govorim tebi na ušesa in na ušesa vsemu ljudstvu:

⁸Preroki, ki so bili pred menoj in pred teboj oddavnaj, so prerokovali številnim deželam in velikim kraljestvom vojsko, nesrečo in kugo.

⁹Preroka pa, ki prerokuje mir, je mogoče spoznati, da je res prerok, ki ga je poslal Gospod, šele, ko se uresniči prerokova beseda.«

¹⁰Tedaj je prerok Hananjá vzel preroku Jeremiju jarem z vratu in ga zlomil.

¹¹Hananjá je rekel pred vsem ljudstvom: »Tako govori Gospod: Takole bom čez dve leti zlomil jarem babilonskega kralja Nebukadnezarja z vratu vseh narodov.« Tedaj je prerok Jeremija odšel svojo pot.

¹²Potem ko je prerok Hananjá zlomil jarem z vratu preroka Jeremija, se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

¹³»Pojdi in povej Hananjáju: Tako govori Gospod: Leseni jarem si zlomil, a namesto njega bom napravil železen jarem.

¹⁴Tako namreč govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Železen jarem denem na vrat vsem tem narodom, da bodo služili babilonskemu kralju Nebukadnezarju; in služili mu bodo. Tudi poljske živali mu dajem.«

¹⁵Prerok Jeremija je še rekel preroku Hananjáju: »Poslušaj, Hananjá! Gospod te ni poslal. Ti zavajaš to ljudstvo, da zaupa v laž.

¹⁶Zato tako govori Gospod: Glej, pognal te bom s površja zemlje. Umrl boš še letos, ker si oznanjal upor proti Gospodu.«

¹⁷Še tisto leto, v sedmem mesecu, je prerok Hananjá umrl.

Jeremija 29

Jeremijevo pismo izgnancem

¹Tole je besedilo pisma, ki ga je prerok Jeremija poslal iz Jeruzalema preostalim starešinam izgnancev, duhovnikom, prerokom in vsemu ljudstvu, ki ga je Nebukadnezar odpeljal iz Jeruzalema v Babilon.

²To je bilo potem, ko so iz Jeruzalema odšli kralj Jojahín, kraljica mati, dvorniki, Judovi in jeruzalemski višji uradniki, kovači in ključavničarji.

³Nesla sta ga Šafánov sin Elasá in Hilkiájjev sin Gemarjá, ki ju je Sedekíja, Judov kralj, poslal k babilonskemu kralju Nebukadnezarju v Babilon:

⁴Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, vsem izgnancem, ki sem jih dal odpeljati iz Jeruzalema v Babilon:

⁵Zidajte hiše in prebivajte v njih, zasajajte vrtove in uživajte njihov sad.

⁶Ženite se in rodite sinove in hčere, oženite sinove in pomozite hčere, da bodo rodile sinove in hčere, da se boste tam množili in ne manjšali.

⁷Skrbite za blaginjo mesta, kamor sem vas izgnal, in molite zanj h Gospodu; njegova blaginja je namreč vaša blaginja.

⁸Kajti tako govori Gospod, Izraelov Bog: Naj vas ne varajo vaši preroki, ki so med vami, in vaši vedeževalci. Ne poslušajte njihovih sanj, ki jih sanjajo.

⁹Saj je laž, kar vam prerokujejo v mojem imenu; nisem jih poslal, govori Gospod.

¹⁰Tako govori Gospod: Šele ko se Babilonu dopolni sedemdeset let, vas obiščem in izpolnim nad vami svojo obljubo, da vas pripeljem nazaj v ta kraj.

¹¹Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje.

¹²Klicali me boste in prihajali molit k meni in vas bom uslišal.

¹³Iskali me boste in me boste našli. Ko me boste iskali z vsem srcem,

¹⁴se vam bom dal najti, govori Gospod. Obrnil bom vašo usodo in vas bom zbral iz vseh narodov in iz vseh krajev, kamor sem vas izgnal, govori Gospod. Pripeljal vas bom nazaj v kraj, od koder sem vas odpeljal v izgnanstvo.

¹⁵Vi pa pravite: »Gospod nam je obudil preroke v Babilonu.«

¹⁶Tako govori Gospod o kralju, ki sedi na Davidovem prestolu, in o vsem ljudstvu, ki še prebiva v tem mestu, o vaših bratih, ki niso odšli z vami v izgnanstvo.

¹⁷Tako govori Gospod nad vojskami: Glejte, nadnje pošljem meč, lakoto in kugo ter jih naredim podobne ovenelim smokvam, ki so tako slabe, da jih ni mogoče jesti.

¹⁸Preganjal jih bom z mečem, z lakoto in s kugo ter jih napravil za grozo vsem kraljestvom na zemlji, za kletev, za opustošenje, za sramoto in za posmeh pri vseh narodih, kamor jih izženem,

¹⁹ker niso poslušali mojih besed, govori Gospod, ko sem pošiljal, nenehno pošiljal k njim svoje služabnike preroke, pa jih niso poslušali, govori Gospod.

²⁰A vi poslušajte Gospodovo besedo, vi vsi, izgnanci, ki sem vas poslal iz Jeruzalema v Babilon.

²¹Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, o Kolajájevem sinu Ahábu in o Maasejájevem sinu Cidkijáju, ki vam v mojem imenu prerokujeta laž: Glej, dal ju bom v roke babilonskemu kralju Nebukadnezarju, da ju pobije pred vašimi očmi.

²²Vsi Judovi izgnanci, ki so v Babilonu, bodo po njima uporabljali kletev in rekli: »Gospod naj ti stori kakor Cidkijáju in Ahábu, ki ju je babilonski kralj pekel na ognju,«

²³ker sta nizkotno ravnala v Izraelu, prešuštovala z ženami svojih bližnjih in v mojem imenu govorila lažnive besede, katerih jima nisem ukazal. To vem in sem priča za to, govori Gospod.

Jeremija in Šemajá

²⁴Šemajáju Nehelaméjcu pa reci:

²⁵Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Ti si v svojem imenu poslal pisma vsemu ljudstvu v Jeruzalemu, duhovniku Cefanjáju, Maasejájevemu sinu, in vsem duhovnikom s tole vsebino:

²⁶ Gospod te je namesto duhovnika Jojadája postavil za duhovnika, da v Gospodovi hiši paziš na vsakega zmešanca, ki prerokuje, da ga deneš v okove in na sramotilni oder.

²⁷Zakaj zdaj ne nastopiš proti Jeremiju iz Anatóta, ki vam prerokuje?

²⁸Saj nam je v Babilon poslal sporočilo: »Še dolgo bo trajalo. Zidajte hiše in prebivajte v njih; zasajajte vrtove in uživajte njihov sad.«

²⁹Duhovnik Cefanjá je bral to pismo preroku Jeremiju na ušesa.

³⁰Tedaj se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

³¹Pošlji vsem izgnancem tole sporočilo: Tako govori Gospod o Šemajáju Nehelaméjcu: Ker vam Šemajá prerokuje, čeprav ga jaz nisem poslal, in vas zavaja, da zaupate v laž,

³²zato tako govori Gospod: Glej, kaznoval bom Šemajája Nehelaméjca in njegove potomce. Nikogar ne bo imel, ki bi prebival med tem ljudstvom in doživel srečo, ki jo pripravljam svojemu ljudstvu, govori Gospod. Kajti oznanjal je upor proti Gospodu.

Jeremija 30

Obnova Izraela Obljuba o obnovi severnega Izraela

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, rekoč:

²Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Zapiši si v knjigo vse besede, ki ti jih govorim.

³Kajti glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko obrnem usodo svojega ljudstva Izraela in Juda, govori Gospod, in pripeljem jih nazaj v deželo, ki sem jo dal njihovim očetom v posest.

⁴Tole so besede, ki jih je Gospod govoril o Izraelu in o Judu.

⁵Zares, tako govori Gospod: Krik strahu slišimo, trepéta in ne miru.

⁶Vprašajte in pogledjte, ali moški rodi? Zakaj torej vidim vsakega moža z rokami na ledjih kakor pri porodnici? Zakaj so vsi obrazi prebledeli?

⁷Gorje, ker je tako velik tisti dan, da mu ni enakega. Čas stiske je za Jakoba, vendar bo rešen iz nje.

⁸Tisti dan se bo zgodilo, govori Gospod nad vojskami, da zlomim jarem z njegovega vratu in raztrgam njegove vezi, da ga ne bodo več zaslužnjevali tujci.

⁹Služili bodo Gospodu, svojemu Bogu, in Davidu, svojemu kralju, ki jim ga obudim.

¹⁰Ti pa, moj služabnik Jakob, se nikar ne boj, govori Gospod, nikar se ne plaši, Izrael! Kajti glej, rešil te bom iz daljnega kraja, tvoje potomce iz dežele njihovega ujetništva. Jakob se bo vrnil in imel mir, varen bo in nihče ga ne bo strahoval.

¹¹Saj sem jaz s teboj, govori Gospod, da te rešim. Pokončal bom namreč vse narode, med katere sem te razkropil. Tebe pa ne bom pokončal, pokoril te bom, kakor je prav, čisto brez kazni te ne bom pustil.

¹²Zares, tako govori Gospod: Neozdravljiv je tvoj zlom, strašen tvoj udarec.

¹³Nihče se ne zavzema za tvojo pravico, ni zdravila za tvojo bolečino, ni zacelitve zate.

¹⁴Vsi tvoji ljubimci so te pozabili, ne menijo se zate. Kakor udarja sovražnik, sem te udaril in te kruto pokoril zaradi tvoje velike krivde, ker so silni tvoji grehi.

¹⁵Kaj vpiješ zaradi svojega zloma, zaradi svoje brezdanje bolečine? Zaradi tvoje velike krivde, ker so silni tvoji grehi, sem ti to storil.

¹⁶Zato bodo požrti vsi, ki so te žrli, in vsi tvoji nasprotniki pojdejo v ujetništvo. Ti, ki te plenijo, sami postanejo plen, vse, ki te ropajo, izročim v rop.

¹⁷Kajti poskrbim, da boš okreval, in te ozdravim ran, govori Gospod, ker te imenujejo zavrženca: »To je Sion, za katerega se nihče ne zmeni.«

Novi časi

¹⁸Tako govori Gospod: Glej, obrnil bom usodo Jakobovih šotorov, se usmilil njegovih prebivališč. Mesto bo pozidano na svojem griču in grad bo stal na nekdanjem mestu.

¹⁹Hvalnice se bodo razlegale od tam in glas veselih ljudi. Pomnožil jih bom, ne bo jih manj; proslavil jih bom, ne bodo neznatni.

²⁰Njegovi otroci bodo, kakor so bili nekdanj, njegova skupnost bo trdna pred mano, kaznoval bom vse njihove zatiralce.

²¹Njegov knez bo vstal iz njega, njegov vladar bo prišel iz njegove srede. Jaz ga bom pritegnil in se mi bo približal, kajti kdo bi se mi drznil sam približati? govori Gospod.

²²Vi boste moje ljudstvo in jaz bom vaš Bog.

²³Glej, Gospodov vihar! Srd je izbruhnil, vrtinčast vihar; razbesnel se bo nad glavo krivičnih.

²⁴ Gospodova srdita jeza se ne odvrne, dokler ne uresniči in ne izpolni načrtov njegovega srca. Poznejše dni boste to razumeli.

Jeremija 31

Vrnitev izgnancev

¹Tisti čas, govori Gospod, bom Bog vsem Izraelovim rodbinam in oni bodo moje ljudstvo.

²Tako govori Gospod: Milost je našlo v puščavi ljudstvo, ki je ubežalo meču; Izrael gre v svoj počitek.

³Iz daljave se mi je prikazal Gospod: Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti tako dolgo izkazujem dobroto.

⁴Spet te bom pozidal in boš pozidana, devica Izraelova! Spet se boš krasila s svojimi bobniči in nastopala v rajalnem plesu.

⁵Spet boš zasajala vinograde po samarijskih gričih; zasajalci bodo zasajali in prvi uživali sad.

⁶Da, pride dan, ko bodo čuvaji klicali na Efrájimskem pogorju: »Vstanite, pojdimo na Sion h Gospodu, našemu Bogu.«

⁷Kajti tako govori Gospod: Vriskajte od veselja Jakobu, vzdikajte poglavarju narodov! Oznanjajte, hvalite in govorite: »Gospod, reši svoje ljudstvo, Izraelov ostanek!«

⁸Glejte, pripeljem jih iz severne dežele in jih zberem od koncev zemlje. Med njimi tudi slepe in hrome, noseče in porodnice hkrati, velik zbor se jih vrne sèm.

⁹Z jokom bodo prišli, s tolažbami jih pospremim nazaj; k potokom vodá jih popeljem, po ravni poti, kjer se ne spotaknejo. Jaz sem namreč Izraelov oče in Efrájim je moj prvorojenec.

¹⁰Poslušajte, narodi, Gospodovo besedo, oznanjajte jo po daljnih otokih! Govorite: »On, ki je Izraela razkropil, ga bo znova zbral, varoval ga bo kakor pastir svojo čredo.«

¹¹Kajti Gospod je rešil Jakoba, ga odkupil iz rok močnejšega od njega.

¹²Prišli bodo in vriskali na Sionski višini, žareli od veselja spričo Gospodove dobrote: spričo žita, novega vina in svežega olja, spričo mlade

drobnice in goveda. Njihovo življenje je kakor obilno namakan vrt, onemoglost se jih ne loti več.

¹³Tedaj se razveseli dekle pri plesu in mladeniči in starci obenem. Njihovo žalovanje spremenim v veselje, po stiski jih potolažim in razveselim.

¹⁴Duše duhovnikov obilno pogostim in moje ljudstvo se nasiti z mojo dobroto, govori Gospod.

¹⁵Tako govori Gospod: Glas žalovanja se sliši v Rami, bridko jokanje. Rahela objokuje svoje otroke, ne dá se potolažiti zaradi otrok, ker jih ni več.

¹⁶Tako govori Gospod: Prepreči svojemu glasu jok, solze svojim očem, kajti dobila je plačilo za svoje delo, govori Gospod: vrnejo se iz sovražnikove dežele.

¹⁷Je upanje za tvojo prihodnost, govori Gospod: otroci se vrnejo na svojo zemljo.

¹⁸Dobro slišim, da Efrájim toži: »Pokoril si me in moral sem se pokoriti kakor neukročeno tele. Obrni me nazaj, da se spreobrnem, saj si ti Gospod, moj Bog.

¹⁹Da, potem ko sem se obrnil proč, sem se skesal, potem ko sem bil poučen, sem se tolkel po kolku: Sram me je bilo in tudi zardel sem, ker sem prenašal sramoto svoje mladosti.«

²⁰Ali je Efrájim moj dragi sin ali otrok ljubljencek? Kadar koli mu zagrozim, se še in še spomnim nanj. Zato moje srce bije zanj, zagotovo se ga usmilim, govori Gospod.

²¹Postavi si kažipote, naredi si znamenja, pazi na cesto, na pot, po kateri si hodila. Vrni se, devica Izraelova, vrni se v svoja mesta.

²²Doklej se boš obotavljala, hči odpadnica? Kajti Gospod je ustvaril nekaj novega v deželi: žena obdaja moža!

Tudi Judeja bo obnovljena

²³Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Še bodo v Judovi deželi in v njenih mestih govorili tole besedo, ko obrnem njihovo usodo: »Gospod naj te blagoslovi, pašnik pravičnosti, sveta gora.«

²⁴Tam bodo skupaj prebivali Juda in vsa njegova mesta, kmetovalci in kateri se pomikajo s čredo.

²⁵Kajti nasitil bom izčrpanega in okrepil vsakega, ki omedleva.

²⁶Nato sem se prebudil in pogledal; spanje mi je dobro délo.

Juda in Izrael

²⁷Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko Izraelovo in Judovo hišo obdarim s človeškim potomstvom in z živalskim potomstvom.

²⁸Kakor sem bedel nad njimi, da bi jih izruval in zrušil, razdejal, ugonobil in onesrečil, tako bom bedel nad njimi, da jih pozidam in zasadim, govori Gospod.

Osebna odgovornost

²⁹Tiste dni ne bodo več govorili: »Očetje so jedli kislo grozdje, zobje otrok pa so skominasti.«

³⁰Temveč vsak bo umrl zaradi svoje krivde; zobje vsakega, ki bo jedel kislo grozdje, bodo skominasti.

Nova zaveza

³¹Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bom z Izraelovo hišo in Judovo hišo sklenil novo zavezo.

³²Ne zaveze, kakršno sem sklenil z njihovimi očeti tistega dne, ko sem jih prijel za roko, da bi jih izpeljal iz egiptovske dežele; to zavezo z menoj so prelomili, čeprav sem bil njihov gospodar, govori Gospod.

³³To je namreč zaveza, ki jo bom sklenil z Izraelovo hišo po tistih dneh, govori Gospod: Svojo postavo bom dal v njihovo notranjost in v njih srce jo bom zapisal. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo.

³⁴Ne bodo več učili vsak svojega rojaka, vsak svojega brata in rekli: »Spoznajte Gospoda!«, ker me bodo poznali vsi, od najmanjšega do največjega

med njimi, govori Gospod. Kajti njihovo krivdo bom odpustil in njihovega greha se ne bom več spominjal.

Bog ostaja zvest Izraelu

³⁵Tako govori Gospod, ki daje sonce za svetlobo podnevi, stalnost lune in zvezd za luč ponoči, ki razburka morje, da vzkipe njegovi valovi, Gospod nad vojskami mu je ime:

³⁶Samo če ti zakoni odpovedo pred mano, govori Gospod, tudi Izraelovo potomstvo preneha biti narod pred mano vse dni.

³⁷Tako govori Gospod: Če more kdo izmeriti nebo zgoraj in raziskati temelje zemlje spodaj, potem bom tudi jaz zavrnel vse Izraelovo potomstvo zaradi vsega, kar so storili, govori Gospod.

Obnova in veličina Izraela

³⁸Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bo spet pozidano mesto za Gospoda od stolpa Hananéla do Vogalnih vrat.

³⁹In merilna vrvica bo tekla še dalje naravnost čez hrib Garéb in bo zavila v Goo.

⁴⁰In vsa dolina trupel in pepela in vse polje do potoka Cedrona in do vogala Konjskih vrat na vzhodu bosta sveta Gospodu. Nikdar več se ne bo podrlo ne razdejal.

Jeremija 32

Kupljena njiva – jamstvo Judove srečne prihodnosti

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda v desetem letu Sedekíja, Judovega kralja, to je osemnajsto leto Nebukadnezarja.

²Takrat je vojska babilonskega kralja oblegala Jeruzalem in prerok Jeremija je bil zaprt v stražnem dvoru, ki je bil v hiši Judovega kralja.

³Judov kralj Sedekíja ga je tja zaprl in rekel: »Zakaj si prerokoval: Tako govori Gospod: »Glej, to mesto dam v roke babilonskemu kralju, da ga zavzame;

⁴in Sedekíja, Judov kralj, ne bo ubežal roki Kaldejcev, temveč bo gotovo predan v roke babilonskemu kralju in moral bo z njim govoriti iz ust do ust ter mu gledati iz oči v oči;

⁵Sedekíja bo odpeljal v Babilon, tam bo ostal, dokler ga ne obiščem, govori Gospod; če se boste bojevali proti Kaldejcem, ne boste imeli uspeha.«

⁶Jeremija je rekel: Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

⁷»Glej, Hanamél, sin tvojega strica Šalúma, bo prišel k tebi in rekel: »Kupi si mojo njivo v Anatótu; imaš namreč odkupno pravico.«

⁸Tedaj je prišel Hanamél, moj bratranec – po Gospodovi besedi – k meni v stražni dvor in mi rekel: »Kupi, prosim, mojo njivo v Anatótu v Benjaminovi deželi, saj imaš dedno in odkupno pravico; kupi si jo torej.« Tedaj sem spoznal, da je bila to Gospodova beseda.

⁹Kupil sem njivo od Hanaméla, svojega bratranca, v Anatótu in sem mu plačal v srebru, sedemnajst šeklov srebra.

¹⁰Napisal sem kupno pismo, ga zapečatil, dobil priče in odtehtal srebro na tehtnici.

¹¹Nato sem vzel zapečateno kupno pismo, napisano po vseh predpisih, in odprt prepis.

¹²Kupno pismo sem izročil Nerijájevemu sinu Baruhu, Mahsejájevemu vnuku, vpričo Hanaméla, svojega bratranca, pred pričami, ki so podpisale kupno pismo, in pred vsemi Judovci, ki so se zadrževali v stražnem dvoru.

¹³Vpričo njih sem Baruhu ukazal in rekel:

¹⁴Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: »Vzemi ti listini, to zapečateno kupno pismo in to odprto pismo, ter ju deni v lončeno posodo, da se dolgo ohranita.

¹⁵Tako namreč govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Še se bodo v tej deželi kupovale hiše, njive in vinogradi.«

¹⁶Ko sem izročil kupno pismo Nerijájevemu sinu Baruhu, sem molil h Gospodu in rekel:

¹⁷»Oh, Gospod Bog! Glej, ti si s svojo veliko močjo in z iztegnjenim laktom naredil nebo in zemljo, tebi ni pretežka nobena stvar.

¹⁸Tisočem izkazuješ dobroto, krivdo očetov pa plačuješ v naročje njihovih otrok za njimi, veliki, mogočni Bog, čigar ime je Gospod nad vojskami,

¹⁹velik v nasvetu, bogat v dejanju. Tvoje oči bedijo nad potmi vseh ljudi, da daš vsakemu po njegovih potih in po sadu njegovih dejanj.

²⁰Delal si znamenja in čudeže v egiptovski deželi in do tega dne v Izraelu in med ljudmi; pridobil si si ime, kakršno je ta dan.

²¹Izpeljal si svoje ljudstvo Izraela iz egiptovske dežele z znamenji in s čudeži, z močno roko in z iztegnjenim laktom, in v velikem strahu.

²²Dal si jim to deželo, kakor si jo s prisego obljubil njihovim očetom, da jim jo daš, deželo, v kateri se cedita mleko in med.

²³Prišli so in si jo prisvojili, vendar niso poslušali tvojega glasu in se niso ravnali po tvoji postavi; nič tega, kar si jim zapovedal storiti, niso storili. Zato si priklical nanje vso to nesrečo.

²⁴Glej, okopi že grozijo, da bo mesto zavzeto; po meču, lakoti in kugi bo mesto izročeno Kaldejcem, ki se bojujejo proti njemu. Kar si rekel, se uresničuje; glej, sam vidiš.

²⁵Ti pa, Gospod Bog, si mi rekel: »Kupi si njivo za denar in najemi priče!« ko je vendar mesto dano v roke Kaldejcem.«

Bog zagotovi vrnitev ljudstva

²⁶Zgodila se je Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

²⁷Glej, jaz sem Gospod, Bog vsega mesa. Ali je kaj pretežko zame?

²⁸Zato tako govori Gospod: Glej, to mesto dam v roke Kaldejcem in v roko Nebukadnezarju, babilonskemu kralju, da ga zavzame.

²⁹Kaldejci, ki se bojujejo za to mesto, bodo prišli in mesto zažgali z ognjem. Požgali bodo hiše, ki so na njihovih strehah zažigali kadilo Báalu in izlivali drugim bogovom pitne daritve, da bi me jezili.

³⁰Kajti Izraelovi in Judovi sinovi so od svoje mladosti delali le to, kar je hudo v mojih očeh; Izraelovi sinovi so me le jezili z delom svojih rok, govori Gospod.

³¹Zares, v jezo in srd mi je bilo to mesto od dne, ko so ga sezidali, do tega dne. Zato ga moram odpraviti izpred svojega obličja

³²zaradi vse hudobije Izraelovih in Judovih sinov, ki so to počenjali, da bi me jezili, oni, njihovi kralji, knezi, duhovniki in preroki, Judovi možje in jeruzalemski prebivalci.

³³Kazali so mi hrbet, ne obraza, in čeprav sem jih poučeval, nenehno poučeval, niso poslušali, da bi sprejeli opomin.

³⁴Postavili so svoje gnusobe v hišo, na katero je priklicano moje ime, da bi jo oskrunili.

³⁵Sezidali so višine Báalu v Ge Ben Hinómu in darovali Molohu svoje sinove in hčere, česar jim nisem zapovedal in mi še na misel ni prišlo, da bi počenjali to gnusobo in zapeljevali Juda v greh.

³⁶A zdaj tako govori Gospod, Izraelov Bog, o tem mestu, o katerem pravite, da je dano v roke babilonskemu kralju po meču, lakoti in kugi:

³⁷Glej, zberem jih iz vseh dežel, kamor sem jih izgnal v svoji jezi in srdu in velikem gnevu, in jih pripeljem nazaj v ta kraj ter poskrbim, da bodo varno prebivali.

³⁸Moje ljudstvo bodo in jaz bom njihov Bog.

³⁹Dal jim bom eno srce in eno pot, da se me bodo vselej bali, v srečo sebi in svojim otrokom za seboj.

⁴⁰Sklenil bom z njimi večno zavezo; nikdar se ne obrnem od njih, da bi jim ne delal dobro; v srce jim bom dal svoj strah, da se ne odvrnejo od mene.

⁴¹Veselil se jih bom in jim izkazoval dobroto; zasadil jih bom trdno v to deželo, z vsem svojim srcem in z vso svojo dušo.

⁴²Kajti tako govori Gospod: Kakor sem pripeljal nad to ljudstvo vso to veliko nesrečo, tako pripeljem nadjne tudi vse dobro, kar sem jim obljubil.

⁴³Spet bodo kupovali njive v tej deželi, o kateri pravite: »Pustinja je, brez ljudi in živine, dana Kaldejem v roke.«

⁴⁴Njive bodo spet kupovali za denar, pisali o tem listine, jih pečatili in privzemali priče v Benjaminovi deželi, v jeruzalemski okolici, v Judovih mestih, v gorskih mestih, v mestih v Šéfeli in v mestih v Negebu. Kajti jaz obrnem njihovo usodo, govori Gospod.

Jeremija 33

Še ena obljuba o obnovi Jeruzalema in Judeje

¹Ko je bil Jeremija še priprt v stražnem dvoru, se mu je drugič zgodila Gospodova beseda, rekoč:

²Tako govori Gospod, ki je naredil zemljo, Gospod, ki jo je oblikoval in ji dal trdnost – Gospod je njegovo ime:

³Klič me in ti bom odgovoril; povedal ti bom velike in nedoumljive reči, ki jih nisi poznal.

⁴Kajti tako govori Gospod, Izraelov Bog, o hišah tega mesta in o hišah Judovih kraljev, ki so jih podrli za obrambo proti okopom in pred mečem,

⁵da bi se spoprijeli s Kaldejci in jih napolnili s trupli ljudi, ki sem jih udaril v svoji jezi in srdi, ker sem pred tem mestom zakril svoje obličje zaradi vse njihove hudobije. –

⁶Glej, pospešim mu okrevanje in ozdravljenje, ozdravim jih in jim odkrijem obilje miru in varnosti.

⁷Obrnil bom Judovo in Izraelovo usodo in jih pozidal kakor prej.

⁸Očistil jih bom vse njihove krivde, s katero so grešili proti meni, in jim odpustil vse njihove krivde, ki so jih zagrešili proti meni in s katerimi so se mi upirali.

⁹Jeruzalem mi bo v veselje, v slavo in ponos pri vseh narodih na zemlji, ki bodo slišali o vsem, kar jim dobrega naklonim. Ostrmeli bodo in zadržteli spričo vsega dobrega in vsega miru, ki mu ga naklonim.

¹⁰Tako govori Gospod: Na tem kraju, o katerem pravite: »Puščava je, brez ljudi in brez živine,« v Judovih mestih in po jeruzalemskih cestah, ki so zdaj opustošene, brez ljudi, brez prebivalcev in brez živine,

¹¹se bo spet slišal glas vriskanja in glas veselja, glas ženina in glas neveste, glas tistih, ki prinašajo zahvalne daritve v Gospodovo hišo in pojejo: Hvalite Gospoda nad vojskami, ker je dober Gospod, ker na veke traja njegova dobrot. Kajti obrnil bom usodo dežele in bo kakor nekdanj, govori Gospod.

¹²Tako govori Gospod nad vojskami: V tem kraju, ki je opustošen, brez ljudi in brez živine, in v vseh njegovih mestih bo spet pašnik, na katerem bodo pastirji čredi dajali počitek.

¹³V gorskih mestih, v mestih v Šéfeli, v mestih v Negebu, v Benjaminovi deželi, v jeruzalemski okolici in v Judovih mestih bodo spet hodile črede pod vodstvomtistega, ki jih prešteva, govori Gospod.

Ustanove prihodnosti

¹⁴Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko izpolnim obljubo, ki sem jo dal Izraelovi in Judovi hiši.

¹⁵Tiste dni in tisti čas storim, da požene Davidu mladika pravičnosti; delala bo prav in pravično v deželi.

¹⁶Tiste dni bo Juda rešen in Jeruzalem bo prebival na varnem. Takole pa jo bodo imenovali: »Gospod, naša pravičnost.«

¹⁷Kajti tako govori Gospod: Ne bo odstranjen nobeden izmed Davidovih mož, ki bodo sedeli na prestolu Izraelove hiše.

¹⁸Tudi izmed levitskih duhovnikov ne bo nobeden odstranjen izpred mojega obličja, da ne bi daroval žgalne daritve, zažigal jedilne daritve in vse dni opravljal klavne daritve.

¹⁹Zgodila se je Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

²⁰Tako govori Gospod: Če morete razveljaviti mojo zavezo z dnevom in mojo zavezo z nočjo, tako da ne bo več dneva in noči ob njunem času,

²¹tedaj se more razveljaviti tudi moja zaveza z mojim služabnikom Davidom, tako da ne bi več imel sina, ki bi kraljeval na njegovem prestolu, in moja zaveza z leviti in duhovniki, ki mi služijo.

²²Kakor ni mogoče prešteti nebesne vojske in ne izmeriti morskega peska, tako bom pomnožil potomstvo svojega služabnika Davida in levite, ki mi služijo.

²³Zgodila se je Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

²⁴Mar nisi opazil, kaj govorijo ti ljudje: »Gospod je zavrgel dve rodbini, ki ju je izvolil?« Tako zaničujejo moje ljudstvo, da ni več narod v njihovih očeh.

²⁵Tako govori Gospod: Če nisem sklenil zaveze z dnevom in nočjo in nisem postavil zakonov neba in zemlje,

²⁶potem bom zavrgel potomce Jakoba in svojega služabnika Davida, da izmed njegovih potomcev ne bom več jemal vladarjev nad potomci Abrahama, Izaka in Jakoba. Kajti obrnil bom njihovo usodo in se jih usmilil.

Jeremija 34

Usoda kralja Sedekija

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, ko so se babilonski kralj Nebukadnezar, vsa njegova vojska in vsa kraljestva na zemlji, ki so bila pod njegovo oblastjo, in vsa ljudstva vojskovali proti Jeruzalemu in proti vsem njegovim mestom.

²Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Pojdi, govôri Judovemu kralju Sedekíju in mu reci: Tako govori Gospod: Glej, to mesto dajem v roke babilonskemu kralju, da ga požge z ognjem.

³Ti ne ubežiš njegovi roki, zagotovo boš ujet in mu dan v roke. Iz oči v oči boš gledal babilonskega kralja in njegova usta bodo govorila tvojim ustom; potem pojdeš v Babilon.

⁴Vendar poslušaj Gospodovo besedo, Sedekíja, Judov kralj! Tako govori Gospod o tebi: Ne boš umrl pod mečem.

⁵V miru boš umrl. In kakor so zažigali dišave za tvoje očete, prejšnje kralje, ki so bili pred teboj, tako jih bodo zažgali tudi zate in te objokovali: »Ojoj, gospod!« Sam sem govoril besedo, govori Gospod.

⁶Prerok Jeremija je govoril vse te besede Judovemu kralju Sedekíju v Jeruzalemu,

⁷ko se je vojska babilonskega kralja bojevala proti Jeruzalemu in proti vsem Judovim mestom, ki so še ostala, proti Lahíšu in Azéki; to sta bili namreč edini utrjeni mesti, ki sta se med Judovimi mesti še držali.

O osvoboditvi sužnjev

⁸Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, potem ko je kralj Sedekíja sklenil zavezo z vsem ljudstvom v Jeruzalemu, da jim razglasi osvoboditev:

⁹vsak naj osvobodi svojega sužnja in svojo sužnjo, Hebrejca in Hebrejko; nihče naj nima v sužnosti Juda, svojega brata.

¹⁰Ubogali so vsi knezi in vse ljudstvo, ki so se zavezali, da vsak osvobodi svojega sužnja in svojo sužnjo in jih nima več v sužnosti. Ubogali so in jih odpustili.

¹¹Pozneje pa so se premislili, vzeli sužnje, moške in ženske, ki so jih osvobodili, spet nazaj in jih prisilili v sužnost.

¹²Tedaj se je Jeremiju zgodila Gospodova beseda, rekoč:

¹³Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Jaz sem sklenil zavezo z vašimi očeti, ko sem jih izpeljal iz egiptovske dežele, iz hiše sužnosti, in jim naročil:

¹⁴»Po sedmih letih odpustite vsak svojega brata Hebrejca, ki ti je bil prodan; potem ko ti je služil šest let, ga odpusti prostega!« A vaši očetje me niso poslušali ne nastavili ušesa.

¹⁵Vi ste se zdaj spreobrnili, storili ste, kar je prav v mojih očeh: razglasili ste osvoboditev vsak svojega bližnjega in sklenili dogovor pred menoj v hiši, na katero je priklicano moje ime.

¹⁶A premislili ste se in oskrunili moje ime, ko ste vzeli nazaj vsak svojega sužnja in svojo sužnjo, ki ste jih na njihovo veselje osvobodili, in jih prisilili, da so vam spet sužnji in sužnje.

¹⁷Zato tako govori Gospod: Niste me ubogali, da bi razglasili osvoboditev vsak za svojega brata in za svojega bližnjega. Glejte, zato vam jaz razglasam osvoboditev za meč, za kugo in za lakoto, govori Gospod; naredil vas bom za grozo vsem kraljestvom na zemlji.

¹⁸Z možmi, ki so prelomili mojo zavezo in se niso držali določb zaveze, ki so jo sklenili pred menoj, bom storil kakor s teletom, ki so ga razsekali na dvoje in šli med njegovima polovicama.

¹⁹Judove in jeruzalemske višje uradnike, dvornike, duhovnike in vse ljudstvo dežele, ki so šli med polovicama teleta,

²⁰bom dal v roke njihovih sovražnikov in v roke tistih, ki jim strežejo po življenju. Njihova trupla bodo žrle ptice neba in zveri zemlje.

²¹Tudi Judovega kralja Sedekíja in njegove kneze bom dal v roke njihovih sovražnikov, v roke tistih, ki jim strežejo po življenju, in v roke vojske babilonskega kralja, ki je zdaj odšla od vas.

²²Glejte, ukazal bom, govori Gospod, in jih pripeljal nazaj nad to mesto, da se bodo bojevali proti njemu, ga zavzeli in požgali z ognjem. Judova mesta bom spremenil v puščavo, kjer ne bo nihče prebival.

Jeremija 35

Zvestoba Rehábovcev

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda v dnevih Jošíjevega sina Jojakíma, Judovega kralja:

²Pojdi k družini Rehábovcev, govôri z njimi in jih pripelji v Gospodovo hišo, v eno od sob, in jim daj piti vina.

³Vzel sem Jaazanjája, Jirmejájevega sina in Habacinjájevega vnuka, njegove brate, vse njegove sinove in vso družino Rehábovcev.

⁴Peljal sem jih v Gospodovo hišo, v sobo sinov Hanána, Jigdaljájevega sina, Božjega moža, ki je poleg sobe višjih uradnikov nad sobo Šalúmovega sina Maasejája, čuvaja na pragu.

⁵Postavil sem pred družino Rehábovcev polne vrče vina in kozarce in jim rekel: »Pijte vino.«

⁶Pa so rekli: »Ne pijemo vina; kajti naš praded Jonadáb, Rehábov sin, nam je zapovedal: »Ne pijte vina, ne vi ne vaši sinovi na veke.

⁷Ne zidajte hiše in ne sejte semena, ne zasajajte vinograda in ga ne imejte, temveč vse svoje dni prebivajte v šotorih, da boste dolgo živeli na zemlji, na kateri ste le gostje.«

⁸Pokorni smo glasu Jonadába, Rehábovega sina, svojega praded, v vsem, kar nam je zapovedal, da vse svoje dni ne pijemo vina, ne mi ne naše žene ne naši sinovi in hčere,

⁹da ne zidamo hiš, da bi v njih prebivali, in da nimamo vinogradov, njiv in setve.

¹⁰Prebivamo v šotorih in pokorno delamo vse, kar nam je zapovedal naš praded Jonadáb.

¹¹Ko pa je babilonski kralj Nebukadnezar prodiral v deželo, smo rekli: »Pridite, pojdimo pred vojsko Kaldejcev in Arámcev v Jeruzalem.« Tako zdaj živimo v Jeruzalemu.«

¹²Tedaj se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

¹³Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Pojdi, povej Judovim možem in jeruzalemskim prebivalcem: Ali ne boste sprejeli opomina in poslušali moje besede? govori Gospod.

¹⁴Zapoved Rehábovega sina Jonadába, ki je svojim sinovom prepovedal piti vino, se izpolnjuje. Vse do tega dne ne pijejo vina, kajti pokorni so zapovedi svojega pradede. Jaz pa sem vam nenehno govoril, a mi niste bili pokorni.

¹⁵Pošiljal, nenehno pošiljal sem vam vse svoje služabnike preroke in govoril: Odvrnite se vendar vsak s svoje hudobne poti, poboljšajte svoja hudobna dejanja in ne hodite za drugimi bogovi, da bi jim služili. Tako boste ostali na zemlji, ki sem jo dal vam in vašim očetom. A niste nastavili ušesa in me niste ubogali.

¹⁶Da, sinovi Rehábovega sina Jonadába so se držali zapovedi svojega pradede, ki jim jo je dal; to ljudstvo pa me ne uboga.

¹⁷Zato tako govori Gospod, Bog nad vojskami, Izraelov Bog: Glejte, nad Juda in nad vse jeruzalemske prebivalce spravim vso nesrečo, s katero sem jim zagrozil, ker sem jim govoril, pa me niso poslušali; ker sem jih klical, pa niso odgovorili.

Jeremijevo priznanje Rehábovcem

¹⁸Hiši Rehábovcev pa je Jeremija rekel: »Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Ker ste bili pokorni zapovedi Jonadába, svojega pradede, in ste se držali vseh njegovih zapovedi in delali vse, kakor vam je zapovedal,

¹⁹zato tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Rehábovemu sinu Jonadábu naj vse dni ne zmanjka potomca, ki bi ne stal pred menoj.«

Jeremija 36

Usoda Jeremijeve preroške službe Zapis prerokovanj prebran v templju

¹V četrtem letu Jošíjevega sina Jojakíma, Judovega kralja, se je zgodila Jeremiju ta beseda od Gospoda, rekoč:

²Vzemi si zvitek knjige in zapiši vanj vse besede, ki sem ti jih govoril o Izraelu in o Judu in o vseh narodih od dneva, ko sem te ogovoril, od Jošijevih dni do tega dne.

³Morda bo Judova hiša prisluhnila vsej nesreči, ki jim jo nameravam storiti, in se bodo vrnili vsak s svoje hudobne poti, da jim bom mogel odpustiti krivdo in greh.

⁴Tedaj je Jeremija poklical Nerijájevega sina Baruha. Baruh je po Jeremijevem nareku zapisal v zvitek knjige vse Gospodove besede, ki mu jih je govoril.

⁵Nato je Jeremija Baruhu ukazal: »Mene ovirajo, ne morem iti v Gospodovo hišo.

⁶Zato pojdi ti in na postni dan beri iz zvitka, ki si ga napisal po mojem nareku, Gospodove besede, na ušesa ljudstva v Gospodovi hiši. Beri, da bodo slišali tudi vsi Judovci, ki so prišli iz svojih mest.

⁷Njihova prošnja morda pride pred Gospoda in se vrnejo vsak s svoje hudobne poti. Velika je namreč jeza in togota, s katero je Gospod govoril proti temu ljudstvu.«

⁸Nerijájev sin Baruh je storil vse, kar mu je prerok Jeremija ukazal, in bral iz knjige Gospodove besede v Gospodovi hiši.

⁹V petem letu Jošijevega sina Jojakíma, Judovega kralja, v devetem mesecu, so razglasili post pred Gospodom za vse ljudstvo v Jeruzalemu in za vse ljudstvo, ki je prišlo iz Judovih mest v Jeruzalem.

¹⁰Baruh je bral iz knjige Jeremijeve besede v Gospodovi hiši v dvorani Šafánovega sina Gemarjája, pisarja, v gornjem dvoru pri vhodu Novih vrat Gospodove hiše, na ušesa vsega ljudstva.

Baruh prebere zvitek na dvoru

¹¹Miha, Gemarjájev sin in Šafánov vnuk, je slišal vse Gospodove besede iz knjige.

¹²Šel je v kraljevo hišo v pisarjevo sobo. Tam so bili ravno vsi višji uradniki na seji: pisar Elišamá, Šemajájev sin Delajá, Ahbórjev sin Elnatán, Šafánov sin Gemarjá, Hananjájev sin Cidkijá in vsi drugi višji uradniki.

¹³Miha jim je povedal vse besede, ki jih je slišal, ko je Baruh bral iz knjige na ušesa ljudstva.

¹⁴Tedaj so vsi višji uradniki poslali k Baruhu Jehudíja, Netanjájevega sina, Šelemjájevega vnuka, Kušíjevega pravnuka, s pozivom: »Zvitek, iz katerega si bral na ušesa ljudstva, vzemi s seboj in pridi!« Nerijájev sin Baruh je vzel zvitek s seboj in prišel k njim.

¹⁵Rekli so mu: »Sédi in nam ga beri na ušesa.« In Baruh jim je bral na ušesa.

¹⁶Ko so slišali vse besede, so se prestrašeni spogledali in rekli Baruhu: »Vse te besede moramo sporočiti kralju.«

¹⁷Baruha pa so vprašali in rekli: »Povej nam vendar, kako si mogel zapisati vse te besede iz njegovih ust?«

¹⁸Baruh jim je rekel: »Narekoval mi je vse te besede in jaz sem jih s črnilom napisal v knjigo.«

¹⁹Nato so višji uradniki rekli Baruhu: »Pojdi, skrij se, ti in Jeremija; nihče naj ne ve, kje sta.«

Jojakím zažge zvitek

²⁰Potem so šli h kralju na dvor. Zvitek so shranili v sobi pisarja Elišamája in sporočili kralju na ušesa vso zadevo.

²¹Kralj je poslal Jehudíja, naj gre po zvitek. Ta ga je vzel iz sobe pisarja Elišamája; potem ga je Jehudí bral na ušesa kralja in na ušesa vseh višjih uradnikov, ki so stali ob kralju.

²²Kralj je takrat stanoval v jesenski palači – bilo je v devetem mesecu – in ogenj je gorel pred njim.

²³Brž ko je Jehudí prebral tri do štiri stolpce, jih je kralj s pisarskim nožem odrezal in jih vrgel v ogenj na žerjavici; vse dotlej, dokler ni ves zvitek zgorel v ognju na žerjavici.

²⁴Ne kralj ne njegovi služabniki se niso zbali in pretrgali oblačil, ko so slišali vse te besede.

²⁵Elnatán, Delajá in Gemarjá so sicer rotili kralja, naj ne sežiga zvitka, pa jih ni maral poslušati.

²⁶Kralj je ukazal kraljevemu sinu Jerahmeélu, Azriélovemu sinu Serajáju in Abdeélovemu sinu Šelemjáju, naj primejo pisarja Baruha in preroka Jeremija. A Gospod ju je skril.

Nov zvitek

²⁷Potem ko je kralj sežgal zvitek z besedilom, ki ga je zapisal Baruh po Jeremijevem nareku, se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

²⁸Vzemi drug zvitek in zapiši vanj vse poprejšnje besede, ki so bile v prvem zvitku, katerega je Judov kralj Jojakím sežgal.

²⁹O Judovem kralju Jojakímu pa reci: Tako govori Gospod: Ti si sežgal ta zvitek, češ: Zakaj si zapisal v njem: Gotovo pride babilonski kralj in uniči to deželo ter iztrebi ljudi in živino?

³⁰Zato tako govori Gospod o Judovem kralju Jojakímu: Ne bo imel nikogar, ki bi sedel na Davidovem prestolu; in njegovo truplo bo prepuščeno dnevni vročini in nočnemu mrazu.

³¹Kaznoval bom na njem, na njegovem potomstvu in na njegovih služabnikih njihovo krivdo in spravil nadnje, nad jeruzalemske prebivalce in nad Judovce vso nesrečo, s katero sem jim zagrozil, a niso hoteli poslušati.

³²Jeremija je torej vzel drug zvitek in ga dal pisarju Baruhu, Nerijájevemu sinu; ta je vanj zapisal po Jeremijevem nareku vse besede knjige, ki jo je Judov kralj Jojakím sežgal. Tem je bilo dodanih še veliko podobnih besed.

Jeremija 37

Med obleganjem Jeruzalema

¹Jošijev sin Sedekíja je postal kralj namesto Jojakímovega sina Jojahína. Za kralja v Judovi deželi ga je postavil babilonski kralj Nebukadnezar.

²Vendar ne on ne njegovi služabniki ne ljudstvo dežele niso poslušali besed, ki jih je Gospod govoril po preroku Jeremiju.

³Kralj Sedekíja je poslal Šelemjájevega sina Juhála in duhovnika Cefanjája, Maasejájevega sina, k preroku Jeremiju s pozivom: »Moli za nas h Gospodu, našemu Bogu!«

⁴Jeremija je takrat še vstopal in izstopal sredi ljudstva, niso ga še vrgli v ječo.

⁵Tedaj je faraonova vojska krenila iz Egipta. Ko so Kaldejci, ki so oblegali Jeruzalem, slišali novico o tem, so se umaknili izpred Jeruzalema.

⁶Tačàs se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

⁷Tako govori Gospod, Izraelov Bog: Judovemu kralju, ki vas je poslal k meni, da bi me vprašal, povejte tako: Glej, faraonova vojska, ki vam je šla na pomoč, se bo vrnila v svojo deželo Egipt.

⁸Kaldejci pa bodo spet prišli, se bojevali proti temu mestu, ga zavzeli in požgali z ognjem.

⁹Tako govori Gospod: Ne varajte se z mislijo: »Kaldejci bodo gotovo šli od nas,« ker ne bodo šli.

¹⁰Tudi ko bi vso vojsko, ki se bojuje proti vam, pobili, da bi ostalo od njih le nekaj ranjencev v svojih šotorih, bi se ti vzdignili in požgali to mesto.

Jeremija v zaporu

¹¹Ko je kaldejska vojska zaradi faraonove vojske odrinila izpred Jeruzalema,

¹²se je Jeremija odpravil iz Jeruzalema na pot v Benjaminovo deželo, da bi tam pri svojcih dobil svoj dedni delež.

¹³Ko je prišel do Benjaminovih vrat, je stal tam stražnik po imenu Jirijá, Šelemjájev sin in Hananjájev vnuk. Prijel je preroka Jeremija, rekoč: »H Kaldejem hočeš prebežati.«

¹⁴Jeremija je rekel: »Ni res, nočem prebežati h Kaldejem.« Jirijá pa ga ni maral poslušati. Prijel je Jeremija in ga odpeljal k višjim uradnikom.

¹⁵Višji uradniki so se razjezili nad Jeremijem, ga dali pretepsti in ga zaprli v hiši pisarja Jonatana, ki so jo naredili za zapor.

¹⁶Tako je Jeremija prišel v obokano ječo. Tam je ostal dolgo časa.

Pogovor s kraljem

¹⁷Potem je kralj Sedekíja poslal ponj. V svoji hiši ga je na skrivnem vprašal in rekel: »Ali je kakšna beseda od Gospoda?« Jeremija je rekel: »Je« in dostavil: »V roke babilonskega kralja boš izročen.«

¹⁸Jeremija je še rekel kralju Sedekíju: »Kaj sem se pregrešil proti tebi, proti tvojim služabnikom in proti temu ljudstvu, da ste me vrgli v ječo?

¹⁹Kje so vaši preroki, ki so vam prerokovali in rekli: »Babilonski kralj ne bo prišel nad vas in nad to deželo?«

²⁰In zdaj poslušaj, prosim, moj gospod kralj! Naj moja prošnja pride pred tebe: Ne pošiljaj me nazaj v hišo pisarja Jonatana, da tam ne umrem.«

²¹Kralj Sedekíja je ukazal, naj Jeremija zaprejo v stražnem dvoru in dajali so mu hleb kruha iz Pekovske ulice na dan, dokler ni zmanjkalo kruha v mestu. Tako je Jeremija ostal v stražnem dvoru.

Jeremija 38

Jeremija v kapnici

¹Matánov sin Šefatjá, Pašhúrjev sin Gedaljá, Šelemjájev sin Juhál in Malkijájev sin Pašhúr so slišali besede, ki jih je Jeremija govoril vsemu ljudstvu:

²Tako govori Gospod: Kdor ostane v tem mestu, umre pod mečem, za lakoto in kugo; kdor pa pojde ven h Kaldejem, bo živel; njegovo življenje bo njegov vojni plen in bo živel.

³Tako govori Gospod: To mesto bo gotovo dano v roke vojski babilonskega kralja: zavzel ga bo.

⁴Tedaj so višji uradniki rekli kralju: »Tega človeka je treba usmrtiti, ker slabi roke vojakov, ki so še ostali v tem mestu, in vseh ljudi, ko jim govori take besede. Saj ta človek ne išče blaginje temu ljudstvu, ampak nesrečo.«

⁵Kralj Sedekíja je rekel: »Glejte, v vaših rokah je. Kralj vam ne more ničesar odreči.«

⁶Vzeli so torej Jeremija in ga vrgli v kapnico kraljevega sina Malkijája, ki je bila v stražnem dvoru. Spustili so ga vanjo po vrveh. V kapnici pa ni bilo vode, temveč blato; tako se je Jeremija pogreznil v blato.

Ebed Meleh reši Jeremija

⁷Etiopce Ebed Meleh, evnuh v kraljevi hiši, je slišal, da so Jeremija deli v kapnico. Ker se je kralj tedaj mudil pri Benjaminovih bratih,

⁸je šel Ebed Meleh iz kraljeve hiše in rekel kralju:

⁹»Moj gospod kralj, grdo so ravnali ti možje v vsem, kar so storili s prerokom Jeremijem, ko so ga vrgli v kapnico, da bo tam umrl za lakoto, saj v mestu ni več kruha.«

¹⁰Tedaj je kralj ukazal Etiopcu Ebed Melehu, rekoč: »Vzemi od tod s seboj trideset mož in potegni preroka Jeremija iz kapnice, preden umre.«

¹¹Ebed Meleh je vzel s seboj može, šel v kraljevo hišo, v prostor pod zakladnico, od koder je vzel ponošena oblačila in stare cunje ter jih po vrveh spustil k Jeremiju v kapnico.

¹²Potem je Etiopce Ebed Meleh rekel Jeremiju: »Deni ponošena oblačila in cunje pod pazduho in pod vrvi!« In Jeremija je storil tako.

¹³Nato so vlekli Jeremija po vrveh in ga spravili iz kapnice. Jeremija pa je ostal v stražnem dvoru.

Zadnji pogovor s kraljem

¹⁴Kralj Sedekíja je poslal po preroka Jeremija in ga sprejel pri tretjem vhodu, ki vodi v Gospodovo hišo. Rekel je Jeremiju: »Rad bi te nekaj vprašal. Ničesar mi ne prikrivaj!«

¹⁵Jeremija je rekel Sedekíju: »Ali me res ne boš usmrtil, če ti povem? A če ti svetujem, me ne boš poslušal.«

¹⁶Kralj Sedekíja pa mu je na skrivnem prisegel in rekel: »Kakor živi Gospod, ki nam je dal to življenje, te ne bom usmrtil in te ne bom dal v roke tistim možem, ki ti strežejo po življenju.«

¹⁷Tedaj je Jeremija rekel Sedekíju: »Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Če se boš vdal višjim uradnikom babilonskega kralja, boš ostal pri življenju in to mesto ne bo požgano z ognjem. In živel boš ti in tvoja hiša.

¹⁸Če pa se ne vdaš višjim uradnikom babilonskega kralja, bo to mesto dano v roke Kaldejem in ga bodo požgali z ognjem. Ti pa ne ubežiš njihovim rokam.«

¹⁹Kralj Sedekíja je rekel Jeremiju: »Bojim se Judovcev, ki so prebežali h Kaldejem, da bi me dali njim v roke in bi se poigravali z menoj.«

²⁰Jeremija je rekel: »Ne bodo te izročili. Le poslušaj Gospodov glas v tem, kar ti govorim, in ti bo dobro in boš ostal živ.

²¹Če pa se ne boš maral vdati, velja tole, kar mi je dal videti Gospod:

²²Glej, vse žene, ki so še ostale v palači Judovega kralja, bodo odpeljane k višjim uradnikom babilonskega kralja in bodo govorile: Tvoji zaupniki so te prevarali in bili spretnejši od tebe; ko so se tvoje noge pogreznile v blato, so se umaknili.

²³Vse tvoje žene in otroke odpeljejo h Kaldejem. Tudi ti ne ubežiš njihovi roki; roka babilonskega kralja te bo zgrabila in to mesto bo požgano z ognjem.«

²⁴Tedaj je Sedekíja rekel Jeremiju: »Nihče ne sme izvedeti za ta pogovor, sicer boš moral umreti.

²⁵Če višji uradniki slišijo, da sem govoril s tabo, in bodo prišli k tebi in ti rekli: »Sporoči nam vendar, kaj si rekel kralju – nič nam ne prikrivaj, da te ne usmrtimo – in kaj je kralj rekel tebi,«

²⁶tedaj jim reci: »Milo sem prosil kralja, naj me ne pošilja nazaj v Jonatanovo hišo, da tam ne umrem.«

²⁷Res so prišli vsi višji uradniki k Jeremiju in ga vprašali. Sporočil jim je natanko po vseh tistih besedah, ki mu jih je ukazal kralj. Tedaj so ga pustili pri miru, ker nihče ni poslušal pogovora.

²⁸In Jeremija je ostal v stražnem dvoru do dne, ko je bil Jeruzalem zavzet.

Jeremija 39

Padec Jeruzalema in osvoboditev Jeremija

(52,4–16; 2 Kr 25,1–12)

¹V devetem letu Judovega kralja Sedekíja, v desetem mesecu, je prišel babilonski kralj Nebukadnezar z vso svojo vojsko pred Jeruzalem in ga oblegal.

²V enajstem letu Sedekíja, v četrtem mesecu, devetega v mesecu, so prebili mestno obzidje.

³Tedaj so prišli vsi višji uradniki babilonskega kralja in se ustavili pri osrednjih vratih: Nergál Sarécer, Samgár Nebú, Sar Sehím, načelnik dvornikov, Nergál Sarécer, veliki mag, in vsi drugi višji uradniki babilonskega kralja.

⁴Ko so jih Judov kralj Sedekíja in vsi vojaki zagledali, so zbežali. Odšli so ponoči iz mesta po poti ob kraljevem vrtu skozi vrata med zidovima in se napotili proti Arábi.

⁵Toda kaldejska vojska jih je zasledovala in dohitela Sedekíja v jerihonskih stepah. Prijeli so ga in pripeljali k babilonskemu kralju Nebukadnezarju v Riblo, v deželi Hamát, da mu je izrekel sodbo.

⁶Babilonski kralj je zaklal Sedekíjeve sinove v Ribli pred njegovimi očmi; tudi vse Judove veljake je babilonski kralj zaklal.

⁷Sedekíju je iztaknil oči, ga vklenil v dve bronasti verigi in ga odpeljal v Babilon.

⁸Kaldejci so požgali kraljevo hišo in hiše ljudstva in podrli jeruzalemsko obzidje.

⁹Ostanek ljudstva, kar jih je še preostalo v mestu, prebežnike, ki so prestopili k njemu, in ostanek ljudstva je poveljnik telesne straže Nebuzaradán odpeljal v izgnanstvo v Babilon.

¹⁰Nekaj najrevnejšega ljudstva, ki ni imelo ničesar, je poveljnik telesne straže Nebuzaradán pustil v Judovi deželi in jim dal tisti dan vinograde in njive.

¹¹Babilonski kralj Nebukadnezar je ukazal poveljniku telesne straže Nebuzaradánu glede Jeremija in rekel:

¹²»Pojdi ponj, glej nanj in mu ne stôri nič hudega! Ravnaj z njim, kakor bo govoril s tabo!«

¹³Poveljnik telesne straže Nebuzaradán, Nebušazbán, načelnik dvornikov, Nergál Sarécer, veliki mag, in vsi velikaši babilonskega kralja

¹⁴so poslali po Jeremija v stražni dvor in ga izročili Gedaljáu, Ahikámovemu sinu in Šafánovemu vnuku, da ga spusti domov. Tako je ostal med ljudstvom.

Prerokova obljuba Ebed Melehu

¹⁵Ko je bil Jeremija zaprt v stražnem dvoru, se mu je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

¹⁶Pojdi in reci Etiopcu Ebed Melehu: Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glej, izpolnil bom svoje besede nad tem mestom v nesrečo, ne v srečo; izpolnile se bodo tisti dan pred tvojimi očmi.

¹⁷Tebe pa bom rešil tisti dan, govori Gospod, da ne boš izročen mozem, ki se jih bojiš.

¹⁸Gotovo te bom rešil, ne boš padel pod mečem. Tvoje življenje bo tvoj vojni plen, ker si zaupal vame, govori Gospod.

Jeremija 40

Še o Jeremijevi usodi

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju od Gospoda, potem ko ga je poveljnik telesne straže Nebuzaradán odpustil iz Rame. Preden ga je osvobodil, je bil Jeremija vklenjen v verige sredi vseh izgnancev iz Jeruzalema in Juda, ki so jih vodili v izgnanstvo v Babilon.

²Poveljnik telesne straže je vzel Jeremija in mu rekel: »Gospod, tvoj Bog, je napovedal to nesrečo temu kraju.

³Zdaj jo je Gospod pripeljal in uresničil, kakor je rekel. Kajti pregrešili ste se proti Gospodu in niste poslušali njegovega glasu, zato vas je to doletelo.

⁴Zdaj pa glej, danes te oproščam verig na roki. Če ti je prav, da greš z mano v Babilon, pojdi. Pazil bom nate. Če ti ni prav, da greš z mano v Babilon, pa ne hodi. Glej, vsa dežela ti je odprta. Kamor se ti zdi dobro in prav, da greš, tja pojdi.

⁵Ker Gospod ne bo več odstopil od svojega, pojdi h Gedaljáju, Ahikámovemu sinu in Šafánovemu vnuku, ki ga je babilonski kralj postavil čez Judova mesta, in ostani pri njem med ljudstvom; ali pa kamor koli se ti zdi prav, da greš, tja pojdi!« Poveljnik telesne straže mu je dal živeža in darilo ter ga odpustil.

⁶Tako je prišel Jeremija h Gedaljáju, Ahikámovemu sinu, v Micpo in ostal pri njem med ljudstvom, ki je še ostalo v deželi.

Upravitelj Gedaljá

(2 Kr 25,22–24)

⁷Tedaj so slišali vsi vojaški poveljniki, ki so bili s svojimi možmi na deželi, da je babilonski kralj postavil za upravitelja v deželi Gedaljája, Ahikámovega sina, in da mu je izročil može, žene, otroke in najrevnejše v deželi, ki jih niso odpeljali v izgnanstvo v Babilon.

⁸Tako so prišli h Gedaljáju v Micpo Netanjájev sin Jišmaél, Karéahova sinova Johanán in Jonatan, Tanhúmetov sin Serajá, sinovi Efája Netófcana in Jaazanjá, sin Maahcána, s svojimi možmi vred.

⁹Gedaljá, Ahikámov sin in Šafánov vnuk, je prisegel njim in njihovim možem in rekel: »Nikar se ne bojte služiti Kaldejcem! Ostanite v deželi, bodite podložni babilonskemu kralju, pa vam bo dobro.

¹⁰Jaz sam bom ostal tu v Micpi kot namestnik pri Kaldejcih, ki pridejo k nam. Vi pa pridelujte vino, sadje in olje ter jih spravljajte v svoje posode in ostanite v mestih, ki jih naseljujete.«

¹¹Tudi vsi Judovci, ki so bili v Moábu, pri Amóncih, v Edómu in v kateri koli deželi, so slišali, da je babilonski kralj pustil ostanek Judovcev in da je za upravitelja nad njimi postavil Gedaljája, Ahikámovega sina in Šafánovega vnuka.

¹²Tedaj so se vrnili vsi Judovci iz vseh krajev, kamor so bili razkropljeni, in prišli v Judovo deželo h Gedaljáju v Micpo. Pridelali so zelo veliko vina in sadja.

Gedaljája umorijo

¹³Karéahov sin Johanán in vsi vojaški poveljniki, ki so bili na deželi, so prišli h Gedaljáju v Micpo.

¹⁴Rekli so mu: »Ali sploh veš, da je Baalís, kralj Amóncev, poslal Netanjájevega sina Jišmaéla, da ti vzame življenje?« Toda Gedaljá, Ahikámov sin, jim ni verjel.

¹⁵Karéahov sin Johanán je Gedaljáju v Micpi na skrivnem rekel: »Šel bom in ubil Netanjájevega sina Jišmaéla. Nihče ne bo tega izvedel. Zakaj naj bi te ubil in bi se vsi Judovci, ki so se zbrali pri tebi, spet razkropili in bi propadel Judov ostanek?«

¹⁶Gedaljá, Ahikámov sin, pa je rekel Karéahovemu sinu Johanánu: »Nikar ne delaj tega, kajti ni res, kar praviš o Jišmaélu.«

Jeremija 41

¹V sedmem mesecu je prišel Jišmaél, Netanjájev sin in Elišamájev vnuk, iz kraljevega rodu, in kraljevi velikaši z desetimi možmi h Gedaljáju, Ahikámovemu sinu, v Micpo. Ko so tam v Micpi skupaj obedovali,

²je vstal Netanjájev sin Jišmaél in desetero mož, ki so bili z njim. Z mečem so ubili Gedaljája, Ahikámovega sina in Šafánovega vnuka. Tako je usmrtil njega, ki ga je babilonski kralj postavil za upravitelja dežele.

³Jišmaél je ubil tudi vse Judovce, ki so bili pri njem, pri Gedaljáju v Micpi, in kaldejske vojake, ki so se znašli tam.

⁴Drugi dan po usmrtitvi Gedaljája, ko še nihče ni vedel za to,

⁵so prišli možje iz Sihema, iz Šila in iz Samarije, osemdeset mož, z obrito brado, s pretrganimi oblačili in z vrezi po telesu, z jedilnim darom in s kadihom v rokah, da ju ponesejo v Gospodovo hišo.

⁶Netanjájev sin Jišmaél jim je šel iz Micpe naproti in gredé jokal. Ko jih je srečal, jim je rekel: »Pridite h Gedaljáju, Ahikámovemu sinu!«

⁷Ko pa so prišli v sredo mesta, so jih Netanjájev sin Jišmaél in možje, ki so bili z njim, pokončali in pometali v kapnico.

⁸Med njimi je bilo deset mož, ki so Jišmaélu rekli: »Nikar nas ne usmrti, na polju imamo skrite zaloge pšenice, ječmena, olja in medu.« Tedaj je odnehal in jih ni pobil kakor njihove brate.

⁹Jama, v katero je Jišmaél pometal vsa trupla mož, ki jih je pobil, je bila velika kapnica, ki jo je kralj Asá naredil v ohrambo proti Izraelovemu kralju Bašáju. Njo je Jišmaél, Netanjájev sin, napolnil s pobitimi.

¹⁰Nato je odvedel v ujetništvo ves ostanek ljudstva v Micpi, kraljeve hčere in vse ljudstvo, kar ga je še bilo v Micpi, katerim je poveljnik telesne straže Nebuzaradán za upravitelja postavil Ahikámovega sina Gedaljája. Netanjájev sin Jišmaél jih je odvedel v ujetništvo; šel je, da bi prešel k Amóncem.

¹¹Ko so Karéahov sin Johanán in vsi vojaški poveljniki, ki so bili pri njem, slišali o vsej hudobiji, ki jo je storil Netanjájev sin Jišmaél,

¹²so vzeli s sabo vse moške in se šli bojevat proti Netanjájevemu sinu Jišmaélu. Našli so ga ob velikem ribniku v Gibeónu.

¹³Ko so vsi, ki so bili pri Jišmaél, zagledali Karéahovega sina Johanána in vse vojaške poveljnike, ki so bili pri njem, so se razveselili.

¹⁴Vsi, ki jih je Jišmaél odpeljal iz Micpe, so se obrnili in krenili h Karéahovemu sinu Johanánu.

¹⁵Netanjájev sin Jišmaél pa je z osmimi možmi pobegnil pred Johanánom in šel k Amóncem.

¹⁶Tedaj so Karéahov sin Johanán in vsi vojaški poveljniki, ki so bili pri njem, vzeli ves ostanek ljudstva, ki ga je Netanjájev sin Jišmaél po uboju Gedaljája, Ahikámovega sina, odpeljal iz Micpe: može, vojake, ženske, otroke in dvornike. Johanán jih je odpeljal nazaj iz Gibeóna.

¹⁷Šli so in se ustavili v gostišču Kimhámu blizu Betlehema, ker so nameravali oditi v Egipt,

¹⁸proč od Kaldejcev. Bali so se jih namreč, ker je Netanjájev sin Jišmaél umoril Gedaljája, Ahikámovega sina, ki ga je babilonski kralj postavil za upravitelja v deželi.

Jeremija 42

Beg v Egipt

¹Tedaj so pristopili vsi vojaški poveljniki, Karéahov sin Johanán, Hošájev sin Azarjá in vse ljudstvo od majhnega do velikega

²in rekli preroku Jeremiju: »Naj pride naša prošnja predte in moli za nas h Gospodu, svojemu Bogu, za ves ta ostanek! Saj nas je ostalo le malo od mnogih, kakor nas sam vidiš.

³ Gospod, tvoj Bog, naj nam sporoči pot, po kateri naj hodimo, in kaj naj storimo.«

⁴Prerok Jeremija jim je rekel: »Slišal sem. Glejte, molil bom po vaših besedah h Gospodu, vašemu Bogu, in vse, kar vam bo Gospod odgovoril, vam bom sporočil; ničesar vam ne bom prikrl.«

⁵Oni pa so rekli Jeremiju: »Gospod naj bo resnična in zvesta priča proti nam, če ne bomo ravnali po vsaki besedi, s katero te Gospod, tvoj Bog, pošilja k nam.

⁶Bodisi dobro ali húdo, poslušni bomo glasu Gospoda, svojega Boga, ki te pošiljamo k njemu, da nam bo dobro. Res, poslušni bomo glasu Gospoda, svojega Boga.«

⁷Po desetih dneh se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju.

⁸In poklical je Karéahovega sina Johanána, vse vojaške poveljnike, ki so bili pri njem, in vse ljudstvo od majhnega do velikega

⁹in jim rekel: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog, ki ste me poslali k njemu, da mu prinesem vašo prošnjo:

¹⁰Če le ostanete v tej deželi, vas bom zidal in ne podiral, vas sadil in ne ruval; kajti žal mi je zaradi nesreče, ki sem vam jo prizadel.

¹¹Nikar se ne bojte babilonskega kralja, pred katerim vas je strah, nikar se ga ne bojte, govori Gospod, kajti jaz sem z vami, da vas rešim in osvobodim iz njegove roke;

¹²naklonil vam bom usmiljenje. Usmilil se vas bo in vas spet utrdil na vaši zemlji.

¹³Če pa boste rekli: »Nočemo ostati v tej deželi,« in boste neposlušni glasu Gospoda, svojega Boga,

¹⁴če boste rekli: »Ne, v Egipt gremo, kjer ne bomo več videli vojske ne slišali glasu roga ne stradali kruha; tam se bomo naselili,«

¹⁵tedaj pa poslušajte Gospodovo besedo, Judov ostanek! Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Če se res obrnete v Egipt in greste tja, da se boste v njem naselili,

¹⁶vas bo meč, ki se ga bojite, zadel tam v egiptovski deželi, in lakota, zaradi katere ste v skrbah, vas bo zalotila tam v Egiptu in boste tam pomrli.

¹⁷Vsi možje, ki se obrnejo in odidejo v Egipt, da se tam naselijo, bodo pomrli pod mečem, za lakoto in kugo. Nobeden izmed njih ne ubeži in ne uteče nesreči, ki jo spravim nadnje.

¹⁸Zares, tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Kakor se je razlila moja jeza in togota nad jeruzalemske prebivalce, tako se bo razlila moja togota nad vas, če greste v Egipt. In boste v prekletstvo in grozo, v kletev in sramoto in tega kraja ne boste več videli.

¹⁹ Gospodvam je, Judov ostanek, govoril: »Ne hodite v Egipt!« Dobro vedite, da vas danes svarim.

²⁰Saj sami sebe zavajate: poslali ste me h Gospodu, svojemu Bogu, češ: Môli za nas h Gospodu, našemu Bogu, in vse, kar Gospod, naš Bog, reče, nam tako sporoči, in bomo storili.

²¹Danes sem vam sporočil, a ne poslušate glasu Gospoda, svojega Boga, v vsem, s čimer me je poslal k vam.

²²Zdaj torej dobro vedite: zares, pod mečem, za lakoto in kugo boste pomrli na kraju, kamor želite iti, da bi se tam naselili.«

Jeremija 43

¹Ko je Jeremija nehal govoriti vsemu ljudstvu vse besede Gospoda, njihovega Boga, vse te besede, s katerimi ga je Gospod, njihov Bog, poslal k njim,

²so Hošajájev sin Azarjá in Karéahov sin Johanán in vsi ošabni možje rekli Jeremiju: »Laž govoriš. Gospod, naš Bog, te ni poslal z naročilom: »Ne hodite v Egipt, da se tam naselite,«

³temveč Nerijájev sin Baruh te ščuva proti nam, da nas dá Kaldejcem v roke, da nas usmrtijo ali odvedejo v izgnanstvo v Babilon.«

⁴Tako Karéahov sin Johanán, vsi vojaški poveljniki in vse ljudstvo niso poslušali Gospodovega glasu, naj ostanejo v Judovi deželi.

⁵Karéahov sin Johanán in vsi vojaški poveljniki so vzeli ves ostanek Judov, ki so se od vseh narodov, kamor so se razkropili, vrnili, da bi se spet naselili v Judovi deželi:

⁶može, žene in otroke, kraljeve hčere in vse druge, ki jih je poveljnik telesne straže Nebuzaradán pustil pri Gedaljáju, Ahikámovemu sinu in Šafánovemu vnuku, ter preroka Jeremija in Nerijájevega sina Baruha.

⁷Prišli so v egiptovsko deželo, ker niso bili poslušni Gospodovemu glasu; prišli so do Tahpanhésa.

Nebukadnezar pride v Egipt

⁸V Tahpanhésu se je zgodila Gospodova beseda Jeremiju, rekoč:

⁹Vzemi v roko velike kamne in jih z malto vkoplji v opekasti tlakpri vhodu v faraonovo hišo v Tahpanhésu pred očmi Judovih mož.

¹⁰Potem jim reci: Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glejte, pošljem po svojega služabnika Nebukadnezarja, babilonskega kralja, da postavim njegov prestol na te kamne, ki sem jih vkopal, in razpne svoj baldahin nad njimi.

¹¹Prišel bo in udaril egiptovsko deželo: kdor je za smrt, bo za smrt; kdor je za ujetništvo, bo za ujetništvo; kdor je za meč, pride pod meč.

¹²Zanetil bo ogenj v hišah egiptovskih bogov, jih požgal, nje pa odpeljal. Obral bo egiptovsko deželo, kakor pastir obere uši na svoji obleki. Potem bo odšel od tam v miru.

¹³In razbil bo obeliske v Bet Šemešu v egiptovski deželi in požgal v ognju hiše egiptovskih bogov.

Jeremija 44

Malikovanje Judovcev v Egiptu

¹Beseda, ki se je zgodila Jeremiju za vse Judovce, ki so prebivali v egiptovski deželi, naseljeni v Migdólu, Tahpanhésu, Memfisu in v deželi Patrósu.

²Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Sami ste videli vso nesrečo, ki sem jo spravil nad Jeruzalem in nad vsa Judova mesta. Glejte, danes so razvaline in nihče ne prebiva v njih

³zaradi hudobije, ki so jo počenjali, da bi me jezili, ko so hodili zažigat kadilo in služiti drugim bogovom, ki jih niso poznali ne oni ne vi ne njihovi očetje.

⁴Jaz pa sem pošiljal, nenehno pošiljal k vam svoje služabnike preroke z opominom: »Ne delajte vendar te gnusobe, ki jo sovražim!«

⁵Pa niso poslušali ne nastavili ušesa, da bi se odvrnili od svoje hudobije in bi ne zažigali kadila drugim bogovom.

⁶Tako se je razlila moja togota in jeza ter se vnela v Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah, da so postali razvaline in pustinja, kakor je ta dan.

⁷Zdaj pa tako govori Gospod, Bog nad vojskami, Izraelov Bog: Zakaj sami sebe spravljate v tako veliko nesrečo? Iz Juda si iztrebljate moža in ženo, otroka in dojenca, in si ne puščate niti ostanka.

⁸Jezite me z deli svojih rok, ko zažigate kadilo drugim bogovom v egiptovski deželi, kamor ste se prišli naselit. Tako iztrebljate sami sebe in postajate kletev in sramota pri vseh narodih na zemlji.

⁹Mar ste pozabili hudobije svojih očetov, hudobije Judovih kraljev in hudobije njihovih žena ter svoje hudobije in hudobije svojih žena, ki so jih počenjale v Judovi deželi in po jeruzalemskih ulicah?

¹⁰Pa se do tega dne niso skesali, niso se bali ne držali moje postave in mojih zakonov, ki sem jih predložil vam in vašim očetom.

¹¹Zato tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glejte, svoj obraz obrnem proti vam v nesrečo, da iztrebim vsega Juda.

¹²Vzel bom Judov ostanek, ki je obrnil svoje obličje, da bi šel v egiptovsko deželo, da se tam naseli: vsi bodo pokončani v egiptovski deželi, popadali bodo pod mečem in z lakoto bodo pokončani od najmanjšega do največjega.

Pod mečem in za lakoto bodo pomrli in bodo v prekletstvo ter v grozo, v kletev in sramoto.

¹³Naseljence v egiptovski deželi bom kaznoval, kakor sem kaznoval Jeruzalem z mečem, z lakoto in s kugo.

¹⁴Nihče od ostanka Judov, ki so prišli v egiptovsko deželo, da se tam naselijo, ne bo ubežal in ne utekel, da bi se vrnil v Judovo deželo, kamor se želijo vrniti, da bi spet tam prebivali. Ne bodo se vrnil, razen nekaj ubežnikov.

¹⁵Vsi možje, ki so vedeli, da so njihove žene zažigale kadilo drugim bogovom, in vse ženske, ki so bile navzoče – velik zbor – in vse ljudstvo, ki se je naselilo v egiptovski deželi, v Patrósu, so odgovorili Jeremiju in rekli:

¹⁶»V tem, kar si nam govoril v Gospodovem imenu, te ne bomo ubogali.

¹⁷Pač pa bomo natančno izpolnjevali vse, kar smo obljubili: kraljici neba bomo zažigali kadilo in ji opravljali pitne daritve, kakor smo delali mi in naši očetje, naši kralji in naši višji uradniki v Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah. Takrat smo imeli kruha do sitega. Bilo nam je dobro in nobene nesreče nismo videli.

¹⁸Odkar pa smo kraljici neba nehali zažigati kadilo in ji opravljati pitne daritve, trpimo pomanjkanje v vsem in nas pokončujeta meč in lakota.«

¹⁹Žene pa so rekle: »Če kraljici neba zažigamo kadilo in ji opravljamo pitne daritve, mar brez vednosti svojih mož delamo kolače po njeni podobi in ji opravljamo pitne daritve?«

²⁰Tedaj je Jeremija rekel vsemu ljudstvu, možem in ženam, vsemu ljudstvu, ki mu je tako odgovorilo:

²¹»Ali ni bilo prav kadilo, ki ste ga zažigali po Judovih mestih in po jeruzalemskih ulicah, vi in vaši očetje, vaši kralji in višji uradniki z ljudstvom dežele vred, tisto, česar se je Gospod spomnil in mu je šlo k srcu?

²² Gospod tega ni mogel več prenašati spričo vaših hudobnih dejanj in gnusob, ki ste jih počenjali: tako se je vaša dežela spremenila v razdejanje, grozo in prekletstvo. Nihče ne prebiva več v njej, kakor je ta dan.

²³Ker ste zažigali kadilo in grešili proti Gospodu, ker niste poslušali Gospodovega glasu in niste ravnali po njegovi postavi, po njegovih zakonih in pričevanjih, zato vas je zadela ta nesreča, kakor je ta dan.«

²⁴Jeremija je dalje rekel vsemu ljudstvu in vsem ženskam: »Poslušajte Gospodovo besedo, vsi Judovci, ki ste v egiptovski deželi:

²⁵Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Vi in vaše žene ste s svojimi usti govorili in s svojimi rokami izpolnujete, ko pravite: »Moramo držati svoje zaobljube, ki smo jih naredili; kraljici neba moramo zažigati kadilo in ji opravljati pitne daritve.« Kar držite svoje zaobljube in jih zvesto izpolnujete!

²⁶A poslušajte Gospodovo besedo, vsi Judovci, ki prebivate v egiptovski deželi: Glejte, prisegam pri svojem velikem imenu, govori Gospod: Naj nikdar več ne jemlje v usta mojega imena kateri koli Judovec v vsej egiptovski deželi, da bi rekel: »Kakor živi Gospod Bog!«

²⁷Glejte, bedim nad njimi v nesrečo in ne v srečo. Vsi Judovci, ki so v egiptovski deželi, bodo pokončani pod mečem in z lakoto, do zadnjega.

²⁸Le maloštevilni bodo ubežali meču in se iz egiptovske dežele vrnili v Judovo deželo. Ves Judov ostanek, ki je šel v egiptovsko deželo, da se tam naseli, bo spoznal, čigava beseda obvelja, moja ali njihova.

²⁹Tole vam bodi znamenje, govori Gospod, da vas kaznujem na tem kraju, da spoznate, da res obveljajo moje besede vam v nesrečo:

³⁰Tako govori Gospod: Glejte, faraona Hofrája, egiptovskega kralja, dam v roke njegovih sovražnikov in v roke tem, ki mu strežejo po življenju, kakor sem dal Sedekíja, Judovega kralja, v roko njegovemu sovražniku Nebukadnezarju, babilonskemu kralju, ki mu je stregel po življenju.«

Jeremija 45

Beseda tolažbe za Baruha

¹Beseda, ki jo je prerok Jeremija govoril Nerijájevemu sinu Baruhu, ko je v četrtem letu Jošíjevega sina Jojakíma, Judovega kralja, zapisal te govore po Jeremijevem nareku v knjigo:

²Tako govori Gospod, Izraelov Bog, o tebi, Baruh:

³Rekel si: »Gorje mi, ker Gospod kopiči žalost na mojo bolečino! Utrudil sem se v svojem vzdihovanju in ne najdem počitka.«

⁴Tako mu povej: Tako govori Gospod: »Glej, kar sem sezidal, podiram, in kar sem zasadil, rujem; torej vso deželo.

⁵Zase pričakuješ velikih reči! Ne pričakuj jih! Kajti glej: spravil bom nesrečo nad vse meso, govori Gospod. Tebi pa bom dal življenje kot vojni plen na vseh krajih, kamor pojdeš.«

Jeremija 46

Prerokbe proti tujim narodom

¹Beseda Gospodova, ki se je zgodila preroku Jeremiju proti narodom.

Prerokovanje o Egipčanih

²O Egiptu: O vojski faraona Neha, egiptovskega kralja, ki je bila ob reki Evfratu pri Kárkemišu in ki jo je potolkel babilonski kralj Nebukadnezar v četrtem letu Jošíjevega sina Jojakíma, Judovega kralja.

³Pripravite ščit in zaslon, krenite v boj!

⁴Naprezite konje, povzpnite se, konjeniki! Nastopite v čeladah, namažite sulice, nadenite si oklepe!

⁵Zakaj sem to videl? Malodušni so, nazaj se umikajo. Njihovi junaki so potolčeni in brezglavo bežijo. Ne ozirajo se nazaj, groza vsepovsod, govori Gospod.

⁶Hitri ne ubeži in junak ne uteče. Na severu, ob bregu reke Evfrata, omahnejo in padejo.

⁷Kdo je ta, ki se vzdiguje kakor Nil in njegove vode hrumijo kakor reke?

⁸Egipt se vzdiguje kakor Nil in njegove vode hrumijo kakor reke. In govori: »Narastem in poplavim zemljo, uničim mesto in prebivalce v njem.«

⁹Planite v boj, konji, odvihrajte, bojni vozovi, naj odrinejo, junaki: Kuš in Put, ščitonosci, in Ludéjci, lokostrelci!

¹⁰Tisti dan je za Gospoda, Boga nad vojskami, dan maščevanja, da se maščuje nad svojimi nasprotniki. Meč bo žrl in se nasitil, se napojil z njihovo krvjo. Kajti klavno daritev ima Gospod, Bog nad vojskami, v severni deželi, ob reki Evfratu.

¹¹Pojdi v Gileád in vzemi si balzam, devica, hči egiptovska! Zaman množiš zdravila: ni zacetitve zate.

¹²Narodi slišijo o tvoji sramoti, tvoji kriki napolnjujejo deželo. Kajti junak se spotakne ob junaku, skupaj padeta oba.

Babilonci osvojijo Egipt

¹³Beseda, ki jo je govoril Gospod preroku Jeremiju o prihodu babilonskega kralja Nebukadnezarja, da udari egiptovsko deželo:

¹⁴Sporočite v Egiptu, razglasite v Migdólu, razglasite v Memfisu in Tahpanhésu! Recite: Postavi se in se pripravi, kajti meč žre okoli tebe.

¹⁵Zakaj je bil tvoj bik vržen ob tla? Ni obstal, ker ga je Gospod prevrnil.

¹⁶Storil je, da se jih je veliko spotaknilo in tudi padlo. Tedaj porečejo drug drugemu: »Vstanimo, vrnimo se k svojemu ljudstvu, v svojo rojstno deželo pred zatiralskim mečem!«

¹⁷Imenujte tam faraona, egiptovskega kralja: »Hrup, ki je zamudil čas.«

¹⁸Kakor jaz živim, govori Kralj, ki mu je ime Gospod nad vojskami: Prišel bo namreč, podoben Taboru med gorami, podoben Karmelu ob morju.

¹⁹Pripravi si prtljago za izgnanstvo, prebivalca, hči egiptovska, zakaj Memfis bo postal pustinja, razdejan, brez prebivalca.

²⁰Egipt je lepa telica; obad s severa prihaja, prihaja!

²¹Tudi njegovi najemniki v njegovi sredi so kakor pitana teleta: tudi ti se obrnejo in skupaj zbeže, ne obstanejo. Kajti dan njihove stiske pride nadnje, čas njih kaznovanja.

²²Njegov glas je kakor kača, ki se skuša odplaziti; kajti približujejo se z vojsko, s sekirami prihajajo nadnjo kakor drvarji.

²³Posekali bodo njen gozd, govori Gospod, čeprav je neprediren. Več jih je kakor kobilic, brez števila jih je.

²⁴Osramočena bo hči egiptovska, izročena severnemu ljudstvu.

²⁵ Gospod nad vojskami, Izraelov Bog, govori: Glej, kaznoval bom Amóna iz Noja, faraona in Egipt, njegove bogove in kralje, faraona in tiste, ki se zanašajo nanj.

²⁶Dal jih bom v roko tistim, ki jim strežejo po življenju, v roko babilonskega kralja Nebukadnezarja in njegovih služabnikov. Pozneje bo Egipt spet naseljen kakor v nekdanjih dneh, govori Gospod.

Tolažba za Izraela

²⁷Ti pa, moj služabnik Jakob, se nikar ne boj, nikar se ne plaši, Izrael! Kajti glej, rešil te bom iz daljnega kraja, tvoje potomce iz dežele njihovega ujetništva. Jakob se bo vrnil in imel mir, varen bo in nihče ga ne bo strahoval.

²⁸Ti, moj služabnik Jakob, se ne boj, govori Gospod, ker sem jaz s teboj. Pokončal bom namreč vse narode, med katere sem te razkropil. Tebe pa ne bom pokončal, pokoril te bom, kakor je prav, čisto brez kazni te ne bom pustil.

Jeremija 47

Prerokovanje o Filistejcih

¹Beseda Gospodova, ki se je zgodila preroku Jeremiju proti Filistejcem, preden je faraon porazil Gazo.

²Tako govori Gospod: Glej, vode se vzdigujejo od severa, naraščajo v preplavljajočo reko; preplavljajo deželo in kar jo napolnjuje, mesto in prebivalce v njem. Ljudje vpijejo, tulijo vsi prebivalci dežele

³pred glasnim topotom kopit njegovih žrebcev, pred drdranjem njegovih voz, hrupom njegovih koles. Očetje ne skrbijo več za otroke, ker jim omahujejo roke

⁴zaradi dneva, ki pride, da uniči vse Filistejce, da v Tiru in Sidónu iztrebi vsakega še preostalega pomočnika. Kajti Gospod uniči Filistejce, ostanek otoka Kaftorja.

⁵Britje na plešo je prišlo nad Gazo, potišán je Aškelón. Ostanek njihove ravnine, doklej se boš zarezoval?

⁶Oh, Gospodov meč, doklej še ne boš počival? Vrne se v svojo nožnico, miruj in utihni!

⁷Kako naj počiva, saj mu je Gospod dal ukaz: proti Aškelónu in proti morskemu obrežju, tja ga je določil.

Jeremija 48

Prerokovanje o Moábcih

¹O Moábu. Tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Gorje Nebóju, ker je razdejan! Osramočen, zavzet je Kirjatájim, osramočena in razbita bo trdnjava.

²Moábovega slovesa ni več; v Hešbónu snujejo nesrečo proti njemu: »Pridite, iztrebimo ga, da ne bo več narod!« Tudi ti, Madmén, boš potišán: meč te zalezuje.

³Čuj vpitje iz Horonájima: »Razdejanje in velik polom!«

⁴Moáb je razbit. Njegovi otročiči so zagnali krik.

⁵Da, po vzpetini proti Luhítu z bridkim jokom stopajo navzgor. Da, pri sestopu proti Horonájimu so slišali vpitje zaradi poloma:

⁶Bežite, rešite si življenje, bodite kakor divji osel v puščavi!

⁷Da, ker si se zanašal na svoja dela in svoje zaklade, boš tudi ti osvojen. Kemoš pojde v izgnanstvo s svojimi duhovniki in knezi vred.

⁸Pokončevalec pride nad vsako mesto, nobeno se ne bo rešilo. Uničena bo dolina, opustošena ravnina, kakor je govoril Gospod.

⁹Postavite Moábu nagrobnik, saj bo povsem razdejan. Njegova mesta postanejo pustinja, ne bo prebivalca v njih.

¹⁰Preklet, kdor Gospodovo delo opravlja nemarno; preklet, kdor svoj meč odteguje krvi!

¹¹Moáb je bil varen od svoje mladosti, mirno je ležal na svojih drožeh; niso ga pretakali iz posode v posodo in ni šel v izgnanstvo. Zato mu je ostal njegov okus in njegov vonj se ni spremenil.

¹²Zato, glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko mu pošljem ljudi, da ga pretočijo, izpraznijo njegove posode in razbijejo njegove vrče.

¹³Tedaj bo Moáb osramočen s Kemošem, kakor je bila osramočena Izraelova hiša z Betelom, ki so zaupali vanj.

¹⁴Kako morete reči: »Junaki smo in vojščaki, zmožni za boj?«

¹⁵Pokončevalec Moába in njegovih mest prihaja, cvet njegovih mladeničev gre v zakol, govori Kralj, ki mu je ime Gospod nad vojskami.

¹⁶Blizu je poguba Moába, prihaja, njegova stiska se naglo bliža.

¹⁷Žalujte nad njim, vsi njegovi sosedi, vsi, ki poznate njegovo ime! Recite: »Kako da je zlomljena močna palica, veličastno žezlo?«

¹⁸Stopi dol z veličastva, sédi na izsušeno zemljo, prebivalka, hči dibónska! Kajti pokončevalec Moába je prišel nadte, razrušil je tvoje utrdbe.

¹⁹Postavi se ob pot in opazuj, prebivalka Aroêrja! Vprašaj begunca in ubežnico, reci: »Kaj se je zgodilo?«

²⁰Osramočen je Moáb, ker je razbit. Tulite in vpijte! Kličite vzdolž Arnóna, da je Moáb opustošen.

- ²¹Sodba je prišla nad ravninsko deželo, nad Holón in Jahac in Mefáat,
- ²²nad Dibón in Nebó in Bet Diblatájim,
- ²³nad Kirjatájim in Bet Gamúl in Bet Meón,
- ²⁴nad Kerijót in Bocro in vsa mesta moábske dežele, daljna in bližnja.
- ²⁵Odsekan je Moábu rog in njegova roka je zlomljena, govori Gospod.
- ²⁶Upijanite ga, ker se je povzdigoval zoper Gospoda. Moáb naj se valja v svojem lastnem izbljuvku, tudi on bo v zasmeh.
- ²⁷Mar ti ni bil Izrael v zasmeh? Je bil zasačen med tatovi, da si z glavo zmajeval, kadar koli si govoril o njem?
- ²⁸Zapustite mesta, stanujte v skalnih duplinah, moábski prebivalci! Bodite ko golob, ki gnezdi v stenah ob robu globeli.
- ²⁹Slišali smo o Moábovi prevzetnosti, zelo prevzeten je; o njegovem napuhu, prevzetnosti in domišljavosti, o oholosti njegovega srca.
- ³⁰Poznam njegovo objestnost, govori Gospod, puhel je njegov blebet, puhlo njegovo delovanje.
- ³¹Zato tarnam nad Moábom, vpijem po vsem Moábu in žalujem za možmi Kir Hêresa.
- ³²Bolj ko za Jazêrjem jokam za teboj, sibmanska trta. Tvoje mladike so segle čez morje, se razrasle do Jazêrja. Nad tvoj pridelek in tvojo trgatv je planil pokončevalec.
- ³³Veselje in radoživost sta izginila iz vinograda in iz moábske dežele; vinu v kadeh sem naredil konec, ne tlačijo več med vriskanjem, vriskanje ni več vriskanje.
- ³⁴Vpitje Hešbóncev sega do Elaléja, do Jahaca odmeva njihov glas, od Coarja do Horonájima in Eglát Šelišije; da, tudi vode v Nimrímu bodo pustinja.
- ³⁵Pokončal bom v Moábu tistega, ki daruje na višini in zažiga kadilo svojim bogovom, govori Gospod.

³⁶Zato moje srce ihti za Moábom kakor piščali, moje srce ihti za možmi Kir Hêresa kakor piščali; zato bodo prihranki, ki si jih nabral, uničeni.

³⁷Kajti vsaka glava je ostrižena, vsaka brada obrita, na vseh rokah so vrezi in na ledjih je raševnik.

³⁸Na vseh strehah v Moábu in po njegovih trgih je sólo žalovanje, ker sem razbil Moáb kakor posodo, ki je nihče ne mara, govori Gospod.

³⁹Kako je razbit! Tulite! Kako Moáb osramočen obrača hrbet! V posmeh je in v grozo vsem naokrog.

⁴⁰Tako namreč govori Gospod: Glej, létel bo kakor orel in razpel peruti nad Moábom.

⁴¹Osvojena bodo mesta in trdnjave zavzete. Moábskim junakom bo tisti dan pri srcu, kakor je pri srcu ženi v porodnih bolečinah.

⁴²Moáb bo uničen, da ne bo več ljudstvo, ker se je povzdigoval proti Gospodu.

⁴³Groza, jama in past bodo nad tabo, prebivalec Moába, govori Gospod.

⁴⁴Kdor ubeži pred grozo, bo padel v jamo, in kdor zleze iz jame, se bo ujel v past. Zares, nadenj, nad Moáb pripeljem leto njih kaznovanja, govori Gospod.

⁴⁵V hešbónski senci se ustavijo izčrpani begunci. Kajti ogenj šine iz Hešbóna, plamen iz sihónske hiše in použije Moábovo sencè, tème sinov hrupa.

⁴⁶Gorje ti, Moáb; propadlo je, Kemoševo ljudstvo! Kajti tvoji sinovi so odpeljani v izgnanstvo in tvoje hčere v ujetništvo.

⁴⁷V poznejših dneh pa bom obrnil Moábovo usodo, govori Gospod. Dotlej pa bo sodba nad Moábom.

Jeremija 49

Prerokovanje o Amóncih

¹O Amóncih. Tako govori Gospod: Mar Izrael nima sinov? Mar nima nobenega dediča? Zakaj je potem Milkóm razdedinil Gada in njegovo ljudstvo prebiva v njegovih mestih?

²Zato, glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko storim, da se bo v Rabi Amóncevi slišal bojni hrup. Kup razvalin postane in njena naselja bodo požgana z ognjem. Tedaj bo Izrael razdedinil tiste, ki so ga razdedinili, govori Gospod.

³Tuli, Hešbón, ker je Aj opustošen; vpijte, Rabine hčere! Opašite se z raševino in žalujte! Begajte med ogradami! Milkóm bo namreč šel v izgnanstvo s svojimi duhovniki in knezi vred.

⁴Kaj se hvališ s svojimi dolinami? Tvoja dolina se cedi od obilja, hči odpadnica. Zanašal se na svoje zaklade, češ: »Kdo bo prišel nadme?«

⁵A glej, grozo spravim nadte, govori Gospod Bog nad vojskami, od vseh, ki so okoli tebe. Razkropljeni boste, vsak zase, nihče ne bo zbiral beguncev.

⁶Vendar bom pozneje obrnil usodo Amóncev, govori Gospod.

Prerokovanje o Edómcih

⁷O Edómu. Tako govori Gospod nad vojskami: Mar ni več modrosti v Temánu? Je izginil nasvet razumnih? Je izpuhtela njihova modrost?

⁸Bežite, obrnite se! Zatecite se kam globoko, prebivalci Dedána! Kajti Ezavovo stisko pripeljem nadenj, čas njegovega kaznovanja.

⁹Če pridejo k tebi viničarji, ne pustijo ničesar za paberkovanje. Če pridejo tatovi ponoči, pograbijo, kolikor jim je potrebno.

¹⁰Da, jaz sem razgalil Ezava, odkril njegova skrivališča, da se ne more skriti. Njegovo potomstvo bo uničeno, njegovi bratje in sosedje; ni ga več.

¹¹Pusti svoje sirote: jaz jih ohranim pri življenju in tvoje vdove naj zaupajo vame.

¹²Tako namreč govori Gospod: Glej, če morajo piti čašo tisti, ki niso bili obsojeni, da jo pijejo, pa naj bi tebi bilo prizaneseno? Ne bo ti prizaneseno, zagotovo jo boš pil.

¹³Kajti prisegel sem sam pri sebi, govori Gospod: Groza, sramota, opustošenje in prekletstvo postane Bocra in vsa njena mesta večne razvaline.

¹⁴Oznanilo sem slišal od Gospoda, glasnik je bil poslan med narode: »Zberite se in pojdite nadenj! Vzdignite se v boj!«

¹⁵Glej, majhnega te storim med narodi, zaničevanega med ljudmi.

¹⁶Tvoja nasilnost te je premotila, nadutost tvojega srca, tebi, ki stanuješ v skalnih duplinah in se oklepaš vrha hriba. Četudi si narediš gnezdo visoko kakor orel, te vržem od tam dol, govori Gospod.

¹⁷Edóm postane groza: vsak, ki bo šel mimo njega, bo zgrožen in se bo rogal zaradi vseh njegovih udarcev.

¹⁸Kakor ob uničenju Sódome in Gomóre in njenih sosed, govori Gospod, tako tudi tam ne bo nihče prebival in noben človek ne bo gostatil v njem.

¹⁹Glejte, kakor lev, ki iz jordanske goščave plane na trajen ovčji pašnik, tako jih presenetim in preženem iz njega. Čezenj pa postavim, kogar sem izbral. Kajti kdo mi je enak? Kdo me bo klical na odgovor? Kateri pastir bo obstal pred mano?

²⁰Zato poslušajte Gospodov sklep, ki ga je napravil proti Edómu, in načrte, ki jih je zasnoval proti prebivalcem Temána: Tudi najmanjše iz črede bodo odvlekli, še njihov pašnik bo zgrožen nad njimi.

²¹Od bobnenja njihovega padca se bo stresla zemlja, glas njihovega krika se bo slišal do Trstičnega morja.

²²Glej, kakor orel se bo vzdignil, létel in razpel svoje peruti nad Bocro. Edómskim junakom bo tisti dan pri srcu, kakor je pri srcu ženi v porodnih bolečinah.

Prerokovanje o sirskih mestih

²³O Damasku. Osramočena sta Hamát in Arpád, ker sta slišala slabo novico. Razburjena sta v morju skrbi, ne moreta se pomiriti.

²⁴Damask je oslabel, obrača se v beg, strah ga prevzema, stiska in bolečine ga popadajo kakor ženo na porodu.

²⁵Kako naj bi ne bilo zapuščeno sloveče mesto, mesto veselja?

²⁶Zato bodo njegovi mladeniči morali popadati na njegovih trgih, vsi vojaki bodo tisti dan pokončani, govori Gospod nad vojskami.

²⁷Ogenj bom zanetil v zidovju Damaska, da použije Ben Hadádove palače.

Prerokovanje o arabskih plemenih

²⁸O Kedárju in o kraljestvih Hacórja, ki jih je potolkel babilonski kralj Nebukadnezar. Tako govori Gospod: Vstanite in pojdite nad Kedár, uničite sinove Vzhoda!

²⁹Njihove šotore in črede naj poberejo, njihova šotorna pregrinjala in posode. Njihove kamele naj jim odpeljejo in vpijejo nanje: »Groza vsepovsod!«

³⁰Bežite, pobegnite naglo, zatecite se kam globoko, hacórski prebivalci, govori Gospod. Kajti babilonski kralj Nebukadnezar je naredil sklep proti vam, zasnoval načrt proti vam.

³¹Vstanite in pojdite nad brezskrbni narod, ki prebiva na varnem, govori Gospod. Nimajo ne vrat ne zapaha, sami zase prebivajo.

³²Njihove kamele bodo v plen, njihove številne črede v rop. Razkropim jih na vse vetrove, njé ostrižene na sencih. Z vseh strani spravim nadnje njihovo stisko, govori Gospod.

³³Hacór bo postal brlog šakalov, puščava na veke. Nihče ne bo prebival tam in noben človek ne bo gostačil v njem.

Prerokovanje o Elámcih

³⁴ Gospodova beseda, ki se je zgodila preroku Jeremiju proti Elámu, v začetku vladanja Judovega kralja Sedekíja, rekoč:

³⁵Tako govori Gospod nad vojskami: Glej, zlomim Elámov lok, njihovo glavno moč.

³⁶Nad Elám pripeljem štiri vetrove s štirih koncev neba. Razkropim jih na vse te vetrove, da ne bo naroda, kamor bi ne prišli elámski izgnanci.

³⁷Elámce navdam s strahom pred njihovimi sovražniki in pred tistimi, ki jim strežejo po življenju. Nesrečo pripeljem nadnje, svojo srdito jezo, govori Gospod. Meč pošljem za njimi, dokler jih ne pokončam.

³⁸Svoj prestol postavim v Elámu, uničim tamkajšnjega kralja in kneze, govori Gospod.

³⁹V poznejših dneh pa se bo zgodilo: obrnil bom Elámovo usodo, govori Gospod.

Jeremija 50

Prerokovanje o Babilonu

¹Beseda, ki jo je Gospod govoril po preroku Jeremiju proti Babiloniji, proti deželi Kaldejcev.

²Oznanite med narodi in sporočite, vzdignite prapor in sporočite, ne prikrivajte, recite: Babilon je zavzet, Bel osramočen, Merodáh omaján, njegove podobe so osramočene, njegovi mališki kipi razbiti.

³Kajti nadenj pride narod s severa; ta spremeni njegovo deželo v puščinjo. Nihče ne bo prebival v njej: ljudje in živina se odpravijo, odidejo.

⁴V tistih dneh in v tistem času, govori Gospod, bodo Izraelovi in Judovi sinovi družno krenili na pot. Hodili bodo in gredé jokali. Iskali bodo Gospoda, svojega Boga.

⁵Za pot na Sion bodo povpraševali, tja bo obrnjen njihov obraz: »Pridite, pridružimo se Gospodu z večno zavezo, ki ne bo pozabljena.«

⁶Izgubljena čreda je bilo moje ljudstvo, njegovi pastirji so jih zapeljali. V gore so jih zavedli, z gore na hrib so morali hoditi, pozabili so na svoje staje.

⁷Kdor koli je naletel nanje, jih je žrl. Njihovi nasprotniki so govorili: »Ne nakopavamo si krivde, saj so grešili proti Gospodu, zatočišču pravičnosti, Gospodu, upanju njihovih očetov.«

⁸Bežite iz srede Babilona, odrinite iz dežele Kaldejcev! Bodite kakor kozli pred čredo.

⁹Kajti glejte, obudim in pripeljem nad Babilon zbor velikih narodov iz severne dežele. Postavijo se proti njemu in od tam bo zavzet. Njihove puščice so kakor puščice izurjenega junaka, ki se ne vrača praznih rok.

¹⁰Tako postane Kaldeja plen, vsi, ki jo plenijo, se nasitijo, govori Gospod.

¹¹Le veselite se in se zabavajte, roparji moje dediščine! Le poskakujte kakor telica po travi in rezgetajte kakor žrebci!

¹²Vaša mati bo vsa osramočena, ponižana bo ta, ki vas je rodila. Glej, zadnja bo med narodi: puščava, suha in pusta.

¹³Zaradi Gospodovega gneva ne bo naseljena in bo popolna puščava. Vsak, ki bo šel mimo Babilona, bo zgrožen in se bo rogal zaradi vseh njegovih udarcev.

¹⁴Razpostavite se proti Babilonu naokrog, vsi lokostrelci! Streljajte nanj, ne varčujte s puščico, kajti proti Gospodu je grešil.

¹⁵Zaženite naokoli bojni klic proti njemu! Vdaja se, njegovi oporniki padajo, njegovo obzidje se podira. Da, to je Gospodovo maščevanje. Maščujte se nad njim, storite mu, kakor je sam delal!

¹⁶Iztrebite sejalka iz Babilona in žanjca ob času žetve! Pred zatiralskim mečem naj se vsak zateče k svojemu ljudstvu, sleherni naj zbeži v svojo deželo.

¹⁷Izrael je izgubljena ovca, levi so jo preganjali. Najprej ga je žrl asirski kralj, potlej mu je potrl kosti babilonski kralj Nebukadnezar.

¹⁸Zato tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Glejte, kaznoval bom babilonskega kralja in njegovo deželo, kakor sem kaznoval asirskega kralja.

¹⁹Izraela bom popeljal nazaj na njegov pašnik, da se bo pasel na Karmelu in v Bašanu, da se bo nasičeval v Efrájimskem pogorju in v Gileádu.

²⁰V tistih dneh in v tistem času, govori Gospod, bodo iskali Izraelovo krivdo, pa je ne bo več; in Judove grehe, pa jih ne bo najti, ker bom odpustil ostanku, ki ga pustim.

Uničenje Babilona

²¹Pojdi nad deželo Meratájim, nad njo in nad prebivalce Pekóda! Pobij jih in pokončaj z zakletvijo, govori Gospod, in delaj povsem tako, kakor sem ti zapovedal!

²²Bojni hrup je v deželi in veliko razdejanje.

²³Kako je razbito in zdrobljeno kladivo vse zemlje! Kako je Babilon postal groza med narodi!

²⁴Past sem ti nastavil in ti si se ujel, Babilon, ne da bi bil to opazil. Zalotili so te in zgrabili, ker si izzival Gospoda.

²⁵ Gospod je odprl svojo orožarno, vzel iz nje orožje svoje togote, kajti Gospod Bog nad vojskami ima delo v deželi Kaldejcev.

²⁶Pojdite nad Babilon z vseh koncev, odprite njegove žitnice! Spravite ga v kupe kakor snope in ga uničite z zakletvijo: nič naj ne ostane od njega!

²⁷Pokoljite vse njegove bike, naj gredo v zakol! Gorje jim, kajti njihov dan je prišel, čas njih kaznovanja!

Greh nesramne predrznosti

²⁸Čuj! Ubežniki in begunci iz babilonske dežele oznanjajo na Sionu maščevanje Gospoda, našega Boga, maščevanje za njegov tempelj.

²⁹Skličite množico zoper Babilon, vse lokostrelce! Utaborite se okoli njega, nihče naj ne uide! Poplašajte mu po njegovem ravnanju. Storite mu povsem tako, kakor je sam delal. Kajti ošaben je bil do Gospoda, do Izraelovega Svetega.

³⁰Zato bodo njegovi mladeniči popadali na njegovih trgih, vsi njegovi vojaki bodo tisti dan pokončani, govori Gospod.

³¹Glej, proti tebi sem, ošabnež, govori Gospod Bog nad vojskami. Da, tvoj dan je prišel, čas tvojega kaznovanja.

³²Ošabnež se bo spotaknil in padel in nikogar ne bo, da bi ga vzdignil. V njegovih mestih bom zanetil ogenj, ki bo použil vse okoli njega.

Bog bo rešil Izraela

³³Tako govori Gospod nad vojskami: Izraelovi sinovi so zatirani in Judovi sinovi z njimi vred. Vsi, ki so jih odpeljali v ujetništvo, jih trdo držijo, nočejo jih odpustiti.

³⁴Njihov odkupitelj pa je močan. Gospod nad vojskami mu je ime. Dobro brani njihovo pravdo, da prinese zemlji počitek, babilonskim prebivalcem pa trepet.

³⁵Meč nad Kaldejce, govori Gospod, in nad babilonske prebivalce, nad njegove kneze in nad modrece!

³⁶Meč nad njegove blebetače: naj poneumnijo! Meč nad njegove junake: naj klonejo!

³⁷Meč nad njegove konje in nad bojne vozove in nad vse mešance v njegovi sredi: naj bodo kakor ženske! Meč nad njegove zaklade: naj bodo zaplenjeni!

³⁸Suša nad njegove vode: usahnejo naj! Kajti to je dežela malikov; za pošastnimi podobami norijo.

³⁹Zato bodo puščavske živali in šakali živeli v Babilonu in noji bodo prebivali v njem. Na veke ne bo več naseljen ne nastanjen iz roda v rod.

⁴⁰Kakor tedaj, ko je Bog uničil Sódomo in Gomóro in njene sosede, govori Gospod, tako tudi tam ne bo nihče prebival in noben človek ne bo gostačil v njem.

Ljudstvo s severa

⁴¹Glejte, ljudstvo prihaja s severa, velik narod in mnogi kralji se vzdigujejo s koncev zemlje.

⁴²Oboroženi so z lokom in kopjem, grozoviti so in brez usmiljenja. Hrumijo, kakor bi bučalo morje. Na konjih jezdijo, razporejeni kakor en mož za boj, proti tebi, hči babilonska.

⁴³Babilonski kralj je slišal novico o njih in omahnile so mu roke, tesnoba ga je obšla, bolečina kakor porodnico.

⁴⁴Glejte, kakor lev, ki iz jordanske goščave plane na trajen ovčji pašnik, tako jih presenetim in preženem z njega. Čezenj pa postavim, kogar sem izbral. Kajti kdo mi je enak? Kdo me bo klical na odgovor? Kateri pastir bo obstal pred mano?

⁴⁵Zato poslušajte Gospodov sklep, ki ga je napravil proti Babiloniji, in načrte, ki jih je zasnoval proti deželi Kaldejcev: Tudi najmanjše iz črede bodo odvedli, še pašnik bo zgrožen nad njimi.

⁴⁶Od klica: »Babilon je zavzet!« se bo tresla zemlja in vpitje se bo slišalo med narodi.

Jeremija 51

Sodba nad Babilonom

¹Tako govori Gospod: Glej, proti Babilonu in proti prebivalcem Kaldeje obudim pokončevalnega duha.

²Zoper Babilon pošljem vejavce, da ga prevejajo, izropali bodo njegovo deželo, ko ga obkolijo ob dnevu nesreče.

³Strelec naj ne napenja svojega loka in naj se ne vzdiguje v svojem oklepu. Ne prizanašajte njegovim mladeničem, z zakletvijo pokončajte vso njegovo vojsko!

⁴Zgrudijo naj se pobiti v deželi Kaldejcev in prebodeni na njegovih cestah.

⁵Kajti Izrael in Juda nista vdovca po svojem Bogu, Gospodu nad vojskami, čeprav je njihova dežela polna krivde pred Izraelovim Svetim.

⁶Bežite iz srede Babilona, vsak naj reši svoje življenje, da ne boste pokončani zaradi njegove krivde. Kajti čas maščevanja je to za Gospoda, povračilo, ki mu ga plačuje.

⁷Babilon je bil zlata čaša v Gospodovi roki, upijanil je vso zemljo. Njegovo vino so pili narodi, zato so narodi ponoreli.

⁸Nenadoma je padel Babilon in se razbil. Tulite nad njim! Prinesite balzama za njegovo bolečino, morebiti le ozdravi.

⁹Hoteli smo ozdraviti Babilon, pa ni ozdravel. Zapustite ga! Pojdimo vsak v svojo deželo! Kajti do neba sega njegova sodba, vzdiguje se do oblakov.

¹⁰Gospod je razkril naša pravična dejanja. Pridite, pripovedujmo na Sionu o delu Gospoda, našega Boga!

¹¹Izostrite puščice, napolnite tule! Gospod je prebudil duha medijskih kraljev, kajti proti Babilonu načrtuje uničenje. Zares, Gospodovo maščevanje je to, maščevanje za njegov tempelj.

¹²Vzdignite prapor proti babilonskemu obzidju, okrepite stražo, postavite stražarje, pripravite zasede! Ker Gospod načrtuje in tudi stori, kar je govoril o babilonskih prebivalcih.

¹³Ti, ki stanuješ ob velikih vodah, ob številnih zakladih: tvoj konec je prišel, mera tvojega oderuštva je polna!

¹⁴Gospod nad vojskami je prisegel sam pri sebi: »Zares, napolnim te z ljudmi kakor s kobilicami, da zaženejo zmagoslavni krik nad teboj.«

¹⁵On je naredil zemljo s svojo močjo, utemeljil svet s svojo modrostjo in s svojo razumnostjo razpel nebo.

¹⁶Ko zadoni njegov glas, zašumijo vode na nebu, on vzdiguje meglo od konca zemlje; ob dežju dela bliske in iz svojih shramb spušča veter.

¹⁷Vsak človek je neumen, če tega ne ve, osramočen je vsak podobar zaradi rezane podobe, ker je njegova podoba prevara, ker v njej ni duha.

¹⁸Ničeve so, smešno delo; ob času njih kaznovanja bodo uničene.

¹⁹Vse drugačen pa je on, ki je Jakobov delež, saj je stvarnik vsega; in Izrael je rod njegove dediščine, Gospod nad vojskami mu je ime.

Božje kladivo in gora pokončevanja

²⁰Ti si mi bil kladivo, bojno orožje; s tabo sem razbil narode, s tabo uničil kraljestva.

²¹S tabo sem razbil konja in jezdeca, s tabo sem razbil bojni voz in voznika.

²²S tabo sem razbil moža in ženo, s tabo sem razbil starca in dečka, s tabo sem razbil mladeniča in mladenko.

²³S tabo sem razbil pastirja in čredo, s tabo sem razbil orača in vprego, s tabo sem razbil upravitelje in glavarje.

²⁴Poplačal bom Babilonu in vsem prebivalcem Kaldeje za vso njihovo hudobijo, ki so jo počenjali na Sionu pred vašimi očmi, govori Gospod.

²⁵Glej, proti tebi sem, gora pokončevanja, govori Gospod, ki si pokončevala vso zemljo. Iztegnem svojo roko proti tebi, zvalim te s skalovja in te spremenim v goro pogorišča.

²⁶S tebe ne bodo jemali vogalnega kamna ne temeljnega kamna, kajti večno opustošenje boš, govori Gospod.

Zavzetje mesta

²⁷Vzdignite prapor na zemlji, zatrobite v rog med narodi! Posvetite narode za boj proti njemu, skličite proti njemu kraljestva Ararát, Miní in Aškenáz! Postavite poveljnika proti njemu, pripeljite kónj kot kocinastih kobilic!

²⁸Posvetite narode za boj proti njemu, medijske kralje, njihove upravitelje, vse njihove poglavarje in vse ozemlje pod njihovo oblastjo.

²⁹Tedaj se zemlja strese in zadrhti, ker se na Babilonu izpolnijo Gospodovi načrti, da se babilonska dežela spremeni v puščino, kjer nihče ne prebiva.

³⁰Babilonski vojaki so se nehali bojevati, posedajo v trdnjavah; njihova moč usiha, postali so ženske. Njegove domove so požgali, njegovi zapahi so razbiti.

³¹Tekač teče naproti tekaču, glasnik naproti glasniku, da sporoči babilonskemu kralju, da je njegovo mesto do kraja zavzeto,

³²da so prehodi osvojeni, da so oporišča požgali z ognjem, da so vojaki preplašeni.

³³Zakaj tako govori Gospod nad vojskami, Izraelov Bog: Hči babilonska je kakor mlatišče ob času, ko ga s teptanjem ravnajo: še malo, pa pride zanjo čas žetve.

Izraelova tožba in Božje povračilo

³⁴»Žrl me je in strl babilonski kralj Nebukadnezar, me odložil kakor prazno posodo. Požrl me je kakor zmaj, si napolnil trebuh, me pregnal iz mojih radosti.

³⁵Nasilje nad mano in mojim mesom naj pride nad Babilon,« govori prebivalka Siona. »Moja kri nad prebivalce Kaldeje!« govori Jeruzalem.

³⁶Zato tako govori Gospod: Glej, sam se bom pravdal zate in se maščeval zate. Izsušil bom njegovo morje, posušil njegov studenec.

³⁷Babilon bo kup razvalin, brlog šakalom, v grozo in roganje, brez prebivalca.

³⁸Skupaj bodo rjovelili kakor levi, renčali kakor levji mladiči.

³⁹Ko se razvnamejo, jim priredim gostijo, jih upijanim, da bodo vriskali, da se pogreznejo v večno spanje in se več ne prebudijo, govori Gospod.

⁴⁰Kakor jagnjeta jih popeljem v zakol, kakor ovne in kozle.

Žalostinka o Babilonu

⁴¹Kako je bil Šešáh zavzet in osvojena krasota vse zemlje! Kako je postal Babilon groza med narodi!

⁴²Nad Babilon se je vzdignilo morje, pokrit je z navalom njegovih valov.

⁴³Njegova mesta so postala grozota, dežela suše in pustinje, dežela, v kateri nihče ne prebiva in skozi katero noben človek ne hodi.

⁴⁴V Babilonu kaznujem Bela in iztrgam iz njegovega žrela, kar žre. Narodi se ne bodo več stekali k njemu, tudi obzidje Babilona je padlo.

Božje ljudstvo naj se vrne domov

⁴⁵Pojdi iz njegove srede, moje ljudstvo, vsak naj si reši življenje pred Gospodovo srdito jezo.

⁴⁶Vaše srce naj se ne plaši, ne bojte se, ko se govorica širi po deželi; eno leto kroži ta govorica, naslednje leto druga govorica. Nasilje je v deželi in vladar je proti vladarju.

⁴⁷Zato, glej, pridejo dnevi, ko bom kaznoval babilonske malike. Vsa njegova dežela bo osramočena in v njeni sredi bodo padali vsi njegovi pobiti.

⁴⁸Tedaj bodo vriskali nad Babilonom nebo in zemlja in vse, kar je na njima. Kajti s severa pridejo nadenj razdejalci, govori Gospod.

⁴⁹Tudi Babilon mora pasti za pobite Izraelce, kakor so za Babilon padli pobiti vse zemlje.

⁵⁰Vi, ki ste ušli meču, odrinite in se ne ustavljajte! Spominjajte se že od daleč Gospoda in Jeruzalem imejte v mislih.

⁵¹Osramočeni smo bili, ker smo poslušali sramotenje, sramota nam je zakrila obraz, ker so tujci vdrli v svete prostore Gospodove hiše.

⁵²Zato, glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bom kaznoval njegove malike. Po vsej njegovi deželi bodo stokali ranjenci.

⁵³Tudi če se Babilon povzdigne do neba in si napravi trdnjavo v nepristopni višini, pridejo na moj ukaz nadenj razdejalci, govori Gospod.

Konec prevzetne moči

⁵⁴Čuj, vpitje iz Babilona, veliko razdejanje dežele Kaldejcev.

⁵⁵Da, Gospod pustoši Babilon, preganja iz njega njegov veliki trušč. Njegovi valovi šume kakor velike vode, njihovo bučanje se razlega.

⁵⁶Kajti razdejalec je prišel nadenj, nad Babilon: njegovi junaki so ujeti, njihovi loki so zlomljeni. Da, Gospod je Bog povračila, zagotovo poplača.

⁵⁷Upijanil bom njegove kneze in modrece, njihove upravitelje, glavarje in junake, da se pogreznejo v večno spanje in se ne prebudijo, govori Kralj, Gospod nad vojskami mu je ime.

Babilon zravnán z zemljo

⁵⁸Tako govori Gospod nad vojskami: Široko babilonsko obzidje bo do tal podrto, njegova visoka vrata bodo z ognjem požgana. Ljudstva se trudijo za prazen nič, narodi se mučijo za ogenj.

Zapis prerokovanja vržen v Evfrat

⁵⁹Beseda, ki jo je ukazal prerok Jeremija Serajáju, Nerijájevemu sinu in Mahsejájevemu vnuku, ko je šel z Judovim kraljem Sedekíjem v Babilon v četrtem letu njegovega kraljevanja. Serajá je bil glavni nastanjevalec.

⁶⁰Jeremija je vso nesrečo, ki bo prišla nad Babilon, popisal v eni knjigi: vse te besede so zapisane proti Babilonu.

⁶¹Jeremija je rekel Serajáju: »Ko prideš v Babilon, glej, da prebereš vse te besede!

⁶²In reci: »Gospod, ti si zagrozil temu kraju, da ga uničiš, da ne bo nihče več prebival v njem, ne človek ne živina, kajti večna puščava naj bo.«

⁶³Ko prebereš to knjigo do konca, priveži nanjo kamen in jo vrzi v sredo Evfrata

⁶⁴in reci: »Tako se pogrezne Babilon in se ne vzdigne več zaradi nesreče, ki jo spravim nadenj. – Da, obnemogli bodo.« Do tu so Jeremijeve besede.

Jeremija 52

Zgodovinski dodatek

Judov kralj Sedekíja

(2 Kr 24,18–20; 2 Krn 36,11–14)

¹Sedekíja je imel enaindvajset let, ko je postal kralj, in enajst let je kraljeval v Jeruzalemu. Njegovi materi je bilo ime Hamutála; bila je hči Jirmejája iz Libne.

²Delal je, kar je hudo v Gospodovih očeh, povsem tako, kakor je delal Jojakím.

³Na Gospodovo jezo se je namreč to godilo v Jeruzalemu in Judu, dokler ju ni zavrzel izpred svojega obličja, ko se je Sedekíja uprl babilonskemu kralju.

Padec Jeruzalema in izgnanstvo

(39,1–10; 2 Kr 25,1–21; 2 Krn 36,15–20)

⁴V devetem letu njegovega kraljevanja, v desetem mesecu, desetega v mesecu, je babilonski kralj Nebukadnezar prišel z vso svojo vojsko nad Jeruzalem. Utaborili so se pred njim in zgradili proti njemu okope krog in krog.

⁵Tako je bilo mesto oblegano do enajstega leta kralja Sedekíja.

⁶Deveti dan četrtega meseca je v mestu tako pritisnila lakota, da za ljudstvo dežele ni bilo živeža.

⁷Tedaj so prebili mestno obzidje in vsi vojaki so zbežali ter ponoči odšli iz mesta skozi vrata med zidovoma, ob kraljevem vrtu, čeprav so Kaldejci imeli mesto obkoljeno. Šli so v smeri proti Arábi,

⁸toda kaldejska vojska je zasledovala kralja in dohitela Sedekíja v jerihonskih stepah; vsa njegova vojska pa se je že razkropila proč od njega.

⁹Kralja so prijeli in ga pripeljali k babilonskemu kralju v Riblo, v deželi Hamátu, da mu je izrekel sodbo.

¹⁰Babilonski kralj je zaklal Sedekíjeve sinove pred njegovimi očmi. Tudi vse Judove višje uradnike je zaklal v Ribli.

¹¹Sedekíju je iztaknil oči in ga vklenil v dve bronasti verigi. Babilonski kralj ga je odpeljal v Babilon in ga imel v zaporu do dneva njegove smrti.

¹²Deseti dan petega meseca, to je v devetnajstem letu kralja Nebukadnezarja, babilonskega kralja, je prišel v Jeruzalem Nebuzaradán, poveljnik telesne straže, ki je služil babilonskemu kralju.

¹³Požgal je Gospodovo hišo, kraljevo hišo in vse jeruzalemske hiše; vsako večjo hišo je zažgal z ognjem.

¹⁴Vsa kaldejska vojska, ki je bila s poveljnikom telesne straže, je podrla obzidje okrog Jeruzalema.

¹⁵Nekaj najrevnejšega ljudstva, preostali del ljudstva, ki je ostal v mestu, in prebežnike, ki so prestopili k babilonskemu kralju, ter preostale obrtnike je poveljnik telesne straže Nebuzaradán odpeljal v izgnanstvo.

¹⁶Nekaj najrevnejših v deželi pa je poveljnik telesne straže Nebuzaradán pustil kot vinogradnike in poljedelce.

¹⁷Bronasta stebra v Gospodovi hiši, stojala in bronasto morje v Gospodovi hiši so Kaldejci razbili in ves bron odnesli v Babilon.

¹⁸Pobrali so tudi posode, lopate, nože, kropilnice, skodele in vse bronaste priprave, ki so se rabile pri bogoslužju.

¹⁹Poveljnik telesne straže je odnesel tudi sklede, ponve, kropilnice, posode, svečnike, skodele in čaše, ki so bili iz čistega zlata ali iz čistega srebra.

²⁰Obeh stebrov, enega morja, dvanajstih bronastih volov, ki so bili pod njim, in stojal, ki jih je kralj Salomon naredil za Gospodovo hišo – vseh teh bronastih predmetov ni bilo mogoče stehtati.

²¹Stebri so bili osemnajst komolcev visoki, vsak steber, dvanajst komolcev pa je meril v obsegu; debel je bil štiri palce in votel.

²²Na njem je bil bronast glavič; glavič je bil visok pet komolcev, krog in krog glaviča pa je bila mreža z granatnimi jabolki, vse iz brona. Prav tak je bil tudi drugi steber z granatnimi jabolki.

²³Granatnih jabolk je bilo šestindevetdeset, s presledki. Vseh granatnih jabolk okoli mreže je bilo sto.

²⁴Poveljnik telesne straže je vzel vélikega duhovnika Serajája, drugega duhovnika Cefanjája in tri čuvaje na pragu.

²⁵Iz mesta je vzel enega častnika, ki je poveljeval vojakom, sedem mož izmed kraljevih svetovalcev, ki so jih našli v mestu, tajnika vrhovnega poveljnika, ki je nabiral vojake med prebivalstvom, in šestdeset mož izmed ljudstva dežele, ki so se znašli v mestu.

²⁶Te je torej vzel poveljnik telesne straže Nebuzaradán in jih odpeljal k babilonskemu kralju v Riblo.

²⁷In babilonski kralj jih je potolkel in usmrtil v Ribli, v deželi Hamátu. Tako je bil Juda odpeljan s svoje zemlje v izgnanstvo.

²⁸To pa je število ljudi, ki jih je Nebukadnezar odpeljal v izgnanstvo: v sedmem letu tri tisoč triindvajset Judovcev;

²⁹v osemnajstem Nebukadnezarjevem letu pa iz Jeruzalema osemsto dvaintrideset ljudi.

³⁰V triindvajsetem Nebukadnezarjevem letu je poveljnik telesne straže Nebuzaradán odpeljal v izgnanstvo sedemsto petinštirideset Judovcev. Vseh ljudi je bilo torej štiri tisoč šeststo.

Kralj Jojahín pomiloščen

(2 Kr 25,27–30)

³¹V sedemintridesetem letu izgnanstva Judovega kralja Jojahína, v dvanajstem mesecu, petindvajsetega v mesecu, je babilonski kralj Evíl Merodáh v letu, ko je postal kralj, pomilostil Judovega kralja Jojahína in ga izpustil iz ječe.

³²Prijazno je govoril z njim in mu dal višji sedež kakor kraljem, ki so bili pri njem v Babilonu.

³³Smel je odložiti jetniško obleko in redno jesti pri njem vse dni svojega življenja.

³⁴Babilonski kralj mu je dal obrok kot reden vsakdanji obrok do dneva njegove smrti, vse dni njegovega življenja.

Žalostinke

Žalostinke 1

Prvi spev
Jeruzalem je kakor zapuščena vdova
Alef

¹Kako samotno leži mesto, nekdanje polno ljudstva! Postalo je kakor vdova, velikanka med narodi. Kneginja med okrožji je postala tlačanka.

Bet

²Bridko joka ponoči, solze ji tečejo po licih. Zanja ni tolažnika med vsemi njenimi ljubimci; vsi njeni prijatelji so jo izdali, postali so njeni sovražniki.

Gimel

³Judeja je šla v izgnanstvo zaradi bede in zaradi trde tlake. Prebiva med narodi, ne najde počitka. Vsi njeni preganjalci so jo zajeli med tesnimi bregovi.

Dalet

⁴Poti na Sion žalujejo, ker nihče ne pride na praznik. Vsa njena vrata so razbita, njeni duhovniki vzdihujejo. Njene mladenke so žalostne; in ona, bridko ji je.

He

⁵Njeni nasprotniki so postali poglavarji, njeni sovražniki uspevajo, kajti Gospod ji je prizadel bolečino zaradi njenih premnogih pregreh. Njeni otroci so odšli kot ujetniki pred nasprotnikom.

Vav

⁶Izginil je s hčere sionske ves njen sijaj, njeni knezi so postali kakor jeleni, ki ne najdejo paš; šli so brez moči pred preganjalcem.

Zajin

⁷Hči jeruzalemska se spominja v dneh svoje bede in zablode vseh svojih dragocenosti, ki jih je imela od davnih dni. Ko je njeno ljudstvo padlo v nasprotnikove roke in nikogar ni bilo, ki bi ji pomagal, so jo njeni nasprotniki gledali; smejali so se ob njenem uničenju.

Het

⁸Hči jeruzalemska je hudo grešila, zato je postala nesnaga. Vsi, ki so jo častili, jo zaničujejo, ker so videli njeno nagoto. Tudi sama vzdihuje in se obrača nazaj.

Tet

⁹Njena nečistost je na njenem krilu; ni pomislila na svoj konec. Zato je strahovito padla, ni tolažnika zanjo. Glej, Gospod, na mojo bedo, kajti sovražnik se povzdiguje.

Jod

¹⁰Nasprotnik je iztegnil svojo roko po vseh njenih dragocenostih. Da, videla je narode, prišli so v njeno svetišče; tisti, ki si jim zapovedal, naj ne stopajo v skupnost, ki pripada tebi.

Kaf

¹¹Vse njeno ljudstvo vzdihuje, išče kruha; svoje dragocenosti dajejo za hrano, da bi poživili dušo. Glej, Gospod, in premisli, kako sem postala zaničevana!

Lamed

¹²Vam to nič ne pomeni, ki greste mimo po poti? Premislite in glejte, ali je kakšna bolečina kakor je moja, ki me je zadela; ki jo je prizadel Gospod na dan svoje srdite jeze.

Mem

¹³Z višave je poslal ogenj v moje kosti, spustil ga je vanje. Razpel je mrežo mojim nogam, obrnil me je nazaj. Dal je, da sem osamljena, da ves dan hiram.

Nun

¹⁴Oprezoval je za mojimi pregrehami, s svojo roko jih je zavozljal; povzpele so se na moj vrat, pustil je, da je omahnila moja moč. Gospod me je izročil v roke takšnih, ki se jim ne morem upreti.

Sameh

¹⁵ Gospod je zavrzel vse moje junake, ki so bili pri meni. Zoper mene je sklical zbor, da bi zlomil moje mladeniče. Gospod je stiskal v stiskalnici devico, Judovo hčer.

Ajin

¹⁶Nad temi rečmi jočem, moje oči točijo solze; zakaj daleč je od mene tolažnik, ki bi poživil mojo dušo. Moji sinovi so osamljeni, ker je prevladal sovražnik.

Pe

¹⁷Hči sionska izteguje svoje roke, ni tolažnika zanjo. Gospod je zapovedal zoper Jakoba, tiste okrog njega za njegove nasprotnike. Hči jeruzalemska je postala nesnaga med njimi.

Cade

¹⁸Pravičen je Gospod, saj sem se upirala njegovim ustom. Poslušajte vendar, vsa ljudstva, in glejte mojo bolečino! Moje mladenke in moji mladeniči so odšli v ujetništvo.

Kof

¹⁹Klicala sem svoje ljubimce, oni so me prevarali. Moji duhovniki in starešine so ginevali v mestu, ko so si iskali hrane, da bi poživili svojo dušo.

Reš

²⁰Glej, Gospod, kako sem v stiski, moje drobovje vre; moje srce se obrača v moji notranjosti, ker sem se ključovalno upirala. Zunaj meč ropa otroke, v hiši je kakor smrt.

Šin

²¹Slišali so, kako vzdihujem, ni tolažnika zame. Vsi moji sovražniki so slišali o moji nesreči, veselijo se, ker si ti to storil. Daj, da pride dan, ki si ga poklical, naj bodo kakor jaz.

Tav

²²Vsa njihova hudobija naj pride predte; ravnaj z njimi, kakor si ravnal z menoj zaradi vseh mojih pregreh; kajti silno je moje ječanje in moje srce je bolno.

Žalostinke 2

Drugi spev
Bog je za Jeruzalem sovražnik
Alef

¹Kako je Gospod v svoji jezi hčer sionsko pokril z oblaki! Z neba je vrgel na zemljo Izraelovo slavo. Ni se spomnil podnožja svojih nog na dan svoje jeze.

Bet

² Gospod je brez usmiljenja uničil vse Jakobove pašnike; v svojem besu je porušil utrdbe hčere judovske; na tla je vrgel, onečastil je kraljestvo in njegove vladarje.

Gimel

³V izbruhu jeze je zdrobil vso Izraelovo moč. Svojo desnico je potegnil nazaj pred sovražnikom. Gorel je v Jakobu kakor žareč ogenj, ki požira naokrog.

Dalet

⁴Napel je svoj lok kakor sovražnik, nastavil je svojo desnico; kakor nasprotnik je pomoril vse, ki so bili naslada za oči. V šotoru hčere sionske je izlil svojo srditost kakor ogenj.

He

⁵ Gospod je postal kakor sovražnik, uničil je Izraela; uničil je vse njegove palače, uničil je njegove trdnjave. Namnožil je v hčeri judovski tarnanje in ječanje.

Vav

⁶Opustošil je svoje zavetišče kakor vrt, uničil je svoj prostor za praznični shod. Gospod je na Sionu izročil pozabi praznični shod in soboto; v togoti svoje jeze je zavrgel kralja in duhovnika.

Zajin

⁷ Gospod je zavrgel svoj oltar, zapustil je svoje svetišče; v sovražnikove roke je izročil zidove njegovih palač. V Gospodovi hiši so dvignili glas kakor na dan prazničnega shoda.

Het

⁸ Gospod je sklenil, da uniči obzidje hčere sionske. Napel je merilno vrvico, svoje roke ni odtegnil uničevanju. V žalost je zavil okop in obzidje, skupaj veneta.

Tet

⁹Njena vrata so se pogreznila v zemljo, polomil in razbil je njene zapahe. Njen kralj in njeni knezi so med narodi, ni več postave. Tudi njeni preroki ne najdejo videnja, ki je od Gospoda.

Jod

¹⁰Na tleh sedijo, molčijo starešine hčere sionske; pepel so posuli na svoje glave, nadeli so si raševino. Do tal so povesele glavo mladenke jeruzalemske.

Kaf

¹¹Moje oči hirajo v solzah, moje drobovje vre; jetra so se mi razsula na tla zaradi poloma hčere mojega ljudstva, ko omedlevajo otroci in dojenčki po mestnih ulicah.

Lamed

¹²Svojim materam pravijo: »Kje sta žito in vino?« ko omedlevajo kakor smrtno ranjeni po mestnih ulicah; ko se njihova duša izliva v naročje njihovih mater.

Mem

¹³Kaj naj ti rečem, kaj naj primerjam s tabo, hči jeruzalemska? Kaj naj vzporejam tebi, da te potolažim, devica, hči sionska? Zakaj velik kakor morje je tvoj polom; kdo bi te mogel ozdraviti?

Nun

¹⁴Kar so tvoji preroki videvali zate, so bile puhlice in neokusnosti; niso razkrivali tvoje krivde, da bi obrnili tvojo usodo. Zate so videvali izreke, puhlice in zapeljive reči.

Sameh

¹⁵Zoper tebe ploskajo z rokami vsi, ki gredo mimo po poti. Sikajo in zmajujejo s svojimi glavami nad hčerjo jeruzalemsko: »Je to mesto, ki so ga imenovali popolnost lepote, veselje vse zemlje?«

Pe

¹⁶Zoper tebe odpirajo svoja usta vsi tvoji sovražniki. Sikajo in škripljejo z zobmi, govorijo: »Pogoltnili smo! Končno, to je dan, ki smo nanj čakali! Našli smo, videli smo!«

Ajin

¹⁷ Gospod je storil, kar je bil zasnoval, izpolnil je svojo besedo, ki jo je bil že zdavnaj zapovedal; rušil je in se ni usmilil. Razveselil je sovražnika nad teboj, povzdignil je moč svojih nasprotnikov.

Cade

¹⁸Njihovo srce vpije h Gospodu. Obzidje hčere sionske, toči solze v potokih podnevi in ponoči! Ne daj si pokoja, naj ne počiva hči tvojega očesa!

Kof

¹⁹Vstani, vpij ponoči, ob začetku straž. Izlij svoje srce kakor vodo pred Gospodovo obličje. Dvigni k njemu svoje roke za duše svojih otrok, ki omedlevajo od lakote na začetku vseh ulic.

Reš

²⁰Glej, Gospod, ozri se! S kom si tako ravnal? Mar morajo žene jesti svoj plod, otroke, ki so jih ljubkovale? Mar morata biti v Gospodovem templju umorjena duhovnik in prerok?

Šin

²¹Na tleh ležita po ulicah deček in starec; moje mladenke in moji mladeniči so padli pod mečem. Ti si jih pomoril na dan svoje jeze, klal si, nisi se usmilil.

Tav

²²Kakor na dan prazničnega shoda si poklical moje grozote vse naokrog. Na dan jeze Gospodove nihče ni ušel in preživel. Tiste, ki sem jih ljubkovala in vzredila, je pokončal moj sovražnik.

Žalostinke 3

**Tretji spev
Obupanost in upanje
Alef**

¹Jaz sem mož, ki je videl bedo pod palico njegovega besa.

²Mene je odpeljal in vodil v temo in ne v luč.

³Le zoper mene vedno znova obrača ves dan svojo roko.

Bet

⁴Pustil je razpasti moje meso in kožo, polomil je moje kosti.

⁵Obzidal in obdal me je s strupom in nadlogo.

⁶V temine me je prestavil kakor večno mrtve.

Gimel

⁷Ogradil me je, da ne morem uiti, obtežil me je s težkimi okovi.

⁸Četudi vpijem in moledujem, potlači mojo molitev.

⁹Poti mi je ogradil s klesancem, steze mi je skrivil.

Dalet

¹⁰Prežeč medved je zame, lev v skrivališču.

¹¹Moje poti je zamešal in me pustil na ledini, naredil me je za pustinjo.

¹²Napel je svoj lok in me postavil za tarčo puščice.

He

¹³V ledvice mi je streljal puščice svojega tula.

¹⁴Bil sem v zasmeh vsemu svojemu ljudstvu, za njegovo zabavljico ves dan.

¹⁵Nasičeval me je z grenkimi zelišči, napajal me je s pelinom.

Vav

¹⁶Zobe mi je brusil na produ, v pepel me je poteptal.

¹⁷Moja duša je oropana miru, pozabil sem, kaj je sreča.

¹⁸Dejal sem torej: »Izginila je moja večnost in upanje, ki je od Gospoda.«

Zajin

¹⁹Spomni se moje bede in brezdomstva, pelina in strupa!

²⁰Neprenehoma misli in je sklonjena moja duša v meni.

²¹To si hočem vzeti k srcu, zato imam upanje:

Het

²²Dobrota Gospodova je, da nismo popolnoma pokončani, da njegovo usmiljenje ni prenehalo;

²³nova je vsako jutro, velika je tvoja zvestoba.

²⁴»Gospod je moj delež,« pravi moja duša, »zato imam upanje vanj.«

Tet

²⁵ Gospod je dober tistim, ki upajo vanj, duši, ki ga išče.

²⁶ Dobro je mirno čakati na rešitev Gospodovo.

²⁷ Dobro je za moža, če nosi jarem v svoji mladosti.

Jod

²⁸ Samoten naj sedi in molči, ko mu ga nalaga.

²⁹ Naj da v prah svoja usta, morda je še upanje.

³⁰ Naj ponudi lice tistemu, ki ga tepe, naj se nasiti z zasramovanjem.

Kaf

³¹ Zakaj Gospod ne zavrača za vselej;

³² zakaj če je prizadel bolečino, se bo usmilil po obilju svoje dobrote.

³³ Zakaj ne muči iz srca ali žalosti človeških otrok.

Lamed

³⁴ Ko kdo tepta pod svojimi nogami vse ujetnike dežele,

³⁵ ko izkrivlja pravico pred Najvišjim,

³⁶ ko goljufa človeka v pravdi – naj bi Gospod ne videl?

Mem

³⁷ Kdo je tisti, ki je rekel, in se je zgodilo, ne da bi Gospod zapovedal?

³⁸ Mar ne prihaja iz ust Najvišjega hudo in dobro?

³⁹ Kaj bi se pritoževal živ človek, korenjak kljub svojim grehom?

Nun

⁴⁰ Preiščimo svoja pota in preudarimo, vrnimo se h Gospodu.

⁴¹ Povzdignimo svoja srca na rokah, k Bogu v nebesih.

⁴² Mi smo bili nezvesti in nepokorni; ti nam nisi odpustil.

Sameh

⁴³ Ogrnil si se z jezo in nas preganjal, ubijal si, nisi se usmilil;

⁴⁴ ogrnil si se z oblakom, da ne bi prodrila molitev.

⁴⁵Iz nas si naredil smeti in odpadek sredi med ljudstvi.

Pe

⁴⁶Nad nami odpirajo svoja usta vsi naši sovražniki;

⁴⁷groza in brezno sta bila za nas, opustošenje in polom.

⁴⁸Moje oko toči potoke solza zaradi poloma hčere mojega ljudstva.

Ajin

⁴⁹Moje oko se solzi in se ne pomiri, ker ni prestanka,

⁵⁰dokler se ne ozre in ne vidi Gospod z nebes.

⁵¹Moje oko deluje žalostno na mojo dušo zaradi vseh hčera mojega mesta.

Cade

⁵²Vztrajno so me lovili kakor ptico tisti, ki me sovražijo brez vzroka.

⁵³Utišali so moje življenje v jami in kamen zvalili name.

⁵⁴Vode so preplavile mojo glavo; dejal sem: »Odrezan sem.«

Kof

⁵⁵Klical sem tvoje ime, Gospod, iz najgloblje jame.

⁵⁶Slišal si moj glas: »Ne skrivaj svojega ušesa pred mojim klicem na pomoč!«

⁵⁷Približal si se na dan, ko sem te klical, rekel si: »Nikar se ne boj!«

Reš

⁵⁸Gospod, pravdal si se za pravde moje duše, rešil si moje življenje.

⁵⁹Videl si, Gospod, moje zatiranje; brani mojo pravdo!

⁶⁰Videl si vso njihovo maščevalnost, vse njihove naklepe zoper mene.

Šin

⁶¹Slišal si njihovo sramotenje, Gospod, vse njihove naklepe zoper mene.

⁶²Ustnice mojih napadalcev in njihovo šepetanje je ves dan proti meni.

⁶³Naj sedijo ali stojijo, pogledj: jaz sem njihova zbadljivka.

Tav

⁶⁴Povrnil jim boš, Gospod, po delu njihovih rok.

⁶⁵Dal jim boš ščit srca, tvoje prekletstvo bo zanje.

⁶⁶Z jezo jih boš preganjal in jih iztrebil izpod svojega neba, Gospod.

Žalostinke 4

Četrty spev Obleganje, lakota in bližnji konec Jeruzalema *Alef*

¹Kako je potemnelo zlato, se spremenilo čisto zlato! Raztreseni so sveti kamni na začetku vseh ulic.

Bet

²Sinovi sionski, dragoceni, vredni čistega zlata, kako jih cenijo, kot glinaste posode, delo lončarjevih rok!

Gimel

³Celo šakali ponujajo prsi, dojijo svoje mladiče; hči mojega ljudstva je postala kruta kakor noji v puščavi.

Dalet

⁴Dojenčkov jezik se lepi na nebo od žeje; otroci prosijo kruha, nihče jim ga ne lomi.

He

⁵Tisti, ki so uživali slaščice, so zapuščeni na ulicah; tisti, ki so vzrejeni v škrlatu, objemajo blato.

Vav

⁶Večja je bila krivda hčere mojega ljudstva kakor greh Sódome, ki je bila zrušena v trenutku, ne da bi se je dotaknile roke.

Zajin

⁷Njeni posvečenci so bili bolj čisti kakor sneg, bolj beli kakor mleko; telo je bilo bolj rdeče kakor korale, njihova postava je bila kakor safir.

Het

⁸Temnejša od črnine je bila njihova podoba, ne spoznajo jih na ulicah; koža se jim je zgrbančila na telesu, posušila se je kakor les.

Tet

⁹Boljše je pobitim z mečem kakor pobitim z lakoto, ki so izkrvaveli, prebodeni, zaradi poljskih pridelkov.

Jod

¹⁰Roke nežno čutečih žena so kuhale svoje otroke; bili so jim za okrepčilo ob polomu hčere mojega ljudstva.

Kaf

¹¹ Gospod je utešil svojo srditost, izlil je srdito jezo; zanetil je ogenj na Sionu, da je požrl njegove temelje.

Lamed

¹²Kralji zemlje niso verjeli, niti noben prebivalec sveta, da bi nasprotnik in sovražnik lahko vstopila skozi vrata jeruzalemska.

Mem

¹³To se je zgodilo zaradi grehov njegovih prerokov, krivd njegovih duhovnikov, ki so prelivali v njegovi sredi kri pravičnih.

Nun

¹⁴Tavali so, slepi, po ulicah, omadeževani s krvjo, da se nihče ni smel dotikati njihovih oblačil.

Sameh

¹⁵»Umaknite se! Nečist!« so vpili nanje, »Umaknite se, umaknite se, ne dotikajte se!« Ker so zbežali, ker so tavali, so rekli med narodi: »Ne bodo več imeli stalnega bivališča.«

Pe

¹⁶ Gospodovo obličje jih je razdelilo, ne bo jih več gledal; duhovnikov niso spoštovali, starešinam niso bili naklonjeni.

Ajin

¹⁷Še vedno so koprnele naše oči po naši rešitvi, zaman; na svoji opazovalnici smo opazovali narod, ki se ne more rešiti.

Cade

¹⁸Prežali so na naše korake, da nismo mogli hoditi po naših trgih. Naš konec se je približal, naši dnevi so se dopolnili; da, prišel je naš konec.

Kof

¹⁹Naši preganjalci so bili hitrejši kakor orli pod nebom; po gorah so nas podili, v puščavi so prežali na nas.

Reš

²⁰Dih naših nosnic, Gospodov maziljenec, je bil ujet v njihovih jamah, on, o katerem smo rekli: »V njegovi senci bomo živeli med narodi.«

Šin

²¹Raduj in veseli se, hči edómska, ki prebivaš v deželi Uc. Tudi nadte bo prišla čaša; opijanila se boš in se razgalila.

Tav

²²Končana je tvoja kazen, hči sionska, ne bo te več pregnal. Kaznoval bo tvojo krivdo, hči edómska, razkril bo tvoje grehe.

Žalostinke 5

Peti spev
Prošnja za spreobrnjenje

¹Spomni se, Gospod, kaj se nam je zgodilo, ozri se in glej našo sramoto!

²Naša dediščina je pripadla tujcem, naše hiše neznancem.

³Postali smo sirote, brez očeta, naše matere so kakor vdove.

⁴Svojo vodo pijemo za denar, drva pridejo za ceno plačila.

⁵Na vratu imamo preganjalce; izmučeni smo, ni pokoja za nas.

⁶Egiptu smo dajali roko, Asiriji, da bi se nasitili s kruhom.

⁷Naši očetje so grešili in jih ni več, mi smo tisti, ki nosimo njihovo krivdo.

⁸Hlapci so zavladali nad nami, nikogar ni, ki bi nas iztrgal iz njihove roke.

⁹Svojo dušo izpostavljamo, da dobimo svoj kruh, pred mečem v puščavi.

¹⁰Naša koža gori kakor peč, od žareče vročine lakote.

¹¹Žene oskrunjajo na Sionu, device v Judovih mestih.

¹²Knezi so bili obešeni z njihovo roko, starešine niso bili spoštovani.

¹³Mladenci morajo nositi v mlin, dečki se opotekajo pod težo lesa.

- ¹⁴Starčki so prenehali s posveti ob vratih, mladeniči s svojo glasbo.
- ¹⁵Prenehalo je veselje našega srca, naše rajanje se je spremenilo v žalost.
- ¹⁶Padla je krona naše glave, gorje nam, ker smo grešili!
- ¹⁷Zaradi tega je naše srce hiralo, zavoljo teh reči so otemnele naše oči:
- ¹⁸zaradi gore sionske, ki je opustošena – lisice se klatijo po njej.
- ¹⁹Ti, Gospod, prestoluješ na veke, tvoj prestol je od roda do roda.
- ²⁰Zakaj nas hočeš za vedno pozabiti, nas zapustiti za dolžino dni?
- ²¹Obrni nas k sebi, Gospod, da se spreobrnemo, obnovi naše dni kakor nekdanj!
- ²²Ali pa si nas popolnoma zavrgel? Se do skrajnosti jeziš na nas?

Ezekiel

Ezekiel 1

Ezekiel poklican za preroka

Uvod

¹V tridesetem letu, v četrtem mesecu, petega v mesecu, ko sem bil med izgnanci ob reki Kebár, so se odprla nebesa in videl sem Božja videnja.

²Petega v mesecu – bilo je v petem letu izgnanstva kralja Jojahína –

³se je zagotovo zgodila Gospodova beseda Ezekielu, Buzíjevemu sinu, duhovniku, v deželi Kaldejcev ob reki Kebár. Tam je bila nad njim Gospodova roka.

Videnje Božjega veličastva

⁴Videl sem: glej, nevihtni veter je prihajal s severa, velik oblak in plapolajoč ogenj in okrog njega sijaj; iz njegove srede nekakšno iskrenje, iz srede ognja.

⁵Iz njegove srede pa podobe štirih živih bitij. Tole je bil njihov videz: imela so človeško podobo;

⁶vsako je imelo štiri obraze in vsako štiri peruti.

⁷Njihove noge so bile ravne in stopala njihovih nog kakor telečje stopalo; lesketala so se kakor glajen bron.

⁸Pod perutmi, na štirih straneh, so imela človeške roke. Vsa štiri so imela obraze in peruti.

⁹Njihove peruti so se dotikale med seboj in niso se obračala pri hoji; vsako je hodilo naravnost naprej.

¹⁰Podoba njihovih obrazov: človeški obraz in obraz leva na desni so imela vsa štiri, obraz vola na levi vsa štiri in obraz orla vsa štiri.

¹¹Takšni so bili njihovi obrazi. Njihove peruti so bile razprostrte navzgor; vsako bitje je imelo po dve, ki sta se dotikali, in dve, ki sta mu pokrivali telo.

¹²Vsako je hodilo naravnost naprej. Kamor je hotel iti duh, so šla in med hojo niso spreminjala smeri.

¹³Med živimi bitji je bilo nekaj, kar je bilo videti kakor žareča žerjavica, kakor plamenice, ki so švigale med bitji sem in tja. Ogenj je ves sijal in iz ognja je švigal blisk.

¹⁴In živa bitja so tekala sem in tja; videti so bila kakor blisk.

¹⁵Ogledoval sem si živa bitja: glej, kolo je bilo na tleh poleg živih bitij s štirimi obrabi.

¹⁶Kolesa so bila videti kakor bleščeč taršiški kamen; vsa štiri so imela enako obliko. Videti so bila izdelana tako, kot da bi bilo eno kolo sredi drugega.

¹⁷Kadar so se premikala, so se mogla premikati v vse štiri smeri in med premikanjem niso spreminjala smeri.

¹⁸Njihova platišča so bila visoka in strašna, kajti platišča so bila polna oči krog in krog, pri vseh štirih.

¹⁹Kadar so živa bitja hodila, so se premikala tudi kolesa poleg njih, in kadar so se bitja vzdignila s tal, so se vzdignila tudi kolesa.

²⁰Kamor je hotel iti duh, so šla. Kolesa so se vzdignila hkrati z njimi, ker je bil duh živega bitja v kolesih.

²¹Kadar so hodila bitja, so se premikala tudi kolesa; ko so stala, so stala tudi ta; kadar so se vzdignila s tal, so se hkrati z njimi vzdignila tudi kolesa, ker je bil duh živega bitja v kolesih.

²²Nad glavami živih bitij je bil nekak nebesni obok, bleščeč kakor kristal, razprostrt nad njihovimi glavami.

²³Pod nebesnim obokom so bile njihove peruti zravnane druga proti drugi; vsako bitje je imelo dve, ki sta mu pokrivali telo.

²⁴Slišal sem šum njihovih peruti kakor bučanje velikih vodá, kakor glas Mogočnega. Kadar so hodila, je bobnelo kakor hrup vojske; kadar so stala, so povešala peruti.

²⁵Iznad nebesnega oboka, ki je bil nad njihovimi glavami, je prihajalo šumenje.

²⁶Vrh nebesnega oboka, ki je bil nad njihovimi glavami, je bilo nekaj, kar je bilo videti kakor kamen safír, podobno prestolu. Na tem, kar je bilo videti kot prestol, je bila zgoraj postava, podobna človeku.

²⁷In videl sem nekaj kakor očesce sijajnika, kakor ognjen obod okoli njega, od dela, ki je bil videti kakor njegova ledja, navzgor. In od dela, ki je bil videti kakor njegova ledja, navzdol sem videl nekaj kakor ogenj in sij je bil okoli njega.

²⁸Kakor mavrica, ki je na oblaku ob deževnem dnevu, tak je bil videti sijaj okoli njega. Takšna je bila prikazen tega, kar je podoba Gospodovega veličastva. Ko sem to videl, sem padel na obraz in slišal glas, ki je govoril.

Ezekiel 2

Knjižni zvitek

¹Rekel mi je: Sin človekov, postavi se na noge in govoril bom s teboj.

²Ko mi je govoril, je prišel vame duh in me postavil na noge. Slišal sem tega, ki mi je govoril.

³Rekel mi je: Sin človekov, pošiljam te k Izraelovim sinovom, k narodu upornikov, ki so se mi uprli. Oni in njihovi očetje so se mi upirali vse do tega dne.

⁴Ti ljudje so trmastega obraza in predrznega srca, k njim te pošiljam. Reci jim: Tako govori Gospod Bog:

⁵Naj poslušajo ali ne – kajti uporna hiša so – vendar naj spoznajo, da je bil prerok med njimi.

⁶Ti pa, sin človekov, se jih ne boj, tudi njihovih besed se ne boj, čeprav so zate osat in trnje in prebivaš med škorpijoni! Njihovih besed se ne boj in pred njihovim obličjem se ne zbegaj, kajti uporna hiša so.

⁷Govôri jim moje besede, naj poslušajo ali ne, ker so uporni.

⁸Ti pa, sin človekov, poslušaj, kar ti govorim! Ne bodi uporen kakor ta uporna hiša! Odpri usta in jej, kar ti dajem!

⁹Videl sem: glej, roka se je iztegnila k meni in glej, v njej je bil knjižni zvitek.

¹⁰Razvil ga je pred menoj; bil je popisane na prednji in na zadnji strani. Na njem so bile zapisane žalostinke, tožba in bolečina.

Ezekiel 3

¹Rekel mi je: Sin človekov, jej, kar ti je ponujeno! Pojej ta zvitek, potem pojdi in govôri Izraelovi hiši!

²Odpri sem usta in dal mi je jesti ta zvitek.

³Rekel mi je: Sin človekov, nasiti si telo in si napolni notranjost s tem zvitkom, ki ti ga dajem! Použil sem ga in v ustih mi je bil sladek kakor med.

⁴Nato mi je rekel: Sin človekov, pojdi, napoti se k Izraelovi hiši in jim govôri z mojimi besedami!

⁵Saj nisi poslan k ljudstvu nerazumljivega govora in težkega jezika, temveč k Izraelovi hiši.

⁶Tudi ne k številnim ljudstvom nerazumljivega govora in težkega jezika, ki njihovih besed ne razumeš: zares, če bi te poslal k njim, bi te poslušali.

⁷Izraelova hiša pa te ne bo hotela poslušati; saj tudi mene nočejo poslušati. Vsa Izraelova hiša je namreč predrznega čela in trmastega srca.

⁸Glej, tvoje obličje sem naredil tako trdo, kakor je njihovo obličje, in tvoje čelo tako trdo, kakor je njihovo čelo.

⁹Kakor diamant, trše od skale sem naredil tvoje čelo. Ne boj se jih in pred njihovim obličjem se ne zbegaj, kajti uporna hiša so.

¹⁰Dalje mi je rekel: Sin človekov, vse moje besede, ki ti jih govorim, si vtisni v srce in jih poslušaj z ušesi.

¹¹Potem pojdi in se napoti k izgnancem, k sinovom svojega ljudstva, in jim govôri; reci jim: Tako govori Gospod Bog – naj poslušajo ali ne.

¹²Tedaj me je duh vzdignil in zaslišal sem za seboj mogočno bobnenje: »Slavljeno Gospodovo veličastvo s svojega kraja!«

¹³Bil je šum, ki so ga delale peruti živih bitij, ko so se dotikale druga druge, in ropot koles poleg njih: mogočno bobnenje.

¹⁴Duh me je vzdignil in odnesel, in šel sem, v bridkosti in razburjenju svojega duha; močna je bila Gospodova roka nad menoj.

¹⁵Tako sem prišel k izgnancem v Tel Abíbu, ki so prebivali ob reki Kebár, kjer so se naselili. Tam sem bival sedem dni izmučen sredi med njimi.

Prerok kot Izraelov stražar

¹⁶Ko se je izteklo sedem dni, se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

¹⁷Sin človekov, postavil sem te za stražarja Izraelovi hiši. Ko zaslišiš besedo iz mojih ust, jih posvari v mojem imenu!

¹⁸Če porečem krivičnežu: »Gotovo umreš,« pa ga ne posvariš in ne spregovoriš, da bi posvaril krivičneža pred njegovo krivično potjo in ga ohranil pri življenju, bo ta krivičnež umrl zaradi svoje krivde, a njegovo kri bom terjal iz tvojih rok.

¹⁹Če pa si posvaril krivičneža, pa se ne odvrne od svoje krivičnosti in od svoje krivične poti, bo umrl zaradi svoje krivde, ti pa si boš rešil življenje.

²⁰In če se pravični odvrne od svoje pravičnosti in ravna krivično, mu nastavim oviro, da se spotakne, in bo umrl. Če ga nisi posvaril, bo umrl zaradi svojega greha; pravična dela, ki jih je storil, ne bodo ostala v spominu. A njegovo kri bom terjal iz tvojih rok.

²¹Če pa si pravičnega posvaril, naj ne greši, in pravični ne greši, bo zagotovo ostal pri življenju, ker se je dal posvariti. In ti si boš rešil življenje.

Pred obleganjem Jeruzalema Ezekielova simbolna onemelost

²²Tam je bila nad mano Gospodova roka in rekel mi je: Vstani, pojdi v dolino; tam bom govoril s teboj.

²³Vstal sem in šel v dolino. In glej, tam je stalo Gospodovo veličastvo kakor veličastvo, ki sem ga videl ob reki Kebár, in padel sem na obraz.

²⁴Tedaj je prišel vame duh in me postavil na noge. Govoril je z menoj in rekel: Pojdi, zapri se v svojo hišo!

²⁵Ti, sin človekov, glej: vrvi bodo deli nate in te zvezali z njimi, da ne boš mogel iti mednje.

²⁶Jezik ti bom prilepil na nebo, da boš onemel in jim ne boš več opominjevalec, kajti uporna hiša so.

²⁷Ko pa bom govoril s teboj, ti bom odprl usta in rekel jim boš: »Tako govori Gospod Bog.« Kdor posluša, posluša; kdor noče, noče; kajti uporna hiša so.

Ezekiel 4

Obleganje Jeruzalema v podobi

¹Ti, sin človekov, si vzemi opeko, jo položi predse in zariši na njej mesto, Jeruzalem!

²Potem ga oblegaj: zgradi okop proti njemu, nasuj nasip proti njemu, postavi tabore proti njemu ter krog in krog razpostavi oblegovalne ovne proti njemu!

³Nato si vzemi železno ponev in jo postavi kot železen zid med sebe in mesto! Potem upri svoj obraz vanj, kakor da je oblegan in ga ti oblegaš! To bo znamenje za Izraelovo hišo.

⁴Potem lezi na svojo levo stran in polôži nanjo krivdo Izraelove hiše; kolikor dni boš ležal na njej, boš nosil njihovo krivdo.

⁵Jaz ti določim leta njihove krivde, po številu dni: tristo devetdeset dni boš nosil krivdo Izraelove hiše.

⁶Ko te dokončaš, lezi še drugič, a na desno stran, in nosi krivdo Judove hiše; štirideset dni, po en dan za vsako leto, po en dan za vsako leto sem ti določil.

⁷Usmeri svoj obraz in svoj goli lakot proti obleganemu Jeruzalemu in prerokuj proti njemu.

⁸Glej, nate denem vrvi, da se ne boš obračal z ene strani na drugo, dokler ne dopolniš dni svojega obleganja.

⁹Vzemi si pšenice, ječmena, fižola, leče, prosa in pire. Deni to v isto posodo in si iz tega napravi kruh. Po številu dni, ki jih boš preležal na boku – tristo devetdeset dni – boš to jedel.

¹⁰Hrana, ki jo boš užival, naj bo odtehtana: dvajset šeklov na dan; od časa do časa jo zaužij.

¹¹Tudi vodo boš pil odmerjeno: šestinko vrča; od časa do časa jo pij.

¹²Kruh boš jedel kot ječmenov kolač, na človeškem blatu ga boš pekel pred njihovimi očmi.

¹³ Gospod je rekel: Tako bodo Izraelovi sinovi jedli nečisti kruh med narodi, kamor jih preženem.

¹⁴Tedaj sem rekel: »Oh, Gospod Bog, glej, moja duša se še ni omadeževala: od mladosti do zdaj še nisem jedel mrhovine ali kar so raztrgale zveri. Pokvarjeno meso še ni prišlo v moja usta.«

¹⁵Rekel mi je: Glej, dovolim ti goveje blato namesto človeškega blata, da si na njem pripraviš kruh.

¹⁶Nadalje mi je rekel: Sin človekov, glej, zlomil bom palico kruhav Jeruzalemu. Zaskrbljeni bodo jedli odtehtan kruh in osupli pili odmerjeno vodo.

¹⁷Primanjkovalo jim bo kruha in vode, osupli bodo eni kakor drugi in propadli bodo zaradi svoje krivde.

Ezekiel 5

¹Ti, sin človekov, si vzemi oster meč. Uporabljal ga kot britev in ga potegni čez glavo in čez brado! Potem si vzemi tehtnico in razdeli lase.

²Tretjino las sežgi na ognju sredi mesta, ko se bodo dopolnili dnevi obleganja. Tretjino vzemi in jo z mečem razsekaj okoli mesta. Tretjino raztresi po vetru in jaz bom izdrl meč za njimi.

³Nato vzemi peščico od teh in jih zaveži v rob svojega plašča.

⁴Še od teh jih vzemi nekaj, jih vrzi v ogenj in sežgi. Od tam bo planil ogenj na vso Izraelovo hišo.

⁵Tako govori Gospod Bog: To je Jeruzalem. V sredo narodov sem ga postavil in okoli njega dežele.

⁶Pa se je uprl mojim odlokom, huje od narodov, in mojim zakonom bolj kot dežele okoli njega. Kajti moje odloke so zavrgli in po mojih zakonih se niso ravnali.

⁷Zato tako govori Gospod Bog: Ker ste bili bolj divji kakor narodi, ki so okoli vas, in se niste ravnali po mojih zakonih ne izpolnjevali mojih odlokov, ampak ste delali po šegah narodov, ki so okoli vas,

⁸zato tako govori Gospod Bog: Glej, tudi jaz sem proti tebi in izvršim sodbe v tvoji sredi pred očmi narodov.

⁹Zaradi vseh tvojih gnusnih dejanj bom storil, česar še nisem storil in česar v taki obliki ne bom več storil.

¹⁰Zato bodo starši jedli otroke v tvoji sredi in otroci jedli svoje starše. Sodbo bom izvršil nad tabo in ves tvoj ostanek raztresel na vse vetrove.

¹¹Zato, kakor jaz živim – govori Gospod Bog – zares, ker si moje svetišče oskrunil z vsemi svojimi ostudnostmi in z vsemi gnusobami, bom tudi jaz rezal; moje oko bo neusmiljeno, tudi jaz ne bom prizanesel.

¹²Tretjina tvojih bo umrla za kugo in lakota jih bo pobrala v tvoji sredi, tretjina bo padla pod mečem okoli tebe, tretjino pa bom raztresel na vse vetrove in izdrl meč za njimi.

¹³Tako se bo polegla moja jeza, pomiril bom svoj srd nad njimi in mi bo odleglo. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz, Gospod, govoril v svoji gorečnosti, ko bom potešil svoj srd nad njimi.

¹⁴Spremenil te bom v puščino in v predmet sramotenja med narodi, ki so okoli tebe, pred očmi vseh mimoidočih.

¹⁵V sramotenje in posmeh boš, v svarilo in grozo narodom, ki so okoli tebe, ko bom izvršil sodbe nad tabo v jezi in srdu, s hudimi kaznimi. Jaz, Gospod, sem govoril.

¹⁶Ko bom poslal pogubne puščice lakote, najhujše med njimi, ki so za uničevanje – kajti poslal jih bom, da vas uničim – in bom povečal lakoto pri vas, vam bom zlomil palico kruha.

¹⁷Poslal bom nad vas lakoto in divje zveri, da ti ugrabijo otroke. Kuga in kri bosta prišli nadte in meč bom pripeljal nadte. Jaz, Gospod, sem govoril.

Ezekiel 6

Proti častilcem malikov

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, upri svoj obraz k Izraelovim goram in prerokuj proti njim!

³Reci: Izraelove gore, poslušajte besedo Gospoda Boga. Tako govori Gospod Bog goram in hribom, grapam in dolinam: Glejte, jaz bom pripeljal meč nad vas in uničil vaše višine.

⁴Vaši oltarji bodo opustošeni, vaši sončni stebrirazbiti in vaše pobite bom vrgel pred vaše malike.

⁵Trupla Izraelovih sinov bom položil pred njihove malike in vaše kosti raztresel okoli vaših oltarjev.

⁶Povsod, kjer prebivate, bodo mesta opustošena in višine razdejane, tako da bodo vaši oltarji opustošeni in razdejani, vaši maliki razbiti in uničeni, vaši sončni stebri podrta in vaša delaodpravljena.

⁷Pobiti bodo padli v vaši sredi; tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

⁸Vendar bom pustil nekatere. Nekateri izmed vas bodo ubežali meču med narodi in bodo razkropljeni po deželah.

⁹Tedaj se me bodo tisti izmed vas, ki bodo ubežali, spominjali med narodi, kamor jih ujete odpeljejo; kajti strl bom njihovo vlačugarsko srce, ki se je

odvrnilo od mene, in njihove oči, ki so se vlačugale z njihovimi maliki. Sami sebi se bodo studili zaradi hudobij, ki so jih počeli, zaradi vseh svojih gnusob.

¹⁰Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod. Nisem jim zaman govoril, da jim povzročim to nesrečo.

Izraelovi grehi

¹¹Tako govori Gospod Bog: Ploskni z rokama in udari z nogo ter reci: »Gorje!« zaradi vseh strašnih gnusob Izraelove hiše. Zaradi njih bodo padli pod mečem, za lakoto in za kugo.

¹²Kdor bo daleč, bo umrl za kugo; kdor bo blizu, bo padel pod mečem; kdor bo ostal in bo obvarovan, pa bo umrl za lakoto. Tako bom potešil svoj srd nad njimi.

¹³Spoznali boste, da sem jaz Gospod, ko bodo njihovi pobiti ležali sredi malikov, okoli njihovih oltarjev, na vsakem visokem hribu, po vseh vrhovih gorá, pod vsakim zelenim drevesom in pod vsako košato terebinto, kjer koli so darovali prijetno dišavo vsem svojim malikom.

¹⁴Iztegnil bom roko zoper nje in spremenil deželo v puščavo in stepo, od puščave do Rible, po vseh njihovih bivališčih. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 7

Skorajšnji konec

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Ti, sin človekov, tako govori Gospod Bog Izraelovi deželi: Konec! Konec pride nad štiri konce dežele.

³Zdaj je konec s teboj. Svojo jezo pošljem nadte, sodil te bom po tvojih potih in spravil nadte vse tvoje gnusobe.

⁴Moje oko se te ne bo usmnilo, ne bom prizanesel. Da, tvoje poti bom spravil nadte in tvoje gnusobe bodo v tvoji sredi. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

⁵Tako govori Gospod Bog: Nesreča za nesrečo, glej, prihaja.

⁶In konec prihaja, prihaja konec! Zbudi se, k tebi, glej, prihaja!

⁷Tvoja usoda te je zatekla, prebivalec dežele! Prihaja čas, blizu je dan: bojnega hrupa, ne vriskanja po gorah.

⁸Zdaj kmalu izlijem nadte svoj srd in sprostim svojo jezo nad tabo. Sodil te bom po tvojih potih in spravil nadte vse tvoje gnusobe.

⁹Moje oko se ne bo usmnilo, ne bom prizanesel. Po tvojih potih ti bom povrnil in tvoje gnusobe bodo v tvoji sredi. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod, ki udari.

¹⁰Glej, dan! Glej, prihaja! Usoda prihaja na dan. Palica cvete, nesramnost poganja.

¹¹Nasilje se razrašča v palico krivičnosti. Nič ne bo ostalo od njih: nič od njihovega obilja, nič od njihovega hrupa, nihče ne bo žaloval za njimi.

¹²Prihaja čas, približuje se dan! Kupec naj se ne veseli in prodajalec naj se ne žalosti, kajti srd je nad vso njegovo množico.

¹³Prodajalec se namreč ne vrne več k prodanemu, čeprav je še med živimi, ker prerokovanje proti vsej njegovi množici ne bo preklicano. Zaradi svoje krivde ne bo nihče obvaroval svojega življenja.

¹⁴Zatrobili so v rog in vse pripravili, a nihče ne gre v boj, ker je moj srd nad vso njegovo množico.

¹⁵Zunaj je meč, znotraj sta kuga in lakota. Kdor je na polju, umre pod mečem; kdor pa je v mestu, ga požreta lakota in kuga.

¹⁶Ubežniki, ki bodo utekli, bodo po gorah kakor dolinski golobje in vsi bodo žalostno grulili, vsak zavoljo svoje krivde.

¹⁷Vse roke bodo obnemogle, vsa kolena splahnela kakor voda.

¹⁸Opašejo se z raševniki in groza jih bo zajela. Na vseh obrazih bo sramota, pleša na vseh njihovih glavah.

¹⁹Svoje srebro bodo odvrkli na ceste, njihovo zlato bo postalo nesnaga. Njihovo srebro in zlato jih ne bosta mogli rešiti na dan Gospodovegabesa. Svoje duše ne bodo nasitili z njima in si ne napolnili trebuha; a prav zaradi njiju so si nakopali krivdo.

²⁰Svoj prelepi nakit so uporabljali za napuh in delali iz njega podobe svojih ostudnosti, svojih ogabnosti, zato jim to spremenim v nesnago.

²¹Tujcem bom dal to v roke kot plen in krivičnikom zemlje za rop, da to oskrunijo.

²²Odvrnili bom svoje obličje od njih in oskrunili bodo moj zaklad. Razbojniki bodo vdrli vanj in ga oskrunili.

²³Pripravi verigo, kajti dežela je polna smrtnih obsodb in mesto polno nasilja.

²⁴Pripeljal bom najhujše izmed narodov, da se polastijo njihovih hiš. Konec bom naredil prevzetnosti mogočnih in njihova svetišča bodo oskrunjena.

²⁵Stiska prihaja; iskali bodo mir, pa ga ne bo.

²⁶Nesreča za nesrečo pride, slaba novica za slabo novico. Tedaj bodo zahtevali videnje od preroka, a duhovnikovega pouka in nasveta starešin ne bo več.

²⁷Kralj bo žaloval, knez se bo ogrnil v grozo in ljudstvu dežele se bodo tresle roke. Po njihovih potih bom ravnal z njimi, po njihovih sodbah jih bom sodil. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 8

Hudobija Jeruzalema

¹V šestem letu, v šestem mesecu, petega v mesecu sem sedel v svoji hiši in Judovi starešine so sedeli pred menoj. Tedaj je tam padla name roka Gospoda Boga.

²Videl sem: glej, postava je bila, podobna možu. Od dela, ki je bil videti kakor njegova ledja, navzdol je bil ogenj; in od njegovih ledij navzgor je bil videti kakor blesk, kakor bleščeč sijajnik.

³Iztegnil je nekakšno roko in me zgrabil za koder na moji glavi. Duh me je vzdignil med zemljo in nebo in me v Božjih videnjih pripeljal v Jeruzalem k vhodu notranjih vrat, ki gledajo proti severu. Tam je stal kip ljubosumnosti, ki zbujala ljubosumnost.

⁴In glej, tam je bilo veličastvo Izraelovega Boga, enako prikazni, ki sem jo videl v dolini.

⁵Rekel mi je: Sin človekov, vzdigni oči proti severu! Vzdignil sem oči proti severu, in glej, severno od oltarnih vrat, ob vhodu, je bil ta kip ljubosumnosti.

⁶Rekel mi je: Sin človekov, ali vidiš, kaj počenjajo? Velike gnusobe, ki jih tu počenja Izraelova hiša, da bi se oddaljila od mojega svetišča? A še večje gnusobe boš videl.

⁷Nato me je odpeljal k vhodu v dvor. Videl sem: glej, luknja je bila v zidu.

⁸Potem mi je rekel: Sin človekov, prebij zid! In ko sem prebil zid, glej, je bil tam vhod.

⁹Rekel mi je: Vstopi in poglej hude gnusobe, ki jih tu počenjajo!

¹⁰Tako sem vstopil in videl: glej, vsakršna laznina in ogabne živali, vsi maliki Izraelove hiše so bili vklesani krog in krog po zidu.

¹¹Sedemdeset mož izmed starešin Izraelove hiše je stalo pred njimi, Šafánov sin Jaazanjá pa je stal v njihovi sredi. Vsak je imel svojo kadilnico v roki in vonj kadilnega oblaka se je dvigal.

¹²Tedaj mi je rekel: Ali si videl, sin človekov, kaj počnejo starešine Izraelove hiše v temi, vsak v sobi svojega malika? Govorijo namreč: »Gospod nas ne vidi, Gospod je zapustil deželo.«

¹³Potem mi je še rekel: Videl boš še večje gnusobe, ki jih počenjajo.

¹⁴Nato me je peljal k vhodu vrat Gospodove hiše, ki so proti severu. Glej, tam so sedele ženske in objokovale Tamúza.

¹⁵Rekel mi je: Si videl, sin človekov? Še večje gnusobe kakor te boš videl.

¹⁶Tedaj me je peljal v notranji dvor Gospodove hiše. In glej, pri vhodu v Gospodov tempelj, med preddverjem in oltarjem, je bilo kakih petindvajset mož. S hrbtom so bili obrnjeni proti Gospodovemu templju in z obrazom proti vzhodu; kleče proti vzhodu so molili sonce.

¹⁷Rekel mi je: Si videl, sin človekov? Mar je Judovi hiši premalo, da počenjajo gnusobe, ki jih tu počenjajo? Ali morajo deželo polniti z nasiljem in me vedno znova izzivati k jezi? Glej, vejico si dajejo pod nos.

¹⁸Zato bom tudi jaz ravnal srdito z njimi. Moje oko se ne bo usmnilo, ne bom prizanesel. Četudi mi z močnim glasom vpijejo na ušesa, jih ne bom poslušal.

Ezekiel 9

Kazen za malikovalce

¹Tedaj mi je z močnim glasom zavpil na ušesa in rekel: Približajte se, izvrševalci kazni nad mestom, vsak s svojim uničevalnim orožjem v roki!

²In glej, šest mož je prišlo po poti od Gornjih vrat, ki gledajo proti severu, vsak s svojim pokončevalnim orožjem v roki. Sredi med njimi je bil mož v platnenem oblačilu in s pisarsko pripravo ob ledjih. Prišli so in se postavili poleg bronastega oltarja.

³Veličastvo Izraelovega Boga se je iznad keruba, nad katerim je bilo, vzdignilo proti pragu hiše. Zaklical je možu v platnenem oblačilu, ki je imel pisarsko pripravo ob ledjih,

⁴ Gospod mu je rekel: Pojdi po sredi mesta, po sredi Jeruzalema, in zaznamuj črko tav na čelo možem, ki vzdihujejo in žalujejo zavoljo vseh gnusob, ki se dogajajo v njegovi sredi.

⁵Drugim pa je rekel, tako da sem slišal: Pojdite za njim skozi mesto in pobijajte! Vaše oko naj se ne usmili, ne prizanašajte!

⁶Starce, mladeniče in mladenke, otroke in žene pobijte in pokončajte! Ne dotikajte pa se nikogar, ki ima na sebi tav! Začnite pri mojem svetišču! In začeli so pri možeh, starešinah, ki so stali pred hišo.

⁷Rekel jim je: Oskrunite hišo, napolnite dvore s pomorjenimi; potem pojdite ven! Šli so ven in pobijali po mestu.

⁸Ko so tako pobijali, sem ostal le jaz. Padel sem na obraz, zavpil in rekel: »Oh, Gospod Bog, ali hočeš uničiti ves Izraelov ostanek, ko izlivaš svoj srd nad Jeruzalemom?«

⁹Rekel mi je: Krivda Izraelove in Judove hiše je zelo zelo velika. Dežela je polna krvi in mesto polno pokvarjenosti. Govorijo namreč: »Gospod je zapustil deželo« in »Gospod ne vidi«.

¹⁰Bom pa še jaz: moje oko se ne bo usmililo, ne bom prizanesel. Njihovo ravnanje bom spravil na njihovo glavo.

¹¹In glej, mož v platnenem oblačilu, ki je imel pisarsko pripravo ob ledjih, je sporočil zadevo in rekel: Storil sem, kakor si mi zapovedal.

Ezekiel 10

Novo videnje Božjega voza

¹Videl sem: glej, na oboku, ki je bil nad glavo kerubov, je bilo nekaj kakor kamen safir; nekaj, kar je bilo po obliki podobno prestolu, se je prikazalo nad njimi.

²Rekel je možu v platnenem oblačilu; rekel je: Stopi v prostor med kolesjem pod kerubom, napolni si obe roki z žarečim ogljem iz prostora med kerubi in ga raztresi nad mesto! Vstopil je pred mojimi očmi.

³Kerubi so stali na južni strani hiše, ko je mož vstopil. Oblak je napolnil notranji dvor

⁴in Gospodovoveličastvo se je vzdignilo iznad kerubov proti pragu hiše. Hiša se je napolnila z oblakom in dvor je bil poln sija Gospodovega veličastva.

⁵Šum peruti kerubov je bilo slišati do zunanjega dvora kakor glas Boga Mogočnega, ko govori.

⁶Ko je zapovedal možu v platnenem oblačilu in rekel: »Vzemi ognja iz prostora med kolesjem, iz prostora med kerubi«, je ta vstopil in se postavil poleg kolesa.

⁷Kerub je iztegnil roko iz prostora med kerubi proti ognju, ki je bil v prostoru med kerubi, ga vzel in položil v obe roki temu, ki je bil oblečen v platno. Ta ga je vzel in stopil ven.

⁸Tedaj se je pod perutmi kerubov prikazalo nekaj človeški roki podobnega.

⁹Videl sem: glej, štiri kolesa so bila poleg kerubov, eno kolo poleg vsakega keruba. Kolesa so bila videti kakor bleščeč taršiški kamen.

¹⁰Njihov videz je bil pri vseh štirih enak: kot da bi bilo eno kolo sredi drugega.

¹¹Kadar so se premikala, so se mogla premikati v vse štiri smeri in med premikanjem niso spreminjala smeri; kamor se je namreč obrnilo glavno, tja so šla za njim. Med premikanjem niso spreminjala smeri.

¹²Célo njihovo telo, hrbet, roke, peruti in kolesa so bili krog in krog polni oči, tudi kolesa vseh štirih.

¹³Kolesa so dobila, kakor sem sam slišal, ime kolesje.

¹⁴Vsako bitje je imelo štiri obraze: prvi obraz je bil obraz vola, drugi obraz je bil obraz človeka, tretji je bil obraz leva in četrti obraz orla.

¹⁵Kerubi so se vzdignili – to je bilo živo bitje, ki sem ga videl ob reki Kebár.

¹⁶Ko so hodili kerubi, so se premikala tudi kolesa poleg njih; ko so kerubi razpeli peruti, da bi se vzdignili s tal, se tudi kolesa niso odmaknila od njih.

¹⁷Ko so stali, so tudi ona stala; ko pa so se vzdignili, so se vzdignila z njimi, ker je bil duh živega bitja v njih.

Božje veličastvo zapusti tempelj

¹⁸Tedaj je Gospodovo veličastvo odšlo s praga hiše in se ustavilo nad kerubi.

¹⁹Kerubi so razpeli peruti in se pred mojimi očmi vzdignili s tal. Pri njihovem odhodu so bila tudi kolesa z njimi. Ustavili so se ob vhodu vzhodnih vrat Gospodove hiše in veličastvo Izraelovega Boga je bilo zgoraj nad njimi.

²⁰To je bilo živo bitje, ki sem ga videl pod Izraelovim Bogom ob reki Kebár; spoznal sem, da so to kerubi.

²¹Vsak je imel štiri obraze, vsak štiri peruti; pod njihovimi perutmi je bilo nekaj človeškim rokam podobnega.

²²O podobi njihovih obrazov pa to: bili so isti obrazi, ki sem jih videl ob reki Kebár – taki so bili videti. Šli so vsi naravnost naprej.

Ezekiel 11

Obsodba slabih svetovalcev

¹Tedaj me je duh vzdignil in me odpeljal k vzhodnim vratom Gospodove hiše, ki gledajo proti vzhodu. In glej, pri vhodu vrat je bilo petindvajset mož. Med njimi sem videl Azúrjevega sina Jaazanjája in Benajájevega sina Pelatjája, višja uradnika ljudstva.

² Gospod mi je rekel: Sin človekov, to so možje, ki snujejo zlo in delijo hudobne nasvete v tem mestu.

³Govorijo: »Ni že čas, da bi zidali hiše? Mesto je lonec, mi pa smo meso.«

⁴Zato prerokuj proti njim, prerokuj, sin človekov!

⁵Tedaj je šinil vame Gospodov duh in mi rekel: Reci: Tako govori Gospod: Tako govorite, Izraelova hiša; vem, kaj vam roji po glavi.

⁶Številne ste pobili v tem mestu in njegove ulice napolnili s pobitimi.

⁷Zato tako govori Gospod Bog: Pobiti, ki ste jih pokosili v njegovi sredi, ti so meso in mesto je lonec. Vas pa odpeljem iz njega.

⁸Meča ste se bali, a prav meč spravim nad vas, govori Gospod Bog.

⁹Odpeljem vas iz njegove srede in vas dam tujcem v roke ter izvršim sodbo nad vami.

¹⁰Pod mečem boste padli, na Izraelovih tleh vas bom sodil. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

¹¹To mesto vam ne bo lonec in vi ne boste meso v njem; na Izraelovih tleh vas bom sodil.

¹²Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod, po čigar zakonih se niste ravnali in čigar odlokov niste izpolnjevali, temveč ste delali po šegah narodov, ki so okoli vas.

¹³Ko sem tako prerokoval, je umrl Benajájev sin Pelatjá. Jaz pa sem padel na obraz, zavpil z močnim glasom in rekel: »Oh, Gospod Bog, ali hočeš popolnoma pokončati Izraelov ostanek?«

Obljuba nove zaveze z izgnanci

¹⁴Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹⁵Sin človekov, o tvojih bratih, rojakihi, o tvojih sorodnikih in o vsej Izraelovi hiši, o vseh teh pravijo jeruzalemski prebivalci: »Ostanite daleč od Gospoda, dežela je dana nam v posest.«

¹⁶Zato reci: Tako govori Gospod Bog: Res sem jih pregnal daleč med narode in jih razkropil po deželah, a vsaj v malem sem jim bil svetišče v deželah, kamor so prišli.

¹⁷Zato reci: Tako govori Gospod Bog: Zbral vas bom izmed ljudstev in vas združil iz dežel, kamor ste se razkropili, in vam bom dal Izraelovo deželo.

¹⁸Ko bodo prišli tja, bodo odstranili iz nje vse njene ostudnosti in vse gnusobe.

¹⁹Dal jim bom eno srce in novega duha bom položil v njihovo notranjost. Odstranil bom kamnito srce iz njihovega telesain jim dal meseno srce,

²⁰da se bodo ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih izpolnjevali. Moje ljudstvo bodo in jaz bom njihov Bog.

²¹Tistim pa, katerih srce teka za ostudnostmi in gnusobami, bom njihovo ravnanje spravil na njihovo glavo, govori Gospod Bog.

Božje veličastvo zapusti Jeruzalem

²²Tedaj so kerubi razpeli peruti in kolesa so šla poleg njih. Zgoraj nad njimi je bilo veličastvo Izraelovega Boga.

²³In vzdignilo se je Gospodovo veličastvo iznad srede mesta in se ustavilo na gori, ki je vzhodno od mesta.

²⁴Mene pa je vzdignil duh in me pripeljal v videnju, v Božjem duhu, nazaj v Kaldejo k izgnancem. Potem je videnje, ki sem ga videl, izginilo izpred mene.

²⁵Govoril sem izgnancem o vseh rečeh, ki mi jih je Gospod dal videti.

Ezekiel 12

Ezekiel oponaša izgnanca

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, sredi uporne hiše prebivaš. Oči imajo, da bi videli, pa ne vidijo; ušesa imajo, da bi slišali, pa ne slišijo, kajti uporna hiša so.

³Zato si, sin človekov, pripravi culo za izgnanstvo in se izseli podnevi pred njihovimi očmi. Preselil se boš pred njihovimi očmi iz svojega kraja v drug kraj. Morda uvidijo, da so uporna hiša.

⁴Prinesi ven svoje reči kakor izgančevu culo, podnevi pred njihovimi očmi. Sam odrini zvečer pred njihovimi očmi, kakor tisti, ki odhajajo v izgnanstvo.

⁵Pred njihovimi očmi si prebij steno in zlezi skozi njo.

⁶Vzdigni pred njihovimi očmi culo na rame in jo odnesi v mraku. Zagrni si obraz, da ne boš videl dežele, ker te naredim za znamenje Izraelovi hiši.

⁷Storil sem tako, kakor mi je bilo ukazano. Svoje reči sem podnevi znesel ven kakor izgančevu culo. Zvečer sem si z roko prebil steno. V mraku sem odšel, na rami sem pred njihovimi očmi nosil culo.

⁸Drugo jutro se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁹Sin človekov, ali ti ni rekla Izraelova hiša, uporna hiša: »Kaj delaš?«

¹⁰Reci jim: Tako govori Gospod Bog: »Ta izrek velja knezu v Jeruzalemu in vsej Izraelovi hiši, ki je v njem.«

¹¹Reci: Jaz sem za vas znamenje. Kakor sem jaz storil, tako se bo zgodilo njim: v izgnanstvo, v ujetništvo pojdejo.

¹²Knez, ki je v njihovi sredi, bo vzdignil culo na rame, krenil v mraku, prebil steno, da pride skozi. Obraz si bo zakril, da s svojimi očmi ne bo več videl dežele.

¹³Svojo mrežo razpnem nad njim, da se ujame v mojo past. V Babilon ga spravim, v deželo Kaldejcev; pa je ne bo videl in bo tam umrl.

¹⁴Vse, ki so okoli njega, njegove pomočnike in vse njegove čete razkropim na vse vetrove in izderem meč za njimi.

¹⁵Ko jih razkropim med narode in razsejem po deželah, bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

¹⁶Maloštevilne izmed njih pa obvarujem pred mečem, pred lakoto in kugo, da bodo o vseh svojih gnusobah pripovedovali med narodi, kamor pridejo. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

¹⁷Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹⁸Sin človekov, jej svoj kruh z drgetom in pij vodo s trepetom in v tesnobi!

¹⁹Reci ljudstvu dežele: Tako govori Gospod Bog prebivalcem Jeruzalema, Izraelovi deželi: V tesnobi bodo jedli svoj kruh in v grozi pili vodo, saj bo njegova zemlja opustošena, oropana svojega obilja zaradi nasilja vseh prebivalcev v njem.

²⁰Naseljena mesta bodo opustošena in dežela bo pustinja. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

Ljudsko govoričenje

²¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²²Sin človekov, kaj je s tem vašim pregovorom, ki kroži v Izraelovi deželi: »Dnevi tečejo, vsako videnje pa se izjalovi?«

²³Zato jim reci: Tako govori Gospod Bog: Konec storim temu pregovoru, ne bodo ga več uporabljali v Izraelu. Kar povej jim: Blizu so dnevi, ko se vsako videnje uresniči.

²⁴Kajti ne bo več lažnega videnja in varljivega vedeževanja sredi Izraelove hiše.

²⁵Kajti jaz, Gospod, bom govoril. Beseda, ki jo bom izrekel, se bo izpolnila. Ne bo se več zavlačevalo. Še v vaših dneh, uporna hiša, bom govoril besedo in jo izpolnil, govori Gospod Bog.

²⁶Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²⁷Sin človekov, glej, Izraelova hiša pravi: »Videnje, ki ga ta gleda, se uresniči šele po mnogih dneh; ta prerokuje za daljne čase.«

²⁸Zato jim reci: Tako govori Gospod Bog: Nobena mojih besed se ne bo več zavlačevala. Beseda, ki jo govorim, se izpolni, govori Gospod Bog.

Ezekiel 13

Proti krivim prerokom

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, prerokuj proti Izraelovim prerokom, ki prerokujejo! Reci tem, ki prerokujejo iz svoje glave: Čujte Gospodovo besedo!

³Tako govori Gospod Bog: Gorje neumnim prerokom, ki sledijo svojemu duhu in ničesar ne vidijo!

⁴Kakor šakali v razvalinah so tvoji preroki, Izrael.

⁵Niste se povzpeli do preloma ne zidali zidu za Izraelovo hišo, da bi trdno stala v boju na Gospodov dan.

⁶Prevaro gledajo in laž vedežujejo. Pravijo: »Gospod govori,« čeprav jih Gospod ni poslal. Vendar čakajo, da bo uresničil njihovo besedo.

⁷Mar niste gledali varljivih videnj in pripovedovali lažnih vedeževanj, ko ste pravili: »Gospod govori,« čeprav nisem govoril.

⁸Zato tako govori Gospod Bog: Ker govorite prevaro in gledate laž, glejte, sem proti vam, govori Gospod Bog.

⁹Moja roka bo proti prerokom, ki gledajo prevaro in vedežujejo laž. Ne bodo več v skupnosti mojega ljudstva in ne bodo vpisani v knjigo Izraelove hiše. Ne bodo prišli v Izraelovo deželo. Tako boste spoznali, da sem jaz Gospod Bog.

¹⁰Kajti zavajajo moje ljudstvo, ko govorijo: »Mir!«, miru pa ni. Ko ljudstvo zida steno, glej, jo ti pleskajo z beležem.

¹¹Povej belivcem: Zagotovo bo padla. Ploha se bo ulila, dal bom, da bo padala kamena toča, prihrumel bo vihar

¹²in glej, zid bo padel! Ali vam tedaj ne rečejo: »Kje je belež, s katerim ste pleskali?«

¹³Zato tako govori Gospod Bog: V svojem srdi bom prignal vihar, zaradi moje jeze se bo ulila ploha in zaradi moje togote bo uničevala kamena toča.

¹⁴Podrl bom zid, ki ste ga popleskali z beležem, podrl ga bom do tal, da se bo pokazal njegov temelj. Ko bo padel, boste pokončani v njegovi sredi. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

¹⁵Tako bom potešil svoj srd nad zidom in nad tistimi, ki so ga belili, in vam rekel: Ni več zidu ne njegovih belivcev,

¹⁶Izraelovih prerokov, ki so prerokovali o Jeruzalemu in gledali videnja miru zanj, miru pa ni bilo, govori Gospod Bog.

Proti krivim prerokinjam

¹⁷Ti pa, sin človekov, upri svoj obraz proti hčeram svojega ljudstva, ki prerokujejo iz svoje glave, in prerokuj proti njim!

¹⁸Reci: Tako govori Gospod Bog: Gorje ženskam, ki vežejo čarovne obveze na vsa zapestja in izdelujejo tančice za glave vsake velikosti, da bi ulovile duše! Mislite, da boste ulovile duše pripadnikov mojega ljudstva, svojo dušo pa ohranile pri življenju?

¹⁹Skrunite me pri mojem ljudstvu za prgišče ječmena in nekaj koščkov kruha, ko morite duše, ki bi ne smele umreti, in puščate pri življenju duše, ki bi ne smele živeti, ko lažete mojemu ljudstvu, ki rado posluša laž.

²⁰Zato tako govori Gospod Bog: Glejte, jaz sem proti čarovnim obvezam, s katerimi lovite duše kakor ptice. Iztrgam vam jih iz rok, in duše, ki jih lovite, izpustim na prosto kakor ptice.

²¹Raztrgam vaše tančice in rešim svoje ljudstvo iz vaših rok. Ne bodo več plen v vaših rokah. Tedaj boste spoznale, da sem jaz Gospod.

²²Ker ste z lažjo užalostile srce pravičnega, ki ga jaz nisem hotel užalostiti, in okrepile roke krivičnega, da se ni spreobrnil od svoje hudobne poti, da bi se ohranil pri življenju,

²³ne boste več imele varljivih videnj in vedeževale laži. Svoje ljudstvo bom rešil iz vaših rok in tedaj boste spoznale, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 14

Zoper malikovalstvo

¹Tedaj je prišlo k meni nekaj Izraelovih starešin in so se usedli pred mano.

²Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

³Sin človekov, ti možje so se s srcem navezali na malike in jih postavili predse, da si zaradi njih nakopavajo krivdo. Ali naj res pustim, da me vprašujejo za svèt?

⁴Zato govôri z njimi in jim reci: Tako govori Gospod Bog: Prav vsakemu iz Izraelove hiše, ki se s srcem navezuje na malike in jih postavlja predse, da si zaradi njih nakopava krivdo, pa kljub temu prihaja k preroku, bom jaz, Gospod, zaradi množice njegovih malikov sam odgovoril,

⁵tako da bom prijel Izraelovo hišo za srce: vse, ki so se mi zavoljo svojih malikov odtujili.

⁶Zato reci Izraelovi hiši: Tako govori Gospod Bog: Spreobrnite se in se odvrnite od svojih malikov! Odvrnite svoj obraz od vseh svojih gnusob!

⁷Kajti prav vsakemu iz Izraelove hiše in izmed tujcev, naseljenih v Izraelu, ki se mi odtuji in se s srcem navezuje na malike, jih postavlja predse, da si zaradi njih nakopava krivdo, pa kljub temu prihaja k preroku, da me povpraša zase, bom jaz, Gospod, sam odgovoril.

⁸Obrnil bom svoj obraz zoper tistega človeka, ga naredil za svarilno znamenje in pregovor ter ga iztrebil iz srede svojega ljudstva. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

⁹Če pa se prerok da premotiti in spregovori besedo, bom še jaz, Gospod, premotil tistega preroka; iztegnil bom roko zoper njega in ga iztrebil iz srede svojega ljudstva Izraela.

¹⁰Oba bosta nosila krivdo: krivda povpraševalca bo enaka kakor prerokova krivda.

¹¹Tako se Izraelova hiša ne bo več oddaljila od mene in se ne bo več omadeževala z vsemi svojimi hudodelstvi, temveč bodo moje ljudstvo in jaz bom njihov Bog, govori Gospod Bog.

Stroga sodba nad Jeruzalemom

¹²Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹³Sin človekov, če bi se dežela pregrešila proti meni in se mi izneverila in bi zato iztegnil roko zoper njo in ji zlomil palico kruha, poslal lakoto nadnjo in v njej pokončal ljudi in živino,

¹⁴celo če bi bili ti trije možje v njeni sredi: Noe, Daniel in Job, bi s svojo pravičnostjo rešili le sebe, govori Gospod Bog.

¹⁵Ali če bi spustil v deželo divje zveri, da bi jo oropale otrok, da bi postala puščava in bi zaradi zveri nihče ne hodil skozi njo,

¹⁶pa bi bili ti trije možje v njeni sredi – kakor jaz živim, govori Gospod Bog –, ne bi rešili ne sinov ne hčerá, le sebe bi rešili, dežela pa bi postala puščava.

¹⁷Ali če bi poslal meč nad to deželo in rekel: Meč naj gre po deželi, in bi iz nje iztrebil ljudi in živino,

¹⁸pa bi bili ti trije možje v njeni sredi – kakor jaz živim, govori Gospod Bog –, ne bi rešili ne sinov ne hčerá, le sebe bi rešili.

¹⁹Ali če bi poslal kugo v to deželo in bi razlil svoj srd nad njo v krvi, tako da bi iztrebil iz nje ljudi in živino,

²⁰pa bi bili Noe, Daniel in Job v njeni sredi – kakor jaz živim, govori Gospod Bog –, ne bi rešili ne sina ne hčere, le sebe bi rešili s svojo pravičnostjo.

²¹Kajti tako govori Gospod Bog: Čeprav pošljem svoje štiri pogubne šibe: meč, lakoto, divje zveri in kugo nad Jeruzalem, da iztrebim iz njega ljudi in živino,

²²glejte, bo vendarle preostal v njem ostanek, ki popelje iz njega sinove in hčere. Ti bodo prišli k vam, videli boste njihovo pot in njihova dejanja. In potolaženi boste zaradi nesreče, ki sem jo poslal nad Jeruzalem, zaradi vsega, kar sem spravil nadenj.

²³Potolažili vas bodo, ko boste videli njihovo pot in njihova dejanja. Tako boste spoznali, da nisem ničesar storil brez vzroka, kar sem storil v njem, govori Gospod Bog.

Ezekiel 15

Vinska trta brez vrednosti

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, v čem je les vinske trte boljši od drugega lesa, njene mladike boljše od gozdnega drevja?

³Ali vzamejo njen les, da ga porabijo za kakšno delo? Mar naredijo iz njega toporišče, da nasadijo nanj kakšno napravo?

⁴Glej, ognju jo dajo v hrano. Ko ogenj použije oba kraka in je sredina ožgana, mar je še uporabna za kakšno delo?

⁵Če še cela ni bila uporabna za nobeno delo, koliko manj bo za kaj uporabna, ko jo zajame in použije ogenj!

⁶Zato tako govori Gospod Bog: Kakor les vinske trte med gozdnim drevjem, ki sem ga izročil ognju v hrano, tako izročim jeruzalemske prebivalce.

⁷Svoj obraz obrnem zoper nje: čeprav so se rešili iz ognja, jih bo ogenj použil. Spoznali boste, da sem jaz Gospod, ko odvrnem svoj obraz od njih;

⁸deželo pa spremenim v puščavo, ker so se v nezvestobi izneverili, govori Gospod Bog.

Ezekiel 16

Prestolnica Jeruzalem – sprijena mladenka

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, oznani prestolnici Jeruzalem njene gnusobe

³in reci: Tako govori Gospod Bog prestolnici Jeruzalem: Tvoj izvir in tvoj rod je iz kánaanske dežele, tvoj oče je Amoréjec, tvoja mati Hetejka.

⁴Ob tvojem rojstvu, na dan, ko si bila rojena, ti niso odrezali popkovine, niso te skrbno umili z vodo, niso te odrgnili s soljo ne povili v plenice.

⁵Nobeno oko se te ni usmnilo, da bi ti bilo storilo katero teh reči iz sočutja do tebe. Odvrgli so te na polje, ker se jim je tvoje življenje gnusilo na dan tvojega rojstva.

⁶Tedaj sem šel mimo tebe in sem videl, kako si cepetala v svoji krvi. In rekel sem ti v tvoji krvi: »Živi!« Da, rekel sem ti v tvoji krvi: »Živi!«

⁷Rast sem ti dal kakor cvetici na polju. Rastla si, postala si velika in se razvila v lepoto: prsi so se ti napele in lasje so ti zrastle. Bila pa si še naga in gola.

⁸Tedaj sem spet šel mimo tebe in te videl. In glej, bil je tvoj čas, čas ljubezni. Razgrnil sem čez te krajec svojega plašča in pokrili tvojo goloto. Prisegel sem ti in sklenil zavezo s teboj, govori Gospod Bog, in postala si moja.

⁹Nato sem te umil z vodo, spral s tebe tvojo kri in te mazilil z oljem.

¹⁰Oblekel sem te v pisano vezenino, ti obul sandale iz delfinove kože, te opasal s tenkim platnom in ogrnil s svilo.

¹¹Okrasil sem te z nakitom, zapestnici sem ti del na roke in ogrlico okoli vratu.

¹²Dal sem ti obroček v nos, uhanе v ušesa in lepo krono na glavo.

¹³Okrašena si bila z zlatom in s srebrom, tvoja obleka je bila iz tenkega platna, iz svile in pisane vezenine. Kruh iz bele moke, med in olje si uživala. Postala si zelo zelo lepa, vredna kraljevske časti.

¹⁴Tvoje ime je prodrlo med narode zaradi tvoje lepote. Saj je bila popolna, zavoljo sijaja, ki sem ti ga nadel, govori Gospod Bog.

¹⁵A preveč si se zanašala na svojo lepoto: zaradi svojega slovesa si se začela vlačugati. Vsakemu, ki je šel mimo, si se ponudila za vlačugo, postala si njegova.

¹⁶Vzela si nekaj svojih oblačil, si naredila živobarvne višine in se vlačugala ob njih – to bi se vendar ne smelo zgoditi!

¹⁷Vzela si svoje lepe dragotine iz mojega zlata in srebra, ki sem ti jih dal, naredila si si podobe malikov in se vlačugala z njimi.

¹⁸Vzela si tudi svoja pisana vezena oblačila, jih pokrivala z njimi in polagala prednje moje olje in kadilo.

¹⁹Moj kruh, ki sem ti ga dal, beli kruh, olje in med, s čimer sem te hranil, si polagala prednje v prijeten vonj. To se je dogajalo, govori Gospod Bog.

²⁰Vzela si sinove in hčere, ki si mi jih rodila, in si jih žrtvovala njim v hrano. Ti je bilo vlačuganje premalo,

²¹da si klala moje sinove in jim jih izročala v žgalno daritev?

²²In pri vseh svojih gnusobah in vlačuganju se nisi spomnila dni svoje mladosti, ko si bila naga in gola in si cepetala v svoji krvi.

²³Po vseh svojih hudobijah – gorje, gorje ti, govori Gospod Bog –

²⁴si si pozidala obokan hram in postavila vzpetino za malike na vsakem trgu.

²⁵Na vsakem križišču si si pozidala svojo vzpetino, da si skrunila svojo lepoto, se vdajala vsakemu, ki je šel mimo, in množila svoje vlačuganje.

²⁶Vlačila si se s sinovi Egipta, s svojimi pohotnimi sosedi, in množila svoje vlačuganje, da bi me izzivala.

²⁷Glej, iztegnil sem roko zoper tebe, ti zmanjšal odmerjeni živež in te izročil na milost in nemilost tvojim sovražnicam, hčeram Filistejcev, ki so se sramovale tvoje razuzdanosti.

²⁸V svoji nenasitnosti si se vlačugala tudi z Asirci; da, tudi z njimi si se vlačila, pa se še nisi nasitila.

²⁹Množila si svoja vlačuganja z deželo kramarjev, s Kaldejo. A še s tem se nisi nasitila.

³⁰Kako hlastajoče je bilo tvoje srce, govori Gospod Bog, ko si počenjala vse to, ta dela gospodovalne vlačuge!

³¹Ko si si zidala obokan hram na vsakem križišču in si na vsakem trgu postavljala vzpetino, nisi bila kakor vlačuga, saj nisi marala plačila,

³²temveč kakor prešuštnica, ki si namesto svojega moža jemlje tujce.

³³Vsem vlačugam dajejo darilo, ti pa si sama dajala darila vsem svojim ljubimcem in jih s tem podkupovala, da bi se z vseh strani prihajali k tebi vlačugat.

³⁴V tvojem vlačuganju se je pri tebi godilo nasprotno kot pri drugih ženskah: nihče te ni silil k vlačuganju in sama si dajala plačilo, niso drugi tebi plačevali. Sprevrkla si se!

³⁵Zato, vlačuga, poslušaj Gospodovo besedo!

³⁶Tako govori Gospod Bog: Ker si se vdajala svoji pohoti, razkrivala pri vlačuganju svojo nagoto pred ljubimci in pred vsemi gnusnimi maliki, in zaradi krvi tvojih otrok, ki si jim jih žrtvovala,

³⁷glej, zaradi tega zberem vse tvoje ljubimce, ki si jim bila všeč, vse, ki si jih ljubila, in vse, ki si jih sovražila. Zberem jih zoper tebe z vseh strani in razkrijem vpričo njih tvojo nagoto, da bodo videli vso tvojo goloto.

³⁸Sodil te bom, kakor se sodijo prešuštnice in morilke: predam te krvi svojega srda in svoje ljubosumnosti,

³⁹dam te njim v roke, da podrejo tvoj obokani hram in porušijo tvoje vzpetine, ti slečejo oblačila, ti poberejo lepe dragotine in te pustijo nago in golo.

⁴⁰Nato pripeljejo zoper tebe zbor: kamnali te bodo in te prebodli z meči.

⁴¹Tvoje hiše bodo požgali z ognjem in vpričo množice žená izvršili sodbe nad tabo. Tako bom naredil konec tvojemu vlačuganju in tudi plačila ne boš več dajala.

⁴²Utešil bom svoj srd nad teboj in moja ljubosumnost se umakne od tebe; pomiril se bom in se ne bom več jezil.

⁴³Ker se nisi spomnila dni svoje mladosti in si me izzivala z vsem tem, ti bom še jaz spravil tvoje ravnanje na glavo, govori Gospod Bog. Mar nisi uganjala razuzdanosti pri vseh svojih gnusobah?

⁴⁴Glej, vsak sestavljaivec pregovorov bo na tvoj račun uporabil zbadljivko in rekel: »Kakršna mati, takšna hči!«

⁴⁵Ti si res hči matere, ki se je naveličala svojega moža in otrok, in sestra svojih sestrá si, ki so se naveličale svojih mož in otrok. Vaša mati je Hetejka in vaš oče je Amoréjec.

⁴⁶Tvoja starejša sestra, ki s svojimi hčerami prebiva na tvoji levici, je Samarija; tvoja mlajša sestra, ki s svojimi hčerami prebiva na tvoji desnici, je Sódoma.

⁴⁷Premalo ti je bilo, da bi hodila po njunih potih in delala gnusobe kakor oni dve: kmalu si ravnala huje kakor oni dve na vseh svojih potih.

⁴⁸Kakor jaz živim, govori Gospod Bog, še Sódoma, tvoja sestra, in njene hčere niso počenjale tega, kar si počejala ti in tvoje hčere.

⁴⁹Glej, tole je bila krivda tvoje sestre Sódome: s svojimi hčerami vred je bila napuhnjena zaradi obilja kruha in brezskrbnega pokoja in ni pomagala stiskanim in revnim.

⁵⁰Prevzetne so postale in počenjale gnusobo pred menoj; tedaj sem jih odstranil, kakor si videla.

⁵¹Samarija ni zagrešila niti polovice tvojih grehov. Ti si množila svoje gnusobe bolj kakor oni dve. Svoji sestri si po svoje opravičila spričo vseh svojih gnusob, ki si jih zakrivila.

⁵²Nôsi torej tudi ti svojo sramoto, ker si posredovala v prid svojih sester; saj sta po tvojih grehih, s katerimi si se gnusneje pregrešila kakor oni dve, pravičnejši od tebe. Sramuj se torej in nôsi svojo sramoto, ker si po svoje opravičila svoji sestri.

⁵³Obrnil bom njihovo usodo, usodo Sódome in njenih hčerá ter usodo Samarije in njenih hčerá. Obrnil bom tudi tvojo usodo v njihovi sredi,

⁵⁴da boš nosila svojo sramoto in se sramovala vsega, kar si počela, ko si jima v tolažbo.

⁵⁵Tvoja sestra Sódoma in njene hčere se vrnejo v svoje prejšnje stanje; prav tako se Samarija in njene hčere vrnejo v svoje prejšnje stanje, tudi ti in tvoje hčere se vrnete v svoje prejšnje stanje.

⁵⁶Mar ni bila tvoja sestra Sódoma kot zbadljivka v tvojih ustih na dan tvojega napuha,

⁵⁷preden se je razkrila tvoja hudobija? Zdaj pa si ti posmeh hčeram Arámcev in vsem okoli nje, hčeram Filistejcev, ki te vsepovsod zasmehujejo.

⁵⁸Tako nosiš kazen za svojo razuzdanost in za svoje gnusobe, govori Gospod.

⁵⁹Tako namreč govori Gospod Bog: Ravnal sem s tabo, kakor si ravnala ti, ki si si poteptala prisego in prelomila zavezo.

⁶⁰Vendar se bom spomnil svoje zaveze s tabo v dneh tvoje mladosti in bom sklenil s teboj večno zavezo.

⁶¹Tedaj se boš spomnila svojih poti in se sramovala, ko vzamem tvoje sestre, tako starejše kakor mlajše od tebe, in ti jih dam za hčere, vendar ne zaradi zaveze s teboj.

⁶²Da, svojo zavezo sklenem s teboj in tedaj spoznaš, da sem jaz Gospod –

⁶³da se osramočena spomniš tega in od sramu ne odpreš več ust, ko ti odpustim vse, kar si počela, govori Gospod Bog.

Ezekiel 17

Alegorija o dveh orlih in trti

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, zastavi uganko in povej priliko Izraelovi hiši!

³Reci: Tako govori Gospod Bog: Velik orel z velikimi perutmi, z dolgimi krili, poln perja pisanih barv, je prišel na Libanon. Zgrabil je vrh cedre,

⁴ji odtrgal vrhnjo mladiko, jo odnesel v deželo kramarjev, jo postavil v trgovsko mesto.

⁵Potem je vzel nekaj semena dežele, ga dal v setveno polje; kot sadiko ob obilni vodi, kot vrbo ga je zasadil.

⁶Pognalo je in postalo vinska trta, bohotna in nizke rasti; njene veje naj bi se obračale k njemu, njene korenine pa ostale pod njo. Tako je postala vinska trta, poganjala veje in raztezala mladike.

⁷Bil pa je še en velik orel z velikimi perutmi in gostim perjem. In glej, ta trta je obrnila korenine proti njemu in stezala veje k njemu, da bi jo namakal bolj kot greda, v katero je bila vsajena.

⁸V rodovitno polje, ob obilni vodi je bila zasajena, da bi poganjala veje in rodila sad, da bi postala plemenita trta.

⁹Reci: Tako govori Gospod Bog: Bo mar uspevala? Ne bo oni izruval njenih korenin in porezal njenega sadu, da se bo posušila, da se njeno sveže listje

posuši? Ne bo treba močnega lakta ne veliko ljudi, da jo s korenino vred izpulijo.

¹⁰Glej, zasajena je bila, pa bo uspevala? Se ne bo, ko butne vanjo vzhodnik, docela posušila? Na gredi, kjer je zrastle, bo usahnile.

¹¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹²Reci uporni hiši: Mar ne veste, kaj to pomeni? Reci: Glejte, babilonski kralj je prišel v Jeruzalem, vzel njegovega kralja in njegove kneze ter jih odpeljal k sebi v Babilon.

¹³Potem je vzel kraljevega potomca, sklenil zavezo z njim in mu naložil prisego. Tudi veljake v deželi je odpeljal,

¹⁴da bi bilo kraljestvo oslajeno in se ne bi vzdignilo, marveč bi držalo zavezo z njim in obstalo.

¹⁵Toda uprl se mu je in poslal svoje odposlance v Egipt, naj mu dajo konj in veliko čet. Ali bo uspel? Mar se bo rešil tisti, ki tako dela? Prelomil je zavezo in naj bi se rešil?

¹⁶Kakor jaz živim, govori Gospod Bog, prav v kraju, kjer biva kralj, ki ga je postavil za kralja in čigar prisego je poteptal in prelomil njegovo zavezo, pri njem, sredi Babilona bo umrl!

¹⁷Faraon pa mu z veliko vojsko in s številno množico ne bo pomagal v boju, ko bo nasut nasip in bodo zgrajeni okopi, da se pokonča veliko življenj.

¹⁸Kajti poteptal je prisego in prelomil zavezo; glej, dal je roko, in vendar je vse to storil! Ne bo ubežal!

¹⁹Zato tako govori Gospod Bog: Kakor jaz živim, meni dano prisego, ki jo je poteptal, in mojo zavezo, ki jo je prelomil, bom spravil na njegovo glavo.

²⁰Svojo mrežo bom razpel čezenj, da se ujame v moji pasti. V Babilon ga bom pripeljal in ga tam sodil zaradi nezvestobe, ki jo je zagrešil proti meni.

²¹Vsi njegovi ubežniki iz vseh njegovih čet bodo popadali pod mečem, preostali pa se bodo razkropili na vse vetrove. Tedaj boste spoznali, da sem jaz, Gospod, govoril.

²²Tako govori Gospod Bog: Jaz sam bom vzel vršič visoke cedre in ga potaknil, od njegovih vrhnjih mladik bom odtrgal nežno vejico in jo zasadil na visoko in vzvišeno goro.

²³Na Izraelov gorski vrh jo bom zasadil, pognala bo veje in obrodila sad, postala bo veličastna cedra. Pod njo bodo prebivale vsakovrstne ptice, vse krilate živali bodo prebivale v senci njenih vej.

²⁴Tedaj bodo spoznala vsa poljska drevesa, da sem jaz, Gospod, ponižal visoko drevo in povišal nizko, da sem posušil zeleno drevo in dal, da je suho pognalo. Jaz, Gospod, sem govoril in tudi naredim.

Ezekiel 18

Osebna odgovornost

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Kaj vam je, da v Izraelovi deželi uporabljate ta pregovor: »Očetje jedo kislo grozdje, zobje otrok pa so skominasti?«

³Kakor jaz živim, govori Gospod Bog, ne uporabljajte več tega pregovora v Izraelu!

⁴Glejte, vse duše so moje: tako očetova duša kakor sinova duša, moji sta. Duša, ki greši, umre.

⁵Če je človek pravičen in ravna po pravu in pravičnosti,

⁶ne pojeda na gorah, ne vzdiguje oči k malikom Izraelove hiše, ne oskrunja žene svojega bližnjega, se ne približuje ženi, ko je obredno nečista,

⁷nikogar ne izkorišča, temveč vrača, kar mu je bilo zastavljeno za dolg; če ne ropa, če daje svoj kruh lačnemu, oblači nagega,

⁸ne posoja na obresti in ne odira, odvrača roko od krivice, pošteno razsoja med možem in možem,

⁹živi po mojih zakonih, se drži mojih odlokov in jih v resnici izpolnjuje – tak je pravičen in bo zagotovo živel, govori Gospod Bog.

¹⁰Če pa ima nasilnega sina, ki preлива kri in počenja katero tehle reči –

¹¹medtem ko sam vsega tega ne dela: pojedna na gorah, oskrunja ženo svojega bližnjega,

¹²izkorišča revnega in ubogega, ropa, ne vrača zastavljenega, vzdiguje oči k malikom, počenja gnusobo,

¹³posoja na obresti in odira – bo mar živel? Ne bo živel! Ker je počenjal vse te gnusobe, bo zagotovo umrl: njegova kri je nad njim.

¹⁴Če pa ima sina, ki vidi vse grehe, ki jih je storil oče – vidi, pa ne dela tako,

¹⁵ne pojedna na gorah, ne vzdiguje oči k malikom Izraelove hiše, ne oskrunja žene svojega bližnjega,

¹⁶nikogar ne izkorišča, ne jemlje zastavljenega, ne ropa, daje svoj kruh lačnemu, oblači nagega,

¹⁷odvrača roko od krivice, ne jemlje obresti in ne odira, izpolnjuje moje odloke, živi po mojih zakonih – tak ne bo umrl zaradi očetove krivde; zagotovo bo živel.

¹⁸Njegov oče pa, ki je zatiral in ropal brata ter delal med svojim ljudstvom, kar ni dobro, bo zaradi svoje krivde umrl.

¹⁹Vi pa pravite: »Zakaj tudi sin ne nosi očetove krivde?« Sin je vendar ravnal po pravu in pravičnosti, držal se je vseh mojih zakonov in jih izpolnjeval: zagotovo bo živel.

²⁰Duša, ki greši, umre. Sin ne bo nosil očetove krivde in oče ne bo nosil sinove krivde. Pravičnost pravičnega ostane na njem in krivičnost krivičnega ostane na njem.

²¹Če pa se krivični odvrne od vseh grehov, ki jih je storil, se drži vseh mojih zakonov in ravna po pravu in pravičnosti, bo zagotovo živel, ne bo umrl.

²²Nobeno njegovih hudodelstev, ki jih je zagrešil, ne bo ostalo v spominu: zaradi svojih pravičnih del, ki jih je storil, bo živel.

²³Ali si res želim krivičneževe smrti, govori Gospod Bog, mar nimam rajši, da se spreobrne od svojih poti in živi!

²⁴In če se pravični odvrne od svoje pravičnosti in počne hudobijo, posnema vse gnusobe, ki jih počenja krivični, bo mar živel? Nobeno njegovih pravičnih del, ki jih je storil, ne ostane v spominu. Zaradi nezvestobe, ki jo je zakrivil, in zaradi greha, ki ga je zagrešil, bo umrl.

²⁵Vi pa pravite: »Gospodova pot ni pravilna!« Slišite vendar, Izraelova hiša: Moja pot da ni pravilna? Ali niso vaše poti nepravilne?

²⁶Če se pravični odvrne od svoje pravičnosti, ravna krivično in zato umre, umre zaradi krivice, ki jo je počenjal.

²⁷Če pa se krivični odvrne od krivičnosti, ki jo je počenjal, in ravna po pravu in pravičnosti, si reši življenje.

²⁸Ker uvidi in se odvrne od vseh pregreh, ki jih je počenjal, bo zagotovo živel, ne bo umrl.

²⁹Kljub temu pravi Izraelova hiša: »Gospodova pot ni pravilna!« Moje poti da niso pravilne, Izraelova hiša? Mar niso vaše poti nepravilne?

Poziv k spreobrnjenju

³⁰Zato bom vsakega izmed vas, Izraelova hiša, sodil po njegovih potih, govori Gospod Bog. Spreobrnite in odvrnite se od vseh svojih upornosti, da si ne boste nakopavali krivde z njimi!

³¹Vrzite od sebe vse upornosti, s katerimi ste se upirali, in si naredite novo srce in novega duha! Zakaj hočete umreti, Izraelova hiša?

³²Saj nimam veselja nad smrtjo tistega, ki mora umreti, govori Gospod Bog. Spreobrnite se torej in boste živeli!

Ezekiel 19

Žalostinka o Izraelovih knezih

- ¹Ti pa zapoj žalostinko o Izraelovih knezih.
- ²Reci: Kakšna levinja je bila tvoja mati med levi! Ležala je sredi levičev in redila svoje mladiče.
- ³Vzredila je enega svojih mladičev, postal je levič. Naučil se je loviti plen, žrl je ljudi.
- ⁴Narodi so zagnali preplah zavoljo njega: ujel se je v njihovo jamo. V sponah so ga odvedli v egiptovsko deželo.
- ⁵Ko je videla, da je prevarana, da je njeno upanje splahnelo, je vzela še enega svojih mladičev in ga naredila za leviča.
- ⁶Sredi levov se je sprehajal, postal je levič. Naučil se je loviti plen, žrl je ljudi.
- ⁷Spoznal je njihove vdove, pustošil njihova mesta. Groza je navdala deželo in kar jo napolnjuje, spričo glasu njegovega rjojenja.
- ⁸Narodi so se spravili nadenj iz okoliških pokrajin; razpeli so svojo mrežo proti njemu: ujel se je v njihovo jamo.
- ⁹V sponah so ga deli v kletko in ga odvedli k babilonskemu kralju. Spravili so ga v trdnjavo, da se njegov glas ne bi več slišal po Izraelovih gorah.
- ¹⁰Tvoja mati je bila kakor trta v vinogradu, zasajena ob vodi; rodovitna in vejnata je bila od obilne vode.
- ¹¹Imela je močne veje za vladarska žezla, vzpenjala se je visoko nad grmovjem. Vidna je bila zaradi svoje višine in zaradi množice vej.
- ¹²A izruvana je bila v srdu in vržena na tla. Vzhodnik jo je posušil, njen sad je odpadel. Usahnila je njena močna veja, ogenj jo je použil.
- ¹³Zdaj je presajena v puščavo, v suho in žejno deželo.
- ¹⁴Ogenj je švignil iz njenega stebila, použil njene veje in sad. V njej ni bilo več močnega stebila za vladarsko žezlo. Žalostinka je to, žalostinka je postala.

Ezekiel 20

Zgodovina izraelske nezvestobe

¹V sedmem letu, v petem mesecu, desetega v mesecu je prišlo nekaj Izraelovih starešin povprašat za svèt Gospoda in usedli so se pred mano.

²Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

³Sin človekov, govôri Izraelovim starešinam in jim reci: Tako govori Gospod Bog: Ste me prišli vprašat za svèt? Kakor jaz živim, ne pustim, da me vprašujete, govori Gospod Bog.

⁴Ali jih boš sodil, sin človekov, ali jih boš sodil? Oznani jim gnusobe njihovih očetov!

⁵Reci jim: Tako govori Gospod Bog: Tisti dan, ko sem izvolil Izraela, sem slovesno prisegel potomcem Jakobove hiše in se jim dal spoznati v egiptovski deželi. Slovesno sem jim prisegel in rekel: »Jaz sem Gospod, vaš Bog.«

⁶Tisti dan sem jim slovesno prisegel, da jih izpeljem iz egiptovske dežele v deželo, ki sem jo poiskal zanje, kjer se cedita mleko in med in je najlepša med vsemi deželami.

⁷Rekel sem jim: Vsak naj odvrže ostudnosti, na katerih se pasejo njegove oči. Nikar se ne oskrunajte z egiptovskimi maliki! Jaz sem Gospod, vaš Bog.

⁸Pa so se mi upirali in me niso hoteli poslušati. Niso odvrgli ostudnosti, na katerih so se pasle njihove oči, niso zavrgli egiptovskih malikov. Tedaj sem mislil izliti svoj srd nanje in stresti jezo nanje sredi egiptovske dežele.

⁹Pa sem storil drugače – zaradi svojega imena, da se ne bi skrunilo v očeh narodov, sredi katerih so bili, in pred očmi katerih sem se jim dal spoznati, ko sem jih izpeljal iz egiptovske dežele.

¹⁰Izpeljal sem jih torej iz egiptovske dežele in jih pripeljal v puščavo.

¹¹Dal sem jim svoje zakone in jim dal spoznati svoje odloke, ki naj jih človek izpolnjuje, da bo živel po njih.

¹²Tudi svoje sobote sem jim dal, da bi bile znamenje med menoj in njimi in bi spoznali, da jih jaz, Gospod, posvečujem.

¹³Toda Izraelova hiša se mi je v puščavi upirala. Niso se ravnali po mojih zakonih in prezirali so moje odloke, ki jih mora človek izpolnjevati, da bo živel po njih. Tudi moje sobote so hudo skrunili. Tedaj sem mislil izliti svoj srd nanje v puščavi, da bi jih iztrebil.

¹⁴Pa sem storil drugače – zaradi svojega imena, da se ne bi skrunilo v očeh narodov, pred očmi katerih sem jih izpeljal.

¹⁵Tudi sem jim v puščavi prisegel, da jih ne popeljem v deželo, ki sem jo določil zanje, v kateri se cedita mleko in med in je najlepša med vsemi deželami.

¹⁶Prezirali so namreč moje odloke, niso se ravnali po mojih zakonih in skrunili so moje sobote, ker je njihovo srce hodilo za njihovimi maliki.

¹⁷A moje oko se jih je usmilo: nisem jih uničil, nisem jih pokončal v puščavi.

¹⁸Njihovim sinovom sem rekel v puščavi: Ne ravnajte se po zakonih svojih očetov, ne držite se njihovih navad in ne oskrunjajte se z njihovimi maliki!

¹⁹Jaz sem Gospod, vaš Bog. Po mojih zakonih se ravnajte, mojih odlokov se držite in jih izpolnjujte!

²⁰Moje sobote posvečujte, da bodo znamenje med menoj in vami in da spoznajo, da sem jaz Gospod, vaš Bog.

²¹A tudi sinovi so se mi upirali: niso se ravnali po mojih zakonih, niso se držali mojih odlokov, da bi jih izpolnjevali – človek pa jih mora izpolnjevati, da bo živel po njih; skrunili so moje sobote. Tedaj sem mislil izliti svoj srd nanje in stresti jezo nanje v puščavi.

²²Pa sem umaknil svojo roko in storil drugače – zaradi svojega imena, da se ne bi skrunilo v očeh narodov, pred očmi katerih sem jih izpeljal.

²³Vendar sem jim v puščavi prisegel, da jih razkropim med narode in jih razpršim po deželah.

²⁴Saj niso izpolnjevali mojih odlokov, prezirali so moje zakone, skrunili moje sobote, in njihove oči so se obračale za maliki njihovih očetov.

²⁵Zato sem jim tudi jaz dal zakone, ki niso bili dobri, in odloke, po katerih niso mogli živeti.

²⁶Onečastil sem jih z njihovimi žrtvenimi darovi, s tem da so vse prvorojeno žrtvovali v ognju, da bi jih tako navdal z grozo in bi spoznali, da sem jaz Gospod.

²⁷Zato, sin človekov, govôri Izraelovi hiši in jim reci: Tako govori Gospod Bog: Tudi s temle so me sramotili vaši očetje in se pregrešili z nezvestobo do mene:

²⁸Ko sem jih pripeljal v deželo, ki sem jim jo s prisego obljubil, da jim jo dam, so darovali svoje klavne daritve, kjer koli so zagledali kak visok grič ali košato drevo. Tam so tudi oddajali svoje izzivalne darove, polagali svoje prijetne dišave in izlivali svoje pitne daritve.

²⁹Rekel sem jim: Kaj je ta višina, h kateri prihajate? In njeno ime se glasi Višina do tega dne.

³⁰Zato reci Izraelovi hiši: Tako govori Gospod Bog: Mar se ne oskrunjate po zgledu svojih očetov in se ne vlačugate z njihovimi ostudnimi maliki?

³¹Ko prinašate svoje darove, ko izročate svoje sinove v ogenj, se oskrunjate z vsemi svojimi maliki do današnjega dne. In jaz naj pustim, da me sprašujete za svèt, Izraelova hiša? Kakor jaz živim, govori Gospod Bog, ne pustim, da me vprašujete!

³²Zagotovo se ne bo zgodilo, kar vam roji po glavi, ko govorite: »Bodimo kakor narodi, kakor rodovi po deželah, in častimo les in kamen!«

Bog bo obnovil Izraela

³³Kakor jaz živim, govori Gospod Bog, bom gotovo z mogočno roko, z iztegnjenim laktom in z izlitim srdom kraljeval nad vami!

³⁴Odpeljal vas bom izmed ljudstev in vas zbral iz dežel, kamor ste bili razkropljeni, z mogočno roko, z iztegnjenim laktom in z izlitim srdom.

³⁵Popeljal vas bom v puščavo ljudstev in tam vas bom sodil iz obličja v obličje.

³⁶Kakor sem sodil vašim očetom v puščavi egiptovske dežele, tako bom sodil vas, govori Gospod Bog.

³⁷Dal bom, da boste prešli pod palico, in vas spravil v vezi zaveze.

³⁸Izločil bom izmed vas tiste, ki se mi postavljajo po robu in se mi upirajo. Odpeljem jih iz dežele, v kateri so bivali kot tujci, vendar ne pridejo v Izraelovo deželo; tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.

³⁹Vi pa, Izraelova hiša, tako govori Gospod Bog, le pojdite služiti vsak svojemu maliku! A pozneje me boste gotovo poslušali in mojega svetega imena ne boste več skrunili s svojimi darovi in maliki.

⁴⁰Na moji sveti gori, na Izraelovi gorski višini, govori Gospod Bog, mi bo služila vsa Izraelova hiša, vsi v deželi. Tam jih bom dobrotno sprejel in tam bom zahteval vaše obljubljene darove in prvine vaših darov z vsemi vašimi svetimi darili.

⁴¹Kakor prijetno vonjavo vas bom dobrotno sprejel, ko vas odpeljem izmed ljudstev in vas zberem iz dežel, kamor ste se razkropili. Tako se bom med vami izkazal svetega v očeh narodov.

⁴²Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod, ko vas pripeljem v Izraelovo deželo, v deželo, ki sem jo vašim očetom s prisego obljubil, da jim jo dam.

⁴³Tam se boste spomnili svojih poti in vseh svojih dejanj, s katerimi ste se oskrunjali. Sami sebi se boste studili zaradi vseh hudobij, ki ste jih storili.

⁴⁴Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod; tako bom storil z vami zaradi svojega imena, ne pa zavoljo vaših hudobnih poti in vaših zlobnih dejanj, Izraelova hiša, govori Gospod Bog.

Ezekiel 21

Božji meč nad Izraelom

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, obrni svoj obraz proti jugu in spregovôri južnim krajem! Prerokuj zoper gozd južne poljane!

³Reci gozdu na jugu: Poslušaj Gospodovo besedo! Tako govori Gospod Bog: Glej, v tebi zanetim ogenj in použil bo v tebi vsako zeleno in vsako suho drevo. Plameneči plamen ne bo ugasnil in osmodili se bodo v njem vsi obrazi od juga do severa.

⁴Vse mesonaj vidi, da sem ga jaz, Gospod, vžgal; naj ne ugasne.

⁵Tedaj sem rekel: Oh, Gospod Bog, tile pravijo o meni: »Mar ta ne govori vedno v prilikah?«

⁶Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

⁷Sin človekov, obrni svoj obraz proti Jeruzalemu in spregovôri proti svetiščem! Prerokuj zoper Izraelovo deželo!

⁸Reci Izraelovi deželi: Tako govori Gospod: Glej, proti tebi sem. Izdrl bom svoj meč iz nožnice in iztrebil iz tebe pravične in krivične.

⁹Ker bom iztrebil iz tebe pravične in krivične, pojde moj meč iz nožnice zoper vse meso od juga do severa.

¹⁰Vse meso naj spozna, da sem jaz, Gospod, izdrl svoj meč iz nožnice; ne vrne se več vanjo.

¹¹Ti pa, sin človekov, zdihuj z bolečimi ledji, zdihuj v bridkosti pred njihovimi očmi!

¹²Če ti porečejo: »Zakaj zdihuješ?« reci: »Zaradi novice, ki prihaja.« Ob njej bo skoprnelo vsako srce, vse roke bodo obnemogle, sleherni duh bo klonil in vsa kolena bodo splahnela kakor voda. Glejte, to prihaja in se bo zgodilo, govori Gospod Bog.

¹³Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

¹⁴Sin človekov, prerokuj in reci: Tako govori Gospod. Reci: Meč, meč je nabrušen in tudi zglajen:

¹⁵nabrušen je, da bo klal, klal, zglajen, da se bo bliskal – ali naj se veselimo? – Palica mojega sina zavrača vsak les.

¹⁶Dal ga je zgladiti, da ga prime v roko; nabrušen je meč in zglajen, da bo dan v roko morilcu.

¹⁷Vpij in tuli, sin človekov, ker je proti mojemu ljudstvu, proti vsem Izraelovim knezom! Z mojim ljudstvom vred so prepuščeni meču, zato se tolci po kolku!

¹⁸Da, preizkušnja je. A kaj se bo zgodilo, ko vendar preziraš šibo? govori Gospod Bog.

¹⁹Ti pa, sin človekov, prerokuj in ploskni z rokama! Meč naj podvoji udarce, potroji naj jih morilni meč, meč velikega pokola, ki kroži okoli njih,

²⁰da pretrese srce in pomnoži žrtve. Pred vsa njihova vrata sem položil morilni meč, narejen za bliskanje, zglajen za klanje.

²¹Usekaj na desno, udari na levo, kamor je obrnjeno tvoje obličje.

²²Tudi jaz bom ploskal z rokama, da potešim svoj srd. Jaz, Gospod, sem govoril.

Nebukadnezar na razpotju

²³Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²⁴Ti, sin človekov, načrtaj dve poti, po katerih naj pride meč babilonskega kralja! Iz ene dežele naj izhajata obe. Naredi kažipot, na začetku poti v mesto ga naredi.

²⁵Pot načrtaj tako, da lahko pride meč v Rabo Amóncev in v Juda, v utrjeni Jeruzalem.

²⁶Babilonski kralj namreč stoji na razpotju, na začetku obeh poti, in išče sveta v vedeževanju; trese puščici, vprašuje hišne malike in opazuje jetra.

²⁷V njegovi desnici je žreb za Jeruzalem: da naj zažene bojni krik, glasno pozove na boj, postavi oblegovalne ovne proti vratom, nasuje nasip in zgradi okope.

²⁸Njim pa se zdi to vedeževanje prazno, saj so jim bile dane slovesne prisege. On pa jih bo spomnil na njihovo krivdo, tako da bodo ujeti.

²⁹Zato tako govori Gospod Bog: Ker ste opozorili na svojo krivdo, ko se je razkrila vaša upornost in so se pokazali vaši grehi pri vseh vaših delih, ker ste torej opozorili nase, boste s silo zajeti.

³⁰Tebi pa, izprijeni krivičnik, Izraelov knez, čigar dan je prišel, v času, ko bo krivda dokončno poravnana,

³¹govori Gospod Bog tako: Odlôži pokrivalo, odstráni krono! Stvari se bodo spremenile: nizko bo povišano in visoko bo ponižano!

³²Razvaline, razvaline, razvaline naredim iz nje in ne bo je več, dokler ne pride tisti, ki ima pravico in ga za to postavim.

Meč zoper Amónce

³³Ti, sin človekov, prerokuj in reci: Tako govori Gospod Bog o Amóncih in njihovem zasramovanju. Reci: Meč, meč je izdrt, da bo klal, zglajen, da bo uničeval, da se bo bliskal.

³⁴Medtem ko ti ponujajo varljiva videnja in ti vedežujejo laži, da ga denejo na vrat izprijenim krivičnikom, ker je prišel njihov dan, v času, ko bo krivda dokončno poravnana.

³⁵Vtakni ga v njegovo nožnico! Na kraju, kjer si bil ustvarjen, v deželi tvojega izvira te bom sodil.

³⁶Svojo togoto bom izlil nate, v ognju svoje srditosti bom pihal zoper tebe, dal te bom v roke surovežem, ki ti kujejo pogubo.

³⁷Ognju boš v hrano in tvoja kri bo sredi dežele. Ne bodo se te več spominjali, zakaj jaz, Gospod, sem govoril.

Ezekiel 22

Obtožba Jeruzalema

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Ti, sin človekov, ali hočeš soditi? Ali hočeš soditi krvoločnemu mestu? Tedaj mu oznani vse njegove gnusobe!

³Reci: Tako govori Gospod Bog: O mesto, ki v svoji sredi preлива kri, da bi prišel njegov čas, in si dela malike, da se oskrunja.

⁴S svojo krvjo, ki si jo prelilo, si si nakopalo krivdo, in s svojimi maliki, ki si jih napravilo, si se oskrunilo. Približalo si svoj dan in prišlo do svojih let. Zato te dam v zasramovanje narodom, v zasmeh vsem deželah.

⁵Bližnji in oddaljeni te bodo zasmehovali, ker je tvoje ime omadeževano in je zmeda v tebi velika.

⁶Glej, Izraelovi knezi v tebi so vsak po svoji moči prelivali kri.

⁷Očeta in mater v tebi zaničujejo, tujca v tvoji sredi zatirajo, siroto in vdovo v tebi stiskajo.

⁸Kar mi je sveto, preziraš, in moje sobote skruniš.

⁹V tebi so obrekljivci, ki prelivajo kri; v tebi so taki, ki pojedajo na gorah in uganjajo razuzdanost v tvoji sredi.

¹⁰V tebi razgaljajo očeta do nagega, v tebi zlorablajo ženo, ki je obredno nečista.

¹¹Eden počenja gnusobo z ženo svojega bližnjega, drugi skruni svojo snaho z razuzdanostjo, spet drugi posiljuje v tebi svojo sestro, hčer svojega očeta.

¹²V tebi jemljejo podkupnine, da se preлива kri. Jemlješ obresti in oderuško plačilo, kuješ dobičke z izsiljevanjem bližnjega, name pa pozabljaš, govori Gospod Bog.

¹³Glej, plosknem z rokama nad dobičkom, ki si ga pridobilo, in nad krvjo, ki je bila prelita v tvoji sredi.

¹⁴Bo tvoje srce vzdržalo, bodo tvoje roke ostale močne v dneh, ko se spravim nate? Jaz, Gospod, sem govoril in bom storil!

¹⁵Razkropil te bom med narode, te razsejal po deželah in naredil konec tvojemu oskrunjanju.

¹⁶Sámo se boš ponižalo v očeh narodov, da spoznaš, da sem jaz Gospod.

¹⁷Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹⁸Sin človekov, Izraelova hiša mi je postala žlindra. Vse v topilnici: baker, kositer, železo in svinec je postalo žlindra, tudi srebro.

¹⁹Zato tako govori Gospod Bog: Ker ste vsi postali žlindra, glejte, vas zberem sredi Jeruzalema.

²⁰Kakor srebro, baker, železo, svinec in kositer zberejo v topilnici in raznetijo nanje ogenj, da se raztopijo, tako vas zberem v svoji jezi in v svojem srdu, vas porinem noter in raztopim.

²¹Da, zberem vas in razpiham na vas ogenj svojega besa, da se raztopite sredi njega.

²²Kakor se srebro raztopi v topilnici, tako se vi raztopite v njej, da spoznate, da sem jaz, Gospod, razlil svoj srd na vas.

²³Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²⁴Sin človekov, reci mu: Ti si dežela, ki ni očiščena ne oprana z dežjem na dan togote.

²⁵Njeni knezi v njeni sredi so kakor rjoveč lev, ki trga plen; požirajo ljudi, jemljejo zaklade in dragocenosti, množijo njene vdove.

²⁶Njeni duhovniki kršijo mojo postavo in skrunijo, kar mi je sveto. Ne razločujejo med svetim in svetnim, ne učijo razlike med nečistim in čistim. Zakrivajo si oči pred mojimi sobotami in me skrunijo v svoji sredi.

²⁷Njeni višji uradniki so v njeni sredi kakor volkovi, ki trgajo plen, prelivajo kri in pokončujejo ljudi, da si prisvojijo krivičen dobiček.

²⁸Njeni preroki jim sipljejo pesek v oči, ko imajo varljiva videnja, jim vedežujejo laž in govorijo: »Tako govori Gospod Bog,« ko Gospod ni govoril.

²⁹Ljudstvo dežele izsiljuje in grabežljivo ropa. Zatirajo reveža in ubogega in neupravičeno pritiskajo na tujca.

³⁰Iskal sem med njimi človeka, ki bi pozidal zid in stal pred menoj na prelomu, v bran dežele, da je ne uničim. Pa ga nisem našel.

³¹Zato bom izlil svojo togoto nanje, v ognju svojega besa jih bom uničil. Njihovo ravnanje bom spravil na njihovo glavo, govori Gospod Bog.

Ezekiel 23

Hudobija dveh sester – dveh prestolnic: Samarije in Jeruzalema

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, bili sta dve ženski, hčeri ene matere.

³Vlačugali sta se v Egiptu, že v svoji mladosti sta se vlačugali. Tam so otipavali njune prsi, tam so jima stiskali dekliške grudi.

⁴Starejši je bilo ime Ohóla, njeni sestri pa Oholíba. Postali sta moji in sta rodili sinove in hčere. Njuni imeni: Ohóla je Samarija, Oholíba pa Jeruzalem.

⁵Ohóla se je vlačugala. Čeprav je bila moja, je vsa gorela za svoje ljubimce Asirce: za vojake,

⁶oblečene v vijolični škrlat, za upravitelje in glavarje, same brhke mladeniče, in jezdece, ki so jahali na konjih.

⁷Njim se je predajala s svojim vlačuganjem, vsem izbranim Asircem, in se oskrunjala z vsemi maliki vseh tistih, za katere je gorela v strasti.

⁸Vendar ni opustila svojega vlačuganja z Egipčani, kajti že v njeni mladosti so ležali z njo, ji stiskali dekliške prsi in tešili na njej svojo poželjivost.

⁹Zato sem jo dal v roke njenim ljubimcem, v roke Asircem, za katere je vsa gorela.

¹⁰Ti so jo razgalili do nagega, vzeli njene sinove in hčere, njo samo pa ubili z mečem. Postala je pojem med ženami, ko so izvršili obsodbo nad njo.

¹¹Njena sestra Oholíba je to videla, pa se je še bolj spridila v svoji poželjivosti kakor ona in bila še bolj razvratna od svoje razuzdane sestre.

¹²Vsa je gorela za Asirce, upravitelje in glavarje, v najboljšo opravo oblečene vojake in jezdece, ki so jahali na konjih, same brhke mladeniče.

¹³Videl sem, da se je oskrunila – obe sta šli isto pot.

¹⁴Vendar je bila ta še večja vlačuga. Videla je može, naslikane na steni, podobe Kaldejcev, slikane z minijem.

¹⁵Ledja so imeli prepasana in na glavah široka pokrivala; vsi so bili videti kakor častniki, podoba Babiloncev, katerih rojstna dežela je bila Kaldeja.

¹⁶Strastno se je razvnela zanje, brž ko jih je videla, in poslala sle k njim v Kaldejo.

¹⁷Babilonci so hodili k njej, v posteljo ljubimkanja, in jo skrunili s svojo razuzdanostjo. Potem ko se je oskrnila z njimi, je začutila odpor do njih.

¹⁸Vendar je tako odkrito nadaljevala svoje vlačuganje in razkrivala svojo nagoto, da sem začutil odpor do nje, kakor sem začutil odpor do njene sestre.

¹⁹Ona pa je množila svoja vlačuganja in se spominjala dni svoje mladosti, ko se je vlačugala v egiptovski deželi.

²⁰Strastno je gorela za svoje razvratneže, katerih meso je bilo kakor oslovsko in izliv podoben konjskemu.

²¹Hlepela si po svoji mladostni razuzdanosti, ko so ti Egipčani stiskali grudi in ti otipavali prsi.

²²Zato, Oholíba, tako govori Gospod Bog: Glej, podžgal bom proti tebi tvoje ljubimce, do katerih si začutila odpor, in jih pripeljal nadte od vsepovsod:

²³Babilonce in vse Kaldejce, Pekód, Šoo in Koo, vse Asirce z njimi, brhke mladeniče, vse upravitelje in glavarje, častnike in vojake in vse jezdece na konjih.

²⁴S severa bodo prišli nadte z bojnimi vozovi in kolesi in množico ljudstev. Zaslone, ščite in čelade bodo usmerili z vseh strani proti tebi. Predal jim bom sodbo, da te obsodijo po svojem pravu.

²⁵Svojo gorečnost bom spravil nate, da bodo srdito ravnali s tabo. Nos in ušesa ti bodo odrezali, in kar bo še preostalo od tebe, bo padlo pod mečem. Vzeli bodo tvoje sinove in hčere, in kar bo še preostalo od tebe, bo použil ogenj.

²⁶Slekli ti bodo oblačila in ti pobrali dragotine.

²⁷Tako bom naredil konec tvoji razuzdanosti in tvojemu vlačuganju iz egiptovske dežele, da ne povzdigneš več oči k njim in se ne spomniš več Egipta.

²⁸Tako namreč govori Gospod Bog: Glej, dajem te v roke tistih, ki jih sovražiš, v roke tistih, do katerih čutiš odpor.

²⁹Ravnali bodo s tabo sovražno, pobrali ti bodo ves izkupiček in te pustili golo in nago. Tako se bo odkrila sramota tvojega nečistovanja, tvoje razuzdanosti in tvojega vlačuganja.

³⁰To se ti bo zgodilo, ker si se vlačugala s pogani in se oskrunjala z njihovimi maliki.

³¹Po poti svoje sestre si hodila, zato dam njeno čašo tebi v roko.

³²Tako govori Gospod Bog: Pila boš čašo svoje sestre, globoko in široko; v zasmeh in zasramovanje ti bo, zelo veliko drži:

³³polna boš pijanosti in skrbi. Čaša groze in grozote je čaša tvoje sestre Samarije.

³⁴Pij jo in izsrkaj; zdrobi njene črepinje in si razparaj prsi! Kajti jaz sem govoril, govori Gospod Bog.

³⁵Zato tako govori Gospod Bog: Ker si me pozabila in mi obrnila hrbet, boš nosila posledice svoje razuzdanosti in svojega vlačuganja.

³⁶Gospod mi je rekel: Sin človekov, ali boš obsodil Ohólo in Oholíbo in jima pokazal njune gnusobe?

³⁷Kajti prešuštvovali sta in kri je na njunih rokah. S svojimi maliki sta prešuštvovali in svoje otroke, ki sta mi jih rodili, sta jim žrtvovali v hrano.

³⁸Pa še tole sta mi storili: omadeževali sta tisti dan moje svetišče in skrunili moje sobote.

³⁹Ko sta žrtvovali svoje otroke svojim malikom, sta prišli še isti dan v moje svetišče in ga oskrunili. Glejte, tako sta delali v moji hiši.

⁴⁰Še več, pošiljali sta celo po može, ki so prihajali od daleč; sla sta pošiljali k njim in glej, prišli so. Okopala si se zanje, si naličila oči in si nadela nakit.

⁴¹Sedela si na razkošnem ležišču, pred katerim je bila miza, na katero si postavljala moje kadilo in olje.

⁴²Glas brezskrbnih se je slišal pri njej zaradi množice mož, ki so prihajali iz puščave. Zapestnice so jima natikali na roke in prelep načelek na glavo.

⁴³Tedaj sem rekel: Ali potemtakem nista prešuštovali? Kakor počne vlačuga, sta se vlačugali.

⁴⁴Prihajali so k njej, kakor hodijo k ženski, ki je vlačuga. Tako so hodili k Ohóli in Oholíbi, k tema razuzdankama.

Pravična kazen

⁴⁵Toda pravični možje jima bodo sodili po pravu o prešuštnicah in po pravu o morilkah, saj sta prešuštnici in kri se drži njunih rok!

⁴⁶Zato tako govori Gospod Bog: Naj se skliče proti njima zbor in naj ju izroče v pretres in plenjenje.

⁴⁷Zbor naj ju kamna in razseka z mečem. Njune sinove in hčere naj pomorijo, njune hiše pa požgejo z ognjem.

⁴⁸Tako bom naredil konec razuzdanosti v deželi. Vsem ženskam bo to v pouk, da se ne bodo vdajale razuzdanosti kakor vedve.

⁴⁹Vajino razuzdanost bodo spravili na vaju in nosili bosta kazen za grehe s svojimi maliki. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod Bog.

Ezekiel 24

Prilika o zarjavelem loncu

¹V devetem letu, v desetem mesecu, desetega v mesecu se mi je zgodila beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, zapiši si natančno datum tega dneva! Prav tega dne je babilonski kralj krenil nad Jeruzalem; da, prav tega dne.

³Povej uporni hiši priliko in jim reci: Tako govori Gospod Bog: Pristavi lonec, pristavi ga in vlij vanj tudi vode!

⁴Deni vanj kose mesa, same lepe kose, stegno in pleče, napolni ga z izbranimi kostmi!

⁵Vzemi najboljše med drobnico, tudi drva naloži podenj! Zavri njegove kose mesa, tudi kosti v njem naj se skuhejo!

⁶Zato tako govori Gospod Bog: Gorje mestu, ki je prelivalo kri, kotlu, ki se ga je prijala rja in katerega rja ne gre proč! Po vrsti, kos za kosom, jemlji iz njega, ne da bi žreb padel nanj.

⁷Kajti njegova kri je v njegovi sredi. Na golo skalo jo daje, ne izliva je na zemljo, da bi jo mogel pokriti prah.

⁸Da se razburim in maščujem, sem spravil njegovo kri na golo skalo, da se ne bi pokrila.

⁹Zato tako govori Gospod Bog: Gorje mestu, ki je prelivalo kri! Tudi jaz naredim veliko grmado.

¹⁰Nanôsi veliko drv, zaneti ogenj in dobro skuhaj meso! Dodaj začimbe, kosti pa naj zgorijo!

¹¹Nato ga praznega postavi na njegovo žerjavico, da se razgreje in se razbeli njegov baker, da se raztopi v njem umazanija, ki je v njem, in izgine njegova rja.

¹²A zaman sem se trudil: njegova debela rja ne gre od njega, njegova rja ostane kljub ognju.

¹³Zaradi tvoje umazane razuzdanosti, ker sem te hotel očistiti, pa se nisi očistilo svoje umazanije, ne boš več čisto, dokler ne pomirim svojega srda nad tabo.

¹⁴Jaz, Gospod, sem govoril: prihaja in storil bom. Ne bom odnehal ne prizanesel in ne bo mi žal. Po tvojih potih in po tvojih delih te bom sodil, govori Gospod Bog.

Smrt prerokove žene napoveduje padec Jeruzalema

¹⁵Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹⁶Sin človekov, glej, z nenadnim udarcem ti bom odvzel radost tvojih oči. A nikar ne žaluj, ne jokaj in ne pretakaj solz!

¹⁷Tiho vzdihuj, a žalovanja za mrtvimi ne opravljaj! Nadeni si pokrivalo, natakni si obuvalo na noge, ne zakrivaj si brade in ne jej kruha sosedov.

¹⁸Zjutraj sem še govoril ljudstvu, zvečer pa mi je umrla žena. Naslednje jutro sem storil, kakor mi je bilo ukazano.

¹⁹Tedaj mi je ljudstvo reklo: »Nam ne boš pojasnil, kakšen pomen ima za nas to, kar delaš?«

²⁰Rekel sem jim: »Zgodila se mi je Gospodovabeseda, rekoč:

²¹Povej Izraelovi hiši: Tako govori Gospod Bog: Glejte, oskrnil bom svoje svetišče, ponos vaše moči, radost vaših oči in hrepenenje vaše duše. Vaši sinovi in vaše hčere, ki ste jih morali zapustiti, bodo padli pod mečem.

²²Tedaj boste storili, kakor sem storil jaz: ne boste si zakrivali brade ne jedli kruha sosedov.

²³Svoja pokrivala boste imeli na glavah in obuvala na nogah, ne boste žalovali ne jokali, temveč boste propadali zaradi svojih krivd in stokali drug pred drugim.

²⁴Ezekiel vam bo za znamenje, kajti vse, kar je storil, boste storili tudi vi, ko pride to. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod Bog.«

²⁵Ti pa, sin človekov, tisti dan, ko jim bom odvzel njihovo oporišče, veselje njihovega ponosa, radost njihovih oči, koprnenje njihove duše, njihove sinove in hčere,

²⁶tisti dan bo prišel k tebi ubežnik in ti prinesel novico.

²⁷Tisti dan se ti bodo odprla usta pred ubežnikom: spregovoril boš in ne boš več nem. Za znamenje jim boš. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 25

Govori proti sedmim narodom Proti Amóncem

- ¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:
- ²Sin človekov, obrni svoj obraz proti Amóncem in prerokuj proti njim!
- ³Reci Amóncem: Poslušajte besedo Gospoda Boga. Tako govori Gospod Bog: Ker si privoščil mojemu svetišču, da je bilo oskrunjeno, in Izraelovi deželi, da je bila opustošena, pa Judovi hiši, da je šla v izgnanstvo,
- ⁴glej, te bom izročil v posest sinovom Vzhoda. V tebi si bodo ogradili svoja šotorišča, v tebi bodo postavili svoja bivališča. Oni bodo uživali tvoje sadove in pili tvoje mleko.
- ⁵Rabo bom napravil za pašnik kamelam in amónsko deželo za počivališče drobnici. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.
- ⁶Tako namreč govori Gospod Bog: Ker si ploskal z rokama, topotal z nogami in se poln zaničevanja v srcu veselil nad Izraelovo deželo,
- ⁷zato, glej, bom iztegnil roko zoper tebe, te dal v plen narodom, te iztrebil izmed ljudstev, pregnal iz dežel in te uničil. Tedaj boš spoznal, da sem jaz Gospod.

Proti Moábcm

- ⁸Tako govori Gospod Bog: Ker sta Moáb in Seír rekla: »Glejte, Judova hiša je taka kot vsi drugi narodi,«
- ⁹zato, glej, bom izropal moábsko pobočje, njegova mesta vse do meje, ki so kras dežele: Bet Ješimót, Báal Meón in Kirjatájim.
- ¹⁰Z Amónci vred jih bom dal v posest sinovom Vzhoda, da se Amónci ne bodo več omenjali med narodi.
- ¹¹Nad Moábom bom izvršil sodbo. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Proti Edómcem

- ¹²Tako govori Gospod Bog: Ker je Edóm maščevalno ravnal z Judovo hišo in se hudo pregrešil z maščevanjem nad njimi,

¹³zato tako govori Gospod Bog: Iztegnil bom roko nad Edóm, iztrebil iz njega ljudi in živino ter ga spremenil v puščavo: od Temána do Dedána bodo padli pod mečem.

¹⁴Svoje maščevanje nad Edómom bom opravil po roki svojega ljudstva Izraela. Z Edómom bodo ravnali po moji jezi in po mojem srdu. Tako bodo spoznali moje maščevanje, govori Gospod Bog.

Proti Filistejcem

¹⁵Tako govori Gospod Bog: Ker so Filistejci maščevalno ravnali, se s prezirom v duši bridko maščevali in iz večnega sovraštva uničevali,

¹⁶zato bom, tako govori Gospod Bog, iztegnil roko nad Filistejce in iztrebil Keretějce in uničil ostanek na morskem obrežju.

¹⁷Hudo se bom maščeval nad njimi, s srditimi kaznimi. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod, ko spravim svoje maščevanje nanje.

Ezekiel 26

Proti Tiru

¹V enajstem letu, prvega v mesecu se mi je zgodila beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, ker je Tir rekel Jeruzalemu: »Juhej, vrata ljudstev so se razbila: spet se vračajo k meni! Jaz se bom napolnil, ker je on opustošen.«

³Zato tako govori Gospod Bog: Glej, proti tebi sem, Tir, nadte vzdignem veliko narodov, kakor morje vzdigne svoje valove.

⁴Razdejali bodo tirske obzidje, podrli njegove stolpe. Pometem iz njega njegov prah in ga spremenim v golo skalo.

⁵Prostor za razpenjanje mrež bo sredi morja. Da, jaz sem rekel, govori Gospod Bog. Narodom bo v plen.

⁶Njegova naselja, ki so po deželi, bodo uničena z mečem. Tako bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

⁷Tako namreč govori Gospod Bog: Glej, s severa pripeljem nad Tir babilonskega kralja Nebukadnezarja, kralja kraljev, s konji in z bojnimi vozovi, z jezdec in množico in številnim ljudstvom.

⁸Tvoja naselja po deželi uniči z mečem. Zoper tebe zgradi okope, nasuje zoper tebe nasip in postavi zaščitno streho.

⁹Udar svojega ovna usmeri proti tvojemu obzidju, tvoje stolpe podre s svojimi kopačami.

¹⁰Zaradi povodnji njegovih konj te pokrije prah. Od ropota jezdecev, koles in bojnih voz se strese tvoje obzidje, ko pojde skozi tvoja vrata, kakor tisti, ki stopajo v osvojeno mesto.

¹¹S kopiti svojih konj potepta vse tvoje ceste, tvoje ljudstvo pobije z mečem in tvoje mogočno stebrovje popada na tla.

¹²Tvoje bogastvo zasežejo, tvoje trgovsko blago zaplenijo, tvoje obzidje podrejo in tvoje prelepe palače razdenejo. Tvoje kamne, tvoj les in tvoje ostanke zmečejo v sredo morja.

¹³Tedaj napravim konec donenju tvojih pesmi in zvoka tvojih citer ne bo več slišati.

¹⁴Sprememim te v golo skalo; prostor za razpenjanje mrež postaneš. Ne boš več pozidan. Da, jaz, Gospod, sem rekel, govori Gospod Bog.

¹⁵Tako govori Gospod Bog o Tiru: Mar se ne bodo tresli otoki od trušča ob tvojem padcu, ko bodo stokali ranjenci in bo v tvoji sredi divjal pokol?

¹⁶Tedaj bodo stopili s svojih prestolov vsi knezi morja, odložili plašče in slekli vezena oblačila. Oblekli se bodo v trepet, sedli na tla in se venomer tresli v grozi zaradi tebe.

¹⁷Zapeli bodo žalostinko o tebi s temle besedilom: Kako si izginila, prebivalka morij, o sloveče mesto, ki je bilo mogočno na morju, samo in njegovi prebivalci, ki so zbujali strah vsem svojim sosedom!

¹⁸Zdaj se tresejo otoki ob dnevu tvojega padca. Osupli so otoki, ki so v morju, zaradi tvojega propada.

¹⁹Tako govori Gospod Bog: Ko te spremenim v opustošeno mesto, kakor mesta, ki niso naseljena; ko pripeljem nadte brezdanje vodovje, da te pokrijejo velike vode,

²⁰te potisnem dol k njim, ki so že šli v jamo k nekdanjim rodovom. Nastanim te v spodnjem svetu, v večnih razvalinah, pri njih, ki so že v jami, tako da ne boš več naseljen in ne boš slovel v deželi živih.

²¹Strahotam te predam in ne bo te več: iskali te bodo, pa te na veke ne bodo več našli, govori Gospod Bog.

Ezekiel 27

Žalostinka o propadu Tira

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Ti, sin človekov, zapoj žalostinko o Tiru!

³Reci Tiru, ki prebiva ob dohodih na morje in trguje z ljudstvi na številnih obrežjih: Tako govori Gospod Bog: O, Tir, sam si rekel: »Dovršene lepote sem!«

⁴V osrčju morij so tvoja ozemlja, tvoji graditelji so izpopolnili tvojo lepoto.

⁵Iz cipres s Senírja so ti naredili vse ladijske deske. Cedro z Libanona so vzeli, da so naredili jambor zate.

⁶Iz bašánskih hrastov so ti izdelali vesla. Krov so ti naredili iz smrekovine s kitéjskih otokov, z vdelano slonovino.

⁷Vezeno tenko platno iz Egipta je bilo tvoje jadro in hkrati tvoja zastava. Višnjevi in rdeči škrlat z obrežij Elišája je bila tvoja ponjava.

⁸Prebivalci Sidóna in Arváda so bili tvoji veslači, pri tebi so izkušeni Cemaréjci, ti so tvoji krmarji.

⁹Gebálski starešine in izvedenci so pri tebi, da ti popravljajo okvare. Vse morske ladje in njihovi mornarji so pri tebi, da izmenjavajo tvoje blago.

¹⁰Perzijci, Ludéjci in Putéjci so bili v tvoji vojski, tvoji vojščaki. Ščit in čelado so obešali v tebi, ti so ti dajali sijaj.

¹¹Sinovi Arváda in Heleha so bili krog in krog po tvojem obzidju, Gamádci so bili v tvojih stolpih. Svoje ščite so obešali okrog po obzidju; ti so dopolnili tvojo lepoto.

¹²Taršiš je kupčeval s teboj zaradi obilice tvojega vsakovrstnega bogastva: srebro, železo, kositer in svinec so izmenjavali za tvoje blago.

¹³Javán, Tubál in Mešeh so trgovali s teboj: sužnje in bronaste posode so dajali za tvoje blago.

¹⁴Iz Bet Togárme so dobavljali konje, jahalne konje in mezge za tvoje blago.

¹⁵Dedánovci so trgovali s tabo, številni otoki so imeli trgovske zveze s tabo: slonovo kost in ebenovino so ti vračali v plačilo.

¹⁶Edóm je sklepal kupčije s teboj zaradi obilice tvojih izdelkov: ognjenec, škrlat, vezenino, bisus, korale in rubine so izmenjavali za tvoje blago.

¹⁷Tudi Juda in Izraelova dežela sta trgovala s tabo: pšenico iz Miníta, proso, med, olje in balzam sta dajala za tvoje blago.

¹⁸Damask je kupčeval s teboj zaradi obilice tvojih izdelkov, zaradi obilice tvojega vsakovrstnega bogastva, za vino iz Helbóna in za volno iz Caharja.

¹⁹Vedán in Javán, od Uzála, sta izmenjavala za tvoje blago; obdelano železo, kásijo in kolmež sta dovažala za tvoje blago.

²⁰Dedán je trgoval s teboj s pregrinjali za ježo.

²¹Arabija in vsi kedárski knezi so imeli kupčijske zveze s tabo: za jagnjeta, ovne in kozle so sklepali kupčije s teboj.

²²Trgovci iz Sabe in Ramája so trgovali s tabo: same vrhunske dišave, vsakršne drage kamne in zlato so dajali za tvoje blago.

²³Harán, Kané in Eden, trgovci iz Sabe, Asirija in Kilmád so trgovali s teboj.

²⁴Vsi ti so trgovali s tabo za prelepa oblačila, za plašče iz višnjevega šklata in vezenine, za pisane preproge, za spletene in močne vrvi na tvojem trgu.

²⁵Taršiške ladje so razvažale tvoje blago. Napolnjen si bil in težko natovorjen v osrčju morij.

²⁶V velike vode so te odpeljali tvoji veslači, vzhodni veter te je razbil v osrčju morij.

²⁷Tvoje bogastvo, tvoje blago in tvoje stvari, tvoji mornarji in tvoji krmarji, popravljavci tvojih okvar, prekupčevalci s tvojim blagom, vsi tvoji vojščaki, ki so v tebi, in vsa tvoja množica, ki je v tvoji sredi: propadejo v osrčju morij ob dnevu tvojega padca.

²⁸Od glasnega vpitja tvojih krmarjev se bodo stresle tvoje planjave.

²⁹Vsi veslači bodo šli s tvojih ladij, mornarji, vsi krmarji po morju bodo stopili na kopno.

³⁰Glasno bodo žalovali nad tabo in bridko tarnali; potresali si bodo prah na glavo in se valjali v pepelu.

³¹Zavoljo tebe se bodo ostrigli na plešo in se opasali z raševniki. Objokovali te bodo v dušni bridkosti, v bridkem žalovanju.

³²V svoji žalosti bodo zapeli žalostinko o tebi in tarnali za teboj: Kdo je bil kakor Tir uničen sredi morja?

³³Ko so tvoje blago izkrcavali z morij, si nasičeval številna ljudstva; z obilico svojega bogastva in blaga si bogatil kralje zemlje.

³⁴Zdaj si se razbil na morju, v globinah vodá. Tvoje blago in vsa tvoja posadka sta se pogreznila s teboj.

³⁵Vsi otočani so se zgrozili nad tabo; njihove kralje obhaja trepet, obrazi so jim prepadeni.

³⁶Trgovci med ljudstvi sikajo čez te. Grozota si postal in izginil za vselej!

Ezekiel 28

Prerokovanje zoper tirskega kralja

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, reci tirskemu knezu: Tako govori Gospod Bog: Ker je tvoje srce ošabno in praviš: »Jaz sem bog, na božjem prestolu sedim v osrčju morij.« Vendar si le človek in ne bog, čeprav enačiš svojo modrost z modrostjo bogov.

³Glej, modrejši si od Daniela! Nobena skrivnost ti ni prikrita.

⁴S svojo modrostjo in razsodnostjo si si pridobil bogastvo in spravil zlata in srebra v svoje zakladnice.

⁵Z veliko modrostjo pri svojem trgovanju si si namnožil bogastvo. Ošabno je postalo tvoje srce zaradi tvojega bogastva.

⁶Zato tako govori Gospod Bog: Ker si enačil svojo modrost z modrostjo bogov,

⁷zato, glej, bom pripeljal nadte tujce, najhujše med narodi. Izdrli bodo meče zoper lepoto tvoje modrosti in oskrunili tvoj sijaj.

⁸Pahnili te bodo v jamo: doletela te bo smrt pobitih v osrčju morij.

⁹Boš še govoril: »Jaz sem bog,« ko boš pred svojimi ubijalci? Le človek si in ne bog, v rokah svojih morilcev.

¹⁰Smrt neobrezanih te doleti od roke tujcev. Zakaj jaz sem govoril, govori Gospod Bog.

Padec tirskega kralja

¹¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

¹²Sin človekov, zapojžalostinko o tirskem kralju in mu reci: Tako govori Gospod Bog: Ti si bil pečat popolnosti, poln modrosti in dovršene lepote.

¹³Bil si v Edenu, Božjem vrtu. Sami žlahtni kamni so bili tvoja zaščita: karneol, topaz in jaspis, hrizolit, beril in oniks, safir, rubin in smaragd; tvoji bobni in vdolbine so bili izdelani iz zlata, na dan, ko si bil ustvarjen, so bili pripravljeni.

¹⁴Bil si maziljeni kerub, za varuha sem te postavil, bil si na sveti Božji gori, se sprehajal sredi ognjenih kamnov.

¹⁵Popoln si bil v svojem ravnanju od dneva, ko si bil ustvarjen, dokler se ni našla na tebi krivica.

¹⁶Zaradi svojega obilnega trgovanja si postal poln nasilja in si grešil. Oskrunjenega te pahnem z Božje gore in kerub varuh te izžene izmed ognjenih kamnov.

¹⁷Tvoje srce se je prevzelo spričo tvoje lepote, zaradi svojega sijaja si spridil svojo modrost. Vrgel sem te na tla in te postavil pred kralje, da pasejo oči po tebi.

¹⁸Z obilico svojih krivd, s krivičnostjo pri svojem trgovanju si oskrnil svoja svetišča. Zato ukrešem ogenj iz tvoje srede, da te požre. Spremenim te v pepel na zemlji vpričo vseh, ki te gledajo.

¹⁹Vsi, ki so te poznali med narodi, se zgrozijo nad teboj. Grozota si postal in izginil za vselej!

Proti Sidónu

²⁰Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²¹Sin človekov, obrni svoj obraz proti Sidónu in prerokuj proti njemu!

²²Reci: Tako govori Gospod Bog: Glej, proti tebi sem, Sidón, pokazal se bom veličastnega v tvoji sredi. Spoznali bodo, da sem jaz Gospod, ko bom izvršil sodbo nad njim in se izkazal svetega v njem.

²³Kugo bom poslal nadenj in kri na njegove ulice. Pobiti bodo padli v njegovi sredi pod mečem, ki bo nad njim vsepovsod. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Izrael bo osvobojen narodov

²⁴Za Izraelovo hišo ne bo več ostre bodice ne bodečega trna vseh, ki so okoli njih in jih zaničujejo. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod Bog.

²⁵Tako govori Gospod Bog: Ko zberem Izraelovo hišo iz ljudstev, med katera so bili razkropljeni, se bom po njih izkazal svetega v očeh narodov. Prebivali bodo v svoji deželi, ki sem jo dal svojemu služabniku Jakobu.

²⁶Varno bodo prebivali v njej; zidali bodo hiše in zasajali vinograde. Varno bodo prebivali, medtem ko izvršim sodbo nad vsemi sosedi, ki jih zaničujejo. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod, njihov Bog.

Ezekiel 29

Proti Egiptu

¹V desetem letu, v desetem mesecu, dvanajstega v mesecu se mi je zgodila beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, obrni svoj obraz proti faraonu, egiptovskemu kralju, in prerokuj proti njemu in proti vsemu Egiptu!

³Govori in reci: Tako govori Gospod Bog: Glej, proti tebi sem, faraon, egiptovski kralj, ti veliki zmaj, ki ležiš sredi njegovih rokavov in govoriš: »Moj Nil je moj, jaz sem ga naredil.«

⁴Denem ti kavlje v čeljusti, ribe tvojih nilskih rokavov prilepim na tvoje luskinе in te izvlečem iz tvojih rokavov z vsemi ribami tvojih nilskih rokavov, prilepljenimi na tvoje luskinе.

⁵Vržem te v puščavo, tebe in vse ribe tvojih nilskih rokavov. Na odprto polje padeš, ne poberejo te in ne pokopljejo. Živalim zemlje in pticam neba te dam v žrtje.

⁶Tedaj spoznajo vsi prebivalci Egipta, da sem jaz Gospod. Bil si namreč le trstova palica za Izraelovo hišo.

⁷Kadar so te prijeli v roko, si se zlomil in jim ranil vso ramo. Kadar so se oprli nate, si se prelomil in jim omajal vsa ledja.

⁸Zato tako govori Gospod Bog: Glej, pripeljal bom nadte meč ter iztrebil iz tebe ljudi in živino.

⁹Egiptovska dežela bo postala puščava in razvalina. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod. Ker si rekel: »Nil je moj, jaz sem ga naredil,«

¹⁰zato, glej, sem proti tebi in proti tvojim nilskim rokavom. Egipťovsko deželo bom spremenil v pravo razvalino in puščavo od Migdóla do Siéne in do etiopske meje.

¹¹Skoznjo ne bo šla človeška noga, tudi živalska noga ne pojde skoznjo: štirideset let bo neobljudena.

¹²Egipťovsko deželo bom spremenil v puščavo sredi opustošenih dežel in njena mesta naj bodo sredi razdejanih mest puščava štirideset let. Egipčane pa bom razkropil med narode in jih razselil po deželah.

¹³Tako namreč govori Gospod Bog: Po štiridesetih letih bom zbral Egipčane izmed ljudstev, kamor so bili razkropljeni.

¹⁴Tedaj bom obrnil usodo Egipčanov in jih pripeljal nazaj v deželo Patrós, v njihovo rojstno deželo. Tam bodo neznatno kraljestvo.

¹⁵To bo neznatnejše od drugih kraljestev in se ne bo več povzdigovalo nad druge narode. Zmanjšal jih bom, da ne bodo več gospodovali nad narodi.

¹⁶Izraelova hiša se ne bo več zanašala nanje, temveč jo bodo le spominjali na njeno krivdo, ko se je obračala za njimi. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod Bog.

¹⁷V sedemindvajsetem letu, v prvem mesecu, prvega v mesecu se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

¹⁸Sin človekov, babilonski kralj Nebukadnezar je naložil svoji vojski garaško službo zoper Tir. Vsaka glava je plešasta, vsa ramena oguljena. A plačila ni dobil od Tira ne on ne njegova vojska, za službo, ki jo je opravil zoper njega.

¹⁹Zato tako govori Gospod Bog: Glej, babilonskemu kralju Nebukadnezarju dajem egipťovsko deželo; odnesel bo njeno bogastvo, jo izropal in oplnil: to bo nagrada za njegovo vojsko.

²⁰Za plačilo, da se je trudil zanj, mu dajem egipťovsko deželo, saj so delali zame, govori Gospod Bog.

²¹Tisti dan bom okrepil moč Izraelovi hiši, tebi pa odprl usta v njihovi sredi. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 30

Gospodov dan nad Egiptom

¹Zgodila se mi je beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, prerokuj in reci: Tako govori Gospod Bog: Vpijte: »Gorje, kakšen dan!«

³Kajti blizu je dan, blizu je Gospodov dan. Oblačen dan bo, usoden čas za narode.

⁴Meč bo prišel nad Egipt, preplah bo v Etiopiji, ko bodo v Egiptu padali pobiti, ko bodo pobrali njegovo bogastvo in bodo razdejani njegovi temelji.

⁵Etiopija, Put, Lud, vsa mešanica ljudstev, Kub in sinovi dežele zaveze z njim vred padejo pod mečem.

⁶Tako govori Gospod: Podporniki Egipta bodo padli in njegova ponosna moč se bo sesula. Od Migdóla do Siéne bodo padli v njem pod mečem, govori Gospod Bog.

⁷Opustošeni bodo sredi opustošenih dežel, njihova mesta bodo med razdejanimi mesti.

⁸Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod, ko bom zanetil ogenj v Egiptu in bodo uničeni vsi njegovi zavezniki.

⁹Tisti dan bodo odšli moji sli na ladjah in prestrašili brezskrbno Etiopijo. Preplah bo med njimi ob usodnem dnevu za Egipt; glej, že prihaja.

¹⁰Tako govori Gospod Bog: Naredil bom konec egiptovskemu blišču z roko babilonskega kralja Nebukadnezarja.

¹¹On in njegovo ljudstvo z njim, najhujši med narodi, bodo prišli opustošit deželo. Izdrli bodo svoje meče zoper Egipt in napolnili deželo s pobitimi.

¹²Posušil bom nilske rokave in prodal deželo v roke hudobnežem. Opustošil bom deželo in kar jo napolnjuje, z rokami tujcev. Jaz, Gospod, sem govoril.

¹³Tako govori Gospod Bog: Uničil bom malike, ugonobil memfiške nične bogove; kneza ne bo več v egiptovski deželi, poslal bom strah v egiptovsko deželo.

¹⁴Opustošil bom Patrós, zanetil ogenj v Coanu in izvršil sodbe nad Nojem.

¹⁵Izlil bom svoj srd na Sin, egiptovsko trdnjavo, in iztrebil množico iz Noja.

¹⁶Zanetil bom ogenj v Egiptu, Sin bo stokal v bolečinah, No bo prebit in Memfis napaden pri belem dnevu.

¹⁷Mladeniči iz Ona in Pi Beseta bodo padli pod mečem, sama pa bosta šla v izgnanstvo.

¹⁸V Tahpanhésu se bo dan stemnil, ko bom tam zlomil egiptovske jarme in naredil konec njegovi ponosni moči. Oblak ga bo pokril in njegova naselja bodo šla v ujetništvo.

¹⁹Tako bom izvršil sodbo nad Egiptom in spoznali bodo, da sem jaz Gospod.

²⁰V enajstem letu, v prvem mesecu, sedmega v mesecu se mi je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

²¹Sin človekov, zlomil sem laket faraonu, egiptovskemu kralju, in glej, niso ga obvezali, da bi ozdravel, niso deli nanj povoja in ga obvezali, da bi se okrepil in mogel prijeti za meč.

²²Zato tako govori Gospod Bog: Glej, proti faraonu, egiptovskemu kralju sem, polomil mu bom oba lakta, zdravega in zlomljenega, in mu izbil meč iz roke.

²³Egipčane bom razkropil med narode in jih razsejal po deželah.

²⁴Okrepil bom roki babilonskega kralja in mu dal svoj meč v roko. Faraonovi roki pa bom polomil, da bo smrtno ranjen stokal pred njim.

²⁵Da, okrepil bom roki babilonskega kralja, faraonovi roki pa bosta omahnili. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod, kajti dal bom svoj meč v roko babilonskemu kralju, da bo z njim zamahnil nad egiptovsko deželo.

²⁶Egipčane pa bom razkropil med narode in jih razsejal po deželah. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 31

Faraon, ponosna cedra

¹V enajstem letu, v tretjem mesecu, prvega v mesecu se mi je zgodila beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, reci faraonu, egiptovskemu kralju, in njegovi množici: Komu si podoben v svoji velikosti?

³Asiriji? – Cedri na Libanonu z lepim vejevjem, v senčnatem gozdu, visoke rasti. Njen vrh sega v oblake.

⁴Voda ji je dajala rast, brezdanje vodovje jo je napravilo visoko, ko so njene reke tekle okoli kraja, kjer je bila zasajena, in pošiljale svoje potočke k vsem poljskim drevesom.

⁵Zato je po rasti prekašala vse poljsko drevje, razmnožile so se ji mladike, veje so se ji razprostrle zaradi obilne vode v njenem prekopu.

⁶Med njenim vejevjem so gnezdele vse ptice neba, pod njenimi vejami so kotile vse poljske živali, v njeni senci so prebivali vsi veliki narodi.

⁷Lepa je bila v svoji velikosti s svojim dolgim vejevjem, ker so bile njene korenine v obilici vode.

⁸Cedre v Božjem vrtu ji niso bile enake, ciprese s svojim vejevjem ji niso bile podobne. Tudi platane niso imele takih vej kot ona. V Božjem vrtu ni bilo drevesa, ki bi ji bilo enako v njeni lepoti.

⁹Lépo sem jo naredil, s številnimi vejami. Nevoščljiva so ji bila vsa edenska drevesa, ki so bila v Božjem vrtu.

¹⁰Zato tako govori Gospod Bog: Ker je bila visoke rasti in je svoj vrh stezala v oblake ter se v srcu prevzela zaradi svoje velikosti,

¹¹sem jo dal v roke mogočnejši med narodi. Ta bo ravnal z njo, kakor zasluži njena krivičnost. Zavrgel sem jo!

¹²Tujci, najhujši med narodi, jo bodo posekali in pustili. Po gorah in vseh dolinah bodo popadale njene veje, njeno vejevje bo ležalo polomljeno po

vseh zemeljskih grapah. Vsa ljudstva na zemlji bodo odšla iz njene sence in jo zapustila.

¹³Na njeni podrtini bodo bivale vse ptice neba in po njenih vejah bodo lazile vse živali polja.

¹⁴Zato naj se nobeno drevo ob vodi ne povzdiguje zavoljo svoje višine in naj svojega vrha ne izteza v oblake. Nobeno drevo, ki se napaja z vodo, naj se ne postavlja pred drugimi s svojo višino, kajti vsa so zapisana smrti, spodnjemu svetu, med smrtnike, ki gredo v jamo.

¹⁵Tako govori Gospod Bog: Na dan, ko se je pogreznila v podzemlje, sem ukazal brezdanjemu vodovju, naj žaluje za njo: ustavil sem njegove reke in obilne vode so nehale dotekati. Zaradi nje sem Libanon zagrnil v žalost in vse poljsko drevje je zaradi nje ovenelo.

¹⁶Z bobnenjem njenega padca sem pretresel narode, ko sem jo pahnil v podzemlje, k tistim, ki so šli v jamo. Tedaj so se v spodnjem svetu potolažila vsa edenska drevesa, najbolj izbrana in najlepša na Libanonu, vsa, ki se napajajo z vodo.

¹⁷Tudi ta so namreč odšla z njo v podzemlje, k tistim, ki so bili pobiti z mečem, in njenim pomočnikom, ki so prebivali v njeni senci sredi narodov.

¹⁸Katero izmed edenskih dreves se je lahko kosalo s teboj v krasoti in velikosti? Vendar boš tudi ti z edenskimi drevesi pahnjena v spodnji svet. Med neobrezanimi boš ležala, s tistimi, ki so pobiti z mečem. To je faraon in vsa njegova množica, govori Gospod Bog.

Ezekiel 32

Žalostinka za faraonom in Egiptom

¹V dvanajstem letu, v dvanajstem mesecu, prvega v mesecu se mi je zgodila beseda Gospodova, rekoč:

²Sin človekov, zapoj žalostinko za egiptovskim kraljem faraonom in mu reci: Levič med narodi, uničen si! Bil si ko zmaj v morju: burkal si svoje reke, kalil vodo z nogami in čofotal po njihovih strugah.

³Tako govori Gospod Bog: Razpnem svojo mrežo nad tabo v zboru številnih ljudstev; vzdignejo te z mojim sakom.

⁴Potem te vržem na tla, na odprto polje te zaženem. Vsem pticam neba dam prebivati na tebi in s tabo nasitim živali vse zemlje.

⁵Tvoje meso raztrosim po gorah, s tvojo mrhovino napolnim doline.

⁶S tvojo tekočo krvjo napojim deželo do gorá in grape se napolnijo s tabo.

⁷Ko ugasneš, zagrnem nebo in zatemnim njegove zvezde. Sonce zakrijem z oblakom in luna ne bo dajala svoje svetlobe.

⁸Vse nebesne luči zatemnim zavoljo tebe in razgrnem temo nad tvojo deželo, govori Gospod Bog.

⁹Užalostim srce številnih ljudstev, ko razglasim tvoj zlom med narodi, v deželah, ki jih nisi poznal.

¹⁰Zaradi tebe navdam z grozo številna ljudstva, in njihove kralje bo spreletaval srh zavoljo tebe, ko zavihtim meč pred njimi. Nenehno se bodo tresli vsak za svoje življenje ob dnevu tvojega padca.

¹¹Tako namreč govori Gospod Bog: Meč babilonskega kralja bo prišel nadte.

¹²Z meči junakov bom podrl tvojo množico, z vsemi najhujšimi med narodi. Ugonobili bodo ponos Egipta, vsa njegova množica bo uničena.

¹³Pokončal bom vse njegove živali ob obilnih vodah; ne bo jih več kalila človeška noga in tudi živinski parklji jih ne bodo kalili.

¹⁴Tedaj bom očistil njihove vode in storil, da bodo njihove reke tekle kakor olje, govori Gospod Bog.

¹⁵Ko bom egiptovsko deželo spremenil v puščavo in bo dežela oropana vsega, kar jo napolnjuje, ko bom udaril vse, ki prebivajo v njej, tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

¹⁶To je žalostinka, ki jo bodo peli; hčere narodov jo bodo pele, nad Egiptom in vso njegovo množico jo bodo pele, govori Gospod Bog.

Faraon bo pahnjen v podzemlje

¹⁷V dvanajstem letu, petnajstega v mesecu se mi je zgodila beseda Gospodova, rekoč:

¹⁸Sin človekov, žaluj nad egiptovsko množico, pahni jo dol, njo in hčere mogočnih narodov, v spodnji svet, k tistim, ki so šli v jamo.

¹⁹Koga prekašaš v lepoti? Pogreznite se in se ulezi k neobrezanim!

²⁰Padli bodo med tiste, ki so pobiti z mečem – meč je že izročen – odvlekli ga bodo dol z vso njegovo množico.

²¹Najmogočnejši med junaki mu bodo govorili sredi podzemlja: »S svojimi pomočniki so se pogreznili, ležijo pri neobrezanih, med pobitimi z mečem.«

²²Tam je Asúr in vsa njegova množica, s svojimi grobovi okoli njega: vsi so bili pobiti in so padli pod mečem.

²³Njegove grobove so postavili v globino jame. Njegova množica je okoli njegovega groba; vsi so bili pobiti in so padli pod mečem – ti, ki so v deželi živih sejali strah.

²⁴Tam je Elám in vsa njegova množica okoli njegovega groba. Vsi so bili pobiti in so padli pod mečem: neobrezani so se pogreznili v spodnji svet. Tisti, ki so v deželi živih sejali strah, zdaj nosijo sramoto s tistimi, ki so šli v jamo.

²⁵Sredi pobitih so mu pripravili ležišče, z vso njegovo množico. Njihovi grobovi so okoli njega; vsi so neobrezani, pobiti z mečem. V deželi živih je sejal strah, zdaj pa nosi svojo sramoto s tistimi, ki so šli v jamo; v sredo pobitih je bil položen.

²⁶Tam je Mešeh Tubál in vsa njegova množica. Okoli njega so njegovi grobovi; vsi so neobrezani, pobiti z mečem – tisti, ki so v deželi živih sejali strah.

²⁷Ne ležijo z junaki, ki so padli v davnini in so šli v podzemlje v bojni opravi ter so jim pod glavo položili meče. In ščitiso na njihovem okostju, ker so ti junaki zbujali strah v deželi živih.

²⁸Tudi ti boš zlomljen sredi neobrezanih in boš ležal pri pobitih z mečem.

²⁹Tam je Edóm, njegovi kralji in vsi knezi, ki so jih kljub njihovi hrabrosti položili k pobitim z mečem. Ti ležijo pri neobrezanih, pri tistih, ki so šli v jamo.

³⁰Tam so vsi severni knezi in vsi Sidónci, ki so se osramočeni pogreznili k pobitim – kljub strahu, ki so ga zbuja s svojim junaštvom. Zdaj ležijo neobrezani pri tistih, ki so bili pobiti z mečem, in nosijo svojo sramoto s tistimi, ki so šli v jamo.

³¹Te bo videl faraon in se potolažil glede vse svoje množice. Faraon in vsa njegova vojska bosta pobita z mečem, govori Gospod Bog.

³²Ker je sejal strah v deželi živih, bo položen v sredo neobrezanih, mednje, ki so bili pobiti z mečem – faraon in vsa njegova množica, govori Gospod Bog.

Ezekiel 33

Ko je bil Jeruzalem oblegan in potem Ezekiel na straži

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, govôri sinovom svojega ljudstva in jim reci: Če pošljem meč nad deželo, ljudstvo dežele pa vzame koga izmed svojih in si ga postavi za stražarja,

³in ko ta vidi, da prihaja meč nad deželo, zatrobi v rog in opozori ljudstvo:

⁴Če kdo sliši glas roga, pa se ne zmeni zanj in pride meč in ga pobere: tedaj je njegova kri nad njegovo glavo.

⁵Čeprav je slišal glas roga, se ni zmenil zanj, zato je njegova kri nad njim. Tisti pa, ki se je zmenil, si reši življenje.

⁶Če pa stražar vidi, da prihaja meč, a ne zatrobi v rog in ne opozori ljudstva, in pride meč in pobere koga izmed njih, je ta vzet zaradi svoje krivičnosti, a njegovo kri bom terjal iz stražarjevih rok.

⁷Tebe, sin človekov, sem postavil za stražarja Izraelovi hiši. Kadar slišiš besedo iz mojih ust, jih posvari v mojem imenu!

⁸Če porečem krivičnežu: »Krivičnež, zagotovo umreš!« pa ne govoriš, da bi posvaril krivičneža zaradi njegove poti, umre ta krivičnež zaradi svoje krivičnosti, a njegovo kri bom terjal iz tvojih rok.

⁹Če pa posvariš krivičneža, naj se spreobrne od svoje poti, pa se ne spreobrne od svoje poti, umre zaradi svoje krivičnosti, ti pa si si rešil življenje.

Sprevrženje in spreobrnjenje

¹⁰Ti, sin človekov, reci Izraelovi hiši: Tako ste govorili: »Zares, naša hudodelstva in naši grehi so nad nami, zavoljo njih propadamo; kako bi mogli živeti?«

¹¹Reci jim: Kakor jaz živim, govori Gospod Bog, nimam veselja nad krivičneževo smrtjo, marveč da se krivični spreobrne od svoje poti in živi. Vrnite se, vrnite s svojih hudobnih poti! Zakaj hočete umreti, Izraelova hiša?

¹²Ti, sin človekov, reci sinovom svojega ljudstva: Pravičnost ne bo rešila pravičnega, če ta začne grešiti; in krivičnost ne bo spotaknila krivičnega, če se ta spreobrne od svoje krivičnosti. Pravični ne more živeti od svoje pravičnosti, če začne grešiti.

¹³Če rečem pravičnemu, da bo zagotovo živel, pa se zanaša na svojo pravičnost in ravna krivično, ne bo nobeno njegovih pravičnih del ostalo v spominu. Zavoljo hudobije, ki jo počne, bo umrl.

¹⁴Če pa krivičnemu rečem: »Zagotovo boš umrl!« pa se spreobrne od svojega greha ter ravna po pravu in pravičnosti,

¹⁵če krivični dá nazaj, kar mu je bilo zastavljeno, in vrne, kar je naropal, če se drži zakonov življenja in ne počne več hudobije, bo zagotovo živel, ne bo umrl.

¹⁶Nobeden njegovih grehov, ki jih je zagrešil, ne bo ostal v spominu proti njemu. Ker je ravnal po pravu in pravičnosti, bo zagotovo živel.

¹⁷Sinovi tvojega ljudstva pa pravijo: »Gospodova pot ni pravilna.« Njihova pot ni pravilna!

¹⁸Če se pravični odvrne od svoje pravičnosti in počne hudobijo, bo zaradi tega umrl.

¹⁹Če pa se krivični odvrne od svoje krivičnosti in ravna po pravu in pravičnosti, bo zaradi tega živel.

²⁰Vi pa pravite: »Gospodova pot ni pravilna.« Vsakega izmed vas, Izraelova hiša, bom sodil po njegovih potih.

Novica o padcu Jeruzalema

²¹V dvanajstem letu našega izgnanstva, v desetem mesecu, petega v mesecu je prišel k meni ubežnik iz Jeruzalema in rekel: »Mesto je zavzeto.«

²²A Gospodova roka je bila nad menoj tisti večer, preden je prišel ubežnik. Odprl mi je usta, še preden je oni zjutraj prišel k meni. Usta so se mi odprla in nisem bil več nem.

Opustošenje dežele

²³Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²⁴Sin človekov, prebivalci tistih razvalin na Izraelovem ozemlju govorijo: »Abraham je bil sam, ko je dobil deželo v posest; nas pa je veliko, nam je torej dana dežela.«

²⁵Zato jim reci: Tako govori Gospod Bog: Vi jeste meso s krvjo, vzdigujete oči k malikom in prelivate kri, pa hočete dobiti deželo v posest!

²⁶Opirate se na svoje meče, počenjate gnusobo in vsak oskrunja ženo svojega bližnjega, pa hočete imeti deželo v posesti!

²⁷Tako jim povej: Tako govori Gospod Bog: Kakor jaz živim, bodo tisti v razvalinah padli pod mečem; kdor je na polju, ga bom dal zverem, da ga požrejo, in tisti, ki so v utrdbah in votlinah, bodo umrli za kugo.

²⁸Deželo bom spremenil v puščavo in stepo; konec bo njene ponosne moči. Izraelove gore bodo opustošene: nihče ne bo več hodil po njih.

²⁹Ko bom deželo spremenil v puščino in stepo zaradi vseh gnusob, ki so jih počenjali, bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Nepopoljšljivost izgnancev

³⁰Ti pa, sin človekov; sinovi tvojega ljudstva se pogovarjajo o tebi ob zidovih in pri hišnih vratih in pravijo drug drugemu, vsak svojemu bratu: »Pridite poslušat, kakšna je beseda, ki prihaja od Gospoda!«

³¹K tebi hodijo kakor na ljudski shod, pred tabo poseda moje ljudstvo in posluša tvoje besede, vendar se ne ravna po njih. Da, na njihovih ustnicah je strastna ljubezen, njihovo srce pa se žene za dobičkom.

³²Glej, ti si zanje kakor pevec ljubezni, ki ima prijeten glas in dobro brenka na strune: poslušajo tvoje besede, vendar se ne ravna po njih.

³³Ko pa bo to prišlo – in prišlo bo! – bodo spoznali, da je bil prerok med njimi.

Ezekiel 34

Samopašnost Izraelovih pastirjev

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, prerokuj proti Izraelovim pastirjem, prerokuj in jim reci: O, pastirji! Tako govori Gospod Bog: Gorje Izraelovim pastirjem, ki pasejo sami sebe! Ali niso pastirji dolžni pasti črede?

³Mleko uživajte, z volno se oblačite, tolste živali koljete, črede pa ne pasete.

⁴Oslabelih niste krepčali, bolnih niste ozdravljali, polomljenih niste obvezovali, razkropljenih niste vodili nazaj, izgubljenih niste iskali, temveč ste jim gospodovali trdo in nasilno.

⁵Tako so se razkropile, ker ni bilo pastirja, in postale plen poljskih živali.

⁶Razkropile so se moje ovce, blodile so po vseh gorah in vseh visokih hribih; po vsej deželi so se razkropile moje ovce, pa ni bilo nikogar, ki bi se zmenil zanje, nikogar, ki bi jih iskal.

⁷Zato, pastirji, poslušajte Gospodovo besedo!

⁸Kakor jaz živim, govori Gospod Bog: Ker so bile moje ovce izpostavljene ropu in so postale plen poljskih živali, ko ni bilo pastirja, in se moji pastirji niso zmenili za ovce, temveč so pasli sebe, mojih ovc pa niso pasli,

⁹zato, pastirji, poslušajte Gospodovo besedo!

¹⁰Tako govori Gospod Bog: Glejte, proti pastirjem sem! Svoje ovce bom terjal iz njihovih rok. Onemogočil jim bom, da bi še pasli ovce. Pastirji ne bodo več hranili sebe. Svoje ovce bom iztrgal iz njihovih ust, ne bodo se več mastili z njimi.

¹¹Da, tako govori Gospod Bog: Glejte, jaz sam bom poskrbel za svoje ovce in jih poiskal.

¹²Kakor pastir išče svojo čredo, ko je sredi med razkropljenimi ovcami, tako bom tudi jaz poiskal svoje ovce in jih rešil iz vseh krajev, kamor so se razkropile oblačnega in temačnega dne.

¹³Odpeljal jih bom izmed ljudstev, jih zbral iz dežel in pripeljal na njihovo zemljo. Pasel jih bom po Izraelovih gorah, po dolinah in po vseh naseljih v deželi.

¹⁴Na dobri paši jih bom pasel, na Izraelovih gorskih višinah bodo njihovi pašniki. Tam bodo poležavale na lepem pašniku; imele bodo obilno pašo na Izraelovih gorah.

¹⁵Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal počitek, govori Gospod Bog.

¹⁶Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepčal, rejene in krepke obvaroval. Pasel jih bom, kakor je prav.

¹⁷O vas pa, moja čreda, govori Gospod Bog tako: Glejte, sodil bom med ovco in ovco, med ovni in kozli.

¹⁸Vam je premalo, da popasete najboljšo pašo, da še preostanek pašnika poteptate z nogami? In da popijete najčistejšo vodo, da še ostanek skalite z nogami?

¹⁹Tako se mora moja čreda pasti po tem, kar so poteptale vaše noge, in piti, kar so vaše noge skalile!

²⁰Zato jim Gospod Bog govori tako: Glejte, jaz sam bom sodil med debelo in mršavo ovco.

²¹Ker ste vse oslabele odrivali z boki in s pleči in jih bodli z rogovi, dokler jih niste pregnali ven,

²²bom rešil svojo čredo, da ne bo več plen, in bom sodil med ovco in ovco.

Mesijanski pastir

²³Postavil bom čeznje enega pastirja, da jih bo pasel, svojega služabnika Davida. Ta jih bo pasel, ta jim bo pastir.

²⁴Jaz, Gospod, bom njihov Bog in moj služabnik David bo knez sredi med njimi. Jaz, Gospod, sem govoril.

²⁵Sklenil bom z njimi zavezo miru in iztrebil divje zveri iz dežele, da bodo varno prebivale v puščavi in spale v gozdovih.

²⁶Blagoslavljal jih bom okoli svojega griča in pošiljal dež ob pravem času; dež blagoslova bo to.

²⁷Poljska drevesa bodo dajala svoje sadove in zemlja bo dajala svoje pridelke. Varno bodo živele na svoji zemlji. Tedaj bodo spoznale, da sem jaz Gospod, ko bom zlomil palice njihovega jarma in jih rešil iz rok tistih, ki so jih zaslužnili.

²⁸Ne bodo več plen narodov in zveri v deželi jih ne bodo več žrle. Varno bodo prebivale in nihče jih ne bo strahoval.

²⁹Storil bom, da jim vzklije imeniten nasad, da jih ne bo pobrala lakota v deželi in ne bodo več prenašali zasramovanja narodov.

³⁰Tedaj bodo spoznali, da sem jaz, Gospod, njihov Bog, z njimi in da so oni, Izraelova hiša, moje ljudstvo, govori Gospod Bog.

³¹Vi ste moje ovce, čreda moje paše, vi ste ljudje, jaz pa sem vaš Bog, govori Gospod Bog.

Ezekiel 35

Prerokovanje proti Edómu

- ¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:
- ²Sin človekov, obrni svoj obraz proti gorovju Seírju in prerokuj proti njemu!
- ³Reci mu: Tako govori Gospod Bog: Glej, proti tebi sem, gorovje Seír! Iztegnil bom roko nadte in te spremenil v puščavo in stepo.
- ⁴Tvoja mesta bom razdejal in postalo boš puščava. Tedaj boš spoznalo, da sem jaz Gospod.
- ⁵Ker si gojilo večno sovraštvo in izročalo Izraelove sinove oblasti meča ob času nesreče, ob času, ko je bila njihova krivda dokončno poravnana,
- ⁶zato – kakor jaz živim, govori Gospod Bog – te bom predal krvi in kri te bo preganjala; dà, ker si se pregrešilo s krvjo, te bo preganjala kri.
- ⁷Gorovje Seír bom spremenil v puščavo in puščavo ter iztrebil iz njega tiste, ki prihajajo, in one, ki se vračajo.
- ⁸Tvojegore bom napolnil s pobitimi, na tvojih hribih, v tvojih dolinah in po vseh grapah bodo padli pobiti z mečem.
- ⁹V večno puščavo te spremenim in tvoja mesta ostanejo neobljudena. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod!
- ¹⁰Ker si reklo: »Oba naroda in obe deželi sta moja last, prilastili si ju bodo, čeprav je Gospod tam,«
- ¹¹zato – kakor jaz živim, govori Gospod Bog – bom storil s teboj, kakor mi narekujeta jeza in ljubosumje, ki si ju v svojem sovraštvu pokazalo do njiju. In dal se ti bom spoznati, ko te bom sodil.
- ¹²Tedaj boš spoznalo, da sem jaz, Gospod, slišal vsa sramotenja, ki si jih izreklo zoper Izraelove gore, rekoč: »Opustošene so, nam so izročene, da jih požremo.«
- ¹³Širokoustili ste se proti meni in množili besede čezme: sam sem slišal.
- ¹⁴Tako govori Gospod Bog: V veselje vse zemlje te bom opustošil.

¹⁵Ker si se veselilo, ko je bila dediščina Izraelove hiše opustošena, bom tako storil tudi s tabo: puščava boš postalo, gorovje Seír, in hkrati ves Edóm. Tedaj boš spoznalo, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 36

Prerokovanje o Izraelovih gorah

¹Ti, sin človekov, prerokuj tudi Izraelovim goram in reci: Izraelove gore, poslušajte Gospodovo besedo!

²Tako govori Gospod Bog: Ker je vaš sovražnik rekel o vas: »Juhej, starodavne višine so postale naša posest!«

³Zato prerokuj in reci: Tako govori Gospod Bog: Ker so vas pustošili in z vseh strani napadali, tako da ste prišle v posest drugim narodom in vas ljudje opravljajo in obrekujejo,

⁴zato, Izraelove gore, poslušajte besedo Gospoda Boga! Tako govori Gospod Bog goram, hribom, grapam in dolinam, opustošenim razvalinam in zapuščenim mestom, ki so postali plen in zasmeh drugih narodov vsenaokrog.

⁵Zato tako govori Gospod Bog: Zares, v ognju svoje gorečnosti govorim zoper druge narode in zoper ves Edóm, ki so si prilastili mojo deželo z veseljem vsega srca in z zaničevanjem v duši, da bi oplenili njene pašnike.

⁶Zato prerokuj o Izraelovem ozemlju in reci goram in hribom, grapam in dolinam: Tako govori Gospod Bog: Glejte, v svoji gorečnosti in v svojem srdi govorim: Ker morate prenašati zasramovanje narodov,

⁷zato – tako govori Gospod Bog – slovesno prisegam: Zares, narodi, ki vas obkrožajo, bodo morali sami prenašati zasramovanje!

⁸Ve pa, Izraelove gore, poganjajte veje in rodite sad za moje ljudstvo Izraela, saj se bodo kmalu vrnili.

⁹Kajti, glejte, hočem k vam, obrnem se k vam: obdelane in posejane boste.

¹⁰Na vaših tleh pomnožim ljudi, vso Izraelovo hišo. Mesta bodo naseljena in razvaline pozidane.

¹¹Na vaših tleh pomnožim ljudi in živino; številni bodo in rodovitni. Naselim vas kakor nekdanj in vam izkažem več dobrega ko kdaj prej. Tedaj spoznate, da sem jaz Gospod.

¹²Dam, da bodo po vaših tleh hodili ljudje, moje ljudstvo Izrael. Imeli te bodo v posesti, njihova dediščina boš in nikdar več ne boš brez otrok.

¹³Tako govori Gospod Bog: Ker govorijo o vas: »Ljudi žreš in svoj narod ropáš njegovih otrok,«

¹⁴zato ne boš več žrla ljudi in svojega naroda, ne več ropala njegovih otrok, govori Gospod Bog.

¹⁵Ne bom ti več dopustil, da bi slišala zasramovanje narodov in ne boš več prenašala zasmehovanja ljudstev. Svojega naroda ne boš več oropala njegovih otrok, govori Gospod Bog.

Obljuba narodne in duhovne prenove

¹⁶Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹⁷Sin človekov, ko je Izraelova hiša še prebivala na svoji zemlji, so jo oskrunjali s svojim ravnanjem in s svojimi deli. V mojih očeh je bilo njihovo ravnanje nečisto, kakor je nečista žena ob mesečni čišči.

¹⁸Tedaj sem izlil svoj srd nanje zaradi krvi, ki so jo prelili v deželi, in zaradi malikov, s katerimi so jo oskrunili.

¹⁹Razkropil sem jih med narode in razsejani so bili po deželah; po njihovem ravnanju in po njihovih delih sem jih sodil.

²⁰Ko pa so prišli k narodom, so, kamor koli so prišli, oskrunili moje sveto ime, ker se je o njih govorilo: »To je Gospodovo ljudstvo, pa je moralo oditi iz njegove dežele.«

²¹Tedaj mi je bilo žal mojega svetega imena, ki ga je Izraelova hiša oskrunila med narodi, kamor je prišla.

²²Zato reci Izraelovi hiši: Tako govori Gospod Bog: Ne bom posegel zaradi vas, Izraelova hiša, temveč zaradi svojega svetega imena, ki ste ga oskrunili med narodi, kamor ste prišli.

²³Svoje veliko ime, ki je bilo oskrunjeno pri narodih in ste ga oskrunili med njimi, bom posvetil. Tedaj bodo narodi spoznali, da sem jaz Gospod, govori Gospod Bog, ko se bom v njihovih očeh izkazal svetega med vami.

²⁴Vzamem vas izmed narodov, vas zberem iz vseh dežel in vas spet pripeljem v vašo deželo.

²⁵Pokropim vas s čisto vodo, da boste očiščeni. Vseh vaših nečistosti in vseh vaših malikov vas očistim.

²⁶Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce.

²⁷Svojega duha denem v vašo notranjost in storim, da se boste ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih izpolnjevali.

²⁸Prebivali boste v deželi, ki sem jo dal vašim očetom, in boste moje ljudstvo in jaz bom vaš Bog.

²⁹Vseh vaših nečistosti vas bom rešil. Poklical bom žito in ga pomnožil; lakote ne bom več poslal nad vas.

³⁰Pomnožil bom sadove drevja in pridelek polja, da ne boste nikoli več zaradi lakote v posmeh med narodi.

³¹Tedaj se boste spomnili svojih hudobnih poti in svojih del, ki niso bila dobra. Sami sebi se boste studili zaradi svojih krivd in svojih gnusob.

³²Ne bom pa storil tega zaradi vas, govori Gospod Bog, to dobro vedite! Sramujte se in zardevajte zaradi svojih poti, Izraelova hiša!

³³Tako govori Gospod Bog: Tisti dan, ko vas bom očistil vseh vaših krivd, bom poskrbel, da bodo mesta znova naseljena in razvaline pozidane.

³⁴Opustošena dežela bo spet obdelana: ne bo več puščava pred očmi mimoidočih.

³⁵Tedaj bodo govorili: »Ta opustošena dežela je postala kakor edenski vrt in razrušena, opustošena in razdejana mesta so spet utrjena in naseljena.«

³⁶Tedaj bodo narodi, ki bodo preostali okoli vas, spoznali, da sem jaz, Gospod, razdejano na novo pozidal in opustošeno spet zasadil. Jaz, Gospod, sem govoril in bom tudi naredil.

³⁷Tako govori Gospod Bog: Še v tem se bom dal preprostiti Izraelovi hiši, da jim storim: Namnožil jih bom kakor čredo ljudi.

³⁸Kakor črede daritvenih ovc, kakor Jeruzalem ob svojih praznikih s čredami ovc, tako bodo opustošena mesta napolnjena s čredami ljudi. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 37

Suhe kosti oživijo

¹ Gospodova roka je bila nad menoj. Gospod me je po duhu peljal ven in me postavil v sredo doline, ki je bila polna kosti.

²Peljal me je krog in krog ob njih: glej, bilo jih je silno veliko po dolini in glej, zelo suhe so bile.

³Rekel mi je: »Sin človekov, ali lahko te kosti oživijo?« Rekel sem: »Gospod Bog, ti veš!«

⁴Tedaj mi je rekel: Prerokuj nad temi kostmi in jim reci: »Suhe kosti, poslušajte Gospodovo besedo!

⁵Tako govori Gospod Bog tem kostem: Glejte, poslal bom duha v vas in boste oživele.

⁶S kitami vas bom obdal in dal, da bo zrastle meso na vas. Prevlekel vas bom s kožo in vam dal duha, da boste oživele. Tedaj boste spoznali, da sem jaz Gospod.«

⁷Prerokoval sem, kakor mi je bilo ukazano. Ko sem prerokoval, je nastal šum. In glej, hrup: kosti so se približale druga drugi.

⁸Videl sem: glej, že so bile kite na njih, zrastle je meso in koža se je razpela čeznje po vrhu. Duha pa ni bilo v njih.

⁹Tedaj mi je rekel: »Prerokuj duhu, prerokuj, sin človekov, in reci duhu: Tako govori Gospod Bog: Od štirih vetrov pridi, duh, in dihni v te pobite, da oživijo!«

¹⁰Ko sem prerokoval, kakor mi je bilo ukazano, je prišel vanje duh. Oživele so in se postavile na noge: silno velika vojska.

¹¹Rekel mi je: »Sin človekov, te kosti so vsa Izraelova hiša. Glej, govorijo: »Naše kosti so usahnile, naše upanje je splahnelo, uničeni smo.«

¹²Zato prerokuj in jim reci: Tako govori Gospod Bog: Glejte, jaz odprem vaše grobove, vzdignem vas iz vaših grobov, o moje ljudstvo, in vas pripeljem v Izraelovo deželo.

¹³Spoznali boste, da sem jaz Gospod, ko odprem vaše grobove in vas vzdignem iz vaših grobov, o moje ljudstvo.

¹⁴Svojega duha denem v vas, da boste oživel, in vas spet postavim na vašo zemljo. Tedaj boste spoznali, da sem jaz, Gospod, govoril in storil, govori Gospod.«

Združitev obeh kraljestev

¹⁵Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

¹⁶Ti, sin človekov, si vzemi kos lesa in zapiši nanj: »Judu in Izraelovim sinovom, ki so njegovi zavezniki.« Vzemi še drug kos lesa in zapiši nanj: »Jožefu – Efrájimov les – in vsej Izraelovi hiši, ki je njegova zaveznica.«

¹⁷Potem ju stakni, da ti bosta en kos lesa in bosta združena v tvoji roki.

¹⁸Ko ti bodo sinovi tvojega ljudstva rekli: »Nam ne boš razložil, kaj hočeš s tem?«

¹⁹jim reci: Tako govori Gospod Bog: Glejte, vzel bom Jožefov kos lesa, ki je v Efrájimovi roki, in Izraelove rodove, ki so njegovi zavezniki, in jih pridel

njemu, Judovemu kosu, ter naredil iz njiju en les, tako da bosta eno v moji roki.

²⁰Kosa lesa, na katera si pisal, naj bosta v tvoji roki pred njihovimi očmi;

²¹reci jim: Tako govori Gospod Bog: glejte, vzel bom Izraelove sinove izmed narodov, kamor so odšli, jih zbral z vseh strani in jih pripeljal na njihovo zemljo.

²²Združil jih bom v en narod v deželi, na Izraelovih gorah. En kralj bo kraljeval nad vsemi. Ne bosta več dva naroda in ne bodo se več delili v dve kraljestvi.

²³Ne bodo se več oskrunjali s svojimi maliki in ostudnostmi in z vsemi svojimi hudodelstvi. Rešil jih bom vseh odpadov, s katerimi so se pregrešili, in jih očistil: moje ljudstvo bodo in jaz bom njihov Bog.

²⁴Moj služabnik David bo kralj nad njimi; vsi bodo imeli enega pastirja. Po mojih odlokih se bodo ravnali in mojih zakonov se bodo držali in jih izpolnjevali.

²⁵Prebivali bodo v deželi, ki sem jo dal svojemu služabniku Jakobu in so v njej prebivali njihovi očetje. Prebivali bodo v njej sami, njihovi otroci in otroci njihovih otrok na veke; moj služabnik David bo njihov knez na veke.

²⁶Z njimi bom sklenil zavezo miru: to bo večna zaveza z njimi. Utrdil jih bom in jih namnožil ter postavil svoje svetišče v njihovi sredi na veke.

²⁷Moje prebivališče bo pri njih, njihov Bog bom in oni bodo moje ljudstvo.

²⁸Tedaj bodo narodi spoznali, da jaz, Gospod, posvečujem Izraela, ko bo moje svetišče med njimi na veke.

Ezekiel 38

Prerokovanje zoper Goga, kralja v Magógu

¹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

²Sin človekov, obrni svoj obraz proti Gogu v deželi Magógu, proti knezu, poglavarju Mešeha in Tubála, in prerokuj zoper njega!

³Reci: Tako govori Gospod Bog: Glej, proti tebi sem, Gog, knez, poglavar Mešeha in Tubála!

⁴Zvabil te bom in ti del kavlje v čeljusti. Odpeljal bom tebe in vso tvojo vojsko, konje in jezdece, vse izvrstno opremljene, z veliko množico s ščiti in zaslioni, vse z mečem oborožene.

⁵Perzijci, Etiopci in Putéjci so z njimi, vsi s ščitom in čelado.

⁶Gomer in vse njegove trume, Bet Togárma, skrajni sever in vse njegove trume; številna ljudstva so pri tebi.

⁷Dobro se pripravi, ti in vsa tvoja množica, ki je zbrana okoli tebe; bodi ji za varstvo!

⁸Čez veliko dni boš dobil ukaz. Ko bodo pretekla leta, boš krenil nad deželo, ki se je osvobodila meča in se iz mnogih ljudstev spet zbrala na Izraelovih gorah, ki so bile dolgo opustošene. Njeno prebivalstvo je bilo odpeljano izmed ljudstev in zdaj vsi varno prebivajo.

⁹Pridrvel boš, kot nevihta boš prišel; kakor oblak boš in pokril boš deželo, ti in vse tvoje trume in številna ljudstva s teboj.

¹⁰Tako govori Gospod Bog: Tisti dan ti bodo misli vstajale v srcu in zasnoval boš hudoben načrt.

¹¹Rekel boš: »Napadel bom nezavarovano deželo, planil nad mirne ljudi, ki varno prebivajo; vsi prebivajo v neobzidanih krajih in nimajo ne zapahov ne vrat.

¹²Hočem dobiti plen in pograbit roko, iztegniti roko na spet naseljene razvaline, na ljudstvo, ki je bilo znova zbrano izmed narodov, ki se ukvarja z živino in s premoženjem ter prebiva v središču sveta.«

¹³Saba, Dedán, trgovci iz Taršíša in vsi njegovi kupčevalci ti bodo rekli: »Prihajaš, da dobiš plen? Si zbral svojo množico, da pograbiš rop, da pobereš srebro in zlato, da vzameš živino in premoženje, da dobiš velik plen?«

¹⁴Zato prerokuj, sin človekov, in reci Gogu: Tako govori Gospod Bog: Mar se ne boš tisti dan, ko bo moje ljudstvo Izrael varno prebivalo, vzdignil

¹⁵in prišel iz svojega kraja, s skrajnega severa, ti in številna ljudstva s teboj, vsi jezdec na konjih, velika množica, številna vojska?

¹⁶Prišel boš nad moje ljudstvo Izraela kakor oblak in prekril deželo. Ko bodo pretekli dnevi, te bom pripeljal nad svojo deželo, da me bodo spoznali narodi, ko se bom po tebi, Gog, izkazal svetega v njihovih očeh.

¹⁷Tako govori Gospod Bog: Mar nisi ti tisti, ki sem o njem v nekdanjih dneh govoril po svojih služabnikih, Izraelovih prerokih, ki so v tistih dneh, pred leti, prerokovali, da te bom pripeljal nadnje?

¹⁸Tisti dan, ko bo prišel Gog nad Izraelovo deželo, govori Gospod Bog, bo v meni vzplamenel srd.

¹⁹V svoji gorečnosti, v ognju svoje togote govorim: Zares, tisti dan bo velik pretres v Izraelovi deželi.

²⁰Pred mojim obličjem bodo vztrepetale ribe morjá in ptice neba, poljske živali in vsa laznina, ki se plazi po zemlji, in vsi ljudje v deželi. Gore se bodo podrle, pečine se sesule in vsi zidovi se bodo zrušili.

²¹Na vse svoje gore bom zoper njega poklical meč, govori Gospod Bog. Vsak bo obrnil meč proti svojemu bratu.

²²Sodil ga bom s kugo in krvjo, s ploho in točo, ogenj in žveplo bom dal deževati nanj, na njegove trume in na številna ljudstva, ki so z njim.

²³Tako se bom izkazal velikega in svetega in se dal spoznati v očeh številnih narodov. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

Ezekiel 39

Nova prerokba proti Gogu

¹Ti, sin človekov, prerokuj zoper Goga in reci: Tako govori Gospod Bog: Glej, proti tebi sem, Gog, knez, poglavar Mešeha in Tubála.

²Zvabil te bom in te spravil na pot, odpeljal te bom s skrajnega severa in te pripeljal na Izraelove gore.

³Tam ti izbijem lok iz levice in ti stresem puščice iz desnice.

⁴Na Izraelovih gorah boš padel ti, vse tvoje trume in ljudstva, ki so s teboj: pticam roparicam – vsemu, kar leta – in poljskim živalim te bom dal v žrtje.

⁵Na odprtem polju boš padel; tako sem namreč rekel, govori Gospod Bog.

⁶Ogenj bom poslal nad Magóg in nad tiste, ki varno prebivajo na otokih. Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod.

⁷Svoje sveto ime bom dal spoznati sredi svojega ljudstva Izraela in ne bom pustil, da bi se še skrunilo moje sveto ime. Tedaj bodo narodi spoznali, da sem jaz Gospod, Sveti v Izraelu.

⁸Glej, to pride in se zgodi, govori Gospod Bog. To je dan, o katerem sem govoril.

⁹Prebivalci Izraelovih mest bodo tedaj šli ven, zanetili ogenj in kurili z orožjem: s ščiti in z zasloni, z loki in s puščicami, s kiji in s kopji. Sedem let bodo kurili ogenj z njimi.

¹⁰Ne bo jim več treba nositi drv s polja ne sekati v gozdovih, ker bodo kurili ogenj z orožjem. Tako bodo oplenili tiste, ki so jih plenili, in oropali tiste, ki so jih ropali, govori Gospod Bog.

¹¹Tisti dan bom Gogu določil kraj za grobišče v Izraelu: dolino Abarím, vzhodno od morja, ki mimoidočim zapira pot. Tam bodo pokopali Goga in vso njegovo vojsko; imenovali jo bodo Dolina Gogove množice.

¹²Izraelova hiša jih bo pokopavala sedem mesecev, da bo očistila deželo.

¹³Vse ljudstvo v deželi bo pokopavalo; to jim bo v čast na dan mojega poveličanja, govori Gospod Bog.

¹⁴Določili bodo može s stalno nalogo, da hodijo po deželi in pokopavajo tiste, ki bodo preostali na površju zemlje; tako jo bodo očistili. Celih sedem mesecev jih bodo iskali.

¹⁵Ko bodo ti hodili po deželi in bo kdo zagledal človeško okostje, naj postavi ob njem znamenje, dokler ga pogrebci ne pokopljejo v Dolini Gogove množice.

¹⁶Tam bo tudi mesto z imenom Hamóna. Tako bodo očistili deželo.

¹⁷Ti pa, sin človekov, tako govori Gospod Bog, reci pticam – vsemu, kar leta – in poljskim živalim: Zberite se, pridite skupaj z vseh strani k daritvenemu obedu, ki vam ga bom pripravil kot veliko klavno daritev na Izraelovih gorah: jedli boste meso in pili kri.

¹⁸Jedli boste meso junakov in pili kri zemeljskih knezov: ovnov, jagnjet, kozlov in juncev in vse pitane živine z Bašana.

¹⁹Najedli se boste tolšče do sitega in se napili krvi do pijanosti na daritvenem obedu, ki vam ga pripravim.

²⁰Najedli se boste pri moji mizi konj in konjenikov, junakov in vsakovrstnih bojevnikov, govori Gospod Bog.

Povzetek Ezekielovega oznanjevanja

²¹Vzpostavil bom svoje veličastvo med narodi. Vsi narodi bodo videli mojo sodbo, ki sem jo izvršil, in mojo roko, ki sem jo položil nanje.

²²Izraelova hiša pa bo od tistega dne naprej vedela, da sem jaz Gospod, njen Bog.

²³Tudi narodi bodo spoznali, da je Izraelova hiša morala v izgnanstvo zaradi svojih krivd, ker so se mi izneverili. Zato sem skril svoje obličje pred njimi in jih dal v roke njihovih nasprotnikov, da so vsi padli pod mečem.

²⁴Zaradi njihove nečistosti in hudodelstev sem tako ravnal z njimi in skril svoje obličje pred njimi.

²⁵Zato tako govori Gospod Bog: Zdaj hočem obrniti Jakobovo usodo, se usmiliti vse Izraelove hiše in se razvneti za svoje sveto ime.

²⁶Pozabili bodo sramoto in vso nezvestobo, s katero so se mi izneverili, ko bodo spet varno prebivali na svoji zemlji, ne da bi jih kdo strahoval.

²⁷Ko jih pripeljem nazaj izmed ljudstev in jih zberem iz dežel njihovih sovražnikov, se bom po njih izkazal svetega v očeh številnih narodov.

²⁸Tedaj bodo spoznali, da sem jaz Gospod, njihov Bog, ki sem jih sicer poslal k narodom v izgnanstvo, pa jih bom spet zbral na njihovi zemlji in nobenega izmed njih ne bom več pustil tam.

²⁹Ne bom več skrival svojega obličja pred njimi, ker bom izlil svojega duha nad Izraelovo hišo, govori Gospod Bog.

Ezekiel 40

Ezekielova postava Videnje novega templja

¹V petindvajsetem letu našega izgnanstva, v začetku leta, desetega v mesecu, v štirinajstem letu po zavzetju mesta, prav ta dan, je bila Gospodova roka nad menoj in pripeljal me je tja:

²v Božjih videnjih me je pripeljal v Izraelovo deželo in me odložil na zelo visoko goro. Na njej je bila stavba, podobna mestu, proti jugu.

³Ko me je pripeljal tja, sem zagledal moža, ki je bil videti kakor iz brona. V roki je imel laneno vrvico in merilno palico, stal pa je pri vratih.

⁴Mož me je ogovoril: »Sin človekov, pozorno glej in napeto poslušaj; vtisni si v srce vse, kar ti pokažem! Kajti zato si bil pripeljan sem, da ti to razkažem. Oznani Izraelovi hiši vse, kar vidiš.«

Obzidje

⁵Glej, zunaj templja je bilo krog in krog obzidje. V moževi roki je bila merilna palica, šest komolcev dolga: komolec je znašal komolec in eno dlan. Izmeril je širino zidu: eno palico, in višino: eno palico.

Vzhodna vrata

⁶Potem je šel k vratom, ki so gledala proti vzhodu, se povzpел po stopnicah in izmeril prag pri vratih: eno palico v globino.

⁷Nato čuvajnico: eno palico dolga in eno palico široka; in prostor med čuvajnicami: pet komolcev; pa še prag pri vratih poleg veže na notranji strani vrat: eno palico.

⁸Potem je izmeril vežo pri vratih:

⁹osem komolcev, in njena opornika: dva komolca. Veža pri vratih je bila na notranji strani.

¹⁰Pri vzhodnih vratih so bile čuvajnice: po tri na eni in tri na drugi strani; vse tri so bile enako velike. Tudi oporni zidovi na eni in na drugi strani so merili enako.

¹¹Potem je izmeril širino vhoda pri vratih: deset komolcev, in globino vhoda: trinajst komolcev.

¹²Pred čuvajnicami je bila pregrada: en komolec; in en komolec na drugi strani; čuvajnice pa šest komolcev na eni in na drugi strani.

¹³Zmeril je tudi vrata od strehe čuvajnice do nasprotne strehe: širina je znašala petindvajset komolcev; vhodi pa so si stali nasproti.

¹⁴Nato je izmeril vežo: dvajset komolcev; krog in krog veže pri vratih je bil dvor.

¹⁵Od prednje strani vhodnih vrat do veže na notranji strani vrat je bilo petdeset komolcev.

¹⁶Čuvajnice in njihovi oporniki so imeli zamrežena okna na notranji strani vrat, krog in krog. Tudi veža je imela okna na notranji strani, krog in krog. Na opornikih so bile palme.

Zunanji dvor

¹⁷Zatem me je peljal na zunanji dvor; tam so bile sobe in tlak, položen krog in krog po dvoru: trideset sob je bilo na tlaku.

¹⁸Tlak je bil na obeh straneh vrat, enako dolg kakor vrata; to je bil spodnji tlak.

¹⁹Izmeril je širino dvora od spodnjih vrat do zunanje strani notranjega dvora: sto komolcev, proti vzhodu in proti severu.

²⁰Potem je izmeril vrata, ki so gledala proti severu in peljala na zunanji dvor, njihovo dolžino in širino.

²¹Njihove čuvajnice, po tri na eni in tri na drugi strani, njihovi oporniki in veža so merili enako kot pri prvih vratih: dolgi so bili petdeset komolcev, široki pa petindvajset komolcev.

²²Njihova okna, veža in palme so bili enako veliki kot pri vratih, ki so gledala proti vzhodu. Do njih je vodilo sedem stopnic, na njihovi notranji strani pa je bila veža.

²³Nasproti severnih vrat so bila vrata v notranji dvor, kakor na vzhodni strani. Od enih do drugih vrat je nameril sto komolcev.

Južna vrata

²⁴Potem me je peljal proti jugu; tam so bila vrata proti jugu. Izmeril je njihove opornike in vežo: merili so enako kakor prej omenjeni.

²⁵Vrata in njihova veža so imeli okna krog in krog, enaka prej omenjenim oknom; dolžina je znašala petdeset komolcev, širina pa petindvajset komolcev.

²⁶Do njih je vodilo sedem stopnic. Njihova veža je bila na notranji strani, na njenih opornikih so bile palme, po ena na eni in na drugi strani.

²⁷Vrata na notranji dvor proti jugu: od enih vrat proti jugu do drugih je nameril sto komolcev.

Južna vrata v notranji dvor

²⁸Zatem me je peljal na notranji dvor skozi južna vrata in izmeril južna vrata: merila so enako kakor prej omenjena.

²⁹Njihove čuvajnice, oporniki in veža so merili enako kot prej omenjeni. Vrata in njihova veža so imeli okna krog in krog; dolžina je znašala petdeset komolcev, širina pa petindvajset komolcev.

³⁰Krog in krog so bile veže, po petindvajset komolcev dolge in pet komolcev široke.

³¹Veža pri vratih je gledala na zunanji dvor. Na njenih opornikih so bile palme, stopnišče pa je imelo osem stopnic.

Vzhodna vrata v notranji dvor

³²Tedaj me je peljal na notranji dvor na vzhodni strani in izmeril vrata: iste mere kakor pri prejšnjih.

³³Njihove čuvajnice, oporniki in veža so merili enako kakor pri prejšnjih. Vrata in njihova veža so imeli okna krog in krog; dolžina je znašala petdeset komolcev, širina pa petindvajset komolcev.

³⁴Njihova veža je gledala na zunanji dvor. Na njenih opornikih so bile na obeh straneh palme, stopnišče pa je imelo osem stopnic.

Severna vrata v notranji dvor

³⁵Peljal me je še k severnim vratom in jih izmeril: iste mere kakor pri prejšnjih.

³⁶Imela so čuvajnice, oporne zidove in vežo; okna so bila krog in krog. Dolžina je znašala petdeset komolcev, širina pa petindvajset komolcev.

³⁷Njihova veža je gledala na zunanji dvor. Na njenih opornikih so bile na obeh straneh palme, stopnišče pa je imelo osem stopnic.

Pomožni prostori

³⁸Poleg veže pri vratih je bila soba z vhodom; tam so izpirali žgalno daritev.

³⁹V veži pri vratih sta bili po dve mizi na eni in dve mizi na drugi strani, da so na njih klali žgalno daritev, daritev za greh in spravno daritev.

⁴⁰Tudi zunaj ob strani, severno za tega, ki se vzpenja proti vhodu vrat, sta bili dve mizi; in na drugi strani veže pri vratih sta bili tudi dve mizi:

⁴¹štiri mize na eni in štiri mize na drugi strani vrat, torej osem miz, na katerih so klali daritvene živali.

⁴²Še štiri mize iz klesanih kamnov so bile za žgalno daritev, poldrugi komolec dolge, poldrugi komolec široke in en komolec visoke. Nanje so polagali orodje, s katerim so klali žrtve za žgalno in klavno daritev.

⁴³Obdajali so jih dlan veliki kavlji, na notranji strani. Na mize so polagali meso za daritev.

⁴⁴Zatem me je peljal na notranji dvor, tam sta bili dve sobi: ena ob severnih vratih s pročeljem proti jugu in druga ob južnih vratih s pročeljem proti severu.

⁴⁵Rekel mi je: Ta soba, ki ima pročelje proti jugu, je za duhovnike, ki skrbijo za tempelj.

⁴⁶Soba pa, ki ima pročelje proti severu, je za duhovnike, ki skrbijo za oltar. To so Cadókovi sinovi, ki se edini med Levijevimi sinovi smejo bližati Gospodu, da mu služijo.

⁴⁷Potem je izmeril dvor: dolžina je bila sto komolcev in širina sto komolcev, torej oblika kvadrata. Pred templjem pa je bil oltar.

Glavni vhod v svetišče

⁴⁸Nato me je peljal v tempeljsko preddverje in izmeril preddverna opornika: pet komolcev na eni in pet komolcev na drugi strani. Vrata so bila široka štirinajst komolcev, zid ob straneh vrat pa tri komolce na eni in tri komolce na drugi strani.

⁴⁹Preddverje je bilo dvajset komolcev dolgo in dvanajst komolcev široko. Do njega je vodilo deset stopnic. Ob opornikih sta bila stebra, eden na eni in drugi na drugi strani.

Ezekiel 41

Glavna tempeljska prostora

¹Tedaj me je peljal v tempelj in izmeril opornike: šest komolcev so bili široki na eni in šest komolcev na drugi strani.

²Vhod je bil širok deset komolcev, zid ob straneh vhoda pa pet komolcev na eni in pet komolcev na drugi strani. Izmeril je njegovo dolžino: štirideset komolcev, in širino: dvajset komolcev.

³Potem je stopil v notranji prostor in izmeril opornik pri vhodu: dva komolca, širino vhoda: šest komolcev, in zid ob straneh vhoda: sedem komolcev.

⁴Izmeril je tudi njegovo dolžino: dvajset komolcev, in širino: dvajset komolcev ob prednji tempeljski steni. Rekel mi je: »To je presveto.«

Prizidki

⁵Nato je izmeril tempeljsko steno: šest komolcev, in širino stranskega prostora: štiri komolce krog in krog templja.

⁶Stranskih prostorov, s sobo nad sobo, je bilo po trideset v treh nadstropjih. V tempeljskem zidu so bili krog in krog zamiki za stranske prostore, ti so rabili za nosilce, tako da niso bili potrebni posegi v tempeljski zid.

⁷Stranski prostori so bili od nadstropja do nadstropja širši, ker se je od nadstropja do nadstropja večal zamik krog in krog templja. Zato se je stavba navzgor širila. Iz pritličja si lahko šel v srednje in potem v zgornje nadstropje.

⁸Videl sem tudi, da je okoli templja vzpetina. Temelji stranskih prostorov so merili celo palico, torej šest dolgih komolcev.

⁹Zunanji zid stranskega prostora je bil debel pet komolcev, enako tudi ploščad med stranskimi prostori ob templju.

¹⁰Med sobami je bil dvajset komolcev širok prostor okoli templja, krog in krog.

¹¹Vhod v stranski prostor je bil s ploščadi, en vhod proti severu in drug vhod proti jugu. Širina prostora na ploščadi je znašala pet komolcev, krog in krog.

¹²Poslopje, ki je na zahodu zapiralo tempeljsko dvorišče, je bilo sedemdeset komolcev široko. Zid poslopja je bil krog in krog debel pet komolcev, dolg pa je bil devetdeset komolcev.

¹³Tedaj je izmeril tempelj: bil je sto komolcev dolg. Tudi zaprto dvorišče in poslopje z zidovi sta bili dolgi sto komolcev.

¹⁴Tempeljsko pročelje in zaprto dvorišče sta bili široki sto komolcev.

¹⁵Potem je izmeril dolžino poslopja, ki je zadaj zapiralo tempeljsko dvorišče, in njegove galerije na eni in na drugi strani: sto komolcev.

Tempeljska oprema

Glavni prostor, notranji prostor in zunanje preddverje

¹⁶so bili obiti z deskami. Okoli vseh treh so bila zamrežena okna, v presledkih. Nasproti praga je bil krog in krog od tal do oken lesen opaz. Okna so bila zagrnjena.

¹⁷Od vhoda do notranjega prostora in zunaj, na vseh stenah krog in krog, znotraj in zunaj, so bili reliefi.

¹⁸Upodobljeni so bili kerubi in palme: po ena palma med dvema keruboma. Vsak kerub je imel dva obraza:

¹⁹človeški obraz proti palmi na eni in obraz leviča proti palmi na drugi strani. Izdelani so bili po vsem templju krog in krog.

²⁰Od tal do višine nad vhodom so bili izdelani kerubi in palme na tempeljskih stenah.

²¹Tempeljski podboji so bili četverokotni. Pred svetim prostorom je bil nekakšen

²²lesen oltar, tri komolce visok in dva komolca dolg. Imel je vogale; njegov podstavek in stene so bili leseni. Oni mi je rekel: »To je miza, ki stoji pred Gospodom.«

²³Tempelj je imel dvojna vrata in sveti prostor

²⁴prav tako. Vsaka vrata so imela po dve vrtljivi vratnici: dve vratnici so imela ena in dve vratnici druga vrata.

²⁵Na njih, na tempeljskih vratih, so bili izdelani kerubi in palme, kakor so bili izdelani na stenah. Zunaj pred preddverjem je bil lesen napušč.

²⁶Zamrežena okna in palme so bili na eni in na drugi strani preddverja, na stranskih prostorih ob templju in na napuščih.

Ezekiel 42

Prostori za duhovnike

¹Tedaj me je peljal ven na zunanji dvor, proti severu, in me pripeljal k sobam ob tempeljskem dvorišču, nasproti poslopja na severu.

²Sprednja dolžina je bila: sto komolcev, severni vhod, in širina petdeset komolcev.

³Nasproti vratom v notranji dvor in nasproti tlaku na zunanjem dvoru je bila galerija ob galeriji, v treh nadstropjih.

⁴Pred sobami je bil hodnik, deset komolcev širok proti notranjosti in sto komolcev dolg. Njihova vrata so bila obrnjena proti severu.

⁵Zgornje sobe so bile krajše kot spodnje in srednje v posloplju, ker so jim galerije jemale prostor.

⁶Bile so trinadstropne in niso imele stebrov, kakršni so bili na dvoru. Zato so se razlikovale od spodnjih in srednjih, gledano od tal.

⁷Na zunanji strani, vzporedno s sobami, je bil zid proti zunanjemu dvoru, pred sobami; dolg je bil petdeset komolcev.

⁸Sobe ob zunanjem dvoru so bile namreč dolge petdeset komolcev, sobe nasproti templju pa sto komolcev.

⁹Pod temi sobami je bil vhod z vzhodne strani, če si šel vanje z zunanjega dvora.

¹⁰Tudi po širini zidu na dvoru proti jugu, pred zaprtim dvoriščem in nasproti poslopja so bile sobe,

¹¹pred njimi pa hodnik. Podobne so bile sobam na severni strani: enako dolge in široke. Vse so imele enake izhode in vhode, in sicer po svojih pravilih.

¹²Kakor vhodi v sobe, ki so bile na južni strani, je bil vhod na začetku poti, poti ob zaščitnem zidu, na vzhodni strani za tistega, ki je vstopal.

¹³Oni mi je rekel: »Sobe na severu in sobe na jugu, ki so pred zaprtim dvoriščem, so svete sobe, tu naj uživajo presvete darove duhovniki, ki se smejo bližati Gospodu. Tja naj polagajo presvete darove, jedilno daritev, daritev za greh in spravno daritev, saj je to svet kraj.

¹⁴Ko duhovniki pristopijo, naj ne hodijo iz svetega prostora na zunanji dvor, ne da bi v njih odložili oblačila, v katerih so opravljali službo, ker so sveta. Oblečejo naj druga oblačila, šele potem naj se bližajo kraju, ki je določen za ljudstvo.«

Mere tempeljskega okraja

¹⁵Ko je premeril notranjost templja, me je peljal skozi vzhodna vrata ven in zmeril njegov obseg.

¹⁶Z merilno palico je izmeril vzhodno stran: po merilni palici petsto komolcev.

¹⁷Potem je izmeril severno stran: po merilni palici petsto komolcev.

¹⁸Zatem je izmeril južno stran: po merilni palici petsto komolcev.

¹⁹Nato se je obrnil na zahodno stran in nameril po merilni palici petsto komolcev.

²⁰Na štirih straneh je meril: krog in krog je bilo obzidje, petsto komolcev dolgo in petsto široko, da je ločevalo sveto od svetnega.

Ezekiel 43

Vrnitev Božjega veličastva

¹Nato me je peljal k vratom, vratom, ki so gledala proti vzhodu.

²Zagledal sem veličastvo Izraelovega Boga, ki je prihajalo z vzhoda. Njegovo bučanje je bilo kakor bučanje velikih voda in zemlja je žarela od njegovega veličastva.

³Prikazen, ki sem jo videl, je bila taka kakor prikazen, ki sem jo videl, ko je prišel uničit mesto, in kot prikazen, ki sem jo videl ob reki Kebár. Padel sem na obraz,

⁴ Gospodovo veličastvo je prihajalo v tempelj skozi vrata, ki so gledala na vzhod.

⁵Duh me je vzdignil in me odpeljal na notranji dvor. In glej, Gospodovo veličastvo je napolnilo tempelj.

⁶Tedaj sem zaslišal, kako me je nekdo iz templja nagovoril, medtem ko je oni mož stal poleg mene.

⁷Rekel mi je: »Sin človekov, to je prostor mojega prestola, kraj za stopala mojih nog, tu bom na veke prebival med Izraelovimi sinovi. Izraelova hiša ne bo več skrunila mojega svetega imena, ne oni ne njihovi kralji s svojim vlačuganjem in s trupli svojih umrlih kraljev,

⁸ko so postavili svoj prag ob moj prag in svoje podboje poleg mojih podbojev, da je bil le zid med menoj in njimi. Ker so oskrunjali moje sveto ime z gnusobami, ki so jih počenjali, sem jih v svoji jezi pokončal.

⁹Zdaj pa naj odpravijo izpred mene svoje vlačuganje in trupla svojih kraljev, da bom na veke prebival med njimi.

¹⁰Ti, sin človekov, opiši Izraelovi hiši tempelj, da jih bo sram zaradi njihovih krivd; potem smejo izmeriti načrt.

¹¹Če se bodo sramovali vsega, kar so počenjali, predstavi načrt templja, njegovo opremo, njegove izhode in vhode, vso njegovo podobo, vse njegove zakone in vse postave. Pred njihovimi očmi jih zapiši, da se bodo držali vseh njegovih načrtov in zakonov in jih uresničili.

¹²To je tempeljska postava: Vse njegovo ozemlje na vrhu gore naj bo krog in krog presveto. Glej, to je tempeljska postava.«

Žgalni oltar

¹³Tole so mere oltarja, v komolcih: komolec naj znaša komolec in eno dlan. Podnožje je komolec visoko in komolec široko. Njegov okrajek na njegovem robu naokrog: pedenj. Oltar je takole visok:

¹⁴od podnožja na tleh do spodnjega podzidka dva komolca, širok pa komolec. Od malega podzidka do velikega: štiri komolce, širok pa komolec.

- ¹⁵Oltarno ognjišče: štiri komolce; od ognjišča navzgor so štirje rogovi.
- ¹⁶Ognjišče je dvanajst komolcev dolgo in dvanajst široko, tako da njegove štiri strani sestavljajo kvadrat.
- ¹⁷Podzidek je štirinajst komolcev dolg in štirinajst širok, torej kvadraten. Okrajek okoli njega je pol komolca širok, njegovo podnožje pa znaša komolec krog in krog. Njegove stopnice so obrnjene proti vzhodu.
- ¹⁸Tedaj mi je rekel: Sin človekov, tako govori Gospod Bog: Tole so zakoni glede oltarja na dan, ko ga bodo delali, da se bo na njem darovala žgalna daritev in se na njem škropila kri:
- ¹⁹levitskim duhovnikom iz Cadókovega potomstva, ki se mi smejo bližati in mi služiti – govori Gospod Bog – boš tedaj dal junca v daritev za greh.
- ²⁰Vzel boš nekaj njegove krvi in pomazal štiri oltarne robove, štiri vogale podzidka in okrajek okrog, da ga očistiš greha in opraviš zanj spravo.
- ²¹Nato vzemi junca za daritev za greh in ga sežgi na določenem kraju pri templju, zunaj svetišča.
- ²²Drugi dan boš daroval neoporečnega kozla v daritev za greh, da se oltar očisti greha, kakor so ga očistili z juncem.
- ²³Ko boš dokončal očiščevanje, daruj neoporečnega junca in neoporečnega ovna izmed drobnice.
- ²⁴Daruj ju pred Gospodom; duhovniki naj nanju potresejo sol in ju darujejo kot žgalno daritev za Gospoda.
- ²⁵Sedem dni zapored pripravi kozla v daritev za greh; tudi neoporečnega junca in neoporečnega ovna izmed drobnice naj pripravijo.
- ²⁶Sedem dni naj opravljajo spravo za oltar, ga očiščujejo in posvečujejo.
- ²⁷Ko se iztečejo dnevi, naj duhovniki osmi dan in naprej darujejo na oltarju vaše žgalne in mirovne daritve. Takrat vam bom milostljiv, govori Gospod Bog.

Ezekiel 44

Uporaba vzhodnih vrat

¹Nato me je peljal nazaj skozi zunanja vrata svetišča, ki so gledala proti vzhodu. Bila so zaprta.

² Gospod mi je rekel: Ta vrata naj ostanejo zaprta. Ne bodo se več odprla in nihče ne bo vstopal skoznje, ker je šel skoznje Gospod, Izraelov Bog. Da, naj ostanejo zaprta.

³Samo knezse sme muditi v njih, da pred Gospodom pojé daritveni kruh. Skozi vežo pri vratih naj prihaja in po isti poti naj odhaja.

Pravila o dostopu v tempelj

⁴Potem me je peljal proti severnim vratom, pred tempelj. Videl sem: glej, Gospodovo veličastvo je napolnilo Gospodov tempelj, in sem padel na obraz.

⁵ Gospod mi je rekel: Sin človekov, zelo pazi, pozorno glej in napeto poslušaj vse, kar ti bom povedal o vseh zakonih Gospodovega templja in o vseh njegovih postavah. Zelo pazi na vse, ki smejo stopiti v tempelj, in na vse, ki morajo oditi iz svetišča.

⁶Reci upornici, Izraelovi hiši: Tako govori Gospod Bog: Dovolj je vseh vaših gnusob, Izraelova hiša!

⁷Tujce neobrezanega srca in neobrezanega mesa ste vodili v moje svetišče, da so oskrunili moj tempelj, ko ste darovali moj kruh: tolščo in kri. Z vsemi svojimi gnusobami ste razdrli mojo zavezo.

⁸Niste skrbeli za moja sveta opravila, temveč ste postavljali njé, da so namesto vas skrbeli za moja opravila v mojem svetišču.

⁹Zato tako govori Gospod Bog: Noben tujec neobrezanega srca in neobrezanega mesa ne sme stopiti v moje svetišče, nobeden izmed vseh tujcev, ki bivajo med Izraelovimi sinovi.

¹⁰Leviti pa, ki so se oddaljili od mene, ko je Izrael blodil, blodil daleč od mene za svojimi maliki, naj nosijo svojo krivdo.

¹¹V mojem svetišču naj opravljajo službo nadzorovalcev pri tempeljskih vratih in službo pri templju. Naj koljejo žgalno in klavno daritev za ljudstvo, naj mu bodo na voljo in mu strežejo.

¹²Ker so mu stregli pred njegovimi maliki in so Izraelovi hiši nakopavali krivdo, sem jim prisegel, govori Gospod Bog, da bodo nosili svojo krivdo.

¹³Ne smejo se mi približati, da bi mi opravljali duhovniško službo, tudi se ne smejo približati ničemur, kar mi je sveto in presveto. Naj tako nosijo svojo sramoto zavoljo gnusob, ki so jih počenjali.

¹⁴Določim pa jih za izvrševalce opravil v templju, za vso službo v njem in za vse, kar je treba postoriti v njem.

Pravila za duhovnike

¹⁵Levitski duhovniki, Cadókovi sinovi, ki so skrbeli za opravila v mojem svetišču, ko so Izraelovi sinovi zablodili od mene, se mi smejo približati, da mi služijo. Naj stopajo predme, da mi darujejo tolščo in kri, govori Gospod Bog.

¹⁶Ti naj hodijo v moje svetišče in pristopajo k moji mizi, da mi služijo in skrbijo za moja opravila.

¹⁷Kadar stopijo skozi vrata v notranji dvor, naj bodo oblečeni v platnena oblačila. Nič volnenega ne smejo imeti na sebi, kadar opravljajo službo pri vratih v notranji dvor in v templju.

¹⁸Platnena pokrivala naj imajo na glavi in platnene hlače okoli ledij. Naj se ne opasujejo z ničimer, kar povzroča znojenje.

¹⁹Kadar pa gredo na zunanji dvor k ljudstvu, naj slečejo oblačila, v katerih so opravljali službo, jih odložijo v svetih sobah in oblečejo druga, da s svojimi oblačili ne posvetijo ljudstva.

²⁰Glave naj si ne brijejo, naj si ne puščajo dolgih las, ampak naj si glave skrbno strižejo.

²¹Noben duhovnik naj ne pije vina, kadar mora iti na notranji dvor.

²²Za žene naj si ne jemljejo vdove ali ločenke, temveč samo devico iz rodu Izraelove hiše. Vdovo pa, ki je vdova po duhovniku, smejo vzeti.

²³Moje ljudstvo naj poučijo o razliki med svetim in svetnim ter jim pokažejo na razloček med nečistim in čistim.

²⁴V pravdi naj nastopajo kot sodniki in naj razsojajo po mojih sodbah. Mojih postav in zakonov naj se držijo ob vseh mojih slovesnostih in naj posvečujejo moje sobote.

²⁵K mrliču naj ne hodijo, da ne postanejo nečisti; le če gre za očeta ali mater, sina ali hčer, brata ali sestro, ki še ni omožena, se smejo oskruniti.

²⁶Ko se je kdo očistil, naj mu odštejejo sedem dni.

²⁷Na dan, ko stopi na sveti kraj, na notranji dvor, da opravi službo na svetem kraju, naj daruje svojo daritev za greh, govori GospodBog.

²⁸Dediščino bodo imeli: jaz sem njihova dediščina. Lastnine jim ne dajajte v Izraelu: jaz sem njihova lastnina.

²⁹Jedilno daritev, daritev za greh in spravno daritev smejo uživati. Vse, kar je v Izraelu posvečeno z zakletvijo, naj bo njihovo.

³⁰Najboljše od vseh prvih sadov vsega in vse vrste darov od vseh vaših darov naj imajo duhovniki. Tudi prvine svojega mletja dajajte duhovniku, da prikličé blagoslov na tvoj dom.

³¹Duhovniki ne smejo uživati ničesar, kar je poginilo ali bilo raztrgano, ne od ptic ne od živine.

Ezekiel 45

Razdelitev zemlje: Gospodov delež

¹Ko si boste z žrebom razdelili deželo v last, določite Gospodu delež, sveti del dežele: petindvajset tisoč komolcev naj bo dolg in dvajsettisoč širok. Ta bo svet v vsem svojem obsegu.

²Od tega naj bo za svetišče namenjena kvadratna površina petsto krat petsto komolcev. Okoli tega kvadrata naj bo še petdeset komolcev praznega prostora.

³Na tem prostoru odmeri petindvajset tisoč komolcev dolžine in deset tisoč komolcev širine; na njem naj bo svetišče, presveto.

⁴To naj bo sveti del dežele za duhovnike, ki opravljajo službo v svetišču in pristopajo, da služijo Gospodu. Naj bo to prostor za njihove hiše in svet prostor za svetišče.

⁵Ozemlje, dolgo petindvajset tisoč komolcev in deset tisoč široko, naj bo za levite, ki opravljajo službo pri templju. V lasti naj imajo mesta, v katerih naj prebivajo.

⁶Kot mestno lastnino določite ozemlje, široko pet tisoč komolcev in petindvajset tisoč komolcev dolgo, vzporedno z deležem svetega ozemlja. To naj velja za vso Izraelovo hišo.

Knezov delež

⁷Knezu naj pripade zemlja na obeh straneh svetega ozemlja in mestne lastnine, ob svetem ozemlju in ob mestni lastnini, od zahodne strani proti zahodu in od vzhodne strani proti vzhodu. Po dolžini naj se sklada z enim izmed rodovnih deležev, od zahodne do vzhodne meje

⁸dežele. To naj bo njegova lastnina v Izraelu. Tako moji knezi ne bodo več zatirali mojega ljudstva, temveč bodo prepustili deželo Izraelovi hiši po njenih rodovih.

⁹Tako govori Gospod Bog: Dovolj, Izraelovi knezi! Opustite nasilje in zatiranje, ravnajte po pravu in pravičnosti! Nehajte izsiljevati moje ljudstvo, govori Gospod Bog.

¹⁰Imejte pravične tehtnice, pravičen škaf in pravičen čeber.

¹¹Škaf in čeber naj bosta iste mere: čeber naj drži desetinko tovara in škaf desetinko tovara; po tovoru naj se ravna mera.

¹²Šekel naj bo dvajset ger; dvajset šeklov, petindvajset šeklov, petnajst šeklov naj vam bo mina.

Prispevki

¹³Tole je prispevek, ki ga oddajajte: šestinko škafa od vsakega tovara pšenice in šestinko škafa od vsakega tovara ječmena.

¹⁴Predpis za olje: čeber velja za olje – desetinko čebra od vsake kadi; deset čebrov pa je tovor. Da, deset čebrov je tovor.

¹⁵Dalje eno ovco od dvestoglave črede z Izraelovih pašnikov za jedilne, žgalne in mirovne daritve v spravo zanje, govori Gospod Bog.

¹⁶Za vse ljudstvo v deželi velja ta prispevek knezu v Izraelu.

¹⁷Knez pa je dolžan skrbeti za žgalne, jedilne in pitne daritve ob praznikih, mlajih, sobotah in ob vseh slovesnostih Izraelove hiše. On naj skrbi za daritev za greh, za jedilno, žgalno in mirovno daritev, za spravo Izraelove hiše.

Obhajanje pashe

¹⁸Tako govori Gospod Bog: Prvi dan prvega meseca vzemi neoporečnega junca in z njim očisti svetišče.

¹⁹Duhovnik naj vzame nekaj krvi daritve za greh in naj jo izlije na tempeljski podboj, na štiri vogale oltarnega roba in na podboje vrat na notranji dvor.

²⁰Tako stôri tudi sedmega v mesecu za tistega, ki je grešil iz zmote ali iz nevednosti; tako opravite spravo za tempelj.

²¹Štirinajsti dan prvega meseca obhajajte praznik pashe; sedem dni jejte nekvašeni kruh.

²²Ta dan naj daruje knez zase in za vse ljudstvo v deželi junca v daritev za greh.

²³Sedem prazniških dni naj daruje v žgalno daritev Gospodu sedem juncev in sedem neoporečnih ovnov, vseh sedem dni pa še kozla v daritev za greh.

²⁴V jedilno daritev naj daruje škaf za vsakega junca in škaf za vsakega ovna ter vrč olja k vsakemu škafu.

²⁵Petnajsti dan sedmega meseca naj za praznik daruje kakor onih sedem dni: daritev za greh, žgalno in jedilno daritev, pa tudi olje.

Ezekiel 46

Obhajanje sobot in mlajev

¹Tako govori Gospod Bog: Vrata na notranji dvor, ki gledajo proti vzhodu, naj ostanejo zaprta šest delovnih dni. Sobotni dan pa naj se odprejo, tudi na dan ob mlaju naj se odprejo.

²Knez naj pride od zunaj skozi vežo pri vratih in naj se postavi ob podboju pri vratih. Duhovniki naj darujejo njegovo žgalno in njegove mirovne daritve, sam pa naj pade na kolena na pragu pri vratih in potem odide. Vrata naj se ne zapirajo do večera.

³Tudi ljudstvo dežele naj ob vhodu teh vrat pada na kolena pred Gospodom ob sobotah in ob mlajih.

⁴Žgalna daritev, ki naj jo knez sobotni dan daruje Gospodu, naj bo: šest neoporečnih jagnjet in neoporečen oven.

⁵Jedilna daritev naj bo: škaf za ovna, jedilna daritev za jagnjeta pa dar, kakor ga kdo premore; za vsak škaf še vrč olja.

⁶Na dan mlaja pa: neoporečen junec, šest jagnjet in oven, ki naj bodo neoporečni.

⁷Škaf za junca in škaf za ovna naj daruje kot jedilno daritev, za jagnjeta pa, kolikor zmore; za vsak škaf še vrč olja.

Razni predpisi

⁸Kadar pride knez, naj vstopi skozi vežo pri vratih; po isti poti naj gre tudi ven.

⁹Ko pride ljudstvo dežele ob slovesnostih pred Gospoda, naj tisti, ki je prišel molit skozi severna vrata, gre ven skozi južna vrata. Kdor pa je vstopil skozi južna vrata, naj gre ven skozi severna. Naj se ne vrača skozi vrata, skozi katera je prišel, ampak naj odide skozi nasprotna.

¹⁰Knez naj bo med njimi: kadar oni vstopajo, naj vstopa tudi on, in kadar oni odhajajo, naj gre tudi on.

¹¹Ob praznikih in slovesnostih naj bo jedilna daritev škaf za junca in škaf za ovna, za jagnjeta pa dar, kakor ga kdo premore; za vsak škaf še vrč olja.

¹²Če knez daruje prostovoljni dar, žgalno ali mirovne daritve kot prostovoljni dar Gospodu, naj mu odprejo vrata, ki gledajo proti vzhodu. Naj daruje svojo žgalno in svoje mirovne daritve, kakor jih opravlja na sobotni dan. Potem naj gre ven, in ko odide, naj se vrata spet zapro.

¹³Vsak dan daruj Gospodu enoletno neoporečno jagnje v žgalno daritev, jutro za jutrom ga daruj.

¹⁴Poleg tega daruj vsako jutro kot jedilno daritev šestinko škafa in tretjino vrča olja, da se ovlaži bela moka kot jedilna daritev za Gospoda; to so večni zakoni, za vselej.

¹⁵Tako naj jutro za jutrom darujejo jagnje in jedilno daritev in olje kot žgalno daritev za vselej.

¹⁶Tako govori Gospod Bog: Če knez podeli dar kateremu svojih sinov, je to njegova dediščina. Ta dar pripada njegovim sinovom kot njihova last.

¹⁷Če pa podeli dar od svoje dediščine kateremu svojih služabnikov, bo ta njegov do odpustnega leta, potem naj se vrne knezu; le dediščina njegovih sinov naj ostane njihova.

¹⁸Knez pa naj ne jemlje od dediščine ljudstva in naj ga ne naganja z njegove posesti. Svojim sinovom naj daje dediščino iz svoje lastnine, da ne bo nihče od mojega ljudstva pregnan s svoje posesti.

¹⁹Tedaj me je peljal skozi vhod, ki je bil ob strani vrat, v svete sobe za duhovnike, ki so gledale proti severu. In glej, tam, na skrajnem zahodnem koncu, je bil prostor.

²⁰Rekel mi je: »To je prostor, kjer naj duhovniki kuhajo spravno daritev in daritev za greh in pečejo jedilno daritev, da jih ne bodo nosili na zunanji dvor in s tem posvetili ljudstvo.«

²¹Nato me je peljal na zunanji dvor in me vodil mimo štirih kotov dvora: v kotu dvora je bil še en dvor, v vsakem kotu.

²²V štirih kotih dvora so bili majhni dvori, po štirideset komolcev dolgi in trideset komolcev široki. Vsi štirje so bili enako veliki.

²³Okoli njih, okoli vseh štirih, je bil nizek zid, spodaj okrog zidov pa so bila narejena ognjišča.

²⁴Oni mi je rekel: »To so kuhinje, kjer naj tempeljski služabniki kuhajo klavne daritve ljudstva.«

Ezekiel 47

Tempeljski vrelec

¹Tedaj me je peljal nazaj k tempeljskemu vhodu. In glej: izpod tempeljskega praga je privrela voda, proti vzhodu, ker je bilo tempeljsko pročelje na vzhodni strani. Voda je tekla od spodaj, od desne strani templja, južno od oltarja.

²Nato me je peljal ven skozi severna vrata; zunaj sva zavila k zunanjim vratom, ki so gledala proti vzhodu. In glej: voda je pritekala od desne strani.

³Mož je šel z merilno vrvico v roki proti vzhodu. Zmeril je tisoč komolcev in me peljal po vodi; voda mi je segala do gležnjev.

⁴Spet jih je nameril tisoč in me peljal po vodi; voda mi je segala do kolen. Spet jih je nameril tisoč in me peljal čez; voda mi je segala do ledij.

⁵Spet jih je nameril tisoč: zdaj je bila reka, ki je nisem mogel prebresti. Voda je namreč tako narasla, da je bila voda za plavanje, reka, ki je ni bilo mogoče prebresti.

⁶Tedaj mi je rekel: Ali si videl, sin človekov? Potem me je peljal nazaj ob rečnem bregu.

⁷Ko sem se vračal, glej, je bilo na bregu reke na obeh straneh silno veliko drevja.

⁸Tedaj mi je rekel: Ta voda teče v vzhodno okrožje in odteka v Arábo. Ko se izlije v morje, v okužene vode morja, postane voda spet zdrava.

⁹Vsa živa bitja, ki tam mrgolijo, bodo oživila, kamor koli bo prišla reka; rib bo silno veliko. Ko bo ta voda prišla tja, bo ta postala zdrava, in kamor koli bo prišla reka, bo vse oživel.

¹⁰Ob njej bodo stali ribiči. Od En Gedija do En Eglájima bodo razpenjali mreže. V njej bodo najrazličnejše ribe, kakor ribe v Vélikem morju. Zelo veliko jih bo.

¹¹Njene močvare in mlake pa ne bodo postale zdrave; iz njih bodo pridobivali sol.

¹²Ob reki bo na obeh bregovih rastlo vsakovrstno sadno drevje. Njegovo listje ne bo ovenelo in sadja mu ne bo zmanjkalo. Vsak mesec bo rodilo nov sad, kajti voda, ki ga napaja, teče iz svetišča. Njegov sad bo za jed in njegovo listje za zdravilo.

Meje nove obljubljene dežele

¹³Tako govori Gospod Bog: Tole je meja, po kateri si razdelite deželo v dediščino dvanajsterim Izraelovim rodovom, Jožef pa naj dobi dvojen delež.

¹⁴Podedovali jo boste eni kakor drugi; prisegel sem namreč, da jo dam vašim očetom, zato naj vam ta dežela pripade v dediščino.

¹⁵Tole je meja dežele: na severni strani od Vélikega morja proti Hetlónu do Lebó Hamáta in do Cedáda,

¹⁶Beróte, Sibrájima, ki je med ozemljem Damaska in ozemljem Hamáta, do Hacár Enána, ki je na meji s Havránom.

¹⁷Meja naj torej teče od morja do Hacár Enána; ozemlje Damaska ostaja na severu, na severu je tudi ozemlje Hamáta; to je severna stran.

¹⁸Vzhodna stran: med Havránom in Damaskom, med Gileádom in Izraelovo deželo po Jordanu do Vzhodnega morja, do Tamára; to je vzhodna stran.

¹⁹Na južni strani, proti jugu: od Tamára do vodá Meribát Kadeša in od Egiptovskega potoka do Vélikega morja; to je južna stran, proti jugu.

²⁰Na zahodni strani: Véliko morje, od meje pa naravnost do Lebó Hamáta; to je zahodna stran.

²¹To deželo si razdelite po Izraelovih rodovih.

²²Z žrebom jo razdelite v dediščino sebi in tujcem, ki prebivajo med vami in rojevajo otroke med vami: naj vam bodo kakor domačini med Izraelovimi sinovi. Z vami žrebajo za dediščino med Izraelovimi rodovi.

²³Pri rodu, pri katerem tujec prebiva, mu dajte njegovo dediščino, govori GospodBog.

Ezekiel 48

Rodovi severno od svetega ozemlja

¹Tole so imena rodov: na severnem koncu, vzdolž poti v Hetlón do Lebó Hamáta, do Hacár Enána na meji z Damaskom na severu, pri Hamátu, od vzhodne do zahodne strani naj ima svoj delež Dan.

²Ob Danovem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Aser.

³Ob Aserjevem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Neftáli.

⁴Ob Neftáljevem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Manáse.

⁵Ob Manásejevem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Efrájim.

⁶Ob Efrájimovem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Ruben.

⁷Ob Rubenovem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Juda.

⁸Ob Judovem ozemlju naj bo od vzhodne do zahodne strani delež, ki naj bo izvzet, petindvajset tisoč komolcev širok in dolg kakor drugi deleži, od vzhodne do zahodne strani; sredi njega naj bo svetišče.

⁹Delež, ki ga določite za Gospoda, naj bo petindvajset tisoč komolcev dolg in dvajset tisoč širok.

¹⁰Sveti delež naj pripade temle: duhovnikom ozemlje, na severni strani petindvajset tisoč komolcev dolgo, na zahodni in na vzhodni strani deset tisoč široko, na južni strani pa petindvajset tisoč komolcev dolgo. Sredi njega naj bo Gospodovo svetišče.

¹¹To naj pripade posvečenim duhovnikom izmed Cadókovih sinov, ki so se držali mojih določb in niso zablodili, kakor so zablodili leviti, ko so zablodili Izraelovi sinovi.

¹²Njim naj pripade kot poseben delež, od presvetega deleža dežele, ob ozemlju levitov.

¹³Levitom naj pripade ozemlje poleg duhovniškega: petindvajset tisoč komolcev dolgo in deset tisoč široko. Vse skupaj naj bo dolgo petindvajset tisoč komolcev in dvajset tisoč široko.

¹⁴Od tega ne smejo ničesar ne prodati ne zamenjati; tega izbranega dela dežele ne smejo prenesti v tuje roke, ker je sveto za Gospoda.

¹⁵Preostalih pet tisoč komolcev širine in petindvajset tisoč dolžineje za svetno rabo. Naj bo za mesto, za bivališče in za pašnik. Mesto naj bo na sredi.

¹⁶Tole so njegove mere: severna stran štiri tisoč petsto in južna stran štiri tisoč petsto, vzhodna stran štiri tisoč petsto in zahodna stran štiri tisoč petsto komolcev.

¹⁷Pašnik ob mestu naj meri na sever dvesto petdeset, na jug dvesto petdeset, na vzhod dvesto petdeset in na zahod dvesto petdeset komolcev.

¹⁸Kar ostane od dolžine ob svetem deležu, namreč deset tisoč proti vzhodu in deset tisoč proti zahodu, naj bo pridelek od tega v živež delavcem v mestu.

¹⁹To bodo obdelovali delavci iz vseh Izraelovih rodov.

²⁰Ves delež naj meri petindvajset tisoč krat petindvajset tisoč: ta kvadrat odvzemite za sveti delež z mestno posestjo vred.

²¹Kar še ostane na obeh straneh svetega deleža in mestne posesti, naj pripade knezu; kar je vzdolž petindvajset tisoč komolcev proti vzhodu, vse do vzhodne meje, in proti zahodu vzdolž petindvajset tisoč komolcev, vse do zahodne meje, vzporedno z rodovnimideleži, naj pripade knezu. Sveti delež in tempeljsko svetišče naj bosta sredi tega.

²²Posest levitov in mestna posest naj bosta sredi tega, kar pripada knezu. Kar je knezovo, naj bo med Judovim in Benjaminovim ozemljem.

Rodovi južno od svetega ozemlja

²³Drugi rodovi: od vzhodne do zahodne strani naj ima svoj delež Benjamin.

²⁴Ob Benjaminovem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Simeon.

²⁵Ob Simeonovem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Isahár.

²⁶Ob Isahárjevem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Zábulon.

²⁷Ob Zábulonovem ozemlju naj ima od vzhodne do zahodne strani svoj delež Gad.

²⁸Ob Gadovem ozemlju naj gre meja na južno stran, proti jugu, od Tamára do vodá Meribát Kadeša in od Egiptovskega potoka do Vélikega morja.

²⁹To je dežela, ki jo z žrebom razdelite v dediščino Izraelovim rodovom, in to so njihovi deleži, govori GospodBog.

Vrata novega Jeruzalema

³⁰Tole so izhodi iz mesta: na severni strani, ki meri štiri tisoč petsto komolcev

—

³¹mestna vrata se imenujejo po Izraelovih rodovih – je troje vrat proti severu: Rubenova vrata, Judova vrata in Levijeva vrata.

³²Na vzhodni strani, ki meri štiri tisoč petsto komolcev, je troje vrat: Jožefova vrata, Benjaminova vrata in Danova vrata.

³³Na južni strani, ki meri štiri tisoč petsto komolcev, je troje vrat: Simeonova vrata, Isahárjeva vrata in Zábulonova vrata.

³⁴Na zahodni strani, ki meri štiri tisoč petsto komolcev, je troje vrat: Gadova vrata, Aserjeva vrata in Neftálijeva vrata.

³⁵Obseg je torej osemnajst tisoč komolcev. Ime mesta naj bo poslej: Gospod je tam.

Daniel

Daniel 1

Danielovo delovanje **Daniel in tovariši na kraljevem dvoru v Babilonu**

¹V tretjem letu kraljevanja Jojakíma, Judovega kralja, je prišel Nebukadnezar, babilonski kralj, do Jeruzalema in ga oblegal.

²Gospod je dal v njegovo roko Jojakíma, Judovega kralja, in del priprav Božje hiše. Te je dal prepeljati v deželo Šinár, v hišo svojih bogov; priprave je spravil v zakladnico svojih bogov.

Danielova vzgoja

³Kralj je rekel Ašpenázu, načelniku svojih evnuhov, naj pripelje izmed Izraelovih sinov, kraljevega ali plemenitega rodu,

⁴mladeniče brez vsakršnega madeža, lepe postave, izvedene v vsaki modrosti, večše v znanju in bistre pameti, ki so dovolj močni, da bi stali v kraljevi palači in bi jih poučili v pismenstvu in jeziku Kaldejcev.

⁵Kralj jim je za vsak dan določil obrok od kraljevih jedil in od vina, ki ga je sam pil, in naj jih vzgajajo tri leta, potem pa naj stopijo pred kralja.

⁶Bili pa so med njimi izmed Judovih sinov: Daniel, Hananjá, Mišaél in Azarjá.

⁷Knez evnuhov jim je postavil imena: Danielu je postavil imeBeltšacár, Hananjáju Šadráh, Mišaélu Mešáh in Azarjáju Abéd Negó.

⁸Daniel si je vzel k srcu, da se ne bo omadeževal ne z jedjo ne z vinom kralja, katerega je ta pil. Prosil je torej kneza evnuhov, da se mu ne bi bilo treba omadeževati.

⁹Bog je naredil, da je Daniel pred knezom evnuhov našel naklonjenost in usmiljenje.

¹⁰Tedaj je knez evnuhov rekel Danielu: »Bojim se svojega gospoda kralja, ki vam je določil jed in pijačo; kajti če bo videl, da so vaši obrazi bolj medli od drugih mladeničev vaše starosti, boste vi krivi, če bo moja glava zapadla kralju.«

¹¹Tedaj je Daniel rekel stražniku, ki ga je knez evnuhov postavil nad Daniela, Hananjája, Mišaéla in Azarjája:

¹²»Poskusi, prosim, deset dni s svojimi služabniki. Naj nam dajejo jesti sočivja in piti vode.

¹³Potem naj si ogledajo pred teboj naše obraze in obraze mladeničev, ki uživajo kraljevo jed; in kakor boš videl, takó stori s svojimi služabniki.«

¹⁴Poslušal jih je v tej stvari in jih preizkušal deset dni.

¹⁵Na koncu desetih dni so bili njihovi obrazi videti lepši in bolj rejeni od vseh mladeničev, ki so uživali kraljevo jed.

¹⁶Tako jim je stražnik odvzel jed in vino, ki naj bi ga pili, in jim dajal le sočivja.

Daniel in tovariši v kraljevi službi

¹⁷Bog je dal tem štirim mladeničem znanje in razumnost v vsem pismenstvu in modrosti. Daniel je bil povrh še izveden v videnjih in sanjah.

¹⁸Ob koncu dni, za katere je kralj rekel, naj jih pripeljejo, jih je knez evnuhov pripeljal pred Nebukadnezarja.

¹⁹Kralj je govoril z njimi in ni jih bilo najti med vsemi, kakor so bili Daniel, Hananjá, Mišaél in Azarjá; in so stopili pred kralja.

²⁰Kralj je ugotovil pri njih, da v vseh rečeh v modrosti in v razumnosti, ki jo je iskal pri njih, desetkrat prekašajo vse čarovnike in vedeževalce, ki so bili po vsem njegovem kraljestvu.

²¹Daniel je ostal tam do prvega leta kralja Kira.

Daniel 2

Prve Nebukadnezarjeve sanje

¹V drugem letu Nebukadnezarjevega kraljevanja je imel Nebukadnezar sanje. Njegov duh je bil vznemirjen in njegovo spanje ga je zapustilo.

²Tedaj je kralj rekel, naj pokličejo čarovnike, vedeževalce, vražarje in kaldejce, da kralju razložijo njegove sanje. Prišli so in stopili pred kralja.

³Kralj jim je rekel: »Sanjalo se mi je in moj duh se je vznemiril, ker bi rad razumel sanje.«

⁴Kaldejci so kralju spregovorili po aramejsko: »Kralj, živel na veke! Povej sanje svojim služabnikom, pa bomo razložili pomen.«

⁵Kralj je odgovoril in rekel Kaldejcem: »Naznanjam svojo odločitev: če mi ne razodenete sanj in njihovega pomena, vas bodo razsekali na kosce in vaše hiše spremenili v razvaline.

⁶Če pa sanje in njihov pomen razložite, boste od mene prejeli darove in darila in veliko čast; zato razvozljajte sanje in njihov pomen.«

⁷Odgovorili so drugič in rekli: »Kralj naj svojim služabnikom pove sanje, pa bomo razložili njihov pomen.«

⁸Kralj je odgovoril in rekel: »Zagotovo vem, da hočete pridobiti čas, ker veste za mojo neizpodbitno besedo.

⁹Če mi ne razložite sanj, bom imel za vas le eno sodbo: da ste se namenili govoriti pred menoj lažnivo in neugodno besedo, dokler se ne menja čas. Zato mi povejte sanje in vedel bom, da mi morete razložiti tudi njihov pomen.«

¹⁰Kaldejci so odgovorili pred kraljem in rekli: »Ni človeka na zemlji, ki bi mogel razložiti kraljevo besedo. Kajti noben še tako velik in mogočen kralj ni zahteval takšne reči od nobenega čarovnika ali vedeževalca ali kaldejca.

¹¹Reč, ki jo kralj zahteva, je težka, in ni ga, ki bi jo mogel pred kraljem pojasniti, razen bogov, ki pa ne stanujejo s smrtniki.«

¹²Kralj je bil zaradi tega silno jezen in togoten ter je rekel, naj pokončajo vse babilonske modrece.

¹³Ko je izšel ukaz, da pobijejo modrece, so iskali tudi Daniela in njegove tovariše, da bi jih pomorili.

¹⁴Tedaj se je Daniel modro in razumno obrnil na Arjóha, načelnika kraljeve telesne straže, ki je prišel, da bi pobil babilonske modrece.

¹⁵Odgovoril je in rekel Arjóhu, kraljevemu poveljniku: »Zakaj tako strog ukaz od kralja?« Tedaj je Arjóh Danielu razložil stvar.

¹⁶Daniel pa je stopil in si od kralja izprosil, naj mu da čas, ko bo lahko razložil kralju pomen sanj.

Bog po Danielu razloži kraljeve sanje

¹⁷Daniel je tedaj odšel v svojo hišo in stvar razložil svojim tovarišem, Hananjáju, Mišaélu in Azarjáju;

¹⁸tudi naj si izprosijo milosti od Boga nebes zaradi te skrivnosti, da Daniel in njegovi tovariši ne bi bili pokončani skupaj z drugimi babilonskimi modreci.

¹⁹Nato je bila Danielu v nočnem videnju skrivnost razodeta; in Daniel je hvalil Boga nebes.

²⁰Odgovoril je Daniel in rekel: »Hvaljeno bodi Božje ime od vekov na veke, kajti njegovi sta modrost in moč.

²¹On spreminja čase in dobe, odstavlja kralje in postavlja kralje; Daje modrost modrim in razumnost razumnim.

²²Odkriva globoke in skrite reči, ve, kaj je v temi, pri njem domuje svetloba.

²³Tebi, Bog mojih očetov, se zahvaljujem in dajem čast, ker si mi dal modrost in moč. In zdaj si mi oznanil, za kar smo te prosili, kajti dal si nam spoznati kraljevo stvar.«

²⁴Potem je Daniel odšel k Arjóhu, katerega je kralj določil, da pokonča babilonske modrece. Prišel je in mu rekel takole: »Ne pobijaj babilonskih modrecev; pelji me pred kralja in razložil bom kralju pomen sanj.«

²⁵Arjóh je tedaj Daniela hitro peljal pred kralja in mu rekel takole: »Med sinovi judovskih izgnancev sem našel moža, ki bo razložil kralju pomen.«

²⁶Kralj je odgovoril in rekel Danielu, ki mu je bilo ime Beltšacár: »Ali mi res moreš razodeti sanje, ki sem jih videl, in njihov pomen?«

²⁷Daniel je odgovoril kralju in rekel: »Skrivnosti, po kateri kralj vprašuje, ne morejo kralju pojasniti modreci, vedeževalci, čarovniki in zvezdogledi.

²⁸Vendar pa je Bog v nebesih, ki razlaga skrivnosti, in on bo oznanil kralju Nebukadnezarju, kaj se bo zgodilo v poslednjih dneh. Tvoje sanje in videnje tvoje glave na tvojem ležišču so bili:

²⁹Ti, o kralj, si na svojem ležišču razmišljal o tem, kaj se bo zgodilo poslej. On, ki razodeva skrivnosti, ti naznanja, kaj se bo zgodilo.

³⁰Ta skrivnost mi je bila razodeta, ne po modrosti, ki je od vseh živih v meni, ampak zato, da se kralju naznani pomen in se razodenejo misli tvojega srca.

³¹Ti, o kralj, si imel videnje: Glej, bila je velika podoba. Ta podoba je bila orjaška in njen blesk je bil izreden; pred teboj je stala in njen videz je bil grozen na pogled.

³²Glava te podobe je bila iz čistega zlata, njene prsi in roke iz srebra, njen trebuh in ledja iz brona,

³³njena stegna iz železa, njene noge deloma iz železa, deloma iz ila.

³⁴Ti si to gledal, dokler se ni brez človeških rok utrgal kamen in zadel podobo v njene železne in ilnate noge ter jih zdrobil.

³⁵Tedaj se je hkrati razdrobilo železo, il, bron, srebro in zlato ter so postali kakor pleve na poletnih skednjih. Veter jih je odnesel, nikakršnega sledu ni bilo več za njimi. Kamen pa, ki je zadel podobo, je postal velika gora in napolnil vso zemljo.

³⁶To so sanje; in njihov pomen povemo pred kraljem.

³⁷Ti, o kralj, kralj nad kralji, ki ti je Bog nebes dal kraljestvo, moč, oblast in slavo

³⁸povsod, kjer koli prebivajo človeški sinovi, poljske živali in ptice neba, in ki je dal v tvojo roko oblast nad vsem, ti si glava iz zlata.

³⁹Za teboj vstane drugo kraljestvo, manj mogočno od tvojega; nato tretje kraljestvo, tisto iz brona, ki bo vladalo vsej zemlji.

⁴⁰Četrto kraljestvo bo trdno kakor železo. Ker bo iz železa, bo zdrobilo in strlo vse, kot železo, ki vse to razbije, zdrobi in razbije.

⁴¹Potem si videl noge in prste, deloma iz lončarskega ila, deloma iz železa. Kraljestvo bo razdeljeno, vendar bo v njem nekaj trpežnosti železa, kajti videl si, da je bilo železo pomešano z lončarskim ilom.

⁴²Da so bili prsti na nogah deloma iz železa, deloma iz ila, pomeni: del kraljestva bo trden, drugi del pa krhek.

⁴³Ker si videl železo, pomešano z lončarskim ilom, to pomeni, da se bo človeško seme pomešalo, vendar se ne bodo držali drug drugega, kakor se tudi železo ne more pomešati z ilom.

⁴⁴V dneh teh kraljev bo Bog nebes ustanovil kraljestvo, ki na veke ne bo razdejavano. Njegovo kraljestvo ne bo prepuščeno drugemu ljudstvu. Razdrobilo in pokončalo bo vsa ta kraljestva, samo pa bo ostalo na veke.

⁴⁵Kajti videl si, da se je brez človeških rok utrgal z gore kamen in zdrobil železo, bron, il, srebro in zlato. Veliki Bog tako oznanja kralju, kaj se bo poslej zgodilo. Sanje so resnične in njihov pomen je zanesljiv.«

Nebukadnezar slavi Boga

⁴⁶Tedaj je kralj Nebukadnezar padel na svoj obraz in se poklonil Danielu. Rekel je, naj Danielu darujejo jedilno in kadilno daritev.

⁴⁷Kralj je odgovoril in rekel Danielu: »Resnično, vaš Bog je Bog nad bogovi, Gospod nad kralji, ki razodeva skrivnosti, kajti mogel si razodeti to skrivnost.«

⁴⁸Nato je kralj povišal Daniela in ga obdaril z mnogimi bogatimi darili. Dal mu je oblast nad vso babilonsko pokrajino in bil je višji predstojnik vsem modrecem v Babilonu.

⁴⁹Toda Daniel je prosil kralja, naj izroči upravo babilonske pokrajine Šadráhu, Mešáhu in Abéd Negóju; Daniel pa je ostal v kraljevi palači.

Daniel 3

Zlata podoba

¹Kralj Nebukadnezar je dal napraviti zlato podobo. Njena višina je bila šestdeset komolcev, njena širina šest komolcev; postavil jo je v dolini Dura v babilonski pokrajini.

²Nato je kralj Nebukadnezar poslal po satrape, načelnike, upravnike, svetovalce, zakladnike, sodnike, višje uradnike in vse voditelje pokrajine, da bi se zbrali, in jim ukazal, naj pridejo k posvetitvi podobe, ki jo je postavil kralj Nebukadnezar.

³Tedaj so se zbrali satrapi, načelniki, upravniki, svetovalci, zakladniki, sodniki, višji uradniki in vsi voditelji pokrajine k posvetitvi podobe, ki jo je postavil kralj Nebukadnezar; postavili so se pred podobo, ki jo je postavil Nebukadnezar.

⁴Glasnik je z močjo naznanil: »Vam, ljudstvom, narodom in jezikom, je rečeno:

⁵V trenutku, ko zaslišite glas roga, piščali, citer, harfe, psalterja, dipel in vseh vrst glasbil, se vrzite na tla in molite zlato podobo, ki jo je postavil kralj Nebukadnezar.

⁶Kdor se ne bo vrgel na tla in je ne bo molil, bo še isto uro pahnjen v gorečo, ognjeno peč!«

⁷V trenutku, ko so torej vsa ljudstva slišala glas roga, piščali, citer, harfe, psalterja in vseh vrst glasbil, so se vrgla na tla vsa ljudstva, narodi in jeziki in so molili zlato podobo, ki jo je postavil kralj Nebukadnezar.

⁸Tako so v tistem času pristopili možje Kaldejci in lažno obtožili Jude.

⁹Spregovorili so in rekli kralju Nebukadnezarju: »Kralj, živel na veke!

¹⁰Ti, o kralj, si izdal ukaz, naj vsak človek, ki sliši glas roga, piščali, citer, harfe, psalterja, dipel in vseh vrst glasbil, pade na tla in moli zlato podobo.

¹¹Kdor pa ne pade na tla in ne moli, naj bo pahnjen v gorečo, ognjeno peč.

¹²Tukaj pa so nekateri judovski možje, ki si jim zaupal upravo babilonske pokrajine, Šadráh, Mešáh in Abéd Negó. Ti možje se ne zmenijo zate in za

kraljev ukaz. Tvojim bogovom ne služijo in zlate podobe, ki si jo postavil, ne molijo.«

¹³Tedaj je Nebukadnezar v strašni jezi in togoti rekel, naj pripeljejo Šadráha, Mešáha in Abéd Negója; tako so bili ti možje pred kraljem.

¹⁴Nebukadnezar je spregovoril in jim rekel: »Ali je res, Šadráh, Mešáh in Abéd Negó, da ne služite mojim bogovom in ne molite zlate podobe, ki sem jo postavil?

¹⁵Ali ste zdaj torej pripravljeni, da se vržete na tla in molite podobo, ki sem jo napravil, brž ko zaslišite glas roga, piščali, citer, harfe, psalterja, dipel in vseh vrst glasbil? Če je ne boste molili, vas bodo pri priči pahnili v gorečo, ognjeno peč; in kdo je tisti bog, ki bi vas rešil iz mojih rok?«

¹⁶Šadráh, Mešáh in Abéd Negó so kralju Nebukadnezarju odgovorili in rekli: »Ne zdi se nam potrebno, da bi se tebi zaradi tega opravičevali.

¹⁷Če nas naš Bog, ki ga častimo, more osvoboditi, nas bo rešil tudi iz goreče, ognjene peči in iz tvoje roke, o kralj.

¹⁸Pa čeprav ne, vedi, o kralj, da ne bomo častili tvojih bogov in ne bomo molili zlate podobe, ki si jo postavil.«

Mladenci v ognjeni peči

¹⁹Tedaj se je Nebukadnezar raztogotil in izraz njegovega obraza se je spremenil nasproti Šadráhu, Mešáhu in Abéd Negóju. Spregovoril je in rekel, naj peč sedemkrat bolj zakurijo, kakor so jo prej.

²⁰Najmočnejšim možem v svoji vojski pa je rekel, naj zvežejo Šadráha, Mešáha in Abéd Negója ter jih vržejo v gorečo, ognjeno peč.

²¹Brž so te može zvezali in jih oblečene v njihove suknje, pokrivala in druga oblačila vrgli v gorečo, ognjeno peč.

²²Kajti kraljev ukaz je bil silno strog, peč pa močno zakurjena. Tako je ognjeni plamen do smrti ožgal može, ki so vzdignili Šadráha, Mešáha in Abéd Negója.

²³Ti trije možje Šadráh, Mešáh in Abéd Negó so bili tako zvezani vrženi v gorečo, ognjeno peč.

Danielovi prijatelji čudežno rešeni

²⁴Tedaj je kralj Nebukadnezar v hipu ostrmel in hitro vstal. Vprašal je in rekel svojim svetovalcem: »Mar nismo vrgli treh zvezanih mož v ogenj?« Odgovorili so in rekli kralju: »Res je, o kralj.«

²⁵Odgovoril je in rekel: »Glejte, vidim štiri može razvezane, kako hodijo sredi ognja, ne da bi bili poškodovani; in četrti je podoben sinu bogov.«

²⁶Nato se je Nebukadnezar približal odprtini goreče, ognjene peči. Spregovoril je in rekel: »Šadráh, Mešáh in Abéd Negó, služabniki Boga Najvišjega, pridite ven in stopite sem!« In Šadráh, Mešáh in Abéd Negó so takoj stopili iz ognja.

²⁷Tedaj so se zbrali satrapi, kraljevi namestniki, upravniki in kraljevi uradniki ter videli te može, pri katerih ogenj ni imel nobene moči nad njihovimi telesi: lasje na njihovih glavah niso bili osmojeni, njihova oblačila niso bila spremenjena in nanje ni prišel vonj po ognju.

²⁸Nebukadnezar je spregovoril in rekel: »Hvaljen bodi Bog Šadráhov, Mešáhov in Abéd Negójev, ki je poslal svojega angela in osvobodil svoje služabnike, kateri so zaupali vanj, prestopili kraljev ukaz in bili pripravljeni žrtvovati svoja telesa, da ne bi častili nobenega drugega boga in ga ne molili, razen svojega Boga.

²⁹Zato zdaj ukazujem: »Kdor koli, ne glede na ljudstvo, narod ali jezik, ki bi izrekel kletev zoper Šadráhovega, Mešáhovega in Abéd Negójevega Boga, bodi razsekan na kosce, njegova hiša spremenjena v razvaline; kajti ni drugega Boga, ki more rešiti, kakor je ta.«

³⁰Potem je kralj Šadráha, Mešáha in Abéd Negója spet postavil nad babilonsko pokrajino.

Uvod h kraljevemu pismu

³¹Kralj Nebukadnezar vsem ljudstvom, narodom in jezikom, ki prebivajo po vsej zemlji: Mir naj se vam pomnoži!

³²Zdi se mi prav, da sporočim o znamenjih in čudežih, ki jih je Bog Najvišji storil pri meni.

³³Njegova znamenja, kako so vzvišena, in kako mogočni so njegovi čudeži! Njegovo kraljestvo je večno kraljestvo, njegova oblast je iz roda v rod.

Daniel 4

Druge Nebukadnezarjeve sanje

¹Jaz, Nebukadnezar, sem bil zadovoljen v svoji hiši in uspešen v svoji palači.

²Imel sem sanje, ki so me preplašile. Prikazovanja na mojem ležišču in videnja moje glave so me zbegala.

³Zato sem izdal ukaz, naj pripeljejo predme vse babilonske modrece in mi naznanijo pomen sanj.

⁴Prišli so torej čarovniki, vedeževalci, kaldejci in zvezdogledi. Povedal sem pred njimi sanje, pa mi niso njihovega pomena razložili.

⁵Nazadnje je stopil predme Daniel, z imenom Beltšacár, tako poimenovan po mojem bogu, in v njem je bil duh svetih bogov; pred njim sem povedal sanje:

⁶»Beltšacár, prvak čarovnikov! Vem, da je v tebi duh svetih bogov in da ti nobena skrivnost ni pretežka. To so videnja mojih sanj, ki sem jih imel; povej mi njihov pomen!

⁷Videnja moje glave na mojem ležišču, ki sem jih imel, so: Glej, drevo je bilo sredi zemlje, in njegova višina je bila neznanska.

⁸Drevo je bilo veliko, postalo je močno, njegova višina je dosegla nebo in videli so ga do konca zemlje.

⁹Njegovo listje je bilo lepo, njegov sad obilen; na njem je bilo hrane za vse in pod njim so imele senco poljske živali; na njegovih vejah so gnezdele ptice neba in od njega je dobivalo hrano vse meso.

¹⁰Medtem ko sem imel videnje svoje glave na svojem ležišču, glej, je stražnik, sveti, stopil z neba.

¹¹Močno je zaklical in rekel takole: »Podrite drevo in posekajte njegove veje! Osmukajte mu listje in razmečite njegov sad! Živali naj zbeže izpod njega in ptice z njegovih vej.

¹²Samo štor z njegovimi koreninami pustite v zemlji, v okovih iz železa in brona v travi polja; rosa neba naj ga moči in z živalmi naj bo njegov delež v travi zemlje.

¹³Naj se mu spremeni njegovo človeško srce, naj mu dajo živalsko srce; in sedem dob naj preteče nad njim!

¹⁴Po ukazu stražnikov je to povelje in po besedi svetih ta odredba; naj živi spoznajo, da ima Najvišji oblast nad človeškim kraljestvom; in komur hoče, ga daje, pa tudi najnižjega izmed ljudi postavi nadenj.«

¹⁵Take sanje sem videl jaz, kralj Nebukadnezar. In ti, Beltšacár, mi povej pomen! Kajti nobeden izmed vseh modrecev v mojem kraljestvu mi ga ni mogel razložiti. Ti pa to moreš, kajti duh svetih bogov je v tebi.«

Daniel razloži sanje

¹⁶Tedaj je bil Daniel, ki mu je bilo ime Beltšacár, za trenutek zbežan in prestrašil se je svojih misli. Kralj je spregovoril in rekel: »Beltšacár, sanje in pomen naj te ne strašijo.« Beltšacár je odgovoril in rekel: »Moj gospod, sanje naj veljajo za tvoje nasprotnike in njihov pomen za tvoje sovražnike!

¹⁷Drevo, ki si ga videl, ki je rastlo in postalo močno, njegova višina pa je dosegla nebo in so ga videli po vsej zemlji,

¹⁸katerega listje je bilo lepo, njegov sad pa obilen, in ki je bilo na njem hrane za vse, pod katerim so prebivale poljske živali in so na njegovih vejah bivale ptice neba,

¹⁹to si ti, o kralj! Rastel si in postal močan; tvoja veličina je rastla in dosegla nebo in tvoja oblast je do konca zemlje.

²⁰Potem je kralj videl, da je stražnik, sveti, stopil z neba in rekel: »Podrite drevo in mu škodite, štor z njegovimi koreninami pa pustite v zemlji, in sicer v okovih iz železa in brona, v travi polja; in rosa neba naj ga moči in s poljskimi živalmi naj bo njegov delež, dokler sedem dob ne preteče nad njim.«

²¹To pa pomeni, o kralj: tak je sklep Najvišjega, ki je prišel nad mojega gospoda, kralja:

²²»Pregnali te bodo od ljudi in pri poljskih živalih bo tvoje bivališče. Travo ti bodo dajali jesti kakor govedu in rosa neba te bo močila. Sedem dob bo preteklo nad teboj, dokler ne spoznaš, da ima Najvišji oblast nad človeškim kraljestvom ter ga daje, komur ga hoče.

²³In da so rekli, naj se pusti štor s koreninami drevesa, pomeni: tvoje kraljestvo si bo opomoglo, brž ko spoznaš, da imajo Nebesa oblast.

²⁴Zato, o kralj, naj ti ugaja moj nasvet: S pravičnostjo odpravi svoje grehe in z usmiljenjem do revnih svoje krivice! Tako bo tvoja blaginja trajna.«

Izpolnitev sanj

²⁵Vse to je prišlo na kralja Nebukadnezarja.

²⁶Ob koncu dvanajstih mesecev, ko se je sprehajal po kraljevi palači v Babilonu,

²⁷je kralj spregovoril in rekel: »Ali ni to veliki Babilon, ki sem ga v moči svojega bogastva in v slavo svojega veličastva jaz sezidal za kraljevo hišo?«

²⁸Še je bila beseda v kraljevih ustih, ko je prišel glas iz nebes: »Tebi, o kralj Nebukadnezar, se naznanja: »Kraljestvo ti je vzeto.

²⁹Od ljudi te bodo pregnali, pri poljskih živalih bo tvoje bivališče, travo ti bodo dajali jesti kakor govedu. Sedem dob bo preteklo nad teboj, dokler ne spoznaš, da ima Najvišji oblast nad človeškim kraljestvom in ga daje, komur ga hoče.«

³⁰Še isto uro se je beseda izpolnila nad Nebukadnezarjem. Od ljudi je bil pregan, jedel je travo kakor govedo, rosa neba je močila njegovo telo, dokler

niso postali njegovi lasje kakor orlovo perje in njegovi nohti kakor ptičji kremplji.

Nebukadnezar ozdravljen

³¹»Ob koncu dni sem jaz, Nebukadnezar, povzdignil oči v nebo in razum se mi je povrnil. Slavil sem Najvišjega, hvalil in poveličeval večno Živega: Kajti njegova oblast je večna oblast in njegovo kraljestvo je iz roda v rod.

³²Vsi prebivalci zemlje veljajo kakor nič; po svoji volji ravna z vojsko neba in s prebivalci zemlje. Ni ga, ki bi zadržal njegovo roko ali mu rekel: »Kaj delaš?«

³³V tistem času se mi je povrnil razum. Slavi mojega kraljestva sta se povrnila moje veličastvo in moj sijaj. Moji svetovalci in velikaši so me poiskali, spet sem bil postavljen nad svoje kraljestvo in podeljena mi je bila še večja oblast.

³⁴Zdaj jaz, Nebukadnezar, hvalim, slavim in poveličujem kralja nebes, kajti vsa njegova dela so resnična, njegova pota pravična. Tiste pa, ki hodijo v prevzetnosti, more tudi ponižati.«

Daniel 5

Belšacárjeva gostija

¹Kralj Belšacár je priredil veliko gostijo svojim tisoč velikašem in s temi tisočimi je pil vino.

²Ko je tako popival vino, je Belšacár rekel, naj prinesejo zlate in srebrne posode, ki jih je bil njegov oče Nebukadnezar odnesel iz templja v Jeruzalemu, da bi iz njih pili kralj, njegovi velikaši, njegove žene in njegove stranske žene.

³Tedaj so prinesli zlate posode, ki so jih bili odnesli iz templja, Božje hiše v Jeruzalemu, in pili so iz njih kralj, njegovi velikaši, njegove žene in njegove stranske žene.

⁴Pili so vino in slavili bogove iz zlata in srebra, brona, železa, lesa in kamna.

⁵V tistem trenutku pa so se prikazali prsti človeške roke in pisali po apneni steni kraljeve palače nasproti svečniku. Kralj je zagledal dlan roke, ki je pisala.

⁶Tedaj je kralju pobledelo obličje in njegove misli so ga prestrašile, kolčni zgibi so mu popustili in njegova kolena so tolkla druga ob drugo.

⁷Kralj je glasno zaklical, naj pripeljejo vedeževalce, kaldejce in zvezdoglede. Kralj je spregovoril in rekel babilonskim modrecem: »Vsak, kdor prebere to pisanje in razloži njegov pomen, bo oblečen v škrlat, imel bo zlato verižico na vratu in vladal kot tretji v kraljestvu.«

⁸Tedaj so prišli vsi kraljevi modreci, pa niso mogli prebrati pisanja in ne razložiti kralju njegovega pomena.

⁹Kralj Belšacár se je tedaj zelo prestrašil, njegova barva se je spremenila in njegovi velikaši so bili zbegani.

Daniel razloži skrivnostno pisanje

¹⁰Zaradi besed kralja in njegovih velikašev je vstopila v hišo gostije kraljica. Kraljica je spregovorila in rekla: »Živel kralj na veke! Tvoje misli naj te ne plašijo in tvoja barva naj se ne spreminja.

¹¹V tvojem kraljestvu je mož, v katerem je duh svetih bogov. V dneh tvojega očeta so se na njem razodeli razsodnost, razsvetljenje in modrost, kakor modrost bogov. Kralj Nebukadnezar, tvoj oče, ga je postavil za predstojnika čarovnikov, vedeževalcev, kaldejcev in zvezdogledov. Prav tvoj oče, o kralj!

¹²Kajti izreden duh, znanje in razsodnost v razlaganju sanj, v razjasnjevanju ugank in v reševanju težkih vprašanj so se razodeli na njem; na Danielu, ki ga je kralj poimenoval Beltšacár. Naj torej pokličejo Daniela, ki bo gotovo postregel z razlago.«

Daniel pred kraljem

¹³Tedaj so Daniela pripeljali pred kralja. Kralj je spregovoril in rekel Danielu: »Ali si ti Daniel, eden izmed sinov Judovih izgnancev, ki jih je kralj, moj oče, pripeljal iz Judeje?

¹⁴Slišal sem o tebi, da je v tebi duh bogov in da so pri tebi našli razsodnost, razsvetljenje in izredno modrost.

¹⁵Pravkar so pripeljali predme modrece in vedeževalce, da bi prebrali to pisanje in mi razodeli njegov pomen, pa niso mogli razložiti pomena besed.

¹⁶O tebi pa sem slišal, da moreš razložiti pomen in rešiti težka vprašanja. Če torej moreš prebrati pisanje in mi razložiti njegov pomen, boš oblečen v škrlat, imel boš zlato verižico na svojem vratu in vladal kot tretji v kraljestvu.«

¹⁷Tedaj je Daniel odgovoril in rekel pred kraljem: »Tvoji darovi naj ostanejo tebi in darila daj drugemu! Toda pisanje bom kralju prebral in mu razložil pomen.

¹⁸Ti si kralj. Najvišji Bog je dal kraljestvo, veličino, čast in veličastvo Nebukadnezarju, tvojemu očetu.

¹⁹Zaradi veličine, ki mu jo je podelil, so se tresla vsa ljudstva, narodi in jeziki ter so trepetali pred njim. Kogar je hotel, je lahko usmrtil, in kogar je hotel, je ohranil pri življenju; kogar je hotel, je lahko povišal, in kogar je hotel, je ponižal.

²⁰Ko pa se je njegovo srce prevzelo in se je njegov duh zakrknil v predrznosti, je bil pahnjen s kraljevskega prestola in odvzeto mu je bilo dostojanstvo.

²¹Izmed človeških sinov je bil preganjan in njegovo srce je postalo podobno živalskemu. Pri divjih oslih je bilo njegovo bivališče, travo so mu dajali jesti kakor govedu, rosa neba je močila njegovo telo, dokler ni spoznal, da ima Najvišji Bog oblast nad človeškim kraljestvom in da nadenj postavi, kogar hoče.

²²Tudi ti, njegov sin Belšacár, nisi ohranil v ponižnosti svojega srca, čeprav si vse to vedel,

²³ampak si se vzdignil proti Gospodu nebes. Posode iz njegove hiše si dal prinesti predse in si pil iz njih vino, ti, tvoji velikaši, tvoje žene in tvoje stranske žene. Slavil si bogove iz srebra in zlata, brona, železa, lesa in kamna, ki ne vidijo, ne slišijo in nimajo razuma. Nisi pa častil Boga, v čigar roki je tvoj življenjski dih in vse tvoje poti.

²⁴Zato je on sam poslal dlan roke, ki je napisala to pisanje.

²⁵To pa je pisanje, ki je bilo napisano: mené, mené, tekél, uparsín.

²⁶To pa je pomen besed: mené: preštel je Bog tvoje kraljestvo in mu odredil konec;

²⁷tekél: stehtan si bil na tehtnici in izkazalo se je, da si prelahek;

²⁸perés: tvoje kraljestvo bo razdeljeno in izročeno Medijcem in Perzijcem.«

²⁹Tedaj je Belšacár rekel, naj Daniela oblečejo v škrlat, mu dajo zlato verižico okoli vratu in razglasijo, da bo kot tretji vladal v kraljestvu.

³⁰Kaldejski kralj Belšacár je bil umorjen še isto noč.

Daniel 6

¹ Kraljestvo je dobil Medijec Darej, star dvainšestdeset let.

Zanka Danielovih sovražnikov

² Dareju se je zdelo prav, da nad kraljestvo postavi sto dvajset satrapov, ki naj bi bili po vsem kraljestvu.

³ Čeznje je postavil tri višje uradnike, eden izmed njih je bil Daniel. Satrapi naj bi jim dajali obračun, da kralj ne bi trpel škode.

⁴ Daniel pa je zaradi svojega odličnega duha močno prekašal uradnike in satrape, zato se ga je kralj namenil postaviti čez vse kraljestvo.

⁵ Višja uradnika in satrapi so zaradi tega iskali vzrok za tožbo proti Danielu glede uprave v kraljestvu. Vendar niso mogli najti nobenega vzroka ne slabega dejanja, kajti bil je zanesljiv in nikakršne malomarnosti ali slabega dejanja niso mogli zaslediti pri njem.

⁶ Tedaj so rekli ti možje: »Nobenega vzroka za tožbo zoper tega Daniela ne bomo našli, razen če najdemo kaj zoper njega v postavi njegovega Boga.«

⁷ Nato so višja uradnika in satrapi odhiteli h kralju ter mu rekli takole: »Živel kralj Darej na veke!

⁸Vsi višji uradniki v kraljestvu, predstojniki, satrapi, svetovalci in upravniki svetujemo, naj kralj izda odlok in strogo določi: »Vsakogar, kdor bo v tridesetih dneh kogar koli kaj prosil, boga ali človeka, razen tebe, o kralj, bodo vrgli v levjo jamo.«

⁹Zdaj torej, o kralj, izdaj odlok in podpiši listino, ki ju po nespremenljivi medijsko-perzijski določbi ne morejo preklicati!«

¹⁰Tako je kralj Darej podpisal listino in odlok.

Daniela vržejo v levjo jamo

¹¹Ko je Daniel izvedel, da je bil odlok podpisan, je šel v svojo hišo. V gornji izbi je imel odprta okna proti Jeruzalemu. Trikrat na dan je pokleknil na svoja kolena, molil in slavil svojega Boga, kakor je delal že prej.

¹²Tedaj so ti možje prihiteli in našli Daniela, ko je molil in milo prosil pred svojim Bogom.

¹³Pristopili so in rekli pred kraljem glede kraljevega odloka: »O kralj, ali nisi podpisal odloka, da bo vsak, kdor bo v tridesetih dneh kogar koli kaj prosil, boga ali človeka razen tebe, o kralj, vržen v levjo jamo?« Kralj je odgovoril in rekel: »Trdna je ta odredba po medijsko-perzijski določbi, ki ne bo preklicana.«

¹⁴Tedaj so odgovorili in rekli pred kraljem: »Daniel, eden izmed sinov judovskih izgnancev, se ne meni zate, o kralj, niti za odlok, ki si ga podpisal, temveč trikrat na dan opravlja svojo molitev.«

¹⁵Ko je kralj slišal za stvar, mu je bilo zelo hudo zaradi njega in je premišljal, kako bi rešil Daniela. Do sončnega zahoda se je trudil, da bi ga osvobodil.

¹⁶Toda tisti možje so odhiteli h kralju in kralju rekli: »Vedi, o kralj, pri Medijcih in Perzijcih je določba, da se noben odlok ali odredba, ki jo je izdal kralj, ne more spremeniti!«

¹⁷Tedaj je kralj rekel, naj pripeljejo Daniela in ga vržejo v levjo jamo. Kralj je spregovoril in rekel Danielu: »Tvoj Bog, ki mu nenehno služiš, on naj te reši!«

¹⁸Nato so prinesli kamen in ga položili na odprtino jame. Kralj ga je zapečatil s svojim pečatnim prstanom in s pečatnimi prstani svojih velikašev, da se zadeva glede Daniela ne bi spremenila.

¹⁹Potem je kralj odšel v svojo palačo in prebil noč v postu. Tudi ni dovolil, da bi mu pripeljali stranske žene; in spanec ga je zapustil.

²⁰Navsezgodaj, še ob svitu, je kralj vstal in v naglici šel k levji jami.

²¹Ko se je približal jami, je z žalostnim glasom poklical Daniela. Kralj je spregovoril in rekel Danielu: »Daniel, služabnik živega Boga, ali te je tvoj Bog, ki mu nenehno služiš, mogel rešiti levov?«

²²Tedaj je Daniel nagovoril kralja: »Živel kralj na veke!

²³Moj Bog je poslal svojega angela in zaprl levom žrela. Niso me poškodovali, kajti pred seboj me je našel nedolžnega, in tudi zoper tebe, o kralj, nisem storil krivice.«

²⁴Tedaj se je kralj silno razveselil nad njim in rekel, naj potegnejo Daniela iz jame. Daniela so potegnili iz jame in niso našli na njem nobene poškodbe, kajti zaupal je v svojega Boga.

²⁵In kralj je rekel, naj pripeljejo tiste može, ki so obtožili Daniela, in jih z njihovimi otroki in njihovimi ženami vržejo v levjo jamo. Niso še prileteli do dna jame, že so jih levi zgrabili in jim zdrobili vse kosti.

Priznanje Boga

²⁶Tedaj je kralj Darej napisal vsem ljudstvu, narodom in jezikom, ki prebivajo po vsej zemlji: »Mir naj se vam pomnoži!

²⁷To je moj ukaz: V vsem gospostvu mojega kraljestva naj vsi trepetajo in se bojé Danielovega Boga: Kajti on je živi Bog, ki ostane na veke. Njegovo kraljestvo ne bo uničeno, njegovo gospostvo je do konca.

²⁸On osvobaja in rešuje, dela znamenja in čudeže na nebu in na zemlji. Kajti rešil je Daniela iz levjih šap.«

²⁹Ta Daniel pa je imel uspeh ob Darejevem kraljevanju in ob kraljevanju Perzijca Kira.

Daniel 7

Danielova videnja Prvo videnje: Štiri zveri

¹V prvem letu Belšacárja, babilonskega kralja, je imel Daniel na svojem ležišču sanje in videnja svoje glave. Potem je popisal sanje; to pa je začetek poročila.

²Daniel je spregovoril in rekel: Videl sem v svojem videnju ponoči; in glej, štirje vetrovi neba so razburkali veliko morje.

³Štiri velike zveri so prihajale iz morja, različne druga od druge.

⁴Prva je bila kakor lev in je imela orlove peruti. Gledal sem in medtem so bile njene peruti izpuljene. Vzdignila se je s tal in stala na nogah kakor človek in dano ji je bilo človeško srce.

⁵In glej, druga zver, drugačna, podobna medvedu; po eni strani se je zravnila in je imela troje reber v svojih ustih med svojimi zobmi. Bilo ji je rečeno: Vstani, pojej veliko mesa!

⁶Nato sem videl, in glej, naslednja zver, bila je kakor panter, imela je štiri ptičje peruti na hrbtu. Zver je imela štiri glave in dana ji je bila oblast.

⁷Dalje sem gledal v svojih nočnih videnjih, in glej, četrta zver, grozotna in strašna in zelo močna. Imela je mogočne železne zobe. Žrla je in drobila, kar pa je ostalo, je pomendrala s svojimi nogami. Razlikovala se je od vseh zveri pred njo in je imela deset rogov.

⁸Opazoval sem rogove in glej, poglal je med temi drug, majhen rog. Trije od prejšnjih rogov so bili pred njim izdrti. In glej, na tem rogu so bile oči kakor človeške oči in usta, ki so govorila drzne reči.

Božja sodba

⁹Videl sem: Takrat so bili povzdignjeni prestoli in Staroletni se je usedel. Njegovo oblačilo je bilo belo kakor sneg in lasje na njegovi glavi kakor čista volna. Njegov prestol so bili ognjeni plameni in njegova kolesa goreč ogenj.

¹⁰Ognjena reka je tekla in se izlivala pred njim. Tisočkrat tisoči so mu stregli in desettisočkrat desettisoči so stali pred njim. Sodni dvor je sedel in knjige so se odprle.

¹¹Gledal sem tedaj zaradi hrupa drznih besed, ki jih je rog govoril. Gledal sem, dokler ni bila zver umorjena, njeno truplo uničeno in izročeno požigu ognja.

¹²Tudi drugim zverem je bila oblast odvzeta, dolgost njihovega življenja pa jim je bila dana do določenega časa in do določene dobe.

Sin človekov

¹³V nočnih videnjih sem gledal: Glej, skupaj z oblaki neba je prihajal nekdo kakor sin človekov; dospel je do Staroletnega in privedli so ga predenj.

¹⁴Njemu je bila dana oblast, čast in kraljestvo, in vsa ljudstva, narodi in jeziki so mu služili. Njegova oblast je večna oblast, ki ne preide, in njegovo kraljestvo, ki ne bo uničeno.

Razlaga videnja

¹⁵Jaz, Daniel, sem bil v svojem duhu globoko pretresen in videnja moje glave so me zmedla.

¹⁶Pristopil sem k enemu izmed tam stoječih in ga poprosil, naj mi da pojasnilo za vse to. Rekel mi je in mi pojasnil pomen stvari:

¹⁷»Te velike zveri, ki so štiri, so štirje kralji, ki se bodo vzdignili na zemlji;

¹⁸in sveti Najvišjega bodo dobili kraljestvo in kraljestvo bodo obdržali na vekomaj in na vekov veke.«

¹⁹Nato sem hotel še natančno izvedeti o četrti zveri, ki se je razlikovala od vseh in je bila nadvse grozna. Zobe je imela železne in kremplje iz brona. Žrla je in drobila, ostanke pa mendlala z nogami.

²⁰In tudi o desetih rogovih na njeni glavi in o drugem rogu, ki je pognal in so pred njim odpadli trije rogovi; o tem rogu namreč, ki je imel oči in usta, ki so govorila drzne reči, in je bil videti večji od njegovih tovarišev.

²¹Gledal sem in ta rog se je spustil v boj s svetimi in zmagoval nad njimi,

²²dokler ni prišel Staroletni in je bila sodba dana svetim Najvišjega. Tako je prišel čas, da so se sveti polastili kraljestva.

²³Tako je rekel: »Četrta zver pomeni: Četrto kraljestvo bo na zemlji, ki se bo razlikovalo od vseh drugih kraljestev. Požrlo bo vso zemljo, jo pomendralo in zdrobilo.

²⁴Deset rogov pa pomeni: Iz tega kraljestva bo vstalo deset kraljev, za njimi vstane še nekdo drug. Ta se bo razlikoval od prejšnjih in bo ponižal tri kralje.

²⁵Drzne besede bo govoril zoper Najvišjega, uničeval bo svete Najvišjega; in prizadeval si bo spremeniti čase in postavo. Ti bodo izročeni v njegove roke za čas, dva časa in polovico časa.

²⁶Vendar pride sodba in oblast mu odvzamejo, da bo uničen in razdejan do kraja.

²⁷Kraljestvo in oblast in veličina nad kraljestvi pod vsem nebom bodo dani ljudstvu svetih Najvišjega. Njegovo kraljestvo je večno kraljestvo, vse oblasti mu bodo služile in mu bodo pokorne.«

²⁸Tukaj je konec poročila. Mene, Daniela, so moje misli strašno zmedle in moja barva se je spremenila, reč pa sem ohranil v srcu.

Daniel 8

Drugo videnje: Oven in kozel

¹V tretjem letu kraljevanja Belšacárja, sem prejel jaz, Daniel, videnje po onem, ki sem ga prejel na začetku.

²V videnju sem gledal: Zgodilo se je, ko sem gledal, da sem bil v prestolnici Suze, ki je v pokrajini Elám. Gledal sem v videnju, da sem bil ob reki Uláj.

³Povzdignil sem svoje oči in sem videl: Glej, oven je stal pred reko. Imel je dva rogova. Rogova sta bila visoka; eden je bil višji od drugega in višji je pognal pozneje.

⁴Videl sem, kako je oven drezal proti zahodu, proti severu in proti jugu. Nobena od živali ni obstala pred njim in nihče se ni osvobodil iz njegove roke. Delal je po svoji volji in postal velik.

⁵Ko sem tako premišljeval, glej, je prišel kozel od zahoda. Prešel je vse obličje zemlje, ne da bi se dotaknil tal. Kozel je imel razločen rog med svojimi očmi.

⁶Prišel je k ovnu z dvema rogovoma, ki sem ga bil videl stati pred reko, in se s togoto svoje moči zaletel vanj.

⁷Videl sem ga, kako se je približal ovnu in planil proti njemu. Udaril je ovna in mu zlomil oba rogova. Oven ni imel moči, da bi obstal pred njim. Vrgel ga je na tla in ga poteptal in ni ga bilo, ki bi ovna osvobodil iz njegove roke.

⁸Kozel je nato postal silno velik. Ko je postal mogočen, se je zlomil veliki rog. Namesto tega so zrastle štirje drugi, in sicer proti štirim vetrovom neba.

⁹Iz enega od njih je zrastle majhen rog. Ta je postal silno velik v smeri proti jugu, proti vzhodu in proti čudoviti deželi.

¹⁰Zrastle je do nebesne vojske, vrgel nekaj vojske in zvezd na zemljo in jih pomendral.

¹¹Celo do kneza vojske se je povzdignil; odvezeta je bila nenehna daritev in porušen kraj njegovega svetišča.

¹²Vojska mu je bila dana zoper nenehno daritev v pregrehi; ta je vrgla resnico na tla. To je delala in bila je uspešna.

¹³Tedaj sem slišal, da je sveti spregovoril. Drugi sveti pa je rekel tistemu, ki je govoril: »Doklej to videnje o nenehni daritvi, o pregrehi opustoševalca ter teptanje svetega in vojske?«

¹⁴Rekel mu je: »Še dva tisoč tristo večerov in jutер in potem pride svetišče do svoje pravice.«

Razlaga videnja

¹⁵Zgodilo pa se je, ko sem jaz, Daniel, gledal videnje ter ga skušal razumeti, glej, stal je nasproti meni nekdo, ki je imel podobo moža.

¹⁶Potem sem slišal človeški glas ob Uláju. Zaklical je in rekel: »Gabriel, razloži temu prikazen!«

¹⁷Prišel je tja, kjer sem stal. Ko je prihajal, sem se ustrašil in padel na svoj obraz. Rekel mi je: »Vedi, sin človekov, da videnje velja za poslednji čas.«

¹⁸Ko je govoril z menoj, sem omamljen ležal pred njim z obrazom na tleh. Potem se me je dotaknil in me postavil, kjer sem prej stal.

¹⁹Rekel je: »Glej, naznanjam ti, kaj se bo zgodilo ob koncu togote; kajti v določenem času bo konec.

²⁰Oven z dvema rogoma, ki si ga videl, sta kralja Medije in Perzije.

²¹Kosmati kozel pa je kralj Javána. Veliki rog, ki je bil med njegovimi očmi, je prvi kralj.

²²Da se je zlomil in so štirje drugi stopili na njegovo mesto, pomeni: štiri kraljestva vstanejo iz njegovega naroda, vendar ne z njegovo močjo.

²³Toda ob koncu njihovega kraljevanja, ko bodo hudodelci presegli mero, vstane kralj z drznim obrazom in več v spletkarjenju.

²⁴Njegova moč se bo okrepila, vendar ne z njegovo lastno močjo. Izmišljal si bo osupljive reči in imel bo uspeh v svojih delih. Pogubil bo mogočne in ljudstvo svetih.

²⁵Zaradi njegove prebrisanosti se bo posrečila prevara v njegovi roki. V svojem srcu se bo poveličeval in v ravnodušnosti bo pokončal mnoge. Proti knezu knezov se bo postavil, toda razbit bo brez človeške roke.

²⁶Videnje o večeru in jutru, o katerih se je govorilo, je resnično. Ti pa ohrani skrivnost o videnju, kajti izpolnilo se bo po mnogih dneh.«

²⁷Jaz, Daniel, pa sem oslabel in bil bolan nekaj dni. Potem sem vstal, da uredim kraljeve zadeve; vendar sem zaradi prikazni še naprej ostal zbegan, kajti nisem je mogel razumeti.

Daniel 9

Danielova molitev

¹V prvem letu Dareja, Kserksovega sina, iz rodbine Medijcev, ki je kraljeval nad kraljestvom Kaldejcev,

²v prvem letu njegovega kraljevanja sem jaz, Daniel, preiskoval v knjigah število let, ki naj se nad jeruzalemskimi razvalinami izpolnijo po Gospodovi besedi preroku Jeremiju: sedemdeset let.

³Obrnil sem svoj obraz k svojemu Gospodu Bogu, da bi ga iskal z molitvijo in s prošnjami, s postom v raševini in pepelu.

⁴Molil sem h Gospodu, svojemu Bogu, priznal sem in rekel: »O Gospod, veliki in strašni Bog, ki ohranjaš zavezo in dobroto tem, ki ga ljubijo in se držijo njegovih zapovedi.

⁵Grešili smo in krivično ravnali, brezbožni smo bili, upirali smo se in odstopili od tvojih zapovedi in od tvojih sodb.

⁶Nismo poslušali tvojih služabnikov prerokov, ki so v tvojem imenu govorili našim kraljem, našim knezom, našim očetom in vsemu ljudstvu dežele.

⁷Tebi, o Gospod, gre pravičnost, nam pa sramota obličja, kakor je ta dan, nam, Judovim možem, prebivalcem Jeruzalema in vsemu Izraelu, ki so blizu in daleč, po vseh deželah, ki si jih tja razkropil zaradi nezvestobe, katero so zakrivili zoper tebe.

⁸Da, Gospod, sramota nam, našim kraljem, našim knezom in našim očetom, ker smo grešili proti tebi.

⁹Pri Gospodu, našem Bogu je usmiljenje in odpuščanje, čeprav smo se mu uprli.

¹⁰Nismo poslušali glasu Gospoda, svojega Boga, in nismo ravnali po njegovih postavah, ki nam jih je dajal po svojih služabnikih prerokih.

¹¹Ves Izrael je prestopil tvojo postavo in se odvrnil, da ne bi prisluhnil tvojemu glasu. Na nas sta se razlila prekletstvo in prisega, o katerih je pisano v postavi Božjega služabnika Mojzesa, ker smo grešili proti tebi.

¹²Uresničil je svoje besede, ki jih je govoril zoper nas in zoper naše sodnike, ki so nas sodili. Nad nas je spravil veliko nesrečo, kakršna se še ni zgodila pod vsem nebom, ki pa se je zgodila v Jeruzalemu.

¹³Kakor je pisano v Mojzesovi postavi, vsa ta nesreča je prišla nad nas. Nismo pomirili obličja Gospoda, svojega Boga, s tem da bi se odvrnili od svojih krivd in se poučili v tvoji resnici.

¹⁴ Gospod pa je bedel nad nesrečo, ki jo je poslal nad nas; kajti pravičen je Gospod, naš Bog, pri vseh svojih delih, ki jih je storil, le mi nismo poslušali njegovega glasu.

¹⁵Zdaj torej, Gospod, naš Bog, ki si z mogočno roko izpeljal svoje ljudstvo iz egiptovske dežele in si si naredil ime, kakor je ta dan, grešili smo, krivično smo ravnali.

¹⁶Moj Gospod, po vseh tvojih pravičnih delih naj se odvrneta, prosim, tvoja jeza in tvoj srd od tvojega mesta Jeruzalema in od tvoje svete gore. Zaradi naših grehov in zaradi krivde naših očetov sta Jeruzalem in tvoje ljudstvo v zasmeh vsem, ki so okoli nas.

¹⁷Zdaj torej, naš Bog, poslušaj molitev svojega služabnika in njegovo prošnjo! Razjasni svoj obraz zaradi sebe, o Gospod, nad svojim opustošenim svetiščem!

¹⁸Nagni, moj Bog, svoje uho in poslušaj! Odpri svoje oči in poglej na naše opustošenje in na mesto, na katero je priklicano tvoje ime. Svoje prošnje polagamo predte, vendar ne zaradi svoje pravičnosti, temveč zaradi tvojega obilnega usmiljenja.

¹⁹O Gospod, poslušaj! O Gospod, odpusti! O Gospod, bodi pozoren in stori to! Ne odlašaj, zaradi sebe samega, moj Bog, kajti tvoje ime je priklicano na tvoje mesto in na tvoje ljudstvo.«

Gabriel razloži Jeremijevo prerokovanje

²⁰Še sem govoril, molil in priznaval svoj greh in greh svojega ljudstva Izraela ter polagal pred Gospoda, svojega Boga, svojo prošnjo za sveto goro mojega Boga;

²¹in ko sem še govoril v molitvi, je ob večerni daritvi mož Gabriel, ki sem ga na začetku gledal v videnju, naglo priletel k meni.

²²Dal mi je vedeti, da bo govoril z menoj. Rekel je:»Daniel, zdaj sem prišel, da te poučim v razsodnosti.

²³Ob začetku tvojih prošenj je izšla beseda in jaz sem prišel, da jo oznamim; kajti ljubljen si. Bodi zato pozoren na besedo in doumi videnje:

²⁴Sedemdeset tednov je odrejenih za tvoje ljudstvo in za mesto tvoje svetosti: da preneha pregreha, se zapečati greh in se zadosti za krivdo; da se vpelje večna pravičnost, se potrdita videnje in prerok in da se mazili Presveto.

²⁵Vedi torej in razumi: od tedaj, ko je izšla beseda, da se obnovi in pozida Jeruzalem, do maziljenca, glavarja, bo sedem tednov in dvainšestdeset tednov; obnovljena in pozidana bosta trg in obzidje, toda v hudih časih.

²⁶Po dvainšestdesetih tednih bo maziljenec pokončan in nič ne bo imel. Mesto in svetišče bo razdejalo glavarjevo ljudstvo, ki pride. Njegov konec bo v poplavi in do konca bo vojna, prevrat in opustošenja.

²⁷Z mnogimi utrdi zavezo za en teden, in na polovici tedna odpravi klavno in jedilno daritev; na krilu bo gnusoba opustošenja do konca, ko se bo izvršila obsodba nad pokončevalcem.«

Daniel 10

Tretje videnje: V platno oblečen mož

¹V tretjem letu perzijskega kralja Kira je bila beseda razodeta Danielu, ki se je imenoval Beltšacár. Beseda je bila resnična in vojska je bila velika. Umel je besedo in je dobil razumnost v prikazni.

²V tistih dneh sem jaz, Daniel, žaloval tri tedne.

³Okusnih jedil nisem užival, meso in vino nista prišla v moja usta. Tudi se nisem mazilil, dokler niso potekali trije tedni.

⁴Štiriindvajseti dan prvega meseca sem bil ob veliki reki, to je ob Tigrisu.

⁵Povzdignil sem svoje oči in videl: Glej, v platno oblečen mož in okoli ledij je imel pas iz čistega zlata.

⁶Njegovo telo je bilo kakor hrizolit in njegov obraz je bil podoben blisku. Njegove oči so bile kakor goreče plamenice, njegove roke in noge kakor lesket zglajenega brona. Glas njegovih besed je bil kakor hrum množice.

⁷Samo jaz, Daniel, sem videl prikazen. Možje, ki so bili z menoj, prikazni niso videli; toda prevzel jih je silen strah, da so zbežali in se poskrili.

⁸Tako sem ostal sam in gledal to veliko prikazen. V meni ni ostalo moči; moja polt se je popolnoma spremenila, in moči nisem obdržal.

⁹Tedaj sem zaslišal glas njegovih besed, in ko sem poslušal glas njegovih besed, sem omamljen padel na obraz, s svojim obrazom na tla.

¹⁰A glej, roka se me je dotaknila in mi pomagala na kolena in na dlani mojih rok.

¹¹Rekel mi je: »Daniel, mož ljubljeni, bodi pozoren na besede, ki ti jih govorim, in stopi tja, kjer si stal, kajti zdaj sem poslan k tebi.« Ko je z menoj to govoril, sem tresoč se vstal.

¹²Potem mi je rekel: »Ne boj se, Daniel, kajti od prvega dne, ko si pripravil svoje srce, da bi razumel in se ponižal pred svojim Bogom, so bile tvoje besede uslišane; in zaradi tvojih besed sem prišel.

¹³Knez perzijskega kraljestva se mi je ustavljal enaindvajset dni; in glej, Mihael, eden prvih knezov, mi je prišel na pomoč. Pustil sem ga tam pri perzijskih kraljih,

¹⁴jaz pa sem prišel, da ti razodenem, kaj se bo tvojemu ljudstvu zgodilo poslednje dni, kajti še ena prikazen je za naslednje dni.«

¹⁵Ko je še z menoj govoril te besede, sem se vrgel z obrazom na tla in onemel.

¹⁶Toda glej, nekdo, ki je bil podoben človeškim sinovom, se je dotaknil mojih ustnic in odprl sem usta ter govoril. Rekel sem temu, ki je stal pred menoj: »Moj gospod, ob tej prikazni so me obšle bolečine in nisem obdržal moči.

¹⁷Le kako more hlapec mojega gospoda govoriti s takim gospodom? Od tedaj ni moči v meni in tudi dih ni ostal v meni.«

¹⁸Tedaj se me je spet dotaknil ta, ki je bil videti kakor človek, ter me okrepil.

¹⁹Rekel je: »Ne boj se, mož ljubljeni! Mir s teboj! Bodi močan, da, bodi močan!« Ko mi je tako govoril, sem se počutil okrepljenega in sem rekel: »Naj govori moj gospod, kajti okrepil si me!«

²⁰Potem je rekel: »Ali veš, zakaj sem prišel k tebi? Zdaj se bom vrnil, da bi se bojeval s knezom Perzije. Jaz odhajam, toda glej, prihaja knez Javána.

²¹Toda naznanjam ti, kaj je določeno v pismu resnice. Nikogar namreč ni, ki bi se z menoj bojeval proti njim razen vašega kneza Mihaela.

Daniel 11

¹Jaz pa sem v prvem letu Medijca Dareja stal ob njem, v pomoč in obrambo.«

Vojne med severnimi in južnimi kralji

²In zdaj ti bom naznanil resnico: »Glej, še trije kralji bodo nastopili v Perziji; četrti pa si bo pridobil večje bogastvo od vseh. Ko postane mogočen po svojem bogastvu, bo nahujskal vse zoper kraljestvo Javána.

³In vstal bo junaški kralj, ki bo gospodoval z veliko močjo in delal po svoji volji.

⁴Toda ko nastopi, se bo njegovo kraljestvo razdrobilo in se razdelilo na štiri vetrove neba, vendar ne med njegove potomce, tudi ne na gospostvo, kateremu je gospodoval; kajti njegovo kraljestvo bo razkosano in dobili ga bodo drugi namesto teh.

⁵Južni kralj bo postal mogočen, vendar bo eden izmed njegovih knezov mogočnejši od njega in bo gospodoval; njegovo gospostvo bo zelo veliko gospostvo.

⁶Ko bo minilo nekaj let, bosta postala prijatelja. Hči južnega kralja bo šla k severnemu kralju, da vzpostavi premirje. Toda moč njene roke se ne bo obdržala in njegovo potomstvo ne bo obstalo. Izdana bo namreč ona in njeno spremstvo, njen otrok in njen zaščitnik ob svojem času.

⁷Za nekaj časa pa se poganjek iz njene korenine dvigne na njegovo mesto. Prišel bo z vojsko in stopil v trdnjavo severnega kralja, jih napadel in porazil.

⁸Tudi njihove bogove skupaj z njihovimi ulitimi podobami in dragocenimi predmeti iz srebra in zlata bo odpeljal kot plen v Egipt. Potem bo nekaj let ostal daleč od severnega kralja.

⁹Zatem pa bo prišel v kraljestvo južnega kralja, a se bo moral vrniti v svojo deželo.

¹⁰Toda njegova sinova bosta pripravila vojno in zbrala veliko množico številnih čet. Eden bo prišel in poplaval vse kakor povodenj. Nato bo prodril do svoje trdnjave.

¹¹Južni kralj se bo tedaj razsrdil in prišel, da bi se vojskoval z njim, s severnim kraljem. Ta se mu bo postavil nasproti z veliko množico, vendar bo množica padla v njegove roke.

¹²Ko bo množica odbita, se bo njegovo srce prevzelo. Pobil bo desetisoče, a se ne bo obdržal.

¹³Severni kralj se bo vrnil, zbral bo množico, še večjo kakor prej, in ob koncu časov bo zagotovo prišel z veliko vojsko in obilnim pratežem.

¹⁴V tistih časih bodo mnogi vstali zoper južnega kralja in sinovi nasilnežev iz tvojega ljudstva se bodo vzdignili, da se izpolni videnje, vendar bodo propadli.

¹⁵Severni kralj bo potem prišel, podrl nasip in zavzel utrjeno mesto. Južne sile ne bodo obstale in njegovo izbrano ljudstvo ne bo imelo moči, da obstane.

¹⁶Tako bo tisti, ki pride nadenj, delal po svoji volji in nihče ne bo obstal pred njim. Ustavil se bo v čudoviti deželi in vse bo v njegovih rokah.

¹⁷Tedaj se bo tudi odločil, da pojde s silo vsega svojega kraljestva in se pobota z njim. In storil bo. Hčer žená mu bo dal, da bi ga uničil. Vendar ne bo obstal in ne bo se mu zgodilo.

¹⁸Nato bo obrnil svoje obličje na otoke in jih mnogo osvojil. Neki vojskovodja pa bo vendar naredil konec njegovemu zasramovanju in mu tako povrnil za njegovo zasramovanje.

¹⁹Potem bo obrnil svoje obličje na utrjena mesta svoje dežele, vendar se bo spotaknil in padel, in ne bo ga najti.

²⁰Namesto njega bo nastopil nekdo, ki bo poslal biriča po čudovitem kraljestvu. Toda v nekaj dneh bo zlomljen, vendar ne z jezo in tudi ne v boju.

²¹Namesto njega bo potem nastopil nizkotnež, ne da bi mu bilo dano kraljevsko dostojanstvo. Prišel bo mirno in kraljestva se bo polastil s spletkami.

²²Hrupne sile bodo pred njim uničene in tudi knez zaveze bo strt.

²³S tistim, ki sklene zavezo, bo ravnal zvijačno. Vzpenjal se bo in se okrepil z majhnim narodom.

²⁴Mirno bo prišel v najrodovitnejše predele pokrajine in delal bo, česar niso delali njegovi očetje, ne njegovih očetov očetje. Raztresel jim bo plen, bogastvo in imetje ter bo zoper utrjena mesta snoval naklepe, a le za nekaj časa.

²⁵Potem bo obudil svojo moč in svoje srce z veliko vojsko zoper južnega kralja. Južni kralj pa se bo vzdignil na boj z veliko in zelo močno vojsko; toda ne bo obstal, ker bodo zoper njega zasnovali spletke.

²⁶Njegovi omizniki mu bodo pripravili zlom, njegova vojska se bo razkropila in veliko jih bo padlo.

²⁷Srci obeh kraljev bosta vneti za húdo in pri isti mizi bosta lažnivo govorila. Toda brez uspeha, kajti ob določenem času bo konec.

²⁸Z velikim imetjem se bo vrnil v svojo deželo in njegovo srce bo zoper sveto zavezo. Tako bo storil in se vrnil v svojo deželo.

²⁹Ob določenem času se bo spet vrnil in pojde na jug. A drugič se mu ne bo zgodilo kakor prvič.

³⁰Tokrat pridejo zoper njega ladje Kitéjcev. Izgubil bo pogum, se vrnil in se raztogotil in delal zoper sveto zavezo. Toda vrnil se bo in sporazumel s tistimi, ki so zapustili sveto zavezo.

³¹Njegove sile bodo nastopile in oskrunile svetišče utrjenega mesta. Odpravile bodo nenehno daritev in postavile gnusobo opustošenja.

³²Tiste, ki so odpadli od zaveze, bo zapeljal s prilizovanjem. Ljudstvo pa, ki pozna svojega Boga, bo ostalo trdno in bo delovalo.

³³Razumni med ljudstvom bodo tedaj mnoge poučevali; toda padali bodo pod mečem, v plamenu, v ujetništvu in v ropanju nekaj dni.

³⁴Ko bodo podlegali, jim bo prišla majhna pomoč, zato se jim bodo mnogi pridružili s prilizovanjem.

³⁵Tudi nekateri od razumnih se bodo spotaknili, da bi se tako preizkusili, prečistili in prekalili do časa, ko bo nastopil konec, kajti določeni čas bo nastopil.

³⁶Kralj pa bo delal po svoji volji. Povzdigoval se bo in poveličeval nad vsakega boga. Tudi zoper Boga bogov bo drzno govoril. Imel bo uspeh, dokler se ne dopolni jeza, kajti kar je sklenjeno, se bo izpolnilo.

³⁷Tudi bogov svojih očetov ne bo spoštoval in ne bo se oziral na ljubljenca žená ne na katerega koli boga, kajti nad vse se bo povzdigoval.

³⁸Namesto njega bo častil boga utrjenih mest; boga, ki ga niso poznali njegovi očetje, bo častil z zlatom in s srebrom, z žlahtnimi kamni in z biseri.

³⁹V bran utrjenih mest se bo postavil s tujim bogom. Tiste, ki ga bodo priznali, bo povečal s častjo, jim podelil gospostvo nad mnogimi in jim dal zemljo v plačilo.

⁴⁰Ob času konca se bo z njim spopadel južni kralj. Severni kralj bo planil nadenj z vozovi, s konjeniki in z mnogimi ladjami. Prišel bo v dežele, jih preplaval in poteptal.

⁴¹Tudi v čudovito deželo pride. Mnoge dežele bodo klonile in izpod njegove roke se rešijo samo: Edóm, Moáb in cvet Amónovih sinov.

⁴²Potem iztegne svojo roko po drugih deželah; tudi egiptovska dežela mu ne uteče.

⁴³Polastil se bo zakladov iz zlata in srebra in vseh dragocenosti Egipta, spremljali pa ga bodo Libijci in Etiopci.

⁴⁴Vendar ga bodo preplašili glasovi z vzhoda in s severa. V velikem srdu pojde, da mnoge uniči in pokonča z zakletvijo.

⁴⁵Šotore svoje palače postavi med morjem in čudovito sveto goro. Dospel bo do svojega konca, ne da bi mu bil kdor koli v pomoč.«

Daniel 12

Poslednji časi in vstajenje

¹»Tisti čas nastopi Mihael, veliki knez, ki je postavljen nad sinove tvojega ljudstva. To bo čas stiske, kakršne še ni bilo, odkar so narodi, do tega časa. V tistem času bo rešeno tvoje ljudstvo; vsak, ki se najde zapisan v knjigi.

²Mnogi izmed teh, ki spijo v prahu zemlje, se bodo prebudili; nekateri za večno življenje, drugi pa za sramoto in večno gnusobo.

³Razumni se bodo lesketali kakor sijaj neba. Ti, ki so mnoge pripeljali do pravičnosti, pa bodo kakor zvezde za vso večnost.

⁴Ti, Daniel, pa ohrani skrivnost besed in zapečati knjigo do časa, ko bo konec. Mnogi jo bodo iskali, da se jim pomnoži spoznanje.«

Kdaj bo konec

⁵Jaz, Daniel, sem gledal in glej, druga dva sta stala, eden tostran obrežja reke in drugi onkraj obrežja reke.

⁶In rekel je možu, oblečenemu v platno, ki je bil nad vodami reke: »Kdaj bo konec čudežnih stvari?«

⁷Slišal sem moža, oblečenega v platno, ki je bil nad vodami reke – imel je vzdignjeno desnico in levico proti nebu –, da je prisegel pri večno Živem: »V času, dveh časih in polovici časa; ko bo dovršeno razbijanje roke svetega ljudstva, se bo to vse zgodilo.«

⁸Slišal sem, pa nisem razumel. In rekel sem: »Moj gospod, kakšen bo konec tega?«

⁹Rekel je: »Pojdi, Daniel, kajti besede so prikrite in zapečatene do časa, ko bo konec.

¹⁰Mnogi se bodo čistili in belili in precejali, medtem ko bodo krivični ravnali krivično. Nihče od krivičnih tega ne bo razumel, le razumni bodo razumeli.

¹¹Od časa pa, ko bo odpravljena nenehna daritev in postavljena gnusoba opustošenja, ostane tisoč dvesto devetdeset dni.

¹²Blagor mu, kdor čaka in doseže tisoč tristo petintrideset dni.

¹³Ti pa zdaj pojdi proti koncu in se odpočij! K svojemu deležu boš vstal ob koncu dni!«

Ozej

Ozej 1

¹ Gospodova beseda, ki se je zgodila Ozeju, Beeríjevemu sinu, v dneh Uzíja, Jotáma, Aháza in Ezekíja, Judovih kraljev, in v dneh Jerobeáma, Joáševega sina, Izraelovega kralja.

Dve ranjeni ljubezni

²Začetek Gospodovega govora Ozeju. Gospod je rekel Ozeju: »Pojdi, vzemi si vlačugarsko ženo in vlačugarske otroke, kajti dežela se vlačuga, vlačuga stran od Gospoda.«

³Šel je torej in vzel Gómero, Diblájimovo hčer, ta je spočela in mu rodila sina.

⁴Gospod mu je rekel: »Daj mu ime Jezreél, kajti le še malo in kaznoval bom kri Jezreélovo na hiši Jehújevi in naredil bom konec kraljestvu hiše Izraelove.

⁵Tisti dan bom zlomil Izraelov lok v dolini Jezreél.«

⁶Spet je spočela in rodila hčer. Potem mu je rekel: »Daj ji ime Nepomiloščena, kajti ne bom več usmiljen z Izraelovo hišo, da bi jih še prenašal in jim prizanašal.

⁷Usmiljen pa bom z Judovo hišo: rešil jih bom po Gospodu, njihovem Bogu, ne bom jih reševal z lokom ne z mečem ne z orožjem ne s konji in ne s konjeniki.«

⁸Ko je odstavila Nepomiloščeno, je spočela in rodila sina.

⁹Potem mu je rekel: »Daj mu ime Ne-moje-ljudstvo, kajti vi niste moje ljudstvo in jaz ne bom vaš.«

Ozej 2

Bog bo zbral svoje ljudstvo

¹Izraelovih otrok bo po številu kakor morskega peska, ki ga ni mogoče premeriti in ne prešteti. Na kraju, kjer so jim rekli: »Vi niste moje ljudstvo,« jim bodo rekli: »Otroci živega Boga.«

²Judovi sinovi in Izraelovi sinovi se bodo združili, postavili si bodo enega poglavarja in prestopili svoje ozemlje, kajti Jezreélov dan bo velik.

³Recite svojemu bratu: »Moje ljudstvo« in svoji sestri: »Pomiloščena«.

Pravda z vlačugarsko ženo

⁴Pravdajte se s svojo materjo, pravdajte se, kajti ona ni moja žena ne jaz njen mož. Naj odstrani vlačugarska znamenja s svojega obraza, prešušne znake s svojih prsi.

⁵Če ne, jo slečem do golega in jo postavim, kakor je bila na dan svojega rojstva, naredim jo kakor puščavo in jo napravim kakor izsušeno zemljo, usmrtilim jo z žejo.

⁶Njenih otrok se ne bom usmilil, saj so vlačugarski otroci.

⁷Kajti njihova mati se je vlačugala, njihova spočetnica se je osramotila. Rekla je namreč: »Grem za svojimi ljubimci, ki dajejo moj kruh in mojo vodo, mojo volno in moj lan, moje olje in mojo pijačo.«

⁸Zato, glej, ji zgradim pot s trnjem, jo ogradim z ograjo, da ne najde svojih steza.

⁹Tekala bo za svojimi ljubimci, pa jih ne bo dohitela, iskala jih bo, pa ne našla. Tedaj bo rekla: »Grem in se vrnem k svojemu prvemu možu, saj mi je bilo takrat bolje kakor zdaj.«

¹⁰Ona ni spoznala, da sem ji jaz dajal žito in vino in olje, ji množil srebro in zlato, ki so ga porabili za Báala.

¹¹Zato vzamem spet nazaj svoje žito ob njegovem času in svoje vino ob njegovi letni dobi, odtegnem svojo volno in svoj lan, ki je z njima pokrivala svojo nagoto.

¹²Zdaj razodenem njeno sramoto pred očmi njenih ljubimcev in nihče je ne reši iz mojih rok.

¹³Naredil bom konec vsemu njenemu veselju, njenim praznikom in njenim mlajem, njenim sobotam in vsem njenim shodom.

¹⁴Opustošil bom njeno trto in njeno smokvo, o katerih je rekla: »To je moj zaslužek, ki so mi ga dali moji ljubimci.« Naredil jih bom za goščavo, požrle jih bodo poljske živali.

¹⁵Kaznoval bom na njej dneve Báalov, ki jim je zažigala kadilo, in se lišpala s svojim prstanom in nakitom in hodila za svojimi ljubimci, mene pa pozabljala, govori Gospod.

Gospod ji bo spregovoril na srce

¹⁶Zato, glej, jo privabim, popeljem jo v puščavo in ji spregovorim na srce.

¹⁷Potem ji od tam dam njene vinograde in dolino Ahór naredim za vrata upanja. Tam bo odgovarjala kakor v dneh svoje mladosti, kakor na dan svojega odhoda iz egiptovske dežele.

¹⁸Tisti dan, govori Gospod, me bo imenovala: »Moj mož,« ne bo me več imenovala: »Moj Báal.«

¹⁹Odstranil bom imena Báalov iz njenih ust in njihovih imen se ne bo nihče več spominjal.

²⁰Tisti dan bom zanje sklenil zavezo z živalmi polja, s pticami neba in z laznino zemlje. Lok in meč in orožje bom zdrobil v deželi in dal, da bodo varno počivali.

²¹S teboj se zaročim na veke, s teboj se zaročim v pravičnosti in v pravici, v dobroti in v usmiljenju.

²²S teboj se zaročim v resnici; in spoznala boš Gospoda.

²³Tisti dan bom uslišal, govori Gospod, uslišal bom nebo, in to bo uslišalo zemljo.

²⁴Zemlja bo uslišala žito, vino in olje, in te reči bodo uslišale Jezreéla.

²⁵Posejem si jo v deželi in pomilostim Nepomiloščeno, Ne-mojemu-ljudstvu rečem: »Ti si moje ljudstvo,« in reklo bo: »Moj Bog.«

Ozej 3

Ponovna zaljubljenost bo sad zdržnosti

¹ Gospod mi je rekel: »Pojdi spet in ljubi ženo, ki ljubi drugega in prešuštvuje, kakor Gospod ljubi Izraelove sinove, oni pa se obračajo za drugimi bogovi in ljubijo grozdne kolače.«

² Pridobil sem si jo za petnajst srebrnikov, za tovor ječmena in pol tovara ječmena.

³ Rekel sem ji: »Veliko dni čakaj name, ne vlačugaj se in ne vdajaj se moškemu in tudi jaz bom čakal nate.«

⁴ Kajti veliko dni bodo Izraelovi sinovi ostali brez kralja in brez prvaka, brez klavne daritve in brez oltarja, brez efóda in brez zaščitnikov.

⁵ Potem pa se bodo Izraelovi sinovi spreobrnili in iskali bodo Gospoda, svojega Boga, in svojega kralja Davida, hrepeneli bodo po Gospodu in po njegovi dobroti v poslednjih dneh.

Ozej 4

Bog se pravda z ljudstvom

¹ Poslušajte Gospodovo besedo, Izraelovi sinovi, kajti Gospod se pravda s prebivalci dežele, ker ni resnice ne dobrote in ne spoznanja Boga v deželi.

² Množijo se krivo priseganje in laž, uboj, tatvina in prešuštvo, prelivanje krvi zadeva ob prelivanje krvi.

³ Zato vene dežela in se suši vse, kar prebiva v njej, živali polja in ptice neba, ginejo tudi ribe v morju.

Bog se pravda z duhovniki

⁴ Le naj se nihče ne pravda, nihče naj ne opomni, in tvoje ljudstvo bo kakor tožnik duhovniku.

⁵ Spotaknil se boš podnevi, spotaknil se bo tudi prerok, pri tebi bo noč in ugonobil bom tvojo mater.

⁶ Moje ljudstvo propada, ker nima spoznanja. Ker si ti zavrgel spoznanje, bom jaz zavrgel tebe, da ne boš več moj duhovnik. Pozabil si postavo svojega Boga, tudi jaz bom pozabil tvoje otroke.

⁷Več kot jih je, bolj grešijo proti meni, njihovo slavo bom spremenil v sramoto.

⁸Greh mojega ljudstva jedo, h krivici nosijo njegovo dušo.

⁹Zgodilo se bo kakor ljudstvu tako duhovniku, kaznoval bom na njem njegove poti in povrnil mu bom njegova dela.

¹⁰Jedli bodo, a se ne bodo nasitili, vlačugali se bodo, a se ne bodo množili, ker so se nehali držati Gospoda.

Razvratno bogoslužje

¹¹Vlačuganje, vino in mošt jemljejo pamet.

¹²Moje ljudstvo sprašuje svoj les, njegova palica mu oznanja, ker ga je zapeljal duh pohotnosti, da se vlačuga stran od svojega Boga.

¹³Po vrhovih gora opravljajo daritve in po hribih zažigajo kadilo, pod hrastom in topolom, pod terebinto, kjer je dobra senca. Zato se morajo vlačugati vaše hčere in zato morajo prešuštвовati vaše snahe.

¹⁴Ne bom kaznoval vaših hčera, ker se vlačugajo, ne vaših snah, ker prešuštвujejo, kajti oni sami se ločujejo in družijo z vlačugami, opravljajo daritve s posvečenimi vlačugami: ljudstvo, ki ne razume, bo propadlo.

¹⁵Če se že ti, Izrael, vlačugaš, naj vsaj Juda ne greši! Nikar ne hodite v Gilgál, ne lazite v Bet Aven in ne prisegajte: »Kakor živi Gospod!«

¹⁶Kajti Izrael se upira kakor trmasta krava, kako naj jo torej pase Gospod kakor jagnje na planjavi?

¹⁷Efrájim se druží z maliki, pústi ga pri miru!

¹⁸Njihova pijača je zapeljiva, vlačugarsko se vlačugajo, ljubkovaje ljubijo sramoto njeni varuhi.

¹⁹Vihar jo je zajel v svoje peruti, osramočeni bodo zaradi svojih daritev.

Ozej 5

Opomin duhovnikom in kralju

¹Poslušajte to, duhovniki, prisluhni, hiša Izraelova, hiša kraljeva, poslušaj, kajti proti vam je sodba: Postali ste past v Micpi, mreža, razpeta na Taboru.

²Zabredli so globoko v pokvarjenost, a jaz bom vse opomnil.

³Jaz poznam Efrájima, Izrael ni zakrit pred menoj: kajti zdaj se vlačugaš, Efrájim, nečist si, Izrael.

⁴Njihova dela jim ne dopuščajo, da bi se vrnili k svojemu Bogu, kajti duh vlačugarstva je v njihovi sredi, Gospoda ne poznajo.

⁵Izraelova ošabnost priča proti njemu, Izrael in Efrájim se spotikata ob svojo krivdo, z njima se spotika tudi Juda.

⁶S svojo drobnico in s svojim govedom hodijo iskat Gospoda, a ga ne najdejo, umaknil se je od njih.

⁷ Gospoda so prevarali, kajti rodili so tuje otroke, zdaj bo mlaj požrl nje in njihove deleže.

Jalove vojaške zveze

⁸Zatrobite na rog v Gíbei, na trobento v Rami, vzdignite Bet Aven: za teboj, Benjamin!

⁹Efrájim bo opustošen na dan, ko bo kaznovan, o Izraelovih rodovih oznanjam, kar je res.

¹⁰Judovi prvaki so postali kakor tisti, ki prestavljajo mejnike, izlil bom nadnje svoj bes kakor vodo.

¹¹Efrájim je zatiran in oropan pravice, ker je klonil in šel za ukazom.

¹²Zato bom Efrájimu kakor molj in hiši Judovi kakor črvojed.

¹³Efrájim je videl svojo bolezen in Juda svojo zagnojitev. Efrájim je šel k Asircu in poslal k velikemu kralju, toda on vas ne more ozdraviti, ne pregnati od vas zagnojitve.

¹⁴Kajti jaz bom Efrájimu kakor lev in hiši Judovi kakor levič. Jaz, jaz bom raztrgal in odšel, odnesel bom in ni ga, ki bi rešil.

¹⁵Odšel bom in se vrnil na svoje mesto, dokler ne bodo priznali krivde in iskali mojega obličja, v stiski hrepeneli po meni.

Ozej 6

Bog zavrača površno spreobrnjenje

¹»Pridite, vrnimo se h Gospodu, kajti on je raztrgal in nas bo ozdravil, udaril je in nas bo obvezal.

²V dveh dneh nas bo oživil, tretji dan nas bo vzdignil in bomo živeli pred njegovim obličjem.

³Spoznali bomo in zasledovali, da bi spoznali Gospoda; njegov izhod je zanesljiv kakor zarja, prišel bo k nam kakor jesenski dež, kakor spomladanski dež, ki napaja zemljo.«

⁴Kaj naj ti storim, Efrájim? Kaj naj ti storim, Juda? Vaša ljubezen je kakor jutranji oblak, kakor rosa, ki zgodaj odide.

⁵Zato sem jih sekal po prerokih, jih ubijal z izreki svojih ust in moja sodba ti je vzhajala kakor luč.

⁶Da, dobroto hočem in ne klavne daritve, spoznanja Boga bolj kakor žgalne daritve.

Izrael prestopa zavezo in vara

⁷Oni pa so kakor Adam prekršili zavezo, tam so me prevarali.

⁸Gileád je mesto hudodelcev, omadeževano s krvjo.

⁹Kakor zaseda razbojnikov je družba duhovnikov, ki pobijajo po poti proti Sihemu, kajti naredili so podlost.

¹⁰V hiši Izraelovi sem videl grozote: tam se vlačuga Efrájim, se omadežuje Izrael.

¹¹Tudi Juda, nastavi si žetev. Ko bom obrnil usodo svojega ljudstva,

Ozej 7

¹ko hočem ozdraviti Izraela, se pokaže krivda Efrájima in hudobija Samarije, saj počenjajo prevaro: tat vstopa, razbojnik ropa zunaj.

²V svojem srcu ne rečejo, da se spominjam vse njihove hudobije. Zdaj jih obdajajo njihova dela, pred mojim obličjem stojijo.

Zarote na dvoru

³V svoji hudobiji razveseljujejo kralja, s svojimi lažmi prvake.

⁴Vsi ljubimkajo kakor goreča peč, ki jo pek neha kuriti, ko zamesi testo, dokler se vse ne prekvasi.

⁵Na dan našega kralja prvaki dobivajo vročico od vina, svojo roko podaja posmehljivcem.

⁶Kajti približujejo se, njihovo srce je kakor peč v njihovi preži, vso noč spi njihova jeza, zjutraj pa gori kakor ogenj v plamenih.

⁷Vsi so razžarjeni kakor peč in požirajo svoje sodnike. Vsi njihovi kralji padajo, nobeden izmed njih ne kliče k meni.

Jalova zunanja politika

⁸Efrájim se meša z ljudstvi, Efrájim je kakor podpepelnik, ki se ne obrača.

⁹Tujci žro njegovo moč, on pa tega ne spozna, lasje sivijo na njem, on pa tega ne spozna.

¹⁰Izraelova ošabnost priča proti njemu, vendar se ne vrnejo h Gospodu, svojemu Bogu, pri vsem tem ga ne marajo iskati.

¹¹Efrájim je kakor golob, zaletav in brez srca: Egipt kličejo in v Asirijo hodijo.

¹²Kamor koli bodo šli, bom raztegnil čeznje svojo mrežo. Potegnil jih bom dol kakor ptice neba, kaznoval jih bom, kakor sem dal slišati njihovemu zboru.

Lažnivci in hinavci

¹³Gorje jim, ker so zbežali od mene, pogubljeni bodo, ker so se mi uprli. Jaz sem jih rešil, oni pa proti meni govore laži.

¹⁴Ne vpijejo k meni s svojim srcem, ko tulijo na svojih ležiščih; za žito in vino trepetajo, obračajo pa se od mene.

¹⁵Jaz sem jih vodil in krepil njihove lakte, oni pa naklepajo zlo proti meni.

¹⁶Obračajo se, pa ne navzgor, postali so kakor ohlapen lok. Njihovi prvaki bodo padli pod mečem, zaradi njihovega predrznega jezika. To jim bo v zasmeh v egiptovski deželi.

Ozej 8

Izrael malikuje

¹Naj bo rog na tvojih ustih kakor orel nad hišo Gospodovo, ker so prestopali mojo zavezo in se uprli moji postavi.

²K meni vpijejo: Moj Bog, Izrael te pozna.

³Toda Izrael zavrača dobroto, naj ga zasleduje sovražnik.

⁴Postavljali so si kralje, a ne po meni, nameščali so si prvake, a nisem vedel. Iz svojega srebra in zlata so si delali malike, zato bodo iztrebljeni.

⁵Tvoje tele je odvratno, Samarija, moj srd se je vnel proti njim. Kako dolgo se ne bodo mogli očistiti?

⁶Kajti kakršen je Izrael, takšno je ono: naredil ga je obrtnik, zato ni Bog, kajti šlo bo na kosce tele samarijsko.

Jalove vojaške zveze in utrdbe

⁷Ker sejejo veter, bodo želi vihar. Žito bo brez klasa, ne bo naredilo moke; in če bi jo naredilo, jo bodo pogoltnili tujci.

⁸Izrael je pogoltnjen; zdaj so postali med narodi kakor posoda, ki je nihče ne mara.

⁹Šli so namreč v Asirijo, Efrájim je samotarski osel, najeli so ljubimce.

¹⁰Ker že najemajo narode, jih bom zdaj zbral, da se bodo nekaj časa zvijali pod bremenom kralja in prvakov.

¹¹Kajti Efrájim je množil oltarje za spravo, postali so mu oltarji za greh.

¹²Naj mu predpišem kopico zakonov v svoji postavi, imel jih bo za tuje.

¹³Prinašajo mi klavne daritvene žrtve in jih jedo kot meso, a to ne ugaja Gospodu. Zdaj se spominja njihove krivde, kaznoval bo njihove grehe in vrnili se bodo v Egipt.

¹⁴Izrael je pozabil na svojega Stvarnika in si sezidal dvorce. Juda je povečal število utrjenih mest; toda poslal bom ogenj v njegova mesta in ta bo požrl njegove trdnjave.

Ozej 9

Prerok napoveduje izgnanstvo

¹Ne vesêli se, Izrael, ne raduj se kakor ljudstva! Kajti vlačugal si se proč od svojega Boga, ljubil si vlačugarski zaslužek na vseh mlatiščih za žito.

²Mlatišče in stiskalnica ga ne bosta hranila in mošt ga bo varal.

³Ne bo več prebival v Gospodovi deželi; Efrájim se bo vrnil v Egipt in v Asiriji bo jedel nečisti kruh.

⁴Vina ne bodo več izlivali Gospodu in njihove klavne daritve mu ne bodo ugajale. Njihov kruh bo kakor kruh žalujočih, kdor ga bo jedel, bo nečist, kajti njihov kruh bo le za njihovo življenje, v Gospodovo hišo pa ne bo prišel.

⁵Kaj boste storili na dan slovesnosti, na dan Gospodovega praznika?

⁶Kajti glej, odšli bodo ob razdejanju, Egipt jih bo zbiral, Memfis jih bo pokopaval. Njihovih srebrnih dragocenosti se bo polastila kopriva, v njihovih šotorih bo trnje.

Ljudstvo zaničuje preroka

⁷Pridejo dnevi obiskanja, pridejo dnevi povračila, Izrael naj to spozna! Prerok je bedak, mož duha je zmeden, zaradi tvoje velike krivde in tvojega velikega nasprotovanja.

⁸Efrájimov stražar je prerok s svojim Bogom, a zanke so nastavljene na vseh njegovih potih, nasprotovanje je v hiši njegovega Boga.

⁹Globoko so zabredli kakor nekda v Gíbei. Spomnil se bo njihove krivde, kaznoval bo njihove grehe.

Zločin in kazen

¹⁰Kakor grozdje v puščavi sem našel Izraela, kakor prve sadeže na mladi smokvi sem gledal njihove očete. Prišli pa so v Báal Peór, se posvetili gnusobi in postali ostudni kakor njihov ljubljeneec.

¹¹Efrájim, kakor ptica bo odletela njihova slava, ne bo poroda ne nosečnosti in ne spočetja.

¹²In če bi si vendar vzredili otroke, jim jih bom vzel, da bodo brez človeka, da, gorje jim tudi, ker bom odstopil od njih.

¹³Efrájim je, kakor vidim, zasajen kakor Tir na pašniku; toda Efrájim mora peljati svoje otroke ven k ubijalcu.

¹⁴Daj jim, Gospod! Kaj jim daj? Daj jim jalova telesa in suhe prsi!

¹⁵Vsa njihova hudobija se je pokazala v Gilgálu, kajti tam sem jih zasovražil. Zaradi hudobije njihovih dejanj jih bom izgnal iz svoje hiše. Ne bom jih več ljubil, vsi njihovi prvaki so uporniki.

¹⁶Efrájim je potolčen, njihova korenina je suha, nobenega sadu ne obrodiijo. Tudi če bodo rodili, bom usmrtil ljubljence njihovega telesa.

¹⁷Moj Bog jih bo zavrgel, ker ga niso poslušali, in klatili se bodo med narodi.

Ozej 10

Konec kraljestva in malikovanja

¹Izrael je bujna trta in njegov sad je njenemu enak. Čim obilnejši je bil njegov sad, tem bolj je množil oltarje; čim bolje je bilo v deželi, tem boljše stebre so postavljali.

²Njihovo srce je razdeljeno, zdaj se bodo pokorili. Razdril bo njihove oltarje, porušil bo njihove stebre.

³Zdaj namreč pravijo: »Nimamo kralja, kajti ne bojimo se Gospoda, in kaj nam more narediti kralj?«

⁴Govorijo besede ničevih pogodb, sklepajo zavezo, in pravo poganja kot strupeno zelišče po brazdah na njivi.

⁵Za teleta v Bet Avenu se bojijo prebivalci Samarije, njegovo ljudstvo je v strahu zanj, njegovi svečeniki trepetajo zanj, za njegovo slavo, ker bo odšla od njih.

⁶Tudi to bodo odnesli v Asirijo velikemu kralju v dar. Efrájim si bo privzel sramoto, Izrael se bo sramoval svojega sklepa.

⁷Samarija bo odpustila svojega kralja kakor trsko po površju vode.

⁸Razdejane bodo višine Avena, Izraelov greh, trnje in robidovje se bo vzpenjalo po njihovih oltarjih. Rekli bodo goram: »Pokrijte nas!« in hribom: »Padite na nas!«

⁹Od gíbeških dni dalje si grešil, Izrael; tam so stali, ni jih izučila vojna v Gíbei proti sinovom hudobije.

¹⁰Na mojo željo jih bom kaznoval, in narodi se bodo zbrali proti njim, da jih bodo kaznovali za dvojno krivdo.

Prerok vabi in grozi

¹¹Efrájim je razvajena telica, ki rada mlati, jaz pa bom stopil na lepoto njenega vratu. Vpregel bom Efrájima, Juda bo oral, Jakob bo branal.

¹²Sejte si za pravičnost, žanjite za usta dobrote, prikrčite si novo zemljo; čas je, da iščete Gospoda, dokler ne pride in vam bo dal deževati pravičnost.

¹³Orali ste krivico, želi hudobijo in jedli sad laži, kajti zanašali ste se na svoje poti, na množico svojih vojakov.

¹⁴Med tvojim ljudstvom se bo vzdignilo bučanje in vse tvoje utrdbe bodo porušene, kakor je Šalmán razdejal Bet Arbeél na dan boja, ko je bila mati raztreščena na otrocih.

¹⁵To vam bo storil Betel zaradi vaše hude hudobije. Ob jutranji zarji bo izginil, izginil bo Izraelov kralj.

Ozej 11

Bog ljubi in vzgaja kakor oče

¹Ko je bil Izrael mlad, sem ga ljubil, iz Egipta sem poklical svojega sina.

²Kadar so jih klicali, so šli pred njimi; Báalom so darovali klavne daritve in malikom zažigali kadilo.

³Jaz sam sem Efrájima učil hoditi, jemal sem jih na svoje lakte, pa niso spoznali, da skrbim zanje.

⁴Pritegoval sem jih s človeškimi vezmi, z vrvicami ljubezni, bil sem jim kakor tisti, ki si vzdigujejo otroka k licu, počasi sem mu dajal jesti.

⁵Ne bo se vrnil v egiptovsko deželo, a njegov kralj bo Asirec, ker se nočejo spreobrniti.

⁶Meč bo divjal po njihovih mestih, pokončal bo njihovo domišljavost in požrl njihove načrte.

⁷Moje ljudstvo je nagnjeno k odvrčanju od mene, kličejo ga kvišku, pa se nihče ne vzdigne.

⁸Kako bi te mogel dati drugemu, Efrájim, kako bi te mogel izročiti drugemu, Izrael! Kako bi te mogel dati kakor Admo, te izročiti kakor Cebojím! Moje srce se obrača v meni, moje sočutje prekipeva.

⁹Ne bom storil po svoji srditi jezi, ne bom zvrnil Efrájima v pogubo, kajti Bog sem in ne človek, Sveti sem v tvoji sredi in ne prihajam v mesto.

¹⁰Hodili bodo za Gospodom, rjovel bo kakor lev; da, zarjovel bo in prihiteli bodo sinovi od zahoda.

¹¹Prihiteli bodo iz Egipta kakor ptica, iz asirske dežele kakor golob, in namestil jih bom v njihove hiše, govori Gospod.

Ozej 12

Bog se pravda z Izraelom

¹Efrájim me obdaja z lažjo, hiša Izraelova s prevaro, Juda še uhaja Bogu in s svetimi se kaže zvest.

²Efrájim pase veter, cel dan lovi vzhodnik, množi laž in opustošenje, sklepa zvezo z Asirijo in nosi olje v Egipt.

³Gospod se pravda z Judom, da bo kaznoval na Jakobu njegove poti in mu povrnil po njegovih delih.

⁴V materinem telesu je prijel brata za peto, ko je odrasel, se je bojeval z Bogom.

⁵Bojeval se je z angelom in vzdržal, jokal je in ga prosil, našel ga je v Betelu, tam je govoril z nami.

⁶ Gospod, Bog nad vojskami, Gospod je njegov pomnik.

⁷In ti, vrni se k svojemu Bogu, varuj dobroto in pravico in vselej zaupaj v svojega Boga.

⁸Kánaanec drži v rokah varljivo tehtnico, rad goljufa.

⁹Efrájim pravi: »Res, obogatel sem, našel sem si bogastvo. Pri vsem mojem trudu mi ne bodo našli krivde, ki bi bila greh.«

¹⁰A jaz sem Gospod, tvoj Bog, od egiptovske dežele sèm; še te bom prisilil, da boš prebival v šotorih kakor ob shodnih dnevih.

¹¹Govoril sem po prerokih in množil videnja, po prerokih sem razlagal v prilikah.

¹²Če je bil Gileád prevara, so postali ničevi; če so v Gilgálu žrtvovali bike, so tudi njihovi oltarji postali kakor kupi kamna med brazdami na polju.

¹³Jakob je zbežal na arámske planjave, Izrael je služil za ženo, za ženo je varoval.

¹⁴Po preroku je Gospod izpeljal Izraela iz Egipta, po preroku ga je varoval.

¹⁵Efrájim pa ga je prebridko izzival, zato bo naložil nanj njegovo krvoprelitje, njegov Gospod mu bo povrnil za njegovo sramotenje.

Ozej 13

Izraelov propad se bliža

¹Ko je Efrájim imel besedo, je povzročal strah v Izraelu, toda pregrešil se je z Báalom in umrl.

²Zdaj nadaljujejo z grehom in si delajo ulite podobe, malike iz srebra po svoji zamisli, vse je izdelek rokodelcev. Njim izrekajo moje klavne daritve, ljudje poljubljajo teleta.

³Zato bodo kakor jutranji oblak, kakor rosa, ki zgodaj odide, kakor pleve, ki jih veter odnese z mlatišča, kakor dim, ki se izgubi skoz odprtino.

⁴Jaz sem Gospod, tvoj Bog, od egiptovske dežele sèm; poleg mene ne poznaš Boga, razen mene ni rešitelja.

⁵Jaz sem se zavzel zate v puščavi, v izsušeni deželi.

⁶Bili so kakor na svojem pašniku in se sitili, nasitili so se in njihovo srce se je prevzelo, zato so me pozabili.

⁷Zato jim bom postal kakor lev, prežal bom na poti kakor panter.

⁸Planil bom nadnje kakor medvedka, oropana mladičev, razparal bom oklep njihovega srca. Tam jih bom žrl kakor lev, poljske živali jih bodo parale.

⁹Uničil te bom, Izrael, ker si proti meni, svoji pomoči.

¹⁰Kje je zdaj tvoj kralj, da bi te rešil, in sodniki po vseh tvojih mestih, o katerih si rekel: »Daj mi kralja in prvake!«

¹¹V svoji jezi sem ti dal kralja, odvzel ga bom v svojem srdu.

¹²Efrájimova krivda je zvezana, njegov greh je shranjen.

¹³Porodne bolečine so prišle zanj, on pa je nespameten otrok, kajti čas je, pa se ne postavi v odprtino za otroke.

¹⁴Iz oblasti podzemlja bi jih rešil, iz smrti bi jih odkupil. Kje je tvoja kuga, o smrt, kje je tvoja poguba, o podzemlje? Sočutje je skrito mojim očem.

¹⁵Ker uspeva med brati, bo prišel vzhodnik, Gospodov veter, vzdignil se bo iz puščave, posušil bo njegov vrec in izpraznil njegov zbiralnik, uplenil bo zaklade, vse dragocene priprave.

Ozej 14

¹ Samarija se bo pokorila, kajti uprla se je svojemu Bogu. Padli bodo pod mečem, njihovi otročiči bodo raztreščeni, njihove spočetnice razparane.

Izrael se bo vrnil k svojemu Bogu

² Vrne se, Izrael, h Gospodu, svojemu Bogu, kajti padel si po svoji krivdi.

³ Vzemite besede s seboj in vrnite se h Gospodu! Recite mu: »Odpusti vso krivdo, sprejmi dobroto in bomo nadomestili junce s svojimi ustnicami.

⁴ Asirec nas ne bo rešil, na konja ne bomo več sedli in temu, kar so izdelale naše roke, ne bomo več rekli: »Naš Bog«, kajti pri tebi najde sirota usmiljenje.«

Svetla obzorja

⁵ Ozdravil jih bom njihovega odvrčanja, rad jih bom ljubil, kajti moja jeza se je odvrnila od njih.

⁶ Postal bom Izraelu kakor rosa, kakor lilija bo cvetel in poganjal korenine kakor libanonski gozd.

⁷ Njegovi poganjki se bodo razvejali, veličasten bo kakor oljka, dišal bo kakor libanonski gozd.

⁸ Vrnili se bodo in prebivali v njegovi senci, gojili bodo žito in cveteli kakor trta, sloveli bodo kakor libanonsko vino.

⁹ Efrájim, kaj imam še skupnega z maliki? Jaz ga uslišujem in gledam nanj. Kakor zelena cipresa sem, iz mene je najti tvoj sad.

¹⁰ Kdor je moder, bo te reči razumel, kdor je razumen, jih bo spoznal; kajti Gospodove poti so ravne, pravični hodijo po njih, uporni pa se na njih spotikajo.

Joel

Joel 1

Žalovanje zaradi kobilic

- ¹Beseda Gospodova, ki se je zgodila Joélu, Petuélovemu sinu:
- ²Poslušajte to, starešine, prisluhnite, vsi prebivalci dežele: Ali se je zgodilo kaj takega v vaših dneh ali v dneh vaših očetov?
- ³Pripovedujte o tem svojim otrokom, vaši otroci svojim otrokom in njihovi otroci prihodnjemu rodu.
- ⁴Kar je pustila kobilica grizljivka, je požrla rojivka, kar je pustila rojivka, je požrla skakalka, in kar je pustila skakalka, je požrla glodalka.
- ⁵Zbudite se, pijanci, in jokajte, tulite vsi vinski pivci, zaradi sladkega vina, ker vam je vzeto od ust.
- ⁶Kajti narod je prišel nad mojo deželo, močan in brezštevilen. Njegovi zobje so levji zobje, sekalce ima kakor levinja.
- ⁷Trto mi je spremenil v grozo in smokvo v ogorčenje, olupil jo je, olupil in podrl, obeljene so njene mladike.
- ⁸Tarnaj kakor devica, opasana z raševino, za zaročencem svoje mladosti.
- ⁹Pokončani sta jedilna in pitna daritev iz hiše Gospodove. Žalujejo duhovniki, Gospodovi služabniki.
- ¹⁰Polja so opustošena, zemlja žaluje, kajti žito je opustošeno, mošt se je posušil, olje je usahnilo.
- ¹¹Sram vas bodi, poljedelci, tulite, vinogradniki, zaradi pšenice in zaradi ječmena, ker je žetev na polju pokončana.
- ¹²Trta se je posušila, smokva je usahnila, granatovec, palma in jablana, vse drevje po polju je suho. Da, izginilo je veselje izmed ljudi.

Post in molitev zaradi suše

¹³Opašite se in žalujte, duhovniki, tulite, služabniki oltarja! Pridite, prenočujte v raševini, služabniki mojega Boga, kajti pridržani sta hiši vašega Boga jedilna in pitna daritev.

¹⁴Posvetite post, okličite slovesen shod, zberite starešine, vse prebivalce dežele v hiši Gospoda, vašega Boga, in vpijte h Gospodu.

¹⁵Oh, kakšen dan! Da, blizu je dan Gospodov, kot razdejanje prihaja od Mogočnega.

¹⁶Mar ni pred našimi očmi bil odvzet živež, iz hiše našega Boga veselje in radost?

¹⁷Posev se je posušil pod grudami, skednji so opustošeni, žitnice so razdejane, kajti žito se je posušilo.

¹⁸Kako toži živina, blodijo črede goveda, ker nimajo paše, tudi tropi drobnice trpijo.

¹⁹K tebi kličem, o Gospod, ker je ogenj požrl pašnike v puščavi, in je plamen požgal vsa drevesa po polju.

²⁰Tudi poljske živali zdihujejo k tebi, ker so suhe vodne struge in je ogenj požrl pašnike v puščavi.

Joel 2

Napad kobilic – Gospodov dan

¹Zatrobite v rog na Sionu, zaženite krik na gori moje svetosti! Naj trepetajo vsi prebivalci dežele, kajti prihaja dan Gospodov, kajti blizu je:

²dan teme in mraka, dan oblakov in megle. Kakor zarja se po gorah širi številno in močno ljudstvo, kakršnega ni bilo od vekov in ga za njim ne bo več do let mnogih rodov.

³Pred njim požira ogenj, za njim požiga plamen. Kakor edenski vrt je dežela pred njim, za njim je opustošena puščava, nobena reč mu ne ubeži.

⁴Njihova podoba je kakor podoba konj, dirjajo kakor jahalni konji.

⁵Kakor glas bojnih vozov poskakujejo po vrhovih gora, kakor glas ognjenega plamena, ki požira strnje, kakor mogočno ljudstvo, pripravljeno za boj.

⁶Pred njimi trepetajo ljudstva, vsi obrazi kažejo bledico.

⁷Tekajo kakor junaki, na obzidje se vzpenjajo kakor bojvniki. Vsak gre po svoji stezi, njihove steze se ne zapletajo.

⁸Drug drugega ne zadevajo, vsak gre po svoji poti, skozi lino padajo, bojne vrste ne pretrgajo.

⁹Naskakujejo mesto, tekajo po obzidju, vzpenjajo se v hiše, skozi okna prihajajo kakor tat.

¹⁰Pred njimi trepeta zemlja, se trese nebo, sonce in luna temnita, zvezde izgubljajo svojo svetlobo.

¹¹ Gospod pa daje svoj glas pred svojo vojsko, ker je silno velik njegov tabor, ker je mogočen tisti, ki izpolnjuje njegovo besedo; ker je velik dan Gospodov in silno strašen, kdo ga bo prestal!

Poziv k spreobrnjenju

¹²Tudi zdaj, govori Gospod, se obrnite k meni z vsem svojim srcem, s postom, z jokom in žalovanjem;

¹³pretrgajte svoja srca, ne svojih oblačil. Vrnite se h Gospodu, svojemu Bogu, kajti milostljiv je in usmiljen, počasen v jezi in bogat v dobroti in se kesa hudega.

¹⁴Kdo ve, morda se obrne in kesa in pusti za seboj blagoslov, jedilno in pitno daritev za Gospoda, vašega Boga.

¹⁵Zatrobite v rog na Sionu, posvetite post, oznanite slovesen shod,

¹⁶zberite ljudstvo! Posvetite shod, pridružite starčke, zberite otročiče in dojenčke na prsih, naj pride ženin iz svoje sobe in nevesta iz svoje spalnice.

¹⁷Med lopo in oltarjem naj jokajo duhovniki, Gospodovi služabniki. Rekó naj: »Prizanesi, Gospod, svojemu ljudstvu, ne daj svoje dediščine v zasramovanje, da bi jim vladali narodi. Zakaj bi rekli med narodi: »Kje je njihov Bog?«

Bog odgovarja

- ¹⁸ Gospod se je razvnel za svojo deželo in se usmilil svojega ljudstva.
- ¹⁹ Gospod je odgovoril in rekel svojemu ljudstvu: Glejte, pošiljam vam žita, vina in olja, in se boste sitili z njim. Ne bom vas več dal narodom v zasmeh.
- ²⁰ Njega, ki prihaja s severa, bom oddaljil od vas in ga pognal v deželo, ki je suha in pusta: njegov prednji roj proti vzhodnemu morju, njegov zadnji roj proti zahodnemu morju, in njegov smrad se bo vzdigoval, njegov gnus se bo vzdigoval, ker je povelečeval svoje delo.
- ²¹ Ne boj se, zemlja, raduj in veseli se, kajti Gospod dela velike reči.
- ²² Ne bojte se, poljske živali, kajti ozeleneli so pašniki v pustinji, kajti drevje prinaša svoj sad, smokva in trta dajeta svoje bogastvo.
- ²³ Sinovi sionski, radujte se, veselite se v Gospodu, svojem Bogu, kajti daje vam jesenskega dežja, kakor je prav, daje vam, da pada dež, jesenski in spomladanski dež, kakor poprej.
- ²⁴ Mlatišča bodo polna žita, kadi bodo zvrhane vina in olja.
- ²⁵ Povrnili vam bom letine, ki so vam jih požrle kobilice rojivka, skakalka, glodalka in grizljivka, moja velika vojska, ki sem jo poslal proti vam.
- ²⁶ Jedli boste, jedli, se sitili in hvalili ime Gospoda, svojega Boga, ki je čudovito ravnal z vami, in moje ljudstvo ne bo osramočeno na veke.
- ²⁷ Spoznali boste, da sem sredi Izraela jaz, da sem jaz, Gospod, vaš Bog, in drugega ni, in moje ljudstvo ne bo osramočeno na veke.

Joel 3

Bog bo razlil svojega duha

- ¹ Potem se bo zgodilo: Razlil bom svojega duha na vse meso in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere, vaši starčki bodo sanjali sanje, vaši mladeniči bodo gledali videnja.
- ² Tudi na hlapce in deklice bom v tistih dneh razlil svojega duha.

³Dajal bom čudežna znamenja na nebu in na zemlji, kri in ogenj in stebre dima.

⁴Sonce se bo spremenilo v temo in luna v kri, preden pride Gospodov dan, veliki in strašni.

⁵Zgodilo se bo: Vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, bo rešen, kajti na gori Sion in v Jeruzalemu bo rešitev, kakor je rekel Gospod, in med preživelimi bodo tisti, ki jih Gospod kliče.

Joel 4

Bog bo sodil narode

¹Kajti glejte, v tistih dneh in v tistem času, ko bom obrnil usodo Juda in Jeruzalema,

²bom zbral vse narode in jih peljal v dolino Józafat. Tam se bom z njimi pravdal zaradi mojega ljudstva in moje dediščine Izraela, ki so jo razgnali med narode in si razdelili mojo deželo;

³za moje ljudstvo so metali žreb, dajali so dečka za vlačugo, deklico so prodajali za vino in pili.

⁴In kaj ste vi, Tir in Sidón in vse ozemlje Filisteje? Mi hočete povrniti kakšno dejanje, ali mi hočete kaj storiti? Zlahka, hitro bom vaše dejanje obrnil na vašo glavo.

⁵Vi ste vendar vzeli moje srebro in zlato in odnesli moje dragocene zaklade v svoje templje,

⁶vi ste judovske in jeruzalemske otroke prodajali prebivalcem Javána, da bi jih spravili daleč od njihove domovine!

⁷Glejte, spodbudim jih iz kraja, kamor ste jih prodali, in obrnem vaše dejanje na vašo glavo.

⁸Prodal bom vaše sinove in vaše hčere v roke Judovim sinovom, in prodali jih bodo Sebájevcem, narodu, ki je daleč, kajti Gospod je govoril.

⁹Okličite to med narodi: Posvetite vojno, spodbudite junake, naj se približajo, naj nastopijo vsi bojovníki!

¹⁰Svoje lemeže prekujte v meče in svoje srpe v kopja; kdor je šibak, naj reče: »Junak sem!«

¹¹Pohitite in pridite, vsi narodi naokrog, zberite se tam! »Gospod, pošlji svoje vojake!«

¹²Narodi naj se zbudijo in gredo v dolino Józafat, kajti tam bom sedel, da bom sodil vse narode naokrog.

¹³Pošljite srp, kajti žetev je zrela; pridite, teptajte, ker je stiskalnica polna; kadi so prenapolnjene, kajti velika je njihova hudobija.

¹⁴Množice, množice v dolini odločitve! Kajti blizu je dan Gospodov v dolini odločitve.

¹⁵Sonce in luna sta otemnela, zvezde so izgubile svojo svetlobo.

¹⁶ Gospod rjove s Siona, svoj glas daje iz Jeruzalema, treseta se nebo in zemlja. Gospod pa je zavetje svojemu ljudstvu, utrdba sinovom Izraelovim.

¹⁷In spoznali boste, da sem jaz Gospod, vaš Bog, ki prebivam na Sionu, na gori moje svetosti. In Jeruzalem bo svet kraj, tujci ne bodo več hodili skozi njega.

Bog bo blagoslovil svoje ljudstvo

¹⁸Tisti dan se bo zgodilo: Z gora bo kapljalo sladko vino in s hribov bo teklo mleko. Po vseh Judovih strugah bodo tekle vode, studenec bo izviral iz hiše Gospodove in namakal dolino Šitím.

¹⁹Egipt bo postal pustinja, Edóm bo postal opustela puščava zaradi nasilja nad Judovimi sinovi, ker sta v njihovi deželi prelivala nedolžno kri.

²⁰Judeja pa bo naseljena na veke, Jeruzalem od roda do roda.

²¹Opravičil bom njihovo kri, ki je prej nisem opravičil. In Gospod bo prebival na Sionu.

Amos

Amos 1

Bog grozi narodom in Izraelu

Uvod

¹Besede Amosa, ki je bil med živinorejci iz Tekóe, katere je videl glede Izraela v dneh Uzíja, Judovega kralja, in v dneh Jerobeáma, Joáševega sina, Izraelovega kralja, dve leti pred potresom.

²Rekel je: Gospod rjove s Siona, svoj glas daje iz Jeruzalema; pastirski pašniki venijo, vrh Karmela se suši.

Arám

³Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Damaska, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker so z železnimi sanmi mlatili Gileád.

⁴Poslal bom ogenj v Hazaélovo hišo in požrl bo Ben Hadádove dvorce.

⁵Zdrobil bom zapahe Damaska, iztrebil prebivalce v Bikát Avenu in njega, ki drži žezlo v Bet Edenu, arámsko ljudstvo bo izgnano v Kir, govori Gospod.

Filisteja

⁶Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Gaze, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker so jih v celoti odganjali v izgnanstvo, da bi jih izročali Edómcem.

⁷Poslal bom ogenj za obzidje Gaze in požrl bo njene dvorce.

⁸Iztrebil bom prebivalce iz Ašdóda in njega, ki drži žezlo, iz Aškelóna. Svojo roko bom obrnil proti Ekrónu in ostanek Filistejcev bo izginil, govori Gospod Bog.

Fenikija

⁹Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Tira, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker so jih v celoti izročali v izgnanstvo Edómcem in se niso spominjali bratovske zaveze.

¹⁰Poslal bom ogenj na obzidje Tira in požrl bo njegove dvorce.

Edóm

¹¹Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Edóma, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker je z mečem preganjal svojega brata in zadušil svoje usmiljenje, ker je večno divjala njegova jeza in je vztrajno bedela njegova togota.

¹²Poslal bom ogenj v Temán in požrl bo dvorce v Bocri.

Amón

¹³Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Amónovih sinov, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker so parali gileádske nosečnice, da bi razširili svoje meje.

¹⁴Zanetil bom ogenj na obzidju Rabe in požrl bo njene dvorce, med vpitjem na dan vojne, v ujmi na dan viharja.

¹⁵Njihov kralj bo šel v izgnanstvo, on sam in z njim njegovi prvaki, govori Gospod.

Amos 2

Moáb

¹Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Moába, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker je sežgal do pepela kosti edómskega kralja.

²Poslal bom ogenj v Moáb in požrl bo dvorce v Kerijótu. Moáb bo umrl med bučanjem, ob vpitju in ob glasu roga.

³Iztrebil bom sodnika iz njegove srede in vse njegove prvake bom pobil skupaj z njim, govori Gospod.

Juda

⁴Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Juda, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker so zavrgli Gospodovo postavo, niso pazili na njegove zapovedi in so jih zapeljali njihovi maliki, za katerimi so hodili njihovi očetje.

⁵Poslal bom ogenj v Juda in požrl bo dvorce v Jeruzalemu.

Izrael

⁶Tako govori Gospod: Zaradi treh pregreh Izraela, zaradi štirih tega ne bom odvrnil: Ker za srebro prodajajo pravičnega in za par sandal reveža,

⁷oni, ki dušijo v prahu zemlje glave siromakov in ubožce suvajo s pota, mož in njegov oče gresta k istemu dekletu, da se skruni moje sveto ime;

⁸na zastavljenih oblačilih ležijo pri slehernem oltarju in vino tistih, ki so jim naložili globo, pijejo v hiši svojega Boga.

⁹In vendar sem pred njimi jaz iztrebil Amoréjca, ki je bil visok, kakor so visoke cedre, in močan kakor hrast; uničil sem zgoraj njegov sad in spodaj njegove korenine.

¹⁰Jaz sem vas izpeljal iz egiptovske dežele, vas vodil po puščavi štirideset let, da bi vam dal v last deželo Amoréjca.

¹¹Obujal sem preroke med vašimi sinovi, nazirce med vašimi mladeniči. Mar ni tako, sinovi Izraelovi, govori Gospod.

¹²Vi pa ste nazirce napajali z vinom in prerokom ste ukazovali in pravili: »Nikar ne prerokujte!«

¹³Glejte, pritisnil vas bom k tlom, kakor pritisne voz, ki je s snopjem naložen.

¹⁴Pred hitrim se izgubi zatočišče, kdor je močan, ne bo zbral svojih moči, junak si ne bo rešil življenja.

¹⁵Kdor bo prijel za lok, ne bo trdno stal, kdor je lahkih nog, ne bo ušel, in kdor bo jezdil konja, si ne bo rešil življenja.

¹⁶Najbolj pogumni med junaki bo moral tisti dan bežati nag, govori Gospod.

Amos 3

Govori proti Izraelu Izraelova odgovornost

¹Poslušajte to besedo, ki jo je Gospod govoril proti vam, Izraelovi sinovi, proti vsaki rodbini, ki sem jo izpeljal iz egiptovske dežele, ko je rekel:

²Samo vas sem poznal izmed vseh rodbin na zemlji, zato bom na vas kaznoval vse vaše krivde.

Prerok govori v imenu Boga

³Mar hodita dva skupaj, če nista istih misli?

⁴Rjove lev v gozdu, če nima plena? Se oglašá levič iz svojega brloga, če ni nič ujel?

⁵Pade ptica v zanko na tleh, če ni pasti zanjo? Skoči zanka od zemlje, če čisto nič ne ujame?

⁶Če zatrobi rog v mestu, mar se ljudstvo ne prestraši? Če se v mestu dogodi kaj hudega, mar tega ne stori Gospod?

⁷Da, Gospod Bog ne stori ničesar, ne da bi svoj sklep razodel svojim služabnikom prerokom.

⁸Kadar rjove lev, kdo bi se ne bal? Kadar govori Gospod Bog, kdo ne bi prerokoval?

Grožnja Samariji

⁹Dajte slišati po dvorcih v Ašdódu in po dvorcih v egiptovski deželi ter recite: Zberite se na samarijskih gorah in pogledjte neizmerno zmešnjavo v njej in nasilstva v njeni sredi!

¹⁰Ne znajo več prav delati, govori Gospod, ki kopičijo nasilje in odiranje v svojih dvorcih.

¹¹Zato tako govori Gospod Bog: Sovražnik bo obkolil deželo, podvrgel si bo tvojo moč in izropani bodo tvoji dvorci.

¹²Tako govori Gospod: Kakor pastir reši levu iz gobca dve kosti ali kos uhlja, tako bodo rešeni Izraelovi sinovi, ki prebivajo v Samariji, le s posteljno končnico in z damaščanskim ležalnikom.

¹³Poslušajte in pričajte proti hiši Jakobovi, govori Gospod Bog, Bog nad vojskami:

¹⁴Zares, na dan, ko bom kaznoval Izraelove pregrehe na njem, bom kaznoval tudi oltarje v Betelu; rogovi oltarja bodo odbiti in popadali bodo na tla.

¹⁵Podrl bom zimsko hišo na poletno hišo; izginile bodo slonokoščene hiše, preminilo bo veliko hiš, govori Gospod.

Amos 4

Grožnja samarijskim ženskam

¹Poslušajte to besedo, o bašánske krave, ki prebivate na samarijski gori, ve, ki stiskate siromake, zatirate reveže in pravite svojim možem: Prinesi, da bomo pile!

²Gospod Bog prisega pri svoji svetosti: Glejte, dnevi pridejo nad vas, ko vas bodo vlekli s kavljí in z ribíškimi ostmi šli za vami.

³Druga za drugo boste šle skozi vrzeli v obzidju in vržene boste proti Hermonu, govori Gospod.

Izrael je zakrknjen

⁴Le hodite v Betel in počenjajte pregrehe, v Gilgál in množite pregrehe! Prinašajte vsako jutro svoje klavne daritve in vsak tretji dan svoje desetine.

⁵Zažigajte kvašeni kruh v zahvalo, oklicujte prostovoljne darove, razglašajte, kajti to imate radi, sinovi Izraelovi, govori Gospod Bog.

⁶Dal sem vam tudi čiste zobe po vseh vaših mestih, pomanjkanje kruha po vseh vaših krajih; in vendar se niste vrnili k meni, govori Gospod.

⁷Odrekel sem vam tudi dež, ko so bili še trije meseci do žetve; če sem dal deževati nad enim mestom, nad drugim mestom nisem dal deževati; eno polje je dobilo dež, in polje, ki ni dobilo dežja, se je posušilo.

⁸Dvoje, troje mest se je opotekalo k enemu mestu, da bi se napili vode, pa se niso odžejali; in vendar se niste vrnili k meni, govori Gospod.

⁹Udaril sem vas z rjo in s snetjo; bogastvo vaših vrtov in vinogradov, vaše smokve in oljke je požrla kobilica; in vendar se niste vrnili k meni, govori Gospod.

¹⁰Poslal sem kugo med vas na egiptovski način; z mečem sem pobil vaše mladeniče in zaplenil vaše konje. Vzdigoval sem vam smrad vašega taborišča v nosove; in vendar se niste vrnili k meni, govori Gospod.

¹¹Napravil sem med vami razdejanje, kakor je Bog razdejal Sódomo in Gomóro, bili ste kakor ogorek, potegnjen iz ognja; in vendar se niste vrnili k meni, govori Gospod.

¹²Zato ti hočem tako storiti, o Izrael; in ker ti hočem tako storiti, se pripravi na srečanje s svojim Bogom, o Izrael!

¹³Kajti glej, on oblikuje gore, ustvarja veter in človeku sporoča, kaj je njegova misel; jutranjo zarjo spreminja v temo in stopa po zemeljskih višavah: Gospod, Bog nad vojskami, je njegovo ime.

Amos 5

Žalostinka nad Izraelom

¹Poslušajte to besedo, ki jo kakor žalostinko dvigam nad vami, hiša Izraelova:

²Padla je, ne bo več vstala, devica Izrael. Zapuščena je na svoji zemlji, nikogar ni, ki bi jo vzdignil.

³Kajti tako govori Gospod Bog: Mestu, ki je poslalo v boj tisoč mož, jih bo ostalo sto, in tistemu, ki jih je poslalo sto, jih bo ostalo deset, hiši Izraelovi.

Iščite Gospoda in boste živeli

⁴Kajti tako govori Gospod hiši Izraelovi: Iščite me in boste živeli;

⁵ne iščite Betela, ne hodite v Gilgál in ne zahajajte v Beeršebo, kajti Gilgál bo gotovo šel v izgnanstvo in Betel bo prišel na nič.

⁶Iščite Gospoda in boste živeli, da ne bo napadel hiše Jožefove kakor ogenj, ki bo požiral, in ne bo nikogar, ki bi gasil za Betel,

⁷vi, ki pravo spreminjate v pelin in pravičnost mečete ob tla!

⁸On je ustvaril Gostosevce in Orion, spreminja temo v jutro in dan temní v noč, kliče morske vode in jih razliva po površju zemlje, Gospod je njegovo ime:

⁹on požene razdejanje nad močnega in razdejanje pride nad trdnjavo.

Bog obtožuje Izraela

¹⁰Sovražijo tistega, ki brani pravico pri vratih, in mrzijo tistega, ki govori brezgrajno.

¹¹Zato, ker teptate siromaka in jemljete od njega davek na žito, ste zidali hiše iz rezanega kamna, a ne boste prebivali v njih, ste sadili žlahtne trte, a ne boste pili vina z njih.

¹²Kajti vem, da so vaša hudodelstva številna in vaši grehi veliki, ko stiskate pravičnega, jemljete odkupnino in odrivate ubožce pri vratih.

¹³Zato v tem času molči, kdor je razumen, kajti ta čas je hud.

¹⁴Iščite dobro in ne húdo, da boste živeli in bo Gospod, Bog nad vojskami, z vami, kakor pravite.

¹⁵Sovražite húdo in ljubite dobro, vzpostavite pravico pri vratih: morda bo Gospod, Bog nad vojskami, izkazal milost Jožefovemu ostanku.

¹⁶Zato tako govori Gospod, Bog nad vojskami, Gospod: Po vseh trgih bo žalovanje, po vseh ulicah bodo pravili: »Gorje, gorje!« Poljedelca bodo klicali k tarnanju in izurjene objokovalce k žalovanju.

¹⁷Po vseh vinogradih bo žalovanje, ker bom šel skozi sredi tebe, govori Gospod.

¹⁸Gorje vam, ki hrepenite po dnevu Gospodovem! Čemu vam bo dan Gospodov? Tema bo in ne luč:

¹⁹Kakor človek, ki beži pred levom, pa ga naskoči medved, pride domov in se z roko nasloni na steno, pa ga piči kača.

²⁰Mar ni dan Gospodov tema in ne luč, mrak brez svetlobe v njem.

Pozunanjeno bogoslužje

²¹Sovražim in odklanjam vaše praznike, nočem vonja vaših slovesnosti.

²²Čeprav mi prinašate žgalne in jedilne daritve, jih nočem in na mirovne daritve vaših pitancev se ne ozrem.

²³Spravite izpred mene hrumenje svojih pesmi, igranja vaših harf ne bom poslušal.

²⁴Pravica naj teče kakor voda in pravičnost kakor vedno tekoč potok.

²⁵Mar ste mi prinašali klavne in jedilne daritve štirideset let v puščavi, hiša Izraelova?

²⁶Vzdignili boste Sikúta, svojega kralja, in Kijúna, svojo mališko podobo, zvezdo svojega boga, ki ste si ga naredili,

²⁷in izgnal vas bom onkraj Damaska, govori Gospod, Bog nad vojskami je njegovo ime.

Amos 6

Bog grozi veljakom

¹Gorje vam, lahkomišljenci na Sionu, brezskrbneži na samarijski gori, veljaki prvega med narodi, ki k vam prihaja hiša Izraelova!

²Pojdite v Kalne in pogledajte, od tam pojdite v Hamát Rabo in se spustite v Gat Filistejcev: Mar ste boljši od teh kraljestev, če je njihovo ozemlje večje od vašega ozemlja?

³Vi, ki bežite proč od hudega dneva, a prinašate blizu stol nasilja.

⁴Poležavajo na slonokoščenih posteljah in se pretegujejo na svojih ležiščih, jedo jagnjeta od drobnice in teleta iz hleva.

⁵Derejo se ob brenkanju na harfe, mislijo, da igrajo na glasbila kakor David.

⁶Pijejo vino iz vrčev in se mazilijo z izbranimi olji, ne boli pa jih Jožefov polom.

⁷Zato bodo zdaj korakali na čelu izgnancev in rezgetanje veseljakov bo odstranjeno.

⁸ Gospod Bog je prisegel pri sebi, govori Gospod, Bog nad vojskami: Studi se mi Jakobov napuh in njegove dvorce sovražim, v plen bom dal mesto in vse, kar ga napolnjuje.

⁹In zgodilo se bo: Če ostane deset mož v eni hiši, bodo umrli.

¹⁰In ko bo koga vzdignil njegov sorodnik in pogrebec, da bi odstranil kosti iz hiše, bo rekel tistemu, ki bo v skrajnem kotu hiše: »Je še kdo pri tebi?« In

rekel bo: »Nihče.« Pa bo rekel: »Molči, kajti ne smeš spominjati Gospodovega imena.«

¹¹Kajti, glej, Gospod ukazuje in sesul bo veliko hišo v ruševine in majhno hišo na drobce.

¹²Mar po skalovju dirjajo konji ali orjejo z voli, kajti spremenili ste pravico v strup in sad pravičnosti v pelin.

¹³Veselite se brez razloga in pravite: »Mar si nismo z lastno močjo pridobili rogov?«

¹⁴Glejte, vzdignil bom proti vam, hiša Izraelova, govori Gospod, Bog nad vojskami, narod, ki vas bo stiskal od Lebó Hamáta do potoka Arába.

Amos 7

Videnja

Prvo videnje: Kobilice

¹To mi je dal videti Gospod Bog: Glej, upodobil je jato kobilic, ko je začela poganjati otava, to je otava po kraljevi košnji.

²Zgodilo se je: Ko so pokončale in požrle zelenje v deželi, sem rekel: »Gospod Bog, odpusti, prosim. Kako bo Jakob obstal, kajti majhen je!«

³ Gospod se je tega kesal: »Ne bo se zgodilo!« je rekel Gospod.

Drugo videnje: Suša

⁴To mi je dal videti Gospod Bog: Glej, Gospod Bog je klical k sodbi z ognjem, požrl je veliko pravodovje in požrl je polje.

⁵Rekel sem: »Gospod Bog, odnehaj, prosim. Kako bo Jakob obstal, kajti majhen je!«

⁶ Gospod se je tega kesal: »Tudi to se ne bo zgodilo!« je rekel Gospod Bog.

Tretje videnje: Svinčnica

⁷To mi je dal videti: Glej, Gospod je stal na navpičnem zidu in v njegovi roki je bila svinčnica.

⁸ Gospod mi je rekel: »Kaj vidiš, Amos?« Rekel sem: »Svinčnico.« Gospod pa je rekel: »Glej, nastavljam svinčnico v sredo svojega ljudstva Izraela, ne bom mu več prizanašal.

⁹Opustošene bodo Izakove višine in Izraelova svetišča bodo razdejana, z mečem se bom vzdignil nad Jerobeámovo hišo.«

Amos in duhovnik Amacjá

¹⁰Tedaj je Amacjá, duhovnik v Betelu, poslal sporočilo k Izraelovemu kralju Jerobeámu in rekel: »Amos sredi hiše Izraelove snuje zaroto proti tebi, dežela ne more več prenašati vseh njegovih besed.

¹¹Kajti tako pravi Amos: »Jerobeám bo umrl pod mečem in Izrael bo izgnan, izgnan bo s svoje zemlje.«

¹²Nato je Amacjá rekel Amosu: »Videc, pojdi, bēži v Judovo deželo, tam jej kruh in tam prerokuj!

¹³V Betelu pa odslej ne smeš več prerokovati, kajti to je svetišče kralja in hiša kraljestva!«

¹⁴Amos pa je odgovoril in rekel Amacjáju: »Nisem bil prerok in ne sin preroka, bil sem govedorejec in gojilec smokev.

¹⁵ Gospod me je vzel iz črede in Gospod mi je rekel: »Pojdi, prerokuj mojemu ljudstvu Izraelu!«

¹⁶Zdaj pa poslušaj Gospodovo besedo: Ti praviš: »Ne prerokuj proti Izraelu in ne kapljaj proti hiši Izakovi!«

¹⁷Zato tako govori Gospod: Tvoja žena se bo v mestu vlačugala, tvoji sinovi in tvoje hčere bodo padli pod mečem, tvojo zemljo bodo razdelili z vrvico, ti boš umrl na oskrunjeni zemlji in Izrael bo izgnan, izgnan bo s svoje zemlje.«

Amos 8

Četrto videnje: Košara zrelega sadja

¹To mi je dal videti Gospod Bog: Glej, bila je košara zrelega sadja.

²Rekel je: »Kaj vidiš, Amos?« Rekel sem: »Košaro zrelega sadja.« Gospod pa mi je rekel: »Za moje ljudstvo Izraela je prišla dozoritev, ne bom mu več prizanašal.

³Tisti dan bodo v templju tulili pesmi, govori Gospod Bog, mnogo bo trupel, povsod jih bodo metali v tišino.«

Goljufivi trgovci

⁴Poslušajte to vi, ki teptate ubožca, pokončujete reveže v deželi

⁵in pravite: »Kdaj bo pretekel mlaj, da bomo prodajali žito, in sobota, da bomo odprli žitnice; da bomo zmanjšali škaf, zvišali šekel in podtaknili varljivo tehtnico;

⁶da bomo za denar kupili siromake, za par čevljev ubožca, za zrnje prodali tudi presevek?«

⁷ Gospod prisega pri Jakobovem ponosu: Nikoli ne bom pozabil vseh njihovih del.

⁸Mar naj se zaradi tega ne trese dežela in naj ne žaluje vsak prebivalec v njej? Vsa bo narasla kakor Nil, se pognala in upadla kakor Nil v Egiptu.

⁹Tisti dan se bo zgodilo, govori Gospod Bog: storil bom, da bo sonce zašlo opoldne in zatemnil bom zemljo pri svetlem dnevu.

¹⁰Vaša praznovanja bom spremenil v žalovanje in vse vaše pesmi v žalostinko; na vsa ledja bom potegnil raševnik in na vsako glavo plešo; spremenil jo bom v žalovanje za edincem in njen konec bo kakor grenek dan.

¹¹Glejte, pridejo dnevi, govori Gospod Bog, ko bom poslal v deželo lakoto; ne lakote po kruhu in ne žeje po vodi, temveč po poslušanju Gospodove besede.

¹²Tavali bodo od morja do morja in od severa do vzhoda, blodili bodo, da bi iskali Gospodovo besedo, pa je ne bodo našli.

¹³Tisti dan bodo lepe device in mladeniči omedlevali od žeje,

¹⁴tisti, ki prisegajo pri samarijskem maliku in pravijo: »Kakor živi tvoj bog v Danu!« in: »Kakor živi pot v Beersébo!« Padli bodo in ne bodo več vstali.

Amos 9

Peto videnje: Uničenje svetišča

¹Videl sem Gospoda stati nad oltarjem; rekel je: Udari po nosilcu, naj se zrušijo preklade, razbij jih na kosce na glavo njih vseh! Tiste, ki so za njimi, pobijem z mečem, nobeden izmed njih ne bo ušel, nobeden izmed njih se ne bo rešil.

²Ko bi se vkopali v podzemlje, bi jih od tam vzela moja roka; ko bi se povzpeli v nebesa, bi jih od tam potegnil dol;

³ko bi se skrili na vrh Karmela, bi jih tam zalotil in jih vzel; ko bi se skrili izpred mojih oči na dno morja, bi tam ukazal kači, naj jih piči;

⁴ko bi pred svojimi sovražniki odšli v ujetništvo, bi tam ukazal meču, naj jih pobije. Svoje oči sem uprl proti njim, za húdo, ne za dobro!

Bog je gospodar vesolja

⁵ Gospod, Bog nad vojskami, se dotakne zemlje in se zamaje, da žalujejo vsi, ki prebivajo na njej; vsa naraste kakor Nil in upade kakor Nil v Egiptu;

⁶svojo zgornjo izbo je zgradil na nebu, svoj obok je utemeljil na zemlji; morske vode kliče in jih razliva po površju zemlje, Gospod je njegovo ime.

Bog kaznuje Izraela kakor druge

⁷Mar niste zame kakor Etiopci, sinovi Izraelovi, govori Gospod? Mar nisem Izraela izpeljal iz egiptovske dežele, Filistejce iz Kaftorja in Arámce iz Kira?

⁸Glejte, oči Gospoda Boga so uprte v pregrešno kraljestvo, pokončal ga bom s površja zemlje, le da ne bom do kraja pokončal hiše Jakobove, govori Gospod.

⁹Zakaj glejte, ukazujem in prerešetal bom med vsemi narodi hišo Izraelovo, kakor rešetajo z rešetom, in niti kamenček ne pade na tla.

¹⁰Pod mečem bodo umrli vsi grešniki med mojim ljudstvom, ki pravijo: »Zlo se nam ne bliža, ne prihaja nam nasproti.«

Bog bo obnovil Davidovo kraljestvo

¹¹Tisti dan bom spet vzdignil razpadlo Davidovo kočo, zazidal bom razpoke, vzdignil podrtine, pozidal jo bom, kakor je bila v nekdanjih dneh,

¹²da bodo podedovali ostanek Edóma in vse narode, nad katerimi kličejo moje ime, govori Gospod, ki to dela.

¹³Glejte, pridejo dnevi, govori Gospod, ko se bo orač približal žanjcu in mastilec grozdja sejalcu semena; gore bodo rosile vinski mošt, vsi griči se bodo cedili.

¹⁴Obrnil bom usodo svojega ljudstva Izraela, pozidali bodo opustela mesta in jih naselili; posadili bodo vinograde in pili njihovo vino, naredili si bodo vrtove in uživali njihov sad.

¹⁵Posadil jih bom v njihovi zemlji in nikoli več ne bodo izruvani iz njihove zemlje, ki sem jim jo dal, govori Gospod, tvoj Bog.

Abdija

Abdija 1

Bog bo sodil Edómu

¹Abdíjevo videnje. Tako govori Gospod Bog o Edómu. Sporočilo smo slišali od Gospoda, glasnik je bil poslan med narode: »Vzdignite se! Vzdignimo se v boj proti njemu!«

²Glej, naredil te bom majhnega med narodi, silno boš zaničevan.

³Prevzetnost tvojega srca te je zapeljala – njega, ki prebiva v skalnatih votlinah, ki ima visoko svoj sedež, ki pravi v svojem srcu: »Kdo me bo potegnil na zemljo?«

⁴Čeprav bi se vzdignil kakor orel, čeprav bi postavil svoje gnezdo med zvezde, bi te od tam potegnil dol, govori Gospod.

⁵Če bi prišli k tebi tatovi ali nočni razbojniki, kako bi onemel: mar ne bi pokradli le, kolikor bi jim zadostovalo? In če bi prišli k tebi trgači, mar ne bi pustili paberka?

⁶Kako pa so preiskali Ezava, iztaknili njegove zaklade!

⁷Preganjali so te do meje, vsi ljudje v zavezi s teboj, so te prevarali, premagali so te ljudje, ki so v miru s teboj, tisti pri kruhu s teboj so ti nastavili past, razumnosti ni v njem.

⁸Mar ne bom tisti dan, govori Gospod, pogubil modrih iz Edóma, razumnosti z Ezavovega pogorja?

⁹Tvoji junaki se bodo zbali, o Temán, tako da bo vsak iztrebljen z Ezavovega pogorja.

Edóмова krivda

¹⁰Zaradi nasilja nad tvojim bratom Jakobom te bo zagrnila sramota in iztrebljen boš za vselej.

¹¹Na dan, ko si stal ob strani, na dan, ko so tujci plenili njegovo imetje, ko so drugorodci vstopali skozi njegova vrata in za Jeruzalem metali žreb, si bil tudi ti kakor eden izmed njih.

¹²Ne bi bil smel gledati na dan svojega brata, na dan njegovega zloma; ne se veseliti nad sinovi Juda na dan njihove pogube; ne se širokoustiti na dan stiske.

¹³Ne bi bil smel iti skozi vrata mojega ljudstva na dan njegove pogube, ne še ti gledati njegove bede na dan njegovega propada, ne segati po njegovem imetju na dan njegovega propada.

¹⁴Ne bi se bil smel postavljati na razpotja, da bi iztrebljal njegove begunce, ne izročati njegovih preživelih na dan stiske.

Gospodov dan

¹⁵Kajti dan Gospodov je blizu nad vsemi narodi. Kakor si storil ti, se bo storilo tebi, tvoje ravnanje se bo obrnilo na tvojo glavo.

¹⁶Kakor ste na moji sveti gori pili vi, bodo vztrajno pili vsi narodi, pili, požirali in postajali, kakor da jih ni.

¹⁷Na gori Sion pa bodo ubežniki, to bo sveti kraj, hiša Jakobova bo dobila v last tiste, ki so jo imeli v lasti.

¹⁸Hiša Jakobova bo postala ogenj, hiša Jožefova plamen, hiša Ezavova pa strnje: požgali jo bodo in požrli, od hiše Ezavove ne bo nihče preživel, kajti Gospod je govoril.

Novi Izrael

¹⁹Podedovali bodo Negeb, Ezavovo pogorje, in Šéfelo, Filistejo, podedovali bodo ozemlje Efrájima in ozemlje Samarije, Benjamin in Gileád:

²⁰izgnanci tukajšnje vojske Izraelovih sinov bodo zasedli Kánaan do Sarepte, izgnanci iz Jeruzalema, ki so v Sefarádu, pa bodo zasedli mesta v Negebu.

²¹Rešitelji bodo šli na goro Sion, da bodo vladali Ezavovi gori. In kraljestvo bo Gospodovo.

Jona

Jona 1

Jona se upira Bogu

- ¹ Gospodova beseda se je zgodila Jonu, Amitájevemu sinu, rekoč:
- ² »Vstani, pojdi v Ninive, veliko mesto, in kliči proti njemu, kajti njihova hudobija se je vzdignila do mojega obličja.«
- ³ Jona pa je vstal, da bi zbežal v Taršíš, proč od Gospodovega obličja. Spustil se je v Jafo in našel ladjo, ki je šla v Taršíš, dal je plačilo zanj in se spustil vanjo, da bi šel z njimi v Taršíš, proč od Gospodovega obličja.
- ⁴ Gospod pa je zagnal na morje močan veter, na morju je nastal velik vihar in ladji je pretilo, da se razbije.
- ⁵ Mornarji so se prestrašili, vsak je vpil k svojemu bogu in metali so v morje blago, ki je bilo na ladji, da bi zmanjšali njen tovor. Jona pa se je spustil pod krov v notranjost, legel in zaspal.
- ⁶ Tedaj je stopil k njemu poveljnik posadke in mu rekel: »Kaj ti je, da spiš? Vstani, kliči k svojemu bogu! Morda se bo ta bog zavzel za nas, da se ne pogubimo!«
- ⁷ Nato so rekli drug drugemu: »Pridite, vrzimo žreb, da izvemo, zaradi koga imamo to zlo!« Vrgli so žrebe in žreb je padel na Jona.
- ⁸ Rekli so mu: »Povej nam, zaradi koga nas je doletelo to zlo? Kakšen je tvoj opravek in od kod prihajaš? Katera je tvoja dežela in iz katerega ljudstva si?«
- ⁹ Rekel jim je: »Hebrejec sem. Bojim se Gospoda, Boga nebes, ki je naredil morje in kopno.«
- ¹⁰ Možje so se hudo prestrašili in mu rekli: »Kaj si takšnega naredil!« Možje so namreč vedeli, da beži pred Gospodom, ker jim je bil povedal.
- ¹¹ Rekli so mu: »Kaj naj storimo s teboj, da se nam morje umiri?« Morje je namreč naraščalo in divjalo.

¹²Rekel jim je: »Primate me in me vrzite v morje in morje se vam bo umirilo, saj vem, da je zaradi mene ta veliki vihar nad vami!«

¹³Možje so še veslali, da bi dosegli kopno, a niso zmogli, ker je morje naraščalo in divjalo proti njim.

¹⁴Nato so zaklicali h Gospodu in rekli: »O Gospod, naj se ne pogubimo zaradi življenja tega moža, in ne prištevaj nam nedolžne krvi, kajti ti, Gospod, storiš, kar ti ugaja!«

¹⁵Prijeli so Jona in ga vrgli v morje. In morje je nehalo besneti.

¹⁶Možje so se hudo zbali Gospoda, darovali so klavno daritev Gospodu in naredili zaobljube.

Jona 2

Jonova molitev

¹ Gospod pa je določil veliko ribo, da je pogoltnila Jona, in Jona je ostal v ribjem trebuhu tri dni in tri noči.

² Jona je molil h Gospodu, svojemu Bogu, iz ribjega trebuha.

³Rekel je: »V svoji stiski sem klical h Gospodu in mi je odgovoril, iz trebuha podzemlja sem vpil, uslišal si moj glas.

⁴Vrgel si me v globino, v osrčje morij, in obdalo me je vodovje, vsi tvoji nalivi in tvoji valovi so me zagrnili.

⁵Rekel sem že: Odnese me je izpred tvojih oči, kako bom videl še kdaj tvoj sveti tempelj!

⁶Voda me je zajela do grla, vodovje me obdaja, trava mi ovija glavo.

⁷Do temeljev gora sem se pogreznil, zemlja je zaprla za menoj svoje zapahe za vselej. A potegnil si moje življenje iz jame, Gospod, moj Bog.

⁸Ko je moja duša omagovala v meni, sem se spomnil Gospoda in moja molitev je prišla k tebi, v tvoj sveti tempelj.

⁹Tisti, ki se oklepajo puhlih malikov, zapuščajo svojo zvestobo.

¹⁰Jaz pa ti bom ob glasovih hvalnice opravljal daritve, izpolnil bom, kar sem obljubil. Pri Gospodu je rešitev!«

¹¹In Gospod je rekel ribi in izbljuvala je Jona na kopno.

Jona 3

Jona gre v Ninive

¹ Gospodova beseda se je drugič zgodila Jonu, rekoč:

²»Vstani, pojdi v Ninive, veliko mesto, in mu okliči oklic, ki ti ga govorim!«

³Jona je vstal in šel v Ninive po Gospodovi besedi. Ninive pa so bile veliko mesto pred Bogom, tri dni hoda.

⁴Jona je začel hoditi po mestu, en dan hoda; klical je in pravil: »Še štirideset dni in Ninive bodo razdejane!«

⁵Ninivljani so verovali Bogu, oklicali so post in se oblekli v raševino, od največjega do najmanjšega.

⁶Ko je beseda o tem prispela do kralja v Ninivah, je vstal s svojega prestola, odložil svoj plašč, se ogrnil z raševnikom in sédel na pepel.

⁷Dal je razglasiti po Ninivah in rekel, na ukaz kralja in njegovih velikašev je rekel: »Ljudje in živina, govedo in drobnica naj ničesar ne okusijo, naj se ne pasejo in naj ne pijejo vode!

⁸Ljudje in živina naj se ogrnejo z raševino in naj z vso močjo kličejo k Bogu, vsakdo naj se obrne od svoje slabe poti in od nasilja, ki je v njegovih rokah!

⁹Kdo ve, morda se Bog obrne in kesa, se obrne od svoje srdite jeze, da ne poginemo.«

¹⁰Bog je videl njihova dela, kako so se obrnili od svoje slabe poti; in Bog se je kesal hudega, o katerem je govoril, da jim ga bo naredil, in ga ni naredil.

Jona 4

Jona se jezi

¹To se je Jonu zdelo hudo, zelo hudo in se je jezil.

²Molil je h Gospodu in rekel: »Oh, Gospod, mar ni bil to moj razlog, ko sem bil še v svoji deželi? Zato sem pohitel, da bi zbežal v Taršiš; kajti vedel sem, da si milostljiv in usmiljen Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in se kesaš hudega.

³Zdaj torej, Gospod, vzemi, prosim, moje življenje od mene, ker je bolje zame, da umrem, kakor da živim.«

⁴Gospod pa mu je rekel: »Je mar prav, da se jeziš?«

⁵Jona pa je šel iz mesta in sédel nasproti mestu z vzhodne strani. Tam si je naredil šotor in sedel pod njim v senci, da bi videl, kaj se bo zgodilo z mestom.

⁶Gospod Bog pa je določil kloščevec, ki je zrasel nad Jona, da bi mu bil za senco nad glavo in da bi ga iztrgal iz njegove žalosti. Jona se je kloščevca zelo razveselil.

⁷Bog pa je določil črva, ko je naslednjega dne vstala zarja, in ta je pičil kloščevec, da je usahnil.

⁸Ko je nato vzšlo sonce, je Bog določil žgoč vzhodni veter in sonce je pikalo Jonovo glavo, da je medlel. Želel je svoji duši smrt in rekel: »Bolje je zame, da umrem, kakor da živim.«

⁹Bog pa je rekel Jonu: »Je mar prav, da se jeziš zaradi kloščevca?« Rekel je: »Prav je, da se jezim do smrti.«

¹⁰Gospod pa je rekel: »Ti žaluješ zaradi kloščevca, ki se nisi trudil zanj in ga nisi gojil, v eni noči je nastal in v eni noči je izginil.

¹¹Jaz pa naj bi ne žaloval zaradi Niniv, velikega mesta, v katerem je več kot sto dvajset tisoč ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in svojo levico, in toliko živine?«

Mihej

Mihej 1

Bog obtožuje Izraela

¹Beseda Gospodova, ki se je zgodila Miheju Moréšečanu, v dneh Jotáma, Aháza in Ezekíja, Judovih kraljev, ki jo je videl glede Samarije in Jeruzalema.

²Poslušajte, vsa ljudstva, prisluhni, zemlja in vse, kar jo napolnjuje! Gospod Bog naj bo med vami za pričo, Gospod iz svojega svetega templja.

³Kajti glejte, Gospod prihaja iz svojega kraja, spušča se in stopa na zemeljske višave.

⁴Gore se topijo pod njim, doline se razmikajo kakor vosek pred ognjem, kakor odteka voda po strmini.

⁵Vse to zaradi Jakobove pregrehe, zaradi grehov hiše Izraelove. Kdo predstavlja Jakobovo pregreho? Mar ne Samarija? In kdo predstavlja Judove višine? Mar ne Jeruzalem?

⁶Spremenil bom Samarijo v grobljo sredi polja, v zemljišče za vinograd; njeno kamenje bom zvalil v dolino in njene temelje bom razgalil.

⁷Vsi njeni kipi bodo zdrobljeni, vsa njena plačila bodo v ognju sežgana, vse njene malike bom spremenil v razbitine, kajti iz vlačugarskega plačila si jih je nabrala, v vlačugarsko plačilo se bodo vrnili.

Prerok žaluje nad Judejo

⁸Zato bom žaloval in tulil, hodil bos in nag, zagnal žalostinko kakor šakali, žalni krik kakor noji.

⁹Kajti neozdravljiva je njena rana, prišla je do Juda, segla do vrat mojega ljudstva, do Jeruzalema.

¹⁰V Gatu ne oznanjajte, nikar ne jokajte! V Bet Leáfri se valjajte v prahu!

¹¹Pojdi po svoje, prebivalka Šafírja, gola in osramočena! Ne hodi ven, prebivalka Caanána; žalovanje Bet Ecela bo vzelo od vas svojo postojanko.

¹²Kajti na rešitev čaka prebivalka Maróta, ker je zlo prišlo od Gospoda pred jeruzalemska vrata.

¹³Naprezi bojne konje, prebivalka Lahíša! To je začetek greha hčere sionske, kajti v tebi so se našle Izraelove pregrehe.

¹⁴Zato boš dala odpravnino za Moréšet Gat; hiše v Ahzíbu bodo razočarale Izraelove kralje.

¹⁵Spet bom pripeljal nad vas osvajalca, prebivalka Maréše. Do Aduláma bo prišla Izraelova slava.

¹⁶Ogôli se in ostrizi zaradi svojih ljubljenih sinov; na široko se ogôli kakor orel, ker bodo od tebe šli v izgnanstvo.

Mihej 2

Gorje grabežljivcem

¹Gorje njim, ki si izmišljajo zlo in počenjajo húdo na svojih ležiščih; ob jutranji svetlobi ga naredijo, ker imajo za to moč v rokah.

²Poželijo polja in jih pograbijo, hiše in jih vzamejo; stiskajo moža in njegovo hišo, človeka in njegovo dediščino.

³Zato tako govori Gospod: Glej, zoper to rodbino nameravam húdo, ki mu ne boste izmaknili svojega vratu; ne boste hodili ošabno, kajti to bo hud čas.

⁴Tisti dan bo nastal o vas pregovor, žalovali bodo z žalno žalostinko in rekli: »Uničeni smo, uničeni, delež mojega ljudstva prodaja; kako mi ga odnaša, naša polja dodeljuje odpadniku!«

⁵Zato ne bo nikogar, ki bi zate potegnil merilno vrv ob žrebanju v Gospodovem zboru.

Prerokovi nasprotniki

⁶»Ne tvezite,« bodo tvezili, naj ne tvezijo o teh rečeh – sramota se ne bo umaknila.

⁷Ali lahko rečejo, hiša Jakobova: »Mar je Gospodov duh nepotrpežljiv? Ali so njegova dela takšna?« Mar niso moje besede dobrohotne tistemu, ki hodi naravnost?

⁸Toda vi se dvigate proti mojemu ljudstvu kakor sovražnik; z oblačila snemate ogrinjalo, s tistih, ki zaupljivo hodijo in zavračajo vojno.

⁹Žene mojega ljudstva preganjate iz domov, ki jih ljubijo; njihovim otročičem jemljete moj okras za vselej.

¹⁰Vstanite in odidite, kajti to ni kraj za počitek, zaradi nečistosti, ki pogublja s presunljivim pogubljanjem.

¹¹Ko bi bil kdo, ki bi se obračal po vetru in trosil laži: »Tvezil ti bom o vinu in opojni pijači« – takšen bi bil pravi tvezec za to ljudstvo.

Bog bo zbral ostanek

¹²Zbral te bom, zbral te bom vsega, Jakob, združil bom, združil bom Izraelov ostanek; spravil jih bom skupaj kakor ovce v stajo, kakor čreda na sredo pašnika bodo privreli izmed ljudstev.

¹³Pred njimi bo šel on in utiral pot, podrli in pohodili bodo vrata in šli ven, pred njimi bo stopal njihov kralj, Gospod jim bo na čelu.

Mihej 3

Obtožba poglavarjev

¹Rekel sem: Poslušajte vendar, Jakobovi poglavarji, knezi hiše Izraelove! Ali ni vaša dolžnost poznati pravico?

²Vi, ki sovražite dobro in ljubite húdo, ki trgate njihovo kožo z njih in njihovo meso z njihovih kosti!

³Ker jedo meso mojega ljudstva, odirajo z njih njihovo kožo in lomijo njihove kosti, ga razkosavajo kakor v loncu in kakor meso v ponvi,

⁴bodo tedaj vpili h Gospodu, pa jim ne bo odgovoril, tisti čas bo skril svoje obličje pred njimi, ker so bila hudobna njihova dejanja.

Lažni preroki

⁵Tako govori Gospod proti prerokom, ki zapeljujejo moje ljudstvo. Če kaj grizejo s svojimi zobmi, oklicujejo mir, kdor pa jim ne daje v usta, mu napovedujejo vojno.

⁶Zato boste imeli noč namesto videnja in temo namesto vedeževanja. Sonce bo zašlo nad preroki in dan bo otemnel nad njimi.

⁷Vidci bodo osramočeni in vedeži zmedeni, vsi se bodo prekrili prek brade, ker ne bo odgovora od Boga.

⁸Jaz pa sem napolnjen z močjo, z Gospodovim duhom, s pravico in pogumom, da Jakobu oznanim njegovo pregreho, Izraelu njegov greh.

Obtožba podkupljivcev

⁹Poslušajte vendar to, poglavarji hiše Jakobove, knezi hiše Izraelove, vi, ki sovražite pravico in izkrivljate, kar je ravno,

¹⁰ki zidate Sion s krvjo in Jeruzalem s sprijenostjo!

¹¹Njegovi poglavarji sodijo za podkupnino in njegovi duhovniki uče za plačilo, njegovi preroki vedežujejo za denar; opirajo se na Gospoda in pravijo: »Mar ni Gospod med nami? Ne bo prišlo nad nas húdo.«

¹²Zato bo zaradi vas Sion preoran kakor njiva, Jeruzalem bo kup ruševin in tempeljski grič bo gozdni gaj.

Mihej 4

Mesijanski mir

(Iz 2,2–4)

¹Zgodilo se bo poslednje dni: Gora hiše Gospodove bo trdno stala kot najvišja med gorami, vzdigovala se bo nad griči. In narodi bodo hiteli k njej,

²številna ljudstva bodo prišla in rekla: »Pridite, pojdimo na Gospodovo goro, k hiši Jakobovega Boga. Poučil nas bo o svojih potih in hodili bomo po njegovih stezah. Kajti s Siona bo prišla postava in Gospodova beseda iz Jeruzalema.«

³Razsojal bo med številnimi ljudstvi, dokazoval močnim narodom v daljavo. Svoje meče bodo prekovali v lemeže in svoje sulice v srpe. Narod ne bo več vzdignil meča proti narodu, ne bodo se več učili vojskovanja.

⁴Sedeli bodo vsak pod svojo trto in pod svojo smokvo in nihče jih ne bo strašil, kajti usta Gospoda nad vojskami so govorila.

⁵Da, vsa ljudstva hodijo, vsaktero v imenu svojega boga, mi pa hodimo v imenu Gospoda, našega Boga, vselej in na vekomaj.

⁶Tisti dan, govori Gospod, bom zbral, kar je kruljavo, združil, kar je razgnano, in tiste, s katerimi sem hudo ravnal.

⁷Iz kruljavih bom naredil ostanek in iz pregnanih močan narod. Gospod bo kraljeval nad njimi na gori Sion odslej in na veke.

⁸In ti, stolp črede, grič hčere sionske, k tebi se bo vrnilo in prišlo prvotno vladarstvo, kraljestvo hčere jeruzalemske.

Prerok grozi in tolaži

⁹In zdaj, zakaj glasno vpiješ? Mar ni kralj pri tebi? Ali je tvoj svetovalec izginil, da te je zgrabil krč kakor porodnico?

¹⁰Zvijaj se in zdihuj, hči sionska, kakor porodnica, kajti zdaj boš šla iz mesta in prebivala na polju, šla boš do Babilona: Tam boš odrešena, tam te bo Gospod odkupil iz rok tvojih sovražnikov.

¹¹Zdaj pa so se zbrali proti tebi številni narodi, ki pravijo: »Naj bo oskrunjena in naše oko naj gleda hčer sionsko!«

¹²Toda oni ne poznajo Gospodovih misli, ne razumejo njegovega sklepa, kajti zbral jih je kakor snope na mlatišču.

¹³Vstani in mlati, hči sionska, kajti tvoj rog bom spremenil v železo, tvoje parklje bom spremenil v bron; pohodila boš številna ljudstva, Gospodu boš z zakletvijo posvetila njihov plen, njihovo imetje Gospodu vse zemlje.

¹⁴Zdaj pa zberi svoje čete, hči čet! Okope je postavil proti nam; s palico udarjajo po licu Izraelovega sodnika.

Mihej 5

Mesija pride iz Betlehema

¹Ti pa, Betlehem Efráta, si premajhen, da bi bil med Judovimi tisočnijami: iz tebe mi pride tisti, ki bo vladal v Izraelu, njegovi izviri so od nekdej, iz davnih dni.

²Zato jih bo predal do časa, ko bo porodnica rodila; nato se bo ostanek njegovih bratov vrnil k Izraelovim sinovom.

³Trdno bo stal in pasel čredo z Gospodovo močjo, z veličastvom imena Gospoda, svojega Boga, in prebivali bodo, kajti zdaj bo velik do koncev zemlje.

⁴In to bo mir: Če pride Asirec v našo deželo in vkoraka proti našim dvorom, vzdignemo proti njemu sedmero pastirjev, osmero poglavarjev ljudi.

⁵In pasli bodo asirsko deželo z mečem, Nimródovo deželo z golim mečem. Osvobodil nas bo Asirca, ko pride v našo deželo, ko vkoraka na naše ozemlje.

Jakobov ostanek med narodi

⁶Tedaj bo Jakobov ostanek sredi številnih ljudstev kakor rosa od Gospoda, kakor dež na zelenico, ki ne čaka na človeka in ničesar ne pričakuje od človeških otrok.

⁷Tedaj bo Jakobov ostanek med narodi, sredi številnih ljudstev, kakor lev med gozdnimi živalmi, kakor levič med čredami drobnice, ki gre skozi in tepta, trga in ni nikogar, ki bi rešil.

⁸Tvoja roka se bo vzdignila nad tvoje nasprotnike in vsi tvoji sovražniki bodo iztrebljeni.

Bog bo očistil Izraela

⁹Tisti dan se bo zgodilo, govori Gospod, da bom iztrebil tvoje konje iz tvoje srede in uničil tvoje bojne vozove.

¹⁰Iztrebil bom mesta po tvoji deželi in porušil vse tvoje trdnjave.

¹¹Iztrebil bom vražarije iz tvojih rok in vedeževanja ne bo več pri tebi.

¹²Iztrebil bom tvoje kipe in tvoje spominske stebre iz tvoje srede, da se ne boš več klanjal izdelkom svojih rok.

¹³Izruval bom vse tvoje ašere iz tvoje srede in pokončal tvoja mesta.

¹⁴V jezi in srdu bom izvršil maščevanje nad narodi, ki niso hoteli poslušati.

Mihej 6

Bog se pravda z ljudstvom

¹Poslušajte vendar, kar pravi Gospod: »Vstani, pravdaj se vpričo gora in hribi naj slišijo tvoj glas.«

²Poslušajte, gore, Gospodovo pravdo, in vi, večni temelji zemlje! Kajti Gospod se pravda s svojim ljudstvom, razpravlja z Izraelom:

³»Ljudstvo moje, kaj sem ti storil ali s čim sem te utrudil? Odgovori mi!

⁴Kajti izpeljal sem te iz egiptovske dežele in te rešil iz hiše sužnosti; poslal sem pred teboj Mojzesa, Arona in Mirjam.

⁵Ljudstvo moje, spomni se vendar, kaj je svetoval Balák, moábski kralj, in kaj mu je odgovoril Bileám, Beórjev sin, kaj se je godilo od Šitíma do Gilgála, da spoznaš Gospodova odrešenjska dela.«

⁶»S čim naj stopim pred Gospoda, se priklonim Bogu višave? Naj stopim predenj z žgalnimi daritvami, z enoletnimi teleti?

⁷Mar se bo Gospod veselil tisočev ovnov, desetisočev potokov olja? Naj mu svojega prvorojenca darujem zaradi svoje pregrehe, sad svojega telesa za greh svoje duše?«

⁸Oznanil ti je, o človek, kaj je dobro, kaj Gospod hoče od tebe: nič drugega, kakor da ravnáš pravično, da ljubiš dobrohotnost in ponižno hodiš s svojim Bogom.

Grožnja goljufom v prestolnici

⁹ Gospodov glas kliče mestu – in uspeh je to, da se kdo boji tvojega imena: »Poslušaj, srenja, in kdor jo ureja!

¹⁰Še gori ogenj krivičnikove hiše, krivičnih zakladov in škafo, polnega jeze.

- ¹¹Mar naj potrjujem krivično tehtnico in vrečico z varljivimi utežmi?
- ¹²Bogatini po mestu so polni nasilja, njegovi prebivalci govore laži, v njihovih ustih je varljiv jezik.
- ¹³Zato sem te tudi jaz začel tepsti in te pustošiti zaradi tvojih grehov.
- ¹⁴Jedel boš, pa se ne boš nasitil, tvoja notranjost bo ostala prazna; dal boš na stran, pa ne boš ohranil, in če boš kaj ohranil, bom izročil meču.
- ¹⁵Sejal boš, pa ne boš žel, mastil boš oljke, pa se ne boš mazilil z oljem, in grozdje, pa ne boš pil vina.
- ¹⁶Pazil si na Omrijeve predpise in vsa dela Ahábove hiše; hodil si po njihovih nasvetih, da bi te izročil razdejanju in tvoje prebivalce zasmehu; tako boste prenašali sramotenje mojega ljudstva.«

Mihej 7

Vsi so pokvarjeni

- ¹Gorje mi, ker se mi je zgodilo kakor pobiralcu ob koncu letine, kakor paberkovalcu po trgatvi: ni grozda, da bi ga pojedel, ne smokve, ki si je želi moja duša.
- ²Zvesti je izginil iz dežele, ni iskrenega med ljudmi. Vsi prežijo na kri, z mrežo vsak lovi svojega brata.
- ³Roke so nad hudobijo, da jo dobro izvedejo, prvak izsiljuje, sodnik sodi za plačilo, veljak govori iz poželenja svoje duše: tako jo spletajo.
- ⁴Najboljši med njimi je kakor robidovje, iskreni je trnova ograja. Dan tvojih preiskovalcev, tvojega obiskanja prihaja, zdaj se uresničuje njihova zmeda:
- ⁵Ne verjemite prijatelju, ne zaupajte tovarišu, pred njo, ki ti leži v naročju, pazi na vrata svojih ust!
- ⁶Kajti sin se norčuje iz očeta, hči vstaja proti svoji materi, snaha proti svoji tašči, človeku so sovražni njegovi domači.
- ⁷Jaz pa se oziram na Gospoda, čakam na Boga moje rešitve, moj Bog me bo uslišal.

Prestolnica Jeruzalem zaupa

⁸Ne vesêli se, moja sovražnica, nad menoj! Če sem padel, spet vstanem, če sedim v temi, je Gospod moja luč.

⁹Gospodovo jezo bom prenašal, ker sem grešil proti njemu, dokler ne razsodi moje pravde in ne uredi moje pravice. Izpeljal me bo na svetlo, gledal bom njegovo pravičnost.

¹⁰To bo videla moja sovražnica in zagrnila jo bo sramota, njo, ki mi je pravila: »Kje je Gospod, tvoj Bog?« Moje oči pa jo bodo gledale; zdaj bo poteptana kakor blato na cesti.

¹¹Dan pride, ko bodo pozidali tvoje zidove; tisti dan se bodo razširile tvoje meje.

¹²Tisti dan bodo prišli k tebi od Asirije do Egipta, od Egipta do velike reke, od morja do morja in od gore do gore.

¹³Zemlja pa se bo spremenila v puščavo zaradi svojih prebivalcev, zaradi sadu njihovih dejanj.

Ljudstvo moli

¹⁴Pasi svoje ljudstvo s svojo palico, čredo svoje dediščine, ki osamela prebiva v gozdu sredi rodovitnega vrta. Naj se pasejo v Bašanu in Gileádu kakor v nekdanjih dneh.

¹⁵Kakor v dneh, ko si šel iz egiptovske dežele, mu bom dal videti čudeže.

¹⁶Narodi bodo videli in se sramovali, ob vsej njihovi moči, položili si bodo roko na usta in ušesa jim bodo oglušela.

¹⁷Lizali bodo prah kakor kača, kakor lazina na zemlji. Pritrepetali bodo iz svojih skrivališč, z grozo se bodo obrnili h Gospodu, našemu Bogu, strah jih bo tebe.

¹⁸Kdo je Bog kakor ti, ki odpuščaš krivdo, ki greš prek pregrehe k ostanku svoje dediščine? Ne drži na veke svoje jeze, kajti ugaja mu dobrohotnost.

¹⁹Spet se nas bo usmilil, poteptal bo naše krivde. V globine morja boš zagnal vse naše grehe.

²⁰Izkazal boš Jakobu svojo zvestobo, Abrahamu svojo dobroto, kakor si prisegel našim očetom od nekdanjih dni!

Nahum

Nahum 1

Bog je strašen in usmiljen

¹Izrek o Ninivah. Knjiga videnja Nahuma Elkošana.

² Gospod je ljubosumni Bog in maščevalec, Gospod je maščevalec in poln srda. Gospod se maščuje nad svojimi nasprotniki in vztraja v jezi pred svojimi sovražniki.

³ Gospod je počasen v jezi in silno močan, toda krivega Gospod nikakor ne oprošča. Njegova pot je v viharju in vrtincu, oblak je prah izpod njegovih nog.

⁴Zagrmi nad morjem in ga izsuši, vse reke posuši. Usahnila sta Bašan in Karmel, usahnilo je cvetje Libanona.

⁵Gore se tresejo pred njim, hribi se opotekajo. Pred njegovim obličjem se vzdiguje zemlja, svet in vsi, ki prebivajo na njem.

⁶Kdo bo obstal pred njegovim srdom, kdo bo vzdržal pred njegovo srdito jezo? Njegova togota se širi kakor ogenj, skale pokajo pred njim.

⁷ Gospod je dober, utrdba ob dnevu stiske, in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.

⁸Z deročo povodnijo pa bo naredil konec njihovemu kraju, njegove sovražnike bo zasledovala tema.

O Ninivah in o Jeruzalemu

⁹Kaj si izmišljate proti Gospodu? Naredil bo konec in stiska ne bo vstala dvakrat.

¹⁰Prepleteni kakor trnje in napojeni kakor pijanci bodo požrti kakor strnje, polno suhote.

¹¹Iz tebe je izšel tisti, ki si je izmišljal húdo proti Gospodu, zlobni svetovalec.

¹²Tako govori Gospod: Čeprav so popolni in tako številni, bodo tako pokošeni in bodo odšli. Če sem te poniževal, te ne bom več poniževal.

¹³Zdaj bom zdrobil njegov jarem iznad tebe, tvoje vezi bom raztrgal.

¹⁴ Gospod je ukazal proti tebi: Ne bo se več sejalo iz tvojega imena, iz hiše tvojih bogov bom iztrebil kipe in ulite podobe, pripravil ti bom grob, ker si gnusen.

Nahum 2

¹ Glej, na gorah noge glasnika, ki oznanja mir! Praznuj, Juda, svoje praznike, izpolni svoje zaobljube! Kajti ne bo več prišel k tebi zlobnež, povsem je iztrebljen.

² Razbijalec se je vzdignil proti tebi. Bodi na preži, nadzoruj pot, imej opasana ledja, silno utrjuj svojo moč!

³ Kajti Gospod vrne Jakobovo vzvišenost, kakor Izraelovo vzvišenost, kajti opustošili so ju pustošniki in pokončali njune mladike.

Napadalec zavzema prestolnico Ninive

⁴ Ščit njegovih junakov je rdeč, bojvniki so odeti v škrlat, v ognju okovja so vozovi na dan, ko jih pripravlja, in cipresovina migeta.

⁵ Po cestah divjajo bojni vozovi, zaletavajo se po trgih, njihove podobe so kakor plamenice, švigajo kakor bliski.

⁶ Spomni se svojih junakov, ki so pripravljeni pasti na svojih potih, poženejo se k njenemu obzidju in zaščitna streha je postavljena.

⁷ Vrata rek so odprta in palača se maje;

⁸ še stoječo vlačijo stran, odnašajo, njene dekletke stokajo, kakor je glas golobov, se bijejo po prsih.

⁹ Ninive so kakor ribnik vode, njegove vode in oni sami bežijo: »Stojte, stojte!« a se nihče ne obrne.

¹⁰ Ropajte srebro, ropajte zlato! Ni konca zakladov, bogastva vsakovrstnih dragocenih reči.

Bog grozi Asircu

¹¹Prazna, izpraznjena, opustošena! Srce se krči, kolena se šibijo, bolečina v vseh ledjih, vsi obrazi postajajo rdeči.

¹²Kje je levji brlog in krmišče za leviče, kjer se je sprehajal lev, kjer je bila levinja z mladiči, ne da bi jih kdo strašil?

¹³Lev je trgal za svoje mladiče in davil za svoje levinje, z ropom si je polnil brloge in s plenom ležišča.

¹⁴Glej, proti tebi sem, govori Gospod nad vojskami: tvoj bojni voz bom sežgal v dim in tvoje leviče bo požrl meč; končal bom tvoje ropanje po zemlji, ne bo več slišati glasu tvojih poslancev.

Nahum 3

Krvoločna prestolnica bo izkravela

¹Gorje krvoločni prestolnici, sama laž je v njej! Polna je nasilja, trganju ni konca!

²Pokanje biča, škripanje kolesa, konj dirja in voz poskakuje!

³Jezdec se poganja, meč se lesketa in sulica se bliska, veliko je pobitih, polno mrtvih, trupel ni konca, spotikajo se ob trupla!

⁴Vse to zaradi silnega vlačugarstva vlačuge, ljubko mile, spretne čarodejke, ki je narode prodajala s svojim vlačuganjem in s svojim čaranjem rodove.

⁵Glej, proti tebi sem, govori Gospod nad vojskami, vzdignil ti bom krilo na obraz; pokazal bom narodom tvojo nagoto, kraljestvom tvojo sramoto.

⁶Vrgel bom nate ostudnosti, ognusil te bom in te postavil na ogled.

⁷Kdor te bo zagledal, se bo obrnil od tebe in rekel: »Ninive so razdejane, kdo jih bo objokoval? Od kod naj iščem tolažnike zate?«

Ninive bodo pokončane kakor Tebe

⁸Si mar boljša kakor No Amón, ki je prebivala ob Nilu, obdajale so jo vode, njen branik je bilo morje in njeno obzidje voda.

⁹Njena moč je bil Kuš in Egipt, ki je bil neizčrpen, Put in Libijci so ji bili v pomoč.

¹⁰Tudi ona je morala v izgnanstvo, šla je v ujetništvo; tudi njeni otročiči so bili raztreščeni po vogalih vseh ulic, za njene odličnike so metali žreb, vsi njeni velikaši so bili vkovani v verige.

¹¹Tudi ti se boš opila, mrakotna boš postala, tudi ti boš iskala zavetje pred sovražnikom.

Ninive so v razsutju

¹²Vse tvoje trdnjave so smokve z zgodnjimi sadeži: ko jih kdo potrese, padejo v usta temu, ki jih hoče jesti.

¹³Glej, tvoja vojska so ženske v tvoji sredi. Tvojim sovražnikom so na stežaj odprta vrata tvoje dežele; ogenj je požrl tvoje zapahe.

¹⁴Pripravi si vode za čas, ko boš oblegana, utrdi svoje branike, stopi v glino in gneti ilovico, vzemi v roke okvir za opeko!

¹⁵Tam te bo požrl ogenj, posekal te bo meč, požrl te bo kakor kobilica skakalka. Razmnôži se kakor kobilica skakalka, razmnôži se kakor kobilica rojivka!

¹⁶Pomnožila si svoje trgovce bolj, kakor je zvezd na nebu. Kobilica skakalka dobi krila in odleti.

¹⁷Tvoji varuhi so kakor kobilice rojivke, tvoji častniki so kakor jata žuželk, ki sedi na plotovih, ko je mraz; ko vstane sonce, odlete in nihče ne ve za kraj, kjer so.

Žalostinka o asirskem kralju

¹⁸Tvoji pastirji spijo, asirski kralj; tvoji junaki počivajo. Tvoje ljudstvo je razkropljeno po gorah in nikogar ni, ki bi ga zbral.

¹⁹Za tvoje razsutje ni olajšave, tvoja rana je huda. Vsi, ki bodo slišali o tebi, bodo z rokami ploskali nad teboj, kajti le nad kom se ni vselej znašala tvoja hudobija!

Habakuk

Habakuk 1

Prerok se pritožuje

- ¹Izrek, ki ga je v videnju prejel prerok Habakúk.
- ²Doklej, Gospod, bom klical na pomoč in ne boš poslušal, vpil k tebi zaradi nasilja in ne boš pomagal?
- ³Zakaj mi daješ gledati zlo in opazuješ stisko? Pred menoj sta pustošenje in nasilje, zato vstaja pritožba in se vzdiguje spor.
- ⁴Zaradi tega odмира postava in pravica ne pride do konca, kajti krivični vklepa pravičnega, zato prihaja na dan popačena sodba.

Bog odgovarja

- ⁵Ozrite se po narodih in pogledjte, začudite se in strmite! Kajti v vaših dneh bom opravil delo; ne bi verjeli, če bi kdo pripovedoval.
- ⁶Kajti glejte, vzdignil bom Kaldejce, trpko in urno ljudstvo, ki prehodi zemeljske daljave, da se polasti domov, ki niso njegovi.
- ⁷Grozno in strašno je, njegova pravica in njegov ponos izhajata iz njega.
- ⁸Njegovi konji so hitrejši kakor panterji, urnejši kakor stepski volkovi. Njegovi konjeniki vihrajo, njegovi konjeniki prihajajo od daleč, priletijo kakor orel, hiter za žrtje.
- ⁹Sleherni prihaja za nasilje, ves njegov obraz je iztegnjen, ujetnike kopiči kakor pesek.
- ¹⁰Norčuje se iz kraljev, oblastniki so mu v posmeh. Smeje se vsaki trdnjavi, naredi nasip in jo zavzame.
- ¹¹Potem se vrtinči kakor veter in gre dalje, pregreši se: ta njegova moč postane njegov bog.

Prerok se ponovno pritožuje

- ¹²Mar nisi ti od nekdaj, Gospod? Moj Bog, moj Sveti, nočemo umreti! O Gospod, postavil si ga, da bi sodil, nastavljal si ga kot skalo, da bi opominjal.

¹³Tvoje oči so preveč čiste, da bi videl hudobijo, na zatiranja ne moreš gledati: zakaj torej gledaš varljivce in molčiš, ko krivični požira pravičnejšega od sebe?

¹⁴Ti delaš, da so ljudje kakor ribe v morju, kakor laznina, ki nima vladarja.

¹⁵Vse jih vzdiguje s trnkom, jih spravlja v svojo vršo in jih zbira v svoj sak, zato se veseli in raduje.

¹⁶Zato opravlja klavne daritve svoji vrši in zažiga kadilo svojemu saku, kajti po njima je obilen njegov delež in bogat njegov živež.

¹⁷Toda ali sme brez konca prazniti svojo vršo, ubijati narode brez prizanašanja?

Habakuk 2

Bog ponovno odgovarja

¹Stopil bom na svojo opazovalnico, postavil se bom na stolp. Oprezoval bom, da vidim, kaj mi bo govoril in kaj naj odvrnem na svojo pritožbo.

²Gospod mi je odgovoril in rekel: Zapiši videnje in vreži ga na plošče, da bo hitel, kdor ga bo bral.

³Kajti še je videnje za določeni čas, bliža se svoji izpolnitvi in ne vara. Če odlaša, ga le čakaj, kajti zagotovo pride, ne bo zamudilo.

⁴Glej, napihnjena je, njegova duša v njem ni prava, pravični pa bo v svoji veri živel.

Petkratno gorje

⁵Zares, bogastvo je varljivo, predrzen mož ne bo obstal, tisti, ki odpira svoje žrelo kakor podzemlje in se kakor smrt nikoli ne nasiti, vlači k sebi vse narode in kopiči pri sebi vsa ljudstva.

⁶Mar ne bodo vsi ti vzdignili proti njemu zbadljivke, posmehljive puščice, in rekli: Gorje mu, kdor kopiči, kar ni njegovo – doklej? –, in se obremenjuje z zaplenitvami!

⁷Mar ne vstanejo hipoma tvoji upniki, se ne prebudijo tvoji terjalci, in ti boš njihov plen?

⁸Ker si ti oplnil veliko narodov, bo ves ostanek ljudstev oplnil tebe, zaradi človeške krvi in nasilja nad deželo, mestom in vsemi, ki prebivajo v njem.

⁹Gorje mu, ki pleni hudobni plen za svojo hišo, da bi svoje gnezdo postavil visoko in ušel roki stiske!

¹⁰Svoji hiši si svetoval sramoto, da bi pokončal številne narode; pogubljaš svojo dušo.

¹¹Kajti kamen bo vpil iz zidu in škarnica v ostrešju mu bo odgovarjala.

¹²Gorje mu, kdor s krvjo zida mesto in s krivico postavlja grad!

¹³Glej, mar ne prihaja od Gospoda nad vojskami, da se ljudstva trudijo za ogenj in se narodi utrujajo za prazen nič?

¹⁴Kajti zemlja se bo napolnila s spoznanjem Gospodovega veličastva, kakor vode pokrivajo morje.

¹⁵Gorje mu, kdor naliže svojemu bližnjemu, prilije svoj strup in ga opije, da gleda njegovo nagoto!

¹⁶Nasitil se boš s sramoto namesto s častjo, napij se tudi ti in se razgali! Čaša Gospodove desnice se obrača k tebi in sramota bo prišla na tvojo slavo.

¹⁷Kajti nasilje nad Libanonom te bo prekrilo, uničevanje živali te bo spodneslo, zaradi človeške krvi in nasilja nad deželo, mestom in vsemi, ki prebivajo v njem.

¹⁸Kaj pomaga podoba, če jo upodobi kipar, odlitek, ki uči laži, če kipar zaupa lastnemu kipu, da izdeluje neme malike?

¹⁹Gorje mu, kdor pravi lesu: »Zbudi se!« in nememu kamnu: »Vstani!« Mar te bo učil? Glej, prevlečen je z zlatom in s srebrom, a nobenega diha ni v njem.

²⁰ Gospod pa je v svojem svetem templju, umolkni pred njim, vsa zemlja!

Habakuk 3

Molitev in hvalnica

- ¹Molitev preroka Habakúka, po napevu žalostink.
- ² Gospod, slišal sem, kar je slišati o tebi, bojim se, o Gospod, tvojega delovanja. Ožívi ga v bližnjih letih, daj ga spoznati v bližnjih letih, v jezi se spomni usmiljenja!
- ³Bog prihaja iz Temána, Sveti z gore Parán. *Sela.* Njegovo veličastvo pokriva nebo, in njegova hvala napolnjuje zemljo.
- ⁴Svit postaja kakor svetloba, iz njegove roke mu izhajajo žarki, tam je skrivališče njegove moči.
- ⁵Pred njim hodi kuga, za njegovimi nogami izhaja kužna bolezen.
- ⁶Stopi in strese zemljo, pogleda in splaši narode. Rušijo se večne gore, pogrezajo se starodavni hribi; njegove poti so starodavne.
- ⁷Videl sem v bridkosti kušánske šotore, tresejo se zagrinjala midjánske dežele.
- ⁸Mar se je na vodotoke razjezil Gospod, se je proti vodotokom vnela tvoja jeza ali proti morju tvoj srd, da prihajaš na svojih konjih, na svojih zmagovitih vozovih,
- ⁹da do golega razgaljaš svoj lok, izrekaš prisege rodovom? *Sela.* Z vodotoki cepiš zemljo.
- ¹⁰Zagledale so te gore in se tresejo, prišel je hudourni naliv: pravodovje je dalo svoj glas, vzdignilo je višino svojih iztokov.
- ¹¹Sonce in luna stojita v svojem bivališču, pred svetlobo tvojih švigajočih puščic, pred sijem tvoje svetle sulice.
- ¹²V togoti stopaš po zemlji, v jezi teptaš narode.
- ¹³Prišel si v rešenje svojega ljudstva, v rešenje svojega maziljenca. Razbil si glavo krivičnikove hiše, razgalil si trup do vratu. *Sela.*
- ¹⁴Z njegovimi lastnimi kopji si prebodel glave njegovih bojevnikov; prihrumeli so, da bi nas razgnali, njihovo veselje je na skrivnem požreti ubožca.

¹⁵Pognal si v morje svoje konje, v blato velikih voda.

¹⁶Poslušam in telo mi trepeta, ustnice mi glasno drgetajo; trohnoba prihaja v moje kosti; tresem se na svojem mestu. Odpočiti se moram za dan stiske, kateri bo prišel nad ljudstvo, ki nas napada.

¹⁷Kajti smokva ne bo cvetela in na trtah ne bo grozdja, pridelek oljke bo odpovedal in polja ne bodo dajala živeža, drobnica bo izginila iz staj in v hlevih ne bo živine.

¹⁸Vendar se bom veselil v Gospodu, se radoval v Bogu moje rešitve.

¹⁹ Gospod Bog je moja moč, dela mi noge kakor košutam in mi daje stopiti na moje višine. (Zborovodju, na godala.)

Sofonija

Sofonija 1

Vesoljna sodba

¹Beseda Gospodova, ki se je zgodila Sofoniju, sinu Kušíja, sinú Gedaljája, sinú Amarjája, sinú Ezekíja, v dneh Jošíja, Amónovega sina, Judovega kralja.

²Pospravil bom, vse bom pospravil z obličja zemlje, govori Gospod.

³Pospravil bom ljudi in živali, pospravil bom ptice neba in ribe morja in tiste, ki so spotika za krivičnike, da, iztrebil bom ljudi z obličja zemlje, govori Gospod!

⁴Iztegnil bom svojo roko proti Judu in proti vsem jeruzalemskim prebivalcem, iztrebil bom iz tega kraja ostanek Báala, imena žrecev s svečeniki,

⁵tiste, ki po strehah častijo nebesno vojsko, in častilce, ki prisegajo pri Gospodu in ki prisegajo pri Milkómu,

⁶tiste, ki odstopajo od Gospoda, ki ne iščejo Gospoda in ne sprašujejo po njem.

⁷Umolknite pred obličjem Gospoda Boga, kajti blizu je dan Gospodov! Da, Gospod je pripravil klavno daritev, posvetil je svoje povablence.

Proti dvorjanom

⁸Na dan Gospodove klavne daritve bom kaznoval kneze in kraljeve sinove, vse, ki se oblačijo, kakor se oblačijo tujci.

⁹Tisti dan bom kaznoval vse, ki skačejo čez prag in polnijo hišo svojega gospodarja z nasiljem in s prevaro.

Proti trgovcem

¹⁰Tisti dan, govori Gospod, bo glas vpitja od Ribjih vrat, tuljenje iz Novega mesta in veliko podiranje s hribov.

¹¹Tulite, prebivalci Maltarke, ker je uničeno vse kramarsko ljudstvo, iztrebljeni so vsi, ki so tehtali srebro!

Proti zakrknjencem

¹²Tisti čas bom preiskal Jeruzalem s svetilkami in bom kaznoval moše, ki so otrpnili na svojih drožeh in pravijo v svojem srcu: »Gospod ne more storiti nič dobrega in nič hudega!«

¹³Njihovo imetje bo zaplenjeno in njihove hiše bodo razdejane. Sezidali so hiše, a ne bodo prebivali v njih, nasadili so vinograde, a ne bodo pili vina iz njih.

Gospodov dan

¹⁴Blizu je Gospodov véliki dan, blizu je in zelo hiter. Glas Gospodovega dneva bo turoben, tam bo stokal celo junak.

¹⁵Tisti dan bo dan jeze, dan stiske in tesnobe, dan razdejanja in pustošenja, dan teme in mraka, dan oblakov in megle,

¹⁶dan roga in bojnega krika nad utrjenimi mesti in nad visokimi utrdbami.

¹⁷Spravil bom ljudi v stisko, da bodo tavalı kakor slepi, ker so grešili zoper Gospoda. Njihova kri bo razpršena kakor prah in njihov sok kakor blato.

¹⁸Niti njihovo srebro niti njihovo zlato jih ne bo moglo rešiti na dan Gospodove jeze, v ognju njegovega srda bo použita vsa zemlja, kajti naredil bo konec vsem prebivalcem zemlje.

Sofonija 2

Poziv k spreobrnjenju

¹Zberi se, zberi, narod, ki ne pozna sramu,

²preden se rodi zakon, kakor pleva preide dan, preden pride nad vas srd Gospodove jeze, preden pride nad vas dan Gospodove jeze!

³Iščite Gospoda, vsi ponižni v deželi, ki izpolnujete njegov odlok. Iščite pravičnost, iščite ponižnost, morebiti se skrijete na dan Gospodove jeze.

Grožnja proti zahodu: Filistejcem

⁴Resnično, Gaza bo zapuščena in Aškelón bo postal pustinja, Ašdód bodo izgnali ob poldnevu in Ekrón bo iztrebljen.

⁵Gorje vam, prebivalci morskega obrežja, narod Keretějcev, Gospodova beseda je proti vam! O Kánaan, dežela Filistejcev, pokončal te bom, da boš brez prebivalca.

⁶Morsko obrežje postane pašnik, planjava za pastirje, ograda za ovce.

⁷Obrežje bo dobil ostanek hiše Judove, tam bodo pasli, v aškelónskih hišah bodo zvečer počivali, kajti Gospod, njihov Bog, jih bo obiskal in bo obrnil njihovo usodo.

Grožnja proti vzhodu: Moábcem in Amóncem

⁸Slišal sem žalitve Moába in sramotenje Amónovih sinov, s katerim so žalili moje ljudstvo in se šopirili po njegovem ozemlju.

⁹Zato, kakor jaz živim, govori Gospod nad vojskami, Bog Izraelov: Resnično, Moáb bo postal kakor Sódoma, Amónovi sinovi kakor Gomóra: trnjeva goščava, solna jama, pustinja na veke. Ostanek mojega ljudstva ju bo oplenil, pobirek mojega naroda ju bo dobil v last.

¹⁰To bodo imeli za svojo prevzetnost, kajti žalili so in se šopirili proti ljudstvu Gospoda nad vojskami.

¹¹ Gospod bo strašen proti njim, kajti pokončal bo vse bogove na zemlji, njega pa bodo častili, vsakdo na svojem kraju, vsi otoki narodov.

Grožnja proti jugu in severu: Etiopcem in Asircem

¹²Tudi vi, Etiopci, boste pokončani z mojim mečem!

¹³Iztegnil bo svojo roko proti severu, uničil bo Asirijo, spremenil bo Ninive v pustinja, suho kakor puščava.

¹⁴Sredi njih bodo počivale črede in vsakovrstne živali: tudi kavka, tudi sova bosta prenočevali na glavičih njihovih stebrov, glas se bo razlegal skoz okno – polica bo razdejana, ker bo odnesel cedrovino.

¹⁵To je torej radostna prestolnica, ki je varno prebivala in pravila v svojem srcu: »Jaz in nihče drug!« Kako se je spremenila v pustinja, v živalski brlog! Vsakdo, ki gre mimo nje, požvižga, zamahne z roko.

Sofonija 3

Grožnja Jeruzalemu

¹Gorje, uporna in pokvarjena zatiralska prestolnica!

²Glasu ne posluša, svarila ne sprejema: v Gospoda ne zaupa, svojemu Bogu se ne približa.

³Njeni prvaki v njeni sredi so rjoveči levi, njeni sodniki so večerni volkovi, ki ničesar ne pustijo do jutra.

⁴Njeni preroki so domišljavci, možje prevar, njeni duhovniki skrunijo sveto, kršijo postavo.

⁵ Gospod pa je pravičen v njeni sredi, ne dela hudobije. Jutro za jutrom daje svojo pravico na svetlo, nikoli ne odpove, vendar hudobnež ne pozna sramu.

⁶Iztrebil sem narode, podrte so njihove utrdbe, opustošil sem njihove ceste, nihče ne hodi po njih, njihova mesta so razdejana, ni človeka, ni prebivalca.

⁷Rekel sem: »Morda se me bo zbala, sprejela bo moje svarilo in njen dom ne bo iztrebljen po vsem, s čimer sem jo obiskal.« A še bolj so hiteli in kvarili vsa svoja dejanja.

⁸Zato, čakajte me, govori Gospod, do dneva, ko vstanem kot pričevalec! Kajti imam pravico, da zberem narode in združim kraljestva, da izlijem nanje svoj srd, ves gnev svoje jeze. Resnično, v ognju moje gorečnosti bo použita vsa zemlja.

Spreobrnjenje poganov

⁹Tedaj bom naklonil ljudstvu čiste ustnice, vsi bodo klicali Gospodovo ime in mu služili s skupno ramo.

¹⁰Z druge strani etiopskih rek mi bodo moji prosilci, sinovi mojih razkropljencev, prinašali jedilno daritev.

Prestolnica Jeruzalem in njen ostanek

¹¹Tisti dan se ne boš več sramovala vseh dejanj, s katerimi si se mi upirala. Tedaj bom odstranil iz tvoje srede tvoje predrzne bahače in ne boš se več povzdigovala na gori moje svetosti.

¹²V tvoji sredi bom ohranil ljudstvo, ponižno in ubogo, ki bo zaupalo v Gospodovo ime.

¹³Ti, Izraelov ostanek, ne bodo delali krivice in ne govorili laži. V njihovih ustih ne bo najti zvijačnega jezika, kajti pasli bodo in počivali in nihče jih ne bo strašil.

Obnovljena prestolnica Jeruzalem

¹⁴Vriskaj, hči sionska, vzklikaj, Izrael! Veséli in raduj se iz vsega srca, hči jeruzalemska!

¹⁵ Gospod te je rešil obsodbe, odstranil je tvoje sovražnike. Izraelov kralj, Gospod, je v tvoji sredi, ne boš se več bala hudega.

¹⁶Tisti dan bodo rekli prestolnici Jeruzalem: »Ne boj se, Sion, naj ti roke ne omahujejo!

¹⁷ Gospod, tvoj Bog, je v tvoji sredi, tvoj močni rešitelj. Veselí se nad teboj v radosti, nemí v svoji ljubezni, vriska nad teboj v prepevanju.«

¹⁸Odpravil bom od tebe te, ki žalujejo zaradi praznovanj – nakopavali bi ji sramoto.

¹⁹Glej, opravil bom z vsemi, ki so te stiskali: tisti čas bom rešil, kar je ohromelo, in zbral, kar je razkropljeno, naredil jih bom za hvalo in za ime v vsaki deželi njihove sramote.

²⁰Tisti čas vas pripeljem, tisti čas vas zberem, da, dam vas za ime in za hvalo med vsemi ljudstvi na zemlji, ko obrnem vašo usodo pred vašimi očmi, govori Gospod.

Agej

Agej 1

Obnovitev templja

¹V drugem letu kralja Dareja, v šestem mesecu, prvi dan meseca, se je Gospodova beseda po preroku Ageju zgodila Zerubabél, Šealtielovemu sinu, upravitelju Judeje, in Ješú, Joadákovemu sinu, vélikemu duhovniku, rekoč:

²»Tako govori Gospod nad vojskami: To ljudstvo pravi: »Ni še prišel čas, da bi zidali Gospodovo hišo!«

³ Gospodova beseda pa se je zgodila po preroku Ageju, rekoč:

⁴»Za vas same pa je čas, da prebivate v svojih hišah z deščnim obojem, medtem ko je ta hiša v razvalinah?

⁵In zdaj, tako govori Gospod nad vojskami: Premislite v srcu svoje poti:

⁶veliko sejete, a malo pospravite, jeste, a se ne nasitite, pijete, a se ne odžejate, oblačite se, a se ne ogrejete, in kdor dela za plačo, spravlja denar v luknjasto mošnjo.

⁷Tako govori Gospod nad vojskami: Premislite v srcu svoje poti.

⁸Pojdite v gore, pripeljite lesa in sezidajte hišo, da se je bom veselil in bom proslavljen, govori Gospod.

⁹Veliko ste pričakovali, a glejte, malo je; kar ste prinesli v hišo, sem vam odpihnil. Zakaj neki, govori Gospod nad vojskami. Zaradi moje hiše, ki je zapuščena, vi pa tekate vsak za svojo hišo.

¹⁰Zato vam nebo zadržuje roso in zemlja zadržuje svoj pridelek.

¹¹Poklical sem sušo na zemljo in na gore, na žito in na mošt, na novo olje in na vse, kar rodi zemlja, na ljudi in na živino in na vsak trud vaših rok.«

¹²Zerubabél, Šealtielov sin, upravitelj Judeje, in Ješúa, Joadákov sin, véliki duhovnik, in ves ostanek ljudstva so poslušali glas Gospoda, svojega Boga, in besede preroka Ageja, kakor ga je poslal Gospod, njihov Bog, in ljudstvo se je balo Gospoda.

¹³Tedaj je Agej, Gospodovposlanec, po Gospodovem naročilu dejal ljudstvu in rekel: »Jaz sem z vami, govori Gospod.«

¹⁴In Gospod je obudil duha Zerubabéla, Šealtielovega sina, upravitelja Judeje, in duha Ješúa, Joadákovega sina, vélikega duhovnika, in duha vsega ostanka ljudstva. Prišli so in se lotili dela pri hiši Gospoda nad vojskami, svojega Boga.

¹⁵To je bilo štiriindvajseti dan šestega meseca, v drugem letu kralja Dareja.

Agej 2

Slava novega templja

¹Enaindvajseti dan sedmega meseca se je zgodila Gospodova beseda po preroku Ageju, rekoč:

²»Povej vendar Zerubabélu, Šealtielovemu sinu, upravitelju Judeje, in Ješúu, Joadákovemu sinu, vélikemu duhovniku, in vsemu ostanku ljudstva in reci:

³Kdo je ostal med vami, ki je videl to hišo v njeni prvi slavi? In kakšno jo vidite zdaj? Ali ni v vaših očeh kakor nič?

⁴Zdaj pa pogum, Zerubabél, govori Gospod, pogum, Ješúa, Joadákov sin, véliki duhovnik, pogum, vse ljudstvo v deželi, govori Gospod! Delajte, kajti jaz sem z vami, govori Gospod nad vojskami!

⁵Po besedi, ki sem se vam z njo zavezal, ko ste šli iz Egipta, ostaja moj duh v vaši sredi; ne bojte se!

⁶Kajti tako govori Gospod nad vojskami: Še malo časa in stresel bom nebo in zemljo, morje in kopno.

⁷Pretresel bom vse narode, prišli bodo zakladi vseh narodov in to hišo bom napolnil s slavo, govori Gospod nad vojskami.

⁸Moje je srebro in moje je zlato, govori Gospod nad vojskami.

⁹Slava te poslednje hiše bo večja, kakor je bila slava prve, govori Gospod nad vojskami, in na tem kraju bom delil mir, govori Gospod nad vojskami.«

Tempelj prinaša blagoslov

¹⁰Štiriindvajseti dan devetega meseca, v drugem letu Dareja, se je zgodila Gospodova beseda po preroku Ageju, rekoč:

¹¹»Tako govori Gospod nad vojskami: Vprašaj vendar duhovnike o postavi in reci:

¹²Glej, nekdo nese posvečeno meso v krajcu svojega oblačila, pa se s svojim krajcem dotakne kruha, zelenjave, vina, olja ali kakega drugega živeža: ali postanejo te reči posvečene?« Duhovniki so odgovorili in rekli: »Ne!«

¹³Nato jim je Agej rekel: »Če se kdo, ki je postal nečist z dotikom mrliča, dotakne vseh teh reči, ali postanejo nečiste?« Duhovniki so odgovorili in rekli: »Postanejo nečiste!«

¹⁴Agej pa je odgovoril in rekel: »Tako je s tem ljudstvom in tako je s tem narodom pred mojim obličjem, govori Gospod, tako je z vsakim delom njihovih rok in s tem, kar tam darujejo: Nečisto je!

¹⁵In zdaj premislite v svojem srcu od tega dne in v prihodnje: preden se je v Gospodovem templju polagal kamen na kamen,

¹⁶se jim je dogajalo, da je kdo prišel h kopi žita, ki bi morala dati dvajset mernikov, pa jih je dala le deset; prišel je v stiskalnico, da bi zajel petdeset veder, pa jih je bilo le dvajset.

¹⁷Udarjal sem vas s snetjo, z rjo in s točo pri vsakem delu vaših rok, pa vas ni bilo k meni, govori Gospod.

¹⁸Vzemite si k srcu od tega dne in v prihodnje, od štiriindvajsetega dne devetega meseca, od dne, ko so bili položeni temelji Gospodovega templja, vzemite si k srcu:

¹⁹mar je še seme v kašči? In trta in smokva, granatovec in oljčno drevo še naprej ne obrodijo? Od tega dne bom blagoslavljal!«

Obljuba Zerubabélu

²⁰ Gospodova beseda se je drugič zgodila Ageju, štiriindvajseti dan meseca, rekoč:

- ²¹»Povej Zerubabél, upravitelju Judeje, in reci: Stresel bom nebo in zemljo:
²²prevrnil bom kraljevske prestole in zlomil bom moč kraljestev narodov.
Prevrnil bom vozove in njihove voznike, da bodo padli konji in njihovi
jezdci, vsak pod mečem svojega brata.
- ²³Tisti dan, govori Gospod nad vojskami, te bom vzel, moj služabnik
Zerubabél, Šealtielov sin, govori Gospod, in te bom postavil kakor pečat, kajti
tebe sem izvolil, govori Gospod nad vojskami.«

Zaharija

Zaharija 1

Bog vabi k spreobrnjenju

¹V osmem mesecu, v drugem letu Dareja, se je Gospodova beseda zgodila Zahariju, Berehjájevemu sinu, Idójevemu vnuku, rekoč:

² Gospod se je zelo jezil nad vašimi očeti.

³Reci jim torej: Tako govori Gospod nad vojskami: Vrnite se k meni, govori Gospod nad vojskami, in tudi jaz se vrnem k vam, govori Gospod nad vojskami.

⁴Ne bodite kakor vaši očetje, ki so jih prejšnji preroki klicali in jim rekli: Tako govori Gospod nad vojskami: Odvrnite se vendar od svojih hudobnih poti in od svojih hudobnih dejanj! Toda niso poslušali in niso mi prisluhnili, govori Gospod.

⁵Vaši očetje, kje so? In preroki, mar bodo živeli na veke?

⁶Toda mar moje besede in moji zakoni, ki sem jih zapovedal svojim služabnikom prerokom, niso dosegli vaših očetov? Potem so se spreobrnili in rekli: Kakor je Gospod nad vojskami odločil, da nam bo storil po naših potih in po naših delih, tako je z nami tudi storil.

Prvo videnje: Nadzorniki

⁷Štiriindvajseti dan enajstega meseca, to je meseca šebáta, v drugem letu Dareja, se je zgodila Gospodova beseda Zahariju, Berehjájevemu sinu, Idójevemu vnuku, preroku, rekoč:

⁸Videl sem ponoči: Glej, mož je jezdil na rdečem konju in stal med mirtami, ki so bile v globini, za njim pa so bili rdeči, rjavi in beli konji.

⁹Rekel sem: »Kdo so tile, gospod?« Angel, ki je govoril z menoj, mi je rekel: »Jaz ti bom pokazal, kdo so.«

¹⁰Mož, ki je stal med mirtami, mi je odgovoril in rekel: »To so tisti, ki jih je Gospod poslal, da obhodijo zemljo.«

¹¹Odgovorili so Gospodovemu angelu, ki je stal med mirtami, in rekli: »Obhodili smo zemljo, in glej, vsa zemlja miruje in počiva.«

¹² Gospodov angel je spregovoril in rekel: »Gospod nad vojskami, doklej se ne boš usmilil Jeruzalema in Judovih mest, na katera se srdiš že sedemdeset let?«

¹³In Gospod je angelu, ki je govoril z menoj, odgovoril dobre besede, tolažilne besede.

¹⁴Nato mi je rekel angel, ki je govoril z menoj: »Okliči in reci: Tako govori Gospod nad vojskami: V silnem ognju ves gorim za Jeruzalem in Sion.

¹⁵In v silni jezi se jezim na prevzetne narode, kajti sam sem se le malo razjezil, oni pa so pretiravali do hudega.

¹⁶Zato tako govori Gospod: Obrnil se bom k Jeruzalemu v usmiljenju, moja hiša bo pozidana v njem, govori Gospod nad vojskami, in merilna vrvica se bo razpela čez Jeruzalem.

¹⁷Še to okliči in reci: Tako govori Gospod nad vojskami: Moja mesta bodo še prekipevala od dobrega, Gospod bo še potolažil Sion in še izvolil Jeruzalem.«

Zaharija 2

Drugo videnje: Rogovi in kovači

¹Nato sem povzdignil oči in pogledal, glej, bili so štirje rogovi.

²Rekel sem angelu, ki je govoril z menoj: »Kdo so tile?« Rekel mi je: »Tile so rogovi, ki so razkropili Juda, Izraela in Jeruzalem.«

³Nato mi je Gospod pokazal štiri kovače.

⁴Rekel sem: »Kaj pa tile prihajajo delat?« Povedal je in rekel: »To so rogovi, ki so razkropili Juda, tako da nihče ni povzdignil glave, tile pa so prišli, da jih prestrašijo in odbijejo rogove narodom, ki so vzdignili svoj rog proti Judovi deželi, da jo razkropijo.«

Tretje videnje: Merilna vrvica

⁵ Nato sem povzdignil oči in pogledal, glej, bil je mož in v njegovi roki je bila merilna vrstica.

⁶ Rekel sem: »Kam greš?« Rekel mi je: »Zmeril bom Jeruzalem, da vidim, kolikšna je njegova širina in kolikšna njegova dolžina.«

⁷ In glej, angel, ki je govoril z menoj, je stopil naprej, nasproti pa mu je stopil drug angel

⁸ in mu rekel: »Teci, govori temu mlademu možu in reci: »Jeruzalem bo naseljen kakor vasi, zaradi množice ljudi in živine v svoji sredi.

⁹ Sam ga bom obdajal kakor ognjen zid, govori Gospod, in bom njegova slava v njegovi sredi.«

¹⁰ Gorje, gorje! Bežite iz severne dežele, govori Gospod, vi, ki sem vas razgnal na štiri vetrove neba, govori Gospod.

¹¹ Gorje! Reši se, Sion, prebivalka, hči babilonska!

¹² Kajti tako govori Gospod nad vojskami, ki me s svojim veličastvom pošilja k narodom, ki so vas plenili, kajti kdor se vas dotakne, se dotakne punčice njegovega očesa:

¹³ Glej, zamahnil bom s svojo roko proti njim, postali bodo plen svojih sužnjev in spoznali boste, da me je poslal Gospod nad vojskami.

¹⁴ Vesêli in raduj se, hči sionska, kajti glej, prihajam in bom prebival v tvoji sredi, govori Gospod.

¹⁵ Številni narodi se bodo tisti dan pridružili Gospodu in bodo moje ljudstvo. Prebival bom v tvoji sredi in spoznala boš, da me je Gospod nad vojskami poslal k tebi.

¹⁶ Gospod bo vzel Juda v svojo last, kot svojo dediščino v sveti deželi, in še izvolil Jeruzalem.

¹⁷ Umolkni, vse meso, pred Gospodom, kajti vzdiguje se iz svojega svetega bivališča!

Zaharija 3

Četrto videnje: Véliki duhovnik Ješúa

¹Nato mi je pokazal Ješúa, vélikega duhovnika. Stal je pred Gospodovim angelom, na njegovi desni pa je stal satan, da bi ga tožil.

²Gospod pa je rekel satanu: »Gospod naj te ukori, o satan, naj te ukori Gospod, ki je izvolil Jeruzalem. Mar ni to ogorek, ki so ga potegnili iz ognja?«

³Ješúa je bil namreč oblečen v umazana oblačila in je stal pred angelom.

⁴Ta pa je spregovoril in rekel tem, ki so stali pred njim; rekel je: »Slecite mu umazana oblačila!« Njemu pa je rekel: »Glej, odpravil sem s tebe tvojo krivdo in te oblečem v praznična oblačila.«

⁵Nato je rekel: »Denite mu na glavo čisto pokrivalo!« Deli so mu na glavo čisto pokrivalo in mu oblekli oblačila, Gospodov angel pa je stal zraven.

⁶Nato je Gospodov angel zagotovil Ješúu in rekel:

⁷»Tako govori Gospod nad vojskami: Če boš hodil po mojih potih in se držal mojih zahtev, boš vladal v moji hiši in varoval moja dvorišča, dal ti bom prost dostop do teh, ki stojijo tu.

⁸Poslušaj torej, Ješúa, véliki duhovnik, ti in tvoji tovariši, ki sedijo pred teboj, kajti oni so možje, ki so za znamenje: kajti glej, pripeljal bom svojega služabnika, Mladiko.

⁹Kajti glejte, kamen, ki sem ga položil pred Ješúa, na tem kamnu je sedem očes, glejte, vanj bom vdolbel napis, govori Gospod nad vojskami, v enem dnevu bom odstranil krivdo te dežele.

¹⁰Tisti dan, govori Gospod nad vojskami, boste vabili vsak svojega tovariša pod trto in pod smokvo.«

Zaharija 4

Peto videnje: Svečnik in dve oljki

¹Angel, ki je govoril z menoj, se je obrnil in me zbudil, kakor se zbudi človeka iz spanja.

²Rekel mi je: »Kaj vidiš?« Rekel sem: »Vidim, glej, svečnik, ves iz zlata, na njegovem vrhu je oljnica in na njej sedem svetilk, sedem in sedem cevki imajo svetilke, ki so na njegovem vrhu.

³Ob strani stojita dve oljki, ena na desni strani oljnice in druga na njeni levi.«

⁴Spregovoril sem in rekel angelu, ki je govoril z menoj: »Kaj to pomeni, gospod?«

⁵Angel, ki je govoril z menoj, mi je odgovoril in rekel: »Ne veš, kaj to pomeni?« Rekel sem: »Ne, gospod.«

⁶Odgovoril je in mi povedal, rekoč: »To je Gospodova beseda Zerubabél: »Ne s silo in ne z močjo, temveč z mojim duhom,« govori Gospod nad vojskami.

⁷»Kdo si ti, velika gora? Pred Zerubabélom postaneš ravnina. Odkril bo vrhnji kamen med vpitjem: Milost, milost njemu!«

⁸Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:

⁹»Zerubabélove roke so položile temelj tej hiši in njegove roke jo bodo tudi dokončale. In spoznali boste, da me je k vam poslal Gospod nad vojskami.

¹⁰Kajti kdo zaničuje dan skromnih začetkov? Razveselili se bodo, ko bodo zagledali svinčnico v Zerubabélovih rokah.« »Teh sedem svetilk so Gospodove oči, ki preiskujejo vso zemljo.«

¹¹Spregovoril sem in mu rekel: »Kaj pomenita ti dve oljki na desni strani svečnika in na njegovi levi?«

¹²Spregovoril sem drugič in mu rekel: »Kaj pomenita dve oljni veji, ki spuščata olje skozi dve zlati cevki?«

¹³Povedal mi je in rekel: »Mar ne veš, kaj pomenita?« Rekel sem: »Ne, gospod.«

¹⁴Rekel je: »To sta dva sinova olja, ki stojita pred Gospodom vse zemlje.«

Zaharija 5

Šesto videnje: Leteči zvitek

¹Tedaj sem se obrnil, povzdignil oči in pogledal, glej, bil je leteči knjižni zvitek.

²Rekel mi je: »Kaj vidiš?« Rekel sem: »Vidim knjižni zvitek, ki leti, dvajset komolcev je njegova dolžina in deset komolcev njegova širina.«

³Rekel mi je: »To je prekletstvo, ki prihaja nad vso deželo: kajti vsak, ki krade, bo po njem pokončan, in vsak, ki prisega, bo po njem pokončan.

⁴Dal sem mu, da izide, govori Gospod nad vojskami, da pride v hišo tatu in v hišo tistega, ki krivo prisega pri mojem imenu: V njegovi hiši se bo naselil in jo pokončal z njenim tramovjem in njenim kamenjem.«

Sedmo videnje: Ženska v škafu

⁵Angel, ki je govoril z menoj, je prišel in mi rekel: »Povzdigni vendar oči in poglej, kaj prihaja!«

⁶Rekel sem: »Kaj je to?« Rekel je: »To, kar prihaja, je škaf.« Nato je rekel: »To je njihova pokvarjenost po vsej deželi.«

⁷In glej, svinčeni pokrov se je vzdignil in tu je bila ženska, ki je sedela v škafu.

⁸Rekel je: »To je krivičnost,« in jo potisnil nazaj v škaf, potem je položil svinčeni kamen na njegovo odprtino.

⁹Nato sem povzdignil oči in pogledal, glej, dve ženski sta odhajali in veter je bil v njunih perutnicah – perutnice pa sta imeli, kakor jih ima štoklja – in vzdignili sta škaf med zemljo in nebo.

¹⁰Rekel sem angelu, ki je govoril z menoj: »Kam neseta škaf?«

¹¹Rekel mi je: »V deželo Šinár, da mu sezidajo hišo. Ko bo pripravljena, ga bosta položili na njegov podstavek.«

Zaharija 6

Osmo videnje: Štirje vozovi

¹Obrnil sem se in povzdignil oči in pogledal, glej, bili so štirje vozovi. Prihajali so izmed dveh gora, gori pa sta bili iz brona.

- ²Pri prvem vozu so bili rdeči konji, pri drugem vozu črni konji,
- ³pri tretjem vozu so bili beli konji, pri četrtem vozu pa lisasti, močni konji.
- ⁴Spregovoril sem in rekel angelu, ki je govoril z menoj: »Kaj pomenijo tile, gospod?«
- ⁵Angel mi je odgovoril in rekel: »To so štirje vetrovi neba, ki odhajajo, potem ko so se postavili pred Gospoda vse zemlje.
- ⁶Tisti s črnimi konji odhajajo proti severni deželi in beli so odšli za njimi, lisasti pa so odšli proti južni deželi.«
- ⁷Močni so stopali naprej in silili na pot, da bi obhodili zemljo. Rekel je: »Pojdite, obhodite zemljo!« In šli so na obhod po zemlji.
- ⁸Nato me je poklical, mi govoril in rekel: »Glej, ti, ki odhajajo proti severni deželi, so potolažili mojega duha v severni deželi.«

Spominska krona

- ⁹Zgodila se mi je Gospodova beseda, rekoč:
- ¹⁰Vzemi darove od teh, ki so iz izgnanstva, od Heldája, Tobija in Jedajája, in pojdi tisti dan in stopi v hišo Jošíja, Cefanjájevega sina, ki je prišel iz Babilona.
- ¹¹Vzel boš srebro in zlato in naredil iz tega krono ter jo položil na glavo vélikemu duhovniku Ješúu, Jocadákovemu sinu.
- ¹²Povej mu in mu reci: »Tako govori Gospod nad vojskami: Glej, mož, ki mu je ime Mladika! Kjer bo on, bo brstelo in on bo zidal Gospodov tempelj.
- ¹³Da, on bo sezidal Gospodov tempelj, nosil bo kraljevsko čast, sedel in vladal bo na njegovem prestolu. Tudi duhovnik bo na svojem prestolu, snovanje miru bo med njima.«
- ¹⁴Krona pa se bo hranila v Gospodovem templju v spomin na Heldája, Tobija, Jedajája in Jošíja, Cefanjájevega sina.

¹⁵Tudi oddaljeni bodo prišli, da bodo zidali Gospodov tempelj. In spoznali boste, da me je k vam poslal Gospod nad vojskami. To se bo zgodilo, če boste skrbno poslušali glas Gospoda, svojega Boga.

Zaharija 7

Spominski post

¹V četrtem letu kralja Dareja se je zgodila Gospodova beseda Zahariju, četrty dan devetega meseca, to je kisléva.

²Betel-Sarécer je poslal Regem Meleha in njegove može, da bi pomirili Gospodovoobličje,

³naj povejo duhovnikom v hiši Gospoda nad vojskami in prerokom in rečejo: »Ali naj še žalujem in se vzdržujem v petem mesecu, kakor sem delal že toliko let?«

⁴Zgodila se mi je beseda Gospoda nad vojskami, rekoč:

⁵»Povej vsemu ljudstvu dežele in duhovnikom in reci: Ko ste se postili in žalovali v petem in sedmem mesecu teh sedemdeset let, mar ste se postili zame?

⁶In ko jeste ali pijete, mar ne jeste in ne pijete zase?

⁷Mar niso to tiste besede, ki jih je Gospod oznanjal po prejšnjih prerokih, ko je bil Jeruzalem še naseljen in je živel v miru s svojimi mesti okrog sebe in sta bila naseljena Negeb in Šéfela?«

⁸Zahariju se je zgodila Gospodova beseda, rekoč:

⁹»Tako govori Gospod nad vojskami: Izrekajte pravične sodbe in ravnajte dobrotno in usmiljeno vsak s svojim bratom!

¹⁰Vdove in sirote, tujca in ubožca ne stiskajte in nihče naj v svojem srcu ne kani zlega zoper svojega brata!

¹¹Oni pa niso hoteli poslušati, temveč so uporno obračali hrbet in si mašili ušesa, da niso slišali.

¹²Svoje srce so naredili trdo kakor diamant, da ne bi slišali za postavo in za besede, ki jih je Gospod nad vojskami pošiljal s svojim duhom po prejšnjih prerokih. Zato je nastala velika jeza Gospoda nad vojskami.

¹³In bilo je tako: Kakor sem jazklical, pa niso poslušali, tako naj oni kličejo, pa ne bom poslušal, govori Gospod nad vojskami.

¹⁴Razgnal sem jih med vse narode, ki jih niso poznali, in dežela je bila za njimi opustošena, da nihče ni hodil čeznjo ali se vračal vanjo. Iz dežele blaginje so naredili pustinjo.«

Zaharija 8

Mesijanske obljube

¹Zgodila se mi je beseda Gospoda nad vojskami, rekoč:

²Tako govori Gospod nad vojskami: V silnem ognju gorim za Sion, v silnem žaru gorim zanj.

³Tako govori Gospod: Vrnem se na Sion in prebival bom sredi Jeruzalema. Jeruzalem se bo imenoval zvesto mesto in gora Gospoda nad vojskami sveta gora.

⁴Tako govori Gospod nad vojskami: Še bodo posedali starčki in starke po jeruzalemskih trgih, vsak s svojo palico v roki zaradi visoke starosti,

⁵in trgi mesta bodo polni dečkov in deklic, ki se bodo igrali na njegovih trgih.

⁶Tako govori Gospod nad vojskami: Če se bo to zdelo čudežno v očeh ostanka tega ljudstva v tistih dneh, mar bo čudežno tudi v mojih očeh, govori Gospod nad vojskami.

⁷Tako govori Gospod nad vojskami: Glej, rešil bom svoje ljudstvo iz dežele vzhajajočega sonca in iz dežele zahajajočega sonca.

⁸Pripeljem jih nazaj, da bodo spet prebivali v Jeruzalemu. Moje ljudstvo bodo in jaz bom njihov Bog v resnici in pravičnosti.

⁹Tako govori Gospod nad vojskami: Utrdite si roke, vi, ki ste v teh dneh slišali te besede iz ust prerokov, na dan, ko je bila utemeljena hiša Gospoda nad vojskami, da bi bil tempelj pozidan!

¹⁰Kajti pred temi dnevi ni bilo plačila za ljudi in nikakršnega plačila za živino. Naj je kdo odhajal ali prihajal, ni bil varen pred sovražnikom, kajti pustil sem vsem ljudem, da so bili drug proti drugemu.

¹¹Proti ostanku tega ljudstva pa odslej ne bom več tak, kakor sem bil v prejšnjih dneh, govori Gospod nad vojskami.

¹²Kajti setev bo v miru, vinska trta bo dajala svoj sad, zemlja bo dajala svoj pridelek, nebo bo dajalo svojo roso. Vse to izročim v dedno last ostanku tega ljudstva.

¹³Kakor ste bili prekletstvo med narodi, o Judova hiša in Izraelova hiša, tako vas rešim, da boste blagoslov. Ne bojte se, vaše roke naj bodo močne!

¹⁴Kajti tako govori Gospod nad vojskami: Kakor sem sklenil, da vam storim húdo, ko so me togotili vaši očetje, govori Gospod nad vojskami, in se nisem potolažil,

¹⁵tako sem se v teh dneh premislil in sklenil, da storim dobro Jeruzalemu in Judovi hiši; ne bojte se!

¹⁶To so stvari, ki jih opravljajte: drug z drugim govorite resnico, pri vaših mestnih vratih sodite po resnici in pravici za mir.

¹⁷Nihče naj v svojem srcu ne snuje zlega zoper svojega bližnjega in ne dajte se zavesti h krivi prisegi, kajti vse to sovražim, govori Gospod!

Post preide v praznovanje

¹⁸Zgodila se mi je beseda Gospoda nad vojskami, rekoč:

¹⁹Tako govori Gospod nad vojskami: Post četrtega in post petega, post sedmega in post desetega meseca bo za Judovo hišo postal veselje, radost in vedro praznovanje, toda ljubite resnico in mir!

²⁰Tako govori Gospod nad vojskami: Še bodo prišla ljudstva in prebivalci številnih mest.

²¹Prebivalci enega mesta pojdejo k prebivalcem drugega in porečejo: »Pa pojdimo prosit Gospodovo obličje in iskat Gospoda nad vojskami; tudi jaz pojdem!«

²²In prišla bodo številna ljudstva in močni narodi, da bi iskali Gospoda nad vojskami v Jeruzalemu in prosili Gospodovo obličje.

²³Tako govori Gospod nad vojskami: Tiste dni bo deset mož iz vseh jezikov narodov prijelo judovskega moža za rob suknje in reklo: »Z vami pojdemo, kajti slišali smo, da je Bog z vami!«

Zaharija 9

Kazen in očiščenje sosednjih narodov

¹Izrek. Gospodova beseda je v deželi Hadráh in Damask je njeno prebivališče, kajti Gospodu pripada oko človeštva, vsi Izraelovi rodovi:

²tudi Hamát, ki meji nanjo, Tir in Sidón, ki sta zelo modra.

³Tir si je sezidal trdnjavo, nakopičil srebra kakor prahu in zlata kakor blata na cestah.

⁴Glej, Gospod se ga bo polastil, v morje bo zagnal njegovo moč in požrl ga bo ogenj.

⁵To bo videl Aškelón in se bo prestrašil, Gaza bo silno trepetala, pa tudi Ekrón, ker ga bo njegov up osramotil. Iz Gaze bo izginil kralj in Aškelón ne bo naseljen.

⁶V Ašdódu bo prebivalo ljudstvo mešancev, uničil bo prevzetnost Filistejcev.

⁷Odstranil bom njegovo kri iz njegovih ust, njegovo gnusobo z njegovih zob in tudi on bo ostanek za našega Boga: bo kakor poglavar v Judu in Ekrón bo kakor Jebusejci.

⁸Utaboril se bom pred svojo hišo kakor straža proti tem, ki hodijo mimo in se vračajo, zatiralec jih ne bo več napadel, zdaj namreč gledam s svojimi očmi.

Mesija bo krotak in miroljuben

⁹Silno se raduj, hči sionska, vzklikaj, hči jeruzalemska! Glej, tvoj kralj prihaja k tebi, pravičen je in zmagovit, krotak je in jezdi na osličku, na žrebetu oslice.

¹⁰Uničil bo vozove v Efrájimu in konje v Jeruzalemu, uničil bo bojni lok in narodom oznanil mir. Njegova oblast bo segala od morja do morja, od veletoka do koncev zemlje.

Izgnanci se vrnejo

¹¹Glede tebe pa: zaradi zaveze s teboj, sklenjene s krvjo, bom tvoje ujetnike izpustil iz jame, ki v njej ni vode.

¹²Vrnite se v trdnjavo, ujetniki upanja! Že danes oznanjam: Dvojno ti bom povrnil!

¹³Kajti napel sem si Juda, na lok sem nastavil Efrájima. Zbudil bom tvoje sinove, o Sion, proti tvojim sinovom, o Javán, te bom naredil kakor junakov meč.

¹⁴ Gospod se bo prikazal nad njimi, njegova puščica bo švigala kakor blisk. Gospod Bog bo zatrobil v rog in se pogнал z južnimi viharji.

¹⁵ Gospod nad vojskami jih bo ščitil: požirali in teptali bodo kamne iz prače, pili in razlivali jih bodo kakor vino, nasičeni bodo kakor kropilnik, kakor vogalni kamni oltarja.

¹⁶ Gospod, njihov Bog, jih bo tisti dan rešil kot čredo svojega ljudstva, kajti kakor kamni v kroni se bodo svetili na njegovi zemlji.

¹⁷In kakšna bo njegova dobrota, kakšna njegova lepota: žito bo dajalo rast mladeničem, vino devicam!

Zaharija 10

Bog pošilja dež

¹Prosrite Gospoda za dež ob času poznega dežja! Gospod pripravlja bliske in daje nalive dežja, človeku zelišča na polju.

²Maliki pa govore húdo in vedeževalci vidijo slepila, govore nične sanje in tolažijo s puhlobo. Zato blodijo kakor drobnica, mučijo se, ker ni pastirja.

Vrnitev v domovino

³Proti pastirjem gori moja jeza, kaznoval bom kozle! Resnično, Gospod nad vojskami bo obiskal svojo čredo, hišo Judovo, naredil jih bo kakor konja, ki mu prinaša čast v boju.

⁴Iz nje bo izšel vogalni kamen, iz nje šotorski klin, iz nje bojni lok, iz nje bo izšel vsak od poveljnikov.

⁵Vsi skupaj bodo kakor junaki, ki v boju gazijo po cestnem blatu, bojevali se bodo, ker bo z njimi Gospod, in osramočeni bodo jezdec na konjih.

⁶Okrepil bom hišo Judovo in rešil bom hišo Jožefovo, pripeljal jih bom nazaj, ker se jih bom usmilil. Tedaj bodo, kakor da jih nisem zavrnil, kajti jaz sem Gospod, njihov Bog, in jim bom odgovoril.

⁷Efrájim bo postal kakor junak, njihovo srce se bo veselilo kakor ob vinu. Njihovi sinovi bodo videli to in bodo veseli, njihovo srce se bo radovalo v Gospodu.

⁸Požvižgal jim bom in jih zbral, ker sem jih osvobodil, in številni bodo, kakor so bili številni.

⁹Čeprav sem jih razsejal med ljudstva, se me bodo tudi v daljnih deželah spominjali, živeli bodo s svojimi sinovi in se vrnil.

¹⁰Vrnil jih bom iz egiptovske dežele in jih zbral iz Asirije, pripeljal jih bom v pokrajino Gileáda in Libanona, pa jim to ne bo dovolj.

¹¹Prekoračil bo morje stiske, udaril bo morske valove in posušile se bodo vse globine Nila. Ponižana bo prevzetnost Asirije in Egiptu bo žezlo odvzeto.

¹²V Gospodu bo njihova moč, ponašali se bodo z njegovim imenom, govori Gospod.

Zaharija 11

Zlomljene velesile

¹Odpri svoja vrata, Libanon, tvoje cedre naj požre ogenj!

²Tuli, jelka, ker je padla cedra, ker so podrte velikanke. Tulite, bašanski hrasti, ker je posekano gosto drevje.

³Oglaša se tuljenje pastirjev, ker je opustošena njihova krasota, oglaša se rjojenje levičev, ker je opustošena bohotnost Jordana!

Dober pastir: Bog se naveliča svoje črede

⁴Tako govori Gospod, moj Bog: »Pasi klavno drobnico,

⁵ki jo njeni kupci koljejo in ne obžalujejo, njeni prodajalci pravijo: »Hvaljen bodi, Gospod, obogatel sem,« in njihovi pastirji ji ne prizanašajo!

⁶Kajti ne bom več prizanašal prebivalcem dežele, govori Gospod, temveč bom sam vsakogar izročil v roke njegovega bližnjega in v roke njegovega kralja; ugonabljali bodo deželo in ne bom jih reševal iz njihovih rok!«

⁷Tako sem pasel klavno drobnico za ovčje mešetarje. Vzel sem dve palici: prvo sem imenoval Prijaznost, drugo pa sem imenoval Povezanost in pasel čredo.

⁸Odpustil sem tri pastirje v enem mesecu, potem sem se jih naveličal in tudi oni so se ujezili name.

⁹Rekel sem: »Ne bom vas pasel! Kar umira, naj umre, in kar se izgublja, naj se izgubi, tiste, ki ostanejo, pa naj žro meso druga druge!«

¹⁰Vzel sem svojo palico Prijaznost in jo zlomil, da razderem zavezo, ki sem jo sklenil z vsemi ljudstvi.

¹¹In tisti dan je bila razdrta. Tako so ovčji mešetarji, ki so pazili name, spoznali, da je bila to Gospodova beseda.

¹²Nato sem jim rekel: »Če je dobro v vaših očeh, mi dajte moje plačilo, če ne, pustite!« In odtehtali so mi moje plačilo, trideset srebrnikov.

¹³ Gospod pa mi je rekel: »Vrzi jih v zakladnico, krasno ceno, s katero so me ocenili!« Vzel sem torej trideset srebrnikov in jih vrgel v zakladnico v Gospodovo hišo.

¹⁴Nato sem zlomil svojo drugo palico Povezanost, da razderem bratovsko povezanost med Judom in Izraelom.

Slab pastir: kazen za čredo in zase

¹⁵ Gospod mi je rekel: »Vzemi si še opremo neumnega pastirja,

¹⁶kajti glej, sam bom obudil pastirja v deželi: izgubljenih ne bo pogrešal, mladih ne bo iskal, ranjenih ne bo zdravil in krepih ne bo redil. Jedel pa bo meso pitanih in pulil njihove parklje!«

¹⁷Gorje lažnemu pastirju, ki zapušča čredo! Meč naj bo zoper njegovo roko in nad njegovo desno oko, roka naj mu otrpne in se posuši, desno oko naj mu popolnoma ugasne!

Zaharija 12

Bog bo rešil in obnovil Jeruzalem

¹Izrek. Gospodova beseda o Izraelu. Govori Gospod, ki je razprostrl nebo in utemeljil zemljo in človeku oblikoval duha v njegovi notranjosti.

²Glej, naredil bom Jeruzalem za opojno čašo vsem ljudstvom naokrog, pa tudi nad Judom bo stala pri obleganju Jeruzalema.

³Tisti dan bom naredil Jeruzalem kakor težek kamen za vsa ljudstva: vsi, ki ga bodo poskušali vzdigniti, se bodo hudo poškodovali. Vsi narodi zemlje se bodo zbrali proti njemu.

⁴Tisti dan, govori Gospod, bom udaril vse konje, da se bodo splašili, in njihove jezdece, da se bodo zmedli. Nad Judovo hišo bom imel odprte oči, vse konje ljudstev pa bom udaril s slepoto.

⁵Tedaj bodo judovski poglavarji rekli v svojem srcu: »Naša moč so prebivalci Jeruzalema z Gospodom nad vojskami, njihovim Bogom.«

⁶Tisti dan bom naredil, da bodo judovski poglavarji kakor ognjena posoda med lesom in kakor ognjena plamenica med snopjem, da na desni in na levi požro vsa ljudstva naokrog, Jeruzalem pa bo trajno stal, kjer je, v Jeruzalemu.

⁷ Gospod bo rešil najprej Judove šotore, da slava Davidove hiše in jeruzalemskih prebivalcev ne postane prevelika nasproti Judu.

⁸Tisti dan bo Gospod ščit jeruzalemskim prebivalcem: najslabotnejši med njimi bo tisti dan kakor David in Davidova hiša bo kakor Bog, kakor Gospodov angel pred njimi.

⁹Tisti dan bom iskal vse narode, ki prihajajo nad Jeruzalem, da jih pokončam.

Smrt Prebodenega in žalovanje za njim

¹⁰Nad Davidovo hišo in prebivalce Jeruzalema pa bom razlil duha naklonjenosti in prošenj. Ozirali se bodo name, na tistega, ki so ga prebodli, in žalovali bodo za njim, kakor žalujejo za edincem, in bridko bodo jokali, kakor jočejo za prvorojencem.

¹¹Tisti dan bo nastalo veliko žalovanje v Jeruzalemu, kakor žalovanje za Hadád Rimónom na megídski ravnini.

¹²Žalovala bo dežela, vsaka rodbina posebej: rodbina Davidove hiše posebej in njihove žene posebej, rodbina Natánove hiše posebej in njihove žene posebej,

¹³rodbina Levijeve hiše posebej in njihove žene posebej, rodbina Šimíjevca posebej in njihove žene posebej,

¹⁴tako vse preostale rodbine, vsaka rodbina posebej in vse njihove žene posebej.

Zaharija 13

Konec malikov in lažnih prerokov

¹Tisti dan bo odprt studenec Davidovi hiši in jeruzalemskim prebivalcem v očiščenje greha in madeža.

²Tisti dan se bo zgodilo: iztrebil bom iz dežele, govori Gospod nad vojskami, imena malikov in ne bodo se jih več spominjali, iz dežele bom odstranil tudi prerokovalce in duha nečistosti.

³Če bo še kdo nastopal kot prerok, mu bosta rekla njegov oče in njegova mati, ki sta ga rodila: »Ne smeš živeti, kajti laž govoriš v Gospodovem imenu!« In njegov oče in njegova mati, ki sta ga rodila, ga bosta prebodla, ker je nastopal kot prerok.

⁴Tisti dan se bodo vsi prerokovalci sramovali vsak svojega videnja, ki so ga prerokovali, in ne bodo si več oblačili kosmatega kožuha, da bi varali.

⁵Vsak bo rekel: »Nisem prerok! Poljedelec sem, posestnik zemlje od mladosti!«

⁶In če mu kdo poreče: »Kaj so te brazgotine na tvojih prsih?« bom odgovoril: »Ranjen sem bil v hiši tistih, ki me ljubijo!«

Preizkušana čreda

⁷Meč, vzdigni se nad mojega pastirja, nad moža, ki je moj družabnik, govori Gospod nad vojskami. Udari pastirja, da se bodo ovce razkropile, obrnil bom svojo roko proti malim.

⁸Po vsej deželi se bo zgodilo, govori Gospod, da bosta dva dela v njej posekana, izumrla, tretji del pa bo ostal v njej.

⁹Ta tretji del popeljem skoz ogenj, prečistim jih, kakor se prečiščuje srebro, preizkusim jih, kakor se preizkuša zlato. Klical me bo po imenu in jaz mu bom odgovoril, rekel bom: »To je moje ljudstvo« in on bo rekel: »Gospod, moj Bog!«

Zaharija 14

Poslednji boji

¹Glej, pride dan za Gospoda in tvoj plen bodo delili v tvoji sredi.

²Zbral bom vse narode v boj proti Jeruzalemu. Mesto bo zavzeto, hiše oplenjene, žene oskrunjene. Polovica mesta pojde v izgnanstvo, ostanek ljudstva pa ne bo iztrebljen iz mesta.

³Tedaj bo nastopil Gospod in se bojeval proti vsem narodom, kakor se bojuje na dan bitke.

⁴Njegove noge stopijo tisti dan na Oljsko goro, ki je nasproti Jeruzalemu na jutranji strani, in Oljska gora se bo razklala po sredi od vzhoda proti zahodu. Velikanska dolina bo: polovica gore se bo umaknila proti severu in polovica proti jugu.

⁵Bežali boste po dolini med mojima gorama, kajti dolina med gorama bo segala do Jasóla, bežali boste, kakor ste bežali pred potresom v dneh Uzíja, Judovega kralja. Tedaj bo prišel Gospod, moj Bog, in vsi sveti bodo s teboj.

⁶Tisti dan se bo zgodilo: luči ne bo malo in ne bo medla.

⁷Tedaj bo samo dan, ki bo znan Gospodu, ne dan in ne noč; in zgodilo se bo: ob večernem času bo svetloba.

⁸Tisti dan se bo zgodilo: iz Jeruzalema bodo privrele žive vode: polovica jih bo tekla proti vzhodnemu morju in polovica proti zahodnemu morju. Tako bo poleti in pozimi.

⁹ Gospod bo kralj nad vso zemljo, tisti dan bo en Gospod in njegovo ime bo edino.

¹⁰Vsa dežela se bo spremenila v ravnino od Gebe do Rimóna južno od Jeruzalema, ki bo dvignjen stal na svojem mestu, od Benjaminovih vrat do kraja, kjer so bila prva vrata, do Vogalnih vrat, od Hananélovega stolpa do Kraljevih stiskalnic.

¹¹Prebivali bodo v njem in prekletstva ne bo več, v Jeruzalemu bo bivanje varno.

Poraženi sovražniki

¹²To pa bo nadloga, s katero bo Gospod udaril vsa ljudstva, ki so se bojevala proti Jeruzalemu: segnilo jim bo meso, ko bodo še stali na nogah, strohnele jim bodo oči v očesnih jamicah in posušil se jim bo jezik v ustih.

¹³Tisti dan se bo zgodilo: velika zmešnjava od Gospodabo med njimi, da bodo drug drugega popadali za roke in vzdignili svoje pesti drug proti drugemu.

¹⁴Tudi Juda se bo bojeval v Jeruzalemu, bogastvo vseh narodov naokrog se bo kopičilo, zlato, srebro in zelo veliko oblačil.

¹⁵Enaka nadloga, kakor je ta, bo zadela tudi konje, mule, kamele, osle in vso drugo živino, ki bo v šotoriščih.

Vsi preostali bodo častili Izraelovega Boga

¹⁶Zgodilo se bo: Vsi preostali iz vseh narodov, ki so prišli nad Jeruzalem, bodo iz leta v leto hodili častit Kralja, Gospoda nad vojskami, in praznovat šotorski praznik.

¹⁷Zgodilo se bo: Če katera izmed rodbin dežele ne bo hotela prihajati v Jeruzalem častit Kralja, Gospoda nad vojskami, zanjo ne bo dežja.

¹⁸In če egiptovska rodbina ne vstane in ne pride, ga tudi zanjo ne bo, temveč jo bo zadela nadloga, s katero Gospod udarja narode, ki ne prihajajo obhajati šotorskega praznika:

¹⁹to bo kazen za greh Egipta in kazen za greh vseh narodov, ki ne bodo prihajali obhajati šotorskega praznika.

²⁰Tisti dan bo na konjskih kraguljčkih zapisano: »Sveto Gospodu,« in lonci v Gospodovi hiši bodo kakor daritvene čaše pred oltarjem.

²¹Vsak lonec v Jeruzalemu in na Judovem bo svet Gospodu nad vojskami. Vsi, ki bodo prišli darovat, jih bodo jemali in kuhali v njih. Tisti dan ne bo več kramarjev v hiši Gospoda nad vojskami.

Malahija

Malahija 1

Bog ljubi izvoljeno ljudstvo

¹Izrek. Gospodova beseda Izraelu po Malahiju.

²»Ljubim vas,« govori Gospod, vi pa pravite: »S čim si nam izkazal ljubezen?«
»Mar ni bil Ezav Jakobov brat,« govori Gospod, »in vendar sem ljubil Jakoba,

³Ezava pa sem sovražil. Njegove gore sem naredil za pustinja, njegovo dediščino za šakale v puščavi.«

⁴Kajti Edóm pravi: »Porušeni smo, a bomo spet pozidali razvaline.« Tako govori Gospod nad vojskami: »Oni naj zidajo, jaz pa bom porušil in imenovali jih bodo »krivično ozemlje« in »ljudstvo, na katero se Gospod vedno srdi.«

⁵Na svoje oči boste videli in sami rekli: »Gospod je velik tudi onstran Izraelove meje.«

Bog obtožuje duhovnike

⁶»Sin časti očeta in hlapec svojega gospodarja: če sem torej jaz oče, kje je moja čast, in če sem jaz gospodar, kje je moj strah? govori Gospod nad vojskami, vam, duhovniki, ki zaničujete moje ime. Vi pa pravite: »S čim zaničujemo tvoje ime?«

⁷Na moj oltar prinašate omadeževan kruh in pravite: »S čim te omadežujemo?« Ker pravite: »Gospodova miza je malo pomembna.«

⁸Ko prinesete za daritev, kar je slepo, ni to nič hudega? In ko prinesete, kar je kruljavo in bolno, ni to nič hudega? Prinesi to svojemu deželnemu oblastniku! Misliš, da mu bo ugajalo in da se bo ozrl nate, govori Gospod nad vojskami.

⁹In tako zdaj prosíte Božje obličje, da se nas usmili: po vaših rokah se je to dogajalo, mar vam bo naklonjen, govori Gospod nad vojskami.

¹⁰O da bi bil kdo med vami, ki bi zaprl vrata, da ne bi več zaman prižigali ognja na mojem oltarju! Nimam veselja z vami, govori Gospod nad vojskami, ne ugaja mi daritev iz vaših rok.

¹¹Kajti od sončnega vzhoda do njegovega zahoda je veliko moje ime med narodi in na vseh krajih se bo mojemu imenu zažigalo kadilo in se bo darovala čista daritev, kajti veliko je moje ime med narodi, govori Gospod nad vojskami.

¹²Vi pa ga oskrunjate, ko pravite: »Gospodova miza je omadeževana in njegov ničevi pridelek naj bo hrana zanjo!«

¹³Pravite: »Glej, kako mučno!« in ga zaničujete, govori Gospod nad vojskami. Prinašate ugrabljeno, kruljavo in bolno in tako prinašate za daritev! Mar bom to z veseljem sprejel iz vaših rok, govori Gospod.

¹⁴Preklet zvijačnež, ki ima v svoji čredi samca in ga obljubi, potem pa daruje Gospodu kaj poškodovanega! Kajti jaz sem velik kralj, govori Gospod nad vojskami, in moje ime je strašno med narodi.

Malahija 2

¹In zdaj, ta zapoved je za vas, duhovniki!

²Če ne boste poslušali in če si ne boste vzeli k srcu, da bi dajali čast mojemu imenu, govori Gospod nad vojskami, pošljem prekletstvo nad vas in prekolnem vaš blagoslov! Saj sem ga že preklel, ker si niste vzeli k srcu!

³Glejte, zadržal bom vaš zarod in vam stresel iztrebek v obraz, iztrebek vaših praznikov, in odneslo vas bo z njim!

⁴Tedaj boste spoznali, da sem vam poslal to zapoved, da bi ta bila moja zaveza z Levijem, govori Gospod nad vojskami.

⁵Moja zaveza z njim je bila življenje in mir. Dal sem mu oboje in strah, da bi se me bal in se ponižal pred mojim imenom.

⁶Postava resnice je bila v njegovih ustih in krivice ni bilo najti na njegovih ustnicah. V miru in poštenju je hodil z menoj in številne je odvrnil od krivde.

⁷Kajti ustnice duhovnika naj ohranijo spoznanje in v njegovih ustih iščejo postavo, ker je poslanec Gospoda nad vojskami!

⁸Vi pa ste krenili s poti in v postavi mnoge spotaknili, pokvarili ste Levijevo zavezo, govori Gospod nad vojskami.

⁹Zato bom tudi jaz izročil vas, da boste prezirani in ponižani pred vsem ljudstvom, ker ne pazite na moje poti, ampak se v postavi ozirate na osebo!»

Zvestoba narodu in ženi

¹⁰Mar nimamo vsi enega Očeta? Mar nas ni ustvaril en Bog? Zakaj torej varamo vsak svojega brata in oskrunjamo zavezo svojih očetov?

¹¹Juda je varal in gnusoba je bila storjena v Izraelu in v Jeruzalemu. Da, Juda je oskrunil svetišče, ki ga ljubi Gospod, in je poročil hčer tujega boga.

¹² Gospod naj iz Jakobovih šotorov iztrebi moža, ki to dela, spodbuja ali zagovarja in prinaša daritev Gospodu nad vojskami!

¹³Še drugo stvar delate: Gospodov oltar pokrivate s solzami, z jokom in vzdihovanjem, ker se nič več ne ozre na daritev in je ne sprejema z veseljem iz vaših rok.

¹⁴In pravite: »Čemu?« Ker je bil Gospod priča med teboj in ženo tvoje mladosti, proti kateri si nezvesto ravnal, čeprav je tvoja družica in žena tvoje zaveze.

¹⁵Mar ju ni za eno ustvaril in je ostanek duha njegov? In kaj išče eno? Božje potomstvo. Zato se varujte po svojem duhu: nihče naj proti ženi svoje mladosti ne ravna nezvesto!

¹⁶»Sovražim namreč ločitev, govori Gospod, Izraelov Bog, in njega, ki z nasiljem pokriva svojo obleko, govori Gospod nad vojskami. Varujte se po svojem duhu in ne ravnajte nezvesto!«

¹⁷S svojimi besedami utrujate Gospoda in pravite: »S čim ga utrujamo?« Ker pravite: »Vsakdo, ki dela húdo, je dober v Gospodovihočeh, takšnih je vesel!« ali: »Kje neki je Bog pravice?«

Malahija 3

Gospodov poslanec

¹»Glejte, pošiljam svojega angela, da pripravi pot pred menoj. In takoj bo stopil v svoje svetišče Gospod, ki ga iščete, angel zaveze, ki po njem hrepenite, glejte, prihaja, govori Gospod nad vojskami.

²Toda kdo bo mogel prenesti dan njegovega prihoda, kdo bo obstal, ko se prikaže? Kajti on je kakor topilčev ogenj, kakor lug pralcev.

³Sédel bo kakor topilec in čistilec srebra in očistil bo Levijeve sinove. Kakor srebro in zlato jih bo prečistil in darovali bodo Gospodu daritev v pravičnosti.

⁴Tedaj bo Judova in jeruzalemska daritev Gospodu ugajala, kakor v pradavnih dneh, kakor v nekdanjih letih.

⁵Stopil vam bom za sodbo in urna priča bom proti čarovnikom in prešuštnikom, proti krivoprisežnikom in proti tistim, ki si jemljejo od dnine dninarja, vdove in sirote, ki odganjajo tujca in se me ne bojijo, govori Gospod nad vojskami.«

Desetine za Gospoda

⁶»Da, jaz, Gospod, se ne spreminjam, vi pa niste nehali biti Jakobovi sinovi.

⁷Od dni svojih očetov odstopate od mojih zakonov in se jih ne držite. Vrnite se k meni in jaz se vrnem k vam, govori Gospod nad vojskami. Vi pa pravite: ›V čem naj se vrnemo?‹

⁸Ali sme človek Boga goljufati? Vi pa me goljufate in pravite: ›V čem te goljufamo?‹ Pri desetini in darovih.

⁹S prekletstvom ste prekleti, ker me goljufate, ves narod!

¹⁰Prinesite vso desetino v zakladnico, da bo zaloga v moji hiši, in preizkusite me s tem, govori Gospod nad vojskami, če vam tedaj ne odprem zapornic neba in ne izlijem na vas blagoslova do preobilja!

¹¹Zadržal vam bom požiralca, da vam ne pokonča sadu zemlje, in tudi trta na polju ne bo jalova, govori Gospod nad vojskami.

¹²In vsi narodi vas bodo blagrovali, ker boste dežela ugodja, govori Gospod nad vojskami.«

Zmagoslavje pravičnih

¹³»Vaše besede proti meni so predrzne, govori Gospod. Vi pa pravite: »Kaj smo vendar govorili proti tebi?«

¹⁴Rekli ste: »Prazno je služiti Bogu! Kakšen je dobiček od tega, da izpolnjujemo njegove zapovedi in hodimo v spokorni obleki pred Gospodom nad vojskami?

¹⁵Zdaj blagrujemo predrzneže, tudi uspevajo tisti, ki delajo krivično: preizkušajo Boga – in ostajajo nekaznovani!«

¹⁶Tedaj so govorili tisti, ki se bojijo Gospoda, vsak s svojim bližnjim, Gospod pa je prisluhnil in slišal. Pred njim je bila napisana spominska knjiga za tiste, ki se bojijo Gospoda in spoštujejo njegovo ime.

¹⁷»Ti bodo ob dnevu, ki ga napravim, moja lastnina, govori Gospod nad vojskami. Imel bom z njimi usmiljenje, kakor je kdo usmiljen do svojega sina, ki mu služi.

¹⁸Spreobrnili se boste in videli razliko med pravičnim in krivičnim, med njim, ki služi Bogu, in njim, ki mu ne služi.

¹⁹Kajti glej, pride dan, razžarjen kakor peč, in vsi predrzneži in vsi, ki delajo krivično, bodo strnje: dan, ki pride, jih bo sežgal, govori Gospod nad vojskami, ker ne bo pustil od njih ne koreninice ne vejice!

²⁰Vam pa, ki se bojite mojega imena, vzide sonce pravičnosti in ozdravljenje bo v njegovih perutih. Izšli boste in boste poskakovali kakor telički iz staje.

²¹Poteptali boste krivičnike, da bodo pepel pod stopali vaših nog na dan, ki ga naredim, govori Gospod nad vojskami.«

Mojzes in Elija

²²»Spominjajte se postave mojega služabnika Mojzesa, ki sem mu na Horebu zapovedal zakone in odloke za ves Izrael.

²³Glejte, pošljem vam Elija, preroka, preden pride Gospodov dan, veliki in strašni.

²⁴Obrnil bo srce očetov k sinovom in srce sinov k očetom, da ne pridem in ne udarim dežele s prekletstvom.«

Slovenščina (Slovenian) - All Bible

(Slovenski standardni prevod)

Matej

Matej 1

Jezusova mladost Rodovnik Jezusa Kristusa (Lk 3,23–38)

- ¹Rodovnik Jezusa Kristusa, Davidovega sina, Abrahamovega sina.
- ²Abrahamu se je rodil Izak, Izaku se je rodil Jakob, Jakobu se je rodil Juda in njegovi bratje.
- ³Judu je Tamara rodila Pereca in Zeraha. Percu se je rodil Hecrón, Hecrónu se je rodil Ram,
- ⁴Ramu se je rodil Aminadáb, Aminadábu se je rodil Nahšón, Nahšónu se je rodil Salmón,
- ⁵Salmónu je Rahába rodila Boaza, Boazu je Ruta rodila Obéda. Obédu se je rodil Jese.
- ⁶Jeseju se je rodil David, kralj. Davidu je Urijájeva žena rodila Salomona.
- ⁷Salomonu se je rodil Roboám, Roboámu se je rodil Abíja, Abíju se je rodil Asá,
- ⁸Asáju se je rodil Józafat, Józafatu se je rodil Jorám, Jorámu se je rodil Uzíja,
- ⁹Uzíju se je rodil Jotám, Jotámu se je rodil Aház, Aházu se je rodil Ezekíja,
- ¹⁰Ezekíju se je rodil Manáse, Manáseju se je rodil Amos, Amosu se je rodil Jošíja,
- ¹¹Jošíju pa so se rodili Jojahín in njegovi bratje ob preselitvi v Babilon.
- ¹²Po preselitvi v Babilon se je Jojahínu rodil Šealtíél, Šealtíelu se je rodil Zerubabél,

¹³Zerubabélu se je rodil Abihúd, Abihúdu se je rodil Eljakím, Eljakímu se je rodil Azór,

¹⁴Azórju se je rodil Cadók, Cadóku se je rodil Ahím, Ahímu se je rodil Eliúd,

¹⁵Eliúdu se je rodil Eleazar, Eleazarju se je rodil Matán, Matánu se je rodil Jakob,

¹⁶Jakobu pa se je rodil Jožef, mož Marije, iz katere je bil rojen Jezus, ki se imenuje Kristus.

¹⁷Vseh rodov je torej: od Abrahama do Davida štirinajst rodov, od Davida do preselitve v Babilon štirinajst rodov, od preselitve v Babilon do Kristusa štirinajst rodov.

Jezusovo rojstvo

(Lk 2,1–7)

¹⁸Z rojstvom Jezusa Kristusa je bilo takóle: Njegova mati Marija je bila zaročena z Jožefom; in preden sta prišla skupaj, se je izkazalo, da je noseča – bila pa je noseča od Svetega Duha.

¹⁹Njen mož Jožef je bil pravičen in je ni hotel osramotiti, zato je sklenil, da jo bo skrivaj odslovil.

²⁰Ko je to premišljeval, se mu je v sanjah prikazal Gospodov angel in rekel: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha.

²¹Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.«

²²Vse to pa se je zgodilo, da se je izpolnilo, kar je Gospod rekel po preroku:

²³Glej, devica bo spočela in rodila sina in imenovali ga bodo Emanuel, kar v prevodu pomeni Bog z nami.

²⁴Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi

²⁵in ni je poznal, dokler ni rodila sina; in imenoval ga je Jezus.

Matej 2

Obisk modrih

¹Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu v Judeji v dneh kralja Heroda, so prišli modri z Vzhoda v Jeruzalem

²in govorili: »Kje je ta, ki se je rodil kot judovski kralj? Videli smo namreč, da je vzšla njegova zvezda, in smo se mu prišli poklonit.«

³Ko je kralj Herod to slišal, se je vznemiril in ves Jeruzalem z njim.

⁴Sklical je vse vélike duhovnike in pismouke ljudstva ter pri njih poizvedoval, kje je rojen Mesija.

⁵Rekli so mu: »V Betlehemu v Judeji, kajti takóle je pisano po preroku:

⁶In ti, Betlehem, dežela Judova, nikakor nisi najmanjši med Judovimi voditelji; iz tebe bo namreč prišel vodnik, ki bo pasel moje ljudstvo Izraela.«

⁷Tedaj je Herod skrivaj poklical modre in od njih natančno poizvedel o času, ko se jim je prikazala zvezda.

⁸Nato jih je poslal v Betlehem in rekel: »Pojdite in natančno raziščite glede deteta. Ko ga najdete, mi sporočite, da se mu pojdem tudi jaz poklonit!«

⁹Po kraljevih besedah so se modri odpravili na pot; in glej, zvezda, ki so jo videli vziti, je šla pred njimi, dokler ni obstala nad krajem, kjer je bilo dete.

¹⁰Ko so zagledali zvezdo, so se silno razveselili.

¹¹Stopili so v hišo in zagledali dete z Marijo, njegovo materjo. Padli so predenj in ga počastili. Odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata, kadila in mire.

¹²In ker so bili v sanjah opomnjeni, naj ne hodijo nazaj k Herodu, so se po drugi poti vrnili v svojo deželo.

Beg v Egipt

¹³Ko so odšli, se je Gospodov angel prikazal Jožefu v sanjah in rekel: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in béži v Egipt! Bodi tam, dokler ti ne povem; Herod bo namreč iskal dete, da bi ga umoril.«

¹⁴Vstal je, ponoči vzel dete in njegovo mater ter se umaknil v Egipt.

¹⁵Tam je bil do Herodove smrti, da se je izpolnilo, kar je Gospod rekel po preroku: Iz Egipta sem poklical svojega sina.

Herod da pomoriti otroke

¹⁶Ko je Herod videl, da so ga modri prevarali, se je zelo razjezil. Poslal je svoje ljudi in dal v Betlehemu in v vsej njegovi okolici pomoriti vse dečke, stare dve leti in manj, po času, kakor ga je skrbno poizvedel od modrih.

¹⁷Takrat se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Jeremiju:

¹⁸Glas se je slišal v Rami, jok in veliko žalovanje. Rahela je jokala za svojimi otroki in se ni hotela potolažiti, ker jih ni.

Vrnitev iz Egipta

¹⁹Ko je Herod umrl, se je v Egiptu Gospodov angel prikazal Jožefu v sanjah

²⁰in rekel: »Vstani, vzemi otroka in njegovo mater in pojdi v Izraelovo deželo, kajti pomrli so tisti, ki so otroku stregli po življenju.«

²¹Vstal je, vzel otroka in njegovo mater in prišel v Izraelovo deželo.

²²Ko je slišal, da vlada v Judeji Arhelaj namesto svojega očeta Heroda, se je bal iti tja. Bil pa je v sanjah opomnjen in se je umaknil v galilejsko deželo.

²³Ko je prišel tja, se je naselil v mestu, ki se imenuje Nazaret, da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po prerokih, da bo namreč imenovan Nazarečan.

Matej 3

Začetek javnega delovanja

Janez Krstnik oznanja

(Mr 1,1–8; Lk 3,1–9.15–17; Jn 1,19–28)

¹Tiste dni se je pojavil Janez Krstnik in v Judejski puščavi oznanjal

²z besedami: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!«

³To je tisti, o katerem je bilo rečeno po preroku Izaiju: Glas vpijočega v puščavi: Pripravite Gospodovo pot, zravajte njegove steze!

⁴Janez je nosil obleko iz kamelje dlake in usnjen pas okoli ledij. Hranil se je s kobilicami in z divjim medom.

⁵Tedaj so prihajali k njemu ljudje iz Jeruzalema in vse Judeje in iz vse pokrajine ob Jordanu.

⁶Dajali so se mu krstiti v reki Jordan in priznavali svoje grehe.

⁷Ko pa je videl, da prihaja k njegovemu krstu precéj farizejev in saducejev, jim je rekel: »Gadja zalega! Kdo vam je pokazal, kako naj ubežite prihodnji jezi?

⁸Obrodite vendar sad, vreden spreobrnjenja.

⁹Ne domišljajte si, da lahko v sebi govorite: »Abrahama imamo za očeta,« kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov obuditi Abrahamu otroke.

¹⁰Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.

¹¹Jaz vas krščujem v vodi za spreobrnjenje; toda on, ki pride za menoj, je močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi mu nosil sandale. On vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju.

¹²Velnico ima v roki in počistil bo svoje mlatišče. Svoje žito bo spravil v kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.«

Jezusov krst

(Mr 1,9–11; Lk 3,21–22)

¹³Tedaj je prišel Jezus iz Galileje k Jordanu do Janeza, da bi se mu dal krstiti.

¹⁴Janez ga je hotel odvrniti od tega in je rekel: »Jaz bi se ti moral dati krstiti, pa ti hodiš k meni.«

¹⁵Jezus je odgovoril in mu dejal: »Pústi zdaj, kajti spodobi se nama, da tako izpolniva vso pravičnost.« Tedaj mu je pustil.

¹⁶Po krstu je Jezus takoj stopil iz vode, in glej, odprla so se mu nebesa. Videl je Božjega Duha, ki se je spuščal kakor golob in prihajal nadenj.

¹⁷In glej, glas iz nebes je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.«

Matej 4

Hudič skuša Jezusa

(Mr 1,12–13; Lk 4,1–13)

¹Tedaj je Duh odvedel Jezusa v puščavo, da bi ga hudič skušal.

²Ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je postal naposled lačen.

³In pristopil je skušnjavec in mu rekel: »Če si Božji Sin, reci, naj ti kamni postanejo kruh.«

⁴On pa je odgovoril: »Pisano je: Človek naj ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki prihaja iz Božjih ust.«

⁵Tedaj ga je hudič vzel s seboj v sveto mesto in ga postavil vrhtemplja

⁶ter mu rekel: »Če si Božji Sin, se vrzi dol, kajti pisano je: Svojim angelom bo zate zapovedoval in: Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.«

⁷Jezus mu je odgovoril: »Pisano je tudi: Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!«

⁸Spet ga je hudič vzel s seboj na zelo visoko goro. Pokazal mu je vsa kraljestva sveta in njihovo slavo

⁹ter mu rekel: »Vse to ti bom dal, če padeš predme in me moliš.«

¹⁰Jezus mu je tedaj dejal: »Poberi se, satan, kajti pisano je: Gospoda, svojega Boga, moli in njemu samemu služi!«

¹¹Tedaj ga je hudič pustil, in glej, angeli so pristopili in mu stregli.

Jezus začne delovati v Galileji

(Mr 1,14–15; Lk 4,14–15)

¹²Ko je slišal, da je bil Janez izročen, se je umaknil v Galilejo.

¹³Zapustil je Nazaret in se nastanil v Kafarnáumu, ki leži ob jezeru, v Zábulonovi in Neftáljevi pokrajini,

¹⁴da se je izpolnilo, kar je bilo povedano po preroku Izaiju:

¹⁵Dežela Zábulonova in dežela Neftálíjeva, ob poti k morju, onkraj Jordana, poganska Galileja!

¹⁶Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; in njim, ki so prebivali v deželi smrtne sence, je zasvetila luč.

¹⁷Od tedaj je Jezus začel oznanjati in govoriti: »Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo.«

Jezus pokliče štiri ribiče

(Mr 1,16–20; Lk 5,1–11)

¹⁸Ko je hodil ob Galilejskem jezeru, je zagledal dva brata: Simona, ki se je imenoval Peter, in njegovega brata Andreja. Metala sta mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča.

¹⁹Rekel jima je: »Hodíta za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.«

²⁰Takoj sta pustila mreže in šla za njim.

²¹In ko je šel od tam naprej, je zagledal dva druga brata: Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta s svojim očetom Zebedejem v čolnu popravljala mreže. Poklical ju je

²²in ona dva sta takoj pustila čoln in očeta ter šla za njim.

Jezus uči in ozdravlja

(Lk 6,17–19)

²³Jezus je hodil po vsej Galileji. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljal je vsakovrstne bolezni in vsakovrstne slabosti med ljudstvom.

²⁴In glas o njem se je razširil po vsej Siriji. Prinesli so k njemu vse bolnike, ki so jih mučile različne bolezni in nadloge, tudi obsedene, božjastne in hrome, in jih je ozdravil.

²⁵Za njim so hodile velike množice iz Galileje, Deseteromestja, Jeruzalema, Judeje in iz krajev onkraj Jordana.

Matej 5

Govor na gori

¹Ko je zagledal množice, se je povzpел na goro. Sédel je in njegovi učenci so prišli k njemu.

²Odprl je usta in jih učil:

Blagri

(Lk 6,20–23)

³»Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

⁴Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo.

⁵Blagor krotkim, kajti deželo bodo podedovali.

⁶Blagor lačnim in žejnim pravičnosti, kajti nasičeni bodo.

⁷Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.

⁸Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali.

⁹Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi.

¹⁰Blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani, kajti njihovo je nebeško kraljestvo.

¹¹Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažnivo govorili.

¹²Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Tako so namreč preganjali že preroke, ki so bili pred vami.«

Prispodoba o soli in luči

(Mr 9,50; Lk 14,34–35)

¹³»Vi ste sol zemlje. Če pa se sol pokvari, s čim naj se osoli? Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo.

¹⁴Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti.

¹⁵Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek, in sveti vsem, ki so v hiši.

¹⁶Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«

O postavi

¹⁷»Ne mislite, da sem prišel razvezat postavo ali preroke; ne razvezat, temveč dopolnit sem jih prišel.

¹⁸Resnično, povem vam: Dokler ne preideta nebo in zemlja, ne bo prešla niti ena črkaali ena črtica postave, dokler se vse ne zgodi.

¹⁹Kdor bo torej kršileno od teh, pa čeprav najmanjših zapovedi in bo tako ljudi učil, bo najmanjši v nebeškem kraljestvu. Kdor pa jih bo izpolnjeval in učil, bo imenovan velik v nebeškem kraljestvu.

²⁰Kajti povem vam: Če vaša pravičnost ne bo večja kakor pravičnost pismoukov in farizejev, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo.«

O jezi

²¹»Slišali ste, da je bilo starim rečeno: Ne ubijaj! Kdor pa ubije, bo kriv pred sodbo.

²²Jaz pa vam pravim: Vsak, kdor se jezi na svojega brata, bo kriv pred sodbo. Kdor pa reče bratu »raká«, bo kriv pred vélikim zborom; in kdor mu reče »norec«, bo kriv in obsojen na peklenško dolino ognja!

²³Če torej prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj proti tebi,

²⁴pústi dar tam pred oltarjem, pojdi in se najprej spravi z bratom, potem pa pridi in daruj svoj dar.

²⁵Spravi se hitro s svojim nasprotnikom, dokler si z njim še na poti, da te nasprotnik ne izroči sodniku, sodnik pa pazniku in te ne vržejo v ječo.

²⁶Resnično, povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega novčiča.«

O prešuštvu

²⁷»Slišali ste, da je bilo rečeno: Ne prešuštvuj!

²⁸Jaz pa vam pravim: Kdor koli gleda žensko, da jo poželi, je v srcu že prešuštoval z njo.

²⁹Če te desno oko pohujšuje, ga iztakni in vrzi od sebe; kajti bolje je zate, da izgubiš en del telesa, kakor da bi bilo célo tvoje telo vrženo v peklensko dolino.

³⁰In če te desna roka pohujšuje, jo odsekaj in vrzi od sebe, kajti bolje je zate, da izgubiš en del telesa, kakor da bi célo tvoje telo prišlo v peklensko dolino.«

O ločitvi

(Mt 19,9; Mr 10,11–12; Lk 16,18)

³¹»Rečeno je bilo: Kdor se loči od svoje žene, naj ji dá ločitveni list.

³²Jaz pa vam pravim: Kdor se loči od svoje žene, razen če se zaradi nečistovanja, povzroči, da ona prešuštvuje. In kdor se z ločeno oženi, prešuštvuje.«

O prisegi

³³»Dalje ste slišali, da je bilo starim rečeno: Ne prisegaj po krivem; izpolni pa Gospodu svoje prisege!

³⁴Jaz pa vam pravim: Sploh ne prisegajte! Ne pri nebu, ker je Božji prestol,

³⁵ne pri zemlji, ker je podnožje njegovih nog, ne pri Jeruzalemu, ker je mesto vélikega kralja.

³⁶Tudi pri svoji glavi ne prisegaj, ker niti enega lasu ne moreš narediti belega ali črnega.

³⁷Vaš govor naj bo ›da«, ›da«, ›ne«, ›ne«; kar je več kot to, je od hudega.«

O maščevanju

(Lk 6,29–30)

³⁸»Slišali ste, da je bilo rečeno: Oko za oko in zob za zob.

³⁹Jaz pa vam pravim: Ne upirajte se hudobnežu, ampak če te kdo udari po desnem licu, mu nastavi še levo.

⁴⁰In če se hoče kdo pravdati s teboj in ti vzeti obleko, mu pusti še plašč.

⁴¹In če te kdo sili eno miljo daleč, pojdi z njim dve.

⁴²Če te kdo prosi, mu daj, in če si hoče kaj sposoditi od tebe, mu ne pokaži hrbta.«

Ljubezen do sovražnikov

(Lk 6,27–28.32–36)

⁴³»Slišali ste, da je bilo rečeno: Ljubi svojega bližnjega in sovraži svojega sovražnika.

⁴⁴Jaz pa vam pravim: Ljubíte svoje sovražnike in molíte za tiste, ki vas preganjajo,

⁴⁵da boste postali sinovi svojega Očeta, ki je v nebesih. On namreč daje svojemu soncu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, ter pošilja dež pravičnim in krivičnim.

⁴⁶Če namreč ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo vas čaka? Mar tega ne delajo tudi cestninarji?

⁴⁷In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Mar tega ne delajo tudi pogani?

⁴⁸Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.«

Matej 6

O miloščini

¹»Glejte, da svoje pravičnosti ne boste izkazovali pred ljudmi, da bi vas videli, sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih.

²Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shodnicah in ulicah, da bi jih ljudje hvalili. Resnično, povem vam: Dobili so svoje plačilo.

³Kadar pa ti daješ miloščino, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica.

⁴Tako bo tvoja miloščina na skrivnem, in tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.«

O molitvi

(Lk 11,2–4)

⁵»In kadar molite, ne bodite kakor hinavci. Ti namreč radi molijo stoje po shodnicah in vogalih glavnih ulic, da se pokažejo ljudem. Resnično, povem vam: Dobili so svoje plačilo.

⁶Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in môli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.

⁷Pri molitvi pa ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani, če bodo veliko govorili.

⁸Ne postanite jim podobni, saj vaš Oče ve, česa potrebujete, preden ga prosite.

⁹Vi torej molíte takóle: Oče naš, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime.

¹⁰Pridi tvoje kraljestvo. Zgôdi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji.

¹¹Daj nam danes naš vsakdanji kruh;

¹²in odpústi nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom;

¹³in ne vpelji nas v skušnjava, temveč reši nas hudega.

¹⁴Če namreč odpustite ljudem njihove prestopke, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil.

¹⁵Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov.«

O postu

¹⁶»Kadar se postite, se ne držite čemerno kakor hinavci; kazijo namreč svoje obraze, da pokažejo ljudem, kako se postijo. Resnično, povem vam: Dobili so svoje plačilo.

¹⁷Kadar pa se ti postiš, si pomazili glavo in umij obraz.

¹⁸Tako ne boš pokazal ljudem, da se postiš, ampak svojemu Očetu, ki je na skritem. In tvoj Oče, ki vidi na skritem, ti bo povrnil.«

Zaklad v nebesih

(Lk 12,33–34)

¹⁹»Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer uničujeta molj in rja in kjer tatovi vlamljajo in kradejo;

²⁰nabirajte pa si zaklade v nebesih, kjer jih ne uničujeta ne molj ne rja in kjer tatovi ne vlamljajo in ne kradejo.

²¹Kjer je namreč tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce.«

Svetilka telesa

(Lk 11,34–36)

²²»Svetilka telesa je oko. Če je torej tvoje oko čisto, bo svetlo vse tvoje telo.

²³Če pa je tvoje oko pokvarjeno, bo temačno vse tvoje telo. Če je namreč luč, ki je v tebi, tema, kako velika je tema!«

Bog in mamon

(Lk 16,13)

²⁴»Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu.«

Zaupanje in zaskrbljenost

(Lk 12,22–34)

²⁵»Zato vam pravim: Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka?

²⁶Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one?

²⁷Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo podaljšati svoje življenje za en sam komolec?

²⁸In za obleko, kaj skrbite? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo,

²⁹toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor ena izmed njih.

³⁰Če pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes obstaja in jo jutri vržejo v peč, mar ne bo mnogo bolj oblačil vas, maloverni?

³¹Ne skrbite torej in ne govorite: »Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?«

³²Po vsem tem sprašujejo pogani. Saj vaš nebeški Oče ve, da vse to potrebujete.

³³Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo.

³⁴Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo.«

Matej 7

Ne sodite

(Lk 6,37–38.41–42)

¹»Ne sodite, da ne boste sojeni!

²S kakršno sodbo namreč sodite, s takšno boste sojeni, in s kakršno mero merite, s takšno se vam bo merilo.

³Kaj vendar gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš?

⁴Ali kako moreš reči svojemu bratu: »Pústi, da vzamem iver iz tvojega očesa,« če imaš sam bruno v očesu?

⁵Hinavec, odstrani najprej bruno iz svojega očesa in potem boš razločno videl odstraniti iver iz očesa svojega brata.«

Varujte, kar je sveto

⁶»Svetega ne dajajte psom, in svojih biserov ne mečite svinjam, da jih ne pomendrajo z nogami in se nato obrnejo ter vas raztrgajo.«

Prosíte, iščite, trkajte

(Lk 11,9–13)

⁷»Prosíte in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!

⁸Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.

⁹Ali pa: kdo med vami bo dal svojemu sinu kamen, če ga bo prosil kruha?

¹⁰Ali mu bo dal kačo, če ga bo prosil za ribo?

¹¹Če torej vi, ki ste hudobni, znate svojim otrokom dajati dobre darove, koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dajal dobro tem, ki ga prosijo.«

Zlato pravilo

¹²»Tako torej vse, kar hočete, da bi ljudje storili vam, tudi vi storite njim! To je namreč postava in preroki.«

Dve poti
(Lk 13,24)

¹³»Vstopíte skozi ozka vrata, kajti široka so vrata in prostorna je pot, ki vodi v pogubo, in veliko jih je, ki vstopajo po njej.

¹⁴Kako ozka so vrata in kako tesna je pot, ki vodi v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo.«

Drevo spoznamo po sadu
(Lk 6,43–44)

¹⁵»Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi.

¹⁶Po njihovih sadovih jih boste spoznali. Se mar grozdje obira s trnja ali smokve z osata?

¹⁷Takó vsako dobro drevo rodi dobre sadove, slabo drevo pa slabe.

¹⁸Dobro drevo ne more roditi slabih sadov in slabo ne dobrih.

¹⁹Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.

²⁰Po njihovih sadovih jih boste torej spoznali.«

Lažni preroki
(Lk 13,25–27)

²¹»Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: »Gospod, Gospod,« ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.

²²Veliko mi jih bo reklo tisti dan: »Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?«

²³In takrat jim bom naznanil: »Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravnate nepostavno!«

Hiša na skali
(Lk 6,47–49)

²⁴»Zato je vsak, ki posluša te moje besede in jih uresničuje, podoben preudarnemu možu, ki je zidal svojo hišo na skalo.

²⁵Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi ter se zagnali v to hišo, in vendar ni padla, ker je imela temelje na skali.

²⁶Kdor pa te moje besede posluša in jih ne uresničuje, je podoben nespametnemu možu, ki je zidal hišo na pesku.

²⁷Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi; zagnali so se v to hišo in padla je in njen padec je bil velik.«

²⁸Ko je Jezus končal te besede, so množice strmele nad njegovim naukom,

²⁹kajti učil jih je kakor nekdo, ki ima oblast, in ne kakor njihovi pismouki.

Matej 8

Oznanjanje nebeškega kraljestva

Jezus očisti gobavca

(Mr 1,40–45; Lk 5,12–16)

¹Ko je prišel z gore, so ga spremljale velike množice.

²In glej, pristopil je gobavec, se poklonil pred njim do tal in rekel: »Gospod, če hočeš, me moreš očistiti.«

³Jezus je iztegnil roko, se ga dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!« In pri priči je bil očiščen gob.

⁴Nato mu je Jezus rekel: »Glej, da nikomur ne poveš, ampak pojdi, pokaži se duhovniku in prinesi dar, ki ga je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.«

Jezus ozdravi stotnikovega služabnika

(Lk 7,1–10; Jn 4,43–54)

⁵Ko je prišel v Kafarnáum, je stopil k njemu stotnik in ga prosil

⁶ter govoril: »Gospod, moj služabnik leži doma hrom in hudo trpi.«

⁷Jezus mu je rekel: »Pridem in ga ozdravim.«

⁸Stotnik pa mu je odgovoril: »Gospod, nisem vreden, da prideš pod mojo streho, ampak samo reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen.

⁹Kajti tudi sam sem pod oblastjo in imam vojake pod seboj ter rečem temu: »Pojdi« in gre; in drugemu: »Pridi« in pride; in svojemu služabniku: »Stôri to« in stori.«

¹⁰Ko je Jezus to slišal, se je začudil in rekel svojim spremljevalcem: »Resnično, povem vam: Pri nikomer v Izraelu nisem našel tolikšne vere!

¹¹Povem vam, da jih bo veliko prišlo z vzhoda in zahoda in bodo sedli za mizo z Abrahamom, Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu.

¹²Sinovi kraljestva pa bodo vrženi ven v najzunanjejšo temo; tam bo jok in škripanje z zobmi.«

¹³Stotniku pa je Jezus rekel: »Pojdi, in kakor si veroval, naj se ti zgodi!« In služabnik je ozdravel tisto uro.

Jezus jih veliko ozdravi

(Mr 1,29–34; Lk 4,38–41)

¹⁴Ko je Jezus prišel v Petrovo hišo, je videl, da njegova tašča leži in ima vročico.

¹⁵Dotaknil se je njene roke in vročica jo je pustila. Vstala je in mu stregla.

¹⁶Ko se je zvečerilo, so privedli k njemu veliko obsedenih. Z besedo je izgnal duhove in ozdravil vse bolnike.

¹⁷Tako se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju: On je odvzel naše slabosti in odnesel naše bolezni.

O hoji za Jezusom

(Lk 9,57–62)

¹⁸Ko je Jezus zagledal okrog sebe množico, je velel odriniti na drugo stran.

¹⁹Tedaj je pristopil neki pismouk in mu rekel: »Učitelj, za teboj bom hodil, kamor koli pojdeš.«

²⁰Jezus mu je dejal: »Lisice imajo brloge in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.«

²¹Nekdo drug izmed njegovih učencev pa mu je rekel: »Gospod, dovôli mi, da prej grem in pokopljem svojega očeta.«

²²Jezus mu je dejal: »Hôdi za menoj in pústi, da mrtvi pokopljejo svoje mrtve!«

Jezus pomiri vihar

(Mr 4,34–41; Lk 8,22–25)

²³Ko je stopil v čoln, so šli njegovi učenci za njim.

²⁴Na jezeru je nastal velik vihar, tako da so valovi pokrivali čoln; on pa je spal.

²⁵Pristopili so k njemu, ga zbudili in rekli: »Gospod, reši nas! Izgubljeni smo!«

²⁶Dejal jim je: »Kaj se bojite, maloverni?« Tedaj je vstal, zapretil vetrovom in jezeru in nastala je globoka tišina.

²⁷Ljudje pa so se začudili in govorili: »Kakšen človek je ta, da so mu pokorni celo vetrovi in jezero?«

Jezus ozdravi obsedenca v Gadárski deželi

(Mr 5,1–20; Lk 8,26–39)

²⁸Ko je prišel na drugo stran, v Gadársko deželo, sta mu iz grobov prišla nasproti dva obsedenca. Bila sta tako divja, da nihče ni mogel mimo po tisti poti.

²⁹Zavpila sta in rekla: »Kaj imava s teboj, Božji Sin? Ali si nas prišel sèm pred časom mučit?«

³⁰Daleč od njiju pa se je pasla velika čreda svinj.

³¹Demoni so ga prosili: »Če nas hočeš izgnati, nas pošlji v čredo svinj!«

³²Rekel jim je: »Pojdite!« Šli so torej ven in vstopili v svinje. In glej, vsa čreda svinj je planila po bregu v jezero in v vodi poginila.

³³Pastirji pa so zbežali, odšli v mesto in sporočili vse, tudi o obsedencih.

³⁴Vse mesto je šlo Jezusu naproti. In ko so ga zagledali, so ga prosili, naj odide iz njihovih krajev.

Matej 9

Jezus ozdravi hrome

(Mr 2,1–12; Lk 5,17–26)

- ¹Stopil je v čoln, se prepeljal na drugo stran in prišel v svoje mesto.
- ²In glej, prinesli so k njemu hromea, ki je ležal na postelji. Ko je Jezus videl njihovo vero, je rekel hromemu: »Bodi pogumen, otrok, odpuščeni so ti grehi!«
- ³In glej, nekaj pismoukov je reklo v sebi: »Ta govori bogokletno.«
- ⁴Jezus pa je spoznal njihove misli in dejal: »Zakaj v svojih srcih hudobno mislite?
- ⁵Kaj je namreč laže: reči: »Odpuščeni so ti grehi« ali reči: »Vstani in hodi?«
- ⁶Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,« je tedaj rekel hromemu, »vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi domov!«
- ⁷In vstal je in šel domov.
- ⁸Ko so množice to videle, so se zbale in slavile Boga, ki je ljudem dal takšno oblast.

Jezus pokliče Mateja

(Mr 2,13–17; Lk 5,27–32)

- ⁹Ko je Jezus šel od tam, je zagledal moža, imenovanega Matej, ki je sedel pri mitnici, in mu je rekel: »Hodi za menoj!« In ta je vstal in šel za njim.
- ¹⁰Medtem ko je bil v hiši pri mizi, je prišlo precéj cestinarjev in grešnikov. Jedli so z Jezusom in njegovimi učenci.
- ¹¹Farizeji so to opazili in govorili njegovim učencem: »Zakaj vaš učitelj je s cestninarji in grešniki?«
- ¹²On pa je to slišal in rekel: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.
- ¹³Pojdite in se poučite, kaj pomenijo besede: Usmiljenja hočem in ne žrtve. Nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«

Vprašanje posta

(Mr 2,18–22; Lk 5,33–39)

- ¹⁴Tedaj so stopili k njemu Janezovi učenci in rekli: »Zakaj se mi in farizeji toliko postimo, tvoji učenci pa se ne postijo?«

¹⁵Jezus jim je dejal: »Ali morejo svatje žalovati, dokler je ženin med njimi? Prišli pa bodo dnevi, ko jim bo ženin vzet, in takrat se bodo postili.

¹⁶Nihče ne prišije krpe iz novega blaga na staro obleko. Našiv namreč obleko trga, da nastane še hujša raztrganina.

¹⁷Novega vina tudi ne vlivajo v stare mehove, sicer mehovi počijo in vino se razlije, mehovi pa uničijo. Novo vino vlivajo v nove mehove in se ohrani oboje.«

Oblastnikova hči in žena, ki je krvavela

(Mr 5,21–43; Lk 8,40–56)

¹⁸Medtem ko jim je to govoril, je prišel neki oblastnik. Poklonil se mu je do tal in rekel: »Moja hči je pravkar umrla, vendar pridi, položi roko nanjo in bo živel.«

¹⁹Jezus je vstal in šel za njim, skupaj s svojimi učenci.

²⁰Tedaj se mu je od zadaj približala žena, ki je dvanajst let krvavela, in se je dotaknila roba njegove obleke.

²¹Pri sebi je namreč rekla: »Če se le dotaknem njegove obleke, bom rešena.«

²²Jezus pa se je obrnil, jo pogledal in dejal: »Bodi pogumna, hči, tvoja vera te je rešila.« In žena je bila od tiste ure rešena.

²³Ko je Jezus prišel pred oblastnikovo hišo ter videl piskače in razburjeno množico,

²⁴je govoril: »Umaknite se, saj deklica ni umrla, ampak spi.« Oni pa so se mu posmehovali.

²⁵Ko so odstranili množico, je vstopil. Prijel jo je za roko in je vstala.

²⁶In glas o tem je šel po vsem tistem kraju.

Jezus ozdravi dva slepa

²⁷Ko je Jezus odhajal od tam, sta šla za njim dva slepa in vpila: »Usmili se naju, Davidov sin!«

²⁸Ko je stopil v hišo, sta slepa prišla k njemu. Jezus jima je rekel: »Ali verujeta, da morem to storiti?« »Da, Gospod,« sta mu dejala.

²⁹Tedaj se je dotaknil njunih oči in rekel: »Zgôdi se vama po vajini veri!«

³⁰In oči so se jima odprle. Jezus jima je nato ostro zabičal: »Glejta, da nihče ne izve!«

³¹Ko pa sta odšla, sta ga razglašala po vsej tisti deželi.

Jezus ozdravi nemega

³²Ko sta odhajala, so privedli k njemu nemega človeka, ki je bil obseden.

³³Ko je bil demon izgnan, je nemi spregovoril. In množice so se začudile in govorile: »Nikoli se kaj takega ni videlo v Izraelu.«

³⁴Farizeji pa so govorili: »S poglavarjem demonov izganja demone.«

Jezusovo sočutje

³⁵Jezus je obhodil vsa mesta in vasi. Učil je po njihovih shodnicah in oznanjal evangelij kraljestva. Ozdravljal je vsako bolezen in vsako slabost.

³⁶Ko je zagledal množice, so se mu zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene kakor ovce, ki nimajo pastirja.

³⁷Tedaj je rekel svojim učencem: »Žetev je obilna, delavcev pa malo.

³⁸Prosíte torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.«

Matej 10

Jezus pošlje dvanajstere

(Mr 3,13–19; Lk 6,12–16)

¹Poklical je k sebi svojih dvanajst učencev in jim dal oblast nad nečistimi duhovi, tako da so jih izganjali in ozdravljali vsako bolezen in vsako slabost.

²Imena dvanajstih apostolov pa so: prvi Simon, imenovan Peter, in njegov brat Andrej; Jakob, Zebedejev sin, in njegov brat Janez;

³Filip in Bartolomej; Tomaž in cestninar Matej; Jakob, Alfejev sin, in Tadej;

⁴Simon Kananej in Juda Iškarijot, ki ga je izdal.

Naročila dvanajsterim

(Mr 6,7–13; Lk 9,1–6)

⁵Teh dvanajst je Jezus poslal in jim naročil: »Ne hodíte na pot k poganom in ne vstopajte v nobeno samarijsko mesto!

⁶Pojdite rajši k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.

⁷Spotoma pa oznanjajte in govorite: »Nebeško kraljestvo se je približalo.«

⁸Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, demone izganjajte. Zastonj ste prejeli, zastonj dajajte.

⁹Ne oskrbujte se ne z zlatom ne s srebrom ne z bakrom v pasovih,

¹⁰ne s popotno torbo ne z dvema suknjama ne s sandali ne s palico, kajti delavec je vreden svoje hrane.

¹¹V katero koli mesto ali vas pridete, poizvedite, kdo je tam vreden, in ostanite tam, dokler ne odidete.

¹²Ko stopite v hišo, jo pozdravite.

¹³Če bo hiša vredna tega, naj pride nanjo vaš mir, če pa ne bo vredna, naj se vaš mir povrne k vam.

¹⁴In če vas kdo ne sprejme in vaših besed ne posluša, pojdite iz tiste hiše ali tistega mesta in si otresite prah z nog.

¹⁵Resnično, povem vam: Laže bo na sodni dan sódomski in gomórski deželi kakor tistemu mestu.«

Preganjanje pride

(Mr 13,9–13; Lk 21,12–17)

¹⁶»Glejte, pošiljam vas kakor ovce med volkove. Bodite torej preudarni kakor kače in nepokvarjeni kakor golobje.

¹⁷Varujte pa se ljudi, ker vas bodo izdajali sodiščem in bičali po svojih shodnicah.

¹⁸Pred oblastnike in kralje vas bodo vlačili zaradi mene, v pričevanje njim in poganom.

¹⁹Kadar pa vas izročijo, ne skrbite, kako in kaj bi govorili, kajti tisto uro vam bo dano, kaj naj bi govorili.

²⁰Ne boste namreč govorili vi, temveč Duh vašega Očeta bo govoril v vas.

²¹Izdajal pa bo v smrt brat brata in oče sina. Otroci bodo vstajali zoper starše in jih izročali v smrt.

²²Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena; toda kdor bo vztrajal do konca, bo rešen.

²³Kadar vas bodo preganjali v enem mestu, bežite v drugo. Resnično, povem vam: Ne boste obhodili Izraelovih mest, dokler ne pride Sin človekov.

²⁴Učenec ni nad učiteljem in služabnik ne nad svojim gospodarjem.

²⁵Učencu zadošča, da postane kakor njegov učitelj, in služabniku, da postane kakor njegov gospodar. Če so hišnega gospodarja imenovali Bélcebub, koliko bolj bodo njegove domače.«

Koga se moramo bati

(Lk 12,2–7)

²⁶»Ne bojte se jih torej! Nič ni zakritega, kar se ne bo razodelo, in skritega, kar se ne bo spoznalo.

²⁷Kar vam pravim v temi, povejte na svetlobi; in kar slišite na uho, oznanite na strehah.

²⁸Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, duše pa ne morejo umoriti. Bojte se rajši tistega, ki more dušo in telo pogubiti v peklenški dolini!

²⁹Ali ne prodajajo dveh vrabcev za en novčič? In vendar nobeden od njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta.

³⁰Vam pa so celo vsi lasje na glavi prešteti.

³¹Ne bojte se torej! Vi ste vredni več kakor veliko vrabcev.«

Priznajmo Kristusa pred ljudmi

(Lk 12,8–9)

³²»Vsakega torej, ki bo priznal mene pred ljudmi, bom tudi jaz priznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih.

³³Kdor pa bo mene zatajil pred ljudmi, ga bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.«

Hoja za Kristusom

(Lk 12,51–53; 14,26–27)

³⁴»Ne mislite, da sem prišel zato, da prinesem mir na zemljo; nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč.

³⁵Prišel sem, da ločim človeka od njegovega očeta, hčer od njene matere, snaho od njene tašče;

³⁶in človekovi sovražniki bodo njegovi domači.

³⁷Kdor ima rajši očeta ali mater kakor mene, ni mene vreden; in kdor ima rajši sina ali hčer kakor mene, ni mene vreden.

³⁸Kdor ne sprejme svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden.

³⁹Kdor najde svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel.«

Plačilo

(Mr 9,41)

⁴⁰»Kdor sprejme vas, sprejme mene; in kdor sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal.

⁴¹Kdor sprejme preroka, ker je ta imenovan prerok, bo dobil plačilo preroka; in kdor sprejme pravičnega, ker je ta imenovan pravični, bo dobil plačilo pravičnega.

⁴²Kdor dá piti samo kozarec hladne vode enemu izmed teh malih, ker je ta imenovan učenec, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila.«

Matej 11

¹Ko je Jezus končal naročila svojim dvanajsterim učencem, je šel od tam naprej učiti in oznanjati po njihovih mestih.

Poslanci Janeza Krstnika

(Lk 7,18–35)

²Janez pa je v ječi slišal o Mesijevih delih in mu je po svojih učencih, ki jih je poslal k njemu,

³rekel: »Ali si ti tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?«

⁴Jezus jim je odgovoril in dejal: »Pojdite in sporočite Janezu, kar slišite in vidite:

⁵slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so očiščeni, gluhi slišijo, mrtvi so obujeni, ubogim se oznanja evangelij;

⁶in blagor tistemu, ki se ne spotakne nad menoj.«

⁷Ko so ti odšli, je Jezus začel množicam govoriti o Janezu: »Kaj ste šli gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje?

⁸Kaj vendar ste šli gledat? Človeka, v mehko oblečenega? Glejte, tisti, ki se v mehko oblačijo, živijo v kraljevskih hišah.

⁹Kaj torej ste šli gledat? Preroka? Da, povem vam, več kot preroka.

¹⁰Ta je tisti, o katerem je pisano: Glej, jaz pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot pred teboj.

¹¹Resnično, povem vam: Med rojenimi od žená ni bil obujen večji od Janeza Krstnika, vendar je najmanjši v nebeškem kraljestvu večji od njega.

¹²Od dni Janeza Krstnika do zdaj si nebeško kraljestvo s silo utira pot in močni ga osvajajo.

¹³Vsi preroki in postava so prerokovali do Janeza.

¹⁴On pa je, če hočete to sprejeti, Elija, ki mora priti.

¹⁵Kdor ima ušesa, naj posluša.

¹⁶S kom naj primerjam ta rod? Podoben je otrokom, ki sedijo po trgih in kličejo drugim:

¹⁷»Piskali smo vam, pa niste plesali; peli smo žalostinko, pa se niste tolkli po prsih.«

¹⁸Prišel je namreč Janez, ki ni jedel in ne pil, pa pravijo: »Demoni ima.«

¹⁹Prišel je Sin človekov, ki jé in pije, pa pravijo: »Glej, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestnarjev in grešnikov;« in modrost je bila opravičena po svojih delih.«

Gorje nespokorjenim mestom

(Lk 10,13–15)

²⁰Tedaj je začel grajati mesta, v katerih se je zgodilo največ njegovih mogočnih del, ker se niso spreobrnili:

²¹»Gorje ti, Horazín! Gorje ti, Betsajda! Če bi se v Tiru in Sidónu zgodila mogočna dela, ki so se zgodila v vaju, bi se že zdavnaj spokorila v raševini in pepelu.

²²Toda povem vama: Tiru in Sidónu bo na sodni dan laže kakor vama.

²³In ti, Kafarnáum! Se boš mar do neba povzdignil? Do podzemlja se boš pogreznil! Če bi se v Sódomi zgodila mogočna dela, ki so se zgodila v tebi, bi še danes stala.

²⁴Toda povem vam: Sódovski deželi bo na sodni dan laže kakor tebi.«

Pridite k meni in se odpočijte

(Lk 10,21–22)

²⁵Tedaj je Jezus spregovoril in rekel: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikril modrim in razumnim, razodel pa otročičem.

²⁶Da, Oče, kajti tako ti je bilo všeč.

²⁷Vse mi je izročil moj Oče in nihče ne pozna Sina, razen Očeta, in nihče ne pozna Očeta, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.

²⁸Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.

²⁹Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam;

³⁰kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko.«

Matej 12

Učenci v soboto smukajo klasje

(Mr 2,23–28; Lk 6,1–5)

¹V tistem času je šel Jezus v soboto skozi žitna polja. Njegovi učenci so postali lačni. Začeli so smukati klasje in jesti.

²Ko so farizeji to videli, so mu rekli: »Poglej, tvoji učenci delajo, kar v soboto ni dovoljeno delati.«

³On pa jim je rekel: »Ali niste brali, kaj je storil David, ko je postal lačen sam in tisti, ki so bili z njim,

⁴kako je stopil v Božjo hišo in so jedli položene hlebe, ki jih ni bilo dovoljeno jesti njemu in njegovim spremljevalcem, ampak samo duhovnikom.

⁵Mar niste brali v postavi, da duhovniki ob sobotah v templju skrunijo soboto in so brez krivde?

⁶Toda povem vam, da je tukaj nekaj, kar je večje kot tempelj.

⁷Če bi vedeli, kaj pomeni: Usmiljenja hočem in ne žrtve, ne bi obsodili teh nedolžnih.

⁸Sin človekov je namreč gospodar sobote.«

Mož s suho roko

(Mr 3,1–6; Lk 6,6–11)

⁹Šel je od tam in prispel v njihovo shodnico.

¹⁰Tu je bil človek, ki je imel suho roko. Rekli so Jezusu: »Ali se sme v soboto zdraviti?«, da bi ga lahko obtožili.

¹¹On pa jim je dejal: »Kdo izmed vas, ki bi imel eno samo ovco in bi mu v soboto padla v jamo, je ne bi prijel in izvlekel?

¹²Koliko več je vendar vreden človek kakor ovca! Torej se v soboto sme delati dobro.«

¹³Tedaj je rekel možu: »Iztegni roko!« Iztegnil jo je in postala je spet zdrava kakor druga.

¹⁴Farizeji pa so šli ven in se posvetovali zoper njega, kako bi ga umorili.

Izvoljeni služabnik

¹⁵Ko je Jezus to izvedel, se je umaknil od tam. Veliko jih je šlo za njim in vse je ozdravil.

¹⁶Zapovedal pa jim je, naj ga ne razglašajo,

¹⁷da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Izaiju:

¹⁸Glej, to je moj služabnik, ki sem ga izvolil, moj ljubljeni, nad katerim ima veselje moja duša. Svojega duha bom položil nanj in narodom bo oznanil sodbo.

¹⁹Ne bo se prepiral in ne vpil, nihče ne bo na ulicah slišal njegovega glasu.

²⁰Nalomljenega trsta ne bo zlomil in tlečega stenja ne ugasil, dokler ne privede sodbe do zmage.

²¹In v njegovo ime bodo upali narodi.

Jezus in Bělcebub

(Mr 3,20–30; Lk 11,14–23; 12,10)

²²Tedaj so mu privedli obsedenega, ki je bil slep in nem. Ozdravil ga je, tako da je nemi govoril in videl.

²³Vse množice so bile iz sebe in govorile: »Ali ni morda ta Davidov sin?«

²⁴Farizeji pa so to slišali in dejali: »Ta izganja demone zgolj z Bělcebubom, poglavarjem demonov.«

²⁵Ker je poznal njihove misli, jim je rekel: »Vsako kraljestvo, ki se razdeli zoper sebe, bo opustošeno in nobeno mesto ali hiša, ki sta zoper sebe razdeljena, ne bosta obstala.

²⁶Če torej satan izganja satana, je proti sebi razdeljen – kako bo potem obstalo njegovo kraljestvo?

²⁷In če jaz z Bělcebubom izganjam demone, s kom jih izganjajo vaši sinovi? Zato bodo oni vaši sodniki.

²⁸Če pa jaz z Božjim Duhom izganjam demone, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo.

²⁹Ali: kako more kdo vstopiti v hišo močnega in mu zapleniti premoženje, če močnega prej ne zveže? Šele tedaj bo izropal njegovo hišo.

³⁰Kdor ni z menoj, je proti meni; in kdor z menoj ne zbira, raztresa.

³¹Zato vam pravim: Vsak greh in vsaka kletev bosta ljudem odpuščena, kletev zoper Duha pa ne bo odpuščena.

³²Tudi če kdo reče besedo zoper Sina človekovega, mu bo odpuščeno, če pa kdo reče kaj zoper Svetega Duha, mu ne bo odpuščeno ne v tem veku ne v prihodnjem.«

Drevo spoznamo po sadu

(Lk 6,43–45)

³³»Vzemimo, da je drevo dobro – potem je tudi njegov sad dober. Če pa je drevo slabo – potem je tudi njegov sad slab. Drevo namreč spoznamo po sadu.

³⁴Gadja zalega! Kako morete govoriti dobro, če ste hudobni? Iz preobilja srca namreč govorijo usta.

³⁵Dober človek prinaša iz dobrega zaklada dobro, hudoben človek pa iz hudobnega zaklada húdo.

³⁶Povem pa vam: Za vsako prazno besedo, ki jo ljudje izgovorijo, bodo dajali odgovor na sodni dan.

³⁷Po svojih besedah boš namreč opravičen in po svojih besedah boš obsojen.«

Zahteva po znamenju

(Mr 8,11–12; Lk 11,29–32)

³⁸Tedaj so se nekateri izmed pismoukov in farizejev začeli pogovarjati z njim in so rekli: »Učitelj, od tebe bi radi videli znamenje.«

³⁹On pa je odgovoril in jim rekel: »Hudobni in prešuštni rod zahteva znamenje, toda ne bo mu dano znamenje razen znamenja preroka Jona.

⁴⁰Kakorje bil namreč Jona v trebuhu velike ribe tri dni in tri noči, tako bo tudi Sin človekov v osrčju zemlje tri dni in tri noči.

⁴¹Ninivljani bodo na sodni dan vstali s tem rodом in ga obsodili, kajti spreobrnili so se na Jonovo oznanilo; in glejte: več kakor Jona je tukaj.

⁴²Kraljica Juga bo ob sodbi vstala s tem rodом in ga obsodila, kajti prišla je s konca zemlje, da bi slišala Salomonovo modrost; in glejte: več kakor Salomon je tukaj.«

Nečisti duh se vrne

(Lk 11,24–26)

⁴³»Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih brez vode in išče pokoja, in ga ne najde.

⁴⁴Tedaj pravi: »Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.« Ko pride, jo najde prazno, pometeno in urejeno.

⁴⁵Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanjo ter tam prebivajo. Nazadnje je s takim človekom huje, kot je bilo na začetku. Tako bo tudi s tem hudobnim rodом.«

Jezusova mati in bratje

(Mr 3,31–35; Lk 8,19–21)

⁴⁶Medtem ko je še govoril množicam, so stali zunaj njegova mati in njegovi bratje; želeli so govoriti z njim.

⁴⁷In nekdo mu je rekel: »Glej, tvoja mati in tvoji bratje stojijo zunaj in bi radi govorili s teboj.«

⁴⁸On pa je tistemu, ki mu je to povedal, odgovoril in dejal: »Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?«

⁴⁹In pokazal je na svoje učence ter rekel: »Glejte, to so moja mati in moji bratje.

⁵⁰Kdor koli namreč uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta je moj brat, sestra in mati.«

Matej 13

Prilika o sejalcu

(Mr 4,1–9; Lk 8,4–8)

¹Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel ob jezero.

²Pri njem so se zbrale velike množice, tako da je stopil v čoln in sedel, vsa množica pa je stala na obrežju.

- ³Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: »Sejalec je šel sejat.
- ⁴Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale.
- ⁵Drugo seme je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je poginilo, ker ni imelo globoke zemlje.
- ⁶Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo.
- ⁷Spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo.
- ⁸Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad: eno stoternega, drugo šestdeseternega in spet drugo trideseternega.
- ⁹Kdor ima ušesa, naj posluša!«

Namen prilik

(Mr 4,10–12; Lk 8,9–10)

- ¹⁰Tedaj so pristopili učenci in mu rekli: »Zakaj jim govoriš v prilikah?«
- ¹¹Odgovoril je in jim dejal: »Vam je dano spoznati skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa to ni dano.
- ¹²Kdor namreč ima, se mu bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo tudi to, kar ima.
- ¹³Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo, poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo.
- ¹⁴V njih se izpolnjuje Izaijeva prerokba, ki pravi: Poslušali boste, poslušali – a ne boste doumeli, gledali boste, gledali – a ne boste videli.
- ¹⁵Otopelo je namreč srce temu ljudstvu; z ušesi so težko slišali in zatisnili so si oči, da ne bi z očmi videli, da ne bi z ušesi slišali, da ne bi v srcu doumeli in se spreobrnili in da bi jih jaz ne ozdravil.
- ¹⁶Blagor pa vašim očem, ker vidijo, in vašim ušesom, ker slišijo!
- ¹⁷Kajti resnično, povem vam: Veliko prerokov in pravičnih si je želelo videti, kar vi gledate, pa niso videli, in slišati, kar vi poslušate, pa niso slišali.«

Razlaga prilike o sejalcu

(Mr 4,13–20; Lk 8,11–15)

- ¹⁸»Poslušajte torej pomen prilike o sejalcu.

¹⁹K vsakemu, ki posluša besedo kraljestva in je ne razume, pride hudič in mu ugrabi, kar je vsejano v njegovo srce. Ta človek je tisti, ki je vsejan ob poti.

²⁰Na kamnita tla je vsejan tisti, ki posluša besedo in jo takoj z veseljem sprejme,

²¹nima pa v sebi korenine, ampak je nestanovit. Ko nastane zaradi besede stiska ali preganjanje, se takoj pohujša.

²²Med trnje vsejan je tisti, ki posluša besedo, toda posvetna skrb in zapeljivost bogastva zadušita besedo in postane nerodovitna.

²³V dobro zemljo vsejan pa je tisti, ki posluša besedo in jo tudi doume. Ta zares obrodi in daje sad: eden stoternega, drugi šestdeseternega in spet drugi trideseternega.«

Prilika o ljuljki med pšenico

²⁴Podal jim je drugo priliko; rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi.

²⁵Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel.

²⁶Ko je setev zrastle in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka.

²⁷Prišli so gospodarjevi služabniki in mu rekli: »Gospod, ali nisi posejal dobrega semena na svoji njivi? Od kod torej ljuljka?«

²⁸Dejal jim je: »Sovražen človek je to storil.« Služabniki pa so mu rekli: »Hočeš torej, da gremo in jo pobereмо?«

²⁹»Nikakor,« je dejal, »da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice.

³⁰Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob času žetve pa porečem žanjcem: Zberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo, pšenico pa spravite v mojo žitnico.«

Prilika o gorčičnem zrnju in kvasu

(Mr 4,30–32; Lk 13,18–21)

³¹Še drugo priliko jim je podal; rekel je: »Nebeško kraljestvo je podobno gorčičnemu zrnju, ki ga je nekdo vzel in vsejal na svoji njivi.

³²To je res najmanjše od vseh semen; ko pa zraste, je večje kakor zelišča in postane drevo, tako da priletijo ptice neba in gnezdijo na njegovih vejah.«

³³In povedal jim je spet drugo priliko: »Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in ga umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Namen prilik

(Mr 4,33–34)

³⁴Vse to je Jezus povedal množicam v prilikah in ničesar jim ni govoril brez prilike,

³⁵da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku, ki pravi: Odprl bom svoja usta v prilikah, izrekel bom, kar je skrito od začetka sveta.

Razlaga prilike o ljuljki

³⁶Tedaj je odpustil množice in šel v hišo. Njegovi učenci so pristopili k njemu in rekli: »Razlôži nam priliko o ljuljki na njivi.«

³⁷Odgovoril je in rekel: »Sejalec dobrega semena je Sin človekov.

³⁸Njiva je svet. Dobro seme so sinovi kraljestva, ljuljka pa sinovi hudiča.

³⁹Sovražnik, ki jo je zasejal, je hudič. Žetev je konec sveta, žanjci pa so angeli.

⁴⁰Kakor torej pobirajo ljuljko in jo sežigajo v ognju, tako bo ob koncu sveta.

⁴¹Sin človekov bo poslal svoje angele in pobrali bodo iz njegovega kraljestva vse, kar je v spotiko, in tiste, ki ravnaajo nepostavno.

⁴²Vrgli jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi.

⁴³Takrat bodo pravični svetili kakor sonce v kraljestvu svojega Očeta. Kdor ima ušesa, naj posluša.«

Tri prilike

⁴⁴»Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu na njivi, ki ga je nekdo našel in spet skril. Od veselja nad njim je šel in prodal vse, kar je imel, in kupil tisto njivo.

⁴⁵Nebeško kraljestvo je tudi podobno trgovcu, ki išče lepe bisere.

⁴⁶Ko najde en dragocen biser, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi.

⁴⁷Nadalje je nebeško kraljestvo podobno mreži, ki jo vržejo v morje in zajame ribe vseh vrst.

⁴⁸Ko se napolni, jo potegnejo na obrežje, sedejo in odberejo dobre v posodo, slabe pa pomečejo proč.

⁴⁹Tako bo ob koncu sveta: prišli bodo angeli in ločili hudobne od pravičnih.

⁵⁰Pahnili jih bodo v ognjeno peč. Tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Novi in stari zaklad

⁵¹»Ste doumeli vse to?« Rekli so mu: »Smo.«

⁵²Tedaj jim je dejal: »Zato je vsak pismouk, ki je postal učenec nebeškega kraljestva, podoben hišnemu gospodarju, ki prinaša iz svojega zaklada novo in staro.«

V Nazaretu Jezusa zavržejo

(Mr 6,1–6; Lk 4,16–30)

⁵³Ko je Jezus končal te prilike, je šel od tam.

⁵⁴Prišel je v domači kraj in jih učil v njihovi shodnici, tako da so se zelo čudili in govorili: »Od kod temu ta modrost in ta mogočna dela?

⁵⁵Ali ni to tesarjev sin? Ali ni njegovi materi ime Marija, njegovim bratom pa Jakob, Jožef, Simon in Juda?

⁵⁶In njegove sestre, ali niso vse pri nas? Od kod torej njemu vse to?«

⁵⁷In spotikali so se nad njim. Jezus pa jim je rekel: »Prerok ni brez časti, razen v domačem kraju in v svoji hiši.«

⁵⁸In zaradi njihove nevere tam ni storil veliko mogočnih del.

Matej 14

Smrt Janeza Krstnika

(Mr 6,14–29; Lk 9,7–9)

- ¹V tistem času je četrti oblastnik Herod slišal govorice o Jezusu.
- ²Rekel je svojim dvorjanom: »To je Janez Krstnik! On je bil obujen od mrtvih in zato delujejo v njem moči.«
- ³Herod je namreč dal Janeza prijeti, ga vkleniti in vreči v ječo zaradi Herodiade, žene svojega brata Filipa,
- ⁴ker mu je Janez govoril: »Ni ti je dovoljeno imeti.«
- ⁵Hotel ga je umoriti, a se je ustrašil množice, ker je imela Janeza za preroka.
- ⁶Ko je Herod obhajal rojstni dan, je Herodiadina hči plesala pred gosti. Bila mu je všeč,
- ⁷zato ji je s prisego obljubil dati, kar koli bi prosila.
- ⁸Ona pa je na materino prigovarjanje rekla: »Daj mi tukaj na pladnju glavo Janeza Krstnika.«
- ⁹Kralj se je razžalostil, toda zaradi prisege in gostov jo je ukazal dati.
- ¹⁰Poslal je obglavit Janeza v ječi.
- ¹¹Prinesli so na pladnju njegovo glavo in jo dali deklici, ta pa jo je odnesla materi.
- ¹²In prišli so Janezovi učenci, vzeli truplo, ga pokopali, potem pa šli in to sporočili Jezusu.

Jezus nasiti pet tisoč mož

(Mr 6,30–44; Lk 9,10–17; Jn 6,1–14)

- ¹³Ko je Jezus to slišal, se je v čolnu umaknil od tam v samotni kraj, sam zase. Množice pa so to izvedele in šle iz mest peš za njim.
- ¹⁴Ko se je izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu in ozdravil je njihove bolnike.
- ¹⁵Ko se je zvečerilo, so stopili k njemu učenci in rekli: »Samoten je ta kraj in ura je že pozna; odpusti množice, da gredo v vasi in si kupijo hrano.«

¹⁶Jezus pa jim je rekel: »Ni jim treba oditi. Vi jim dajte jesti!«

¹⁷Rekli so mu: »Tukaj imamo samo pet hlebov in dve ribi.«

¹⁸Dejal jim je: »Prinesite mi jih sem!«

¹⁹In velel je ljudem, naj sedejo po travi, vzel tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, blagoslovil, razlomil hlebe in jih dal učencem, učenci pa množicam.

²⁰Vsi so jedli in se nasitili ter pobrali koščke, ki so ostali, dvanajst polnih košar.

²¹Teh pa, ki so jedli, je bilo okrog pet tisoč mož, brez žená in otrok.

Jezus hodi po vodi

(Mr 6,45–52; Jn 6,15–21)

²²In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice.

²³In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko se je zvečerilo, je bil tam sam.

²⁴Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter.

²⁵Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim.

²⁶Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili.

²⁷Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!«

²⁸Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.«

²⁹On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu.

³⁰Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!«

³¹Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?«

³²In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal.

³³Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.«

Jezus ozdravlja v genezareški deželi
(Mr 6,53–56)

³⁴Ko so se prepeljali na drugo stran, so prišli na kopno, v Genezaret.

³⁵Ljudje tistega kraja so ga prepoznali. Poslali so po vsej tisti okolici in privedli predenj vse bolnike.

³⁶Prosili so ga, da bi se samo dotaknili roba njegove obleke, in tisti, ki so se ga dotaknili, so bili rešeni.

Matej 15

Izročilo starih
(Mr 7,1–23)

¹Tedaj so prišli k Jezusu iz Jeruzalema farizeji in pismouki in so rekli:

²»Zakaj tvoji učenci prestopajo izročilo starih? Ne umivajo si namreč rok, kadar jedo.«

³Odgovoril je in jim rekel: »Zakaj pa vi prestopate Božjo zapoved zaradi svojega izročila?

⁴Bog je namreč rekel: Spoštuj očeta in mater in Kdor preklinja očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.

⁵Vi pa pravite: »Kdor reče očetu ali materi: To, s čimer bi ti lahko koristil, je dar,

⁶temu ni treba več spoštovati svojega očeta.« Tako ste razveljavili Božjo besedo zaradi svojega izročila.

⁷Hinavci! Dobro je prerokoval o vas Izaija, ko je rekel:

⁸To ljudstvo me časti z ustnicami, njihovo srce pa je daleč od mene.

- ⁹Toda zaman mi izkazujejo čast, ker kot nauke učijo človeške zapovedi.«
- ¹⁰Poklical je k sebi množico in ji rekel: »Poslušajte in doumite!
- ¹¹Človeka ne omadežuje to, kar gre v usta, ampak kar prihaja iz ust, to omadežuje človeka.«
- ¹²Tedaj so prišli učenci in mu rekli: »Ali veš, da so se farizeji spotikali nad tvojimi besedami?«
- ¹³Odgovoril je: »Vsaka sadika, ki je ni vsadil moj nebeški Oče, bo izkoreninjena.
- ¹⁴Pustite jih! Slepí so, vodniki slepih. Če pa slepi slepega vodi, bosta oba padla v jamo.«
- ¹⁵Peter je odvrnil in mu rekel: »Razlôži nam to priliko.«
- ¹⁶On pa je dejal: »Kaj ste tudi vi še vedno nerazumni?
- ¹⁷Mar ne uvidite, da gre vse, kar prihaja v usta, v želodec in se vrže v greznico?
- ¹⁸Kar pa prihaja iz ust, pride iz srca, in to omadežuje človeka.
- ¹⁹Iz srca namreč prihajajo hudobne misli, umori, prešuštva, nečistovanja, tatvine, kriva pričevanja, kletve.
- ²⁰To je tisto, kar omadežuje človeka, jesti z neumitimi rokami pa ne omadežuje človeka.«

Vera kánaanske žene

(Mr 7,24–30)

- ²¹Jezus je odšel od tam in se umaknil v tirsko in sidónsko pokrajino.
- ²²In glej, prišla je kánaanska žena iz tistih krajev in vpila: »Gospod, Davidov sin, usmili se me! Mojo hčer zelo mučijo demoni.«
- ²³Vendar ji ni odgovoril niti besede. Tedaj so pristopili njegovi učenci in ga prosili: »Odpravi jo, ker vpije za nami.«
- ²⁴Odgovoril je in dejal: »Poslan sem le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.«

²⁵Prišla je, padla predenj in rekla: »Gospod, pomagaj mi!«

²⁶Odgovoril ji je in dejal: »Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.«

²⁷Ona pa je rekla: »Tako je, Gospod, pa vendar tudi psi jedo od drobtinic, ki padajo z mize njihovih gospodarjev.«

²⁸Tedaj je Jezus odgovoril. Rekel ji je: »O žena, velika je tvoja vera! Zgodi naj se ti, kakor želiš!« In njena hči je ozdravela tisto uro.

Jezus ozdravi mnogo ljudi

²⁹Jezus se je odpravil od tam in prišel h Galilejskemu jezeru. Šel je na goro in tam sédel.

³⁰Tedaj so prišle k njemu velike množice, ki so imele s seboj hrome, slepe, pohabljene, neme in še veliko drugih. Položili so jih pred njegove noge in jih je ozdravil,

³¹tako da se je množica čudila, ko je gledala, kako nemi govorijo, pohabljeni postajajo zdravi, hromi hodijo in slepi vidijo. In poveličevali so Izraelovega Boga.

Jezus nasiti štiri tisoč mož

(Mr 8,1–10)

³²Jezus je poklical k sebi svoje učence in rekel: »Smili se mi množica, ker že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti; lačnih pa nočem odpustiti, da na poti ne omagajo.«

³³Učenci so mu dejali: »Od kod naj v puščavi vzamemo toliko kruha, da nasitimo tako množico?«

³⁴Jezus jim je rekel: »Koliko hlebov imate?« Dejali so: »Sedem in malo ribic.«

³⁵Tedaj je velel množici, naj séde na tla.

³⁶Vzel je tistih sedem hlebov in ribe, se zahvalil, razlomil hlebe in dajal učencem, učenci pa množicam.

³⁷Vsi so jedli in se nasitili. Od koščkov, ki so ostali, so nabrali sedem polnih košev.

³⁸Teh pa, ki so jedli, je bilo štiri tisoč mož, brez žená in otrok.

³⁹Ko je množice odpustil, je stopil v čoln in šel v magadánske kraje.

Matej 16

Zahteva po znamenju

(Mr 8,11–13; Lk 12,54–56)

¹Prišli so farizeji in saduceji. Da bi ga preizkušali, so ga prosili, naj jim pokaže kako znamenje z neba.

²On pa je odgovoril; dejal je: »Ko se zvečeri, pravite: ›Lepo bo; kajti nebo žari,‹

³in zjutraj: ›Danes bo viharno; nebo temačno žari.‹ Obličje neba torej znate presojati, znamenj časov pa ne morete.

⁴Hudobni in prešuštni rod zahteva znamenje, toda ne bo mu dano znamenje razen Jonovega znamenja.« In zapustil jih je ter odšel.

Farizejski in saducejski kvas

(Mr 8,14–21)

⁵Ko so učenci šli na drugo stran, so pozabili s seboj vzeti kruh.

⁶Jezus jim je rekel: »Pazíte in varujte se farizejskega in saducejskega kvasa!«

⁷Oni pa so med seboj razpravljali in govorili: »Kruha nismo vzeli s seboj.«

⁸Jezus je to vedel in rekel: »Maloverni, zakaj govorite med seboj: ›Kruha nimamo.‹

⁹Ali še vedno ne razumete in se ne spominjate petih hlebov za pet tisoč mož in koliko košar ste nabrali?

¹⁰In sedmih hlebov za štiri tisoč mož in koliko košev ste nabrali?

¹¹Kako da ne razumete, da vam nisem rekel o kruhu: ›Varujte se farizejskega in saducejskega kvasa!«

¹²Takrat so šele doumeli, da ni rekel, naj se varujejo krušnega kvasa, temveč farizejskega in saducejskega nauka.

Peter izpove vero

(Mr 8,27–30; Lk 9,18–21)

¹³Ko je Jezus prišel v pokrajino Cezareje Filipove, je spraševal svoje učence: »Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov?«

¹⁴Rekli so: »Eni, da je Janez Krstnik, drugi, da Elija, spet drugi, da Jeremija ali eden izmed prerokov.«

¹⁵Dejal jim je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?«

¹⁶Simon Peter je odgovoril; rekel mu je: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.«

¹⁷Jezus pa mu je dejal: »Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih.

¹⁸Jaz pa ti povem: »Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala.

¹⁹Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.«

²⁰Tedaj je učencem naročil, naj nikomur ne povejo, da je on Mesija.

Jezus prvič napove svojo smrt in vstajenje

(Mr 8,31–9,1; Lk 9,22–27)

²¹Od takrat je Jezus začel svojim učencem kazati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov, da bo moral biti umorjen in biti tretji dan obujen.

²²Peter pa ga je vzel k sebi in ga začel grajati: »Bog ne daj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!«

²³On pa se je obrnil in rekel Petru: »Poberi se! Za menoj, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak kar je človeško.«

²⁴Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.

²⁵Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel.

²⁶Kajti kaj koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje?

²⁷Sin človekov bo namreč prišel v veličastvu svojega Očeta s svojimi angeli in takrat bo vsakemu povrnil po njegovem delu.

²⁸Resnično, povem vam: Nekateri od tukaj stoječih res ne bodo okusili smrti, dokler ne bodo videli Sina človekovega prihajati v njegovem kraljestvu.«

Matej 17

Jezusova spremenitev

(Mr 9,2–13; Lk 9,28–36)

¹Čez šest dni je Jezus vzel s seboj Petra, Jakoba in njegovega brata Janeza in jih peljal na visoko goro, na samo.

²Vpričo njih se je spremenil. Njegov obraz je zasijal kot sonce in njegova oblačila so postala bela kot luč.

³In glej, prikazala sta se jim Mojzes in Elija, ki sta govorila z njim.

⁴Oglasil pa se je Peter in rekel Jezusu: »Dobro je, da smo tukaj, Gospod! Če hočeš, postavim tu tri šotore; tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.«

⁵Ko je še govoril, jih je obsenčil svetel oblak, in glej, glas iz oblaka je rekel: »Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje; njega poslušajte!«

⁶Ko so učenci to zaslišali, so padli na obraz in se zelo prestrašili.

⁷In Jezus je pristopil, se jih dotaknil in rekel: »Vstanite in ne bojte se!«

⁸Ko pa so povzdignili oči, niso videli nikogar razen Jezusa samega.

⁹In medtem ko so šli z gore, jim je Jezus zapovedal: »Nikomur ne povejte, kar ste videli, dokler Sin človekov ne bo obujen od mrtvih!«

¹⁰Učenci pa so ga vprašali: »Zakaj torej pismouki govorijo, da mora najprej priti Elija?«

¹¹Odgovoril je: »Elija res prihaja in bo vse prenovil.

¹²Povem pa vam, da je Elija že prišel, a ga niso prepoznali, temveč so storili z njim, kar so hoteli. Tako bo tudi Sin človekov trpel od njih.«

¹³Tedaj so učenci doumeli, da jim je govoril o Janezu Krstniku.

Jezus ozdravi božjastnega dečka

(Mr 9,14–29; Lk 9,37–43a)

¹⁴Ko so prišli k množici, je nekdo stopil k njemu, se vrgel pred njim na kolena

¹⁵in rekel: »Gospod, usmili se mojega sina! Božjasten je in hudo trpi. Večkrat pade v ogenj in večkrat v vodo.

¹⁶Privedel sem ga že k tvojim učencem, pa ga niso mogli ozdraviti.«

¹⁷Jezus je odvrnil: »O neverni in pokvarjeni rod! Do kdaj bom pri vas? Do kdaj vas bom prenašal? Privedite mi ga sem!«

¹⁸Jezus mu je zapretil in demon je šel iz njega; deček pa je bil od tiste ure zdrav.

¹⁹Tedaj so se učenci približali Jezusu in mu na samem rekli: »Zakaj ga mi nismo mogli izgnati?«

²⁰»Zato, ker imate malo vere,« jim je dejal. »Resnično, povem vam: Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: »Prestavi se od tod tja!«, in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče.«

Jezus drugič napove svojo smrt in vstajenje

(Mr 9,30–32; Lk 9,43b–45)

²²Ko so bili zbrani v Galileji, jim je Jezus rekel: »Sin človekov bo izročen v človeške roke

²³in ga bodo umorili, a tretji dan bo obujen.« In zelo so se užalostili.

Tempeljski davek

²⁴Ko so prispeli v Kafarnáum, so prišli k Petru pobiralci dveh drahem in dejali: »Ali vaš učitelj ne plačuje dveh drahem?«

²⁵»Seveda plačuje,« je rekel. Ko pa je prišel v hišo, ga je Jezus prehitel z besedami: »Kaj se ti zdi, Simon, od koga pobirajo zemeljski kralji davek ali carino? Od svojih sinov ali od tujcev?«

²⁶»Od tujcev,« je dejal. Jezus mu je rekel: »Torej so sinovi oproščeni.

²⁷Vendar pa, da jih ne pohujšamo, pojdi k jezeru, vrzi trnek in potegni ven prvo ribo, ki se bo ujela. Odpri ji usta in našel boš statêr. Vzemi ga in jim ga daj zame in zase.«

Matej 18

Največji v nebeškem kraljestvu

(Mr 9,33–37; Lk 9,46–48)

¹Tisti čas so učenci stopili k Jezusu in dejali: »Kdo je torej največji v nebeškem kraljestvu?«

²Tedaj je poklical k sebi otroka, ga postavil mednje

³in rekel: »Resnično, povem vam: Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, nikakor ne pridete v nebeško kraljestvo!

⁴Kdor se torej poniža kot ta otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu,

⁵in kdor sprejme enega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme.«

Skušnjave vodijo v greh

(Mr 9,42–48; Lk 17,1–2)

⁶»Kdor pohujša enega od teh malih, ki verujejo vame, bi bilo bolje zanj, da se mu obesi mlinski kamen na vrat in se potopi v globino morja.

⁷Gorje svetu zaradi pohujšanj! Pohujšanja sicer morajo priti, toda gorje človeku, po katerem pride pohujšanje.

⁸Če te torej tvoja roka ali noga pohujšuje, jo odsekaj in vrzi od sebe! Bolje je zate, da prideš pohabljen ali hrom v življenje, kakor da imaš obe roki ali nogi in si vržen v večni ogenj.

⁹In če te tvoje oko pohujšuje, ga iztakni in vrzi od sebe! Bolje je zate, da prideš z enim očesom v življenje, kakor da imaš obe oči, a si vržen v peklenko dolino ognja.

¹⁰Glejte, da ne boste zaničevali katerega od teh malih! Povem vam namreč, da njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih.«

Prilika o izgubljeni ovci

(Lk 15,3–7)

¹²»Kaj se vam zdi? Če ima neki človek sto ovc in ena od njih zaide, ali ne bo pustil devetindevetdesetih v gorovju in šel iskat tisto, ki je zašla?

¹³In če se mu posreči, da jo najde, resnično, povem vam, se je veseli bolj kakor devetindevetdesetih, ki niso zašle.

¹⁴Tako tudi ni volja vašega Očeta, ki je v nebesih, da bi se pogubil kateri od teh malih.«

Brat, ki greši

(Lk 17,3)

¹⁵»Če tvoj brat greši, pojdi in ga posvári na štiri oči. Če te posluša, si pridobil svojega brata.

¹⁶Če pa te ne posluša, vzemi s seboj še enega ali dva, da se vsa zadeva ugotovi po izjavi dveh ali treh prič.

¹⁷Če jih ne posluša, povej Cerkvi. Če pa tudi Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestninar.

¹⁸Resnično, povem vam: Kar koli boste zavezali na zemlji, bozavezano v nebesih, in kar koli boste razvezali na zemlji, borazvezano v nebesih.«

Skupna molitev

¹⁹»Resnično, povem vam tudi: Če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih.

²⁰Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.«

Prilika o služabniku, ki ni maral odpustiti

²¹Tedaj je pristopil Peter in mu rekel: »Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?«

²²Jezus mu je dejal: »Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.

²³Zato je nebeško kraljestvo podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki.

²⁴Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov.

²⁵Ker ni imel s čim povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg.

²⁶Služabnik je tedaj padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in vse ti povrnem.«

²⁷ Gospodar tega služabnika se ga je usmilil, oprostil ga je in mu dolg odpustil.

²⁸Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih soslужabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: »Vrni, kar si dolžan!«

²⁹Ta je padel predenj in ga prosil: »Potrpi z menoj in ti povrnem.«

³⁰Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga.

³¹Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo.

³²Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: »Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil.

³³Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega soslужabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?«

³⁴In njegov gospodar se je razjezil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga.

³⁵Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu.«

Matej 19

O ločitvi (Mr 10,1–12)

¹Ko je Jezus končal te besede, je odpotoval iz Galileje in prišel v judejsko pokrajino na drugi strani Jordana.

²Za njim so šle velike množice in jih je tam ozdravil.

³Prišli so k njemu farizeji in da bi ga preizkušali, so mu rekli: »Ali je dovoljeno možu iz katerega koli vzroka odsloviti ženo?«

⁴Odgovoril je: »Ali niste brali, da ju je Stvarnik na začetku ustvaril kot moža in ženo

⁵in rekel: Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno meso.

⁶Tako nista več dva, ampak eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje.«

⁷Rekli so mu: »Zakaj pa je potem Mojzes zapovedal dati ločitveni list in jo odsloviti?«

⁸Dejal jim je: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je Mojzes dovolil ločiti se od vaših žená, od začetka pa ni bilo tako.

⁹Jaz pa vam pravim: Kdor se loči od svoje žene, razen če se zaradi nečistovanja, in se oženi z drugo, prešuštvuje.«

¹⁰Tedaj so mu njegovi učenci rekli: »Če je z možem in ženo tako, se ni dobro ženiti.«

¹¹On pa jim je dejal: »Ne dojamejo te besede vsi, temveč tisti, katerim je dano.

¹²Nekateri od evnuhov so se namreč že iz materinega telesa rodili takšni, nekatere so skopili ljudje, nekateri pa so se sami skopili zaradi nebeškega kraljestva. Kdor more doumeti, naj doume.«

Jezus blagoslavlja otroke

(Mr 10,13–16; Lk 18,15–17)

¹³Tedaj so mu prinesli otroke, da bi položil nanje roke in molil. Učenci so jih grajali,

¹⁴toda Jezus jim je rekel: »Pustite otroke in ne branite jim priti k meni, kajti takšnih je nebeško kraljestvo.«

¹⁵Potem je položil nanje roke in šel od tam.

Bogastvo in hoja za Jezusom

(Mr 10,17–31; Lk 18,18–30)

¹⁶Nekdo je stopil k njemu in rekel: »Učitelj, kaj naj dobrega storim, da prejmem večno življenje?«

¹⁷Dejal mu je: »Kaj me sprašuješ o dobrem? Samo eden je dober. Če pa hočeš priti v življenje, se drži zapovedi!«

¹⁸»Katerih?« mu je rekel. Jezus je dejal: »Ne ubijaj! Ne prešuštuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem!

¹⁹Spoštuj očeta in mater! in Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!«

²⁰Mladenič mu je rekel: »Vse to sem izpolnjeval; kaj mi še manjka?«

²¹Jezus mu je rekel: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih. Nato pridi in hodi za menoj!«

²²Ko je mladenič slišal to besedo, je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje.

²³Jezus pa je rekel svojim učencem: »Resnično, povem vam: Bogataš bo težko prišel v nebeško kraljestvo.

²⁴In spet vam povem: Laže gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v Božje kraljestvo.«

²⁵Ko so učenci to slišali, so zelo strmeli in govorili: »Kdo se torej more rešiti?«

²⁶Jezus pa se je ozrl vanje in jim rekel: »Pri ljudeh to ni mogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.«

²⁷Tedaj mu je Peter odvrnil: »Glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj. Kaj bomo torej prejeli?«

²⁸Jezus jim je dejal: »Resnično, povem vam: Ko bo Sin človekov ob prerojenju sveta sédel na prestol svojega veličastva, boste tudi vi, ki ste šli za menoj, sedeli na dvanajstih prestolih in sodili dvanajst Izraelovih rodov.

²⁹In vsak, kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje.

³⁰Toda mnogi prvi bodo zadnji in zadnji prvi.«

Matej 20

Delavci v vinogradu

¹»Nebeško kraljestvo je namreč podobno hišnemu gospodarju, ki je šel zgodaj zjutraj najet delavce za svoj vinograd.

²Z delavci se je pogodil za en denarij na dan in jih je poslal v svoj vinograd.

³Okrog tretje ure je šel ven in videl druge na trgu postajati brez dela.

⁴Tudi tem je rekel: »Pojdite tudi vi v vinograd, in kar je prav, vam bom dal.«

⁵In so šli. Okrog šeste in okrog devete ure je spet šel ven in storil prav tako.

⁶In ko je šel ven okrog enajste ure, je našel druge, ki so tam postajali, in jim je rekel: »Kaj postajate tukaj ves dan brez dela?«

⁷»Ker nas nihče ni najel,« so mu dejali. Tedaj jim je rekel: »Pojdite tudi vi v vinograd!«

⁸Pod noč pa je gospodar vinograda rekel svojemu oskrbniku: »Pokliči delavce in jim plačaj. Začni pri zadnjih in končaj pri prvih.«

⁹Pristopili so torej tisti, ki so prišli okrog enajste ure, in dobili vsak po en denarij.

¹⁰Ko so prišli prvi, so mislili, da bodo dobili več, vendar so tudi oni dobili vsak po en denarij.

¹¹In ko so to prejeli, so godrnjali nad hišnim gospodarjem,

¹²češ: »Ti zadnji so delali eno uro in si jih izenačil z nami, ki smo prenašali težo dneva in vročino.«

¹³Odgovoril je enemu izmed njih: »Priatelj, ne delam ti krivice. Ali se nisi pogodil z menoj za en denarij?

¹⁴Vzemi, kar je tvojega, in pojdi! Hočem pa tudi temu zadnjemu dati kakor tebi.

¹⁵Ali ne smem storiti s svojim, kar hočem? Ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober?«

¹⁶Tako bodo zadnji prvi in prvi zadnji.«

Jezus tretjič napove svojo smrt in vstajenje

(Mr 10,32–34; Lk 18,31–34)

¹⁷Ko je šel Jezus proti Jeruzalemu, je vzel dvanajst učencev na sámo in jim med potjo rekel:

¹⁸»Glejte, v Jeruzalem gremo in Sin človekov bo izročen vélikim duhovnikom in pismoukom. Obsodili ga bodo na smrt

¹⁹in izročili poganom, da ga bodo zasmehovali, bičali in križali, toda tretji dan bo obujen.«

Jakobova in Janezova prošnja

(Mr 10,35–45)

²⁰Tedaj je stopila k njemu mati Zebedejevih sinov s svojima sinovoma in se poklonila pred njim do tal, da bi ga nekaj prosila.

²¹Rekel ji je: »Kaj hočeš?« Dejala je: »Ukaži, naj ta dva moja sinova sedita v tvojem kraljestvu, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.«

²²Jezus je odgovoril in rekel: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga moram jaz piti?« Dejala sta mu: »Moreva.«

²³Rekel jima je: »Moj kelih bosta pila; dati, kdo bo sedel na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bodo tam sedeli tisti, katerim je to pripravil moj Oče.«

²⁴Ko je drugih deset to slišalo, so se razjezili nad bratoma.

²⁵Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: »Veste, da vladarji gospodujejo nad narodi in da jim velikaši vladajo.

²⁶Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati med vami velik, naj bo vaš strežnik,

²⁷in kdor hoče biti med vami prvi, naj bo vaš služabnik,
²⁸tako kot tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.»

Jezus ozdravi dva slepa

(Mr 10,46–52; Lk 18,35–43)

²⁹Ko so odhajali iz Jerihe, je šla za njim velika množica.
³⁰Ob poti sta sedela dva slepa človeka. Ko sta slišala, da Jezus prihaja mimo, sta zavpila: »Usmili se naju, Gospod, Davidov sin!«
³¹Množica ju je pograjala, naj umolkmeta, ona dva pa sta še bolj zavpila: »Usmili se naju, Gospod, Davidov sin!«
³²Jezus je obstal, ju poklical in rekel: »Kaj hočeta, da vama storim?«
³³Dejala sta mu: »Gospod, da bi se nama odprle oči!«
³⁴Jezus se ju je usmilil. Dotaknil se je njunih oči in takoj sta spregledala ter šla za njim.

Matej 21

Jezusov slovesni prihod v Jeruzalem

Množica spremlja Jezusa v Jeruzalem

(Mr 11,1–11; Lk 19,28–38; Jn 12,12–19)

¹Ko so se približali Jeruzalemu in prišli do Bétfage ob Oljski gori, je Jezus poslal dva učenca
²in jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama, in takoj bosta našla privezano oslico in oslička pri njej. Odvežita ju in ju pripeljita k meni.
³Če vama kdo kaj poreče, recita: »Gospod ju potrebuje,« in takoj ju bo poslal.«
⁴To pa se je zgodilo, da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku, ki pravi:
⁵Povejte sionski hčeri: Glej, tvoj kralj prihaja k tebi, krotak, jezdi na oslici in na osličku, mladiču vprežne živali.
⁶Učenca sta šla in storila, kakor jima je Jezus naročil.
⁷Pripeljala sta oslico in njenega mladiča, položila nanju svoja plašča in Jezus je sédel gor.

⁸Zelo veliko ljudi iz množice je razgrnilo na pot svoje plašče, drugi pa so lomili veje z dreves in jih razgrinjali na pot.

⁹In množice, ki so šle pred njim in za njim, so vzklikale: »Hozána Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Hozana na višavah!«

¹⁰Ko je prišel v Jeruzalem, se je vse mesto razburkalo in govorilo: »Kdo je to?«

¹¹Množice pa so govorile: »To je prerok, Jezus iz Nazareta v Galileji.«

Jezus očisti tempelj

(Mr 11,15–19; Lk 19,45–48; Jn 2,13–22)

¹²Jezus je stopil v tempelj in izgnal vse, ki so v templju prodajali in kupovali. Menjalcem denarja je prevrnil mize, prodajalcem golobov pa stole

¹³in jim rekel: »Pisano je: Moja hiša naj se imenuje hiša molitve, vi pa ste iz nje naredili razbojniško jamo.«

¹⁴V templju so se mu približali slepi in hromi in jih je ozdravil.

¹⁵Ko so véliki duhovniki in pismouki videli čudeže, ki jih je storil, in otroke, ki so v templju vzklikali in govorili: »Hozana Davidovemu sinu!«, so postali nejevoljni

¹⁶in so mu rekli: »Slišiš, kaj ti govorijo?« Jezus pa jim je dejal: »Seveda! Ali niste nikdar brali: Iz ust otročičev in dojenčkov si sebi pripravil hvalo.«

¹⁷Nato jih je zapustil; iz mesta je šel v Betanijo in tam prenočil.

Jezusova nejevolja nad smokvo

(Mr 11,12–14.20–24)

¹⁸Ko se je Jezus zjutraj vračal v mesto, je postal lačen.

¹⁹Ob poti je zagledal smokvino drevo in šel k njemu, toda na njem ni našel drugega kot listje. Rekel mu je: »Naj ne bo nikoli več sadu na tebi!« In smokva se je pri priči posušila.

²⁰Ko so učenci to videli, so se začudili in rekli: »Kako to, da se je smokva tako hitro posušila?«

²¹Jezus jim je odgovoril in rekel: »Resnično, povem vam: Če boste imeli vero in ne boste dvomili, boste delali ne samo to, kar se je zgodilo s tole smokvo, ampak tudi če boste rekli tej gori: ›Vzdigni se in se vrzi v morje,‹ se bo zgodilo.

²²Če boste verovali, boste prejeli vse, kar boste prosili v molitvi.«

Od kod Jezusova oblast

(Mr 11,27–33; Lk 20,1–8)

²³Prišel je v tempelj, in medtem ko je učil, so stopili k njemu veliki duhovniki in starešine ljudstva ter rekli: »S kakšno oblastjo to delaš? Kdo ti je dal to oblast?«

²⁴Jezus je odgovoril in jim rekel: »Tudi jaz vas bom vprašal neko stvar. Če mi to poveste, vam bom tudi jaz povedal, s kakšno oblastjo to delam.

²⁵Od kod je bil Janezov krst? Iz nebes ali od ljudi?« Ti pa so premišljevali sami pri sebi in govorili: »Če rečemo: ›Iz nebes,‹ nam bo rekel: ›Zakaj mu torej niste verjeli?«

²⁶Če pa rečemo: ›Od ljudi,‹ se bojimo množice, kajti Janeza imajo vsi za preroka.«

²⁷Zato so odgovorili Jezusu: »Ne vemo.« In on jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.«

Prilika o dveh sinovih

²⁸»Kaj se vam zdi? Nekdo je imel dva sina. Stopil je k prvemu in rekel: ›Sin, pojdi danes delat v vinograd!«

²⁹Ta je odgovoril: ›Nočem.‹ Toda pozneje se je premislil in šel.

³⁰Stopil je k drugemu in rekel isto. Ta je odgovoril: ›Grem, gospod,‹ vendar ni šel.

³¹Kateri od teh dveh je izpolnil očetovo voljo?« Rekli so: »Prvi.« Jezus jim je dejal: »Resnično, povem vam: Cestninarji in vlačuge pojdejo pred vami v Božje kraljestvo.

³²Janez je namreč prišel k vam na poti pravičnosti in mu niste verjeli, cestinarji in vlačuge pa so mu verjeli. Vi ste to videli in se tudi potlej niste skesali, da bi mu verjeli.«

Prilika o vinogradu in viničarjih

(Mr 12,1–12; Lk 20,9–19)

³³»Poslušajte drugo priliko! Bil je hišni gospodar, ki je zasadil vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal v njem stiskalnico in sezidal stolp; in dal ga je v najem viničarjem ter odpotoval.

³⁴Ko se je približal čas trgatve, je poslal svoje služabnike k viničarjem, da bi dobili njegov pridelek.

³⁵Viničarji pa so njegove služabnike zgrabili in enega pretepli, drugega ubili in spet drugega kamnali.

³⁶Nato je poslal druge služabnike, več kakor prej, in storili so z njimi prav tako.

³⁷Nazadnje je poslal k njim svojega sina, rekoč: »Mojega sina bodo spoštovali.«

³⁸Ko pa so viničarji zagledali sina, so sami pri sebi rekli: »Ta je dedič. Dajmo, ubijmo ga in se polastimo njegove dediščine!«

³⁹Zgrabili so ga, vrgli iz vinograda in ubili.

⁴⁰Ko bo torej prišel gospodar vinograda, kaj bo storil s temi viničarji?»

⁴¹Rekli so mu: »Hudobneže bo kruto pokončal, vinograd pa dal v najem drugim viničarjem, ki mu bodo ob svojem času dajali pridelek.«

⁴²Jezus jim je rekel: »Ali niste nikoli brali v Pismih: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen. Gospod je to naredil in čudovito je v naših očeh.

⁴³Zato vam pravim: Vzelo se vam bo Božje kraljestvo in dalo ljudstvu, ki bo obrodilo njegove sadove.

⁴⁴In kdor bo padel na ta kamen, se bo razbil; in na kogar pade ta kamen, ga bo zmečkal.«

⁴⁵Ko so véliki duhovniki in farizeji slišali njegove prilike, so spoznali, da govori o njih.

⁴⁶Poskušali so ga zgrabiti, pa so se zbali množice, ker ga je imela za preroka.

Matej 22

Prilika o svatbi

(Lk 14,15–24)

¹Jezus jim je spet spregovoril v prilikah.

²»Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je napravil svatbo svojemu sinu.

³Poslal je svoje služabnike, da skličejo povabljene na svatbo, vendar ti niso hoteli priti.

⁴Znova je poslal druge služabnike, rekoč: »Povejte povabljenim: Glejte, pojedino sem pripravil. Moji voli in pitana teleta so zaklani in vse je pripravljeno; pridite na svatbo!«

⁵Ti pa se niso zmenili, temveč so odšli: eden na svojo njivo, drugi po svoji kupčiji;

⁶ostali pa so zgrabili njegove služabnike, jih osramotili in pobili.

⁷Kralj se je tedaj razjezil in poslal svojo vojsko, da so pobili tiste morilce in njihovo mesto požgali.

⁸Nato je rekel svojim služabnikom: »Svatba je pripravljena, toda povabljeni je niso bili vredni.

⁹Pojdite torej na križišča in povabite na svatbo, kogar koli najdete.«

¹⁰Služabniki so odšli na poti in zbrali vse, ki so jih našli, hudobne in dobre, in svatovska dvorana se je napolnila z gosti.

¹¹Ko je kralj prišel pogledat goste, je opazil tam človeka, ki ni imel oblečene svatovske obleke.

¹²Dejal mu je: »Priatelj, kako si prišel sem, ko nimaš svatovske obleke?« Ta pa je molčal.

¹³Tedaj je kralj rekel strežnikom: »Zvežite mu noge in roke in ga vrzite ven v najzunanjšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.«

¹⁴Veliko je namreč poklicanih, a malo izvoljenih.«

Davek cesarju

(Mr 12,13–17; Lk 20,20–26)

¹⁵Tedaj so farizeji odšli in se posvetovali, kako bi ga ujeli v besedi.

¹⁶K njemu so poslali svoje učence skupaj s herodovci in so rekli: »Učitelj, vemo, da si resnicoljuben in v resnici učiš Božjo pot ter se ne oziraš na nikogar, ker ne gledaš na osebo.

¹⁷Povej nam torej, kaj se ti zdi: Ali smemo dajati cesarju davek ali ne?«

¹⁸Jezus pa je spoznal njihovo hudobijo in rekel: »Kaj me preizkušate, hinavci?

¹⁹Pokažite mi davčni novc!« Dali so mu denarij.

²⁰Nato jim je rekel: »Čigava sta ta podoba in napis?«

²¹Dejali so mu: »Cesarjeva.« Tedaj jim je rekel: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.«

²²Ko so to slišali, so se začudili, ga pustili in odšli.

Kako je z vstajenjem

(Mr 12,18–27; Lk 20,27–40)

²³Tisti dan so prišli k njemu saduceji, ki so govorili, da ni vstajenja, in so ga vprašali:

²⁴»Učitelj, Mojzes je rekel: Če kdo umre brez otrok, naj se njegov brat oženi z njegovo ženo in obudi zarod svojemu bratu.

²⁵Bilo pa je pri nas sedem bratov. Prvi se je oženil in umrl. Ker ni imel potomstva, je zapustil ženo svojemu bratu;

²⁶tako tudi drugi in tretji, vsi do sedmega.

²⁷Zadnja od vseh je umrla tudi žena.

²⁸Katerega teh sedmih bo torej ob vstajenju? Vsi so jo namreč imeli.«

²⁹Jezus jim je odvrnil: »Motite se, ker ne poznate ne Pisma ne Božje moči.

³⁰Ob vstajenju se namreč ne bodo ne ženili ne možile, ampak bodo kakor angeli v nebesih.

³¹O vstajenju mrtvih pa, ali niste brali, kaj vam je rekel Bog, ki pravi:

³²Jaz sem Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov. Ni pa Bog mrtvih, ampak živih.«

³³Ko so množice to slišale, so strmele nad njegovim naukom.

Največja zapoved
(Mr 12,28–34; Lk 10,25–28)

³⁴Farizeji pa so slišali, da je saduceje prisilil k molku, in so se zbrali na istem kraju.

³⁵Eden izmed njih, učitelj postave, ga je preizkušal z vprašanjem:

³⁶»Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?«

³⁷Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem.

³⁸To je največja in prva zapoved.

³⁹Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.

⁴⁰Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Vprašanje o Davidovem sinu
(Mr 12,35–37; Lk 20,41–44)

⁴¹Ko so bili farizeji zbrani, jih je Jezus vprašal:

⁴²»Kaj mislite o Mesiju? Čigav sin je?« Dejali so mu: »Davidov.«

⁴³Rekel jim je: »Kako ga torej David v Duhu imenuje Gospod, ko pravi:

⁴⁴ Gospod je rekel mojemu Gospodu: »Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov pod tvoje noge.«

⁴⁵Če ga torej David imenuje Gospod, kako je njegov sin?«

⁴⁶In nobeden mu ni mogel nič odgovoriti in od tistega dne si ga tudi nihče ni drznil še kaj vprašati.

Matej 23

Jezus obtožuje pismouke in farizeje

(Mr 12,38–40; Lk 11,37–52; 20,45–47)

- ¹Tedaj je Jezus spregovoril množicam in svojim učencem:
- ²»Mojzesov stol so zasedli pismouki in farizeji.
- ³Delajte vse in se držite vsega, kar vam rečejo, po njihovih delih pa se ne ravnajte; govorijo namreč, pa ne delajo.
- ⁴Vežejo težka in neznosna bremena in jih nalagajo ljudem na rame, sami pa jih še s prstom nočejo premakniti.
- ⁵Vsa svoja dela opravljajo zato, da bi jih ljudje videli. Napravljajo si širše molitvene jermene in podaljšujejo robove na obleki.
- ⁶Radi imajo častno mesto na gostijah, prve sedeže v shodnicah,
- ⁷pozdrave na trgih in da jim ljudje pravijo »rabi«.
- ⁸Vi pa si ne pravite »rabi«, kajti eden je vaš Učitelj, vi vsi pa ste bratje.
- ⁹Tudi na zemlji nikomur ne pravite »oče«, kajti eden je vaš Oče, ta, ki je v nebesih.
- ¹⁰Tudi si ne pravite »vodnik«, kajti eden je vaš Vodnik, Mesija.
- ¹¹Največji med vami bodi vaš strežnik.
- ¹²Kdor se bo poviševal, bo ponižan, in kdor se bo poniževal, bo povišan.
- ¹³Toda gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker pred ljudmi zaklepate nebeško kraljestvo. Vi sami namreč ne vstopate, tistim, ki bi radi vstopili, pa ne dovolite vstopiti.
- ¹⁵Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker prepotujete morje in kopno, da enega samega napravite za spreobrnjenca; toda ko to postane, ga naredite za sina peklenske doline, dvakrat hujšega od sebe.
- ¹⁶Gorje vam, slepi vodniki, ki pravite: »Če kdo priseže pri templju, ni to nič, če pa priseže pri tempeljskem zlatu, ga prisega veže.«
- ¹⁷Norci in slepci! Kaj je vendar več: zlato ali tempelj, ki zlato posvečuje?

¹⁸Govorite tudi: »Če kdo priseže pri oltarju, ni to nič, če pa priseže pri daru, ki je na njem, ga prisega veže.«

¹⁹Slepci! Kaj je vendar več: dar ali oltar, ki dar posvečuje?

²⁰Kdor torej priseže pri oltarju, priseže pri njem in pri vsem, kar je na njem.

²¹Kdor priseže pri templju, priseže pri njem in pri tistem, ki prebiva v njem.

²²Kdor pa priseže pri nebu, priseže pri Božjem prestolu in pri tistem, ki sedi na njem.

²³Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker dajete desetino od mete, kopra in kumine, opustili pa ste, kar je v postavi pomembnejše: pravičnost, usmiljenje in zvestobo. To bi bilo treba storiti in ónega ne opustiti.

²⁴Slepi vodniki! Precejate komarja, kamelo pa požirate.

²⁵Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker kozarec in skledo čistite od zunaj, znotraj pa sta polna ropa in nezmernosti.

²⁶Slepi farizej! Očisti najprej kozarec znotraj, da bo čist tudi zunaj.

²⁷Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker ste podobni pobeljenim grobovom, ki se na zunaj zdiyo lepi, znotraj pa so polni mrtvaških kosti in vsakršne nečistosti.

²⁸Tako se tudi vi na zunaj kažete ljudem pravične, znotraj pa ste polni hinavščine in nepostavnosti.

²⁹Gorje vam, pismouki in farizeji, hinavci, ker zidate grobnice prerokov in krasite spomenike pravičnih

³⁰ter govorite: »Če bi mi živeli v dneh naših očetov, ne bi sodelovali z njimi pri prelivanju krvi prerokov.«

³¹Tako spričujete sami proti sebi, da ste sinovi tistih, ki so umorili preroke.

³²Le dopolnite mero svojih očetov!

³³Kače, gadja zalega! Kako boste ubežali obsodbi na peklenko dolino?

³⁴Zato, glejte, pošiljam k vam preroke, modrece in pismouke. Nekatere od njih boste pobili in križali, druge boste bičali v svojih shodnicah in preganjali od mesta do mesta,

³⁵da pride nad vas vsa pravična kri, prelita na zemlji, od krvi pravičnega Abela do krvi Zaharija, Berehjájevega sina, ki ste ga ubili med templjem in oltarjem.

³⁶Resnično, povem vam: Vse to bo prišlo nad ta rod.«

Jezus toži nad Jeruzalemom

(Lk 13,34–35)

³⁷»Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli.

³⁸Glejte, vaša hiša je zapuščena.

³⁹Povem vam namreč, da me odslej ne boste videli, dokler ne porečete: »Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!«

Matej 24

Govor o ponovnem prihodu

Jezus napove razdejanje templja

(Mr 13,1–2; Lk 21,5–6)

¹Jezus je šel iz templja in je odhajal. K njemu so stopili njegovi učenci, da bi mu pokazali tempeljske stavbe.

²Rekel jim je: »Vidite vse to? Resnično, povem vam: Tu zagotovo ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zrušen.«

Začetek gorja

(Mr 13,3–13; Lk 21,7–19)

³Ko pa je sedel na Oljski gori, so stopili k njemu učenci in mu na samem rekli: »Povej nam, kdaj bo to in kakšno bo znamenje tvojega prihoda in konca sveta.«

⁴Jezus jim je odgovoril: »Glejte, da vas kdo ne zavede!

⁵Veliko jih bo namreč nastopilo pod mojim imenom in bodo govorili: »Jaz sem Kristus,« tako da bodo mnoge zavedli.

⁶Slišali pa boste o vojnah in govorice o vojnah; glejte, da se ne vznemirite! Kajti to se mora zgoditi, vendar še ni konec.

⁷Vzdignil se bo namreč narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu in lakote in potresi bodo na raznih krajih,

⁸vendar je vse to začetek porodnih bolečin.

⁹Takrat vas bodo izročali v stisko in vas morili. Vsi narodi vas bodo sovražili zaradi mojega imena.

¹⁰Veliko se jih bo takrat pohujšalo. Izdajali bodo drug drugega in se med seboj sovražili.

¹¹Vstalo bo veliko lažnih prerokov in bodo mnoge zavedli.

¹²Ker se bo nepostavnost povečala, se bo ljubezen pri mnogih ohladila.

¹³Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.

¹⁴In ta evangelij kraljestva bo oznanjen po vsem svetu v pričevanje vsem narodom, in takrat bo prišel konec.«

Velika stiska

(Mr 13,14–23; Lk 21,20–24)

¹⁵»Ko boste torej na svetem kraju videli stati gnusobo opustošenja, o kateri govori prerok Daniel – kdor bere, naj razume –,

¹⁶takrat naj bežijo v hribe tisti, ki so v Judeji.

¹⁷Kdor je na strehi, naj ne hodi dol, da bi vzel stvari iz svoje hiše,

¹⁸in kdor je na polju, naj se ne vrača, da bi vzel svoj plašč.

¹⁹Gorje pa nosečim in doječim v tistih dneh!

²⁰Molíte, da vam ne bi bilo treba bežati pozimi ali na soboto.

²¹Takrat bo namreč velika stiska, kakršne ni bilo od začetka sveta do zdaj in je tudi več ne bo.

²²In če tisti dnevi ne bi bili skrajšani, ne bi bilo rešeno nobeno meso; toda zaradi izvoljenih bodo ti dnevi skrajšani.

²³Če vam tedaj kdo poreče: »Glejte, tukaj je Kristus« ali »Tam je«, ne verjemite.

²⁴Vstali bodo namreč lažni kristusi in lažni preroki in bodo delali velika znamenja in čudeže, tako da bi zavedli celo izvoljene, če bo mogoče.

²⁵Glejte, vnaprej sem vam povedal.

²⁶Če vam torej porečejo: »V puščavi je,« ne hodíte tja; ali »V hiši je,« ne verjemite.

²⁷Kakor namreč pride blisk od vzhoda in posveti do zahoda, tako bo tudi s prihodom Sina človekovega.

²⁸Kjer je truplo, tam se bodo zbrali jastrebi.«

Prihod Sina človekovega

(Mr 13,24–27; Lk 21,25–28)

²⁹»Tako po stiski tistih dni bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe. Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale.

³⁰Tedaj se bo pojavilo na nebu znamenje Sina človekovega in tolkli se bodo po prsih vsi rodovi na zemlji. Videli bodo Sina človekovega priti na oblakih neba z močjo in veliko slavo.

³¹Poslal bo svoje angele ob močnem donenju trobente in zbrali bodo njegove izvoljene od štirih vetrov, od konca do konca neba.«

Nauk smokvinega drevesa

(Mr 13,28–31; Lk 21,29–33)

³²»Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar njegova veja postane že mužévná in poganja listje, veste, da je poletje blizu.

³³Tako tudi vi: Ko boste videli vse to, védite, da je blizu, pred vrati.

³⁴Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi.

³⁵Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.«

Nihče ne ve ne dneva ne ure

(Mr 13,32–37; Lk 17,26–30.34–36)

³⁶»Za tisti dan in uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče.

³⁷Kakršni so bili namreč Noetovi dnevi, tako bo tudi ob prihodu Sina človekovega.

³⁸Kakor so namreč v tistih dneh pred potopom jedli in pili, se ženili in se močile do dne, ko je šel Noe v ladjo,

³⁹in niso spoznali, dokler ni prišel potop in vseh odnesel, tako bo tudi ob prihodu Sina človekovega.

⁴⁰Takrat bosta dva na polju: eden bo sprejet, drugi puščen.

⁴¹Dve bosta mleli na kamnu: ena bo sprejeta, druga puščena.

⁴²Bodite torej budni, ker ne veste, katerega dne pride vaš Gospod!

⁴³Vedite pa, da bi bil hišni gospodar buden, če bi vedel, ob kateri straži pride tat, in ne bi pustil vlomiti v svojo hišo.

⁴⁴Zato bodite tudi vi pripravljeni, kajti ob uri, ko ne pričakujete, bo prišel Sin človekov.«

Zvesti in nezvesti služabnik

(Lk 12,41–48)

⁴⁵»Kdo je torej zvesti in preudarni služabnik, ki ga je gospodar postavil nad svojo služinčad, da ji ob pravem času da živež?

⁴⁶Blagor tistemu služabniku, ki ga bo njegov gospodar ob svojem prihodu našel, da tako dela!

⁴⁷Resnično, povem vam: Čez vse svoje premoženje ga bo postavil.

⁴⁸Če pa ta pokvarjeni služabnik reče v svojem srcu: »Moj gospod zamuja«

⁴⁹in začne pretepati soslужabnike ter jé in popiva s pijanci,

⁵⁰bo gospodar tega služabnika prišel na dan, ko ga ne pričakuje, in ob uri, za katero ne ve,

⁵¹in ga bo presekala na dvojeter mu dal delež s hinavci; tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Matej 25

Prilika o desetih devicah

¹»Takrat bo nebeško kraljestvo podobno desetim devicam, ki so vzele svoje svetilke in šle ženinu naproti.

²Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet preudarnih.

³Nespametne so vzele svoje svetilke, niso pa s seboj vzele olja.

⁴Preudarne pa so s svetilkami vred vzele v posodicah olje.

⁵Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale.

⁶Opolnoči pa je nastalo vpitje: »Glejte, ženin! Pojdite mu naproti!«

⁷Tedaj so vse device vstale in pripravile svoje svetilke.

⁸Nespametne so rekle preudarnim: »Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo!«

⁹Toda preudarne so odvrnile: »Verjetno ga ne bo dovolj za nas in vas. Pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!«

¹⁰Medtem ko so šle kupovat, pa je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so šle z njim na svatbo in vrata so se zaprla.

¹¹Pozneje so prišle še druge device in govorile: »Gospod, gospod, odpri nam!«

¹²On pa je odgovoril: »Resnično, povem vam: Ne poznam vas!«

¹³Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!«

Prilika o talentih

(Lk 19,11–27)

¹⁴»Tako bo namreč kakor s človekom, ki se je odpravljajal na potovanje in sklical svoje služabnike ter jim izročil svoje premoženje.

¹⁵Enemu je dal pet talentov, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti, in odpotoval.

¹⁶Ta, ki je prejel pet talentov, je šel takoj z njimi trgovat in je pridobil pet drugih.

¹⁷Prav tako je tisti, ki je prejel dva, pridobil dva druga.

¹⁸Oni pa, ki je prejel enega, je šel, skopal jamo in skril denar svojega gospodarja.

¹⁹Po dolgem času je prišel gospodar teh služabnikov in napravil z njimi obračun.

²⁰Pristopil je tisti, ki je prejel pet talentov. Prinesel je pet drugih in rekel: »Gospodar, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil.«

²¹ Gospodar mu je rekel: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«

²²Nato je pristopil tisti, ki je dobil dva talenta, in rekel: »Gospodar, dva talenta si mi izročil, glej, dva druga sem pridobil.«

²³ Gospodar mu je rekel: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«

²⁴Nazadnje je pristopil oni, ki je dobil en talent, in rekel: »Gospodar, vedel sem, da si trd človek. Žanješ, kjer nisi sejal, in zbiraš, kjer nisi razsul.

²⁵Zbal sem se in sem šel ter zakopal tvoj talent v zemljo. Glej, tu imaš, kar je tvojega!«

²⁶ Gospodar pa mu je odgovoril: »Malopridni in leni služabnik! Vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal, in zbiram, kjer nisem razsul?

²⁷Zato bi moral dati moj denar menjalcem in ob vrnitvi bi jaz prejel svojo lastnino z obrestmi.

²⁸Vzemite mu torej talent in ga dajte tistemu, ki jih ima deset;

²⁹kajti vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo imel obilo, tistemu pa, ki nima, se bo vzelo tudi to, kar ima.

³⁰Neuporabnega služabnika pa vrzite ven v najzunanjejšo temo. Tam bo jok in škripanje z zobmi.«

Sodba ob koncu časov

³¹»Ko pride Sin človekov v svojem veličastvu in vsi angeli z njim, takrat bo sédel na prestol svojega veličastva.

³²Pred njim bodo zbrani vsi narodi in ločil bo ene od drugih, kakor pastir loči ovce od kozlov.

³³Ovce bo postavil na svojo desnico, kozle pa na levico.

³⁴Tedaj bo kralj rekel tistim, ki bodo na desnici: »Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta! Prejmite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta!

³⁵Kajti lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, tujec sem bil in ste me sprejeli,

³⁶nag sem bil in ste me oblekli, bolan sem bil in ste me obiskali, v ječi sem bil in ste prišli k meni.«

³⁷Tedaj mu bodo pravični odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega in te nasitili ali žejnega in ti dali piti?

³⁸Kdaj smo te videli tujca in te sprejeli ali nagega in te oblekli?

³⁹Kdaj smo te videli bolnega ali v ječi in smo prišli k tebi?«

⁴⁰Kralj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

⁴¹Tedaj poreče tudi tistim, ki bodo na levici: »Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom!

⁴²Kajti lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti,

⁴³tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli, bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali.«

⁴⁴Tedaj bodo tudi ti odgovorili: »Gospod, kdaj smo te videli lačnega ali žejnega ali tujca ali nagega ali bolnega ali v ječi in ti nismo postregli?«

⁴⁵Tedaj jim bo odgovoril: »Resnično, povem vam: Kolikor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili.«

⁴⁶Ti pojdejo v večno kazen, pravični pa v večno življenje.«

Matej 26

Trpljenje, smrt in vstajenje

Zarota proti Jezusu

(Mr 14,1–2; Lk 22,1–2; Jn 11,45–53)

¹Ko je Jezus končal vse te besede, je rekel svojim učencem:

²»Veste, da bo čez dva dni pasha; in Sin človekov bo izročen, da ga bodo križali.«

³Tedaj so se zbrali véliki duhovniki in starešine ljudstva na dvoru vélikega duhovnika, ki mu je bilo ime Kajfa.

⁴Sklenili so, da bodo Jezusa z zvijačo prijeli in usmrtili,

⁵vendar so dejali: »Samo na praznik ne, da med ljudstvom ne nastane nemir.«

Žena v Betaniji mazili Jezusa

(Mr 14,3–9; Jn 12,1–8)

⁶Ko je bil Jezus v Betaniji v hiši Simona Gobavca,

⁷se mu je približala neka žena. Imela je alabastrno posodico zelo dragocenega dišavnega olja in ga je izlila na njegovo glavo, ko je sedel pri mizi.

⁸Ko so učenci to videli, so postali nejevoljni in so govorili: »Čemú ta potrata?

⁹To bi namreč lahko dobro prodali in dali ubogim.«

¹⁰Jezus je to vedel in jim rekel: »Kaj delate ženi težave? Saj mi je storila dobro delo.

¹¹Uboge imate namreč vedno med seboj, mene pa nimate vedno.

¹²Ko je izlila to olje na moje telo, me je pripravila za pogreb.

¹³Resnično, povem vam: Kjer koli po svetu bo oznanjen ta evangelij, bodo pripovedovali tudi to, kar je ona storila, njej v spomin.«

Juda se dogovori, da bo Jezusa izdal

(Mr 14,10–11; Lk 22,3–6)

¹⁴Tedaj je šel eden izmed dvanajsterih, po imenu Juda Iškarijot, k vélikim duhovnikom

¹⁵in rekel: »Kaj mi hočete dati in vam ga izročim?« Ti pa so mu plačali trideset srebrnikov.

¹⁶Odtlej je iskal priložnost, da bi ga izročil.

Pashalna večerja z učenci

(Mr 14,12–21; Lk 22,7–14.21–23; Jn 13,21–30)

¹⁷Prvi dan nekvašenega kruha so prišli k Jezusu učenci in mu rekli: »Kje hočeš, da ti pripravimo, da boš jedel pashalno jagnje?«

¹⁸Dejal jim je: »Pojdite v mesto k temu in temu in mu recite: »Učitelj pravi: Moj čas je blizu, pri tebi bom obhajal pasho s svojimi učenci.««

¹⁹In učenci so storili, kakor jim je Jezus naročil, in pripravili pashalno jagnje.

²⁰Ko se je zvečerilo, je sédel z dvanajsterimi.

²¹Ko so jedli, je rekel: »Resnično, povem vam: Eden izmed vas me bo izdal.«

²²Učenci so se silno užalostili in so mu začeli drug za drugim govoriti: »Saj nisem jaz, Gospod?«

²³On pa je odgovoril: »Kateri je z menoj pomočil roko v skledo, ta me bo izdal.

²⁴Sin človekov sicer odhaja, kakor je pisano o njem, toda gorje tistemu človeku, po katerem je Sin človekov izročen! Bolje bi bilo za tega človeka, da se ne bi rodil.«

²⁵Izdajalec Juda je odgovoril: »Rabi, saj menda nisem jaz?« Dejal mu je: »Ti si rekel!«

Postavitev Gospodove večerje

(Mr 14,22–26; Lk 22,15–20; 1 Kor 11,23–25)

²⁶Medtem ko so jedli, je Jezus vzel kruh, blagoslovil, razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.«

²⁷Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi.

²⁸To je namreč moja kri zaveze, ki se preliva za mnoge v odpuščanje grehov.

²⁹A povem vam: Odslej ne bom več pil od tega sadu vinske trte do tistega dne, ko bom z vami pil novega v kraljestvu svojega Očeta.«

³⁰In ko so odpeli hvalnico, so odšli proti Oljski gori.

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mr 14,27–31; Lk 22,31–34; Jn 13,36–38)

³¹Tedaj jim je Jezus rekel: »Vi vsi se boste to noč pohujšali nad menoj, kajti pisano je: Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce črede.

³²Ko pa bom obujen, pojdem pred vami v Galilejo.«

³³Peter mu je odgovoril: »Če se bodo vsi pohujšali nad teboj, se jaz ne bom nikdar pohujšal.«

³⁴Jezus mu je rekel: »Resnično, povem ti: To noč, preden bo petelin zapel, me boš trikrat zatajil.«

³⁵Peter mu je dejal: »Tudi če bi bilo treba umreti s teboj, te nikakor ne bom zatajil.« Tako so rekli tudi vsi drugi učenci.

Jezus na vrtu Getsemani

(Mr 14,32–42; Lk 22,39–46)

³⁶Tedaj je prišel Jezus z njimi na kraj, ki se imenuje Getsemani, in jim rekel: »Sédite tukaj, medtem ko stopim tja, da bom molil.«

³⁷S seboj je vzel Petra in oba Zebedejeva sinova. Začel se je žalostiti in trepetati.

³⁸Tedaj jim je rekel: »Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in bedite z menoj!«

³⁹In šel je malo naprej, padel na obraz in molil: »Moj Oče, če je mogoče, naj gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kakor jaz hočem, ampak kakor ti.«

⁴⁰Nato je šel k učencem in ugotovil, da spijo. Rekel je Petru: »Tako, eno uro niste mogli ostati budni z menoj?

⁴¹Bedite in molíte, da ne pridete v skušnjava! Duh je sicer voljan, a meso je slabotno.«

⁴²Spet drugič je šel in molil: »Moj Oče, če ta kelih ne more mimo, ne da ga pijem, naj se zgodi tvoja volja!«

⁴³Ko se je vrnil, je spet videl, da spijo, kajti njihove oči so bile težke.

⁴⁴Pustil jih je, spet odšel in tretjič molil z istimi besedami.

⁴⁵Nato je prišel k učencem in jim rekel: »Še vedno spite in počivate? Glejte, približala se je ura, in Sin človekov je izročen v roke grešnikov.

⁴⁶Vstanite, pojdimo! Glejte, tisti, ki me je izročil, se je približal.«

Jezusa primejo

(Mr 14,43–50; Lk 22,47–53; Jn 18,3–12)

⁴⁷Medtem ko je še govoril, je prišel Juda, eden izmed dvanajsterih, in z njim velika množica z meči in koli. Poslali so jo véliki duhovniki in starešine ljudstva.

⁴⁸Izdajalec jim je dal znamenje in rekel: »Tisti je, ki ga bom poljubil; njega primite!«

⁴⁹In takoj je stopil k Jezusu in rekel: »Pozdravljen, rabi!« in ga poljubil.

⁵⁰Jezus pa mu je rekel: »Priatelj, čemu si prišel?« Tedaj so pristopili, iztegnili roke po Jezusu in ga prijeli.

⁵¹In glej, eden od Jezusovih spremljevalcev je iztegnil roko, potegnil svoj meč, udaril po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal uho.

⁵²Tedaj mu je Jezus rekel: »Spravi meč na njegovo mesto, kajti vsi, ki primejo za meč, bodo z mečem pokončani.

⁵³Ali misliš, da ne morem prositi svojega Očeta in bi mi takoj dal na voljo več kot dvanajst legij angelov,

⁵⁴toda kako naj se potem izpolnijo Pisma, da se mora tako zgoditi?«

⁵⁵Tisto uro je Jezus rekel množicam: »Kakor nad razbojnika ste prišli z meči in koli, da bi me prijeli. Dan na dan sem sedel v templju in učil, pa me niste prijeli.«

⁵⁶Vse to pa se je zgodilo, da so se izpolnila Pisma prerokov. Tedaj so ga vsi učenci zapustili in zbežali.

Jezus pred vélikim zborom

(Mr 14,53–65; Lk 22,54–55.63–71; Jn 18,13–14.19–24)

⁵⁷Ti, ki so prijeli Jezusa, so ga odvedli k vélikemu duhovniku Kajfu, kjer so se zbrali pismouki in starešine.

⁵⁸Peter pa je šel od daleč za njim do palače vélikega duhovnika. Stopil je noter in sédel med služabnike, da bi videl konec.

⁵⁹Véliko duhovniki in ves véliki zbor so iskali lažno pričevanje zoper Jezusa, da bi ga usmrtili,

⁶⁰vendar ga niso našli, čeprav je pristopilo veliko krivih prič. Nazadnje sta pristopili dve

⁶¹in rekli: »Ta je dejal: »Božji tempelj morem podreti in ga v treh dneh postaviti.««

⁶²Tedaj je véliki duhovnik vstal in mu rekel: »Nič ne odgovoriš? Kaj je to, kar ta dva pričata proti tebi?«

⁶³Jezus pa je molčal. Véliki duhovnik mu je tedaj rekel: »Rotim te pri živem Bogu, da nam poveš, ali si ti Mesija, Božji Sin.«

⁶⁴Jezus mu je dejal: »Ti sam si rekel. Toda povem vam: Poslej boste videli Sina človekovega sedeti na desnici Moči in priti na oblakih neba.«

⁶⁵Tedaj je véliki duhovnik pretrgal svoje oblačilo in rekel: »Bogokletje je izrekel! Kaj potrebujemo še prič? Glejte, zdaj ste slišali bogokletje.

⁶⁶Kaj se vam zdi?« Oni pa so odvrnili: »Smrt zasluži!«

⁶⁷Tedaj so mu pljuvali v obraz in ga tolkli s pestmi. Drugi so ga udarjali

⁶⁸in govorili: »Prerokuj nam, Mesija, kdo te je udaril.«

Peter zataji Jezusa

(Mr 14,66–72; Lk 22,56–62; Jn 18,15–18.25–27)

⁶⁹Peter pa je sedel zunaj na dvorišču. Neka dekla je stopila k njemu in rekla: »Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem.«

⁷⁰On pa je vpričo vseh tajil: »Ne vem, kaj praviš.«

⁷¹Ko je šel v vežo, ga je na pragu zagledala druga in rekla tistim, ki so bili tam: »Ta je bil z Jezusom Nazarečanom.«

⁷²Spet je tajil, in sicer s prisego: »Ne poznam tega človeka!«

⁷³Kmalu nato so tisti, ki so stali tam, stopili k Petru in mu rekli: »Zares, tudi ti si izmed njih, saj te tudi tvoja govorica izdaja.«

⁷⁴Tedaj se je začel zaklinjati in prisegati: »Ne poznam tega človeka!« In takoj je petelin zapel.

⁷⁵Peter se je spomnil Jezusove besede, ki mu jo je rekel: »Preden bo petelin zapel, me boš trikrat zatajil.« In šel je ven in se bridko zjokal.

Matej 27

Jezusa odvedejo pred Pilata

(Mr 15,1; Lk 23,1–2; Jn 18,28–32)

¹Ko se je zdanilo, so vsi véliki duhovniki in starešine ljudstva zoper Jezusa sklenili, da ga bodo usmrtili.

²Nato so ga zvezali in odpeljali. Izročili so ga upravitelju Pilatu.

Smrt Juda Iškarijota

(Apd 1,18–19)

³Ko je Juda, ki ga je izdal, videl, da so ga obsodili, se je skesal. Vélikim duhovnikom in starešinam je prinesel nazaj trideset srebrnikov

⁴in rekel: »Grešil sem, ker sem izdal nedolžno kri.« Oni pa so rekli: »Kaj nam mar? Ti glej!«

⁵Tedaj je vrgel srebrnike v tempelj, se umaknil ter šel in se obesil.

⁶Véliki duhovniki so vzeli srebrnike in dejali: »Ne smemo jih dati v tempeljsko zakladnico, ker so cena krvi.«

⁷Posvetovali so se in zanje kupili lončarjevo njivo za pokopališče tujcev,

⁸zato se tista njiva do danes imenuje Njiva krvi.

⁹Tedaj se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po preroku Jeremiju: Vzeli so trideset srebrnikov, ceno ocenjenega, ki so ga ocenili nekateri Izraelovi sinovi.

¹⁰Zanje so kupili lončarjevo njivo, kakor mi je naročil Gospod.

Jezus pred Pilatom

(Mr 15,2–5; Lk 23,2–5; Jn 18,33–38)

¹¹Jezusa so postavili pred upravitelja, in upravitelj ga je vprašal: »Si ti judovski kralj?« Jezus je odgovoril: »Ti praviš.«

¹²Ko so ga véliki duhovniki in starešine obtoževali, ni nič odgovoril.

¹³Tedaj mu je Pilat rekel: »Ne slišiš, koliko pričajo zoper tebe?«

¹⁴Toda ni mu odgovoril niti na eno besedo, tako da se je upravitelj zelo čudil.

Jezusa obsodijo na smrt

(Mr 15,6–15; Lk 23,13–25; Jn 18,39–19,16)

¹⁵Ob prazniku pa je upravitelj po navadi izpustil ljudstvu enega jetnika, ki so ga hoteli.

¹⁶Takrat so imeli zloglasnega jetnika, ki mu je bilo ime Jezus Baraba.

¹⁷Ko so se torej zbrali, jim je Pilat rekel: »Katerega hočete, da vam izpustim: Jezusa Baraba ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?«

¹⁸Vedel je namreč, da so ga izdali iz zavisti.

¹⁹Ko pa je sedel na sodnem stolu, mu je njegova žena poslala sporočilo: »Nič ne imej s tem pravičnim, kajti danes sem v sanjah veliko trpela zaradi njega.«

²⁰Véliki duhovniki in starešine so pregovorili množico, naj zahtevajo Baraba, Jezusa pa dajo umoriti.

²¹Upravitelj jim je odgovoril: »Katerega od teh dveh hočete, da vam izpustim?« »Baraba,« so rekli.

²²»Kaj naj torej storim z Jezusom, ki se imenuje Kristus?« jim je rekel Pilat. Vsi so dejali: »Križan naj bo!«

²³Rekel jim je: »Kaj je vendar hudega storil?« Oni pa so še bolj kričali: »Križan naj bo!«

²⁴Ko je Pilat videl, da nič ne pomaga, ampak da hrup čedalje bolj narašča, je vzel vodo, si vpričo množice umil roke in rekel: »Nedolžen sem pri krvi tega človeka. Vi glejte!«

²⁵Vse ljudstvo je odvrnilo: »Njegova kri na nas in na naše otroke!«

²⁶Tedaj jim je izpustil Baraba, Jezusa pa dal bičati in ga je izročil, da bi bil križan.

Vojaki zasmehujejo Jezusa

(Mr 15,16–20; Jn 19,2–3)

²⁷Upraviteljevi vojaki so tedaj vzeli Jezusa s seboj v sodno hišo in zbrali okrog njega vso četo.

²⁸Slekli so ga in ga ogrnili s škrlatnim plaščem.

²⁹Iz trnja so spletli krono in mu jo dali na glavo in trst v njegovo desnico. Poklekovali so pred njim, ga zasmehovali in govorili: »Pozdravljen, judovski kralj!«

³⁰In pljuvali so vanj, mu vzeli trst in ga z njim tepli po glavi.

³¹Potem ko so ga zasmehovali, so mu slekli plašč, ga oblekli v njegova oblačila in odvedli, da bi ga križali.

Jezusa križajo

(Mr 15,21–32; Lk 23,26–43; Jn 19,17–27)

³²Ko so šli ven, so naleteli na človeka iz Cirene, ki mu je bilo ime Simon. Prisilili so ga, da je nesel njegov križ.

³³Ko so prišli na kraj, ki se imenuje Golgota, kar pomeni »kraj lobanje«,

³⁴so mu dali piti vina, pomešanega z žolčem. In pokusil je, a ni hotel piti.

³⁵Ko so ga križali, so si razdelili njegova oblačila, tako da so žrebali.

³⁶Sedeli so in ga tam stražili.

³⁷Nad njegovo glavo so dali napis o njegovi krivdi: »Ta je Jezus, judovski kralj.«

³⁸Takrat sta bila skupaj z njim križana dva razbojnika, eden na desnici in eden na levici.

- ³⁹Tisti pa, ki so hodili mimo, so ga sramotili, zmajevali z glavami
- ⁴⁰in govorili: »Ti, ki podiraš tempelj in ga v treh dneh postaviš, reši samega sebe, če si Božji Sin, in stopi s križa!«
- ⁴¹Podobno so ga zasmehovali tudi véliki duhovniki s pismouki in starešinami ter govorili:
- ⁴²»Druge je rešil, sebe pa ne more rešiti! Izraelov kralj je, naj stopi zdaj s križa in bomo verovali vanj.
- ⁴³Zaupal je v Boga, naj ga zdaj reši, če ga hoče, saj je rekel: »Božji Sin sem.«
- ⁴⁴Enako sta ga sramotila tudi razbojnika, ki sta bila z njim križana.

Jezusova smrt

(Mr 15,33–41; Lk 23,44–49; Jn 19,28–30)

- ⁴⁵Ob šesti uri se je stemnilo po vsej deželi do devete ure.
- ⁴⁶Okrog devete ure je Jezus zavpil z močnim glasom: »Elí, Elí, lemá sabahtáni?« to je: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«
- ⁴⁷Ko so nekateri, ki so tam stali, to slišali, so govorili: »Ta kliče Elija.«
- ⁴⁸Brž je stekel eden izmed njih, vzel gobo, jo napojil s kisom, nataknil na trst in mu ponujal piti.
- ⁴⁹Drugi pa so govorili: »Pústi, poglejmo, če ga pride Elija rešit!«
- ⁵⁰Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročilduha.
- ⁵¹In glej, zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal. Zemlja se je stresla in skale so se razpočile.
- ⁵²Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so zaspali, je bilo obujenih.
- ⁵³Po njegovi obuditvi so šli iz grobov in prišli v sveto mesto ter se prikazali mnogim.
- ⁵⁴Ko so stotnik in ti, ki so z njim stražili Jezusa, videli potres in kar se je zgodilo, so se silno prestrašili in govorili: »Resnično, ta je bil Božji Sin!«

⁵⁵Bilo pa je tam mnogo žená, ki so gledale od daleč. Od Galileje sèm so hodile za Jezusom in mu stregle.

⁵⁶Med njimi so bile Marija Magdalena in Marija, mati Jakobova in Jožefova, ter mati Zebedejevih sinov.

Jezusov pogreb

(Mr 15,42–47; Lk 23,50–56; Jn 19,38–42)

⁵⁷Ko se je zvečerilo, je prišel bogat mož iz Arimateje, Jožef po imenu, ki je bil tudi sam Jezusov učenec.

⁵⁸Stopil je k Pilatu in prosil za Jezusovo telo. Tedaj je Pilat ukazal, naj mu ga izročijo.

⁵⁹Jožef je telo vzel, zavil v kos čistega platna

⁶⁰in položil v svoj novi grob, ki ga je bil vsekali v skalo. Ko je k vhodu v grob zavalil velik kamen, je odšel.

⁶¹Bili pa sta tam Marija Magdalena in ona druga Marija in sta sedeli nasproti grobu.

Straža pri grobu

⁶²Drugi dan, to je po dnevu pripravljanja, so se véliki duhovniki in farizeji zbrali pri Pilatu

⁶³in mu rekli: »Gospod, spomnili smo se, da je tisti zapeljivalec, ko je bil še živ, rekel: »Po treh dneh bom obujen.«

⁶⁴Ukaži torej, naj grob zastražijo do tretjega dne, da morda ne pridejo njegovi učenci, ga ukradejo in ljudstvu porečejo: »Obujen je bil od mrtvih.« In zadnja prevara bo hujša od prve.«

⁶⁵Pilat jim je rekel: »Saj imate stražo. Pojdite in zastražite grob, kakor veste!«

⁶⁶In oni so šli s stražo in zavarovali grob, tako da so kamen zapečatili.

Matej 28

Jezusovo vstajenje

(Mr 16,1–8; Lk 24,1–24; Jn 20,1–10)

¹Po soboti, ko se je svital prvi dan tedna, sta prišli Marija Magdalena in druga Marija pogledat grob.

²In glej, nastal je močan potres, kajti Gospodov angel je prišel iz nebes. Pristopil je in odvalil kamen ter sédel nanj.

³Videti je bil kakor blisk in njegovo oblačilo je bilo belo kakor sneg.

⁴Od strahu pred njim so stražarji vztrepetali in postali kakor mrtvi.

⁵Angel pa je nagovoril ženi: »Ne bojta se! Vem, da iščeta Jezusa, križanega.

⁶Ni ga tukaj. Obujen je bil, kakor je rekel! Stopíta sèm in poglejta kraj, kamor so ga položili.

⁷Hitro pojdita in povejta njegovim učencem: »Obujen je bil od mrtvih! Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli.« Glejta, povedal sem vama.«

⁸Hitro sta zapustili grob in s strahom ter velikim veseljem stekli sporočit njegovim učencem.

⁹In glej, naproti jima je prišel Jezus in rekel: »Pozdravljeni!« Oni dve sta pristopili, mu objeli noge in se mu poklonili.

¹⁰Tedaj jima je Jezus rekel: »Ne bojta se! Pojdita in sporočita mojim bratom, naj gredo v Galilejo; tam me bodo videli.«

Sporočilo stražarjev

¹¹Ko sta bili še na poti, so nekateri iz straže prispeli v mesto in sporočili vélikim duhovnikom vse, kar se je zgodilo.

¹²Ti so se zbrali s starešinami in se posvetovali. Vojakom so dali veliko denarja

¹³in dejali: »Recite: »Ponoči so prišli njegovi učenci in so ga ukradli, ko smo spali.«

¹⁴In če bi to slišal upravitelj, ga bomo mi pomirili in dosegli, da boste brez skrbi.«

¹⁵In ti so vzeli denar in storili, kakor so jih poučili. Tako se je ta govorica razširila med Judi do današnjega dne.

Jezus pooblasti učence

(Mr 16,14–18; Lk 24,36–49; Jn 20,19–23; Apd 1,6–8)

¹⁶Enajst učencev se je odpravilo v Galilejo na goro, kamor jim je Jezus naročil.

¹⁷Ko so ga zagledali, so se mu do tal priklonili, nekateri pa so dvomili.

¹⁸Jezus je pristopil in jim spregovoril: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.

¹⁹Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha

²⁰in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

Marko

Marko 1

Priprava na Jezusovo javno delovanje

Oznanjevanje Janeza Krstnika

(Mt 3,1–12; Lk 3,1–9.15–17; Jn 1,19–28)

- ¹Začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega Sina;
- ²kakor je zapisano pri preroku Izaiju: Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot.
- ³Glas vpijočega v puščavi: Pripravite Gospodovo pot, zravajte njegove steze!
- ⁴Tako se je pojavil Janez Krstnik v puščavi in je oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov.
- ⁵K njemu je prihajala vsa judejska dežela in vsi Jeruzalemčani. Dajali so se mu krstiti v reki Jordan in priznavali svoje grehe.
- ⁶Janez je bil oblečen v kameljo dlako in imel usnjen pas okoli ledij. Jedel je kobilice in divji med.
- ⁷Oznanjal je: »Za menoj pride močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi se sklonil pred njim in mu odvezal jermen njegovih sandal.
- ⁸Jaz sem vas krstil v vodi, on pa vas bo krstil v Svetem Duhu.«

Jezusov krst

(Mt 3,13–17; Lk 3,21–22)

- ⁹Tiste dni je prišel Jezus iz Nazareta v Galileji in Janez ga je krstil v Jordanu.
- ¹⁰Brž ko je stopil iz vode, je zagledal nebesa, ki se razpirajo, in Duha, ki se je spuščal nadenj kakor golob.
- ¹¹In zaslišal se je glas iz nebes: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.«

Hudič skuša Jezusa

(Mt 4,1–11; Lk 4,1–13)

- ¹²Takoj nato ga je Duh odvedel v puščavo.
- ¹³V puščavi je bil štirideset dni in satan ga je skušal. Bil je med zvermi in angeli so mu stregli.

Jezusovo delovanje v Galileji

Začetek javnega delovanja

(Mt 4,12–17; Lk 4,14–15)

¹⁴Ko pa je bil Janez izročen, je šel Jezus v Galilejo. Oznanjal je Božji evangelij
¹⁵in govoril: »Čas se je dopolnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in verujte evangeliju!«

Jezus pokliče štiri ribiče

(Mt 4,18–22; Lk 5,1–11)

¹⁶Ko je šel ob Galilejskem jezeru, je zagledal Simona in Andreja, Simonovega brata, ki sta metala mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča.

¹⁷Jezus jima je rekel: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi!«

¹⁸Takoj sta pustila mreže in šla za njim.

¹⁹Ko je šel malo naprej, je zagledal Jakoba, Zebedejevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta bila tudi v čolnu in popravljala mreže.

²⁰Takoj ju je poklical. In pustila sta očeta Zebedeja z najemniki v čolnu ter odšla za njim.

Mož z nečistim duhom

(Lk 4,31–37)

²¹Prišli so v Kafarnáum. Takoj v soboto je šel v shodnico in učil.

²²Strmeli so nad njegovim naukom, kajti učil jih je kakor nekdo, ki ima oblast, in ne kakor pismouki.

²³V njihovi shodnici pa je bil prav tedaj človek z nečistim duhom in je zavpil:

²⁴»Kaj imamo s teboj, Jezus Nazarečan? Si nas prišel pokončat? Vem, kdo si: Sveti, Božji.«

²⁵Jezus pa mu je zapovedal: »Umolkni in pojdi iz njega!«

²⁶Nečisti duh ga je stresel, zavpil z močnim glasom in šel iz njega.

²⁷Vsi so se tako začudili, da so razpravljali med seboj: »Kaj je to? Nov nauk z oblastjo! Celo nečistim duhovom ukazuje in so mu pokorni.«

²⁸In glas o njem se je takoj razširil po vsej okolici Galileje.

Jezus jih veliko ozdravi

(Mt 8,14–17; Lk 4,38–41)

²⁹Ko so prišli iz shodnice, so se z Jakobom in Janezom takoj napotili v Simonovo in Andrejevo hišo.

³⁰Simonova tašča je ležala, ker je bila vročična, in brž so mu povedali o njej.

³¹Pristopil je, jo prijel za roko in jo vzdignil. Vročica jo je pustila in ona jim je stregla.

³²Ko pa se je zvečerilo in je sonce zašlo, so prinašali k njemu vse bolnike in obsedene.

³³Vse mesto se je zbralo pred vrati.

³⁴In ozdravil je veliko bolnikov z različnimi boleznimi in izgnal veliko demonov, ki pa jim ni dovolil govoriti, ker so ga poznali.

Jezus potuje in uči

(Lk 4,42–44)

³⁵Navsezgodaj, ko je bilo še čisto temno, je vstal, se odpravil ven na samotni kraj in tam molil.

³⁶Simon in njegovi tovariši so mu sledili.

³⁷Ko so ga našli, so mu rekli: »Vsi te iščejo.«

³⁸Rekel jim je: »Pojdimo drugam, v bližnja naselja, da bom tudi tam oznanjal, kajti za to sem prišel.«

³⁹In prihajal je v njihove shodnice, oznanjal po vsej Galileji in izganjal demone.

Jezus očisti gobavca

(Mt 8,1–4; Lk 5,12–16)

⁴⁰K njemu je prišel gobavec in ga na kolenih prosil: »Če hočeš, me moreš očistiti.«

⁴¹Zasmilil se mu je, iztegnil je roko, se ga dotaknil in mu rekel: »Hočem, bodi očiščen!«

⁴²Gobe so takoj izginile in bil je očiščen.

⁴³Jezus ga je brž jezno poslal ven

⁴⁴in mu rekel: »Glej, da nikomur nič ne poveš, ampak pojdi, pokaži se duhovniku in daruj za svoje očiščenje, kar je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.«

⁴⁵Ko pa je ta šel ven, je začel na vsa usta oznanjati in pripovedovati, kaj se je zgodilo, tako da Jezus ni več mogel v mesto odkrito, ampak je bival zunaj na samotnih krajih. In vendar so od vsepovsod prihajali k njemu.

Marko 2

Jezus ozdravi hromega

(Mt 9,1–8; Lk 5,17–26)

¹Ko je čez nekaj dni spet prišel v Kafarnáum, se je razvedelo, da je v hiši.

²Veliko se jih je zbralo, tako da še v preddverju ni bilo več prostora, in jim je govoril besedo.

³Tedaj so prišli in k njemu prinesli hromega, ki so ga štirje nosili.

⁴Ker ga zaradi množice niso mogli prinesiti predenj, so nad mestom, kjer je bil, odkrili streho; naredili so odprtino in spustili posteljo, na kateri je ležal hromi.

⁵Ko je Jezus videl njihovo vero, je rekel hromemu: »Otrok, odpuščeni so ti grehi!«

⁶Sedelo pa je tam nekaj pismoukov, ki so v svojih srcih premišljevali:

⁷»Kaj ta tako govori? To je bogokletje! Kdo more odpuščati grehe razen enega, Boga?«

⁸Jezus je v duhu takoj spoznal, da pri sebi tako premišlujejo, in jim je rekel: »Kaj tako premišlujete v svojih srcih?

⁹Kaj je laže: reči hromemu: ›Odpuščeni so ti grehi‹ ali reči: ›Vstani, vzemi posteljo in hodi‹?

¹⁰Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,« je rekel hromemu,

¹¹»ti pravim: Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi domov!«

¹²Ta je vstal in takoj dvignil posteljo ter šel ven vpričo vseh, tako da so bili vsi iz sebe in so slavili Boga ter govorili: »Kaj takega še nikoli nismo videli.«

Jezus pokliče Levija

(Mt 9,9–13; Lk 5,27–32)

¹³Spet je odšel k jezeru. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu in jih je učil.

¹⁴Spotoma je zagledal Levija, Alfejevega sina, ki je sedel pri mitnici, in mu rekel: »Hôdi za menoj!« In ta je vstal in šel za njim.

¹⁵In ko je bil pri mizi v njegovi hiši, je veliko cestninarjev in grešnikov sedelo z Jezusom in njegovimi učenci; bilo jih je namreč veliko in so hodili za njim.

¹⁶Ko so pismouki med farizeji videli, da je z grešniki in cestninarji, so rekli njegovim učencem: »Kako to, da je s cestninarji in grešniki?«

¹⁷Jezus je to slišal in jim rekel: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«

Vprašanje posta

(Mt 9,14–17; Lk 5,33–39)

¹⁸Janezovi učenci in farizeji so se postili. K Jezusu so prišli neki ljudje in mu rekli: »Zakaj se Janezovi učenci in učenci farizejev postijo, tvoji učenci pa se ne postijo?«

¹⁹Jezus jim je rekel: »Ali se morejo svatje postiti, ko je ženin med njimi? Dokler imajo ženina med seboj, se ne morejo postiti.

²⁰Prišli pa bodo dnevi, ko jim bo ženin vzet, in takrat, tisti dan, se bodo postili.

²¹Nihče ne prišije krpe iz novega blaga na staro obleko, sicer nov našiv stari obleki kaj odtrga in nastane hujša raztrganina.

²²In nihče ne vliva novega vina v stare mehove, sicer vino razžene mehove in je z mehovi vred uničeno, ampak dajejo novo vino v nove mehove.«

Učenci v soboto smukajo klasje

(Mt 12,1–8; Lk 6,1–5)

²³Neko soboto je šel skozi žitna polja, in njegovi učenci so spotoma začeli smukati klasje.

²⁴Farizeji so mu govorili: »Glej, kaj delajo v soboto. To ni dovoljeno!«

²⁵Rekel jim je: »Ali niste nikoli brali, kaj je storil David, ko je potreboval in je bil lačen sam in tisti, ki so bili z njim?«

²⁶Kako je ob času vélikega duhovnika Abjatárja stopil v Božjo hišo in jedel položene hlebe, ki jih smejo jesti samo duhovniki, in jih dal tudi tistim, ki so bili z njim?«

²⁷Nato jim je govoril: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote.

²⁸Zato je Sin človekov gospodar tudi sobote.«

Marko 3

Mož s suho roko

(Mt 12,9–14; Lk 6,6–11)

¹Jezus je spet šel v shodnico in tam je bil človek, ki je imel suho roko.

²Prežali so nanj, ali ga bo ozdravil v soboto, da bi ga tožili.

³Tedaj je rekel možu s suho roko: »Vstani in stopi v sredo!«

⁴Njim pa je rekel: »Ali se sme v soboto delati dobro ali zlo, življenje rešiti ali uničiti?« Ti pa so molčali.

⁵Jezno jih je premeril z očmi in žalosten nad zakrknjenostjo njihovih src rekel človeku: »Iztegni roko!« Iztegnil jo je in roka je bila ozdravljena.

⁶In farizeji so takoj odšli in se s herodovci posvetovali zoper njega, kako bi ga umorili.

Množica ob jezeru

⁷Jezus se je s svojimi učenci umaknil k jezeru in velika množica iz Galileje je šla za njim. Tudi iz Judeje,

⁸Jeruzalema, Idumeje, dežele onkraj Jordana ter iz okolice Tira in Sidóna so prišli k njemu, velika množica teh, ki so slišali, kako velike reči je delal.

⁹Tedaj je rekel učencem, naj bo zanj pripravljen čoln zaradi množice, da ne bi pritiskala nanj.

¹⁰Veliko jih je namreč ozdravil, zato so vsi, ki so jih zadele nadloge, silili za njim, da bi se ga dotaknili.

¹¹Kadar so ga nečisti duhovi videli, so padali predenj in vpili: »Ti si Božji Sin!«

¹²Vendar jim je odločno zapovedoval, naj ga ne razglašajo.

Jezus izbere dvanajstere

(Mt 10,1–4; Lk 6,12–16)

¹³Nato je šel na goro in poklical k sebi, katere je sam hotel. In odšli so k njemu.

¹⁴Postavil jih je dvanajst, ki jih je imenoval tudi apostole, da bi bili z njim in bi jih pošiljal oznanjat

¹⁵ter bi imeli oblast izganjati demone.

¹⁶Postavil jih je torej dvanajst: Simona, ki mu je dal ime Peter,

¹⁷Jakoba, Zebedejevega sina, in Jakobovega brata Janeza, katerima je nadel ime Boanergés, to je Sinova groma,

¹⁸Andreja, Filipa, Bartolomeja, Mateja, Tomaža, Jakoba, Alfejevega sina, Tadeja, Simona Kananeja

¹⁹in Juda Iškarijota, ki ga je izdal.

Jezus in Bélcebub

(Mt 12,22–32; Lk 11,14–23; 12,10)

²⁰Nato je prišel v hišo. Spet se je zbrala množica, tako da še jesti niso utegnili.

²¹Ko so njegovi to izvedeli, so odšli, da bi ga na silo odvedli, kajti govorili so, da ni priseben.

²²Pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema, so govorili: »Bélcebub ga je obsedel in s poglavarjem demonov izganja demone.«

²³Tedaj jih je poklical k sebi in jim v prisposodobah govoril: »Kako more satan izganjati satana?

²⁴Če je kraljestvo samo proti sebi razdeljeno, takšno kraljestvo ne more obstati.

- ²⁵Če je hiša sama proti sebi razdeljena, takšna hiša ne more obstati.
- ²⁶Če se torej satan vzdigne sam proti sebi in se razdeli, ne more obstati, ampak je konec z njim.
- ²⁷Nihče ne more vdreti v hišo močnega in mu izropati premoženja, če močnega prej ne zveže; šele tedaj bo izropal njegovo hišo.
- ²⁸Resnično, povem vam: Človeškim sinovom bo vse odpuščeno, grehi in kletve, kolikor jih bodo izrekli.
- ²⁹Kdor pa preklinja Svetega Duha, vekomaj ne bo dosegel odpuščanja, ampak ga bo greh večno bremenil.«
- ³⁰To je povedal, ker so govorili: »Nečisti duh ga je obsedel.«

Jezusova mati in bratje

(Mt 12,46–50; Lk 8,19–21)

- ³¹Tedaj so prišli njegova mati in njegovi bratje. Stali so zunaj, poslali ponj in ga poklicali.
- ³²Okrog njega je sedela množica in so mu rekli: »Glej, tvoja mati, tvoji bratje in tvoje sestre so zunaj in te želijo.«
- ³³Odgovoril jim je: »Kdo je moja mati in kdo so moji bratje?«
- ³⁴In ozrl se je po tistih, ki so sedeli okrog njega, in rekel: »Glejte, to so moja mati in moji bratje!
- ³⁵Kdor namreč uresničuje Božjo voljo, ta je moj brat, sestra in mati.«

Marko 4

Prilika o sejalcu

(Mt 13,1–9; Lk 8,4–8)

- ¹Spet je začel učiti ob jezeru. Pri njem se je zbrala zelo velika množica, tako da je stopil v čoln in sedel v njem na jezeru, medtem ko je bila vsa množica na kopnem pri jezeru.
- ²Veliko jih je učil v prilikah in jim med svojim poučevanjem govoril:
- ³»Poslušajte! Sejalec je šel sejat.

- ⁴Pri sejanju je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale.
- ⁵Drugo je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje.
- ⁶Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo.
- ⁷Spet drugo je padlo med trnje, in trnje je zrastle ter ga zadušilo, da ni obrodilo sadu.
- ⁸Druga semena pa so padla na dobro zemljo, rastla, se množila in dajala sad; eno je obrodilo trideseternega, drugo šestdeseternega in spet drugo stoternega.«
- ⁹In govoril je: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!«

Namen prilik

(Mt 13,10–17; Lk 8,9–10)

- ¹⁰Ko je bil na samem, so ga tisti, ki so bili skupaj z dvanajsterimi okrog njega, vprašali, kaj pomenijo prilike.
- ¹¹In govoril jim je: »Vam je dana skrivnost Božjega kraljestva; tistim, ki so zunaj, pa se vse daje v prilikah,
- ¹²da gledajo, gledajo – pa ne vidijo, poslušajo, poslušajo – pa ne doumejo, da se ne spreobrnejo in se jim ne odpusti.«

Razlaga prilike o sejalcu

(Mt 13,18–23; Lk 8,11–15)

- ¹³In govoril jim je: »Te prilike ne razumete? Kako boste potem doumeli vse prilike?
- ¹⁴Sejalec seje besedo.
- ¹⁵Ob poti, kjer se seje beseda, so tisti, ki sicer slišijo, toda brž pride satan in izruje vanje vsejano besedo.
- ¹⁶Posejani na kamnita tla so tisti, ki besedo z veseljem sprejmejo, takoj ko jo slišijo,
- ¹⁷a v sebi nimajo korenine, ampak so nestanovitni. Ko zaradi besede nastane stiska ali preganjanje, se takoj pohujšajo.

¹⁸Spet drugi so vsejani med trnje. To so tisti, ki besedo slišijo,

¹⁹toda posvetne skrbi, zapeljivost bogastva in poželenja po drugih stvareh se prikradejo vanje in jim zadušijo besedo, tako da postane nerodovitna.

²⁰V dobro zemljo vsejani pa so tisti, ki besedo poslušajo, jo sprejmejo in obrodijo sad: eni trideseternega, drugi šestdeseternega in spet drugi stoternega.«

Svetilka pod mernikom

(Lk 8,16–18)

²¹In govoril jim je: »Mar zato prinesejo svetilko, da jo postavijo pod mernik ali pod posteljo? Mar ne zato, da jo dajo na podstavek?

²²Nič namreč ni skrito, če ne zato, da bi bilo razodeto, in nič ni postalo zakrito, če ne zato, da bi prišlo na dan.

²³Če ima kdo ušesa za poslušanje, naj posluša!«

²⁴In govoril jim je: »Pazíte, kaj poslušate! S kakršno mero merite, s takšno se vam bo merilo in še navrglo se vam bo.

²⁵Kdor namreč ima, se mu bo dalo, in kdor nima, se mu bo vzelo tudi to, kar ima.«

Prilika o rastočem žitu

²⁶In govoril je: »Z Božjim kraljestvom je kakor s človekom, ki vrže seme v zemljo.

²⁷Spi in vstaja, ponoči in podnevi, seme pa klije in raste, da sam ne ve kako.

²⁸Zemlja sama od sebe poraja najprej bilko, nato klas in končno žito v klasu.

²⁹Ko pa sad dozori, hitro zamahne s srpom, kajti prišla je žetev.«

Prilika o gorčičnem zrnu

(Mt 13,31–32; Lk 13,18–19)

³⁰In govoril je: »Kako naj ponazorimo Božje kraljestvo in s kakšno priliko naj ga predstavimo?

³¹Takšno je kot gorčično zrno, ki je takrat, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen na zemlji.

³²Ko pa je vsejano, raste in postane večje od vseh zelišč in naredi velike veje, tako da morejo ptice neba gnezditi v njegovi senci.«

Zakaj v prilikah

(Mt 13,34–35)

³³V mnogih takih prilikah jim je govoril besedo, kakor so jo pač mogli poslušati.

³⁴Brez prilike pa jim ni govoril; a svojim učencem je posebej vse razlagal.

Jezus pomiri vihar

(Mt 8,23–27; Lk 8,22–25)

³⁵Ko se je tisti dan zvečerilo, jim je rekel: »Prepeljimo se na drugo stran!«

³⁶Ko so odslovili množico, so ga vzeli v čoln, kakor je bil. Tudi drugi čolni so pluli z njim.

³⁷Nastal je velik vihar in valovi so pljuskali v čoln, tako da je bil že poln vode.

³⁸On pa je bil na krmi in je spal na blazini. Zbudili so ga in mu rekli: »Učitelj, ti ni mar, da smo izgubljeni?«

³⁹In vstal je, zapretil vetru in rekel jezeru: »Utihni! Molči!« In veter se je poglel in nastala je globoka tišina.

⁴⁰Njim pa je rekel: »Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?«

⁴¹Prevzel jih je velik strah in spraševali so se: »Kdo neki je ta, da sta mu pokorna celo veter in jezero?«

Marko 5

Jezus ozdravi obsedenca v Géraški deželi

(Mt 8,28–34; Lk 8,26–39)

¹Prispeli so na drugo stran jezera v Géraško deželo.

²Takoj ko je stopil iz čolna, mu je prišel od grobov sèm nasproti človek z nečistim duhom.

³Prebival je v grobovih in nihče ga ni mogel več zvezati niti z verigo.

⁴Večkrat je bil namreč v okovih in zvezan z verigami, pa je verige potrgal in okove strl, tako da ga ni mogel nihče ukrotiti.

⁵Vse dneve in noči je prebil v grobovih in hribih ter kričal in se tolkel s kamni.

⁶Ko je od daleč zagledal Jezusa, je pritekel, se mu priklonil do tal

⁷in z močnim glasom zavpil: »Kaj imam s teboj, Jezus, Sin Boga Najvišjega? Rotim te pri Bogu, ne muči me!«

⁸Jezus mu je namreč rekel: »Pojdi iz človeka, nečisti duh!«

⁹Nato ga je vprašal: »Kako ti je ime?« »Legija mi je ime,« mu je odgovoril, »ker nas je veliko,«

¹⁰in zelo ga je prosil, naj jih ne pošlje iz tiste dežele.

¹¹Pasla pa se je tam na pobočju hriba velika čreda svinj.

¹²Duhovi so Jezusa prosili: »Pošlji nas k svinjam, da gremo vanje!«

¹³Dovolil jim je. In nečisti duhovi so šli ven in obsedli svinje. Čreda, okrog dva tisoč svinj, je planila po pobočju v jezero in utonila v njem.

¹⁴Njihovi pastirji so zbežali in to sporočili po mestu in podeželju. Ljudje so prišli gledat, kaj se je zgodilo.

¹⁵Ko so prišli k Jezusu in videli tega, ki je bil prej obseden z legijo, kako sedi oblečen in je pri zdravi pameti, so se ustrašili.

¹⁶Tisti, ki so to videli, so jim pripovedovali, kako se je zgodilo z obsedencem, in o svinjah.

¹⁷Tedaj so Jezusa začeli prositi, naj odide iz njihovih krajev.

¹⁸Ko je stopal v čoln, ga je ta, ki je bil prej obseden, prosil, da bi smel biti z njim.

¹⁹Vendar mu ni dovolil, temveč mu je rekel: »Pojdi domov k svojim ljudem in jim naznani, kako velike reči ti je storil Gospod in se te usmilil.«

²⁰In odšel je in začel oznanjati po Deseteromestju, koliko mu je storil Jezus; in vsi so se čudili.

Jaírova hči in žena, ki je krvavela

(Mt 9,18–26; Lk 8,40–56)

²¹Ko se je Jezus prepeljal s čolnom spet na drugo stran, se je zbrala pri njem velika množica. Bil je pri jezeru.

²²Tedaj je prišel eden od predstojnikov shodnice, Jaír po imenu. Ko ga je zagledal, je padel k njegovim nogam

²³in ga zelo prosil, rekoč: »Z mojo hčerko je zelo hudo. Pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in ostane pri življenju!«

²⁴In odšel je z njim. Za njim se je odpravila velika množica in pritiskala nanj.

²⁵V njej je bila tudi žena, ki je že dvanajst let krvavela.

²⁶Veliko je pretrpela od mnogih zdravnikov in porabila vse svoje premoženje, pa ji ni nič pomagalo, ampak je bilo z njo celo slabše.

²⁷Slišala je za Jezusa. Med množico se mu je približala od zadaj in se dotaknila njegove obleke.

²⁸Rekla je namreč: »Tudi če se dotaknem le njegove obleke, bom rešena.«

²⁹In v hipu se ji je ustavila kri in v telesu je začutila, da je ozdravljena nadloge.

³⁰Jezus je v sebi zaznal, da je šla moč iz njega. Takoj se je obrnil v množici in rekel: »Kdo se je dotaknil moje obleke?«

³¹Njegovi učenci so mu govorili: »Saj vidiš, kako množica pritiska nate, pa praviš: »Kdo se me je dotaknil?««

³²Oziral se je okrog, da bi videl tisto, ki je to storila.

³³Ker je žena vedela, kaj se je z njo zgodilo, je vsa preplašena trepetaje pristopila, se vrgla predenj in mu povedala vso resnico.

³⁴On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru in bodi ozdravljena svoje nadloge!«

³⁵Ko je še govoril, so prišli od predstojnikove hiše in rekli Jaíru: »Tvoja hči je umrla. Kaj še nadleguješ učitelja?«

³⁶Jezus je slišal od strani, kaj so rekli, in je dejal predstojniku shodnice: »Ne boj se, samó veruj!«

³⁷In nikomur ni dovolil, da bi šel z njim, razen Petru, Jakobu in Janezu, Jakobovemu bratu.

³⁸Ko so prišli pred predstojnikovo hišo, je videl vrvež in ljudi, ki so jokali in zelo žalovali.

³⁹Vstopil je in jim rekel: »Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi.«

⁴⁰In posmehovali so se mu. On pa je vse odslovil in vzel s seboj očeta in mater deklice ter tiste, ki so bili z njim, in stopil tja, kjer je bila deklica.

⁴¹Deklico je prijel za roko in ji rekel: »Talíta kum,« kar v prevodu pomeni: »Deklica, rečem ti, vstani!«

⁴²Deklica je takoj vstala in hodila; imela je namreč dvanajst let. Od začudenja so bili vsi iz sebe.

⁴³On pa jim je strogo naročil, naj tega nihče ne izve, in je velel, naj ji dajo jesti.

Marko 6

V Nazaretu Jezusa zavržejo

(Mt 13,53–58; Lk 4,16–30)

¹Šel je od tam in prišel v svoj domači kraj. Spremljali so ga njegovi učenci.

²Ko je prišla sobota, je začel učiti v shodnici. Mnogi, ki so ga poslušali, so začudeni govorili: »Od kod njemu to? Kakšna je ta modrost, ki mu je dana? In kakšna mogočna dela se godijo po njegovih rokah!

³Ali ni to tisti tesar, sin Marije in brat Jakoba, Jozéja, Juda in Simona? Mar njegove sestre niso tu, pri nas?« In spotikali so se nad njim.

⁴Jezus pa jim je govoril: »Prerok ni brez časti, razen v domačem kraju, pri svojih sorodnikih in v svoji hiši.«

⁵In ni mogel tam storiti nobenega mogočnega dela, samo na nekaj bolnikov je položil roke in jih ozdravil.

⁶In čudil se je njihovi neveri.

Jezus pošlje dvanajstere

(Mt 10,1.5–15; Lk 9,1–6)

Obhodil je vasi v okolici in učil.

⁷Poklical je k sebi dvanajstere in jih začel pošiljati po dva in dva. Dajal jim je oblast nad nečistimi duhovi

⁸in jim naročil, naj razen palice ne jemljejo na pot ničesar, ne kruha ne popotne torbe ne denarja v pasu,

⁹obujejo naj sandale in naj ne oblačijo dveh oblek.

¹⁰Govoril jim je: »Kjer koli stopite v hišo, ostanite tam, dokler ne odidete.

¹¹Če vas kakšen kraj ne sprejme in vas ne poslušajo, pojdite od tam in si otriesite prah z nog, njim v pričevanje.«

¹²In šli so ter oznanjali, naj se spreobrnejo.

¹³Izgnali so tudi veliko demonov in veliko bolnikov mazilili z oljem ter jih ozdravljali.

Smrt Janeza Krstnika

(Mt 14,1–12; Lk 9,7–9)

¹⁴Kralj Herod je slišal o Jezusu, kajti njegovo ime je postalo znano. Nekateri so govorili: »Janez Krstnik je bil obujen od mrtvih in zato delujejo v njem moči.«

¹⁵Drugi pa so govorili, da je Elija, in spet drugi, da je prerok, kakor vsi preroki.

¹⁶Ko je to slišal Herod, je dejal: »Janez, ki sem ga dal obglaviti, je bil obujen.«

¹⁷Herod sam je poslal po Janeza in ga prijel ter v ječi vklenil zaradi Herodiade, žene svojega brata Filipa, ker se je z njo oženil.

- ¹⁸Janez je namreč govoril Herodu: »Ne smeš imeti bratove žene!«
- ¹⁹Herodiada ga je sovražila in ga hotela umoriti, a ga ni mogla.
- ²⁰Herod pa se je bal Janeza, ker je vedel, da je pravičen in svet mož, in ga je ščitil. Kadar ga je slišal, je bil v veliki zadregi, vendar ga je rad poslušal.
- ²¹Prišla pa je priložnost, ko je Herod za svoj rojstni dan priredil gostijo svojim velikašem, častnikom in galilejskim prvakom.
- ²²Vstopila je Herodiadina hči in zaplesala. Herodu in tem, ki so bili z njim pri mizi, je bila všeč in kralj je rekel deklici: »Prôsi me, kar koli hočeš, in ti bom dal.«
- ²³Celo prisegel ji je vneto: »Kar koli me poprosiš, ti bom dal, vse do polovice svojega kraljestva.«
- ²⁴Šla je ven in dejala svoji materi: »Za kaj naj prosim?« Ta pa je rekla: »Za glavo Janeza Krstnika.«
- ²⁵In urno je vstopila h kralju in ga prosila: »Hočem, da mi nemudoma daš na pladnju glavo Janeza Krstnika.«
- ²⁶Kralj se je zelo užalostil, vendar ji zaradi prisege, ki jo je izrekel vpričo gostov, ni hotel odreči.
- ²⁷Takoj je poslal po rablja in ukazal, naj prinese njegovo glavo. Ta je šel in ga v ječi obglavil.
- ²⁸Prinesel je na pladnju njegovo glavo in jo dal deklici, deklica pa jo je dala materi.
- ²⁹Ko so to slišali Janezovi učenci, so prišli, vzeli njegovo truplo in ga položili v grob.

Jezus nasiti pet tisoč mož

(Mt 14,13–21; Lk 9,10–17; Jn 6,1–14)

- ³⁰Apostoli so se zbrali pri Jezusu in mu poročali o vsem, kar so storili in učili.
- ³¹Tedaj jim je rekel: »Pojdite sami zase v samotni kraj in se malo odpočijte!« Mnogo ljudi je namreč prihajalo in odhajalo, tako da še jesti niso utegnili.

³²In odrinili so s čolnom sami zase v samotni kraj.

³³Mnogi pa so jih videli, da odhajajo, in so jih prepoznali. Iz vseh mest so skupaj peš hiteli tja in prišli pred njimi.

³⁴Ko se je Jezus izkrcal, je zagledal veliko množico. Zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce, ki nimajo pastirja, in jih je začel učiti mnogo stvari.

³⁵In ko je bila ura že pozna, so stopili k njemu njegovi učenci in mu govorili: »Samoten je ta kraj in ura je že pozna.

³⁶Odpústi jih, da gredo v bližnje zaselke in vasi ter si kupijo kaj hrane.«

³⁷Odgovoril jim je in rekel: »Dajte jim vi jesti!« Dejali so mu: »Ali naj gremo nakupit kruha za dvesto denarijev in jim damo jesti?«

³⁸On pa jim je rekel: »Koliko hlebov imate? Pojdite in pogledjte!« Ko so poizvedeli, so mu rekli: »Pet in dve ribi.«

³⁹Tedaj jim je ukazal, naj po skupinah vse posadijo po zeleni travi.

⁴⁰Ko so posedli v gruĉah po sto in po petdeset,

⁴¹je vzel tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, blagoslovil in razlomil hlebe ter dajal svojim učencem, da bi postregli ljudem. Tudi ribi je razdelil med vse.

⁴²In vsi so jedli in se nasitili.

⁴³Nato so pobrali dvanajst polnih košar koščkov in tudi ostanke rib.

⁴⁴Tistih, ki so jedli kruh, pa je bilo pet tisoĉ moŹ.

Jezus hodi po vodi
(Mt 14,22–33; Jn 6,15–21)

⁴⁵In takoj je primoral svoje učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran proti Betsajdi, medtem pa je sam odpušĉal množico.

⁴⁶Ko se je od njih poslovil, je šel na goro molit.

⁴⁷Proti večeru je bil čoln sredi jezera, on sam pa na kopnem.

⁴⁸Videl je, kako se mučijo z veslanjem, kajti veter jim je bil nasproten. Okrog četrte nočne straže je šel k njim tako, da je hodil po jezeru. Hotel je iti mimo njih,

⁴⁹toda videli so, da hodi po jezeru. Mislili so, da je prikazen in so zavpili.

⁵⁰Vsi so ga namreč zagledali in se prestrašili. On pa je takoj začel govoriti z njimi. Dejal jim je: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!«

⁵¹Nato je stopil k njim v čoln in veter je ponehal; bili so vsi iz sebe.

⁵²Niso še doumeli dogodka s hlebi, temveč je bilo njihovo srce zakrknjeno.

Jezus ozdravlja v Genezareški deželi

(Mt 14,34–36)

⁵³Ko so se prepeljali, so pri Genezaretu dosegli kopno in pristali.

⁵⁴Brž ko so stopili iz čolna, so ga ljudje že prepoznali.

⁵⁵Obtekli so vso tisto pokrajino in začeli na posteljah prinašati bolnike tja, kjer so slišali, da je.

⁵⁶Kamor koli je prihajal, v vasi ali mesta ali na podeželje, povsod so polagali na trge bolnike in ga prosili, da bi se dotaknili vsaj roba njegove obleke; in kateri so se ga dotaknili, so bili rešeni.

Marko 7

Izročilo starih

(Mt 15,1–20)

¹Okrog njega so se zbrali farizeji in nekateri pismouki, ki so prišli iz Jeruzalema,

²in videli so, da nekaj njegovih učencev jé z obredno nečistimi, to je neumitimi rokami.

³Farizeji in vsi Judje se namreč držijo izročila starešin in ne jedo, če si prej skrbno ne umijejo rok.

⁴Tudi ničesar s trga ne jedo, če se prej ne umijejo. In še mnogo drugega se držijo po izročilu: umivajo kozarce, vrče in bakrene lonce.

⁵Zato so ga farizeji in pismouki vprašali: »Zakaj se tvoji učenci ne ravnaajo po izročilu starih, ampak jedo kar z nečistimi rokami?«

⁶Odgovoril jim je: »Prerok Izaija je dobro prerokoval o vas hinavcih, kakor je pisano: To ljudstvo me časti z ustnicami, a njihovo srce je daleč od mene.

⁷Toda zaman mi izkazujejo čast, ker kot nauke učijo človeške zapovedi.

⁸Božjo zapoved opuščate in se držite človeškega izročila.«

⁹In govoril jim je: »Lepo zametavate Božjo zapoved, da se držite svojega izročila!

¹⁰Mojzes je namreč rekel: Spoštuj očeta in mater in Kdor preklinja očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo.

¹¹Vi pa pravite: »Če kdo reče očetu ali materi: S čimer bi ti lahko koristil, je korbán,« to se pravi dar,

¹²mu ne dovolite več, da bi kaj storil za očeta ali mater.

¹³S svojim izročilom, ki ga izročate, razveljavljate Božjo besedo. In še veliko podobnega delate.«

¹⁴In spet je poklical k sebi množico in ji govoril: »Poslušajte me vsi in doumite!

¹⁵Nič ni zunaj človeka, kar bi ga moglo omadeževati, če pride vanj, ampak ga omadežuje to, kar pride iz človeka.«

¹⁷Ko je od množice šel v hišo, so ga njegovi učenci spraševali o tem izreku.

¹⁸Dejal jim je: »Tako? Tudi vi nimate pameti? Mar ne razumete, da človeka ne more omadeževati nič, kar pride vanj od zunaj,

¹⁹ker ne gre v njegovo srce, ampak v želodec, in se nato izloči v greznico?« S tem je razglasil vse jedi za čiste.

²⁰In govoril je: »Kar pride iz človeka, to ga omadežuje.

²¹Od znotraj namreč, iz človekovega srca, prihajajo hudobne misli, nečistovanja, tatvine, umori,

²²prešuštva, pohlepi, hudobije, zvijača, razuzdanost, nevoščljivost, bogokletje, napuh, nespamet.

²³Vse te hudobije prihajajo od znotraj in omadežujejo človeka.«

Jezusovo delovanje zunaj Galileje

Vera Sirofeničanke

(Mt 15,21–28)

²⁴Vstal je in od tam šel v pokrajino Tira. Stopil je v neko hišo in je želel, da bi tega nihče ne izvedel, vendar ni mogel ostati skrit.

²⁵Takoj je slišala o njem žena, katere hčerka je imela nečistega duha, in je prišla ter mu padla pred noge.

²⁶Žena je bila Grkinja, po rodu Sirofeničanka. Prosila ga je, naj izžene demona iz njene hčere.

²⁷Govoril ji je: »Pústi, da se najprej nasitijo otroci. Ni lepo jemati kruh otrokom in ga metati psom.«

²⁸Ona pa je odvrnila z besedami: »Gospod, tudi psi pod mizo jedo drobtinice, ki padajo od otrok.«

²⁹Rekel ji je: »Zaradi te besede pojdi, demon je šel iz tvoje hčere.«

³⁰Odšla je domov in našla deklico, ki je ležala v postelji; in demon je šel iz nje.

Jezus ozdravi gluhonemega

³¹Nato je odšel iz pokrajine Tira in šel skozi Sidón proti Galilejskemu jezeru, po sredi pokrajine Deseteromestja.

³²Tedaj so mu privedli gluhega, ki je tudi težko govoril, in ga prosili, da bi položil roko nanj.

³³Vzel ga je k sebi, stran od množice, mu položil prste v ušesa, pljunil in se dotaknil njegovega jezika.

³⁴Ozrl se je proti nebu, zavzdihnil in mu rekel: »Efatá!« to je »Odpri se!«

³⁵In takoj so se mu odprla ušesa, razvezala se je vez njegovega jezika in je pravilno govoril.

³⁶Jezus jim je naročil, naj tega nikomur ne povejo; toda bolj ko jim je naročal, bolj so oznanjali

³⁷in nadvse osupli so govorili: »Vse prav dela: gluhi daje, da slišijo, nemim, da govorijo.«

Marko 8

Jezus nasiti štiri tisoč mož

(Mt 15,32–39)

¹Tiste dni je bilo spet veliko ljudi pri njem in niso imeli kaj jesti. Poklical je k sebi učence in jim rekel:

²»Smili se mi množica, ker že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti.

³Če jih lačne pošljem domov, bodo na poti omagali, kajti nekaj jih je prišlo od daleč.«

⁴Njegovi učenci so mu odgovorili: »Od kod bi jih mogel kdo s kruhom nasititi tukaj v puščavi?«

⁵Vprašal jih je: »Koliko hlebov imate?« Dejali so: »Sedem.«

⁶Tedaj je naročil, naj množica sede po tleh. Vzel je sedem hlebov, se zahvalil, jih razlomil in dajal učencem, da bi jih delili; in razdelili so jih med množico.

⁷Imeli so tudi nekaj ribic. Blagoslovil jih je in velel, naj ponudijo tudi te.

⁸Jedli so in se nasitili. Nato so pobrali sedem košev koščkov, ki so ostali;

⁹ljudi pa je bilo okoli štiri tisoč. In odpustil jih je;

¹⁰sam pa je z učenci takoj stopil v čoln in se odpeljal v dalmanútske kraje.

Farizeji zahtevajo znamenje

(Mt 16,1–4)

¹¹Tedaj so prišli farizeji in začeli razpravljati z njim; preizkušali so ga s tem, da so od njega zahtevali znamenje z neba.

¹²On pa je v duhu zavzdihnil in rekel: »Kaj, ta rod zahteva znamenje? Resnično, povem vam: Temu rodu znamenje ne bo dano.«

¹³In pustil jih je, spet stopil v čoln in odplul na drugo stran jezera.

Kvas farizejev in Herodov kvas (Mt 16,5–12)

- ¹⁴Pozabili pa so vzeti kruh; v čolnu so imeli s seboj en sam hleb.
- ¹⁵Jezus jih je opominjal z besedami: »Pazíte, varujte se kvasa farizejev in Herodovega kvasa.«
- ¹⁶Oni pa so se med seboj menili, da nimajo kruha.
- ¹⁷Vedel je za to in jim rekel: »Kaj se pogovarjate, da nimate kruha? Kaj še vedno ne razumete in ne uvidite? Ali imate srce zakrknjeno?
- ¹⁸Oči imate, pa ne vidite, ušesa imate, pa ne slišite. Ali se ne spominjate,
- ¹⁹ko sem razlomil pet hlebov med pet tisoč ljudi, koliko polnih košar koščkov ste nabrali?« Rekli so mu: »Dvanajst.«
- ²⁰»In ko sem jih razlomil sedem med štiri tisoč, koliko polnih košev koščkov ste nabrali?« Odgovorili so mu: »Sedem.«
- ²¹Tedaj jim je rekel: »Mar še vedno ne uvidite?«

Jezus ozdravi slepega v Betsajdi

- ²²Prispeli so v Betsajdo in pripeljali so mu slepega ter ga prosili, da bi se ga dotaknil.
- ²³Prijel je slepega za roko in ga povedel iz vasi. Nato mu je s slino omočil oči, položil nanj roke in ga vprašal: »Vidiš kaj?«
- ²⁴Ta se je ozrl kvišku in rekel: »Vidim ljudi, kakor da bi okrog hodila drevesa.«
- ²⁵Nato mu je ponovno položil roke na oči in slepi je spregledal. Ozdravel je in vse razločno videl.
- ²⁶In poslal ga je domov z naročilom: »V vas nikar ne hôdi!«

Peter izpove vero (Mt 16,13–20; Lk 9,18–21)

- ²⁷Nato je šel Jezus s svojimi učenci v vasi Cezareje Filipove. Med potjo je učence spraševal: »Kaj pravijo ljudje, kdo sem?«
- ²⁸Odgovorili so: »Janez Krstnik; drugi: Elija; spet drugi: eden od prerokov.«

²⁹In vprašal jih je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Peter mu je odgovoril in rekel: »Ti si Mesija.«

³⁰Strogo jim je prepovedal, da bi to komu povedali.

Jezus prvič napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 16,21–28; Lk 9,22–27)

³¹In začel jih je učiti, da bo Sin človekov moral veliko pretrpeti, da ga bodo starešine, veliki duhovniki in pismouki zavržli in umorili in da bo po treh dneh vstal.

³²O teh stvareh jim je odkrito govoril. In Peter ga je potegnil k sebi in ga začel grajati.

³³On pa se je obrnil, pogledal po učencih in pograjal Petra: »Poberi se! Za menoj, satan, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak na to, kar je človeško!«

³⁴Tedaj je poklical k sebi množico skupaj z učenci in jim rekel: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.

³⁵Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil.

³⁶Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi?

³⁷Kaj bi človek lahko dal v zameno za svoje življenje?

³⁸Kdor se sramuje mene in mojih besed pred tem prešuštnim in grešnim rodom, se ga bo tudi Sin človekov sramoval, ko bo s svetimi angeli prišel v veličastvu svojega Očeta.«

Marko 9

¹In govoril jim je: »Resnično, povem vam: Nekateri od tukaj stoječih res ne bodo okusili smrti, dokler ne bodo videli Božjega kraljestva, ki je prišlo z močjo.«

Jezusova spremenitev

(Mt 17,1–13; Lk 9,28–36)

²Čez šest dni je Jezus vzel Petra, Jakoba in Janeza in jih same zase peljal na visoko goro. Vpričo njih se je spremenil.

³Njegova oblačila so postala bleščeča, nadvse bela, da jih tako ne more pobeliti noben belivec na svetu.

⁴In prikazal se jim je Elija z Mojzesom in pogovarjala sta se z Jezusom.

⁵Oglasil se je Peter in rekel Jezusu: »Rabi, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.«

⁶Ni namreč vedel, kaj bi rekel, kajti zelo so se prestrašili.

⁷Naredil se je oblak in jih obsenčil. In iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj ljubljani Sin, njega poslušajte!«

⁸Ko so se hitro ozrli naokrog, niso videli nikogar več, razen Jezusa samega, ki je bil z njimi.

⁹In medtem ko so šli z gore, jim je naročil, naj nikomur ne pripovedujejo tega, kar so videli, dokler Sin človekov ne vstane od mrtvih.

¹⁰To besedo so ohranili zase in se med seboj spraševali, kaj pomeni vstati od mrtvih.

¹¹In vprašali so ga: »Zakaj pismouki govorijo, da mora najprej priti Elija?«

¹²Rekel jim je: »Elija res pride najprej in vse prenavlja, toda kako, da je pisano o Sinu človekovem, da bo veliko pretrpel in da bo zaničevan?

¹³A povem vam, da je Elija že prišel in so mu storili vse, kar so hoteli, kakor je pisano o njem.«

Jezus ozdravi božjastnega dečka

(Mt 17,14–20; Lk 9,37–43a)

¹⁴Ko so prišli k učencem, so zagledali veliko množico okrog njih in pismouke, ki so razpravljali z njimi.

¹⁵Takoj ko je množica opazila Jezusa, je ostrmela, odhitela k njemu in ga pozdravljala.

¹⁶Vprašal jih je: »Zakaj razpravljate z njimi?«

¹⁷Nekdo iz množice mu je odvrnil: »Učitelj, k tebi sem pripeljal svojega sina. Obsedel ga je nemi duh.

¹⁸Kjer koli ga napade, ga vrže na tla, da se peni, škriplje z zobmi in odreveni. Prosil sem tvoje učence, naj ga izženejo, pa ga niso mogli.«

¹⁹Odgovoril jim je: »O neverni rod! Do kdaj bom pri vas? Do kdaj vas bom prenašal? Pripeljite ga k meni!«

²⁰In privedli so ga k njemu. Ko ga je duh zagledal, je takoj stresel dečka, da je padel na tla, se valjal in penil.

²¹Jezus je vprašal njegovega očeta: »Koliko časa se mu to že dogaja?« Rekel je: »Od otroških let.

²²Večkrat ga je vrgel celo v ogenj in v vodo, da bi ga pokončal. Toda če kaj moreš, se nas usmili in nam pomagaj!«

²³Jezus mu je dejal: »Glede tega »če moreš« pa – vse je mogoče tistemu, ki veruje.«

²⁴Dečkov oče je takoj na ves glas rekel: »Verujem, pomagaj moji neveri!«

²⁵Ko je Jezus videl, da množica teče skupaj, je zapretil nečistemu duhu: »Nemi in gluhi duh, ukazujem ti: Pojdi iz njega in ne vstopi več vanj!«

²⁶Duh je zavpil, dečka močno stresel in šel iz njega. Deček je obležal kakor mrtev, tako da so mnogi govorili: »Umr! je.«

²⁷Jezus pa ga je prijel za roko, ga vzdignil in deček je vstal.

²⁸Ko je prišel v hišo, so ga njegovi učenci na samem spraševali: »Zakaj ga mi nismo mogli izgnati?«

²⁹Rekel jim je: »Ta rod se lahko izžene le z molitvijo.«

Jezus drugič napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 17,22–23; Lk 9,43b–45)

³⁰Šli so od tam in prepotovali Galilejo, vendar ni želel, da bi kdo to izvedel.

³¹Učil je namreč svoje učence in jim govoril: »Sin človekov bo izročen v človeške roke in ga bodo umorili, ko pa bo umorjen, bo po treh dneh vstal.«

³²Oni niso razumeli te besede, vendar so se ga bali vprašati.

Kdo je največji

(Mt 18,1–5; Lk 9,46–48)

³³Prišli so v Kafarnáum. Ko je bil v hiši, jih je vprašal: »O čem ste se menili med potjo?«

³⁴Oni pa so molčali, kajti med potjo so razpravljali med seboj, kateri izmed njih je največji.

³⁵Tedaj je sédel, poklical dvanajstere in jim rekel: »Če kdo hoče biti prvi, naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik.«

³⁶In vzel je otroka, ga postavil mednje, ga objel in jim rekel:

³⁷»Kdor sprejme enega takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, ne sprejme mene, temveč tistega, ki me je poslal.«

Kdor ni proti nam, je z nami

(Lk 9,49–50)

³⁸Janez mu je rekel: »Učitelj, nekoga smo videli, da je v tvojem imenu izganjal demone, in smo mu branili, ker ni hodil za nami.«

³⁹Jezus pa je rekel: »Ne branite mu! Nihče namreč ne more storiti mogočnega dela v mojem imenu in takoj grdo govoriti o meni.

⁴⁰Kdor ni proti nam, je za nas.

⁴¹Kdor vam da piti kozarec vode zaradi imena, ker ste Kristusovi – resnično, povem vam –, zagotovo ne bo izgubil svojega plačila.«

Skušnjave vabijo v greh

(Mt 18,6–9; Lk 17,1–2)

⁴²»Kdor pohujša enega od teh malih, ki verujejo vame, bi bilo bolje zanj, da bi mu obesili mlinski kamen na vrat in ga vrgli v morje.

⁴³Če te tvoja roka pohujšuje, jo odsekaj! Bolje je zate, da prideš pohabljen v življenje, kakor da bi imel obe roki, pa bi prišel v peklenko dolino, v neugasljivi ogenj.

⁴⁵Če te tvoja noga pohujšuje, jo odsekaj! Bolje je zate, da prideš hrom v življenje, kakor da bi imel obe nogi, pa bi bil vržen v peklenko dolino.

⁴⁷Če te tvoje oko pohujšuje, ga iztakni! Bolje je zate, da prideš z enim očesom v Božje kraljestvo, kakor da bi imel obe oči, pa bi bil vržen v peklensko dolino,

⁴⁸kjernjihov črv ne umre in njihov ogenj ne ugasne.

⁴⁹Vsakdo bo namreč z ognjem osoljen.

⁵⁰Sol je dobra. Če pa sol postane neslana, s čim jo boste popravili? Imejte sol v sebi in živite v miru med seboj!«

Marko 10

O ločitvi (Mt 19,1–12)

¹Od tam je prišel v judejsko pokrajino in na drugo stran Jordana. Spet so se zgrnile okrog njega množice in spet jih je učil kakor po navadi.

²Pristopili so farizeji, in da bi ga preizkušali, so ga vprašali: »Ali je dovoljeno možu odsloviti ženo?«

³Odgovoril jim je: »Kaj vam je naročil Mojzes?«

⁴Rekli so: »Mojzes je dovolil napisati ločitveni list in jo odsloviti.«

⁵Jezus pa jim je rekel: »Zaradi vaše trdosrčnosti vam je napisal to zapoved,

⁶na začetku stvarjenja pa ju je Bog ustvaril kot moža in ženo.

⁷Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi

⁸in bosta oba eno meso. Tako nista več dva, ampak eno meso.

⁹Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!«

¹⁰Ko so bili v hiši, so ga učenci spet spraševali o tem.

¹¹In govoril jim je: »Kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje z njo;

¹²in če se ona loči od svojega moža in se omoži z drugim, prešuštvuje.«

Jezus blagoslavlja otroke (Mt 19,13–15; Lk 18,15–17)

¹³Prinašali so mu otroke, da bi se jih dotaknil, učenci pa so jih grajali.

¹⁴Ko je Jezus to videl, je postal nejevoljen in jim je rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takšnih je Božje kraljestvo.

¹⁵Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj.«

¹⁶In objel jih je, položil nanje roke in jih blagoslavljal.

Bogastvo in hoja za Jezusom

(Mt 19,16–30; Lk 18,18–30)

¹⁷Ko se je odpravljaj na pot, je nekdo pritekel, padel pred njim na kolena in ga vprašal: »Dobri učitelj, kaj naj storim, da bom deležen večnega življenja?«

¹⁸Jezus mu je odvrnil: »Kaj mi praviš, da sem dober?! Nihče ni dober razen enega, Boga!

¹⁹Zapovedi poznaš: Ne ubijaj! Ne prešuštvuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! Ne goljufaj! Spoštuj očeta in mater!«

²⁰Rekel mu je: »Učitelj, vse to sem izpolnjeval že od svoje mladosti.«

²¹Jezus se je ozrl vanj, ga vzljubil in mu dejal: »Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hodi za menoj!«

²²Ta beseda ga je potrla in je žalosten odšel; imel je namreč veliko premoženje.

²³Tedaj se je Jezus ozrl okrog in rekel svojim učencem: »Kako težko bodo tisti, ki imajo premoženje, prišli v Božje kraljestvo!«

²⁴Učenci so se čudili njegovim besedam. In Jezus je vnovič spregovoril: »Otroci, kako težko je priti v Božje kraljestvo!

²⁵Laže gre kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v Božje kraljestvo.«

²⁶Ti pa so še bolj strmeli in govorili med seboj: »Kdo se potem more rešiti?«

²⁷Jezus se je ozrl vanje in rekel: »Pri ljudeh je to nemogoče, ne pa pri Bogu, kajti pri Bogu je vse mogoče.«

²⁸Peter pa mu je začel govoriti: »Glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj.«

²⁹Jezus je rekel: »Resnično, povem vam: Nikogar ni, ki bi zaradi mene in zaradi evangelija zapustil hišo ali brate ali sestre ali mater ali očeta ali otroke ali njive

³⁰in ne bi zdaj, v tem času, skupaj s preganjanji, prejel stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv, v prihodnjem veku pa večno življenje.

³¹Toda mnogi prvi bodo zadnji in zadnji prvi.«

Jezus tretjič napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 20,17–19; Lk 18,31–34)

³²Bili so na poti v Jeruzalem in Jezus je hodil pred njimi. Čudili so se, tisti pa, ki so ga spremljali, so se bali. Spet je vzel dvanajstere k sebi in jim začel govoriti, kaj se bo zgodilo z njim.

³³Rekel je: »Glejte! V Jeruzalem gremo in Sin človekov bo izročen vélikim duhovnikom in pismoukom. Obsodili ga bodo na smrt in izročili poganom.

³⁴In zasmehovali ga bodo, pljuvali vanj, ga bičali in umorili, toda po treh dneh bo vstal.«

Jakobova in Janezova prošnja

(Mt 20,20–28)

³⁵Zebedejeva sinova Jakob in Janez sta stopila k njemu in mu rekla: »Učitelj, želiva, da nama storiš, kar te bova prosila.«

³⁶Rekel jima je: »Kaj hočeta, da vama storim?«

³⁷Rekla sta mu: »Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici.«

³⁸Jezus jima je dejal: »Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga jaz pijem, ali biti krščena s krstom, s katerim sem jaz krščen?«

³⁹Rekla sta mu: »Moreva.« In Jezus jima je dejal: »Kelih, ki ga jaz pijem, bosta pila, in s krstom, s katerim sem jaz krščen, bosta krščena;

⁴⁰dati, kdo bo sedel na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bo dano tistim, ki jim je to pripravljeno.«

⁴¹Ko je drugih deset to slišalo, so se začeli jeziti na Jakoba in Janeza.

⁴²Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: »Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo.

⁴³Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik,

⁴⁴in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik.

⁴⁵Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.«

Jezus ozdravi slepega Bartimája

(Mt 20,29–34; Lk 18,35–43)

⁴⁶Prišli so v Jeriho. Ko je s svojimi učenci in s precejšnjo množico odhajal iz Jerihe, je slepi berač Bartimáj, Timájev sin, sedel ob poti.

⁴⁷In ko je slišal, da je to Jezus Nazarečan, je začel vpiti in govoriti: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!«

⁴⁸Mnogi so ga grajali, naj umolkne, on pa je še glasneje vpil: »Davidov sin, usmili se me!«

⁴⁹Jezus je obstal in rekel: »Pokličite ga!« Poklicali so slepega in mu rekli: »Le pogum, vstani, kliče te!«

⁵⁰Odvrgel je svoj plašč, skočil pokonci in pohitel k Jezusu.

⁵¹Jezus ga je vprašal: »Kaj hočeš, da ti storim?« Slepí mu je dejal: »Rabuní, da bi spregledal!«

⁵²Jezus mu je rekel: »Pojdi, tvoja vera te je rešila!« Takoj je spregledal in šel po poti za njim.

Marko 11

Jezusovo delovanje v Jeruzalemu

Slovesni prihod v Jeruzalem

(Mt 21,1–11; Lk 19,28–40; Jn 12,12–19)

¹Ko so prišli blizu Jeruzalema, do Bétfage in Betanije ob Oljski gori, je poslal dva izmed svojih učencev

²In jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama. Takoj ko prideta vanjo, bosta našla privezanega oslička, na katerem še nikoli ni sedel noben človek. Odvežita ga in pripeljita.

³In če vama kdo reče: »Zakaj to delata?« recita: »Gospod ga potrebuje in ga bo takoj poslal nazaj sèm.«

⁴Odšla sta in našla oslička, privezanega pri vratih zunaj ob cesti, ter ga začela odvezovati.

⁵Nekateri izmed tistih, ki so tam stali, so jima rekli: »Kaj delata? Zakaj odvezujeta oslička?«

⁶Odgovorila sta jim, kakor je rekel Jezus, in so ju pustili.

⁷Pripeljala sta k Jezusu oslička, položila nanj svoja plašča in sedel je nanj.

⁸Veliko ljudi je razgrnilo na pot svoje plašče, drugi pa veje, ki so jih odlomili na poljih.

⁹Tisti, ki so šli pred njim, in tudi tisti, ki so šli za njim, so vzklikali: »Hozána! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!

¹⁰Blagoslovljeno kraljestvo našega očeta Davida, kraljestvo, ki prihaja! Hozána na višavah!«

¹¹In prišel je v Jeruzalem, v tempelj. Skrbno si je vse ogledal, in ker je bilo že pozno, je z dvanajsterimi odšel v Betanijo.

Jezus je nejevoljen nad smokvinim drevesom

(Mt 21,18–19)

¹²Ko so šli naslednji dan iz Betanije, je bil lačen.

¹³Od daleč je zagledal smokvino drevo, ki je imelo listje. Šel je pogledat, če bi morda kaj našel na njem. Prišel je do njega, pa ni našel drugega kot listje; ni bil namreč čas za smokve.

¹⁴Tedaj mu je rekel: »Naj od tebe nikoli več nihče ne jé sadu!« In njegovi učenci so to slišali.

Jezus očisti tempelj

(Mt 21,12–17; Lk 19,45–48; Jn 2,13–22)

¹⁵Prišli so v Jeruzalem: Stopil je v tempelj in začel izganjati tiste, ki so v templju prodajali in kupovali. Menjalcem denarja je prevrnil mize, prodajalcem golobov pa stole

¹⁶in ni pustil, da bi kdo kar koli nesel skozi tempelj.

¹⁷Učil je in jim rekel: »Ali ni pisano: Moja hiša naj se imenuje hiša molitve za vse narode, vi pa ste iz nje naredili razbojniško jamo.«

¹⁸Ko so to slišali véliki duhovniki in pismouki, so iskali način, kako bi ga umorili. Bali pa so se ga, ker je vse ljudstvo strmelo nad njegovim naukom.

¹⁹Ko se je zvečerilo, je odhajal iz mesta.

Nauk smokvinega drevesa

(Mt 21,18–22)

²⁰Ko so šli navsezgodaj mimo tiste smokve, so videli, da se je posušila do korenin.

²¹Peter se je spomnil in mu rekel: »Rabi, poglej, smokva, ki si jo preklel, se je posušila.«

²²In Jezus jim je odgovoril: »Imejte vero v Boga!

²³Resnično, povem vam: Kdor bo rekel tej gori: »Vzdigni se in se vrzi v morje« in ne bo dvomil v svojem srcu, temveč verjel, da se bo zgodilo, kar pravi, se mu bo zgodilo.

²⁴Zato vam pravim: Za vse, kar molite in prosite, verjemite, da ste že prejeli, in se vam bo zgodilo.

²⁵In kadar vstanete k molitvi, odpustite, če imate kaj proti komu, da vam tudi vaš Oče, ki je v nebesih, odpusti vaše prestopke.«

Od kod Jezusova oblast

(Mt 21,23–27; Lk 20,1–8)

²⁷In spet so prišli v Jeruzalem. Medtem ko je hodil po templju, so prišli k njemu véliki duhovniki, pismouki in starešine

²⁸in so mu rekli: »S kakšno oblastjo to delaš? Kdo ti je dal to oblast, da to delaš?«

²⁹Jezus pa jim je dejal: »Vprašal vas bom neko stvar. Odgovorite mi in povedal vam bom, s kakšno oblastjo to delam.

³⁰Ali je bil Janezov krst iz nebes ali od ljudi? Odgovorite mi!«

³¹Sami pri sebi so mislili in govorili: »Če rečemo: ›Iz nebes,‹ bo rekel: ›Zakaj mu torej niste verjeli?‹

³²Ali naj rečemo: ›Od ljudi?‹« Bali so se ljudstva, kajti Janeza so vsi imeli za resničnega preroka.

³³Zato so odgovorili: »Ne vemo.« In Jezus jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.«

Marko 12

Prilika o vinogradu in viničarjih

(Mt 21,33–46; Lk 20,9–19)

¹Začel jim je govoriti v prilikah: »Neki človek je zasadil vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal stiskalnico in sezidal stolp. Dal ga je v najem viničarjem in odpotoval.

²Ob določenem času je poslal k viničarjem služabnika, da bi dobil od njih del sadov iz vinograda.

³Ti pa so ga zgrabili, pretepli in odpravili praznih rok.

⁴Nato je poslal k njim drugega služabnika. Ranili so ga na glavi in ga zasramovali.

⁵Poslal je še enega in so ga ubili. Takó se je dogajalo še mnogim drugim: ene so pretepli, druge ubili.

⁶Imel je še enega, ljubljenega sina. Nazadnje je k njim poslal njega in rekel: ›Mojega sina bodo spoštovali.‹

⁷Tisti viničarji pa so govorili med seboj: ›Ta je dedič. Dajmo, ubijmo ga in dediščina bo naša!‹

⁸Zgrabili so ga, ubili in vrgli iz vinograda.

⁹Kaj bo torej storil gospodar vinograda? Prišel bo in viničarje pokončal, vinograd pa dal drugim.

¹⁰Ali niste brali tega Pisma: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen.

¹¹ Gospod je to naredil in čudovito je v naših očeh.«

¹²In poskušali so ga zgrabiti, pa so se zbali množice. Spoznali so seveda, da je to priliko rekel proti njim. Pustili so ga torej in odšli.

Davek cesarju

(Mt 22,15–22; Lk 20,20–26)

¹³Poslali so k njemu nekaj farizejev in herodovcev, da bi ga ujeli v besedi.

¹⁴Prišli so in mu rekli: »Učitelj, vemo, da si resnicoljuben in se ne oziraš na nikogar, ker ne gledaš na osebo, temveč v resnici učiš Božjo pot. Ali smemo dajati cesarju davek ali ne? Naj ga dajemo ali ne dajemo?«

¹⁵On pa je vedel za njihovo hinavščino in jim je rekel: »Kaj me preizkušate? Prinesite mi denarij, da ga pogledam!«

¹⁶Prinesli so ga. In rekel jim je: »Čigava sta ta podoba in napis?« Dejali so mu: »Cesarjeva.«

¹⁷Jezus pa jim je rekel: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega!« In zelo so se mu čudili.

Kako je z vstajenjem

(Mt 22,23–33; Lk 20,27–40)

¹⁸K njemu so prišli saduceji, ki so govorili, da ni vstajenja, in so ga vprašali:

¹⁹»Učitelj, Mojzes nam je zapisal: Če komu umre brat in zapusti ženo, ne zapusti pa otroka, naj njegov brat vzame to ženo in obudi zarod svojemu bratu.

²⁰Bilo je sedem bratov. Prvi je vzel ženo, in ko je umrl, ni zapustil potomstva.

²¹Vzel jo je drugi in umrl, ne da bi pustil za seboj potomstvo, in tretji prav tako.

²²Vseh sedem je ostalo brez potomstva. Zadnja od vseh je umrla tudi žena.

²³Čigava bo žena ob vstajenju, ko bodo vstali? Vseh sedem jo je namreč imelo za ženo.«

²⁴Jezus jim je rekel: »Ali se ne motite zato, ker ne poznate ne Pisem in ne Božje moči?

²⁵Ko bodo namreč vstali od mrtvih, se ne bodo ne ženili in ne možile, ampak bodo kakor angeli v nebesih.

²⁶O tem pa, da bodo mrtvi obujeni, mar niste brali v Mojzesovi knjigi, v pripovedi o grmu, kako je Bog rekel Mojzesu: Jaz sem Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov.

²⁷Ni pa Bog mrtvih, ampak živih. Zelo se motite.«

Največja zapoved

(Mt 22,34–40; Lk 10,25–28)

²⁸Eden izmed pismoukov je slišal, kako razpravljajo, in videl, da jim je Jezus dobro odgovoril; pristopil je in ga vprašal: »Katera je prva od vseh zapovedi?«

²⁹Jezus je odgovoril: »Prva je: Poslušaj, Izrael, Gospod, naš Bog, je edini Gospod.

³⁰Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, iz vse duše, z vsem mišljenjem in z vso močjo.

³¹Druga pa je tale: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Večja od teh dveh ni nobena druga zapoved.«

³²Pismouk mu je rekel: »Dobro, učitelj. Resnico si povedal: On je edini in ni drugega razen njega,

³³in ljubiti njega iz vsega srca, z vsem umevanjem in z vso močjo ter ljubiti bližnjega kakor samega sebe je več kakor vse žgalne daritve in žrtve.«

³⁴Ko je Jezus videl, da je pametno odgovoril, mu je rekel: »Nisi daleč od Božjega kraljestva.« In nihče si ga ni drznil še kaj vprašati.

Vprašanje o Davidovem sinu

(Mt 22,41–46; Lk 20,41–44)

³⁵Ko je Jezus učil v templju, je spregovoril in rekel: »Kako pismouki govorijo, da je Mesija Davidov sin?

³⁶Sam David je rekel v Svetem Duhu: Gospod je rekel mojemu Gospodu: »Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov pod tvoje noge.«

³⁷David sam ga torej imenuje Gospod, kako je potem njegov sin?« In velika množica ga je rada poslušala.

Jezus obtožuje pismouke

(Mt 23,1–36; Lk 20,45–47)

³⁸Med svojim poučevanjem jim je govoril: »Varujte se pismoukov, ki si želijo hoditi okrog v dolgih oblačilih in si želijo pozdravov ljudi na trgih,

³⁹prvih sedežev v shodnicah in častnih mest na gostijah,

⁴⁰ki vdovam požirajo hiše in na videz opravljajo dolge molitve; ti bodo strože obsojeni.«

Vdovin dar

(Lk 21,1–4)

⁴¹Sedèl je nasproti zakladnici in gledal, kako množica meče denar vanjo. Mnogo bogatih je veliko vrglo.

⁴²Prišla je tudi neka uboga vdova in je vrgla dva novčiča, to je en kvadrant.

⁴³Tedaj je poklical k sebi svoje učence in jim rekel: »Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico.

⁴⁴Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje.«

Marko 13

Jezus napove razdejanje templja

(Mt 24,1–2; Lk 21,5–6)

¹Ko je odhajal iz templja, mu je rekel eden izmed njegovih učencev: »Učitelj, poglej, kakšni kamni in kakšne stavbe!«

²Jezus mu je dejal: »Te velike stavbe gledaš? Tu zagotovo ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zrušen.«

Začetek gorja

(Mt 24,3–14; Lk 21,7–19)

³Ko je sedel na Oljski gori nasproti templju, so ga Peter, Jakob, Janez in Andrej na samem vprašali:

⁴»Povej nam, kdaj bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo vse to bližalo koncu.«

⁵Tedaj jim je Jezus začel govoriti: »Glejte, da vas kdo ne zavede!

⁶Veliko jih bo prišlo v mojem imenu. Govorili bodo: »Jaz sem« in bodo mnoge zavedli.

⁷Ko boste slišali o vojnah in govorice o vojnah, se ne vznemirjajte! To se namreč mora zgoditi, vendar še ni konec.

⁸Vzdignil se bo namreč narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu. Potresi bodo na mnogih krajih in lakota. To je začetek porodnih bolečin.

⁹Vi pa pazíte nase. Izročali vas bodo sodiščem in vas pretepali po shodnicah. Pred oblastnike in kralje vas bodo postavljali zaradi mene, njim v pričevanje.

¹⁰Najprej pa se mora oznaniti evangelij vsem narodom.

¹¹Ko vas bodo vlečili in vas izročali, ne skrbite vnaprej, kaj boste rekli, temveč govorite to, kar vam bo dano tisto uro. Ne boste namreč govorili vi, temveč Sveti Duh.

¹²Izdajal bo v smrt brat brata in oče sina. Otroci bodo vstajali proti staršem in jih pobijali.

¹³Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena; kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen.«

Velika stiska

(Mt 24,15–28; Lk 21,20–24)

¹⁴»Ko pa boste videli gnusobo opustošenja stati, kjer ne sme – kdor bere, naj razume –, takrat naj bežijo v hribe tisti, ki so v Judeji.

¹⁵Kdor je na strehi, naj ne hodi dol in naj ne stopa v svojo hišo, da bi kaj vzel iz nje,

¹⁶in kdor je na polju, naj se ne vrača po plašč.

¹⁷Gorje pa nosečim in doječim v tistih dneh!

¹⁸Molíte, da se to ne zgodi pozimi.

¹⁹Tiste dni bo namreč stiska, kakršne ni bilo od začetka stvarstva, ki ga je Bog ustvaril, do zdaj in je ne bo več.

²⁰In če Gospod ne bi skrajšal dni, ne bi bilo rešeno nobeno meso; toda zaradi izvoljenih, ki jih je izvolil, je skrajšal dni.

²¹Če vam tedaj kdo poreče: ›Glej, tukaj je Kristus!‹ ali: ›Glej, tam je!‹, ne verjemite!

²²Vstali bodo namreč lažni kristusi in lažni preroki in bodo delali znamenja in čudeže, da bi zapeljali izvoljene, če bo to mogoče.

²³Vi pa pazíte; vse sem vam vnaprej povedal.«

Prihod Sina človekovega

(Mt 24,29–31; Lk 21,25–28)

²⁴»Toda v tistih dneh, po tisti stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe.

²⁵Zvezde bodo padale z neba in nebeške sile se bodo majale.

²⁶Tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblakih z veliko močjo in slavo.

²⁷In takrat bo poslal angele in zbral svoje izvoljene od štirih vetrov, od konca zemlje do konca neba.«

Nauk smokvinega drevesa

(Mt 24,32–35; Lk 21,29–33)

²⁸»Od smokvinega drevesa pa se naučite priliko: Kadar postane njegova veja že muževna in poganja liste, veste, da je poletje blizu.

²⁹Tako tudi vi: Ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu, pred vrati.

³⁰Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse to ne zgodi.

³¹Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.«

Nihče ne ve ne dneva ne ure

(Mt 24,36–44)

³²»Za tisti dan ali uro pa ne ve nihče, ne angeli v nebesih ne Sin, ampak samo Oče.

³³Pazíte in bedite, ker ne veste, kdaj pride ta čas!

³⁴Tako bo kakor s človekom, ki je zapustil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izročil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naročil, naj bedi.

³⁵Bodite torej budni, ker ne veste, kdaj pride hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori –,

³⁶da vas ne najde spečih, če pride nenadoma.

³⁷Kar pravim vam, pravim vsem: Bodite budni!«

Marko 14

Trpljenje, smrt in vstajenje

Zarota proti Jezusu

(Mt 26,1–5; Lk 22,1–2; Jn 11,45–53)

¹Bilo je dva dni pred pasho in praznikom nekvašenega kruha. Vélíki duhovniki in pismouki so iskali način, kako bi ga z zvijačo prijeli in usmrtili.

²Govorili pa so: »Samo na praznik ne, da ne bo nemira med ljudstvom.«

Žena v Betaniji mazili Jezusa

(Mt 26,6–13; Jn 12,1–8)

³Ko je bil v Betaniji, v hiši Simona Gobavca, in je sedel pri mizi, je prišla žena z alabastrno posodico dragocenega dišavnega olja iz pristne narde. Strla je posodico in ga izlila na njegovo glavo.

⁴Nekateri pa so bili nejevoljni in so govorili med seboj: »Čemú ta potrata olja?

⁵Saj bi ga lahko prodali za več kot tristo denarijev in denar dali ubogim!« In jezili so se nanjo.

⁶Jezus pa jim je rekel: »Pustite jo! Kaj ji delate težave? Dobro delo mi je storila.

⁷Uboge imate namreč vedno med seboj, in kadar hočete, jim lahko dobro storite, mene pa nimate vedno.

⁸Kar je mogla, je storila: vnaprej mi je pomazilila telo za pogreb.

⁹Resnično, povem vam: Kjer koli po svetu bo oznanjen evangelij, bodo pripovedovali tudi to, kar je ona storila, njej v spomin.«

Juda se dogovori, da bo Jezusa izdal

(Mt 26,14–16; Lk 22,3–6)

¹⁰Tedaj je Juda Iškarijot, eden izmed dvanajsterih, šel k vélikim duhovnikom, da bi jim ga izročil.

¹¹Ko so za to slišali, so se razveselili in obljubili, da mu bodo dali denar. Iskal je torej način, kako bi jim ga ob priložnosti izročil.

Pashalna večerja z učenci

(Mt 26,17–25; Lk 22,7–14.21–23; Jn 13,21–30)

¹²Prvi dan nekvašenega kruha, ko so žrtvovali pashalno jagnje, so mu rekli njegovi učenci: »Kam hočeš, da gremo in ti pripravimo, da boš jedel pashalno jagnje?«

¹³Tedaj je poslal dva izmed učencev in jima rekel: »Pojdita v mesto in naproti vama bo prišel moški, ki bo nosil vrč vode. Pojdita za njim

¹⁴in tam, kjer bo vstopil, recita hišnemu gospodarju: »Učitelj pravi: Kje je moj prostor, kjer bi jedel pashalno jagnje s svojimi učenci?«

¹⁵In pokazal vama bo v nadstropju veliko jedilnico, pripravljeno in urejeno; tam nam pripravita.«

¹⁶Učenca sta odšla. Prišla sta v mesto in našla, kakor jima je povedal, in sta pripravila pashalno jagnje.

¹⁷Ko se je zvečerilo, je prišel z dvanajsterimi.

¹⁸In ko so sedeli pri mizi in jedli, je Jezus rekel: »Resnično, povem vam: Eden izmed vas, tisti, ki z menoj jé, me bo izdal.«

¹⁹Prevzela jih je žalost in drug za drugim so mu govorili: »Saj nisem jaz?«

²⁰On pa jim je rekel: »Eden izmed dvanajsterih je, tisti, ki z menoj pomaka v skledo.

²¹Sin človekov sicer odhaja, kakor je pisano o njem, toda gorje tistemu človeku, po katerem se izroča Sin človekov. Bolje bi bilo za tega človeka, da se ne bi rodil.«

Postavitev Gospodove večerje
(Mt 26,26–30; Lk 22,15–20; 1 Kor 11,23–25)

²²Medtem ko so jedli, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »Vzemite, to je moje telo.«

²³Nato je vzel kelih, se zahvalil, jim ga dal in vsi so pili iz njega.

²⁴In rekel jim je: »To je moja kri zaveze, ki se preliva za mnoge.

²⁵Resnično, povem vam: Ne bom več pil od sadu vinske trte do tistega dne, ko bom pil novega v Božjem kraljestvu.«

²⁶In ko so odpeli hvalnico, so odšli proti Oljski gori.

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil
(Mt 26,31–35; Lk 22,31–34; Jn 13,36–38)

²⁷Jezus jim je rekel: »Vsi se boste pohujšali, kajti pisano je: Udaril bom pastirja in ovce se bodo razkropile.

²⁸Toda ko bom obujen, pojdem pred vami v Galilejo.«

²⁹Peter pa mu je dejal: »Tudi če se bodo vsi pohujšali, jaz se ne bom.«

³⁰Jezus mu je rekel: »Resnično, povem ti: Nocoj, to noč, preden bo petelin dvakrat zapel, me boš trikrat zatajil.«

³¹On pa je še bolj vneto govoril: »Tudi če bi bilo treba umreti s teboj, te nikakor ne bom zatajil.« Tako so govorili tudi vsi drugi.

Jezus na vrtu Getsemani
(Mt 26,36–46; Lk 22,39–46)

³²Prišli so na kraj z imenom Getsemani, in Jezus je rekel svojim učencem: »Sedite tukaj, dokler bom molil!«

³³S seboj je vzel Petra, Jakoba in Janeza. Osupnil je od groze in začel trepetati.

³⁴Rekel jim je: »Moja duša je žalostna do smrti. Ostanite tukaj in bedite!«

³⁵In šel je malo naprej, se vrgel na tla in molil, da bi šla, če je mogoče, ta ura mimo njega.

³⁶Govoril je: »Aba, Oče, tebi je vse mogoče! Daj, da gre ta kelih mimo mene, vendar ne, kar jaz hočem, ampak kar ti!«

³⁷Nato je šel in ugotovil, da spijo. Petru je rekel: »Simon, spiš? Nisi mogel eno uro ostati buden?

³⁸Bedite in molíte, da ne pridete v skušnjava! Duh je sicer voljan, a meso je slabotno.«

³⁹Spet je odšel in molil z istimi besedami.

⁴⁰In ko se je vrnil, je spet odkril, da spijo. Njihove oči so bile težke in niso vedeli, kaj bi mu odgovorili.

⁴¹Prišel je tretjič in jim rekel: »Še vedno spite in počivate? Dovolj je! Ura je prišla. Zdaj je Sin človekov izročen v roke grešnikov.

⁴²Vstanite, pojdimo! Glejte, tisti, ki me je izročil, se je približal.«

Jezusa primejo

(Mt 26,47–56; Lk 22,47–53; Jn 18,3–12)

⁴³In takoj, ko je še govoril, je prišel Juda, eden izmed dvanajsterih, in z njim množica ljudi z meči in koli. Poslali so jih véliki duhovniki, pismouki in starešine.

⁴⁴Izdajalec jim je dal znamenje in rekel: »Kogar bom poljubil, tisti je. Primate ga in ga varno odpeljite.«

⁴⁵Ko je prišel, je takoj stopil k njemu, rekel: »Rabi!« in ga poljubil.

⁴⁶Oni pa so iztegnili roke po njem in ga prijeli.

⁴⁷Eden izmed tistih, ki so stali zraven, je izdrl meč, udaril po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal uho.

⁴⁸Tedaj jim je Jezus dejal: »Kakor nad razbojnika ste prišli z meči in koli, da bi me prijeli.

⁴⁹Dan na dan sem učil pri vas v templju in me niste prijeli. Toda naj se izpolnijo Pisma.«

⁵⁰In vsi so ga zapustili in zbežali,

⁵¹neki mladenič pa je šel za njim. Ogrnjen je bil le z lanenim oblačilom. Zgrabili so ga,

⁵²on pa je oblačilo pustil in gol pobegnil.

Jezus pred vélikim zborom

(Mt 26,57–68; Lk 22,54–55.63–71; Jn 18,13–14.19–24)

⁵³Jezusa so odvedli k vélikemu duhovniku. Tam so se zbrali vsi véliki duhovniki, starešine in pismouki.

⁵⁴Peter pa je šel od daleč za njim noter do palače vélikega duhovnika. Sedel je s služabniki vélikega duhovnika in se grel pri ognju.

⁵⁵Véliki duhovniki in ves véliki zbor so iskali pričevanje proti Jezusu, da bi ga usmrtili, vendar ga niso mogli najti.

⁵⁶Veliko jih je sicer proti njemu po krivem pričalo, toda njihova pričevanja se niso ujemala.

⁵⁷Nato jih je nekaj nastopilo in takole lažno pričalo zoper njega:

⁵⁸»Mi smo ga slišali, ko je rekel: »Jaz bom podrl ta tempelj, ki je narejen z rokami, in v treh dneh sezidal drugega, ki ne bo narejen z rokami.««

⁵⁹A tudi tako se njihovo pričevanje ni ujemalo.

⁶⁰Tedaj je véliki duhovnik stopil v sredo in rekel Jezusu: »Nič ne odgovoriš? Kaj je to, kar tile pričajo proti tebi?«

⁶¹On pa je molčal in ni nič odgovoril. Véliki duhovnik ga je znova vprašal: »Si ti Mesija, Sin Slavljenega?«

⁶²Jezus mu je odvrnil: »Jaz sem. In videli boste Sina človekovega sedeti na desnici Moči in priti z oblaki neba.«

⁶³Tedaj je véliki duhovnik pretrgal svoja oblačila in rekel: »Kaj potrebujemo še prič?

⁶⁴Slišali ste bogokletje. Kaj se vam zdi?« In ti so ga vsi obsodili, da zasluži smrt.

⁶⁵Nekateri so začeli pljuvati vanj, mu zakrivati obraz, ga tolči s pestmi in govoriti: »Prerokuj!« Tudi služabniki so ga udarjali.

Peter zataji Jezusa

(Mt 26,69–75; Lk 22,56–62; Jn 18,15–18.25–27)

⁶⁶Ko je bil Peter spodaj na dvorišču, je prišla ena izmed dekel vélikega duhovnika.

⁶⁷Ko je videla Petra, da se greje, si ga je ogledala in rekla: »Tudi ti si bil s tem Nazarečanom, Jezusom.«

⁶⁸On pa je tajil: »Ne vem in ne razumem, kaj praviš.« Nato je odšel ven proti preddverju in petelin je zapel.

⁶⁹Ko ga je dekla videla, je spet začela govoriti okoli stoječim: »Ta je izmed njih.«

⁷⁰On pa je spet tajil. Kmalu nato so ti, ki so stali zraven, Petru spet rekli: »Res si izmed njih, saj si vendar Galilejec.«

⁷¹On pa se je začel zaklinjati in prisegati: »Ne poznam tega človeka, o katerem govorite.«

⁷²In takoj je petelin drugič zapel in Peter se je spomnil besede, ki mu jo je rekel Jezus: »Preden bo petelin dvakrat zapel, me boš trikrat zatajil.« In zlomil se je ter jokal.

Marko 15

Jezus pred Pilatom

(Mt 27,1–2.11–14; Lk 23,1–5; Jn 18,28–38)

¹Takoj zjutraj so véliki duhovniki sklicali posvet s starešinami in pismouki, torej ves véliki zbor. Nato so Jezusa zvezali, ga odpeljali in izročili Pilatu.

²Pilat ga je vprašal: »Si ti judovski kralj?« Odgovoril mu je: »Ti praviš.«

³Véliki duhovniki so ga obtoževali veliko reči.

⁴Pilat ga je znova vprašal: »Nič ne odgovarjaš? Poglej, koliko reči te obtožujejo.«

⁵Jezus pa ni nič več odgovoril, tako da se je Pilat čudil.

Jezusa obsodijo na smrt

(Mt 27,15–26; Lk 23,13–25; Jn 18,39–19,16a)

⁶Ob prazniku pa jim je navadno izpustil enega jetnika, za katerega so prosili.

⁷S tistimi, ki so ob uporabi zagrešili umor, je bil zaprt tudi nekdo, ki mu je bilo ime Baraba.

⁸Množica je tedaj prišla gor in začela prositi za tisto, kar jim je po navadi storil.

⁹Pilat jim je odgovoril: »Hočete, da vam izpustim judovskega kralja?«

¹⁰Vedel je namreč, da so ga véliki duhovniki izdali iz zavisti.

¹¹Véliki duhovniki pa so nahujskali množico, naj jim rajši izpusti Baraba.

¹²Pilat jim je znova odgovoril: »Kaj torej hočete, da storim z njim, ki ga imenujete judovski kralj?«

¹³In oni so spet zavpili: »Križaj ga!«

¹⁴Pilat jim je rekel: »Kaj je vendar hudega storil?« Oni pa so še bolj zavpili: »Križaj ga!«

¹⁵Pilat je hotel množici ustreči in jim je izpustil Baraba, Jezusa pa dal bičati in ga izročil, da bi bil križan.

Vojaki se norčujejo iz Jezusa

(Mt 27,27–31; Jn 19,2–3)

¹⁶Vojaki so ga odpeljali na dvorišče palače, to je sodne hiše, in sklicali vso četo.

¹⁷Ogrnili so ga v škrlat, spletli krono iz trnja in mu jo nadedli.

¹⁸Začeli so ga pozdravljati: »Pozdravljen, judovski kralj!«

¹⁹Tolkli so ga po glavi s trstom, pljuvali vanj, poklekovali pred njim in se mu priklanjali do tal.

²⁰Potem ko so ga zasmehovali, so mu slekli škrlat in ga oblekli v njegova oblačila. In peljali so ga ven, da bi ga križali.

Jezusa križajo

(Mt 27,32–44; Lk 23,26–43; Jn 19,16b–27)

²¹Prisilili so nekega mimoidočega, Simona iz Cirene, Aleksandrovega in Rufovega očeta, ki se je vračal s polja, da je nesel njegov križ.

²²Pripeljali so ga na kraj, ki se imenuje Golgota, kar v prevodu pomeni Kraj lobanje.

²³Dajali so mu vina, pomešanega z miro, vendar ga ni vzel.

²⁴In križali so ga in si razdelili njegova oblačila, tako da so žrebali zanje, kaj naj bi kdo vzel.

²⁵Bilà je tretja ura, ko so ga križali.

²⁶Napis o njegovi krivdi se je glasil: »Judovski kralj.«

²⁷In z njim so križali dva razbojnika, enega na njegovi desnici in enega na njegovi levici.

²⁹Tisti pa, ki so hodili mimo, so ga sramotili, zmajevali z glavami in govorili: »No, ti, ki podiraš tempelj in ga v treh dneh postaviš,

³⁰stopi s križa in se tako reši.«

³¹Podobno so ga med seboj zasmehovali tudi véliki duhovniki s pismouki in so govorili: »Druge je rešil, sebe pa ne more rešiti.

³²Mesija, Izraelov kralj, naj zdaj stopi s križa, da bomo videli in verovali.« Tudi ona dva, ki sta bila križana z njim, sta ga sramotila.

Jezusova smrt

(Mt 27,45–56; Lk 23,44–49; Jn 19,28–30)

³³Ko je prišla šesta ura, se je stemnilo po vsej deželi do devete ure.

³⁴Ob deveti uri pa je Jezus zavpil z močnim glasom: »Eloí, Eloí, lemá sabahtáni?« kar v prevodu pomeni: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?«

³⁵Ko so nekateri, ki so stali zraven, to slišali, so govorili: »Glejte, Elija kliče!«

³⁶Nekdo je pritekel in napojil gobo s kisom, jo nataknil na trst in mu ponujal piti z besedami: »Pustite, poglejmo, ali bo prišel Elija in ga snel.«

³⁷Jezus pa je zaklical z močnim glasom in izdihnil.

³⁸In zagrinjalo v templju se je pretrgalo na dvoje od vrha do tal.

³⁹Ko je stotnik, ki je stal nasproti Jezusu, videl, da je takoizdihnil, je rekel: »Resnično, ta človek je bil Božji Sin.«

⁴⁰Bilo je tudi nekaj žená, ki so gledale od daleč; med njimi Marija Magdalena, Marija, mati Jakoba mlajšega in Jozéja, ter Salóma,

⁴¹ki so hodile za njim, ko je bil v Galileji, in mu stregle, in še veliko drugih, ki so prišle z njim v Jeruzalem.

Jezusov pogreb

(Mt 27,57–61; Lk 23,50–56; Jn 19,38–42)

⁴²Že se je zvečerilo. Ker je bil dan pripravljanja, to je dan pred soboto,

⁴³je Jožef iz Arimateje, ugleden član vélikega zbora, ki je tudi sam pričakoval Božje kraljestvo, pogumno stopil k Pilatu in prosil za Jezusovo telo.

⁴⁴Pilat se je začudil, da je že mrtev. Poklical je k sebi stotnika in ga vprašal, ali je že dolgo, odkar je umrl.

⁴⁵Ko je to od stotnika izvedel, je truplo podaril Jožefu.

⁴⁶In Jožef je kupil kos platna, Jezusa snel, zavil v platno in ga položil v grob, ki je bil vsekán v skalo. Nato je zavalil kamen k vhodu v grob.

⁴⁷Marija Magdalena in Marija, Jozéjeva mati, pa sta opazovali, kam ga je položil.

Marko 16

Jezusovo vstajenje

(Mt 28,1–8; Lk 24,1–12; Jn 20,1–10)

¹Ko je minila sobota, so Marija Magdalena, Marija, Jakobova mati, in Salóma kupile dišav, da bi ga šle mazilit.

²Prvi dan tedna so šle h grobu navsezgodaj, ko je sonce vzšlo.

³Med seboj so govorile: »Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?«

⁴Ko pa so se ozrle tja, so videle, da je kamen odvaljen; in bil je zelo velik.

⁵Stopile so v grob in zagledale mladeniča, ki je sedel na desni strani, ogrnjen z belim oblačilom, in so se zelo začudile.

⁶On pa jim je rekel: »Ne čudite se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega. Bil je obujen. Ni ga tukaj. Poglejte kraj, kamor so ga položili.

⁷Toda pojdite in povejte njegovim učencem in Petru: »Pred vami pojde v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.«

⁸Stopile so ven in zbežale od groba. Trepetale so in bile vse iz sebe. In nikomur niso nič povedale, kajti bale so se.

Jezus se prikaže Mariji Magdaleni

(Mt 28,9–10; Jn 20,11–18)

⁹Ko je prvi dan tedna navsezgodaj vstal, se je najprej prikazal Mariji Magdaleni, iz katere je izgnal sedem demonov.

¹⁰Šla je in to sporočila tistim, ki so bili prej z njim in so žalovali ter jokali.

¹¹Ko so slišali, da živi in da ga je ona videla, niso verjeli.

Jezus se prikaže dvema učencema

(Lk 24,13–35)

¹²Nato se je v drugi obliki prikazal dvema izmed njih med potjo, ko sta šla na deželo.

¹³Tudi ta dva sta odšla in to sporočila drugim, pa tudi njima niso verjeli.

Jezus pošlje učence

(Mt 28,16–20; Lk 24,36–49; Jn 20,19–23; Apd 1,6–8)

¹⁴Še pozneje se je prikazal enajsterim, ko so bili pri mizi. Grajal je njihovo nevero in trdosrčnost, ker niso verjeli tistim, ki so ga videli obujenega.

¹⁵Rekel jim je: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!

¹⁶Kdor bo sprejel vero in bo krščen, bo rešen, kdor pa ne bo sprejel vere, bo obsojen.

¹⁷Tiste pa, ki bodo sprejeli vero, bodo spremljala ta znamenja: v mojem imenu bodo izganjali demone, govorili nove jezike,

¹⁸z rokami dvigali kače, in če bodo kaj strupenega izpili, jim ne bo škodovalo. Na bolnike bodo polagali roke in ti bodo ozdraveli.«

Jezusov vnebohod
(Lk 24,50–53; Apd 1,9–11)

¹⁹Potem ko je Gospod Jezus govoril z njimi, je bil vzet v nebo in je sédel na Božjo desnico.

²⁰Oni pa so šli in povsod oznanjali in Gospod je z njimi sodeloval ter besedo potrjeval z znamenji, ki so jih spremljala.

Luka

Luka 1

Posvetilo Teófilu

¹Ker so že mnogi poskušali urediti poročilo o dogodkih, ki so se zgodili med nami,

²kakor so nam jih izročili tisti, ki so bili od začetka očividci in služabniki besede,

³sem sklenil tudi jaz, ko sem vse od začetka natančno poizvedel, tebi, nadvse odlični Teófil, vse po vrsti popisati,

⁴da spoznaš zanesljivost nauk, o katerih si bil poučen.

Jezusova mladost

Napoved rojstva Janeza Krstnika

⁵V dneh Heroda, kralja v Judeji, je živel duhovnik, ki mu je bilo ime Zaharija. Bil je iz Abíjeve duhovniške skupine, njegova žena pa je bila izmed Aronovih hčera; ime ji je bilo Elizabeta.

⁶Oba sta bila pravična pred Bogom. Živela sta brez graje, po vseh Gospodovih zapovedih in navodilih.

⁷Otrok nista imela, ker Elizabeta ni bila rodovitna, in sta bila že zelo v letih.

⁸Ko je bila na vrsti Zaharijeva skupina in je opravljal duhovniško službo pred Bogom,

⁹ga je po običaju duhovniške službe zadel žreb, da je šel v Gospodovo svetišče zažgat kadilo;

¹⁰vsa množica pa je ob uri kadilne daritve molila zunaj.

¹¹In prikazal se mu je Gospodov angel, ki je stal na desni strani kadilnega oltarja.

¹²Ko ga je Zaharija zagledal, se je vznemiril in obšel ga je strah.

¹³Angel pa mu je rekel: »Ne boj se, Zaharija, kajti uslišana je tvoja molitev! Tvoja žena Elizabeta ti bo rodila sina. Daj mu ime Janez.

- ¹⁴V veselje in radost ti bo in mnogi se bodo veselili njegovega rojstva,
- ¹⁵ker bo velik pred Gospodom. Vina in opojne pijače ne bo pil in že v materinem telesu bo napolnjen s Svetim Duhom.
- ¹⁶Veliko Izraelovih sinov bo spreobrnil h Gospodu, njihovemu Bogu.
- ¹⁷In on sam bo hodil pred njim z Elijevim duhom in močjo, da obrne srca očetov k otrokom, nepokorne k modrosti pravičnih in ustvari za Gospoda pripravljeno ljudstvo.«
- ¹⁸Zaharija je nato rekel angelu: »Po čem bom to spoznal? Jaz sem namreč star in moja žena je v letih.«
- ¹⁹Angel mu je odgovoril: »Jaz sem Gabriel, ki stojim pred Bogom. Poslan sem, da spregovorim s teboj in ti sporočim to veselo novico.
- ²⁰Ker pa nisi verjel mojim besedam, ki se bodo izpolnile ob svojem času, boš onemel in ne boš mogel govoriti do dne, ko se bo to zgodilo.«
- ²¹Ljudje so medtem čakali na Zaharija in se čudili, da se tako dolgo mudi v svetišču.
- ²²Ko pa je prišel ven, jim ni mogel nič povedati. Tedaj so spoznali, da je imel v svetišču videnje. Dajal jim je sicer znamenja, vendar je ostal nem.
- ²³In ko so se dopolnili dnevi njegove službe, je šel domov.
- ²⁴Po teh dneh je njegova žena Elizabeta spočela. Pet mesecev se je prikrivala in govorila:
- ²⁵»Tako mi je storil Gospod v dneh, v katerih se je ozrl name, da mi odvzame mojo sramoto pri ljudeh.«

Napoved Jezusovega rojstva

- ²⁶V šestem mesecu je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret,
- ²⁷k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija.
- ²⁸Angel je vstopil k njej in rekel: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!«

- ²⁹Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to.
- ³⁰Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu.
- ³¹Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus.
- ³²Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida
- ³³in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.«
- ³⁴Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?«
- ³⁵Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin.
- ³⁶Glej, tudi tvoja sorodnica Elizabeta je spočela sina v starosti; in to je šesti mesec njej, ki so jo imenovali nerodovitno.
- ³⁷Bogu namreč ni nič nemogoče.«
- ³⁸Marija pa je rekla: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgôdi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje.

Marija obišče Elizabeto

- ³⁹Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem.
- ⁴⁰Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto.
- ⁴¹Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha
- ⁴²in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa!
- ⁴³Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda?
- ⁴⁴Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo.
- ⁴⁵Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!«

Marijina hvalnica

- ⁴⁶In Marija je rekla: »Moja duša povečuje Gospoda
⁴⁷in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku,
⁴⁸kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi,
⁴⁹kajti velike reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto.
⁵⁰Njegovo usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo.
⁵¹Moč je pokazal s svojo roko, razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca.
⁵²Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke.
⁵³Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne.
⁵⁴Zavzel se je za svojega služabnika Izraela in se spomnil usmiljenja,
⁵⁵kakor je govoril našim očetom: Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke.«
⁵⁶Marija je ostala z njo približno tri mesece, potem pa se je vrnila na svoj dom.

Rojstvo Janeza Krstnika

- ⁵⁷Elizabeti se je dopolnil čas poroda. Rodila je sina.
⁵⁸Ko so njeni sosedje in sorodniki slišali, da ji je Gospod izkazal veliko usmiljenje, so se z njo veselili.
⁵⁹Osmi dan so prišli dete obrezat. Po očetu so mu hoteli dati ime Zaharija,
⁶⁰toda njegova mati je spregovorila in rekla: »Nikakor, temveč Janez mu bo ime.«
⁶¹Oni pa so ji rekli: »Nikogar ni v tvojem sorodstvu, ki bi mu bilo takó ime.«
⁶²Z znamenji so spraševali njegovega očeta, kako bi ga hotel imenovati.
⁶³Zahteval je deščico in zapisal: »Janez je njegovo ime.« In vsi so se začudili.

⁶⁴Njemu pa so se takoj razvezala usta in jezik, in je spet govoril ter slavil Boga.

⁶⁵Vse njihove sosede je obšel strah in po vsem judejskem gričevju se je govorilo o vseh teh rečeh.

⁶⁶In vsi, ki so zanje slišali, so si jih vtisnili v svoje srce in govorili: »Kaj neki bo ta otrok?« Gospodova roka je bila namreč z njim.

Zaharijeva hvalnica

⁶⁷Njegov oče Zaharija je postal poln Svetega Duha in je prerokoval:

⁶⁸»Slavljen Gospod, Izraelov Bog, ker se je ozrl na svoje ljudstvo in mu pripravil odrešenje.

⁶⁹Vzdignil nam je rog rešitve v hiši svojega služabnika Davida,

⁷⁰kakor je povedal po ustih svojih svetih prerokov iz davnih vekov,

⁷¹rešitev pred našimi nasprotniki in iz rok vseh, ki nas sovražijo,

⁷²da izkaže usmiljenje našim očetom in se spomni svoje svete zaveze,

⁷³prisege, s katero je prisegel našemu očetu Abrahamu,

⁷⁴da nas bo rešil iz rok sovražnikov in nam dal, da mu bomo brez strahu služili

⁷⁵v svetosti in pravičnosti pred njegovim obličjem vse svoje dni.

⁷⁶In ti, dete, se boš imenovalo prerok Najvišjega. Pojdeš namreč pred Gospodom, da pripraviš njegova pota

⁷⁷in daš njegovemu ljudstvu spoznati odrešenje v odpuščanju njihovih grehov

⁷⁸po pristrčnem usmiljenju našega Boga, zaradi katerega nas bo obiskalo vzhajajoče sonce z višave,

⁷⁹da razsvetli vse, ki sedijo v temi in smrtni senci, in naravna naše noge na pot miru.«

⁸⁰Otrok pa je rasel in se krepil v duhu. In živel je v puščavi do dne, ko je nastopil pred Izraelom.

Luka 2

Jezusovo rojstvo

(Mt 1,18–25)

- ¹Tiste dni je izšel ukaz cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet.
- ²To popisovanje je bilo prvo v času, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji.
- ³In vsi so se hodili popisovat, vsak v svoj rodni kraj.
- ⁴Tudi Jožef je šel iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Betlehem, ker je bil iz Davidove hiše in rodbine,
- ⁵da bi se popisal z Marijo, svojo zaročenko, ki je bila noseča.
- ⁶Ko sta bila tam, so se ji dopolnili dnevi, ko naj bi rodila.
- ⁷In rodila je sina, prvorojenca, ga povila in položila v jasli, ker v prenočišču zanju ni bilo prostora.

Pastirji in angeli

- ⁸V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi.
- ⁹Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili.
- ¹⁰Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo.
- ¹¹Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod.
- ¹²To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.«
- ¹³In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila:
- ¹⁴»Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.«
- ¹⁵Ko so angeli šli od njih v nebo, so pastirji govorili drug drugemu: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in kar nam je sporočil Gospod!«

- ¹⁶Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli.
- ¹⁷Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku.
- ¹⁸In vsi, ki so slišali, so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji.
- ¹⁹Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu.
- ²⁰In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno.
- ²¹Ko je bilo dopolnjenih osem dni in so dete obrezali, so mu dali ime Jezus, kakor je bil imenovan po angelu, preden je bil spočet v telesu.

Jezusa darujejo v templju

- ²²Ko so se dopolnili dnevi njenega očiščevanja po Mojzesovi postavi, so ga prinesli v Jeruzalem, da bi ga postavili pred Gospoda,
- ²³kakor je zapisano v Gospodovi postavi: Vsak moški prvorojenec naj se imenuje svet Gospodu,
- ²⁴in da bi žrtvovali, kakor je rečeno v Gospodovi postavi: dve grlici ali dva golobčka.
- ²⁵Bil pa je v Jeruzalemu mož, ki mu je bilo ime Simeon; bil je pravičen in bogaboječ. Pričakoval je Izraelovo tolažbo in Sveti Duh je bil nad njim.
- ²⁶In Sveti Duh mu je razodel, da ne bo videl smrti, dokler ne bo videl Gospodovega Mesija.
- ²⁷V Duhu je prišel v tempelj. In ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj opravili vse po običaju postave,
- ²⁸ga je tudi Simeon vzel v naročje, slavil Boga in rekel:
- ²⁹»Gospodar, zdaj odpuščaš svojega služabnika po svoji besedi v miru,
- ³⁰kajti moje oči so videle tvojo rešitev,
- ³¹ki si jo pripravil pred obličjem vseh ljudstev:
- ³²luč v razodetje poganom in slavo Izraela, tvojega ljudstva.«
- ³³Njegova oče in mati sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem.

³⁴Simeon jih je blagoslovil in rekel Mariji, njegovi materi: »Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, ki se mu nasprotuje,

³⁵in tvojo lastno dušo bo presunil meč, da se razodenejo misli mnogih src.«

³⁶Tam je bila tudi prerokinja Ana, Fanuélova hči iz Aserjevega rodu. Bila je že zelo v letih. Po svojem devištvu je sedem let preživela z možem,

³⁷nato pa je kot vdova dočkala štiriinosemdeset let. Templja ni zapuščala, ampak je noč in dan s posti in molitvami služila Bogu.

³⁸Prav tisto uro je stopila tja in zahvaljujoč se slavila Boga ter o njem pripovedovala vsem, ki so pričakovali odkupitev Jeruzalema.

Vrnitev v Nazaret

³⁹Ko so izpolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnil v Galilejo, v svoje mesto Nazaret.

⁴⁰Otrok pa je rasel in se krepil. Bil je vedno bolj poln modrosti in Božja milost je bila z njim.

Deček Jezus v templju

⁴¹Njegovi starši so vsako leto ob prazniku pashe hodili v Jeruzalem.

⁴²Ko je bil star dvanajst let, so šli na pot po praznični navadi.

⁴³In ko so se po končanih prazničnih dneh vračali, je deček Jezus ostal v Jeruzalemu, ne da bi njegovi starši to opazili.

⁴⁴Mislili so, da je pri popotni družini, in so prehodili pot enega dne. Nato so ga začeli iskati med sorodniki in znanci.

⁴⁵Ker ga niso našli, so se vrnil v Jeruzalem in ga iskali.

⁴⁶Po treh dneh so ga našli v templju. Tam je sedel med učitelji, jih poslušal in vpraševal.

⁴⁷In vsi, ki so ga slišali, so bili iz sebe nad njegovo razumnostjo in njegovimi odgovori.

⁴⁸Ko sta ga zagledala, sta bila presenečena in njegova mati mu je rekla: »Otrok, zakaj si nama tako storil? Tvoj oče in jaz sva te s tesnobo iskala.«

⁴⁹Dejal jima je: »Kako da sta me iskala? Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega Očeta?«

⁵⁰Vendar nista razumela besed, ki jima jih je rekel.

⁵¹Nato se je vrnil z njima in prišel v Nazaret ter jima je bil pokoren. In njegova mati je vse, kar se je zgodilo, shranila v svojem srcu.

⁵²Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Luka 3

Priprava na javno delovanje

Janez Krstnik oznanja

(Mt 3,1–12; Mr 1,1–8; Jn 1,19–28)

¹V petnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj Judeje in Herod četrti oblastnik Galileje, njegov brat Filip pa četrti oblastnik Itureje in Trahonítide ter Lizanija četrti oblastnik Abilene

²in ko sta bila vélika duhovnika Hana in Kajfa, se je v puščavi zgodila Božja beseda Janezu, Zaharijevemu sinu.

³Prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov,

⁴kakor je pisano v knjigi besed preroka Izaija: Glas vpijočega v puščavi: Pripravite Gospodovo pot, zravajte njegove steze!

⁵Vsaka dolina naj se napolni in vsaka gora in hrib naj se zniža. Kar je krivo, naj bo ravno in razkopana pota naj bodo gladka.

⁶In vse meso bo videlo Božje odrešenje.

⁷Množicam, ki so prihajale k njemu, da bi jih krstil, je torej govoril: »Gadja zalega! Kdo vam je pokazal, kako naj ubežite prihodnji jezi?

⁸Obrodite vendar sadove, vredne spreobrnjenja! Ne začenjajte sami pri sebi govoriti: »Abrahama imamo za očeta,« kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov obuditi Abrahamu otroke.

⁹Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Vsako drevo torej, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.«

¹⁰Množice pa so ga spraševale: »Kaj naj torej storimo?«

¹¹Odgovarjal jim je: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori enako.«

¹²Tudi cestinarji so se prišli krstit, in so mu rekli: »Učitelj, kaj naj storimo?«

¹³Odvrnil jim je: »Ne terjajte nič več, kakor vam je ukazano.«

¹⁴Spraševali so ga tudi vojaki: »In mi, kaj naj storimo?« Rekel jim je: »Ne bodite do nikogar nasilni in nikogar ne trpinčite, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo.«

¹⁵Ker pa je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija,

¹⁶je Janez vsem odgovoril: »Jaz vas krščujem v vodi, pride pa močnejši od mene, kateremu nisem vreden odvezati jermenov njegovih sandal; on vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju.

¹⁷Velnico ima v roki, da bo počistil svoje mlatišče in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.«

¹⁸Tako je torej še z mnogimi drugimi opomini oznanjal ljudem dobro novico.

¹⁹Ko pa je grajal tudi četrtnega oblastnika Heroda zaradi Herodiade, žene njegovega brata, in zaradi vsega hudega, kar je Herod storil,

²⁰je on vsemu dodal še to, da je Janeza vrgel v ječo.

Jezusov krst

(Mt 3,13–17; Mr 1,9–11)

²¹Ko je vse ljudstvo prejemalo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo.

²²Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.«

Jezusov rodovnik

(Mt 1,1–17)

²³Ko je Jezus začel z delovanjem, je bil star okrog trideset let. Bil je, kakor so mislili, Jožefov sin, Jožef pa Élijev,

²⁴ta Matátov, ta Levijev, ta Melhíjev, ta Janájev, ta Jožefov,

²⁵ta Matitjájev, ta Amosov, ta Nahumov, ta Heslíjev, ta Nangájev,

²⁶ta Mahatov, ta Matitjájev, ta Šimíjev, ta Jozéhov, ta Jodájev,

²⁷ta Johanánov, ta Rezájev, ta Zerubabélov, ta Šealtiélov, ta Neríjev,

²⁸ta Melhíjev, ta Adíjev, ta Kosámov, ta Elmadámov, ta Erov,

²⁹ta Jošúov, ta Eliézerjev, ta Jorímov, ta Matátov, ta Levijev,

³⁰ta Simeonov, ta Judov, ta Jožefov, ta Jonámov, ta Eljakímov,

³¹ta Meleájev, ta Menájev, ta Matatájev, ta Natánov, ta Davidov,

³²ta Jesejev, ta Obédov, ta Boazov, ta Salmónov, ta Nahšónov,

³³ta Aminadábov, ta Admínov, ta Arníjev, ta Hecrónov, ta Perecov, ta Judov,

³⁴ta Jakobov, ta Izakov, ta Abrahamov, ta Terahov, ta Nahórjev,

³⁵ta Serúgov, ta Regujev, ta Pelegov, ta Eberjev, ta Šelahov,

³⁶ta Kenánov, ta Arpahšádov, ta Semov, ta Noetov, ta Lamehov,

³⁷ta Matuzalemov, ta Henohov, ta Jeredov, ta Mahalalélov, ta Kenánov,

³⁸ta Enóšev, ta Setov, ta Adamov, Adam pa Božji.

Luka 4

Hudič skuša Jezusa

(Mt 4,1–11; Mr 1,12–13)

¹⁻²Jezus se je vrnil od Jordana poln Svetega Duha in Duh ga je vodil štirideset dni po puščavi, hudič pa ga je skušal. Tiste dni ni nič jedel, in ko so se končali, je postal lačen.

- ³Hudič mu je rekel: »Če si Božji Sin, reci temu kamnu, naj postane kruh.«
- ⁴Jezus mu je odgovoril: »Pisano je: Človek naj ne živi samo od kruha.«
- ⁵Nato ga je hudič povedel gor, mu v hipu pokazal vsa kraljestva sveta
- ⁶in mu rekel: »Tebi bom dal vso to oblast in njihovo slavo, kajti meni je izročena in jo dam, komur hočem.
- ⁷Če torej mene moliš, bo vsa tvoja.«
- ⁸Jezus mu je odgovoril: »Pisano je: Gospoda, svojega Boga, môli in njemu samemu služi!«
- ⁹Potem ga je hudič odvedel v Jeruzalem, ga postavil vrh templja in mu rekel: »Če si Božji Sin, se vrzi od tukaj dol;
- ¹⁰kajti pisano je: Svojim angelom bo zate zapovedoval, da te obvarujejo
- ¹¹in: Na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen.«
- ¹²Jezus mu je odgovoril: »Rečeno je: Ne preizkušaj Gospoda, svojega Boga!«
- ¹³Ko je hudič končal z vsemi skušnjavami, se je umaknil od njega do primerne časa.

Jezusovo delovanje v Galileji

Jezus začne učiti

(Mt 4,12–17; Mr 1,14–15)

- ¹⁴Jezus se je v môči Duha vrnil v Galilejo in glas o njem se je razširil po vsej okolici.
- ¹⁵Učil je po njihovih shodnicah in vsi so ga slavili.

Jezusa v Nazaretu zavrnejo

(Mt 13,53–58; Mr 6,1–6)

- ¹⁶Prišel je v Nazaret, kjer je odraščal. V soboto je po svoji navadi šel v shodnico. Vstal je, da bi bral,
- ¹⁷in podali so mu zvitek preroka Izaija. Odvil je zvitek in našel mesto, kjer je bilo zapisano:

¹⁸Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim. Poslal me je, da oznanim jetnikom prostost in slepim vid, da pustim zatirane na prostost,

¹⁹da oznanim leto, ki je ljubo Gospodu.

²⁰Nato je zvitek zvil, ga vrnil služabniku in sédel. Oči vseh v shodnici so bile uprte vanj.

²¹In začel jim je govoriti: »Danes se je to Pismo izpolnilo, kakor ste slišali.«

²²Vsi so zanj pričevali, čudili so se besedam milosti, ki so prihajale iz njegovih ust, in govorili: »Ali ni to Jožefov sin?«

²³On pa jim je rekel: »Seveda mi boste povedali ta pregovor: ›Zdravnik, ozdravi sebe.‹ Kar smo slišali, da se je zgodilo v Kafarnáumu, stôri tudi tukaj v domačem kraju.«

²⁴In rekel je: »Resnično, povem vam: Nobenega preroka ne sprejmejo v domačem kraju.

²⁵Resnico vam govorim: Veliko vdov je bilo v Izraelu v Elijevih dneh, ko se je nebo zaprlo za tri leta in šest mesecev in je nastala huda lakota v vsej deželi,

²⁶toda Elija ni bil poslan k nobeni izmed njih razen k vdovi v Sarepto na Sidónskem.

²⁷Tudi veliko gobavih je bilo v Izraelu v času preroka Elizeja, pa ni bil izmed njih očiščen nobeden razen Sirca Naamána.«

²⁸Ko so to slišali, so vsi v shodnici pobesneli.

²⁹Vstali so, ga vrgli iz mesta in odvedli na previs hriba, na katerem je bilo sezidano njihovo mesto, da bi ga pahnili v prepad.

³⁰On pa je šel sredi med njimi in je hodil dalje.

Mož z nečistim duhom

(Mr 1,21–28)

³¹Prišel je v Kafarnáum, mesto v Galileji, in v soboto učil ljudi.

³²Strmeli so nad njegovim naukom, kajti njegova beseda je bila izrečena z oblastjo.

³³V shodnici je bil človek, ki je imel duha nečistega demona. Z močnim glasom je zavpil:

³⁴»Ej, kaj imamo s teboj, Jezus Nazarečan? Si nas prišel pokončat? Vem, kdo si: Sveti, Božji.«

³⁵Jezus pa mu je zapovedal: »Umolkni in pojdi iz njega!« Demon ga je vrgel na sredo in šel iz njega, ne da bi ga poškodoval.

³⁶Vsi so osupnili in govorili med seboj: »Kakšna je ta beseda! Saj z oblastjo in močjo ukazuje nečistim duhovom in odhajajo.«

³⁷In glas o njem se je širil po vseh okoliških krajih.

Jezus ozdravi veliko ljudi

(Mt 8,14–17; Mr 1,29–34)

³⁸Vstal je, odšel iz shodnice in stopil v Simonovo hišo. Simonova tašča je imela hudo vročico in prosili so ga zanjo.

³⁹In sklonil se je nadnjo, zapovedal vročici in jo je pustila. Takoj je vstala in jim stregla.

⁴⁰Ko je sonce zahajalo, so vsi, ki so imeli bolnike z različnimi boleznimi, te privedli k njemu. Na vsakega izmed njih je polagal roke in jih ozdravljal.

⁴¹Iz mnogih so odhajali tudi demoni, vpili in govorili: »Ti si Božji Sin.« On pa jim je zapovedoval in ni pustil, da bi govorili, ker so vedeli, da je on Mesija.

Jezus potuje in uči

(Mr 1,35–39)

⁴²Ko se je zdanilo, je odšel in se napotil na samotni kraj. Množice so ga iskale. Ko so prišle do njega, so ga zadrževale, da ne bi šel od njih.

⁴³On pa jim je rekel: »Tudi drugim mestom moram oznaniti evangelij o Božjem kraljestvu, ker sem za to poslan.«

⁴⁴In oznanjal je po shodnicah v Judeji.

Luka 5

Jezus pokliče prve učence

(Mt 4,18–22; Mr 1,16–20)

- ¹Ko je množica pritiskala nanj in poslušala Božjo besedo, on pa je stal ob Genezareškem jezeru,
- ²je zagledal dva čolna pri bregu; ribiči so pravkar stopili iz njiju in izpirali mreže.
- ³Stopil je v enega izmed čolnov, bil je Simonov, in Simona prosil, naj odrine malo od kraja. Sédel je in učil množico iz čolna.
- ⁴Ko pa je nehal govoriti, je rekel Simonu: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!«
- ⁵Simon mu je odgovoril: »Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže.«
- ⁶In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati.
- ⁷Pomignili so tovarišem v drugem čolnu, naj jim pridejo pomagat. Prišli so in napolnili oba čolna, tako da sta se začela potapljati.
- ⁸Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!«
- ⁹Nad ulovom rib, ki so jih zajeli, je osupnil on in vsi, ki so bili z njim,
- ¹⁰prav tako pa tudi Jakob in Janez, Zebedejeva sinova, ki sta bila Simonova družabnika. Tedaj je Jezus rekel Simonu: »Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.«
- ¹¹In ko so potegnili čolna na kopno, so pustili vse in šli za njim.

Jezus očisti gobavca

(Mt 8,1–4; Mr 1,40–45)

- ¹²Ko je bil v nekem mestu, je nenadoma pristopil človek, ki je bil ves gobav. Ko je zagledal Jezusa, je padel na obraz in ga prosil: »Gospod, če hočeš, me moreš očistiti.«
- ¹³Jezus je iztegnil roko, se ga dotaknil in rekel: »Hočem, bodi očiščen!« In gobe so pri priči izginile z njega.

¹⁴Naročil pa mu je: »Nikomur ne povej, ampak pojdi in se pokaži duhovniku ter daruj za svoje očiščenje, kakor je zapovedal Mojzes, njim v pričevanje.«

¹⁵Glas o njem pa se je čedalje bolj širil in velike množice so se zbirale, da bi ga poslušale in bi jih ozdravil njihovih bolezni.

¹⁶On pa se je umaknil v puste kraje in tam molil.

Jezus ozdravi hrome

(Mt 9,1–8; Mr 2,1–12)

¹⁷Nekega dne je učil, zraven pa so sedeli farizeji in učitelji postave, ki so prišli iz vseh galilejskih in judejskih vasi ter iz Jeruzalema. In Gospodova moč je bila, da je ozdravljaj.

¹⁸Prav tedaj so možje prinesli na postelji človeka, ki je bil hrom. Skušali so ga prinesiti noter in položiti predenj.

¹⁹Ker pa zaradi množice niso našli poti, kjer bi ga nesli noter, so se z njim povzpeli na streho in ga skoz opeko spustili s posteljo vred ravno pred Jezusa.

²⁰Ko je videl njihovo vero, je rekel: »Človek, odpuščeni so ti tvoji grehi!«

²¹Pismouki in farizeji pa so začeli premišljevat in govoriti: »Kdo je ta, ki govori bogokletja? Kdo more odpuščati grehe razen Boga samega?«

²²Jezus pa je spoznal njihove misli in jim je odgovoril: »Kaj premišlujete v svojih srcih?

²³Kaj je laže: reči: »Odpuščeni so ti grehi« ali reči: »Vstani in hodi«?

²⁴Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe,« je dejal hromemu, »ti pravim: Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi domov!«

²⁵In takoj je vpričo njih vstal, vzel to, na čemer je ležal, šel domov in slavil Boga.

²⁶Vsi so bili iz sebe in so slavili Boga. Prevzel jih je strah in so govorili: »Danes smo videli čudne reči.«

Jezus pokliče Levija

(Mt 9,9–13; Mr 2,13–17)

²⁷Nato je šel ven in zagledal cestnarja po imenu Levi, ki je sedel pri mitnici, in mu je rekel: »Hôdi za menoj!«

²⁸Ta je vstal, pustil vse in šel za njim.

²⁹Nato mu je Levi priredil veliko gostijo v svoji hiši; in z njim pri mizi je bila velika množica cestnarjev in drugih.

³⁰Farizeji in njihovi pismouki pa so godrnjali in govorili njegovim učencem: »Zakaj jeste in pijete s cestnarji in grešniki?«

³¹In Jezus jim je odgovoril: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni.

³²K spreobrnjenju nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«

Vprašanje posta

(Mt 9,14–17; Mr 2,18–22)

³³Oni pa so mu rekli: »Janezovi učenci se pogosto postijo in opravljajo molitve, enako tudi učenci farizejev, tvoji pa jedo in pijejo.«

³⁴Jezus jim je odgovoril: »Ali morete doseči, da bi se svatje postili, dokler je ženin med njimi?

³⁵Prišli pa bodo dnevi, ko jim bo ženin vzet, in takrat, tiste dni, se bodo postili.«

³⁶In povedal jim je še priliko: »Nihče ne odtrga krpe od nove obleke in jo našije na staro, sicer bo novo raztrgal, s staro obleko pa se krpa z nove ne bo ujemala.

³⁷Tudi novega vina nihče ne vlija v stare mehove, sicer bo novo vino stare mehove razgnalo in se razlilo, mehovi pa bodo uničeni;

³⁸pač pa se mora novo vino vlivati v nove mehove.

³⁹Nihče, ki je pil staro vino, noče novega, ampak pravi: »Staro je dobro.««

Luka 6

Učenci v soboto smukajo klasje

(Mt 12,1–8; Mr 2,23–28)

¹Bila je sobota, ko je šel skozi žitna polja. Njegovi učenci so smukali klasje, ga meli z rokami in jedli.

²Nekaj farizejev je reklo: »Zakaj delate, kar v soboto ni dovoljeno?«

³Jezus jim je odgovoril: »Mar niste brali tega, kaj je storil David, ko je postal lačen sam in tisti, ki so bili z njim?

⁴Kako je stopil v Božjo hišo in vzel položene hlebe, jih jedel in jih dal tudi spremljevalcem, čeprav bi jih smeli jesti samo duhovniki?«

⁵In rekel jim je: »Sin človekov je gospodar sobote.«

Mož s suho roko

(Mt 12,9–14; Mr 3,1–6)

⁶Drugo soboto je šel v shodnico in učil. Tam je bil človek, ki je imel desno roko suho.

⁷Pismouki in farizeji so Jezusa opazovali, ali bo ozdravljajal v soboto, da bi našli kaj, zaradi česar bi ga lahko tožili.

⁸On pa je vedel za njihove misli in je rekel možu s suho roko: »Vstani in stopi v sredo!« Vstal je in stopil.

⁹Jezus jim je rekel: »Vprašam vas, ali se sme v soboto delati dobro ali zlo, življenje rešiti ali uničiti?«

¹⁰Ozrl se je po vseh naokrog in mu rekel: »Iztegni roko!« Ta je to storil in roka je ozdravela.

¹¹Nje pa je pograbila brezumnost in govorili so med seboj, kaj bi mogli storiti Jezusu.

Jezus izbere dvanajstere

(Mt 10,1–4; Mr 3,13–19)

¹²Tiste dni je šel na goro molit in vso noč je prebedel v molitvi k Bogu.

¹³Ko se je zdanilo, je poklical k sebi svoje učence in si jih je izmed njih izbral dvanajst, katere je imenoval tudi apostole:

¹⁴Simona, ki ga je imenoval tudi Peter, njegovega brata Andreja, Jakoba, Janeza, Filipa, Bartolomeja,

¹⁵Mateja, Tomaža, Jakoba, Alfejevega sina, Simona s priimkom Gorečnik,

¹⁶Juda, Jakobovega sina, in Juda Iškarijota, ki je postal izdajalec.

Jezus služi veliki množici

(Mt 4,23–25)

¹⁷Potem je šel z njimi dol in se ustavil na ravnem kraju. Ob njem je bila velika množica njegovih učencev in silno veliko ljudstva iz vse Judeje in Jeruzalema ter iz tirskega in sidónskega primorja.

¹⁸Prišli so, da bi ga poslušali in bi jih ozdravil njihovih bolezni. Tudi tiste, ki so jih nadlegovali nečisti duhovi, je ozdravljajal.

¹⁹Vsa množica se ga je poskušala dotakniti, kajti iz njega je izhajala moč in ozdravljala vse.

Blagri in gorje

(Mt 5,1–12)

²⁰Jezus se je ozrl po svojih učencih in govoril: »Blagor vam, ubogi, kajti vaše je Božje kraljestvo.

²¹Blagor vam, ki ste zdaj lačni, kajti nasičeni boste. Blagor vam, ki zdaj jokate, kajti smejali se boste.

²²Blagor vam, kadar vas bodo ljudje sovražili, izobčili in sramotili ter vaše ime zavrgli kot zlo zaradi Sina človekovega!

²³Razveselite se tisti dan in poskočite od sreče, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko. Prav tako so namreč njihovi očetje ravnali s preroki.

²⁴A gorje vam, bogataši, kajti svojo tolažbo že imate.

²⁵Gorje vam, ki ste zdaj siti, kajti lačni boste. Gorje vam, ki se zdaj smejete, kajti žalovali in jokali boste.

²⁶Gorje vam, kadar bodo vsi ljudje lepo govorili o vas, kajti prav tako so njihovi očetje delali z lažnimi preroki!«

Ljubíte tudi sovražnike

(Mt 5,38–48; 7,12a)

²⁷»Vam pa, ki poslušate, pravim: Ljubíte svoje sovražnike, delajte dobro tistim, ki vas sovražijo.

²⁸Blagoslavlajte tiste, ki vas preklinjajo, in molíte za tiste, ki grdo ravnajo z vami.

²⁹Tistemu, ki te udari po enem licu, nastavi še drugo, in kdor ti hoče vzeti plašč, mu tudi obleke ne brani.

³⁰Vsakemu, ki te prosi, dajaj, in če kdo vzame, kar je tvoje, ne zahtevaj nazaj.

³¹In kakor hočete, da bi ljudje storili vam, storite vi njim.

³²Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno priznanje vam gre? Saj tudi grešniki ljubijo tiste, ki njih ljubijo.

³³Če namreč delate dobro tistim, ki delajo dobro vam, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki delajo isto.

³⁴In če posojate tistim, od katerih upate dobiti nazaj, kakšno priznanje vam gre? Tudi grešniki posojajo grešnikom, da prejmejo enako.

³⁵Vi pa ljubíte svoje sovražnike. Delajte dobro in posojajte, ne da bi za to kaj pričakovali. In vaše plačilo bo veliko in boste sinovi Najvišjega, kajti on je dober tudi do nehvaležnih in hudobnih.

³⁶Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče!«

Ne sodite

(Mt 7,1–5)

³⁷»Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni. Odpuščajte in vam bo odpuščeno.

³⁸Dajajte in se vam bo dalo; dobro, potlačeno, potreseno in zvrhano mero vam bodo nasuli v naročje. S kakršno mero namreč merite, s takšno se vam bo odmerilo.«

³⁹Povedal pa jim je tudi priliko: »Mar more slepi voditi slepega? Ali ne bosta oba padla v jamo?

⁴⁰Učenec ni nad učiteljem. Toda vsak, ki bo izučen, bo kakor njegov učitelj.

⁴¹Kaj vendar gledaš iver v očesu svojega brata, bruna v svojem očesu pa ne opaziš?

⁴²Kako moreš reči svojemu bratu: »Pústi, brat, da vzamem iver, ki je v tvojem očesu,« če sam ne vidiš bruna v svojem očesu? Hinavec, odstrani najprej

bruno iz svojega očesa in potem boš razločno videl odstraniti iver, ki je v očesu tvojega brata.«

Drevo spoznamo po sadu

(Mt 7,17–20; 12,34b–35)

⁴³»Ni dobrega drevesa, ki bi rodilo slab sad, in spet ne slabega drevesa, ki bi rodilo dober sad.

⁴⁴Vsako drevo namreč spoznamo po njegovem sadu. Smokev ne obiramo s trnja in grozdja ne trgamo z robidovja.

⁴⁵Dober človek prinaša iz dobrega zaklada svojega srca dobro, hudoben pa iz hudobnega húdo; iz preobilja srca govorijo namreč njegova usta.«

Hiša na skali

(Mt 7,24–27)

⁴⁶»Kaj me kličete: »Gospod, Gospod« in ne delate tega, kar pravim?

⁴⁷Pokazal vam bom, komu je podoben človek, ki pride k meni in posluša moje besede ter jih uresničuje;

⁴⁸podoben je človeku, ki je zidal hišo, globoko kopal in postavil temelj na skalo. Ko je nastala povodenj, se je vodovje ulilo proti tej hiši, a je ni moglo omajati, ker je bila trdno sezidana.

⁴⁹Kdor pa jih sliši in ne uresničuje, je podoben človeku, ki je zidal hišo na zemljo brez temelja. Vodovje se je ulilo proti njej in se je takoj zrušila in podrtija te hiše je velika.«

Luka 7

Jezus ozdravi stotnikovega služabnika

(Mt 8,5–13; Jn 4,43–54)

¹Potem ko je končal vse svoje besede pred ljudstvom, ki ga je poslušalo, je prišel v Kafarnáum.

²Neki stotnik pa je imel na smrt bolnega služabnika, ki mu je bil zelo drag.

³Ko je slišal za Jezusa, je poslal k njemu judovske starešine s prošnjo, da bi prišel in rešil njegovega služabnika.

⁴Prišli so k Jezusu in ga vneto prosili: »Vreden je, da mu to storiš.

⁵Rad ima naš narod in shodnico nam je sam sezidal.«

⁶Jezus je šel z njimi. Ko ni bil več daleč od hiše, je stotnik poslal prijatelje s sporočilom: »Gospod, ne trudi se! Nisem namreč vreden, da prideš pod mojo streho.

⁷Zato se tudi nisem imel za vrednega, da bi prišel k tebi, ampak reci besedo in moj služabnik bo ozdravljen.

⁸Kajti tudi sam sem postavljen pod oblast in imam vojake pod seboj in rečem temu: »Pojdi« in gre; in drugemu: »Pridi« in pride; in svojemu služabniku: »Stôri to« in stori.«

⁹Ko je Jezus to slišal, se je začudil nad njim. Obrnil se je k množici, ki ga je spremljala, in rekel: »Povem vam: Niti v Izraelu nisem našel tolikšne vere.«

¹⁰In ko so se poslanci vrnili domov, so našli služabnika zdravega.

Jezus obudi mladeniča v Nainu

¹¹Nato se je napotil v mesto, ki se imenuje Nain. Z njim so šli njegovi učenci in velika množica.

¹²Prav tedaj, ko se je približal mestnim vratom, so nesli ven mrliča, edinega sina matere, ki je bila vdova. Spremljala jo je precej velika množica iz mesta.

¹³Ko jo je Gospod zagledal, se mu je zasmilila in ji je rekel: »Ne jokaj!«

¹⁴Pristopil je in se dotaknil nosil. Tisti, ki so nosili, so se ustavili in rekel je: »Mladenič, rečem ti: Vstani!«

¹⁵Mrtvi se je vzdignil in začel govoriti; in Jezus ga je dal njegovi materi.

¹⁶Vse je obšel strah in slavili so Boga ter govorili: »Velik prerok je vstal med nami« in »Bog je obiskal svoje ljudstvo.«

¹⁷Ta glas o njem se je razširil po vsej Judeji in vsej okolici.

Poslanci Janeza Krstnika

(Mt 11,2–19)

¹⁸Janezu so njegovi učenci pripovedovali o vsem tem; Janez pa je poklical k sebi dva izmed njih

¹⁹ter ju poslal h Gospodu z vprašanjem: »Ali si ti tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?«

²⁰Ko sta moža prišla k Jezusu, sta rekla: »Janez Krstnik naju je poslal k tebi z vprašanjem: ›Ali si ti tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?‹«

²¹Prav tisti čas je Jezus veliko ljudi ozdravil bolezní, nadlog in zlih duhov ter milostno naklonil mnogim slepim, da so videli.

²²Odgovoril jima je: »Pojdita in sporočita Janezu, kar sta videla in slišala: slepi spregledujejo, hromi hodijo, gobavi so očiščeni, gluhi slišijo, mrtvi so obujeni, ubogim se oznanja evangelij;

²³in blagor tistemu, ki se ne spotakne nad menoj.«

²⁴Ko sta Janezova poslanca odšla, je začel množicam govoriti o Janezu: »Kaj ste šli gledat v puščavo? Trst, ki ga veter maje?

²⁵Kaj vendar ste šli gledat? Človeka, oblečenega v mehka oblačila? Glejte, taki, ki se sijajno oblačijo in razkošno živijo, bivajo v kraljevskih palačah.

²⁶Kaj ste torej šli gledat? Preroka? Da, povem vam, več kot preroka.

²⁷Ta je, o katerem je pisano: Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot pred teboj.

²⁸Povem vam: Med rojenimi od žená ni večjega od Janeza Krstnika, vendar je najmanjši v Božjem kraljestvu večji od njega.«

²⁹Vse ljudstvo, ki ga je slišalo, in tudi cestinarji so priznali Božjo pravičnost, kajti dali so se krstiti z Janezovim krstom.

³⁰Farizeji in učitelji postave pa so se uprli namenu, ki ga je imel Bog z njimi, kajti niso se mu dali krstiti.

Jezus o ljudeh tega rodu

³¹»S kom naj torej primerjam ljudi tega rodu? Komu so podobni?

³²Podobni so otrokom, ki posedajo na trgu in kličejo drug drugemu: ›Piskali smo vam, pa niste plesali; peli smo žalostinko, pa niste jokali.‹

³³Prišel je namreč Janez Krstnik, ki ne jé kruha in ne pije vina, pa pravite: »Démona ima.«

³⁴Prišel je Sin človekov, ki jé in pije, pa pravite: »Glej, požrešnež je in pijanec, prijatelj cestninarjev in grešnikov.«

³⁵In modrost je bila opravičena po vseh svojih otrocih.«

Grešnici je odpuščeno

³⁶Nekdo izmed farizejev ga je prosil, naj jé z njim. Ko je stopil v farizejevo hišo, je sédel za mizo.

³⁷In glej, ko je neka žena, ki je bila v mestu grešnica, izvedela, da je v farizejevi hiši pri mizi, je prinesla alabastrno posodo dišavnega olja

³⁸in vsa objokana od zadaj stopila k njegovim nogam ter mu jih začela močiti s solzami. Brisala mu je noge z lasmi svoje glave, jih poljubljala in mazila z oljem.

³⁹Ko je to videl farizej, ki ga je povabil, je sam pri sebi dejal: »Ko bi bil ta prerok, bi vedel, kdo je ženska, ki se ga dotika, in kakšna je; vedel bi, da je grešnica.«

⁴⁰In Jezus mu je odgovoril: »Simon, nekaj ti moram povedati.« On pa mu je rekel: »Učitelj, povej.«

⁴¹»Neki upnik je imel dva dolžnika. Eden mu je bil dolžan petsto denarijev, drugi pa petdeset.

⁴²Ker nista mogla vrniti, je dolg obema odpustil. Kateri izmed njiju ga bo bolj ljubil?«

⁴³Simon je odgovoril: »Zdi se mi, da tisti, kateremu je več odpustil.« On pa mu je rekel: »Prav si presodil.«

⁴⁴In obrnil se je k ženi in rekel Simonu: »Vidiš to ženo? Ko sem stopil v tvojo hišo, mi nisi ponudil vode za noge; ta pa mi je s solzami zmočila noge in jih obrisala s svojimi lasmi.

⁴⁵Poljubil me nisi; ta pa ni nehala poljubljati mojih nog, odkar sem prišel.

- ⁴⁶Glave mi nisi mazilil z oljem; ta pa mi je z dišavnim oljem mazilila noge.
- ⁴⁷Zato ti povem: Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.«
- ⁴⁸Njej pa je rekel: »Odpuščeni so tvoji grehi!«
- ⁴⁹Tedaj so tisti, ki so bili z njim pri mizi, začeli pri sebi govoriti: »Kdo je ta, ki celó grehe odpušča?«
- ⁵⁰On pa je rekel ženi: »Tvoja vera te je rešila! Pojdi v miru!«

Luka 8

Nekaj žená spremlja Jezusa

- ¹Potem je hodil od mesta do mesta in od vasi do vasi, oznanjal in razglašal evangelij o Božjem kraljestvu. Z njim so bili dvanajsteri
- ²in nekaj žená, ki jih je ozdravil zlih duhov in bolezni: Marija, imenovana Magdalena, iz katere je odšlo sedem demonov,
- ³Ivana, žena Herodovega oskrbnika Husa, Suzana in veliko drugih, ki so jimstregle iz svojega premoženja.

Prilika o sejalcu

(Mt 13,1–9; Mr 4,1–9)

- ⁴Ko se je zbirala velika množica in so ljudje iz raznih mest prihajali k njemu, je spregovoril v priliki:
- ⁵»Sejalec je šel sejat svoje seme. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Pohodili so ga in ptice neba so ga pozobale.
- ⁶Drugo je padlo na skalo, in ko je pognalo, se je posušilo, ker ni imelo vlage.
- ⁷Drugo je padlo med trnje, in trnje, ki je zrastle z njim, ga je zadušilo.
- ⁸In spet drugo je padlo v dobro zemljo in pognalo ter obrodilo stoteri sad.«
- Ko je to povedal, je zaklical: »Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!«

Namen prilik

(Mt 13,10–17; Mr 4,10–12)

- ⁹Njegovi učenci so ga spraševali, kaj pomeni ta prilika.

¹⁰Rekel jim je: »Vam je dano spoznati skrivnosti Božjega kraljestva, drugim pa je to dano v prilikah, da gledajo, pa ne vidijo, in poslušajo, pa ne doumejo.«

Razlaga prilike o sejalcu

(Mt 13,18–23; Mr 4,13–20)

¹¹»Prilika pa pomeni tole: Seme je Božja beseda.

¹²Ob poti so tisti, ki poslušajo, nato pa pride hudič in jim vzame besedo iz njihovih src, da ne bi verovali in ne bi bili rešeni.

¹³Na skali so tisti, ki z veseljem sprejmejo besedo, ko jo slišijo, vendar ti nimajo korenine: nekaj časa verujejo, v trenutku preizkušnje pa odpadejo.

¹⁴Seme, ki je padlo med trnje, so tisti, ki slišijo, vendar se zaradi skrbi, bogastva in naslad življenja na svoji poti zadušijo, tako da ne obrodijo sadov.

¹⁵Seme v dobri zemlji pa so tisti, ki z lepim in dobrim srcem besedo slišijo in jo ohranijo ter v stanovitnosti obrodijo sad.«

Prilika o svetilki

(Mt 5,14–16; Mr 4,21–25)

¹⁶»Nihče svetilke, potem ko jo prižge, ne pokriva s posodo ali jo postavlja pod posteljo, ampak jo daje na podstavek, da tisti, ki vstopajo, vidijo luč.

¹⁷Nič ni namreč skrito, kar se ne bi razodelo, in nič zakrito, kar se ne bi spoznalo in prišlo na dan.

¹⁸Pazite vendar, kako poslušate! Kdor namreč ima, se mu bo dalo, in kdor nima, se mu bo vzelo tudi to, kar se mu zdi, da ima.«

Jezusova mati in bratje

(Mt 12,46–50; Mr 3,31–35)

¹⁹Prišli pa so k njemu njegova mati in bratje, toda zaradi množice se niso mogli srečati z njim.

²⁰Sporočili so mu: »Tvoja mati in tvoji bratje stojijo zunaj in te želijo videti.«

²¹On pa jim je odgovoril: »Moja mati in moji bratje so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in uresničujejo.«

Jezus pomiri vihar

(Mt 8,23–27; Mr 4,35–41)

²²Nekega dne je s svojimi učenci tudi on stopil v čoln in jim rekel: »Prepeljimo se na drugo stran jezera!« In so odrinili.

²³Medtem ko so se peljali, je zaspal. In nad jezero je prihrumel silen vihar. Čoln je napolnila voda in bili so v nevarnosti.

²⁴Pristopili so torej, ga prebudili in rekli: »Učenik, Učenik, izgubljeni smo!« In vstal je ter zapretil vetru in razburkani vodi. Ponehala sta in nastala je tišina.

²⁵Rekel jim je: »Kje je vaša vera?« Obšel jih je strah, začudili so se in govorili med seboj: »Kdo neki je ta, da ukazuje celo vetrovom in vodi in so mu pokorni?«

Jezus ozdravi obsedenca v Géraški deželi

(Mt 8,28–34; Mr 5,1–20)

²⁶Pripluli so v Géraško deželo, ki leži nasproti Galileji.

²⁷Ko je stopil na kopno, mu je iz mesta prišel nasproti moški, ki je imel demone. Že dolgo ni nosil oblačil in ni živel v hiši, temveč v grobovih.

²⁸Ko je zagledal Jezusa, je zavpil, padel predenj in rekel z močnim glasom: »Kaj imam s teboj, Jezus, Sin Boga Najvišjega? Prosim te, ne muči me!«

²⁹Jezus je namreč ukazal nečistemu duhu, naj gre iz tega človeka, kajti že dolgo časa ga je imel v oblasti. Zvezali so ga z verigami in ga imeli vklenjenega v okove, a je vezi potrgal in demon ga je gnal v zapuščene kraje.

³⁰Jezus ga je vprašal: »Kako ti je ime?« »Legija,« je rekel, ker je šlo vanj veliko demonov.

³¹In rotili so Jezusa, naj jim ne ukaže oditi v brezno.

³²Bila pa je tam velika čreda svinj, ki se je pasla na hribu. Prosili so ga, naj jim dovoli iti vanje. In dovolil jim je.

³³Demoni so tedaj zapustili človeka in šli v svinje. In čreda je planila s pobočja v jezero in se utopila.

³⁴Ko so pastirji videli, kaj se je zgodilo, so zbežali in to sporočili v mesto in po vaseh.

³⁵Ljudje so pohiteli gledat, kaj se je zgodilo. Prišli so k Jezusu in našli človeka, iz katerega so odšli demoni; oblečen in zdrave pameti je sedel pri Jezusovih nogah. Zbali so se.

³⁶Tisti, ki so to videli, so jim pripovedovali, kako je bil rešen ta, ki je bil obseden.

³⁷Vsa množica iz géraške okolice je Jezusa prosila, naj odide od njih, ker jih je obšel velik strah. On pa se je vkrcal v čoln in se vrnil.

³⁸Mož, iz katerega so odšli demoni, ga je prosil, da bi bil z njim, toda odslovil ga je z besedami:

³⁹»Vrni se domov in pripoveduj, kaj vse ti je storil Bog.« In odšel je in po vsem mestu oznanjal, kaj vse mu je storil Jezus.

Jaírova hči in žena, ki je krvavela

(Mt 9,18–26; Mr 5,21–43)

⁴⁰Ko se je Jezus vrnil, ga je sprejela množica, kajti vsi so ga pričakovali.

⁴¹Tedaj je prišel mož, ki mu je bilo ime Jaír; bil je načelnik shodnice. Padel je k Jezusovim nogam in ga prosil, da bi prišel v njegovo hišo.

⁴²Imel je namreč edino hčer, staro okoli dvanajst let, in ta je umirala. Ko je Jezus šel tja, so se množice gnetle ob njem.

⁴³Neka žena, ki je že dvanajst let krvavela in potrošila za zdravnike vse, kar je imela za življenje, pa je nihče ni mogel ozdraviti,

⁴⁴se mu je približala od zadaj. Dotaknila se je roba njegove obleke in takoj nehala krvaveti.

⁴⁵Tedaj je Jezus rekel: »Kdo je tisti, ki se me je dotaknil?« Ker so vsi zanikali, je Peter dejal: »Učenik, množice se gnetejo ob tebi in te stiskajo.«

⁴⁶Jezus pa je rekel: »Nekdo se me je dotaknil. Opazil sem namreč, da je šla moč od mene.«

⁴⁷Ko je žena videla, da ni ostala skrita, je drhte pristopila. Vrgla se je predenj in vpričo vsega ljudstva povedala, zakaj se ga je dotaknila in kako je v trenutku ozdravela.

⁴⁸On pa ji je rekel: »Hči, tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru!«

⁴⁹Medtem ko je še govoril, je prišel nekdo od predstojnikovih in rekel: »Tvoja hči je umrla, ne nadleguj več učitelja.«

⁵⁰Ko je Jezus to slišal, mu je odgovoril: »Ne boj se! Samo veruj in bo rešena.«

⁵¹Stopil je v hišo in nikomur ni pustil, da bi šel z njim, razen Petru, Janezu in Jakobu ter očetu in materi deklice.

⁵²Vsi so jokali in žalovali za njo. On pa je rekel: »Ne jokajte, saj ni umrla, ampak spi!«

⁵³Posmehovali so se mu, ker so vedeli, da je umrla.

⁵⁴On pa jo je prijel za roko in zaklical: »Deklica, vstani!«

⁵⁵In njen duh se je vrnil in takoj je vstala. Ukazal je, naj ji dajo jesti.

⁵⁶Njeni starši so bili čisto iz sebe. Naročil pa jim je, naj nikomur ne povedo, kaj se je zgodilo.

Luka 9

Jezus razpošlje dvanajstere

(Mt 10,5–15; Mr 6,7–13)

¹Poklical je k sebi dvanajstere ter jim dal moč in oblast nad vsemi demoni in za ozdravljanje bolezni.

²Poslal jih je oznanjat Božje kraljestvo in ozdravljat bolnike.

³Rekel jim je: »Ničesar ne jemljite na pot, ne palice ne torbe ne kruha ne denarja; tudi ne imejte dveh oblek.

⁴V katero koli hišo stopite, ostanite tam in od tam pojdite dalje.

⁵In kjer vas ne sprejmejo, si otresite prah z nog, ko odidete iz tistega kraja, v pričevanje proti njim.«

⁶Razšli so se in hodili od vasi do vasi ter povsod oznanjali evangelij in ozdravljali.

Herodova zbeganost

(Mt 14,1–12; Mr 6,14–29)

⁷Herod, četrtni oblastnik, je slišal, kaj vse se je zgodilo, in je bil zbegan, kajti nekateri so govorili: »Janez je bil obujen od mrtvih;«

⁸drugi: »Elija se je pojavil;« in spet drugi: »Eden od starodavnih prerokov je vstal.«

⁹Herod je rekel: »Janeza sem jaz dal obglaviti; kdo pa je ta, o katerem slišim take reči?« In prizadeval si je, da bi ga videl.

Jezus nasiti pet tisoč mož

(Mt 14,13–21; Mr 6,30–44; Jn 6,1–14)

¹⁰Apostoli so se vrnili in mu pripovedovali o vsem, kar so storili. Vzel jih je s seboj in se umaknil sam zase proti mestu, ki se imenuje Betsajda.

¹¹Ko so množice to izvedele, so šle za njim. Sprejel jih je in jim govoril o Božjem kraljestvu ter ozdravljaj vse, ki so bili potrebni ozdravljenja.

¹²Medtem se je dan začel nagibati. Pristopili so dvanajsteri in mu rekli: »Odpústi množico, naj gre v bližnje vasi in zaselke, da prenoči in si najde živeža; tukaj smo na pustem kraju.«

¹³Dejal jim je: »Dajte jim vi jesti!« Oni pa so rekli: »Nimamo več kot pet hlebov in dve ribi, razen če gremo in kupimo hrano za vse to ljudstvo.«

¹⁴Bilo pa je okoli pet tisoč mož. Dejal je svojim učencem: »Posedite jih v skupinah približno po petdeset.«

¹⁵Storili so tako in vse posedli.

¹⁶Tedaj je vzel tistih pet hlebov in dve ribi, se ozrl v nebo, jih blagoslovil, razlomil in dajal učencem, da so jih delili med množico.

¹⁷Vsi so jedli in se nasitili. Pobrli so, kar jim je ostalo, in tega je bilo za dvanajst košar koščkov.

Peter izpove vero

(Mt 16,13–19; Mr 8,27–29)

¹⁸Ko je nekoč na samem molil, so bili z njim učenci in vprašal jih je: »Kaj pravijo množice, kdo sem?«

¹⁹Odgovorili so: »Janez Krstnik, drugi: Elija, spet drugi pa, da je vstal eden od starodavnih prerokov.«

²⁰Nato jim je rekel: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Peter je odgovoril: »Božji Maziljenec.«

Jezus prvič napove svojo smrt in vstajenje

(Mt 16,20–28; Mr 8,30–9,1)

²¹Strogo jim je prepovedal, da bi to komu pripovedovali.

²²Rekel je: »Sin človekov mora veliko pretrpeti. Starešine ljudstva, véliki duhovniki in pismouki ga bodo zavrgli in umorili, in tretji dan bo obujen.«

²³Vsem pa je govoril: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.

²⁴Kdor namreč hoče svoje življenje rešiti, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo rešil.

²⁵Kaj namreč pomaga človeku, če si ves svet pridobi, sebe pa pogubi ali zapravi?

²⁶Kdor se sramuje mene ali mojih besed, se ga bo sramoval Sin človekov, ko bo prišel v svojem veličastvu in veličastvu Očeta in svetih angelov.

²⁷Resnično, povem vam: Nekateri od tukaj stoječih res ne bodo okusili smrti, dokler ne bodo videli Božjega kraljestva.«

Jezusova spremenitev

(Mt 17,1–8; Mr 9,2–8)

²⁸Nekako osem dni po teh besedah je vzel s seboj Petra, Janeza in Jakoba in šel na goro molit.

²⁹Medtem ko je molil, se je videz njegovega obličja spremenil in njegova oblačila so belo sijala.

³⁰In glej, dva moža sta se pogovarjala z njim; bila sta Mojzes in Elija.

³¹Prikazala sta se v veličastvu in govorila o njegovem izhodu, ki ga bo dopolnil v Jeruzalemu.

³²Petra in ona dva, ki sta bila z njim, pa je premagal spanec. Ko so se zdramili, so videli njegovo veličastvo in ona dva moža, ki sta stala ob njem.

³³In ko sta odhajala od njega, je Peter rekel Jezusu: »Učenik, dobro je, da smo tukaj. Postavimo tri šotore: tebi enega, Mojzesu enega in Eliju enega.« Ni namreč vedel, kaj govori.

³⁴Medtem ko je to govoril, pa se je naredil oblak in jih obsenčil, in ko so šli v oblak, jih je obšla groza.

³⁵Iz oblaka se je zaslišal glas: »Ta je moj Sin, moj Izvoljenec, njega poslušajte!«

³⁶In ko se je ta glas zaslišal, je bil Jezus sam. Oni pa so molčali in tiste dni niso nikomur povedali, kaj so videli.

Jezus ozdravi božjastnega dečka

(Mt 17,14–18; Mr 9,14–27)

³⁷Ko so šli naslednji dan z gore, mu je prišla naproti velika množica.

³⁸Neki mož iz množice je zavpil: »Učitelj, prosim te, ozri se na mojega sina, ker je moj edinec!

³⁹Glej, neki duh ga napada, in nenadoma vpije. Stresa ga, da se peni, in ga le stežka zapusti, tako da ga do kraja stre.

⁴⁰Prosil sem tvoje učence, da bi ga izgnali, pa ga niso mogli.«

⁴¹Jezus je odgovoril: »O neverni in pokvarjeni rod! Do kdaj bom pri vas in vas prenašal? Privedi sina sèm!«

⁴²Medtem ko je prihajal, ga je demon vrgel in stresel. Jezus je zapretil nečistemu duhu, dečka ozdravil in ga izročil očetu.

⁴³Vsi so strmeli nad Božjo veličino.

Jezus drugič napove svoje trpljenje

(Mt 17,22–23; Mr 9,30–32)

Ko so se vsi čudili temu, kar je delal, je rekel svojim učencem:

⁴⁴»Dobro prisluhnite tem besedam. Sin človekov bo namreč izročen v človeške roke.«

⁴⁵Oni pa niso razumeli te besede; bila jim je prikrita, da je niso zaznali, vendar so se ga o tej besedi bali vprašati.

Kdo je največji
(Mt 18,1–5; Mr 9,33–37)

⁴⁶Vanje je prišla misel, kateri izmed njih je največji.

⁴⁷Jezus pa je poznal misli njihovih src. Vzel je otroka, ga postavil poleg sebe

⁴⁸in jim rekel: »Kdor sprejme tega otroka v mojem imenu, mene sprejme, in kdor mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal. Kdor je namreč med vami vsemi najmanjši, ta je velik.«

Kdor ni proti vam, je za vas
(Mr 9,38–40)

⁴⁹Janez je odgovoril: »Učenik, nekoga smo videli, da je v tvojem imenu izganjal demone, in smo mu branili, ker ne hodi z nami.«

⁵⁰Jezus pa mu je rekel: »Ne branite! Kdor namreč ni proti vam, je za vas.«

Jezus na poti v Jeruzalem
Samarijska vas noče sprejeti Jezusa

⁵¹Ko so se dopolnjevali dnevi, da bi bil vzet v nebesa, se je tudi sam trdno odločil iti v Jeruzalem.

⁵²Pred seboj je poslal svoje glasnike, ki so spotoma prišli v neko samarijsko vas, da bi vse pripravili zanj;

⁵³vendar ga tam niso sprejeli, ker je bil namenjen v Jeruzalem.

⁵⁴Ko sta to videla učenca Jakob in Janez, sta rekla: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?«

⁵⁵Jezus se je obrnil k njima in ju pograjal.

⁵⁶Nato so odpotovali v drugo vas.

Rad bi hodil za Jezusom
(Mt 8,19–22)

⁵⁷Ko so potovali, mu je med potjo nekdo rekel: »Za teboj bom hodil, kamor koli pojdeš.«

⁵⁸Jezus pa mu je dejal: »Lisice imajo brloge in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslonil.«

⁵⁹Nekomu drugemu pa je rekel: »Hôdi za menoj!« A ta je dejal: »Gospod, dovôli mi, da prej grem in pokopljem svojega očeta.«

⁶⁰Rekel mu je: »Pústi, naj mrtvi pokopljejo svoje mrtve, ti pa pojdi in oznanjaj Božje kraljestvo!«

⁶¹Spet drug mu je rekel: »Hodil bom za teboj, Gospod, a dovôli mi, da se prej poslovim od svojih domačih.«

⁶²Jezus pa mu je dejal: »Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.«

Luka 10

Jezus pošlje dvainsedemdeset učencev

¹Potem je Gospod določil še drugih dvainsedemdeset in jih poslal pred seboj po dva in dva v vsako mesto in kraj, kamor je sam nameraval iti.

²Rekel jim je: »Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosíte torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev.

³Pojdite! Pošiljam vas kakor jagnjeta med volkove.

⁴Ne nosíte s seboj ne denarnice ne torbe ne sandal in spotoma nikogar ne pozdravljajte!

⁵V katero koli hišo pridete, recite najprej: »Mir tej hiši!«

⁶In če bo v njej sin miru, bo na njem počival vaš mir; če pa ne, se mir povrne k vam.

⁷V tisti hiši ostanite ter jejte in pijte, kar vam dajo, kajti delavec je vreden svojega plačila. Ne hodíte iz hiše v hišo.

⁸V katero koli mesto pridete in vas sprejmejo, jejte, s čimer vam postrežejo.

⁹Ozdravljajte bolnike, ki so v njem, in jim govorite: »Približalo se vam je Božje kraljestvo.«

¹⁰V katero koli mesto pa pridete in vas ne sprejmejo, pojdite na njegove ulice in recite:

¹¹»Tudi prah vašega mesta, ki se je prijel naših nog, otresamo na vas, vendar véдите, da se je približalo Božje kraljestvo.«

¹²Povem vam: Sódomi bo na tisti dan laže kakor temu mestu.«

Gorje nespokorjenim mestom

(Mt 11,20–24)

¹³»Gorje ti, Horazín! Gorje ti, Betsajda! Če bi se v Tiru in Sidónu zgodila mogočna dela, ki so se zgodila v vaju, bi se že zdavnaj spokorila, sedeč v raševini in pepelu.

¹⁴Toda Tiru in Sidónu bo ob sodbi laže kakor vama.

¹⁵In ti, Kafarnáum! Se boš mar do neba povzdignil? Do podzemlja se boš pogreznil.

¹⁶Kdor posluša vas, posluša mene, kdor pa zavrača vas, zavrača mene. In kdor zavrača mene, zavrača tistega, ki me je poslal.«

Dvainsedemdeseteri se vrnejo

¹⁷Dvainsedemdeseteri so se veseli vrnili in govorili: »Gospod, celo demoni so nam pokorni v tvojem imenu.«

¹⁸In rekel jim je: »Gledal sem satana, ki je kakor blisk padel z neba.

¹⁹Glejte, dal sem vam oblast stopati na kače in škorpijone ter na vsakršno sovražnikovo moč. In nič vam ne bo škodovalo.

²⁰Vendar se ne veselite nad tem, da so vam duhovi pokorni, ampak se veselite, ker so vaša imena zapisana v nebesih.«

Jezusovo veselje

(Mt 11,25–27; 13,16–17)

²¹Prav tisto uro se je razveselil v Svetem Duhu in rekel: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikril modrim in razumnim, razodel pa otročičem. Da, Oče, kajti tako ti je bilo všeč.

²²Vse mi je izročil moj Oče. Nihče ne spoznava, kdo je Sin, razen Očeta, in nihče, kdo je Oče, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti.«

²³Tedaj se je obrnil k učencem in jim na samem rekel: »Blagor očem, ki vidijo, kar vi gledate!

²⁴Povem vam namreč: Veliko prerokov in kraljev je hotelo videti, kar vi gledate, pa niso videli, in slišati, kar vi poslušate, pa niso slišali.«

Usmiljeni Samarijan

²⁵Tedaj je vstal neki učitelj postave, in da bi ga preizkušal, mu je rekel: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?«

²⁶On pa mu je dejal: »Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?«

²⁷Ta je odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.«

²⁸»Prav si odgovoril,« mu je rekel, »to delaj in boš živel.«

²⁹Ta pa je hotel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: »In kdo je moj bližnji?«

³⁰Jezus je odgovoril: »Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli.

³¹Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo.

³²Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo.

³³Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil.

³⁴Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj.

³⁵Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.«

³⁶Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?«

³⁷Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!«

Obisk pri Marti in Mariji

³⁸Ko so potovali, je prišel v neko vas in žena z imenom Marta ga je sprejela v svojo hišo.

³⁹Imela je sestro, ki ji je bilo ime Marija. Ta je sedla h Gospodovim nogam in poslušala njegove besede,

⁴⁰Marta pa je imela s postrežbo veliko dela. Pristopila je in rekla: »Gospod, ti ni mar, da me je sestra pustila samo streči? Reci ji vendar, naj mi pomaga!«

⁴¹Gospod ji je odgovoril: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te veliko stvari,

⁴²a le eno je potrebno. Marija si je izvolila dobri del, ki ji ne bo odvzet.«

Luka 11

O molitvi

(Mt 6,9–15; 7,7–11)

¹Nekoč je na nekem kraju molil. Ko je nehal, mu je eden izmed njegovih učencev dejal: »Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence.«

²Rekel jim je: »Kadar molite, recite: Oče! Posvečeno bodi tvoje ime. Pridi tvoje kraljestvo.

³Naš vsakdanji kruh nam dajaj od dne do dne

⁴in odpusti nam naše grehe, saj tudi sami odpuščamo vsakomur, ki nam je dolžan, in ne vpelji nas v skušnjava!«

⁵In rekel jim je: »Kdo izmed vas, ki ima prijatelja, bo prišel opolnoči k njemu in mu rekel: »Prijatelj, posodi mi tri hlebe kruha,

⁶kajti k meni je s potovanja prišel prijatelj in mu nimam s čim postreči,«

⁷in mu bo oni znotraj odgovoril: »Ne nadleguj me! Vrata so že zaprta in moji otroci z menoj v postelji, ne morem vstati in ti dati.«

⁸Povem vam: Če ne bo vstal in mu dal zato, ker je njegov prijatelj, bo zaradi njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje.

⁹Tudi jaz vam pravim: Prosíte in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!

¹⁰Kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.

¹¹Ali je med vami oče, ki bo dal svojemu sinu kačo, če ga bo prosil za ribo?

¹²Ali mu bo dal škorpijona, če ga bo prosil za jajce?

¹³Če torej vi, ki ste hudobni, znate dajati svojim otrokom dobre darove, koliko bolj bo nebeški Oče dal Svetega Duha tistim, ki ga prosijo.«

Jezus in Bélcebub

(Mt 12,22–30; Mr 3,20–27)

¹⁴Jezus je izganjal demona, ki je bil nem. Ko je demon šel ven, je nemi spregovoril. Množice so se začudile,

¹⁵nekateri izmed njih pa so rekli: »Z Bélcebubom, poglavarjem demonov, izganja demone.«

¹⁶Tudi drugi so ga preizkušali in so zahtevali od njega znamenje z neba.

¹⁷On pa je poznal njihove misli in jim je rekel: »Vsako kraljestvo, ki je razdeljeno proti sebi, se opustoši in hiša se na hišo zruši.

¹⁸Če pa je tudi satan razdeljen proti sebi, kako bo obstalo njegovo kraljestvo, ko pravite, da z Bélcebubom izganjam demone?

¹⁹Če namreč jaz z Bélcebubom izganjam demone, s kom jih izganjajo vaši sinovi? Zato bodo oni vaši sodniki.

²⁰Če pa z Božjim prstom izganjam demone, potem je prišlo k vam Božje kraljestvo.

²¹Ko močni z orožjem varuje svoj dom, je varno njegovo premoženje.

²²Ko pa pride močnejši od njega in ga premaga, mu vzame vse orožje, na katero se je zanašal, in razdeli svoj plen.

²³Kdor ni z menoj, je proti meni, in kdor z menoj ne zbira, raztresa.«

Nečisti duh se vrne

(Mt 12,43–45)

²⁴»Kadar nečisti duh odide iz človeka, hodi po suhih krajih in išče pokoja, in ga ne najde. Tedaj pravi: »Vrnil se bom v svojo hišo, iz katere sem odšel.«

²⁵Ko pride, jo najde pometeno in urejeno.

²⁶Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših od sebe, in gredo vanjo ter tam prebivajo. Nazadnje je s takim človekom huje, kot je bilo na začetku.«

Pravi blagor

²⁷Ko je to govoril, je neka žena iz množice povzdignila glas in mu rekla: »Blagor telesu, ki te je nosilo, in prsim, ki so te dojile!«

²⁸On pa je rekel: »Še bolj blagor tistim, ki Božjo besedo poslušajo in se po njej ravnaajo.«

Zahteva po znamenju

(Mt 12,38–42; Mr 8,12)

²⁹Ko so se zbirale množice, je začel govoriti: »Ta rod je pokvarjen rod. Išče znamenje, pa mu ne bo dano znamenje razen Jonovega znamenja.

³⁰Kakor je bil Jona znamenje Ninivljanom, tako bo tudi Sin človekov temu rodu.

³¹Kraljica Juga bo ob sodbi vstala z možmi tega rodu in jih obsodila, kajti prišla je s konca zemlje, da bi slišala Salomonovo modrost; in glejte, več kakor Salomon je tukaj.

³²Ninivljani bodo ob sodbi vstali s tem rodом in ga obsodili, kajti spreobrnilo so se ob Jonovem oznanilu; in glejte, več kakor Jona je tukaj.«

Luč telesa

(Mt 5,15; 6,22–23)

³³»Nihče ne prižiga svetilke in je ne postavlja na skrit kraj ali pod mernik, ampak na podstavek, da tisti, ki vstopajo, vidiijo luč.

³⁴Svetilka telesa je tvoje oko. Kadar je tvoje oko čisto, je svetlo tudi vse tvoje telo, če pa je pokvarjeno, je tudi tvoje telo temačno.

³⁵Glej torej, ali ni morda luč, ki je v tebi, tema!

³⁶Če je namreč vse tvoje telo svetlo in ni noben njegov del temačen, bo svetlo vse, kakor tedaj, ko te svetilka osvetljuje z bleskom.«

Jezus obtožuje farizeje in pismouke

(Mt 23,1–36; Mr 12,38–40; Lk 20,45–47)

³⁷Ko je to povedal, ga je neki farizej prosil, naj obeduje pri njem. Vstopil je in sedel.

³⁸Ko je farizej to videl, se je čudil, da se pred jedjo ni umil.

³⁹ Gospod pa mu je rekel: »Vi farizeji sicer res čistite kozarec in krožnik od zunaj, znotraj pa ste polni pohlepa in hudobije.

⁴⁰Kako ste nespametni! Ali ni tisti, ki je naredil zunanost, naredil tudi notranjosti?

⁴¹Dajte raje v miloščino to, kar je znotraj, in glejte, vse vam bo čisto.

⁴²Toda gorje vam, farizeji! Desetino dajete od mete in rutice in vsakovrstne zelenjave, zanemarjate pa pravičnost in Božjo ljubezen. To bi bilo treba storiti in onega ne opustiti.

⁴³Gorje vam, farizeji, ker imate radi prve sedeže v shodnicah in pozdrave na trgih!

⁴⁴Gorje vam, ker ste kakor grobovi, ki se ne vidijo, in ljudje hodijo po njih, ne da bi vedeli.«

⁴⁵Nekdo od učiteljev postave mu je odgovoril: »Učitelj, s takim govorjenjem žališ tudi nas.«

⁴⁶On pa je rekel: »Gorje tudi vam, učitelji postave, ker nalagate ljudem neznosna bremena, sami pa se bremen niti z enim prstom ne dotaknete!

⁴⁷Gorje vam, ker zidate grobnice prerokom, ki so jih vaši očetje umorili!

⁴⁸S tem izpričujete in potrjujete dela svojih očetov, kajti oni so jih umorili, vi pa jim zidate.

⁴⁹Zato je tudi rekla Božja Modrost: »Poslala bom k njim preroke in apostole. Nekateri izmed njih bodo umorili in preganjali,

⁵⁰da se bo od tega rodu terjala kri vseh prerokov, ki je bila prelita od stvarjenja sveta:

⁵¹od Abelove krvi do krvi Zaharija, ki je bil ubit med oltarjem in svetiščem.« Da, povem vam, od tega rodu se bo terjala.

⁵²Gorje vam, učitelji postave, ker ste vzeli ključ spoznanja. Sami niste vstopili, tistim pa, ki so hoteli vstopiti, ste to preprečili.«

⁵³Ko je odšel od tam, so pismouki in farizeji začeli močno pritiskati nanj in skušali še marsikaj izvabiti iz njega,

⁵⁴zraven pa so prežali, da bi ujeli kaj iz njegovih ust.

Luka 12

Jezus svari pred hinavščino

¹Medtem se je zbralo na tisoče ljudi, tako da so hodili drug po drugem. Jezus je najprej začel govoriti svojim učencem: »Varujte se farizejskega kvasa, ki je hinavščina.

²Nič ni prikritega, kar se ne bo razodelo, in skritega, kar se ne bo spoznalo.

³Zato se bo vse, kar ste rekli v temi, slišalo v luči, in kar ste v sobah povedali na uho, se bo oznanjalo na strehah.«

Koga se je treba bati

(Mt 10,28–31)

⁴»Vam, svojim prijateljem, pa pravim: Ne bojte se tistih, ki umorijo telo, potem pa ne morejo storiti nič več.

⁵Pokazal vam bom, koga se bojte. Bojte se tistega, ki ubije in ima potem oblast vreči v peklenko dolino. Da, rečem vam, tega se bojte!

⁶Ali ne prodajajo pet vrabcev za dva novčiča? In vendar Bog ni pozabil na nobenega od njih.

⁷Vam pa so celo vsi lasje na glavi prešteti. Ne bojte se! Vredni ste več kakor veliko vrabcev.«

Kristusa je treba priznati pred ljudmi

(Mt 10,32–33; 12,32; 10,19–20)

⁸»Toda povem vam: Vsakega, ki bo priznal mene pred ljudmi, bo tudi Sin človekov priznal pred Božjimi angeli.

⁹Kdor pa bo zatajil mene pred ljudmi, bo zatajen pred Božjimi angeli.

¹⁰Vsakemu, ki izgovori besedo zoper Sina človekovega, bo odpuščeno; tistemu pa, kdor izgovori kletev zoper Svetega Duha, ne bo odpuščeno.

¹¹Kadar vas bodo vlačili pred shodnice, pred vladarje in oblasti, ne skrbite, kakobi se zagovarjali ali kaj bi rekli,

¹²kajti Sveti Duh vas bo poučil tisto uro, kaj je treba reči.«

Prilika o nespametnem bogatašu

¹³Nekdo iz množice mu je rekel: »Učitelj, reci mojemu bratu, naj deli dediščino z menoj.«

¹⁴On pa mu je dejal: »Človek, kdo me je postavil za sodnika ali delivca nad vaju?«

¹⁵In rekel jim je: »Pazíte in varujte se vsake pohlepnosti, kajti življenje nikogar ni v obilju iz njegovega premoženja.«

¹⁶Povedal jim je priliko: »Nekemu bogatemu človeku je polje dobro obrodilo,

¹⁷zato je v sebi razmišljal: »Kaj naj storim, ker nimam kam spraviti svojih pridelkov?«

¹⁸Rekel je: »Tole bom storil. Podrl bom svoje kašče in zgradil večje. Vanje bom spravil vse svoje žito in dobrine.

¹⁹Tedaj bom rekel svoji duši: Duša, veliko dobrin imaš, shranjenih za vrsto let. Počivaj, jej, pij in bodi dobre volje.«

²⁰Bog pa mu je rekel: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe, in kar si pripravil, čigavo bo?«

²¹Tako je s tistim, ki sebi nabira zaklade, ni pa bogat pred Bogom.«

Skrb in strah
(Mt 6,25–34.19–21)

²²Nato je rekel svojim učencem: »Zato vam pravim: Ne skrbite za življenje, kaj boste jedli, in ne za telo, kaj boste oblekli.

²³Saj je življenje več kot jed in telo več kot obleka.

²⁴Pomislite na vrane: ne sejejo in ne žanjejo. Nimajo ne shrambe ne žitnice in vendar jih Bog hrani. Koliko več kakor ptice ste vredni vi!

²⁵Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo podaljšati svoje življenje za komolec?

²⁶Če torej ne zmorete niti najmanjše reči, kaj ste v skrbih za drugo?

²⁷Pomislite na lilije, kako rastejo. Ne delajo in ne predejo, toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor katera izmed njih.

²⁸Če pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes obstaja in jo jutri vržejo v peč, koliko bolj bo vas, maloverni!

²⁹Zato tudi vi ne iščite, kaj boste jedli in kaj boste pili. Ne delajte si s tem skrbi!

³⁰Vse to namreč iščejo narodi sveta. Vaš Oče vendar ve, da to potrebujete.

³¹Iščite njegovo kraljestvo in to vam bo navrženo.

³²Ne boj se, mala čreda, kajti vaš Oče je sklenil, da vam da kraljestvo.

³³Prodajte svoje premoženje in dajte vbogajme. Naredite si mošnje, ki ne ostarijo, neizčrpen zaklad v nebesih, kamor se tat ne približa in kjer molj ne razjeda.

³⁴Kjer je namreč vaš zaklad, tam bo tudi vaše srce.«

Budni služabnik
(Mt 24,45–51)

³⁵»Vaša ledja naj bodo opasana in svetilke prižgane,

³⁶vi pa bodite podobni ljudem, ki čakajo, kdaj se bo njihov gospodar vrnil s svatbe, da mu odprejo takoj, ko pride in potrka.

³⁷Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel budne! Resnično, povem vam: Opasal se bo in jih posadil za mizo. Pristopil bo in jim stregel.

³⁸In če pride ob drugi ali tretji nočni straži in jih najde takó, blagor jim!

³⁹Vedite pa: Če bi hišni gospodar vedel, ob kateri uri pride tat, ne bi pustil vlomiti v svojo hišo.

⁴⁰Tudi vi bodite pripravljeni, kajti ob uri, ko ne pričakujete, bo prišel Sin človekov.«

⁴¹Peter je rekel: »Gospod, ali pripoveduješ to priliko za nas ali za vse?«

⁴² Gospod je dejal: »Kdo je torej zvesti in preudarni oskrbnik, ki ga bo gospodar postavil nad svojo služinčad, da ji odmeri hrano ob pravem času?

⁴³Blagor tistemu služabniku, ki ga bo njegov gospodar ob prihodu našel, da tako dela!

⁴⁴Resnično, povem vam: Čez vse svoje premoženje ga bo postavil.

⁴⁵Če pa ta služabnik reče v svojem srcu: »Moj gospodar zamuja s svojim prihodom« in začne pretepati hlapce in dekle, pojedati, popivati in se upijanяти,

⁴⁶bo gospodar tega služabnika prišel na dan, ko ga ne pričakuje, in ob uri, za katero ne ve; presekalo ga bo na dvoje in mu dal delež z neverniki.

⁴⁷Kajti tisti služabnik, ki spozna voljo svojega gospodarja, a ničesar ne pripravi in ne dela po njegovi volji, bo hudo tepen.

⁴⁸Tisti pa, ki je ne spozna in stori kaj takega, kar zasluži udarce, bo malo tepen. Od vsakega, ki mu je bilo veliko dano, se bo veliko zahtevalo, in komur so veliko zaupali, bodo od njega toliko več terjali.«

Zaradi Jezusa se delijo duhovi

(Mt 10,34–36)

⁴⁹»Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kako želim, da bi se že razplamtel!

⁵⁰Moram pa prejeti krst in v kakšni stiski sem, dokler se to ne dopolni.

⁵¹Mislite, da sem prišel prinašat mir na zemljo? Ne, vam rečem, ampak razdeljenost.

⁵²Odslej bo namreč v eni hiši pet razdeljenih: trije proti dvema in dva proti trem;

⁵³razdelili se bodo: oče proti sinu in sin proti očetu; mati proti hčeri in hči proti materi; tašča proti svoji snahi in snaha proti tašči.«

Znamenje časa

(Mt 16,2–3)

⁵⁴Tudi množicam je govoril: »Kadar vidite, da se na zahodu dviga oblak, takoj pravite: ›Dež prihaja,‹ in tako se zgodi.

⁵⁵Kadar pa piha jug, pravite: ›Vročina bo,‹ in je res.

⁵⁶Hinavci! Obličje zemlje in neba znate presojudati, kako da ne znate presojudati tega časa?«

Spravi se s tožnikom

(Mt 5,25–26)

⁵⁷»Zakaj tudi sami od sebe ne presojudate, kaj je prav?

⁵⁸Kadar greš s svojim nasprotnikom k oblastniku, med potjo stôri vse, da se pobotaš z njim in te ne privleče pred sodnika. Sodnik te bo izročil pazniku, paznik pa vrgel v ječo.

⁵⁹Povem ti: Ne prideš od tam, dokler ne plačaš vse do zadnjega novčiča.«

Luka 13

Spreobrnjenje ali pogubljenje

¹Prav v tistem času je bilo tam navzočih nekaj ljudi, ki so mu pripovedovali o Galilejcih, katerih kri je Pilat pomešal z njihovimi žrtvami.

²Odgovoril jim je: »Mar mislite, da so bili ti Galilejci večji grešniki kakor vsi drugi Galilejci, ker so to pretrpeli?

³Povem vam, da ne. A če se ne spreobrnate, boste vsi enako pokončani.

⁴Ali pa onih osemnajst, na katere se je podrl stolp v Síloi in jih ubil, mar mislite, da so bili večji dolžniki kakor vsi drugi prebivalci Jeruzalema?

⁵Povem vam, da ne. A če se ne spreobrnate, boste vsi prav tako pokončani.«

Prilika o nerodovitni smokvi

⁶In povedal je tole priliko: »Nekdo je imel v svojem vinogradu zasajeno smokvo. Prišel je iskat sad na njej, pa ga ni našel.

⁷Rekel je svojemu vinogradniku: »Glej, tri leta je že, kar hodim iskat sad na tej smokvi, pa ga ne najdem. Posekaj jo, čemú izčrpava zemljo?«

⁸Ta pa mu je odgovoril: »Gospod, pústi jo še letos, da jo okopljem in pognojim.

⁹Morda bo naposled obrodila sad; če pa ne, jo boš posekal.«

Jezus v soboto ozdravi sključeno ženo

¹⁰V soboto je učil v neki shodnici.

¹¹In glej, tam je bila tudi žena, ki je že osemnajst let imela duha bolezni. Bila je sključena in se sploh ni mogla vzravhati.

¹²Ko jo je Jezus videl, jo je poklical k sebi in ji rekel: »Žena, rešena si svoje bolezni.«

¹³Položil je nanjo roke in takoj se je vzravnala in slavila Boga.

¹⁴Oglasil pa se je predstojnik shodnice. Nejevoljen je bil, ker jo je Jezus ozdravil v soboto, in je govoril množici: »Šest dni je, v katerih je treba delati. Ob teh dneh torej prihajajte in se dajajte zdraviti, ne pa na sobotni dan.«

¹⁵ Gospod pa mu je odgovoril: »Hinavci! Ali ne odveže vsak od vas v soboto svojega vola ali osla od jasli in ga žene napajat?

¹⁶Te pa, ki je Abrahamova hči in jo je satan zvezal za – poslušajte – osemnajst let, ni bilo potrebno rešiti te vezi na sobotni dan?«

¹⁷Ko je to govoril, je bilo vse njegove nasprotnike sram, vsa množica pa se je veselila vseh veličastnih reči, ki jih je delal.

Prilika o gorčičnem zrnju in kvasu

(Mt 13,31–33; Mr 4,30–32)

¹⁸Tedaj je govoril: »Čému je podobno Božje kraljestvo in čému naj ga primerjam?

¹⁹Podobno je gorčičnemu zrnju, ki ga je človek vzel in vsejal na svojem vrtu. Zrastlo je in se razvilo v drevo in ptice neba so gnezstile na njegovih vejah.«

²⁰In spet je rekel: »Čému naj primerjam Božje kraljestvo?

²¹Podobno je kvasu, ki ga je vzela žena in ga umesila v tri merice moke, dokler se ni vse prekvasilo.«

Ozka vrata

(Mt 7,13–14.21–23)

²²Ko je učil na poti v Jeruzalem, je šel skozi mesta in vasi.

²³Tedaj mu je nekdo rekel: »Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili?« On pa jim je dejal:

²⁴»Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: Veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli.

²⁵Ko bo hišni gospodar vstal in vrata zaprl, boste ostali zunaj. Začeli boste trkati na vrata in govoriti: »Gospod, odpri nam!« Pa vam bo odvrnil: »Ne vem, od kod ste.«

²⁶Tedaj mu boste začeli govoriti: »Pred teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil,«

²⁷toda rekel vam bo: »Ne vem, od kod ste. Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico!«

²⁸Tam bo jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama, Izaka in Jakoba in vse preroke v Božjem kraljestvu, sebe pa vržene ven.

²⁹Prišli bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v Božjem kraljestvu.

³⁰In glej, so zadnji, ki bodo prvi, in so prvi, ki bodo zadnji.«

Jezus toži nad Jeruzalemom

(Mt 23,37–39)

³¹Tisto uro je pristopilo nekaj farizejev in so mu rekli: »Odidi in pojdi od tod, kajti Herod te hoče umoriti.«

³²Rekel jim je: »Pojdite in recite temu lisjaku: Glej, izganjam demone in ozdravljam še danes in jutri, in tretji dan bom dosegel cilj.

³³Vendar moram danes, jutri in pojutrišnjem nadaljevati pot, ker ni možno, da bi prerok umrl zunaj Jeruzalema.

³⁴Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke kakor koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli!

³⁵Glejte, vaša hiša je zapuščena. In povem vam: Ne boste me videli, dokler ne porečete: »Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!«

Luka 14

Jezus ozdravi vodeničnega

¹Ko je v soboto prišel na obed v hišo nekega prvaka med farizeji, so ga ti opazovali.

²In glej, pred njim se je znašel neki človek, ki je imel vodenico.

³Jezus je nagovoril učitelje postave in farizeje: »Ali je dovoljeno v soboto zdraviti ali ne?«

⁴Oni pa so molčali. In prijel je bolnika, ga ozdravil in odslovil.

⁵Njim pa je rekel: »Komu izmed vas bo sin ali vol padel v vodnjak in ga ne bo takoj, na sobotni dan, potegnil ven?«

⁶In na to mu niso mogli odgovoriti.

Pouk gostom in gostitelju

⁷Povabljenim je povedal priliko, ko je opazoval, kako si izbirajo prve sedeže. Govoril jim je:

⁸»Kadar te kdo povabi na svatbo, ne sédaj na prvo mesto, ker je lahko povabljen kdo, ki je imenitnejši od tebe,

⁹pa bo prišel tisti, ki je povabil tebe in njega, in ti rekel: »Daj prostor temu!« Takrat se boš začel v sramoti presedati na zadnje mesto.

¹⁰Kadar si povabljen, pojdi in sédi na zadnje mesto, da ti reče tisti, ki te je povabil, ko pride: »Prijatelj, pomakni se više!« Takrat boš počaščen vpričo vseh, ki so s teboj pri mizi;

¹¹kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

¹²Tistemu, ki ga je povabil, pa je govoril: »Kadar prirejaš kosilo ali večerjo, ne vabi ne prijateljev ne bratov ne sorodnikov ne bogatih sosedov, da te morda tudi oni ne povabijo in ti povrnejo.

¹³Nasprotno, kadar prirejaš gostijo, povabi uboge, pohabljene, hrome, slepe,

¹⁴in blagor tebi, ker ti ne morejo povrniti; povrnjeno ti bo namreč ob vstajenju pravičnih.«

Prilika o veliki gostiji

(Mt 22,1–10)

¹⁵Ko je to slišal nekdo izmed tistih, ki so sedeli pri mizi, mu je rekel: »Blagor tistemu, ki bo obedoval v Božjem kraljestvu!«

¹⁶On pa mu je rekel: »Neki človek je priredil veliko večerjo in jih je mnogo povabil nanjo.

¹⁷Ko je bil čas za večerjo, je poslal svojega služabnika povabljenim povedat, naj pridejo, ker je že vse pripravljeno.

¹⁸Vsi pa so se začeli v en glas opravičevati. Prvi mu je rekel: »Njivo sem kupil in si jo moram iti ogledat; prosim te, imej me za opravičenega!«

¹⁹Drugi je dejal: »Pet jarmov volov sem kupil in jih grem preizkusit; prosim te, imej me za opravičenega!«

²⁰Spet drugi mu je rekel: »Oženil sem se in zato ne morem priti.«

²¹Služabnik se je vrnil in to sporočil svojemu gospodarju. Tedaj se je hišni gospodar razsrdil in dejal svojemu služabniku: »Pojdi brž na mestne ceste in ulice in pripelji sem uboge in pohabljene, slepe in hrome.«

²²Služabnik je rekel gospodarju: »Gospod, zgodilo se je, kar si naročil, in še je prostor.«

²³Tedaj je gospodar rekel služabniku: »Pojdi na pota in vzdolž ograj in prisili ljudi, naj vstopijo, da se napolni moja hiša.

²⁴Kajti povem vam: Nobeden izmed onih povabljenih mož ne bo okusil moje večerje.«

Odpoved vsemu

(Mt 10,37–38)

²⁵Z njim so potovale velike množice. Obrnil se je in jim rekel:

²⁶»Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec.

²⁷Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec.

²⁸Kdo izmed vas, ki hoče zidati stolp, prej ne séde in ne preračuna stroškov, ali ima dovolj, da ga dokonča?

²⁹Sicer se lahko zgodi, da postavi temelj, zidave pa ne more dokončati; in vsi, ki bi to videli, bi se mu začeli posmehovati

³⁰in bi govorili: »Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dokončati.«

³¹Ali: kateri kralj, ki gre na vojsko proti drugemu kralju, ne bo prej sédel in se posvetoval, ali se more z deset tisoč možmi postaviti po robu njemu, ki prihaja nadenj z dvajset tisoči?

³²Če se ne more, pošlje poslanstvo, ko je oni še daleč, in sprašuje, kakšni so pogoji za mir.

³³Takó torej nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.«

Pokvarjena sol

(Mt 5,13; Mr 9,50)

³⁴»Sol je sicer dobra, če se pa tudi sol pokvari, s čim se bo popravila?

³⁵Ni uporabna ne za zemljo ne za gnoj; proč jo mečejo. Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!«

Luka 15

Prilika o izgubljeni ovci

(Mt 18,12–14)

- ¹Približevali so se mu vsi cestninarji in grešniki, da bi ga poslušali.
- ²Farizeji in pismouki pa so godrnjali in govorili: »Ta sprejema grešnike in já z njimi.«
- ³Tedaj jim je povedal tole priliko:
- ⁴»Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa izgubi eno od njih, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde?
- ⁵In ko jo najde, jo vesel zadene na rame.
- ⁶Ko pride domov, skliče prijatelje in sosedo ter jim pravi: »Veselite se z menoj, kajti našel sem ovco, ki se je izgubila.«
- ⁷Povem vam: Prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja.«

Prilika o izgubljeni drahmi

- ⁸»Ali: katera žena, ki ima deset drahem, če izgubi eno, ne prižge svetilke in ne pomete hiše ter skrbno ne išče, dokler je ne najde?
- ⁹In ko jo najde, skliče prijateljice in sosedo ter pravi: »Veselite se z menoj, kajti našla sem drahmo, ki sem jo izgubila.«
- ¹⁰Povem vam: Prav táko veselje bo vpričo Božjih angelov nad enim grešnikom, ki se spreobrne.«

Prilika o izgubljenem sinu

- ¹¹In rekel je: »Neki človek je imel dva sina.
- ¹²Mlajši med njima je rekel očetu: »Oče, daj mi delež premoženja, ki mi pripada!« In razdelil jima je imetje.
- ¹³Čez nekaj dni je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem pognal svoje premoženje.

¹⁴Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je trpeti pomanjkanje.

¹⁵Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, ki ga je poslal na svoje posestvo past svinje.

¹⁶Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal.

¹⁷Šel je vase in dejal: »Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj umiram od lakote.

¹⁸Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj.

¹⁹Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega od svojih najemnikov.«

²⁰In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmili; pritekel je, ga objel in poljubil.

²¹Sin mu je rekel: »Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.«

²²Oče pa je naročil svojim služabnikom: »Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge!

²³Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo!

²⁴Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.« In začeli so se veseliti.

²⁵Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples.

²⁶Poklical je enega izmed služabnikov in ga vprašal: »Kaj je to?«

²⁷Ta mu je rekel: »Tvoj brat je prišel in oče je zaklal pitano tele, ker je dobil zdravega nazaj.«

²⁸Razjezil se je in ni hotel vstopiti. Njegov oče je prišel ven in ga pregovarjal.

²⁹On pa je očetu odgovoril: »Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji.

³⁰Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je z vlačugami uničil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.«

³¹On pa je rekel: »Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje.

³²Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.««

Luka 16

Prilika o krivičnem oskrbniku

¹Nato je govoril svojim učencem: »Živel je neki bogataš, ki je imel oskrbnika in tega so mu zatožili, da zapravlja njegovo premoženje.

²Poklical ga je in mu rekel: »Kaj slišim o tebi? Podaj obračun o svojem oskrbovanju, kajti ne boš več mogel biti moj oskrbnik.«

³Oskrbnik pa je rekel sam pri sebi: »Kaj naj storim, ker mi gospodar jemlje oskrbništvo? Kopáti ne morem, beračiti me je sram.

⁴Vem, kaj bom storil, da me bodo ljudje sprejeli v svoje hiše, ko me bo gospodar odstavil od oskrbništva.«

⁵Poklical je dolžnike svojega gospodarja, vsakega posebej. In rekel je prvemu: »Koliko si dolžan mojemu gospodarju?«

⁶Ta je rekel: »Sto čebrov olja.« On pa mu je dejal: »Vzemi svojo zadolžnico, brž sédi in zapiši: petdeset.«

⁷Spet drugemu je rekel: »Koliko pa si ti dolžan?« Rekel mu je: »Sto kadi žita.« Dejal mu je: »Vzemi zadolžnico in zapiši: osemdeset.«

⁸In gospodar je pohvalil krivičnega oskrbnika, da je preudarno ravnal, kajti sinovi tega veka so do svojega rodu preudarnejši kakor sinovi luči.

⁹Jaz pa vam pravim: Naredite si prijatelje s krivičnim mamonom, da vas sprejmejo v večna bivališča, ko ta propade.

¹⁰Kdor je v najmanjšem zvest, je zvest tudi v velikem, kdor pa je v najmanjšem krivičen, je krivičen tudi v velikem.

¹¹Če torej niste bili zvesti pri ravnanju s krivičnim mamonom, kdo vam bo zaupal, kar je resnično?

¹²In če niste bili zvesti pri tujem, kdo vam bo dal, kar je vaše?

¹³Noben služabnik ne more služiti dvema gospodarjema; ali bo enega sovražil in drugega ljubil, ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne morete služiti Bogu in mamonu.«

Postava in Božje kraljestvo

(Mt 11,12–13)

¹⁴Vse to so poslušali tudi farizeji, ki so bili lakomni na denar, in so se mu posmehovali.

¹⁵On pa jim je rekel: »Vi sebe opravičujete pred ljudmi, toda Bog pozna vaša srca. Kar je pred ljudmi visoko, je pred Bogom gnusoba.

¹⁶Postava in preroki so do Janeza; od tedaj pa se oznanja Božje kraljestvo in vsak si vanj s silo utira pot.

¹⁷Laže bi prešla nebo in zemlja, kakor da bi bila izbrisana ena črtica postave.

¹⁸Vsak, kdor se loči od svoje žene in se oženi z drugo, prešuštvuje, in kdor se z ločeno oženi, prešuštvuje.«

Bogataš in ubogi Lazar

¹⁹Živel je bogataš. Oblačil se je v škrlat in dragoceno tkanino ter se dan na dan sijajno gostil.

²⁰Pri njegovih vratih pa je ležal revež, ki mu je bilo ime Lazar in je imel polno ran po telesu.

²¹Rad bi se najedel tega, kar je padalo z bogataševe mize, in celo psi so prihajali in lizali njegove rane.

²²Revež je umrl, in angeli so ga odnesli v Abrahamovo naročje. Tudi bogataš je umrl in bil pokopan.

²³In ko je v podzemlju trpel muke, je povzdignil oči in od daleč videl Abrahama in Lazarja v njegovem naročju.

²⁴Zaklical je: »Oče Abraham, usmili se me in pošlji Lazarja, da pomoči konec svojega prsta v vodo in mi ohladi jezik, kajti trpim v tem plamenu.«

²⁵Abraham mu je rekel: »Otrok, spomni se, da si v življenju dobil svoje dobro, Lazar pa prav tako húdo; zdaj je on tukaj potolažen, ti pa trpiš.

²⁶Vrh tega je med nami in vami velik prepad, tako da tisti, ki bi hoteli od tod priti k vam, ne morejo, pa tudi od tam se ne da priti k nam.«

²⁷Nato mu je bogataš rekel: »Prosim te torej, oče, da ga pošlješ v hišo mojega očeta.

²⁸Imam namreč pet bratov in posvari naj jih, da tudi oni ne pridejo v ta kraj mučenja!«

²⁹Abraham mu je dejal: »Imajo Mojzesa in preroke, te naj poslušajo!«

³⁰Ta pa mu je odvrnil: »Ne, oče Abraham, toda če pojde kdo od mrtvih k njim, se bodo spreobrnili.«

³¹On pa mu je dejal: »Če ne poslušajo Mojzesa in prerokov, se ne bodo dali prepričati, četudi kdo vstane od mrtvih.««

Luka 17

Nekaj Jezusovih izrekov

(Mt 18,6–7.21–22; Mr 9,42)

¹In rekel je svojim učencem: »Ni mogoče, da bi pohujšanja ne prišla, toda gorje tistemu, po katerem pridejo!

²Bolje je zanj, da mu obesijo mlinski kamen na vrat in ga vržejo v morje, kakor da pohujša enega od teh malih.

³Varujte se! Če tvoj brat greši, ga pograjaj, in če se skesa, mu odpústi.

⁴Če greši sedemkrat na dan zoper tebe in se sedemkrat na dan obrne k tebi ter reče: »Kesam se,« mu odpústi.«

⁵Apostoli so rekli Gospodu: »Pomnôži nam vero!«

⁶ Gospod pa jim je dejal: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej murvi: »Izruj se s koreninami vred in se presadi v morje,« in bi vam bila pokorna.

⁷Kdo izmed vas bo svojemu služabniku, ki orje ali pase, dejal, ko pride s polja: »Pridi brž in sédi za mizo!«

⁸Mar mu ne bo rekel: »Pripravi mi kaj za večerjo, prepaši se in mi strezi, dokler jem in pijem, nato boš ti jedel in pil.«

⁹Se mar zahvaljuje služabniku, ker je naredil, kar mu je bilo ukazano?

¹⁰Tako tudi vi, ko naredite vse, kar vam je bilo ukazano, govorite: »Nekoristni služabniki smo; naredili smo, kar smo bili dolžni narediti.«

Jezus ozdravi deset gobavcev

¹¹Ko je potoval v Jeruzalem, je hodil med Samarijo in Galilejo.

¹²Ko je prispel v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož. Od daleč so se ustavili

¹³in na ves glas govorili: »Jezus, Učenik, usmili se nas!«

¹⁴Ko jih je zagledal, jim je rekel: »Pojdite in pokažite se duhovnikom!« In med potjo so bili očiščeni.

¹⁵Ko je eden izmed njih videl, da je bil ozdravljen, se je vrnil in z močnim glasom slavil Boga.

¹⁶Padel je na obraz pred njegove noge in se mu zahvaljeval; in ta je bil Samarijan.

¹⁷Jezus pa je odgovoril: »Mar ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet?

¹⁸Ali ni bilo nobenega drugega, da bi se vrnil in počastil Boga, razen tega tujca?«

¹⁹In rekel mu je: »Vstani in pojdi! Tvoja vera te je rešila.«

Kako prihaja Božje kraljestvo

(Mt 24,23–28.37–41)

²⁰Ko so ga farizeji vprašali, kdaj pride Božje kraljestvo, jim je odgovoril: »Božje kraljestvo ne pride takó, da bi zbujalo pozornost.

²¹Tudi ne bodo govorili: »Glejte, tukaj je« ali »Tam je,« kajti glejte, Božje kraljestvo je med vami.«

²²Učencem pa je rekel: »Prišli bodo dnevi, ko boste želeli videti enega izmed dni Sina človekovega, pa ga ne boste videli.

²³In govorili vam bodo: »Glejte, tam je« ali »Glejte, tukaj je.« Ne hodíte tja in se ne zaganjajte za njimi!

²⁴Kakor namreč blisk posveti od enega konca neba do drugega, tako bo Sin človekov na svoj dan.

²⁵Prej pa bo moral veliko pretrpeti in biti zavržen od tega rodu.

²⁶Kakor je bilo v Noetovih dneh, takó bo tudi v dneh Sina človekovega:

²⁷jedli so, pili, se ženili in se možile do dne, ko je šel Noe v ladjo in je prišel potop ter vse pokončal.

²⁸Podobno bo, kakor je bilo v Lotovih dneh: jedli so, pili, kupovali, prodajali, sadili in zidali,

²⁹toda na dan, ko je šel Lot iz Sódome, sta padala z neba ogenj in žveplo in vse pokončala.

³⁰Takó bo tudi na dan, ko se bo razodel Sin človekov.

³¹Kdor bo tisti dan na strehi, svoje stvari pa bo imel v hiši, naj ne hodi dol, da bi jih vzel, in kdor bo na polju, naj se ne obrača nazaj.

³²Spomnite se Lotove žene!

³³Kdor bo skušal rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa ga bo izgubil, ga bo rešil.

³⁴Povem vam: Tisto noč bosta dva na eni postelji; eden bo sprejet, drugi puščen.

³⁵Dve bosta skupaj mleli: ena bo sprejeta, druga puščena.«

³⁷Odvrnili so mu: »Kje bo to, Gospod?« Rekel jim je: »Kjer je truplo, tam se bodo zbrali jastrebi.«

Luka 18

Prilika o vdovi in sodniku

¹Povedal jim je še priliko, kako morajo vedno moliti in se ne naveličati.

²Rekel je: »V nekem mestu je bil sodnik, ki se ni bal Boga in se ni menil za človeka.

³In v tistem mestu je bila tudi vdova, ki je prihajala k njemu in ga prosila: »Pomagaj mi do pravice proti mojemu nasprotniku.«

⁴Dolgo ni hotel, potem pa je rekel sam pri sebi: »Čeprav se ne bojim Boga in se ne menim za človeka,

⁵bom tej vdovi, ker me nadleguje, vendarle pomagal do pravice, da me ne bo s svojim prihajanjem izmučila do konca.«

⁶In Gospod je rekel: »Poslušajte, kaj pravi krivični sodnik!

⁷Mar Bog ne bo pomagal do pravice svojim izvoljenim, ki noč in dan vpijejo k njemu? Bo mar odlašal?

⁸Povem vam: Hitro jim bo pomagal do pravice. Toda ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji?«

Prilika o farizeju in cestnarju

⁹Nekaterim, ki so zaupali vase, da so pravični, in so zaničevali druge, je povedal tole priliko:

¹⁰»Dva človeka sta šla v tempelj molit: eden je bil farizej, drugi cestnar.

¹¹Farizej se je postavil in pri sebi molil takóle: »Bog, zahvaljujem se ti, da nisem kakor drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali tudi kakor ta cestnar.

¹²Postim se dvakrat na teden in desetino dajem od vsega, kar dobim.«

¹³Cestnar pa je stal daleč proč in še oči ni hotel vzdigniti proti nebu, ampak se je tolkel po prsih in govoril: »Bog, bodi milostljiv meni grešniku!«

¹⁴Povem vam, ta je šel opravičen domov, oni pa ne; kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

Jezus blagoslavlja otroke

(Mt 19,13–15; Mr 10,13–16)

¹⁵Prinašali so mu tudi majhne otroke, da bi se jih dotaknil. Ko so učenci to videli, so jih grajali.

¹⁶Jezus pa je otroke poklical k sebi in rekel: »Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takšnih je Božje kraljestvo.

¹⁷Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj.«

Bogastvo in hoja za Jezusom

(Mt 19,16–30; Mr 10,17–31)

¹⁸Neki oblastnik ga je vprašal: »Dobri učitelj, kaj naj storim, da bom deležen večnega življenja?«

¹⁹Jezus mu je rekel: »Kaj praviš, da sem dober?! Nihče ni dober razen enega, Boga.

²⁰Zapovedi poznaš: Ne prešuštvuj! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! Spoštuj očeta in mater!«

²¹On pa je rekel: »Vse to sem izpolnjeval od mladosti.«

²²Ko je Jezus to slišal, mu je rekel: »Še eno ti manjka: prodaj vse, kar imaš, razdaj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hodi za menoj!«

²³Ko pa je oni to slišal, je postal zelo žalosten, kajti bil je silno bogat.

²⁴Jezus je videl, da je postal zelo žalosten, in je rekel: »Kako težkó pridejo tisti, ki imajo premoženje, v Božje kraljestvo!

²⁵Laže gre namreč kamela skozi šivankino uho, kakor bogataš pride v Božje kraljestvo.«

²⁶Tisti, ki so to slišali, so rekli: »Kdo se potem more rešiti?«

²⁷Dejal je: »Kar je nemogoče pri ljudeh, je mogoče pri Bogu.«

²⁸Peter je rekel: »Glej, mi smo zapustili vse svoje in šli za teboj.«

²⁹On pa je dejal: »Resnično, povem vam: Nikogar ni, ki bi zaradi Božjega kraljestva zapustil hišo ali ženo ali brate ali starše ali otroke

³⁰in bi ne prejel v tem času veliko več, v prihodnjem veku pa večno življenje.«

Jezus tretjič napove svoje trpljenje

(Mt 20,17–19; Mr 10,32–34)

³¹Zbral je okrog sebe dvanajstere in jim rekel: »Glejte! V Jeruzalem gremo in nad Sinom človekovim bo izpolnjeno vse, kar je pisano po prerokih.

³²Izročen bo namreč poganom, ki ga bodo zasmehovali, z njim grdo ravnali, vanj pljuvali,

³³ga bičali in umorili, in tretji dan bo vstal.«

³⁴Vendar oni niso doumeli nič od tega. Ta govor jim je ostal prikrit in niso razumeli, kar je govoril.

Jezus ozdravi slepega berača pri Jerihi

(Mt 20,29–34; Mr 10,46–52)

³⁵Ko se je bližal Jerihi, je sedel ob poti neki slepi mož, ki je prosil vbogajme.

³⁶Slišal je množico, ki je šla mimo, in spraševal, kaj je to.

³⁷Povedali so mu, da gre mimo Jezus Nazarečan.

³⁸Zavpil je: »Jezus, Davidov sin, usmili se me!«

³⁹Tisti, ki so hodili spredaj, so ga grajali, naj umolkne; on pa je še bolj vpil: »Davidov sin, usmili se me!«

⁴⁰Jezus se je ustavil in ukazal, naj ga pripeljejo k njemu. Ko se mu je približal, ga je vprašal:

⁴¹»Kaj hočeš, da ti storim?« Dejal je: »Gospod, da bi spregledal.«

⁴²Jezus mu je rekel: »Spreglej! Tvoja vera te je rešila.«

⁴³In pri priči je spregledal. Šel je za njim in slavil Boga. Vse ljudstvo, ki je to videlo, je hvalilo Boga.

Luka 19

Jezus in Zahej

- ¹Prišel je v Jeriho in šel skozi mesto.
- ²Tam je bil mož, Zahej po imenu. Bil je višji cestinar in bogat človek.
- ³Poskušal je videti, kdo je Jezus, pa ni mogel zaradi množice, ker je bil majhne postave.
- ⁴Stekel je naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga videl, kajti moral bi iti tam mimo.
- ⁵Ko je Jezus prišel na tisti kraj, je pogledal gor in mu rekel: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši.«
- ⁶In takoj je splezal dol in ga z veseljem sprejel.
- ⁷Ko so to videli, so vsi godrnjali in govorili: »Ustavil se je pri grešnem človeku!«
- ⁸Zahej pa je vstal in rekel Gospodu: »Gospod, glej, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga v čem prevaral, mu povrnem četverno.«
- ⁹Jezus pa mu je rekel: »Danes je v to hišo prišlo odrešenje, ker je tudi on Abrahamov sin.
- ¹⁰Sin človekov je namreč prišel iskat in rešit, kar je izgubljeno.«

Prilika o desetih minah

(Mt 25,14–30)

- ¹¹Ko so to poslušali, je dodal še priliko, ker je bil blizu Jeruzalema in so mislili, da se bo Božje kraljestvo pojavilo takoj.
- ¹²Rekel je: »Neki človek plemenitega rodu je odpotoval v daljno deželo, da bi si pridobil kraljevsko oblast in se vrnil.
- ¹³Poklical je svojih deset služabnikov, jim razdelil denar, deset min, in dejal: »Trgujte, dokler ne pridem.«
- ¹⁴Njegovi podložniki pa so ga sovražili. Poslali so za njim poslane s sporočilom: »Nočemo, da bi ta zavladal nad nami.«

¹⁵Zgodilo pa se je, da se je vrnil, ko je dobil kraljevsko oblast. Ukazal je, naj mu pokličejo služabnike, ki jim je izročil denar, da bi izvedel, kaj so prigospodarili.

¹⁶Pristopil je prvi in rekel: »Gospod, tvoja mina je pridobila deset min.«

¹⁷In rekel mu je: »Prav, dobri služabnik, ker si bil v malem zvest, imej oblast nad desetimi mesti.«

¹⁸Pristopil je drugi in rekel: »Tvoja mina, gospod, je pridobila pet min.«

¹⁹Tudi temu je rekel: »Tudi ti bodi nad petimi mesti.«

²⁰Prišel je spet drug in rekel: »Gospod, tu je tvoja mina, ki sem jo hranil v prtiču.

²¹Bal sem se te, ker si strog človek; jemlješ, česar nisi vložil, in žanješ, česar nisi vsejal.«

²²Rekel mu je: »Po tvojih ustih te bom sodil, malopridni služabnik. Vedel si, da sem strog človek, ki jemljem, česar nisem vložil, in žanjem, česar nisem vsejal.

²³Zakaj torej nisi vložil mojega denarja v hranilnico in bi ga jaz ob vrnitvi dobil z obrestmi vred?«

²⁴In rekel je tistim, ki so stali zraven: »Vzemite mu mino in jo dajte tistemu, ki jih ima deset.«

²⁵Oni pa so mu rekli: »Gospod, ima jih že deset.«

²⁶»Povem vam: Vsakemu, ki ima, se bo dalo, in tistemu, ki nima, se bo vzelo tudi to, kar ima.

²⁷Te moje sovražnike, ki niso hoteli, da bi jim jaz zakraljeval, pa pripeljite sèm in jih pobijte pred menoj.««

Jezusovo delovanje v Jeruzalemu

Slovesni prihod v Jeruzalem

(Mt 21,1–11; Mr 11,1–11; Jn 12,12–19)

²⁸Ko je to povedal, se je napotil proti Jeruzalemu; hodil je spredaj.

²⁹Ko je prišel v bližino Bétfage in Betanije h gori, ki se imenuje Oljska, je poslal dva izmed učencev

³⁰in jima rekel: »Pojdita v vas, ki je pred vama. Ko prideta vanjo, bosta našla privezanega oslička, na katerem še nikoli ni sedel noben človek. Odvežita ga in odpeljita!

³¹Če vaju kdo vpraša, zakaj ga odvezujeta, recita takole: »Gospod ga potrebuje.«

³²Učenca, ki sta bila poslana, sta odšla in našla, kakor jima je povedal.

³³Ko sta odvezovala oslička, so jima njegovi gospodarji rekli: »Zakaj odvezujeta oslička?«

³⁴Rekla sta: »Gospod ga potrebuje.«

³⁵In odvedla sta ga k Jezusu, vrgla na oslička svoja plašča in nanj posadila Jezusa.

³⁶Ko je šel naprej, so razgrinjali svoje plašče na pot.

³⁷Ko se je že bližal pobočju Oljske gore, je začela vsa množica učencev z močnim glasom veselo hvaliti Boga za vsa mogočna dela, ki so jih videli.

³⁸Govorili so: »Blagoslovljen kralj, ki prihaja v Gospodovem imenu! V nebesih mir in slava na višavah!«

³⁹Nekaj farizejev iz množice mu je reklo: »Učitelj, pograjaj svoje učence.«

⁴⁰In odvrnil jim je: »Povem vam, če ti umolknejo, bodo kamni vpili.«

⁴¹Ko je prišel bliže in zagledal mesto, se je zjokal nad njim.

⁴²Rekel je: »O, da bi tudi ti na ta dan spoznalo, kaj ti prinaša mir, takó pa je prikrito tvojim očem.

⁴³Prišli bodo nadte dnevi, ko te bodo sovražniki obdali z okopi, te oblegali in stiskali z vseh strani.

⁴⁴V tla bodo poteptali tebe in tvoje otroke v tebi in ne bodo pustili kamna na kamnu v tebi, ker nisi spoznalo časa svojega obiskanja.«

Jezus očisti tempelj

(Mt 21,12–17; Mr 11,15–19; Jn 2,13–22)

⁴⁵Ko je stopil v tempelj, je začel izganjati prodajalce.

⁴⁶Rekel je: »Pisano je: Moja hiša naj bo hiša molitve, vi pa ste iz nje naredili razbojniško jamo.«

⁴⁷Vsak dan je učil v templju. Véliki duhovniki, pismouki in prvaki ljudstva pa so iskali priložnost, da bi ga umorili,

⁴⁸vendar niso našli načina, da bi mu kaj storili, kajti vse ljudstvo se ga je oklepalo, ko ga je poslušalo.

Luka 20

Od kod Jezusova oblast

(Mt 21,23–27; Mr 11,27–33)

¹Ko je nekega dne v templju učil ljudstvo in oznanjal evangelij, so pristopili véliki duhovniki in pismouki s starešinami

²ter mu rekli: »Povej nam, s kakšno oblastjo to delaš ali kdo je, ki ti je dal to oblast?«

³Odgovoril jim je: »Tudi jaz vas bom nekaj vprašal. Povejte mi,

⁴ali je bil Janezov krst iz nebes ali od ljudi.«

⁵Razpravljali so med seboj: »Če rečemo: ›Iz nebes,‹ bo rekel: ›Zakaj mu niste verjeli?«

⁶Če pa rečemo: ›Od ljudi,‹ nas bo vse ljudstvo kamnalo, kajti prepričano je, da je Janez prerok.«

⁷Zato so odgovorili, da ne vedo, od kod.

⁸In Jezus jim je rekel: »Tudi jaz vam ne povem, s kakšno oblastjo to delam.«

Prilika o vinogradu in najemnikih

(Mt 21,33–46; Mr 12,1–12)

⁹Ljudstvu pa je začel pripovedovati tole priliko: »Neki človek je zasadil vinograd, ga dal v najem viničarjem in za dalj časa odpotoval.

¹⁰V primernem času je poslal k viničarjem služabnika, da bi mu dali od pridelka vinograda. Viničarji pa so ga pretepli in odslovili praznih rok.

¹¹Nato je poslal drugega služabnika. Oni pa so tudi tega pretepli in ozmerjali ter ga odslovili praznih rok.

¹²Poslal je še tretjega, pa so tudi tega ranili in vrgli ven.

¹³Tedaj je gospodar vinograda dejal: »Kaj naj storim? Svojega ljubljene sina bom poslal, morda bodo njega spoštovali.«

¹⁴Toda ko so ga viničarji zagledali, so se posvetovali in rekli: »Ta je dedič. Ubijmo ga, da bo dediščina naša.«

¹⁵In vrgli so ga iz vinograda in ubili. Kaj bo torej storil z njimi gospodar vinograda?

¹⁶Prišel bo in te viničarje pokončal, vinograd pa dal drugim.« Ko so oni to slišali, so rekli: »Bog ne daj!«

¹⁷On pa se je ozrl vanje in rekel: »Kaj torej pomeni to, kar je pisano: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen.

¹⁸Vsak, kdor pade na ta kamen, se bo razbil, in na kogar ta kamenpade, ga bo zmečkal.«

¹⁹Pismouki in véliki duhovniki so hoteli še tisto uro nanj položiti roke, pa so se zbali ljudstva. Spoznali so namreč, da je s to priliko meril nanje.

Davek cesarju

(Mt 22,15–22; Mr 12,13–17)

²⁰Opazovali so ga torej in k njemu poslali zalezovalce, ki so se delali pravične, da bi ga ujeli v besedi, tako da bi ga lahko izročili upraviteljevi oblasti in pristojnosti.

²¹Vprašali so ga: »Učitelj, vemo, da prav govoriš in učiš. Ne gledaš na osebo, ampak v resnici učiš Božjo pot.

²²Ali smemo cesarju dajati davek ali ne?«

²³Spoznal je njihovo zvijačnost in jim rekel:

²⁴»Pokažite mi denarij! Čigavo podobo in napis ima?« Rekli so: »Cesarjevo.«

²⁵On pa jim je dejal: »Dajte torej cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega.«

²⁶Tako ga niso mogli pred ljudmi ujeti v besedi. In začudili so se nad njegovim odgovorom ter umolknili.

Kako je z vstajenjem

(Mt 22,23–33; Mr 12,18–27)

²⁷Pristopilo je nekaj saducejev, ki so trdili, da ni vstajenja. Vprašali so ga:

²⁸»Učitelj, Mojzes nam je zapisal: Če komu umre brat, ki je bil oženjen, pa ni imel otrok, naj vzame to ženo njegov brat in obudi zarod svojemu bratu.

²⁹Bilo pa je sedem bratov. Prvi je vzel ženo in umrl brez otrok.

³⁰Nato jo je vzel drugi,

³¹pozneje tretji in tako vseh sedem; umrli so in niso zapustili otrok.

³²Za vsemi je umrla tudi žena.

³³Čigava bo torej žena ob vstajenju, kajti vseh sedem jo je imelo za ženo?«

³⁴Jezus jim je rekel: »Sinovi tega veka se ženijo in možijo,

³⁵tisti pa, ki so vredni, da dosežejo oni vek in vstajenje od mrtvih, se ne bodo ne ženili ne možile.

³⁶Tudi umreti ne morejo več; enaki so namreč angelom in so Božji sinovi, saj so sinovi vstajenja.

³⁷Da pa so mrtvi obujeni, je pokazal tudi Mojzes v pripovedi o grmu, ko je imenoval Gospoda »Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov«,

³⁸Bog pa ni Bog mrtvih, ampak živih, kajti njemu vsi živijo.«

³⁹Nekaj pismoukov je tedaj odgovorilo: »Učitelj, dobro si povedal,«

⁴⁰in niso si ga drznili še kaj vprašati.

Vprašanje o Davidovem sinu

(Mt 22,41–46; Mr 12,35–37)

⁴¹On pa jim je rekel: »Kako govorijo, da je Mesija Davidov sin?

⁴²Saj vendar David sam pravi v knjigi psalmov: Gospod je rekel mojemu Gospodu: »Sédi na mojo desnico,

⁴³dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožje tvojih nog.«

⁴⁴David ga torej imenuje »Gospod«, kako je potem njegov sin?«

Jezus svari pred pismouki

(Mt 23,1–36; Mr 12,38–40; Lk 11,37–54)

⁴⁵Pred vsem ljudstvom, ki ga je poslušalo, je rekel svojim učencem:

⁴⁶»Varujte se pismoukov, ki si želijo hoditi okrog v dolgih oblačilih in imajo radi pozdrave na trgih, prve sedeže v shodnicah in častna mesta na gostijah,

⁴⁷ki vdovam požirajo hiše in na videz opravljajo dolge molitve; ti bodo strože obsojeni.«

Luka 21

Vdovin dar

(Mr 12,41–44)

¹Ozrl se je in videl bogate, ki so metali svoje darove v tempeljsko zakladnico.

²Videl pa je tudi neko siromašno vdovo, ki je vrgla vanjo dva novčiča,

³in je rekel: »Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi.

⁴Vsi ti so namreč vrgli dar od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela za življenje.«

Jezus napove razdejanje templja

(Mt 24,1–2; Mr 13,1–2)

⁵Ko so se nekateri pogovarjali o templju, kako je okrašen z lepimi kamni in zaobljubljenimi darovi, je rekel:

⁶»Prišli bodo dnevi, ko od tega, kar vidite, ne bo ostal kamen na kamnu, ki bi ne bil zrušen.«

Znamenja in preganjanja

(Mt 24,3–14; Mr 13,3–13)

⁷Vprašali so ga: »Učitelj, kdaj pa bo to in kakšno bo znamenje, ko se bo to začelo goditi?«

⁸Rekel jim je: »Glejte, da se ne daste zavesti! Veliko jih bo namreč prišlo v mojem imenu in bodo govorili: »Jaz sem,« ali »Čas se je približal.« Ne hodíte za njimi!

⁹Ko boste slišali o vojnah in vstajah, se ne ustrašite, kajti to se mora prej zgoditi, vendar še ne bo takoj konec.«

¹⁰Tedaj jim je govoril: »Vzdignil se bo narod proti narodu in kraljestvo proti kraljestvu.

¹¹Veliki potresi bodo na mnogih krajih, kužne bolezni in lakota, grozote in velika znamenja z neba.

¹²Toda preden se bo to zgodilo, bodo nad vas dvigali roke, preganjali vas bodo, izročali v shodnice in ječe in zaradi mojega imena vas bodo vlečili pred kralje in oblastnike.

¹³Vam pa bo to dalo priložnost za pričevanje.

¹⁴Vtisnite si v srca to, da ne boste vnaprej premišljevali, kako bi se zagovarjali.

¹⁵Jaz vam bom namreč dal usta in modrost, kateri vsi vaši nasprotniki ne bodo mogli kljubovati ali ji ugovarjati.

¹⁶Izdajali vas bodo celo starši in bratje, sorodniki in prijatelji, in nekatere izmed vas bodo ubili.

¹⁷Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena,

¹⁸toda niti las z vaše glave se ne bo izgubil.

¹⁹S svojo stanovitnostjo si boste pridobili svoje življenje.«

Jezus napove razdejanje Jeruzalema

(Mt 24,15–21; Mr 13,14–19)

²⁰»Ko pa boste videli, da so vojske obkolile Jeruzalem, tedaj védite, da je blizu njegovo opustošenje.

²¹Takrat naj bežijo v hribe tisti, ki so v Judeji; in tisti, ki so v mestu, naj gredo ven in tisti, ki so na polju, naj ne hodijo noter,

²²kajti to so dnevi maščevanja, da se izpolni vse, kar je pisano.

²³Gorje nosečim in doječim v tistih dneh, ker bo velika stiska v deželi in jeza nad tem ljudstvom.

²⁴Padalo bo pod ostrim mečem in v sužnost ga bodo vlačili med vse narode. Jeruzalem pa bodo teptali narodi, dokler se ne izpolnijo časi narodov.«

Prihod Sina človekovega

(Mt 24,29–31; Mr 13,24–27)

²⁵»Znamenja bodo na soncu, luni in zvezdah. Na zemlji bo stiska med narodi, v zmedi zaradi bučanja morja in valov.

²⁶Ljudje bodo hirali od strahu in pričakovanja tega, kar pride nad ves svet, kajti nebeške sile se bodo majale.

²⁷In tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblaku z močjo in veliko slavo.

²⁸Ko se bo to začelo dogajati, se vzravnejte in vzdignite glave, kajti vaša odkupitev se približuje.«

Nauk smokvinega drevesa

(Mt 24,32–35; Mr 13,28–31)

²⁹Povedal jim je priliko: »Poglejte smokvino drevo in vsa drevesa.

³⁰Ko začenjajo brsteti, vidite in sami od sebe veste, da je poletje že blizu.

³¹Tako tudi vi, ko boste videli, da se to dogaja, védite, da je blizu Božje kraljestvo.

³²Resnično, povem vam: Ta rod nikakor ne bo prešel, dokler se vse ne zgodi.

³³Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa nikakor ne bodo prešle.«

Spodbuda k budnosti

³⁴»Varujte se, da vam srca ne bodo obtežena z razuzdanostjo, pijanostjo in življenjskimi skrbmi in da vas tisti dan ne ujame nenadoma

³⁵kakor zanka. Prišel bo namreč nad obličje vse zemlje.

³⁶Zato bedite in vsak čas molíte, da bi zmogli ubežati vsemu temu, kar se bo zgodilo, in stopiti pred Sina človekovega.«

³⁷Čez dan je učil v templju, zvečer pa je odhajal prenočevat na goro, ki se imenuje Oljska.

³⁸In vse ljudstvo je zgodaj prihajalo k njemu, da bi ga poslušalo v templju.

Luka 22

Trpljenje, smrt in vstajenje

Zarota proti Jezusu

(Mt 26,1–5.14–16; Mr 14,1–2.10–11; Jn 11,45–53)

¹Bližal pa se je praznik nekvašenega kruha, ki se imenuje pasha.

²Vélikí duhovniki in pismouki so iskali način, kako bi ga umorili, kajti bali so se ljudstva.

³Tedaj je šel satan v Juda, ki se je imenoval Iškarijot in je bil izmed števila dvanajsterih.

⁴Odšel je k vélikim duhovnikom in poveljnikom in se z njimi domenil, kako bi jim ga izročil.

⁵Razveselili so se in se pogodili z njim, da mu dajo denarja.

⁶Privolil je in iskal priložnost, da bi ga izročil, ko ne bi bilo blizu množice.

Priprava pashalne večerje

(Mt 26,17–25; Mr 14,12–21; Jn 13,21–30)

⁷Prišel je dan nekvašenega kruha, ko je bilo treba žrtvovati pashalno jagnje.

⁸Jezus je poslal Petra in Janeza ter jima rekel: »Pojdita in nam pripravita pashalno jagnje, da bomo jedli.«

⁹Ona dva sta mu rekla: »Kje hočeš, da ga pripraviva?«

¹⁰Rekel jima je: »Glejta, ko prideta v mesto, vama bo prišel naproti človek, ki bo nosil vrč vode. Pojdita za njim v hišo, v katero bo šel,

¹¹in recita hišnemu gospodarju: »Učitelj ti pravi: Kje je prostor, kjer bi jedel pashalno jagnje s svojimi učenci?«

¹²Pokazal vama bo v nadstropju veliko opremljeno obednico in tam pripravita.«

¹³Odšla sta in našla, kakor jima je rekel, in sta pripravila pashalno jagnje.

Postavitev Gospodove večerje
(Mt 26,26–30; Mr 14,22–26; 1 Kor 11,23–25)

¹⁴Ko je prišla ura, je sédel k mizi in apostoli z njim.

¹⁵In rekel jim je: »Srčno sem želel jesti z vami to pashalno večerjo, preden bom trpel,

¹⁶kajti povem vam, da je ne bom več jedel, dokler ne bo dopolnjena v Božjem kraljestvu.«

¹⁷In vzel je kelih, se zahvalil in rekel: »Vzemite to in si razdelite med seboj,

¹⁸kajti povem vam, odslej ne bom več pil od sadu vinske trte, dokler ne pride Božje kraljestvo.«

¹⁹In vzel je kruh, se zahvalil, ga razlomil, jim ga dal in rekel: »To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin.«

²⁰Prav tako je po večerji vzel tudi kelih in rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi, ki se preliva za vas.

²¹Toda glejte, roka tistega, ki me izdaja, je z menoj pri mizi.

²²Sin človekov sicer gre, kakor je določeno, toda gorje tistemu človeku, po katerem je izročen.«

²³Oni pa so se začeli spraševati, kdo izmed njih bo to storil.

Prerekanje, kdo je večji

²⁴Med njimi je nastal tudi prepir, kateri izmed njih se zdi največji.

²⁵On pa jim je rekel: »Kralji narodov gospodujejo nad njimi in njihovi oblastniki se imenujejo »dobrotniki«.

²⁶Med vami pa naj ne bo takó, ampak največji med vami naj bo kakor najmlajši in voditelj kakor strežnik.

²⁷Kdo je namreč večji: kdor sedi pri mizi ali kdor streže? Ali ne tisti, ki sedi? Jaz pa sem sredi med vami kakor tisti, ki streže.

²⁸Vi ste vztrajali z menoj v mojih preizkušnjah.

²⁹Prepuščam vam kraljestvo, kakor ga je meni prepustil moj Oče,

³⁰da boste jedli in pili pri moji mizi v mojem kraljestvu in sedeli na prestolih ter sodili dvanajst Izraelovih rodov.«

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mt 26,31–35; Mr 14,27–31; Jn 13,36–38)

³¹»Simon, Simon! Glej, satan vas je zahteval, da bi vas presejal kakor pšenico.

³²Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrn timer utrdi svoje brate.«

³³Ta mu je rekel: »Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt.«

³⁴On pa je dejal: »Povem ti, Peter, danes petelin ne bo zapel, dokler trikrat ne utajiš, da me poznaš.«

Denarnica, torba, meč

³⁵In rekel jim je: »Ko sem vas poslal brez denarnice, brez torbe in obutve, ali ste kaj pogrešali?« Dejali so: »Nič.«

³⁶Rekel jim je: »Kdor ima denarnico, naj jo zdaj vzame, prav tako tudi torbo; in kdor nima meča, naj proda svojo suknjo in si ga kupi.

³⁷Povem vam namreč, da se mora na meni izpolniti to, kar je pisano: Med hudodelce je bil prištet. To, kar zadeva mene, se bliža izpolnitvi.«

³⁸Rekli so: »Gospod, glej, tukaj sta dva meča.« On pa jim je dejal: »Dovolj je.«

Jezus na vrtu Getsemani

(Mt 26,36–46; Mr 14,32–42)

³⁹Šel je ven in se kakor po navadi napotil proti Oljski gori. Tudi učenci so šli z njim.

⁴⁰Ko je prišel na tisti kraj, jim je rekel: »Molíte, da ne pridete v skušnjava!«,

⁴¹sam pa se je oddaljil od njih približno za lučaj kamna. Padel je na kolena in molil:

⁴²»Oče, če hočeš, daj, da gre ta kelih mimo mene, toda ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi.«

⁴³Prikazal se mu je angel iz nebes in ga krepčal.

⁴⁴Ko ga je obšel smrtni boj, je še bolj goreče molil. Njegov pot je postal kakor kaplje krvi, ki padajo na zemljo.

⁴⁵Ko je vstal od molitve, je šel k učencem in ugotovil, da so od žalosti zaspali.

⁴⁶Rekel jim je: »Kaj spite? Vstanite in molíte, da ne pridete v skušnjava.«

Jezusa primejo

(Mt 26,47–56; Mr 14,43–50; Jn 18,3–11)

⁴⁷Medtem ko je še govoril, je prišla množica. Pred njo je hodil eden izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Juda. Približal se je Jezusu, da bi ga poljubil.

⁴⁸Jezus pa mu je rekel: »Juda, s poljubom izdajaš Sina človekovega?«

⁴⁹Ko so ti, ki so bili okrog njega, videli, kaj bo, so rekli: »Gospod, naj udarimo z mečem?«

⁵⁰In eden izmed njih je udaril po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal desno uho.

⁵¹Jezus je odgovoril: »Nehajte! Dovolj je!« In dotaknil se je ušesa ter ga ozdravil.

⁵²Vélikim duhovnikom, poveljnikom v templju in starešinam, ki so prišli nadenj, pa je rekel: »Kakor nad razbojnika ste prišli z meči in koli.

⁵³Dan na dan sem bil med vami v templju in niste vzdignili rok nad mene. Toda to je vaša ura in oblast teme.«

Peter zataji Jezusa

(Mt 26,57–58.69–75; Mr 14,53–54.66–72; Jn 18,12–18.25–27)

⁵⁴Zgrabili so ga torej in odvedli. Pripeljali so ga v hišo vélikega duhovnika; Peter pa je šel od daleč za njim.

⁵⁵Sredi dvorišča so zakurili ogenj, in ko so sedli skupaj, je Peter sédel mednje.

⁵⁶Ko ga je videla neka dekla, da sedi pri ognju, je uprla vanj oči in rekla: »Tudi ta je bil z njim.«

⁵⁷On pa je tajil in dejal: »Ne poznam ga, žena.«

⁵⁸Kmalu nato ga je videl nekdo drug in pripomnil: »Tudi ti si izmed njih.« Peter pa je rekel: »Človek, nisem.«

⁵⁹Kakšno uro pozneje je spet nekdo drug zatrjeval: »V resnici je tudi ta bil z njim, saj je vendar Galilejec.«

⁶⁰Peter pa je rekel: »Človek, ne vem, kaj praviš.« In tisti trenutek, ko je še govoril, je petelin zapel.

⁶¹In Gospod se je obrnil in se ozrl na Petra in Peter se je spomnil Gospodove besede, kako mu je rekel: »Preden bo danes petelin zapel, me boš trikrat zatajil.«

⁶²In šel je ven in se bridko zjokal.

Jezusa zasramujejo in tepejo

(Mt 26,67–68; Mr 14,65)

⁶³Možje, ki so imeli Jezusa vklenjenega, so ga zasmehovali in pretepali.

⁶⁴Zakrili so ga in spraševali: »Prerokuj, kdo te je udaril.«

⁶⁵In še veliko drugih kletev so izrekli zoper njega.

Jezus pred vélikim zborom

(Mt 26,59–66; Mr 14,55–64; Jn 18,19–24)

⁶⁶Ko se je zdanilo, so se zbrali starešine ljudstva, véliki duhovniki in pismouki ter ga privedli pred svoj véliki zbor.

⁶⁷Rekli so: »Če si ti Mesija, nam povej!« Rekel jim je: »Če vam povem, mi gotovo ne boste verjeli.

⁶⁸In če vas vprašam, mi gotovo ne boste odgovorili.

⁶⁹Toda odslej bo Sin človekov sedel na desnici Božje Moči.«

⁷⁰Vsi so dejali: »Ti si torej Božji Sin?« Rekel jim je: »Vi pravite, da sem.«

⁷¹Oni pa so dejali: »Kaj potrebujemo še pričevanja, saj smo sami slišali iz njegovih ust.«

Luka 23

Jezus pred Pilatom

(Mt 27,1–2.11–14; Mr 15,1–5; Jn 18,28–38)

- ¹Vzdignila se je vsa množica in ga peljala k Pilatu.
- ²Začeli so ga tožiti in so govorili: »Tega smo zalotili, da zavaja naš narod in brani cesarju dajati davke ter pravi, da je Mesija, kralj.«
- ³Pilat ga je vprašal: »Si ti judovski kralj?« On pa mu je odgovoril: »Ti praviš.«
- ⁴Pilat je rekel vélikim duhovnikom in množici: »Nobene krivde ne najdem na tem človeku.«
- ⁵Oni pa so še bolj pritiskali in govorili: »Ljudstvo hujska, ko uči po vsej Judeji, od Galileje, kjer je začel, pa vse do sèm.«

Jezus pred Herodom

- ⁶Ko je Pilat to slišal, je vprašal, ali je ta človek Galilejec.
- ⁷In ko je izvedel, da je izpod Herodove oblasti, ga je poslal k Herodu, ki je bil tiste dni tudi v Jeruzalemu.
- ⁸Ko je Herod zagledal Jezusa, se je zelo razveselil. Že precej časa ga je namreč želel videti, ker je slišal o njem. Pričakoval je, da ga bo videl narediti kakšno znamenje.
- ⁹Spraševal ga je z mnogimi besedami, Jezus pa mu ni nič odgovoril.
- ¹⁰Véliki duhovniki in pismouki so stali zraven in ga silovito obtoževali.
- ¹¹Herod ga je skupaj s svojimi vojaki zasramoval, ga v posmeh ogrnil v bleščeče oblačilo in poslal nazaj k Pilatu.
- ¹²Tisti dan sta se Herod in Pilat spoprijateljila; prej sta se namreč sovražila.

Jezusa obsodijo na smrt

(Mt 27,15–26; Mr 15,6–15; Jn 18,39–19,16)

- ¹³Pilat je sklical vélike duhovnike, voditelje in ljudstvo
- ¹⁴ter jim rekel: »Pripeljali ste mi tega človeka, češ da zavaja ljudstvo, jaz pa sem ga vpričo vas zaslišal in nisem našel na njem nobene krivde v stvareh, zaradi katerih ga tožite.

¹⁵Tudi Herod je ni našel, ker ga je poslal nazaj k nam. Glejte, nič smrti vrednega ni storil.

¹⁶Kaznoval ga bom torej in izpustil.«

¹⁸Tedaj so vsi hkrati zavpili: »Proč s tem! Izpústi nam Baraba!«

¹⁹Ta je bil namreč vržen v ječo zaradi upora, ki je nastal v mestu, in zaradi umora.

²⁰Pilat jih je znova nagovoril, ker je hotel izpustiti Jezusa.

²¹Oni pa so kar naprej vpili: »Križaj, križaj ga!«

²²Še tretjič jih je vprašal: »Kaj je vendar hudega storil? Ničesar, kar bi zaslužilo smrt, nisem našel na njem; kaznoval ga bom torej in izpustil.«

²³Oni pa so še vedno na ves glas kričali in zahtevali, naj ga križa. In njihovo vpitje je postajalo čedalje glasnejše.

²⁴Pilat je razsodil, naj se izpolni njihova zahteva.

²⁵Izpustil je tistega, ki je bil vržen v ječo zaradi upora in umora in so ga zahtevali, Jezusa pa je izročil njihovi volji.

Jezusa križajo

(Mt 27,32–44; Mr 15,21–32; Jn 19,17–27)

²⁶Ko so ga odvedli, so prijeli Simona iz Cirene, ki je prihajal s polja, in mu naložili križ, da ga je nesel za Jezusom.

²⁷Za njim je šla velika množica ljudstva, tudi žene, ki so se tolkle po prsih in jokale zaradi njega.

²⁸Jezus pa se je obrnil k njim in rekel: »Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in nad svojimi otroki!

²⁹Glejte, prišli bodo namreč dnevi, ob katerih porečejo: »Blagor nerodovitnim in telesom, ki niso rodila, in prsim, ki niso dojile!«

³⁰Takrat bodo začeli govoriti goram: »Padite na nas!« in gričem: »Pokrijte nas!«

³¹Kajti če z zelenim lesom delajo takó, kaj se bo zgodilo s suhim?«

³²Gnali pa so še dva druga, ki sta bila hudodelca, da bi ju skupaj z njim usmrtili.

³³In ko so prišli na kraj, ki se imenuje Lobanja, so tam križali njega in oba hudodelca, enega na desnici in enega na levici.

³⁴Jezus je govoril: »Oče, odpústi jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Ko so si delili njegova oblačila, so zanje žrebali.

³⁵Ljudstvo pa je stalo zraven in gledalo. Celo voditelji so se norčevali iz njega in govorili: »Druge je rešil, naj reši sebe, če je on Božji Mesija in Izvoljenec.«

³⁶Posmehovali so se mu tudi vojaki; pristopali so in mu ponujali kisa.

³⁷Govorili so: »Če si judovski kralj, reši samega sebe.«

³⁸Nad njim je bil tudi napis: »Ta je judovski kralj.«

³⁹Eden od hudodelcev, ki sta visela na križu, ga je preklinjal in mu govoril: »Ali nisi ti Mesija? Reši sebe in naju!«

⁴⁰Drugi pa mu je odgovoril in ga grajal: »Ali se ti ne bojiš Boga, ko si v isti obsodbi?

⁴¹In midva po pravici, kajti prejemava primerno povračilo za to, kar sva storila; ta pa ni storil nič hudega.«

⁴²In govoril je: »Jezus, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!«

⁴³In on mu je rekel: »Resnično, povem ti: Danes boš z menoj v raj.«

Jezusova smrt

(Mt 27,45–56; Mr 15,33–41; Jn 19,28–30)

⁴⁴Bilo je že okrog šeste ure, ko se je stemnilo po vsej deželi do devete ure,

⁴⁵ker sonce ni dajalo svetlobe. Zagrinjalo v templju se je pretrgalo po sredi.

⁴⁶Jezus je zaklical z močnim glasom in rekel: »Oče, v tvoje roke izročam svojega duha.« In ko je to rekel, je izdihnil.

⁴⁷Ko je stotnik videl, kaj se je zgodilo, je slavil Boga in dejal: »Zares, ta človek je bil pravičen.«

⁴⁸In vse množice, ki so se zbrale, da bi gledale, in so videle, kar se je zgodilo, so se nazaj grede tolkle po prsih.

⁴⁹Vsi njegovi znanci pa so stali daleč proč; prav tako tudi žene, ki so ga spremljale od Galileje sèm in so to gledale.

Jezusov pogreb

(Mt 27,57–61; Mr 15,42–47; Jn 19,38–42)

⁵⁰Prišel je tudi mož, ki mu je bilo ime Jožef. Bil je član vélikega zbora, dober in pravičen mož,

⁵¹ki ni soglašal z njihovim sklepom in ravnanjem. Doma je bil iz judovskega mesta Arimateje in je pričakoval Božje kraljestvo.

⁵²Ta je stopil k Pilatu in prosil za Jezusovo telo.

⁵³In snel ga je s križa, ga zavil v kos platna in položil v grob, izdolben v skalo, kamor ni bil še nihče položen.

⁵⁴Bil je dan pripravljanja in bližala se je sobota.

⁵⁵Žene, ki so prišle z Jezusom iz Galileje, so šle za Jožefom. Videle so grob in kako je bilo njegovo telo položeno.

⁵⁶Nato so se vrnile ter pripravile dišave in miro. V soboto pa so po zapovedi počivale.

Luka 24

Jezusovo vstajenje

(Mt 28,1–10; Mr 16,1–8; Jn 20,1–10)

¹Prvi dan tedna so šle žene navsezgodaj h grobu. S seboj so nesle dišave, ki so jih pripravile.

²Kamen so našle odvaljen od groba

³in stopile so noter, a telesa Gospoda Jezusa niso našle.

⁴Ko so bile zaradi tega zbegane, sta nenadoma stopila k njim dva moža v sijočih oblačilih.

⁵Prestrašile so se in povesile obraz k tlom. Ona dva pa sta jim rekla: »Kaj iščete živega med mrtvimi?

⁶Ni ga tukaj, temveč je bil obujen. Spomnite se, kako vam je govoril, ko je bil še v Galileji:

⁷»Sin človekov mora biti izročen v roke grešnih ljudi, biti mora križan in tretji dan vstati.«

⁸Tedaj so se spomnile njegovih besed.

⁹Vrnile so se od groba in vse to sporočile enajsterim in vsem drugim.

¹⁰Bile pa so: Marija Magdalena, Ivana, Marija Jakobova in z njimi še druge žene, ki so to pripovedovale apostolom.

¹¹Toda tem so se te besede zdele blebetanje in jim niso verjeli.

¹²Peter pa je vstal in stekel h grobu. Sklonil se je in zagledal samo poveje. Nato je odšel domov in se čudil temu, kar se je zgodilo.

Pot v Emavs

(Mr 16,12–13)

¹³In glej, prav tisti dan sta dva izmed njih potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je šestdeset stadijev oddaljena od Jeruzalema.

¹⁴Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo.

¹⁵In medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima.

¹⁶Njune oči pa so bile zastrte, da ga nista spoznala.

¹⁷Rekel jima je: »O kakšnih rečeh se pogovarjata med potjo?« Žalostna sta obstala

¹⁸in eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleopa, mu je odgovoril: »Si ti edini tujec v Jeruzalemu, ki ne ve, kaj se je tam zgodilo te dni?«

¹⁹»Kaj neki?« je rekel. Dejala sta: »Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, mogočen v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom;

²⁰kako so ga naši véliki duhovniki in poglavarji izročili v smrtno obsodbo in ga križali.

²¹Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo odkupil Izrael. Vrh vsega pa je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo.

²²Vsi iz sebe smo tudi zaradi nekaterih žena iz naših vrst. Ko so bile zgodaj zjutraj pri grobu

²³in niso našle njegovega telesa, so se vrnile in pripovedovale, da so imele celó videnje angelov, ki so dejali, da živi.

²⁴Nekateri izmed naših so šli h grobu in so našli vse takó, kakor so pripovedovale žene, njega pa niso videli.«

²⁵In on jima je rekel: »O nespametna in počasna v srcu za verovanje vsega, kar so povedali preroki!

²⁶Mar ni bilo potrebno, da je Mesija to pretrpel in šel v svojo slavo?«

²⁷Tedaj je začel z Mojzesom in vsemi preroki ter jima razlagal, kar je napisano o njem v vseh Pismih.

²⁸Medtem so se približali vasi, kamor so bili namenjeni. On pa se je delal, kakor da gre dalje.

²⁹Silila sta ga in govorila: »Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.« In vstopil je, da bi ostal pri njiju.

³⁰Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal.

³¹Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju.

³²In rekla sta drug drugemu: »Ali ni najino srce gorelo v naju, ko nama je po poti govoril in odpiral Pisma?«

³³Še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem ter našla zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi.

³⁴Govorili so, da je bil Gospod resnično obujen in se prikazal Simonu.

³⁵Tudi ona dva sta pripovedovala, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga prepoznala po lomljenju kruha.

Jezus se prikaže učencem

(Mt 28,16–20; Mr 16,14–18; Jn 20,19–23; Apd 1,6–8)

³⁶Ko so se oni pogovarjali o tem, je sam stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!«

³⁷Vznemirili so se in obšel jih je strah. Mislili so, da vidijo duha.

³⁸Dejal jim je: »Kaj ste preplašeni in zakaj se vam v srcu oglašajo dvomi?

³⁹Poglejte moje roke in moje noge, da sem jaz sam. Potipljite me in pogledajte, kajti duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz.«

⁴⁰Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge.

⁴¹Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: »Imate tukaj kakšno jed?«

⁴²Ponudili so mu kos pečene ribe.

⁴³Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel.

⁴⁴Nato jim je rekel: »To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas: Mora se izpolniti vse, kar je pisano o meni v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih.«

⁴⁵Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma.

⁴⁶Rekel jim je: »Tako je pisano: Mesija bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih,

⁴⁷in v njegovem imenu se bo oznanilo vsem narodom spreobrnjenje v odpuščanje grehov, s čimer bodo začeli v Jeruzalemu.

⁴⁸Vi ste priče teh reči.

⁴⁹In glejte, jaz pošiljam na vas obljubo svojega Očeta; vi pa ostanite v mestu, dokler ne boste odeti v moč z višave.«

Jezusov vnebohod

(Mr 16,19–20; Apd 1,9–11)

⁵⁰Peljal jih je ven proti Betaniji. Povzdignil je roke in jih blagoslovil.

⁵¹Medtem ko jih je blagoslavljal, se je odmaknil od njih in se vzdignil v nebo.

⁵²Oni pa so se mu poklonili in se v velikem veselju vrnili v Jeruzalem.

⁵³Bili so ves čas v templju in so slavili Boga.

Janez

Janez 1

Uvod Beseda se je učlovečila

- ¹V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog.
- ²Ta je bila v začetku pri Bogu.
- ³Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.
- ⁴V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi.
- ⁵In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.
- ⁶Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez.
- ⁷Prišel je zavoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero.
- ⁸Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči.
- ⁹Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet.
- ¹⁰Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal.
- ¹¹V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli.
- ¹²Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime
- ¹³in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.
- ¹⁴In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice.
- ¹⁵Janez je pričeval o njej in klical: »To je bil tisti, o katerem sem rekel: Kateri pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.«
- ¹⁶Kajti iz njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo.
- ¹⁷Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu.

¹⁸Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil.

Jezusovo javno delovanje

Janez Krstnik pričuje

(Mt 3,1–12; Mr 1,2–8; Lk 3,15–17)

¹⁹To pa je Janezovo pričevanje: Ko so Judje poslali k njemu iz Jeruzalema duhovnike in levite, da so ga vprašali: »Kdo si ti?«,

²⁰je priznal in ni tajil. Priznal je: »Jaz nisem Mesija.«

²¹»Kaj torej? Si mar Elija?« so ga vprašali. »Ne, tudi to nisem,« jim je rekel. »Ali si prerok?« »Ne,« je odgovoril.

²²Rekli so torej: »Kdo si, da bomo mogli odgovoriti tistim, ki so nas poslali. Kaj praviš sam o sebi?«

²³Dejal je: »Jaz sem glas vpijočega v puščavi: zravajte Gospodovo pot, kakor je rekel prerok Izaija.«

²⁴Odposlanci so bili iz vrst farizejev.

²⁵Vprašali so ga in mu rekli: »Kaj torej krščuješ, če nisi ne Mesija ne Elija ne prerok?«

²⁶Janez jim je odgovoril: »Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate,

²⁷tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali.«

²⁸To se je zgodilo v Betaniji, onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval.

Božje Jagnje

(Mt 3,13–17; Mr 1,9–11; Lk 3,21–22)

²⁹Naslednji dan je zagledal Jezusa, da prihaja k njemu, in je rekel: »Glejte, Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta.

³⁰Ta je tisti, o katerem sem rekel: Za menoj pride mož, ki je pred menoj, kajti bil je prej kakor jaz.

³¹In jaz ga nisem poznal, vendar sem zato prišel in krščujem v vodi, da se on razodene Izraelu.«

³²In Janez je izpričal: »Videl sem Duha, ki se je spuščal z neba kakor golob in ostal nad njim.

³³In jaz ga nisem poznal; tisti, ki me je poslal krščevat v vodi, mi je rekel: »Na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim, tisti krščuje v Svetem Duhu.«

³⁴In videl sem in pričujem, da je ta Božji Sin.«

Prvi učenci

³⁵Naslednji dan je Janez spet stal tam in še dva izmed njegovih učencev.

³⁶Ozrl se je na Jezusa, ki je šel mimo, in rekel: »Glej, Božje Jagnje!«

³⁷Učenca sta slišala, kar je rekel, in odšla za Jezusom.

³⁸Jezus pa se je obrnil, in ko je videl, da gresta za njim, jima je dejal: »Kaj iščeta?« Rekla sta mu: »Rabi (kar v prevodu pomeni učitelj), kje stanuješ?«

³⁹Rekel jima je: »Pridita in bosta videla.« Šla sta torej in videla, kje stanuje, ter ostala pri njem tisti dan. Bilo je okrog desete ure.

⁴⁰Eden od teh, ki sta slišala Janezove besede in šla za Jezusom, je bil Andrej, brat Simona Petra.

⁴¹Ta je najprej našel svojega brata Simona in mu je rekel: »Našli smo Mesija« (kar v prevodu pomeni Maziljenec).

⁴²Privedel ga je k Jezusu. Jezus je uprl pogled vanj in rekel: »Ti si Simon, Janezov sin. Imenoval se boš Kefa« (kar se prevaja Peter).

Jezus pokliče Filipa in Natánaela

⁴³Naslednji dan je Jezus hotel oditi v Galilejo. Našel je Filipa in mu rekel: »Hôdi za menoj!«

⁴⁴Filip pa je bil doma iz Betsajde, iz Andrejevega in Petrovega mesta.

⁴⁵Našel je Natánaela in mu rekel: »Našli smo njega, o katerem so pisali Mojzes v postavi in preroki: Jezusa, Jožefovega sina iz Nazareta.«

⁴⁶Natánael mu je dejal: »Iz Nazareta more biti kaj dobrega?« Filip mu je rekel: »Pridi in poglej!«

⁴⁷Ko je Jezus videl, da Natánael prihaja k njemu, je rekel o njem: »Poglejte, pravi Izraelec, v katerem ni zvijače.«

⁴⁸Natánael mu je dejal: »Od kod me poznaš?« Jezus mu je odvrnil: »Preden te je Filip poklical, sem te videl, ko si bil pod smokvinim drevesom.«

⁴⁹Natánael mu je odgovoril: »Rabi, ti si Božji Sin, ti si Izraelov kralj.«

⁵⁰In Jezus je odgovoril in mu rekel: »Ker sem ti rekel, da sem te videl pod smokvinim drevesom, veruješ? Še več kot to boš videl.«

⁵¹In rekel mu je: »Resnično, resnično, povem vam: Videli boste nebesa odprta in Božje angele hoditi gor in dol nad Sinom človekovim.«

Janez 2

Svatba v galilejski Kani

¹Tretji dan je bila svatba v galilejski Kani in Jezusova mati je bila tam.

²Na svatbo so bili povabljeni tudi Jezus in njegovi učenci.

³Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.«

⁴In Jezus ji je dejal: »Kaj imam s teboj, žena? Moja ura še ni prišla.«

⁵Njegova mati je rekla strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.«

⁶Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev za judovsko očiščevanje; držali so po dve ali tri mere.

⁷Jezus jim je rekel: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnili so jih do vrha.

⁸Nato jim je rekel: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so mu.

⁹Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je – strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli –, je poklical ženina

¹⁰in mu rekel: »Vsakdo postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudjenapijejo, s slabšim, ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.«

¹¹Tako je Jezus v galilejski Kani naredil prvo od znamenj in razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali vanj.

¹²Potem je šel dol v Kafarnáum in z njim njegova mati, njegovi bratje in njegovi učenci; in tam so ostali nekaj dni.

Jezus očisti tempelj

(Mt 21,12–13; Mr 11,15–17; Lk 19,45–46)

¹³Bližala se je judovska pasha in Jezus je šel v Jeruzalem.

¹⁴V templju je našel prodajalce volov, ovc in golobov ter menjalce denarja, ki so sedeli tam.

¹⁵In iz vrvi je spletel bič ter vse izgnal iz templja z ovci in voli vred. Menjalcem je raztresel denar in prevrnil mize,

¹⁶prodajalcem golobov pa rekel: »Spravite proč vse to in iz hiše mojega Očeta ne delajte tržnice!«

¹⁷Njegovi učenci so se spomnili, da je pisano: Gorečnost za tvojo hišo me použiva.

¹⁸Judje so mu rekli: »Kakšno znamenje nam pokažeš, ker takó delaš?«

¹⁹Jezus jim je odgovoril in rekel: »Podrite ta tempelj in v treh dneh ga bom postavil.«

²⁰Judje so tedaj rekli: »Šestinštirideset let so zidali ta tempelj, ti pa ga boš postavil v treh dneh?«

²¹On pa je govoril o templju svojega telesa.

²²Ko je bil obujen od mrtvih, so se njegovi učenci spomnili, da je govoril o tem, in verovali so Pismu in besedi, ki jo je rekel Jezus.

Jezus pozna vsakega človeka

²³Ko je bil med praznikom pashe v Jeruzalemu, so mnogi začeli verovati v njegovo ime, ker so videli znamenja, ki jih je delal.

²⁴Jezus pa se jim ni zaupal, ker je vse poznal

²⁵in ker ni bilo treba, da bi mu kdo pričeval o človeku; sam je namreč vedel, kaj je v človeku.

Janez 3

Jezus in Nikodém

¹Med farizeji pa je bil človek, ki mu je bilo ime Nikodém; bil je prvak med Judi.

²Ponoči je prišel k Jezusu in mu rekel: »Rabi, vemo, da si prišel od Boga kot učitelj; kajti nihče ne more delati teh znamenj, ki jih ti delaš, če ni Bog z njim.«

³Jezus je odgovoril in mu rekel: »Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva.«

⁴Nikodém mu je dejal: »Kako se more človek roditi, če je star? Mar more drugič v telo svoje matere in se roditi?«

⁵Jezus mu je odgovoril: »Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo.

⁶Kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh.

⁷Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se roditi od zgoraj.

⁸Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.«

⁹Nikodém je odgovoril in mu rekel: »Kako se more to zgoditi?«

¹⁰Jezus mu je odvrnil: »Ti si učitelj v Izraelu in tega ne veš?

¹¹Resnično, resnično, povem ti: Govorimo o tem, kar vemo, in pričujemo o tem, kar smo videli, toda našega pričevanja ne sprejemate.

¹²Če ne verjamete, kar sem vam govoril o zemeljskih stvareh, kako boste verjeli, če vam bom govoril o nebeških?

¹³Nihče ni šel v nebesa, razen tistega, ki je prišel iz nebes, Sina človekovega.

¹⁴In kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov,

¹⁵da bi vsak, ki veruje, imel v njemvečno življenje.

¹⁶Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.

¹⁷Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.

¹⁸Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina.

¹⁹Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temo kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna.

²⁰Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi pokazala njegova dela.

²¹Kdor pa se ravna po resnici, pride k luči, da se razkrije, da so njegova dela narejena v Bogu.«

Jezus in Janez Krstnik

²²Potem je šel Jezus s svojimi učenci na judejsko podeželje, se tam zadrževal z njimi in krščeval.

²³Tudi Janez je krščeval v Enónu blizu Salíma, ker je bilo tam veliko voda. Ljudje so prihajali in se dajali krstiti.

²⁴Janeza namreč še niso vrgli v ječo.

²⁵Med Janezovimi učenci in nekim Judom pa je nastalo razpravljanje glede očiščevanja.

²⁶Šli so torej k Janezu in mu rekli: »Rabi, glej, tisti, ki je bil pri tebi onkraj Jordana in o katerem si pričeval, krščuje in vsi hodijo k njemu.«

²⁷Janez pa je odgovoril in rekel: »Človek si ne more ničesar prisvojiti, če mu ni dano iz nebes.

²⁸Vi sami ste priče, da sem rekel: »Jaz nisem Mesija, temveč sem poslan pred njim.«

²⁹Kdor ima nevesto, je ženin. Ženinov prijatelj pa, ki stoji in ga posluša, se srčno veseli zaradi ženinovega glasu. To moje veselje je torej zdaj dopolnjeno.

³⁰On mora rasti, jaz pa se manjšati.«

Jezus prihaja iz nebes

³¹»Kdor prihaja od zgoraj, je nad vsem; kdor pa je z zemlje, je zemeljski in govori zemeljsko. Kdor prihaja iz nebes, je nad vsem,

³²in pričuje o tem, kar je videl in slišal, vendar nihče ne sprejema njegovega pričevanja.

³³Kdor pa je sprejel njegovo pričevanje, je s pečatom potrdil, da je Bog resničen.

³⁴Kogar je namreč poslal Bog, govori Božje besede, kajti on ne daje Duha na mero.

³⁵Oče ljubi Sina in mu je vse dal v roko.

³⁶Kdor veruje v Sina, ima večno življenje; kdor pa ne veruje v Sina, ne bo videl življenja, ampak ostane nad njim Božja jeza.«

Janez 4

Jezus in Samarijanka

¹Ko je torej Jezus izvedel, da so farizeji slišali, kako pridobiva in krščuje več učencev kot Janez –

²čeprav Jezus sam ni krščeval, ampak njegovi učenci –,

³je zapustil Judejo in spet odšel v Galilejo.

⁴Moral je iti skozi Samarijo.

⁵Prišel je torej v samarijsko mesto, imenovano Sihár, blizu posesti, ki jo je Jakob dal svojemu sinu Jožefu.

⁶Tam je bil Jakobov studenec. Jezus je bil utrujen od poti in je kar sédel k studencu. Bilo je okrog šeste ure.

⁷Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: »Daj mi piti!«

⁸Njegovi učenci so namreč odšli v mesto, da bi nakupili hrano.

⁹Samarijanka mu je torej rekla: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Judje namreč nočejo imeti stika s Samarijani.)

¹⁰Jezus ji je odgovoril in rekel: »Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: »Daj mi piti,« bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.«

¹¹Žena mu je rekla: »Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Od kod imaš torej živo vodo?

¹²Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?«

¹³Jezus je odvrnil in ji rekel: »Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen.

¹⁴Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.«

¹⁵Žena mu je rekla: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.«

¹⁶Rekel ji je: »Pojdi in pokliči svojega moža in pridi sem!«

¹⁷Žena je odgovorila in mu rekla: »Nimam moža.« Jezus ji je rekel: »Dobro si rekla: »Nimam moža;»

¹⁸kajti pet mož si imela in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož. To si prav povedala.«

¹⁹Žena mu je dejala: »Gospod, vidim, da si prerok.

²⁰Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.«

²¹Jezus ji je rekel: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu.

²²Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti odrešenje je od Judov.

²³Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče.

²⁴Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.«

²⁵Žena mu je dejala: »Vem, da pride Mesija (kar pomeni Maziljenec). Ko pride, nam bo vse oznanil.«

²⁶Jezus ji je rekel: »Jaz sem, ki govorim s teboj.«

²⁷Medtem so prišli njegovi učenci in se čudili, da je govoril z žensko, vendar mu nobeden ni rekel: »Kaj bi rad od nje?« ali »Zakaj govoriš z njo?«

²⁸Tedaj je žena odložila vrč, odšla v mesto in pripovedovala ljudem:

²⁹»Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj, če je on Mesija?«

³⁰Odšli so iz mesta in se napotili k njemu.

³¹Medtem so ga učenci prosili in govorili: »Rabi, jej!«

³²On pa jim je rekel: »Jaz imam za jed hrano, ki je vi ne poznate.«

³³Učenci so tedaj govorili med seboj: »Mar mu je kdo prinesel jesti?«

³⁴Jezus jim je rekel: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo.

³⁵Ali ne pravite vi: »Še štiri mesece in žetev bo tu.« Glejte, jaz pa vam pravim: Povzdignite oči in pogledjte polja, da so bela za žetev.

³⁶Žanjec prejema plačilo in spravlja pridelek za večno življenje, da se bosta skupaj veselila sejalec in žanjec.

³⁷V tem je namreč resničen izrek, da »eden seje, drugi žanje«.

³⁸Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se niste trudili. Drugi so se trudili, vi pa ste vstopili v njihov trud.«

³⁹Veliko Samarijanov iz tistega mesta je začelo verovati vanj zaradi ženinih besed: »Vse mi je povedal, kar sem storila.«

⁴⁰Ko so Samarijani prišli k njemu, so ga prosili, naj ostane pri njih; in ostal je tam dva dni.

⁴¹Zaradi njegove besede jih je še veliko več začelo verovati.

⁴²Ženi pa so govorili: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično odrešenik sveta.«

Jezus ozdravi uradnikovega sina

(Mt 8,5–13; Lk 7,1–10)

⁴³Po teh dveh dneh je šel od tam v Galilejo.

⁴⁴Jezus je sicer sam izpričal, da prerok ne uživa časti v svojem domačem kraju,

⁴⁵toda ko je prišel v Galilejo, so ga Galilejci sprejeli, ker so videli vse, kar je storil v Jeruzalemu ob prazniku; tudi sami so namreč šli na praznik.

⁴⁶Prišel je torej spet v galilejsko Kano, kjer je bil naredil vino iz vode. In v Kafarnáumu je bil neki kraljevi uradnik, ki je imel bolnega sina.

⁴⁷Ko je slišal, da je prišel Jezus iz Judeje v Galilejo, se je odpravil k njemu in ga prosil, naj pride in mu ozdravi sina, ki že umira.

⁴⁸Jezus mu je tedaj dejal: »Če ne vidite znamenj in čudežev, ne verujete.«

⁴⁹Uradnik pa mu je rekel: »Gospod, stopi dol, preden moj otrok umre.«

⁵⁰Jezus mu je dejal: »Pojdi, tvoj sin živi.« Mož je verjel besedi, ki mu jo je rekel Jezus, in je odšel.

⁵¹Že med potjo pa so mu prišli naproti njegovi služabniki in mu sporočili: »Tvoj sin živi.«

⁵²Poizvedel je od njih, ob kateri uri se mu je stanje izboljšalo. Rekli so mu: »Včeraj ob sedmih ga je vročica pustila.«

⁵³Oče je spoznal, da se je to zgodilo tisto uro, ko mu je Jezus rekel: »Tvoj sin živi.« In začel je verovati sam in vsi njegovi domači.

⁵⁴To pa je bilo že drugo znamenje, ki ga je storil Jezus, odkar je iz Judeje prišel v Galilejo.

Janez 5

Ozdravljenje v kopeli Betésda

¹Potem je bil judovski praznik in Jezus je šel v Jeruzalem.

²V Jeruzalemu je pri Ovčjih vratih kopel, ki se po hebrejsko imenuje Betésda in ima pet pokritih stebrišč.

³V njih je ležalo veliko bolnikov: slepih, hromih in sušičnih. Čakali so na valovanje vode,

⁴kajti od časa do časa je prihajal v kopel Gospodov angel in vzburkal vodo. Kdor je po vzburkanju vode prvi vstopil vanjo, je ozdravel, najsi je imel katero koli bolezen.

⁵Med njimi je bil tudi človek, ki je bil bolan osemintrideset let.

⁶Jezus ga je videl, kako leži tam, in ker je vedel, da je že dolgo bolan, mu je rekel: »Bi rad ozdravel?«

⁷Bolnik mu je odgovoril: »Gospod, nimam človeka, ki bi me dal v kopel, kadar se voda vzburka. Medtem ko grem tja, se spusti pred menoj kdo drug.«

⁸Jezus mu je rekel: »Vstani, vzemi svojo posteljo in hodi!«

⁹In mož je takoj ozdravel. Vzel je posteljo in hodil. Tisti dan pa je bila sobota.

¹⁰Zato so Judje govorili ozdravljenemu: »Sobota je. Ne smeš prenašati postelje!«

¹¹On pa jim je odgovoril: »Tisti, ki me je ozdravil, mi je rekel: »Vzemi svojo posteljo in hodi!««

¹²Vprašali so ga: »Kdo je tisti človek, ki ti je rekel: »Vzemi jo in hodi!««

¹³Ozdravljeni pa ni vedel, kdo je tisti; Jezus se je namreč umaknil, ker je bila tam množica.

¹⁴Pozneje ga je Jezus srečal v templju in mu rekel: »Vidiš, ozdravel si. Ne gréši več, da se ti ne zgodi kaj hujšega!«

¹⁵Mož je odšel in sporočil Judom, da je Jezus tisti, ki ga je ozdravil.

¹⁶Zaradi tega so Judje preganjali Jezusa, ker je takšne reči delal na soboto.

¹⁷Jezus pa jim je odvrnil: »Moj Oče dela do zdaj in tudi jaz delam.«

¹⁸Zato so si Judje še bolj prizadevali, da bi ga umorili, ker ni samo kršil soboto, ampak je tudi Boga imenoval za svojega Očeta in se tako delal enakega Bogu.

Oblast Božjega Sina

¹⁹Jezus jim je tedaj odvrnil in jim govoril: »Resnično, resnično, povem vam: Sin ne more delati ničesar sam od sebe, ampak le to, kar vidi, da dela Oče; kar namreč dela on, dela enako tudi Sin.

²⁰Kajti Oče ima Sina rad in mu pokaže vse, kar dela sam, in še večja dela od teh mu bo pokazal, tako da se boste čudili.

²¹Kakor namreč Oče obuja mrtve in jim daje življenje, tako tudi Sin daje življenje, komur hoče.

²²Kajti Oče nikogar ne sodi, ampak je dal vso sodbo Sinu,

²³da bi vsi častili Sina, kakor častijo Očeta. Kdor ne časti Sina, tudi ne časti Očeta, ki ga je poslal.

²⁴Resnično, resnično, povem vam: Kdor posluša mojo besedo in veruje njemu, ki me je poslal, ima večno življenje in ne pride v obsodbo, temveč je prestopil iz smrti v življenje.

²⁵Resnično, resnično, povem vam: Pride ura in je že zdaj, ko bodo mrtvi slišali glas Božjega Sina, in kateri ga bodo slišali, bodo živeli.

²⁶Kakor ima namreč Oče življenje v sebi, tako je dal tudi Sinu, da ima življenje v sebi.

²⁷Oblast mu je dal, da sodi, ker je Sin človekov.

²⁸Ne čudite se temu, kajti pride ura, v kateri bodo vsi, ki so v grobovih, slišali njegov glas.

²⁹In tisti, ki so delali dobro, bodo odšli v vstajenje življenja, tisti pa, ki so delali húdo, v vstajenje obsodbe.

³⁰Jaz sam od sebe ne morem ničesar storiti: kakor slišim, sodim, in moja sodba je pravična, ker ne iščem svoje volje, ampak voljo tistega, ki me je poslal.«

Pričevanje za Jezusa

³¹»Če jaz pričujem o sebi, moje pričevanje ni resnično;

³²drug je, ki pričuje o meni, in vem, da je pričevanje, s katerim pričuje o meni, resnično.

³³Vi ste napotili poslanca k Janezu in pričeval je za resnico.

³⁴Jaz pa ne jemljem pričevanja od človeka, ampak to pripovedujem zato, da bi se vi rešili.

³⁵On je bil svetilka, ki gori in sveti, vi pa ste se hoteli nekaj časa veseliti ob njegovi luči.

³⁶Jaz imam pričevanje, ki je večje kakor Janezovo: dela namreč, ki mi jih je dal moj Oče, da jih izvršim, prav ta dela, ki jih opravljam, pričajo o meni, da me je poslal Oče.

³⁷In tudi Oče, ki me je poslal, on je pričeval o meni: vendar vi niste nikoli slišali njegovega glasu ne videli njegovega lika.

³⁸In tudi nimate njegove besede, ki bi ostajala v vas, ker ne verujete tistemu, ki ga je on poslal.

³⁹Preiskujete Pisma, ker mislite, da imate v njih večno življenje, a prav ta pričujejo o meni.

⁴⁰Toda vi nočete priti k meni, da bi imeli življenje.

⁴¹Ne sprejemam slave od ljudi;

⁴²sicer pa vas poznam: v vas ni Božje ljubezni.

⁴³Prišel sem v imenu svojega Očeta in me ne sprejmete. Če pride kdo drug v svojem imenu, ga boste sprejeli.

⁴⁴Kako bi mogli verovati vi, ki sprejemate slavo drug od drugega in ne iščete slave od edinega Boga?

⁴⁵Ne mislite, da vas bom jaz tožil pri Očetu; vaš tožnik je Mojzes, v katerega upate.

⁴⁶Če bi namreč verjeli Mojzesu, bi verjeli tudi meni, saj je pisal o meni.

⁴⁷Če pa ne verjamete njegovim spisom, kako boste verjeli mojim besedam?»

Janez 6

Jezus nahrani pet tisoč mož

(Mt 14,13–21; Mr 6,30–44; Lk 9,10–17)

¹Potem se je Jezus prepeljal na drugo stran Galilejskega, to je Tiberijskega jezera.

²Za njim je šla velika množica, ker je videla znamenja, ki jih je delal na bolnikih.

³On pa se je povzpел na goro in tam sedel s svojimi učenci.

⁴Blizu je bila pasha, judovski praznik.

⁵Ko je Jezus tedaj povzdignil oči in videl, da prihaja k njemu velika množica, je rekel Filipu: »Kje naj kupimo kruha, da bodo tile jedli?«

⁶To pa je rekel, ker ga je preizkušal; sam je namreč vedel, kaj bo storil.

⁷Filip mu je odgovoril: »Za dvesto denarijev kruha jim ne bi bilo dosti, da bi vsak dobil vsaj majhen kos.«

⁸Eden izmed njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra, mu je rekel:

⁹»Tukaj je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?«

¹⁰Jezus je dejal: »Posedite ljudi.« Bilo pa je na tistem kraju veliko trave. Posedlo je torej kakih pet tisoč mož.

¹¹Tedaj je Jezus vzel hlebe, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako je razdelil tudi ribe, kolikor so hoteli.

¹²Ko so se najedli, je rekel svojim učencem: »Poberite koščke, ki so ostali, da se kaj ne izgubi.«

¹³Pobrali so jih torej in napolnili dvanajst košar s koščki, ki so od petih ječmenovih hlebov ostali tistim, ki so jedli.

¹⁴Ko so ljudje videli, da je storil znamenje, so govorili: »Ta je resnično prerok, ki mora priti na svet.«

¹⁵Ker je Jezus spoznal, da nameravajo priti in ga s silo odvesti, da bi ga postavili za kralja, se je spet sam umaknil na goro.

Jezus hodi po vodi
(Mt 14,22–27; Mr 6,45–52)

¹⁶Ko se je zvečerilo, so šli njegovi učenci dol k jezeru.

¹⁷Vkrkali so se v čoln in se peljali na drugo stran jezera, v Kafarnáum. Bila je že tema, vendar Jezus še ni prišel k njim.

¹⁸Jezero pa je bilo razburkano, ker je pihal močan veter.

¹⁹Ko so imeli za seboj kakih petindvajset do trideset stadijev vožnje, so videli Jezusa, kako hodi po jezeru in se bliža čolnu. Ustrašili so se,

²⁰on pa jim je rekel: »Jaz sem. Ne bojte se!«

²¹Hotel so ga vzeti v čoln, a se je čoln takoj znašel pri obrežju, kamor so pluli.

Jezus je kruh življenja

²²Naslednji dan je množica, ki je ostala na drugi strani jezera, videla, da je bil tam en sam čoln in da Jezus ni stopil v čoln s svojimi učenci, ampak da so učenci odveslali sami.

²³Iz Tiberije so pripluli še drugi čolni v bližino kraja, kjer so po Gospodovi zahvalni molitvi jedli kruh.

²⁴Ko je množica videla, da tam ni ne Jezusa ne njegovih učencev, so sami stopili v čolne, odpluli v Kafarnáum in iskali Jezusa.

²⁵Ko so ga našli na drugi strani jezera, so mu rekli: »Rabi, kdaj si se znašel tukaj?«

²⁶Jezus jim je odgovoril in rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Ne iščete me zato, ker ste videli znamenja, ampak ker ste jedli kruh in se nasitili.

²⁷Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje in vam jo bo dal Sin človekov; nanj je namreč vtisnil pečat Oče, Bog.«

²⁸Tedaj so mu rekli: »Kaj naj storimo, da bomo delali Božja dela?«

²⁹Jezus je odgovoril in jim dejal: »Božje delo je to, da verujete v tistega, ki ga je on poslal.«

³⁰Rekli so mu: »Kakšno znamenje torej delaš, da bomo videli in ti verjeli? Kaj počneš?

³¹Naši očetje so jedli mano v puščavi, kakor je pisano: Kruh iz nebes jim je dal jesti.«

³²Jezus jim je dejal: »Resnično, resnično, povem vam: Ni vam Mojzes dal kruha iz nebes, ampak moj Oče vam daje resnični kruh iz nebes.

³³Božji kruh je namreč tisti, ki prihaja iz nebes in daje svetu življenje.«

³⁴Tedaj so mu rekli: »Gospod, vselej nam daj tega kruha!«

³⁵Jezus jim je dejal: »Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen, in kdor vame veruje, gotovo nikoli ne bo žejen.

³⁶Toda rekel sem vam, da ste me celo videli, in vendar ne verujete.

³⁷Vse, kar mi da Oče, bo prišlo k meni; in kdor pride k meni, ga nikoli ne bom zavrgel,

³⁸kajti nisem prišel iz nebes, da bi uresničil svojo voljo, ampak voljo tistega, ki me je poslal.

³⁹Volja tistega, ki me je poslal, pa je, da ne izgubim nič od tega, kar mi je dal, marveč vse to obudim poslednji dan.

⁴⁰Volja mojega Očeta je namreč, da ima vsak, kdor gleda Sina in veruje vanj, večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

⁴¹Judje so tedaj godrnjali nad njim, ker je rekel: »Jaz sem kruh, ki je prišel iz nebes,«

⁴²in so govorili: »Ali ni to Jezus, Jožefov sin? Njegovega očeta in mater poznamo. Kako more zdaj govoriti: ›Iz nebes sem prišel.‹«

⁴³Jezus je odgovoril in jim dejal: »Ne godrnajte med seboj!

⁴⁴Nihče ne more priti k meni, če ga ne pritegne Oče, ki me je poslal, in jaz ga bom obudil poslednji dan.

⁴⁵Pri prerokih je zapisano: Vsi se bodo dali poučiti Bogu. Vsak, kdor posluša Očeta in se mu da poučiti, pride k meni.

⁴⁶Ne rečem, da bi bil kdo videl Očeta: samo tisti, ki je od Boga, on je videl Očeta.

⁴⁷Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje, ima večno življenje.

⁴⁸Jaz sem kruh življenja.

⁴⁹Vaši očetje so jedli v puščavi mano in so pomrli.

⁵⁰To je kruh, ki prihaja iz nebes, da tisti, ki od njega jé, ne umre.

⁵¹Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Če kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj. Kruh pa, ki ga bom dal jaz, je moje meso za življenje sveta.«

⁵²Judje so se tedaj med seboj prepirali in govorili: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?«

⁵³Jezus jim je tedaj rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi.

⁵⁴Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.

⁵⁵Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača.

⁵⁶Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem.

⁵⁷Kakor je mene poslal živi Oče in jaz živim po Očetu, tako bo tudi tisti, ki mene jé, živel po meni.

⁵⁸To je kruh, ki je prišel iz nebes, ne tak, kakršnega so jedli vaši očetje in so pomrli: kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj.«

⁵⁹To je povedal, ko je učil v shodnici v Kafarnáumu.

Besede večnega življenja

⁶⁰Veliko njegovih učencev, ki so to slišali, je reklo: »Trda je ta beseda. Kdo jo more poslušati?«

⁶¹Ker je Jezus v sebi vedel, da njegovi učenci godrnjajo nad tem, jim je rekel: »To vam je v spotiko?

⁶²In če boste videli Sina človekovega iti gor, kjer je bil prej?

⁶³Duh je tisti, ki oživlja, meso nič ne koristi. Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje.

⁶⁴Toda med vami so nekateri, ki ne verujejo.« Jezus je namreč od začetka vedel, kateri ne verujejo in kdo ga bo izdal.

⁶⁵Govoril jim je: »Zaradi tega sem vam rekel: Nihče ne more priti k meni, če mu ni dano od Očeta.«

⁶⁶Po tistem je mnogo njegovih učencev odšlo in niso več hodili z njim.

⁶⁷Jezus je tedaj rekel dvanajsterim: »Ali hočete tudi vi oditi?«

⁶⁸Simon Peter mu je odvrnil: »Gospod, h komu naj gremo? Besede večnega življenja imaš

⁶⁹in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti, Božji.«

⁷⁰Jezus jim je odgovoril: »Kaj vas nisem izbral dvanajst, pa je eden izmed vas hudič?«

⁷¹Govoril pa je o Judu, sinu Simona Iškarijota; ta je bil namreč tisti, ki ga je pozneje izdal – eden izmed dvanajsterih.

Janez 7

Neverni Jezusovi sorodniki

¹Po tistem je Jezus hodil po Galileji. Po Judeji namreč ni hotel hoditi, ker so ga Judje želeli umoriti.

²Medtem se je približal judovski šotorski praznik.

³Njegovi bratje so mu tedaj rekli: »Odidi od tod in pojdi v Judejo, da bodo tudi tvoji učenci videli tvoja dela, ki jih opravljaš.

⁴Nihče ne dela česa na skrivnem, če hoče sam biti znan. Če delaš take reči, se pokaži svetu!«

⁵Niti njegovi bratje namreč niso verovali vanj.

⁶Jezus jim je tedaj dejal: »Moj čas še ni prišel. Vaš čas pa je vedno pripravljen.

⁷Vas svet ne more sovražiti, mene pa sovraži, ker pričujem o njem, da so njegova dela hudobna.

⁸Vi le pojdite na praznik, jaz pa na ta praznik ne grem, ker moj čas še ni dopolnjen.«

⁹To jim je povedal in ostal v Galileji.

Jezus na šotorskem prazniku

¹⁰Ko pa so njegovi bratje odšli na praznik, je šel tudi on sam, vendar ne očitno, ampak na skrivaj.

¹¹Judje so ga med praznikom iskali in govorili: »Kje je tisti?«

¹²Med množico se je veliko šepetalo o njem. Nekateri so govorili: »Dober je,« drugi pa so govorili: »Ni, temveč zavaja množico.«

¹³Nobeden pa ni javno govoril o njem zaradi strahu pred Judi.

¹⁴Šele sredi praznika je prišel Jezus v tempelj in učil.

¹⁵Judje so se začudeni spraševali: »Kako ta pozna spise, saj se ni učil?«

¹⁶Jezus pa jim je odgovoril in rekel: »Moj nauk ni moj, temveč tistega, ki me je poslal.

¹⁷Če hoče kdo uresničevati njegovo voljo, bo spoznal glede nauka, ali je od Boga ali pa jaz govorim sam od sebe.

¹⁸Kdor govori sam od sebe, išče svojo slavo, kdor pa išče slavo tistega, ki ga je poslal, je resničen in v njem ni krivice.

¹⁹Ali vam ni Mojzes dal postave? Vendar je nobeden med vami ne uresničuje. Zakaj me hočete umoriti?«

²⁰Množica je odgovorila: »Demoni imaš. Kdo te hoče umoriti?«

²¹Jezus jim je odvrnil in rekel: »Eno delo sem storil med vami in se vsi temu čudite.

²²Mojzes vam je dal obrezo – ne kakor da bi bila od Mojzesa, ampak je od očakov – in vi obrezujete v soboto.

²³Če torej človek lahko v soboto prejme obrezo, da se ne krši Mojzesova postava, zakaj se jezite nad menoj, ker sem v soboto ozdravil celega človeka?

²⁴Ne sodite po videzu, ampak sodite s pravično sodbo.«

Ali je Jezus res Božji Mesija?

²⁵Nekaj Jeruzalemčanov je tedaj govorilo: »Ali ni ta tisti, ki ga hočejo umoriti?

²⁶In glejte, javno govori in mu nič ne rečejo. Mar so voditelji resnično spoznali, da je on Mesija?

²⁷Toda o njem vemo, od kod je; kadar pa pride Mesija, nihče ne bo vedel, od kod je.«

²⁸Jezus je tedaj med poučevanjem v templju zaklical in rekel: »Vi me poznate in tudi veste, od kod sem. Nisem prišel sam od sebe. Toda tisti, ki me je poslal, je resničen, in vi ga ne poznate.

²⁹Jaz ga poznam, ker sem od njega in me je on poslal.«

³⁰Tedaj so ga hoteli prijeti, toda nobeden ni nadenj dvignil roke, ker njegova ura še ni prišla.

³¹Med množico pa jih je precej začelo verovati vanj in so govorili: »Bo mar Mesija, kadar pride, storil več znamenj, kakor jih je storil ta?«

Jezusa nameravajo prijeti

³²Farizeji so slišali, kaj množica šepeta o njem. Tedaj so véliki duhovniki in farizeji poslali služabnike, da bi ga prijeli.

³³Jezus pa je rekel: »Še malo časa sem z vami in nato pojdem k njemu, ki me je poslal.

³⁴Iskali me boste in me ne boste našli, in tja, kjer sem jaz, vi ne morete priti.«

³⁵Judje so tedaj govorili med seboj: »Kam namerava iti ta, da ga ne bomo našli? Mar namerava iti k razkropljenim med Grke in bo učil Grke?

³⁶Kaj pomenijo besede, ki jih je rekel: »Iskali me boste in me ne boste našli, in tja, kjer sem jaz, vi ne morete priti.«

Reke žive vode

³⁷Na zadnji, veliki dan praznika je Jezus vstal in zaklical: »Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije.

³⁸Kdor veruje vame, bodo, kakor pravi Pismo, iz njegovega osrčja tekle reke žive vode.«

³⁹To pa je rekel o Duhu, ki ga bodo prejeli tisti, kateri so sprejeli vero vanj. Duha namreč še ni bilo, ker Jezus še ni bil poveličan.

Mnenja o Jezusu so bila različna

⁴⁰Nekateri iz množice, ki so slišali te besede, so govorili: »Ta je resnično prerok.«

⁴¹Drugi so govorili: »Ta je Mesija.« Nekateri pa so govorili: »Mar pride Mesija iz Galileje?

⁴²Ali ne pravi Pismo, da pride Mesija iz Davidovega rodu in iz Betlehema, vasi, kjer je bil David?«

⁴³Tako je med ljudmi zaradi njega nastal razdor.

⁴⁴Nekateri izmed njih so ga hoteli prijeti, toda nobeden ni nadenj dvignil rok.

Oblastniki nočejo verovati

⁴⁵Služabniki so se torej vrnili k vélikim duhovnikom in farizejem in ti so jim rekli: »Zakaj ga niste privedli?«

⁴⁶Služabniki so odgovorili: »Še nikoli ni nihče tako govoril.«

⁴⁷»Ste se mar tudi vi dali zapeljati?« so jim odvrnili farizeji.

⁴⁸»Je kdo izmed voditeljev ali farizejev sprejel vero vanj?

⁴⁹Ta množica, ki ne pozna postave, pa je prekleta!«

⁵⁰Nikodém, ki je bil eden izmed njih in je prej prišel k Jezusu, jim je rekel:

⁵¹»Ali naša postava koga sodi, če ga prej ne zasliši in ne spozna, kaj dela?«

⁵²Odgovorili so in mu rekli: »Kaj si tudi ti iz Galileje? Preišči in sprevidi, da iz Galileje ne pride noben prerok.«

Žena, zasačena v prešuštvovanju

⁵³In šli so vsak na svoj dom.

Janez 8

¹Jezus pa je krenil proti Oljski gori.

²Zgodaj zjutraj se je spet napotil v tempelj. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu, on pa je sédel in jih učil.

³Pismouki in farizeji so tedaj pripeljali ženo, ki so jo zalotili pri prešuštvovanju. Postavili so jo v sredo

⁴in mu rekli: »Učitelj, tole ženo smo zasačili v prešuštvovanju.

⁵Mojzes nam je v postavi ukazal take kamnati. Kaj pa ti praviš?«

⁶To so govorili, ker so ga preizkušali, da bi ga mogli tožiti. Jezus se je sklonil in s prstom pisal po tleh.

⁷Ko pa so ga kar naprej spraševali, se je vzravnal in jim rekel: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.«

⁸Nato se je spet sklonil in pisal po tleh.

⁹Ko so to slišali, so drug za drugim odhajali, od najstarejših dalje. In ostal je sam in žena v sredi.

¹⁰Jezus se je vzravnal in ji rekel: »Kje so, žena? Te ni nihče obsodil?«

¹¹Rekla je: »Nihče, Gospod.« In Jezus ji je dejal: »Tudi jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne gréši več!«

Jezus je luč sveta

¹²Spet jim je Jezus spregovoril: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja.«

¹³Farizeji so mu tedaj rekli: »Ti pričuješ o sebi. Tvoje pričevanje ni resnično.«

¹⁴Jezus je odgovoril in jim rekel: »Tudi če jaz pričujem o sebi, je moje pričevanje resnično, ker vem, od kod sem prišel in kam grem. Vi pa ne veste, od kod prihajam in kam grem.

¹⁵Vi sodite po mesu, jaz ne sodim nikogar.

¹⁶Če pa sodim jaz, je moja sodba resnična, ker nisem sam, temveč sva jaz in Oče, ki me je poslal.

¹⁷Tudi v vaši postavi je zapisano, da je pričevanje dveh ljudi resnično.

¹⁸Jaz sem, ki pričujem o sebi, in Oče, ki me je poslal, pričuje o meni.«

¹⁹Tedaj so mu govorili: »Kje je tvoj Oče?« Jezus je odgovoril: »Ne poznate ne mene ne mojega Očeta. Če bi poznali mene, bi poznali tudi mojega Očeta.«

²⁰Te besede je spregovoril pri zakladnici, ko je učil v templju. In nihče ga ni prijel, ker še ni prišla njegova ura.

Kamor jaz odhajam, vi ne morete priti

²¹Jezus jim je spet rekel: »Jaz odhajam in iskali me boste, in umrli boste v svojem grehu. Kamor jaz odhajam, vi ne morete priti.«

²²Judje so tedaj govorili: »Si bo mar vzel življenje, da pravi: ›Kamor jaz odhajam, vi ne morete priti.‹«

²³In govoril jim je: »Vi ste od spodaj, jaz pa sem od zgoraj. Vi ste od tega sveta, jaz pa nisem od tega sveta.

²⁴Zato sem vam rekel: ›Umrli boste v svojih grehih.‹ Če namreč ne boste verovali, da jaz sem, boste umrli v svojih grehih.«

²⁵Tedaj so mu govorili: »Kdo si ti?« Jezus jim je rekel: »To, kar vam govorim od začetka.

²⁶Mnogo imam o vas govoriti in soditi. Toda tisti, ki me je poslal, je resničen, in kar slišim od njega, to govorim svetu.«

²⁷Vendar niso spoznali, da jim je govoril o Očetu.

²⁸Jezus jim je tedaj rekel: »Ko boste povzdignili Sina človekovega, boste spoznali, da jaz sem in da ničesar ne delam sam od sebe, ampak govorim to, kar me je naučil Oče.

²⁹On, ki me je poslal, je z menoj. Ni me pustil samega, kajti jaz vedno delam to, kar je všeč njemu.«

³⁰Ko je to govoril, so mnogi začeli verovati vanj.

Resnica vas bo osvobodila

³¹Tedaj je Jezus govoril Judom, ki so verovali vanj: »Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci.

³²In spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.«

³³Odgovorili so mu: »Abrahamovi potomci smo in nikoli nismo bili nikomur sužnji; kako praviš ti: ›Postali boste svobodni.‹«

³⁴Jezus jim je odgovoril: »Resnično, resnično, povem vam: Vsak, kdor dela greh, je suženj greha.

³⁵Suženj pa ne ostane pri hiši za vekomaj; sin ostane vekomaj.

³⁶Če vas torej Sin osvobodi, boste resnično svobodni.

³⁷Vem, da ste Abrahamovi potomci, in vendar me skušate umoriti, ker za mojo besedo v vas ni prostora.

³⁸Jaz govorim, kar sem videl pri Očetu, vi pa delate, kar ste slišali pri svojem očetu.«

Hudiča imate za očeta

³⁹Odgovorili so in mu rekli: »Naš oče je Abraham.« Jezus pa jim je dejal: »Če bi bili Abrahamovi otroci, bi opravljali Abrahamova dela.

⁴⁰Zdaj pa me hočete umoriti, človeka, ki sem vam povedal resnico, katero sem slišal od Boga. Česa takega Abraham ni storil.

⁴¹Vi opravljate dela svojega očeta.« Tedaj so mu rekli: »Mi se nismo rodili iz prešuštva; enega očeta imamo: Boga.«

⁴²Jezus jim je dejal: »Če bi bil Bog vaš Oče, bi me ljubili, ker sem iz Boga izšel in prišel. Nisem prišel sam od sebe, temveč me je on poslal.

⁴³Zakaj ne razumete mojega govorjenja? Ker ne zmorete poslušati moje besede.

⁴⁴Vi pa ste od svojega očeta, hudiča, in hočete uresničevati njegove želje. On je bil od začetka morilec ljudi in ni obstal v resnici, ker v njem ni resnice. Kadar govori laž, govori iz svojega, ker je lažnivec in oče laži.

⁴⁵Toda ker govorim resnico, mi ne verjamete.

⁴⁶Kdo izmed vas mi more dokazati greh? Če govorim resnico, zakaj mi ne verjamete?

⁴⁷Kdor je iz Boga, posluša Božje besede. Vi jih zato ne poslušate, ker niste iz Boga.«

Jezus je bil, preden se je rodil Abraham

⁴⁸Judje so odgovorili in mu rekli: »Ali ne govorimo prav, da si Samarijan in da imaš demona?«

⁴⁹Jezus je odvrnil: »Jaz nimam demona, ampak častim svojega Očeta, vi pa me sramotite.

⁵⁰Jaz ne iščem svoje slave; je pa nekdo, ki jo išče in sodi.

⁵¹Resnično, resnično, povem vam: Kdor se drži moje besede, vekomaj ne bo videl smrti.«

⁵²Judje so mu torej rekli: »Zdaj smo spoznali, da imaš demona. Abraham je umrl in preroki so pomrli; ti pa praviš: »Kdor se drži moje besede, vekomaj ne bo okusil smrti.«

⁵³Si mar ti večji kot naš oče Abraham, ki je umrl? In tudi preroki so pomrli. Koga se delaš?«

⁵⁴Jezus je odgovoril: »Če jaz poveljučujem sebe, moja slava ni nič. Moj Oče je, ki me povelčuje, on, o katerem vi pravite: »Naš Bog je.«

⁵⁵Toda vi ga ne poznate, jaz pa ga poznam, in ko bi rekel, da ga ne poznam, bi bil lažnivec, podoben vam, toda poznam ga in se držim njegove besede.

⁵⁶Vaš oče Abraham se je vzradostil, da bo videl moj dan; in videl ga je in se razveselil.«

⁵⁷Judje so mu tedaj rekli: »Še petdeset let nimaš in si videl Abrahama?«

⁵⁸Jezus jim je dejal: »Resnično, resnično, povem vam: Preden se je Abraham rodil, jaz sem.«

⁵⁹Tedaj so pograbili kamenje, da bi ga vrgli vanj; Jezus pa se je skril in odšel iz templja.

Janez 9

Jezus ozdravi sleporojenega

¹Ko je šel mimo, je zagledal človeka, ki je bil slep od rojstva.

²Njegovi učenci so ga vprašali: »Rabi, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?«

³Jezus je odgovoril: »Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak da se na njem razodenejo Božja dela.

⁴Dokler je dan, moramo opravljati dela tistega, ki me je poslal. Pride noč, ko nihče ne more delati.

⁵Dokler sem na svetu, sem luč sveta.«

⁶Ko je to izgovoril, je pljunil na tla in s slino naredil blato. Pomazal mu je z blatom oči

⁷in mu rekel: »Pojdi in se umij v vodnjaku Síloa« (kar v prevodu pomeni Poslani). Odšel je torej in se umil. Ko se je vrnil, je videl.

⁸Sosedje in tisti, ki so ga prej videli, da je bil berač, so govorili: »Ali ni to tisti, ki je posedal in beračil?«

⁹Eni so govorili: »On je,« medtem ko so drugi govorili: »Ne, podoben mu je.« Sam pa je govoril: »Jaz sem.«

¹⁰Rekli so mu tedaj: »Kako so se ti torej oči odprle?«

¹¹On pa je dejal: »Tisti človek, ki se imenuje Jezus, je naredil blato, mi z njim pomazal oči in mi rekel: ›Pojdi v Síloo in se umij.‹ Šel sem tja, se umil in spregledal.«

¹²Rekli so mu: »Kje je tisti?« Dejal jim je: »Ne vem.«

Farizeji zaslišujejo ozdravljenega

¹³Človeka, ki je bil prej slep, so odvedli k farizejem.

¹⁴Tisti dan, ko je Jezus naredil blato in mu odprl oči, je bila sobota.

¹⁵In farizeji so ga spet spraševali, kako je spregledal. Dejal jim je: »Blata mi je dal na oči, nato sem se umil in vidim.«

¹⁶Nekateri izmed farizejev so tedaj govorili: »Ta človek ni od Boga, ker ne spoštuje sobote.« Drugi pa so govorili: »Kako bi grešnik mogel delati takšna znamenja?« In bil je razdor med njimi.

¹⁷Slepemu so tedaj ponovno rekli: »Kaj praviš o njem, ker ti je odprl oči?« On pa je rekel: »Prerok je.«

¹⁸Judje niso hoteli verjeti, da je bil slep in da je spregledal, dokler niso poklicali staršev tega, ki je spregledal.

¹⁹Vprašali so jih: »Je to vaš sin, o katerem pravite, da se je rodil slep? Kako, da zdaj vidi?«

²⁰Starši so odgovorili in rekli: »Veva, da je to najin sin in da se je rodil slep;

²¹kako to, da zdaj vidi, pa ne veva, in kdo mu je odprl oči, midva ne veva. Njega vprašajte. Dovolj je star. Sam naj govori o sebi.«

²²To so rekli njegovi starši, ker so se bali Judov; Judje so namreč že sklenili, da bodo vsakogar, ki ga bo priznal za Mesija, izobčili iz shodnice.

²³Zato so njegovi starši rekli: »Dovolj je star, njega vprašajte.«

²⁴Tedaj so farizeji drugič poklicali človeka, ki je bil prej slep, in mu rekli: »Daj čast Bogu! Mi vemo, da je ta človek grešnik.«

²⁵On pa je odgovoril: »Če je grešnik, ne vem. Eno pa vem, da sem bil slep in da zdaj vidim.«

²⁶Tedaj so mu rekli: »Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?«

²⁷Odgovoril jim je: »Povedal sem vam že, pa niste poslušali. Čemu hočete znova slišati? Bi mar tudi vi radi postali njegovi učenci?«

²⁸In ozmerjali so ga in mu rekli: »Ti si njegov učenec, mi pa smo Mojzesovi učenci.

²⁹Mi vemo, da je Mojzesu govoril Bog; o tem pa ne vemo, od kod je.«

³⁰Mož jim je odvrnil in rekel: »To je res čudno, da ne veste, od kod je, meni pa je odprl oči.

³¹Vemo, da Bog grešnikov ne usliši. Kdor pa Boga časti in uresničuje njegovo voljo, tega usliši.

³²Od vekomaj se ni slišalo, da bi kdo od rojstva slepemu odprl oči.

³³Če ta ne bi bil od Boga, ne bi mogel ničesar storiti.«

³⁴Odgovorili so in mu rekli: »Ves si rojen v greh, pa nas boš učil?« In vrgli so ga ven.

Duhovna slepota

³⁵Jezus je slišal, da so ga vrgli ven. Našel ga je in mu je rekel: »Veruješ v Sina človekovega?«

³⁶In ta je odgovoril ter rekel: »Kdo je to, Gospod, da bi veroval vanj?«

³⁷Jezus mu je rekel: »Videl si ga; ta, ki govori s teboj, ta je.«

³⁸Tedaj je dejal: »Verujem, Gospod,« in se je pred njim poklonil do tal.

³⁹In Jezus je rekel: »Za sodbo sem prišel na ta svet, da bi videli tisti, ki ne vidijo, in oslepeli tisti, ki vidijo.«

⁴⁰To je slišalo nekaj farizejev, ki so bili pri njem, in so mu rekli: »Smo morda tudi mi slepi?«

⁴¹Jezus jim je dejal: »Če bi bili slepi, bi ne imeli greha. Ker pa pravite: ›Vidimo,‹ vaš greh ostane.«

Janez 10

Dobri pastir

¹»Resnično, resnično, povem vam: Kdor ne pride v ovčjo stajo skozi vrata, ampak spleza vanjo od drugod, ta je tat in ropar.

²Kdor pa pride skozi vrata, je pastir ovc.

³Njemu vratar odpre in ovce poslušajo njegov glas in svoje ovce kliče po imenu in jih vodi ven.

⁴Ko vse svoje spusti ven, hodi pred njimi in ovce gredo za njim, ker poznajo njegov glas.

⁵Za tujcem pa ne bodo šle, ampak bodo bežale pred njim, ker ne poznajo glasu tujcev.«

⁶Jezus jim je povedal to prisposodbo, pa niso spoznali, kaj jim je govoril.

Jezus dobri pastir

⁷Jezus je znova spregovoril: »Resnično, resnično, povem vam: Jaz sem vrata za ovce.

⁸Vsi, ki so prišli pred menoj, so tatovi in roparji, toda ovce jih niso poslušale.

⁹Jaz sem vrata. Kdor stopi skozme, se bo rešil; hodil bo noter in ven in bo našel pašo.

¹⁰Tat prihaja samo zato, da krade, kolje in uničuje. Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.

¹¹Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce.

¹²Tisti pa, ki je najemnik in ne pastir in ovce niso njegove, pusti ovce in zbeži, ko vidi, da prihaja volk, in volk jih pograbi in razkropi.

¹³Je pač najemnik in mu za ovce ni mar.

¹⁴Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene,

¹⁵kakor Oče pozna mene in jaz poznam Očeta. Svoje življenje dam za ovce.

¹⁶Imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva. Tudi tiste moram pripeljati in poslušale bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir.

¹⁷Zato me Oče ljubi, ker dam svoje življenje, da ga spet prejmem.

¹⁸Nihče mi ga ne jemlje, ampak ga dajem sam od sebe. Oblast imam, da ga dam, in oblast imam, da ga spet prejmem. To naročilo sem prejel od svojega Očeta.«

¹⁹Zaradi teh besed je vnovič nastal razdor med Judi.

²⁰Mnogi izmed njih so govorili: »Demona ima in blazni. Zakaj ga poslušate?«

²¹Drugi pa so govorili: »To niso besede obsedenca. Mar more demon odpreti oči slepim?«

Judje Jezusa zavržejo

²²Takrat so v Jeruzalemu obhajali praznik tempeljskega posvečenja. Bilo je pozimi.

²³Jezus je hodil v templju gor in dol po Salomonovem stebrišču.

²⁴Tedaj so ga obstopili Judje in mu govorili: »Doklej nas boš pustil v negotovosti? Če si ti Mesija, nam odkrito povej!«

²⁵Jezus jim je odgovoril: »Povedal sem vam, pa ne verjamete. Dela, ki jih opravljam v imenu svojega Očeta, ta pričajo o meni.

²⁶Toda vi mi ne verjamete, ker niste izmed mojih ovc.

²⁷Moje ovce poslušajo moj glas; jaz jih poznam in hodijo za menoj.

²⁸Dajem jim večno življenje; nikoli se ne bodo pogubile in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.

²⁹Moj Oče, ki mi jih je dal, je večji od vseh, in nihče jih ne more iztrgati iz Očetove roke.

³⁰Jaz in Oče sva eno.«

³¹Judje so spet pograbili kamenje, da bi ga kamnali.

³²Jezus pa jim je odgovoril: »Veliko dobrih del, ki izhajajo iz Očeta, sem vam pokazal. Zaradi katerega od teh del me hočete kamnati?«

³³Judje so mu odgovorili: »Ne kamnamo te zaradi dobrega dela, ampak zaradi bogokletja, ker se ti, ki si človek, delaš Boga.«

³⁴Jezus jim je odgovoril: »Ali ni zapisano v vaši postavi: Jaz sem rekel: bogovi ste.

³⁵Če je imenoval bogove tiste, ki se jim je zgodila Božja beseda – in Pismo se ne more razvezati –,

³⁶boste mar vi tistemu, ki ga je Oče posvetil in poslal na svet, očitali bogokletje, ker sem rekel: »Božji Sin sem.«

³⁷Če ne opravljam del svojega Očeta, mi ne verjemite;

³⁸če pa jih opravljam, verjemite delom, če že ne verjamete meni, da boste spoznali in spoznavali, da je Oče v meni in jaz v Očetu.«

³⁹Spet so ga torej hoteli zgrabiti, pa se je umaknil pred njihovo roko.

⁴⁰Znova je odšel čez Jordan v kraj, kjer je Janez najprej krščeval, in ostal tam.

⁴¹Veliko jih je prišlo k njemu in so govorili: »Janez ni storil nobenega znamenja, vendar je bilo resnično vse, kar je Janez povedal o njem.«

⁴²In mnogi so tam začeli verovati vanj.

Janez 11

Lazarjeva smrt

¹Bil pa je neki bolnik, Lazar iz Betanije, iz vasi Marije in njene sestre Marte.

²Marija je bila tista, ki je Gospoda mazilila z dišavnim oljem in mu obrisala noge s svojimi lasmi. Njen brat Lazar je bil bolan.

³Sestri sta tedaj poslali Jezusu sporočilo: »Gospod, glej, tisti, ki ga imaš rad, je bolan.«

⁴Ko je Jezus to slišal, je rekel: »Ta bolezen ni za smrt, ampak v Božje veličastvo, da bo po njej poveličan Božji Sin.«

⁵Jezus pa je ljubil Marto, njeno sestro in Lazarja.

⁶Ko je torej slišal, da je bolan, je ostal še dva dni v kraju, kjer je bil.

⁷Nato je rekel učencem: »Pojdimo spet v Judejo.«

⁸Učenci so mu dejali: »Rabi, pravkar so te hoteli Judje kamnati, pa greš spet tja?«

⁹Jezus je odgovoril: »Ali nima dan dvanajst ur? Če kdo hodi podnevi, se ne spotakne, ker vidi luč tega sveta;

¹⁰če pa kdo hodi okrog ponoči, se spotakne, ker v njem ni luči.«

¹¹To je rekel, in nato jim je dejal: »Naš prijatelj Lazar spi, vendar grem, da ga zbudim.«

¹²Učenci pa so mu rekli: »Gospod, če spi, bo ozdravel.«

¹³Jezus je govoril o njegovi smrti, oni pa so mislili, da govori o navadnem spanju.

¹⁴Tedaj jim je Jezus povedal odkrito: »Lazar je umrl.

¹⁵Zaradi vas pa se veselim, da nisem bil tam, da boste verovali. A pojdimo k njemu!»

¹⁶Tomaž, ki se je imenoval Dvojček, je tedaj rekel součencem: »Pojdimo še mi, da umremo z njim!«

Jezus je vstajenje in življenje

¹⁷Ko je torej Jezus prišel, je odkril, da je Lazar že štiri dni v grobu.

¹⁸Betanija pa je blizu Jeruzalema, približno petnajst stadijev od njega.

¹⁹Veliko Judov je prišlo k Marti in Mariji, da bi ju tolažili zaradi njunega brata.

²⁰Ko je Marta slišala, da prihaja Jezus, mu je šla naproti; Marija pa je sedela doma.

²¹Marta je tedaj rekla Jezusu: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne umrl;

²²a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, kar koli ga zaprosiš.«

²³Jezus ji je rekel: »Tvoj brat bo vstal.«

²⁴Marta mu je dejala: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.«

²⁵Jezus ji je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živ, tudi če umre;

²⁶in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?«

²⁷Odgovorila mu je: »Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Mesija, Božji Sin, ki prihaja na svet.«

Jezus joka

²⁸In ko je to rekla, je odšla in poklicala Marijo, svojo sestro. Skrivaj ji je dejala: »Učitelj je tukaj in te kliče.«

²⁹Ko je ta to slišala, je hitro vstala in mu šla naproti.

³⁰Jezus še ni prišel v vas; še vedno je bil na kraju, kjer mu je prišla naproti Marta.

³¹Judje, ki so bili pri njej v hiši in jo tolažili, so videli, da je Marija hitro vstala in odšla ven. Stopili so torej za njo, ker so mislili, da je šla h grobu, da bi tam jokala.

³²Marija je prišla tja, kjer je bil Jezus. Ko ga je zagledala, mu je padla k nogam in mu rekla: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne umrl.«

³³Ko je Jezus videl, da joka in da jokajo tudi Judje, ki so prišli z njo, je bil v duhu pretresen in se je vznemiril.

³⁴In dejal je: »Kam ste ga položili?« Rekli so mu: »Gospod, pridi in poglej!«

³⁵Jezus se je zjokal.

³⁶Judje so tedaj govorili: »Glejte, kako ga je imel rad.«

³⁷Nekateri izmed njih pa so dejali: »Ali ni mogel on, ki je slepemu odprl oči, tudi storiti, da bi ta ne umrl?«

Lazar oživi

³⁸Jezus je bil v sebi spet pretresen in je šel h grobu. Bila je to votlina in pred njo je bil prislonjen kamen.

³⁹Jezus je rekel: »Odstranite kamen!« Marta, sestra umrlega, mu je dejala: »Gospod, že ima zadah, saj je četrti dan mrtev.«

⁴⁰Jezus ji je rekel: »Ti mar nisem rekel, da boš videla Božje veličastvo, če boš verovala?«

⁴¹Odstranili so torej kamen; Jezus pa je vzdignil oči in rekel: »Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal.

⁴²Jaz sem vedel, da me vselej uslišiš, toda zaradi množice, ki stoji okrog mene, sem rekel, da bi verovali, da si me ti poslal.«

⁴³In ko je to izrekel, je zaklical z močnim glasom: »Lazar, pridi ven!«

⁴⁴In umrli je prišel ven. Noge in roke je imel povezane s povoji in njegov obraz je bil ovit s prtom. Jezus jim je rekel: »Razvežite ga in pustite, naj gre!«

Judovski voditelji sklenejo Jezusa umoriti

(Mt 26,1–5; Mr 14,1–2; Lk 22,1–2)

⁴⁵Veliko Judov, ki so prišli k Mariji in videli, kaj je storil, je začelo verovati vanj.

⁴⁶Nekateri izmed njih so šli k farizejem in jim povedali, kaj je storil Jezus.

⁴⁷Véliki duhovniki in farizeji so sklicali zbor in govorili: »Kaj naj storimo? Ta človek namreč dela veliko znamenj.

⁴⁸Če ga pustimo kar tako, bodo vsi verovali vanj. Prišli bodo Rimljani in nam vzeli sveti kraj in narod.«

⁴⁹Eden izmed njih, Kajfa, ki je bil tisto leto véliki duhovnik, jim je rekel: »Vi nič ne veste

⁵⁰in ne pomislite, da je za vas bolje, da en človek umre za ljudstvo in ne propade ves narod.«

⁵¹Tega pa ni rekel sam od sebe, ampak je zato, ker je bil tisto leto véliki duhovnik, prerokoval, da mora Jezus umretiza narod;

⁵²pa ne samo za narod, temveč tudi zato, da bi razkropljene Božje otroke zbral v eno.

⁵³Od tega dne je bilo torej sklenjeno, da ga usmrtijo.

⁵⁴Jezus poslej ni več očitno hodil med Jude, ampak je šel od tam v pokrajino blizu puščave, v mesto, ki se imenuje Efraím, in je ostal tam s svojimi učenci.

⁵⁵Bližala pa se je judovska pasha. Veliko ljudi s podeželja je pred pasho šlo v Jeruzalem, da bi se obredno očistili.

⁵⁶Iskali so Jezusa in se med seboj pogovarjali, ko so bili v templju: »Kaj se vam zdi? Da ne bo prišel na praznik?«

⁵⁷Véliki duhovniki in farizeji pa so izdali ukaz, naj tisti, ki bi izvedel, kje je, naznani, da ga bodo prijeli.

Janez 12

Žena v Betaniji mazili Jezusa

(Mt 26,6–13; Mr 14,3–9)

¹Šest dni pred pasho je Jezus prišel v Betanijo, kjer je bil Lazar, ki ga je Jezus obudil od mrtvih.

²Tam so mu pripravili večerjo; Marta je stregla, Lazar pa je bil eden izmed tistih, ki so bili z njim pri mizi.

³Tedaj je Marija vzela funt dragocenega dišavnega olja iz pristne narde, mazilila Jezusu noge in mu noge obrisala s svojimi lasmi. Hiša se je napolnila z vonjem po dišavnem olju.

⁴Juda Iškarjot, eden izmed njegovih učencev, ki ga je pozneje izdal, je rekel:

⁵»Zakaj tega olja ne bi prodali za tristo denarijev in te dali ubogim?«

⁶Tega pa ni rekel, ker bi skrbel za uboge, ampak ker je bil tat; imel je namreč denarnico in si je prillaščal, kar so dajali vanjo.

⁷Jezus je rekel: »Pusti jo, naj ga prihrani za moj pogrebni dan.

⁸Uboge imate namreč vedno med seboj, mene pa nimate vedno.«

Zarota zoper Lazarja

⁹Velika množica Judov je izvedela, da je tam, in ni prišla le zaradi Jezusa, ampak da bi videla tudi Lazarja, katerega je obudil od mrtvih.

¹⁰Veliki duhovniki pa so sklenili umoriti tudi Lazarja,

¹¹ker se je zaradi njega veliko Judov ločilo od njih in verovalo v Jezusa.

Slovesni prihod v Jeruzalem

(Mt 21,1–11; Mr 11,1–11; Lk 19,28–40)

¹²Drugi dan je velika množica, ki je prišla na praznik, slišala, da Jezus prihaja v Jeruzalem.

¹³Vzeli so palmove veje, mu šli naproti in vzklikali: »Hozána! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! In Izraelov kralj!«

¹⁴Jezus je našel oslička in sédel nanj, kakor je pisano:

¹⁵Ne boj se, sionska hči! Glej, tvoj kralj prihaja, sedeč na osličjem mladiču.

¹⁶Njegovi učenci sprva tega niso razumeli. Ko pa je bil Jezus poveljčan, so se spomnili, da je bilo to pisano o njem in da so mu to storili.

¹⁷Množica, ki je bila pri njem, ko je poklical Lazarja iz groba in ga obudil od mrtvih, je torej pričala zanj.

¹⁸Zato mu je množica tudi prišla naproti, ker so slišali, da je naredil to znamenje.

¹⁹Farizeji pa so govorili med seboj: »Vidite, da nič ne dosežete. Glejte, vse je odšlo za njim.«

Grki želijo videti Jezusa

²⁰Med tistimi, ki so na praznik prišli počastit Boga, je bilo tudi nekaj Grkov.

²¹Ti so stopili k Filipu, ki je bil iz Betsajde v Galileji, in ga prosili: »Gospod, radi bi videli Jezusa.«

²²Filip je šel in to povedal Andreju. Andrej in Filip pa sta stopila k Jezusu in mu to povedala.

²³Jezus jima je odgovoril: »Prišla je ura, da se Sin človekov povelicha.

²⁴Resnično, resnično, povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane sámo; če pa umre, obrodi obilo sadu.

²⁵Kdor ima rad svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje.

²⁶Če kdo hoče meni služiti, naj hodi za menoj, in kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik. Če kdo meni služi, ga bo počastil Oče.«

Sin človekov mora biti povzdignjen

²⁷»Zdaj je moja duša vznemirjena. In kaj naj rečem? Oče, reši me iz te ure? Zavoljo tega sem vendar prišel v to uro.

²⁸Oče, povelichaj svoje ime!« Tedaj je prišel glas iz nebes: »Povelihal sem ga in ga bom spet povelihal.«

²⁹Množica, ki je stala zraven in to slišala, je govorila: »Zagrmelo je.« Drugi pa so govorili: »Angel mu je govoril.«

³⁰Jezus je odgovoril in rekel: »Ta glas ni nastal zaradi mene, ampak zaradi vas.

³¹Zdaj je sodba nad tem svetom, zdaj bo vladar tega sveta izgnan ven,

³²in ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi.«

³³To pa je rekel, da je označil, kakšne smrti bo umrl.

³⁴Množica mu je odgovorila: »Mi smo slišali iz Postave, da Mesija ostane vekomaj; kako torej lahko rečeš, da mora biti Sin človekov povzdignjen? Kdo je ta Sin človekov?«

³⁵Jezus jim je rekel: »Le še malo časa je luč med vami. Hodíte, dokler imate luč, da vas ne zajame tema. Kdor hodi v temi, ne ve, kam gre.

³⁶Dokler imate luč, verujte v luč, da postanete sinovi luči.«

Neverni Judje

To jim je Jezus povedal in odšel ter se skril pred njimi.

³⁷Čeprav je vpričo njih storil toliko znamenj, niso verovali vanj,

³⁸da se je izpolnila beseda, ki jo je izrekel prerok Izaija: Gospod, kdo je veroval našemu oznanjevanju, in Gospodova roka, komu se je razodela?

³⁹Verovati niso mogli zato, ker je, kakor je Izaija dejal na drugem mestu,

⁴⁰oslepil njihove oči in zakrknil njihovo srce, da ne bi z očmi videli, da ne bi v srcu razumeli in se spreobrnili in da bi jih jaz ne ozdravil.

⁴¹To je povedal Izaija, ker je videl njegovo slavo in je spregovoril o njem.

⁴²Vendar jih je bilo tudi med voditelji mnogo, ki so začeli verovati vanj, toda zaradi farizejev tega niso priznavali, da jih ne bi izobčili iz shodnice.

⁴³Bolj so namreč ljubili človeško slavo kakor Božjo slavo.

Sodila bo Jezusova beseda

⁴⁴Jezus je zaklical in rekel: »Kdor veruje vame, ne veruje vame, temveč v tistega, ki me je poslal.

⁴⁵Kdor vidi mene, vidi tistega, ki me je poslal.

⁴⁶Jaz sem prišel kot luč na svet, da nihče, kdor veruje vame, ne ostane v temi.

⁴⁷Če kdo sliši moje besede in se po njih ne ravna, ga ne sodim jaz, ker nisem prišel, da bi svet sodil, ampak da bi ga rešil.

⁴⁸Kdor mene zaničuje in ne sprejema mojih besed, ima nad seboj sodnika; beseda, ki sem jo govoril, ta ga bo sodila poslednji dan.

⁴⁹Kajti nisem govoril sam od sebe, temveč Oče, ki me je poslal, mi je zapovedal, kaj naj rečem in kaj naj govorim,

⁵⁰in vem, da je njegova zapoved večno življenje. Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je povedal Oče.«

Janez 13

Jezus se poslavlja od svojih učencev **Jezus umije učencem noge**

¹Pred praznikom pashe je Jezus, ker je vedel, da je prišla njegova ura, ko pojde s tega sveta k Očetu, in ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, tem izkazal ljubezen do konca.

²Med večerjo je hudič Judu Iškarijotu, Simonovemu sinu, že položil v srce namen, da Jezusa izda.

³Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in odhaja k Bogu,

⁴je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platno in se z njim opasal.

⁵Nato je vlil vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan.

⁶Prišel je k Simonu Petru. Ta mu je rekel: »Gospod, ti mi noge umivaš?«

⁷Jezus je odvrnil in mu rekel: »Tega, kar jaz delam, ti zdaj še ne razumeš, a spoznal boš pozneje.«

⁸Peter mu je rekel: »Ne boš mi umival nog, nikoli ne!« Jezus mu je odgovoril: »Če te ne umijem, nimaš deleža z menoj.«

⁹Simon Peter mu je rekel: »Gospod, potem pa ne samo nog, ampak tudi roke in glavo.«

¹⁰Jezus mu je dejal: »Kdor se je skopal, mu ni treba drugega, kakor da si umije noge; ves je namreč čist. Tudi vi ste čisti, vendar ne vsi.«

¹¹Vedel je namreč, kdo ga bo izdal, zato je rekel: »Niste vsi čisti.«

¹²Ko jim je umil noge in vzel vrhnje oblačilo, je spet prisedel in jim rekel: »Razumete, kaj sem vam storil?

¹³Vi me kličete »Učitelj« in »Gospod«. In prav govorite, saj to sem.

¹⁴Če sem torej jaz, Gospod in Učitelj, vam umil noge, ste tudi vi dolžni drug drugemu umivati noge.

¹⁵Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali tako, kakor sem jaz vam storil.

¹⁶Resnično, resnično, povem vam: Služabnik ni večji kot njegov gospodar in poslanec ne večji kot tisti, ki ga je poslal.

¹⁷Če to veste, blagor vam, če boste to delali!

¹⁸Ne govorim o vas vseh. Vem, katere sem izbral, vendar naj se tako izpolni Pismo: Tisti, ki je moj kruh, je vzdignil svojo peto proti meni.

¹⁹Že zdaj vam povem, preden se zgodi, da boste, ko se bo zgodilo, verovali, da jaz sem.

²⁰Resnično, resnično, povem vam: Kdor sprejme tistega, ki ga pošljem, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal.«

Jezus napove, kdo ga bo izdal
(Mt 26,20–25; Mr 14,17–21; Lk 22,21–23)

²¹Ko je Jezus to izgovoril, se je v duhu vznemiril, izpričal in rekel: »Resnično, resnično, povem vam: Eden izmed vas me bo izdal.«

²²Učenci so se gledali med seboj, ker si niso mogli misliti, o kom govori.

²³Eden izmed njegovih učencev, tisti, ki ga je Jezus ljubil, je ležal blizu Jezusovega naročja.

²⁴Simon Peter mu je pomignil, naj ga vpraša, o kom govori.

²⁵Ta se je naslonil na Jezusove prsi in mu rekel: »Gospod, kdo je?«

²⁶Jezus je odgovoril: »Tisti, ki mu bom pomočil grižljaj in mu ga dal.« Tedaj je pomočil grižljaj, ga vzel in dal Judu, sinu Simona Iškarijota.

²⁷Ko je ta vzel grižljaj, je šel satan vanj. Jezus mu je tedaj rekel: »Kar nameravaš storiti, stôri hitro.«

²⁸Nobeden izmed tistih, ki so bili pri mizi, ni razumel, zakaj mu je to rekel.

²⁹Nekateri so mislili (ker je namreč Juda imel denarnico), da mu je Jezus rekel: »Nakupi, kar potrebujemo za praznik,« ali da naj dá kaj ubogim.

³⁰Ko je torej vzel tisti grižljaj, je šel takoj ven; bila pa je noč.

Nova zapoved

³¹Ko je šel ven, je Jezus rekel: »Zdaj je Sin človekov poveličan in Bog je poveličan v njem.

³²Če je Bog poveličan v njem, ga bo tudi Bog poveličal v sebi; in poveličal ga bo takoj.

³³Otroci, le malo časa bom še z vami. Iskali me boste, in kakor sem rekel Judom, zdaj pravim tudi vam: Kamor grem jaz, vi ne morete priti.

³⁴Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!

³⁵Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«

Jezus napove, da ga bo Peter zatajil

(Mt 26,31–35; Mr 14,27–31; Lk 22,31–34)

³⁶Simon Peter mu je rekel: »Gospod, kam odhajaš?« Jezus mu je odgovoril: »Kamor grem, zdaj ne moreš za menoj, prišel pa boš pozneje.«

³⁷Peter mu je rekel: »Gospod, zakaj ne bi mogel zdaj iti za teboj? Življenje dam zate.«

³⁸Jezus je odvrnil: »Življenje daš zame? Resnično, resnično, povem ti: Petelin ne bo zapel, preden me trikrat ne zatajiš.«

Janez 14

Jezus je pot k Očetu

- ¹»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujete v Boga, tudi vame verujte!
- ²V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor?
- ³Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.
- ⁴In kamor jaz grem, poznate pot.«
- ⁵Tomaž mu je rekel: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?«
- ⁶Jezus mu je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.
- ⁷Če ste spoznali mene, boste spoznali tudi mojega Očeta. Od zdaj ga poznate in videli ste ga.«
- ⁸Filip mu je rekel: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.«
- ⁹Jezus mu je dejal: »Filip, toliko časa sem med vami in me nisi spoznal? Kdor je videl mene, je videl Očeta. Kako moreš ti reči: »Pokaži nam Očeta.«
- ¹⁰Mar ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni? Besed, ki vam jih govorim, ne govorim sam od sebe; ampak Oče, ki ostaja v meni, opravlja svoja dela.
- ¹¹Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni; če pa tega ne verujete, verujte zaradi del samih.
- ¹²Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje vame, bo dela, ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo opravljal, ker grem jaz k Očetu.
- ¹³Kar koli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da bo Oče poveljčan v Sinu.
- ¹⁴Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom jaz to storil.«

Jezus obljubi Svetega Duha

- ¹⁵»Če me ljubite, se boste držali mojih zapovedi;
- ¹⁶jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj:
- ¹⁷Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas.
- ¹⁸Ne bom vas zapustil sirot, prišel bom k vam.
- ¹⁹Še malo in svet me ne bo več videl, vi pa me boste videli, ker jaz živim in živeli boste tudi vi.
- ²⁰Tisti dan boste spoznali, da sem jaz v Očetu in vi v meni in jaz v vas.
- ²¹Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta me ljubi; kdor pa me ljubi, tega bo ljubil moj Oče, in tudi jaz ga bom ljubil in se mu razodel.«
- ²²Juda (ne Iškarijot) mu je rekel: »Gospod, kaj se je zgodilo, da se hočeš razodeti nam, ne pa svetu?«
- ²³Jezus je odgovoril in mu rekel: »Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem.
- ²⁴Kdor me ne ljubi, se ne drži mojih besed; in beseda, ki jo slišite, ni moja, ampak od Očeta, ki me je poslal.
- ²⁵To sem vam povedal med tem, ko še ostajam pri vas.
- ²⁶Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.
- ²⁷Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši.
- ²⁸Slišali ste, da sem vam rekel: »Odhajam in pridem k vam.« Če bi me ljubili, bi se razveselili, da grem k Očetu, saj je Oče večji od mene.
- ²⁹In zdaj sem vam povedal, preden se zgodi, da boste verovali, ko se zgodi.
- ³⁰Ne bom več veliko govoril z vami, kajti vladar tega sveta prihaja. Meni sicer ne more nič,

³¹vendar naj svet spozna, da ljubim Očeta in da delam tako, kakor mi je naročil Oče. Vstanite, pojdimo od tod!«

Janez 15

Jezus je resnična vinska trta

¹»Jaz sem resnična vinska trta in moj Oče je vinogradnik.

²Vsako mladiko na meni, ki ne rodi sadu, odstrani; in vsako, ki rodi sad, očiščuje, da rodi še več sadu.

³Vi ste že čisti zaradi besede, ki sem vam jo povedal.

⁴Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni.

⁵Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar.

⁶Če kdo ne ostane v meni, ga vržejo proč kakor mladiko in se posuši. Te mladike poberejo in vržejo v ogenj in zgorijo.

⁷Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo.

⁸V tem je poveljčan moj Oče, da obrodite obilo sadu in postanete moji učenci.

⁹Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni!

¹⁰Če se boste držali mojih zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem se tudi jaz držal zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni.

¹¹To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.

¹²To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.

¹³Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje.

¹⁴Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam.

¹⁵Ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne ve, kaj dela njegov gospodar; vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta.

¹⁶Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; tako vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu.

¹⁷To vam naročam, da se ljubite med seboj!«

Svet vas bo sovražil

¹⁸»Če vas svet sovraži, vedite, da je mene sovražil pred vami.

¹⁹Če bi bili od sveta, bi svet ljubil, kar je njegovo; ker pa niste od sveta, ampak sem vas jaz odbral od sveta, vas svet sovraži.

²⁰Spominjajte se besede, ki sem vam jo rekel: »Služabnik ni večji kot njegov gospodar.« Če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas; če so se držali moje besede, se bodo tudi vaše.

²¹Vse to vam bodo delali zaradi mojega imena, ker ne poznajo tistega, ki me je poslal.

²²Ko bi ne prišel in bi jim ne govoril, bi ne imeli greha, zdaj pa za svoj greh nimajo opravičila.

²³Kdor sovraži mene, sovraži tudi mojega Očeta.

²⁴Ko bi ne storil del med njimi, ki jih ni storil nihče drug, bi ne imeli greha; zdaj pa so jih videli, a kljub temu sovražijo mene in mojega Očeta.

²⁵Vendar naj se tako izpolni beseda, ki je zapisana v njihovi Postavi: Sovražili so me brez vzroka.

²⁶Ko pa pride Tolažnik, ki vam ga bom poslal od Očeta, Duh resnice, ki izhaja od Očeta, bo on pričeval o meni;

²⁷in tudi vi pričujete, ker ste od začetka z menoj.

Janez 16

¹To sem vam povedal, da se ne pohujšate.

²Iz shodnic vas bodo izobčili; pride celo ura, ko bo vsak, kdor vas umori, mislil, da opravlja bogoslužno daritev.

³In to bodo počeli, ker niso spoznali ne Očeta ne mene.

⁴Toda te stvari sem vam povedal, da se boste spominjali, ko pride njihova ura, da sem vam jaz povedal.«

Delovanje Svetega Duha

»Tega vam v začetku nisem povedal, ker sem bil z vami;

⁵zdaj pa odhajam k njemu, ki me je poslal, in nobeden izmed vas me ne vpraša: »Kam odhajaš?«,

⁶temveč vam je žalost napolnila srce, ker sem vam to povedal.

⁷Toda govorim vam resnico: za vas je bolje, da grem; kajti če ne grem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal.

⁸Ko pride on, bo ovrigel svet glede greha, pravičnosti in sodbe:

⁹glede greha, ker vame ne verujejo,

¹⁰glede pravičnosti, ker odhajam k Očetu in me ne boste več videli,

¹¹glede sodbe pa, ker je vladar tega sveta obsojen.

¹²Še veliko vam imam povedati, a zdaj ne morete nositi.

¹³Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal, in oznanjal vam bo prihodnje reči.

¹⁴On bo mene povelil, ker bo iz mojega jemal in vam oznanjal.

¹⁵Vse, kar ima Oče, je moje, zato sem vam rekel: Iz mojega jemlje in vam bo oznanjal.«

Žalost se bo spremenila v veselje

¹⁶»Še malo in me ne boste več videli, in spet malo in me boste videli.«

¹⁷Tedaj je nekaj njegovih učencev govorilo med seboj: »Kaj pomeni to, kar nam pravi: ›Še malo in me ne boste videli, in spet malo in me boste videli‹ in kaj: ›Grem k Očetu.‹«

¹⁸Govorili so: »Kaj pomeni, kar pravi – ›malo‹? Ne vemo, kaj govori.«

¹⁹Jezus je vedel, da so ga hoteli vprašati, in jim je rekel: »O tem se sprašujete, ker sem rekel: ›Še malo in me ne boste videli, in spet malo in me boste videli‹?

²⁰Resnično, resnično, povem vam: Jokali in žalovali boste, svet pa se bo veselil. Vi boste žalovali, toda vaša žalost se bo spremenila v veselje.

²¹Žena na porodu čuti žalost, ker je prišla njena ura. Ko pa rodi, se ne spominja več tesnobe zavoljo veselja, ker se je človek rodil na svet.

²²Tudi vi ste zdaj žalostni. Toda spet vas bom videl in vaše srce se bo veselilo in veselja vam nihče ne bo vzel.

²³In tisti dan me ne boste ničesar spraševali. Resnično, resnično, povem vam: Če boste kaj prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal.

²⁴Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosíte in boste prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.«

Zmaga nad svetom

²⁵»To sem vam govoril v prispodobah. Pride ura, ko vam ne bom več govoril v prispodobah, ampak vam bom o Očetu jasno oznanjal.

²⁶Tisti dan boste prosili v mojem imenu, in ne pravim vam, da bom jaz prosil Očeta za vas.

²⁷Oče sam vas ima rad, ker imate tudi vi mene takoradi in trdno verujete, da sem prišel od Boga.

²⁸Izšel sem od Očeta in prišel na svet, spet zapuščam svet in grem k Očetu.«

²⁹Njegovi učenci so rekli: »Poglej, zdaj govoriš jasno in ne uporabljaš nobene prispodobe.

³⁰Zdaj vemo, da vse veš in da ti ni potrebno, da te kdo kaj vpraša. Zato verujemo, da si prišel od Boga.«

³¹Jezus jim je odgovoril: »Zdaj verujete?

³²Glejte, pride ura in je že prišla, ko se boste razkropili vsak na svoje in me pustili samega. Vendar nisem sam, kajti Oče je z menoj.

³³To sem vam povedal, da bi imeli mir v meni. Na svetu imate stisko, toda bodite pogumni: jaz sem svet premagal.«

Janez 17

Jezusova velikodušna molitev

¹Ko je to izrekel, je povzdignil oči proti nebu in dejal: »Oče, prišla je ura. Poveličaj svojega Sina, da Sin poveliča tebe,

²kajti dal si mu oblast nad vsemi živimi bitji, da bi dal večno življenje vsem, ki si mu jih dal.

³Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa.

⁴Jaz sem te poveličal na zemlji s tem, da sem dokončal delo, ki si mi ga dal, da ga opravi.

⁵In zdaj me ti, Oče, poveličaj pri sebi z veličastvom, ki sem ga imel pri tebi, preden je bil svet.

⁶Razodel sem tvoje ime ljudem, katere si mi dal od sveta. Tvoji so bili, pa si jih dal meni in so se držali tvoje besede.

⁷Zdaj vedo, da je vse, kar si mi dal, od tebe;

⁸kajti besede, ki si mi jih dal, sem dal njim. Oni so jih sprejeli in resnično spoznali, da sem izšel od tebe, ter začeli verovati, da si me ti poslal.

⁹Jaz prosim zanje. Ne prosim za svet, temveč za tiste, ki si mi jih dal, ker so tvoji;

¹⁰in vse moje je tvoje, in kar je tvoje, je moje in poveličan sem v njih.

¹¹Nisem več na svetu; oni so na svetu, jaz pa odhajam k tebi. Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva.

¹²Dokler sem bil z njimi, sem jih varoval v tvojem imenu, ki si mi ga dal. Obvaroval sem jih in nobeden izmed njih se ni pogubil, razen sina pogubljenja, da se izpolni Pismo.

¹³Zdaj odhajam k tebi, vendar to govorim na svetu, da bodo imeli moje veselje v sebi dopolnjeno.

¹⁴Izročil sem jim tvojo besedo, svet pa jih je zasovražil, ker niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta.

¹⁵Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega.

¹⁶Niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta.

¹⁷Posveti jih v resnici; tvoja beseda je resnica.

¹⁸Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet,

¹⁹in zanje se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici.

²⁰Toda ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame:

²¹da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal.

²²In jaz sem jim dal veličastvo, ki si ga dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno:

²³jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si ljubil mene.

²⁴Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali moje veličastvo, ki si mi ga dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta.

²⁵Pravični Oče, svet te ni spoznal, jaz pa sem te spoznal in ti so spoznali, da si me ti poslal.

²⁶In razodel sem jim tvoje ime in jim ga bom razodeval, da bo ljubezen, s katero si me ljubil, v njih in bom jaz v njih.«

Janez 18

Pot od Oljske gore do Kalvarije

Jezusa primejo

(Mt 26,47–56; Mr 14,43–50; Lk 22,47–53)

¹Ko je Jezus to povedal, je s svojimi učenci odšel čez Cedronsko dolino, kjer je bil vrt, v katerega je šel, sam in njegovi učenci.

²Tudi Juda, ki ga je izdal, je vedel za ta kraj, kajti Jezus se je tam večkrat sešel s svojimi učenci.

³Juda je torej vzel četo in služabnike od vélikih duhovnikov in farizejev ter jih privedel tja z baklami, svetilkami in orožjem.

⁴Tedaj je Jezus, ki je vedel, kaj vse bo prišlo nadenj, šel ven in jim dejal: »Koga iščete?«

⁵Odgovorili so mu: »Jezusa Nazarečana.« Rekel jim je: »Jaz sem.« Z njimi je stal tudi njegov izdajalec Juda.

⁶Ko jim je rekel: »Jaz sem,« so stopili nazaj in padli na tla.

⁷Spet jih je vprašal: »Koga iščete?« Rekli so: »Jezusa Nazarečana.«

⁸Jezus je odgovoril: »Rekel sem vam, da sem jaz. Če torej mene iščete, pustite te, naj odidejo,«

⁹da bi se izpolnila beseda, ki jo je bil povedal: »Nikogar izmed teh, ki si mi jih dal, nisem izgubil.«

¹⁰Simon Peter pa je imel meč. Izvlekel ga je in udaril po služabniku vélikega duhovnika in mu odsekal desno uho; služabniku pa je bilo ime Malh.

¹¹Tedaj je Jezus rekel Petru: »Spravi meč v nožnico! Ali naj ne izpijem keliha, ki mi ga je dal Oče?«

Jezus pred vélikim duhovnikom

(Mt 26,57–58; Mr 14,53–54; Lk 22,54)

¹²Tedaj so vojaki iz čete, poveljnik in judovski stražarji zgrabili Jezusa in ga zvezali.

¹³Peljali so ga najprej k Hanu; bil je namreč tast Kajfu, ki je bil tisto leto véliki duhovnik,

¹⁴Kajfa pa je bil tisti, ki je Judom svetoval: »Bolje je, da en človek umre za ljudstvo.«

Peter zataji Jezusa

(Mt 26,69–70; Mr 14,66–68; Lk 22,55–57)

¹⁵Simon Peter in neki drug učenec sta šla za Jezusom. Tisti učenec se je poznal z vélikim duhovnikom in je šel z Jezusom na dvorišče vélikega duhovnika,

¹⁶Peter pa je ostal zunaj pri vratih. Oni drugi učenec, ki se je poznal z vélikim duhovnikom, je šel ven, se pogovoril z vratarico in peljal Petra noter.

¹⁷Tedaj je dekla, ki je bila vratarica, rekla Petru: »Kaj nisi tudi ti izmed učencev tega človeka?« On je dejal: »Nisem.«

¹⁸Služabniki in stražarji so stali tam; pripravili so žerjavico, ker je bil mraz, in se greli. Tudi Peter je stal med njimi in se grel.

Véliki duhovnik sprašuje Jezusa

(Mt 26,59–66; Mr 14,55–64; Lk 22,66–71)

¹⁹Véliki duhovnik je tedaj vprašal Jezusa o njegovih učencih in njegovem nauku.

²⁰Jezus mu je odgovoril: »Javno sem govoril svetu. Vselej sem učil v shodnici in v templju, kjer se shajajo vsi Judje, na skrivnem pa nisem nič povedal.

²¹Kaj vprašuješ mene? Vprašaj tiste, ki so slišali, kaj sem jim povedal, saj vedo, kaj sem rekel.«

²²Ko je Jezus to rekel, ga je eden izmed služabnikov, ki je stal zraven, udaril po licu in dejal: »Tako odgovarjaš vélikemu duhovniku?«

²³Jezus mu je odgovoril: »Če sem napačno rekel, izpričaj, da napačno; če pa prav, zakaj me tolčeš?«

²⁴Nato ga je Hana zvezanega poslal k vélikemu duhovniku Kajfu.

Peter znova zataji Jezusa

(Mt 26,71–75; Mr 14,69–72; Lk 22,58–62)

²⁵Simon Peter pa je stal in se grel. Rekli so mu: »Mar nisi tudi ti izmed njegovih učencev?« Tajil je in rekel: »Nisem.«

²⁶Eden izmed služabnikov vélikega duhovnika, sorodnik tistega, ki mu je Peter odsekal uho, je dejal: »Ali te nisem videl z njim na vrtu?«

²⁷Peter je spet zanikal; in takoj je petelin zapel.

Jezus pred Pilatom

(Mt 27,1–2.11–14; Mr 15,1–5; Lk 23,1–5)

²⁸Od Kajfa so torej Jezusa peljali v sodno hišo. Bilo je zgodaj zjutraj. Sami niso šli v sodno hišo, da se ne bi omadeževali, ampak bi smeli jesti pashalno jagnje.

²⁹Pilat je prišel ven k njim in rekel: »Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?«

³⁰Odgovorili so in mu rekli: »Ko ne bi bil hudodelec, bi ti ga ne izročili.«

³¹Tedaj jim je Pilat dejal: »Vzemite ga in ga sodite po svoji postavi.« Judje so mu rekli: »Mi ne smemo nikogar usmrtiti.«

³²S tem se je izpolnila Jezusova beseda, s katero je označil, kakšne smrti bo umrl.

³³Tedaj je šel Pilat spet v sodno hišo, poklical Jezusa in mu rekel: »Si ti judovski kralj?«

³⁴Jezus mu je odgovoril: »Praviš ti to sam od sebe ali so ti drugi povedali o meni?«

³⁵Pilat je odvrnil: »Sem mar Jud? Tvoj narod in véliki duhovniki so te izročili meni. Kaj si storil?«

³⁶Jezus je odgovoril: »Moje kraljestvo ni od tega sveta. Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki bojevali, da ne bi bil izročen Judom, toda moje kraljestvo ni od tod.«

³⁷Pilat mu je rekel: »Torej si ti vendarle kralj?« Jezus je odgovoril: »Ti praviš, da sem kralj. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da pričujem za resnico. Kdor je iz resnice, posluša moj glas.«

³⁸Pilat mu je rekel: »Kaj je resnica?«

Smrtna obsodba

(Mt 27,15–31; Mr 15,6–20; Lk 23,13–15)

Ko je to dejal, je šel spet ven k Judom in jim rekel: »Jaz ne najdem na njem nobene krivde.

³⁹Toda pri vas je navada, da vam za pasho izpustim enega človeka. Hočete torej, da vam izpustim judovskega kralja?«

⁴⁰Spet so zavpili: »Ne tega, ampak Baraba!« Baraba pa je bil razbojnik.

Janez 19

¹Tedaj je Pilat vzel Jezusa in ga dal bičati.

²Vojaki so spletli iz trnja krono, mu jo dali na glavo in ga ogrnili s škrlatnim plaščem.

³In stopali so k njemu in govorili: »Pozdravljen, judovski kralj!« in ga udarjali.

⁴Pilat je šel spet ven in jim rekel: »Glejte, pripeljem vam ga ven, da boste spoznali, da ne najdem na njem nobene krivde.«

⁵Jezus je torej prišel ven. Imel je trnovo krono in škrlaten plašč. Pilat jim je rekel: »Glejte, človek!«

⁶Ko so ga véliki duhovniki in služabniki videli, so zavpili: »Križaj ga, križaj ga!« Pilat jim je rekel: »Vzemite ga vi in ga križajte, kajti jaz ne najdem krivde na njem.«

⁷Judje so mu odgovorili: »Mi imamo Postavo in po Postavi mora umreti, ker se je delal Božjega Sina.«

⁸Ko je Pilat slišal te besede, se je še bolj zbal.

⁹Spet je šel v sodno hišo in rekel Jezusu: »Od kod si ti?« Jezus pa mu ni dal odgovora.

¹⁰Tedaj mu je Pilat rekel: »Z mano ne govoriš? Ne veš, da imam oblast, da te oprostim, in oblast, da te križam?«

¹¹Jezus mu je odgovoril: »Nobene oblasti bi ne imel nad menoj, če bi ti ne bilo dano od zgoraj. Zato ima večji greh tisti, ki me je tebi izročil.«

¹²Odtlej si je Pilat prizadeval, da bi ga oprostil. Judje pa so zavpili: »Če tega oprostiš, nisi cesarjev prijatelj. Vsak, kdor se dela kralja, nasprotuje cesarju.«

¹³Ko je Pilat slišal te besede, je dal Jezusa pripeljati ven. Sédel jena sodni stol na kraju, ki se imenuje Litóstrotos, po hebrejsko Gabatá.

¹⁴Bil pa je dan pripravljanja na pasho, okrog šeste ure. In Pilat je rekel Judom: »Glejte, vaš kralj!«

¹⁵Oni pa so zavpili: »Proč z njim, proč z njim, križaj ga!« Pilat jim je rekel: »Vašega kralja naj križam?« Vélíki duhovniki so odgovorili: »Nimamo kralja razen cesarja!«

¹⁶Tedaj jim ga je izročil, da bi bil križan.

Jezusa križajo

(Mt 27,32–44; Mr 15,21–32; Lk 23,26–43)

Vzeli so torej Jezusa.

¹⁷Nesel si je križ in šel ven proti kraju, imenovanemu Kraj lobanje, po hebrejsko Golgota.

¹⁸Tam so ga križali in z njim vred dva druga, na vsaki strani enega, v sredi pa Jezusa.

¹⁹Pilat je napravil tudi napis in ga postavil na križ. Napisano pa je bilo: »Jezus Nazarečan, judovski kralj.«

²⁰Ta napis je bralo veliko Judov, ker je bil kraj, kjer so križali Jezusa, blizu mesta, in je bilo napisano po hebrejsko, po latinsko in po grško.

²¹Judovski véliki duhovniki so tedaj govorili Pilatu: »Ne piši: ›Judovski kralj,‹ ampak da je on rekel: ›Judovski kralj sem.‹«

²²Pilat je odvrnil: »Kar sem napisal, sem napisal.«

²³Ko so vojaki križali Jezusa, so mu vzeli oblačila – razdelili so jih na štiri dele, za vsakega vojaka po en del – in suknjo. Suknja pa je bila brez šiva, od vrha scela stkana.

²⁴Med seboj so se dogovorili: »Nikar je ne parajmo, ampak žrebajmo zanjo, čigava bo,« da se je tako izpolnilo Pismo, ki pravi: Razdelili so si moja oblačila in za mojo suknjo so žrebali. In vojaki so to storili.

²⁵Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena.

²⁶Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!«

²⁷Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi.

Jezus umre

(Mt 27,45–56; Mr 15,33–41; Lk 23,44–49)

²⁸Nato je Jezus, ker je vedel, da je že vse izpolnjeno, in da bi se izpolnilo Pismo, rekel: »Žejen sem.«

²⁹Tam je stala posoda, polna kisa. V kis namočeno gobo so nataknili na hizop in mu jo podali k ustnicam.

³⁰Ko je Jezus vzel kisa, je rekel: »Izpolnjeno je.« In nagnil je glavo in izročil duha.

Vojak prebode Jezusovo stran

³¹Ker je bil dan pripravljanja in zato, da telesa čez soboto ne bi ostala na križu (kajti tisto soboto je bil velik praznik), so Judje prosili Pilata, naj bi jim strli noge in jih sneli.

³²Prišli so torej vojaki in strli noge prvemu in drugemu, ki sta bila križana z Jezusom.

- ³³Ko so prišli do Jezusa in videli, da je že mrtev, mu niso strli nog,
- ³⁴ampak mu je eden izmed vojakov s sulico prebodel stran in takoj sta pritekli kri in voda.
- ³⁵Tisti, ki je videl, je pričeval in njegovo pričevanje je resnično. On ve, da govori resnico, da bi tudi vi verovali.
- ³⁶To se je namreč zgodilo, da se je izpolnilo Pismo: Nobena izmed njegovih kosti se ne bo zlomila.
- ³⁷In spet drugo Pismo pravi: Gledali bodo vanj, ki so ga prebodli.

Jezusov pogreb

(Mt 27,57–61; Mr 15,42–47; Lk 23,50–56)

- ³⁸Potem je Jožef iz Arimateje, Jezusov učenec, čeprav je bil to iz strahu pred Judi na skrivaj, prosil Pilata, da bi odnesel Jezusovo telo. In Pilat je dovolil. Prišel je torej in odnesel njegovo telo.
- ³⁹Prišel pa je tudi Nikodém, tisti, ki je najprej ponoči prišel k Jezusu, in prinesel okrog sto funtov zmesi mire in aloje.
- ⁴⁰Vzela sta torej Jezusovo telo in ga z dišavami vred povila s povoji, kakor imajo Judje navado pokopavati.
- ⁴¹Na kraju, kjer je bil Jezus križan, pa je bil vrt in na vrtu nov grob, v katerega še nihče ni bil položen.
- ⁴²Ker je bil grob blizu, sta zaradi judovskega dneva pripravljanja Jezusa položila tja.

Janez 20

Vstajenje in prikazovanja

Jezusovo vstajenje

(Mt 28,1–10; Mr 16,1–8; Lk 24,1–12)

- ¹Prvi dan tedna je prišla Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je kamen odstranjen od groba.

²Tedaj je stekla in prišla k Simonu Petru in k drugemu učencu, ki ga je imel Jezus rad, ter jima rekla: »Gospoda so vzeli iz groba in ne vemo, kam so ga položili.«

³Peter in oni drugi učenec sta šla ven in se odpravila h grobu.

⁴Skupaj sta tekla, vendar je drugi učenec Petra prehitel in prvi prišel h grobu.

⁵Sklonil se je in videl povoje, ki so ležali tam, vendar ni vstopil.

⁶Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je povoje, ki so ležali tam,

⁷in prtič, ki je bil na Jezusovi glavi, vendar ni ležal s povoji, temveč posebej zvit na drugem mestu.

⁸Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; in videl je in veroval.

⁹Nista še namreč umevala Pisma, da mora vstati od mrtvih.

¹⁰Nato sta se učenca vrnila domov.

Jezus se prikaže Mariji Magdaleni

(Mr 16,9–11)

¹¹Marija pa je stala zunaj pred grobom in jokala. Med jokom se je sklonila v grob

¹²in zagledala dva angela v belih oblačilih. Sedela sta eden pri vzglavju in eden pri vzhodju, kjer je bilo položeno Jezusovo telo.

¹³Rekla sta ji: »Žena, zakaj jokaš?« Dejala jima je: »Mojega Gospoda so odnesli in ne vem, kam so ga položili.«

¹⁴Ko je to rekla, se je obrnila in zagledala Jezusa. Stal je tam, pa ni vedela, da je Jezus.

¹⁵Jezus ji je rekel: »Žena, zakaj jokaš? Koga iščeš?« Mislila je, da je vrtnar, in mu rekla: »Gospod, če si ga ti odnesel, mi povej, kam si ga položil, in ga bom jaz odnesla.«

¹⁶Jezus ji je dejal: »Marija!« Ona se je obrnila in po hebrejsko rekla: »Rabuní« (kar pomeni Učitelj).

¹⁷Jezus ji je rekel: »Ne oklepaj se me! Kajti nisem še šel gor k Očetu; pojdi pa k mojim bratom in jim povej: »Odhajam gor k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu.««

¹⁸Marija Magdalena je šla in učencem sporočila: »Gospoda sem videla,« in to, kar ji je povedal.

Jezus se prikaže učencem

(Mt 28,16–20; Mr 16,14–18; Lk 24,36–49)

¹⁹Pod noč tistega dne, prvega v tednu, ko so bila tam, kjer so se učenci zadrževali, vrata iz strahu pred Judi zaklenjena, je prišel Jezus, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!«

²⁰In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran. Učenci so se razveselili, ko so videli Gospoda.

²¹Tedaj jim je Jezus spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam.«

²²In ko je to izrekel, je dihnil vanje in jim dejal: »Prejmite Svetega Duha!

²³Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Jezus in Tomaž

²⁴Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus.

²⁵Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žbljev in ne vtaknem prsta v rane od žbljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.«

²⁶Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!«

²⁷Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.«

²⁸Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!«

²⁹Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!«

Namen knjige

³⁰Jezus je vpričo svojih učencev storil še veliko drugih znamenj, ki niso zapisana v tej knjigi;

³¹ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus Mesija, Božji Sin, in da bi s tem, da verujete, imeli življenje v njegovem imenu.

Janez 21

Jezus se prikaže sedmim učencem

¹Potem se je Jezus spet razodel učencem pri Tiberijskem jezeru. Razodel pa se je takóle:

²Simon Peter, Tomaž, ki se imenuje Dvojček, Natánael iz galilejske Kane, Zebedéjeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev so bili skupaj.

³Simon Peter jim je rekel: »Ribe grem loviti.« Dejali so mu: »Tudi mi gremo s teboj.« Odšli so in stopili v čoln, toda tisto noč niso nič ujeli.

⁴Ko se je že zdanilo, je stal Jezus na bregu, vendar učenci niso vedeli, da je Jezus.

⁵Jezus jim je rekel: »Otroci, imate kaj hrane?« Odgovorili so mu: »Nič.«

⁶Tedaj jim je rekel: »Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli.« Vrgli so jo, pa je zaradi obilice rib niso mogli več izvleči.

⁷Tisti učenec, ki ga je Jezus ljubil, je rekel Petru: »Gospod je.« Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal vrhnje oblačilo, ker je bil gol, in se vrgel v jezero.

⁸Drugi učenci so pripluli s čolnom in privlekli mrežo z ribami; niso bili namreč daleč od brega, le kakih dvesto komolcev.

⁹Ko so stopili na kopno, so na tleh zagledali žerjavico in na njej ribo ter kruh.

¹⁰Jezus jim je rekel: »Prinesite ribe, ki ste jih pravkar ujeli!«

¹¹Simon Peter se je tedaj vkrcal in potegnil na kopno mrežo, polno velikih rib; bilo jih je sto triinpetdeset. Čeprav jih je bilo toliko, se mreža ni raztrgala.

¹²Jezus jim je rekel: »Pridite jest!« Toda nobeden izmed učencev si ga ni drznil vprašati: »Kdo si ti?«; vedeli so namreč, da je Gospod.

¹³Jezus je prišel, vzel kruh in jim ga ponudil; in prav tako ribo.

¹⁴To je bilo že tretjič, da se je Jezus razodel učencem, odkar je bil obujen od mrtvih.

Jezus in Peter

¹⁵Ko so pojedli, je Jezus rekel Simonu Petru: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Hrani moja jagnjeta!«

¹⁶Spet, drugič, mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Pasi moje ovce!«

¹⁷Tretjič mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?« Peter se je užalostil, ker mu je tretjič rekel: »Ali me imaš rad?« in mu je rekel: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad.« Jezus mu je rekel: »Hrani moje ovce!

¹⁸Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in odvedel, kamor nočeš.«

¹⁹To pa je rekel, da je označil, s kakšno smrtjo bo poveličal Boga. In ko je to rekel, mu je dejal: »Hôdi za menoj!«

Jezus in učenec, ki ga je Jezus ljubil

²⁰Peter se je obrnil in videl, da gre za njima učenec, ki ga je Jezus ljubil in se je pri večerji naslonil na njegove prsi in mu rekel: »Gospod, kdo je tisti, ki te bo izdal?«

²¹Ko ga je Peter zagledal, je rekel Jezusu: »Gospod, kaj pa ta?«

²²Jezus mu je dejal: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar? Ti hodi za menoj!«

²³Zavoljo tega se je med brati razširila ta govorica, da tisti učenec ne bo umrl. Toda Jezus mu ni rekel, da ne bo umrl, ampak: »Če hočem, da ostane, dokler ne pridem, kaj ti to mar?«

²⁴To je učenec, ki o tem pričuje in je to napisal, in vemo, da je njegovo pričevanje resnično.

²⁵Jezus pa je storil še veliko drugega. Če bi to popisali eno za drugim, mislim, da ves svet ne bi mogel obseči knjig, ki bi bile napisane.

Apostolska dela

Apostolska dela 1

Uvod

- ¹V prvi knjigi sem poročal, Teófil, o vsem, kar je Jezus delal in učil
- ²do dne, ko je bil vzet v nebesa. Še prej je apostolom, ki si jih je bil izbral, dal naročila po Svetem Duhu.
- ³Po svojem trpljenju jim je z mnogimi znamenji dokazal, da živi: štirideset dni se jim je prikazoval in jim govoril o Božjem kraljestvu.
- ⁴Ko je bil z njimi pri jedi, jim je naročil, naj ne odhajajo iz Jeruzalema, temveč naj počakajo na Očetovo obljubo, »o kateri ste slišali od mene;
- ⁵zakaj Janez je krščeval z vodo, vi pa boste v nekaj dneh krščeni v Svetem Duhu«.

Jezusov vnebohod

(Mr 16,19–20; Lk 24,50–53)

- ⁶Ko so bili zbrani, so ga vprašali: »Gospod, ali boš v tem času obnovil izraelsko kraljestvo?«
- ⁷Rekel jim je: »Ni vaša stvar, da bi vedeli za čase in trenutke, ki jih je Oče določil v svoji oblasti.
- ⁸Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.«
- ⁹Po teh besedah se je vzdignil pred njihovimi očmi in oblak ga je zastrl njihovim pogledom.
- ¹⁰Ko so po njegovem odhodu strmeli v nebo, glej, sta stala pri njih dva moža v belih oblačilih,
- ¹¹ki sta rekla: »Možje Galilejci, kaj stojite in gledate v nebo? Ta Jezus, ki je bil vzet od vas v nebo, bo prišel prav tako, kakor ste ga videli iti v nebo.«

Apostoli izvolijo Judovega naslednika

- ¹²Tedaj so se z gore, ki se imenuje Oljska in je sobotni dan hodá oddaljena od mesta, vrnili v Jeruzalem.

¹³Ko so prišli v mesto, so stopili v gornje prostore hiše, kjer so se zadrževali: Peter in Janez, Jakob in Andrej, Filip in Tomaž, Bartolomej in Matej, Alfejev sin Jakob in Simon Gorečnik ter Jakobov sin Juda.

¹⁴Vsi ti so enodušno vztrajali v molitvi z ženami in z Jezusovo materjo Marijo in z njegovimi brati.

¹⁵V tistih dneh je Peter vstal sredi bratov, zbrala se je skupina kakih sto dvajset ljudi, in rekel:

¹⁶»Bratje! Moralo se je izpolniti Pismo, kakor je Sveti Duh napovedal po Davidovih ustih o Judu: postal je vodnik tistih, ki so zgrabili Jezusa.

¹⁷Bil je prištet med nas in deležen naše službe.

¹⁸Z nagrado, ki jo je dobil za svoje umazano delo, je kupil zemljišče; padel je z glavo navzdol, tako da se je razpočil in se mu je izsulo vse drobovje.

¹⁹To se je razvedelo med vsemi, ki prebivajo v Jeruzalemu, tako da se tisto zemljišče zdaj v njihovem jeziku imenuje Hakéldama, kar pomeni »Njiva krvi«.

²⁰V knjigi psalmov je namreč pisano: Njegovo bivališče naj postane puščava, nihče naj v njem ne prebiva. In dalje: Njegovo službo naj prevzame kdo drug.

²¹Tu so možje, ki so hodili z nami ves čas, dokler je Gospod Jezus prihajal k nam in odhajal od nas,

²²od Janezovega krsta do dne, ko je bil vzet od nas. Eden od njih mora biti z nami priča njegovega vstajenja!«

²³Predlagali so dva, Jožefa, ki se je imenoval Bársaba, z vzdevkom Just, in Matija.

²⁴Nato so takóle molili: »Gospod, ti poznaš srca vseh, pokaži, katerega od teh dveh si izbral,

²⁵naj prevzame mesto v tej službi in apostolstvo, od katerega je odpadel Juda, da je šel na svoj kraj!«

²⁶In žrebali so, žreb pa je določil Matija, in pridružili so ga enajstim apostolom.

Apostolska dela 2

Prihod Svetega Duha

- ¹Ko je prišel binkoštni dan, so bili vsi zbrani na istem kraju.
- ²Nenadoma je nastal z neba šum, kot bi se bližal silovit vihar, in napolnil vso hišo, kjer so se zadrževali.
- ³Prikazali so se jim jeziki, podobni plamenom, ki so se razdelili, in nad vsakim je obstal po eden.
- ⁴Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli so govoriti v tujih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati.
- ⁵V Jeruzalemu so tedaj prebivali Judje, pobožni možje iz vseh narodov pod nebom.
- ⁶Ko se je razširil glas o tem, se je zbrala množica ljudi, ki so bili vsi iz sebe, ker jih je vsakdo slišal govoriti v svojem jeziku.
- ⁷Strmeli so, se čudili in govorili: »Glejte, ali niso vsi ti, ki govorijo, Galilejci?
- ⁸Kako, da jih slišimo vsak v svojem materinem jeziku?
- ⁹Parti, Medijci in Elámci in tisti, ki prebivamo v Mezopotamiji, Judeji in Kapadokiji, v Pontu in Aziji,
- ¹⁰v Frigiji in Pamfiliji, v Egiptu in v libijskih krajih blizu Cirene, in mi iz Rima, ki se zdaj mudimo tukaj,
- ¹¹Judje in spreobrnjenci, Krečáni in Arabci – vsi jih slišimo, kako v naših jezikih oznanjajo velika Božja dela!«
- ¹²Vsi so bili osupli in si tega niso znali razložiti. Drug drugega so spraševali: »Kaj naj to pomeni?«
- ¹³Nekateri pa so se norčevali in govorili: »Sladkega vina so se napili.«

Peter govori na binkoštni praznik

- ¹⁴Tedaj je vstal Peter z enajsterimi, povzdignil glas in jih nagovoril: »Judje in vsi, ki prebivate v Jeruzalemu! To védite in prisluhnite mojim besedam!
- ¹⁵Ti ljudje niso pijani, kakor vi mislite, saj je šele tretja dnevna ura,

- ¹⁶temveč izpolnjuje se, kar je bilo napovedano po preroku Joélu:
- ¹⁷In zgodilo se bo v poslednjih dneh, govori Bog: razlil bom od svojega Duha čez vse meso, in prerokovali bodo vaši sinovi in vaše hčere in vaši mladeniči bodo gledali videnja in vaši starci bodo sanjali v sanjah.
- ¹⁸Tudi čez svoje služabnike in čez svoje dekline bom v tistih dneh izlil od svojega Duha in bodo prerokovali.
- ¹⁹In dal bom čudeže zgoraj na nebu in znamenja spodaj na zemlji, kri in ogenj in dimne oblake.
- ²⁰Sonce se bo spremenilo v temo in mesec v kri, preden pride veliki in sijajni Gospodov dan.
- ²¹In zgodilo se bo: vsak, kdor bo klical Gospodovo ime, bo rešen.
- ²²Možje Izraelci, poslušajte te besede! Jezusa Nazarečana, ki ga je Bog pred vami potrdil z močmi, čudeži in znamenji, katera je Bog po njem delal med vami, kakor sami veste,
- ²³njega so – prav kakor je Bog hotel in predvideval – izročili vam, vi pa ste ga po rokah krivičnežev pribili na križ in umorili.
- ²⁴Toda Bog ga je rešil iz smrtnih muk in obudil od mrtvih; saj ni bilo mogoče, da bi bila smrt imela oblast nad njim.
- ²⁵David namreč pravi o njem: Vedno sem videl pred sabo Gospoda, na moji desnici je, da ne omahnem.
- ²⁶Zato se je razveselilo moje srce in vzradostil se je moj jezik. In v upanju bo počivalo moje meso,
- ²⁷ker moje duše ne boš prepustil podzemlju, svojemu Svetemu ne boš dal gledati trohnobe.
- ²⁸Dal si mi spoznati pota življenja, napolnil me boš z veseljem pred svojim obličjem.
- ²⁹Bratje! Dovolíte, da vam odkrito spregovorim o očaku Davidu: umrl je, bil pokopan in njegov grob je med nami do današnjega dne.

³⁰Ker je bil prerok, je vedel, da mu je Bog s prisego obljubil, da bo sad njegovih ledij posadil na njegov prestol.

³¹Videl je v prihodnost in govoril o vstajenju Mesija, da ni bil prepuščen podzemlju in njegovo meso ni videlo trohnobe.

³²Tega Jezusa je Bog obudil in mi vsi smo temu priče.

³³Bil je povišan na Božjo desnico in od Očeta je prejel obljubo Svetega Duha in tega Duha je razlil, kakor vidite in slišite.

³⁴David ni šel v nebesa in vendar sam pravi: Gospod je rekel mojemu Gospodu: Sédi na mojo desnico,

³⁵dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožje tvojih nog.

³⁶Zagotovo naj torej vé vsa Izraelova hiša: tega Jezusa, ki ste ga vi križali, je Bog naredil za Gospoda in Mesija.«

³⁷Ko so to slišali, jih je do srca pretreslo. Rekli so Petru in drugim apostolom: »Bratje, kaj naj storimo?«

³⁸Peter jim je odgovoril: »Spreobrnite se! Vsak izmed vas naj se dá v imenu Jezusa Kristusa krstiti v odpuščanje svojih grehov in prejeli boste dar Svetega Duha.

³⁹Zakaj obljuba velja vam in vašim otrokom in vsem, ki so daleč, kolikor jih bo k sebi poklical Gospod, naš Bog.«

⁴⁰Prepričeval jih je še z mnogimi drugimi besedami in jih opominjal in jim govoril: »Rešite se iz tega pokvarjenega rodu!«

⁴¹Tisti, ki so sprejeli njegovo besedo, so se dali krstiti; in tega dne se jim je pridružilo približno tri tisoč ljudi.

Življenje prvih vernikov

⁴²Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah.

⁴³Vse pa je v duši navdajal strah, zakaj po apostolih se je dogajalo veliko čudežev in znamenj.

⁴⁴Vsi verniki so se družili med seboj in imeli vse skupno:

⁴⁵prodajali so premoženje in imetje ter od tega delili vsem, kolikor je kdo potreboval.

⁴⁶Dan za dnem so se enodušno in vztrajno zbirali v templju, lomili kruh po domovih ter uživali hrano z veselim in preprostim srcem.

⁴⁷Hvalili so Boga in vsi ljudje so jih imeli radi. Gospod pa jim je vsak dan pridruževal te, ki so našli odrešenje.

Apostolska dela 3

Hromi ozdravi

¹Peter in Janez sta šla ob deveti uri molit v tempelj.

²Prinesli so moža, ki je bil od rojstva hrom. Vsak dan so ga polagali pred tempeljska vrata, ki se imenujejo Lepa, da bi prosil vbogajme tiste, ki so prihajali v tempelj.

³Ko je mož videl, da nameravata Peter in Janez stopiti v tempelj, ju je prosil miloščine.

⁴Peter in Janez sta se zazrla vanj in Peter je rekel: »Poglej naju!«

⁵Mož ju je napeto gledal, če bo kaj dobil.

⁶Peter pa je rekel: »Srebra in zlata nimam, dam ti pa, kar imam: v imenu Jezusa Kristusa Nazarečana, hôdi!«

⁷In prijel ga je za desno roko in ga dvignil. V hipu so se mu utrdila stopala in gležnji.

⁸Skočil je pokonci, čvrsto stal in hodil. Šel je z njima v tempelj in hodil okoli, poskakoval in hvalil Boga.

⁹Vse ljudstvo je videlo, kako hodi in hvali Boga.

¹⁰Prepoznali so ga: bil je prav tisti, ki je navadno sedel pri tempeljskih Lepih vratih in prosil vbogajme. In čudili so se in bili čisto iz sebe spričo tega, kar se mu je zgodilo.

Peter govori v templju

¹¹Mož pa se je držal Petra in Janeza, zato je vse ljudstvo od začudenja hitelo za njima v stebrišče, ki se imenuje Salomonovo.

¹²Ko je Peter to videl, se je obrnil do ljudstva z besedami: »Možje Izraelci, kaj se temu čudite? Kaj strmite v naju, kot da bi bila s svojo močjo ali pobožnostjo dosegla, da je mož shodil?

¹³Bog Abrahamov in Izakov in Jakobov, Bog naših očetov je poveljčal svojega služabnika Jezusa, ki ste ga vi izdali in zatajili pred Pilatom, ko je ta že razsodil, naj bo oproščen.

¹⁴Vi ste Svetega in Pravičnega zavrgli in si izprosili pomilostitev ubijalca,

¹⁵začetnika življenja pa ste ubili. Toda Bog ga je obudil od mrtvih in mi smo temu priče.

¹⁶In ker je mož, ki ga vidite in poznate, veroval v njegovo ime, mu je to ime dalo moč; in vera, ki prihaja po njem, mu je vrnila popolno zdravje, kakor ste vsi videli na lastne oči.

¹⁷In zdaj, bratje – vem, da ste ravnali iz nevednosti, prav tako tudi vaši voditelji.

¹⁸Tako je Bog izpolnil, kar je napovedoval po ustih vseh prerokov, da bo njegov Mesija trpel.

¹⁹Spreobrnite se torej in pokesajte, da se vam izbrišejo grehi,

²⁰tako da pridejo od Gospodovega obličja časi pomiritve in vam Gospod pošlje Mesija Jezusa, ki vam je namenjen.

²¹Njega morajo sprejeti nebesa do časov, ko bo vse obnovljeno. O tem je Bog govoril predavnimi veki po ustih svojih svetih prerokov.

²²Mojzes je rekel: Gospod, vaš Bog, vam bo med vašimi brati obudil preroka kakor mene. Njega poslušajte v vsem, kar koli vam bo govoril!

²³In vsak, kdor ne bo poslušal tega preroka, bo iz ljudstva iztrebljen.

²⁴Vsi preroki, kar jih je bilo od Samuela in njegovih naslednikov dalje, so napovedovali te dneve.

²⁵Vi ste sinovi prerokov in zaveze, ki jo je Bog sklenil z vašimi očeti, ko je govoril Abrahamu: In v tvojem potomstvu bodo blagoslovljene vse družine na zemlji.

²⁶Bog je najprej za vas obudil in poslal svojega služabnika, da vas blagoslovi in vsakega od vas odvrne od vaših hudobij.«

Apostolska dela 4

Peter in Janez pred vélikim zborom

¹Medtem ko sta govorila ljudstvu, so k njima pristopili duhovniki in poveljnik templja in saduceji.

²Bili so vznemirjeni, ker sta učila ljudstvo in oznanjala, da je v Jezusu vstajenje od mrtvih.

³Zgrabili so ju in ju zadržali v ječi do naslednjega dne, zakaj večerilo se je že.

⁴Mnogi od tistih, ki so slišali besedo, pa so sprejeli vero in njihovo število je naraslo na kakih pet tisoč.

⁵Drugi dan so se v Jeruzalemu zbrali poglavarji, starešine in pismouki.

⁶Bili so tam véliki duhovnik Hana, Kajfa, Janez, Aleksander in vsi drugi iz rodu vélikih duhovnikov.

⁷Dali so ju priversti predse in ju zasliševali: »Kako sta to naredila? S kakšno močjo? V čigavem imenu?«

⁸Tedaj jim je Peter, poln Svetega Duha, odgovoril: »Poglavarji ljudstva in starešine!

⁹Danes naju zaslišujete zaradi dobrote, ki sva jo storila bolnemu človeku. Po kom je ta ozdravel?

¹⁰Bodi znano vsem vam in vsemu izraelskemu ljudstvu: v imenu Jezusa Kristusa Nazarečana, ki ste ga vi križali, Bog pa ga je obudil od mrtvih. V njegovem imenu stoji ta človek zdrav pred vami.

¹¹On je kamen, ki ste ga vi zidarji zavrgli, a je postal vogalni kamen.

¹²V nikomer drugem ni odrešnja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili.«

¹³Videli so Petrovo in Janezovo pogumno odkritost; opazili so, da sta preprosta človeka in brez izobrazbe. Čudili so se in so spoznali, da sta se družila z Jezusom.

¹⁴Toda ker so videli človeka, ki je stal ozdravljen poleg njiju, jima niso mogli ugovarjati.

¹⁵Veleli so jima, naj se umakneta iz zbornice, ter se posvetovali.

¹⁶»Kaj naj storimo z njima?« so govorili. »Po njiju se je zgodil očiten čudež. Stvar se je razvedela med vsemi jeruzalemskimi prebivalci; tega ne moremo tajiti.

¹⁷Da pa se glas o tem ne bi še bolj raznesel med ljudstvom, jima bomo zabičali, da ne smeta pred nikomer več govoriti o tem imenu.«

¹⁸In poklicali so ju nazaj in jima zapovedali, da nikakor ne smeta več govoriti in učiti v Jezusovem imenu.

¹⁹Toda Peter in Janez sta jim odvrnila: »Presodite, kaj je bolj pravično pred Bogom: poslušati vas ali Boga?

²⁰Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala.«

²¹Nato so jima še huje grozili. Ker pa niso našli nobenega razloga, da bi ju kaznovali, so ju odpustili zaradi ljudi, saj so vsi poveličevali Boga spričo tega, kar se je zgodilo;

²²zakaj človek, ki je bil po tem znamenju ozdravljen, je imel že čez štirideset let.

Verniki molijo za srčnost

²³Ko so ju izpustili, sta se vrnila k svojim in jim sporočila vse, kar so jima bili povedali veliki duhovniki in starešine.

²⁴Ob njunih besedah so verniki enodušno povzdignili glas k Bogu in molili: »Gospod, ti si naredil nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih!

²⁵V Svetem Duhu si govoril po ustih našega očeta Davida, svojega služabnika: Zakaj hrumijo narodi in ljudstva razmišljajo v prazno?

²⁶Kralji zemlje so se dvignili in oblastniki so se zbrali proti Gospodu in proti njegovemu Maziljencu.

²⁷V tem mestu so se zares zbrali zoper tvojega svetega služabnika Jezusa, ki si ga ti mazilil. Zbrali so se Herod in Poncij Pilat, narodi in Izraelovi rodovi,

²⁸da bi storili, kar si ti s svojo roko in v svojem sklepu vnaprej določil.

²⁹In zdaj, Gospod, glej, kaj grozijo, in daj, da bomo tvoji služabniki z vso srčnostjo oznanjali tvojo besedo!

³⁰Iztegni roko, da se bodo dogajala ozdravljenja in znamenja in čudeži v imenu tvojega svetega služabnika Jezusa!«

³¹In ko so odmolili, se je stresel prostor, kjer so bili zbrani; in vsi so bili polni Svetega Duha in so z vso srčnostjo oznanjali Božjo besedo.

Skupna lastnina

³²Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša. Nihče ni trdil, da je to, kar ima, njegova last, temveč jim je bilo vse skupno.

³³Apostoli so z veliko močjo pričevali o vstajenju Gospoda Jezusa in velika milost je bila nad vsemi.

³⁴Nihče med njimi ni trpel pomanjkanja. Lastniki, ki so prodajali zemljišča ali hiše, so prinašali izkupiček

³⁵ter ga polagali k nogam apostolov; in sleherni je od tega dobil, kar je potreboval.

³⁶Tudi Jožef, levit, po rodu s Cipra, ki so ga apostoli klicali Barnaba (to v prevodu pomeni »Sin tolažbe«),

³⁷je prodal svojo njivo in prinesel denar ter ga položil k nogam apostolov.

Apostolska dela 5

Hananija in Safira

¹Toda mož po imenu Hananija je z ženo Safiro prodal posestvo

²in si pridržal nekaj izkupička in njegova žena je vedela za to; drugi del pa je prinesel in položil k nogam apostolov.

³Peter mu je rekel: »Hananija, zakaj je satan napolnil tvoje srce, da si lagal Svetemu Duhu in si pridržal del izkupička od zemljišča?

⁴Če ga ne bi bil prodal, ali ne bi imetje ostalo tvoje? In ko si ga prodal, ali ti ni bil denar na voljo? Zakaj si v srcu sklenil takšno dejanje? Ne ljudem, temveč Bogu si lagal!«

⁵Ko je Hananija slišal te besede, se je zgrudil in izdihnil. In velika groza je navdala vse, ki so to slišali.

⁶Pristopili so mladeniči, ga pokrili, odnesli in pokopali.

⁷Minile so kake tri ure in prišla je njegova žena, ki ni vedela, kaj se je bilo zgodilo.

⁸Peter jo je ogovoril: »Povej mi, ali sta res za toliko prodala zemljišče?« »Dà,« je odvrnila, »za toliko.«

⁹Peter ji je dejal: »Zakaj sta se domenila, da preizkusita Gospodovega Duha? Glej, koraki teh, ki so pokopali tvojega moža, so že pri vratih! Tudi tebe bodo odnesli.«

¹⁰In pri priči se je zgrudila k njegovim nogam in izdihnila. Vstopili so mladeniči in jo našli mrtvo; odnesli so jo ter jo pokopali poleg njenega moža.

¹¹In velika groza je obšla vso Cerkev in vse, ki so to slišali.

Znamenja in čudeži

¹²Po rokah apostolov se je dogajalo veliko znamenj in čudežev med ljudmi; in vsi so se enodušno zbirali v Salomonovem stebrišču.

¹³Od drugih se jim nihče ni upal pridružiti, ljudstvo pa jih je zelo cenilo.

¹⁴Vse bolj je rastlo število mož in žená, ki so verovali v Gospoda.

¹⁵In tako so prinašali bolnike na ceste ter jih polagali na ležišča in nosila, da bi se, kadar je šel Peter mimo, vsaj njegova senca dotaknila katerega izmed njih.

¹⁶Tudi iz krajev v okolici Jeruzalema so prihajali ljudje in prinašali bolnike in takšne, ki so jih mučili nečisti duhovi; in vsi so bili ozdravljeni.

Apostoli v ječi in spet na prostosti

¹⁷Tedaj so se polni nevoščljivosti dvignili véliki duhovnik in njegovi somišljeniki iz ločine saducejev.

¹⁸Prijeli so apostole in jih vrgli v mestno ječo.

¹⁹Toda Gospodov angel je ponoči odprl vrata ječe, popeljal apostole na prostost in jim rekel:

²⁰»Pojdíte, stopíte v tempelj in govorite ljudstvu vse besede tega življenja!«

²¹Apostoli so ubogali in zarana šli v tempelj ter začeli učiti. Medtem se je véliki duhovnik sešel s svojimi somišljeniki ter sklical véliki zbor in vse starešinstvo Izraelovih sinov; poslali so v ječo, da bi apostole privedli prednje.

²²Stražarji so šli, vendar v ječi niso našli apostolov. Vrnili so se in sporočili:

²³»Ječo smo našli skrbno zapahnjeno in straže so stale pred vrati. Toda ko smo odprli, nismo našli v njej nikogar.«

²⁴Ko so poveljnik templja in véliki duhovniki slišali te besede, so se v zadregi spraševali, kaj naj bi to pomenilo.

²⁵Tedaj pa je nekdo vstopil in sporočil: »Glejte, možje, ki ste jih vrgli v ječo, stojijo v templju in učijo ljudstvo.«

²⁶Tedaj je poveljnik s stražarji odšel in privedel apostole, vendar ne s silo; bali so se ljudstva, da jih ne bi kamnalo.

²⁷Pripeljali so apostole in jih postavili pred véliki zbor. In véliki duhovnik jih je zasliševal:

²⁸»Ali vam nismo zabičali, da ne smete učiti v tem imenu? Glejte, vi pa ste Jeruzalem napolnili s svojim naukom in hočete nad nas priklicati kri tega človeka!«

²⁹Peter in apostoli pa so odgovorili z besedami: »Bogu se je treba pokoravati bolj kot ljudem!

³⁰Bog naših očetov je obudil Jezusa, ki ste ga vi pribili na križ in usmrtili.

³¹Bog pa ga je kot voditelja in odrešenika povišal na svojo desnico, da bi Izraelu dal spreobrnjenje in odpuščanje grehov.

³²In mi smo priče teh dogodkov, pa tudi Sveti Duh, ki ga je Bog dal njim, ki so mu pokorni.«

³³Ko so to slišali, so se razsrdili in jih hoteli pobiti.

³⁴Toda v zboru je vstal farizej z imenom Gamáliel, učitelj postave, ki je med vsemi ljudmi užival velik ugled. Vêlel je, naj apostole za nekaj časa pošljejo ven.

³⁵Nato je spregovoril: »Možje Izraelci, dobro preudarite, kaj nameravate narediti s temi ljudmi!

³⁶Pred časom se je dvignil Tevdá, ki se je izdajal za nekaj posebnega in je imel kakih štiristo privržencev; ubili so ga in vsi, ki so mu zaupali, so se razkropili in izginili.

³⁷Za njim se je v času ljudskega štetja dvignil Juda iz Galileje in potegnil ljudstvo za sabo; tudi tega so ubili in tisti, ki so mu zaupali, so bili razkropljeni.

³⁸In zdaj vam pravim: roke proč od teh ljudi in izpustite jih! Zakaj če sta njihov načrt in njihovo početje od ljudi, bosta propadla;

³⁹če pa izhajata od Boga, jih ne boste mogli uničiti, temveč se boste znašli v boju proti Bogu.« Poslušali so njegov nasvet.

⁴⁰Poklicali so apostole, jih dali pretepsti in jim zabičali, da ne smejo govoriti v Jezusovem imenu; nato so jih izpustili.

⁴¹In apostoli so zapustili véliki zbor, veseli, da so bili vredni trpeti zasramovanje zaradi Imena.

⁴²Dan za dnem so v templju in po hišah neutrudno učili in oznanjali evangelij o Kristusu Jezusu.

Apostolska dela 6

Izvolitev sedmih diakonov

¹Število učencev je naraščalo. Helenisti pa so v tistih dneh začeli godrnjati čez Hebrejce, češ da so njihove vdove zapostavljene pri vsakodnevni oskrbi.

²Dvanajsteri so sklicali množico učencev in rekli: »Ni prav, da mi zanemarjamo Božjo besedo, ker strežemo pri mizi.

³Poiščite si, bratje, iz svojih vrst sedem mož, ki uživajo ugled in so polni Duha in modrosti, in določili jih bomo za to službo!

⁴Mi pa se bomo posvetili molitvi in oznanjevanju besede.«

⁵Množica je predlog soglasno sprejela. Izvolili so Štefana, moža, ki je bil poln vere in Svetega Duha, Filipa, Prohorja, Nikánorja, Timona, Parmenája in Nikolaja, spreobrnjenca in priseljenca iz Antiohije.

⁶Predstavili so jih apostolom in ti so med molitvijo položili nanje roke.

⁷In Božja beseda se je širila, število učencev v Jeruzalemu se je zelo množilo in tudi veliko duhovnikov je sprejelo vero.

Štefana zaprejo

⁸Štefan pa je bil poln milosti in moči in je delal velike čudeže in znamenja med ljudmi.

⁹Toda vstali so nekateri iz shodnice, ki se imenuje shodnica osvobojenцев in Cirencev in Aleksandríncev, in nekateri iz Kilikije in Azije ter se prerekali s Štefanom.

¹⁰In niso se mogli ustavljati modrosti in Duhu, v katerem je govoril.

¹¹Tedaj so naščuvali može, da so trdili: »Slišali smo, kako je govoril bogokletne besede proti Mojzesu in proti Bogu!«

¹²In nahujskali so ljudstvo, starešine in pismouke, da so pristopili k njemu, ga zgrabili in odvedli pred véliki zbor.

¹³Privedli so krive priče, ki so trdile: »Ta človek kar naprej govori zoper ta sveti kraj in zoper postavo.

¹⁴Slišali smo ga, kako je rekel, da bo tisti Jezus Nazarečan razdejal ta kraj in spremenil običaje, ki nam jih je izročil Mojzes.«

¹⁵Vsi, ki so sedeli v vélikem zboru, so uprli pogled v Štefana in videli, da je njegov obraz kakor angelov.

Apostolska dela 7

Štefanov govor

¹Vélikí duhovnik je vprašal: »Ali je res tako?«

²Štefan je odgovoril: »Bratje in očetje! Poslušajte! Bog veličastva se je prikazal našemu očetu Abrahamu, ko je živel v Mezopotamiji, še preden se je naselil v Haránu,

³in mu rekel: »Odidi iz svoje dežele in iz svojega sorodstva in pojdi v deželo, ki ti jo bom pokazal!«

⁴Tedaj je Abraham zapustil kaldejsko deželo in se naselil v Haránu. Po očetovi smrti mu je Bog vélel, naj odide od tam; in prišel je v deželo, v kateri zdaj vi prebivate.

⁵In ni mu dal niti sežnja dedne posesti; obljubil pa je, da jo bo dal v last njemu in njegovemu potomstvu za njim, čeprav je bil brez otrok.

⁶In Bog je takóle govoril: Tvoji potomci bodo priseljenci v tuji deželi; spravili jih bodo v sužnost in jih stiskali štiristo let.

⁷Toda jaz bom sodil ljudstvu, ki mu bodo hlapčevali kot sužnji, je rekel Bog. In potem bodo odšli in me bodo častili na tem kraju.

⁸In dal mu je zavezo obrezovanja; in tako se mu je rodil Izak, katerega je obrezal osmi dan, in Izaku Jakob in Jakobu dvanajst očakov.

⁹Očaki so Jožefa iz nevoščljivosti prodali za sužnja v Egipt. Toda Bog je bil z njim

¹⁰in ga je rešil iz vseh stisk ter mu naklonil milost in modrost pred faraonom, egiptovskim kraljem. Faraon ga je postavil za upravitelja nad Egiptom in vso svojo hišo.

- ¹¹Prišla pa je lakota nad ves Egipt in nad Kánaan. Stiska je bila velika in naši očetje niso mogli najti živeža.
- ¹²Ko je Jakob slišal, da imajo v Egiptu žito, je prvič poslal naše prednike tja.
- ¹³Ko pa so prišli drugič, se je dal Jožef svojim bratom prepoznati in faraon je spoznal Jožefov rod.
- ¹⁴Jožef je poslal po svojega očeta Jakoba in ga povabil, naj pride k njemu z vsem sorodstvom, ki je štelo petinsedemdeset duš.
- ¹⁵In Jakob se je preselil v Egipt in tam umrl, kakor tudi naši očetje.
- ¹⁶Njihova trupla so prepeljali v Sihem in jih pokopali v grobu, ki ga je Abraham za srebrn denar kupil od Hamórjevih sinov v Sihemu.
- ¹⁷Bolj ko se je bližal čas obljube, ki jo je Bog dal Abrahamu, bolj je ljudstvo v Egiptu rastlo in se množilo,
- ¹⁸dokler ni nad Egiptom nastopil drug kralj, ki ni poznal Jožefa.
- ¹⁹Ta je varal naš narod in zatiral naše očete; silil jih je izpostavljati novorojence, da ne bi ostali pri življenju.
- ²⁰V tem času se je rodil Mojzes, ki je bil lep pred Bogom. Tri mesece je rasel v očetovi hiši.
- ²¹Ko pa je bil izpostavljen, ga je vzela faraonova hči in si ga vzgojila za sina.
- ²²In Mojzes se je izobrazil v vsej egipčanski modrosti in bil silen v besedah in dejanjih.
- ²³Ko je dopolnil štirideset let, ga je v srcu obšlo, da bi obiskal brate, Izraelove sinove.
- ²⁴In ko je videl, kako se nekomu izmed njih godi krivica, ga je branil in maščeval zatiranega tako, da je Egipčana ubil.
- ²⁵Prepričan je bil, da bodo bratje razumeli, kako jih hoče Bog po njegovi roki rešiti; pa niso razumeli.

²⁶Naslednjega dne se je pojavil med njimi, ko so se prepirali. Skušal jih je pomiriti z besedami: »Možje, saj ste bratje! Zakaj delate krivico drug drugemu?«

²⁷Toda mož, ki je storil krivico sosеду, ga je odrinil in vprašal: »Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami?«

²⁸Ali me hočeš ubiti, kakor si včeraj ubil Egipčana?«

²⁹Ob tej besedi je Mojzes zbežal in se naselil kot tujec v midjanski deželi; tam sta se mu rodila dva sinova.

³⁰Ko je minilo štirideset let, se mu je v puščavi ob Sinajski gori prikazal angel v plamenu gorečega grma.

³¹Mojzes je ostrmel, ko je zagledal to prikazen, in se je hotel približati, da bi bolje videl. Tedaj pa se je zaslišal Gospodov glas:

³²»Jaz sem Bog tvojih očetov, Bog Abrahamov in Izakov in Jakobov.« Mojzes je začel drgetati in si ni upal pogledati.

³³Gospod pa mu je rekel: »Sezuj si sandale z nog, zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!

³⁴Glej, videl sem stisko svojega ljudstva, ki je v Egiptu, in slišal sem njihovo tožbo. Prišel sem, da jih rešim. In zdaj pojdi, pošiljam te v Egipt.«

³⁵Tega Mojzesa, ki so ga zavrgli z besedami: Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika? –, tega je Bog poslal za poglavarja in rešitelja po angelu, ki se mu je prikazal v grmu.

³⁶On jih je odpeljal proč ter delal čudeže in znamenja v egiptovski deželi, v Rdečem morju in v puščavi štirideset let.

³⁷To je Mojzes, ki je rekel Izraelovim sinovom: Bog vam bo med vašimi brati obudil preroka kakor mene.

³⁸On je bil pri občestvu, zbranem v puščavi, z angelom, ki mu je govoril na Sinajski gori, in z našimi očeti; on je prejel besede življenja, da jih nam izroči.

³⁹Toda naši očetje ga niso hoteli ubogati. Zavrnilo so ga in si v svojih srcih želeli nazaj v Egipt.

⁴⁰Govorili so Aronu: »Narêdi nam bogove, ki bodo hodili pred nami! Zakaj ta Mojzes, ki nas je izpeljal iz egiptovske dežele – ne vemo, kaj se mu je zgodilo.«

⁴¹In v tistih dneh so naredili tele, žrtvovali maliku in se veselili nad izdelkom svojih rok.

⁴²Bog pa se je odvrnil od njih in dopustil, da so častili nebesno vojsko, kakor je zapisano v knjigi prerokov: Ali ste mi prinašali žrtve in daritve štirideset let v puščavi, Izraelova hiša?

⁴³Prevzeli ste Molohov šotor in zvezdo svojega boga Rajfána, malike, ki ste jih naredili, da bi klečali pred njimi. Zato vas bom preselil onkraj Babilona.

⁴⁴Naši očetje so imeli šotor pričevanja v puščavi. Tako je naročil on, ki je rekel Mojzesu, naj ga naredi po podobi, ki jo je videl.

⁴⁵Ta šotor so prevzeli v dediščino naši očetje in ga odnesli s seboj, ko so pod Józuetovim vodstvom vzeli deželo poganom, ki jih je Bog pregnal izpred obličja naših očetov. Tako je bilo do dni kralja Davida,

⁴⁶ki je našel milost pred Bogom in prosil, da bi našel bivališče Bogu Jakobovemu.

⁴⁷Toda šele Salomon mu je sezidal hišo.

⁴⁸Vendar Najvišji ne prebiva v izdelku rok, kakor pravi prerok:

⁴⁹Nebo mi je prestol in zemlja podnožnik mojih nog. Kakšno hišo mi boste sezidali, govori Gospod, kje bo kraj mojega počitka?

⁵⁰Ali ni moja roka naredila vsega tega?

⁵¹Vi, ki ste trdovratni in neobrezani v srcih in ušesih, vi, ki se vedno upirate Svetemu Duhu: kakor vaši očetje, tako tudi vi!

⁵²Katerega izmed prerokov niso preganjali vaši očetje? Ubijali so tiste, ki so napovedovali prihod Pravičnega; in vi ste zdaj postali njegovi izdajalci in ubijalci.

⁵³Vi, ki ste po naročilu angelov prejeli postavo, pa se je niste držali!«

Štefana kamnajo

⁵⁴Ko so to slišali, so se razsrdili v svojih srcih in škripali z zobmi proti njemu.

⁵⁵Štefan pa je poln Svetega Duha uprl pogled proti nebu in videl Božjo slavo in Jezusa, ki je stal na Božji desnici,

⁵⁶in rekel: »Glejte, nebesa vidim odprta in Sina človekovega, ki stoji na Božji desnici!«

⁵⁷Tedaj so zavpili z močnim glasom, si zatisnili ušesa in vsi hkrati planili nadenj.

⁵⁸Pahnili so ga iz mesta in ga kamnali. In priče so položile svoja oblačila k nogam mladeniča, ki mu je bilo ime Savel.

⁵⁹In kamnali so Štefana. Ta pa je molil in govoril: »Gospod Jezus, sprejmi mojega duha!«

⁶⁰Nato je pokleknil in zaklical z močnim glasom: »Gospod, ne prištevaj jim tega greha!« Ko je to rekel, je zaspal.

Apostolska dela 8

Savel preganja Cerkev

¹Savel je bil med tistimi, ki so odobraval ta uboj. Tisti dan je nastalo veliko preganjanje Cerkve v Jeruzalemu. Vsi razen apostolov so se razkropili po krajih Judeje in Samarije.

²Pobožni možje so pokopali Štefana in glasno žalovali za njim.

³Savel pa je zatiral Cerkev; vdiral je v hiše, vlačil iz njih moške in ženske ter jih pehal v ječo.

Veselo oznanilo v Samariji

⁴Tisti, ki so se razkropili, so vsepovsod oznanjali besedo.

⁵Filip je prišel v mesto Samarije in tam oznanjal Kristusa.

⁶Množice so enodušno prisluhnile Filipovim besedam. Poslušale so ga in gledale znamenja, ki jih je delal:

⁷veliko obsedencev so z glasnim krikom zapustili nečisti duhovi, veliko hromih in pohabljenih je bilo ozdravljenih.

⁸V mestu je zavladalo veliko veselje.

Čarodej Simon

⁹V mestu je živel mož po imenu Simon, čarodej, ki je vzbujal začudenje med prebivalstvom Samarije; govoril je, da je nekaj posebnega.

¹⁰Vsevprek ga je občudovalo, mlado in staro. Govorili so: »On je Božja moč, ki se imenuje Velika moč.«

¹¹Bili so njegovi privrženci, ker jih je že dolgo begal s svojimi čarodejstvi.

¹²Ko pa so možje in žene začeli verjeti Filipu, ki jim je oznanjal evangelij o Božjem kraljestvu in o imenu Jezusa Kristusa, so se dajali krstiti.

¹³Tudi sam Simon je sprejel vero; dal se je krstiti in se oklenil Filipa. Gledal je znamenja in strmел nad velikimi čudeži, ki so se dogajali.

¹⁴Apostoli v Jeruzalemu so slišali, da je Samarija sprejela Božjo besedo; zato so tja poslali Petra in Janeza.

¹⁵Ko sta prispela tja, sta molila zanje, da bi prejeli Svetega Duha.

¹⁶Zakaj Duh še ni bil prišelna nobenega izmed njih, bili so samó krščeni v imenu Gospoda Jezusa.

¹⁷Tedaj sta nanje polagala roke in prejemale so Svetega Duha.

¹⁸Ko je Simon videl, da se po apostolih s polaganjem rok podeljuje Sveti Duh, jima je prinesel denar

¹⁹in rekel: »Dajta tudi meni moč, da bo vsak, na kogar bom položil roke, prejel Svetega Duha!«

²⁰Peter pa mu je rekel: »Pojdi v pogubo, ti in tvoj denar, če misliš, da si Božji dar lahko kupiš z denarjem!

²¹Ti nimaš deleža pri tem in ne pravice do tega, zakaj tvoje srce ni iskreno pred Bogom.

²²Spreobrne se od te svoje grdobije in prôsi Gospoda, morda ti odpusti namero tvojega srca!

²³Vidim, da si poln grenkega žolča in ves v sponah krivičnosti.«

²⁴Simon je odgovoril z besedami: »Molíta zame h Gospodu, da me ne bi zadelo kaj takega, kar sta rekla!«

²⁵Potem ko sta izpričala in oznanila Gospodovo besedo, sta se napotila proti Jeruzalemu in ponesla veselo oznanilo v številne samarijske vasi.

Filip in etiopski evnuh

²⁶ Gospodov angel je govoril Filipu z besedami: »Vstani in odpotuj proti jugu, k cesti, ki pelje iz Jeruzalema v Gazo!« Ta cesta je zapuščena.

²⁷Filip je vstal in odpotoval. In glej, etiopski evnuh, dvorjan etiopske kraljice kandáke, ki je upravljal vso njeno zakladnico, se je vračal iz Jeruzalema, kamor je šel molit.

²⁸Sedél je na vozu in glasno bral preroka Izaija.

²⁹Duh je rekel Filipu: »Pohíti in pridruži se temu vozu!«

³⁰Filip je pritekel in slišal evnuha, da bere preroka Izaija. Vprašal ga je: »Ali razumeš, kaj bereš?«

³¹Ta je odgovoril: »Kako naj bi razumel, ko me pa nihče ne pouči?« Povabil je Filipa, naj stopi na voz in prisede.

³²Odlomek iz Pisma, ki ga je bral, se je glasil takole: Kakor jagnje so ga gnali v zakol, in kakor ovca ne dá glasu pred tistim, ki jo striže, tako on ni odprl svojih ust.

³³Ker se je ponižal, je bila sodba nad njim razveljavljena. Kdo bi mogel prešteti njegovo potomstvo? Zakaj njegovo življenje je vzeto z zemlje ...

³⁴Evnuh je ogovoril Filipa in rekel: »Prosim te, o kom govori tu prerok? O sebi ali o kom drugem?«

³⁵Filip je spregovoril; izhajal je iz tega mesta v Pismu, nato pa je besedo navezal na evangelij o Jezusu.

³⁶Ko sta potovala naprej, sta prišla do neke vode in evnuh je rekel: »Glej, voda! Kaj mi brani, da ne bi bil krščen?«

³⁸Vêlel je ustaviti voz, oba, Filip in evnuh, sta stopila v vodo in Filip ga je krstil.

³⁹Ko pa sta stopila iz vode, je Gospodov Duh vzel Filipa. Evnuh ga ni več videl; šel je veselo naprej po svoji poti.

⁴⁰Filip pa se je znašel v Ašdódu in spotoma je v vsa mesta prinašal veselo oznanilo, dokler ni prišel v Cezarejo.

Apostolska dela 9

Savel se spreobrne

(Apd 22,6–16; 26,12–18)

¹Medtem je Savel še naprej besnel in grozil s smrtjo Gospodovim učencem. Šel je k vélikemu duhovniku

²in si izprosil pisma za shodnice v Damasku, tako da bi lahko vsakega privrženca Poti, moškega ali žensko, vklenil in prignal v Jeruzalem.

³Med potjo, ko se je bližal Damasku, pa ga je nenadoma obsijala luč z neba.

⁴Padel je na tla in zaslišal glas, ki mu je rekel: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?«

⁵Rekel je: »Kdo si, Gospod?« Glas pa je odgovoril: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.

⁶Zdaj pa vstani in pojdi v mesto in izvedel boš, kaj moraš storiti!«

⁷Možje, ki so potovali z njim, so obstali brez besed; slišali so glas, videli pa niso nikogar.

⁸Savel se je dvignil s tal. Toda čeprav je odprl oči, ni nič videl. Prijeli so ga za roko in peljali v Damask.

⁹Tri dni ni nič videl in ni ne jedel ne pil.

¹⁰V Damasku je bil neki učenec z imenom Hananija. Ta je imel videnje, v katerem mu je Gospod rekel: »Hananija!« »Glej, tu sem, Gospod!« je odgovoril.

¹¹Gospod mu je rekel: »Vstani in pojdi v ulico, ki se imenuje Ravna! V Judovi hiši poišči človeka iz Tarza, ki mu je ime Savel! Glej, ta človek moli

¹²in v prikazni je videl moža z imenom Hananija, kako je vstopil in nanj položil roke, da bi spet videl.«

¹³Hananija je odgovoril: »Gospod, od mnogih sem slišal o tem človeku, koliko gorja je prizadel tvojim svetim v Jeruzalemu.

¹⁴Tudi tu ima od vélikih duhovnikov pooblastilo, da lahko vklene vse, ki kličejo tvoje ime.«

¹⁵Gospod pa mu je rekel: »Pojdi, zakaj on je posoda, ki sem si jo izbral, da ponese moje ime pred pogane in kralje in Izraelove sinove.

¹⁶Pokazal mu bom, koliko bo moral trpeti za moje ime.«

¹⁷Hananija je šel in stopil v hišo. Položil je nanj roke in rekel: »Brat Savel! Gospod Jezus, ki se ti je prikazal na poti semkaj, me je poslal, da spregledaš in postaneš poln Svetega Duha.«

¹⁸In v hipu so padle kakor luskinе z njegovih oči. Spet je videl, vstal in se dal krstiti.

¹⁹Zaužil je hrano in vrnile so se mu moči.

Savel uči v Damasku

Nekaj dni je preživel z učenci v Damasku.

²⁰Takoj je šel v shodnice in oznanjal, da je Jezus Božji Sin.

²¹Vsi, ki so ga slišali, so osupnili in govorili: »Ali ni ta človek v Jeruzalemu hotel iztrebiti tiste, ki so klicali to ime? Ali ni prišel semkaj z namenom, da jih vklenjene prižene pred vélike duhovnike?«

²²Savel pa je postal še močnejši in je povsem zmedel Jude, ki so živeli v Damasku, ko jim je dokazoval: »Jezus je Mesija!«

Savel pobegne iz Damaska

²³Ko je minilo že precéj dni, so Judje sklenili, da ga ubijejo.

²⁴Savel je izvedel za njihov naklep. Tudi pri mestnih vratih so prežali dan in noč, da bi ga ubili.

²⁵Zato so ga učenci neko noč vzeli in po vrvi v košari spustili čez mestno obzidje.

Savel v Jeruzalemu

²⁶Prišel je v Jeruzalem, kjer se je skušal pridružiti učencem. Toda vsi so se ga bali in mu niso verjeli, da je učenec.

²⁷Tedaj se je zanj zavzel Barnaba in ga predstavil apostolom. Povedal jim je, kako je Savel med potjo videl Gospoda, ki mu je govoril, in kako je v Damasku brez strahu nastopal v Jezusovem imenu.

²⁸Poslej se je z njimi družil v Jeruzalemu in pogumno govoril v Gospodovem imenu.

²⁹Razpravljal je s helenisti in se z njimi prerekal, ti pa so ga nameravali ubiti.

³⁰Ko so bratje to izvedeli, so ga odpeljali v Cezarejo, nato pa poslali v Tarz.

Obdobje miru

³¹Cerkev je tedaj po vsej Judeji, Galileji in Samariji živela v miru. Izgrajevala se je, napredovala v strahu Gospodovem ter rastla v tolažbi Svetega Duha.

Peter ozdravi hromea Enéja

³²Peter je potoval vsepovsod in tako je prišel tudi med svete, ki so prebivali v Lidi.

³³Tam je našel moža z imenom Enéj, ki je že osem let ležal v postelji, ker je bil hrom.

³⁴Peter mu je rekel: »Enéj, Jezus Kristus te ozdravlja! Vstani in postelji si ležišče!« In pri priči je vstal.

³⁵Videli so ga vsi, ki prebivajo v Lidi in Šarónu, in se spreobrnili h Gospodu.

Peter obudi Tabíto

³⁶V Jopi je živela učenka, ki ji je bilo ime Tabíta, kar v prevodu pomeni »Gazela«; bila je polna dobrih del in rada je delila miloščino.

³⁷Ravno v tistih dneh pa je zbolela in umrla. Umili so jo in položili v gornji prostor hiše.

³⁸Jopa leži nedaleč od Lide. In ker so učenci slišali, da se tam mudi Peter, so poslali k njemu dva moža s prošnjo: »Brez odlašanja pridi k nam!«

³⁹Peter je vstal in šel z njima. Ko je prispel tja, so ga peljali v gornji prostor. Obstopile so ga vdove, ki so vse imele solzne oči; razkazovale so mu halje in obleke, ki jih je bila sešila Gazela, ko je živela med njimi.

⁴⁰Peter je poslal vse ljudi iz izbe, pokleknil in molil. Nato se je obrnil k truplu in rekel: »Tabíta, vstani!« Odprla je oči, in ko je zagledala Petra, je sedla.

⁴¹Dal ji je roko in ji pomagal vstati. Nato je poklical svete in vdove in jim jo pokazal živo.

⁴²Novica o tem se je razvedela po vsej Jopi in veliko ljudi je sprejelo vero v Gospoda.

⁴³Nato je Peter dalj časa ostal v Jopi pri nekem strojarju Simonu.

Apostolska dela 10

Peter in Kornelij

¹V Cezareji je živel mož z imenom Kornelij, stotnik čete, ki se je imenovala itálska.

²Bil je pobožen in bogaboječ z vso svojo družino. Ljudem je delil obilno miloščino in vedno molil k Bogu.

³Podnevi – približno ob deveti uri – je v prikazni razločno videl, kako prihaja k njemu Božji angel, ki ga je ogovoril: »Kornelij!«

⁴Kornelij se je zastrmel vanj in preplašen vprašal: »Kaj je, gospod?« Angel mu je rekel: »Tvoje molitve in tvoje miloščine so prišle k Bogu in spomnil se je nate.

⁵In zdaj pošlji nekaj mož v Jopo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje Peter!

- ⁶Ta je gost pri strojarju Simonu, ki ima hišo ob morju.«
- ⁷Ko je angel, ki mu je to govoril, odšel, je Kornelij poklical dva izmed svojih služabnikov in vojaka, pobožnega moža iz svojega zvestega spremstva.
- ⁸Povedal jim je vse in jih poslal v Jopo.
- ⁹Naslednjega dne, ko so bili ti na poti in so se že bližali mestu, se je Peter vzel na teraso, da bi molil; bilo je okrog poldne.
- ¹⁰Postal je lačen in zaželel si je jesti. Pripravljali so mu jed, njega pa je obšlo zamaknjenje.
- ¹¹Videl je odprto nebo, iz katerega se je spuščala posoda, podobna velikemu platnenemu prtju; s štirimi vogali se je spuščala na zemljo.
- ¹²V njej so bile vsakovrstne štirinožne živali in laznina zemlje in ptice neba.
- ¹³In do njega je prišel glas: »Vstani, Peter, zakolji in jej!«
- ¹⁴Peter je odgovoril: »Ne, Gospod! Še nikoli nisem jedel nič omadeževanega in nečistega.«
- ¹⁵Glas pa mu je drugič rekel: »Kar je Bog očistil, ne imenuj nečisto!«
- ¹⁶To se je ponovilo še tretjič in posoda se je v hipu dvignila v nebo.
- ¹⁷Peter je v sebi ugibal, kaj naj bi pomenila prikazen, ki jo je videl. In glej, možje, ki jih je bil poslal Kornelij, so poizvedovali, kje je Simonova hiša, in že so stali pri vratih.
- ¹⁸Zaklicali so in vprašali, ali se tu kot gost mudi Simon, ki se imenuje Peter.
- ¹⁹Peter je še vedno premišljal o prikazni, ko mu je Duh rekel: »Glej, trije možje te iščejo.
- ²⁰Vstani in stopi dol! Brez odlašanja odpotuj z njimi, kajti jaz sem jih poslal!«
- ²¹Peter je stopil k njim in rekel: »Glejte, jaz sem tisti, ki ga iščete! Kaj vas je pripeljalo sem?«

²²Odgovorili so: »Stotnik Kornelij, pravičen in bogaboječ mož, za katerega pričuje vse judovsko ljudstvo, je dobil od svetega angela naročilo, naj te povabi na svoj dom in posluša tvoje besede.«

²³Povabil jih je v hišo in pogostil. Drugi dan je vstal in odpotoval z njimi; spremljalo ga je nekaj bratov iz Jope.

²⁴Naslednjega dne je prispel v Cezarejo; tam ga je že čakal Kornelij, ki je povabil k sebi svoje sorodnike in bližnje prijatelje.

²⁵Peter je hotel vstopiti, tedaj pa mu je Kornelij prišel naproti in padel pred njim na kolena.

²⁶Peter mu je vêlel vstati z besedami: »Vstani! Tudi jaz sem samo človek.«

²⁷Medtem ko se je z njim pogovarjal, je stopil v hišo; tam je našel zbranih veliko ljudi.

²⁸Rekel jim je: »Dobro veste, da je zoper postavo, če se človek judovskega rodu druží ali shaja s človekom tujega rodu. Meni pa je Bog pokazal, da ne smem nobenega človeka imenovati omadeževanega ali nečistega.

²⁹Zato sem brez ugovora prišel, ko ste me poklicali. Toda rad bi vas vprašal, zakaj ste poslali pome.«

³⁰Kornelij mu je odgovoril: »Bilo je pred štirimi dnevi, prav ob istem času. Molil sem ob deveti uri v svoji hiši in glej, predme je stopil mož v belem oblačilu

³¹in mi rekel: »Kornelij! Bog je uslišal tvojo molitev in se spomnil tvoje miloščine.

³²Pošlji v Jopo in pokliči Simona, ki se imenuje Peter; kot gost se mudi pri strojarju Simonu, ki ima hišo ob morju.«

³³Takoj sem poslal pote. Lepo si storil, da si prišel. In tako smo zdaj vsi zbrani vpričo Boga, da slišimo vse, kar ti je naročil Gospod.«

Petrov govor v Kornelijeve hiši

³⁴Tedaj je Peter spregovoril: »Zdaj v resnici razumem, da Bog ne gleda na osebo,

³⁵temveč mu je v vsakem narodu všeč tisti, ki se ga boji in pravično ravna.

³⁶Izraelovim sinovom je poslal besedo in jim sporočil evangelij miru po Jezusu Kristusu, ki je Gospod vsega.

³⁷Veste, kaj se je dogajalo po vsej Judeji, začenši v Galileji, po krstu, ki ga je oznanjal Janez:

³⁸Veste o Jezusu iz Nazareta, ki ga je Bog mazilil s Svetim Duhom in z močjo; hodil je iz kraja v kraj ter delal dobra dela in ozdravljaval vse, ki so bili pod hudičevo oblastjo, zakaj Bog je bil z njim.

³⁹Mi smo priče vsemu, kar je storil v judovski deželi in v Jeruzalemu. Razpeli so ga na križ in usmrtili.

⁴⁰Bog pa ga je obudil tretji dan in mu dal, da se je očitno prikazoval,

⁴¹ne vsemu ljudstvu, temveč pričam, ki jih je Bog vnaprej izbral, nam, ki smo z njim jedli in pili, potem ko je vstal od mrtvih.

⁴²Nam je tudi naročil, naj oznanjamo ljudstvu in pričamo, da je on tisti, ki ga je Bog določil za sodnika živih in mrtvih.

⁴³O njem pričujejo vsi preroki: Vsakomur, ki veruje vanj, so v njegovem imenu odpuščeni grehi.«

Pogani prejmejo Svetega Duha

⁴⁴Ko je Peter še govoril te besede, je prišel Sveti Duh nad vse, ki so poslušali besedo.

⁴⁵Verniki iz obreze, ki so prišli s Petrom, so se čudili, kako da se dar Svetega Duha razliva tudi na pogane;

⁴⁶slišali so jih namreč, kako govorijo z darom jezikov in poveljujejo Boga. Tedaj je Peter spregovoril:

⁴⁷»Ti ljudje so prejeli Svetega Duha tako kakor mi. Ali more kdo braniti, da ne bi bili tudi krščeni z vodo?«

⁴⁸In naročil je, naj jih krstijo v imenu Jezusa Kristusa. Nato so ga prosili, naj ostane še nekaj dni med njimi.

Apostolska dela 11

Peter poroča Cerkvi v Jeruzalemu

¹Apostoli in bratje, ki so prebivali v Judeji, so slišali, da so tudi pogani sprejeli Božjo besedo.

²Ko je Peter prišel v Jeruzalem, so se tisti, ki so bili iz obreze, z njim prepirali.

³Rekli so mu: »Šel si k neobrezanim in jedel z njimi.«

⁴Peter pa jim je začel razlagati vse po vrsti.

⁵»Bil sem v mestu Jopi in molil. Tedaj sem v zamaknjenju videl prikazen: posodo, podobno velikemu platnenemu prtju, ki se je s štirimi vogali spuščala iz neba in prišla prav do mene.

⁶Pogledal sem vanjo in videl štirinožne zemeljske živali, zveri, laznino in ptice neba.

⁷Zaslišal sem tudi glas, ki mi je govoril: »Vstani, Peter, zakolji in jej!«

⁸Odvrnil sem: »Ne, Gospod! Še nikdar ni v moja usta prišlo nič omadeževanega in nečistega.«

⁹Glas z neba pa je spet odgovoril: »Kar je Bog očistil, tega ne imenuj nečisto!«

¹⁰To se je zgodilo še tretjič, nato pa se je vse dvignilo nazaj v nebo.

¹¹In glej, nenadoma so stali trije možje pred hišo, v kateri smo se mudili; bili so poslani k meni iz Cezareje.

¹²Duh mi je rekel, naj grem brez pomisleka z njimi. Z mano je šlo tudi teh šest bratov in stopili smo v hišo tistega človeka.

¹³Povedal je, kako je videl angela, ki se je ustavil v njegovi hiši in rekel: »Pošlji v Jopo, da ti pripeljejo Simona, ki se imenuje Peter!«

¹⁴Ta ti bo govoril besede, po katerih boste odrešeni ti in vsa tvoja hiša.«

¹⁵Ko sem začel govoriti, je prišel nadnje Sveti Duh, kakor je prišel ob začetku nad nas.

¹⁶Spomnil sem se Gospodove besede, kako je rekel: »Janez je krščeval z vodo, vi pa boste krščeni v Svetem Duhu.«

¹⁷Torej jim je Bog dal isti dar kakor nam, potem ko so začeli verovati v Gospoda Jezusa Kristusa. Kdo sem jaz, da bi mogel Bogu nasprotovati?»

¹⁸Ko so to slišali, so se pomirili in slavili Boga z besedami: »Torej je Bog tudi poganom podelil spreobrnjenje, ki vodi v življenje!«

Cerkev v Antiohiji

¹⁹Tisti, ki so se razbežali pred preganjanjem ob Štefanovi smrti, so prišli do Fenikije, Cipra in Antiohije; vendar niso nikomur oznanjali besede razen Judom.

²⁰Med njimi pa je bilo tudi nekaj mož s Cipra in iz Cirene, ki so po prihodu v Antiohijo navezali stike tudi z Grki in jim prinesli evangelij o Gospodu Jezusu.

²¹ Gospodova roka je bila z njimi in veliko ljudi se je spreobrnilo h Gospodu in sprejelo vero.

²²Glas o njih je prišel do ušes jeruzalemske Cerkve, tako da so poslali Barnaba v Antiohijo.

²³Ko je prišel tja in videl Božjo milost, se je razveselil in spodbujal vse, naj z vsem srcem ostanejo zvesti Gospodu, kakor so se namenili.

²⁴Bil je dober človek, poln Svetega Duha in vere. In veliko ljudi se je pridružilo Gospodu.

²⁵Nato je odpotoval v Tarz, da bi poiskal Savla.

²⁶Ko ga je našel, ga je odpeljal s sabo v Antiohijo. Vse leto sta delovala skupaj v tamkajšnji Cerkvi in poučevala veliko množico. In v Antiohiji so učence najprej začeli imenovati kristjane.

²⁷V tistih dneh so prišli preroki iz Jeruzalema v Antiohijo.

²⁸Vstal je eden izmed njih, po imenu Agab, in po Duhu napovedal, da bo prišla velika lakota čez ves svet; to se je uresničilo pod Klavdijem.

²⁹Sklenili so, naj vsak izmed učencev po svojih močeh pošlje pomoč bratom, ki prebivajo v Judeji.

³⁰To so tudi storili ter po posredovanju Barnaba in Savla pošiljali pomoč starešinam.

Apostolska dela 12

Peter v ječi

¹V tistem času se je kralj Herod namenil, da udari po nekaterih, ki so pripadali Cerkvi.

²Z mečem je dal usmrtiti Janezovega brata Jakoba.

³Ko je videl, da je to Judom všeč, je dal zgrabiti tudi Petra; bilo je v dneh nekvašenega kruha.

⁴Dal ga je prijeti in vreči v ječo ter ukazal štirim četvericam vojakov, naj ga stražijo. Namenil se je, da mu bo po pashi javno sodil.

⁵Peter je bil torej v ječi, Cerkev pa je zanj vztrajno molila k Bogu.

Bog reši Petra iz ječe

⁶Tisto noč, preden ga je Herod nameraval pripeljati pred ljudstvo, je Peter spal med dvema stražarjema. Bil je vklenjen v dvojne verige in vojaka sta stala na straži pred vrati.

⁷In glej, Gospodov angel je stopil k njemu in svetloba je oblila celico. Angel je Petra sunil v bok, ga prebudil in mu rekel: »Hitro vstani!« In verige so mu padle z rok.

⁸Nato mu je angel rekel: »Opaši se in priveži si sandale!« In storil je tako. Nato mu je rekel: »Ogrni si plašč in pojdi za menoj!«

⁹Šel je iz ječe in stopal za njim. In ni vedel, da je res, kar se dogaja po angelu; mislil je, da vidi prikazen.

¹⁰Šla sta mimo prve in mimo druge straže ter prispela do železnih vrat, ki držijo v mesto. Vrata so se jima sama od sebe odprla. Stopila sta na prosto in hodila po ulici; in angel je nenadoma izginil.

¹¹Tedaj se je Peter zavedel in rekel: »Zdaj vem, da je res! Gospod je poslal svojega angela in me rešil iz Herodove roke in pred vsemi nakanami judovskega ljudstva.«

¹²In ko si je o tem prišel na jasno, je stopil do hiše Marije, matere Janeza Marka, kjer je bilo veliko zbranih in so molili.

¹³Potrkal je na vežna vrata in služkinja z imenom Roda je šla poslušat, kdo trka.

¹⁴Prepoznala je Petrov glas in od samega veselja ni odprla vrat, ampak je stekla povedat: »Peter stoji pred vrati!«

¹⁵Rekli so ji: »Blede se ti!« Ona pa je zatrjevala, da je res. Tedaj so rekli: »Njegov angel je.«

¹⁶Peter je še kar naprej trkal. Ko so nazadnje le odprli, so ga zagledali in osupnili.

¹⁷Z roko jim je dal znamenje, naj bodo tiho, in povedal jim je, kako ga je Gospod rešil iz ječe. »Sporočite to Jakobu in bratom!« je naročil, nato pa odšel in odpotoval v drug kraj.

¹⁸Ko se je zdanilo, je zavladal med vojaki nemajhen preplah: kaj neki se je zgodilo s Petrom?

¹⁹Herod je ukazal, naj ga poiščejo. Ko ga ni našel, je zasliševal stražarje in jih dal usmrtiti. Nato je odšel iz Judeje in ostal nekaj časa v Cezareji.

Herodova smrt

²⁰Herod je bil ves divji na meščane Tira in Sidóna. Ti so k njemu napotili skupno poslanstvo, si pridobili kraljevega dvorjana Blasta in prosili miru, ker je njihova dežela dobivala živež iz kraljeve dežele.

²¹Na določeni dan si je Herod nadel kraljevsko oblačilo, sédel na prestol in imel slovesen govor.

²²In ljudstvo je vzklikalo: »Božji glas je to in ne človeški.«

²³V hipu pa ga je udaril Gospodov angel, ker ni dal časti Bogu. Razjedli so ga črvi in izdihnil je.

²⁴Božja beseda pa je rastla in se širila.

²⁵Barnaba in Savel sta opravila svojo nalogo v Jeruzalemu in se vrnila; s sabo sta vzela Janeza, ki se je imenoval tudi Marko.

Apostolska dela 13

Cerkev pooblasti Barnaba in Savla za misijonarsko delo

¹V antiohijski Cerkvi so bili preroki in učitelji: Barnaba, Simeon z vzdevkom Niger, Lukij iz Cirene, Manaén, ki je bil v mladosti vrstnik četrtnega oblastnika Heroda, in Savel.

²Ko so opravljali službo Gospodu in se postili, jim je Sveti Duh rekel: »Odberite mi Barnaba in Savla za delo, kamor sem ju poklical!«

³Nato so med postom in molitvijo položili nanju roke in ju odposlali.

Barnaba in Savel na Cipru

⁴Tako sta bila odposlana po Svetem Duhu in prispela sta v Selevkíjo, od tam pa sta odplula na Ciper.

⁵Tam sta v Salamini po judovskih shodnicah oznanjala Božjo besedo; in za pomočnika sta imela Janeza.

⁶Obhodila sta ves otok do Pafosa. Tam sta naletela na judovskega vražarja in lažnega preroka z imenom Barjezus;

⁷ta je spremljal prokonzula Sergija Pavla, ki je bil bister mož. Poklical je Barnaba in Savla k sebi, ker je želel slišati Božjo besedo.

⁸Toda Elíma, »Vražar«, to namreč v prevodu pomeni njegovo ime, jima je nasprotoval in skušal prokonzula odvrniti od vere.

⁹Savel, ki mu je bilo ime tudi Pavel, pa ga je ostro pogledal in mu poln Svetega Duha

¹⁰rekel: »O ti, ki si poln vseh zvijač in vse hudobije, ti sin hudičev, sovražnik vse pravičnosti! Ali ne boš nehal kriviti Gospodovih ravnih poti?

¹¹Glej, udarila te bo Gospodova roka, oslepel boš in nekaj časa ne boš videl sonca!« In v hipu sta ga zagrnila mrak in tema, tipal je naokrog in iskal, da bi ga kdo peljal za roko.

¹²Ko je prokonzul videl, kaj se je zgodilo, je veroval; tako ga je prevzel Gospodov nauk.

Pavel in Barnaba v Pizidiji

¹³Pavel je s spremljevalcema odplul iz Pafosa in prispel v Pergo v Pamfiliji. Tu se je Janez ločil od njiju in se vrnil v Jeruzalem.

¹⁴Ona dva pa sta iz Perge potovala naprej in prišla v pizidijsko Antiohijo. Na sobotni dan sta šla v shodnico in sedla.

¹⁵Ko so prebrali postavo in preroke, so se načelniki shodnice obrnili k njima in rekli: »Brata, če imata kako spodbudno besedo za ljudstvo, povejta!«

¹⁶Tedaj je Pavel vstal, dal znamenje z roko in rekel: »Možje Izraelci in vi, ki se bojite Boga, poslušajte!

¹⁷Bog tega izraelskega ljudstva je izvolil naše očete in poveljčal ljudstvo v egiptovskem izgnanstvu ter ga z dvignjeno roko popeljal iz njega.

¹⁸Kakih štirideset let jih je hranil v puščavi.

¹⁹Pokončal je sedem narodov v kánaanski deželi in jim razdelil njihovo zemljo v dediščino.

²⁰To je trajalo približno štiristo petdeset let. Nato jim je dal sodnike do preroka Samuela.

²¹Tedaj so si zaželeli kralja in Bog jim je dal Savla, Kiševega sina, moža iz Benjaminovega rodu, za štirideset let.

²²Ko ga je Bog zavrgel, jim je za kralja obudil Davida. O njem je sam potrdil: Našel sem Davida, Jesejevega sina, moža po svojem srcu, ki bo izpolnil vse, kar hočem.

²³Iz njegovega rodu je Bog, kakor je bil obljubil, poslal Izraelu odrešenika Jezusa,

²⁴ki ga je pred njegovim prihodom Janez s krstom spreobrnjenja napovedoval vsemu izraelskemu ljudstvu.

²⁵Ko pa je Janez končaval svoj tek, je govoril: »Mar mislite, da sem jaz? Jaz nisem. Toda glejte, za mano pride on, in jaz nisem vreden, da bi odvezal sandale z njegovih nog.«

²⁶Bratje, sinovi Abrahamovega rodu, in vi, ki se bojite Boga! Namje bila poslana beseda tega odrešenja.

²⁷Prebivalci Jeruzalema in njihovi voditelji ga niso spoznali. S svojo sodbo so izpolnili besede prerokov, ki jih berejo vsako soboto.

²⁸Čeprav niso našli nobene krivde, da bi zaslužil smrt, so od Pilata zahtevali, naj ga dá usmrtiti.

²⁹In ko so izpolnili vse, kar je bilo zapisano o njem, so ga sneli z lesa in položili v grob.

³⁰Toda Bog ga je obudil od mrtvih.

³¹Več dni se je prikazoval tistim, ki so prišli z njim iz Galileje v Jeruzalem; ti so zdaj njegove priče pred ljudstvom.

³²In tudi mi vam oznanjamo, da se je izpolnila obljuba, dana očetom.

³³Bog jo je izpolnil nad nami, ki smo njihovi otroci, s tem da je obudil Jezusa, kakor je zapisano v drugem psalmu: Ti si moj sin, danes sem te rodil.

³⁴Rekel je, da ga je obudil od mrtvih, ker noče, da bi se vrnil v trohno. In prav tako je rekel: Zvestó vam bom izpolnil obljube, dane Davidu.

³⁵Zato tudi drugje pravi: Svojemu Svetemu ne boš dal gledati trohnobe.

³⁶David je v svojem rodu služil Bogu pri tem načrtu; zaspal je in je bil pokopan k očetom in videl je trohnobo.

³⁷Ta pa, ki ga je Bog obudil, ni videl trohnobe.

³⁸⁻³⁹Vedite, bratje: po njem se vam oznanja odpuščanje grehov. In vsak, kdor veruje, dobi v njem opravičenje od vsega, od česar niste mogli dobiti opravičenja v Mojzesovi postavi.

⁴⁰Glejte torej, da ne pride na vas, kar je napovedano po prerokih:

⁴¹Ozrite se, zaničevalci, čudíte se in izginite! Zakaj opravič bom delo v vaših dneh – če bi vam kdo o tem delu pripovedoval, ne bi verjeli.«

⁴²Ob odhodu so ju prosili, naj jim prihodnjo soboto spregovorita o pomenu teh besed.

⁴³Ko se je zbor razšel, je veliko Judov in pobožnih spreobrnjencev spremljalo Pavla in Barnaba. Ona dva pa sta se z njimi pogovarjala in jih spodbujala, naj vztrajajo v Božji milosti.

⁴⁴Naslednjo soboto se je zbralo skoraj vse mesto, da bi slišali Gospodovo besedo.

⁴⁵Ob pogledu na množice je Jude obšla nevoščljivost; ugovarjali so Pavlovim besedam in preklinjali.

⁴⁶Tedaj sta Pavel in Barnaba pogumno spregovorila: »Vam bi se morala najprej oznaniti Božja beseda. Ker pa jo zavračate in se sami nimate za vredne večnega življenja, glejte, se obračava k poganom.

⁴⁷Tako nam je namreč naročil Gospod: Postavil sem te za luč narodom, da boš v odrešenje do skrajnih mej sveta.«

⁴⁸Ob teh besedah so se pogani razveselili in poveličevali Gospodovo besedo; in tisti, ki so bili odločeni za večno življenje, so sprejeli vero.

⁴⁹In Gospodova beseda se je širila po vsej deželi.

⁵⁰Medtem so Judje nahujskali pobožne in ugledne žene in mestne prvake; zanetili so preganjanje zoper Pavla in Barnaba ter ju izgnali iz svoje dežele.

⁵¹Ona dva sta proti njim otresla prah s svojih nog in odpotovala v Ikónij,

⁵²učenci pa so bili polni veselja in Svetega Duha.

Apostolska dela 14

Pavel in Barnaba v Ikóniju

¹Podobno se je zgodilo v Ikóniju: šla sta v judovsko shodnico in govorila tako, da je velika množica Judov in Grkov sprejela vero.

²Tisti Judje pa, ki so vero zavračali, so začeli hujskati in ščuvati pogane proti bratoma.

³Kljub temu sta tam ostala precéj časa in pogumno pridigala z zaupanjem v Gospoda, ki je potrjeval besedo svoje milosti tako, da so se po njunih rokah dogajala znamenja in čudeži.

⁴Med mestnim prebivalstvom je nastal razdor: eni so držali z Judi, drugi z apostoloma.

⁵Tedaj so se pogani in Judje s svojimi voditelji namenili, da apostolamučijo in kamnajo.

⁶Apostola sta to izvedela, zato sta se zatekla v mesta Likaonije – v Listro, Derbo in sosedne kraje –

⁷in tam oznanjala evangelij.

Pavel in Barnaba v Listri in Derbi

⁸V Listri je živel mož, ki ni imel moči v nogah; bil je že od rojstva hrom in nikoli ni mogel hoditi.

⁹Sedèl je in poslušal Pavlove besede. Pavel ga je premeril z očmi, in ko je videl, da ima vero, ki bi ga lahko rešila,

¹⁰mu je zaklical z močnim glasom: »Vstani! Postavi se na noge!« In mož je poskočil in hodil.

¹¹Ko so množice videle, kaj je storil Pavel, so povzdignile glas in v likaonskem jeziku govorile: »Bogova v človeški podobi sta se spustila med nas.«

- ¹²In Barnaba so imenovali Zevs, Pavla pa Hermes, ker je prvi spregovoril.
- ¹³Svečenik Zevsovega svetišča, ki je bilo pred mestom, je dal pred vrata pripeljati bike in vence, ker je hotel z množico opraviti žrtvovanje.
- ¹⁴Ko sta apostola Barnaba in Pavel to slišala, sta raztrgala svoja oblačila, planila med množico in zavpila:
- ¹⁵»Možje, kaj počenjate? Tudi midva sva samo človeka, ki čutiva podobno kakor vi. Oznanjava vam evangelij, da bi se obrnili proč od teh ničevih reči k živemu Bogu, ki je naredil nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih.
- ¹⁶V prejšnjih časih je dopuščal, da je vsak narod hodil svoja pota.
- ¹⁷In vendar ob tem sebe ni pustil brez pričevanja, saj vam je izkazoval dobrote: z neba je pošiljal deževje in rodovitne čase, dajal vam je hrano in vam srca napolnjeval z veseljem.«
- ¹⁸S temi besedami sta komaj ubranila množicam, da jima niso opravile žrtvenih daritev.
- ¹⁹Tedaj pa so prišli Judje iz Antiohije in Ikónija; pridobili so množice ter kamnali Pavla in ga odvedli iz mesta, ker so mislili, da je mrtev.
- ²⁰Toda ko so ga obstopili učenci, je vstal in šel v mesto. Naslednjega dne je z Barnabom odpotoval v Derbo.

Pavel in Barnaba se vrneta v Antiohijo

- ²¹Ko sta v to mesto prinesla evangelij in pridobila veliko učencev, sta se vrnila v Listro, od tam v Ikónij in v Antiohijo.
- ²²Vlivala sta pogum v srca učencev in jih spodbujala, naj vztrajajo v veri. »Skozi veliko stisk moramo iti, da pridemo v Božje kraljestvo,« sta učila.
- ²³V vsaki Cerkvi sta določila starešine in jih z molitvijo in postom priporočala Gospodu, v katerega so verovali.
- ²⁴Prepotovala sta Pizidijo in prispela v Pamfilijo.
- ²⁵Oznanjala sta besedo v Pergu in se nato spustila v Atálejo.

²⁶Od tod sta odplula v Antiohijo, kjer sta se bila priporočila Božji milosti za delo, ki sta ga zdaj opravila.

²⁷Ob svojem prihodu sta zbrala vso Cerkev in poročala sta ji, kaj vse je Bog storil po njiju in kako je poganom odprl vrata vere.

²⁸Nato sta precéj časa ostala med učenci.

Apostolska dela 15

Zbor apostolov v Jeruzalemu

¹Tedaj pa so prišli neki ljudje iz Judeje in učili brate: »Če se ne daste obrezati po Mojzesovem običaju, se ne morete odrešiti.«

²Pavel in Barnaba sta se jim odločno postavila po robu in dosti razpravljala z njimi o tem; sklenili so, naj Pavel in Barnaba in še nekateri drugi odpotujejo k apostolom in starešinam v Jeruzalem, da bi razjasnili to sporno vprašanje.

³Cerkev jih je slovesno pospremila. Potovali so čez Fenikijo in Samarijo in pripovedovali, kako se pogani spreobračajo, in to je vse brate navdalo z velikim veseljem.

⁴Ko so prišli v Jeruzalem, jih je sprejela Cerkev z apostoli in starešinami in poročali so, kaj vse je Bog storil po njih.

⁵Tedaj pa so vstali nekateri iz ločine farizejev, ki so bili sprejeli vero, in rekli: »Treba jih je obrezati in jim naročiti, naj se držijo Mojzesove postave.«

⁶Apostoli in starešine so se zbrali, da bi presodili to zadevo.

⁷Po daljšem razpravljanju je Peter vstal in jim spregovoril: »Bratje! Vi veste, da me je Bog že pred davnim časom izbral izmed vas, da bi pogani po mojih ustih slišali besedo evangelija in sprejeli vero.

⁸Bog, ki pozna srca, je to izpričal tako, da jim je dal Svetega Duha prav tako kakor nam.

⁹Nobene razlike ni naredil med nami in njimi, saj je z vero očistil njihova srca.

¹⁰Zakaj torej zdaj preizkušate Boga in hočete naložiti na tilnik učencev jarem, ki ga ne naši očetje ne mi nismo mogli nositi?

¹¹Mi vendar verujemo, da smo po milosti Gospoda Jezusa odrešeni tako kakor oni.«

¹²Vsa množica je utihnila. Nato so poslušali Barnaba in Pavla, ko sta pripovedovala, kako velika znamenja in čudeže je Bog po njih storil med pogani.

¹³Ko sta umolknila, je spregovoril Jakob: »Poslušajte me, bratje!

¹⁴Simon nam je razložil, kako je Bog že od začetka gledal, da bi iz poganov izbral ljudstvo zase.

¹⁵S tem se tudi ujemajo besede prerokov, kakor je pisano:

¹⁶Potem se bom vrnil in spet bom sezidal Davidovo hišo iz razvalin, na ruševinah jo bom spet sezidal in na novo postavil,

¹⁷da bodo iskali Gospoda tudi drugi ljudje in vsa ljudstva, nad katerimi se kliče moje ime, govori Gospod, ki uresničuje,

¹⁸kar mu je znano od vekomaj.

¹⁹Zato jaz mislim, da ne smemo delati težav tistim poganom, ki se spreobračajo k Bogu.

²⁰Rajši jim naročimo, naj se ne omadežujejo s tem, kar je darovano malikom, naj se vzdržijo nečistovanja ter mesa zadavljenih živali in krvi.

²¹Mojzes ima namreč že od davnih rodov svoje oznanjevalce po vseh mestih, saj ga vsako soboto beró po shodnicah.«

Apostolsko pismo

²²Tedaj so apostoli in starešine z vso Cerkvijo sklenili, da izberejo iz svojih vrst dva moža in ju s Pavlom in Barnabom pošljejo v Antiohijo; to sta bila Juda s priimkom Bársaba in Sila, moža, ki sta bila vodilna med brati.

²³Po njih so poslali tole pismo: »Mi, apostoli in starešine, vaši bratje, pozdravljamo brate iz poganstva v Antiohiji, Siriji in Kilikiji!

²⁴Slišali smo, da so vas nekateri izmed naših, čeprav jih za to nismo pooblastili, s svojimi besedami zbegali in zasejali nemir v vaše duše.

²⁵Zato smo soglasno sklenili, da izberemo in pošljemo k vam dva moža skupaj z našima dragima Barnabom in Pavlom,

²⁶ki sta svoje življenje zastavila za ime našega Gospoda Jezusa Kristusa.

²⁷Poslali smo torej Juda in Sila, ki naj vam to tudi ustno sporočita.

²⁸Sveti Duh je sklenil in mi z njim, da vam ne nalagamo nobenega drugega bremena kakor tale nujna določila:

²⁹vzdržite se tega, kar je bilo žrtvovano malikom, krvi in mesa zadavljenih živali in nečistovanja. Če se boste tega varovali, boste prav ravnali. Pozdravljeni!«

³⁰Poslanci so se poslovili in odpotovali v Antiohijo, tam so sklicali množico in izročili pismo.

³¹Ob branju spodbudnih besed je zavladalo veliko veselje.

³²Juda in Sila, ki sta bila tudi sama preroka, sta s svojimi govori brate potolažila in jih utrdila.

³³Nekaj časa sta se mudila med njimi, nato sta se s pozdravom miru poslovila od njih in se vrnila k tistim, ki so ju bili odposlali.

³⁵Pavel in Barnaba pa sta ostala v Antiohiji in z mnogimi drugimi učila in oznanjala Gospodovo besedo.

Pavel in Barnaba se razideta

³⁶Čez nekaj dni je Pavel rekel Barnabu: »Obiščiva še enkrat vse kraje, kjer sva oznanjala Gospodovo besedo, in poglejva, kako je z brati!«

³⁷Barnaba je hotel vzeti s sabo na pot še Janeza, imenovanega tudi Marko.

³⁸Pavel pa je bil proti temu, da bi vzela s sabo človeka, ki ju je zapustil v Pamfiliji in ni šel z njima na delo.

³⁹Tedaj je med njima prišlo do spora, tako da sta se razšla. Barnaba je z Markom odplul na Ciper.

⁴⁰Pavel pa si je izbral Sila in odpotoval z njim; in bratje so ga priporočili Gospodovi milosti.

⁴¹Potoval je skozi Sirijo in Kilikijo in tam utrjeval Cerkve.

Apostolska dela 16

Pavel si izbere za spremljevalca Timóteja

¹Prišel je v Derbo in od tam v Listro. Tam je živel učenec z imenom Timótej, sin Judinje, ki je sprejela vero, njegov oče pa je bil Grk.

²Bratje v Listri in v Ikóniju so imeli o njem zelo dobro mnenje.

³Pavel ga je hotel vzeti s sabo, zato ga je dal obrezati. To je storil zaradi Judov, ki so živeli v tistih krajih; vsi so namreč vedeli, da je bil njegov oče Grk.

⁴Ko so potovali skozi mesta, so vernikom naročali, naj se držijo navodil, ki so jih sprejeli apostoli in starešine v Jeruzalemu.

⁵Cerkve so se utrjevale v veri in število vernikov je rastlo iz dneva v dan.

Potovanja skozi Malo Azijo

⁶Potovali so skozi Frigijo in deželo Galačanov, ker jim je Sveti Duh branil, da bi oznanjali besedo v provinci Aziji.

⁷Ko so prišli do Mízije, so poskušali priti v Bitinijo, toda Jezusov Duh jim tega ni dovolil.

⁸Zato so potovali prek Mízije in se spustili v Troádo.

⁹Neko noč pa je Pavel videl prikazen. Pred njim je stal neki Makedonec in ga prosil: »Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!«

¹⁰In ko se mu je to prikazalo, smo takoj začeli iskati priložnost, da bi odrinili v Makedonijo. Doumeli smo, da nas Bog kliče, naj tja ponesemo veselo oznanilo.

Prihod v Filípe

¹¹Iz Troáde smo po najkrajši poti odjadrili do Samotrake, naslednjega dne pa v Neápolo.

¹²Od tam smo odrinili v Filípe; to je mesto v prvem okrožju Makedonije in rimska kolonija. V tem mestu smo ostali nekaj dni.

¹³Na sobotni dan smo šli skozi mestna vrata k reki, ker smo domnevali, da je tam prostor za molitev. Sedli smo in se pogovarjali z ženskami, ki so se tam zbirale.

¹⁴Poslušala nas je tudi ženska, Lidiya po imenu, trgovka s škrlatnimi oblačili v mestu Tiatiri. Bila je bogaboječa in Gospod je odprl njeno srce, da je prisluhnila Pavlovim besedam.

¹⁵Ko se je dala krstiti ona in vsa njena hiša, nas je povabila z besedami: »Če ste prepričani, da verujem v Gospoda, stopíte v mojo hišo in ostanite tu!« Primorala nas je, da smo vstopili.

Pavel in Sila v ječi

¹⁶Nekega dne smo šli k molitvi. Srečala nas je dekla, ki je imela duha jasnovidnosti in je z vedeževanjem prinašala precēj zaslužka svojim gospodarjem.

¹⁷Pritekla je za Pavlom in za nami ter vpila: »Ti ljudje so služabniki Boga Najvišjega; oznanjajo vam pot odrešenja.«

¹⁸To je počenjala več dni. Nazadnje se je Pavel naveličal, se obrnil in rekel duhu: »V imenu Jezusa Kristusa ti zapovedujem: pojdi iz nje!« In pri priči jo je duh zapustil.

¹⁹Ko so njeni gospodarji videli, da jim je splahnelo upanje na dobiček, so prijeli Pavla in Sila ter ju odvedli na trg pred mestne poglavarje.

²⁰Prignali so ju pred zastopnike oblasti in rekli: »Ta dva netita nemir v našem mestu. Juda sta

²¹in širita običaje, ki jih mi kot Rimljani ne moremo sprejeti in ne smemo izpolnjevati.«

²²Tudi ljudstvo se je dvignilo proti njima. Rimska oblastnika sta jima strgala oblačila in ju velela pretepti.

²³Ko so ju hudo pretepli, so ju vrgli v ječo, ječarju pa zabičali, naj skrbno pazi nanju.

²⁴Ječar je izpolnil ukaz in ju vrgel v najglobljo temnico, nogé pa jima je vklenil v klado.

²⁵Okoli polnoči sta Pavel in Sila molila in pela Bogu hvalnice, drugi jetniki pa so ju poslušali.

²⁶Iznenada pa je nastal silen potres, tako da se je ječa v temeljih zamajala; v hipu so se vsa vrata odprla in vsem jetnikom so odpadle verige.

²⁷Ječar se je prebudil. Ko je videl, da so vrata ječe odprta, je izdrl meč in se hotel ubiti; mislil je, da so mu jetniki pobegnili.

²⁸Pavel pa mu je zaklical z močnim glasom: »Nič žalega si ne stôri! Vsi smo še tukaj!«

²⁹Ječar je zahteval luč in planil noter. Trepetaje je padel pred Pavla in Sila,

³⁰nato ju je popeljal ven in vprašal: »Gospoda, kaj naj storim, da se rešim?«

³¹Odgovorila sta mu: »Veruj v Gospoda Jezusa in rešen boš ti in tvoja hiša!«

³²Nato sta oznanila Gospodovo besedo njemu in vsem, ki so bili v njegovi hiši.

³³Vzel ju je s sabo še tisto nočno uro ter jima izpral rane; in pri priči se je dal krstiti z vso svojo družino.

³⁴Peljal ju je na svoj dom in ju povabil k mizi; in veselje je navdalo njega in vso njegovo hišo, ker so našli vero v Boga.

³⁵Ko pa se je zdanilo, sta oblastnika poslala redarje z naročilom: »Osvobôdi tista človeka!«

³⁶Ječar je te besede sporočil Pavlu: »Oblastnika sta naročila, naj vaju izpustim. Pojdita torej, potujta v miru!«

³⁷Toda Pavel je sporočil redarjem: »Čeprav sva rimska državljana, so naju dali javno pretepesti, ne da bi nama bili dokazali krivdo, in naju vrgli v ječo. Zdaj

pa bi naju radi skrivaj vrgli ven. Ne, tako ne gre! Naj prideta oblastnika sama semkaj in naju spremita na prostost!«

³⁸Redarji so te besede sporočili oblastnikoma. Le-ta sta se prestrašila, ko sta slišala, da sta Pavel in Sila Rimljana.

³⁹Prišla sta k njima in se opravičila, ju odpeljala iz ječe ter prosila, naj odideta iz mesta.

⁴⁰Ko sta Pavel in Sila zapustila ječo, sta odšla v Lidijino hišo. Tam sta našla brate in jih osrčila v veri. Nato sta odpotovala.

Apostolska dela 17

Pavel v Tesaloníki

¹Potovala sta skoz Amfípolo in Apolonijo ter prispela v Tesaloníko, kjer so Judje imeli shodnico.

²Pavel je po svoji navadi šel mednje in tri sobote zapovrstjó razpravljaj z njimi. Iz Pisem

³jim je razlagal in dokazoval, da je Mesija moral trpeti in vstati od mrtvih. »Ta Mesija,« je govoril, »ki vam ga jaz oznanjam, je Jezus.«

⁴Nekateri od njih so se dali prepričati in so se pridružili Pavlu in Silu, prav tako pa tudi precéj Grkov, ki so častili Boga, med njimi nemalo uglednih žená.

⁵Judje so besneli od nevoščljivosti. Najeli so si nekaj izprijencev, ki so postopali po trgu, ter z njimi zanetili nemir in razgrajali po mestu. Pidrli so pred Jazonovo hišo, ko so iskali Pavla in Sila, da bi ju odgnali pred skupščino.

⁶Ko ju niso našli, so Jazona in nekaj bratov odvlekli pred mestne načelnike in kričali: »Ti ljudje, ki svet postavljajo na glavo, so zdaj prišli tudi k nam

⁷in Jazon jih gosti. Vsi ti ljudje ravnaajo v nasprotju s cesarjevimi postavami in trdijo, da je kralj nekdo drug – Jezus.«

⁸S temi besedami so nahujskali množico in mestne načelnike.

⁹Jazon in drugi so morali plačati varščino, nato so jih izpustili.

Pavel in Sila v Beróji

¹⁰Takoj ko se je znočilo, so bratje Pavla in Sila odpravili v Berójo. Ko sta prispela tja, sta odšla v judovsko shodnico.

¹¹Tamkajšnji Judje so bili bolj prijazni od onih v Tesaloníki. Z veliko naklonjenostjo so sprejeli besedo in vsak dan preiskovali Pisma, če je res tako.

¹²Mnogi med njimi so sprejeli vero in tudi nemalo uglednih grških žená in mož.

¹³Ko pa so Judje v Tesaloníki izvedeli, da Pavel tudi v Beróji oznanja Božjo besedo, so prišli tudi tja, da bi vznemirili in nahujskali množice.

¹⁴Tedaj so bratje nemudoma pospremili Pavla, da je odpotoval do morja; Sila in Timótej pa sta ostala v Beróji.

¹⁵Spremljevalci so Pavla pripeljali do Aten; nato so se vrnil z naročilom, naj Sila in Timótej čim prej prideta za njim.

Pavel v Atenah

¹⁶Ko je Pavel v Atenah čakal nanju, ga je v dno duše prizadelo, ker je videl, kako je mesto polno malikov.

¹⁷Pogovarjal se je z Judi in z bogaboječimi v shodnici, pa tudi s tistimi, ki jih je vsak dan po naključju srečeval na trgu.

¹⁸Tudi nekaj epikurejskih in stoiških filozofov je razpravljalo z njim. Eni so govorili: »Le kaj bi neki rad povedal ta kvasač?« Drugi pa: »Verjetno je glasnik kakih tujih božanstev.« Oznanjal je namreč evangelij o Jezusu in o vstajenju.

¹⁹Vzeli so ga s sabo in odpeljali na Areopag ter vprašali: »Ali bi lahko izvedeli, kakšen je ta novi nauk, ki ga oznanjaš?«

²⁰To, kar prinašaš, zveni nekam čudno našim ušesom. Zato bi radi spoznali, kaj to pomeni.«

²¹Vsi Atenci in tujci, ki živijo med njimi, namreč ne poznajo večjega užitka kakor pripovedovati ali poslušati zadnje novice.

²²Tedaj je Pavel stopil na sredo Areopaga in spregovoril: »Možje Atenci! Po vsem, kar vidim, ste zelo pobožni.

²³Sprehajal sem se po vašem mestu in si ogledoval vaše svetínje. Ob tem sem opazil tudi oltar z napisom »Nepoznanemu bogu«. Kar vi častite, ne da bi poznali, vam jaz oznanjam.

²⁴Bog, ki je ustvaril vesolje in vse, kar je v njem, on, ki je neba in zemlje gospodar, ne domuje v svetiščih, ki jih je zgradila človeška roka.

²⁵Njemu sploh ni potrebno, da bi mu stregle človeške roke, temveč sam vsem daje življenje in dihanje in vse.

²⁶Iz enegaje ustvaril ves človeški rod, da bi napolnil vse obličje zemlje in ljudem odmeril čase in meje bivanja,

²⁷da bi Boga iskali in se morda do njega dotipali in ga našli, saj ni daleč od nikogar izmed nas.

²⁸Zakaj v njem živimo, se gibljemo in smo. Ali kakor so povedali nekateri od vaših pesnikov: »... saj smo po rodu iz njega.«

²⁹Ker smo torej Božjega rodu, ne smemo misliti, da je božanstvo nekaj, kar je podobno zlatu ali srebru ali kamnu, ki sta ga izoblikovali človeška umetnost in domiselnost.

³⁰Bog je zatisnil oči nad časi, ko so ljudje taval v nevednosti; zdaj pa naroča, naj se vsepovsod vsi spreobrnejo.

³¹Zakaj določil je dan, ko bo vesoljnemu svetu pravično sodil po možu, ki ga je za to izbral in pred vsemi potrdil tako, da ga je obudil od mrtvih.«

³²Ko so slišali o vstajenju od mrtvih, so se eni norčevali, drugi pa so rekli: »O tem bi te poslušali kdaj drugič.«

³³Tako je Pavel odšel iz njihove srede.

³⁴Nekateri moŕje pa so se mu pridruŕili in sprejeli vero. Med temi je bil Dionizij Areopagít, potem ŕena po imenu Dámaris in ŕe nekaj drugih.

Apostolska dela 18

Pavel v Korintu

¹Nato je Pavel zapustil Atene in ŕel v Korint.

²Tam je našel Juda, ki mu je bilo ime Ákvila, po rodu pa je bil iz Ponta. Ta je s svojo ŕeno Prískilo pred kratkim priŕel iz Italije, ker je cesar Klavdij ukazal, da se morajo vsi Judje izseliti iz Rima. Pavel ju je obiskal,

³in ker je znal isto obrt, je ostal pri njiju in se zaposlil. Po poklicu sta bila namreč izdelovalca ŕotorov.

⁴Vsako soboto pa je razpravljajl v shodnici ter prepričeval Jude in Grke.

⁵Ko sta iz Makedonije priŕla za njim Sila in Timótej, se je Pavel lahko ves posvetil oznanjevanju besede in Judom izpričeval, da je Jezus Mesija.

⁶Ko pa so mu nasprotovali in preklinjali, je otresel prah s svojih oblačil in jim rekel: »Vaŕa kri nad vaŕo glavo! Jaz sem čist. Odslej bom hodil med pogane.«

⁷Umaknil se je od tam in ŕel k bogaboječemu moŕu, ki mu je bilo ime Titij Just in čigar hiŕa je bila tik ob shodnici.

⁸Krisp, načelnik shodnice, je z vso svojo hiŕo sprejel vero v Gospoda. In tudi veliko Korinčanov, ki so ga slišali, je verovalo in se dalo krstiti.

⁹Neke noči pa se je Gospod prikazal Pavlu in mu rekel: »Ne boj se! Govôri in ne mólči!

¹⁰Zakaj jaz sem s teboj. Nihče se te ne bo dotaknil, da bi ti storil kaj zlega, kajti v tem mestu imam veliko svojih ljudi.«

¹¹Ostal je tam eno leto in ŕest mesecev ter med njimi učil Boŕžo besedo.

¹²Ko pa je bil Galíon cesarski namestnik v Ahaji, so se Judje kakor en moŕ dvignili zoper Pavla, ga privlekli pred sodiŕče

¹³in rekli: »Ta človek zavaja ljudi, da bi častili Boga tako, kakor ni v skladu s postavo.«

¹⁴Pavel je že hotel spregovoriti, ko je Galíon rekel Judom: »Če bi šlo za kako krivično dejanje ali hudodelstvo, bi bilo razumno, Judje, da vas poslušam.

¹⁵Če pa gre za sporna vprašanja o vaši besedi in izrazih in postavi, razčistite sami: v teh zadevah jaz ne maram biti sodnik.«

¹⁶In odgnal jih je izpred sodišča.

¹⁷Tedaj so se vsi spravili nad Sosténa, načelnika shodnice, in ga pred sodiščem pretepli. Toda Galíon se za to sploh ni zmenil.

Pavel se vrne v Antiohijo

¹⁸Pavel pa je še kar nekaj dni ostal v Korintu. Nato se je od bratov poslovil in odplul proti Siriji in z njim tudi Prískila in Ákvila. Preden se je v Kenhrehah vkrcal, se je dal ostriči, ker se je bil zaobljubil.

¹⁹Prispeli so v Efez. Tam ju je pustil, sam pa je šel v shodnico in je razpravljал z Judi.

²⁰Prosili so ga, naj bi ostal še dlje, pa ni privolil.

²¹Odplul je iz Efeza in se poslovil z besedami: »Še se vrnem k vam, če bo Božja volja.«

²²Ko se je izkrcal v Cezareji, je šel peš naprej in pozdravil Cerkev. Nato se je napotil v Antiohijo.

²³Tam je ostal nekaj časa, nato pa je po vrsti prehodil deželo Galačanov in Frigijo ter povsod utrjeval učence.

Apolo

²⁴Medtem je v Efez prišel Jud, ki mu je bilo ime Apolo in je bil po rodu iz Aleksandrije. Bil je izobražen in dober izvedenec v Pismih.

²⁵Tudi z Gospodovo potjo je bil seznanjen. Poln navdušenja je govoril in natančno pripovedoval o Jezusu; vendar je poznal samó Janezov krst.

²⁶Začel je pogumno oznanjati v shodnici. Priskila in Ákvila sta ga slišala, ga povabila k sebi in mu še podrobneje razložila Božjo pot.

²⁷Ko je nameraval odpotovati v Ahajo, so ga bratje spodbujali in pisali učencem, naj ga prijazno sprejmejo. Prišel je tja in po Božji milosti vernikom veliko koristil.

²⁸Z vso odločnostjo je namreč oporekal Judom in iz Pisem javno dokazoval, da je Jezus Mesija.

Apostolska dela 19

Pavel v Efezu

¹Medtem ko se je Apolo mudil v Korintu, je Pavel prepotoval kraje v notranjosti in prišel v Efez. Tam je našel nekaj učencev

²in jih vprašal: »Ali ste prejeli Svetega Duha, ko ste postali verni?« »Saj še slišali nismo, da je Sveti Duh,« so odvrnili učenci.

³In vprašal jih je: »Kako ste bili tedaj krščeni?« »Z Janezovim krstom,« so odgovorili.

⁴Pavel pa je rekel: »Janez je krščeval s krstom spreobrnjenja in ljudstvu govoril, naj verujejo v tistega, ki pride za njim, to je v Jezusa.«

⁵Po teh besedah so se dali krstiti v ime Gospoda Jezusa.

⁶Pavel je nanje položil roke in nadnje je prišel Sveti Duh: govorili so z darom jezikov in prerokovali.

⁷Bilo je vsega skupaj kakih dvanajst mož.

⁸Nato je šel v shodnico, tam je kake tri mesece pogumno govoril, razpravljal in jih prepričeval o Božjem kraljestvu.

⁹Toda nekateri so se zakrknili in se niso dali prepričati, temveč so pred množico sramotili Pot. Tedaj jim je Pavel obrnil hrbet in odpeljal učence ter dan za dnem razpravljaj v Tiránovi šoli.

¹⁰To je trajalo dve leti, tako da so vsi, ki so prebivali v Aziji, Judje in Grki, lahko slišali Gospodovo besedo.

Skevájevi sinovi

- ¹¹Bog je po Pavlovih rokah delal nenavadne čudeže,
- ¹²tako da so ljudje prinašali bolnikom robce ali rute, ki so se dotaknile Pavlovega telesa, in bolezni so izginjale in zli duhovi so jih zapuščali.
- ¹³Tudi nekateri Judje, ki so hodili naokrog in izganjali hudobne duhove, so poskušali pri zarotitvah klicati ime Gospoda Jezusa. Govorili so: »Zaklinjam vas pri Jezusu, ki ga oznanja Pavel.«
- ¹⁴Neki Skevá, ki je bil judovski véliki duhovnik, je imel sedem sinov; tudi ti so to delali.
- ¹⁵Toda hudobni duh jim je odgovoril: »Jezusa poznam in tudi za Pavla vem. Kdo pa ste vi?«
- ¹⁶In človek, v katerem je bil hudobni duh, je planil nanje, jih vse obvladal in potolkel, tako da so goli in ranjeni zbežali iz njegove hiše.
- ¹⁷To se je razvedelo med vsemi Judi in Grki, ki so prebivali v Efezu; vse je obšla velika groza in poveličevali so ime Gospoda Jezusa.
- ¹⁸Prihajalo je veliko verujočih, ki so javno priznavali svoja dejanja.
- ¹⁹Številni med temi, ki so se pečali z vražarstvom, so znesli knjige na kup in jih javno sežgali. Preračunali so njihovo ceno in ugotovili, da so bile vredne petdeset tisoč srebrnikov.
- ²⁰Tako je Gospodova beseda v môči rastla in se krepila.

Vznemirjenje v Efezu

- ²¹Po teh dogodkih se je Pavel namenil, da skozi Makedonijo in Ahajo odpotuje v Jeruzalem. »Potem ko bom tam,« je rekel, »moram obiskati tudi Rim.«
- ²²Dva izmed svojih sodelavcev, Timóteja in Erásta, je poslal v Makedonijo, sam pa je še nekaj časa ostal v provinci Aziji.
- ²³V tistem času je nastalo nemajhno razburjenje zaradi Poti.

²⁴Neki zlatar z imenom Demetrij je izdeloval srebrne odlitke Artemidinega templja in s tem omogočal rokodelcem nemajhen zaslužek.

²⁵Sklical je svoje sodelavce in druge, ki so se ukvarjali s takšno obrtjo, in jim rekel: »Možje! Dobro veste, da je naša dejavnost vir naše blaginje.

²⁶Zdaj pa vidite in slišite, kaj počenja ta Pavel: govori, da bogovi, ki jih naredijo roke, niso pravi bogovi. Posrečilo se mu je, da je s tem zavêdel že precéj ljudi, ne samó v Efezu, ampak skoraj v vsej provinci Aziji.

²⁷Toda nismo samó mi v nevarnosti, da pride naše delo na slab glas. Tudi tempelj velike boginje Artemide bo izgubil veljavo. Ogrožena je veličina boginje, ki jo časti vsa Azija in ves obljudeni svet.«

²⁸Po teh besedah so kot pobesneli začeli vzklikati: »Velika je Artemida Efeška!«

²⁹V mestu je vse vrelo, trumoma so drveli v gledališče; s sabo so vlekli Makedonca Gaja in Aristarha, ki sta Pavla spremljala na njegovi poti.

³⁰Pavel je hotel nastopiti med množico, pa mu učenci niso pustili.

³¹Tudi nekateri visoki provincialni uradniki, ki so mu bili naklonjeni, so mu poslali sporočilo in mu odsvetovali, da bi se napotil v gledališče.

³²Tam pa so kričali drug čez drugega, vladala je velika zmešnjava in večina sploh ni vedela, po kaj so prišli.

³³Nekateri iz množice so mislili, da je kriv Aleksander, ki so ga Judje potiskali pred sabo. Aleksander je dajal z roko znamenje, ker se je hotel zagovarjati pred množico.

³⁴Ko pa so spoznali, da je Jud, se je iz vseh grl dvignil en sam krik, ki skoraj dve uri ni ponehal: »Velika je Artemida Efeška!«

³⁵Nazadnje je mestni pisar množico pomiril z besedami: »Možje Efežani! Vsemu svetu je znano, da mesto Efez časti in váruje tempelj velike Artemide in njeno podobo, ki je padla z neba.

³⁶Tega ne more nihče zanikati. Zato ostanite mirni in se ne prenaaglite!

³⁷Privlekli ste ta dva človeka, čeprav nista oskrunila templja in nista preklinjala naše boginje.

³⁸Če Demetrij in njegovi rokodelci menijo, da jih je kdo oškodoval, so za to sodni dnevi in cesarski namestniki: tam naj se tožijo med sabo!

³⁹Če pa zahtevate kaj drugega, naj se to razčisti na redni skupščini.

⁴⁰Obstaja nevarnost, da nas zaradi današnjih dogodkov obtožijo za upor, saj ni nobenega razloga, s katerim bi lahko opravičili te nemire.« Po teh besedah je razpustil zborovanje.

Apostolska dela 20

Pavel potuje v Makedonijo in Grčijo

¹Ko se je nemir polegel, je Pavel sklical učence in jim spregovoril v spodbudo. Nato se je od njih poslovil in odpotoval v Makedonijo.

²Potoval je skozi tiste kraje in z mnogimi besedami spodbujal vernike. Naposled je prišel v Grčijo

³in tam je ostal tri mesece. Že je nameraval odpluti proti Siriji, tedaj pa so ga Judje zalezovali, zato je sklenil, da se vrne prek Makedonije.

⁴Spremljali so ga Sópater, Pirov sin iz Beróje, Aristarh in Sekúndus iz Tesaloníke, Gaj iz Derbe, Timótej, Tihik in Trofim iz province Azije.

⁵Ti so potovali pred nami in nas pričakali v Troádi.

⁶Mi pa smo po prazniku nekvašenega kruha odpluli iz Filípov in čez pet dni prišli k njim v Troádo. Tam smo preživeli sedem dni.

Pavlov poslovilni obisk v Troádi

⁷Ko smo se prvi dan v tednu zbrali k lomljenju kruha, se je Pavel pogovarjal z njimi. Ker je nameraval naslednji dan odpotovati, se je njegov govor zavlekel do polnoči.

⁸V gornji izbi, kjer smo bili zbrani, je gorelo veliko svetilk.

⁹Na oknu je sedel mladenič, po imenu Evtih, ki je med Pavlovim dolgim govorom trdnó zaspal. V spanju je padel s tretjega nadstropja in pobrali so ga mrtvega.

¹⁰Pavel je stopil dol, se sklonil nadenj, ga objel in rekel: »Ne delajte hrupa! Še je življenje v njem.«

¹¹Nato se je povzpел nazaj, lomil kruh, ga zaužil ter še dolgo govoril, vse dokler se ni zdanilo. Potem je odšel.

¹²Mladeniča pa so pripeljali živega domov in to jim je bilo v nemajhno tolažbo.

Potovanje iz Troáde v Milet

¹³Mi pa smo se vkrcali na ladjo in odpluli naprej v Asos. Tam smo nameravali vzeti na krov Pavla, kot je bil naročil; do tja je hotel priti peš.

¹⁴Ko se je z nami sešel v Asosu, smo ga vzeli na krov in prišli v Mitiléno.

¹⁵Naslednji dan smo odjadráli in pristali nasproti Hiosu. Drugega dne smo se prepeljali na Samos in dan pozneje prišli v Milet.

¹⁶Pavel je sklenil pluti mimo Efeza, da se ne bi zamujal v provinci Aziji. Mudilo se mu je, da bi bil, če le mogoče, za binkoštni praznik v Jeruzalemu.

Pavel govori efeškim starešinam

¹⁷Iz Mileta je poslal sporočilo v Efez in poklical k sebi cerkvene starešine.

¹⁸Ko so prišli, jim je rekel: »Dobro vam je znano, kako sem od prvega dne, ko sem stopil na tla province Azije, ves čas živel med vami.

¹⁹Z vso ponižnostjo sem služil Gospodu, v solzah in preizkušnjah, ko so me Judje zalezovali.

²⁰Ničesar vam nisem zamolčal, kar vam je v korist, ampak sem vam oznanjal in vas učil, javno in po vaših domovih.

²¹Jude in Grke sem rotil, naj se spreobrnejo k Bogu in naj verujejo v našega Gospoda Jezusa.

²²In glejte, zdaj grem, zavezan Duhu, v Jeruzalem, in ne vem, kaj me bo tam doletelo.

²³Vem edinole to, na kar me Sveti Duh v vseh mestih opominja, da me čakajo vezi in stiske.

²⁴Vendar mislim, da moje življenje ni omembe vredno, samo da dokončam svoj tek in dovršim službo, ki sem jo prejel od Gospoda Jezusa, da izpričam evangelij o Božji milosti.

²⁵In glejte, hodil sem med vami in vam oznanjal kraljestvo, a zdaj vem, da mi poslej nobeden izmed vas ne bo več gledal v obraz.

²⁶Zato vam današnji dan slovesno povem: čist sem od krvi vseh.

²⁷Ničesar nisem zamolčal, vso Božjo voljo sem vam oznanil.

²⁸Pazíte nase in na vso čredo, v kateri vas je Sveti Duh postavil za škofe, da bi pasli Božjo Cerkev, ki si jo je bil pridobil s svojo krvjo.

²⁹Vem, da bodo po mojem odhodu prišli med vas grabežljivi volkovi, ki ne bodo prizanašali čredi.

³⁰Tudi iz vaših vrst bodo vstali možje, ki bodo s svojimi krivimi nauki potegnili učence za sabo.

³¹Zato ostaníte budni in ne pozabíte, da tri leta noč in dan nisem nehal s solzami opominjati vsakega izmed vas!

³²Zdaj pa vas izročam Bogu in besedi njegove milosti. On ima moč, da vas izgradi in vam zagotovi dediščino med vsemi posvečenimi.

³³Od nikogar si nisem pozelel srebra, zlata ali obleke.

³⁴Sami veste, da so te roke prislužile vse, kar smo potrebovali jaz in moji spremljevalci.

³⁵Vsem sem vam dal zgled, kako moramo s trdim delom pomagati slabotnim in se spominjati besed Gospoda Jezusa, ki je rekel: »Večja sreča je dajati kakor prejemati.«

³⁶Po teh besedah je pokleknil in vsi skupaj so molili.

³⁷Nastal je velik jok, vrgli so se Pavlu okrog vratu in ga v slovo poljubljali.

³⁸Še posebej so bili potrti ob njegovi besedi, ki jo je rekel, da ga poslej ne bodo več gledali v obraz. Nato so ga pospremili do ladje.

Apostolska dela 21

Pavel potuje v Jeruzalem

¹Ko smo se od njih odtrgali in odrinili, smo pluli po najkrajši poti na Kos, naslednji dan na Rodos in od tam v Pátaro.

²Tam smo našli ladjo za Fenikijo, se nanjo vkrcali in odpluli.

³Zagledali smo Ciper, ga objadrili ob južni obali in pluli v Sirijo. Pristali smo v Tiru, kamor je bil namenjen ladijski tovor.

⁴Tam smo našli učence in pri njih smo ostali teden dni. Ti so Pavla v môči Duha svarili, naj ne hodi v Jeruzalem.

⁵Toda ko so se dnevi iztekli, smo potovali naprej. Vsi so nas z ženami in otroki pospremili iz mesta. Tam smo na obrežju pokleknili in molili.

⁶Nato smo se poslovili drug od drugega in se vkrcali na ladjo, oni pa so se vrnili na svoje domove.

⁷Pluli smo naprej in iz Tira prišli v Ptolemáido. Tam smo pozdravili brate in ostali en dan pri njih.

⁸Naslednji dan smo šli naprej in prispeli v Cezarejo. Stopili smo v hišo evangelista Filipa, ki je bil eden izmed sedmerih, in ostali pri njem.

⁹Imel je štiri neporočene hčere, ki so imele dar prerokovanja.

¹⁰Tam smo ostali več dni. Tedaj je prišel iz Judeje prerok z imenom Agab.

¹¹Stopil je k nam, vzel Pavlov pas, si z njim zvezal noge in roke ter rekel: »To govori Sveti Duh: Takó bodo Judje v Jeruzalemu zvezali moža, ki nosi ta pas, in ga izročili poganom.«

¹²Ko smo to slišali, smo z domačini vred Pavlu prigovarjali, naj ne hodi v Jeruzalem.

¹³Pavel pa je odvrnil: »Kaj počnete? Zakaj jokate? Zakaj mi trgate srce? Pripravljen sem ne samo biti zvezan, ampak tudi umreti v Jeruzalemu za ime Gospoda Jezusa.«

¹⁴Ker se ni dal pregovoriti, smo odnehali in rekli: »Zgôdi se Gospodova volja!«

¹⁵Po teh dneh smo se pripravili in odpotovali v Jeruzalem.

¹⁶Spremljalo nas je tudi nekaj učencev iz Cezareje. Peljali so nas k nekemu Mnazonu, pri katerem naj bi prenočevali; bil je s Cipra in učenec iz prvih časov.

Pavel obišče Jakoba

¹⁷V Jeruzalemu so nas bratje prisrčno sprejeli.

¹⁸Naslednji dan je šel Pavel z nami k Jakobu; tam so se zbrali tudi vsi starešine.

¹⁹Pozdravil jih je in jim izčrpno poročal, kaj je Bog po njegovi službi naredil med pogani.

²⁰Ko so ga slišali, so slavili Boga in mu rekli: »Ali vidiš, brat, koliko deset tisočev Judov je sprejelo vero? In vsi so vneti privrženci postave.

²¹O tebi pa so slišali, da učiš Jude, ki živijo med pogani, naj odpadejo od Mojzesa; govoriš jim, naj ne obrezujejo svojih otrok in naj se ne držijo starodavnih šeg.

²²In kaj zdaj? Gotovo bodo izvedeli, da si tu.

²³Stôri, kar ti pravimo. Med nami so štirje možje, ki so se zaobljubili.

²⁴Vzemi jih s sabo in opravi z njimi očiščevalne obrede! Plačaj zanje, da se bodo ostrigli! Tako bodo vsi spoznali, da ni res, kar govorijo o tebi, ampak da si na pravi poti in se držiš postave.

²⁵Glede tistih iz vrst poganov, ki so sprejeli vero, pa smo že odločili in jim pisali, naj se vzdržijo živali, ki so bile žrtvovane malikom, in krvi in mesa zadavljenih živali in nečistovanja.»

²⁶Tedaj je Pavel vzel moše s sabo. Naslednjega dne je šel z njimi v tempelj k očiščevanju. Sporočil je, kdaj se jim dopolnijo dnevi očiščevanja, ko naj se za vsakega izmed njih opravi daritev.

Pavla primejo v templju

²⁷Ko se je že skoraj izteklo sedem dni, so ga Judje iz province Azije opazili v templju. Nahujskali so množico, navalili nanj

²⁸in kričali: »Možje Izraelci! Na pomoč! Tu je človek, ki vsepovsod vse ljudi uči proti ljudstvu, zoper postavo in zoper ta kraj. Zdaj je celó Grke pripeljal v tempelj in onečastil ta sveti prostor!«

²⁹Malo poprej so namreč v mestu videli v njegovi družbi Efežana Trofima, pa so mislili, da ga je Pavel pripeljal v tempelj.

³⁰Vse mesto je bilo na nogah, ljudje so drli skupaj. Zgrabili so Pavla, ga vlekli iz templja in takoj zaprli tempeljska vrata.

³¹Že so ga nameravali ubiti, tedaj pa je poveljnik čete izvedel, da je po vsem Jeruzalemu izbruhnil nemir.

³²Takoj je vzel s sabo vojake in stotnike in odhitel nadnje. Ko pa so ljudje zagledali poveljnika in vojake, so Pavla nehali pretepati.

³³Tedaj se mu je poveljnik približal, ga dal prijeti in ga ukazal vkleniti z dvojnimi verigami. Vprašal je: »Kdo je ta človek? Kaj je naredil?«

³⁴V množici so vpili eden to, drugi drugo, tako da poveljnik zaradi zmešnjave ni mogel ugotoviti nič zanesljivega; zato ga je dal odgnati v vojašnico.

³⁵Ko so bili na stopnicah, so ga morali vojaki nesti, da bi ga zavarovali pred nasiljem drhali,

³⁶ki jih je spremljala in kričala: »Proč z njim!«

Pavlov zagovor

³⁷Ko so ga ravno hoteli odpeljati v vojašnico, je Pavel vprašal poveljnika: »Ali ti smem nekaj reči?« »Kaj? Grško znaš?« je vprašal poveljnik.

³⁸»Torej ti nisi tisti Egipčan, ki je pred dnevi zanetil upor in odpeljal v puščavo štiri tisoč razbojnikov?«

³⁹Pavel mu je odgovoril: »Jud sem iz Tarza v Kilikiji, meščan mesta, ki ni brez slovesa. Prosim te, dovôli mi, da spregovorim ljudem!«

⁴⁰Ko mu je poveljnik dovolil, se je Pavel na stopnicah ustavil in dal z roko znamenje ljudem. Zavladala je velika tišina in Pavel je spregovoril po hebrejsko:

Apostolska dela 22

¹»Možje, bratje in očetje, poslušajte zdaj, kaj vam imam povedati v svoj zagovor!«

²Ko so slišali, da govori po hebrejsko, so še bolj potihnili. Nato je nadaljeval:

³»Jaz sem Jud, rojen v Tarzu v Kilikiji, odrasel pa sem v tem mestu. Ob Gamálielovih nogah sem se natančno poučil o postavi naših očetov. Bil sem vnet za Boga, tako kot ste danes vi vsi.

⁴Smrtno sem preganjal to Pot: moške in ženske sem vklepal v verige in metal v ječo.

⁵Véliki duhovnik in vse starešinstvo lahko potrdijo, da govorim resnico. Od njih sem tudi prejel pismo za brate v Damasku, kamor sem šel, da bi tudi tamkajšnje vernike prignal v Jeruzalem, kjer naj bi bili kaznovani.«

Pavel pripoveduje, kako se je spreobrn timer

(Apd 9,1–19; 26,12–18)

⁶»Med potjo pa, ko sem se že bližal Damasku, se mi je zgodilo tole. Okoli poldneva me je nenadoma zaslepila močna luč z neba.

⁷Padel sem na tla in zaslišal glas, ki mi je rekel: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?«

⁸Vprašal sem: »Kdo si, Gospod?« In rekel mi je: »Jaz sem Jezus Nazarečan, ki ga ti preganjaš.«

⁹Moji spremljevalci so sicer videli svetlobo, niso pa slišali glasu, ki je govoril z mano.

¹⁰Vprašal sem: »Kaj naj naredim, Gospod?« Gospod pa mi je vêlel: »Vstani in pojdi v Damask! Tam boš izvedel vse, kar ti je treba storiti!«

¹¹Zaradi bliščate svetlobe nisem nič videl, zato so me morali spremljevalci voditi za roko, dokler nisem prišel v Damask.

¹²V Damasku je živel neki Hananija, pobožen mož, ki se je držal postave in za katerega so pričevali vsi tamkajšnji Judje.

¹³Prišel je k meni, se ustavil pred mano in rekel: »Brat Savel, spreglej!« In tisti trenutek sem ga zagledal.

¹⁴Nato je rekel: »Bog naših očetov te je izbral, da spoznaš njegovo voljo in da vidiš Pravičnega in slišiš glas iz njegovih ust,

¹⁵da boš pred vsemi ljudmi pričal zanj, kaj si videl in slišal.

¹⁶In kaj še čakaš zdaj? Vstani in daj se krstiti! Operi se svojih grehov in kliči njegovo ime!«

¹⁷Zgodilo pa se mi je tole: Vrnil sem se v Jeruzalem, in ko sem molil v templju, me je obšlo zamaknjenje.

¹⁸Videl sem njega, ki mi je rekel: »Pohíti, nemudoma zapústi Jeruzalem, ker ne bodo sprejeli tvojega pričevanja o meni!«

¹⁹Jaz pa sem odvrnil: »Gospod, saj dobro vedo, da sem zapiral tiste, ki verujejo vate, in jih dal po shodnicah pretepati.

²⁰In ko je bila prelita kri tvojega pričevalca Štefana, sem bil tudi jaz zraven. Odobraval sem njihovo početje in varoval oblačila njegovih ubijalcev.«

²¹ Gospod pa mi je rekel: »Pojdi, poslal te bom daleč med pogane!««

Pavel in rimski poveljnik

²²Do tu so ga poslušali. Pri teh besedah pa so začeli vpiti: »Proč z njim! Ta ne sme ostati živ!««

²³Kričali so, trgali svoja oblačila, jih lučali kvišku in metali prah v zrak.

²⁴Poveljnik je ukazal, naj ga odpeljejo v vojašnico; naročil je, naj ga z bičanjem zaslišijo, da bi izvedel, zakaj tako kričijo zoper njega.

²⁵Ko pa so ga z jermeni zvezali, je Pavel vprašal stotnika, ki je stal poleg: »Ali vam je dovoljeno bičati človeka, ki je rimski državlján in ni bil niti obsojen?«

²⁶Stotnik je odhitel k poveljniku in mu sporočil, kaj je slišal, ter ga vprašal: »Ali veš, kaj počenjaš? Ta človek je vendar rimski državlján!«

²⁷Poveljnik je prišel k Pavlu in ga vprašal: »Povej mi: ali si res rimski državlján?« »Dà,« je odvrnil Pavel.

²⁸Poveljnik mu je rekel: »Jaz sem si moral državljánstvo kupiti za drag denar.« »Jaz ga imam pa od rojstva,« je dejal Pavel.

²⁹In takoj so odstopili od njega tisti, ki so ga nameravali zasliševati. Tudi poveljnik se je zbal, ko je izvedel, da je dal zvezati človeka, ki je rimski državlján.

Pavel pred zborom starešin

³⁰Poveljnik pa je hotel zanesljivo izvedeti, česa Judje obtožujejo Pavla. Zato mu je drugi dan dal sneti vezi, hkrati pa je ukazal, naj se zberejo véliki duhovniki in ves véliki zbor. Nato je dal pripeljati Pavla in ga postavil prednje.

Apostolska dela 23

¹Pavel je uprl pogled v véliki zbor in rekel: »Bratje! Vse do današnjega dne sem živel pred Bogom s čisto vestjo.«

²Ob tem je véliki duhovnik Hananija ukazal tistim, ki so stali zraven: »Udarite ga po ustih!«

³»Tebe bo Bog udaril, ti pobeljeni zid!« mu je rekel Pavel. »Tukaj sediš, da bi mi sodil po postavi, pa velelaš, naj me tolčejo mimo postave?«

⁴Tisti, ki so stali okrog njega, so mu rekli: »Vélikega duhovnika Božjega zasramuješ?«

⁵Pavel je odvrnil: »Nisem vedel, bratje, da je véliki duhovnik. Zakaj pisano je: Voditelja svojega ljudstva ne boš sramotil.«

⁶Pavel je vedel, da so v zboru deloma saduceji, deloma farizeji, zato je zaklical: »Bratje! Jaz sem farizej, sin farizejev! Moral sem pred sodišče, ker upam v vstajenje od mrtvih!«

⁷Ob teh njegovih besedah se je vnel prepir med farizeji in saduceji in množica se je razcepila.

⁸Saduceji namreč trdijo, da ni vstajenja in ne angelov in duhov, farizeji pa vse to priznavajo.

⁹Nastalo je veliko vpitje. Nekaj pismoukov iz stranke farizejev je vstalo in odločno ugovarjalo: »Nič slabega ne najdemo na tem človeku. Kaj, če mu je govoril duh ali angel?«

¹⁰Prepir je postajal vse bolj razgret. Poveljnik se je zbal, da ne bi Pavla raztrgali. Zato je ukazal, naj pride oddelek vojakov. Ti so Pavla potegnili iz njihove srede in ga odgnali v vojašnico.

¹¹Naslednjo noč je Gospod stopil k Pavlu in mu rekel: »Pogum! Kakor si pričal o meni v Jeruzalemu, tako boš moral pričati tudi v Rimu.«

Judje se zarotijo zoper Pavla

¹²Ko se je zdanilo, so se Judje zbrali in se zakleli, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler Pavla ne ubijejo.

¹³Več kot štirideset se jih je tako zaklelo.

¹⁴Odšli so k vélikim duhovnikom in starešinam in rekli: »Slovesno smo se zakleli, da ne bomo zaužili ničesar, dokler Pavla ne ubijemo.

¹⁵Vi v soglasju z vélikim zborom sporočite poveljniku, naj ga privede k vam, češ da bi radi njegov primer podrobneje raziskali. Mi pa smo pripravljeni, da ga ubijemo, še preden bo tukaj.«

¹⁶Sin Pavlove sestre pa je slišal za ta naklep. Šel je in stopil v vojašnico in o tem obvestil Pavla.

¹⁷Pavel je poklical enega izmed stotnikov in mu rekel: »Odpelji tega mladeniča k poveljniku! Nekaj mu ima sporočiti.«

¹⁸Stotnik ga je vzel s sabo, ga peljal k poveljniku in rekel: »Jetnik Pavel me je poklical in prosil, naj tega mladeniča odpeljem k tebi, ker bi ti rad nekaj povedal.«

¹⁹Poveljnik je mladeniča prijel za roko, se z njim umaknil in ga na samem vprašal: »Kaj bi mi rad sporočil?«

²⁰»Judje so se dogovorili,« je rekel, »da te poprosijo, naj bi jutri pripeljal Pavla pred véliki zbor, češ da bi radi podrobneje raziskali njegov primer.

²¹Nikar jim ne verjemi! V zasedi bo namreč prežalo več kot štirideset mož, ki so se zakleli, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler ga ne ubijejo. Že so pripravljeni, samo na tvojo odločitev še čakajo.«

²²Poveljnik je mladeniču naročil: »Nikomur ne povej, da si mi to sporočil!« Nato ga je odslovil.

Pavla pošljejo v Cezarejo

²³Nato je poklical dva stotnika in jima ukazal: »Pripravita dvesto vojakov, sedemdeset konjenikov in dvesto lahkooborožencev, da ob tretji nočni uri odrinejo v Cezarejo!«

²⁴Tudi konja naj pripravita, da bodo nanj posadili Pavla in ga varno spravili do cesarskega namestnika Feliksa.

²⁵Zanj je napisal pismo s tole vsebino:

²⁶»Klavdij Lizija spoštovanemu cesarskemu namestniku Feliksu: pozdrav!

²⁷Tega moža so Judje prijeli in nameravali ubiti. Izvedel sem, da je rimski državlján, zato sem z vojsko posegel vmes in ga rešil.

²⁸Hotel sem ugotoviti, česa ga obtožujejo, zato sem ga dal pripeljati pred njihov véliki zbor.

²⁹Odkril sem, da ga obtožujejo zaradi spornih vprašanj v svoji postavi, da pa obtožbe ne vsebujejo ničesar, za kar bi zaslužil smrt ali ječo.

³⁰Ker sem bil obveščen, da mu strežejo po življenju, sem ga takoj poslal k tebi, hkrati pa sem tožnikom sporočil, da lahko zoper njega nastopijo pred tabo.«

³¹Vojaki so vzeli Pavla, kakor jim je bilo ukazano, in ga ponoči pripeljali do Antipatríde.

³²Drugi dan so se vrnili v vojašnico, konjenike pa so pustili, da so odšli z njim naprej.

³³Prispeli so v Cezarejo, izročili pismo namestniku in tudi Pavla pripeljali predenj.

³⁴Ta je pismo prebral in vprašal Pavla, iz katere province je. Ko je izvedel, da je iz Kilikije,

³⁵mu je rekel: »Zaslišal te bom, kadar pridejo tudi tvoji tožniki.« Nato je ukazal, naj ga imajo pod stražo v Herodovem dvorcu.

Apostolska dela 24

Pavla tožijo pred cesarskim namestnikom Feliksom

¹Čez pet dni je prišel tja véliki duhovnik Hananija z nekaj starešinami in z nekim pravnikom Tertúlom. Z obtožbami zoper Pavla so se oglasili pri namestniku.

²Poklicali so Pavla in Tertúl je začel obtožbo s temile besedami: »Velespoštovani Feliks! Po tvoji zaslugi že dolgo uživamo mir in po tvoji prizadevnosti se je marsikaj izboljšalo za naše ljudstvo.

³To ti vedno in povsod priznavamo z iskreno hvaležnostjo.

⁴Vendar te ne bi rad preveč nadlegoval, zato te prosim, prisluhni nam s svojo blago naklonjenostjo!

⁵Odkrili smo, da je ta človek kuga, da neti nemire med vsemi Judi po svetu in da je kolovodja ločine Nazarečanov.

⁶Poskusil je celo tempelj oskruniti, pa smo ga prijeli.

⁸Če ga boš zaslišal, boš lahko sam ugotovil vse, česar ga obtožujemo.«

⁹Judje so mu pritrjevali in govorili, da je to čista resnica.

Pavel se zagovarja pred Feliksom

¹⁰Ko mu je namestnik namignil, je Pavel odgovoril z besedami: »Vem, da že vrsto let deliš pravico našemu ljudstvu, zato se poln zaupanja zagovarjam pred tabo.

¹¹Lahko se prepričaš, da ni minilo več kot dvanajst dni, odkar sem prišel molit v Jeruzalem.

¹²Niso me zalotili, da bi se bil s kom prepiral v templju. Tudi nisem povzročal nemirov med ljudstvom – ne v shodnicah ne drugod po mestu.

¹³Svojih sedanjih obtožb zoper mene ne morejo podpreti z nobenim dokazom.

¹⁴Priznam pa ti tudi to, da po Poti, ki jo označujejo kot »ločino«, služim Bogu naših očetov. Verujem v vse, kar je zapisano v postavi in prerokih,

¹⁵in zaupam v Boga, da bodo vstali pravični in krivični, kakor pričakujejo tudi ti tukaj.

¹⁶Zato si tudi sam prizadevam, da bi imel vedno čisto vest pred Bogom in pred ljudmi.

¹⁷Po več letih sem se vrnil med svoje rojake, da bi prinesel miloščino in opravil daritve.

¹⁸Ko sem se s tem namenom očistil v templju, so me našli

¹⁹nekateri Judje iz province Azije, vendar ne med množico ali v hrupu; ti bi se morali zglasiti pri tebi in me tožiti, če imajo kaj zoper mene.

²⁰Ali pa naj tile tukaj sami povedo, kakšen prekršek so našli, ko sem stal pred vélikim zborom!

²¹Morda tisti stavek, ki sem ga vzkliknil, ko sem stal sredi med njimi: »Zaradi vstajenja mrtvih mi danes sodite!«

²²Feliks je precéj natančno poznal Pot, zato je obravnavo preložil z besedami: »O vaši zadevi bom razsodil, ko pride poveljnik Lizija.«

²³Stotniku je ukazal, naj Pavla drži pod stražo, vendar z olajšavami, in naj nobenemu izmed njegovih ne brani, da bi mu stregel.

Pavel v ječi

²⁴Čez nekaj dni je prišel Feliks s svojo ženo Druzílo, ki je bila Judinja. Dal je poklicati Pavla in ga poslušal, ko je govoril o veri v Kristusa Jezusa.

²⁵Ko pa je beseda nanesla na pravičnost, samoobvladovanje in prihodnjo sodbo, se je Feliks prestrašil, zato je rekel: »Za zdaj lahko greš! Ko najdem čas, te bom spet poklical.«

²⁶Ob tem pa je tudi upal, da bo od Pavla prejel denar. Zato ga je dal še večkrat poklicati in se z njim pogovarjal.

²⁷Ko sta se dopolnili dve leti, je Feliksa zamenjal Porkij Fest. Feliks se je hotel Judom prikupiti, zato je Pavla pustil v ječi.

Apostolska dela 25

Pavel se pritoži cesarju

¹Fest je tri dni po tem, ko je prevzel upravo province, odpotoval iz Cezareje v Jeruzalem.

²Vélikí duhovniki in judovski prvaki so se oglasili pri njem z obtožbami zoper Pavla in ga prosili,

³naj jim izkaže naklonjenost, tako da bi dal Pavla prepeljati v Jeruzalem; pripravljali so se namreč, da ga spotoma iz zasede umorijo.

⁴Fest pa jim je odgovoril, da ostane Pavel zaprt v Cezareji; tja da namerava tudi sam nemudoma odpotovati.

⁵»Vaši veljaki lahko odpotujejo z mano,« je rekel, »in če ima mož kaj slabega na vesti, ga lahko obtožijo.«

⁶Med njimi ni ostal dlje kot osem ali deset dni, nato se je vrnil v Cezarejo. Naslednje jutro je sédel na sodni stol in ukazal, naj Pavla privedejo predenj.

⁷Ko se je Pavel prikazal, so ga obstopili Judje, ki so prišli iz Jeruzalema, in izrekli zoper njega veliko hudih obtožb, vendar jih niso mogli dokazati.

⁸Pavel se je branil: »Z ničimer se nisem pregrešil ne zoper judovsko postavo ne zoper tempelj ne zoper cesarja.«

⁹Fest se je hotel Judom prikupiti, zato je Pavlu odgovoril z besedami: »Ali si pripravljen iti v Jeruzalem, da se tvoja zadeva razsodi tam v moji navzočnosti?«

¹⁰Pavel je odgovoril: »Pred cesarjevim sodnim stolom stojim in tu se mora razsoditi moja zadeva. Judom nisem storil krivice, in ti to tudi prav dobro veš.

¹¹Če sem kriv in če sem storil hudodelstvo, zaradi katerega zaslužim smrt, se ne branim umreti. Če pa so njihove obtožbe neresnične, me nihče ne more njim izročiti. Na cesarja se sklicujem!«

¹²Tedaj se je Fest pogovoril s svetovalci in odvrnil: »Na cesarja si se skliceval, pred cesarja pojdeš!«

Pavel pred kraljem Agripom in Bereníko

¹³Čez nekaj dni sta prišla kralj Agripa in Bereníka v Cezarejo na vljudnostni obisk k Festu.

¹⁴Ko sta se več dni mudila tam, je Fest kralju razložil Pavlovo zadevo z besedami: »Feliks je pustil v ječi nekega moža.

¹⁵Ko sem prišel v Jeruzalem, so se zaradi njega oglasili pri meni véliki duhovniki in judovski starešine in so zahtevali njegovo obsodbo.

¹⁶Odgovoril sem jim: »Rimljani nimajo navade, da bi kakega človeka izročali, preden se obtoženec ni soočil s tožitelji in dokler ni imel priložnosti, da bi se branil pred obtožbami.«

¹⁷Ko so se zbrali tukaj, nisem izgubljal časa, ampak sem takoj naslednji dan sédel na sodni stol in ukazal, naj moža privedejo.

¹⁸Tožitelji so ga obstopili, vendar niso mogli navesti nobene obtožbe zaradi hudodelstev, kakor sem pričakoval,

¹⁹temveč so se z njim prerekali o svojih verskih vprašanjih in o nekem Jezusu, ki je umrl, Pavel pa je trdil, da živi.

²⁰Ker nisem vedel, kako naj raziščem ta primer, sem ga vprašal, če je pripravljen odpotovati v Jeruzalem, da se o zadevi razsodi tam.

²¹Toda Pavel je vložil priziv: dokler ne razsodi njegovo veličanstvo, hoče ostati v ječi. Zato sem ukazal, naj ga zadržijo v ječi, dokler ga ne pošljem pred cesarja.«

²²»Tega človeka bi tudi jaz rad slišal,« je rekel Agripa Festu. »Jutri ga boš slišal,« mu je ta odvrnil.

²³Naslednje jutro sta v velikem sijaju prišla Agripa in Berenika. Ko sta v spremstvu višjih častnikov in mestnih veljakov stopila v sprejemno dvorano, je Fest ukazal, naj pripeljejo Pavla.

²⁴In Fest je spregovoril: »Kralj Agripa in vi vsi, ki ste z nami tu navzoči! Zdaj vidite človeka, zaradi katerega me je nadlegovala vsa judovska skupnost v Jeruzalemu in tukaj ter kričala, da ne sme več ostati živ.

²⁵Jaz pa nisem mogel ugotoviti ničesar, za kar bi zaslužil smrtno kazen. Ker je obtoženi vložil priziv na njegovo veličanstvo, sem odločil, da ga pošljem predenj.

²⁶Vendar ne vem, kaj zanesljivega naj o njem poročam svojemu gospodu. Zato sem ukazal, naj ga pripeljejo sèm pred vas, zlasti predte, kralj Agripa, da bi po zaslišanju vedel, kaj naj poročam.

²⁷Zdi se mi namreč nerazumno, da bi poslal koga kot jetnika, ne da bi navedel, kakšne obtožbe ga bremenijo.«

Apostolska dela 26

Pavel se zagovarja pred Agripom

¹Agripa je rekel Pavlu: »Dovoljeno ti je, da govoriš o svoji zadevi.« Pavel je vzdignil roko in začel svoj zagovor:

²»Mislim, da sem lahko srečen, ker se lahko zaradi vsega, kar mi Judje očitajo, danes zagovarjam pred tabo, kralj Agripa,

³saj temeljito poznaš vse judovske postave in sporna vprašanja. Zato te prosim, da me potrpežljivo poslušáš!

⁴Vsi Judje vedo, kako sem živel od začetka, od svoje mladosti naprej, med svojim ljudstvom v Jeruzalemu.

⁵Ker me že od prej poznajo, lahko potrdijo, če hočejo, da sem živel po naši najstrožji verski ločini, kot farizej.

⁶Zdaj pa stojim pred sodiščem zaradi upanja v obljubo, ki jo je Bog dal našim očetom.

⁷Dvanajst naših rodov noč in dan časti Boga, ker vztrajno pričakujejo izpolnitev te obljube, mene pa Judje ravno zaradi tega upanja tožijo, o kralj.

⁸Zakaj se vam zdi neverjetno, da Bog obuja mrtve?

⁹Jaz sem sam pri sebi mislil, da moram z vso močjo nasprotovati imenu Jezusa Nazarečana.

¹⁰In tako sem res ravnal v Jeruzalemu. S pooblastilom vélikih duhovnikov sem veliko svetih zapiral v ječe; in ko so jih pobijali, sem glasoval za to.

¹¹Po vseh shodnicah sem se pogosto znašal nad njimi in jih silil k bogokletstvu. Neizmerno sem divjal in jih preganjal celó po tujih mestih.«

Pavel pripoveduje, kako se je spreobrn timer

(Apd 9,1–19; 22,6–16)

¹²»S takšnim namenom sem po pooblastilu vélikih duhovnikov in z njihovim dovoljenjem potoval tudi v Damask.

¹³Na poti tja sem opoldne zagledal luč, o kralj, svetlejšo od sončne svetlobe, ki je z neba posijala čezme in čez moje sopotnike.

¹⁴Vsi smo popadali na tla in zaslišal sem glas, ki mi je v hebrejskem jeziku govoril: »Savel, Savel, zakaj me preganjaš? Težkó ti je, da se upiraš ostnu.«

¹⁵Vprašal sem: »Kdo si, Gospod?« Gospod pa je rekel: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.

¹⁶Zdaj pa vstani in postavi se na nóge! Zato sem se ti prikazal, da bi te izvolil za svojega služabnika in za pričo tega, kar si videl in kar ti bom še pokazal.

¹⁷Zato te bom rešil iz rok tvojega ljudstva in iz rok poganov, h katerim te pošiljam,

¹⁸da jim odpreš oči, da bi se odvrnili od temè k luči in od satanove oblasti k Bogu in da bi po veri vame prejeli odpuščanje grehov in delež med posvečenimi.«

¹⁹Zato, kralj Agripa, nisem bil neposlušen nebeški prikazni,

²⁰ampak sem najprej v Damasku in Jeruzalemu ter po vsej Judeji, nato pa med pogani oznanjal, naj se spreobrnejo, obrnejo k Bogu in naj opravljajo dela, ki so vredna spreobrnjenja.

²¹Zato so me Judje prijeli v templju in me poskušali umoriti.

²²Toda vse do danes mi je Bog pomagal, zato stojim zdaj tukaj, da pričujem malim in velikim. Nič drugega ne govorim kakor to, kar se je moralo zgoditi po besedi prerokov in Mojzesa:

²³da mora Mesija trpeti in da bo kot prvi, ki je vstal od mrtvih, naznanil luč judovskemu ljudstvu in poganom.«

Pavel poziva Agripa, naj sprejme vero

²⁴Ko je to povedal v svoj zagovor, je Fest na ves glas zavpil: »Pavel, ti si nor. Prevelika učenost ti meša pamet.«

²⁵Pavel pa mu je odvrnil: »Nisem nor, spoštovani Fest. Besede resnice in razumnosti govorim.

²⁶Kralj se na to razume, in ker zaupam vanj, govorim naravnost. Prepričan sem, da mu nobena teh stvari ni skrita, saj se niso zgodile v kakšnem zakotju.

²⁷Ali verjameš prerokom, kralj Agripa? Vem, da verjameš.«

²⁸Agripa pa je rekel Pavlu: »Še malo, pa me boš prepričal, da postanem kristjan.«

²⁹Pavel je odvrnil: »Še malo ali še veliko – daj Bog, da bi ne samo ti, ampak da bi vsi, ki me danes poslušajo, postali takšni, kakor sem jaz, le da brez teh verig.«

³⁰Kralj in namestnik sta vstala, prav tako tudi Bereníka in vsi, ki so sedeli z njimi.

³¹Oddaljili so se in se pogovarjali med sabo: »Ta človek ne dela nič takega, da bi zaslužil smrtno ali zaporno kazen.«

³²Agripa je rekel Festu: »Tega človeka bi lahko izpustili, ko se ne bi skliceval na cesarja.«

Apostolska dela 27

Plovba proti Italiji

¹Ko je bilo sklenjeno, da odplovemo v Italijo, so Pavla in nekaj drugih jetnikov izročili stotniku Juliju iz Avgustove čete.

²Vkrcali smo se na ladjo iz Adramítija, ki je bila namenjena v kraje ob obali province Azije, in odpluli; spremljal nas je Aristarh, Makedonec iz Tesaloníke.

³Drugi dan smo pristali v Sidónu. Julij je s Pavlom človeško ravnal; dovolil mu je, da obišče prijatelje, in ti so poskrbeli zanj.

⁴Ko smo odrinili od tam, smo pluli za Ciprom, kamor so nas gnali neugodni vetrovi.

⁵Prejadrili smo morje ob Kilikiji in Pamfiliji in prispeli v Miro v Likiji.

⁶Tam je stotnik našel ladjo, ki je plula iz Aleksandrije v Italijo, in nas vkrcal nanjo.

⁷Pluli smo zelo počasi in potrebovali precéj dni, tako da smo komaj prispeli do bližine Knidosa. Ker nam je veter nagajal, smo jadrili onstran Krete mimo Salmone.

⁸Z veliko muko smo pluli vzdolž otoka, dokler nismo prispeli v kraj, ki se imenuje Dobri Pristani, nedaleč od mesta Lasája.

⁹Izgubili smo precéj časa in plovba je postajala čedalje bolj nevarna, saj so že minili postni dnevi. Zato je Pavel svaril

¹⁰in govoril: »Možje, vidim, da bo plovba nevarna in pogubna ne samo za tovor in za ladjo, ampak tudi za naše življenje.«

¹¹Toda stotnik je bolj zaupal krmarju in ladijskemu lastniku kakor Pavlovim besedam.

¹²In ker pristanišče ni bilo primerno za prezimovanje, je večina sklenila, da odplujemo naprej, da bi po možnosti dospeli do Fojniksa in tam prezimili. To je pristanišče na Kreti, odprto proti jugozahodu in severozahodu.

Vihar na morju

¹³Začel je pihljati rahel južni veter, in mislili so že, da se jim je načrt posrečil: dvignili so sidra in pluli naprej blizu obale Krete.

¹⁴Toda kmalu je od otoka planil orkanski veter, ki se imenuje evrakílon.

¹⁵Potegnil je ladjo s seboj, da ni mogla več držati smeri, in predali smo se vetru, kamor nas je nosil.

¹⁶Neslo nas je mimo otočka, ki se imenuje Kavda; tam smo s skrajnimi napori komaj obvladovali pomožni čoln.

¹⁷Mornarji so ga dvignili, nato so ladjo zavarovali tako, da so jo vso opasali z vrvmi. Ker so se bali, da jih bo zaneslo v Sirto, so spustili zavorno sidro in se tako vozili naprej.

¹⁸Ker nas je vihar silovito premetaval, so naslednji dan mornarji začeli z ladje odmetavati tovor,

¹⁹tretji dan pa so s krova lastnoročno odvrgli ladijsko opremo.

²⁰Več dni ni bilo videti ne sonca ne zvezd in divje neurje ni pojenjalo. In tako smo izgubljali vsakršno upanje na rešitev.

²¹Že dolgo nam nobena jed ni več teknila. Tedaj je Pavel stopil mednje in jim rekel: »Morali bi me poslušati, možje, in se ne bi smeli oddaljiti od Krete: tako bi si bili prihranili to nezgodo in škodo.

²²A zdaj vas spodbujam, bodite pogumni! Nobeden izmed vas ne bo izgubil življenja, samo ladja bo šla v izgubo.

²³Zakaj nocoj je stopil k meni angel Boga, ki mu pripadam in služim,

²⁴in mi je rekel: »Ne boj se, Pavel! Pred cesarja moraš stopiti in glej, Bog ti poklanja življenje vseh, ki so s tabo na ladji!«

²⁵Zato bodite pogumni, možje! Zaupam v Boga, da bo tako, kakor mi je bilo rečeno.

²⁶Mora nas zanesti na kak otok.«

²⁷Bila je že štirinajsta noč, odkar nas je premetavalo po Adriji. Okrog polnoči se je mornarjem zazdelo, da se bliža kopnina.

²⁸Spustili so grezilo in namerili dvajset sežnjev. Nato so se pomaknili malo naprej, vnovič spustili grezilo in namerili petnajst sežnjev.

²⁹Bali so se, da ne bi zadeli ob kak oster greben, zato so s krme vrgli štiri sidra in željno čakali, da bi se zdanilo.

³⁰Mornarji so nato poskušali pobegniti z ladje: spustili so v morje pomožni čoln s pretvezo, da nameravajo vreči sidra tudi s premca.

³¹Tedaj je Pavel rekel stotniku in vojakom: »Če ti ne ostanejo na krovu, za vas ni več rešitve.«

³²Zato so vojaki posekali vrvi pomožnega čolna in pustili, da ga je odneslo.

³³Preden se je začelo daniti, je Pavel vsem prigovarjal, naj kaj zaužijejo. Govoril je: »Danes je že štirinajsti dan, odkar čakate brez jedi in se ne dotaknete hrane.

³⁴Zato vas prosim, zaužijte kaj: to je vaša rešitev! Nikomur od vas se ne bo niti las izgubil z glave.«

³⁵Po teh besedah je vzel kruh, se vpričo vseh zahvalil Bogu, ga razlomil in začel jesti.

³⁶Vsem se je vrnil pogum, tako da so tudi sami segli po hrani.

³⁷Na ladji nas je bilo vsega skupaj dvesto šestinsedemdeset.

³⁸Ko so se dosita najedli, so začeli metati žito v morje, da bi bila ladja lažja.

Brodolom

³⁹Ko se je zdanilo, niso prepoznali kopnine. Zagledali so zaliv z nizkim obrežjem; preudarjali so, ali bi mogli ladjo spraviti tja.

⁴⁰Na obeh straneh so odvezali sidra in jih pustili v morju. Hkrati so zrahljali vrvi pri krmilih ter razpeli prednje jadro in se z vetrom, ki je pihal, usmerili proti obrežju.

⁴¹Toda naleteli so na greben, tako da je ladja nasedla: premec se je zagozdil in se ni več premaknil, krma pa se je pod silo valov začela lomiti.

⁴²Vojaki so sklenili jetnike pobiti, da ne bi kateri odplaval proč in pobegnil.

⁴³Stotnik pa je hotel rešiti Pavla, zato jim je preprečil njihov naklep. Ukazal je, naj se najprej poženejo v vodo vsi, ki znajo plavati, in odidejo na suho.

⁴⁴Drugi pa naj odrinejo na deskah ali na ladijskih razbitinah. In tako se je zgodilo, da so se vsi rešili na kopno.

Apostolska dela 28

Pavel na Malti

¹Ko smo se tako rešili, smo izvedeli, da se otok imenuje Malta.

²Domačini so nas sprejeli neverjetno ljubeznivo. Ker se je pripravljalo k dežju in je bilo mraz, so zakurili kres in nas vse zbrali ob njem.

³Pavel je nabral kup dračja in ga vrgel na ogenj; tedaj pa je od vročine iz dračja švignila kača in se mu privila na roko.

⁴Ko so domačini videli, kako mu žival visi z roke, so govorili med sabo: »Ta človek je gotovo morilec: rešil se je iz morja, zdaj pa mu Pravičnost ne pusti, da bi živel.«

⁵Pavel pa je kačo stresel v ogenj, ne da bi se mu bilo kaj zgodilo.

⁶Pričakovali so, da mu bo roka otekla ali da se bo hipoma zgrudil mrtev. Dolgo so čakali; nazadnje pa so videli, da se mu ni zgodilo nič hudega. Tedaj so spremenili svoje mnenje in govorili: »To je bog!«

⁷V okolici tega kraja so bila zemljišča; njihov lastnik je bil prvak otoka, Publij po imenu. Ta nas je sprejel in prijazno gostil tri dni.

⁸Publijev oče je prav tedaj ležal bolan, mučili sta ga vročica in griža. Pavel je prišel k njemu in molil, položil nanj roke in ga ozdravil.

⁹Po tem dogodku so prihajali tudi drugi bolniki z otoka in bili so ozdravljeni.

¹⁰Zato so nas obsipali z velikimi častmi in ob odhodu so nas oskrbeli z vsem, da ne bi trpeli pomanjkanja.

Pavel pride v Rim

¹¹Po treh mesecih smo se odpeljali z ladjo, ki je prezimila na otoku; bila je iz Aleksandrije in je imela znamenja Dioskurov.

¹²Pripluli smo v Sirakuze, kjer smo ostali tri dni.

¹³Od tod smo vzdolž obale jadrali v Région. Naslednji dan je začel pihati jug, tako da smo bili v dveh dneh že v Putéolih.

¹⁴Tam smo našli brate; ti so nas povabili, naj ostanemo pri njih teden dni. In tako smo prišli v Rim.

¹⁵Tamkajšnji bratje so slišali o nas, zato so nam prišli naproti do Apijevega trga in do Treh Tavern. Ko jih je Pavel zagledal, se je zahvalil Bogu in zrastel mu je pogum.

¹⁶Ko smo prišli v Rim, so Pavlu dovolili, da lahko stanuje zasebno, z vojakom, ki ga je stražil.

Pavel v Rimu

¹⁷Tri dni po tem je sklical judovske prvake. Ko so se zbrali, jim je rekel: »Jaz, bratje, nisem storil ničesar zoper svoje ljudstvo ali zoper šege naših očetov. In vendar so me v Jeruzalemu prijeli in me kot jetnika izročili Rimljanom.

¹⁸Ti so me zaslišali in me hoteli izpustiti, ker na meni niso našli krivde, da bi moral umreti.

¹⁹Toda Judje so ugovarjali. Zato sem bil prisiljen sklicevati se na cesarja, vendar ne, ker bi hotel tožiti svoj narod.

²⁰To je vzrok moje prošnje, da bi vas smel videti in z vami govoriti: zaradi Izraelovega upanja me namreč oklepajo te verige.«

²¹Oni pa so mu odgovorili: »Mi nismo iz Judeje dobili nobenega pisma o tebi. Tudi nobeden izmed bratov ni prišel, da bi nam sporočil ali povedal kaj slabega o tebi.

²²Vseeno pa bi radi slišali, kaj ti misliš, kajti o tej ločini nam je znano samó to, da ji povsod nasprotujejo.«

²³Dogovorili so se za dan, ko jih je še več prišlo tja, kjer je prebival. Od jutra do večera jim je razlagal, jim pričeval o Božjem kraljestvu in jih skušal pridobiti za Jezusa z besedami iz Mojzesove postave in prerokov.

²⁴In eni so se dali prepričati njegovim besedam, drugi pa niso verovali.

²⁵Razšli so se, ne da bi bili enih misli, ob tem pa jim je Pavel rekel samó še tole: »Kako dobro je Sveti Duh po preroku Izaiju govoril vašim očetom

²⁶z besedami: Pojdi k temu ljudstvu in mu reci: Poslušali boste, poslušali – a ne boste doumeli, gledali boste, gledali – a ne boste videli.

²⁷Otopelo je namreč srce temu ljudstvu; z ušesi so težko slišali in zatisnili so si oči, da ne bi z očmi videli, da ne bi z ušesi slišali, da ne bi v srcu doumeli in se spreobrnili in da bi jih jaz ne ozdravil.

²⁸Zato védite, da je bilo to Božje odrešenje poslano poganom: ti ga bodo tudi poslušali.«

Sklep

³⁰Celi dve leti je Pavel ostal v stanovanju, ki si ga je bil najel, in sprejemal vse, ki so prihajali k njemu.

³¹Oznanjal je Božje kraljestvo in o Gospodu Jezusu Kristusu učil z vso svobodo in brez ovir.

Rimljanom

Rimljanom 1

Pozdrav

¹Pavel, služabnik Kristusa Jezusa, poklican za apostola, odbran za Božji evangelij,

²ki ga je Bog napovedal po svojih prerokih v svetih Pismih,

³za evangelij o njegovem Sinu, ki se je po mesu rodil iz Davidovega rodu,

⁴po duhu svetosti pa je po obujenju od mrtvih postavljen za Božjega Sina v moči. To je Jezus Kristus, naš Gospod,

⁵po katerem smo prejeli milost in apostolstvo, da bi zaradi njegovega imena pripeljali vse narode k poslušnosti vere.

⁶Med njimi ste tudi vi, ki vas je poklical Jezus Kristus.

⁷Vsem, ki ste v Rimu Božji ljubljenci, poklicani in sveti, milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in od Gospoda Jezusa Kristusa.

Pavel je želel obiskati Rim

⁸Najprej se po Jezusu Kristusu zahvaljujem svojemu Bogu za vas vse, ker gre glas o vaši veri po vsem svetu.

⁹Bog, ki mu služim v svojem duhu, v evangeliju njegovega Sina, mi je priča, kako se vas nenehoma spominjam

¹⁰v vseh svojih molitvah. Prosim, da bi se mi nekako posrečilo priti kdaj do vas, če je to Božja volja.

¹¹Hrepenim namreč po tem, da bi vas videl in vam posredoval kakšen duhoven dar milosti, ki naj vas utrdi,

¹²ali bolje rečeno, da bi se sam okrepil med vami, ko bom z vami sodoživljal vero, ki je skupna vam in meni.

¹³Védite, bratje, da sem se že večkrat namenil priti k vam, da bi tudi med vami dosegel kaj sadu kakor med drugimi narodi, a mi je bilo do danes to onemogočeno.

¹⁴Dolžnik sem, tako Grkom kakor barbarom, tako modrim kakor neumnim,
¹⁵zato sem pripravljen, kar zadeva mene, ponesti evangelij tudi vam, ki živite v Rimu.

Moč evangelija

¹⁶Ne sramujem se evangelija, saj je vendar Božja moč v rešitev vsakomur, ki veruje, najprej Judu in potem Grku.

¹⁷V njem se namreč razodeva Božja pravičnost, iz vere v vero, kakor je zapisano: Pravični bo živel iz vere.

Krivda človeštva

¹⁸Božja jeza se namreč razodeva iz nebes nad vsakršno brezbožnostjo in krivičnostjo ljudi, ki s svojo krivičnostjo dušijo resnico.

¹⁹Saj jim je to, kar je mogoče spoznati o Bogu, očitno: sam Bog jim je namreč to razodel.

²⁰Kajti od stvarjenja sveta naprej je mogoče to, kar je v njem nevidno, z umom zreti po ustvarjenih bitjih: njegovo večno mogočnost in božanskost. Zato so ti ljudje neopravičljivi.

²¹Čeprav so namreč Boga spoznali, ga niso kot Boga slavili ali se mu zahvaljevali, marveč so postali v svojih mislih prazni in nespametno srce jim je otemnelo.

²²Domišljali so si, da so modri, pa so ponoreli

²³in veličastvo neminljivega Boga zamenjali z upodobitvami minljivega človeka in ptic, četveronožcev in plazilcev.

²⁴Zato jih je Bog prepustil poželenjem njihovih src, v nečistost, tako da so sami skrunili svoja telesa.

²⁵Božjo resnico so zamenjali z lažjo. Častili in oboževali so stvarstvo namesto Stvarnika, ki je slavljen na veke, amen.

²⁶Zaradi tega jih je Bog prepustil sramotnim strastem. Njihove ženske so namreč zamenjale naravno občevanje s protinaravnim,

²⁷podobno so tudi moški opustili naravno občevanje z žensko in se v svojem poželenju vneli drug do drugega. Moški so počenjali nespodobnosti z moškimi in tako sami na sebi prejemali povračilo, ustrezno svoji zablodi.

²⁸In ker se jim ni zdelo vredno, da bi živeli skladno s svojim spoznanjem Boga, jih je Bog prepustil njihovemumu, ki ni prestal preizkušnje, tako da počenjajo, kar se ne spodobi.

²⁹Polni so vsakršne krivičnosti, zlobnosti, lakomnosti, hudobije. Zvrhani so nevoščljivosti, ubijanja, prepirljivosti, zvijačnosti, zlohotnosti. Hujskači so,

³⁰obrekljivci, Bogu sovražni, objestneži, domišljavci, bahači, iznajdljivi v hudobiji, neposlušni staršem,

³¹brez pameti, brez zvestobe, brez srca, brez usmiljenja.

³²Čeprav poznajo Božji zakon, po katerem so tisti, ki delajo takšne stvari, vredni smrti, jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrjujejo.

Rimljanom 2

Pravična Božja sodba

¹Zato si neopravičljiv, o človek, ki sodiš, kdor koli že si. Kajti s tem, ko sodiš drugega, obsojaš sam sebe; saj ti, ki sodiš, delaš isto.

²Vemo pa, da Bog v skladu z resnico izvaja svojo sodbo nad tistimi, ki počenjajo takšne stvari.

³Mar misliš, o človek, ki sodiš tiste, ki počenjajo takšne stvari, pa jih tudi sam počenjaš, da boš ubežal Božji sodbi?

⁴Ali mar preziraš bogastvo njegove dobrote, potrpežljivosti in prizanesljivosti, ne da bi vedel, da te Bog s svojo dobroto navaja k spreobrnjenju?

⁵Toda s svojo zakrknjenostjo in z nespreobrnjenim srcem si nakopavaš srd za dan jeze in razodetja Božje pravične jeze.

⁶On bo vsakemu povrnil po njegovih delih,

⁷in sicer z večnim življenjem tistim, ki z vztrajanjem v dobrih delih iščejo slavo, čast in nesmrtnost;

⁸z jezo in srdom pa tistim, ki so sebični in ne sledijo resnici, ampak se pokoravajo krivici.

⁹Stiska in bridkost naj se zgrneta nad dušo vsakega človeka, ki dela zlo, najprej nad Juda, potem nad Grka;

¹⁰slava, čast in mir pa nad vsakogar, ki dela dobro, najprej nad Juda, potem nad Grka.

¹¹Kajti Bog ne gleda na osebo.

¹²Vsi, ki so grešili brez postave, se bodo tudi pogubili brez postave; in vsi, ki so grešili pod postavo, bodo sojeni po postavi.

¹³Pred Bogom namreč niso pravični tisti, ki postavo slišijo, ampak bodo opravičeni tisti, ki postavo izpolnjujejo.

¹⁴Kajti kadar pogani, ki nimajo postave, po naravi izpolnjujejo to, kar velewa postava, so sami sebi postava, čeprav so brez postave.

¹⁵Ti dokazujejo, da je delo postave zapisano v njihovih srcih: o tem pričuje tudi njihova vest in misli, ki se medsebojno obtožujejo ali pa zagovarjajo.

¹⁶To se bo pokazalo na dan, ko bo Bog v skladu z mojim evangelijem po Kristusu Jezusu sodil temu, kar se skriva v ljudeh.

Judje in postava

¹⁷Če pa se ti imenuješ Jud, če se brezskrbno opiraš na postavo, če se ponašaš z Bogom

¹⁸in poznaš njegovo voljo, če poučen o postavi znaš razločevati, kaj je boljše,

¹⁹če si prepričan, da si vodnik slepim, luč tistim, ki so v temi,

²⁰vzgojitelj neumnih, učitelj nedoraslih, ker imaš v postavi utelešenje spoznanja in resnice,

²¹če torej poučuješ druge, kako to, da ne poučiš sam sebe? Kako to, da oznanjaš: »Ne kradi«, pa kradeš?

²²Da praviš: »Ne prešuštvuj«, pa prešuštvuješ? Da s studom zavračaš malike, obenem pa ropaš svetišča?

²³Da se ponašaš s postavo, pa žališ Boga s kršenjem postave?

²⁴Kajti zaradi vas se preklinja Božje ime med pogani, kakor je pisano.

²⁵Obreza je namreč v korist, če izpolnjuješ postavo; če pa postavo prelamljaš, tvoja obreza postane neobreza.

²⁶Če se torej neobrezani drži tega, kar predpisuje postava, mar ne bo njegova neobreza veljala za obrezo?

²⁷In tisti, ki je po naravi neobrezan, pa izpolnjuje postavo, bo sodil tebe, ki kršiš postavo kljub črki in obrezi.

²⁸Jud namreč ni tisti, ki je to v očitnem, pa tudi obreza ni tista, ki je to v očitnem, v mesu;

²⁹ampak Jud je tisti, ki je to na skrivnem, in obreza je obreza srca, po duhu in ne po črki. Priznanja ne dobiva od ljudi, temveč od Boga.

Rimljanom 3

¹V čem je torej prednost Judov? Ali kakšna je korist obreze?

²Velika, in sicer vsestransko. Najprej zato, ker so jim bile zaupane Božje besede.

³Kaj zato, če nekateri niso verovali? Bo mar njihova nevera uničila Božjo zvestobo?

⁴Nikakor ne. Naj se rajši pokaže, da je Bog resničen, vsak človek pa lažniv, kakor je pisano: Da se izkažeš pravičnega v svojih besedah in zmagaš, kadar te sodijo.

⁵Kaj pa bomo rekli, če se ob naši krivičnosti še bolj pokaže Božja pravičnost? Morda to, da je Bog krivičen, ko nas udarja s svojo jezo? Govorim pač po človeško.

⁶Nikakor ne! Kajti kako naj bi sicer Bog sodil svet?

⁷Če pa se je Božja resnica povečala zaradi moje laži, v njegovo slavo, le kako me zadeva obsodba, da sem grešnik?

⁸Ali naj bi počenjali zlo, da bi iz tega prišlo dobro, kakor nam obrekljivo podtikajo nekateri? Obsodba takih je pravična.

Nihče ni pravičen

⁹Kaj torej? Smo mar mi na boljšem? Nikakor ne! Saj smo pravkar obtožili vse, Jude in Grke, da so v oblasti greha,

¹⁰kakor je pisano: Ni pravičnega, niti enega,

¹¹ni razumnega, ni ga, ki bi iskal Boga.

¹²Vsi so zablodili, vsi skupaj so se izpridili; ni ga, ki bi delal dobro, ni ga, niti enega.

¹³Odprt grob je njihovo grlo, s svojimi jeziki pletejo zvijače, gadji strup je pod njihovimi ustnicami,

¹⁴njihova usta so polna kletev in grenkobe.

¹⁵Hitre so njihove noge, da bi prelili kri,

¹⁶uničenje in beda je na njihovih potih.

¹⁷Poti miru niso spoznali,

¹⁸ni strahu Božjega pred njihovimi očmi.

¹⁹Vemo pa: kar koli govori postava, govori tistim, ki so pod postavo, da bi vsak jezik umolknil in bi se ves svet priznal krivega pred Bogom.

²⁰Kajti noben človek se ne bo opravičil pred njim z deli postave, kajti postava nam le omogoča, da spoznamo greh.

Opravičenje po veri

²¹Zdaj pa se je brez postave pokazala Božja pravičnost, o kateri pričujejo postava in preroki.

²²Božja pravičnost se daje po veri v Jezusa Kristusa, in sicer vsem, ki verujejo. Ni namreč nobene razlike:

²³saj so vsi grešili in so brez Božje slave,

²⁴opravičeni pa so zastonj po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu.

²⁵⁻²⁶Njega je Bog javno določil, da bi bil s svojo krvjo orodje sprave, h kateri prideš po veri. S tem je hotel pokazati svojo pravičnost, tako je v svoji potrpežljivosti odpustil prej storjene grehe. Hotel je pokazati svojo pravičnost v sedanjem času, da je namreč sam pravičen in da opravičuje tistega, ki veruje v Jezusa.

²⁷Kje je torej razlog za ponašanje? Ni ga. Po kakšni postavi? Po delih? Ne, temveč po postavi vere.

²⁸Menimo namreč, da človek doseže opravičenje po veri, brez del postave.

²⁹Je morda Bog samo Bog Judov? Ali ni tudi Bog poganov? Gotovo, tudi Bog poganov.

³⁰Saj je en sam Bog, ki bo obrezane opravičil iz vere, neobrezane pa po veri.

³¹Mar potemtakem z vero razveljavljamo postavo? Nikakor, ampak postavo uveljavljamo.

Rimljanom 4

Abrahamov zgled

¹Kaj bomo torej rekli, da je dosegel Abraham, naš praoče, po mesu?

²Če je bil namreč Abraham opravičen po delih, se ima s čim ponašati. Vendar ne pred Bogom.

³Kaj namreč pravi Pismo? Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost.

⁴Kdor dela, temu se plačilo ne daje po milosti, ampak kot dolžno izplačilo.

⁵Kdor pa ne opravlja del, ampak veruje v tistega, ki opravičuje brezbožneža, temu se njegova vera šteje v pravičnost.

⁶Tako tudi David blagruje človeka, ki mu Bog prišteva pravičnost brez del:

⁷Blagor tistim, ki so jim nepostavnosti odpuščene in so jim grehi pokriti;

⁸blagor človeku, ki mu Gospod ne prišteva greha.

⁹Se torej blagrovanje nanaša na tistega, ki je obrezan, ali tudi na tistega, ki je neobrezan? Pravimo namreč: Vera je bila Abrahamu šteta v pravičnost.

¹⁰Kako mu je bila torej prišteta? Ko je bil obrezan ali ko je bil neobrezan? Ne, ko je bil obrezan, temveč ko je bil neobrezan.

¹¹Saj je znamenje obreze dobil kot pečat pravičnosti iz vere, ki jo je imel, ko je bil še neobrezan. To pa zato, da bi postal oče vseh neobrezanih, ki verujejo, da bi se pravičnost prištela tudi njim.

¹²Obenem pa naj bi postal tudi oče obrezanih, in sicer tistih, ki niso samo obrezani, temveč tudi hodijo po stopinjah vere, ki jo je imel naš oče Abraham, preden je bil obrezan.

Obljubo je Abraham prejel po veri

¹³Kajti obljuba, ki je bila dana Abrahamu ali njegovemu potomstvu, da bodo dediči sveta, ni bila dana po postavi, ampak po pravičnosti, ki izvira iz vere.

¹⁴Če bi namreč postali dediči tisti, ki se sklicujejo na postavo, bi se vera izvotlila, obljuba pa bi bila brez učinka.

¹⁵Kajti postava povzroča jezo. Kjer pa ni postave, tudi ni prestopka.

¹⁶Potemtakem postajamo dediči po veri, tako da je dedovanje iz milosti in da je obljuba zagotovljena vsemu potomstvu, ne samo tistemu, ki izvira iz postave, ampak tudi tistemu, ki izvira iz vere Abrahama, ki je oče nas vseh,

¹⁷kakor je pisano: Postavil sem te za očeta mnogih narodov, pred Bogom, kateremu je verjel, in ki oživlja mrtve in kliče v bivanje stvari, ki jih ni.

¹⁸Na osnovi upanja je proti upanju veroval, da bo postal oče mnogih narodov, kakor je bilo rečeno: Takó bo s tvojim potomstvom.

¹⁹In vera se mu ni omajala, čeprav je videl, da mu je telo že zamrlo, saj je imel nekako sto let, in da je Sari naročje omrtvelo.

²⁰Ob Božji obljubi ni podvomil v neveri, marveč se je v svoji veri še okrepil in izkazal čast Bogu,

²¹popolnoma prepričan, da more Bog to, kar je obljubil, tudi uresničiti.

²²Zato mu je tudi bilo to šteto v pravičnost.

²³To, da mu je bilo šteto, pa ni bilo zapisano samo zaradi njega,

²⁴temveč tudi zaradi nas. Saj bo šteto tudi nam, ker verujemo vanj, ki je obudil od mrtvih Jezusa, našega Gospoda:

²⁵on je bil izročen v smrt zaradi naših prestopkov in je bil obujen zaradi našega opravičenja.

Rimljanom 5

Sadovi opravičenja

¹Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu,

²po katerem se nam je tudi po veriodprl dostop v to milost, v kateri stojimo in se ponášamo z upanjem na Božjo slavo.

³Pa ne samo to, ampak se celo ponášamo s stiskami, saj vemo, da stiska rodi potrpljenje,

⁴potrpljenje preizkušénost, preizkušénost upanje.

⁵Upanje pa ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.

⁶Kajti ko smo bili še slabotni, je Kristus v času, ki je bil za to določen, umrl za brezbožne.

⁷Težkó namreč, da bi kdo umiral za pravičnega: morda bi si kdo še upal umreti za dobrega.

⁸Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki.

⁹Veliko bolj bomo torej po njem rešeni jeze zdaj, ko smo opravičeni z njegovo krvjo.

¹⁰Kajti če smo se po smrti njegovega Sina spravili z Bogom, ko smo bili še sovražniki, bomo veliko bolj rešeni po njegovem življenju, odkar smo prišli do sprave.

¹¹Pa ne samo to, ampak se celo ponašamo v Bogu po našem Gospodu Jezusu Kristusu, po katerem smo zdaj dosegli spravo.

Adam in Kristus

¹²Kakor je torej po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt in je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili ...;

¹³greh je bil namreč na svetu, preden je nastopila postava. In čeprav se greh ne prišteva, če ni postave,

¹⁴je vendar od Adama do Mojzesa smrt kraljevala tudi nad tistimi, ki se niso pregrešili podobno kakor Adam. On pa je podoba njega, ki je imel priti.

¹⁵Vendar pa z milostnim darom ni tako kakor s prestopkom. Če so namreč zaradi prestopka enega umrli mnogi, sta se v veliko večji meri razlila na mnoge Božja milost in dar, po milosti enega človeka, Jezusa Kristusa.

¹⁶Z darom pa ni kakor z grehom enega človeka: sodba, ki je izhajala iz enega, je privedla do obsodbe, medtem ko je milostni dar, ki je prišel po mnogih prestopkih, privedel do opravičenja.

¹⁷Kajti če je smrt zaradi enega prestopka zakraljevala po enem, bodo tisti, ki prejemajo obilje milosti in daru pravičnosti, toliko bolj kraljevali v življenju po enem, Jezusu Kristusu.

¹⁸Kakor se je torej po prestopku enega človeka zgrnila obsodba na vse ljudi, tako tudi zaradi pravičnega dejanja enega prihaja na vse ljudi opravičenje, ki daje življenje.

¹⁹Kakor so namreč zaradi neposlušnosti enega človeka mnogi postali grešniki, tako bodo tudi zaradi poslušnosti enega mnogi postali pravični.

²⁰Postava pa je nastopila zato, da bi se prestopki pomnožili. Toda kjer se je pomnožil greh, se je še veliko bolj pomnožila milost,

²¹da bi prav tako, kakor je greh kraljeval s smrtjo, po našem Gospodu Jezusu Kristusu milost kraljevala s pravičnostjo za večno življenje.

Rimljanom 6

Umreti grehu in živeti v Kristusu

¹Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost?

²Nikakor ne. Le kako bomo mi, ki smo odmrli grehu, mogli še živeti v njem?

³Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt?

⁴S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopili na pot novosti življenja.

⁵Če smo namreč z njim zraščeni v podobnosti njegove smrti, bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja.

⁶Vemo, da je bil naš stari človek križan z njim vred, da bi bilo telo greha uničeno in da bi mi več ne hlapčevali grehu.

⁷Kajti kdor je umrl, je opravičen greha.

⁸Če pa smo s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli,

⁹saj vemo, da Kristus, potem ko je bil obujen od mrtvih, več ne umre; smrt nad njim nima več oblasti.

¹⁰Kajti kar je umrlo, je umrlo zaradi greha enkrat za vselej, kar pa živi, živi Bogu.

¹¹Tako tudi vi: mislite, da ste mrtvi za greh, a da živite za Boga, v Kristusu Jezusu.

¹²Zato naj v vašem umrljivem telesu ne kraljuje greh, tako da bi se vdajali njegovim poželenjem.

¹³Ne izročajte svojih udov grehu, da bi ti postali orodje krivičnosti, ampak izročite sebe Bogu kot ljudje, ki so prešli od smrti v življenje, svoje ude pa izročite Bogu, da postanejo orodje pravičnosti.

¹⁴Kajti greh ne bo več gospodoval nad vami, saj niste pod postavo, ampak pod milostjo.

Sužnji pravičnosti

¹⁵Kaj torej? Naj mar grešimo, ker nismo pod postavo, temveč pod milostjo? Nikakor!

¹⁶Ali ne veste: če se izročite komu kot sužnji, da bi mu bili pokorni, ste pač sužnji tistega, ki se mu pokoravate; bodisi greha, ki pelje v smrt, bodisi pokorščine, ki pelje v pravičnost.

¹⁷Zahvalimo se Bogu, ker ste bili sužnji greha, pa ste iz srca postali pokorni podobi nauka, ki vam je bil posredovan.

¹⁸Osvobodili ste se greha in postali sužnji pravičnosti.

¹⁹Zaradi šibkosti vašega mesa govorim pač po človeško. Kakor ste torej usužnjili svoje ude nečistosti in nepostavnosti, da bi živeli v nepostavnosti, tako usužnjite svoje ude pravičnosti za posvečenje.

²⁰Kajti ko ste bili sužnji greha, ste bili svobodni v svojem razmerju do pravičnosti.

²¹Toda kakšen sad ste imeli takrat od dejanj, ki se jih zdaj sramujete? Saj je njihov konec smrt.

²²Zdaj pa, ko ste se osvobodili greha in ste postali sužnji Bogu, pobirate sad, ki vam je v posvečenje, konec tega pa je večno življenje.

²³Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.

Rimljanom 7

Primerjava z zakonsko zvezo

¹Ali ne veste, bratje – govorim namreč ljudem, ki poznajo postavo –, da ima postava oblast nad človekom samo, dokler je živ?

²Poročena žena je namreč po postavi vezana na moža, dokler ta živi; če pa mož umre, je oproščena postave glede moža.

³Če torej gre z drugim moškim, dokler njen mož živi, bo veljala za prešušnico; če pa ji mož umre, je oproščena postave, tako da ni prešušnica, če gre z drugim moškim.

⁴Prav tako ste tudi vi, bratje moji, bili po Kristusovem telesu usmrčeni glede na postavo, da bi pripadli nekomu drugemu, namreč njemu, ki je bil obujen od mrtvih, tako da bi mi obrodili sadove za Boga.

⁵Ko smo bili namreč v mesu, so strasti grehov prek postave delovale po naših udih, da smo obrodili sadove za smrt.

⁶Zdaj pa smo bili oproščeni postave in smo odmrli temu, kar nas je vklepalo, tako da služimo v novosti Duha in ne v postaranosti črke.

Notranji boj

⁷Kaj bomo torej rekli? Je mar postava greh? Nikakor ne! Vendar greha nisem spoznal razen prek postave, saj tudi za poželenje ne bi vedel, ko postava ne bi govorila: Ne požêli!

⁸Ob tej zapovedi je greh sprostil v meni vsakršno poželenje; kajti brez postave je greh mrtev.

⁹Nekoč sem živel brez postave. Ko pa je prišla zapoved, je greh oživel

¹⁰in jaz sem umrl; izkazalo se je, da je zapoved, ki naj bi mi bila v življenje, bila v smrt.

¹¹Greh, ki je po zapovedi dobil povod, me je namreč prevaral in me prek nje usmrtil.

¹²Tako je torej postava svéta in zapoved je svéta, pravična in dobra.

¹³Je torej to, kar je dobro, postalo zame smrt? Nikakor ne. Pač pa greh; da bi se izkazal kot greh, mi je po tem, kar je dobro, povzročil smrt. Prek zapovedi naj bi se greh pokazal v svoji čezmerni grešnosti.

¹⁴Vemo namreč, da je postava duhovna, medtem ko sem jaz mesen, prodan grehu.

¹⁵Saj ne razumem niti tega, kar delam: ne delam namreč tega, kar hočem, temveč počenjam to, kar sovražim.

¹⁶Če pa počenjam to, česar nočem, priznavam, da je postava dobra.

¹⁷Potemtakem tega ne počenjam več jaz, ampak greh, ki prebiva v meni.

¹⁸Vem namreč, da v meni, hočem reči v mojem mesu, ni nič dobrega; kajti dobro hoteti je sicer v moji môči, dobro delati pa ni.

¹⁹Ne delam namreč dobrega, ki ga hočem, marveč delam zlo, ki ga nočem.

²⁰Če pa delam to, česar nočem, tega ne počenjam več jaz, ampak greh, ki prebiva v meni.

²¹V sebi torej odkrivam tole postavo: kadar hočem delati dobro, se mi ponuja zlo.

²²Kot notranji človek namreč z veseljem soglašam z Božjo postavo,

²³v svojih udih pa vidim drugo postavo, ki se bojuje proti postavi mojega uma in me usužnjuje postavi greha, ki je v mojih udih.

²⁴Jaz nesrečnež! Kdo me bo rešil telesa te smrti?

²⁵Zahvaljen bodi Bog po Jezusu Kristusu, našem Gospodu. Potemtakem z umom služim Božji postavi, z mesom pa postavi greha.

Rimljanom 8

Življenje po Duhu

¹Zdaj ni torej nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu.

²Kajti postava Duha življenja v Kristusu Jezusu te je osvobodila postave greha in smrti.

³Kar je bilo namreč nemogoče postavi, ker je bila zaradi mesa brez moči, je uresničil Bog s tem, da je poslal svojega Sina v podobi grešnega mesa; da bi premagal greh, je obsodil greh v mesu.

⁴Zapovedi postave naj bi se tako izpolnile v nas, ki ne živimo po mesu, ampak po Duhu.

⁵Kajti tisti, ki so po mesu, mislijo na to, kar je meseno; tisti pa, ki so po Duhu, mislijo na to, kar je duhovno.

⁶Toda meseno mišljenje je smrt, duhovno mišljenje pa življenje in mir.

⁷Kajti meseno mišljenje je sovraštvo do Boga, ker se ne podreja Božji postavi in se podrejati tudi ne more.

⁸Tisti, ki živijo po mesu, ne morejo biti všeč Bogu.

⁹Vi pa niste v mesu, ampak v Duhu, če le prebiva v vas Božji Duh. In če kdo nima Kristusovega Duha, ni njegov.

¹⁰Če pa je v vas Kristus, je telo sicer mrtvo zaradi greha, duh pa je življenje zaradi pravičnosti.

¹¹In če prebiva v vas Duh njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, bo on, ki je obudil Kristusa od mrtvih, po svojem Duhu, ki prebiva v vas, priklical v življenje tudi vaša umrljiva telesa.

¹²Potemtakem, bratje, nismo dolžniki mesu, da bi živeli po mesu.

¹³Če namreč živite po mesu, boste umrli, če pa z Duhom morite dela telesa, boste živeli.

¹⁴Kajti vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so Božji sinovi.

¹⁵Saj niste prejeli duha suženjstva, da bi spet zapadli v strah, ampak ste prejeli duha posinovljenja, v katerem kličemo: »Aba, Oče!«

¹⁶Sam Duh pričuje našemu duhu, da smo Božji otroci.

¹⁷In če smo otroci, smo tudi dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom, če le trpimo z njim, da bomo z njim tudi poveljani.

Prihodnja slava

¹⁸Mislim namreč, da se trpljenje sedanjega časa ne dá primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas.

¹⁹Kajti stvarstvo nestrpno hrepeni po razodetju Božjih sinov.

²⁰Stvarstvo je bilo namreč podvrženo ničevosti, in sicer ne po svoji volji, ampak zaradi njega, ki ga je podvrgel, v upanju,

²¹da se bo tudi stvarstvo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo slave Božjih otrok.

²²Saj vemo, da celotno stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine.

²³Pa ne samo ono: tudi mi, ki imamo prvine Duha, tudi mi zdihujemo sami v sebi, ko željno pričakujemo posinovljenje, odrešenje svojega telesa.

²⁴Odrešeni smo bili namreč v upanju; upanje, ki ga gledamo, pa ni več upanje – kdo bo namreč upal to, kar že vidi?

²⁵Če pa upamo to, česar ne vidimo, pričakujemo to s potrpežljivostjo.

²⁶Prav tako tudi Duh prihaja na pomoč naši slabotnosti. Saj niti ne vemo, kako je treba za kaj moliti, toda sam Duh posreduje za nas z neizrekljivimi vzdihmi.

²⁷In on, ki preiskuje srca, ve, kaj je mišljenje Duha, saj Duh posreduje za svete, v skladu z Božjo voljo.

²⁸Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu.

²⁹Kajti tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo skladni s podobo njegovega Sina, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati.

³⁰Tiste, ki jih je vnaprej določil, je tudi poklical; in tiste, ki jih je poklical, je tudi opravičil; tiste pa, ki jih je opravičil, je tudi poveličal.

Hvalnica Božji ljubezni

³¹Kaj bomo torej rekli k vsemu temu? Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?

³²On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril?

³³Kdo bo obtoževal Božje izvoljence? Bog opravičuje!

³⁴Kdo bo obsojal? Kristus Jezus, ki je umrl, še več, ki je bil obujen od mrtvih in sedi na Božji desnici ter posreduje za nas?

³⁵Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota, nagota ali nevarnost ali meč?

³⁶Prav kakor je pisano: Zaradi tebe nas ves dan pobijajo, imajo nas za klavne ovce.

³⁷Toda v vseh teh preizkušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil.

³⁸Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanjost ne prihodnost, ne moči,

³⁹ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.

Rimljanom 9

Bog je izvolil Izraelce

¹Govorim resnico v Kristusu, ne lažem, moja vest mi je priča v Svetem Duhu:

²v svojem srcu nosim veliko žalost in nenehno bolečino.

³Kajti želel bi biti sam preklet in ločen od Kristusa v prid svojim bratom, ki so moji rojaki po mesu.

⁴Oni so Izraelci. Njim pripadajo posinovljenje in slava, zaveze in zakonodaja, bogoslužje in obljube;

⁵njihovi so očaki in iz njih po mesu izhaja Kristus, Bog, ki je nad vsem, slavljen na veke, amen.

⁶Vendar pa Božja beseda ni odpovedala. Saj niso Izraelci vsi, ki so se rodili iz Izraela.

⁷In tisti, ki so potomci Abrahama, niso vsi otroci. Ampak: Po Izaku se ti bo imenovalo potomstvo.

⁸To se pravi: za Božje otroke ne veljajo otroci po mesu, marveč se štejejo za potomstvo otroci po obljubi.

⁹Obljuba se namreč glasi takole: Ob tem času bom prišel in Sara bo imela sina.

¹⁰Pa ne samo to, tudi Rebeka je zanosila z enim možem, z našim očetom Izakom.

¹¹Njena otroka se še nista rodila in še nista naredila nič dobrega ali slabega, ko ji je bilo rečeno – da bi ostal Božji načrt po izvolitvi,

¹²ker se ne opira na dela, ampak nanj, ki kliče: Starejši bo služil mlajšemu,

¹³kakor je pisano: Jakoba sem ljubil, Ezava pa sovražil.

¹⁴Kaj bomo torej rekli? Je mar pri Bogu krivica? Nikakor ne!

¹⁵Saj pravi Mojzesu: Usmilil se bom, kogar se usmilim, in milosrčen bom, s komer sem milosrčen.

¹⁶Torej ni odvisno od tistega, ki hoče, niti od tistega, ki teče, ampak od Boga, ki izkazuje usmiljenje.

¹⁷Saj pravi Pismo faraonu: Prav zato sem te obudil, da na tebi pokažem svojo moč in da se moje ime razglasi po vsej zemlji.

¹⁸Bog se torej usmili, kogar se hoče, in zakrkne, kogar hoče.

Božja jeza in usmiljenje

¹⁹Vendar mi boš lahko rekel: »Zakaj torej še graja? Kajti kdo se more upirati njegovi volji?«

²⁰O človek, kdo si vendar ti, da bi se prerekal z Bogom? Bo mar lončenina rekla tistemu, ki jo je naredil: »Zakaj si me naredil takšno?«

²¹Mar lončar ne razpolaga z glino tako, da lahko iz iste mešanice naredi eno posodo v čast, drugo v nečast?

²²Bog pa, ki je hotel pokazati svojo jezo in razodeti svojo mogočnost, je z veliko potrpežljivostjo prenašal posode jeze, že pripravljene za pogubljenje,

²³da bi razodel bogastvo svoje slave posodam usmiljenja, ki jih je vnaprej določil za slavo,

²⁴se pravi nam, ki nas je poklical ne samo izmed Judov, ampak tudi izmed poganov.

²⁵Tako pravi tudi pri Ozeju: Ljudstvo, ki ni moje, bom imenoval svoje ljudstvo, in njo, ki ni ljubljena, ljubljeno.

²⁶In zgodilo se bo: na kraju, kjer jim je bilo rečeno: »Niste moje ljudstvo,« tam se bodo imenovali sinovi živega Boga.

²⁷In glede Izraela kliče Izaija: Tudi če bi bilo število Izraelovih sinov kakor peska ob morju, se bo rešil samo ostanek;

²⁸kajti Gospod bo temeljito in naglo uresničil svojo besedo na zemlji.

²⁹In kakor je napovedal Izaija: Ko bi nam Gospod nad vojskami ne zapustil potomstva, bi postali kakor Sódoma in Gomóri bi bili podobni.

Izrael in evangelij

³⁰Kaj bomo torej rekli? Pogani, ki niso iskali pravičnosti, so pravičnost dosegli, namreč tisto pravičnost, ki je iz vere.

³¹Izrael pa, ki je iskal postavo pravičnosti, ni prišel do tega.

³²Zakaj ne? Zato, ker pravičnosti ni pričakoval iz vere, temveč je mislil, da jo bo dosegel iz del. Tako so zadeli ob kamen spotike,

³³kakor je pisano: Glej, na Sionu postavim kamen spotike in skalo pohujšanja; in kdor veruje vanj, ne bo osramočen.

Rimljanom 10

¹Bratje, hrepenenje mojega srca in moja prošnja k Bogu veljata njim, da bi se rešili.

²Saj jim priznam, da so goreči za Božjo stvar, le da to ni po pravem spoznanju.

³Ker namreč niso poznali Božje pravičnosti in so skušali uveljaviti svojo, se niso podredili Božji pravičnosti.

⁴Kajti konec postave je Kristus, v pravičnost vsakomur, ki veruje.

Odrešenje za vse

⁵Mojzes namreč piše o pravičnosti, ki je iz postave: Človek, ki to izpolnjuje, bo živel od tega.

⁶Toda pravičnost, ki je iz vere, pravi takole: Ne govôri v svojem srcu: »Kdo se bo povzpел v nebеса?« To pomeni pripeljati dol Kristusa.

⁷Ali: »Kdo se bo spustil v brezno?« To pomeni pripeljati Kristusa nazaj od mrtvih.

⁸Kaj torej pravi? Blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu; namreč beseda vere, ki jo oznanjamo.

⁹Kajti če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen.

¹⁰S srcem namreč verujemo, in tako smo deležni pravičnosti, z usti pa izpovedujemo vero, in tako smo deležni odrešenja.

¹¹Saj pravi Pismo: Kdor koli vanj veruje, ne bo osramočen.

¹²Ni namreč razločka med Judom in Grkom, kajti isti je Gospod vseh, bogat za vse, ki ga kličejo.

¹³In res: Kdor koli bo klical Gospodovo ime, bo rešen.

¹⁴Toda kako naj ga kličejo, če niso verovali vanj? In kako naj verujejo, če niso slišali o njem? In kako naj slišijo o njem, če ni oznanjevalca?

¹⁵In kako naj oznanjajo, če niso bili poslani? Kakor je pisano: Kako lepe so noge tistih, ki prinašajo veselo oznanilo o dobrih rečeh!

¹⁶Toda evangeliju niso bili vsi poslušni. Izaija namreč pravi: Gospod, kdo je veroval našemu oznanjevanju?

¹⁷Potemtakem je vera iz oznanjevanja, oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi.

¹⁸Sprašujem: mar niso slišali? O, pač! Po vsej zemlji se je razlegal njihov glas in do koncev sveta njihove besede.

¹⁹Vendar sprašujem: morda Izrael ni razumel? Mojzes je prvi, ki pravi: Storil bom, da boste ljubosumni na tiste, ki niso narod, z nespametnim narodom vas bom razjezil.

²⁰Izaija si celo upa reči: Našli so me tisti, ki me niso iskali, razodel sem se njim, ki niso spraševali po meni.

²¹O Izraelu pa pravi: Ves dan sem iztegoval svoje roke proti neposlušnemu in upornemu ljudstvu.

Rimljanom 11

Izraelov ostanek

¹Vprašam torej: je mar Bog zavrgel svoje ljudstvo? Nikakor! Saj sem tudi jaz Izraelec, Abrahamov potomec, iz Benjaminovega rodu.

²Bog ni zavrgel svojega ljudstva, ki ga je vnaprej spoznal. Ali mar ne veste, kaj pravi Pismo na tistem mestu, kjer Elija kliče Boga proti Izraelu?

³ Gospod, pobili so tvoje preroke, razkopali so tvoje oltarje; jaz sem edini ostal, in še meni strežejo po življenju.

⁴Toda kaj mu odgovori Božji glas? Prihranil sem si sedem tisoč mož, ki niso upognili kolen pred Báalom.

⁵Prav tako tudi v sedanjem času obstaja ostanek, odbran po milosti.

⁶Če pa je po milosti, ni več po delih, sicer milost ne bi bila več milost.

⁷Kaj naj rečemo? Izrael ni dobil tega, kar je iskal, ampak so to dobili izvoljenci. Vsi drugi pa so se zakrknili,

⁸kakor je pisano: Bog jim je dal duha omrtvelosti: oči, da ne bi videli, ter ušesa, da ne bi slišali, vse do današnjega dne.

⁹David pa pravi: Njihova miza naj postane zanka in past, spotika in povračilo zanje.

¹⁰Naj jim otemniijo oči, da ne bodo videli, in njihov hrbet za zmeraj upogni!

Rešitev poganov

¹¹Sprašujem torej: so se mar spotaknili zato, da bi padli? Nikakor ne! Vendar je zaradi njihovega padca odrešenje prešlo k poganom, da bi vzbudilo njihovo ljubosumnost.

¹²Če pa je njihov padec postal bogastvo za svet in njihovo pomanjšanje bogastvo za pogane, kaj bo šele prinesla njihova polnost!

¹³Vam, poganom, pa pravim: kolikor sem apostol za pogane, častno izpolnjujem svojo službo,

¹⁴da vzbudim ljubosumnost svojih rojakov in rešim vsaj nekatere izmed njih.

¹⁵Kajti če je njihovo zavrženje sprava za svet, kaj bo šele njihovo ponovno sprejetje? Mar ne življenje iz mrtvih?

¹⁶Če je sveto testo, darovano kot prvina, bo sveto vse testo; in če je korenina svéta, bodo svete tudi veje.

¹⁷Če pa so bile nekatere veje odlomljene in si bil ti, divja oljka, vcepljen na njihovo mesto in si postal deležen mastnosti oljčne korenine,

¹⁸se ne prevzemaj na račun vej. Če pa se prevzemaš, vedi, da ne nosiš ti korenine, ampak korenina nosi tebe.

¹⁹Gotovo boš rekel: »Vej so bile odlomljene zato, da bi bil jaz vcepljen.«

²⁰Pravilno: toda odlomljene so bile zaradi nevere, ti pa stojiš zaradi vere. Zato se ne prepuščaj domišljavosti, ampak se boj!

²¹Če namreč Bog ni prizanesel naravnim vejam, tudi tebi ne bo prizanesel.

²²Poglej torej Božjo dobroto in strogost: strogost do tistih, ki so padli, dobroto pa do tebe, če boš vztrajal v dobroti, sicer boš tudi ti odsekan.

²³Pa tudi oni bodo vcepljeni, če ne bodo vztrajali v svoji neveri, saj ima Bog moč, da jih ponovno vcepi.

²⁴Če si bil torej ti odsekan z divje oljke, ki si ji po naravi pripadal, in bil proti naravi vcepljen na žlahtno oljko, koliko bolj bodo ti, ki so iste narave, vcepljeni na lastno oljko!

Izraelovo spreobrnjenje

²⁵Nočem namreč, bratje, da ne bi vedeli te skrivnosti, da se ne bi imeli za razumne: del Izraela se je zakrknil, dokler ne pristopi k veri polnost poganov.

²⁶In tako bo rešen ves Izrael, kakor je pisano: S Siona bo prišel Rešitelj, odvrnil bo brezbožnost od Jakoba;

²⁷to bo moja zaveza z njimi, ko bom odvzel njihove grehe.

²⁸Glede na evangelij so sovražniki, in sicer v vaš prid, glede na izvolitev pa so ljubljeni, zaradi očetov;

²⁹kajti Bog se ne kesa svojih milostnih darov in svojega klica.

³⁰Kakor ste bili namreč vi nekoč Bogu neposlušni, zdaj pa ste zaradi njihove neposlušnosti dosegli usmiljenje,

³¹tako so zdaj tudi ti zaradi usmiljenja, ki ste ga bili deležni, postali neposlušni, da bi tudi oni prišli do usmiljenja.

³²Bog je namreč vse vklenil v neposlušnost, da bi vsem izkazal usmiljenje.

³³O globočina Božjega bogastva in modrosti in spoznanja! Kako nedoumljivi so njegovi sklepi in neizsledljiva njegova pota!

³⁴Kdo je namreč spoznal Gospodov um? Ali kdo mu je bil za svetovalca?

³⁵Ali kdo mu je prej kaj dal, da bi mu morali dati povračilo?

³⁶Kajti iz njega, po njem in zanj je vse: njemu slava na veke! Amen.

Rimljanom 12

Novo življenje v Kristusu

¹Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu všečno žrtev; to je vaše smiselno bogoslužje.

²In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.

³Sicer pa naročam po milosti, ki mi je dana, vsakomur izmed vas: ne imejte visokih misli, saj je to v nasprotju s tem, kar je treba misliti, ampak mislite na to, da boste premišljeni; vsak pač po meri vere, ki mu jo je Bog dal.

⁴Kajti kakor imamo v enem telesu mnogo delov, ti deli pa nimajo vsi istega delovanja,

⁵tako smo tudi mi, čeprav nas je več, eno telo v Kristusu, posamezni pa smo si deli med seboj.

⁶Imamo različne milostne darove, pač po milosti, ki nam je bila dana. Če ima kdo dar preroštva, naj ga uporablja v skladu z vero.

⁷Kdor ima dar služenja, naj ga uporablja za služenje. Kdor ima dar učenja, naj uči.

⁸Kdor ima dar spodbujanja, naj spodbuja. Kdor daje, naj daje širokosrčno. Kdor je predstojnik, naj ga odlikuje vestnost. Kdor izkazuje usmiljenje, naj to dela z veseljem.

Pravila krščanskega življenja

⁹Ljubezen naj bo brez hinavščine. Odklanjajte zlo, oklepajte pa se dobrega.

¹⁰Drug drugega ljubíte z bratovsko ljubeznijo. Tekmujte v medsebojnem spoštovanju.

¹¹Ne popuščajte v vnemi, temveč bodite goreči v duhu, služíte Gospodu.

¹²Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi,

¹³bodite soudeleženi v potrebah svetih, gojite gostoljubje.

¹⁴Blagoslavlajte tiste, ki vas preganjajo, blagoslavlajte in ne preklinjajte jih.

¹⁵Veselite se s tistimi, ki se veselijo, in jokajte s tistimi, ki jočejo.

¹⁶Drug o drugem imejte isto mišljenje, ne razmišljajte o visokih stvareh, marveč se prilagajajte skromnim. Ne imejte se v svojih očeh za pametne.

¹⁷Nikomur ne vračajte hudega s hudim. Pred vsemi ljudmi skušajte skrbeti za dobro.

¹⁸Če je mogoče, kolikor je odvisno od vas, živite v miru z vsemi ljudmi.

¹⁹Ne maščujte se na svojo roko, ljubi, ampak dajte prostor Božjijezi, saj je pisano: Moje je maščevanje, jaz bom povrnil, pravi Gospod.

²⁰Nasprotno: Če je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti; če je žejen, mu daj piti; če boš namreč delal tako, boš sipal žarečega oglja na njegovo glavo.

²¹Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj húdo z dobrim.

Rimljanom 13

Poslušnost oblastem

¹Vsak naj se podreja oblastem, ki so nad njim. Ni je namreč oblasti, ki ne bi bila od Boga. In te, ki so, so postavljene od Boga.

²Kdor se torej upira oblasti, se upira Božjemu redu. Tisti, ki se upirajo, pa si bodo nakopali obsodbo.

³Oblastnikov se namreč ni treba bati, kadar delamo dobro, ampak kadar delamo húdo. Hočeš, da ne bi imel strahu pred oblastjo? Delaj dobro, pa boš imel od nje priznanje.

⁴Oblast je namreč Božja služabnica tebi v dobro. Če pa delaš húdo, se boj! Ne nósi namreč meča zastonj; Božja služabnica je, ki se maščuje zavoljo jeze nad tistim, ki počenja húdo.

⁵Zato se je treba pokoravati, in sicer ne samo zaradi jeze, marveč tudi zaradi vesti.

⁶Saj tudi davke plačujete zato, ker so tisti, ki jih izterjujejo, Božji izvrševalci.

⁷Dajte vsem, kar jim gre: davek, komur davek, pristojbino, komur pristojbina, strah, komur strah, čast, komur čast.

Ljubezen kot izpolnitev postave

⁸Ne bodite nikomur dolžniki, razen če gre za medsebojno ljubezen; kdor namreč ljubi drugega, je izpolnil postavo.

⁹Kajti zapovedi Ne prešuštvej! Ne ubijaj! Ne kradi! Ne požéli! pa tudi vse druge zapovedi so obsežene v besedi: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.

¹⁰Ljubezen bližnjemu ne prizadeva hudega; ljubezen je torej izpolnitev postave.

Kristusov dan se bliža

¹¹Poleg tega poznate čas, v katerem smo. Ura je že, da se zbudite iz spanja, zdaj je naša rešitev bliže kakor takrat, ko smo vero sprejeli.

¹²Noč se je pomaknila naprej in dan se je približal. Odvrzimo torej dela teme in nadenimo si orožje luči.

¹³Živimo pošteno, kakor se podnevi spodobi: ne v požrešnosti in v popivanju, ne v posteljah in v razuzdanosti, ne v prepirljivosti in v nevoščljivosti.

¹⁴Pač pa si oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne skrbite za meso, da bi stregli njegovim poželenjem.

Rimljanom 14

Ne sodite svojih bratov

¹Slabotnega v veri sprejemajte medse, ne da bi presojali njegove pomisleke.

²Nekdo je prepričan, da sme jesti vse; drugi, ki je slaboten, pa jé samo sočivje.

³Kdor jé, naj ne zaničuje tistega, ki ne jé; kdor pa ne jé, naj ne sodi tistega, ki jé, saj ga je Bog sprejel.

⁴Kdo si ti, da sodiš tujega služabnika? Naj stoji ali pade, to je stvar njegovega gospodarja. Vendar pa bo stal, saj je Gospod dovolj močan, da ga postavi.

⁵Nekdo razločuje med dnevom in dnevom, drugemu pa so vsi dnevi enaki; vsak naj doseže polno prepričanje v svojem umu.

⁶Kdor upošteva dneve, naj jih upošteva za Gospoda. Pa tudi kdor jé, jé za Gospoda, saj je zato hvaležen Bogu. Tudi kdor ne jé, se zdrži jedi za Gospoda in je prav tako hvaležen Bogu.

⁷Kajti nobeden med nami ne živi zase in nobeden ne umira zase.

⁸Če namreč živimo, živimo za Gospoda; in če umiramo, umiramo za Gospoda. Naj torej živimo ali umiramo, smo Gospodovi.

⁹Kajti Kristus je umrl in oživel prav zato, da bi gospodoval mrtvim in živim.

¹⁰In ti, zakaj sodiš svojega brata? Ali pa ti, zakaj zaničuješ svojega brata? Saj bomo vendar vsi stopili pred Božji sodni stol.

¹¹Kajti pisano je: Kakor jaz živim, pravi Gospod, se bo pred mano upognilo vsako koleno in vsak jezik bo slavil Boga.

¹²Potemtakem bo vsak izmed nas dajal Bogu račun o sebi.

Ne bodite v spotiko bratom

¹³Zato nehajmo soditi drug drugega. Rajši pazíte na to, da ne boste bratu v spotiko ali v pohujšanje.

¹⁴Vem in sem prepričan v Gospodu Jezusu, da ni nič sólo na sebi nečisto; a če kdo misli, da je kaj nečisto, je zanj nečisto.

¹⁵Če je torej tvoj brat užaloščen zaradi tega, kar ješ, ne ravnaš več v skladu z ljubeznijo. Nikar ne pogublaj s svojo jedjo človeka, za katerega je Kristus umrl!

¹⁶Naj se torej nikakor ne jemlje čast dobrini, ki vam je dana.

¹⁷Kajti Božje kraljestvo ni jed in pijača, marveč pravičnost, mir in veselje v Svetem Duhu.

¹⁸Kdor namreč v tem služi Kristusu, je všeč Bogu in spoštovan pri ljudeh.

¹⁹Prizadevajmo si torej za to, kar je v prid míru in medsebojnemu izgrajevanju.

²⁰Nikar ne razdiraj Božjega dela zaradi jedi! Vse stvari so sicer čiste, vendar pa je slabo za človeka, če z jedjo koga pohujšuje.

²¹Zato je dobro ne jesti mesa niti piti vina niti delati kar koli, ob čemer se utegne tvoj brat pohujšati.

²²Vero, ki jo imaš, ohrani zase pred Bogom. Blagor tistemu, ki ne obsoja sam sebe v tem, za kar se je odločil.

²³Kdor pa jé v dvomu, je obsojen, če jé, ker tega ne dela iz vere. Kar koli pa ne izvira iz vere, je greh.

Rimljanom 15

Skušajte ugoditi svojim bližnjim, ne sebi

- ¹Mi, ki smo močni, smo dolžni prenašati slabosti šibkih, ne pa ugajati sebi.
- ²Vsak izmed nas naj skuša ugoditi bližnjemu, in sicer v njegovo dobro in njegovo izgraditev.
- ³Saj tudi Kristus ni iskal lastnega ugodja, ampak kakor je pisano: Sramotenja tvojih sramotilcev so padla name.
- ⁴Kar koli je bilo namreč napisano pred nami, je bilo napisano v naše poučenje, da bi oprti na potrpežljivost in na tolažbo, ki jo daje Pismo, imeli upanje.
- ⁵Bog potrpežljivosti in tolažbe pa vam daj, da bi bili med seboj istih misli, v skladu s Kristusom Jezusom,
- ⁶da bi z enim srcem in kakor iz enih ust slavili Boga in Očeta našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Evangelij je za vse narode: za Jude in pogane

- ⁷Zato sprejemajte drug drugega, kakor je tudi Kristus sprejel vas, v Božjo slavo.
- ⁸Pravim namreč, da je Kristus postal služabnik obrezezaradi Božje resnice, in je zato uresničil obljube, dane očakom,
- ⁹medtem ko narodi slavijo Boga zaradi usmiljenja. Kakor je pisano: Zato te bom slavil med narodi in pel bom tvojemu imenu.
- ¹⁰In še pravi: Veselite se, narodi, z njegovim ljudstvom!
- ¹¹In še: Hvalite Gospoda, vsi narodi, in slavijo naj ga vsa ljudstva.
- ¹²In Izaija še pravi: Pognala bo Jesejeva korenina, on, ki vstaja, da bo vladal narodom: vanj bodo upali narodi.
- ¹³Bog upanja pa naj vas napolni z vsem veseljem in mirom v verovanju, da bi bili v mōči Svetega Duha polni upanja.

Pavlovo apostolsko poslanstvo

¹⁴Sicer pa sem glede vas tudi sam prepričan, bratje moji, da ste tudi sami od sebe polni dobrote, napolnjeni z vsakršnim spoznanjem, sposobni, da se tudi medsebojno svarite.

¹⁵Vendar sem vam ponekod napisal nekoliko drznejše, da bi vas spomnil na to, kar že veste; to pa v môči milosti, ki mi jo je dal Bog,

¹⁶da bi bil služabnik Kristusa Jezusa med pogani in opravljal duhovniško službo za Božji evangelij, da bi tako pogani postali Bogu prijetna daritev, posvečena v Svetem Duhu.

¹⁷Kar torej zadeva Božjo stvar, se smem ponašati v Kristusu Jezusu.

¹⁸Saj si tudi ne bi upal govoriti o stvareh, ki jih ne bi bil Kristus naredil po meni zavoljo poslušnosti poganov, in sicer z besedo in z dejanjem,

¹⁹z močjo znamenj in čudežev, z močjo Božjega Duha. Vse od Jeruzalema tja do Ilirika sem v velikem krogu dopolnil Kristusov evangelij.

²⁰Vendar je zame stvar časti, da ne oznanjam evangelija tam, kjer je bil Kristus že imenovan, da ne bi zidal na tujem temelju,

²¹temveč kakor je pisano: Tisti, ki jim ni bilo oznanjeno o njem, bodo videli, tisti, ki niso slišali, bodo razumeli.

Pavlov načrt, da obiše Rim

²²Zaradi tega mi je bilo večkrat preprečeno, da bi prišel k vam.

²³Zdaj pa v teh krajih nimam več dela in si že nekaj let želim priti k vam,

²⁴ko bom potoval v Španijo. Upam namreč, da vas bom spotoma videl in da mi boste pomagali iti tja, potem ko se bom nekoliko naužil vaše družbe.

²⁵Zdaj pa odhajam v Jeruzalem, da bi služil svetim.

²⁶Makedonija in Ahaja sta namreč sklenili napraviti nabirko za uboge med svetimi v Jeruzalemu.

²⁷To sta sklenili, in njihovi dolžniki sta. Kajti če so pogani postali deležni njihovih duhovnih dobrin, so jim dolžni pomagati tudi v njihovih telesnih potrebah.

²⁸Ko bom torej to opravil in jim v redu zapečatil ta sad, bom mimo vas šel v Španijo.

²⁹In ko bom prišel k vam, vem, da bom prišel v polnosti Kristusovega blagoslova.

³⁰Pri našem Gospodu Jezusu Kristusu in pri ljubezni Duha pa vas opominjam, bratje, da se bojujete z mano v svojih molitvah: prosíte Boga zame,

³¹da bi bil rešen neposlušnih v Judeji in bi sveti v Jeruzalemu radi sprejeli mojo podporo,

³²tako da bi veselo prišel k vam in se odpočil med vami, če bo Bog dal.

³³Bog miru naj bo z vami vsemi. Amen.

Rimljanom 16

Osebni pozdravi

¹Priporočam vam našo sestro Fojbo, ki je diakonísa v Cerkvi v Kenhrejah:

²sprejmite jo v Gospodu, kakor se spodobi svetim, in ji stojte ob strani v vsem, kar bi potrebovala od vas, saj je bila tudi ona v pomoč mnogim in tudi meni.

³Pozdravite Prisko in Ákvila, moja sodelavca v Kristusu Jezusu,

⁴ki sta tvegala glavo, da bi mi rešila življenje. Hvaležen sem jima ne samo jaz, ampak tudi vse Cerkve med pogani.

⁵Pozdravite tudi Cerkev, ki se zbira v njuni hiši. Pozdravite mojega dragega Epájneto, prvega, ki ga je dala Azija Kristusu.

⁶Pozdravite Marijo, ki se je zelo trudila za vas.

⁷Pozdravite Andrónika in Junijo, moja rojaka in sojetnika, odlična apostola, ki sta bila že pred mano v Kristusu.

⁸Pozdravite Ampliáta, ki mi je drag v Gospodu.

⁹Pozdravite Urbana, našega sodelavca v Kristusu, in mojega dragega Stahija.

¹⁰Pozdravite Apéla, ki se je izkazal v Kristusu. Pozdravite Aristóbulove domače.

¹¹Pozdravite mojega rojaka Heródiona. Pozdravite tiste člane Narcísove hiše, ki so v Gospodu.

¹²Pozdravite Trífajno in Trifózo, ki se trudita v Gospodu. Pozdravite drago Pêrsido, ki se je veliko trudila v Gospodu.

¹³Pozdravite Rufa, izvoljenca v Gospodu, in njegovo mater, ki je tudi moja.

¹⁴Pozdravite Asínkrita, Flegona, Hermesa, Patrobája, Hermája in brate, ki so z njimi.

¹⁵Pozdravite Filológa in Julijo, Neréja in njegovo sestro, Olimpája in vse svete, ki so z njimi.

¹⁶Pozdravite se med seboj s svetim poljubom. Pozdravljajo vas vse Kristusove Cerkve.

¹⁷Opominjam pa vas, bratje, varujte se tistih, ki delajo razprtije in pohujšujejo v nasprotju z naukom, v katerem ste bili poučeni: izogibajte se jih!

¹⁸Kajti taki ne služijo našemu Gospodu Kristusu, ampak lastnemu trebuhu, in s privzdignjenim in priliznjenim govorjenjem varajo srca preprostih.

¹⁹Glas o vaši poslušnosti je prodril povsod. Veselim se vas torej, obenem pa hočem, da ste modri glede dobrega in nepokvarjeni glede zla.

²⁰Bog miru pa bo prav kmalu strl satana pod vašimi nogami. Milost našega Gospoda Jezusa naj bo z vami!

²¹Pozdravlja vas moj sodelavec Timótej in moji rojaki Lukij, Jazon in Sozípater.

²²Pozdravljam vas v Gospodu jaz, Tertij, ki sem napisal to pismo.

²³Pozdravlja vas Gaj, pri katerem uživam gostoljubje jaz in celotna Cerkev. Pozdravlja vas mestni blagajnik Erást ter brat Kvart.

Hvalnica

²⁵Njemu pa, ki vas more po mojem evangeliju in po oznanjevanju Jezusa Kristusa utrditi – v skladu z razodetjem skrivnosti, ki je bila zamolčana skozi večne čase,

²⁶a je bila zdaj razodeta in je po ukazu večnega Boga oznanjena v preroških Pismih vsem narodom, da bi bili poslušni veri –,

²⁷Bogu, ki je edini moder, po Jezusu Kristusu slava na veke. Amen.

1 Korinčanom

1 Korinčanom 1

Pozdrav

- ¹Pavel, po Božji volji poklican apostol Kristusa Jezusa, in brat Sostén
- ²Božji Cerkvi, ki je v Korintu, posvečenim v Kristusu Jezusu, poklicanim in svetim, z vsemi, ki kličejo ime našega Gospoda Jezusa Kristusa, kjer si bodi, na svojem ali našem kraju:
- ³milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.
- ⁴Vedno se za vas zahvaljujem svojemu Bogu za Božjo milost, ki vam je bila dana v Kristusu Jezusu,
- ⁵kajti v njem ste vsestransko obogateli v vsej besedi in v vsem spoznanju.
- ⁶Pričevanje o Kristusu se je namreč med vami utrdilo,
- ⁷tako da vi, ki pričakujete razodetje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ne pogrešate nobenega daru milosti.
- ⁸On vas bo tudi do konca utrdil, da boste brez krivde na dan našega Gospoda Jezusa Kristusa.
- ⁹Zvest je Bog, ki vas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.

Razprtije v Cerkvi

- ¹⁰Bratje, rotim vas v imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa: vsi govorite isto in med vami naj ne bo razprtij. Med seboj se dopolnajte v istem umu in istem hotenju.
- ¹¹Hloini domači so mi namreč sporočili o vas, bratje moji, da se prepirate.
- ¹²V mislih imam to, da ta ali oni izmed vas pravi: »Jaz sem Pavlov, jaz Apolov, jaz Kefov, jaz pa Kristusov.«
- ¹³Mar je Kristus razdeljen? Mar je bil Pavel križan za vas? Mar ste bili krščeni v Pavlovo ime?

¹⁴Hvala Bogu, da nisem krstil nobenega izmed vas razen Krispa in Gaja.

¹⁵Tako nihče ne more reči, da ste bili krščeni v moje ime.

¹⁶Pač, krstil sem še Stefanájevo družino. Sicer pa ne vem, da bi krstil še koga drugega.

¹⁷Kristus me namreč ni poslal krščevat, ampak oznanjat evangelij, in sicer ne z modrostjo besede, da se Kristusov križ ne izvotli.

Kristus je Božja moč in modrost

¹⁸Beseda o križu je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, norost; nam, ki smo na poti rešitve, pa je Božja moč.

¹⁹Saj je pisano: Uničil bom modrost modrih, razumnost razumnih bom zavrgel.

²⁰Kje je modrec, kje je pismouk, kje razpravljavec sveta? Mar ni Bog modrosti tega sveta obrnil v norost?

²¹Ker pač svet prek modrosti ni spoznal Boga v njegovi modrosti, je Bog po norosti oznanila sklenil rešiti tiste, ki verujejo.

²²Judje namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost,

²³mi pa oznanjamo križanega Mesija, ki je Judom v spotiko, poganom norost.

²⁴Tistim pa, ki so poklicani, Judom in Grkom, je Mesija, Božja moč in Božja modrost.

²⁵Kajti Božja norost je modrejša od ljudi in Božja slabotnost močnejša od ljudi.

²⁶Glejte, bratje, svojo poklicanost! Ni vas veliko modrih po mesu, ni vas veliko mogočnih, ni vas veliko plemenitih po rodu.

²⁷Nasprotno, Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta noro, da bi osramotil modre. Bog si je izbral tisto, kar je v očeh sveta slabotno, da bi osramotil tisto, kar je močno.

²⁸Bog si je izbral tisto, kar je na svetu neplemenito po rodu in zaničevano, tisto, kar ni bivajoče, da bi onesposobil bivajoče,

²⁹da se pred Bogom ne bi ponašalo nobeno meso.

³⁰Iz njega pa ste vi v Kristusu Jezusu, ki je za nas postal modrost od Boga, pravičnost, posvečenje in odkupitev,

³¹da bi se – kakor je pisano – tisti, ki se ponaša, ponašal v Gospodu.

1 Korinčanom 2

Pavel oznanja križanega Kristusa

¹Bratje, tudi ko sem jaz prišel k vam, nisem prišel zato, da bi vam z vzvišenostjo besede ali modrosti oznanjal Božjo skrivnost.

²Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega.

³Pred vami sem bil slaboten, v strahu in velikem trepetu.

⁴Moja beseda in moje oznanilo nista bila v prepričevalnih besedah modrosti, temveč sta se izkazala Duh in moč,

⁵zato da vaša vera ne bi temeljila na človeški modrosti, ampak na Božji moči.

Razodetje je od Božjega Duha

⁶Pa vendar oznanjamo modrost, in sicer med popolnimi! Toda ne modrosti tega sveta, tudi ne modrosti voditeljev tega sveta. Ti minevajo.

⁷Mi oznanjamo Božjo modrost v skrivnosti, tisto prikrito, ki jo je Bog pred veki vnaprej določil za naše veličastvo.

⁸Te ni spoznal noben mogočnik tega sveta. Kajti ko bi jo spoznali, Gospoda veličastva pač ne bi križali.

⁹Kakor je pisano: Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo,

¹⁰to nam je Bog razodel po Duhu. Duh namreč preiskuje vse, celo Božje globine.

¹¹Kdo izmed ljudi pa ve, kaj je v človeku? Mar tega ne ve le človekov duh, ki je v njem? Tako tudi to, kar je v Bogu, pozna samo Božji Duh.

¹²Mi nismo prejeli duha sveta, temveč Duha, ki je iz Boga, da bi mogli spoznati to, kar nam je Bog milostno podaril.

¹³To tudi govorimo, pa ne z besedami, kakršne uči človeška modrost, ampak kakršne uči Duh, tako da duhovne stvari presojaмо z duhovnimi.

¹⁴Duševni človek ne sprejema tega, kar prihaja iz Božjega Duha. Zanj je to norost in tega ne more spoznati, ker se to presoja duhovno.

¹⁵Duhovni človek pa presoja vse, medtem ko njega ne presoja nihče.

¹⁶Kdo je namreč spoznal Gospodov um, da bi njega učil? Mi pa imamo Kristusov um.

1 Korinčanom 3

Sodelavec za Boga

¹Bratje, nisem vam mogel govoriti kot duhovnim, ampak kot zgolj mesenim bitjem, kot nedoraslim v Kristusu.

²Mleka sem vam dal piti, ne jedi, saj je še niste zmogli. Pa tudi zdaj je še ne zmorete.

³Še ste namreč meseni. Mar niste še vedno meseni in zgolj ljudje, dokler sta med vami nevoščljivost in prepir?

⁴Mar ne ravnate zgolj po človeško, če kdo pravi: »Jaz sem Pavlov,« drugi pa: »Jaz sem Apolov«?

⁵Kaj je vendar Apolo? Kaj je Pavel? Služabnika sta, po katerih ste prejeli vero, in sicer kakor je je komu dal Gospod.

⁶Jaz sem zasadil, Apolo je zalil, Bog pa je dal rast,

⁷tako da ni nič tisti, ki sadi, in nič tisti, ki zaliva, ampak tisti, ki daje rast, Bog.

⁸Kdor pa sadi in kdor zaliva, sta eno. Vsak bo prejel svoje plačilo po svojem naporu.

⁹Božja sodelavca sva, vi pa ste Božja njiva in Božja zgradba.

¹⁰Po Božji milosti, ki mi je bila dana, sem kot moder gradbenik položil temelj, drug pa zida naprej. Vsak pa naj gleda, kako zida naprej.

¹¹D drugega temelja namreč nihče ne more položiti namesto tistega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus.

¹²Če pa kdo na tem temelju zida zlato, srebro, dragocene kamne, les, seno ali slamo –

¹³delo vsakega bo postalo vidno. Razkril ga bo namreč dan, ker se bo razodel z ognjem, in ogenj bo preizkusil, kakšno je delo tega ali onega.

¹⁴Kdor bo gradil na temelju, bo prejel plačilo, če bo njegovo delo zdržalo.

¹⁵Tisti pa, čigar delo bo zgorelo, bo trpel škodo. Sam se bo sicer rešil, vendar kakor skozi ogenj.

¹⁶Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?

¹⁷Če pa kdo Božji tempelj uničuje, bo Bog uničil njega. Božji tempelj je namreč svet, in to ste vi.

¹⁸Nihče naj se ne vara! Če kdo izmed vas misli, da je moder v tem svetu, naj postane nor, da postane moder,

¹⁹kajti modrost tega sveta je pri Bogu norost. Zapisano je namreč: Modre ujame v njihovi prekanjenosti,

²⁰in spet: Gospod pozna misli modrih; ve, da so prazne.

²¹Zato naj se nihče ne ponaša z ljudmi! Vse je namreč vaše:

²²Pavel, Apolo, Kefa, svet, življenje in smrt, sedanost in prihodnost. Vse je vaše,

²³vi Kristusovi, Kristus pa Božji.

1 Korinčanom 4

Poslanstvo apostolov

¹Imejte nas vendar za Kristusove služabnike, za oskrbnike Božjih skrivnosti.

²Seveda se od oskrbnikov zahteva, da so zanesljivi.

³Meni pa je prav malo mar, če meni sodite vi ali kakšno človeško sodišče. Seveda pa tudi jaz ne sodim sebi.

⁴Ne zavedam se sicer nobene krivde. Vendar zato še nisem opravičen. Sodi mi namreč Gospod.

⁵Ne sodite torej pred časom, preden pride Gospod, ki bo tudi osvetlil, kar je skrito v temi, in razkril namene src. Tedaj bo vsak prejel od Boga priznanje.

⁶Bratje, to pa sem obrnil nase in na Apola, in sicer zaradi vas, da bi se na naju učili, kaj pomeni: »Ne prek tega, kar je pisano!«, da se nihče med vami ne bi napihoval v prid enega proti drugemu.

⁷Kdo ti namreč more dati prednost? Kaj imaš, česar bi ne prejel? Če pa si prejel, kaj bi se ponašal, kakor bi ne prejel?

⁸Vi ste že nasičeni! Vi ste že obogateli! Brez nas ste zakraljevali! O, ko bi res zakraljevali. Tako bi tudi mi z vami prišli do kraljevanja!

⁹Zdi se mi namreč, da je Bog nas apostole postavil na zadnje mesto, kakor da bi bili obsojeni na smrt, kakor da smo postali prizor, ki ga gledajo svet, angeli in ljudje.

¹⁰Mi zaradi Kristusa nori, vi pa v Kristusu razumni. Mi slabotni, vi močni. Vi slavni, mi zaničevani.

¹¹Prav do te ure smo lačni in žejni in nagi. Tepejo nas, iz kraja v kraj bežimo.

¹²Utrujeni smo, ker delamo z lastnimi rokami. Kadar nas sramotijo, blagoslavljam, kadar nas preganjajo, potrpiamo,

¹³kadar nas preklinjajo, odgovarjamo blágo. Postali smo kakor smeti sveta, kakor izvržek vseh, vse do tega trenutka.

¹⁴Tega vam ne pišem zato, da bi vas sramotil, marveč da bi vas kot svoje ljube otroke svaril.

¹⁵Čeprav bi namreč imeli deset tisoč vzgojiteljev v Kristusu, vendar nimate mnogo očetov. V Kristusu Jezusu sem vas namreč po evangeliju rodil jaz.

¹⁶Zato vas torej rotim, postanite moji posnemovalci.

¹⁷Tudi Timóteja, mojega dragega zvestega otroka v Gospodu, sem k vam poslal prav zato. On vam bo priklical v spomin moja pota v Kristusu Jezusu, kot jih učim povsod po vseh Cerkvah.

¹⁸Nekateri so postali prevzetni, kot da me ne bo k vam.

¹⁹Pa bom k vam kmalu prišel, če bo Gospod hotel. In tedaj ne bom spoznal besed teh prevzetnežev, ampak njihovo moč.

²⁰Božje kraljestvo namreč ni v besedi, temveč v moči.

²¹Kaj vam je ljubše? Da pridem k vam s palico ali z ljubeznijo in v duhu krotkosti?

1 Korinčanom 5

Obsodba nečistovanja

¹Nasploh je slišati, da je med vami nečistovanje, in sicer takšno, kakršnega niti med pogani ni, da namreč nekdo živi z ženo svojega očeta.

²Vi pa se še bahate, namesto da bi bili žalostni in bi tistega, ki to počenja, pognali iz svoje srede.

³Res sem telesno odsoten, toda v duhu sem navzoč. Zato sem – kakor če bi bil med vami – v imenu našega Gospoda Jezusa že sklenil: ko bomo zbrani

⁴vi in moj duh, bom tega, ki to počne, v moči našega Gospoda Jezusa

⁵izročil satanu v pogubo mesa, da bi se njegov duh rešil na Gospodov dan.

⁶Ni lepo to, s čimer se ponašate. Mar ne veste, da malo kvasa prekvasi vse testo?

⁷Postrgajte stari kvas, da boste novo testo, ker ste nekvašeni. Kristus, naše pashalno jagnje, je bil namreč žrtvovan.

⁸Praznujmo, pa ne s starim kvasom hudobije in zla, ampak z nekvašenim kruhom iskrenosti in resnice.

⁹V pismu sem vam pisal, da se ne smete družiti z nečistniki.

¹⁰Pa nisem mislil na nečistnike tega sveta ali na lakomnike in roparje in na malikovalce sploh, ker bi vi sicer morali oditi s sveta.

¹¹Ne, pisal sem vam, da se ne smete družiti s takim, ki sebe imenuje brat, pa je nečistnik ali lakomnik ali malikovalec ali obrekljivec ali pijanec ali ropar. S takim niti ne jejte skupaj.

¹²Sicer pa, čemu naj bi jaz sodil tiste, ki so zunaj? Mar ne sodite vi le tiste, ki so znotraj?

¹³One zunaj bo sodil Bog. Izločite hudobneža iz svoje srede!

1 Korinčanom 6

Pravdanje pred poganskimi sodniki

¹Kako si upa kdo izmed vas, ki ima tožbo zoper drugega, iskati pravico pred krivičnimi in ne pred svetimi?

²Mar ne veste, da bodo svetu sodili sveti? In če boste vi sodili svetu, ste mar nevredni, da bi bili sodniki v najmanjših rečeh?

³Mar ne veste, da bomo sodili angelom, pa ne bi vsakdanjim rečem?

⁴V pravih o vsakdanjih rečeh postavljate za sodnike take, ki v Cerkvi nimajo ugleda?

⁵To govorim vam v sramoto. Potemtakem med vami ni nobenega modrega, ki bi mogel razsojati med svojimi brati.

⁶In tako se pravda brat z bratom, in sicer pred neverniki!

⁷Sploh je za vas sramotno že to, da se pravdate. Zakaj krivice raje ne prenašate? Zakaj se raje ne pustite okrasti?

⁸Ne, vi sami delate krivico in kradete, in sicer takim, ki so vaši bratje.

⁹Ali ne veste, da krivični ne bodo deležni Božjega kraljestva? Ne dajte se zavesti! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne moške vlačuge ne homoseksualci

¹⁰ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo dediči Božjega kraljestva.

¹¹In taki ste bili nekateri. Toda bili ste umiti, posvečeni ste bili, opravičeni ste bili v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in v Duhu našega Boga.

Slavite Boga v svojem telesu

¹²»Vse mi je dovoljeno,« vendar ni vse koristno! »Vse mi je dovoljeno,« toda jaz se ne bom dal ničemur podvreči!

¹³Jedi so za trebuh in trebuh je za jedi. Bog pa bo oboje odpravil. Telo ni za nečistovanje, ampak za Gospoda, in Gospod je za telo.

¹⁴Bog je obudil Gospoda in bo s svojo močjo obudil tudi nas.

¹⁵Ali ne veste, da so vaša telesa deli Kristusovega telesa? Mar bom vzel dele Kristusovega telesa in iz njih napravil dele vlačuginega telesa? Nikakor!

¹⁶Mar ne veste, da tisti, ki se družijo z vlačugo, postane z njo eno telo? Saj je rečeno: Dva bosta eno meso.

¹⁷Kdor pa se družijo z Gospodom, je z njim en duh.

¹⁸Bežite pred nečistovanjem. Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu.

¹⁹Mar ne veste, da je vaše telo tempelj Svetega Duha, ki je v vas in ki ga imate od Boga? Ne pripadate sebi,

²⁰saj ste bili odkupljeni za visoko ceno. Zato povelečujte Boga v svojem telesu.

1 Korinčanom 7

Zakon

¹Zdaj pa k vprašanju iz vašega pisma. Za človeka je dobro, da se ženske ne dotika.

²Ker pa obstaja nevarnost nečistovanja, naj ima vsak svojo ženo in vsaka naj ima svojega moža.

³Mož naj ženi izpolni dolžnost, prav tako tudi žena možu.

⁴Žena nima oblasti nad svojim telesom, marveč mož, enako pa tudi mož nima oblasti nad svojim telesom, marveč žena.

⁵Ne odtegujta se drug drugemu, razen morda za nekaj časa, in sicer sporazumno, da se bosta lahko posvetila molitvi. Potem pa bodita spet skupaj, da vaju zaradi vajinega pomanjkljivega samoobvladovanja ne bi skušal satan.

⁶To pravim iz prizanesljivosti, ni pa ukaz.

⁷Želel bi, da bi bili vsi ljudje kakor jaz. Toda vsak ima svoj milostni dar od Boga, eden tako, drugi tako.

⁸Povem pa samskim in vdovam, da je zanje dobro, če ostanejo kakor jaz.

⁹Če pa se ne morejo obvladati, naj se poročijo, ker je boljše skleniti zakon kakor plameneti.

¹⁰Zakoncem pa naročam – ne jaz, temveč Gospod – naj se žena ne loči od moža.

¹¹Če se že loči, naj ostane neomožena ali naj se z možem spravi. Tudi mož naj žene ne odpušča.

¹²Drugim pravim jaz, ne Gospod: če ima kak brat neverno ženo in je ta voljna živeti z njim, naj je ne odpušča,

¹³in če ima kakšna žena nevernega moža, pa je ta voljen živeti z njo, naj moža ne odpušča.

¹⁴Neverni mož je namreč posvečen po ženi in neverna žena je posvečena po vernem možu. Sicer bi bili vaši otroci nečisti, tako pa so sveti.

¹⁵Če pa se neverni hoče ločiti, naj se loči. Brat ali sestra v takih primerih nista suženjsko vezana. Bog vas je namreč poklical k miru.

¹⁶Kaj veš, žena, če boš rešila moža, kaj veš, mož, če boš rešil ženo?

Življenje po Gospodovih naročilih

¹⁷Sicer pa naj vsak živi tako, kakor mu je odmeril Gospod in kakor je koga poklical Bog. Tako ukazujem po vseh Cerkvah.

¹⁸Kdor je bil poklican obrezan, naj obreze ne poskuša skriti. Kdor je bil poklican neobrezan, naj se ne da obrezati.

¹⁹Obreza ni nič in tudi neobrezanost ni nič, ampak izpolnjevanje Božjih zapovedi.

²⁰Vsak naj ostane v tistem stanu, v katerem je bil poklican.

²¹Si bil suženj, ko si bil poklican? Nič ne maraj za to. Če pa lahko postaneš svoboden, izkoristi priložnost.

²²Suženj, ki je poklican v Gospodu, je namreč Gospodov osvobojenec, in prav tako je tisti, ki je poklican kot svobodnjak, Kristusov suženj.

²³Za visoko ceno ste bili odkupljeni; ne postanite sužnji ljudem.

²⁴Bratje, vsak naj ostane pred Bogom v tistem stanu, v katerem je bil poklican.

Poročeni in samski

²⁵Glede deviških nimam Gospodovega naročila, dajem pa nasvet, ker sem prejel milost od Gospoda, da sem vreden zaupanja.

²⁶Mislim, da je to dobro zaradi sedanje stiske – da je namreč dobro, če človek živi tako.

²⁷Če pa si vezan na ženo, ne išči razveze, in če nisi vezan na ženo, žene ne išči.

²⁸Pa tudi če se oženiš, ne grešiš; in če se deviška omoži, ne greši, vendar bodo taki imeli stisko v mesu. Jaz pa bi vam rad prizanesel.

²⁹To pa rečem, bratje, da je odmerjeni čas kratek. Odslej naj bodo tisti, ki imajo žene, kakor da jih ne bi imeli,

³⁰tisti, ki jočejo, kakor da ne bi jokali, tisti, ki se veselijo, kakor da se ne bi veselili, tisti, ki kupujejo, kakor da ne bi nič imeli,

³¹in tisti, ki ta svet uporabljajo, kakor da ga ne bi izrabljali, kajti podoba tega sveta mineva.

³²Hočem, da bi bili vi brez skrbi. Kdor ni oženjen, skrbi za to, kar je Gospodovo, kako bi ugajal Gospodu,

³³kdor pa je oženjen, skrbi za to, kar je svetno, kako bi ugajal ženi,

³⁴in je razdvojen. Samska in deviška skrbi za to, kar je Gospodovo, da bi bila sveta po telesu in po duhu. Tista pa, ki je omožena, skrbi za to, kar je svetno, kako bi ugajala možu.

³⁵To pravim vam v korist; ne zato, da bi vam nastavljal zanko, temveč zato, da bi mogli pošteno in nemoteno služiti Gospodu.

³⁶Če kdo misli, da bi se zaradi močnih strasti vedel do svoje device nespodobno in mora priti do tega, naj stori, za kar se je odločil. Tak ne greši. Naj se poroči.

³⁷Kdor pa se je v svojem srcu trdno odločil in ni v nobeni stiski ter obvlada svojo voljo in je v svojem srcu sklenil, da bo pazil na svojo devico, bo storil prav.

³⁸Kdor torej poroči svojo devico, stori prav, kdor pa je ne poroči, stori še bolje.

³⁹Žena je vezana, dokler njen mož živi. Če pa mož zaspi, je prosta. Naj se omoži, s komer hoče, da se le v Gospodu.

⁴⁰Po mojem mnenju je sicer bolj srečna, če ostane tako. Mislim pa, da imam tudi jaz Božjega Duha.

1 Korinčanom 8

Malikom žrtvovano meso

¹Glede malikom žrtvovanega mesa – vemo, da imamo vsi spoznanje. Spoznanje napihuje, ljubezen pa izgrajuje.

²Če si kdo domišlja, da je kaj spoznal, še ni spoznal, kakor bi bilo treba spoznati.

³Če pa kdo ljubi Boga, ga je on spoznal.

⁴Glede jedil, ki se žrtvujejo malikom, vemo tole: v svetu ni nobenega malika in nobenega boga ni razen enega.

⁵Če pa tako imenovani bogovi na nebu ali na zemlji obstajajo – in res obstaja veliko bogov in gospodov –

⁶je vendar za nas en Bog, Oče, iz katerega je vse, mi pa zanj, in en Gospod Jezus Kristus, po katerem je vse in mi po njem.

⁷Vendar tega spoznanja nimajo vsi. Nekateri so namreč še zmeraj navezani na malike pa jedo meso žrtve kot zares malikom žrtvovano. In tako omadežujejo svojo vest, ki je pač slabotna.

⁸Toda Bogu nas ne bo približala jed. Če namreč ne jemo, nismo nič slabši, in če jemo, nismo nič boljši.

⁹Pazite pa, da ta vaša svoboda ne bo v spotiko slabotnim!

¹⁰Če namreč kdo opazi tebe, ki imaš spoznanje, kako sediš v malikovalnici za mizo, ali ne bo njegova vest spodbujena, da bo jedel, kar je žrtvovano malikom, ker je pač slaboten?

¹¹Tako bo zaradi tvojega spoznanja propadel slabotni brat, ki je zanj Kristus umrl.

¹²Če tako grešite proti bratom in s tem zadajate rane njihovi slabotni vesti, grešite proti Kristusu.

¹³Zato pa: če jed pohujšuje mojega brata, nikoli več ne bom jedel mesa, da ne bi pohujšal svojega brata.

1 Korinčanom 9

Apostolove pravice

¹Mar nisem svoboden? Mar nisem apostol? Mar nisem videl Jezusa, našega Gospoda? Ali niste vi moje delo v Gospodu?

²Če nisem apostol drugim, sem pa vsaj vam. Vi ste namreč pečat mojega apostolstva v Gospodu.

³Moj zagovor pred tistimi, ki me obsojajo, je ta:

- ⁴Ali res nimamo pravice jesti in piti?
- ⁵Ali nimamo pravice s seboj vzeti verujočo ženokakor drugi apostoli in Gospodovi bratje in Kefa?
- ⁶Ali samo jaz in Barnaba ne smeva biti oproščena dela?
- ⁷Kdo je že kdaj služil vojaščino na svoje stroške? Kdo nasadi vinograd in ne uživa njegovega sadu? Kdo pase čredo in ne uživa mleka od črede?
- ⁸Mar govorim po človeško? Mar ne pravi tega tudi postava?
- ⁹V Mojzesovi postavi je namreč pisano: Ne zavezuj gobca volu, kadar vrši žito. Pa je Bog res za vole v skrbah?
- ¹⁰Mar ne govori predvsem o nas? Da, zaradi nas je bilo zapisano, da mora orač orati v upanju in mlatič upati na delež.
- ¹¹Če smo torej mi vam sejali duhovne dobrine, ali bi bilo preveč, če bi želi vaše snovne?
- ¹²Če so pri vas drugi deležni te pravice, ali je nismo toliko bolj mi? Vendar nismo izkoristili te pravice. Nasprotno, vse prenašamo, da le ne bi povzročili kakšne ovire Kristusovemu evangeliju.
- ¹³Ali ne veste, da tisti, ki skrbijo za bogoslužje, živijo od svetišča, in da od oltarja dobijo delež tisti, ki delajo pri oltarju?
- ¹⁴Tako je tudi Gospod določil, naj tisti, ki oznanjajo evangelij, živijo od evangelija.
- ¹⁵Jaz pa nobene od teh pravic nisem uporabil. Tudi tega ne pišem zato, da bi to uveljavljal še jaz. Raje umrem kakor ... No, nihče mi ne bo izvotlil tega ponosa!
- ¹⁶Če namreč oznanjam evangelij, nimam pravice, da bi se ponašal, saj je to zame nujnost. Kajti gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!
- ¹⁷Ko bi namreč to delal na lastno pobudo, bi imel plačilo. Če pa tega ne delam na lastno pobudo, mi je bilo zaupano oskrbnništvo.

¹⁸Kaj je torej moje plačilo? To, da zastonj oznanjam evangelij in da pri tem ne izkoriščam svoje pravice, ki mi gre iz evangelija.

¹⁹Čeprav sem osvobojen vseh, sem vendar postal služabnik vseh, da bi jih čim več pridobil.

²⁰Judom sem postal kakor Jud, da bi pridobil Jude; tistim, ki so pod postavo, kakor bi bil pod postavo, čeprav sam nisem pod postavo, da bi pridobil tiste, ki so pod postavo.

²¹Tistim, ki so brez postave, kakor bi bil sam brez postave, čeprav nisem brez Božje postave, ampak sem pod Kristusovo postavo, da bi pridobil tiste brez postave.

²²Slabotnim sem postal slaboten, da bi pridobil slabotne. Vsem sem postal vse, da bi jih nekaj zagotovo rešil.

²³Vse delam zaradi evangelija, da bi bil tudi sam deležen njegovih obljub.

²⁴Mar ne veste, da tisti, ki tečejo na tekališču, res vsi tečejo, da pa le eden dobi nagrado? Tako tecite, da jo boste dosegli.

²⁵Vsak tekmovalec pa se vsemu odreče, ôni, da prejmejo venec, ki ovne, mi pa nevenljivega.

²⁶Zato jaz ne tečem kar na slepo, ne bojujem se, kakor bi mahal po zraku.

²⁷Nasprotno, trdo ravnam s svojim telesom in ga usužnjujem, da ne bi bil sam zavržen, ko oznanjam drugim.

1 Korinčanom 10

Svarilo pred malikovanjem

¹Nočem, bratje, da bi vi ne vedeli, da so bili vsi naši očetje pod oblakom, da so šli vsi skozi morje

²in da so bili v oblaku in morju vsi krščeni v Mojzesa.

³Vsi so jedli isto duhovno jed

⁴in vsi so pili isto duhovno pijačo. Pili so namreč iz duhovne skale, ki jih je spremljala. In ta skala je bil Kristus.

⁵Toda večina izmed njih ni bila Bogu po volji. Popadali so zatorej v puščavi.

⁶To se je zgodilo nam v zgled, da mi ne bi poželeli hudega, kakor so oni.

⁷Ne postanite malikovalci, kot so bili nekateri izmed njih, kakor je pisano: Ljudje so sedli jest in pit in so vstali, da bi se zabavali.

⁸Tudi ne nečistujmo, kakor so nečistovali nekateri izmed njih in jih je padlo v enem dnevu triindvajset tisoč.

⁹Ne preizkušajmo Kristusa, kakor so ga nekateri izmed njih preizkusili in so jih pomorile kače.

¹⁰Ne godrnjajte, kakor so nekateri izmed njih godrnjali in jih je pomoril pokončevalec.

¹¹To se je onim zgodilo, da bi bili za zgled, zapisano pa je bilo v svarilo nam, nad katere je prišel konec vekov.

¹²Kdor torej misli, da stoji, naj pazi, da ne pade.

¹³Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati.

¹⁴Zato, ljubi, bežite od malikovanja.

¹⁵Govorim vam kot preudarnim ljudem. Sami pa presodite, kaj govorim.

¹⁶Mar blagoslovljeni kelih, ki ga blagoslovljamo, ni udeležba pri Kristusovi krvi? Mar kruh, ki ga lomimo, ni udeležba pri Kristusovem telesu?

¹⁷Ker je en kruh, smo mi, ki nas je veliko, eno telo, ker smo vsi deležni enega kruha.

¹⁸Glejte Izrael po mesu. Mar niso tisti, ki jedo od žrtev, deležni oltarja?

¹⁹Kaj hočem reči? Da je kaj to, kar se žrtvuje malikom, ali da je morda malik sam kaj?

²⁰Nikakor! Povedati hočem, da to, kar žrtvujejo, žrtvujejo demonom in ne Bogu. Nočem pa, da bi vi postali družabniki demonov.

²¹Ne morete piti Gospodovega keliha in keliha demonov, ne morete biti deležni Gospodove mize in mize demonov.

²²Ali hočemo izzivati Gospoda, da bo postal ljubosumen? Ali smo močnejši od njega?

Vse v Božjo slavo

²³»Vse je dovoljeno,« vendar ni vse koristno! »Vse je dovoljeno,« toda vse ne izgrajuje.

²⁴Nihče naj ne išče svoje koristi, temveč korist drugega.

²⁵Vse, kar je v mesnici naprodaj, jejte in se nič ne sprašujte glede vesti,

²⁶kajti Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje.

²⁷Če vas kdo izmed nevernikov povabi in bi radi šli, jejte vse, kar postavijo pred vas, in se nič ne sprašujte glede vesti!

²⁸Če pa bi vam kdo rekel: »To je sveta žrtev,« ne jejte zaradi tistega, ki vas je opozoril, in zaradi vesti.

²⁹Tu pa ne mislim na vašo vest, ampak vest drugega. Le čemu bi druga vest sodila o moji svobodi?

³⁰Če se hvaležno udeležim pojedine, zakaj bi me kdo preklinjal zaradi tega, zaradi česar se zahvaljujem?

³¹Najsi torej jeste ali pijete ali delate kaj drugega, vse delajte v Božjo slavo.

³²Ne bodite v spotiko ne Judom ne Grkom ne Božji Cerkvi.

³³Tako skušam tudi jaz v vseh rečeh ugoditi vsem, pri tem pa ne iščem svoje koristi, ampak to, kar je koristno za mnoge, da bi se rešili.

1 Korinčanom 11

¹Postanite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov.

Pokrivanje glave pri bogoslužju

²Dajem vam priznanje, ker se me v vsem spominjate in ker se držite izročil, kakor sem vam jih izročil.

³Hočem pa, da veste tole: vsakemu moškemu je glava Kristus, glava ženske je moški, glava Kristusa pa Bog.

⁴Vsak moški, ki moli ali prerokuje s pokrito glavo, dela sramoto svoji glavi.

⁵Vsaka ženska pa, ki moli ali prerokuje z odkrito glavo, dela sramoto svoji glavi, ker je to prav tako, kakor če bi bila ostrižena.

⁶Če se namreč ženska ne pokriva, naj se še striže! Če pa je za žensko sramotno, da bi se strigla ali brila, naj se pokriva.

⁷Moškemu ni treba, da bi si pokrival glavo, ker je podoba in slava Boga. Ženska pa je slava moškega.

⁸Ni namreč moški iz ženske, ampak ženska iz moškega,

⁹in ni bil moški ustvarjen zaradi ženske, temveč ženska zaradi moškega.

¹⁰Zato mora ženska imeti na glavi oblast – zaradi angelov.

¹¹Sicer pa v Gospodu ni niti ženske brez moškega niti moškega brez ženske.

¹²Kakor namreč ženska izvira iz moškega, tako moški prejme življenje po ženski, vse pa je iz Boga.

¹³Sami presodite, ali se spodobi, da bi ženska z odkrito glavo molila Boga.

¹⁴Ali vas ne uči že narava sama, da je za moškega nečastno, če si pusti dolge lase,

¹⁵ženski pa v čast, če ima dolge lase. Njej so bili namreč dolgi lasje dani za ogrinjalo.

¹⁶Če bi se pa kdo – kakor je videti – rad prepiral, mi te navade nimamo in Božje Cerkve tudi ne.

Zlorabe pri Gospodovi večerji

¹⁷Ko vam to naročam, vas ne hvalim. Ne shajate se namreč tako, da bi se poboljšali. Slabši postajate.

¹⁸Najprej tole: slišim, da so med vami razprtije, kadar se zberete kot Cerkev. In deloma verjamem.

¹⁹Med vami pač morajo biti ločine, da se bodo med vami razkrili tisti, ki so preizkušeni.

²⁰Vi se res zberete, a temu se ne reče jesti Gospodovo večerjo,

²¹saj se vsem mudi pojesti svojo večerjo – in tako je eden lačen, drugi pa pijan.

²²Mar nimate domov, da bi jedli in pili? Ali zaničujete Božjo Cerkev in sramotite tiste, ki nimajo? Kaj naj vam rečem? Naj vas hvalim? Glede tega vas ne hvalim.

Postavitev Gospodove večerje

(Mt 26,26–29; Mr 14,22–25; Lk 22,14–20)

²³Jaz sem namreč prejel od Gospoda, kar sem vam tudi izročil: Gospod Jezus je tisto noč, ko je bil izdan, vzel kruh

²⁴in se zahvalil, ga razlomil in rekel: »To je moje telo za vas. To delajte v moj spomin.«

²⁵Prav tako je vzel tudi kelih po večerji in rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi. Kolikorkrat boste pili, delajte to v moj spomin.«

²⁶Kajti kolikorkrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride.

Nevredna udeležba

²⁷Kdor bo torej nevredno jedel ta kruh in pil ta Gospodov kelih, se bo pregrešil nad Gospodovim telesom in krvjo.

²⁸Naj torej vsak sebe presodi in tako jé od tega kruha in pije iz keliha,

²⁹kajti kdor jé in pije, jé in pije svojo obsodbo, če ne razpozna telesa.

³⁰Zato pa je med vami veliko slabotnih in bolehnih in precej jih je že zaspalo.

³¹Ko bi mi presojali sami sebe, bi ne bili sojeni.

³²Ker pa nas sodi Gospod, nas vzgaja, da ne bi bili obsojeni s svetom vred.

³³Zato, bratje moji, kadar se shajate k jedi, počakajte drug drugega.

³⁴Če je kdo lačen, naj je doma, da se ne boste shajali v obsodbo. Drugo bom uredil, ko pridem.

1 Korinčanom 12

Duhovni darovi

¹Glede duhovnih darov, bratje, nočem, da bi bili vi v nevednosti.

²Veste, kako ste bili zapeljani in ste se dali voditi k nemim malikom, ko ste bili še pogani.

³Zato vam jasno povem, da nihče, ki govori v Božjem Duhu, ne reče: »Jezus naj bo preklet,« in nihče ne more reči: »Jezus je Gospod,« razen v Svetem Duhu.

⁴Različni so milostni darovi, Duh pa je isti.

⁵Različne so službe, Gospod pa je isti.

⁶Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh.

⁷Vsakomur se daje razkritje Duha v korist vseh.

⁸Enemu je po Duhu dana beseda modrosti, drugemu v skladu z istim Duhom beseda spoznanja.

⁹Drugemu vera po istem Duhu, drugemu po istem Duhu milostni darovi ozdravljanja,

¹⁰drugemu delovanje čudežnih moči, drugemu prerokovanje, drugemu razločevanja duhov, drugemu raznovrstni jeziki, drugemu razlaganje jezikov.

¹¹Vse to pa uresničuje en in isti Duh, ki deli vsakemu posebej, kakor hoče.

Eno telo in veliko telesnih delov

¹²Kakor je namreč telo eno in ima veliko delov, vsi telesni deli pa so eno telo, čeprav jih je veliko, tako je tudi Kristus.

¹³V enem Duhu smo bili namreč mi vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni, in vsi smo pili enega Duha.

¹⁴Tudi telo namreč ni sestavljeno iz enega telesnega dela, ampak iz več delov.

¹⁵Če bi noga rekla: »Ker nisem roka, ne spadam k telesu,« vendarle spada k telesu.

¹⁶Če bi uho reklo: »Ker nisem oko, ne spadam k telesu,« vendarle spada k telesu.

¹⁷Kje bi bil sluh, ko bi bilo vse telo oko? Kje bi bil vonj, ko bi bilo vse telo sluh?

¹⁸Tako pa je Bog vse posamezne telesne dele razpostavil po telesu, kakor je hotel.

¹⁹Ko bi bilo vse skupaj en sam telesni del, kje bi bilo telo?

²⁰Tako pa je veliko delov, telo pa je eno.

²¹Ne more oko reči roki: »Ne potrebujem te,« tudi ne glava nogam: »Ne potrebujem vas.«

²²Še več, telesni deli, ki se zdijo slabotnejši, so še bolj potrebni,

²³in tistim, ki se nam zdijo manj vredni časti, izkazujemo še večje spoštovanje in z manj uglednimi še lepše ravnamo,

²⁴medtem ko ugledni tega ne potrebujejo. Da, Bog je sestavil telo in skromnemu namenil več časti,

²⁵da v telesu ne bi bilo razprtije, marveč bi telesni deli enako skrbeli drug za drugega.

²⁶Če en del trpi, trpijo z njim vsi deli, če je en del v časti, se z njim veselijo vsi.

²⁷Vi pa ste Kristusovo telo in vsak zase del telesa.

²⁸Bog pa je v Cerkvi postavil najprej apostole, drugič preroke, tretjič učitelje; potem čudodelstva, potem milostne darove ozdravljanja, pomoči, vodenja in govorjenja v raznovrstnih jezikih.

²⁹So mar vsi apostoli? So vsi preroki? Vsi učitelji? Ali vsi delajo čudeže,

³⁰ali imajo vsi milostne darove ozdravljanja? Ali vsi govorijo jezike? Jih vsi razlagajo?

³¹A vendar morate hrepeneti po večjih milostnih darovih. Naj vam pokažem še odličnejšo pot.

1 Korinčanom 13

Ljubezen

¹Ko bi govoril človeške in angelske jezike, ljubezni pa bi ne imel, sem postal brneč bron ali zveneče cimbale.

²In ko bi imel dar preroštva in ko bi poznal vse skrivnosti in imel vse spoznanje in ko bi imel vso vero, da bi gore prestavljal, ljubezni pa bi ne imel, nisem nič.

³In ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi.

⁴Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje,

⁵ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega.

⁶Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice.

⁷Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane.

⁸Ljubezen nikoli ne mine. Preroštva bodo prenehala, jeziki bodo umolknil, spoznanje bo prešlo,

⁹kajti le delno spoznavamo in delno prerokujemo.

¹⁰Ko pa pride popolno, bo to, kar je delno, prenehalo.

¹¹Ko sem bil otrok, sem govoril kakor otrok, mislil kakor otrok, sklepal kakor otrok. Ko pa sem postal mož, sem prenehal s tem, kar je otroškega.

¹²Zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.

¹³Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.

1 Korinčanom 14

Darovi jezikov in prerokovanja

¹Prizadevajte si za ljubezen. Bodite vneti za duhovne darove, posebno še, da bi prerokovali.

²Kdor namreč govori z darom jezika, ne govori ljudem, temveč Bogu. Nihče ga namreč ne posluša, ampak v Duhu izgovarja skrivnosti.

³Kdor pa prerokuje, govori ljudem in jih izgrajuje, osrčuje in tolaži.

⁴Kdor govori z darom jezika, izgrajuje sam sebe, kdor pa prerokuje, gradi Cerkev.

⁵Želim, da bi vi vsi govorili z darom jezikov, še bolj pa, da bi prerokovali. Večji je namreč tisti, ki prerokuje, kakor tisti, ki govori z darom jezikov, razen če tudi razlaga, tako da izgrajuje Cerkev.

⁶In zdaj, bratje, kaj bi vam koristil, če bi prišel k vam in govoril z darom jezikov, pa vam ne bi govoril o razodetju, spoznanju, prerokbi ali nauku?

⁷Podobno je z neživimi stvarmi, ki dajejo glas, kakor so piščal in citre. Kako bomo prepoznali, kaj igra piščal ali kaj igrajo citre, če ne dajejo različnih glasov?

⁸Kdo se bo pripravil za boj, če trobenta ne bi dala razločnega glasu?

⁹Tako je tudi z vami: ne bodo mogli spoznati pomena vašega govora, če z darom jezika govorite nerazumljive besede. V zrak boste govorili.

¹⁰Kdo ve, koliko vrst glasov je na svetu in nič ni brez glasu.

¹¹Če torej ne vem, kaj glas pomeni, bom za tistega, ki govori, tujec, in tisti, ki govori, bo zame tujec.

¹²Tako se tudi vi, ker ste vneti za duhove, potrudite, da boste obilno koristili pri izgrajevanju Cerkve.

- ¹³Kdor torej govori z darom jezika, naj prosi, da bi mogel tudi razlagati.
- ¹⁴Če namreč molim z darom jezika, moli moj duh, toda moj um je brez sadu.
- ¹⁵Kaj bom torej storil? Molil bom v duhu, molil pa tudi z umom. Prepeval bom v duhu, a prepeval tudi z umom.
- ¹⁶Kajti če moliš zahvalno molitev v duhu, kako bo mogel človek, ki stoji na mestu nepoučenega, na tvoje zahvaljevanje reči »amen«, ko pa ne ve, kaj govoriš.
- ¹⁷Res da se ti lepo zahvaljuješ, a drugega to ne izgrajuje.
- ¹⁸Hvala Bogu, bolj kakor vi vsi govorim z darom jezikov,
- ¹⁹toda v Cerкви raje povem pet besed s svojim umom, da bi poučil tudi druge, kakor pa na tisoče besed z darom jezika.
- ²⁰Bratje, ne bodite otroci v mišljenju. V hudobiji bodite otroški, v mišljenju pa bodite odrasli.
- ²¹V postavi piše: Po ljudeh tujih jezikov in po ustnicah tujcev bom govoril temu ljudstvu, pa me tudi tako ne bodo poslušali, govori Gospod.
- ²²Zato dar jezikov ni znamenje za verujoče, temveč za neverujoče, preroštvo pa ni znamenje za neverujoče, temveč za verujoče.
- ²³Če bi se torej zbrala na istem kraju vsa Cerkev in bi vsi govorili z darom jezikov, pa bi vstopili neuki in neverni, ali ne bodo rekli, da ste poblazneli?
- ²⁴Če pa bi vsi prerokovali in bi vstopil kakšen neverujoč ali nepoučen človek, ga bodo vsi opominjali in vsi presojali.
- ²⁵Tedaj se bodo razkrile skrivnosti njegovega srca. Padel bo na obraz, molil Boga in priznal, da je Bog resnično med vami.

Vse je treba urediti

- ²⁶Kaj torej, bratje? Kadar se zberete, ima vsakdo od vas nekaj: ta pesem, oni nauk, eden razodetje, drugi dar jezika, tretji razlago. Vse pa naj bo v izgrajevanje.

²⁷Če kdo govori z darom jezika, naj nastopita dva ali kvečjemu trije, in sicer po vrsti, eden pa naj razlaga.

²⁸Če razlagalca ni, naj brat v Cerkvi molči, govori pa naj sebi in Bogu.

²⁹Od prerokov naj spregovorita dva ali trije, drugi pa naj razsojajo.

³⁰Če pa je razodetje podarjeno komu drugemu od navzočih, naj prejšnji umolkne.

³¹Vsi lahko prerokujete, vendar drug za drugim, da se bodo vsi učili in vsi dobili spodbudo.

³²Duhovi prerokov se prerokom podrejajo,

³³kajti Bog ni Bog zmešnjave, ampak miru. Kakor v vseh Cerkvah svetih

³⁴naj žene tudi v vaših Cerkvah molčijo. Ni jim namreč dovoljeno govoriti, ampak naj bodo podložne, kakor pravi tudi postava.

³⁵Če pa se hočejo o čem poučiti, naj doma vprašajo svoje može, ker bi bilo sramotno, če bi žena govorila v Cerkvi.

³⁶Mar od vas izhaja Božja beseda? Je morda dospela samo do vas?

³⁷Če kdo misli, da je prerok ali da je duhoven človek, naj jasno spozna, da je to, kar vam pišem, Gospodova zapoved.

³⁸Če pa kdo tega ne spozna, tudi on ni spoznan.

³⁹Zato si prizadevajte, bratje moji, da bi prerokovali, pa tudi govoriti z darom jezikov ne branite.

⁴⁰Vse pa naj poteka spodobno in urejeno.

1 Korinčanom 15

Kristusovo vstajenje

¹Spominjam vas, bratje, na evangelij, ki sem vam ga oznanil in ste ga tudi sprejeli ter stojite trdni v njem.

²Po njem ste na poti rešitve, če se trdno držite besede, ki sem vam jo oznanil, razen če ste zaman sprejeli vero.

³Izročil sem vam predvsem to, kar sem sam prejel: Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih.

⁴Pokopan je bil in tretji dan je bil obujen, kakor je v Pismih.

⁵Prikazal se je Kefu, nato dvanajsterim.

⁶Potem se je prikazal več kot petsto bratom hkrati. Od teh je še zdaj večina živih, nekateri pa so zaspali.

⁷Nato se je prikazal Jakobu, potem vsem apostolom.

⁸Nazadnje za vsemi pa se je kot negodniku prikazal tudi meni.

⁹Jaz sem namreč najmanjši izmed apostolov in nisem vreden, da bi se imenoval apostol, ker sem preganjal Božjo Cerkev.

¹⁰Po Božji milosti pa sem to, kar sem, in njegova milost, ki mi je bila dana, ni postala prazna. Nasprotno, bolj kakor oni vsi sem se trudil, pa ne jaz, ampak Božja milost, ki je z menoj.

¹¹Naj bom torej jaz ali oni, takó oznanjamo in takó ste sprejeli vero.

Vstajenje mrtvih

¹²Če se oznanja, da je bil Kristus obujen od mrtvih, kako morejo nekateri izmed vas govoriti, da ni vstajenja mrtvih?

¹³Če ni vstajenja mrtvih, potem tudi Kristus ni bil obujen.

¹⁴Če pa Kristus ni bil obujen, je tudi naše oznanilo prazno in prazna tudi vaša vera.

¹⁵Poleg tega bi se tudi pokazalo, da smo lažnive Božje priče, ker smo proti Bogu pričali, češ da je obudil Kristusa, ki ga ni obudil, če je res, da mrtvi ne morejo biti obujeni.

¹⁶Če torej mrtvi ne morejo biti obujeni, tudi Kristus ni bil obujen.

¹⁷Če pa Kristus ni bil obujen, je prazna vaša vera in ste še v svojih grehih.

¹⁸Tedaj so izgubljeni tudi tisti, ki so zaspali Kristusu.

¹⁹Če samo zaradi tega življenja zaupamo v Kristusa, smo od vseh ljudi najbolj pomilovanja vredni.

²⁰Toda Kristus je vstal od mrtvih, prvenec tistih, ki so zaspali.

²¹Ker je namreč po človeku smrt, je po človeku tudi vstajenje mrtvih.

²²Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo v Kristusu tudi vsi oživljeni,

²³vendar vsak po vrsti: najprej kot prvina Kristus, potem pa tisti, ki so Kristusovi, ob njegovem prihodu.

²⁴Nato bo dovršitev, ko bo kraljevanje izročil Bogu Očetu in uničil vsakršno poglavarstvo ter sleherno oblast in moč.

²⁵Kajti on mora kraljevati, dokler ne položivseh sovražnikov pod njegove noge.

²⁶Kot zadnji sovražnik bo uničena smrt,

²⁷kajti vse je položil pod njegove noge. Ko pa pravi: »Vse je podvrženo,« je jasno, da razen tistega, ki mu je vse podvrgel.

²⁸Ko pa mu bo vse podvrženo, se bo tudi Sin sam podvrgel njemu, ki mu je vse podvrgel, da bo Bog vse v vsem.

²⁹Sicer pa, kaj bodo dosegli tisti, ki se dajejo krstiti za mrtve? Če mrtvi sploh ne morejo biti obujeni, čemu se še dajejo krstiti zanje?

³⁰Čemu se tudi mi vsak trenutek izpostavljam o nevarnosti?

³¹Na ponos, ki ga imam v Kristusu Jezusu, našem Gospodu, nad vami, bratje, prisegam, da dan za dnem umiram.

³²Kaj mi koristi, če sem se v Efezu po človeško boril z zvermi? Če mrtvi ne morejo biti obujeni, jejmo in pijmo, saj bomo jutri umrli.

³³Nikar se ne dajte zapeljati. Slaba družba pokvari dobre nрави.

³⁴Streznite se k pravičnosti in ne grešite! Nekateri namreč ne poznajo Boga. To govorim vam v sramoto.

Vstalo telo

³⁵Pa bo kdo vprašal: »Kako so lahko mrtvi obujeni? S kakšnim telesom pridejo?«

³⁶Neumnež! Kar ti seješ, ne oživi, če ne umre.

³⁷In to, kar vseješ, ni telo, ki bo nastalo, ampak golo zrno, bodisi pšenice ali česa drugega.

³⁸Bog pa mu da telo, kakor je določil, in sicer vsakemu semenu lastno telo.

³⁹Niso vsa živa bitja iz istega mesa, ampak je drugo meso pri ljudeh, drugo pri živini, drugo pri pticah in drugo pri ribah.

⁴⁰So nebesna in zemeljska telesa. Toda drugo je veličastvo nebesnih teles, drugo zemeljskih.

⁴¹Drugo je veličastvo sonca in drugo veličastvo lune in drugo veličastvo zvezd. Zvezda se namreč od zvezde razlikuje po veličastvu.

⁴²Tako je tudi z vstajenjem mrtvih. Seje se v propadljivosti, obuja pa v nepropadljivosti.

⁴³Kar se seje v nečasti, vstaja v veličastvu. Kar se seje v slabosti, vstaja v moči.

⁴⁴Seje se duševno telo, vstaja duhovno telo. Če obstaja duševno telo, obstaja tudi duhovno.

⁴⁵Tako je tudi pisano: Prvi človek Adam je postal živa duša, poslednji Adam pa oživlajoči duh.

⁴⁶Toda ni najprej to, kar je duhovno, ampak to, kar je duševno, potem to, kar je duhovno.

⁴⁷Prvi človek je iz prsti, zemeljski, drugi človek pa je iz nebes.

⁴⁸Kakršen je bil zemeljski, taki so zemeljski, in kakršen je nebeški, taki so tudi nebeški.

⁴⁹In kakor smo nosili podobo zemeljskega, bomo nosili tudi podobo nebeškega.

⁵⁰To pa povem, bratje: meso in kri ne moreta podedovati Božjega kraljestva pa tudi propadljivost ne podeduje nepropadljivosti.

⁵¹Glejte, skrivnost vam povem: vsi ne bomo zaspali, vsi pa bomo spremenjeni,

⁵²hipoma, kakor bi trenil z očesom, ob glasu poslednje trobente. Zdonela bo namreč in mrtvi bodo vstali nepropadljivi in mi bomo spremenjeni.

⁵³Kajti to, kar je propadljivo, si mora obleči nepropadljivost, in kar je umrljivo, obleči neumrljivost.

⁵⁴Ko pa si bo to, kar je propadljivo, obleklo nepropadljivost, in to, kar je umrljivo, obleklo neumrljivost, tedaj se bo izpolnila beseda, ki je zapisana: Smrt je použita v zmagi.

⁵⁵Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?

⁵⁶Želo smrti je greh, moč greha pa je postava.

⁵⁷Hvala torej Bogu, ki nam daje zmago po našem Gospodu Jezusu Kristusu.

⁵⁸Zato, moji ljubi bratje, bodite stanovitni, neomahljivi, nadvse uspešni v Gospodovem delu, ker veste, da vaš trud v Gospodu ni prazen.

1 Korinčanom 16

Prispevek za svete

¹Glede nabirke za svete pa storite tudi vi, kakor sem naročil Cerkvam v Galatiji.

²Vsak prvi dan v tednu naj vsak izmed vas pri sebi daje na stran in zbira, kolikor more, tako da se ne bo zbiralo šele tedaj, ko pridem.

³Ko pa pridem, bom tiste, ki jih boste izbrali, s pismom poslal, da bodo odnesli vaše darove v Jeruzalem.

⁴Če pa bo vredno, da bi šel tudi jaz, bodo potovali z menoj.

Načrti za potovanje

⁵K vam bom prišel, ko bom končal pot po Makedoniji; potovati namreč nameravam skozi Makedonijo.

⁶Morda bom ostal pri vas ali celo prezimil, da me boste opremili za pot, kamor bom pač šel.

⁷Tokrat vas namreč nočem obiskati le mimogrede, saj upam, da bom nekaj časa ostal pri vas, če bo Gospod dovolil.

⁸V Efezu se bom zadrževal do binkošti,

⁹ker so se mi odprla velika vrata za delovanje, pa tudi nasprotnikov je veliko.

¹⁰Če pride Timótej, glejte, da bo pri vas brez strahu, ker opravlja Gospodovo delo kakor jaz.

¹¹Nihče naj ga ne prezira. V miru ga opremite za pot, da pride k meni, ker ga pričakujem z brati.

¹²Glede brata Apola pa tole: silno sem ga prosil, da bi šel z brati k vam, pa ga nikakor ni bila volja, da bi šel zdaj. Pride pa, ko bo utegnil.

Sklepna prošnja in pozdrav

¹³Budni bodite, stojte trdni v veri, možati bodite, bodite močni!

¹⁴Pri vas naj se vse dela iz ljubezni.

¹⁵Prosim vas, bratje: vi veste, da je Stefanájeva hiša prvenec Ahaje in da so se posvetili službi svetim.

¹⁶Tudi vi ubogajte take in vsakega, ki sodeluje in se trudi.

¹⁷Vesel sem, da so pri meni Stefaná in Fortunat in Aháik, ker so nadomestili vašo odsotnost.

¹⁸Poživili so namreč mojega in vašega duha. Zato takim dajte priznanje.

¹⁹Pozdravljajo vas Cerkve v Aziji. Iskreno vas v Gospodu pozdravljata Ákvila in Priska in Cerkev, ki se zbira v njuni hiši.

²⁰Pozdravljajo vas vsi bratje. Pozdravite se med seboj s svetim poljubom.

²¹Ta pozdrav je napisan z mojo, Pavlovo roko.

²²Če kdo ne ljubi Gospoda, bodi preklet! Maranata.

²³Milost Gospoda Jezusa z vami.

²⁴Moja ljubezen je z vami vsemi v Kristusu Jezusu!

2 Korinčanom

2 Korinčanom 1

Pozdrav

¹Pavel, po Božji volji apostol Kristusa Jezusa, in brat Timótej Božji Cerkvi, ki je v Korintu, kakor tudi vsem svetim, ki so po vsej Ahaji.

²Milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Pavlova zahvala po preizkušnji

³Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe.

⁴On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog.

⁵Kakor namreč Kristusovo trpljenje za nas presega meje, tako po Kristusu prekipeva tudi naša tolažba.

⁶Če smo v stiskah, smo v vašo tolažbo in odrešenje. Če nas kaj tolaži, nas tolaži v vašo tolažbo, ki deluje v potrpežljivem prenašanju istega trpljenja, ki ga prenašamo tudi mi.

⁷Naše upanje glede vas je trdno, ker vemo, da ste z nami deležni tudi tolažbe, kakor ste z nami deležni trpljenja.

⁸Nočemo namreč, bratje, da bi vi ne vedeli za našo stisko, ki nas je zadela v Aziji. Čez mero in čez naše moči nas je obtežila, tako da smo obupali celo nad življenjem.

⁹Da, sami v sebi smo sprejeli smrtno obsodbo, da ne bi več zaupali vase, ampak v Boga, ki obuja mrtve.

¹⁰On nas je rešil iz tako velike smrtne nevarnosti. In še nas bo reševal. Vanj zaupamo in še nas bo rešil,

¹¹ker nas z drugimi tudi vi podpirate z molitvijo. In tako se za nas veliko ljudi z marsičim zahvaljuje za milostni dar, ki nam je bil podeljen.

Pavel odloži obisk

¹²Naš ponos je pričevanje naše vesti, in sicer: v svetu in še posebno pri vas smo živeli v preprostosti in Božji iskrenosti, torej ne v meseni modrosti, ampak v Božji milosti.

¹³Pišemo vam namreč samo to, kar lahko berete in tudi spoznavate. Seveda pa upam, da boste do konca spoznali,

¹⁴kakor ste nas deloma že spoznali, da smo namreč mi vam v ponos, kakor boste vi nam v ponos na dan našega Gospoda Jezusa.

¹⁵V tem prepričanju sem hotel najprej priti k vam, da bi vi v drugo prejeli milost.

¹⁶Od vas sem hotel odpotovati v Makedonijo in iz Makedonije spet priti k vam, da bi me vi preskrbeli za potovanje v Judejo.

¹⁷Sem mar res lahkomišelnostno ravnal, če sem se odločil tako? Mar po mesu sklenem, kar sklenem? Je pri meni moj »da«, »da« hkrati tudi »ne«, »ne«?

¹⁸Kakor je Bog zvest: naša beseda do vas ni »da« in hkrati »ne«,

¹⁹saj Božji Sin Jezus Kristus, ki je bil med vami oznanjen po nas, po meni, Silvánu in Timóteju, ni postal »da« in hkrati »ne«, ampak se je v njem zgodil »da«.

²⁰Vse Božje obljube imajo v njem svoj »da«. Zato se po njem prek nas dviga k Bogu v slavo tudi »amen«.

²¹Nas skupaj z vami utrjuje za Kristusa in nas mazili Bog,

²²ki nam je tudi vtisnil pečat in v naša srca položil poroštvo Duha.

²³Boga kličem za pričo in prisegam pri svojem življenju, da v Korint samo zato nisem več šel, ker sem vam prizanašal.

²⁴Saj vendar ne gospodujemo nad vašo vero. Nasprotno, sodelavci pri vašem veselju smo, ker že trdno stojite v veri.

2 Korinčanom 2

¹Vendar sem sklenil sam pri sebi, da ne bom ponovno z žalostjo hodil k vam.

²Če vam jaz povzročam žalost, le kdo bo razveselil mene, če ne tisti, ki bi mu jaz povzročil žalost?

³In prav zato vam to pišem, da mi ob mojem prihodu ne bi povzročili žalosti tisti, ki bi me morali razveseliti. O vas sem namreč prepričan, da je moje veselje tudi veselje vas vseh.

⁴Pišem vam namreč iz velike stiske in tesnobe srca in v mnogih solzah, vendar ne zato, ker bi vas hotel prizadeti, ampak da bi spoznali ljubezen, ki jo imam prav posebno do vas.

Odpuščanje za žalitve

⁵Če je kdo povzročil žalost, je ni povzročil le meni, ampak do neke mere vam vsem, čeprav ne bi rad pretiraval.

⁶Takemu zadostuje tisti ukor, ki mu ga naloži večina.

⁷Zato mu vi raje odpustite in ga potolažite, da takega človeka morda ne bi použila prevelika žalost.

⁸Prosim vas tudi, da potrdite ljubezen do njega.

⁹Saj sem vam prav zato tudi pisal, da bi spoznal vašo preizkušnost, če ste res v vsem poslušni.

¹⁰Komur namreč vi odpustite, odpuščam tudi jaz. Kar pa sem jaz odpustil – če sem kaj odpustil –, sem odpustil zaradi vas, pred Kristusovim obličjem,

¹¹da nas ne bi ukanil satan. Njegove misli pa nam niso neznane.

Pavlova zaskrbljenost in olajšanje

¹²Prišel sem v Troádo, da bi oznanjal Kristusov evangelij. A čeprav so mi bila v Gospodu vrata odprta,

¹³se moj duh ni mogel umiriti, ker nisem našel svojega brata Tita. Zato sem se poslovil od njih in odšel v Makedonijo.

¹⁴Hvala Bógu, ki nas v Kristusu kar naprej venča z zmagoslavjem in ki po nas razširja po vseh krajih blag vonj njegovega spoznanja.

¹⁵Za Boga smo namreč blag Kristusov vonj, tako med tistimi, ki so na poti rešitve, kakor med tistimi, ki so na poti pogubljenja,

¹⁶za ene vonj po smrti – v smrt, za druge vonj po življenju – v življenje. Le kdo je za to zmožen?

¹⁷Mi vsaj nismo kakor množica tistih, ki kupčujejo z Božjo besedo. Mi govorimo iz iskrenosti, kakor iz Boga, pred Bogom, v Kristusu.

2 Korinčanom 3

Služabniki nove zaveze

¹Mar začenjamo znova sami sebe priporočati? Mar res potrebujemo, kakor nekateri, priporočilna pisma za vas ali pa od vas?

²Naše pismo ste vi; pismo, ki je zapisano v naših srcih in ga poznajo in berejo vsi ljudje.

³Očitno ste Kristusovo pismo, za katero skrbimo mi in ki ni pisano s črnilom, temveč z Duhom živega Boga, pa ne na kamnite table, marveč na table mesenih src.

⁴Tolikšno zaupanje v Boga imamo po Kristusu.

⁵Nismo sami po sebi zmožni, da bi – kakor sami od sebe – o čem sodili. Ne, naša zmožnost je od Boga,

⁶ki nas je tudi usposobil za služabnike nove zaveze, ne črke, ampak Duha. Črka namreč ubija, Duh pa oživlja.

⁷Če je bila že služba smrti v črkah, vklesana v kamen, obdana s takšnim veličastvom, da Izraelci niso mogli Mojzesu pogledati v obličje zaradi veličastva na obličju, čeprav je bilo to veličastvo minljivo,

⁸kako ne bo še bolj obdana z veličastvom služba Duha?

⁹Če pa je bila veličastna že služba obsodbe, je tem bolj veličastna služba pravičnosti.

¹⁰In zató to, kar je bilo poveljučano v tem primeru, sploh ni bilo poveljučano – prav zaradi vsepresegajočega veličastva.

¹¹Če je bilo namreč prek veličastva dano že to, kar naj bi bilo odpravljeno, je toliko bolj v veličastvu to, kar ostane.

¹²Ker imamo torej tako veliko upanje, živimo v veliki zaupnosti

¹³in ne kakor Mojzes, ki si je zagrinjal obličje, da Izraelovi sinovi niso mogli gledati konca tega, kar je minljivo.

¹⁴Toda njihove misli so zakrknile. Vse do današnjega dne namreč še leži isto zagrinjalo nad branjem Stare zaveze neodgrnjeno, ker ga odgrinja šele Kristus.

¹⁵Da, vse do danes leži na njihovem srcu zagrinjalo, kadar koli berejo Mojzesa.

¹⁶Ko pa se bo kdo spreobrnil h Gospodu, se bo zagrinjalo odgrnilo.

¹⁷ Gospod je namreč Duh, kjer pa je Gospodov Duh, tam je svoboda.

¹⁸Vsi mi, ki z odgrnjenim obrazom motrimo Gospodovo veličastvo – kakor bi odsevalo v ogledalu –, se spreminjamo v isto podobo, iz veličastva v veličastvo, prav kakor od Gospoda, Duha.

2 Korinčanom 4

Zaklad v lončenih posodah

¹Ker imamo po usmiljenju, ki smo ga bili deležni, to službo, ne omagujemo.

²Odrekli smo se skrivnim, sramotnim delom, ki bi se jih morali sramovati. Ne ravnamo zvijačno, tudi ne pačimo Božje besede, marveč se z razodevanjem resnice pred Bogom priporočamo vsaki človeški vesti.

³Če pa je naš evangelij kljub temu zakrit, je zakrit za tiste, ki so na poti pogubljenja,

⁴za nevernike, ki jim je bog tega sveta zaslepil misli, tako da jim ne zasveti razsvetljenje evangelija o veličastvu Kristusa, ki je podoba Boga.

⁵Saj ne oznanjamo sebe, ampak Jezusa Kristusa, Gospoda, sebe pa le kot vaše služabnike zaradi Jezusa.

⁶Kajti Bog, ki je rekel: »Iz teme bo zasvetila luč,« je zasijal v naših srcih zaradi razsvetljenja Božjega veličastva na obličju Jezusa Kristusa.

⁷Ta zaklad pa imamo v lončenih posodah, da bi bila ta presežnost moči Božja in ne iz nas.

⁸Od vseh strani pritiskajo na nas, pa nismo utesnjeni. Ne vidimo poti, pa jo še najdemo.

⁹Preganjajo nas, pa nismo zapuščeni. Ob tla nas mečejo, pa nismo uničeni.

¹⁰Vedno nosimo v svojem telesu Jezusovo umiranje, da bi se v našem telesu razodelo tudi Jezusovo življenje.

¹¹Čeprav še živimo, nas zaradi Jezusa vedno pošiljajo v smrt, da bi se tudi Jezusovo življenje razodelo v našem umrljivem mesu.

¹²Tako v nas deluje smrt, v vas pa življenje.

¹³Ker pa imamo istega duha vere, kakor je pisano: Veroval sem, zato sem govoril, tudi mi verujemo in zato tudi govorimo.

¹⁴Vemo namreč, da bo tisti, ki je obudil Gospoda Jezusa, tudi nas obudil z Jezusom in nas hkrati z vami postavil predse.

¹⁵Vse to je namreč zaradi vas, da bi se milost zaradi večje množice pomnožila in s tem obogatila zahvaljevanje v Božjo slavo.

Življenje iz vere

¹⁶Zato ne omagujemo. Nasprotno, čeprav naš zunanji človek razpada, se naš notranji iz dneva v dan obnavlja.

¹⁷Naša trenutna lahka stiska nam namreč pripravlja čez vso mero težko, večno bogastvo slave,

¹⁸ker se ne oziramo na to, kar se vidi, ampak na to, kar se ne vidi. Kar se namreč vidi, je začasno, kar pa se ne vidi, je večno.

2 Korinčanom 5

¹Vemo namreč tole: če razpade naša zemeljska hiša, ki je le šotor, imamo v nebesih zgradbo od Boga, hišo, ki je niso naredile roke in je večna.

²Zato tudi v tem svojem stanju vzdihujemo in si želimo kar povrh obleči svoje bivališče, ki je iz nebes,

³seveda le, če se izkažemo, da nismo goli, ko se slečemo.

⁴Dokler namreč živimo v tem šotoru, vzdihujemo in teži nas, ker se ne bi radi slekli, ampak bi se radi oblekli kar povrh, tako da bi življenje použilo to, kar je umrljivo.

⁵Tisti pa, ki nas je za to pripravil, je Bog, ki nam je dal poroštvo Duha.

⁶Zato smo vedno pogumni, čeprav vemo, da smo zdoma in daleč od Gospoda, dokler smo doma v tem telesu,

⁷saj v veri hodimo in ne v gledanju.

⁸Vendar smo pogumni in zadovoljni s tem, da se bomo izselili iz telesa in se priselili h Gospodu.

⁹Zato si tudi prizadevamo, da bi mu bili všeč, bodisi da smo priseljeni v telesu bodisi da smo izseljeni.

¹⁰Vsi se bomo namreč morali pojaviti pred Kristusovim sodnim stolom, da bo vsak prejel plačilo za to, kar je v zemeljskem življenju delal, dobro ali slabo.

Služabnik sprave

¹¹Ker torej vemo, kaj je strah Gospodov, skušamo ljudi prepričevati, za Boga pa smo razvidni in upamo, da smo razvidni tudi za vašo vest.

¹²S tem se vam nočemo ponovno priporočati, marveč vam ponujamo priložnost, da boste lahko ponosni na nas, tako da boste imeli kaj odgovoriti tistim, ki so ponosni le na zunaj, v srcu pa ne.

¹³Če smo namreč povsem iz sebe, smo zaradi Boga, če pa smo pri pameti, smo zaradi vas.

¹⁴Kristusova ljubezen nas stiska, saj smo presodili takole: eden je umrl za vse in zato so umrli vsi.

¹⁵Za vse pa je umrl zato, da tisti, ki živijo, ne bi živeli več zase, ampak za tistega, ki je zanje umrl in bil obujen.

¹⁶Zato odslej nikogar več ne poznamo po mesu. Čeprav smo Kristusa poznali po mesu, ga zdaj ne poznamo več tako.

¹⁷Če je torej kdo v Kristusu, je nova stvaritev. Staro je minilo. Glejte, nastalo je novo.

¹⁸Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave,

¹⁹namreč to, da je bil Bog tisti, ki je v Kristusu spravil svet s seboj, s tem da ljudem ni zaračunal njihovih prestopkov, nam pa je zaupal besedo sprave.

²⁰Zavoljo Kristusa smo torej poslani, po nas vas kliče Bog. Zavoljo Kristusa vas prosimo, spravite se z Bogom.

²¹Njega, ki ni poznal greha, je zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.

2 Korinčanom 6

¹Ker smo njegovi sodelavci, vas tudi prosimo, da Božje milosti ne bi prejeli v prazno!

²Pravi namreč: Ob času milosti sem te uslišal in na dan rešitve sem ti pomagal. Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve!

³V ničemer ne dajemo nobene priložnosti za pohujšanje, da se naša služba ne bi grajala,

⁴ampak v vsem sebe priporočamo kot Božje služabnike: v veliki stanovitnosti, v nadlogah, v potrebah, v stiskah,

⁵pod udarci, v ječah, pri uporih, v naporih, v bedenjih, v postih,

⁶s čistostjo, s spoznanjem, s potrpežljivostjo, z dobroto, s Svetim Duhom, z iskreno ljubeznijo,

⁷z besedo resnice, z Božjo močjo, z orožjem pravičnosti v desnici in levici,

⁸v slavi in sramoti, na slabem in dobrem glasu, kakor zapeljevalci, a vendar resnični,

⁹kakor neznani in spoznani, kakor umirajoči, pa glejte, živimo, kakor kaznovani, a ne usmrčeni,

¹⁰kakor žalostni, pa vedno veseli, kakor ubogi, pa mnoge bogatimo, kakor bi nič ne imeli, pa imamo vse.

¹¹Korinčani! Naša usta so vam spregovorila odkrito, naše srce se je na široko odprlo.

¹²V nas ni pretesno za vas, je pa za nas tesno v vaši notranjosti.

¹³Povrnite – kakor otrokom vam govorim – tudi vi meni z enako širokosrčnostjo!

Tempelj živega Boga

¹⁴Ne dajte se vpregati v jarem z neverniki. Kaj imata namreč skupnega pravičnost in nepostavnost? Kakšno občestvo ima luč s temo?

¹⁵Kakšno je soglasje med Kristusom in Beliárjem? Kaj imata skupnega verujoči in neverujoči?

¹⁶V čem se Božje svetišče strinja z maliki? Mi smo namreč svetišče živega Boga, kakor je rekel Bog: Prebival bom med njimi in med njimi bom hodil; jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo.

¹⁷Zato pojdite iz njihove srede in se ločite, govori Gospod, in nečistega se ne dotikajte; in jaz vas bom sprejel

¹⁸in vam bom Oče in vi boste moji sinovi in hčere, govori Gospod, vladar vsega.

2 Korinčanom 7

¹Te obljube torej imamo, predragi. Zato se očistimo vseh madežev mesa in duha in v strahu Božjem dopolnujemo svetost.

Pavlovo veselje nad kesanjem Korinčanov

²Odprite nam srce. Nikomur nismo storili krivice, nikogar nismo pokvarili, nikogar nismo prevarali.

³Tega ne pravim zato, da bi vas obsojal, saj sem že prej povedal, da ste v naših srcih, takó, da bomo skupaj umrli in skupaj živeli.

⁴Velika je moja zaupnost do vas, zelo sem ponosen na vas. Pri vsej svoji stiski sem poln tolažbe in moje veselje prekipeva.

⁵Tudi po prihodu v Makedonijo naše meso ni imelo nobenega pokoja. Na vse načine smo doživljali stisko: zunaj boji, znotraj strahovi.

⁶Toda Bog, ki tolaži potrte, nas je potolažil s Titovim prihodom,

⁷pa ne le z njegovim prihodom, marveč tudi s tolažbo, s katero ste ga potolažili vi. Pripovedoval nam je namreč o vašem hrepenenju, o vašem joku in o vaši vnemi zame. In tako sem bil še bolj vesel.

⁸Čeprav sem vas s pismom užalostil, mi tega ni žal ... čeprav mi je bilo hudo (vidim namreč, da vas je tisto pismo vsaj za nekaj časa užalostilo),

⁹sem zdaj vesel, pa ne zato, ker sem vas spravil v žalost, ampak zato, ker je žalost v vas sprožila spreobrnitev. Užalostili ste se namreč v skladu z Bogom, tako da od nas niste utrpeli nobene škode.

¹⁰Kajti žalost, ki je v skladu z Bogom, povzroči spreobrnitev, ki je ne bomo obžalovali in ki peljev rešitev, svetna žalost pa povzroči smrt.

¹¹Glejte, kakšno zavzetost je v vas obrodilo prav to, da ste bili žalostni v skladu z Bogom; poleg tega pa še opravičevanje, nejevoljo, strah, hrepenenje, gorečnost pa tudi kazen! Vsekakor ste sami dokazali, da ste v tej zadevi čisti.

¹²Čeprav sem vam torej pisal, nisem zaradi tistega, ki je storil krivico, tudi ne zaradi tistega, ki je krivico utrpel, marveč zato, da bi se pred Bogom razkrilo, kako vneti ste za nas.

¹³Zato smo potolaženi. Poleg te tolažbe pa nas je še bolj razveselilo Titovo veselje, ker si je zaradi vas njegov duh odpočil.

¹⁴Če sem namreč pred njim s čim pokazal, da sem na vas ponosen, me zdaj ni sram. Nasprotno, kakor smo vam povedali vse po resnici, tako se je tudi naš ponos na vas pred Titom izkazal kot resnica.

¹⁵Njegova notranjost vam je še posebej naklonjena, ko se spominja poslušnosti vas vseh, kako ste ga sprejeli s strahom in trepetom.

¹⁶Vesel sem, da se lahko na vas popolnoma zanesem.

2 Korinčanom 8

Prostovoljni darovi

¹Bratje, radi bi vam poročali o Božji milosti, ki je bila dana Cerkvam v Makedoniji.

²Kljub veliki preizkušnji v stiski je njihovo prekipevajoče veselje in njihovo skrajno uboštvo preraslo v bogastvo njihove radodarnosti.

³Po svojih močeh in – to lahko pričujem – celo čez svoje moči so nas iz lastnega nagiba

⁴vneto prosili za uslugo, da bi smeli sodelovati pri služenju svetim.

⁵In to ne tako, kakor smo pričakovali, ampak so najprej sebe podarili Gospodu in po Božji volji nam.

⁶In tako smo prosili Tita, naj pri vas to delo milosti tudi izpelje, kakor ga je bil že začel.

⁷No, kakor ste v vsem nadvse bogati – v veri, v besedi in spoznanju, v vsakršni gorečnosti in naši ljubezni, ki ste je deležni, tako se izkažite tudi v tem delu milosti.

⁸Tega ne pravim kot ukaz. Rad bi pa ob gorečnosti drugih preveril tudi pristnost vaše ljubezni.

⁹Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu.

¹⁰Zato vam svetujem tole: prav je, da vi, ki lani niste le začeli tega dela, ampak ste se zanj tudi odločili,

¹¹zdaj delo tudi opravite do konca, tako da bo dobri volji, ki ste jo pokazali z odločitvijo, sledilo tudi dejanje iz tega, kar imate.

¹²Kdor ima namreč dobro voljo, je dobrodošel s tistim, kar ima, ne glede na to, česar nima.

¹³Ne gre namreč za to, da bi drugi dosegli olajšanje, vi pa bi živeli v stiski. Za enakost gre.

¹⁴V sedanjem času bo vaše obilje lajšalo njihovo pomanjkanje, da bo tudi njihovo obilje lajšalo vaše pomanjkanje. Tako bo prišlo do enakosti,

¹⁵kakor je pisano: Kdor je veliko nabral, ni imel preveč, in kdor malo, ni imel premalo.

Tit in njegovi tovariši

¹⁶Hvala Bógu, ki je Titu položil v srce enako vnemo za vas,

¹⁷da je ustregel moji prošnji. Ker pa je bil že sam zelo vnet, je po svojem nagibu odšel k vam.

¹⁸Z njim pošiljamo brata, ki ga zaradi evangelija hvalijo vse Cerkve.

¹⁹Pa ne le to. Cerkve so nam ga tudi izvolile za sopotnika pri tem delu milosti, ki mu služimo Gospodu samemu v čast in zaradi svoje dobre volje.

²⁰Seveda pa se varujemo, da nam ne bi kdo naprtil kakega očitka zaradi te obilne nabirke, ki ji služimo.

²¹Za dobro pač ne skrbimo le v očeh Gospoda, ampak tudi v očeh ljudi.

²²Z njima pošiljamo našega brata, ki smo ga v mnogih stvareh večkrat preizkusili in spoznali za vnetega. Zdaj pa je še bolj vnet zaradi velikega zaupanja, ki ga ima do vas.

²³Če gre za Tita, je moj tovariš in sodelavec za vas. Če gre za naša brata, sta odposlanca Cerkvá, Kristusova slava.

²⁴Izkažite jim vpričo Cerkvá svojo ljubezen in potrdite, da sem na vas ponosen.

2 Korinčanom 9

Darovi za svete

- ¹Ni potrebno, da bi vam pisal o službi svetim.
- ²Poznam namreč vašo dobro voljo, s katero se vam v čast hvalim pred Makedonci. Pravim jim, da je Ahaja že od lani pripravljena in vaša vnema je spodbudila tudi mnogo drugih.
- ³Vendar pošiljam brate zato, da se ne bi glede tega v prazno ponašal z vami in da bi bili, kakor sem že povedal, res pripravljeni,
- ⁴da glede tega ne bi doživel sramote, saj bi jo tudi vi, če bi namreč z menoj prišli Makedonci in bi vas dobili nepripravljene.
- ⁵Zato sem menil, da moram prositi brate, naj gredo pred nami k vam in vnaprej zberejo vaš obljubljeni dar, da bo nabran kot dar in ne kot izsiljevanje.
- ⁶To pa rečem: kdor varčno seje, bo tudi varčno žel, kdor pa obilno seje, bo tudi obilno žel.
- ⁷Vsakdo naj da, kakor se je v srcu odločil, ne z žalostjo ali na silo, kajti Bog ljubi veselega darovalca.
- ⁸Bog pa vas more obilno obdariti z vsakršno milostjo, tako da boste v vsem vedno imeli vsega dovolj in boste imeli izobilje za vsako dobro delo,
- ⁹kakor je pisano: Razsul je, dal je ubogim; njegova pravičnost ostane na veke.
- ¹⁰Tisti, ki sejalcu priskrbi seme in kruh za živež, bo pomnožil vaše seme in povečal sadove vaše pravičnosti.
- ¹¹Obogateli boste dovoljza vsakršno radodarnost, ki bo po nas dajala Bogu zahvalo.
- ¹²Kajti služenje v tem opravilu ni le dopolnjevanje tistega, kar svetim primanjkuje, temveč obogatitev z mnogimi zahvalami Bogu.
- ¹³Če se namreč v tej službi izkažete, bodo Boga poveličevali zaradi vaše podrejenosti v izpovedovanju Kristusovega evangelija in zaradi radodarnosti vašega občestva z njimi in vsemi.

¹⁴Pa še molili bodo za vas in hrepeneli po vas zaradi vsepresegajoče Božje milosti do vas.

¹⁵Hvala Bogu za njegov neopisljivi dar!

2 Korinčanom 10

Pavel brani svojo službo

¹Jaz sam, Pavel, ki sem sicer ponižen, dokler sem osebno med vami, od daleč pa sem drzen, vas pri krotkosti in prizanesljivosti Kristusa rotim

²in prosim: uredite, da ne bom osebno navzoč prisiljen pokazati neustrašnost v zaupanju, s katerim mislim drzno nastopiti proti nekaterim, ki menijo, da živimo po mesu.

³Res živimo v mesu, a se ne bojujemo v skladu z mesom.

⁴Orožje našega bojevanja ni meseno, ampak ima v Bogu moč, da podira trdnjave. Podiramo razmisleke

⁵in vsakršno visokost, ki se dviga proti spoznanju Boga, in vsako misel podvržemo poslušnosti Kristusu.

⁶Pripravljeni smo kaznovati vsako neposlušnost, ko se bo vaša poslušnost dopolnila.

⁷Vidite le to, kar imate pred očmi. Če je kdo prepričan, da je Kristusov, naj sam še enkrat premisli, da smo prav tako kakor on tudi mi Kristusovi.

⁸Tudi če bi se jaz še bolj ponašal s svojo oblastjo, ki jo je dal Gospod v vaše izgrajevanje in ne v vaše rušenje, me ne bo sram.

⁹Naj se nikar ne zdi, da vas hočem strašiti s pismi.

¹⁰Resda pravijo: »Pisma so ostra in krepka, telesna navzočnost pa je slabotna in njegova beseda zanič.«

¹¹Toda takšni naj se zavedajo: kakršni smo v pismih z besedo, kadar smo odsotni, takšni smo tudi v dejanju, kadar smo navzoči.

¹²Ne, mi si ne drznemo primerjati se ali enačiti s tistimi, ki priporočajo sami sebe. Ti so namreč nespametni, ker sami sebe po sebi merijo in se primerjajo sami s seboj.

¹³Mi pa se ne bomo hvalili čez mero, temveč sorazmerno s področjem, ki nam ga je odmeril Bog. To pa je takšno, da smo prišli tudi do vas.

¹⁴Nikakor se namreč ne povzdigujemo čez mero, kot da ne bi prišli do vas. Saj smo vendar s Kristusovim evangelijem dospeli tudi k vam!

¹⁵Nismo čez mero ponosni na napore drugih. Upamo pa, da bomo ob vaši rastoči veri še veliko bolj povečali svoje področje,

¹⁶tako da bomo oznanili evangelij onkraj vaših meja, ne da bi se ponašali z delom, ki je na tujem področju že opravljeno.

¹⁷Kdor se ponaša, naj se ponaša v Gospodu.

¹⁸Kajti preizkušen ni tisti, ki sam sebe priporoča, ampak tisti, ki ga priporoča Gospod.

2 Korinčanom 11

Pavel in lažni apostoli

¹Ko bi vi le mogli prenesti kanček moje nespameti! Res, potrpite z menoj!

²Do vas namreč čutim Božjo ljubosumnost, ker sem vas kot čisto devico zaročil z enim možem, Kristusom, da bi vas postavil predenj.

³Bojim pa se, da se ne bi vaše misli skazile in oddaljile od preprostosti, čistosti do Kristusa, kakor je kača s svojo zvijačnostjo preslepila Evo.

⁴Če namreč pride kdo in oznanja drugega Jezusa, ki ga mi nismo oznanili, ali če prejmete drugega Duha, ki ga niste prejeli, ali drug evangelij, ki ga niste sprejeli, kar voljno prenašate.

⁵Vendar mislim, da v ničemer ne zaostajam za nadvse velikimi apostoli.

⁶Čeprav sem v besedi šibek, pa nisem šibek v spoznanju, temveč sem vam to razkrival v vsem in na vse načine.

⁷Morda sem se pa tedaj pregrešil, ko sem se ponižal, da bi bili vi povišani, tedaj, ko sem vam brez plačila oznanjal Božji evangelij?

⁸Druge Cerkve sem oškodoval in od njih dobil sredstva za preživljanje, da bi lahko služil vam.

⁹Ko sem bil pri vas in sem trpel pomanjkanje, nisem bil nikomur v breme. Kar mi je namreč manjkalo, so dodali bratje, ki so prišli iz Makedonije. V vsem sem se varoval in se bom še varoval, da vam ne bi bil v breme.

¹⁰Pri Kristusovi resnici, ki je v meni, vam povem, da mi nič ne bo zlomilo tega ponosa v pokrajinah Ahaje.

¹¹Zakaj? Ker vas morda ne ljubim? To ve Bog!

¹²Kar delam, bom delal še naprej, da spodnesem oporo tistim, ki iščejo oporo, da bi v tem, v čemer se ponašajo, bili priznani za takšne, kakršni smo mi.

¹³Taki so namreč lažni apostoli, zvijačni delavci, ki se preoblačijo v Kristusove apostole.

¹⁴Nič čudnega, saj se tudi sam satan preoblači v angela luči.

¹⁵Nič posebnega torej ni, če se tudi njegovi služabniki preoblačijo v služabnike pravičnosti. Toda njihov konec bo po meri njihovih del.

Pavel trpi kot apostol

¹⁶Ponavljam: nihče naj ne misli, da sem neumen! Če pa me že imate za takšnega, me sprejmite vsaj kot neumnega, da se bom tudi jaz malce ponašal.

¹⁷Kar mislim povedati, tega ne bom govoril v Gospodu, marveč kakor v neumnosti, iz tistega ponosnega načina bivanja.

¹⁸Ker se že mnogi ponašajo po mesu, se bom ponašal še jaz.

¹⁹Saj z užitkom prenašate nespametne, vi, ki ste pametni!

²⁰Prenašate, če vas kdo zaslužnjuje, če vas kdo izkorišča, če vam kdo jemlje, če se kdo dviga nad vas, če vas kdo tolče po obrazu.

²¹V svojo nečast govorim, kakor da bi bil res šibek. S čimer si kdo upa bahati se – še zmeraj govorim v neumnosti – si upam tudi jaz.

²²So Hebrejci? Jaz tudi. So Izraelci? Jaz tudi. So Abrahamovo potomstvo? Jaz tudi.

²³So Kristusovi služabniki? Brez pameti govorim: jaz še bolj! Večkrat v hudih naporih, večkrat v ječah, neprimerno bolj pod udarci, večkrat v smrtni nevarnosti.

²⁴Od Judov sem jih petkrat dobil po eno manj kot štirideset.

²⁵Trikrat so me bičali, enkrat kamnali, trikrat sem doživel brodolom in eno noč in dan preživel na globokem morju.

²⁶Pogosto sem bil na potovanjih, v nevarnostih na rekah, v nevarnostih pred razbojniki, v nevarnostih pred rojaki, v nevarnostih pred pogani, v nevarnostih v mestu, v nevarnostih v puščavi, v nevarnostih na morju, v nevarnostih med lažnivimi brati.

²⁷V trudu in mukah, v pogostem bedenju, v lakoti in žeji, v pogostih postih, v mrazu in goloti.

²⁸Poleg tega še vse, kar me dan za dnem zaposluje, skrb za vse Cerkve.

²⁹Kdo je slaboten, ne da bi bil tudi jaz slaboten? Kdo pa se spotika, ne da bi tudi mene žgalo?

³⁰Če se je že treba hvaliti, se bom hvalil s svojimi slabostmi.

³¹Bog in Oče Gospoda Jezusa, on, ki je slavljen na veke, ve, da ne lažem.

³²V Damasku je dal namestnik kralja Aréta zastražiti mesto Damaščanov, da bi me ujel,

³³pa so me v košu spustili skozi okno v zidu in sem ušel njegovim rokam.

2 Korinčanom 12

Videnja in razodetja

¹Ali se je res treba ponašati? To sicer nič ne koristi, vendar bom prišel do videnj in razodetij Gospoda.

²Vem za človeka v Kristusu. Pred štirinajstimi leti je bil vzet do tretjih nebes – ali v telesu, ne vem, ali brez telesa, ne vem, to ve Bog.

³Vem tudi, da je bil ta človek – ali v telesu ali brez telesa, ne vem, to ve Bog –

⁴vzet v raj in je slišal neizrekljive besede, ki jih človeku ni dovoljeno spregovoriti.

⁵S tem človekom se bom ponašal, s seboj pa se ne bom ponašal, razen s slabotnostmi.

⁶Če bi se že hotel ponašati, ne bi bil neumen, saj bi govoril resnico. Pa se rajši zdržim, da ne bi kdo mislil o meni več kakor to, kar na meni vidi ali kar povem.

⁷Da pa se zaradi vzvišenosti razodetij ne bi prevzel, mi je bil dan v meso trn, satanov sel, ki naj bi me tepel, da se ne bi prevzel.

⁸Trikrat sem prosil Gospoda, da bi ga umaknil od mene,

⁹a mi je rekel: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč.

¹⁰Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.

Pavlova skrb za korintsko Cerkev

¹¹Zdaj sem pa res postal neumen. Toda vi ste me prisilili. V resnici bi vi morali mene priporočati, saj nisem v ničemer zaostal za nadvse velikimi apostoli, čeprav nisem nič.

¹²Znamenja apostola so bila med vami storjena z vso potrpežljivostjo, z znamenji, čudeži in močmi.

¹³V čem ste bili na slabšem kakor druge Cerkve? Samo v tem, da vam jaz nisem bil v breme. Odpustite mi to krivico!

¹⁴Glejte, zdaj se že tretjič odpravljam k vam, vendar vam ne bom v breme, ker ne iščem tega, kar je vaše, ampak vas. Niso namreč otroci dolžni zbirati prihrankov za starše, ampak starši za otroke.

¹⁵Sam bom prav rad razdal in celo sam sebe bom do konca razdal za vaše duše. Ali me boste zato manj ljubili, če vas jaz toliko bolj ljubim?

¹⁶Pa naj bo! V breme vam nisem bil. Recimo pa, da sem vas – prekanjen, kakor sem – ujel z zvijačo.

¹⁷Ali sem vas morda izkoristil po kom od tistih, ki sem jih poslal k vam?

¹⁸Naprosil sem Tita in z njim poslal brata. Morda vas je ukanil Tit? Mar nisva hodila v istem duhu in po istih stopinjah?

¹⁹Ali ste že dolgo prepričani, da se pred vami zagovarjamo? Ne, pred Bogom v Kristusu govorimo in vse, ljubi, zato, da bi vas izgradili.

²⁰Bojim se namreč, da vas morda ob prihodu ne dobim takšnih, kakršne si vas želim, in da boste vi mene našli takšnega, kakršnega si ne želite. Bojim se, da bodo med vami pričkanje, nevoščljivost, razdraženosti, prepirljivosti, opravljanja, podpihovanja, napihovanja in neredi.

²¹Bojim se, da bi me ob ponovnem prihodu moj Bog pred vami ponižal in bi moral žalovati zaradi mnogih, ki so prej grešili, pa se za nečistost in nečistovanje in razuzdanost, ki so jo zagrešili, niso skesali.

2 Korinčanom 13

Sklepni opomini in pozdravi

¹Zdaj prihajam k vam tretjič. Vsaka stvar se bo ugotovila po izjavi dveh ali treh prič.

²Napovedal sem že in kakor tedaj, med drugim obiskom, tudi zdaj v odsotnosti napovedujem tistim, ki so prej grešili, in vsem drugim: če spet pridem, ne bom prizanašal,

³saj sami zahtevate dokaz, da v meni govori Kristus. Ta pa do vas ni slaboten, ampak je mogočen med vami.

⁴Res, križan je bil v slabotnosti, toda živi iz Božje moči. Tudi mi smo slabotni v njem, a pred vami bomo živi z njim zaradi Božje moči.

⁵Sami se preverite, ali ste verni, in preizkusite se. Ali ne spoznavate, da je Jezus Kristus v vas? Morda pa preizkušnje niste prestali!

⁶Upam pa, da spoznavate, da smo jo mi prestali.

⁷Boga prosimo, da bi vi ne storili nič hudega. Ni nam do tega, da bi se mi izkazali kot ljudje, ki so prestali preizkušnjo, ampak samo do tega, da bi vi delali dobro, čeprav bi mi veljali za takšne, ki niso prestali preizkušnje.

⁸Ničesar namreč ne moremo storiti proti resnici; delamo lahko le za resnico.

⁹Veseli smo, kadar smo mi slabotni, vi pa močni. Za to tudi prosimo: za vašo izpopolnitev.

¹⁰To v odsotnosti pišem zato, da ne bom navzoč nastopal ostro, z oblastjo, ki mi jo je dal Gospod, da bi izgrajeval in ne podiral.

¹¹Končno, bratje, veselite se, izpopolnjujte se, spodbujajte se, bodite istih misli, živite v miru, pa bo Bog ljubezni in miru z vami.

¹²Pozdravite drug drugega s svetim poljubom. Pozdravljajo vas vsi sveti.

¹³Milost Gospoda Jezusa Kristusa in ljubezen Boga in občestvo Svetega Duha z vami vsemi!

Galačanom

Galačanom 1

Pozdrav

¹Pavel, apostol ne od ljudi in tudi ne po človeku, temveč po Jezusu Kristusu in Bogu Očetu, ki ga je obudil od mrtvih,

²in vsi bratje, ki so z mano, Cerkvam v Galatiji:

³milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa,

⁴ki je daroval sam sebe za naše grehe, da bi nas iztrgal iz sedanjega pokvarjenega sveta, kakor je hotel naš Bog in Oče,

⁵kateremu bodi slava na veke vekov! Amen.

Ni drugega evangelija

⁶Čudim se, da se od tistega, ki vas je poklical po Kristusovimilosti, tako hitro obračate k nekemu drugemu evangeliju,

⁷ki pa ni drug evangelij, pač pa so nekateri, ki vas begajo in hočejo Kristusov evangelij postaviti na glavo.

⁸Toda tudi če bi vam mi sami ali pa angel iz nebes oznanjal drugačen evangelij, kakor smo vam ga mi oznanili, naj bo preklet!

⁹Kakor smo prej rekli, tako pravim ponovno: če vam kdo oznanja evangelij, ki je drugačen od tistega, ki ste ga prejeli, naj bo preklet!

¹⁰Koga si namreč skušam dobiti na svojo stran, ljudi ali Boga? Si mar prizadevam, da bi ugajal ljudem? Ko bi še hotel ugajati ljudem, ne bi bil Kristusov služabnik.

Kako je Pavel postal apostol

¹¹Izjavljam vam torej, bratje: evangelij, ki sem ga oznanil, ni po človeku.

¹²Nikakor ga namreč nisem prejel in se ga naučil od človeka, temveč po razodetju Jezusa Kristusa.

¹³Slišali ste namreč, kako sem nekoč živel v judovstvu, kako sem zagrizeno preganjal Božjo Cerkev in jo skušal uničiti.

¹⁴Po svoji strastni vnemi za očetna izročila sem v judovstvu prekašal mnoge sovrstnike in rojake.

¹⁵Ko pa se je Bogu, ki me je izbral že v materinem telesu in me poklical po svoji milosti, zdelo prav

¹⁶razodeti v meni svojega Sina, da bi ga oznanjal med pogani, se nisem zatekel k mesu in krvi,

¹⁷pa tudi v Jeruzalem nisem šel k tistim, ki so bili apostoli pred mano, temveč sem se odpravil v Arabijo, potlej pa sem se vrnil v Damask.

¹⁸Pozneje sem po treh letih šel v Jeruzalem, da bi se spoznal s Kefom, in pri njem sem ostal petnajst dni.

¹⁹Nobenega drugega apostola nisem videl, samo Jakoba, Gospodovega brata.

²⁰Pred Bogom vam zagotavljam, da to, kar vam pišem, ni laž.

²¹Nato sem šel v pokrajine Sirije in Kilikije.

²²Cerkvam po Judeji, ki so v Kristusu, sem bil osebno nepoznan.

²³Le slišali so: »Tisti, ki nas je nekoč preganjal, zdaj oznanja vero, ki jo je nekoč skušal zatreti.«

²⁴In slavili so Boga zaradi mene.

Galačanom 2

Drugi apostoli sprejmejo Pavla

¹Po štirinajstih letih sem spet šel z Barnabom gor v Jeruzalem. S sabo sem vzel tudi Tita.

²Šel pa sem po razodetju. Predložil sem jim evangelij, ki ga oznanjam med pogani, in še posebej najuglednejšim osebam, da bi morda ne tekel ali da ne bi bil tekel v prazno.

³Tako takrat niti Tit, ki je bil z menoj, ni bil prisiljen, da bi se dal obrezati, čeprav je bil Grk.

⁴Sicer pa so se tam vrinili lažni bratje, da bi prežali na našo svobodo, ki jo imamo v Kristusu Jezusu, in da bi nas usužnjili.

⁵Vendar se jim nismo uklonili niti za trenutek, da bi med vami obstala resnica evangelija.

⁶Tisti pa, ki so imeli takšen ugled, kot da nekaj so – kakšni so nekoč bili, me ne zanima, saj Bog ne gleda na osebo –, tisti torej, ki so veljali za ugledne, mi niso ničesar dodatno naložili.

⁷Nasprotno: ko so uvideli, da je bil meni zaupan evangelij za neobrezane, kakor je bil Petru za obrezane –

⁸kajti tisti, ki je deloval po Petru zaradi poslanstva med obrezanimi, je deloval tudi v meni zaradi poganov –,

⁹in ko so spoznali milost, ki mi je bila dana, so Jakob, Kefa in Janez, ki veljajo za stebre, podali meni in Barnabu desnico v znamenje občestva; midva naj bi šla med pogane, oni pa med obrezane.

¹⁰Le to so naju prosili, da bi se spominjala revežev. In to sem si zelo prizadeval storiti.

Pavel v Antiohiji graja Petra

¹¹Ko pa je prišel Kefa v Antiohijo, sem se mu v obraz uprl, ker je bil vreden obsojanja.

¹²Preden so namreč prišli nekateri, ki so bili z Jakobom, je jedel s pogani. Ko pa so prišli, se je začel poganom umikati in se jih ogibati, in sicer iz strahu pred obrezanimi.

¹³Z njim vred so se potajili tudi drugi Judje, tako da se je celo Barnaba dal zavesti od njihove dvoličnosti.

¹⁴Ko pa sem videl, da ne hodijo pravilno, v skladu z resnico evangelija, sem vpričo vseh rekel Kefu: »Če ti, ki si Jud, živiš po pogansko in ne po judovsko, kako hočeš prisiliti pogane, da bi živeli po judovsko?«

Vera rešuje tako Jude kakor pogane

- ¹⁵Mi, ki smo po naravi Judje in ne poganski grešniki,
- ¹⁶vemo, da človek ni opravičen po delih postave, ampak edinole po veri v Jezusa Kristusa. Zato smo tudi mi začeli verovati v Kristusa Jezusa, da bi bili opravičeni po veri v Kristusa in ne po delih postave, saj nobeno meso ne bo opravičeno po delih postave.
- ¹⁷Če pa se mi, ki si prizadevamo postati opravičeni v Kristusu, tudi sami izkažemo za grešnike, je mar Kristus služabnik greha? Nemogoče!
- ¹⁸Če namreč znova zidam to, kar sem porušil, kažem, da sem prestopnik.
- ¹⁹Dejansko sem po postavi odmrll postavi, da bi živel Bogu. Skupaj s Kristusom sem križan;
- ²⁰ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe.
- ²¹Ne zametujem Božje milosti; kajti če je pravičnost po postavi, potem je Kristus umrl zaman.

Galačanom 3

Postava ali vera

- ¹O nespametni Galačani, le kdo vas je uročil, ko je bil prav vašim očem prikazan Jezus Kristus, in sicer križani?
- ²Rad bi izvedel od vas samo tole: ste prejeli Duha zaradi del postave ali zaradi vere v to, kar ste slišali?
- ³Tako nespametni ste? Začeli ste z Duhom, zdaj pa končujete z mesom?
- ⁴Ste toliko pretrpeli zaman? Ko bi vsaj bilo zaman!
- ⁵Mar ta, ki vam daje Duha in dela med vami čudeže, to dela zaradi del postave ali zaradi vere v to, kar ste slišali?
- ⁶Tako je bilo z Abrahamom, ki je verjel Bogu in mu je bilo to štetu v pravičnost.
- ⁷Spoznajte vendar, da so Abrahamovi sinovi tisti, ki verujejo.

⁸Pismo je predvidelo, da Bog opravičuje narode po veri, zato je napovedalo Abrahamu veselo novico: V tebi bodo blagoslovljeni vsi narodi.

⁹Potemtakem so z verujočim Abrahamom vred blagoslovljeni tudi tisti, ki verujejo.

¹⁰Vse tiste, ki se naslanjajo na dela postave, pa zadene prekletstvo. Kajti pisano je: Preklet je vsak, ki ne vztraja pri vsem, kar je zapisano v knjigi postave, da bi to izpolnjeval.

¹¹Da se nihče ne more opravičiti pred Bogom s postavo, je razvidno iz dejstva, da bo pravični živel iz vere.

¹²Postava pa ni iz vere, ampak: Kdor to izpolnjuje, bo živel od tega.

¹³Kristus pa nas je odkupil od prekletstva postave tako, da je za nas postal prekletstvo. Pisano je namreč: Preklet je vsak, kdor visi na lesu.

¹⁴To se je zgodilo zato, da bi Abrahamov blagoslov prešel v Kristusu Jezusu k poganom in da bi mi po veri prejeli obljubo Duha.

Postava in obljuba

¹⁵Bratje, po človeško govorim: pravnomočne oporoke nihče ne bo razveljavljala ali ji kaj dodajala, čeprav je samo človeško delo.

¹⁶No, obljube so bile izrečene Abrahamu in njegovemu potomcu. Ne pravi »in potomcem«, kakor če bi šlo za mnoge, temveč kakor za enega: in tvojemu potomcu, ki je Kristus.

¹⁷Pravim pa tole: če je Bog prej naredil veljavno oporoko, je postava, ki je nastala šele štiristo trideset let pozneje, ne more razveljaviti tako, da bi bila obljuba neučinkovita.

¹⁸Kajti če dediščina izvira iz postave, ni več iz obljube; Bog pa je Abrahamu izkazal milost prek obljube.

¹⁹Čemú torej postava? Dodana je bila zaradi prestopkov, dokler ne bi prišel potomec, kateremu je bila dana obljuba, razglašena pa je bila po angelih, s pomočjo posrednika.

²⁰Ne obstaja posrednik enega, Bog pa je eden.

Sužnji in sinovi

²¹Je torej postava zoper Božje obljube? Nikakor ne! Kajti opravičenje bi dejansko izviralo iz postave, ko bi bila dana postava, ki bi mogla dati življenje.

²²Tako pa je Pismo vse zaklenilo pod greh, da bi tisti, ki verujejo, dobili obljubo iz vere v Jezusa Kristusa.

²³Toda preden je nastopila vera, nas je postava držala zaprte pod ključem, v pričakovanju vere, ki naj bi bila razodeta.

²⁴To se pravi, da je postava postala za nas vzgojiteljica, ki nas je vzgojila za Kristusa, da bi bili opravičeni iz vere.

²⁵Ko pa je nastopila vera, nismo več pod vzgojiteljico.

²⁶Vi vsi ste namreč po veri v Kristusa Jezusa Božji sinovi.

²⁷Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa.

²⁸Ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu.

²⁹Če pa ste Kristusovi, ste potemtakem Abrahamovi potomci, po obljubi pa dediči.

Galačanom 4

¹Pravim namreč takole: dokler je dedič še nedoleten, se nič ne razlikuje od sužnja, čeprav je gospodar vsega,

²temveč je pod varuhi in oskrbniki vse do dne, ki ga je določil oče.

³Tako je bilo tudi z nami. Ko smo bili nedoletni, smo bili usužnjeni prvinam sveta.

⁴Ko pa je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, rojenega pod postavo,

⁵da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi mi prejeli posinovljenje.

⁶Ker pa ste sinovi, je Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: »Aba, Oče!«

⁷Potemtakem nisi več suženj, temveč sin, če pa si sin, si tudi dedič po Bogu.

Pavlova skrb za Galačane

⁸Toda tedaj ste služili bogovom, ki to po naravi niso, ker pač niste poznali Boga.

⁹Zdaj pa ne samo, da ste Boga spoznali, ampak še več, tudi Bog vas je spoznal. Kako se torej obračate nazaj k tistim slabotnim in bednim prvinam, ki jim hočete spet služiti?

¹⁰Obhajate dneve, mesece, letne čase in leta.

¹¹Bojim se za vas, da sem se morda zaman trudil za vas.

¹²Postanite kakor jaz, bratje, prosim vas, ker sem tudi jaz postal kakor vi. Nobene krivice mi niste prizadeli.

¹³Veste, da sem vam prvikrat oznanil evangelij v slabosti mesa.

¹⁴To vam je bilo v preizkušnjo, a me zaradi tega niste ne zaničevali ne zavrgli, temveč ste me sprejeli kot Božjega angela, kot Kristusa Jezusa.

¹⁵Kje je torej tisto vaše blagrovanje? Lahko vam namreč zagotovim, da bi si takrat oči izdrli in mi jih dali, ko bi bilo mogoče.

¹⁶Potemtakem sem postal vaš sovražnik, ker sem vam govoril resnico?

¹⁷Oni se ljubosumno zavzemajo za vas, a ne dobrohotno; hočejo vas namreč izključiti, da bi se ljubosumno navezali nanje.

¹⁸Dobro pa je biti ljubosumen zaradi dobrega – in to ne samo tedaj, kadar sem navzoč pri vas,

¹⁹otroci moji, ki vas ponovno rojevam v bolečini, dokler ne bo v vas izoblikovan Kristus.

²⁰V tem trenutku bi bil rad pri vas in bi vam rad spregovoril z drugačnim glasom, ker ne vem, kaj bi z vami.

Prispodoba o Hagári in Sari

²¹Povejte mi, vi, ki hočete biti pod postavo: ne slišite, kaj pravi postava?

²²Pisano je namreč, da je Abraham dobil dva sinova, enega od dekle in enega od svobodne.

²³Toda sin, rojen iz dekle, se je rodil po mesu, sin pa, rojen iz svobodne, po obljubi.

²⁴To je povedano v prispodobi: gre namreč za dve zavezi. Ena izvira s Sinajske gore in rodi za sužnost: takšna je Hagára.

²⁵Hagára je gora Sinaj, ki je v Arabiji: ta se sklada s sedanjim Jeruzalemom, ki je suženj s svojimi otroki vred.

²⁶Oni Jeruzalem, ki je zgoraj, pa je svoboden in ta je naša mati.

²⁷Pisano je namreč: Razveseli se, nerodovitna, ki ne rodiš; zavriskaj in vzklikni, ki nisi v porodnih bolečinah; zakaj več je otrok zapuščene, kakor tiste, ki ima moža.

²⁸Vi pa, bratje, ste kakor Izak otroci obljube.

²⁹In kakor je takrat tisti, ki je bil rojen po mesu, preganjal tistega, ki je bil rojen po duhu, tako se dogaja tudi zdaj.

³⁰Toda kaj pravi Pismo? Odpôdi deklo in njenega sina, kajti sin dekle ne bo dedoval s sinom svobodne.

³¹Zaradi tega, bratje, nismo otroci dekle, temveč svobodne.

Galačanom 5

¹Kristus nas je osvobodil za svobodo. Zato stojte trdno in se ne dajte ponovno vpreči v jarem sužnosti.

Krščanska svoboda

²Glejte, jaz, Pavel, vam pravim: če se daste obrezati, vam Kristus ne bo prav nič koristil.

³In ponovno izjavljam vsakomur, ki se dá obrezati, da je dolžan v celoti izpolnjevati postavo.

⁴Tisti, ki iščete opravičenje v postavi, nimate nič več skupnega s Kristusom: odpadli ste od milosti.

⁵Po Duhu, iz vere, pričakujemo upanje pravičnosti,

⁶saj v Kristusu Jezusu nič ne velja ne obreza ne neobreza, marveč vera, ki deluje po ljubezni.

⁷Lepo ste tekli. Le kdo vam je presekala pot, da niste poslušni resnici?

⁸To prepričanje gotovo ne prihaja od tistega, ki vas kliče.

⁹Peščica kvasa skvasi vse testo.

¹⁰Jaz se zanašam v Gospodu na vas, da ne boste drugačnih misli. Kdor pa vas bega, bo nosil obsodbo, naj bo kdor koli.

¹¹Če jaz, bratje, še oznanjam obrezo, zakaj me potem preganjajo? Torej je bilo pohujšanje križa odpravljeno.

¹²O, ko bi se tisti, ki vas vznemirjajo, dali tudi skopiti!

¹³Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje. Le da vam svoboda ne bo pretveza za življenje po mesu, temveč služite drug drugemu po ljubezni.

¹⁴Saj je celotna postava izpolnjena v eni zapovedi, namreč: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.

¹⁵Če pa se med seboj grizete in obžirate, glejte, da se med seboj ne pokončate.

Sad Duha in dela mesa

¹⁶Pravim torej: živite v Duhu in nikakor ne boste stregli poželenju mesa.

¹⁷Kajti meso si želi, kar je zoper Duha, Duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč nasprotujeta, da ne bi delali tega, kar hočete.

¹⁸Toda če se daste voditi Duhu, niste pod postavo.

¹⁹Sicer pa so dela mesa očitna. To so: nečistovanje, nečistost, razuzdanost,

²⁰malikovanje, čaranje, sovraštva, prepirljivost, ljubosumnost, jeze, častihlepnosti, razprtije, strankarstva,

²¹nevoščljivosti, pijančevanja, žretja in kar je še takega. Glede tega vas vnaprej opozarjam, kakor sem vas že opozoril: tisti, ki počenjajo takšne stvari, ne bodo podedovali Božjega kraljestva.

²²Sad Duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba,

²³krotkost, samoobvladanje. Zoper te stvarini postave.

²⁴Tisti, ki pripadajo Kristusu Jezusu, so križali svoje meso s strastmi in poželenji vred.

²⁵Če živimo po Duhu, tudi delajmo poDuhu.

²⁶Nikar ne iščimo prazne slave s tem, da drug drugega izzivamo in drug drugemu zavidamo.

Galačanom 6

Nosíte bremena drug drugemu

¹Bratje, če zasačite koga pri kakšnem prestopku, ga vi, ki ste duhovni, opomnite v duhu krotosti. Pri tem pazi nase, da ne boš tudi sam padel v skušnjava.

²Nosíte bremena drug drugemu in tako boste izpolnili Kristusovo postavo.

³Kajti če kdo misli, da je kaj, ko ni nič, vara sam sebe.

⁴Vsakdo naj presodi svoje ravnanje in tako bo pridržal lastno hvalo zase, ne pa da bi se primerjal z drugim;

⁵vsak bo namreč nosil svoje breme.

⁶Kdor prejema pouk v besedi, naj vse svoje dobrine deli s tistim, ki ga poučuje.

⁷Ne slepite se: Bog se ne pusti zasmehovati. Kar bo človek sejal, bo tudi žel.

⁸To se pravi: kdor seje v svoje meso, bo od mesa žel pogubo; kdor pa seje v Duha, bo od Duha žel večno življenje.

⁹Ne naveličajmo se, ko delamo dobro; kajti če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi.

¹⁰Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem, še posebej pa domačim po veri.

Sklepni opomin in blagoslov

¹¹Poglejte, s kako velikimi črkami vam pišem s svojo roko.

¹²Tisti, ki hočejo biti ugledni v mesu, vas silijo k temu, da bi se dali obrezati, in to samo zato, da ne bi bili preganjani zaradi Kristusovega križa.

¹³Vendar se še sami obrezanci ne držijo postave, ampak hočejo, da se daste obrezati zato, da bi se hvalili z vašim mesom.

¹⁴Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem je bil svet križan zame, jaz pa svetu.

¹⁵Kajti niti obreza nič ne velja niti neobreza, ampak nova stvaritev.

¹⁶Nad vsemi pa, ki bodo živeli po tem pravilu, bodita mir in usmiljenje, kakor tudi nad Božjim Izraelom.

¹⁷Zanaprej naj mi nihče ne povzroča nevšečnosti; jaz namreč nosim Jezusova znamenja na svojem telesu.

¹⁸Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vašim duhom, bratje! Amen.

Efežanom

Efežanom 1

Pozdrav

¹Pavel, po Božji volji apostol Kristusa Jezusa, svetim, ki so v Efezu, in zvestim v Kristusu Jezusu:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Duhovni blagoslov v Kristusu

³Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki nas je v nebesih v Kristusu blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom:

⁴pred stvarjenjem sveta nas je izvolil v njem, da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni. V ljubezni nas je

⁵vnaprej določil, naj bomo po Jezusu Kristusu njegovi posinovljeni otroci. Takšen je bil blagohotni sklep njegove volje,

⁶v hvalo veličastva njegove milosti, s katero nas je obdaril v Ljubljennem.

⁷V njem, po njegovi krvi imamo odkupitev, odpuščanje prestopkov po bogastvu njegove milosti.

⁸To milost je obilno razlil na nas, z vso modrostjo in razumnostjo,

⁹ko nam je razodel skrivnost svoje volje po blagohotnem načrtu, kakor si ga je vnaprej zastavil,

¹⁰da bi ga uresničil v polnosti časov: osrediniti v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji.

¹¹V njem, v katerem smo tudi prišli do dediščine, smo bili vnaprej določeni po načrtu njega, ki vse uresničuje po sklepu svoje volje,

¹²da bi bili mi, ki smo že prej upali v Mesija, v hvalo njegovega veličastva.

¹³V njem ste tudi vi slišali besedo resnice, evangelij svojega odrešenja. Vanj ste tudi verovali in v njem prejeli pečat Svetega Duha, ki je bil obljubljen.

¹⁴Ta je poroštvo naše dediščine, v odkupitev ljudstva, ki si ga je Bog pridobil, v hvalo njegovega veličastva.

Pavlova molitev

¹⁵Slišal sem o vaši veri v Gospoda Jezusa in ljubezni do vseh svetih.

¹⁶Zaradi tega se ne neham zahvaljevati za vas in se vas spominjati v svojih molitvah,

¹⁷da bi vam Bog našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče veličastva, dal duha modrosti in razodetja, v spoznanju njega,

¹⁸in razsvetljene oči srca, da bi vedeli, v kakšno upanje vas je poklical, kako bogato je veličastvo njegove dediščine v svetih,

¹⁹kakšna je čezmerna veličina njegove zmožnosti do nas, ki verujemo po dejavnosti njegove silne moči,

²⁰ki jo je udejanjil v Kristusu, ko ga je obudil od mrtvih in ga posadil na svojo desnico v nebesih,

²¹nad vsakršno vladarstvo in oblast, nad vsakršno silo in gospostvo ter nad vsakršno ime, ki se ne imenuje samo na tem svetu, temveč tudi v prihodnjem.

²²In vse je položil pod njegove noge, njega pa postavil čez vse kot glavo Cerkvi,

²³ki je njegovo telo, polnost njega, ki v vsem vse izpolnjuje.

Efežanom 2

Od smrti k življenju

¹Tudi vi ste bili mrtvi zaradi svojih prestopkov in grehov,

²v katerih ste nekoč živeli na način tega sveta, ko ste sledili poglavarju oblasti zraka; ta duh zdaj deluje v sinovih neposlušnosti.

³Sicer pa smo nekoč tudi mi vsi živeli tako kot oni v svojih mesenih poželenjih; počenjali smo, kar sta hotela meso in razum, in smo bili po naravi otroci jeze kakor drugi.

⁴Toda Bog, ki je bogat v usmiljenju, nas je zaradi velike ljubezni, s katero nas je vzljubil,

⁵čeprav smo bili zaradi prestopkov mrtvi, skupaj s Kristusom oživil – po milosti ste bili namreč odrešeni –

⁶in z njim nas je obudil in nas posadil v nebesa v Kristusu Jezusu,

⁷da bi v prihajajočih vekih pokazal v svoji dobrosrčnosti do nas v Kristusu Jezusu čezmerno bogastvo svoje milosti.

⁸Z milostjo ste namreč odrešeni po veri, in to ni iz vas, ampak je Božji dar.

⁹Niste odrešeni iz del, da se ne bi kdo hvalil.

¹⁰Njegova stvaritev smo, ustvarjeni v Kristusu Jezusu za dobra dela; zanje nas je Bog vnaprej pripravil, da bi v njih živeli.

Edinost v Kristusu

¹¹Zato pomnite, da so vas, ki ste v mesu pogani, ti, ki se imenujejo obrezane, a so obrezani z roko v mesu, nekoč imenovali neobrezane.

¹²Pomnite torej, da ste bili v tistem času ločeni od Mesija, zunaj Izraelovega občestva in tuji zavezam obljube. Bili ste brez upanja in v svetu brez Boga.

¹³Zdaj pa ste v Kristusu Jezusu vi, ki ste bili nekoč oddaljeni, postali po Kristusovi krvi bližnji.

¹⁴Kajti on je naš mir, on, ki je iz obeh napravil eno, s tem da je podrl steno pregrade, to je sovraštvo. V svojem mesu

¹⁵je odpravil postavo zapovedi v predpisih, da bi v sebi iz dveh ustvaril enega, novega človeka. Vzpostavil je mir

¹⁶in po križu spravil oba z Bogom v enem telesu, ko je v svoji osebiubil sovraštvo.

¹⁷Prišel je, da bi oznanil mir vam, ki ste bili daleč, in mir tistim, ki so bili blizu.

¹⁸Kajti po njem imamo oboji dostop k Očetu v enem Duhu.

¹⁹Potemtakem niste več tujci in priseljenci, temveč sodržavljeni svetih in domačini pri Bogu.

²⁰Sezidani ste na temelju apostolov in prerokov. Vogalni kamen pa je sam Kristus Jezus,

²¹v katerem se zedinja celotna zgradba, tako da raste v svet tempelj v Gospodu.

²²Vanj se z drugimi tudi vi vzdavate za Božje bivališče v Duhu.

Efežanom 3

Pavlovo oznanjevanje poganom

¹Zato jaz, Pavel, jetnik Kristusa Jezusa za vas, pogane ...,

²mislim, da ste slišali za načrt Božje milosti, ki mi je bila dana za vas.

³Kakor sem prej na kratko zapisal, mi je bila po razodetju razkrita skrivnost.

⁴Če tisto berete, lahko doumete, kako razumevam Kristusovo skrivnost.

⁵Ljudem prejšnjih rodov ni bila razkrita, kakor je zdaj v Duhu razodeta njegovim svetim apostolom in prerokom,

⁶da so namreč pogani sodediči, soudje in soudeleženci obljube v Kristusu Jezusu, in sicer po evangeliju,

⁷katerega služabnik sem postal po daru Božje milosti, ki mi je bila dana po delovanju njegove moči.

⁸Meni, najmanjšemu izmed vseh svetih, je bila dana milost, da oznanjam poganom neizsledljivo Kristusovo bogastvo,

⁹da vse razsvetlim glede skrivnostnega načrta, ki je bil od vekov skrit v Bogu, stvarniku vsega.

¹⁰Tako naj bi se zdaj po Cerkvi oznanila vladarstvom in oblastem v nebeških področjih mnogovrstna Božja modrost,

¹¹in sicer po večnem načrtu, ki ga je Bog izpeljal v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.

¹²V njem imamo srčnost in dostop v popolnem zaupanju po veri vanj.

¹³Zato vas prosim, da ne postanete malodušni ob stiskah, ki jih trpim za vas in v katerih je vaša slava.

Spoznajte Kristusovo ljubezen

¹⁴Zato upogibam svoja kolena pred Očetom,

¹⁵po katerem se imenuje vsakršno očetovstvo v nebesih in na zemlji,

¹⁶naj vam dá po bogastvu svojega veličastva, da se po njegovem Duhu močno utrdite v notranjem človeku.

¹⁷Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih, da bi tako, ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni,

¹⁸mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in višina in globočina,

¹⁹ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje, da bi se izpolnili do vse Božje polnosti.

²⁰Njemu pa, ki more po mōči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznansko več od tega, kar prosimo ali mislimo,

²¹njemu slava v Cerkvi in v Kristusu Jezusu skozi vse rodove, na veke vekov. Amen.

Efežanom 4

Opomin k edinosti

¹Zato vas jaz, jetnik v Gospodu, opominjam, da živite vredno klica, s katerim ste bili poklicani,

²v vsej ponižnosti, krotkosti in potrpežljivosti. V ljubezni prenašajte drug drugega.

³Prizadevajte si, da ohranite edinost Duha z vezjo miru:

⁴eno telo in en Duh, kakor ste tudi bili poklicani v enem upanju svojega poklica.

⁵En Gospod, ena vera, en krst:

⁶en Bog in Oče vseh, nad vsemi in po vseh in v vseh.

⁷Vsakomur izmed nas pa je bila dana milost po meri Kristusovega daru.

⁸Zato je rečeno: Povzpел se je na višavo, užete peljal ujetnike, dal je darove ljudem.

⁹Kaj pa pomeni beseda Povzpел se je, če ne to, da se je prej spustil v spodnje kraje zemlje?

¹⁰On, ki se je spustil, je isti, ki se je vzdignil čez vsa nebesa, da bi napolnil vse.

¹¹In on je dal, da so nekateri apostoli, drugi preroki, spet drugi evangelisti, spet drugi pastirji in učitelji,

¹²da se sveti usposobijo za delo služenja, za izgrajevanje Kristusovega telesa,

¹³dokler vsi ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti.

¹⁴Tako ne bomo več nedorasli otroci, ki jih premetava in kot valove razburka vsak veter nauka v človeški zvižčnosti in pretkanosti, v blodnem zavajanju.

¹⁵Pač pa živimo iz resnice v ljubezni, da bomo v vsem rastli vanj, ki je glava, Kristus.

¹⁶Iz njega dobiva rast celotno telo, združeno in spojeno z njim, ob sodelovanju celotnega veziva, po delovanju, v skladu z mero slehernega dela, tako da omogoča rast telesa in gradi samo sebe v ljubezni.

Staro in novo življenje

¹⁷Zato vam pravim in vas rotim v Gospodu: ne živite več, kakor živijo pogani, v ničevosti svojega uma.

¹⁸Zaradi nevednosti, ki je v njih, in zaradi trdote njihovega srca jim je razum otemnel in so se odtujili Božjemu življenju.

¹⁹Ko so tako otopeli, so se prepustili razuzdanosti, da so z nenasitnim pohlepom počenjali vsakršne nečistosti.

- ²⁰Vi pa se niste tako učili Kristusa,
- ²¹če ste ga le poslušali in se dali o njem poučiti, kakor je resnica v Jezusu.
- ²²Treba je, da odložite starega človeka, kakor je živel doslej in ki ga uničujejo blodna poželenja,
- ²³da se prenovite v duhu svojega uma
- ²⁴in oblečete novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v pravičnosti in svetosti resnice.

Navodila za novo življenje

- ²⁵Zato opustite laž in govorite resnico vsak s svojim bližnjim, saj smo med seboj deli enega telesa.
- ²⁶Jezite se, a nikar ne grešite; sonce naj ne zaide nad vašo jezo
- ²⁷in ne dajajte prostora hudiču.
- ²⁸Kdor krade, naj ne krade več, ampak naj se trudi s svojimi rokami in dela to, kar je dobro, da bo lahko dal tistemu, ki je v potrebi.
- ²⁹Nobena umazana beseda naj ne pride iz vaših ust, marveč le dobra, da bi bila ob potrebi v izgrajevanje, da bi podelila milost tistim, ki poslušajo.
- ³⁰Ne žalostite Božjega Svetega Duha, s katerim ste bili kot s pečatom zaznamovani za dan odkupitve.
- ³¹Naj izginejo med vami vsakršna ujedljivost, vsakršno besnenje, jeza, rohnenje in preklinjanje z vsakršno hudobijo vred.
- ³²Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu.

Efežanom 5

- ¹Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci,
- ²in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vzljubil nas in je daroval sam sebe za nas kot blago dišečo daritev in žrtev Bogu.

³Nečistovanje in vsakršna nečistost ali lakomnost pa naj se med vami niti ne imenuje, kakor se spodobi svetim.

⁴Isto velja za kvantanje in nespametno ali prostaško govorjenje; vse to je nesposobno. Rajši se posvečajte zahvaljevanju!

⁵Dobro namreč vedite tole: noben nečistovalec ali nečist človek ali lakomnež, kar je toliko kot malikovalec, nima dediščine v Kristusovem in Božjem kraljestvu.

Hodíte kot sinovi luči

⁶Nihče naj vas ne zavaja s praznimi besedami: kajti vse to kliče Božjo jezo nad sinove neposlušnosti.

⁷Zato ne imejte s takimi nič skupnega.

⁸Nekoč ste bili namreč tema, zdaj pa ste luč v Gospodu. Živite kot otroci luči,

⁹kajti sad luči je v vsakršni dobroti, pravičnosti in resnici.

¹⁰Preizkušajte, kaj je všeč Gospodu!

¹¹Ne sodelujte pri jalovih delih teme, marveč jih obsojajte.

¹²Kar namreč oni počenjajo na skrivaj, je že omenjati sramotno.

¹³Vse, kar je obsodbe vredno, se razodeva po luči.

¹⁴Kajti vse, kar se razodeva, je luč. Zato je rečeno: »Prebúdi se, ki spiš, in vstani od mrtvih in razsvetlil te bo Kristus.«

¹⁵Skrbno torej pazíte, kako živite, ne kot nemodri, ampak kot modri.

¹⁶Skrbno izrabljajte čas, kajti dnevi so hudi.

¹⁷Zato ne bodite nerazumni, ampak spoznajte, kaj je Gospodova volja.

¹⁸In ne opijanajte se z vinom, v čemer je razbrzdanost, temveč naj vas napolnjuje Duh:

¹⁹nagovarjajte se s psalmi, hvalnicami in z duhovnimi pesmimi, ko v svojem srcu prepevate in slavite Gospoda.

²⁰V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa se nenehoma zahvaljujte Bogu Očetu za vse.

Žene in moške

²¹Iz strahospoštovanja do Kristusa se podrejte drug drugemu.

²²Žene naj bodo podrejene svojim možem kakor Gospodu,

²³mož je namreč glava ženi, kakor je Kristus glava Cerkvi: on, odrešenik telesa.

²⁴In kakor je Cerkev podrejena Kristusu, tako naj bodo v vsem žene možem.

²⁵Moške, ljubite svoje žene, kakor je Kristus vzljubil Cerkev in dal zanjo sam sebe,

²⁶da bi jo posvetil, ko jo je očistil s kopeljo vode z besedo,

²⁷tako da bi sam postavil predse veličastno Cerkev, brez madeža, gube ali česa podobnega, da bo sveta in brezmadežna.

²⁸Tako so tudi moške dolžni ljubiti svoje žene kot svoja lastna telesa. Kdor ljubi svojo ženo, ljubi sebe.

²⁹Saj vendar ni nihče nikoli sovražil svojega mesa, temveč ga hrani in neguje, kakor Kristus Cerkev:

³⁰smo namreč deli njegovega telesa.

³¹Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta oba eno meso.

³²Ta skrivnost je velika; jaz pa pravim: glede Kristusa in glede Cerkve.

³³Zato naj tudi vsak med vami tako ljubi svojo ženo kakor sebe, žena pa naj spoštuje moža.

Efežanom 6

Otroci in starši

¹Otroci, ubogajte svoje starše v Gospodu, kajti tako je prav.

²Spoštuj očeta in mater – to je prva zapoved z obljubo:

³da ti bo dobro in boš dolgo živel na zemlji.

⁴In vi, očetje, ne jezite svojih otrok, temveč jih vzgajajte v Gospodovi vzgoji in opominjanju.

Sužnji in gospodarji

⁵Sužnji, ubogajte svoje zemeljske gospodarje kakor Kristusa, v strahu in trepetu, v preprostosti srca,

⁶ne zaradi videza, kakor da bi hoteli ugajati ljudem, ampak kot Kristusovi sužnji, ki iz srca izpolnjujejo Božjo voljo.

⁷Služite z dobro voljo kakor Gospodu in ne kakor ljudem.

⁸Saj veste, da bo vsak prejel od Gospoda po tem, kar bo naredil dobrega, bodisi suženj bodisi svobodnjak.

⁹Tudi vi, gospodarji, se prav tako vedite do njih in opustite grožnje, saj veste, da je tako zanje kakor za vas gospodar v nebesih in da on ne gleda na osebo.

Boj proti zlu

¹⁰Sicer pa zajemajte moč v Gospodu in sili njegove moči.

¹¹Nadenite si celotno Božjo bojno opremo, da se boste mogli upirati hudičevim zvijačam.

¹²Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih.

¹³Zato sezite po vsej Božji bojni opremi, tako da se boste mogli ob hudem dnevu upreti, vse premagati in obstati.

¹⁴Stojte torej prepasani okoli ledij z resnico, oblečeni v oklep pravičnosti

¹⁵in z nogami, obutimi v pripravljenost za oznanjevanje evangelija miru.

¹⁶Predvsem pa vzemite ščit vere; z njim boste mogli pogasiti vse ognjene puščice hudega.

¹⁷Vzemite tudi čelado odrešenja in meč Duha, kar je Božja beseda.

¹⁸Ob vsaki priložnosti molíte v Duhu z vsakršnimi molitvami in prošnjami. V ta namen bedite z vso vztrajnostjo in molíte za vse svete.

¹⁹Molíte tudi zame, da mi bo dan govor, ko bom odpiral usta, tako da bom neustrašeno oznanil skrivnost evangelija,

²⁰za katerega opravljam poslanstvo v verigah, in govoril o njem s srčnostjo, kakor je moja dolžnost.

Sklepni pozdravi

²¹Da bi pa tudi vi izvedeli, kako je z mano in kaj delam, vas bo o vsem obvestil Tihik, ljubljeni brat in zvesti služabnik v Gospodu.

²²K vam ga pošiljam prav zato, da bi izvedeli, kako je z nami, in da bi potolažil vaša srca.

²³Mir bratom ter ljubezen z vero od Boga Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa.

²⁴Milost z vsemi, ki v nepropadljivosti ljubijo našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Filipljanom

Filipljanom 1

Pozdrav

¹Pavel in Timótej, služabnika Kristusa Jezusa, vsem svetim v Kristusu Jezusu, ki so v Filípih, skupaj s škofi in diakoni:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa.

Pavlova molitev za Filipljane

³Zahvaljujem se svojemu Bogu, kadar koli se vas spominjam,

⁴in v sleherni svoji molitvi zmeraj z veseljem molim za vas vse

⁵zaradi vašega občestva v evangeliju od prvega dne do zdaj.

⁶Prepričan sem, da bo on, ki je začel v vas dobro delo, to delo dokončal do dneva Kristusa Jezusa.

⁷Prav je, da tako mislim o vas vseh, ker vas nosim v srcu, saj ste vsi z menoj deležni milosti, tako v mojih verigah kakor pri obrambi in utrjevanju evangelija.

⁸Kajti Bog mi je priča, kako hrepenim po vas vseh v ljubezni Kristusa Jezusa.

⁹Molim pa tole: naj vaša ljubezen čedalje bolj napreduje v spoznavanju in v vsakršnem zaznavanju,

¹⁰da boste znali razlikovati, kaj je boljše, in boste tako čisti in neomadeževani za Kristusov dan,

¹¹izpolnjeni s sadom pravičnosti, po Jezusu Kristusu, v slavo in hvalo Božjo.

Življenje je zame Kristus

¹²Hočem, da veste, bratje, da je to, kar se godi z mano, veliko prispevalo k razmahu evangelija:

¹³v vsem pretoriju in tudi vsem drugim je postalo očitno, da nosim svoje verige zaradi Kristusa.

¹⁴In večina bratov je zaradi mojih verig opogumljena v Gospodu in si upa še bolj brez strahu oznanjati Božjo besedo.

¹⁵Nekateri sicer oznanjajo Kristusa tudi iz zavisti in iz tekmovalnosti, nekateri pa tudi z dobrim namenom.

¹⁶Ti delajo to iz ljubezni, saj vedo, da sem bil določen za obrambo evangelija,

¹⁷oni pa oznanjajo Kristusa iz stremuštvu in ne iz čistega namena, ker mislijo, da s tem povečujejo bridkost mojih verig.

¹⁸A kaj za to! Da se le, pa naj bo na kakršen koli način že, iz preračunljivosti ali v resnici, oznanja Kristus. To mi je v veselje in mi tudi bo v veselje.

¹⁹Vem namreč, da se bo ta moja zadeva iztekla v mojo rešitev, ker boste zame molili in ker mi bo pomagal Duh Jezusa Kristusa.

²⁰Željno pričakujem in upam, da ne bom v ničemer osramočen, ampak da bo Kristus zaradi vse moje srčnosti kakor zmeraj tudi zdaj poveljčan v mojem telesu, bodisi z življenjem bodisi s smrtjo.

²¹Kajti živeti je zame Kristus in umreti dobiček.

²²Če pa živeti v mesu zame pomeni prinašati sad, res ne vem, kaj naj si izberem.

²³Razpet sem namreč med dvojim: po eni strani hrepenim, da bi se razrešil in bil s Kristusom, kar bi bilo dosti boljše,

²⁴po drugi strani pa je zaradi vas bolj potrebno, da ostajam v svojem mesu.

²⁵Zagotovo vem, da bom ostal in bom še naprej pri vas vseh, tako da boste napredovali in se veselili v svoji veri

²⁶in da se boste še bolj ponašali v Kristusu Jezusu zaradi mene, ko spet pridem k vam.

²⁷Da le živite tako, kakor je vredno Kristusovega evangelija! Tako bom, bodisi da pridem in vas vidim bodisi da bom odsoten, slišal o vašem vedenju, kako stojite trdno v enem duhu in kako se enodušno bojujete za vero evangelija,

²⁸ne da bi se dali v čem ustrahovati nasprotnikom. V tem je zanje znamenje pogube, za vas pa rešitve, in to od Boga.

²⁹Vam je bilo namreč milostno dano, ne samo da v Kristusa verujete, ampak da zanj tudi trpite,

³⁰saj prenašate isti boj, ki ste ga videli na meni in ki ga, kakor zdaj slišite, še prenašam.

Filipljanom 2

Ohranjajte edinstvo v ponižnosti

¹Če torej premore kaj opominjanje v Kristusu, če kaj spodbujanje iz ljubezni, če kaj občestvo Duha, če kaj sočustvovanje in usmiljenje,

²dopolnite moje veselje s tem, da ste istih misli in iste ljubezni, ene duše in enega mišljenja.

³Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavožepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe.

⁴Naj nobeden ne gleda samonase, temveč tudi na druge.

⁵To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu.

⁶Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom,

⁷ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanosti je bil kakor človek

⁸in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do smrti, in sicer smrti na križu.

⁹Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim imenom,

¹⁰da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo

¹¹in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

Apostolova skrb za svetost kristjanov

¹²Potemtakem, moji ljubi, kakor ste bili zmeraj poslušni, in to ne le takrat, kadar sem bil med vami, ampak še veliko bolj zdaj, ko sem odsoten, s strahom in s trepetom udejanjajte svoje odrešenje.

¹³Bog je namreč tisti, ki po svojem blagohotnem načrtu udejanja v vas hotenje in delovanje.

¹⁴Vse delajte brez godrnjanja in preračunljivosti,

¹⁵da boste neoporečni in nepokvarjeni, brezgrajni Božji otroci sredi sprijenega in pokvarjenega rodu, med katerim žarite na svetu kakor zvezde.

¹⁶Držite se besede življenja, da se bom lahko na Kristusov dan pohvalil, da nisem v prazno tekel in se nisem v prazno trudil.

¹⁷Četudi se izlivam kot pitna daritev pri žrtvi in daritvi vaše vere, se veselim in radujem z vami vsemi.

¹⁸Prav tako se veselite tudi vi in se radujte z menoj!

Timótej in Epafrodit

¹⁹Upam v Gospodu Jezusu, da vam bom kmalu poslal Timóteja, tako da bom tudi sam potolažen, ko bom izvedel, kako je z vami.

²⁰Nimam namreč nikogar drugega, ki bi mu bil podoben po srcu in bi tako iskreno skrbel za vaše zadeve,

²¹saj vsi po vrsti iščejo svojo korist in ne tega, kar je Jezusa Kristusa.

²²Poznate njegovo preizkušnost, ker je z mano kakor sin z očetom služil evangeliju.

²³Upam torej, da ga pošljem takoj, ko ugotovim, kako je z menoj.

²⁴Vendar zaupam v Gospoda, da bom kmalu prišel tudi sam.

²⁵Zdi se mi potrebno, da pošljem k vam brata Epafrodita, svojega sodelavca in sobojevnika, vašega odposlanca in strežnika v moji potrebi.

²⁶Zelo se mu je namreč tožilo po vas vseh, pa še v skrbeh je bil, ker ste slišali, da je zbolel.

²⁷Dejansko je zbolel na smrt. Toda Bog se ga je usmilil, pa ne samo njega, ampak tudi mene, da se ne bi zgrinjala name bolečina na bolečino.

²⁸Poslal sem ga torej kar najhitreje, da bi ga spet videli in se razveselili in bi bil tudi jaz sam bolj brez bolečine.

²⁹Sprejmite ga torej v Gospodu z vsem veseljem in imejte v časti ljudi, kakršen je on,

³⁰saj se je zaradi Kristusovega dela približal smrti, ko je tvegaj življenje, da bi storil zame to, česar vi niste mogli storiti.

Filipljanom 3

Resnično opravičenje

¹Sicer pa, bratje moji, veselite se v Gospodu. Meni ni odveč, vam pa je v prid, da vam pišem iste stvari.

²Varujte se psov, varujte se slabih delavcev, varujte se oškrnjencev!

³Obrezanci smo namreč mi, ki služimo Bogu v njegovem Duhu in se ponašamo v Kristusu Jezusu, pri tem pa ne zaupamo v meso,

⁴čeprav bi jaz lahko zaupal tudi v meso. Če kdo drug misli, da lahko zaupa v meso, smem jaz to še bolj:

⁵obrezan sem bil osmi dan, sem iz izraelskega ljudstva, iz Benjaminovega rodu, Hebrejec izmed Hebrejcev, po postavi farizej,

⁶po gorečnosti preganjalec Cerkve, po pravičnosti v postavi neoporečen.

⁷Toda kar je bilo zame dobiček, to sem zaradi Kristusa začel imeti za izgubo.

⁸Še več, za izgubo imam vse zaradi vzvišenosti spoznanja Kristusa Jezusa, mojega Gospoda. Zaradi njega sem zavrgel vse in imam vse za smeti, da bi bil Kristus moj dobiček

⁹in da bi se znašel v njem, in to ne s svojo pravičnostjo, ki izvira iz postave, ampak s pravičnostjo, ki je po veri v Kristusa, se pravi s pravičnostjo, ki je iz Boga in sloni na veri,

¹⁰da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovi smrti,

¹¹da kako pridem do vstajenja od mrtvih.

Hitim proti cilju

¹²Ne, kakor da bi to že dosegel ali prišel do popolnosti, vendar pa se trudim, da bi to osvojil, ker je tudi mene osvojil Kristus Jezus.

¹³Ne mislim, bratje, da sem to dosegel. Eno pa: pozabljam, kar je za menoj, in se iztegujem proti temu, kar je pred menoj,

¹⁴ter tečem proti cilju po nagrado, h kateri nas od zgoraj kliče Bog v Kristusu Jezusu.

¹⁵Zato vsi, kar nas je popolnih, imejmo to v mislih; če pa kaj drugače mislite, vam bo Bog razodel tudi to.

¹⁶Sicer pa se držimo tega, kar smo dosegli.

¹⁷Vsi skupaj postanite moji posnemovalci, bratje, in se ozirajte po tistih, ki živijo po zgledu, kakršnega imate v nas.

¹⁸Mnogi namreč živijo – večkrat sem vam jih že omenil, zdaj pa jih omenjam jokaje – kot sovražniki Kristusovega križa.

¹⁹Njihov konec je pogubljenje, njihov bog je trebuh, njihova slava je v njihovi sramoti, premišljujejo zemeljske stvari.

²⁰Naša domovina pa je v nebesih, od koder tudi pričakujemo odrešenika, Gospoda Jezusa Kristusa.

²¹Ta bo z močjo, s katero si more podvreči vse, preobrazil naše bedno telo, tako da ga bo naredil podobno telesu svojega veličastva.

Filipljanom 4

¹Zato, moji ljubi in tako zaželeni bratje, moje veselje in moj venec, stojte trdno v Gospodu, kakor sem vam rekel, ljubi.

Spodbude

²Opominjam Evodíjo in opominjam tudi Sintího, naj isto mislita v Gospodu.

³Pa tudi tebe, zvesti sodelavec, prosim, da jima pomagaš, saj sta se z menoj bojevali za evangelij, s Klemenom in z drugimi mojimi sodelavci, katerih imena so v knjigi življenja.

⁴Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se.

⁵Vaša dobrota bodi znana vsem ljudem. Gospod je blizu.

⁶Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem.

⁷In Božji mir, ki presega vsak um, bo varoval vaša srca in vaše misli v Kristusu Jezusu.

⁸Sicer pa, bratje, vse, kar je resnično, kar je vzvišeno, kar je pravično, kar je čisto, kar je ljubeznivo, kar je častno, kar je količkaj krepostno in hvalevredno, vse to imejte v mislih.

⁹Kar ste se od mene naučili, prejeli, slišali in videli, to delajte. In Bog miru bo z vami.

Zahvala za darove Filipljanov

¹⁰Močno sem se razveselil v Gospodu, da se je končno le razcvetela vaša skrbnost do mene. Sicer ste jo imeli že prej, a manjkala vam je priložnost.

¹¹Tega ne pravim, ker bi mi česa manjkalo, saj sem se navadil, da sem zadovoljen v vsakršnem položaju.

¹²Znam biti reven in znam biti v obilju. Na vse mogoče sem se navadil: biti sit in biti lačen, biti v obilju in biti v pomanjkanju.

¹³Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.

¹⁴A kljub temu je bilo lepo, da ste postali soudeleženi v moji stiski.

¹⁵Sicer pa prav vi, Filipljani, veste, da na začetku oznanjevanja evangelija, ko sem odpoval iz Makedonije, nobena Cerkev ni odprla z mano računa o izdatkih in prejemkih, če izvzamem vas.

¹⁶Pa tudi v Tesaloníko ste mi več kot enkrat poslali, kar sem potreboval.

¹⁷Tega ne govorim, ker bi si želel vašega daru, ampak si želim čim obilnejšega sadu v vaše dobro.

¹⁸Sicer pa imam vsega dovolj: živim v obilju, odkar sem dobil od Epafrodita to, kar ste mi poslali v blago dišeč vonj, v prijetno žrtev, ki je Bogu všeč.

¹⁹Moj Bog, bogat, kakor je, bo po svojem bogastvu v veličastvu potešil vse vaše potrebe v Kristusu Jezusu.

²⁰Našemu Bogu in Očetu pa bodi slava na veke vekov. Amen.

Sklepni pozdravi

²¹Pozdravite vse svete v Kristusu Jezusu. Pozdravljajo vas bratje, ki so z menoj.

²²Pozdravljajo vas vsi sveti, posebno tisti iz cesarjeve hiše.

²³Milost Gospoda Jezusa Kristusa bodi z vašim duhom!

Kološanom

Kološanom 1

Pozdrav

¹Pavel, po Božji volji apostol Kristusa Jezusa, in brat Timótej

²svetim v Kolósah in zvestim bratom v Kristusu: milost vam in mir od Boga, našega Očeta.

Pavel se zahvaljuje Bogu za Kološane

³Kadar molimo za vas, se zmeraj zahvaljujemo Bogu, Očetu našega Gospoda Jezusa Kristusa.

⁴Slišali smo namreč o vaši veri v Kristusu Jezusu in o ljubezni, ki jo imate do vseh svetih,

⁵in sicer zaradi upanja, ki vam je pripravljeno v nebesih. O tem upanju ste slišali že prej, v besedi resnice evangelija,

⁶ki je navzoč pri vas, kakor tudi sicer prinaša sad in se razrašča po vsem svetu. Tako je bilo tudi pri vas od dne, ko ste zanj slišali in v resnici spoznali Božjo milost.

⁷O tem vas je poučil Epafrá, naš ljubljeni soslužabnik, ki nas nadomešča kotzvest Kristusov služabnik.

⁸On nam je tudi povedal o vaši ljubezni v Duhu.

Kristusova oseba in delo

⁹Zato tudi mi vse od dne, ko smo slišali o tem, ne nehamo moliti in prositi za vas, da bi se izpopolnili po globokem spoznanju njegove volje, v vsej modrosti in duhovni razumnosti,

¹⁰da bi živeli, kakor je vredno Gospoda, in bili njemu v vsem všeč, da bi obrodili sad v vsakršnem dobrem delu in rastle v spoznanju Boga,

¹¹po moči njegovega veličastva okrepljeni z vso silo, za vso stanovitnost in potrpežljivost, in bi se z veseljem

¹²zahvaljevali Očetu, ki vas je usposobil za delež svetih v luči.

¹³On nas je namreč iztrgal iz oblasti teme in nas prestavil v kraljestvo svojega ljubljene Sina,

¹⁴v katerem imamo odkupitev, odpuščanje grehov.

¹⁵Ta je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva,

¹⁶kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestoli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj.

¹⁷On je obstajal pred vsemi stvarmi in v njem je utemeljeno vse

¹⁸in on je glava telesa, to je Cerkve. On je začetek, prvorojenec med mrtvimi, tako da je postal prvi med vsemi stvarmi.

¹⁹Bog je namreč hotel, da se je v njem naselila vsa polnost

²⁰in da je po njem spraval s sabo vse stvarstvo, saj je s krvjo njegovega križa, se pravi po njem, pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih.

²¹Tudi vi ste nekoč živeli v hudobnih delih, v razumu odtujeni in sovražni.

²²Zdaj pa vas je Bog spraval s seboj po njegovem telesu iz mesa, prek smrti, da bi vas privedel pred svoje obličje svete, brezgrajne in neoporečne,

²³če le ostanete utemeljeni v veri in trdni ter se ne pustite odtrgati od upanja evangelija, o katerem ste slišali. Ta evangelij je bil oznanjen vsemu stvarstvu pod nebom, in jaz, Pavel, sem postal njegov služabnik.

Pavlovo služenje Cerkvi

²⁴Zdaj se veselim, ko trpim za vas ter s svoje strani dopolnjujem v svojem mesu, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev.

²⁵Postal sem njen služabnik po načrtu, ki mi ga je Bog določil, da izpolnim Božjo besedo,

²⁶skrivnost, ki je bila skrita pred veki in rodovi in se je zdaj razodela njegovim svetim.

²⁷Njim je Bog hotel oznaniti, kakšno je bogastvo slave te skrivnosti med pogani, namreč Kristus v vas, upanje slave.

²⁸Kajti njega oznanjamo, ko vsakega človeka spodbujamo in vsakega človeka poučujemo z vso modrostjo, da bi vsakega napravili popolnega v Kristusu.

²⁹V ta namen se tudi trudim in bojujem, z njegovo močjo, ki v meni silovito deluje.

Kološanom 2

¹Hočem namreč, da veste, kako zelo se moram bojevati za vas, za one v Laodikeji in za vse, ki me osebno niso videli,

²da bi potolaženi v svojih srcih in združeni v ljubezni, imeli vse bogastvo gotovosti v dojemanju in bi globoko spoznali Božjo skrivnost, Kristusa,

³v katerem so skriti vsi zakladi modrosti in spoznanja.

⁴To pravim, da bi vas nihče ne zavajal s slepljivim pregovarjanjem.

⁵Kajti čeprav sem v mesu odsoten, sem vendar v duhu med vami in se veselim, ko vidim, kako urejeno je vaše življenje in kako trdna je vaša vera v Kristusa.

Polnost življenja v Kristusu

⁶Kakor ste torej sprejeli Gospoda Kristusa Jezusa, v njem živite,

⁷ukoreninjeni in sezidani v njem ter utrjeni v veri, kakor ste bili v njej poučeni, polni zahvaljevanja.

⁸Glejte, da vas kdo ne ujame s filozofijo in prazno prevaro, ravna se po človeškem izročilu in po prvinah tega sveta, ne pa po Kristusu.

⁹Kajti v njem telesno biva vsa polnost božanstva.

¹⁰V njem imate svojo polnost tudi vi, kajti on je glava vsakršnega vladarstva in oblasti.

¹¹V njem ste bili tudi obrezani, in sicer z obrezo, ki je ni naredila človeška roka, ampak s Kristusovo obrezo, s katero ste slekli svoje meseno telo.

¹²S krstom ste bili namreč pokopani skupaj z njim, v njem ste bili tudi obujeni, po veri v delovanje Boga, ki ga je obudil od mrtvih.

¹³Skupaj z njim je oživil tudi vas, ko ste bili mrtvi zaradi prestopkov in zaradi neobrezanosti svojega mesa. Odpustil nam je vse grehe

¹⁴in izbrisal zadolžnico, ki se je s svojimi določbami glasila proti nam. Odstranil jo je iz naše srede in jo pribil na križ.

¹⁵Razorožil je vladarstva in oblasti ter jih javno izpostavil, ko je v njem slavil zmago nad njimi.

¹⁶Naj vas potemtakem nihče ne obsoja zaradi jedi in pijače ali zaradi praznikov, mlajev in sobot.

¹⁷Kajti vse te reči so senca prihodnjih, telo pa je Kristusovo.

¹⁸Ne pustite, da vam vzame nagrado tak, ki se vdaja samoponiževanju in čaščenju angelov, ko vrta v svoja domnevna videnja in se brez vzroka napihuje v svojem mesenem umu,

¹⁹ne drži pa se glave, iz katere se po sklepnih vezeh hrani in povezuje celotno telo in tako uspeva v Božji rasti.

Novo življenje v Kristusu

²⁰Če ste torej s Kristusom odmrli prvinam sveta, zakaj bi si dali prepovedovati, kakor da še živite posvetno:

²¹»Ne prijemaj, ne okušaj, ne dotikaj se!«

²²Saj mora vse to izginiti z uporabo. To so človeške zapovedi in nauki.

²³S svojo umišljeno pobožnostjo, ponižnostjo in strogostjo do telesa dajejo te reči sicer vtis modrosti, a dejansko niso za drugo, kot da gódiyo mesu.

Kološanom 3

¹Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na Božji desnici.

²Mislite na to, kar je zgoraj, ne na to, kar je na zemlji.

³Kajti umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu.

⁴Ko se bo prikazal Kristus, vaše življenje, tedaj se boste tudi vi prikazali z njim v slavi.

⁵Zato omrtvite v sebi to, kar teži k zemlji: nečistovanje, nečistost, strastnost, hudobno poželenje in slo po čim večjem imetju, ki je toliko kot malikovanje.

⁶Zaradi tega prihaja Božja jeza na sinove nepokorščine,

⁷med katerimi ste bili nekoč tudi vi, ko ste tako živeli.

⁸Zdaj pa tudi vi odvrzite vse to: jezo, vzkipljivost, hudobnost, obrekovanje, nesramno govorjenje svojih ust.

⁹Ne lažite drug drugemu, saj ste slekli starega človeka z njegovimi deli vred

¹⁰in oblekli novega, ki se prenavlja za spoznanje, po podobi svojega Stvarnika.

¹¹Kjer je to, ni več ne Grka ne Juda, ne obrezanega ne neobrezanega, ne barbara ne Skita, ne sužnja ne svobodnega, ampak vse in v vseh je Kristus.

¹²Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost.

¹³Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte.

¹⁴Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti.

¹⁵In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu, in bodite hvaležni.

¹⁶Kristusova beseda naj bogato prebiva med vami. V vsej modrosti se med seboj poučujte in spodbujajte. S psalmi, hvalnicami in duhovnimi pesmimi v svojih srcih hvaležno prepevajte Bogu.

¹⁷In vse, kar koli delate v besedi ali v dejanju, vse delajte v imenu Gospoda Jezusa in se po njem zahvaljujte Bogu Očetu.

Stanovske dolžnosti v novem življenju

- ¹⁸Žene, podrejte se svojim možem, kakor se spodobi v Gospodu.
- ¹⁹Možje, ljubite svoje žene in ne bodite osorni do njih.
- ²⁰Otroci, ubogajte svoje starše v vsem, kajti to je všeč Gospodu.
- ²¹Očetje, ne grenite svojih otrok, da ne zapadejo v malodušje.
- ²²Sužnji, ubogajte v vsem svoje zemeljske gospodarje, in sicer ne samo takrat, kadar vas vidijo, kakor da bi hoteli ugajati ljudem, ampak v preprostosti srca in v strahu Gospodovem.
- ²³Kar koli že delate, delajte iz srca, kot da delate za Gospoda, ne za ljudi,
- ²⁴saj veste, da boste v povračilo prejeli dediščino od Gospoda. Služite Gospodu Kristusu.
- ²⁵Kajti kdor dela krivico, bo požel, kar je krivičnega storil, in nihče se ne bo oziral na osebo.

Kološanom 4

- ¹ Gospodarji, dajte sužnjem, kar je pravično in pošteno, saj veste, da imate tudi vi gospodarja v nebesih.

Spodbude

- ²Vztrajajte v molitvi, bedite v njej in se zahvaljujte.
- ³Obenem pa molite tudi za nas, da bi nam Bog odprl vrata besede in da bi oznanjali Kristusovo skrivnost. Zaradi te skrivnosti sem tudi v verigah,
- ⁴da bi jo razkrival tako, kakor moram govoriti!
- ⁵Do tistih, ki so zunaj, se vedite z modrostjo; skrbno izrabljajte čas.
- ⁶Vaše govorjenje naj bo zmeraj ljubeznivo, začinjeno s soljo, da boste vedeli, kako morate odgovarjati komur koli.

Sklepni pozdravi

- ⁷O vsem, kako gre meni, vam bo poročal Tihik, ljubljeni brat, zvesti služabnik in soslужabnik v Gospodu.

⁸Pošiljam ga k vam prav zato, da bi bili poučeni, kako je pri nas, in da bi potolažil vaša srca.

⁹Prišel bo skupaj z zvestim in ljubljnim bratom Onézimom, ki je eden izmed vas: natanko vam bosta povedala, kako je tukaj.

¹⁰Pozdravlja vas moj sojetnik Aristarh, poleg njega Barnabov bratranec Marko – glede tega ste prejeli navodila: če bo prišel k vam, ga sprejmite,

¹¹in Jezus, imenovan Just. Od tistih, ki so iz obreze, so ti edini sodelovali z menoj za Božje kraljestvo in mi bili v tolažbo.

¹²Pozdravlja vas Epafrá, ki je eden izmed vas, služabnik Kristusa Jezusa; on se v svojih molitvah nenehno bojuje za vas, da bi bili popolni in povsem gotovi v vsem, kar hoče Bog.

¹³Pričujem zanj, da se veliko trudi za vas, za tiste v Laodikeji in za one v Hierápoli.

¹⁴Pozdravljata vas Luka, dragi zdravnik, in Demá.

¹⁵Pozdravite brate v Laodikeji ter Nimfo in Cerkev v njeni hiši.

¹⁶In ko boste pismo prebrali, poskrbite, da ga bodo prebrali tudi v laodikejski Cerkvi, pismo, poslano v Laodikejo, pa preberite tudi vi.

¹⁷In Arhipu recite: »Glej, da boš dobro opravljal službo, ki si jo sprejel v Gospodu.«

¹⁸Pozdrav je z mojo, Pavlovo roko. Spominjajte se mojih verig! Milost z vami!

1 Tesaloničanom

1 Tesaloničanom 1

Pozdrav

¹Pavel, Silván in Timótej tesaloniški Cerkvi v Bogu Očetu in v Gospodu Jezusu Kristusu: milost vam in mir.

Vera in zgled Tesaloničanov

²Zmeraj se zahvaljujemo Bogu za vas vse, ko se vas spominjamo v svojih molitvah.

³Pred našim Bogom in Očetom imamo neprenehoma v spominu vaše delo vere, napor ljubezni in vztrajnost upanja vnašega Gospoda Jezusa Kristusa.

⁴Vemo namreč, od Boga ljubljeni bratje, da ste izvoljeni.

⁵Kajti naš evangelij ni prišel med vas samo z besedo, ampak tudi z močjo in Svetim Duhom ter s popolno zanesljivostjo. Saj veste, kakšni smo postali med vami v vaše dobro.

⁶In vi ste začeli posnemati nas in Gospoda: besedo ste sprejeli v veliki stiski in z veseljem Svetega Duha,

⁷tako da ste postali zgled vsem verujočim v Makedoniji in v Ahaji.

⁸Kajti od vas je Gospodova beseda odjeknila ne samo po Makedoniji in po Ahaji, ampak se je vaša vera v Boga razširila po vseh krajih, tako da nam o ničemer ni treba govoriti.

⁹Sami namreč govorijo o nas, kako ste nas sprejeli in kako ste se spreobrnili k Bogu: odvrnili ste se od malikov, da bi služili živemu in resničnemu Bogu

¹⁰ter pričakovali iz nebes njegovega Sina. Tega je obudil od mrtvih, Jezusa, ki nas rešuje pred prihodnjo jezo.

1 Tesaloničanom 2

Pavlovo delo v Tesaloníki

¹Sami namreč veste, bratje, da naš prihod med vas ni bil prazen.

²Čeprav smo prej doživeli v Filípih, kakor veste, trpljenje in zasramovanje, smo se opogumili v našem Bogu in vam v velikem boju oznanili Božji evangelij.

³Kajti naše spodbujanje ne izvira iz zablode, ne iz nečistih nagibov, ne iz zvijačnosti,

⁴ampak tako oznanjamo, kakor nas je imel Bog za vredne, da nam zaupa evangelij: pri tem pa ne skušamo ugajati ljudem, ampak Bogu, ki preizkuša naša srca.

⁵Nikoli namreč nismo govorili tako, da bi se prilizovali, kakor veste. Prav tako nam oznanjevanje ni bilo pretveza za pohlep: Bog je priča o tem.

⁶Tudi nismo iskali slave pri ljudeh, ne pri vas ne pri drugih,

⁷čeprav bi lahko uveljavili svoj ugled kot Kristusovi apostoli, ampak smo nastopali med vami z vso ljubeznivostjo. S prav takšno toplino, s kakršno mati neguje svoje otroke,

⁸smo vam hoteli dati ne samo Božji evangelij, ampak tudi svoje življenje, in sicer zato, ker ste se nam priljubili.

⁹Saj se spominjate, bratje, kako smo se trudili in kako smo garali: ko smo vam oznanjevali Božji evangelij, smo noč in dan delali, da ne bi bili komu izmed vas v breme.

¹⁰Vi ste priče in Bog je priča, kako sveto, pravično in neoporečno smo se vêdli do vas, ki ste verovali.

¹¹Tudi veste, kako smo vsakogar izmed vas kakor oče svoje otroke

¹²opominjali, spodbujali in rotili, da živite tako, kakor se spodobi pred Bogom, ki vas kliče v svoje kraljestvo in v svojo slavo.

¹³Prav zaradi tega se tudi mi neprenehoma zahvaljujemo Bogu, da ste besedo, ki ste jo slišali in prejeli od nas, sprejeli ne kot človeško besedo, ampak, kar resnično je, kot Božjo besedo, ki tudi deluje v vas, kateri verujete.

¹⁴Bratje, postali ste posnemovalci Božjih Cerkvá, ki so v Kristusu Jezusu v Judeji. Tudi vi ste od lastnih rojakov pretrpeli iste hude reči kakor one od Judov,

¹⁵torej od njih, ki so celo ubili Gospoda Jezusa in preroke in preganjali tudi nas. Ti niso Bogu všeč, nasprotniki vseh ljudi so

¹⁶in nam branijo oznanjati poganom, da bi se rešili. Tako so prignali svoje grehe do skrajnosti. Toda jeza nad njimi je že prikipela do vrhunca.

Pavlova želja, da bi spet obiskal Cerkev v Tesaloníki

¹⁷Mi pa, bratje, za kratek čas zapuščeni od vas kot sirote, po obličju, ne pa v srcu, smo zelo hrepeneli po vas in si močno prizadevali, da bi videli vaše obličje.

¹⁸Zato smo hoteli priti k vam – vsaj jaz, Pavel, več kot enkrat –, a satan nam je to preprečil.

¹⁹Kajti kdo je naše upanje in naše veselje in venec, s katerim bi se lahko ponašali pred našim Gospodom Jezusom ob njegovem prihodu, če ne prav vi?

²⁰Vi ste namreč naša slava in naše veselje.

1 Tesaloničanom 3

¹Ker nismo več mogli strpeti, smo sklenili ostati v Atenah sami,

²k vam pa smo poslali Timóteja, našega brata in Božjega sodelavca pri Kristusovem evangeliju, da bi vas utrdil in spodbudil v vaši veri,

³tako da bi se nihče ne pustil vznemirjati v teh stiskah. Sami namreč veste, da smo za to postavljeni:

⁴že ko smo bili pri vas, smo vam napovedovali, da bomo trpeli stisko, kakor veste, da se je tudi zgodilo.

⁵Zato tudi jaz nisem več strpel in sem dal poizvedeti, kako je z vašo vero, ali vas ni morda skušal skušnjavec in pojde naš trud v nič.

⁶Pravkar pa se je od vas vrnil Timótej in nam prinesel veselo sporočilo o vaši veri in o vaši ljubezni in kako nas imate zmeraj v lepem spominu ter nas želite videti, kakor želimo tudi mi vas.

⁷Zato, bratje, ste nas s svojo vero potolažili v vsej naši bridkosti in stiski.

⁸Saj zdaj spet živimo, da le vi stojite trdno v Gospodu.

⁹Le kako naj se zahvalimo Bogu glede vas za vse veselje, ki ga zaradi vas čutimo pred našim Bogom?

¹⁰Noč in dan prosimo z vso gorečnostjo, da bi mogli videti vaše obličje in dopolniti, kar še manjka vaši veri.

¹¹Sam Bog pa in naš Oče ter naš Gospod Jezus naj usmeri našo pot k vam.

¹²Vam pa naj Gospod nakloni rast in preobilje v ljubezni, s katero ljubite drug drugega in vse, prav kakor jo čutimo mi do vas,

¹³da bi tako utrdil vaša srca, da bodo neoporečna v svetosti pred Bogom in našim Očetom, ko pride naš Gospod Jezus z vsemi svojimi svetimi. Amen.

1 Tesaloničanom 4

Življenje, kakršno je Bogu všeč

¹Sicer pa vas, bratje, prosimo in opominjamo v Gospodu Jezusu, da še bolj napredujete v tem, kar ste prejeli od nas, namreč to, kako vam je treba živeti, da boste ugajali Bogu; sicer pa tako živite.

²Saj veste, kakšna navodila smo vam dali po Gospodu Jezusu.

³Kajti to je Božja volja, vaše posvečenje: da se vzdržite nečistovanja,

⁴da vsakdo izmed vas ohrani svoje telo v svetosti in časti,

⁵ne pa v poželjivi strasti kakor pogani, ki ne poznajo Boga.

⁶Naj v tej stvari nihče ne goljufa in ne vara svojega brata. Kajti vse to Gospod kaznuje, kakor smo vam že povedali in izpričali.

⁷Saj nas vendar Bog ni poklical k nečistosti, marveč v svetosti.

⁸Kdor torej zamejuje to, ne zamejuje človeka, temveč Boga, ki vam daje svojega Svetega Duha.

⁹O bratski ljubezni pa ni treba, da vam pišemo: vas same je Bog poučil, da ljubite drug drugega.

¹⁰Sicer to tudi delate do vseh bratov po vsej Makedoniji. Pač pa vas spodbujamo, bratje, da še bolj napredujete.

¹¹Prizadevajte si živeti v tišini, skrbeti za svoja opravila in delati s svojimi rokami, kakor smo vam zapovedali.

¹²Tako naj bi spodobno živeli v očeh tistih, ki so zunaj, in naj ne bi potrebovali nikogar.

Gospodov prihod

¹³Nočemo pa, bratje, da ne bi vi ničesar vedeli o tem, kako je s tistimi, ki so zaspali, tako da se ne boste vdajali žalosti kakor drugi, ki nimajo upanja.

¹⁴Če namreč verujemo, da je Jezus umrl in vstal, bo Bog tiste, ki so zaspali prek Jezusa, privedel skupaj z njim.

¹⁵Oprti na Gospodovo besedo vam rečemo tole: mi, ki še živimo in bomo ostali do Gospodovega prihoda, nikakor ne bomo prehiteli zaspalih.

¹⁶Kajti sam Gospod bo ob povelju, ob nadangelskem glasu in ob Božji trobenti stopil z neba. Najprej bodo vstali tisti, ki so umrli v Kristusu.

¹⁷Potem pa bomo mi, ki živimo in bomo ostali, skupaj z njimi odneseni na oblakih v zrak, naproti Gospodu: tako bomo zmeraj z Gospodom.

¹⁸S temi besedami se torej tolažite med seboj.

1 Tesaloničanom 5

¹Kar pa zadeva čase in trenutke, bratje, ni treba, da bi vam pisali o tem,

²saj sami natančno veste, da bo Gospodov dan prišel, kakor pride tat ponoči.

³Ko bodo govorili: »Mir in varnost,« tedaj bo nenadoma prišla nadnje poguba, kakor pride porodna bolečina nad nosečnico, in ne bodo ubežali.

- ⁴Vi, bratje, pa niste v temi, da bi vas ta dan presenetil kakor tat,
- ⁵saj ste vsi sinovi luči in sinovi dneva. Nismo sinovi noči in ne teme,
- ⁶zato nikar ne spimo kakor drugi, ampak bodimo budni in trezni.
- ⁷Tisti namreč, ki spijo, spijo ponoči, in tisti, ki se opijajo, se opijajo ponoči.
- ⁸Mi, ki pripadamo dnevni, pa bodimo trezni: oblecimo si oklep vere in ljubezni, za čelado pa upanje odrešenja.
- ⁹Kajti Bog nas ni namenil za jezo, ampak za to, da pridemo do odrešenja po našem Gospodu Jezusu Kristusu,
- ¹⁰ki je umrl za nas, da bi mi, pa naj bedimo ali spimo, živeli skupaj z njim.
- ¹¹Zato tolažite drug drugega in drug drugega izgrajujte, kakor to že delate.

Sklepna navodila in pozdravi

- ¹²Prosimo pa vas, bratje, zavedajte se, kdo so tisti, ki s trdom delajo med vami in so vaši predstojniki v Gospodu ter vas opominjajo;
- ¹³zaradi njihovega dela imejte do njih največje spoštovanje in ljubezen. Živite v miru med seboj.
- ¹⁴Opominjamo pa vas, bratje: opozarjajte tiste, ki nočejo delati, tolažite malodušne, podpirajte slabotne, bodite potrpežljivi z vsemi.
- ¹⁵Glejte, da bi kdo ne vračal komu hudega s hudim, ampak si zmeraj prizadevajte za to, kar je dobro za vas in za vse.
- ¹⁶Zmeraj se veselite.
- ¹⁷Neprenehoma molíte.
- ¹⁸V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.
- ¹⁹Duha ne ugašajte.
- ²⁰Preroštev ne zaničujte.
- ²¹Vse preizkušajte in kar je dobro, obdržite.
- ²²Zla, pa naj bo kakršno koli, se vzdržite.

²³Sam Bog miru naj vas posveti, da boste popolni. In vse, kar je vašega, duh, duša in telo, naj bo ohranjeno neoporečno, dokler ne pride naš Gospod Jezus Kristus.

²⁴On, ki vas kliče, je zvest in bo to izpolnil.

²⁵Bratje, molíte tudi za nas.

²⁶Pozdravite s svetim poljubom vse brate.

²⁷Rotim vas pri Gospodu, da preberete to pismo vsem bratom.

²⁸Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa z vami.

2 Tesaloničanom

2 Tesaloničanom 1

Pozdrav

¹Pavel, Silván in Timótej tesaloníški Cerkvi v Bogu, našem Očetu, in v Gospodu Jezusu Kristusu:

²milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in od Gospoda Jezusa Kristusa.

Sodba ob Kristusovem prihodu

³Zmeraj se moramo zahvaljevati Bogu za vas, bratje, kakor se spodobi, saj vaša vera nadvse napreduje in ljubezen slehernega med vami do vseh drugih raste.

⁴Tako se lahko ponašamo z vami po Božjih Cerkvah zaradi vaše stanovitnosti in vere v vseh preganjanjih in stiskah, ki jih prenašate.

⁵V tem je znamenje pravične Božje sodbe: po njej boste spoznani za vredne Božjega kraljestva, za katero tudi trpite.

⁶Pravično je namreč, da Bog povrne s stisko tistim, ki vas stiskajo,

⁷vam, ki stisko trpite, pa povrne z olajšanjem, skupaj z nami, ko se bo razodel z neba Gospod Jezus z angeli svoje moči

⁸in bo v plamenečem ognju kaznoval tiste, ki ne poznajo Boga in niso poslušni evangeliju našega Gospoda Jezusa.

⁹ Gospod jih bo obsodil na večno pogubljenje, stran od svojega obličja in veličastva svoje moči,

¹⁰ko bo tisti dan prišel, da se povelíča v svojih svetih in se pokaže v začudenje vseh, ki so sprejeli vero: ker vi ste verovali našemu pričevanju.

¹¹V ta namen tudi zmeraj prosimo za vas, da bi vas naš Bog spoznal za vredne poklica in z močjo izpolnil vso dobro namero in delo vere.

¹²Takó bo ime našega Gospoda Jezusa povelíčano med vami, vi pa v njem, po milosti našega Boga in Gospoda Jezusa Kristusa.

2 Tesaloničanom 2

Človek pogube

¹Kar pa zadeva prihod našega Gospoda Jezusa Kristusa in našo združitev z njim, vas prosimo, bratje,

²da se ne pustite takoj zbegati v umu in vznemiriti ne po kakšnem duhu ne od besede ne od kakega pisma, kakor da je to od nas, češ da je Gospodov dan že nastopil.

³Naj vas nihče ne vara na kakršen koli način. Kajti prej mora priti odpad in se razodeti človek nepostavnosti, sin pogube.

⁴Ta se bo uprl in se povzdignil nad vse, kar se imenuje Bog ali uživa Božje čaščenje, tako da se bo celo usedel v Božje svetišče in se razkazoval, da je Bog.

⁵Se ne spominjate, da sem vam pravil te reči, ko sem bil še pri vas?

⁶Veste pa tudi, kaj ga zdaj zadržuje, da se ne more razodeti pred časom.

⁷Skrivnost nepostavnosti je namreč že na delu; treba je samo, da se umakne on, ki zadržuje.

⁸In tedaj se bo razodel nepostavnež, ki ga bo Gospod Jezus usmrtil z dihom svojih ust in ga uničil z veličastjem svojega prihoda.

⁹Nepostavnežev prihod bo v skladu s satanovim delovanjem in se bo kazal z vso močjo, z znamenji in lažnimi čudeži.

¹⁰Z vsakovrstnim krivičnim zapeljevanjem se bo predstavljal tistim, ki gredo v pogubo, ker niso sprejeli ljubezni do resnice, da bi bili rešeni.

¹¹Zato jim Bog pošilja delovanje blodnjave, da verjamejo láži:

¹²tako bodo obsojeni vsi, ki niso verjeli resnici, temveč so pritrdjevali krivičnosti.

Izvoljeni za odrešenje

¹³Mi pa se moramo zmeraj zahvaljevati Bogu za vas, od Gospoda ljubljani bratje, ker vas je Bog izvolil, da s posvečenjem Duha in z vero v resnico postanete prvina odrešenja.

¹⁴V to vas je tudi poklical po našem evangeliju, da bi prišli do slave našega Gospoda Jezusa Kristusa.

¹⁵Zato, bratje, stojte trdno in se držite izročil, o katerih vas je poučila bodisi naša beseda bodisi naše pismo.

¹⁶Sam naš Gospod Jezus Kristus in Bog, naš Oče, ki nas je v svoji milosti vzljubil in nam dal neminljivo tolažbo in blago upanje,

¹⁷pa naj opogumi vaša srca ter jih utrdi v vsakršnem dobrem delu in v vsakršni dobri besedi.

2 Tesaloničanom 3

Molíte za nas

¹Sicer pa, bratje, molíte za nas, da bi se Gospodova beseda širila in povelečevala, kakor se je pri vas,

²in da bi bili rešeni nepoštenih in pokvarjenih ljudi; nimajo namreč vsi vere.

³Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudičem.

⁴Glede vas zaupamo v Gospodu, da tudi delate in boste delali, kar vam zapovedujemo.

⁵Gospod pa naj vodi vaša srca v Božjo ljubezen in Kristusovo stanovitnost.

Opomin proti lenobi

⁶V imenu našega Gospoda Jezusa Kristusa vam naročamo, bratje, da se ogibate vsakega brata, ki živi neredno in ne po izročilu, ki so ga prejeli od nas.

⁷Sami namreč veste, kako nas morate posnemati: kajti nismo med vami živeli neurejeno,

⁸tudi nismo zastonj jedli kruha pri nikomer, ampak smo trudoma garali noč in dan, da ne bi bili v breme komu izmed vas.

⁹Tega vam ne pravim, ker ne bi imeli pravice do tega, ampak zato, da se vam sami postavimo za zgled, ki naj bi ga posnemali.

¹⁰Kajti ko smo bili pri vas, smo vam dali tole navodilo: kdor noče delati, naj tudi ne jé.

¹¹Slišimo namreč, da nekateri med vami živijo neredno, da nič ne delajo, ampak begajo sem ter tja.

¹²Takšne opozarjamo in opominjamo v Gospodu Jezusu Kristusu, naj v tišini delajo in jedo svoj kruh.

¹³Vi, bratje, pa se ne naveličajte delati dobro.

¹⁴In če kateri ni poslušen temu, kar naročamo v pismu, si ga zapomnite in se ne družite z njim, da ga bo sram.

¹⁵Vendar ga ne imejte za sovražnika, ampak ga opominjajte kot brata.

Blagoslov

¹⁶Sam Gospod miru pa naj vam dá mir, in sicer zmeraj in v vseh okoliščinah. Gospod naj bo z vami vsemi.

¹⁷To je moj, Pavlov, svojeročni pozdrav; to je razpoznavno znamenje v vsakem pismu: tako pišem.

¹⁸Milost našega Gospoda Jezusa Kristusa naj bo z vami vsemi!

1 Timoteju

1 Timoteju 1

Pozdrav

¹Pavel, apostol Kristusa Jezusa po naročilu Boga, našega odrešenika, in Kristusa Jezusa, našega upanja,

²Timóteju, pravemu sinu v veri: milost, usmiljenje in mir od Boga Očeta in Kristusa Jezusa, našega Gospoda.

Svarilo pred lažnim naukom

³Kakor sem te prosil tedaj, ko sem odhajal v Makedonijo: ostani v Efezu, tako da boš naročil nekaterim, naj ne učijo drugačnega nauka.

⁴Naj se ne ukvarjajo z bajkami in brezkončnimi rodovniki, saj ti bolj pospešujejo razpravljanja kakor Božji načrt, ki se uresničuje v veri.

⁵Namen te zapovedi pa je ljubezen, ki izvira iz čistega srca, dobre vesti in iskrene vere.

⁶Nekateri so se od tega oddaljili in zašli v besedičenje.

⁷Hočejo biti učitelji postave, pa sploh ne razumejo ne tega, kar govorijo, ne tega, kar tako vneto zagovarjajo.

⁸Vemo, da je postava dobra, če se je kdo drži postavno

⁹in če se zaveda, da postava ni dana za pravičnega, ampak za nepostavne, za nepokorne, za brezbožne in grešne, za nesvete in posvetne, za ubijalce očetov in mater, za morilce,

¹⁰za nečistnike, za homoseksualce, za trgovce z ljudmi, za lažnivce, za krivoprisežnike in za vse drugo, kar nasprotuje zdravemu nauku.

¹¹To je nauk, ki se ujema z evangelijem veličastva blaženega Boga. In ta evangelij je bil zaupan meni.

Hvaležnost za usmiljenje

¹²Hvaležen sem našemu Gospodu Kristusu Jezusu, ki mi je dal moč: s tem da me je postavil v službo, me je namreč imel za vrednega zaupanja,

¹³Čeprav sem bil prej bogokletnik, preganjalec in nasilnež. Vendar se me je usmilil, ker sem delal v neveri, iz nevednosti –

¹⁴in milost našega Gospoda je bila izredno bogata, z njo pa v Kristusu Jezusu vera in ljubezen.

¹⁵Zanesljiva je tale beseda in vredna popolnega sprejetja: Kristus Jezus je zato prišel v svet, da bi rešil grešnike, med temi pa sem prvi jaz.

¹⁶Usmilil se me je zato, da bi Kristus Jezus najprej na meni pokazal vso potrpežljivost za zgled tistim, ki bodo verovali vanj – za večno življenje.

¹⁷Kralju vekov pa, neminljivemu in nevidljivemu, edinemu Bogu čast in slava na veke vekov. Amen.

¹⁸Sin Timótej, v skladu s prerokbami, ki so nekoč spregovorile o tebi, ti polagam na srce tole naročilo: z njihovo pomočjo bojuj dober boj.

¹⁹Ohrani vero in dobro vest. Nekateri so to zavrgli in v veri doživeli brodolom.

²⁰Med njimi sta Himénaj in Aleksander. Izročil sem ju satanu. Naj se naučita, da Boga ni dovoljeno preklinjati.

1 Timoteju 2

Navodila za molitev

¹Predvsem te torej prosim: prosite, molite, posredujte in se zahvaljujte za vse ljudi,

²za kralje in za vse oblastnike, da bomo lahko živeli v vsej pobožnosti in vsem dostojanstvu, mirno in tiho.

³To je namreč dobro in po volji Bogu, našemu odrešeniku,

⁴ki hoče, da bi se vsi ljudje rešili in prišli do spoznanja resnice.

⁵Bog je namreč samo eden. Samo eden je tudi srednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus,

⁶on, ki je sam sebe dal v odkupnino za vse, pričevanje ob svojem času.

⁷Zaradi tega sem bil jaz postavljen za glasnika in apostola – resnico govorim, ne lažem – za učitelja poganov v veri in resnici.

⁸Vsekakor hočem, naj možje povsod molijo in vzdigujejo svete roke brez jeze in razpravljanja.

⁹Tako naj ravnajo tudi ženske, in sicer v urejeni obleki. Zaljšajo naj se s sramežljivostjo in razumnostjo. Ne s spletnjem las in z zlatnino, ne z biseri ali dragoceno obleko,

¹⁰ampak z dobrimi deli, kakor se spodobi ženskam, ki javno izpovedujejo svoje strahospoštovanje do Boga.

¹¹Ženska naj se da poučiti tiho in z vso vdanostjo.

¹²Ne dovolim pa, da bi ženska poučevala, tudi ne, da bi gospodovala nad moškimi. Tiho naj bo.

¹³Prvi je bil namreč izoblikovan Adam, potem Eva.

¹⁴In Adam ni bil zapeljan, žena pa se je pregrešila, ker se je dala zapeljati.

¹⁵Rešila pa se bo s tem, da bo rojevala otroke, če bodo vztrajali v veri, ljubezni in svetosti, združeni z razumnostjo.

1 Timoteju 3

Kakšne lastnosti morajo imeti predstojniki

¹Zanesljiva je tale beseda: če se kdo poteguje za škofovsko službo, hrepeni po dobrem delu.

²Zato mora biti škof brez graje, mož ene žene, trezen, razumen, urejen, gostoljuben, zmožen za poučevanje;

³nikakor ne pijanec in pretepač, ampak prijazen. Ne sme biti prepirljiv in lakomen po denarju.

⁴Svoj dom mora dobro voditi, otroci mu morajo biti podrejeni in v vsem spoštljivi.

⁵(Kako bo sicer skrbel za Božjo Cerkev, če še svojega doma ne zna voditi!)

⁶Ne sme biti novokrščenec, da se ne bi prevzel in zapadel hudičevi obsodbi.

⁷Še več, tudi od tistih, ki so zunaj, mora imeti dobro pričevanje, da ga ne bo doletelo zasramovanje in da ne bo padel v hudičevo zanko.

Kakšni morajo biti diakoni

⁸Prav tako morajo biti diakoni dostojanstveni, nikakor ne hinavski, pa tudi ne vdani obilnemu vinu in hlepenju po sramotnem dobičku.

⁹Skrivnost vere morajo varovati v čisti vesti.

¹⁰Tudi ti morajo najprej opraviti preizkušnjo in šele potem, ko se jim ne bo moglo nič očitati, naj prevzamejo službo.

¹¹Prav tako morajo biti ženskedostojanstvene, ne obrekljive, marveč trezne in vsestransko vredne zaupanja.

¹²Diakoni naj bodo možje ene žene, taki, ki dobro vodijo otroke in svoj dom.

¹³Tisti, ki diakonsko službo dobro opravljajo, si namreč pridobijo lep položaj in veliko zaupnost v veri v Kristusu Jezusu.

Skrivnost naše vere

¹⁴To ti pišem. Upam pa, da bom prav kmalu prišel k tebi.

¹⁵Če pa bi se le zakasnil, boš vsaj vedel, kako se moraš vesti v Božji hiši, ki je Cerkev živega Boga, steber in opora resnice.

¹⁶Nedvomno je velika skrivnost prave pobožnosti: On je bil razodet v mesu, potrjen po Duhu, prikazal se je angelom. Oznanjen je bil poganom, svet je vanj veroval, povzdignjen je bil v slavo.

1 Timoteju 4

Napoved odpada

¹Duh izrecno pravi, da bodo v poznejših časih nekateri odpadli od vere in se vdajali zavajajočim duhovom in naukom demonov,

²s hinavščino lažnivcev, ki imajo v svojo vest vžgano znamenje.

³Ti bodo branili ženitev in uživanje nekaterih jedi, ki jih je ustvaril Bog, da bi jih z zahvaljevanjem uživali tisti, ki verujejo in so spoznali resnico.

⁴Kajti vse, kar je ustvaril Bog, je dobro in ničesar ne smemo zametavati, le da to uživamo z zahvaljevanjem.

⁵Saj vse posvečuje Božja beseda in molitev.

Dober služabnik Kristusa Jezusa

⁶To razlagaj bratom, pa boš dober služabnik Kristusa Jezusa, saj te hranijo besede vere in dobrega nauka, ki si mu sledil.

⁷Ogibaj pa se posvetnih in čenčastih bajk. Vadi se v pravi pobožnosti.

⁸Urjenje telesa namreč le malo koristi, prava pobožnost pa je koristna v vsem, ker obljublja življenje, sedanje in prihodnje.

⁹Zanesljiva je ta beseda in vredna popolnega sprejetja.

¹⁰Zato se namreč trudimo in bojujemo, ker smo naslonili svoje upanje na živega Boga, ki je odrešenik vseh ljudi, posebno vernih.

¹¹To zapoveduj in úči.

¹²Nihče naj te ne prezira zaradi tvoje mladosti. Bodi pa vernim zgled v besedi, vedênju, ljubezni, veri in čistosti.

¹³Dokler ne pridem, skrbi za branje, za opominjanje in poučevanje.

¹⁴Ne zanemarjaj milostnega daru, ki je v tebi in ti je bil dan po preroštvu, ko je zbor starešin položil roke nate.

¹⁵Za te stvari se trudi, ves bodi v tem. Tako bodo vsi opazili tvoj napredek.

¹⁶Pazi nase in na svoje poučevanje. Vztrajaj v tem. Če boš namreč ravnal tako, boš rešil sebe in tiste, ki te poslušajo.

1 Timoteju 5

Dolžnosti do drugih

¹Do starejšega moža ne bodi trd. Opominjaj ga kakor očeta, mlajše pa kakor brate,

²starejše ženske kakor matere, mlajše kakor sestre, in sicer z vso čistostjo.

³Spoštuj vdove, take, ki so res vdove.

⁴Če ima kakšna vdova otroke ali vnuke, naj jih predvsem uči spoštovati domačo družino in staršem vračati prejete dobrote. To je namreč Bogu po volji.

⁵Takšna, ki je res vdova in je zapuščena, je svoje upanje naslonila na Boga in noč in dan vztraja v prošnjah in molitvah.

⁶Tista pa, ki teka za užitki, je umrla, kljub temu da živi.

⁷Zabičaj jim to, da bodo brez graje.

⁸Če kdo za svojce, posebno za domače, ne skrbi, je zatajil vero in je slabši od nevernika.

⁹Med vdove sme biti sprejeta taka, ki ni mlajša od šestdesetih let in je bila žena enega moža,

¹⁰taka, za katero pričujejo dobra dela, ki je vzgajala otroke, bila gostoljubna, svetim umivala noge, ljudem v stiski pomagala, taka, ki se je zavzemala za vsakršno dobro delo.

¹¹Mlajše vdove pa odklanjaj. Kadar jih namreč čutnost zvabi proč od Kristusa, se hočejo možiti,

¹²s tem pa si nakopljejo obsodbo, ker so izdale svojo prejšnjo zaobljubo.

¹³Hkrati se privadijo tudi brezdelnosti in hodijo po hišah. Pa ne le brezdelnosti, ampak tudi klepetavosti in zvedavosti, in govorijo, česar ne bi smele.

¹⁴Hočem torej, naj se mlajše vdove omožijo. Naj rodijo otroke, gospodinjijo naj, da nasprotniku ne bodo dale prav nobenega povoda za obrekovanje.

¹⁵Nekatere so namreč že iztirile in šle za satanom.

¹⁶Če ima kakšna verna ženska vdove v sorodstvu, naj skrbi zanje. Naj se ne obremenjuje Cerkev, da bo mogla podpirati tiste, ki so res vdove.

¹⁷Starešine, ki so dobri predstojniki, naj bodo deležni dvojne časti, posebno tisti, ki si prizadevajo za oznanjevanje besede in za poučevanje.

¹⁸Pismo namreč pravi: Ne zavezuj gobca volu, kadar vrši žito! in: »Delavec je vreden svojega plačila.«

¹⁹Tožbo zoper starešino sprejemaj samo pred dvema ali tremi pričami.

²⁰Tiste, ki grešijo, pokaraj pred vsemi, da bodo tudi drugi v strahu.

²¹Rotim te pri Bogu, pri Kristusu Jezusu in pri izvoljenih angelih, da se vsega tega držiš nepristransko in ničesar ne storiš iz osebne naklonjenosti.

²²Na nikogar hitro ne polagaj rok in ne udeležuj se tujih grehov. Ohrani se čistega.

²³Ne pij več le vode, temveč popij malo vina zaradi želodca in svojih pogostih bolezni.

²⁴Grehi nekaterih ljudi so že prej očitni in gredo pred njimi v sodbo, pri drugih pa so vidni šele pozneje.

²⁵Podobno so že prej očitna tudi dobra dela, a tudi tista, ki niso takšna, se ne morejo skriti.

1 Timoteju 6

¹Vsi, ki so pod jarmom suženjstva, naj imajo svoje gospodarje za vredne vse časti. Tako Božjega imena in nauka ne bodo preklinjali.

²Tisti pa, ki imajo verne gospodarje, naj jih že zato, ker so bratje, ne prezirajo. Nasprotno, naj jim še bolj zavzeto služijo, saj so ti, ki so deležni njihove oskrbe, verni in ljubljene.

Lažni nauk in resnično bogastvo

To úči in priporočaj.

³Če kdo uči drugačen nauk in se ne približuje zdravim besedam, namreč besedam našega Gospoda Jezusa Kristusa, in res pobožnemu nauku,

⁴je domišljav in ničesar ne razume. Še več, tak boleha za razpravljanji in pričkanji za besedo. Iz tega pa izvirajo nevoščljivost, prepir, kletve in zlobna sumničenja,

⁵prerekanje ljudi, ki so v umu pokvarjeni in oropani resnice ter mislijo, da je pobožnost le vir dobička.

⁶Res je prava pobožnost velik dobiček, a le za tistega, ki je zadovoljen z najnujnejšim.

⁷Ničesar namreč nismo prinesli na svet, zato tudi ne moremo ničesar odnesti.

⁸Bodimo torej zadovoljni s tem, da imamo živež in obleko.

⁹Tisti pa, ki hočejo obogateti, padajo v skušnjava in zanko, to je v mnoge nespametne in škodljive želje, ki ljudi pogrezajo v pogubo in uničenje.

¹⁰Korenina vsega zla je namreč pohlep po denarju. Po tem so nekateri hlepeli in tako zablodili proč od vere, s tem pa sami sebi zadali veliko bolečin.

Dobri boj za vero

¹¹Ti pa, Božji človek, béži pred tem. Prizadevaj si za pravičnost, pravo pobožnost, za vero, ljubezen, stanovitnost in krotkost.

¹²Bojuj dober boj vere, sezi po večnem življenju, v katero si bil poklican in si to lepo izpovedal pred mnogimi pričami.

¹³Zapovedujem ti pred Bogom, ki vsem stvarem daje življenje, in pred Kristusom Jezusom, ki je pred Poncijem Pilatom lepo pričeval:

¹⁴Ohrani zapoved brez madeža in brez graje do pojavitve našega Gospoda Jezusa Kristusa,

¹⁵ki jo bo ob svojem času pokazal blaženi in edini vladar, kralj nad kraljujočimi in Gospod nad gospodujočimi,

¹⁶ki ima edini nesmrtnost, ki biva v nedostopni luči in ga noben človek ni videl in ga ne more videti. Njemu čast in večna oblast! Amen.

¹⁷Bogatašem tega sveta naročaj, naj se ne prevzamejo in naj ne naslanjajo svojega upanja na nezanesljivost bogastva, temveč na Boga, ki nam obilno daje vsega v uživanje.

¹⁸Dobrodelni naj bodo in naj se bogatijo z dobrimi deli, naj bodo radodarni, naj z drugimi delijo to, kar imajo.

¹⁹Tako si bodo nabrali zaklad, ki bo dober temelj za prihodnost. Tako bodo dosegli resnično življenje.

²⁰Timótej, varuj, kar ti je zaupano. Ogiblji se posvetnih praznih govoric in protislovij »spoznanja«, ki se tako imenuje po laži,

²¹a ga nekateri javno izpovedujejo in so tako glede vere zašli. Milost z vami!

2 Timoteju

2 Timoteju 1

Pozdrav

¹Pavel, po Božji volji apostol Kristusa Jezusa, zaradi obljube življenja, ki je v Kristusu Jezusu,

²ljubljenemu sinu Timóteju: milost, usmiljenje in mir od Boga Očeta in Kristusa Jezusa, našega Gospoda.

Vdanost evangeliju

³Hvaležen sem Bogu, ki mu služim s čisto vestjo kakor moji predniki, ko se te neprenehoma, noč in dan spominjam v svojih prošnjah.

⁴Kadar se spomnim tvojih solzá, si silno želim, da bi te videl, da bi me navdalo veselje.

⁵Spominjam se namreč iskrene vere, ki je v tebi in ki sta jo prej imeli tvoja stara mati Loída in tvoja mati Evníka. Prepričan pa sem, da jo imaš tudi ti.

⁶Zato te opominjam, da znova razplameniš Božji milostni dar, ki je v tebi po polaganju mojih rok.

⁷Bog nam ni dal duha boječnosti, temveč duha moči, ljubezni in razumnosti.

⁸Nikar se torej ne sramuj pričevanja za našega Gospoda. Pa tudi mene, ki sem zaradi njega jetnik, se ne sramuj, ampak z menoj trpi za evangelij, oprt na Božjo moč.

⁹Bog nas je namreč odrešil in poklical s svetim klicem, ne zaradi naših del, temveč zaradi svojega sklepa in milosti, ki nam jo je pred večnimi časi podaril v Kristusu Jezusu,

¹⁰razkril pa zdaj s pojavitvijo našega odrešenika Kristusa Jezusa, ki je uničil smrt in razsvetlil življenje in nepropadljivost po evangeliju,

¹¹za katerega sem bil jaz postavljen kot glasník, apostol in učitelj.

¹²Zato tudi vse to trpim. A me ni sram, ker vem, komu sem veroval, in prepričan sem, da more zaklad, ki mi ga je zaupal, obvarovati do tistega dne.

¹³Za vodilo imej besede zdravega nauka, ki si ga slišal od mene, v veri in ljubezni do Kristusa Jezusa.

¹⁴S Svetim Duhom, ki prebiva v nas, varuj lepi zaklad, ki ti je bil zaupan.

¹⁵To veš, da so me vsi iz Azije zapustili. Med njimi Figel in Hermógen.

¹⁶Naj Gospod izkaže usmiljenje družini Onezíforja, ker me je večkrat osrčil in se ni sramoval mojih verig.

¹⁷Nasprotno, ko je prišel v Rim, me je zavzeto iskal in našel.

¹⁸Naj mu da Gospod, da bo tisti dan pri Gospodu dosegel usmiljenje. Sicer pa ti dobro veš, kako mi je stregel v Efezu.

2 Timoteju 2

Dober vojak Kristusa Jezusa

¹Zato pa, moj otrok, bodi močan v milosti, ki je v Kristusu Jezusu.

²Kar si slišal od mene pred mnogimi pričami, izrôči zanesljivim ljudem, takim, ki bodo zmožni tudi druge poučiti.

³Trpi z menoj kot dober vojak Kristusa Jezusa.

⁴Nihče, ki služi vojsko, se ne zapleta v vsakdanje opravke, da bi le bil po volji tistemu, ki ga je vzel za vojaka.

⁵Tekmovalec ne dobi venca, če ne tekmuje po pravilih.

⁶Kmet, ki se trudi, ima prvi pravico pobirati sadove.

⁷Premisli, kaj pravim. Sicer pa ti bo Gospod dal pamet v vsem.

⁸Spominjaj se Jezusa Kristusa, ki je bil obujen od mrtvih, Davidovega potomca, kakor sem oznanjal v svojem evangeliju.

⁹Zanj prenašam celo verige, kakor bi bil hudodelec. Vendar Božja beseda ni vklenjena.

¹⁰Zato vse prenašam zaradi izvoljenih, da bi tudi ti dosegli odrešitev, ki prihaja od Kristusa Jezusa, z večno slavo.

¹¹Zanesljiva je tale beseda: Če smo z njim umrli, bomo z njim tudi zaživel.

¹²Če z njim vztrajamo, bomo z njim tudi zakraljevali. Če pa ga bomo zatajili, bo tudi on nas zatajil.

¹³Če se mi izneverimo, on ostane zvest, kajti sebe ne more zatajiti.

Preizkušeni delavec

¹⁴Na to jih moraš opozarjati in jih rotiti pred Bogom: naj se ne pričkajo za besedo, ker ni v nobeno korist, poslušalcem pa je v pogubo.

¹⁵Potrudi se, da se boš pred Bogom izkazal za preizkušenega, za delavca, ki se mu ni treba sramovati in ki pravilno ravna z besedo resnice.

¹⁶Ogiblji pa se posvetnih čenč, saj te še pospešujejo brezbožnost

¹⁷in njihov nauk se bo razpasel kakor gangrena. Taka sta Himénaj in Filét.

¹⁸Zašla sta od resnice, ko pravita, da je vstajenje že bilo, in podirata vero nekaterih.

¹⁹Toda trdni Božji temelj stoji in ima tale pečat: Gospod pozna svoje in: »Naj odstopi od krivice vsak, kdor kliče Gospodovo ime«.

²⁰V veliki hiši ni le zlate in srebrne posode, marveč tudi lesena in lončena, prva za čast, druga za nečast.

²¹Kdor se bo teh očistil, bo postal posoda za čast, posvečena, gospodarju koristna in pripravljena za vsako dobro delo.

²²Béži pred mladostnimi poželenji. Prizadevaj si za pravičnost, vero, ljubezen in mir s tistimi, ki iz čistega srca kličejo Gospoda.

²³Ogiblji se nespametnih in nesmiselnih razprav, ker veš, da rodijo prepire.

²⁴Gospodov služabnik se ne sme prepirati, temveč mora biti do vseh blag, zmožen za poučevanje in potrpežljiv.

²⁵S krotkostjo mora vzgajati nasprotnike, da jim morda Bog le nakloni, da se bodo skesali in spoznali resnico,

²⁶se spet streznili in rešili iz zanke hudiča. Ta jih je namreč ujel, da bi v njih uresničeval svojo voljo.

2 Timoteju 3

Kakšni bodo ljudje v poslednjih dneh

- ¹Tole pa vedi, da bodo v poslednjih dneh nastopili hudi časi.
- ²Ljudje bodo namreč samoljubni, lakomni, bahavi, prevzetni, preklinjevalci, neposlušni staršem, nehvaležni in nesveti,
- ³brez srca, nespravljeni, obrekljivi, brez samoobvladovanja, divji, brez ljubezni do dobrega,
- ⁴izdajalski, predrzni, napihnjeni. Raje bodo imeli naslade kakor Boga,
- ⁵držali se bodo zunanje oblike pobožnosti, zanikali pa njeno moč. Tudi teh se izogiblji.
- ⁶Mednje namreč spadajo tisti, ki se vrivajo po hišah in lovijo z grehi obložene ženske, take, ki jih ženejo vsakovrstna poželenja
- ⁷in se vedno učijo, pa ne morejo nikoli priti do spoznanja resnice.
- ⁸Kakor sta se Janes in Jambrés uprla Mojzesu, tako se tudi ti upirajo resnici. Njihov um je pokvarjen in njihova vera nezanesljiva.
- ⁹Toda daleč ne bodo prišli, kajti vsem bo postala očitna njihova neumnost, kakor je postala očitna tudi neumnost onih dveh.

Timótejeva naloga

- ¹⁰Ti pa si krenil za menoj v mojem nauku, vedênju, namenu, veri, potrpežljivosti, ljubezni, stanovitnosti,
- ¹¹v preganjanju, trpljenju, kakršno me je zadelo v Antiohiji, v Ikóniju, v Listri. Kakšna preganjanja sem pretrpel! Toda iz vseh me je rešil Gospod.
- ¹²Sicer pa bodo preganjani vsi, ki hočejo res pobožno živeti v Kristusu Jezusu.
- ¹³Hudobni ljudje in sleparji pa bodo prišli v vedno večje zlo, varali bodo in bodo varani.
- ¹⁴Toda ti ostani pri tem, česar si se naučil in v veri sprejel, ker veš, od koga si se naučil.

¹⁵Že od otroštva poznaš Sveto pismo in to ti more po veri v Kristusa Jezusa dati modrost, ki pelje v rešitev.

¹⁶Vse Pismo je navdihnjeno od Boga in koristno za poučevanje, svarjenje, za poboljševanje in vzgojo v pravičnosti,

¹⁷da bi bil Božji človek popoln in pripravljen za vsako dobro delo.

2 Timoteju 4

¹Rotim te pri Bogu in Kristusu Jezusu, ki bo sodil žive in mrtve, pri njegovi pojavitvi in njegovem kraljestvu:

²Oznanjaj besedo, vztrajaj v ugodnih in neugodnih okoliščinah. Prepričuj, grajaj, spodbujaj z vso potrpežljivostjo in poučevanjem.

³Prišel bo namreč čas, ko nekateri ne bodo prenesli zdravega nauka, ampak si bodo po svojih željah poiskali veliko učiteljev, ker hočejo ustreči svojim ušesom.

⁴Ušesa bodo obračali proč od resnice in zabredli v bajke.

⁵Ti pa bodi v vsem trezen, pretrpi nadloge, opravi poslanstvo evangelista in izpolni svojo službo.

⁶Jaz se namreč že izlivam kot pitna daritev in napočil je trenutek mojega odhoda.

⁷Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil.

⁸Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti, ki mi ga bo tisti dan dal Gospod, pravični sodnik. Pa ne le meni, marveč vsem, ki ljubijo njegovo pojavitev.

Osebna navodila

⁹Potrudi se in čim prej pridi k meni.

¹⁰Demá me je namreč zapustil, ker je vzljubil ta svet. Odpotoval je v Tesaloníko, Kreskens v Galatijoin Tit v Dalmacijo.

¹¹Samo Luka je pri meni. Vzemi Marka in ga pripelji s seboj, ker mi zelo koristi za službo.

¹²Tihika pa sem poslal v Efez.

¹³Ko prideš, mi prinesi popotni plašč, ki sem ga pustil v Troádi pri Karpu, in knjige, zlasti pergamente.

¹⁴Kovač Aleksander mi je prizadel veliko hudega. Gospod mu bo povrnil po njegovih delih.

¹⁵Tega se tudi ti varuj, ker zelo nasprotuje našim naukom.

¹⁶Ko sem se prvič zagovarjal, mi ni nihče stal ob strani. Vsi so me zapustili. Naj se jim to ne šteje v zlo.

¹⁷K meni pa je stopil Gospod in mi dal moč, da sem oznanjevanje dopolnil in da so ga slišali vsi pogani. In tako sem bil rešen iz levjega žrela.

¹⁸ Gospod me bo osvobodil vsakega zlega dejanja in rešil v svoje nebeško kraljestvo. Njemu slava na veke vekov! Amen.

Sklepni pozdrav

¹⁹Pozdravi Prisko in Ákvila in Onezíforjevo družino.

²⁰Erást je ostal v Korintu, Trofima pa sem bolnega pustil v Miletu.

²¹Pohiti, da prideš pred zimo. Pozdravljajo te Evbúl in Pudent in Lin in Klavdija in vsi bratje.

²² Gospod naj bo s tvojim duhom. Milost z vami!

Titu

Titu 1

Pozdrav

¹Pavel, Božji služabnik in apostol Jezusa Kristusa, zaradi vere Božjih izvoljencev in spoznanja resnice, ki se ujema s pravo pobožnostjo –

²v upanju na večno življenje, katero je Bog, ki ne laže, obljubil pred večnimi časi,

³svojo besedo pa ob svojem času razodel v oznanilu, ki je bilo zaupano meni na povelje Boga, našega odrešenika –

⁴Titu, pravemu sinu po skupni veri: milost in mir od Boga Očeta in Kristusa Jezusa, našega odrešenika.

Titovo delo na Kreti

⁵Na Kreti sem te pustil zato, da urediš, kar je še treba, in da po posameznih mestih postaviš starešine, kakor sem ti naročil.

⁶Starešina mora biti neoporečen, mož ene žene, naj ima verne otroke, take, ki jim ni mogoče očitati razuzdanosti ali nepokorščine.

⁷Ker je škof Božji oskrbnik, mora biti neoporečen. Nikakor ne sme biti ne prevzeten ne jezljiv, ne pijanec ne pretepač in ne nesramen dobičkolovec.

⁸Biti pa mora gostoljuben, dobrotljiv, razumen, pravičen, svet, sebe mora obvladovati.

⁹Trdno se mora držati zanesljive besede, ki je v skladu z naukom. Tako bo zmožen z zdravim poukom spodbujati, nasprotnike pa izpodbijati.

¹⁰Veliko je namreč tudi nepokornih, blebetavcev in sleparjev, posebno med tistimi iz obreze.

¹¹Tem je treba zapreti usta, saj cele družine spodkopavajo, ko zaradi umazanega dobička učijo, česar ne bi smeli.

¹²Eden izmed njih, njihov lastni prerok, je rekel: »Krečani so večni lažnivci, hude zveri, leni trebuh.«

- ¹³To pričevanje je resnično. Zato jih ostro pokaraj, da bodo ozdraveli v veri
- ¹⁴in ne bodo nasedali judovskim bajkam in nauku ljudi, ki resnici obračajo hrbet.
- ¹⁵Čistim je vse čisto. Omadeževanim in nevernim pa nobena stvar ni čista, ampak sta omadeževana celo njihova um in vest.
- ¹⁶Izpovedujejo, da Boga poznajo, toda z dejanji ga zanikajo. Gnusni so, neposlušni in nezmožni za kakršno koli dobro delo.

Titu 2

Poučevanje zdravega nauka

- ¹Ti pa govôri, kar je primerno zdravemu nauku:
- ²stari možje morajo biti trezni, dostojanstveni, razumni, zdravi v veri, ljubezni in stanovitnosti.
- ³Podobno naj se stare ženske vedejo spodobno, kakor zahteva svetost. Naj ne bodo obrekljive, naj ne bodo sužnje obilnega vina. Naj druge učijo, kar je dobrega.
- ⁴Tako bodo mogle vzgajati mlade žene, da bodo ljubile svoje može, svoje otroke,
- ⁵da bodo razumne, spodobne, dobre hišne gospodinje, da bodo ubogale svoje može. Tako Božje besede ne bodo preklinjali.
- ⁶Prav tako opominjaj mladeniče, naj se obvladujejo.
- ⁷Ti sam bodi v vsem zgled za dobra dela. Pri poučevanju pokaži nepopačenost, dostojanstvo,
- ⁸zdravo in neoporečno besedo, da bo nasprotnik osramočen, ker ne bo mogel o nas reči nič slabega.
- ⁹Sužnji naj se v vsem podrejajo svojim gospodarjem. Naj jim bodo po volji, naj ne ugovarjajo

¹⁰in ne kradejo, ampak naj izkazujejo celovito in pravilno zvestobo, da bodo v vsem okrasili nauk Boga, našega odrešenika.

¹¹Razodela se je namreč Božja milost, ki rešuje vse ljudi.

¹²Vzgaja nas, naj se odpovemo brezbožnosti in posvetnim poželenjem ter razumno, pravično in res pobožno živimo v sedanjem veku,

¹³ko pričakujemo, da se bosta uresničila blaženo upanje in pojavitev slave vélikega Boga in našega odrešenika Jezusa Kristusa,

¹⁴ki je dal sam sebe za nas, da bi nas odkupil iz vse nepostavnosti in nas zase očistil kot lastno ljudstvo, ki je vneto za dobra dela.

¹⁵Tako govôri in opominjaj in grajaj z vso oblastjo. Nihče naj te ne zaničuje.

Titu 3

Dobra dela

¹Opozarjaj jih, naj bodo vladarjem in oblastem podrejeni, pokorni in pripravljeni za vsako dobro delo.

²Naj nikogar ne preklinjajo, naj ne bodo prepirljivi, ampak prijazni; izkazujejo naj kar največjo krotkost vsem ljudem.

³Saj smo bili tudi mi nekoč neumni, nepokorni in v zablodah. Stregli smo najrazličnejšim poželenjem in nasladam. Živeli smo v hudobiji in nevoščljivosti. Neznosni smo bili in sovražili drug drugega.

⁴Ko pa sta se pojavili dobrota in človekoljubnost Boga, našega odrešenika,

⁵nas je rešil, a ne zaradi del pravičnosti, ki bi jih storili mi, marveč po svojem usmiljenju, s kopeljo prerojenja in prenovitve po Svetem Duhu.

⁶Tega je po našem odrešeniku Jezusu Kristusu obilno izlil na nas,

⁷da bi, opravičeni po njegovi milosti, postali dediči večnega življenja, v katero upamo.

⁸Zanesljiva je ta beseda. Zato hočem, da nenehno poudarjaš, naj si tisti, ki verujejo v Boga, prizadevajo, da se bodo posvečali dobrim delom. To je dobro in ljudem koristno.

⁹Ogibaj pa se nespametnih razprav, rodovnikov, prepirov in pričkanj glede postave. Vse to nič ne koristi in je prazno.

¹⁰Človeka, ki povzroča razkole, se po prvem in drugem svarilu ogiblji,

¹¹saj veš, da je iztiril in da greši. Tak se je sam obsodil.

Osebna navodila in pozdravi

¹²Ko bom k tebi poslal Artemája ali Tihika, skušaj čim prej priti k meni v Nikópolis. Sklenil sem namreč, da bom tam prezimil.

¹³Zenája, ki je izvedenec v postavi, in Apola spodobno oskrbi za pot, da ne bosta ničesar pogrešala.

¹⁴Pa tudi naši naj se naučijo skrbeti za dobra dela, če se kje pokaže huda potreba, da ne bodo brez sadu.

¹⁵Pozdravljajo te vsi, ki so pri meni. Pozdravi tiste, ki nas ljubijo v veri. Milost z vami vsemi!

Filemonu

Filemonu 1

Pozdrav

¹Pavel, jetnik Kristusa Jezusa, in brat Timótej najinemu ljubemu sodelavcu Filémonu,

²sestri Apíji, najinemu sobojevniku Arhipu in Cerkvi, ki se zbira v tvoji hiši:

³milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in od Gospoda Jezusa Kristusa.

Filémonova ljubezen in vera

⁴Kadar koli se te spominjam v svojih molitvah, se zahvaljujem svojemu Bogu,

⁵ker slišim o tvoji ljubezni in o zvestobi, ki jo imaš do Gospoda Jezusa in do vseh svetih,

⁶da bi vera, ki nam je skupna, postala učinkovita v spoznavanju vsega dobrega, ki je v nas za Kristusa.

⁷Tvoja ljubezen me je navdala z velikim veseljem in s tolažbo, o brat, kajti po tebi so bila srca svetih deležna počitka.

Pavel prosi za Onézima

⁸Zaradi tega, čeprav imam v Kristusu veliko svobodo, da ti zapovem, kaj se spodobi storiti,

⁹te vendar rajši v imenu ljubezni prosim – kakršen sem pač, Pavel, starec, zdajle tudi jetnik Kristusa Jezusa –

¹⁰za svojega otroka, ki sem ga rodil v verigah, za Onézima.

¹¹Doslej ti ni bil koristen, zdaj pa je koristen tebi in meni.

¹²Pošiljam nazaj k tebi njega, svoje srce.

¹³Sicer bi ga bil rad zadržal pri sebi, da bi mi stregel namesto tebe, ko sem vkljenjen zaradi evangelija.

¹⁴Vendar nisem hotel storiti ničesar brez tvojega soglasja, da bi tvoje dobro delo ne bilo videti nekako prisiljeno, ampak prostovoljno.

¹⁵Morda je bil zato za kratek čas ločen od tebe, da bi ga spet pridobil za zmeraj,

¹⁶in sicer ne več kot sužnja, ampak več kot sužnja, kot brata, nadvse ljubega najprej meni, še koliko bolj pa tebi, tako v mesu kot v Gospodu.

¹⁷Če me imaš torej za družabnika, ga sprejmi kakor mene.

¹⁸Če pa ti je prizadel kakšno krivico ali ti je kaj dolžan, zapiši to na moj račun.

¹⁹To pišem jaz, Pavel, s svojo roko: poravnal bom sam. Da ti ne omenim, da mi dolguješ celo sam sebe.

²⁰Da, brat, naj imam od tebe korist v Gospodu: nakloni počitek mojemu srcu v Kristusu!

²¹Pišem ti, ker zaupam v tvojo poslušnost, saj vem, da boš storil še več, kakor te prosim.

²²Obenem pa mi tudi pripravi stanovanje, ker upam, da vam bom po vaših molitvah podarjen.

Sklepni pozdrav

²³Pozdravlja te Epafrá, moj sojetnik v Kristusu Jezusu,

²⁴pa še Marko, Aristarh, Demá in Luka, moji sodelavci.

²⁵Milost Gospoda Jezusa Kristusa naj bo z vašim duhom!

Hebrejcem

Hebrejcem 1

Bog je spregovoril po svojem Sinu

- ¹Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih,
- ²v teh dneh poslednjega časa pa nam je spregovoril po Sinu. Njega je postavil za dediča vsega in po njem je tudi ustvaril svetove.
- ³On je odsvit njegovega veličastva in odtis njegovega obstoja, z besedo svoje moči nosi vse. Potem ko je uresničil očiščenje od grehov, je v nebesih sédel na desno veličastja.
- ⁴Postal je toliko višji od angelov, kolikor odličnejše ime od njihovega je dobil.

Sin je vzvišen nad angeli

- ⁵Kateremu izmed angelov je namreč kdaj rekel: Ti si moj sin, danes sem te rodil? In spet: Jaz mu bom oče in on mi bo sin.
- ⁶Ko vpelje prvorojenca v svet, spet pravi: Pred njim naj se priklonijo vsi Božji angeli.
- ⁷Glede angelov pravi: Tisti, ki vetrove dela za svoje angele, za svoje služabnike plamene ognja,
- ⁸o Sinu pa: Tvoj prestol, o Bog, traja na vekov veke, žezlo pravičnosti je žezlo tvojega kraljestva.
- ⁹Ljubil si pravičnost in sovražil nepostavnost, zato te je Bog, tvoj Bog, mazilil z oljem veselja bolj kakor tvoje vrstnike.
- ¹⁰In: Ti, Gospod, si v začetku utemeljil zemljo in nebesa so delo tvojih rok.
- ¹¹Ona dva bosta prešla, ti pa ostaneš. Vsa se bosta postarala kakor obleka,
- ¹²kakor ogrinjalo ju boš zvil, kakor plašč – in se bosta spremenila. Ti pa si isti in tvoja leta ne bodo minila.
- ¹³Kateremu izmed angelov je kdaj rekel: Sédi na mojo desnico, dokler ne položim tvojih sovražnikov za podnožje tvojih nog?
- ¹⁴Mar niso vsi ti le duhovi, ki opravljajo službo in so poslani, da strežejo zaradi tistih, ki bodo dediči odrešenja?

Hebrejcem 2

Veličina odrešenja

- ¹Zato moramo biti bolj pozorni na to, kar smo slišali, da nas tokne odplavi.
- ²Kajti če se je beseda, ki so jo oznanjali angeli, izkazala za trdno in če je vsaka kršitev in neposlušnost dobila pravično povračilo,
- ³le kako bomo ušli mi, če nam ni mar za tako veliko odrešenje, o katerem je začel govoriti Gospod, in so ga tisti, ki so ga slišali, utrdili med nami.
- ⁴Zanj je pričal tudi Bog z znamenji in čudeži, z raznovrstnimi močmi in s podeljevanji Svetega Duha po svoji volji.

Začetnik odrešenja

- ⁵Prihodnjega sveta, o katerem govorimo, namreč ni podredil angelom,
- ⁶kajti nekje je nekdo pričeval: Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga obiskuješ?
- ⁷Naredil si ga malo nižjega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal,
- ⁸vse si položil pod njegove noge. Ko mu je namreč vse podvrgel, ni pustil ničesar, kar mu ne bi bilo podvrženo. Zdaj sicer še ne vidimo, da mu je vse podvrženo.
- ⁹Gledamo pa njega, ki je bil postavljen malo nižje od angelov, Jezusa, kako je ovenčan s slavo in častjo, ker je pretrpel smrt, da bi po Božji milosti okusil smrt za vsakogar.
- ¹⁰On, za katerega je vse in po katerem je vse, je namreč veliko sinov pripeljal v slavo. Zato se je spodobilo, da je tistega, ki je začetnik njihovega odrešenja, izpopolnil s trpljenjem.
- ¹¹Vsi so namreč iz enega, tisti, ki posvečuje, in tisti, ki so posvečeni. Zato ga ni sram, da jih imenuje brate,
- ¹²ko pravi: Oznanjal bom tvoje ime svojim bratom, sredi zbora te bom hvalil,
- ¹³in spet: Vanj bom zaupal, in spet: Glej, jaz in otroci, ki mi jih je dal Bog.

¹⁴Ker pa so otroci deležni krvi in mesa, je prav tako tudi on privzel oboje, da bi s smrtjo onemogočil tistega, ki je imel smrtonosno oblast, to je hudiča,

¹⁵in odrešil tiste, ki jih je strah pred smrtjo vse življenje vklepal v sužnost.

¹⁶Toda ne zavzema se za angele, temveč za Abrahamovo potomstvo.

¹⁷Zato se je moral v vsem izenačiti z brati, da je postal usmiljen, v tem, kar se nanaša na Boga, pa zanesljivi véliki duhovnik, ki opravlja pravno daritev za grehe ljudstva.

¹⁸Ker je sam pretrpel preizkušnjo, lahko pomaga preizkušanim.

Hebrejcem 3

Jezus je večji kakor Mojzes

¹Zato, sveti bratje, deležni nebeškega klica, pomislite na Jezusa, apostola in vélikega duhovnika vere, ki jo izpovedujemo.

²On je bil zvest tistemu, ki ga je postavil, kakor je bil Mojzes zvest v vsejnjejovi hiši.

³Jezus je namreč v primerjavi z Mojzesom zaslužil toliko večjo slavo, kolikor večja čast gre tistemu, ki je hišo zgradil, kakor hiši sami.

⁴Vsako hišo pač kdo gradi. Tisti, ki je zgradil vse, pa je Bog.

⁵Mojzes je bil sicer zvest v vsej njegovi hiši kot služabnik, da bi pričeval o tem, kar naj bi se pozneje govorilo,

⁶Kristus pa je bil zvest kot Sin, in sicer nad svojo hišo. Njegova hiša pa smo mi, če ohranimo zaupnost in ponos, ki ga daje upanje.

Počitek za Božje ljudstvo

⁷Zato – kakor govori Sveti Duh: Če danes zaslišite njegov glas,

⁸ne zakrknite svojih src kakor ob upor, kakor na dan preizkušnje v puščavi,

⁹kjer so me vaši očetje preizkušali, me preverjali, čeprav so

¹⁰štirideset let gledali moja dela. Zato sem težko prenašal ta rod in rekel: »Vedno blodijo v srcu, niso spoznali mojih poti.«

¹¹Tako sem prisegel v svoji jezi: »Ne bodo stopili v moj počitek.«

¹²Pazíte, bratje, da v katerem med vami ne bo hudobnega in nevernega srca in bi odstopil od živega Boga.

¹³Nasprotno, iz dneva v dan drug drugega spodbujajte, dokler še lahko rečemo »danes«, da ne bi kdo med vami zakrnil, ker bi ga prevaral greh.

¹⁴Kristusa smo namreč deležni, če bomo obstoj, ki smo ga prejeli na začetku, ohranili neomajen do konca,

¹⁵saj je rečeno: Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src kakor ob upor!

¹⁶Kdo so bili tisti, ki so poslušali, pa so se upirali? Mar ne vsi, ki so pod Mojzesovim vodstvom šli iz Egipta?

¹⁷Koga je štirideset let težkó prenašal? Mar ne tistih, ki so grešili in katerih trupla so popadala v puščavi?

¹⁸Katerim je prisegel, da ne bodo stopili v njegov počitek, če ne tistim, ki so bili nepokorni?

¹⁹Tako vidimo, da zaradi nevere niso mogli vstopiti.

Hebrejcem 4

¹Bojmo se torej, da bi kateri izmed vas mislil, da je zamudil, ko pa še traja obljuba glede vstopa v njegov počitek.

²Nam je bil oznanjen evangelij prav tako kakor onim, le da njim ni koristila beseda, ki so jo slišali, ker se v veri niso pridružili tistim, ki so poslušali.

³Mi, ki smo vero sprejeli, pa stopamo v počitek, kakor je rekel: Tako sem prisegel v svoji jezi: »Ne bodo stopili v moj počitek.« Pa vendar so bila njegova dela dokončana že od stvarjenja sveta.

⁴Kajti nekje je rekel o sedmem dnevu takole: In Bog je počival sedmi dan od vseh svojih del.

⁵In na istem mestu spet pravi: Ne bodo stopili v moj počitek.

⁶Ker torej ta še vedno ostaja, da bi nekateri prišli vanj, a tisti, ki jim je bil evangelijski oznanjen prej, zaradi nepokornosti vanj niso stopili,

⁷znova določa neki dan, danes, ko po Davidu čez toliko časa pove, kakor je bilo že rečeno: Če danes zaslišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!

⁸Ko bi jih namreč Józue pripeljal v počitek, po vsem tem ne bi govoril o nekem drugem dnevu.

⁹Potemtakem sobotni počitek čaka Božje ljudstvo.

¹⁰Kdor namreč stopi v njegov počitek, se spočije od svojih del, kakor se je Bog od svojih.

¹¹Potrudimo se torej stopiti v ta počitek, da ne bo kdo po tem zgledu padel zaradi nepokornosti.

¹²Božja beseda je namreč živa in dejavna, ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca.

¹³Ni je namreč stvari, ki bi bila nevidna pred njim. Pred njegovimi očmi je vse razgaljeno in odkrito. Njemu bomo dajali odgovor.

Jezus je najvišji véliki duhovnik

¹⁴Trdno se torej držimo veroizpovedi, ker imamo veličastnega vélikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Božjega Sina.

¹⁵Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel sočustvovati z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preizkušan v vsem, vendar brez greha.

¹⁶Bližajmo se torej z zaupnostjo prestolu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

Hebrejcem 5

¹Vsak véliki duhovnik je vzet izmed ljudi in postavljen ljudem v korist glede tega, kar se nanaša na Boga: da daruje daritve in žrtve za grehe.

²Ker tudi njega obdaja slabost, more potrpeti z nevednimi in s tistimi, ki blodijo.

³Zato mora kakor za ljudstvo tudi zase darovati daritve za grehe.

⁴In nihče si te časti ne jemlje sam, ampak ga kliče Bog, kakor Arona.

⁵Tako tudi Kristus ni sam sebe poveljčal, da je postal véliki duhovnik, ampak ga je poveljčal tisti, ki mu je rekel: Ti si moj sin, danes sem te rodil,

⁶kakor pove tudi drugje: Ti si duhovnik na veke po Melkízedekovem redu.

⁷On je v dneh svojega mesa daroval molitve in prošnje z močnim vpitjem in solzami njemu, ki bi ga mogel rešiti iz smrti, in bil je uslišan zaradi spoštovanja do Boga.

⁸Čeprav je bil Sin, se je iz tega, kar je pretrpel, naučil poslušnosti,

⁹dosegel popolnost in postal vsem, ki so mu poslušni, izvir večnega odrešenja,

¹⁰ko ga je Bog razglasil za vélikega duhovnika po Melkízedekovem redu.

Svarilo pred odpadom

¹¹O tem bi lahko veliko govoril, pa bi težkó razložil, ker se vam ne ljubi poslušati.

¹²Čeprav bi namreč morali biti po tem času že učitelji, ponovno potrebujete koga, da bi vas naučil začetne prvine Božjih izrekov. Postali ste potrebni mleka, ne močne hrane.

¹³Kdor se namreč hrani z mlekom, nima izkušnje z besedo pravičnosti, saj je še otrok.

¹⁴Močna hrana je za odrasle, za take, ki imajo zaradi svoje trajne držbe izurjena čutila, da razlikujejo med dobrim in zlim.

Hebrejcem 6

¹Pustimo torej začetni govor o Kristusu in se povzpnamo k popolnosti. Ne začenjajmo znova polagati temelja, namreč spreobrnjenja od mrtvih del in vere v Boga,

²nauka o krščevanjih, polaganju rok, vstajenju od mrtvih in večni sodbi.

³To pa bomo storili, če Bog dovoli.

⁴Kajti nemogoče je take, ki so bili nekoč že razsvetljeni in so že okusili nebeški dar ter postali deležni Svetega Duha,

⁵take, ki so okusili dobro Božjo besedo in moči prihodnjega sveta,

⁶pa so padli, takó prenoviti, da bi se spreobrnili, ker sami sebi znova križajo in sramotijo Božjega Sina.

⁷Kajti prst, ki pije nanjo pogosto padajoči dež in rodi koristne rastline tistim, ki jo obdelujejo, je deležna Božjega blagoslova.

⁸Če pa rodi trnje in osat, je ničvredna in grozi ji prekletstvo. Njen konec je požganina.

⁹Glede vas, ljubi, pa smo prepričani, da so stvari boljše, takšne, ki so povezane z odrešenjem, čeprav tako govorimo.

¹⁰Bog seveda ni krivičen, da bi pozabil na vaše delo in ljubezen, ki ste jo izkazali njegovemu imenu, ko ste stregli in še strežete svetim.

¹¹Želimo pa, da vsak izmed vas pokaže isto vnemo, tako da bo vaše upanje povsem gotovo prav do konca,

¹²da ne postanete leni, ampak posnemovalci tistih, ki so zaradi vere in potrpežljivosti postali dediči obljub.

Trdna Božja obljuba

¹³Ko je namreč Bog dal Abrahamu obljubo, je prisegel sam pri sebi, in ker ni mogel priseči pri večjem,

¹⁴je rekel: Resnično, obilno te bom blagoslovil in te silno namnožil.

¹⁵Abraham je potrpežljivo čakal in dočakal izpolnitev obljube.

¹⁶Ljudje prisegajo pri večjem in, da bi prišli do konca kakršnega koli prerekanja, v potrditev prisežejo.

¹⁷Ker je Bog hotel dedičem obljube še bolj jasno pokazati, da je njegov sklep neomajen, je posredoval še s prisego.

¹⁸Tako sta dve neomajni dejanji, v katerih se Bog ne more zlagati, v veliko tolažbo nam, ki smo se zatekli k njemu, da bi se oklenili upanja, ki je postavljeno pred nas.

¹⁹To upanje je za nas kakor varno in zanesljivo sidro duše, ki sega v notranjost, za zagrinjalo,

²⁰kamor je za nas kot predhodnik vstopil Jezus, ki je postal véliki duhovnik na veke, po Melkízedekovem redu.

Hebrejcem 7

Melkízedekovo duhovništvo

¹Ta Melkízedek, kralj v Salemu, duhovnik Najvišjega Boga, je šel naproti Abrahamu, ko se je ta vračal iz poboja kraljev, in ga je blagoslovil;

²in njemu je Abraham odmeril desetino od vsega. Melkízedekovo ime pomeni najprej kralj pravičnosti; kralj Salemapa pomeni tudi kralj miru.

³Brez očeta je, brez matere, brez rodovnika, brez začetka dni in brez konca življenja; podoben pa je Božjemu Sinu in ostane duhovnik za vselej.

⁴Glejte, kako velik je ta, ki mu je dal celo očak Abraham desetino od plena!

⁵Res je, tudi tisti Levijevi sinovi, ki sprejemajo duhovništvo, imajo naročilo, naj po postavi pobirajo desetino od svojega ljudstva, od svojih bratov, ki so vendar izšli iz Abrahamovih ledij.

⁶Óni pa ni bil njihovega rodu, a je od Abrahama dobil desetino in ga blagoslovil: njega, ki je imel obljube.

⁷Nesporo pa je, da to, kar je višje, blagoslavlja to, kar je nižje.

⁸Tu prejemajo desetino umrljivi ljudje, tam pa tisti, o katerem je izpričano, da živi.

⁹Takole naj povem: po Abrahamu je odštel desetino tudi Levi, ki prejema desetino,

- ¹⁰saj je bil še v prednikovih ledjih, ko je Abrahamu šel naproti Melkízedek.
- ¹¹Ko bi bila torej popolnost uresničena po levitskem duhovništvu – ljudstvo je namreč pod njim dobilo postavo – čemu bi bilo še potrebno, da nastopi drug duhovnik po Melkízedekovem redu? Zakaj se ne bi imenoval po Aronu?
- ¹²Kadar pa se zamenja duhovništvo, mora nastopiti tudi zamenjava postave.
- ¹³Tisti pa, o katerem govorim, pripada drugemu rodu, iz katerega ni nihče služil oltarju.
- ¹⁴Jasno je namreč, da naš Gospod izvira iz Juda, iz rodu, o katerem glede duhovnikov ni Mojzes rekel ničesar.
- ¹⁵Vse postane še bolj očitno, če nastopi drug duhovnik, ki je podoben Melkízedeku,
- ¹⁶ta, ki ni postal duhovnik po postavi mesene zapovedi, temveč po moči neuničljivega življenja.
- ¹⁷Pričevanje se namreč glasi: Ti si duhovnik na veke po Melkízedekovem redu.
- ¹⁸S tem pa je razveljavljena prejšnja zapoved, zaradi njene slabotnosti in nekoristnosti,
- ¹⁹saj ni postava ničesar pripeljala do popolnosti, ampak uvaja boljše upanje, po katerem se bližamo Bogu.
- ²⁰In to se ni zgodilo brez priseganja. Oni so namreč postali duhovniki brez prisege,
- ²¹ta pa s prisego tistega, ki mu je rekel: Gospod je prisegel in se ne bo kesal: »Ti si duhovnik na veke.«
- ²²Zato je Jezus tudi postal pôrok boljše zaveze.
- ²³Poleg tega je bilo onih duhovnikov več, ker jim je smrt preprečevala, da bi ostali dlje,
- ²⁴ta pa ima, ker ostaja živ na veke, nespremenljivo duhovništvo.

²⁵Dokončno lahko odreši tiste, ki po njem prihajajo k Bogu, ker vedno živi, da posreduje zanje.

²⁶Takšen véliki duhovnik je bil za nas tudi primeren: svet, nedolžen, brez zla; tak, ki je ločen od grešnikov in je postal višji od nebes,

²⁷tak, ki mu ni treba kakor vélikim duhovnikom dan za dnem žrtvovati najprej za svoje grehe in nato za grehe ljudstva. To je namreč storil enkrat za vselej, ko je daroval sam sebe.

²⁸Postava namreč postavlja za vélike duhovnike ljudi, ki so podvrženi slabotnosti; beseda priseganja, ki je prišla za postavo, pa postavlja Sina, ki je postal popoln na veke.

Hebrejcem 8

Véliki duhovnik nove in popolne zaveze

¹Poglavitno pri tem, o čemer govorimo, pa je tole: takšnega vélikega duhovnika imamo, ki je sédel na desno prestola veličastja v nebesih

²in je služabnik svetišča in resničnega šotora, katerega je postavil Gospod in ne človek.

³Vsak véliki duhovnik je namreč postavljen zato, da daruje daritve in žrtve. Zato mora tudi naš imeti kaj, kar bo daroval.

⁴Ko bi bil torej na zemlji, niti ne bi bil duhovnik, ker so tu že taki, ki darujejo darove v skladu s postavo.

⁵Toda ti služijo le prispodobi in senci tega, kar je v nebesih, kakor je bilo pač rečeno Mojzesu, ko je nameraval postaviti šotor: Glej, pravi, da boš naredil vse po podobi, ki ti je bila pokazana na gori!

⁶Dobil je torej toliko odličnejšo službo, kolikor je tudi srednik boljše zaveze, take, ki je vzpostavljena na boljših obljubah.

⁷Ko bi bila namreč tista prva brez graje, ne bi iskali prostora za drugo.

⁸Tako pa jih graja in pravi: Glej, pridejo dnevi, govori Gospod, ko bom z Izraelovo hišo in z Judovo hišo sklenil novo zavezo;

⁹ne take, kakor je bila zaveza, ki sem jo sklenil z njihovimi očeti tistega dne, ko sem jih prijel za roko, da bi jih izpeljal iz egiptovske dežele. Ker sami niso ostali v moji zavezi, tudi jaz nisem skrbel zanje, govori Gospod.

¹⁰To je namreč zaveza, ki jo bom sklenil z Izraelovo hišo po tistih dneh, govori Gospod: Svoje postave bom dal v njihov razum, v njihova srca jih bom zapisal. Jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo.

¹¹Ne bodo učili vsak svojega rojaka, vsak svojega brata in rekli: »Spoznav Gospoda!« ker me bodo poznali vsi, od najmlajšega do najstarejšega med njimi.

¹²Zakaj milosten bom do njihovih krivic in njihovih grehov se ne bom več spominjal.

¹³S tem da govori o novi zavezi, je prejšnjo razglasil za staro. Kar pa zastari in se postara, se bliža izginotju.

Hebrejcem 9

Zemeljsko in nebeško svetišče

¹Prejšnja zaveza je res imela bogoslužna določila in pozemeljsko svetišče.

²Postavljen je bil namreč prvi šotor. Temu pravimo »sveto«. V njem so bili svečnik, miza in položeni hlebi.

³Za drugim zagrinjalom pa je bil šotor, ki mu pravimo »presveto«.

⁴V njem je bil zlat kadilni oltar in skrinja zaveze. Ta je bila z vseh strani obložena z zlatom. V njej je bila zlata posoda z mano in Aronova palica, ki je ozelenela, in tabli zaveze.

⁵Nad njo sta bila keruba veličastva, ki sta metala senco na pravni pokrov. Toda o tem zdaj ne bomo podrobno govorili.

⁶Te reči so bile torej urejene takole: v prvi šotor stopajo duhovniki vedno, ko opravljajo bogoslužje,

⁷v drugega pa enkrat na leto samo véliki duhovnik, pa ne brez krvi, ki jo daruje zase in za nenamerne prestopke ljudstva.

⁸S tem Sveti Duh kaže, da pot v svetišče še ni odprta, dokler še stoji prvi šotor,

⁹kar je podoba za sedanji čas. V njem se namreč darujejo daritve in žrtve, ki pa ne morejo tistega, ki službo opravlja, narediti popolnega v vesti,

¹⁰ker gre le za jedi in pijače in razna umivanja, pač za mesene predpise, ki so veljali do časa preureditve.

¹¹Nato pa je prišel Kristus kot véliki duhovnik dobrih stvari, ki so se zgodile. Skozi večji in popolnejši šotor, ki ni narejen z rokami, se pravi, ki ni od tega stvarstva,

¹²je stopil v svetišče enkrat za vselej, ne s krvjo kozlov in juncev, temveč s svojo krvjo, in dosegel večno odkupljenje.

¹³Kajti če škropljenje s krvjo kozlov in volov in juničjim pepelom omadeževane posvečuje, da se jim očisti meso,

¹⁴koliko bolj bo kri Kristusa, ki je po večnem Duhu sam sebe brezmadežnega daroval Bogu, očistila našo vest mrtvih del, da bomo služili živemu Bogu.

¹⁵Zato je srednik nove zaveze, da bi po smrti, ki jo je pretrpel za odkupitev od prestopkov v prvi zavezi, tisti, ki so poklicani, prejeli obljubljeno večno dediščino.

¹⁶Kjer namreč gre za oporoko, mora biti dokazana oporočnikova smrt.

¹⁷Oporoka je namreč veljavna po smrti, saj nima moči, dokler oporočnik živi.

¹⁸Zato tudi prva zaveza ni stopila v veljavo brez krvi.

¹⁹Ko je namreč Mojzes oznanil vsemu ljudstvu vse zapovedi, kakor so v postavi, je vzel kri juncev in kozlovz vodo, s škrlatno rdečo volno in s hizopom, poškropil knjigo in vse ljudstvo

²⁰in rekel: To je kri zaveze, ki vam jo je Bog zapovedal.

²¹Prav tako je s krvjo pokropil tudi šotor in vse bogoslužno orodje.

²²In po postavi se skoraj vse očiščuje s krvjo in brez krvi ni odpuščanja.

Kristusova žrtev odvzema greh

²³Že podobe nebeških reči morajo torej biti očiščene s takimi žrtvami, nebeške reči same pa z žrtvami, ki so od teh boljše.

²⁴Kristus namreč ni stopil v svetišče, ki bi ga naredila roka in bi bilo le odtis resničnega, ampak v sama nebesa, da se je zdaj za nas pojavil pred Božjim obličjem,

²⁵tudi ne, da bi sebe večkrat daroval, kakor véliki duhovnik hodi v svetišče vsako leto s tujo krvjo.

²⁶Ko bi bilo tako, bi moral od začetka sveta večkrat trpeti. Tako pa se je razodel enkrat ob koncu vekov, da je prek svoje žrtve odpravil greh.

²⁷Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba,

²⁸tako se je tudi Kristus enkrat daroval, da je odvzel grehe mnogih. Drugič pa se bo prikazal brez greha, v odrešenje tistih, ki ga pričakujejo.

Hebrejcem 10

¹Postava vsebuje le senco prihodnjih dobrin in ne prave podobe stvari. Zato kljub istim žrtvam, ki jih neprestano darujejo iz leta v leto, nikoli ne more pripeljati do popolnosti niti tistih, ki se približujejo.

²Mar jih sicer ne bi nehali opravljati, saj se darovalci, ko bi bili enkrat očiščeni, ne bi več zavedali nobenega greha?

³Toda po njih se vsako leto oživlja spomin na grehe.

⁴Nemogoče je namreč, da bi grehe odvezemala kri volov in kozlov.

⁵Zato pravi ob svojem prihodu na svet: Žrtve in daritve nisi hotel, a telo si mi pripravil.

⁶Žgalne daritve in daritve za greh ti niso bile všeč.

⁷Tedaj sem rekel: »Glej, prihajam; v zvitku knjige je pisano o meni, da izpolnim, o Bog, tvojo voljo.«

⁸Prej pravi: Žrtev in daritev in žgalnih daritev in daritev za greh nisi hotel in ti niso bile všeč. In te se darujejo po postavi.

⁹Za tem je rekel: Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo. Prvo torej odpravljaj, da bi postavil drugo.

¹⁰V tej volji smo z daritvijo telesa Jezusa Kristusa posvečeni enkrat za vselej.

¹¹Vsak duhovnik dan za dnem stoje opravlja bogoslužje in večkrat daruje iste žrtve, ki nikoli ne morejo odvzeti grehov.

¹²Ta pa je za grehe daroval eno samo žrtev in za vekomaj sédel na Božjo desnico.

¹³Odtlej pa čaka, da bodo njegovi sovražniki položeni k njegovim nogam za podnožje.

¹⁴Z eno samo daritvijo je torej za vselej naredil popolne tiste, ki so posvečeni.

¹⁵To nam namreč pričuje tudi Sveti Duh, saj najprej pravi:

¹⁶To je zaveza, ki jo bom sklenil z njimi po tistih dneh, govori Gospod: Svoje postave bom dal v njihova srca, v njihov razum jih bom zapisal,

¹⁷in njihovih grehov in njihovih nepostavnosti se ne bom več spominjal.

¹⁸Kjer pa je vse to odpuščeno, ni več daritve za grehe.

Spodbuda in opomin

¹⁹Bratje, ker imamo zaupnost, da po Jezusovi krvi stopamo v svetišče,

²⁰in sicer po novi in živi poti, ki nam jo je odprl skozi zagrinjalo, to je skozi svoje meso,

²¹in imamo tudi veličastnega duhovnika nad Božjo hišo,

²²prihajajmo z resničnim srcem in v polni gotovosti vere, saj smo v srcih očiščeni slabe vesti in naše telo je umito s čisto vodo.

²³Oklepajmo se neomajne izpovedi upanja, ker je on, ki je dal obljubo, zvest.

²⁴Mislimo drug na drugega, takó da se spodbujajmo k ljubezni in dobrim delom.

²⁵Ne zapuščajmo svojega zbora, kakor imajo nekateri navado, marveč drug drugega spodbujajmo, in to tem bolj, čim bolj vidite, da se bliža dan.

²⁶Če namreč prostovoljno grešimo, potem ko smo dobili spoznanje resnice, ne ostane za grehe nobena žrtev več,

²⁷ampak le strašno čakanje na sodbo in razjarjenost ognja, ki bo požrl nasprotnike.

²⁸Če kdo Mojzesovo postavo zavrže, ga po pričevanju dveh ali treh prič brez usmiljenja doleti smrt.

²⁹Kaj mislite, koliko hujšo kazen bo zaslužil šele tisti, ki potepta Božjega Sina, tisti, ki ima za navadno tisto kri zaveze, s katero je bil posvečen, tisti, ki zasramuje Duha milosti?

³⁰Saj vendar vemo, kdo je rekel: Moje je maščevanje, jaz bom povrnil, in spet: Gospod bo sodil svoje ljudstvo.

³¹Strašno je pasti v roke živega Boga.

³²Spomnite se prejšnjih dni. Potem ko ste bili razsvetljeni, že ste v trpljenju prestali velik boj.

³³Zdaj ste bili javno izpostavljeni sramotenjem in stiskam, zdaj ste bili tovariši tistih, ki jih je to zadelo.

³⁴Tudi z vklenjenimi ste sočustvovali. Z veseljem ste prenesli, da so vam pobrali imetje, ker ste vedeli, da imate boljšo in neminljivo posest.

³⁵Ne zavrzite torej svoje zaupnosti, ki jo čaka veliko plačilo.

³⁶Kajti stanovitnost vam je potrebna, pa boste izpolnili Božjo voljo in tako dosegli, kar je obljubljeno.

³⁷Zakaj še malo, prav malo in prišel bo ta, ki prihaja, in ne bo odlašal.

³⁸Moj pravični bo živel iz vere. In: Če pa se odtegne, moja duša nad njim nima veselja.

³⁹Mi pa nismo med tistimi, ki bi odstopali in se tako pogubili, temveč med tistimi, ki verujejo in tako rešijo dušo.

Hebrejcem 11

Vera

- ¹Je pa vera obstoj resničnosti, v katere upamo, zagotovilostvari, ki jih ne vidimo.
- ²Zaradi nje je bilo namreč pričano v korist starih.
- ³Po veri spoznavamo, da so bili svetovi urejeni z Božjo besedo, tako da je to, kar se vidi, nastalo iz tega, kar se ne kaže.
- ⁴Po veri je Abel daroval Bogu večjo žrtev kakor Kajn. Po veri se je zanj pričalo, da je pravičen, ker je sam Bog pričal za njegove darove. Po njej še vedno govori, čeprav je umrl.
- ⁵Po veri je bil Henoh vzet, da ni videl smrti, in ga ni bilo najti, ker ga je Bog vzel. Kajti preden je bil vzet, je bilo zanj pričano, da je Bogu všeč.
- ⁶Brez vere namreč ne moremo biti Bogu všeč, kajti kdor prihaja k Bogu, mora verovati, da on biva in poplača tiste, ki ga iščejo.
- ⁷Po veri je bil Noe vpeljan v stvari, ki še niso bile vidne, in v svetem strahu je naredil ladjo, da bi rešil svojo družino. Po veri je obsodil svet in postal dedič pravičnosti, ki je v skladu z vero.
- ⁸Po veri je bil Abraham pokoren, ko je bil poklican, naj odide v kraj, ki naj bi ga dobil v delež. Odšel je, ne da bi vedel, kam gre.
- ⁹Po veri se je priselil v obljubljeni deželo kot v tujino in z Izakom in Jakobom, ki sta bila z njim deležna iste obljube, prebival v šotorih.
- ¹⁰Pričakoval je namreč mesto, ki ima temelje in je njegov graditelj in stvaritelj Bog.
- ¹¹Po veri je tudi sama Sara, ki je bila neplodna, dobila moč, da je kljub starosti spočela, saj je bila prepričana, da je zvest tisti, ki je dal obljubo.
- ¹²Zato se je tudi rodila enemu, in to omrtvelemu, tolikšna množica potomcev, kolikor je zvezd na nebu in kakor je brez števila peska na morskem obrežju.
- ¹³V veri so pomrli vsi ti. Niso doživeli izpolnitve obljub, vendar so jih iz daljave gledali, pozdravljali in priznavali, da so na zemlji tujci in priseljenci.
- ¹⁴Tisti pa, ki takó govorijo, razodevajo, da domovino iščejo.

¹⁵Ko bi imeli v mislih tisto domovino, iz katere so prišli, bi imeli priložnost, da se vrnejo.

¹⁶Tako pa so hrepeneli po boljši, po nebeški. Zato se Bog ne sramuje, da se imenuje njihov Bog, saj jim je pripravil mesto.

¹⁷Po veri je preizkušani Abraham v dar nesel Izaka. Edinorojenega sina je bil voljan darovati, on, ki je prejel obljube

¹⁸in mu je bilo rečeno: Po Izaku se ti bo imenovalo potomstvo.

¹⁹Mislil si je, da more Bog tudi od mrtvih obujati. Zato ga je – rečeno v prispodobi – dobil nazaj od mrtvih.

²⁰Po veri in zavoljo prihodnjih stvari je Izak blagoslovil Jakoba in Ezava.

²¹Po veri je umirajoči Jakob blagoslovil oba Jožefova sinova in je molil, oprt na vrh svoje palice.

²²Po veri je Jožef na smrtni postelji opozarjal na izhod Izraelovih sinov in dal naročila glede svojih kosti.

²³Po veri so starši Mojzesa po rojstvu tri mesece skrivali, ker so videli, da je deček lep. Niso se bali kraljevega ukaza.

²⁴Po veri je Mojzes odklonil, ko je odrasel, da bi ga imenovali sina faraonove hčere.

²⁵Raje si je skupaj z Božjim ljudstvom izbral trpljenje kakor kratkotrajno uživanje greha.

²⁶Zasramovanje maziljenca je imel za večje bogastvo kakor zaklade Egipta. Gledal je namreč na povračilo.

²⁷Po veri je zapustil Egipt. Ni se ustrašil kraljeve jeze, temveč je vztrajal, kakor bi gledal Nevidnega.

²⁸Po veri je obhajal pasho in je kropil s krvjo, da se njih ne bi dotaknil pokončevalec prvorojencev.

²⁹Po veri so šli skozi Rdeče morje kakor po suhem, Egipčane pa, ki so poskusili isto, so pogoltnili valovi.

³⁰Po veri se je zrušilo obzidje Jerihe, potem ko so sedem dni korakali okoli njega.

³¹Po veri je vlačuga Rahába z mirom sprejela oglednike in ni bila pokončana hkrati z nepokornimi.

³²Kaj naj še rečem? Saj bi mi zmanjkalo časa, če bi hotel pripovedovati o Gideónu, Baráku, Samsonu, Jefteju, Davidu, Samuelu in prerokih.

³³Ti so po veri premagovali kraljestva, ravnali pravično, prejeli obljube. Levom so gobce zaprli,

³⁴silo ognja so pogasili, ušli so rezilu meča, iz slabotnosti so postali močni, okrepili so se v boju in v beg so pognali tuje trume.

³⁵Žene so spet dobile svoje mrtve, ker so vstali, drugi pa so bili mučeni in niso sprejeli oprostitev, da bi dosegli boljše vstajenje.

³⁶Drugi so izkusili zasmehovanje in bičanje pa še verige in ječo.

³⁷Kamnali so jih, žagali, umirali so pobiti od meča, okrog so hodili v ovčjih kožuhih in kozjih kožah, trpeli so pomanjkanje, stiske in zatiranje.

³⁸Tisti, ki jih svet ni bil vreden, so se potikali po puščavah, po gorah, po votlinah in podzemeljskih jamah.

³⁹Zaradi vere je bilo za vse te pričano, vendar niso dosegli izpolnitve obljube,

⁴⁰kajti Bog je za nas priskrbel nekaj boljšega, tako da oni ne bi dosegli popolnosti brez nas.

Hebrejcem 12

Gospodova vzgoja

¹Ker nas torej obdaja tako velik oblak pričevalcev, tudi mi odstranimo vsakršno breme in greh, ki nas zlahka prevzame, ter vztrajno tecimo v tekmi, ki nas čaka.

²Uprimo oči v Jezusa, začetnika in dopolnitelja vere. On je zaradi veselja, ki ga je čakalo, pretrpel križ, preziral sramoto in sédel na desnico Božjega prestola.

³Pomislite vendar nanj, ki je od grešnikov pretrpel tolikšno nasprotovanje, da se v svojih dušah ne boste utrudili in omagali.

⁴Niste se še do krvi uprli v boju zoper greh.

⁵Pozabili ste na spodbudo, ki vam govori kakor sinovom: Moj sin, ne zaničuj Gospodove vzgoje in ne omaguj, kadar te kara.

⁶Kogar namreč Gospod ljubi, tega vzgaja, in tepe vsakega sina, ki ga sprejema.

⁷Ko vas vzgaja, zdržite, saj Bog ravna z vami kakor s sinovi. Kje je namreč sin, ki ga oče ne bi strogo vzgajal?

⁸Če vi ne bi bili deležni vzgoje – in te so deležni vsi –, bi bili nezakonski otroci, ne pa pravi sinovi.

⁹Sicer pa, svoje telesne očete smo imeli za vzgojitelje in smo jih spoštovali. Mar se ne bomo veliko bolj pokorili Očetu duhov in bomo živeli?

¹⁰Oni so namreč vzgajali le za nekaj dni, in sicer po lastni presoji, ta pa v našo korist, da bi postali deležni njegove svetosti.

¹¹Nobeno vzgajanje pa v tistem trenutku ni prijetno, ampak bridko. Pozneje pa daje tistim, ki jih je izurilo, miren sad pravičnosti.

¹²Zato zravnajte onemogle roke in klecava kolena

¹³in za svoje noge napravite ravne steze, da se to, kar šepa, ne bo izvinilo, marveč bo ozdravelo.

Ne zavračajmo Božje milosti

¹⁴Prizadevajte si za mir z vsemi in za posvečenost. Brez nje nihče ne bo videl Gospoda.

¹⁵Pazite, da nihče ne ostane brez Božje milosti, da ne bo pognala nobena grenka korenina, ki bi povzročila zmedo in bi se z njo mnogi omadeževali.

¹⁶Nihče naj ne bo nečistnik ali posvetnjaški, kakor Ezav, ki je za eno jed prodal pravice svojega prvorojenstva.

¹⁷Saj veste, da je pozneje želel podedovati blagoslov, a je bil zavržen – ni namreč našel možnosti za kesanje –, čeprav je zanj prosil v solzah.

¹⁸Niste se namreč približali kakšni otipljivi stvari, plamenečemu ognju, mraku, temi, viharju,

¹⁹ne donenju trobente ne glasu besed: tisti, ki so ga poslušali, so prosili, naj jim ne bi bilo več treba poslušati besede.

²⁰Niso namreč mogli prenašati ukaza: Tudi če se žival dotakne gore, jo je treba kamnati.

²¹Da, ta prizor je bil tako strašen, da je celo Mojzes rekel: »Strah me je in trepetam.«

²²Vi ste se približali gori Sionu in mestu živega Boga, nebeškemu Jeruzalemu, nepreštevnim angelom, prazničnemu zboru

²³in Cerkvi prvorojencev, ki so zapisani v nebesih, in Bogu, sodniku vseh, in duhovom pravičnih, ki so dosegli popolnost,

²⁴in sredniku nove zaveze Jezusu in krvi kropljenja, ki govori bolje kakor Abelova.

²⁵Glejte, da ne boste zavrnili njega, ki govori. Kajti če niso ušli oni, ki so zavrgli tistega, ki jih je svaril na zemlji, bomo tem manj mi, če bi odklonili njega, ki nas svari iz nebes.

²⁶Njegov glas je takrat stresel zemljo, zdaj pa je dal obljubo in rekel: Še enkrat bom stresel, pa ne lezemljo, temveč tudi nebo.

²⁷Še enkrat pomeni predstavitev tega, kar se kot ustvarjeno lahko zamaje, da bi ostalo to, kar se ne maje.

²⁸Ker torej prejemamo neomajno kraljestvo, bodimo hvaležni in tako Bogu s spoštovanjem in strahom služimo, kakor je njemu všeč.

²⁹Kajti naš Bog je ogenj, ki požira.

Hebrejcem 13

Nravna in bogoslužna navodila

- ¹Vztrajajte v bratski ljubezni.
- ²Ne pozabite na gostoljubnost. Ker so bili nekateri gostoljubni, so namreč pogostili angele, ne da bi se zavedali.
- ³Spominjajte se tistih, ki so v verigah, kakor bi bili tudi vi v verigah, in zatiranih, ker tudi vi živite v telesu.
- ⁴Zakon naj spoštujejo vsi in postelja naj bo neomadeževana, kajti nečistnikom in prešuštnikom bo sodil Bog.
- ⁵Naj vam načina življenja ne določa sla po denarju. Zadovoljni bodite s tem, kar imate, ker je Gospod sam rekel: Nikakor te ne bom pustil samega, nikakor te ne bom zapustil.
- ⁶Zato smo lahko pogumni in govorimo: Gospod je moj pomočnik, ne bom se bal; kaj mi more storiti človek?
- ⁷Spominjajte se svojih voditeljev, ki so vam oznanili Božjo besedo. Še in še motrite, kako so izstopili iz življenja in posnemajte njihovo vero.
- ⁸Jezus Kristus je isti, včeraj in danes in na veke.
- ⁹Ne pustite, da bi vas zapeljevali različni tuji nauki. Zato je dobro okrepčati srce z milostjo, ne pa z jedmi. Te niso nič koristile tistim, ki so se glede njih držali predpisov.
- ¹⁰Imamo oltar, s katerega nimajo pravice jesti tisti, ki služijo v šotoru.
- ¹¹Trupla živali, katerih kri véliki duhovnik nese za greh v svetišče, sežigajo zunaj šotorišča.
- ¹²Zato je tudi Jezus trpel zunaj vrat, da bi ljudstvo posvetil s svojo krvjo.
- ¹³Pojdimo mu torej naproti, ven iz šotorišča, in prenašajmo njegovo sramoto,
- ¹⁴saj nimamo tu stalnega mesta, ampak iščemo prihodnje.

¹⁵Po njem torej Bogu neprenehoma prinašajmo na oltar hvalno žrtev, namreč sad ustnic, ki slavijo njegovo ime.

¹⁶Ne pozabite pa delati dobro in deliti svoje z drugimi, kajti take žrtve so Bogu všeč.

¹⁷Poslušajte svoje voditelje in jih ubogajte. Oni namreč bedijo nad vašimi dušami kot tisti, ki bodo dajali odgovor. Tako bodo mogli to delati z veseljem in ne bodo vzdihovali, saj vam to ne bi nič koristilo.

¹⁸Molite za nas. Prepričani smo namreč, da imamo čisto vest, saj se hočemo v vsem lepo vesti.

¹⁹Še bolj pa prosim: storite to, da bi vam bil čim hitreje vrnjen.

Blagoslov in sklepni pozdrav

²⁰Bog miru, ki je od mrtvih privedel našega Gospoda Jezusa, ki je po krvi večne zaveze véliki pastir ovc,

²¹naj vas izpopolni v vsem dobrem, da boste izpolnili njegovo voljo. Kar mu je po volji, naj v nas uresniči po Jezusu Kristusu, ki mu bodi slava na veke vekov. Amen!

²²Prosim vas, bratje, potrpežljivo sprejmite to besedo spodbude, saj sem vam pisal na kratko.

²³Védite, da so našega brata Timóteja oprostili. Če kmalu pride, vas bom obiskal z njim.

²⁴Pozdravite vse svoje voditelje in vse svete. Pozdravljajo vas tisti iz Italije.

²⁵Milost z vami vsemi!

Jakob

Jakob 1

Pozdrav

¹Jakob, služabnik Boga in Gospoda Jezusa Kristusa, dvanajstim rodovom v razseljenosti: lep pozdrav.

Vera in modrost

²Moji bratje, kadar pridete v razne preizkušnje, imejte to za čisto veselje,

³saj spoznavate, da preizkušnost vaše vere ustvarja stanovitnost.

⁴Za stanovitnost pa naj bo značilno popolno delo, da boste popolni in celoviti in vam ne bo ničesar manjkalo.

⁵Če pa komu od vas manjka modrosti, naj jo prosi od Boga, ki jo vsem rad daje in ne sramoti – in dana mu bo.

⁶Prosi pa naj v veri, ne da bi kaj dvomil; kdor dvomi, je namreč podoben morskemu valu, ki ga veter dviga in premetava.

⁷Tak človek naj ne misli, da bo kaj prejel od Gospoda:

⁸mož, ki je v duši razdvojen, nestanoviten na vseh svojih poteh.

Revščina in bogastvo

⁹Ponižani brat naj se ponaša s svojo visokostjo,

¹⁰bogati pa s svojim ponižanjem, saj bo minil kakor cvet na travniku.

¹¹Sonce namreč vzide z vročino in posuši travnik. Cvet na njem se osuje in lepota njegovega obličja izgine. Tako bo tudi bogataš ovenel na svojih poteh.

Preizkušnja in skušnjava

¹²Blagor človeku, ki stanovitno prenaša preizkušnjo, kajti ko bo postal preizkušen, bo prejel venec življenja, ki ga je Bog obljubil njim, kateri ga ljubijo.

¹³Nihče, ki je preizkušan, naj ne govori: »Bog me skuša.« Boga namreč zlo ne more skušati in sam ne skuša nikogar.

¹⁴Vsakogar skuša njegovo lastno poželenje, ki ga vleče in zavaja.

¹⁵Nato poželenje spočne, rojeva greh, storjeni greh pa porodi smrt.

¹⁶Ne varajte se, moji ljubi bratje;

¹⁷vsak dober dar in vsako popolno darilo prihaja od zgoraj, od Očeta luči, pri katerem ni spremembe ne sence menjave.

¹⁸Po svoji volji nas je rodil z besedo resnice, da bi bili nekakšna prvina njegovih stvaritev.

Poslušanje in izpolnjevanje besede

¹⁹Zavedajte se, moji ljubi bratje, da mora biti vsak človek hiter za poslušanje, počasen za govorjenje, počasen za jezo,

²⁰kajti človekova jeza ne uresničuje Božje pravičnosti.

²¹Zato odpravite vso umazanost in odvečno zlo ter s krotkostjo sprejmite besedo, ki je v vas vrozena in ima moč, da reši vaše duše.

²²Postanite uresničevalci besede in ne le poslušalci, ki sami sebe varajo.

²³Če je namreč kdo poslušalec besede, ne pa njen uresničevalec, je podoben človeku, ki ogleduje svoj rojstni obraz v zrcalu;

²⁴pogleda se, a odide in takoj pozabi, kakšen je bil.

²⁵Človek pa, ki pozorno motri popolno postavo svobode in vztraja in ne postane pozabljiv poslušalec, temveč njen dejaven uresničevalec, bo blažen v svojem delovanju.

²⁶Če kdo misli, da je pobožen, a ne brzda svojega jezika, temveč vara svoje srce, je njegova pobožnost prazna.

²⁷Čista in neomadeževana pobožnost pred Bogom in Očetom je to: skrbeti za sirote in vdove v njihovi stiski ter se ohraniti neomadeževan od sveta.

Jakob 2

Svarilo pred pristranskostjo

¹Moji bratje, svoje vere v našega Gospoda Jezusa Kristusa, Gospoda veličastva, ne združujte s pristranskostjo.

²Če pride k vašemu shodu mož z zlatim prstanom in v bleščeči obleki, pride pa tudi revež v umazani obleki,

³in se naklonjeno ozrete na tistega, ki nosi bleščečo obleko, ter rečete: »Sédi semkaj na udoben sedež,« revežu pa rečete: »Ti stopi tja,« ali: »Sédi k mojim nogam« –

⁴mar niste delali razlike med seboj in postali sodniki s hudobnimi mislimi?

⁵Poslušajte, moji ljubi bratje! Ali ni Bog izbral tistih, ki so revni na svetu, a bogati v veri in dediči kraljestva, ki ga je obljubil vsem, kateri ga ljubijo?

⁶Vi pa ste osramotili reveža. Ali vas ne zatirajo in vlačijo pred sodišča prav bogati?

⁷Mar ne sramotijo ravno ti čudovitega imena, ki je bilo klicano nad vas?

⁸Če torej po Pismu izpolnjujete kraljevsko postavo: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe, ravnate prav.

⁹Če pa ste pristranski, delate greh in postava vas razkriva kot kršilce postave.

¹⁰Kdor se namreč drži vse postave, krši pa eno zapoved, je kriv za kršitev vseh.

¹¹Kajti tisti, ki je rekel: Ne prešuštvuj! je rekel tudi: Ne ubijaj! Če torej ne prešuštvuješ, ubijaš pa, si postal kršilec postave.

¹²Tako govorite in delajte: kot tisti, ki bodo sojeni po postavi svobode.

¹³Neusmiljena je namreč sodba za tistega, ki ne izkazuje usmiljenja. Usmiljenje pa slavi zmago nad sodbo.

Vera in dela

¹⁴Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, nima pa del? Mar ga lahko vera reši?

¹⁵Če sta brat ali sestra gola in jima manjka vsakdanje hrane,

¹⁶pa jima kdo izmed vas reče: »Pojdita v miru! Pogrejta se in najejta!« a jima ne daste, kar potrebujeta za telo, kaj to pomaga?

- ¹⁷Tako je tudi z vero, če nima del; sama zase je mrtva.
- ¹⁸Vendar bo kdo rekel: »Ti imaš vero, jaz imam pa dela. Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti bom pokazal vero iz svojih del.
- ¹⁹Ti veruješ, da je Bog eden? Prav imaš. Tudi demoni verujejo, a trepetajo.«
- ²⁰Hočeš spoznati, prazni človek, da je vera brez del neučinkovita?
- ²¹Ali ni bil naš oče Abraham opravičen iz del, ker je položil svojega sina Izaka na oltar?
- ²²Vidiš, da je vera sodelovala z njegovimi deli in da je šele zaradi del postala popolna.
- ²³Tako se je izpolnilo Pismo, ki pravi: Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost, in imenovan je bil »Božji prijatelj«.
- ²⁴Vidite: človek se opraviči iz del in ne samo iz vere.
- ²⁵Ali ni bila tudi vlačuga Rahába prav tako opravičena iz del, ker je sprejela poslane in jih odpravila po drugi poti?
- ²⁶Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je mrtva vera brez del.

Jakob 3

Jezik

- ¹Moji bratje, med vami naj ne bo veliko učiteljev, ker veste, da bomo strožje sojeni.
- ²Vsi delamo mnogo napak. Če pa kdo v besedi ne dela napake, je popoln mož in zmožen obrzdati vse svoje telo.
- ³Če konjem na gobce nadenemo uzde, da bi nam bili pokorni, usmerjamo vse njihovo telo.
- ⁴Poglejte tudi ladje, kako velike so in kako jih ženejo hudi vetrovi, pa jih usmerja majhno krmilo, kamor hoče krmarjeva volja.
- ⁵Tako je tudi jezik majhen del telesa, a se ponaša z velikimi rečmi. Poglejte, kako majhen ogenj, pa vžge tako velik gozd!

⁶Tudi jezik je ogenj; med deli našega telesa je jezik vesolje krivice, ki omadežuje vse telo in razvnama krog nastajanja, njega pa razvnama peklena dolina.

⁷Vsakršna živalska narava – zveri, ptice, plazilci in morske živali – se človeški naravi daje ukrotiti in ta jo tudi res ukroti,

⁸le jezika ne more ukrotiti noben človek; nestanovitno zlo je in poln smrtonosnega strupa.

⁹Z njim hvalimo Gospoda in Očeta in z njim preklinjamo ljudi, ki so ustvarjeni po Božji podobnosti.

¹⁰Iz istih ust prihajata blagoslov in kletev. Moji bratje, to se ne sme tako goditi.

¹¹Je mar studenec v istem izviru sladek in grenek?

¹²Ali lahko, moji bratje, smokva rodi olive ali trta smokve? Tako tudi slan izvir ne more dati sladke vode.

Modrost od zgoraj

¹³Kdo med vami je moder in razumen? Z lepim življenjem naj pokaže svoja dela v krotkosti modrosti.

¹⁴Če pa imate v srcu grenko nevoščljivost in prepirljivost, se nikar ne hvalíte in ne lažite proti resnici.

¹⁵Ta modrost ne prihaja od zgoraj, temveč je zemska, duševna, demonska.

¹⁶Kjer sta namreč nevoščljivost in prepirljivost, tam je nered in vsakršno zlo.

¹⁷Modrost pa, ki je od zgoraj, je najprej čista, nato miroljubna, prizanesljiva, dovzetna, polna usmiljenja in dobrih sadov, brez razločevanja in hinavščine.

¹⁸In sad pravičnosti se seje v miru tistim, ki delajo za mir.

Jakob 4

Prijateljstvo s svetom

¹Od kod med vami boji in od kod prepiri? Ali ne od tod: iz naslad, ki se vojskujejo v delih vašega telesa?

²Želite, a nimate. Ubijate in zavidate, in vendar ne morete doseči. Prepirate se in bojujete, pa nimate, ker ne prosite.

³Prósite, pa ne prejemate, ker slabo prósite – namreč zato, da bi to porabili za svoje naslade.

⁴Prešuštnice, ali ne veste, da je prijateljstvo s svetom sovraštvo do Boga? Kdor hoče biti prijatelj sveta, postane Božji sovražnik.

⁵Ali mislite, da Pismo v prazno pravi: »Bog do ljubosumnosti hrepeni po Duhu, ki ga je naselil v nas.«

⁶Toda on daje večjo milost, zato Pismo pravi: Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost.

⁷Podvrzite se torej Bogu, hudiču pa se uprite in bo od vas pobegnil.

⁸Približajte se Bogu in se vam bo približal. Umijte si roke, grešniki, in očistite si srca, vi, ki ste v duši razdvojeni.

⁹Začutite svojo nesrečo, žalujte in jokajte; vaš smeh naj se spremeni v žalost in veselje v potrnost.

¹⁰Ponižajte se pred Gospodom in povišal vas bo.

O obsojanju brata

¹¹Bratje, ne govorite drug proti drugemu! Kdor govori proti bratu ali svojega brata obsoja, obrekuje postavo in obsoja postavo. Če pa obsojaš postavo, nisi uresničevalec postave, ampak sodnik.

¹²Zakonodajalec in sodnik je eden, tisti, ki lahko reši in pogubi. Kdo pa si ti, ki obsojaš bližnjega?

Svarilo prevzetnim

¹³Poslušajte torej vi, ki pravite: »Danes ali jutri odpotujemo v to in to mesto; tam bomo ostali eno leto, trgovali in zaslužili,«

¹⁴a sploh ne veste, kaj bo jutri. Kaj je vaše življenje? Dim ste namreč, ki se za kratek čas pokaže in nato izgine.

¹⁵Rajši recite: »Če bo Gospod hotel, bomo živeli in delali to ali ono.«

¹⁶Zdaj pa se bahate v svoji prevzetnosti; vsako takšno bahanje je zlo.

¹⁷Kdor torej zna delati dobro, pa ne dela, ima greh.

Jakob 5

Svarilo bogatim

¹No, bogataši, razjokajte se in tarnajte zaradi nesreč, ki prihajajo nad vas.

²Vaše bogastvo je preperelo in vaša oblačila so požrli molji.

³Vaše zlato in srebro je zarjavelo in njuna rja bo pričala zoper vas ter razjedla vaše meso kakor ogenj. V zadnjih dneh ste kopičili zaklade.

⁴Glejte, plačilo, ki ste ga utajili delavcem, kateri so poželi vaša polja, kriči – in klici žanjcev so prišli do ušes Gospoda nad vojskami.

⁵Razkošno ste živeli na svetu, naslajali ste se in za dan klanja zredili svoja srca.

⁶Pravičnega ste obsodili in ubili – ni se vam upiral.

Potrpežljivost in molitev

⁷Zato, bratje, potrpite do Gospodovega prihoda! Glejte, poljedelec pričakuje dragocen sad zemlje in potrpežljivo čaka, dokler ne prejme zgodnjega in poznega dežja.

⁸Potrpite tudi vi; utrdite svoja srca, kajti Gospodov prihod je blizu.

⁹Ne godrnjajte drug nad drugim, bratje, da ne boste obsojeni. Glejte, sodnik stoji pred vrati.

¹⁰Bratje, za zgled trpljenja in potrpežljivosti si vzemite preroke, ki so govorili v Gospodovem imenu.

¹¹Glejte, blagrujemo tiste, ki so bili stanovitni. Slišali ste o Jobovi stanovitnosti in videli ste Gospodov konec – da je Gospod zelo sočuten in usmiljen.

¹²Predvsem pa, moji bratje, ne prisegajte, ne pri nebu ne pri zemlji ne s kako drugo prisego. Vaš »da« naj bo »da« in vaš »ne« naj bo »ne«, da ne zapadete sodbi.

¹³Če kdo med vami trpi, naj moli. Če je kdo dobre volje, naj pôje hvalnice.

¹⁴Če je kdo med vami bolan, naj pokliče starešine Cerkve in naj nad njim molijo ter ga v Gospodovem imenu pomazilijo z oljem.

¹⁵In molitev vere bo rešila bolnika in Gospod ga bo okrepil; če je storil grehe, mu bodo odpuščeni.

¹⁶Zato izpovedujte grehe drug drugemu in molíte drug za drugega, da boste ozdravljeni. Veliko moč ima dejavna molitev pravičnega.

¹⁷Elija je bil človek, ki je čutil kakor mi, toda ko je goreče molil, da ne bi deževalo, na zemlji ni deževalo tri leta in šest mesecev.

¹⁸Nato je spet molil in nebo je dalo dež in zemlja je rodila svoj sad.

¹⁹Moji bratje, če kdo od vas zaide od resnice in ga drug spreobrne,

²⁰vedite, da tisti, ki grešnika spreobrne iz blodnje njegove poti, njegovo dušo reši iz smrti in pokrije množico grehov.

1 Peter

1 Peter 1

Pozdrav

¹Peter, apostol Jezusa Kristusa, izvoljenim priseljencem, v razseljenosti po Pontu, Galatiji, Kapadokiji, Aziji in Bitiniji,

²po vnaprejšnjem vedenju Boga Očeta, s posvečenjem Duha, zavoljo poslušnosti in pokropljenosti s krvjo Jezusa Kristusa: milost in mir naj se vam pomnožita.

Živo upanje

³Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa! V svojem velikem usmiljenju nas je po vstajenju Jezusa Kristusa od mrtvih prerodil za živo upanje,

⁴za nepropadljivo, neomadeževano in nevenečo dediščino, ki je v nebesih shranjena za vas,

⁵katere Božja moč po veri varuje, da boste dosegli odrešitev, ki čaka, da se razodene v poslednjem času.

⁶Bodite tega veseli, čeprav morate zdaj nekaj časa trpeti v raznih preizkušnjah,

⁷da bo preizkušnost vaše vere veljala več kakor zlato, ki je minljivo, pa se v ognju preizkuša, vam v hvalo, slavo in čast, ko se bo razodel Jezus Kristus.

⁸Njega ljubite, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj ne vidite, veselite se v neizrekljivem in poveličanem veselju,

⁹ko dosegate namen svoje vere, namreč odrešitev duš.

¹⁰To odrešitev so preiskovali in se vanjo poglobljali preroki, ki so prerokovali o milosti, ki je bila namenjena vam.

¹¹Skušali so dognati, na kateri in na kakšen čas je meril Kristusov Duh, ki je bil v njih in je vnaprej pričeval o trpljenju, namenjenem Kristusu, in o poznejšem poveličanju.

¹²Njim je bilo razodeto, da niso služili sebi, ampak vam, v tem, kar so vam zdaj sporočili tisti, ki so vam po Svetem Duhu, poslanem iz nebes, oznanili evangelij. In to so stvari, v katere želijo pogledati angeli.

Klic k svetemu življenju

¹³Zato opašite ledja svojega razuma, trezni bodite, popolnoma naslonite upanje na milost, ki vam je prinesena v razodetju Jezusa Kristusa.

¹⁴Kot otroci poslušnosti se ne prilagajajte prejšnjim željam, ki ste jih imeli v svoji nevednosti,

¹⁵marveč bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical,

¹⁶saj je pisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet.

¹⁷Če kličete za Očeta tistega, ki vsakogar sodi nepristransko, le po njegovem dejanju, preživite v spoštljivem strahu čas svojega bivanja v tujini.

¹⁸Saj veste, da vas iz vašega praznega življenja, ki ste ga podedovali od očetov, niso odkupile minljive reči, srebro ali zlato,

¹⁹ampak dragocena kri Kristusa, brezhibnega in brezmadežnega jagnjeta.

²⁰On je bil že pred stvarjenjem sveta spoznan, razodel pa se je poslednji čas za vas,

²¹ki po njem verujete v Boga, ki ga je obudil od mrtvih in mu dal slavo, tako da se vaša vera in upanje nanašata na Boga.

²²Ker ste v poslušnosti resnici očistili svoje duše za iskreno bratoljubje, se goreče in iz čistega srca ljubíte med seboj,

²³ker niste bili prerojeni iz propadljivega, temveč iz nepropadljivega semena, po Božji besedi, ki je živa in večna.

²⁴Kajti vse meso je kot trava, in vse njegovo veličastvo kot cvet trave. Trava ovane, cvet se osuje.

²⁵ Gospodova beseda pa ostane na veke. To je beseda, ki vam je bila oznanjena kot veselo oznanilo.

1 Peter 2

Živa skala in sveto ljudstvo

¹Znebite se torej vsakršne hudobije in zvijačnosti, hinavščine, nevoščljivosti in vsakršnega obrekovanja.

²Kot pravkar rojeni otroci zakoprnite po pristnem duhovnem mleku, da boste z njegovo pomočjo rastli v odrešenje,

³če ste res okusili, da je Gospod dober.

⁴K njemu stopite, k živemu kamnu, ki so ga sicer ljudje zavrgli, a je pri Bogu izbran in dragocen.

⁵Saj ste vendar živi kamni. Zato se vgrajujte v duhovno stavbo, tako da boste sveto duhovništvo in boste darovali duhovne žrtve, ki bodo po Jezusu Kristusu prijetne Bogu.

⁶V Pismu namreč beremo: Glej, na Sionu polagam kamen, izbran in dragocen vogalni kamen; in kdor veruje vanj, ne bo osramočen.

⁷Vam torej, ki verujete, čast, tistim pa, ki ne verujejo: Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, je postal vogalni kamen

⁸in kamen spotike in skala pohujšanja. Ker niso pokorni besedi, se spotikajo; in prav za to so bili postavljeni.

⁹Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za Božjo last, da bi oznanjali odlike tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč.

¹⁰Nekdaj niste bili ljudstvo, zdaj pa ste Božje ljudstvo; niste našli usmiljenja, zdaj pa ste našli usmiljenje.

Življenje vernikov

¹¹Ljubi, opominjam vas kot tujce in priseljence! Zdržite se mesenih poželenj, ki se bojujejo proti duši.

¹²Lepo živite med pogani, tako da bodo, čeprav vas zdaj obrekujejo kot hudodelce, sprevideli vaša dobra dela in slavili Boga na dan obiskanja.

¹³Zaradi Gospoda se podredite vsaki človeški ustanovi, bodisi kralju kot najvišjemu

¹⁴bodisi oblastnikom kot tistim, ki so od njega poslani zato, da kaznujejo hudodelce in dajo priznanje tistim, ki delajo dobro.

¹⁵Bog namreč hoče, da delate dobro in tako utišate nevednost nespametnih.

¹⁶Živite kot svobodni ljudje, vendar ne tako, da bi bila vaša svoboda zagrinjalo zla, ampak kot Božji služabniki.

¹⁷Vse spoštujte, brate ljubite, Boga se bojte, cesarja spoštujte.

Zgled krščanske potrpežljivosti

¹⁸Služabniki, z vsem strahom se podrejte svojim gospodarjem, pa ne le dobrim in prijaznim, ampak tudi osornim.

¹⁹Kajti to, da kdo po krivici trpi, a bridkosti prenaša, ker se zaveda Boga, je hvalevredno.

²⁰Kakšen ugled bi imeli, če bi potrpežljivo prenašali kazni za to, za kar ste se pregrešili? Je pa pred Bogom hvalevredno, če delate dobro in če potrpežljivo prenašate bridkost.

²¹Saj ste bili vendar za to poklicani. Saj je tudi Kristus trpel za vas in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah,

²²on, ki ni storil greha in ni bilo zvijače v njegovih ustih.

²³Ko so ga sramotili, ni vračal sramotenja, ko je trpel, ni grozil, ampak je vse prepuščal njemu, ki sodi pravično.

²⁴Sam je na svojem telesu ponesel naše grehe na les, da bi mi grehom odmrli in živeli za pravičnost. Po njegovih ranah ste bili ozdravljeni.

²⁵Kakor ovce stenamreč blodili, zdaj pa ste se vrnili k pastirju in varuhu svojih duš.

1 Peter 3

Žene in moške

¹Prav tako bodite, žene, podrejene svojim možem. Tako bodo tisti, ki niso pokorni besedi, pridobljeni že po vedanju svojih žena, brez besede,

²ker bodo opazovali vaše strahospoštljivo, čisto življenje.

³Vaš okras naj ne bo zunanji, v spletanju las, v navešanju zlatega nakita in oblačil,

⁴ampak naj bo to rajši skriti človek srca v nepropadljivosti krotkega in tihega duha, ki je dragocen v Božjih očeh.

⁵Tako so se namreč nekoč krasile tudi svete žene, ki so upale v Boga in so bile podrejene svojim možem.

⁶Tako je bila Sara poslušna Abrahamu in ga je imela zagospodarja. Postale ste njeni otroci, če delate dobro in se ne pustite prestrašiti nobeni grožnji.

⁷Prav tako možje! Z razumevanjem živite s svojimi ženami, v časti jih imejte kot nežnejša bitja, saj so skupaj z vami tudi one deležne milosti življenja. Tako ne bo vašim molitvam nič v napoto.

Trpljenje zaradi pravičnosti

⁸Končno, bodite vsi složni, sočutni, ljubite brate, bodite usmiljeni in ponižni.

⁹Ne vračajte hudega za húdo in ne sramotite tistega, ki vas sramoti. Nasprotno, blagoslavlajte, ker ste bili poklicani v to, da bi bili deležni blagoslova.

¹⁰Kajti kdor hoče ljubiti življenje in videti dobre dni, naj zadrži svoj jezik od zla in ustnice od zvijačnega govorjenja.

¹¹Ogiblji se zla in delaj dobro, išči mir in hodi za njim.

¹²Zakaj Gospodove oči so uprte v pravične in njegova ušesa v njihovo prošnjo, Gospodovo obličje pa je zoper hudodelce.

¹³Le kdo vam bo škodil, če boste vneti za dobro?

¹⁴Nasprotno, tudi če bi zaradi pravičnosti trpeli, blagor vam! Česar se oni bojijo, se ne bojte in ne plašite.

¹⁵ Gospoda Kristusa posvetite v svojih srcih. Vselej bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog upanja, ki je v vas.

¹⁶Vendar pa odgovarjajte s krotkostjo in strahospoštovanjem, iz dobre vesti, da bodo tisti, ki sramotijo vaše dobro življenje v Kristusu, osramočeni prav v tem, v čemer vas obrekujejo.

¹⁷Če že hoče Božja volja, je pač bolje, da trpite zaradi dobrih kakor zaradi zlih del.

¹⁸Sicer pa je tudi Kristus trpel zaradi grehov, in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične, da bi vas pripeljal k Bogu. Res je bil po mesu umorjen, a po Duhu je bil oživen.

¹⁹V tem Duhu je šel in oznanjal tudi duhovom, ki so bili v ječi,

²⁰tistim, ki v dneh, ko je Noe gradil ladjo, niso bili pokorni, ko jih je Bog nadvse potrpežljivo čakal. A v ladji se jih je po vodi rešilo le malo, natančno osem duš.

²¹Ta voda pa je podoba krsta, ki zdaj rešuje vas. Ne odstranjuje madežev z mesa, ampak zaradi vstajenja Jezusa Kristusa prosi Boga za dobro vest.

²²Ta je šel v nebesa in je na Božji desnici in so mu podrejeni angeli in oblasti in moči.

1 Peter 4

Dobri oskrbniki Božje milosti

¹Ker je Kristus trpel v mesu, se tudi vi oborožite z istim mišljenjem: kdor v mesu trpi, neha z grehom,

²tako da v času, ki mu ostane v mesu, ne živi več za človeška poželenja, ampak za Božjo voljo.

³Dovolj dolg je bil pretekli čas, da ste stregli hotenju poganov, ko ste živeli v razuzdanosti, v poželenjih, v pijančevanju, v veseljačenju, v popivanju in nepostavnem malikovanju.

⁴Prav zato se oni tudi čudijo, ker ne drvite več v isti vrtinec razvrata, in vas preklinjajo.

⁵Toda ti bodo še dajali odgovor pred tistim, ki je pripravljen, da bo sodil žive in mrtve.

⁶Zato je bil tudi mrtvim oznanjen evangelij, da bi bili sicer v mesu sojeni kot ljudje, v Duhu pa bi živeli po Božje.

⁷Konec vsega je blizu. Bodite torej pametni in trezni za svoje molitve.

⁸Predvsem se med seboj goreče ljubite, ker ljubezen pokrije množico grehov.

⁹Bodite gostoljubni drug do drugega brez godrnjanja.

¹⁰Kot dobri oskrbniki mnogotere Božje milosti strežite drug drugemu z milostnim darom, kakor ga je kdo prejel.

¹¹Če kdo govori, naj to stori, kakor je prav za Božje besede. Če je kdo v kakšni službi, naj jo opravlja z močjo, ki jo daje Bog. Le da bo po Jezusu Kristusu v vsem slavljen Bog. Njemu slava in oblast na veke vekov. Amen.

Trpljenje kristjanov

¹²Ljubi, ne čudite se požaru, ki prihaja nad vas, da vas preizkusi, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega.

¹³Nasprotno, kolikor ste soudeleženi pri Kristusovem trpljenju, bodite veseli, da se boste veselili in radovali tudi, ko se bo razodelo njegovo veličastvo.

¹⁴Blagor vam, če vas zaradi Kristusovega imena sramotijo, saj nad vami počiva Duh slave, Božji Duh.

¹⁵Nihče med vami naj ne trpi zato, ker bi bil morilec ali tat ali hudodelec ali ovaduh.

¹⁶Če pa kdo trpi kot kristjan, naj ga ne bo sram, ampak naj v tem imenu povelečuje Boga.

¹⁷Nastopa namreč čas, da se sodba začne v Božji hiši. Če pa se začne najprej pri nas, kakšen bo šele konec tistih, ki se ne pokoravajo Božjemu evangeliju!

¹⁸In če se pravični komaj reši, kje se bo pokazal brezbožnež in grešnik?

¹⁹Zato naj tudi tisti, ki po Božji volji trpijo, svoje duše izročajo zvestemu Stvarniku s tem, da delajo dobro.

1 Peter 5

Varujte Božjo čredo

¹Vsekakor pa starešine prosim jaz, ki sem sostarešina in priča trpljenja Kristusa, in bom tudi sam deležen slave, ki se bo razodela:

²pásite Božjo čredo, ki vam je zaupana, pazite nanjo, pa ne na silo, ampak prostovoljno, v skladu z Božjo voljo. Ne zaradi grdega pohlepa po dobičku, ampak z voljnim srcem.

³Nikar ne nastopajte gospodovalno do tistega, kar vam je zaupano, ampak bodite čredi v zgled.

⁴In ko se bo razodel véliki pastir, boste dobili nevenljivi venec slave.

⁵Prav tako mlajši, podredite se starejšim. V medsebojnih odnosih se vsi oblecite v ponižnost, ker Bog se prevzetnim upira, ponižnim pa daje milost.

⁶Ponižajte se pod močno Božjo roko, da vas ob svojem času poviša.

⁷Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on skrbi za vas.

⁸Trezni bodite in budni! Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl.

⁹Uprite se mu, trdni v veri. Saj veste, da prav takšno trpljenje prenašajo vaši bratje, ki so po svetu.

¹⁰Bog vse milosti, ki vas je po Kristusu Jezusu poklical v svojo večno slavo, vas bo po kratkem trpljenju sam izpopolnil, utrdil, okrepil in postavil na temelj.

¹¹Njemu oblast na veke. Amen.

Sklepni pozdrav

¹²Po Silvánu, ki ga štejem za zvestega brata, vam to na kratko pišem. V spodbudo vam še enkrat izpričujem, da je to resnična Božja milost. V njej stojte.

¹³Pozdravljata vas prav tako izvoljena Cerkev, ki je v Babilonu, in Marko, moj sin.

¹⁴Pozdravite se med seboj s poljubom ljubezni! Mir vam vsem, ki ste v Kristusu!

2 Peter

2 Peter 1

Pozdrav

¹Simon Peter, služabnik in apostol Jezusa Kristusa, vam, ki ste po pravičnosti našega Boga in odrešenika Jezusa Kristusa prejeli prav takó dragoceno vero kakor mi,

²milost in mir naj se vam pomnožita v spoznanju Boga in Jezusa, našega Gospoda!

Kristjan je poklican in izvoljen

³Njegova božanska moč nam je podarila vse, kar je potrebno za življenje in pravo pobožnost, prek spoznanja tistega, ki nas je poklical s svojo slavo in odličnostjo.

⁴Po njiju nam je podaril tiste dragocene in največje obljube, da bi po teh postali deležni božanske narave in ubežali pred svetno, poželjivo pokvarjenostjo.

⁵Prav zato prispevajte vso vnemo in tako dodajte vaši veri krepost, kreposti spoznanje,

⁶spoznanju samoobvladanje, samoobvladanju stanovitnost, stanovitosti pravo pobožnost,

⁷pravi pobožnosti bratoljubje, bratoljubju ljubezen.

⁸Če imate te kreposti in so vedno večje, vas ne bodo pustile nedejavne in brez sadov za spoznanje našega Gospoda Jezusa Kristusa.

⁹Kdor pa teh kreposti nima, je slep in kratkoviden. Pozabil je, da je bil očiščen svojih nekdanjih grehov.

¹⁰Prav zato se, bratje, potrudite, da boste utrdili svojo poklicanost in izvoljenost. Če boste namreč tako ravnali, se ne boste nikoli spotaknili.

¹¹Na ta način vam bo namreč na široko pripravljen vstop v večno kraljestvo našega Gospoda in odrešenika Jezusa Kristusa.

¹²Zato vas mislim vedno spominjati na to, čeprav za to veste in ste utrjeni v pričujoči resnici.

¹³Mislim pač, da je prav, da vas spominjam in vas tako spodbujam, dokler še živim v tem šotoru.

¹⁴Vem namreč, da bo moj šotor kmalu odložen, kakor mi je razkril tudi naš Gospod Jezus Kristus.

¹⁵Potrudil pa se bom tudi, da se boste mogli tega kadar koli spominjati tudi po mojem odhodu.

Kristusova slava in preroška beseda

¹⁶Ko smo vam oznanili moč in prihod našega Gospoda Jezusa Kristusa, nismo sledili večše izmišljenim bajkam, ampak smo na lastne oči videli njegovo veličastje.

¹⁷Od Boga Očeta je prejel čast in slavo, ko je k njemu iz veličastne slave prišel takšen glas: »To je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje.«

¹⁸In ta glas smo mi sami slišali prihajati iz nebes, ko smo bili z njim na sveti gori.

¹⁹Tako je preroška beseda za nas postala še trdnejša in prav delate, da nanjo pazite kakor na svetilko, ki sveti na mračnem kraju, dokler ne zasiže dan in ne vzide danica v vaših srcih.

²⁰Predvsem pa véдите tole: nobena prerokba v Pismu ni stvar zasebne razlage.

²¹Nikoli namreč nobena prerokba ni prišla po človeški volji, ampak so ljudje, nošeni od Svetega Duha, govorili v imenu Boga.

2 Peter 2

Lažni preroki in učitelji

(Jud 1,4–13)

¹Med ljudstvom pa so nastopili tudi lažni preroki, kakor bodo tudi med vami lažni učitelji, ki bodo skrivaj uvajali pogubne ločine. Celo Gospodarja, ki jih je odkupil, bodo tajili. S tem si bodo tudi nakopavali naglo pogubo.

²In mnogi bodo sledili njihovim razuzdanostim in po njihovi krivdi se bo preklinjala pot resnice.

³Zaradi svoje lakomnosti vas bodo izkoriščali z izmišljenimi besedami. Toda obsodba nad njimi že davno ne počiva in njihova poguba ne dremlje.

⁴Bog še angelom, ki so storili greh, ni prizanesel, temveč jih je strmoglavil v podzemlje in jih dal v verige mračnega brezna, da bodo zastraženi do sodbe.

⁵Tudi davnemu svetu ni prizanesel. Obvaroval pa je Noeta, enega od osmih, glasnika pravičnosti, ko je poslal potop na svet brezbožnih.

⁶Tudi mesti Sódomo in Gomóro je obsodil na uničenje in ju upepelil ter s tem postavil za svarilo prihodnjim brezbožnežem.

⁷Rešil pa je pravičnega Lota, ki ga je bolelo razuzdano življenje pokvarjencev.

⁸Zaradi njihovih nepostavnih del, ki jih je – ker je živel med njimi – gledal in poslušal iz dneva v dan, se je njegova pravična duša mučila.

⁹ Gospod namreč zna globoko pobožne rešiti iz preizkušnje, krivične pa prihraniti za dan sodbe, da jih kaznuje,

¹⁰zlasti tiste, ki tekajo za mesom v želji po skrunjenju in prezirajo gospostvo. Ti predrzni svojeglavci niti pred veličastvi ne trepečejo, ampak jih sramotijo.

¹¹Pa vendar angeli, ki jih po moči in sili prekašajo, ne tožijo pred Gospodom s preklinjanjem.

¹²Ti svojeglavci, podobni brezumnim živalim, ki so že po naravi rojene zato, da jih lovijo in pobijajo, pa preklinjajo tisto, česar ne poznajo. Zato jih bo njihova lastna pokvarjenost uničila,

¹³za krivičnost pa bodo prejeli plačilo. V užitek jim je nasladnost pri polnem dnevu. Madeži in graje so: naslajajo se v svojih prevarah, ko se z vami razkošno gostijo.

¹⁴Njihove oči so polne prešuštva in nikoli ne prenehajo z grehom. Zvablajo neutrne duše, srce jim je izurjeno za lakomnost, otroci prekletstva so.

¹⁵Zapustili so pravo pot in zablodili. Stopili so na pot Beórjevegasina Bileáma, ki je vzljubil krivičen zaslužek,

¹⁶a je bil zaradi svoje protipostavnosti posvarjen; nema vprežna živina, ki je spregovorila s človeškim glasom, je preprečila prerokovo norost.

¹⁷To so presahli studenci in oblaki, ki jih goni burja. Zanje je prihranjena črna tema.

¹⁸Govorijo napihnjene in prazne besede in z razuzdanimi poželenji mesa zvabljuje take, ki so se komaj izmaknili ljudem, ki živijo v zablodi.

¹⁹Svobodo jim obljublajo, pa so sami sužnji pokvarjenosti. Kajti človek je suženj tega, čemur podleže.

²⁰Če se namreč tisti, ki so po spoznanju našega Gospoda in odrešenika Jezusa Kristusa zbežali pred omadeževanostjo sveta, spet zapletejo vanjo in ji podležejo, so končno na slabšem kakor na začetku.

²¹Za take bi bilo bolje, če ne bi spoznali poti pravičnosti, kakor pa da so jo spoznali, a so se kljub temu obrnili proč od svete zapovedi, ki jim je bila izročena.

²²Take doleti, kar pove resničen pregovor: Pes se vrne k lastnemu izbljuvku, in: »Svinja se okopa, pa se spet valja v blatni luži.«

2 Peter 3

Obljuba Gospodovega prihoda

¹Ljubi, to je že drugo pismo, ki vam ga pišem. V obeh sem skušal s tem, da sem vas spominjal, dramiti vaše iskreno razumevanje.

²Pomnite besede, ki so jih že prej povedali sveti preroki, in tudi zapoved Gospoda in Odrešenika, ki so jo posredovali vaši apostoli.

³Predvsem pa morate vedeti, da bodo v poslednjih dneh prišli taki, ki se bodo z norčavostjo norčevali iz vsega. Ti bodo živeli po svojih poželenjih

⁴in govorili: »Kje je njegov obljubljeni prihod? Odkar so namreč očetje zaspali, je vse ostalo tako, kakor je bilo od začetka stvarjenja.«

⁵Sami hočejo, da jim ostane skrito, da je nebo obstajalo že zdavnaj in da zemlja po Božji besedi obstaja iz vode in prek vode.

⁶Po teh prvinah je bil tedanji svet preplavljen z vodo in tako pokončan.

⁷Sedanje nebo in zemljo pa ista beseda hrani za ogenj, ohranja ju za dan sodbe in pogubljenja brezbožnih ljudi.

⁸Tega, ljubi, ne smete prezreti: pred Gospodom je en dan kakor tisoč let in tisoč let kakor en dan.

⁹ Gospod ni počasen glede obljube, kakor nekateri mislijo, da je to počasnost. Ne, le potrpežljiv je z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje.

¹⁰Prišel pa bo Gospodov dan kakor tat. Tedaj bo nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v ognju razkrojile, zemlja in dela na njej pa bodo razkrita.

¹¹Kako prav je torej, da živite sveto in res pobožno, če se bo vse to razkrojilo,

¹²da čakate in pospešujete prihod Božjega dne, zaradi katerega bo nebo zaplamenelo in prešlo in se bodo prvine razžarjene topile.

¹³Mi pa po njegovi obljubi pričakujemo nova nebesa in novo zemljo, v katerih biva pravičnost.

¹⁴Ljubi, ker to pričakujete, se potrudite, da vas najde v miru brez madeža in brez graje.

¹⁵Potrpežljivost našega Gospoda cenite kot rešitev. Tako vam je pisal tudi naš ljubi brat Pavel, seveda v skladu z njemu dano modrostjo,

¹⁶kakor piše tudi v vseh pismih, v katerih govori o tem. V njih so nekatere težkó umljive stvari, ki jih taki, ki niso poučeni, in so neutrjeni, zlorablajo. Tako delajo tudi z drugimi Pismi – v svojo pogubo.

¹⁷Ker torej to vnaprej poznate, ljubi, se varujte, da vas blodnja pokvarjenih ne bo potegnila za sabo in da ne odpadete od svoje utrjenosti.

¹⁸Rastite pa v milosti in spoznanju našega Gospoda in Odrešenika Jezusa Kristusa. Njemu slava zdaj in do dneva večnosti! Amen.

1 Janez

1 Janez 1

Beseda življenja

¹Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo na svoje oči videli, kar smo opazovali in so otipale naše roke, to vam oznanjamo: Besedo življenja.

²In življenje se je razodelo in videli smo ga. Pričujemo in oznanjamo vam večno življenje, tisto, ki je bilo pri Očetu in se nam je razodelo.

³Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami – in mi smo v občestvu z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom.

⁴To vam pišemo zato, da bi bilo naše veselje dopolnjeno.

Bog je luč

⁵To pa je oznanilo, ki smo ga slišali od njega in vam ga oznanjamo: Bog je luč in v njem ni nobene teme.

⁶Če rečemo, da smo v občestvu z njim, pa kljub temu hodimo v temi, lažemo in ne ravnamo v skladu z resnico.

⁷Če pa hodimo v luči, kakor je v luči on sam, smo med seboj v občestvu in kri njegovega Sina Jezusa nas očiščuje vsakega greha.

⁸Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas.

⁹Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen.

¹⁰Če rečemo, da nismo grešili, ga delamo za lažnivca in njegove besede ni v nas.

1 Janez 2

Kristus je naš zagovornik

¹Otroci moji, to vam pišem zato, da ne bi grešili! Če pa že kdo stori greh, imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega.

²On je namreč spravna daritev za naše grehe, pa ne le za naše, temveč tudi za ves svet.

³Da smo ga spoznali, spoznavamo po tem, če se držimo njegovih zapovedi.

⁴Kdor pravi: »Poznam ga,« pa se njegovih zapovedi ne drži, je lažnivec in v njem ni resnice.

⁵V tistem pa, ki se drži njegove besede, je Božja ljubezen resnično postala popolna. Po tem spoznavamo, da smo v njem.

⁶Kdor pravi, da ostaja v njem, je dolžan tudi sam živeti tako, kakor je živel on.

Nova zapoved

⁷Ljubi, ne pišem vam nove zapovedi, temveč staro zapoved, tisto, ki jo imate že od začetka. In stara zapoved je beseda, ki ste jo slišali.

⁸Pa vendar vam pišem novo zapoved, namreč to, kar je resnično v njem in v vas: tema izginja in resnična luč že sveti.

⁹Kdor pravi, da je v luči, pa svojega brata sovraži, je še zdaj v temi.

¹⁰Kdor svojega brata ljubi, ostaja v luči in v njem ni pohujšanja.

¹¹Kdor pa svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi in ne ve, kam gre, ker mu je tema zaslepila oči.

¹²Pišem vam, otroci, ker so vam zaradi njegovega imena odpuščeni grehi.

¹³Pišem vam, očetje, ker ste spoznali njega, ki je od začetka. Pišem vam, mladi, ker ste premagali hudiča.

¹⁴Vam, otroci, sem pisal, ker ste spoznali Očeta. Vam, očetje, sem pisal, ker ste spoznali tistega, ki je od začetka. Vam, mladi, sem pisal, ker ste močni in je Božja beseda v vas in ste premagali hudiča.

¹⁵Ne ljubite sveta in tudi ne tistega, kar je v svetu! Če kdo ljubi svet, v njem ni Očetove ljubezni,

¹⁶kajti vse, kar je v svetu – poželenje mesa, poželenje oči in napuh življenja – ni od Očeta, ampak od sveta.

¹⁷Svet in njegovo poželenje mineta; kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj.

Antikrist

¹⁸Otroci, poslednja ura je in kakor ste slišali, da prihaja antikrist, je veliko antikristov že zdaj tu. Iz tega spoznavamo, da je poslednja ura.

¹⁹Odšli so od nas, a niso bili od nas. Ko bi namreč bili od nas, bi ostali z nami, a niso, da bi se razkrilo, da niso vsi od nas.

²⁰Vi pa imate maziljenje od Svetega in vsi to veste.

²¹Ne pišem vam, ker bi ne poznali resnice, ampak prav zato, ker jo poznate in veste, da nobena laž ni iz resnice.

²²Kdo je lažnivec, če ne tisti, ki zanika, da je Jezus Mesija? Antikrist je tisti, ki zanika Očeta in Sina.

²³Kdor zanika Sina, tudi Očeta nima; kdor pa prizna Sina, ima tudi Očeta.

²⁴V vas pa naj ostaja to, kar ste slišali od začetka. Če bo v vas ostalo to, kar ste slišali od začetka, boste tudi vi ostali v Sinu in Očetu.

²⁵In obljuba, ki nam jo je dal sam, je večno življenje.

²⁶To vam pišem glede tistih, ki vas skušajo zapeljati.

²⁷Kar pa zadeva vas: maziljenje, ki ste ga dobili od njega, ostaja v vas in zato ni treba, da vas kdo uči. Kakor vas njegovo maziljenje uči o vsem in je resnično in ni laž, tako ostajajte v njem, kakor vas je poučilo.

Božji otroci

²⁸Zato, otroci, ostajajte v njem, da bomo lahko polni zaupnosti, ko se razodene, in da ne bomo pred njim osramočeni, kadar pride.

²⁹Če veste, da je pravičen, spoznavate, da je tudi vsak, ki ravna pravično, rojen iz njega.

1 Janez 3

¹Poglejte, kakšno ljubezen nam je podaril Oče: Božji otroci se imenujemo in to tudi smo. Svet nas zato ne spoznava, ker ni spoznal njega.

- ²Ljubi, zdaj smo Božji otroci; ni pa še razodeto, kaj bomo. Vemo pa, da mu bomo podobni, ko se bo razodel, ker ga bomo gledali takšnega, kakršen je,
- ³in vsak, kdor ima to upanje vanj, se očičuje, kakor je tudi on čist.
- ⁴Vsak, kdor greši, ravna tudi nepostavno, kajti greh je nepostavnost.
- ⁵Vi veste, da se je On razodel, da bi odvzel grehe, da pa v njem ni greha.
- ⁶Kdor ostaja v njem, ne greši; kdor pa greši, ga ni videl in ga ni spoznal.
- ⁷Otroci, nihče naj vas ne zapelje. Le kdor ravna pravično, je pravičen, kakor je pravičen on.
- ⁸Kdor pa ravna grešno, je od hudiča, kajti hudič greši že od začetka. Božji Sin pa se je razodel prav zato, da bi uničil hudičeva dela.
- ⁹Kdor je rojen iz Boga, ne ravna grešno, saj v njem ostaja njegovo seme. Ne more grešiti, ker je rojen iz Boga.
- ¹⁰Otroci Boga in otroci hudiča se očitno kažejo po temle: kdor ne ravna pravično, ni od Boga in prav tako ne tisti, ki ne ljubi svojega brata.

Ljubite drug drugega

- ¹¹Od začetka ste slišali tole oznanilo: Ljubimo drug drugega.
- ¹²Ne bodimo kakor Kajn, ki je bil od hudiča in je ubil svojega brata. In zakaj ga je ubil? Ker so bila njegova dela hudobna, bratova pa pravična.
- ¹³Ne čudite se, bratje, če vas svet sovraži.
- ¹⁴Mi vemo, da smo prešli iz smrti v življenje, ker brate ljubimo. Kdor ne ljubi, ostaja v smrti.
- ¹⁵Kdor sovraži svojega brata, je ubijalec. Vi pa veste, da noben ubijalec nima večnega življenja, ki bi ostalo v njem.
- ¹⁶Ljubezen spoznavamo po tem, da je On dal življenje za nas. In takó smo tudi mi dolžni dati življenje za brate.
- ¹⁷Kako more Božja ljubezen ostati v človeku, ki ima premoženje tega sveta in vidi, da je brat v pomanjkanju, pa zapira svoje srce pred njim?

¹⁸Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.

Zaupanje v Boga

¹⁹Po tem bomo tudi spoznali, da smo iz resnice. In pred njim bomo pomirili svoje srce,

²⁰če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse.

²¹Ljubi, če pa nas naše srce ne obsoja, smo z Bogom zaupni

²²in dobimo od njega, kar ga prosimo, ker se držimo njegovih zapovedi in delamo, kar mu je všeč.

²³To pa je njegova zapoved, da verujemo v ime njegovega Sina Jezusa Kristusa in se ljubimo med seboj, kakor nam je zapovedal.

²⁴Kdor se drži njegovih zapovedi, ostaja v Bogu in on v njem. Da ostaja v nas, pa spoznamo po Duhu, ki nam ga je dal.

1 Janez 4

Božji duh in antikristov duh

¹Ljubi, ne zaupajte vsakemu duhu, ampak duhove preizkušajte, ali so od Boga, kajti veliko lažnih prerokov je prišlo v svet.

²Božjega duha spoznavate po tem: vsak duh, ki prizna, da je Jezus Kristus prišel v mesu, je od Boga;

³noben duh, ki Jezusa ne priznava, pa ni od Boga. To je duh antikrista, o katerem ste slišali, da pride, zdaj pa že je v svetu.

⁴Otroci, vi ste od Boga in ste jih premagali, ker je tisti, ki je v vas, večji od onega v svetu.

⁵Oni so od sveta. Zato govorijo iz sveta in svet jih posluša.

⁶Mi pa smo od Boga in vsak, kdor pozna Boga, nas posluša. Kdor pa ni od Boga, nas ne posluša. Po tem spoznavamo duha resnice in duha blodnje.

Bog je ljubezen

⁷Ljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen od Boga in ker je vsak, ki ljubi, iz Boga rojen in Boga pozna.

- ⁸Kdor ne ljubi, Boga ni spoznal, kajti Bog je ljubezen.
- ⁹Božja ljubezen do nas pa se je razodela v tem, da je Bog poslal v svet svojega edinorojenega Sina, da bi živeli po njem.
- ¹⁰Ljubezen je v tem – ne v tem, da bi bili mi vzljubili Boga. On nas je vzljubil in poslal svojega Sina v spravno daritev za naše grehe.
- ¹¹Ljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj.
- ¹²Boga ni nikoli nihče videl. Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas postala popolna.
- ¹³Po tem spoznavamo, da ostajamo v njem in on v nas: dal nam je od svojega Duha.
- ¹⁴In mi smo ga gledali in pričujemo, da je Oče poslal Sina za odrešenika sveta.
- ¹⁵Kdor priznava, da je Jezus Božji Sin, ostaja Bog v njem in on v Bogu.
- ¹⁶Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem.
- ¹⁷Ljubezen med nami je postala popolna v tem tako, da imamo zaupnost na dan sodbe, kajti kakor biva On, tako bivamo tudi mi na tem svetu.
- ¹⁸V ljubezni ni strahu, temveč popolna ljubezen prežene strah. Strah je namreč povezan s kaznijo, in kdor se boji, ni dosegel popolnosti v ljubezni.
- ¹⁹Mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil.
- ²⁰Če kdo pravi: »Ljubim Boga,« pa sovraži svojega brata, je lažnivec. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, ne more ljubiti Boga, katerega ni videl.
- ²¹In od njega imamo to zapoved: Tisti, ki ljubi Boga, naj ljubi tudi svojega brata.

1 Janez 5

Naša vera premaga svet

¹Kdor veruje, da je Jezus res Mesija, je rojen iz Boga; in vsak, kdor ljubi tistega, ki rodi, ljubi tudi tistega, ki je od njega rojen.

²Da ljubimo Božje otroke, pa spoznamo po tem, če ljubimo Boga in izpolnjujemo njegove zapovedi.

³To je Božja ljubezen, da se držimo njegovih zapovedi. In njegove zapovedi niso težke,

⁴kajti vse, kar je rojeno iz Boga, premaga svet. In zmaga, ki premaga svet, je naša vera.

⁵Kdo premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin?

Pričevanje za Sina

⁶Jezus Kristus je tisti, ki je prišel z vodo in s krvjo, ne le z vodo, ampak z vodo in s krvjo. Duh to pričuje, kajti Duh je resnica.

⁷Trije namreč pričujejo:

⁸Duh in voda in kri. In to troje je zedinjeno.

⁹Če sprejmemo že človeško pričevanje, je Božje pričevanje večje, kajti pričevanje Boga je to, da je pričeval za svojega Sina.

¹⁰Kdor veruje v Božjega Sina, ima pričevanje v sebi. Kdor pa Bogu ne veruje, ga je naredil za lažnivca, ker ni veroval v pričevanje, s katerim je Bog pričeval za svojega Sina.

¹¹Pričevanje pa je v tem: Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu.

¹²Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja.

Spoznanje o večnem življenju

¹³To vam pišem, da boste vedeli, da imate večno življenje, vam, ki verujete v ime Božjega Sina.

¹⁴In to je zaupnost, ki jo imamo z njim: on nas usliši, kadar ga prosimo po njegovi volji.

¹⁵In če vemo, da nas v vsem posluša, za kar koli ga prosimo, tudi vemo, da že imamo, kar smo ga prosili.

¹⁶Če kdo vidi, da njegov brat greši, a ne z grehom, ki je za smrt, naj prosi zanj in dal mu bo življenje, seveda tistim, ki ne grešijo z grehom, ki je za smrt. Obstaja namreč greh, ki je za smrt; ne pravim, naj kdo prosi za drugega zaradi tega greha.

¹⁷Vsaka krivičnost je greh, vendar obstaja greh, ki ni za smrt.

¹⁸Vemo, da nihče, ki je rojen iz Boga, ne greši, ampak ga iz Boga rojeni varuje in hudič se ga ne dotakne.

¹⁹Mi vemo, da smo od Boga in da ves svet tiči v zlu.

²⁰Vemo, da je Božji Sin prišel in nam dal razum, da spoznavamo Resničnega. V Resničnem tudi smo, v njegovem Sinu Jezusu Kristusu. On je resnični Bog in večno življenje.

²¹Otroci, varujte se malikov.

2 Janez

2 Janez 1

Pozdrav

¹Starešina izvoljeni gospe in njenim otrokom, ki jih ljubim v resnici, pa ne le jaz, temveč tudi vsi, ki so spoznali resnico,

²zaradi resnice, ki ostaja v nas in bo z nami na veke.

³Z nami bo milost, usmiljenje in mir od Boga Očeta in od Očetovega Sina Jezusa Kristusa, v resnici in ljubezni.

Resnica in ljubezen

⁴Silno sem se razveselil, ko sem izvedel, da nekateri izmed tvojih otrok živijo po resnici, kakor smo dobili zapoved od Očeta.

⁵Zdaj pa, gospa, te prosim, vendar ne, kakor bi ti pisal novo zapoved, ampak tisto, ki jo imamo od začetka: Ljubimo se med seboj!

⁶Ljubezen je to, da živimo po njegovih zapovedih. Zapoved – to ste slišali že od začetka – pa je to, da naj živimo v ljubezni.

⁷V svet je namreč odšlo veliko zapeljevalcev. Ti ne priznavajo, da je Jezus Kristus prišel v mesu. Tak je zapeljevalec in antikrist.

⁸Glejte nase, da ne uničite, kar smo naredili, ampak dobite polno plačilo.

⁹Kdor gre naprej in ne ostaja v Kristusovem nauku, nima Boga; kdor pa ostaja v nauku, ima Očeta in Sina.

¹⁰Če kdo pride k vam, pa ne prinaša tega nauka, ga nikar ne sprejemajte v hišo in ga ne pozdravljajte.

¹¹Kdor ga pozdravi, je namreč soudeležen pri njegovih hudobnih delih.

Sklepni pozdrav

¹²Še veliko bi vam lahko napisal, pa tega nisem hotel narediti s papirjem in črnilom, saj upam, da pridem k vam in vam spregovorim iz oči v oči, da bo naše veselje dopolnjeno.

¹³Pozdravljajo te otroci tvoje izvoljene sestre.

3 Janez

3 Janez 1

Pozdrav

¹Starešina ljubemu Gaju, ki ga ljubim v resnici.

²Ljubi, prosim Boga, da bi ti šlo v vsem dobro in bi bil zdrav, kakor gre dobro tvoji duši.

³Zelo sem se razveselil bratov, ki so prišli in pričevali za tvojo resnico, kako živiš v resnici.

⁴Nimam večjega veselja, kakor je to, da slišim, kako moji otroci živijo v resnici.

Sodelovanje in nasprotovanje

⁵Ljubi, zvesto ravnaj, kar koli storiš za brate, in sicer za tuje.

⁶Ti so pred Cerkvijo pričali za tvojo ljubezen. Dobro boš storil, če jih boš oskrbel za pot, kakor je prav pred Bogom.

⁷Odšli so namreč na pot zaradi Imena in niso nič jemali od poganov.

⁸Mi smo torej dolžni podpirati take ljudi, da bomo tudi sami postali sodelavci resnice.

⁹Napisal sem nekaj Cerkvi. Toda Diotréf, ki hoče biti med njimi vodilni, nas ne sprejema.

¹⁰Zato ga bom, kadar pridem, spomnil na dela, ki jih počne, ko nas obrekuje s hudobnimi besedami. Pa mu to še ni dovolj. Niti bratov ne sprejema in tistim, ki bi jih radi sprejemali, preprečuje in jih meče iz Cerkve.

¹¹Ljubi, ne posnemaj hudega, ampak to, kar je dobro. Kdor dela dobro, je od Boga; kdor pa dela húdo, Boga ni videl.

¹²Za Demetrija pa pričujejo vsi, tudi sama resnica, in tudi mi pričujemo zanj, veš pa, da je naše pričevanje resnično.

Sklepni pozdrav

¹³Veliko bi ti lahko še napisal, pa ti nočem pisati s črnilom in peresom.

¹⁴Upam pa, da se v kratkem vidiva in se pogovoriva iz oči v oči.

¹⁵Mir s teboj! Pozdravljajo te prijatelji. Pozdravi prijatelje, vsakega po imenu.

Juda

Juda 1

Pozdrav

¹Juda, služabnik Jezusa Kristusa, Jakobov brat, ljubljanim v Bogu Očetu in ohranjenim za Jezusa Kristusa, poklicanim.

²Usmiljenje vam in mir in ljubezen v obilju.

Obsodba lažnih učiteljev

(2 Pt 2,1–17)

³Ljubi, ko sem se resno pripravljaj, da bi vam pisal o našem skupnem odrešenju, se mi je zdelo potrebno, da vam pišem tole in vas opomnim: bojujte se za vero, ki je bila svetim izročena enkrat za vselej.

⁴Prikradlo se je namreč nekaj ljudi, ki so bili že davno zapisani tej obsodbi. To so brezbožneži, ki sprevračajo v razuzdanost milost našega Boga in zanikujejo našega edinega Gospodarja in Gospoda Jezusa Kristusa.

⁵Čeprav že vse veste, vas hočem spomniti, da je Gospod ljudstvo najprej rešil iz egiptovske dežele, potem pa pokončal tiste, ki niso verovali.

⁶Tudi angele, ki niso obvarovali svoje oblasti, ampak zapustili svoje bivališče, hrani večno vklenjene v temi za sodbo vélikega dne.

⁷Tudi Sódoma in Gomóra in okoliška mesta, ki so prav tako kakor oni nečistovala in se vdajala poželenju po drugem mesu, so postavljena za zgled takó, da trpijo kazen večnega ognja.

⁸Tako tudi ti v svojem sanjarjenju skrunijo meso, zametujejo gospostvo in preklinjajo veličastva.

⁹Pa se vendar sam nadangel Mihael, ko se je pravdal s hudičem in prepiral za Mojzesovo truplo, hudiča ni upal tožiti s preklinjanjem, ampak je rekel: »Gospod naj te kaznuje!«

¹⁰Ti pa preklinjajo tisto, česar ne poznajo, in se pogubljajo v tem, kar kakor brezumne živali znajo po naravi.

¹¹Gorje jim! Krenili so na Kajново pot, zaradi zaslužka so se prepustili Bileámovi zablodi in so propadli v Korahovem upor.

¹²Ti so madeži vaših bratskih obedov, ko se brez strahu gostijo skupaj z vami, a pasejo sami sebe. Brezvodni oblaki so, ki jih mimo ženejo vetrovi, poznojesenska drevesa brez sadov so, dvakrat mrtva, izkoreninjena,

¹³divji morski valovi so, ki naplavlajo peno lastne sramote, blodeče zvezde, zanje je prihranjena večna črna tema.

¹⁴Tudi o njih je prerokoval Henoh, sedmi za Adamom, ko je rekel: »Glej, prišel je Gospod z nepreštevno množico svojih svetih,

¹⁵da izvrši sodbo nad vsemi in da vsem ljudem glede vsega dokaže njihova brezbožna dejanja, ki so jih zagrešili, in vse trde besede, ki so jih izrekli proti njemu brezbožni grešniki.«

¹⁶To so godrnjači in nezadovoljneži. Lastno poželenje jih vodi, njihova usta govorijo bahavo in zaradi koristi občudujejo ljudi.

Opomini in spodbude

¹⁷Vi pa, ljubi, pomnite besede, ki so vam jih prej povedali apostoli našega Gospoda Jezusa Kristusa.

¹⁸Govorili so vam: »V poslednjem času bodo nastopili zasmehovalci, ki bodo živeli po svojih brezbožnih poželenjih.«

¹⁹Prav ti so tisti, ki povzročajo razkole, duševni ljudje, ki nimajo Duha.

²⁰Vi, ljubi, pa izgrajujte sebe na temelju svoje presvete vere, tako da molite v Svetem Duhu,

²¹ohranite se v Božji ljubezni in čakajte na usmiljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki pelje v večno življenje.

²²Do omahljivcev bodite usmiljeni.

²³Rešite druge in jih potegnite iz ognja. Spet do drugih pa bodite usmiljeni, vendar s strahom – in sovražite celo obleko, ki jo je omadeževalo meso.

Blagoslov

²⁴Njemu pa, ki vas more varovati pred padcem ter vas brez madeža in v veselju postaviti pred svoje veličastvo,

²⁵edinemu Bogu, našemu odrešeniku, po našem Gospodu Jezusu Kristusu: slava in veličastje, moč in oblast pred vsemi veki in zdaj in na vse veke! Amen.

Razodetje

Razodetje 1

Uvod in pozdrav

¹Razodetje Jezusa Kristusa, ki mu ga je dal Bog, da bi pokazal svojim služabnikom, kar se mora vsak čas zgoditi. Sporočil ga je po svojem angelu svojemu služabniku Janezu.

²Ta je pričeval za Božjo besedo in za pričevanje Jezusa Kristusa: za vse, kar je videl.

³Blagor tistemu, ki bere, in tistim, ki poslušajo besede tega prerokovanja in izpolnjujejo, kar je zapisano v njem! Kajti čas je blizu.

⁴Janez sedmim Cerkvam, ki so v Aziji: milost vam in mir od njega, ki je, ki je bil in ki pride, in od sedmih duhov, ki stojijo pred njegovim prestolom,

⁵in od Jezusa Kristusa, ki je zanesljiva priča, prvorojenec izmed umrlih in vladar nad kralji zemlje. Njemu, ki nas ljubi in nas je s svojo krvjo osvobodil naših grehov

⁶ter napravil iz nas kraljestvo in duhovnike za svojega Boga in Očeta, njemu slava in oblast na veke vekov. Amen.

⁷Glej, prihaja z oblaki in videlo ga bo vsako oko, tudi tisti, ki so ga prebodli, in zaradi njega se bodo bíli na prsi vsi narodi na zemlji. Da, amen.

⁸Jaz sem Alfa in Omega, govori Gospod Bog, on, ki je, ki je bil in ki pride, vladar vsega.

Janezu se prikaže Kristus

⁹Jaz, Janez, vaš brat in z vami soudeležen pri stiski, kraljestvu in stanovitnosti v Jezusu, sem bil zaradi Božje besede in zaradi Jezusovega pričevanja na otoku, ki se imenuje Patmos.

¹⁰Na Gospodov dan me je navdal Duh in za seboj sem zaslišal močen glas kakor glas trobente,

¹¹ki je rekel: »Zapiši, kar vidiš, v knjigo in pošlji sedmim Cerkvam: v Efez, v Smirno, v Pêrgamon, v Tiatiro, v Sarde, v Filadelfijo in Laodikejo!«

¹²Obrnil sem se, da bi videl, čigav glas je govoril z menoj. Ko sem se obrnil, sem zagledal sedem zlatih svečnikov

¹³in sredi med svečniki nekoga, ki je bil podoben Sinu človekovemu. Oblečen je bil v haljo do tal in prevezan čez prsi z zlatim pasom.

¹⁴Njegova glava in lasje so bili beli kakor bela volna, kakor sneg, njegove oči so bile kakor ognjen plamen,

¹⁵noge je imel kakor v pêči razbeljen bron, glas pa kakor glas mnogih vodá.

¹⁶V desnici je držal sedem zvezd in iz ust mu je segal oster dvorezen meč, njegovo obličje pa je bilo kakor sonce, kadar žari v vsej svoji môči.

¹⁷Ko sem ga zagledal, sem se zgrudil k njegovim nogam kakor mrtev. On pa je položil name desnico in rekel: »Ne boj se! Jaz sem Prvi in Zadnji

¹⁸in Živi. Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov in imam ključe smrti in podzemlja.

¹⁹Zapiši torej, kar si videl, kar je in kar se bo zgodilo poslej!

²⁰Skrivnost sedmih zvezd, ki si jih videl v moji desnici, in sedmih zlatih svečnikov pa je v tem: sedem zvezd so angeli sedmih Cerkvá, sedem svečnikov pa sedem Cerkvá.«

Razodetje 2

Sporočilo Efezu

¹»Angelu Cerkve v Efezu piši: ›To govori on, ki drži v svoji desnici sedem zvezd in ki stopa med sedmimi zlatimi svečniki.

²Vem za tvoja dela, za tvoj trud in za tvojo stanovitnost; vem tudi, da ne moreš prenašati hudobnih. Preizkusil si tiste, ki sebe imenujejo apostole, pa niso, in si v njih odkril lažnivce.

³Stanoviten si in si marsikaj prenesel zaradi mojega imena, pa se nisi utrudil.

⁴Vendar imam zoper tebe to, da si opustil svojo prvotno ljubezen.

⁵Spomni se torej, od kod si padel, spreobrne se in opravljaj prvotna dela! Če pa se ne spreobrneš, bom prišel k tebi in odstranil tvoj svečnik z njegovega mesta.

⁶Vendar ti je v dobro to, da sovražiš dela nikolajevcev, saj jih tudi sam sovražim.

⁷Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Zmagovalcu bom dal jesti z drevesa življenja, ki je v Božjem rajju.«

Sporočilo Smirni

⁸»Angelu Cerkve v Smirni piši: »Tole govori Prvi in Zadnji, ki je bil mrtev, a je oživel.

⁹Vem za tvojo stisko in za tvoje uboštvo – vendar si bogat – ter za obrekovanjetistih, ki se razglašajo za Jude, pa to niso, marveč so satanova shodnica.

¹⁰Nič se ne boj tega, kar ti je pretrpeti. Glej, hudič bo nekatere izmed vas vrgel v ječo, da bi vas preizkusil: deset dni boste v stiski. Bodi zvest vse do smrti in dal ti bom venec življenja.

¹¹Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Kdor zmaga, ga druga smrt gotovo ne bo prizadela.«

Sporočilo Pêrgamonu

¹²»Angelu Cerkve v Pêrgamonu piši: »To govori on, ki ima ostri dvorezni meč.

¹³Vem, kje prebivaš: tam, kjer ima satan svoj prestol. Vendar se držiš mojega imena in nisi zatajil vere vame niti v dneh, ko je bil Antípa, moj zvesti pričevalec, umorjen tam pri vas, kjer domuje satan.

¹⁴Toda nekaj ti moram očitati: pri sebi imaš ljudi, privrženice Bileámovega nauka. Ta je učil Baláka zavajati Izraelove sinove v greh, jesti malikom žrtvovane jedi in nečistovati.

¹⁵Prav tako imaš tudi ljudi, ki sledijo nauku nikolajevcev.

¹⁶Spreobrne se torej! Če pa se ne boš, bom prišel prav kmalu k tebi in se bojeval proti njim z mečem svojih ust.

¹⁷Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam. Zmagovalcu bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamenček in na kamenčku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme.«

Sporočilo Tiatiri

¹⁸»Angelu Cerkve v Tiatiri piši: ›To govori Božji Sin, ki ima oči kakor ognjen plamen in noge, podobne razbeljenemu bronu.

¹⁹Vem za tvoja dela, za tvojo ljubezen, za tvojo vero, za tvoje služenje in za tvojo stanovitnost. Tudi vem, da so tvoja poslednja dela številnejša od prejšnjih.

²⁰Vendar ti moram očitati, da trpiš Jezabelo, tisto ženo, ki se razglša za prerokinjo ter uči in zavaja moje služabnike, naj se predajajo nečistovanju in uživajo malikom žrtvovane jedi.

²¹Dal sem ji čas, da se spreobrne, a se noče odvrniti od svojega nečistovanja.

²²Glej, vržem jo na bolniško posteljo, tiste, ki so nečistovali z njo, pa v veliko stisko, če se ne bodo odvrnili od njenega početja.

²³Tudi njene otroke bom udaril s smrtjo. Tako bodo vse Cerkve spoznale, da sem jaz tisti, ki preiskuje obisti in srca, in vsakemu izmed vas bom povrnil po njegovih delih.

²⁴Drugim v Tiatiri, ki se ne držijo tega nauka in niso spoznali satanovih globočin, kakor pravijo, ne bom nalagal drugega bremena.

²⁵Obdržite pa to, kar imate, dokler ne pridem.

²⁶Kdor zmaga in vztraja do konca v mojih delih, temu bom dal oblast nad narodi;

²⁷pasel jih bo z železno palico, kakor se drobijo lončene posode.

²⁸Tako sem tudi jaz prejel oblast od svojega Očeta. Tistemu, ki zmaga, bom dal tudi zvezdo danico.

²⁹Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.««

Razodetje 3

Sporočilo Sardam

¹»Angelu Cerkve v Sardah piši: »To govori on, ki ima sedem Božjih duhov in sedem zvezd. Vem za tvoja dela: imaš ime, da si živ, a si mrtev.

²Zbúdi se in okrêpi, kar je še ostalo in je na tem, da umre, saj nisem našel, da bi bila tvoja dela dopolnjena pred mojim Bogom.

³Spomni se torej, kako si prejel in slišal, drži se tega in se spreobrne. Če pa se ne zbudiš, pridem kakor tat in nič ne boš vedel, katero uro pridem k tebi.

⁴Vendar imaš v Sardah nekaj oseb, ki niso umazale svojih oblačil. Te bodo hodile z menoj v belem, ker so tega vredne.

⁵Kdor zmaga, bo tako oblečen v bela oblačila. Njegovega imena ne bom izbrisal iz knjige življenja, ampak ga bom priznal pred svojim Očetom in pred njegovimi angeli.

⁶Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.««

Sporočilo Filadelfiji

⁷»Angelu Cerkve v Filadelfiji piši: »To govori Sveti, Resnični, on, ki ima Davidov ključ: če odpre, ne bo nihče zaprl, če pa zapre, ne bo nihče odprl.

⁸Vem za tvoja dela. Glej, pred tabo sem na stežaj odprl vrata, ki jih nihče ne bo mogel zapreti. Čeprav imaš majhno moč, si vendar ohranil mojo besedo in nisi zatajil mojega imena.

⁹Glej, iz satanove shodnice ti podarjam nekatere izmed tistih, ki se razglašajo za Jude, pa niso, ampak lažejo. Glej, poskrbel bom, da pridejo in padejo pred tvoje noge ter spoznajo, da sem te vzljubil.

¹⁰Ker si ohranil mojo stanovitno besedo, bom tudi jaz obvaroval tebe pred uro preizkušnje, ki bo prišla nad vesoljni svet, da preizkusi prebivalce na zemlji.

¹¹Pridem kmalu. Trdno drži, kar imaš, da ti nihče ne odvzame venca.

¹²Kdor zmaga, ga bom naredil za steber v svetišču svojega Boga in nikoli več ne pojde iz njega. Nanj bom napisal ime svojega Boga in ime mesta svojega Boga, novega Jeruzalema, ki prihaja z neba od mojega Boga, ter svoje novo ime.

¹³Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.«»

Sporočilo Laodikeji

¹⁴»Angelu Cerkve v Laodikeji piši: »Tole govori Amen, zvesta in resnična priča, začetek Božjega stvarjenja.

¹⁵Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč!

¹⁶Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust.

¹⁷Praviš: premožen sem, obogatel sem in ničesar ne potrebujem. Ne zavedaš se, da si siromak in bednež, ubog, slep in nag.

¹⁸Svetujem ti, da kupiš od mene zlata, v ognju prečiščenega, tako da obogatiš, in belih oblačil, da se pokriješ in se ne pokaže sramota tvoje golote, ter mazila, da si natreš oči in spregledaš.

¹⁹Jaz karam in vzgajam vse, ki jih ljubim: bodi torej goreč in se spreobrne.

²⁰Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.

²¹Kdor zmaga, mu bom dal, da sede z menoj na moj prestol, kakor sem tudi sam zmagal in sédel s svojim Očetom na njegov prestol.

²²Kdor ima uho, naj prisluhne, kaj govori Duh Cerkvam.«»

Razodetje 4

Slavje v nebesih

¹Zatem sem videl: glej, odprla so se vrata na nebu in prvi glas, ki sem ga slišal govoriti z mano kakor trobento, je rekel: »Stopi sem gor in pokazal ti bom, kar se mora zgoditi poslej.«

²V hipu me je navdal Duh. In glej, v nebesih je stal prestol in na prestolu je sedel nekdo.

³Sedeči je bil na pogled podoben kamnu jaspisu in sardiju, vsenaokrog prestola pa se je pela mavrica, na oko podobna smaragdu.

⁴Okrog prestola je bilo štiriindvajset prestolov in na prestolih je sedelo štiriindvajset starešin, ogrnjenih v bela oblačila, z zlatimi venci na glavah.

⁵Od prestola so prihajali bliski, glasovi in gromi. Pred prestolom je plamenelo sedem bakel: te pomenijo sedem Božjih duhov.

⁶Pred prestolom pa je bilo kakor stekleno morje, podobno kristalu. Sredi pred prestolom in okrog njega so stala štiri živa bitja, spredaj in zadaj polna oči.

⁷Prvo živo bitje je bilo podobno levu, drugo bitje je bilo podobno juncu, tretje bitje je imelo obličje kakor človek, četrto bitje pa je bilo podobno letečemu orlu.

⁸Ta štiri bitja so imela vsako po šest perutnic in so bila vsenaokrog in znotraj polna oči. Brez prenehanja so govorila noč in dan: »Svet, svet, svet, Gospod Bog, vladar vsega, ki je bil, ki je in ki pride!«

⁹In kadar so ta živa bitja izrekala slavo, čast in zahvalo njemu, ki sedi na prestolu in živi na veke vekov,

¹⁰je štiriindvajset starešin popadalo pred sedečim na prestolu in molilo njega, ki živi na veke vekov, ter metalo svoje vence pred prestol in govorilo:

¹¹»Vreden si, naš Gospod in Bog, da prejmeš slavo, čast in moč, ker si ustvaril vse reči, po tvoji volji so bivale in bile ustvarjene.«

Razodetje 5

Knjiga in Jagnje

¹In v desnici njega, ki je sedel na prestolu, sem videl knjigo, popisano znotraj in zunaj in zapečateno s sedmimi pečati.

²Videl sem silnega angela, ki je klical z močnim glasom: »Kdo je vreden, da odpre knjigo in odtrga njene pečate?«

³Toda nihče ne v nebesih ne na zemlji ne pod zemljo ni mogel odpreti knjige ne pogledati vanjo.

⁴Silno sem jokal, ker se ni našel nihče, ki bi bil vreden, da odpre knjigo in pogleda vanjo.

⁵Tedaj mi je rekel eden izmed starešin: »Ne jokaj! Glej, zmagal je lev iz Judovega rodu, Davidova korenina, da bi odprl knjigo in njenih sedem pečatov.«

⁶Tedaj sem videl: na sredi med prestolom in štirimi živimi bitji ter starešinami je stalo Jagnje, kakor zaklano, in imelo je sedem rogov in sedem oči: to je sedem Božjih duhov, poslanih po vsej zemlji.

⁷Jagnje je stopilo naprej in vzelo knjigo iz desnice sedečega na prestolu.

⁸In ko je vzelo knjigo, je četvero živih bitij in štiriindvajset starešin padlo pred Jagnje. Vsak je imel harfo in zlate čaše, napolnjene z dišavami, ki so molitve svetih.

⁹In peli so novo pesem: »Vredno si, da vzameš knjigo in odtrgaš njene pečate, ker si bilo zaklano in si s svojo krvjo odkupilo Bogu ljudi iz vsakega rodu, jezika, ljudstva in naroda

¹⁰ter si jih napravilo našemu Bogu za kraljestvo in duhovnike in kraljevali bodo na zemlji.«

¹¹Med videnjem sem vsenaokrog prestola in živih bitij ter starešin slišal glas mnogih angelov. Njih število je bilo desettisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč.

¹²Z močnim glasom so govorili: »Vredno je Jagnje, ki je bilo zaklano, da prejme oblast in bogastvo, modrost in moč, čast, slavo in hvalo.«

¹³In vse stvari, ki so na nebu, na zemlji, pod zemljo in na morju, in sploh vse, kar je v njih, sem slišal, kako so govorile: »Sedečemu na prestolu in Jagnjetu hvala in čast, slava in mogočnost na veke vekov.«

¹⁴In štiri živa bitja so govorila: »Amen.« Starešine pa so padli predenj in ga molili.

Razodetje 6

Pečati

¹Videl sem, kako je Jagnje odtrgalo prvega izmed sedmih pečatov. Nato sem slišal prvo izmed štirih živih bitij, kako je reklo z glasom kakor grom: »Pridi!«

²In glej, prikazal se mi je bel konj, in tisti, ki ga je jezdil, je imel lok. Jezdec je dobil venec in odšel kot zmagovalec in da bi zmagal.

³Ko je odtrgalo drugi pečat, sem slišal, kako je drugo živo bitje reklo: »Pridi!«

⁴Tedaj je prišel drug konj, rdeč kot ogenj. Tistemu, ki ga je jezdil, je bilo dano odvzeti mir z zemlje, tako da se ljudje koljejo med seboj. In dan mu je bil velik meč.

⁵Ko je odtrgalo tretji pečat, sem slišal, kako je tretje živo bitje reklo: »Pridi!« In glej, prikazal se mi je črn konj, in tisti, ki ga je jezdil, je držal v roki tehtnico.

⁶In slišal sem kakor glas, ki je govoril sredi štirih živih bitij: »Merica pšenice po denariju in tri merice ječmena po denariju! Olju in vinu pa ne delaj škode!«

⁷Ko je odtrgalo četrti pečat, sem slišal glas četrtega živega bitja, ki je reklo: »Pridi!«

⁸In glej, prikazal se mi je konj mrtvaško blede barve. Tistemu, ki ga je jezdil, je bilo ime Smrt, za njim pa je prihajalo Podzemlje. In dana jima je bila oblast nad četrtno zemlje, da morita z mečem, z lakoto, s smrtjo in z zverinami zemlje.

⁹Ko je odtrgalo peti pečat, sem videl ob vznožju oltarja duše pomorjenih zaradi Božje besede in zaradi pričevanja, ki so ga dajali.

¹⁰In zavpili so z močnim glasom: »Doklej, o Vladar, ki si svet in resničen, ne boš sodil in maščeval naše krvi nad prebivalci zemlje?«

¹¹Tedaj je vsak izmed njih dobil belo oblačilo in rečeno jim je bilo, naj potrpijo še malo časa, dokler se ne dopolni število njihovih soslužabnikov in njihovih bratov, ki morajo biti umorjeni kakor oni sami.

¹²Ko je Jagnje odtrgalo šesti pečat, sem videl, da je nastal velik potres. Sonce je počrnelo kakor žimnata vrečevina, vsa luna je postala kakor kri

¹³in zvezde na nebu so popadale na zemljo, kakor smokva otrese nezrele sadeže, če jo premetava silovit veter.

¹⁴Nebo se je odmaknilo, kakor če se zvije zvitek, in vse gore in otoki so se premaknili s svojih mest.

¹⁵Kralji zemlje in velikaši, vojaški poveljniki in bogatini, mogočniki in sploh vsi, sužnji in svobodni, so se tedaj poskrili po votlinah in po gorskem skalovju.

¹⁶In so rekli goram in skalovju: »Padite na nas in skrijte nas pred obličjem njega, ki sedi na prestolu, in pred Jagnjetovo jezo!

¹⁷Kajti prišel je veliki dan njune jeze in kdo bo mogel obstati?«

Razodetje 7

Sto štiriinštirideset tisoč zaznamovanih

¹Zatem sem videl štiri angele, ki so stali na štirih vogalih zemlje in zadrževali štiri vetrove zemlje, da ne bi pihali ne na zemljo ne na morje ne v katero koli drevo.

²Nato sem videl drugega angela, ki se je vzpenjal od sončnega vzhoda in je imel pečat živega Boga. Z močnim glasom je zavpil štirim angelom, ki jim je bila dana oblast, da škodujejo zemlji in morju:

³»Ne škodujte ne zemlji ne morju ne drevesom, dokler s pečatom ne zaznamujemo služabnikov našega Boga na njihovih čelih.«

⁴In slišal sem število zaznamovanih, sto štiriinštirideset tisoč zaznamovanih iz vseh rodov Izraelovih sinov:

⁵iz Judovega rodu dvanajst tisoč zaznamovanih, iz Rubenovega rodu dvanajst tisoč, iz Gadovega rodu dvanajst tisoč,

⁶iz Aserjevega rodu dvanajst tisoč, iz Neftálijevega rodu dvanajst tisoč, iz Manásejevega rodu dvanajst tisoč,

⁷iz Simeonovega rodu dvanajst tisoč, iz Levijevega rodu dvanajst tisoč, iz Isahárjevega rodu dvanajst tisoč,

⁸iz Zábulonovega rodu dvanajst tisoč, iz Jožefovega rodu dvanajst tisoč, iz Benjaminovega rodu dvanajst tisoč zaznamovanih s pečatom.

Množice iz vseh narodov

⁹Zatem se mi je prikazala velika množica, ki je nihče ne bi mogel prešteti, iz vseh narodov, rodov, ljudstev in jezikov. Stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, ogrnjeni v bela oblačila, v rokah pa so držali palmove veje.

¹⁰In vpili so z močnim glasom: »Odrešenje je v našem Bogu, ki sedi na prestolu, in v Jagnjetu.«

¹¹Tedaj so vsi angeli, ki so stali vsenaokrog prestola in starešin ter štirih živih bitij, padli pred prestolom na svoje obličje in molili Boga:

¹²»Amen. Hvala in slava, modrost in zahvala, čast in oblast in moč našemu Bogu na veke vekov. Amen.«

¹³Tedaj je spregovoril nekdo izmed starešin in mi rekel: »Tile, ki so ogrnjeni v bela oblačila, kdo so in od kod so prišli?«

¹⁴Rekel sem mu: »Moj gospod, ti veš.« On pa mi je rekel: »To so tisti, ki so prišli iz velike stiske in so oprali svoja oblačila ter jih pobelili z Jagnjetovo krvjo.

¹⁵Zato so pred Božjim prestolom in noč in dan služijo Bogu v njegovem svetišču; in on, ki sedi na prestolu, bo razpel svoj šotor nad njimi.

¹⁶Ne bodo več lačni in ne bodo več žejni in nič več jih ne bo žgalo sonce ne kakršna koli pripeka.

¹⁷Kajti Jagnje, ki sedi na sredi prestola, jih bo paslo in jih vodilo k izvirkom živih vodá; in Bog bo obrisal vse solze z njihovih oči.«

Razodetje 8

Sedmi pečat in zlata kadilnica

¹Ko je Jagnje odtrgalo sedmi pečat, je v nebesih za kake pol ure nastala tišina.

²Videl sem, da je bilo sedmim angelom, ki stojijo pred Bogom, izročениh sedem trobent.

³Nato je prišel drug angel in obstal pri oltarju, držeč zlato kadilnico. Dano mu je bilo veliko kadil, da bi jih pridal molitvam vseh svetih na zlatem oltarju, ki je pred prestolom.

⁴In dim kadil se je po angelovi roki vzdignil pred Boga skupaj z molitvami svetih.

⁵Nato je angel vzel kadilnico, jo napolnil z ognjem z oltarja ter jo vrgel na zemljo. In nastali so gromi in glasovi, bliski in potres.

Trobente

⁶Sedem angelov, ki so imeli sedem trobent, se je pripravilo, da zatrobijo.

⁷Zatrobil je prvi: in nastala sta toča in ogenj, pomešana s krvjo, ter se usula na zemljo. Zgorela je tretjina zemlje, zgorela je tretjina dreves in zgorela je vsa zelena trava.

⁸Zatrobil je drugi angel: in v morje je bila vržena kakor velika ognjena gora. Tretjina morja se je spremenila v kri,

⁹tretjina živih bitij, ki živijo v morju, je poginila, in tretjina ladij je bila uničena.

¹⁰Zatrobil je tretji angel: in z neba je padla velika zvezda, plameneča kakor bakla, ter strmoglavila v tretjino rek in v izvirke vodá.

¹¹Zvezdi je ime Pelin. Tretjina vodá se je spremenila v pelin in veliko ljudi je umrlo od vodá, ker so ogrenee.

¹²Zatrobil je četrty angel: in udarjena je bila tretjina sonca, tretjina lune in tretjina zvezd, tako da so za tretjino potemnele. Dan je bil ob tretjino svoje svetlobe in prav tako noč.

¹³Nato sem videl in slišal orla, ko je letel po sredi neba in klical z močnim glasom: »Gorje, gorje, gorje prebivalcem zemlje zaradi preostalih glasov treh angelov, ki še morajo trobentati.«

Razodetje 9

¹Zatrobil je peti angel: in videl sem zvezdo, ki je padla z neba na zemljo. Dan ji je bil ključ za žrelo brezna.

²Odprla je žrelo brezna in iz žrela se je vzdignil dim kakor dim iz velike peči. Od dima iz žrela sta potemnela sonce in ozračje.

³Iz dima so se usule na zemljo kobilice in dana jim je bila oblast, kakršno imajo škorpionji na zemlji.

⁴Rečeno jim je bilo, naj na zemlji ne škodujejo ne travi ne zelenju ne drevju, ampak samo ljudem, ki so brez Božjega pečata na čelih.

⁵In ni jim bilo dano, da bi jih pobijale, ampak da so jih pet mesecev trpinčile. Njihovo trpinčenje pa je bilo kakor trpinčenje škorpionja, kadar piči človeka.

⁶V tistih dneh bodo ljudje iskali smrt, a je ne bodo našli; želeli bodo umreti, a smrt bo bežala od njih.

⁷Kobilice so bile na pogled podobne konjem, pripravljenim za boj. Na glavah so nosile nekakšne zlate vence, njihovi obrazi pa so bili kakor človeški obrazi.

⁸Lase so imele kakor ženske, njihovi zobje pa so bili kakor levji.

⁹Imele so nekakšne železne oklepe, hrup njihovih perutnic pa je bil kakor ropot bojnih voz z mnogimi konji, ki drvijo v boj.

¹⁰Imele so repe, kakor jih imajo škorpionji, in žela. V repih so imele moč, da pet mesecev škodujejo ljudem.

¹¹Za kralja nad sabo so imele angela brezna: po hebrejsko mu je ime Ábadon, po grško pa Apolión.

¹²Prvo gorje je minilo. Glej, za tem prihaja še dvojno gorje.

¹³Zatrobil je šesti angel. Tedaj sem zaslišal glas, ki je prihajal od štirih vogalov zlatega oltarja, ki stoji pred Bogom.

¹⁴Rekel je šestemu angelu, ki je imel trobento: »Odveži štiri angele, ki so privezani ob veliki reki Evfratu!«

¹⁵Odvezal je štiri angele, ki so pripravljeni čakali na uro, dan, mesec in leto, da pomorijo tretjino ljudi.

¹⁶Število konjeniških trum pa je bilo dvesto milijonov; slišal sem njihovo število.

¹⁷Konje in jezdece sem v prikazni videl takole: jezdeci so imeli oklepe ognjene, hijacintove in žveplene barve. Glave konj so bile kakor glave levov, iz gobcev pa so jim bruhalo ogenj, dim in žveplo.

¹⁸Od teh treh nadlog, od ognja, dima in žvepla, ki so jim bruhalo iz gobcev, je bila pomorjena tretjina ljudi.

¹⁹Moč konj namreč tiči v njihovih gobcih in v njihovih repih. Njihovi repi pa so podobni kačam, imajo glave in z njimi škodujejo.

²⁰Drugi ljudje, ki jih te nadloge niso pokončale, se niso odvrnili od početja svojih rok. Niso nehali moliti demonov in malikov, zlatih in srebrnih, bronastih, kamnitih in lesenih, ki ne morejo ne videti ne slišati ne hoditi.

²¹Niso se odvrnili ne od svojih umorov ne od svojih čaranj ne od svojega nečistovanja ne od svojih tatvin.

Razodetje 10

Angel in mali zvitek

¹Nato sem videl drugega mogočnega angela, ki se je spuščal z neba, ogrnjen v oblak. Nad njegovo glavo se je pela mavrica, obličje je imel kakor sonce in noge kakor ognjene stebre.

²V roki je držal odprto knjižico. Z desno nogo je stopil na morje, z levo pa na zemljo.

³Potem je zavpil z močnim glasom, kakor rjove lev. Ko je zavpil, je sedem gromov spregovorilo s svojimi glasovi.

⁴Ko je spregovorilo sedem gromov, sem hotel pisati. Toda zaslišal sem glas iz nebes, ki je rekel: »Zapečati, kar je spregovorilo sedem gromov, in ne zapisuj tega!«

⁵In angel, ki sem ga videl stati na morju in zemlji, je vzdignil desnico proti nebu

⁶in prisegel pri njem, ki živi na veke vekov, ki je ustvaril nebo in kar je na njem, zemljo in kar je na njej, in morje in kar je v njem: »Ne bo več časa!

⁷V dneh, ko se bo oglasil sedmi angel in zatrobil, se bo dopolnila Božja skrivnost, kakor jo je Bog oznanil svojim služabnikom prerokom.«

⁸Glas, ki sem ga slišal iz nebes, mi je spet spregovoril in rekel: »Stopi in vzemi odprto knjižico; ta je v roki angela, ki stoji na morju in na zemlji.«

⁹Stopil sem k angelu in mu rekel, naj mi dá knjižico. In rekel mi je: »Vzemi jo in pojej! V trebuhu te bo grenila, toda v ustih bo sladka kot med.«

¹⁰Tedaj sem vzel iz angelove roke knjižico in jo pojedel; v mojih ustih je bila sladka kot med. A ko sem jo pojedel, me je v trebuhu zagrenilo.

¹¹Tedaj mi je bilo rečeno: »Vnovič moraš prerokovati nad mnogimi ljudstvi, narodi, jeziki in kralji.«

Razodetje 11

Dve priči

¹Tedaj mi je bila dana trstika, podobna palici, z naročilom: »Vstani in izmeri Božje svetišče in oltar ter tiste, ki molijo v njem.

²Dvorišče pa, ki je zunaj svetišča, izpústi in ga ne meri. Bilo je namreč prepuščeno poganom, ki bodo dvainštirideset mesecev teptali sveto mesto.

³Toda dvema svojima pričama bom naročil, naj prerokujeta tisoč dvesto šestdeset dni, oblečeni v raševino.«

⁴To sta dve oljki in dva svečnika, ki stojita pred Gospodarjem zemlje.

⁵Če bi jima kdo hotel storiti kaj žalega, bo iz njunih ust bruhnil ogenj in požrl njune sovražnike. Tako bo moral umreti, kdor koli bi jima hotel storiti kaj žalega.

⁶Ta dva imata oblast, da zapreta nebo, da v dneh njunega prerokovanja ne bo deževalo. Prav tako imata oblast nad vodami, da jih spremenita v kri, in nad zemljo, da jo udarita z vsakršno nadlogo, kolikorkrat hočeta.

⁷Ko bosta pa dokončala svoje pričevanje, bo zver, ki se vzdiguje iz brezna, začela vojno proti njima, ju premagala in ubila.

⁸Njuni trupli bosta obležali na cesti velikega mesta, ki se v duhovnem pomenu imenuje Sódoma in Egipt: tam je bil križan tudi njun Gospod.

⁹Ljudje iz vseh ljudstev, rodov, jezikov in narodov bodo tri dni in pol gledali njuni trupli in ne bodo pustili, da bi bili njuni trupli položeni v grob.

¹⁰Zaradi njiju se bodo prebivalci zemlje veselili in radostili ter si izmenjavali darila, ker sta ta dva preroka mučila prebivalce zemlje.

¹¹Toda po treh dneh in pol je iz Boga šnil vanju dih življenja: postavila sta se na noge in navdala z grozo tiste, ki so ju gledali.

¹²Tedaj so iz nebes zaslišali močen glas, ki jima je rekel: »Povzpnita se sèm!« In povzpela sta se v oblaku proti nebu in njuni sovražniki so ju videli.

¹³V tisti uri je nastal velik potres, deseti del mesta se je zrušil in v potresu je bilo ubitih sedem tisoč ljudi. Preživele pa je prevzela groza in so izkazali čast Bogu nebes.

¹⁴Drugo gorje je prešlo. Glej, kmalu pride tretje gorje.

Sedma trobenta

¹⁵Zatrobil je sedmi angel in v nebesih so zadoneli močni glasovi ter govorili: »Nad svetom je zakraljeval naš Gospod in njegov Mesija: kraljeval bo na veke vekov.«

¹⁶Tedaj je štiriindvajset starešin, ki sedijo pred Bogom na svojih prestolih, padlo na obraz in molilo Boga:

¹⁷»Zahvaljujemo se ti, Gospod, Bog, vladar vsega, ki si in si bil, da si segel po svoji veliki moči in zakraljeval.

¹⁸Narodi so pobesneli, a prišla je tvoja jeza in trenutek, da se sodijo mrtvi, da dobijo plačilo tvoji služabniki preroki, sveti in kateri se bojijo tvojega imena, mali in veliki, in da se pokončajo tisti, ki pokončujejo zemljo.«

¹⁹Tedaj se je odprlo Božje svetišče, ki je v nebesih, in v svetišču se je prikazala skrinja zaveze. In nastali so bliski in glasovi, gromi in potres ter silovita toča.

Razodetje 12

Žena in zmaj

¹Na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd.

²Bila je noseča in je vpila od porodnih muk in bolečin.

³Nato se je na nebu prikazalo drugo znamenje: glej, velik zmaj, rdeč kot ogenj, ki je imel sedem glav in deset rogov, na njegovih glavah pa je bilo sedem diademov.

⁴Njegov rep je pometel z neba tretjino zvezd in jih vrgel na zemljo. Zmaj se je ustopil pred ženo, ki je bila pred porodom, da bi požrl njenega otroka, ko bi porodila.

⁵In porodila je otroka, dečka, ki mu je bilo namenjeno, da bo pasel vse narode z železno palico. Njen otrok je bil odnesen k Bogu in k njegovemu prestolu.

⁶Žena pa je pobegnila v puščavo, kjer ji je Bog pripravil zavetje, da bi jo tam hranili tisoč dvesto šestdeset dni.

⁷Nato se je v nebesih razvnela vojna: Mihael in njegovi angeli so se bojevali proti zmaju. Tudi zmaj se je bojeval in njegovi angeli.

⁸Toda ni zmagal, tako da v nebesih ni bilo več prostora zanje.

⁹Veliki zmaj, stara kača, ki se imenuje Hudič in Satan in ki zapeljuje vesoljni svet, je bil vržen na zemljo, z njim vred pa so bili vrženi tudi njegovi angeli.

¹⁰Tedaj sem zaslišal v nebesih močen glas, ki je rekel: »Zdaj je prišlo odrešenje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Mesija, zakaj vržen je bil obtoževalec naših bratov, ki jih je dan in noč obtoževal pred našim Bogom.

¹¹Toda oni so ga premagali zaradi krvi Jagnjeta in zaradi besede svojega pričevanja, saj niso ljubili svojega življenja vse do smrti.

¹²Zato se veselite, nebesa, in vi, ki prebivate v njih! Gorje pa vama, zemlja in morje, ker je hudič sestopil k vama, poln divjega besa, ker ve, da ima le malo časa.«

¹³Ko je zmaj videl, da je bil vržen na zemljo, je začel preganjati ženo, ki je rodila dečka.

¹⁴Toda ženi sta bili dani dve perutnici velikega orla, da bi odletela na svoje mesto v puščavi: tam naj bi se hranila čas, dva časa in pol časa, daleč od kače.

¹⁵Tedaj pa je kača bruhnila iz žrela za ženo kakor reko vode, da bi jo odnesla.

¹⁶A ženi je priskočila na pomoč zemlja: zemlja je odprla svoja usta in popila reko, ki jo je zmaj bruhanil iz svojih ust.

¹⁷Zmaj pa se je razjezil nad ženo in se bojeval proti preostalim iz njenega rodu, proti tistim, ki se ravnaajo po Božjih zapovedih in imajo Jezusovo pričevanje.

¹⁸In ustavil se je na pesku morske obale.

Razodetje 13

Dve zveri

¹Nato sem videl zver, ki je vstajala iz morja. Imela je deset rogov in sedem glav, na rogovih deset diademov in na svojih glavah bogokletno ime.

²Zver, ki sem jo videl, je bila podobna panterju: noge je imela kakor medved, gobec pa kakor lev. Zmaj ji je dal svojo moč, svoj prestol in veliko oblast.

³Ena od njenih glav je bila videti ranjena na smrt, a njena smrtna rana se je pozdravila. Vsa zemlja je šla polna začudenja za zverjo.

⁴Ljudje so molili zmaja, ker je dal oblast zvéri, molili so tudi zver in govorili: »Kdo je podoben zvéri in kdo se more bojevati z njo?«

⁵Zvéri so bila dana usta, s katerimi je govorila objestnosti in bogokletstva. Dana ji je bila oblast, da to počenja dvainštirideset mesecev.

⁶Odprla je usta, da je preklinjala Boga: preklinjala je njegovo ime, njegovo bivališče in tiste, ki prebivajo v nebesih.

⁷Dopuščeno ji je bilo, da je začela vojno s svetimi in jih premagala. Dana ji je bila oblast nad vsakim rodom, ljudstvom, jezikom in narodom.

⁸Zver bodo molili vsi prebivalci zemlje, katerih imena že od začetka sveta niso vpisana v knjigo življenja Jagnjeta, ki je bilo zaklano.

⁹Če ima kdo uho, naj prisluhne!

¹⁰Če je komu namenjeno ujetništvo, pojde v ujetništvo. Če mora kdo umreti od meča, bo umrl od meča. Tukaj je stanovitnost in vera svetih.

¹¹Nato sem videl drugo zver, ki se je vzdigovala iz zemlje: imela je dva rogova, podobna jagnjetovim, govorila pa je kakor zmaj.

¹²Ta je izvajala vso oblast prve zveri v njeni navzočnosti in priganjala zemljo in njene prebivalce, naj molijo prvo zver, ki se ji je bila smrtna rana pozdravila.

¹³Delala je velika znamenja, tako da je celo vpričo ljudi priklicala ogenj z neba.

¹⁴Zaradi teh znamenj, ki jih je bilo dano delati vpričo zveri, je zavajala prebivalce zemlje. Prebivalcem zemlje je namreč rekla, naj postavijo podobo za zver, ki je bila ranjena z mečem, pa je potem oživila.

¹⁵Dano ji je bilo tudi oživiti podobo zverí, tako da je podoba celo spregovorila in dala pobiti vse, ki podobe zverí niso molili.

¹⁶Dosegla je, da so si vsi, mali in véliki, bogati in reveži, svobodni in sužnji, morali dati vtisniti na desnico ali na čelo žig.

¹⁷Nihče ni smel ne kupovati ne prodajati, samo tisti, ki je imel žig, se pravi ime zveri ali število njenega imena.

¹⁸Tu je modrost. Kdor ima um, naj izračuna število zveri: je namreč število človeka. To število pa je šeststo šestinšestdeset.

Razodetje 14

Pesem sto štiriinštiridesetih tisočev

¹Pogledal sem in glej, na gori Sion je stalo Jagnje in z njim sto štiriinštirideset tisoč tistih, ki so nosili napisano na čelu njegovo ime in ime njegovega Očeta.

²Z neba sem zaslišal glas kakor glas mnogih vodá in kakor glas silovitega groma. Glas, ki sem ga slišal, je bil kakor glas harfistov, ki brenkajo na svoje harfe.

³Pred prestolom, pred štirimi živimi bitji in pred starešinami so peli kakor novo pesem. Te pesmi pa se ni mogel naučiti nihče, razen tistih sto štiriinštiridesetih tisočev, ki so bili odkupljeni z zemlje.

⁴To so tisti, ki se niso omadeževali z ženskami: so namreč deviški. To so tisti, ki spremljajo Jagnje, kamor koli gre. Ti so bili odkupljeni izmed ljudi kot prvenci za Boga in za Jagnje.

⁵Na njihovih ustih ni bilo najti laži: neomadeževani so.

Sporočilo treh angelov

⁶Nato sem videl drugega angela, ki je letel po sredi neba in je imel večni evangelij, da ga oznani prebivalcem zemlje in vsakemu narodu, rodu, jeziku in ljudstvu.

⁷Z močnim glasom je rekel: »Bojte se Boga in izkažite mu čast, kajti prišla je ura njegove sodbe. Molíte njega, ki je naredil nebo in zemljo, morje in izvirke vodá!«

⁸Za njim je prišel še drugi angel in rekel: »Padel je, padel véliki Babilon, ki je vsem narodom dal piti vino svojega pobsnelega vlačugarstva.«

⁹Za njima je prišel še tretji angel in govoril z močnim glasom: »Če kdo moli zver in njeno podobo in sprejme na čelo ali na roko žig,

¹⁰bo tudi sam pil od vina Božjega srda, namešanega nemešanega v čaši njegove jeze: z ognjem in žveplom bo mučen vpričo svetih angelov in vpričo Jagnjeta.

¹¹Dim od njihovega mučenja se bo vzdigoval na veke vekov. Ne podnevi ne ponoči ne bo oddiha za tiste, ki molijo zver in njeno podobo ter sprejemajo žig z njenim imenom.

¹²Tu je stanovitnost svetih, ki se držijo Božjih zapovedi in vere v Jezusa.«

¹³Nato sem zaslišal glas iz nebes, ki je rekel: »Zapiši: Blagor mrtvim, ki odslej umirajo v Gospodu! Da, govori Duh, odpočijejo naj se od svojih naporov; kajti njihova dela gredo z njimi.«

Žetev zemlje

¹⁴Pogledal sem in prikazal se je bel oblak in na oblaku je sedel nekdo, ki je bil podoben Sinu človekovemu. Na glavi je nosil zlat venec, v roki pa oster srp.

¹⁵Iz svetišča je stopil drug angel in z močnim glasom zavpil njemu, ki je sedel na oblaku: »Zamahni s srpom in požanji, ker je prišla ura žetve, kajti žetev zemlje je dozorela.«

¹⁶Tedaj je on, ki je sedel na oblaku, zamahnil s srpom po zemlji in zemlja je bila požeta.

¹⁷Iz svetišča v nebesih je nato stopil drug angel, ki je prav tako držal oster srp.

¹⁸Od oltarja pa je stopil še drug angel, ki je imel oblast nad ognjem. Z močnim glasom je zavpil njemu, ki je držal ostri srp, in rekel: »Zamahni s svojim ostrim srpom in oberi grozdje z zemeljske trte, ker so njene jagode dozorele!«

¹⁹Angel je zamahnil s svojim srpom po zemlji in obral zemeljsko trto, grozdje pa je vrgel v veliko stiskalnico Božjega srda.

²⁰Stiskalnico so tlačili zunaj mesta in iz stiskalnice se je nateklo krvi konjem do uzd tisoč šeststo stadijev daleč naokoli.

Razodetje 15

Angeli s poslednjimi nadlogami

¹Nato sem na nebu videl drugo znamenje, veliko in čudovito: sedem angelov, ki so nosili sedem nadlog. Te so poslednje. Kajti z njimi se je dopolnil Božji srd.

²Videl sem tudi nekakšno stekleno morje, pomešano z ognjem. In tisti, ki so premagali zver in njeno podobo ter število njenega imena, so stali na tem steklenem morju, z Božjimi harfami v rokah.

³Peli so pesem Božjega služabnika Mojzesa in pesem Jagnjeta: »Velika in čudovita so tvoja dela, Gospod, Bog, vladar vsega. Pravična in resnična so tvoja pota, kralj narodov!

⁴Kdo se ne bi bal, Gospod, in ne slavil tvojega imena? Zakaj ti edini si svet. Vsi narodi bodo prišli in se poklonili pred tabo, ker so se razodele tvoje sodbe.«

⁵Zatem sem videl, kako se je v nebesih odprlo svetišče šotora pričevanja.

⁶Iz svetišča je stopilo sedem angelov, ki so nosili sedem nadlog. Oblečeni so bili v čisto in bleščeče platno, čez prsi pa so bili prepeti z zlatimi pasovi.

⁷Eno izmed štirih živih bitij je dalo angelom sedem zlatih čaš, napolnjenih s srdom Boga, ki živi na veke vekov.

⁸Božja slava in Božja moč sta tedaj napolnili svetišče z dimom. In nihče ni mogel stopiti v svetišče, dokler se niso izpolnile sedmere nadloge sedmih angelov.

Razodetje 16

Čaše Božjega srda

¹Nato sem iz svetišča zaslišal močen glas, ki je rekel sedmim angelom: »Pojdite in izlijte na zemljo sedem čaš Božjega srda!«

²Odšel je prvi in izlil svojo čašo na zemljo. Ljudje, ki so imeli žig zveri in ki so molili njeno podobo, so bili udarjeni s hudim in bolečim tvorom.

³Drugi je izlil svojo čašo v morje. In morje se je spremenilo v kri, kakor je kri mrliča, in poginilo je vse, kar je bilo v morju živega.

⁴Tretji je izlil svojo čašo v reke in v izvirke vodá. Spremenili so se v kri.

⁵Tedaj sem slišal angela vodá, ki je rekel: »Pravičen si ti, ki si in si bil, ti Sveti, ker si tako razsodil!

⁶Ker so prelili kri svetih in prerokov, si dal piti kri tudi njim: zaslužili so to.«

⁷Slišal sem oltar, ki je govoril: »Da, Gospod, Bog, vladar vsega, tvoje sodbe so resnične in pravične.«

⁸Četrty je izlil svojo čašo na sonce. Temu angelu je bilo dano, da je žgal ljudi z ognjem.

⁹In ljudi je žgala silna vročina in preklinjali so ime Boga, ki ima oblast nad temi nadlogami. Niso se spreobrnili, da bi mu izkazali čast.

¹⁰Peti je izlil svojo čašo na prestol zverí in njeno kraljestvo je pokrila tema. Ljudje so si od bolečine grizli jezike

¹¹in zaradi muk in tvorov preklinjali Boga nebes in se niso odvrnili od svojega početja.

¹²Šesti je izlil svojo čašo v veliko reko Evfrat in njeno vodovje se je posušilo, tako da je bila pripravljena pot kraljem z vzhoda.

¹³Nato sem videl, kako so iz ust zmaja, iz ust zveri in iz ust lažnega preroka prišli trije nečisti duhovi, podobni žabam.

¹⁴To so namreč duhovi demonov, ki delajo znamenja in ki hodijo zbirat kralje vesoljne zemlje na vojsko, za véliki dan Boga, vladarja vsega.

¹⁵(Glej, pridem kakor tat. Blagor mu, ki je buden in hrani svoja oblačila, da ne bo hodil okrog nag in razkazoval svoje sramote.)

¹⁶In zbral jih je na kraju, ki se po hebrejsko imenuje Harmagedón.

¹⁷Sedmi je izlil svojo čašo po ozračju in od prestola v svetišču je prišel močen glas, ki je rekel: »Zgodilo se je!«

¹⁸Nastali so bliski, glasovi in gromi in hkrati velik potres, kakršnega ni bilo, odkar živi človek na zemlji; tako neznanski je bil potres.

¹⁹Veliko mesto je razpadlo na tri dele, mesta poganov pa so se zrušila. Bog se je spomnil vélikega Babilona, in tako mu je dal čašo z vinom svoje strašne jeze.

²⁰Vsi otoki so se razbežali in gorá ni bilo več najti.

²¹Z neba je padala na ljudi debela toča, težka talent. Zaradi nadloge toče so ljudje preklinjali Boga, kajti ta nadloga je bila izredno huda.

Razodetje 17

Vélika vlačuga in zver

¹Tedaj je pristopil eden izmed sedmih angelov, ki so imeli sedem čaš, in spregovoril z mano: »Pridi, da ti pokažem sodbo nad véliko vlačugo, ki sedi nad mnogimi vodami.

²Z njo so se vlačugali kralji zemlje, prebivalci zemlje pa so se upijanjali z vinom njenega vlačugarstva.«

³Angel me je odnesel v Duhu v puščavo. Tam sem videl žensko, kako je sedela na škrlatni zvéri, ki je bila popisana z bogokletnimi imeni in je imela sedem glav in deset rogov.

⁴Ženska je bila oblečena v bager in v škrlat in bleščeče okrašena z zlatom, z dragimi kamni in z biseri, v roki pa je držala zlato čašo, polno gnusob in nečistosti svojega vlačugarstva.

⁵Na čelu je imela napisano ime, ki je bilo skrivnost: »Véliki Babilon, mati vseh vlačug in gnusob na zemlji.«

⁶Videl sem, da je ženska pijana od krvi svetih in od krvi Jezusovih pričevalcev. Ko sem jo zagledal, sem se silno začudil.

⁷Angel pa mi je rekel: »Zakaj si se začudil? Razložil ti bom skrivnost ženske in zveri, ki jo nosi in ima sedem glav in deset rogov.

⁸Zver, ki si jo videl, je bila, a je ni, vzdignila se bo iz brezna, a pojde v pogubo. Prebivalci zemlje, katerih ime vse od začetka sveta ni vpisano v knjigo življenja, se bodo začudili, ko bodo videli, da je zver bila, pa je ni, in da bo prišla.

⁹Tukaj je um, ki ima modrost. Sedem glav je sedem gorá, na katerih sedi ženska. In je tudi sedem kraljev.

¹⁰Pet jih je padlo, eden je, drugi še ni prišel. Ko pa pride, bo smel ostati le malo časa.

¹¹Zver, ki je bila, a je ni, je hkrati osmi in eden izmed sedmih, a pojde v pogubo.

¹²Deset rogov, ki si jih videl, je deset kraljev. Ti še niso dobili kraljestva, ampak bodo dobili kraljevsko oblast za eno uro skupaj z zverjo.

¹³Ti so enodušni in izročajo svojo moč in svojo oblast zvéri.

¹⁴Ti se bodo bojevali z Jagnjetom, a Jagnje jih bo premagalo, ker je Gospod gospodov in Kralj kraljev, in z njim vred tisti, ki so poklicani, izvoljeni in zvesti.«

¹⁵Rekel mi je še: »Vode, ki si jih videl, kjer sedi vlačuga, pomenijo ljudstva in množice, narode in jezike.

¹⁶Deseteri rogovi, ki si jih videl, in zver, ti bodo vlačugo sovražili: opustošili jo bodo in slekli, požrli njeno meso in jo sežgali v ognju.

¹⁷Kajti Bog jim je vsadil v srce, da uresničijo njegovo misel, se združijo v eni misli in izročijo svojo kraljevsko oblast zvéri, dokler se ne uresničijo Božje besede.

¹⁸Ženska, ki si jo videl, pa je veliko mesto, ki kraljuje nad kralji zemlje.«

Razodetje 18

Padec Babilona

¹Zatem sem videl drugega angela, ki se je spuščal z neba z veliko oblastjo: zemlja se je razsvetlila od njegovega sijaja.

²Z močnim glasom je zaklical: »Padel je, padel véliki Babilon in postal bivališče demonov, pribežališče vseh nečistih duhov, pribežališče vseh nečistih ptic, in pribežališče vseh živali, ki so nečiste in mrzke,

³ker so vsi narodi pili od vina njegovega pobesnelega vlačugarstva, kralji zemlje so se vlačugali z njim in trgovci zemlje so obogateli od njegovega silnega razkošja.«

⁴Nato sem z neba zaslišal drug glas, ki je rekel: »Pojdi iz njega, ljudstvo moje, da ne boš soudeleženo pri njegovih grehah in da te ne prizadenejo njegove nadloge!

⁵Zakaj njegovi grehi so se nagrmadili do neba in Bog se je spomnil njegovih krivic.

⁶Izplačajte ga, kakor je sam izplačal, in povrnite mu dvojno po njegovih delih. Dvojno mu nalijte v čašo, v katero je sam nalival.

⁷Kolikor si je privoščil sijaja in naslad, toliko muk in bridkosti mu prizadenite. Zakaj v svojem srcu pravi: »Sedim kakor kraljica, nisem vdova in ne bom okusila bridkosti.«

⁸Zaradi tega bodo v enem samem dnevu prišle nadenj nadloge: smrt, žalost in lakota, in bo sežgan v ognju. Zakaj mogočen Gospod je Bog, ki ga je sodil.«

⁹Kralji zemlje, ki so se vlačugali in naslajali z njim, bodo jokali in žalovali za njim, ko bodo videli dim njegovega požara.

¹⁰Od daleč bodo stali iz strahu pred njegovimi mukami in vpili: »Gorje, gorje, véliko mesto, Babilon, mogočno mesto, zakaj v eni uri je prišla tvoja obsodba!«

¹¹Tudi trgovci zemlje jokajo in žalujejo za njim, ker nihče ne kupuje več njihovega blaga:

¹²blaga iz zlata, srebra, dragih kamnov, biserov, tančice, bagra, svile in škrlata; pa vsakovrstnega dišečega lesa, vsakovrstnega orodja iz slonovine, vsakovrstnega orodja iz najdražjega lesa, brona, železa in marmorja;

¹³pa cimeta in balzama, dišav, mire in kadila, vina in olja, najboljše moke in žita, goveda in ovc, konj in voz, sužnjev in človeških življenj.

¹⁴»Sadeži, ki jih je želela tvoja duša, so izginili, ves sijaj in ves blesk je odpadel od tebe in nikoli več ga ne bodo našli.«

¹⁵Trgovci, ki prekupčujejo s tem blagom in ki so obogateli od tega mesta, bodo iz strahu pred njegovimi mukami stali od daleč, jokali in žalovali

¹⁶ter govorili: »Gorje, gorje, véliko mesto, ki si bilo oblečeno v tančico, v bager in škrlat, bleščeče okrašeno z zlatom, z dragimi kamni in biseri,

¹⁷zakaj v eni uri je bilo opustošeno tolikšno bogastvo!« Vsi krmarji, vsi, ki plovejo iz kraja v kraj, vsi pomorščaki in vsi, ki so zaposleni na morju, so stali od daleč

¹⁸ter vpili, ko so videli dim njegovega požara, rekoč: »Katero mesto je bilo podobno temu velikanskemu mestu?«

¹⁹Glavo so si potresli s prahom ter vpili, jokali in tožili, rekoč: »Gorje, gorje, véliko mesto, od katerega razkošja so obogateli vsi, ki so imeli ladje na morju, zakaj v eni uri je bilo opustošeno!

²⁰Razveselite se nad tem mestom, nebesa, sveti, apostoli in preroki, ker je Bog uresničil nad njim vašo sodbo!«

²¹Tedaj je silen angel vzdignil kamen, velik kakor mlinski kamen, in ga zagnal v morje, rekoč: »S takšnim zamahom bo vržen Babilon, véliko mesto, in ga ne bo več najti.

²²V tebi se ne bo več slišal glas harfistov in godcev, piskačev in trobentačev. V tebi se ne bo našel več noben obrtnik kakršne koli stroke. V tebi se ne bo več slišal glas mlina.

²³V tebi ne bo več svetila luč svetilke. V tebi se ne bo več slišal glas ženina in neveste. Zakaj tvoji trgovci so bili velikaši zemlje in tvoje čarovnije so zapeljale vse narode.

²⁴V njem se je našla kri prerokov in svetih ter vseh, ki so bili umorjeni na zemlji.«

Razodetje 19

¹Zatem sem zaslišal kakor močen glas velike množice v nebesih, ki je klicala: »Aleluja! Odrešitev, slava in moč je v našem Bogu,

²zakaj njegove sodbe so resnične in pravične. Obsodil je véliko vlačugo, ki je pokvarila zemljo s svojim vlačugarstvom, in maščeval nad njo kri svojih služabnikov.«

³In drugič so zaklicali: »Aleluja! Njen dim se vzdiguje na veke vekov!«

⁴Tedaj je štiriindvajset starešin in četvero živih bitij padlo na obraz in molilo Boga, ki je sedel na prestolu, rekoč: »Amen. Aleluja!«

Jagnjetova svatba

⁵Od prestola pa je prišel glas in rekel: »Hvalíte našega Boga vsi njegovi služabniki, vi, ki se ga bojite, mali in veliki!«

⁶Potem sem zaslišal kakor glas velike množice, podoben glasu mnogih vodá in glasu silnih gromov, ki so govorili: »Aleluja! Zakaj Gospod, naš Bog, vladar vsega, je začel kraljevati.

⁷Veselimo se in radujmo ter mu izkažimo čast, zakaj prišla je Jagnjetova svatba in njegova nevesta se je pripravila.

⁸Dana ji je bila obleka iz čiste in bleščeče tančice.« Tančica so namreč pravična dela svetih.

⁹In rekel mi je: »Zapiši: Blagor njim, ki so povabljeni na Jagnjetovo poročno gostijo!« Rekel mi je še: »To so resnične Božje besede.«

¹⁰Tedaj sem padel k njegovim nogam, da bi ga molil. Pa mi je rekel: »Nikar! Služabnik sem kakor ti in tvoji bratje, ki ohranjajo Jezusovo pričevanje. Boga môli! Jezusovo pričevanje je namreč duh preroštva.«

Jezdec na belem konju

¹¹Nato sem videl nebo odprto in prikazal se je bel konj. Ta, ki ga je jezdil, se imenuje Zvesti in Resnični. Ta pravično razsoja in se bojuje.

¹²Oči so mu kakor ognjen plamen in na glavi nosi veliko diademov; napisano pa ima ime, ki ga ne pozna nihče, le on sam.

¹³Ogrnjen je v plašč, ki je bil namočen v krvi. Ime mu je Božja Beseda.

¹⁴Na belih konjih mu sledijo nebeške vojske, oblečene v belo in čisto tančico.

¹⁵Iz ust mu sega oster meč, da z njim udari po narodih. Pasel jih bo z železno palico in tlačil stiskalnico z vinom srdite jeze Boga, vladarja vsega.

¹⁶Na plašču in na boku pa ima napisano ime: Kralj kraljev in Gospod gospodov.

¹⁷Nato sem videl angela, ki je stal na soncu. Z močnim glasom je zaklical vsem pticam, ki letajo sredi neba: »Zgrnite se semle na veliko Božjo pojedino,

¹⁸da boste jedli meso kraljev in meso poveljnikov, meso junakov in meso konj in njihovih jezdecev, meso vseh, svobodnjakov in sužnjev, malih in velikih!«

¹⁹Tedaj sem videl zver ter kralje zemlje in njihove vojske, zbrane, da se spopadejo z njim, ki je jezdil konja, in z njegovo vojsko.

²⁰Toda zver je bila zajeta in z njo vred lažni prerok, ki je delal znamenja v njeni navzočnosti: z njimi je zapeljal tiste, ki so sprejeli žig zveri in molili njeno podobo. Oba sta bila živa vržena v ognjeno jezero, v katerem gori žveplo.

²¹Vse druge pa je pobil meč, ki je prihajal iz ust jezdeca na konju, in vse ptice so se nažrle njihovega mesa.

Razodetje 20

Tisočletje

¹Nato sem videl angela, ki se je spuščal z neba. V roki je držal ključ k breznu in veliko verigo.

²Ugnal je zmaja, staro kačo, to je hudiča in satana, in ga zvezal za tisoč let.

³Nato ga je vrgel v brezno, ga tam zaklenil in zapečatil nad njim, da ne bi več zapeljeval narodov, dokler se ne dopolni tisoč let. Potem mora biti za nekaj časa odvezan.

⁴Nato sem videl prestole: tistim, ki so sedli nanje, je bila dana oblast, da so sodili. Videl sem duše tistih, ki so bili obglavljeni zaradi Jezusovega pričevanja in zaradi Božje besede. Videl sem vse tiste, ki niso molili zveri in njene podobe in si niso vtisnili na čelo in na roko njenega žiga. Oživeli so in kraljevali s Kristusom tisoč let.

⁵Drugi mrtvi pa niso oživeli, dokler se ni dopolnilo tisoč let. To je prvo vstajenje.

⁶Blažen in svet, kdor ima delež pri prvem vstajenju! Nad takimi druga smrt nima nobene oblasti, ampak bodo postali Božji in Kristusovi duhovniki ter bodo kraljevali z njim tisoč let.

Satanov poraz

⁷Ko pa se dopolni tisoč let, bo satan izpuščen iz svoje ječe.

⁸Stopil bo na plan, da bi zapeljal narode, ki so na štirih vogalih zemlje, Goga in Magóga, ter jih zbral na vojsko. Njih število bo, kakor je peska ob morju.

⁹Šli so v napad po zemeljski širjavi ter obkolili tabor svetih in ljubljeno mesto. A z neba je padel ogenj in jih použil.

¹⁰Hudič pa, ki jih je zapeljal, je bil vržen v jezero z ognjem in žveplom, kjer sta tudi zver in lažni prerok. Tam bodo mučeni podnevi in ponoči na veke vekov.

Sodba z velikega belega prestola

¹¹Zatem sem videl velik bel prestol in njega, ki je sedel na njem. Zemlja in nebo sta pobegnili izpred njegovega obličja in zanju ni bilo prostora.

¹²Nato sem videl umrle, velike in majhne, kako stojijo pred prestolom. In odprle so se knjige. Odprla pa se je tudi druga knjiga: knjiga življenja. Umrli so bili sojeni po tem, kar je bilo napisano v knjigah, po svojih delih.

¹³Morje je vrnilo mrtve, ki so bili v njem. Tudi smrt in podzemlje sta vrnila mrtve, ki sta jih hranila. In vsak je bil sojen po svojih delih.

¹⁴Nato sta bila smrt in podzemlje vržena v ognjeno jezero. To je druga smrt, ognjeno jezero.

¹⁵In če koga niso našli zapisanega v knjigi življenja, je bil vržen v ognjeno jezero.

Razodetje 21

Novo nebo in nova zemlja

¹Nato sem videl novo nebo in novo zemljo. Kajti prvo nebo in prva zemlja sta izginila in morja ni bilo več.

²Videl sem tudi sveto mesto, novi Jeruzalem, ko je prihajal z neba od Boga, pripravljen kakor nevesta, ki se je ozaljšala za svojega ženina.

³In zaslišal sem močen glas, ki je prišel od prestola in rekel: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog.

⁴In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajtiprejšnje je minilo.«

⁵Tisti, ki je sedel na prestolu, pa je rekel: »Glej, vse delam novo!« Rekel je tudi: »Zapiši, kajti te besede so zanesljive in resnične!«

⁶Nato mi je rekel: »Zgodile so se! Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec. Žejnemu bom dal zastonj od izvirka žive vode.

⁷Kdor bo zmagal, bo to podedoval in jaz bom njemu Bog, on pa meni sin.

⁸Toda strahopetci in neverniki, pokvarjenci in ubijalci, nečistniki in čarovniki, malikovalci in vsi lažnivci bodo dobili svoj delež v jezeru gorečega žvepla. To je druga smrt.«

Novi Jeruzalem

⁹Zatem je prišel eden izmed sedmih angelov, ki so držali sedem čaš, napolnjenih s sedmimi poslednjimi nadlogami, in mi je spregovoril: »Pridi, da ti pokažem zaročenko, Jagnjetovo nevesto!«

¹⁰Nato me je angel v Duhu odnesel na veliko in visoko goro ter mi pokazal sveto mesto Jeruzalem, ki je prihajalo z neba od Boga

¹¹in je imelo Božje veličastvo. Njegov sijaj je bil podoben najdražjemu kamnu, kamnu, kakor je kristalni jaspis.

¹²Mesto je imelo veliko in visoko obzidje, v njem je bilo dvanajst vrat, na vratih je bilo dvanajst angelov in na njem so bila napisana imena, ki so imena dvanajstih rodov Izraelovih sinov.

¹³Troje vrat je gledalo proti vzhodu, troje vrat proti severu, troje vrat proti jugu in troje vrat proti zahodu.

¹⁴Obzidje mesta je slonelo na dvanajstih temeljnih kamnih, na njih pa je bilo dvanajst imen dvanajstih Jagnjetovih apostolov.

¹⁵Tisti, ki je govoril z mano, je imel merilo, zlato trstiko, da bi izmeril mesto, njegova vrata in njegovo obzidje.

¹⁶Mesto je bilo zidano na štiri vogale in njegova dolžina je bila tolikšna kakor njegova širina. Angel je s trstiko izmeril mesto: merilo je dvanajst tisoč stadijev. Njegova dolžina, širina in višina so bile enake.

¹⁷Izmeril mu je tudi obzidje: visoko je bilo sto štiriinštirideset komolcev. To je človeška mera, ki je tudi angelova.

¹⁸Gradivo mestnega obzidja je iz jaspisa, mesto pa iz suhega zlata, podobnega čistemu kristalu.

¹⁹Temelji mestnega obzidja so bili okrašeni z vsakovrstnim dragim kamenjem: prvi temeljni kamen je bil jaspis, drugi safir, tretji halkedon, četrti smaragd,

²⁰peti sardoniks, šesti sardij, sedmi hrizolit, osmi beril, deveti topaz, deseti hrizopraz, enajsti hijacint, dvanajsti ametist.

²¹In dvanajst vrat je bilo dvanajst biserov: posamezna vrata so bila iz enega samega bisera. Cesta skozi mesto pa je bila iz suhega zlata kakor prosojen kristal.

²²Svetišča nisem videl v njem, kajti njegovo svetišče je Gospod, Bog, vladar vsega, in Jagnje.

²³Mesto ne potrebuje ne sonca ne lune, da bi mu svetila, kajti razsvetljuje ga Božje veličastvo in njegov svetilnik je Jagnje.

²⁴Narodi bodo stopali v njegovi svetlobi in kralji zemlje bodo prinašali vanj svoj sijaj.

²⁵Njegova vrata se podnevi ne bodo nikdar zapirala, kajti tam noči ne bo.

²⁶Vanj bodo prinašali slavo in čast narodov.

²⁷Vanj ne bo nikdar stopilo nič nečistega, tudi ne, kdor počenja gnusobo in laž, ampak bodo vstopili samo tisti, ki so vpisani v Jagnjetovi knjigi življenja.

Razodetje 22

¹Nato mi je pokazal reko žive vode, bleščečo kakor kristal, ki je izvirala od prestola Boga in Jagnjeta.

²Po sredi njegove ulice in na obeh straneh reke pa raste drevo življenja, ki dvanajstkrat rodi in daje svoj sad vsak mesec. Listje tega drevesa je zdravilo narodom.

³Nobenega prekletstva ne bo več. V njem bo prestol Boga in Jagnjeta, ki mu bodo služili njegovi služabniki.

⁴Gledali bodo njegovo obličje in njegovo ime bo na njihovih čelih.

⁵Noči ne bo več in ne bodo potrebovali ne luči svetilke ne sončne luči, kajti razsvetljeval jih bo Gospod Bog in kraljevali bodo na veke vekov.

Kristusov prihod

⁶Nato mi je rekel: »Te besede so zanesljive in resnične. Gospod, Bog preroških duhov, je poslal svojega angela, da bi pokazal svojim služabnikom, kar se mora vsak čas zgoditi.

⁷Glej, pridem kmalu. Blagor mu, kdor ohrani preroške besede, ki so v tej knjigi!«

⁸Jaz, Janez, sem tisti, ki je slišal in videl vse to. In ko sem slišal in videl, sem padel pred noge angelu, ki mi je vse to razkazal, da bi ga molil.

⁹Toda rekel mi je: »Nikar! Služabnik sem, kakor ti in kakor tvoji bratje, preroki, in kakor tisti, ki ohranjajo besede te knjige: Boga môli!«

¹⁰Potem mi je rekel: »Ne zapečati preroških besed, ki so v tej knjigi, kajti čas je blizu.

¹¹Kdor dela krivico, naj še naprej ravna krivično, omadeževani naj se še naprej omadežuje, pravični naj še naprej vrši pravičnost in sveti naj se še naprej posvečuje.

¹²Glej, pridem kmalu in z mano pride moje plačilo, da povrnem vsakomur po njegovem delu.

¹³Jaz sem Alfa in Omega, Prvi in Zadnji, začetek in konec.

¹⁴Blagor njim, ki perejo svoja oblačila, da bi imeli pravico do drevesa življenja in da bi smeli stopiti skozi vrata v mesto.

¹⁵Zunaj pa ostanejo psi in čarovniki, nečistniki in ubijalci, malikovalci in vsi, ki ljubijo laž in jo uresničujejo!

¹⁶Jaz, Jezus, sem poslal svojega angela, da bi vam pričeval o tem glede Cerkvá. Jaz sem Davidova korenina in rod, bleščeča jutranja zvezda.«

¹⁷In Duh in nevesta pravita: »Pridi!« In kdor posluša, naj reče: »Pridi!« In kdor je žejen, naj pride. Kdor hoče, naj zastonj zajame vodo življenja.

¹⁸Vsakomur, ki posluša preroške besede, ki so v tej knjigi, izjavljam: če bi jim kdo kaj dodal, ga bo Bog udaril z nadlogami, ki so opisane v tej knjigi.

¹⁹Če pa bi kaj odvzel od besed, ki so v tej preroški knjigi, bo Bog odvzel njegov delež pri drevesu življenja in pri svetem mestu, ki sta opisani v tej knjigi.

²⁰Ta, ki pričuje za te reči, pravi: »Da, pridem kmalu.« »Amen, pridi, Gospod Jezus!«

²¹Milost Gospoda Jezusa naj bo z vsemi!

Esclarecimento

Trata-se de iniciativa particular, com os seguintes objetivos: (i) colaborar para divulgação dos diversos textos bíblicos disponíveis, e, (ii) facilitar o acesso a esses textos, inclusive por meio de download.

Todo esforço em tornar a Palavra de Deus acessível a todos, em quaisquer localidades e falantes das mais diversas línguas, precisa ser um objetivo de todos os que são guiados pelo Espírito Santo. Ele inspirou o profeta Jeremias a dizer “não ensinará jamais cada um ao seu próximo, nem cada um ao seu irmão, dizendo: Conhece ao SENHOR, porque todos me conhecerão, desde o menor até ao maior deles, diz o SENHOR” (Jer. 31:34).

Jesus, também, falou assim: “e será pregado este evangelho do reino por todo o mundo, para testemunho a todas as nações” (Mat. 24:14).

Muitas organizações foram constituídas com o propósito de fazer a Bíblia disponível nas diversas línguas. Não é uma tarefa simples. Anos de trabalho, dedicação e entrega são necessários para esta tão extraordinária missão.

O texto deste trabalho está disponível na internet, em páginas eletrônicas de organizações que produzem ou divulgam bíblias, sem acréscimos de notas ou comentários. Assim, reconhecendo e respeitando os direitos que possuem sobre seus trabalhos, incumbe a todos os que amam a Palavra de Deus, o esforço em contribuir para amplificar sua divulgação.

Se possível, faça download do texto, para que sejamos, também, guardiões da Bíblia, e, com isso, preservando-a para as futuras gerações.

Divulga a Palavra de Deus, ela mostra o Caminho e permite a todos, que se conheça Sua vontade, em todos os lugares e épocas.

Marcel da Glória Pereira
2021, Vitória/ES - Brasil